Holy Bible

Aionian Edition®

Svensk Bibel

Swedish Bible Runeberg

Holy Bible Aionian Edition ®
Svensk Bibel
Swedish Bible Runeberg

Creative Commons Attribution 4.0 International, 2018-2025
Source text: Crosswire.org
Source version: 8/20/2022
Source copyright: Public Domain
Project Runeberg, www.lysator.liu.se/runeberg, 1917

Formatted by Speedata Publisher 5.1.9 (Pro) on 6/3/2025
100% Free to Copy and Print
TOR Anonymously
AionianBible.org

Published by Nainoia Inc, https://Nainoia-Inc.signedon.net
All profits are given to https://CoolCup.org

We pray for a modern Creative Commons translation in every language
Translator resources at https://AionianBible.org/Third-Party-Publisher-Resources
Report content and format concerns to Nainoia Inc
Volunteer help is welcome and appreciated!

Celebrate Jesus Christ's victory of grace!

Förord

Svensk at AionianBible.org/Preface

The *Holy Bible Aionian Edition* ® is the world's first Bible *un-translation*! What is an *un-translation*? Bibles are translated into each of our languages from the original Hebrew, Aramaic, and Koine Greek. Occasionally, the best word translation cannot be found and these words are transliterated letter by letter. Four well known transliterations are *Christ*, *baptism*, *angel*, and *apostle*. The meaning is then preserved more accurately through context and a dictionary. The Aionian Bible un-translates and instead transliterates eleven additional Aionian Glossary words to help us better understand God's love for individuals and all mankind, and the nature of afterlife destinies.

The first three words are *aiōn*, *aiōnios*, and *aïdios*, typically translated as *eternal* and also *world* or *eon*. The Aionian Bible is named after an alternative spelling of *aiōnios*. Consider that researchers question if *aiōn* and *aiōnios* actually mean *eternal*. Translating *aiōn* as *eternal* in Matthew 28:20 makes no sense, as all agree. The Greek word for *eternal* is *aïdios*, used in Romans 1:20 about God and in Jude 6 about demon imprisonment. Yet what about *aiōnios* in John 3:16? Certainly we do not question whether salvation is eternal! However, *aiōnios* means something much more wonderful than infinite time! Ancient Greeks used *aiōn* to mean *eon* or *age*. They also used the adjective *aiōnios* to mean *entirety*, such as *complete* or even *consummate*, but never infinite time. Read Dr. Heleen Keizer and Ramelli and Konstan for proofs. So *aiōnios* is the perfect description of God's Word which has *everything* we need for life and godliness! And the *aiōnios* life promised in John 3:16 is not simply a ticket to eternal life in the future, but the invitation through faith to the *consummate* life beginning now!

The next seven words are *Sheol*, *Hadēs*, *Geenna*, *Tartaroō*, *Abyssos*, and *Limnē Pyr*. These words are often translated as *Hell*, the place of eternal punishment. However, *Hell* is ill-defined when compared with the Hebrew and Greek. For example, *Sheol* is the abode of deceased believers and unbelievers and should never be translated as *Hell*. *Hadēs* is a temporary place of punishment, Revelation 20:13-14. *Geenna* is the Valley of Hinnom, Jerusalem's refuse dump, a temporal judgment for sin. *Tartaroō* is a prison for demons, mentioned once in 2 Peter 2:4. *Abyssos* is a temporary prison for the Beast and Satan. Translators are also inconsistent because *Hell* is used by the King James Version 54 times, the New International Version 14 times, and the World English Bible zero times. Finally, *Limnē Pyr* is the Lake of Fire, yet Matthew 25:41 explains that these fires are prepared for the Devil and his angels. So there is reason to review our conclusions about the destinies of redeemed mankind and fallen angels.

The eleventh word, *eleēsē*, reveals the grand conclusion of grace in Romans 11:32. Please understand these eleven words. The original translation is unaltered and a highlighted note is added to 64 Old Testament and 200 New Testament verses. To help parallel study and Strong's Concordance use, apocryphal text is removed and most variant verse numbering is mapped to the English standard. We thank our sources at eBible.org, Crosswire.org, unbound.Biola.edu, Bible4u.net, and NHEB.net. The Aionian Bible is copyrighted with creativecommons.org/licenses/by/4.0, allowing 100% freedom to copy and print, if respecting source copyrights. Check the Reader's Guide and read at AionianBible.org, with Android, and with TOR network. Why purple? King Jesus' Word is royal and purple is the color of royalty! All profits are given to CoolCup.org.

History

Svensk at AionianBible.org/History

06/21/75 - Two boys, P. and J., wonder if Jesus saves all and pray.
04/15/85 - Aionian Bible conceived as B. and J. pray.
12/18/13 - Aionian Bible announced as J. and J. pray.
06/21/15 - Aionian Bible birthed as G. and J. pray.
01/11/16 - AionianBible.org domain registered.
06/21/16 - 30 translations available in 12 languages.
12/07/16 - Nainoia Inc established as non-profit corporation.
01/01/17 - Creative Commons Attribution No Derivatives 4.0 license added.
01/16/17 - Aionian Bible Google Play Store App published.
07/01/17 - 'The Purple Bible' nickname begins.
07/30/17 - 42 translations now available in 22 languages.
02/01/18 - Holy Bible Aionian Edition® trademark registered.
03/06/18 - Aionian Bibles available in print at Amazon.com.
09/15/18 - Aionian Bible dedicated as J. and J. pray again.
10/20/18 - 70 translations now available in 33 languages.
11/17/18 - 104 translations now available in 57 languages.
03/24/19 - 135 translations now available in 67 languages.
10/28/19 - Aionian Bible nursed as another J. and J. pray.
10/31/19 - 174 translations now available in 74 languages.
02/22/20 - Aionian Bibles available in print at Lulu.com.
05/25/20 - Illustrations by Gustave Doré, La Grande Bible de Tours, Felix Just.
08/29/20 - Aionian Bibles now available in ePub format.
12/01/20 - Right to left and Hindic languages now available in PDF format.
03/31/21 - 214 translations now available in 99 languages.
11/17/21 - Aionian Bible Branded Leather Bible Covers now available.
12/20/21 - Social media presence on Facebook, Twitter, LinkedIn, YouTube, etc.
01/01/22 - 216 translations now available in 99 languages.
01/09/22 - StudyPack resources for Bible translation study.
01/23/22 - Volunteers celebrate with pie and prayer.
02/14/22 - Strong's Concordance from Open Scriptures and STEPBible.
02/14/23 - Aionian Bible published on the TOR Network.
12/04/23 - Eleēsē added to the Aionian Glossary.
02/04/24 - 352 translations now available in 142 languages.
05/01/24 - 370 translations now available in 164 languages.
08/05/24 - 378 translations now available in 165 languages.
08/18/24 - Creative Commons Attribution 4.0 International, if source allows.
10/20/24 - Gospel Primer handout format.
11/24/24 - Progressive Web Application off-line format.
01/28/25 - All profits are given to CoolCup.org.
03/12/25 - 382 translations now available in 166 languages.
05/04/25 - 393 translations now available in 175 languages.
05/27/25 - 462 translations now available in 229 languages.

Innehåll

GAMLA TESTAMENTET

1 Mosebok 1
2 Mosebok 35
3 Mosebok 64
4 Mosebok 86
5 Mosebok 115
Josua 140
Domarboken 157
Rut 174
1 Samuelsboken 177
2 Samuelsboken 200
1 Kungaboken 219
2 Kungaboken 241
1 Krönikeboken 262
2 Krönikeboken 281
Esra 305
Nehemja 312
Ester 322
Job 328
Psaltaren 345
Ordspråksboken 384
Predikaren 399
Höga Visan 405
Jesaja 408
Jeremia 441
Klagovisorna 479
Hesekiel 483
Daniel 518
Hosea 529
Joel 534
Amos 536
Obadja 540
Jona 541
Mika 543
Nahum 546
Habackuk 548
Sefanja 550
Haggai 552
Sakaria 554
Malaki 560

NYA TESTAMENTET

Matteus 565
Markus 588
Lukas 603
Johannes 627
Apostlagärningarna 645
Romarbrevet 669
1 Korinthierbrevet 679
2 Korinthierbrevet 689
Galaterbrevet 696
Efesierbrevet 700
Filipperbrevet 704
Kolosserbrevet 707
1 Thessalonikerbrevet 710
2 Thessalonikerbrevet 712
1 Timotheosbrevet 714
2 Timotheosbrevet 717
Titusbrevet 719
Filemonbrevet 721
Hebreerbrevet 722
Jakobsbrevet 729
1 Petrusbrevet 732
2 Petrusbrevet 735
1 Johannesbrevet 737
2 Johannesbrevet 740
3 Johannesbrevet 741
Judasbrevet 742
Uppenbarelseboken 743

APPENDIX

En Guide till Läsaren
Ordlista
Kartor
Bestämmelse
Illustrationer, Doré

GAMLA TESTAMENTET

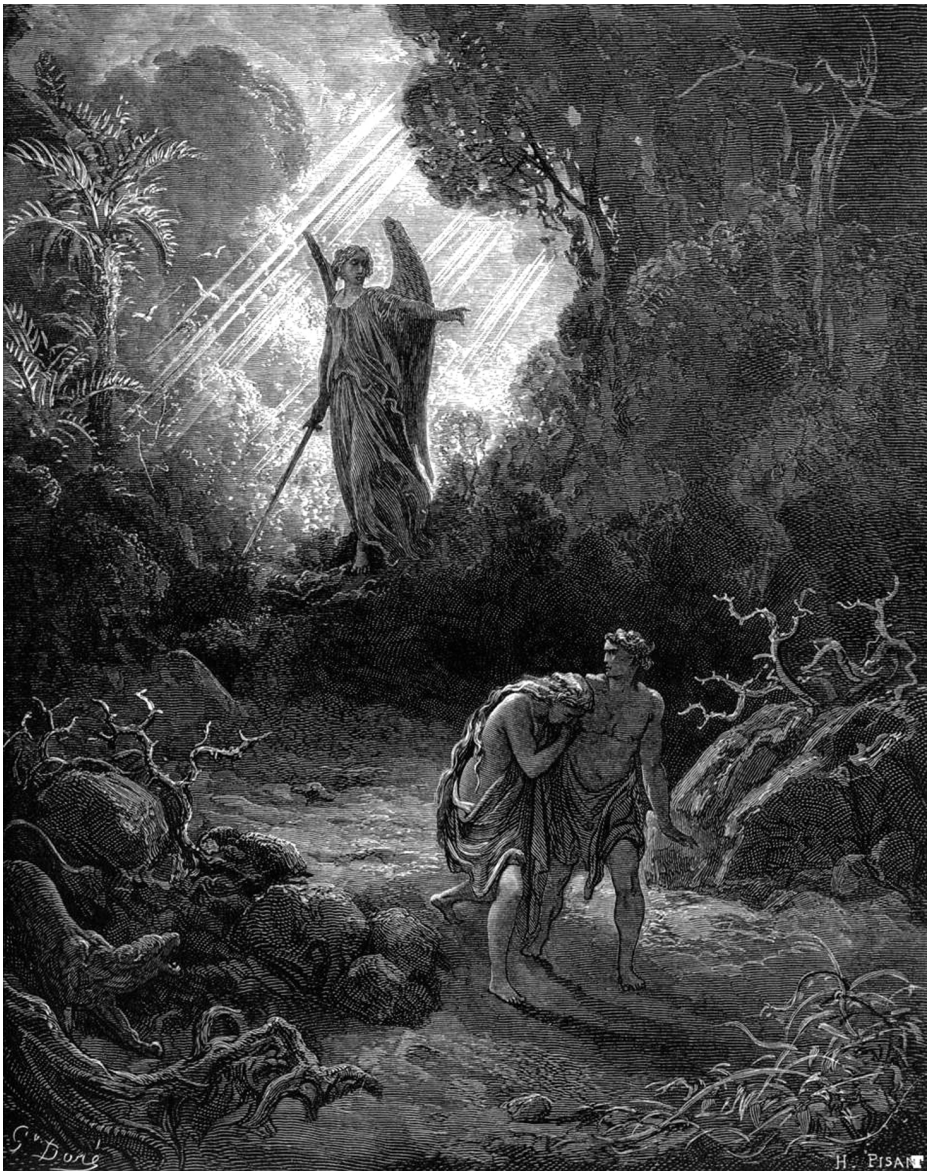

Och han drev ut mannen, och satte öster om Edens lustgård keruberna jämte det ljungande svärdets lågor, för att bevaka vägen till livets träd. Namnet härledes från ett hebreiskt ord som betyder leva.

1 Mosebok 3:24

1 Mosebok

1 I begynnelsen skapade Gud himmel och jord. **2** Och
jorden var öde och tom, och mörker var över djupet,
och Guds Ande svävade över vattnet. **3** Och Gud sade:
»Varde ljus»; och det vart ljus. **4** Och Gud såg att ljuset
var gott; och Gud skilde ljuset från mörkret. **5** Och Gud
kallade ljuset dag, och mörkret kallade han natt. Och det
vart afton, och det vart morgon, den första dagen. **6**
Och Gud sade: »Varde mitt i vattnet ett fäste som skiljer
vatten från vatten.» **7** Och Gud gjorde fästet, och skilde
vattnet under fästet från vattnet ovan fästet; och det
skedde så. **8** Och Gud kallade fästet himmel. Och det
vart afton, och det vart morgon, den andra dagen. **9** Och
Gud sade: »Samle sig det vatten som är under himmelen
till en särskild plats, så att det torra bliver synligt.» Och
det skedde så. **10** Och Gud kallade det torra jord, och
vattensamlingen kallade han hav. Och Gud såg att det
var gott. **11** Och Gud sade: »Frambringe jorden grönska,
fröbärande örter och fruktträd, som efter sina arter bära
frukt, vari de hava sitt frö, på jorden.» Och det skedde
så; **12** jorden frambragte grönska, fröbärande örter, efter
deras arter, och träd som efter sina arter buro frukt, vari
de hade sitt frö. Och Gud såg att det var gott. **13** Och
det vart afton, och det vart morgon, den tredje dagen. **14**
Och Gud sade: »Varde på himmelens fäste ljus som
skilja dagen från natten, och vare de till tecken och till att
utmärka särskilda tider, dagar och år, **15** och vare de
på himmelens fäste till ljus som lysa över jorden.» Och
det skedde så; **16** Gud gjorde de två stora ljusen, det
större ljuset till att råda över dagen, och det mindre ljuset
till att råda över natten, så ock stjärnorna. **17** Och Gud
satte dem på himmelens fäste till att lysa över jorden,
18 och till att råda över dagen och över natten, och till
att skilja ljuset från mörkret. Och Gud såg att det var
gott. **19** Och det vart afton, och det vart morgon, den
fjärde dagen. **20** Och Gud sade: »Frambringe vattnet
ett vimmel av levande varelser; flyge ock fåglar över
jorden under himmelens fäste.» **21** Och Gud skapade de
stora havsdjuren och hela det stim av levande varelser,
som vattnet vimlar av, efter deras arter, så ock alla
bevingade fåglar, efter deras arter. Och Gud såg att det
var gott. **22** Och Gud välsignade dem och sade: »Varen
fruktsamma och föröken eder, och uppfyllen vattnet i
haven; föröke sig ock fåglarna på jorden.» **23** Och det
vart afton, och det vart morgon, den femte dagen. **24**
Och Gud sade: »Frambringe jorden levande varelser,
efter deras arter, boskapsdjur och kräldjur och vilda djur,
efter deras arter.» Och det skedde så; **25** Gud gjorde
de vilda djuren, efter deras arter, och boskapsdjuren,
efter deras arter, och alla kräldjur på marken, efter deras
arter. Och Gud såg att det var gott. **26** Och Gud sade:
»Låt oss göra människor till vår avbild, till att vara oss
lika; och må de råda över fiskarna i havet och över
fåglarna under himmelen och över boskapsdjuren och
över hela jorden och över alla kräldjur som röra sig på
jorden.» **27** Och Gud skapade människan till sin avbild,
till Guds avbild skapade han henne, till man och kvinna
skapade han dem. **28** Och Gud välsignade dem; Gud
sade till dem: »Varen fruktsamma och föröken eder, och
uppfyllen jorden och läggen den under eder; och råden
över fiskarna i havet och över fåglarna under himmelen
och över alla djur som röra sig på jorden.» **29** Och
Gud sade: »Se, jag giver eder alla fröbärande örter på
hela jorden och alla träd med fröbärande trädfrukt; detta
skolen I hava till föda. **30** Men åt alla djur på jorden och
åt alla fåglar under himmelen och åt allt som krälar på
jorden, vad som i sig har en levande själ, åt dessa giver
jag alla gröna örter till föda.» Och det skedde så. **31**
Och Gud såg på allt som han hade gjort, och se, det var
mycket gott. Och det vart afton, och det vart morgon,
den sjätte dagen.

2 Så blevo nu himmelen och jorden fullbordade med
hela sin härskara. **2** Och Gud fullbordade på sjunde
dagen det verk som han hade gjort; och han vilade på
sjunde dagen från allt det verk som han hade gjort. **3**
Och Gud välsignade den sjunde dagen och helgade
den, därför att han på den dagen vilade från allt sitt
verk, det som Gud hade gjort, när han skapade. **4** Detta
är berättelsen om den ordning i vilken allt blev till på
himmelen och jorden, när de skapades, då när HERREN
Gud gjorde jord och himmel. **5** Då bar jorden ännu ingen
buske på marken, och ingen ört hade ännu skjutit upp på
marken, ty HERREN Gud hade icke låtit regna på jorden,
och ingen människa fanns, som kunde bruka jorden; **6**
men en dimma steg upp från jorden och vattnade hela
marken. **7** Och HERREN Gud danade människan av
stoft från jorden och inblåste livsande i hennes näsa, och
så blev människan en levande varelse. **8** Och HERREN
Gud planterade en lustgård i Eden österut och satte däri
människan som han hade danat. **9** HERREN Gud lät
nämligen alla slags träd som voro ljuvliga att se på och
goda att äta av växa upp ur marken, och livets träd mitt i
lustgården, så ock kunskapens träd på gott och ont. **10**
Och från Eden gick en flod ut, som vattnade lustgården;
sedan delade den sig i fyra grenar. **11** Den första heter
Pison; det är den som flyter omkring hela landet Havila,
där guld finnes, **12** och det landets guld är gott; där
finnes ock bdelliumharts och onyxsten. **13** Den andra
floden heter Gihon; det är den som flyter omkring hela
landet Kus. **14** Den tredje floden heter Hiddekel; det
är den som har sitt lopp öster om Assyrien. Den fjärde
floden är Frat. **15** Så tog nu HERREN Gud mannen och
satte honom i Edens lustgård, till att bruka och bevara
den. **16** Och HERREN Gud bjöd mannen och sade: »Av
alla andra träd i lustgården må du fritt äta, **17** men av
kunskapens träd på gott och ont skall du icke äta, ty när
du äter därav, skall du döden dö.» **18** Och HERREN Gud

sade: »Det är icke gott att mannen är allena. Jag vill göra
åt honom en hjälp, en sådan som honom höves.» 19
Och HERREN Gud danade av jord alla markens djur och
alla himmelens fåglar, och förde dem fram till mannen
för att se huru denne skulle kalla dem; ty såsom mannen
kallade var levande varelse, så skulle den heta. 20 Och
mannen gav namn åt alla boskapsdjur, åt fåglarna under
himmelen och åt alla markens djur. Men för Adam fann
han icke någon hjälp, sådan som honom hövdes. 21 Då
lät HERREN Gud en tung sömn falla på mannen, och
när han hade somnat, tog han ut ett av hans revben och
fyllde dess plats med kött. 22 Och HERREN Gud byggde
en kvinna av revbenet som han hade tagit av mannen,
och förde henne fram till mannen. 23 Då sade mannen:
»Ja, denna är nu ben av mina ben och kött av mitt kött.
Hon skall heta maninna, ty av man är hon tagen.» 24
Fördenskull skall en man övergiva sin fader och sin
moder och hålla sig till sin hustru, och de skola varda ett
kött. 25 Och mannen och hans hustru voro båda nakna
och blygdes icke för varandra. Hebr adám Hebr. adamá

3 Men ormen var listigare än alla andra markens djur
som HERREN Gud hade gjort; och han sade till
kvinnan: »Skulle då Gud hava sagt: 'I skolen icke äta av
något träd i lustgården'?» 2 Kvinnan svarade ormen:
»Vi få äta av frukten på de andra träden i lustgården, 3
men om frukten på det träd som står mitt i lustgården
har Gud sagt: 'I skolen icke äta därav, ej heller komma
därvid, på det att I icke mån dö.'» 4 Då sade ormen
till kvinnan: »Ingalunda skolen I dö; 5 men Gud vet,
att när I äten därav, skola edra ögon öppnas, så att I
bliven såsom Gud och förstån vad gott och ont är.» 6
Och kvinnan såg att trädet var gott att äta av, och att det
var en lust för ögonen, och att det var ett ljuvligt träd,
eftersom man därav fick förstånd, och hon tog av dess
frukt och åt; och hon gav jämväl åt sin man, som var med
henne, och han åt. 7 Då öppnades bådas ögon, och de
blevo varse att de voro nakna; och de fäste ihop fikonlöv
och bundo omkring sig. 8 Och de hörde HERREN Gud
vandra i lustgården, när dagen begynte svalkas; då
gömde sig mannen med sin hustru för HERREN Guds
ansikte bland träden i lustgården. 9 Men HERREN Gud
kallade på mannen och sade till honom: »Var är du?»
10 Han svarade: »Jag hörde dig i lustgården; då blev
jag förskräckt, eftersom jag är naken; därför gömde jag
mig.» 11 Då sade han: »Vem har låtit dig förstå att du är
naken? Har du icke ätit av det träd som jag förbjöd dig
att äta av?» 12 Mannen svarade: »Kvinnan som du har
givit mig till att vara med mig, hon gav mig av trädet, så
att jag åt.» 13 Då sade HERREN Gud till kvinnan: »Vad
är det du har gjort!» Kvinnan svarade: »Ormen bedrog
mig, så att jag åt.» 14 Då sade HERREN Gud till ormen:
»Eftersom du har gjort detta, vare du förbannad bland
alla djur, boskapsdjur och vilda djur. På din buk skall du
gå, och stoft skall du äta i alla dina livsdagar. 15 Och jag
skall sätta fiendskap mellan dig och kvinnan, och mellan
din säd och hennes säd. Denna skall söndertrampa
ditt huvud, och du skall stinga den i hälen.» 16 Och
till kvinnan sade han: »Jag skall låta dig utstå mycken
vedermöda, när du bliver havande; med smärta skall
du föda dina barn. Men till din man skall din åtrå vara,
och han skall råda över dig.» 17 Och till Adam sade
han: »Eftersom du lyssnade till din hustrus ord och åt av
det träd om vilket jag hade bjudit dig och sagt: 'Du skall
icke äta därav', därför vare marken förbannad för din
skull. Med vedermöda skall du nära dig av den i alla dina
livsdagar; 18 törne och tistel skall den bära åt dig, men
markens örter skola vara din föda. 19 I ditt anletes svett
skall du äta ditt bröd, till dess du vänder åter till jorden;
ty av den är du tagen. Ty du är stoft, och till stoft skall du
åter varda.» 20 Och mannen gav sin hustru namnet Eva,
ty hon blev en moder åt allt levande. 21 Och HERREN
Gud gjorde åt Adam och hans hustru kläder av skinn och
satte på dem. 22 Och HERREN Gud sade: »Se, mannen
har blivit såsom en av oss, så att han förstår vad gott och
ont är. Må han nu icke räcka ut sin hand och taga jämväl
av livets träd och äta, och så leva evinnerligen.» 23 Och
HERREN Gud förvisade honom ur Edens lustgård, för
att han skulle bruka jorden, varav han var tagen. 24 Och
han drev ut mannen, och satte öster om Edens lustgård
keruberna jämte det ljungande svärdets lågor, för att
bevaka vägen till livets träd. Namnet härledes från ett
hebreiskt ord som betyder leva.

4 Och mannen kände sin hustru Eva, och hon blev
havande och födde Kain; då sade hon: »Jag har fött
en man genom HERRENS hjälp.» 2 Och hon födde
åter en son, Abel, den förres broder. Och Abel blev
en fårherde, men Kain blev en åkerman. 3 Och efter
någon tid hände sig att Kain av markens frukt bar fram
en offergåva åt HERREN. 4 Också Abel bar fram sin
gåva, av det förstfödda i hans hjord, av djurens fett. Och
HERREN såg till Abel och hans offergåva; 5 men till
Kain och hans offergåva såg han icke. Då blev Kain
mycket vred, och hans blick blev mörk. 6 Och HERREN
sade till Kain: »Varför är du vred, och varför är din blick
så mörk? 7 Är det icke så: om du har gott i sinnet, då ser
du frimodigt upp; men om du icke har gott i sinnet, då
lurar synden vid dörren; till dig står hennes åtrå, men du
bör råda över henne.» 8 Och Kain talade med sin broder
Abel; och när de voro ute på marken, överföll Kain sin
broder Abel och dräpte honom. 9 Då sade HERREN
till Kain: »Var är din broder Abel?» Han svarade: »Jag
vet icke; skall jag taga vara på min broder?» 10 Då
sade han: »Vad har du gjort! Hör, din broders blod ropar
till mig från jorden. 11 Så vare du nu förbannad och
förvisad ifrån åkerjorden, som har öppnat sin mun för
att mottaga din broders blod av din hand. 12 När du
brukar jorden, skall den icke mer giva dig sin gröda.
Ostadig och flyktig skall du bliva på jorden.» 13 Då sade

Kain till HERREN: »Min missgärning är större än att
jag kan bära den. 14 Se, du driver mig nu bort ifrån
åkerjorden, och jag måste gömma mig undan för ditt
ansikte. Ostadig och flyktig skall jag bliva på jorden, och
så skall ske att vemhelst som möter mig, han dräper
mig.» 15 Men HERREN sade till honom: »Nej, ty Kain
skall bliva hämnad sjufalt, vemhelst som dräper honom.»
Och HERREN satte ett tecken till skydd för Kain, så att
ingen som mötte honom skulle slå honom ihjäl. 16 Så
gick Kain bort ifrån HERRENS ansikte och bosatte sig
i landet Nod, öster om Eden. 17 Och Kain kände sin
hustru, och hon blev havande och födde Hanok. Och
han byggde en stad och kallade den staden Hanok,
efter sin sons namn. 18 Och åt Hanok föddes Irad,
och Irad födde Mehujael, och Mehujael födde Metusael,
och Metusael födde Lemek. 19 Men Lemek tog sig två
hustrur; den ena hette Ada, den andra Silla. 20 Och
Ada födde Jabal; han blev stamfader för dem som bo i
tält och idka boskapsskötsel. 21 Och hans broder hette
Jubal; han blev stamfader för alla dem som hantera
harpa och pipa. 22 Men Silla födde ock en son, Tubal-
Kain; han var smed och gjorde alla slags redskap av
koppar och järn. Och Tubal-Kains syster var Naama. 23
Och Lemek sade till sina hustrur: »Ada och Silla, hören
mina ord; I Lemeks hustrur, lyssnen till mitt tal: Se, en
man dräper jag för vart sår jag får, och en yngling för var
blånad jag får. 24 Ja, sjufalt hämnad bliver Kain, men
Lemek sju- och sjuttiofalt.» 25 Och Adam kände åter sin
hustru, och hon födde en son och gav honom namnet
Set, i det hon sade: »Gud har beskärt mig en annan
livsfrukt, till ersättning för Abel, eftersom Kain dräpte
honom.» 26 Men åt Set föddes ock en son, och han gav
honom namnet Enos. Vid denna tid begynte man åkalla
HERRENS namn. Egentligen »fått», hebr. kaníti. Det
hebreiska uttrycket liknar namnet Set.

5 Detta är stycket om Adams släkt. När Gud skapade
människor, gjorde han dem lika Gud. 2 Till man och
kvinna skapade han dem; och han välsignade dem och
gav dem namnet människa, när de blevo skapade. 3
När Adam var ett hundra trettio år gammal, födde han en
son som var honom lik, hans avbild, och gav honom
namnet Set. 4 Och sedan Adam hade fött Set, levde han
åtta hundra år och födde söner och döttrar. 5 Alltså blev
Adams hela levnadsålder nio hundra trettio år; därefter
dog han. 6 När Set var ett hundra fem år gammal, födde
han Enos. 7 Och sedan Set hade fött Enos, levde han
åtta hundra sju år och födde söner och döttrar. 8 Alltså
blev Sets hela ålder nio hundra tolv år; därefter dog
han. 9 När Enos var nittio år gammal, födde han Kenan.
10 Och sedan Enos hade fött Kenan, levde han åtta
hundra femton år och födde söner och döttrar. 11 Alltså
blev Enos' hela ålder nio hundra fem år; därefter dog
han. 12 När Kenan var sjuttio år gammal, födde han
Mahalalel. 13 Och sedan Kenan fött Mahalalel, levde
han åtta hundra fyrtio år och födde söner och döttrar. 14
Alltså blev Kenans hela ålder nio hundra tio år; därefter
dog han. 15 När Mahalalel var sextiofem år gammal,
födde han Jered. 16 Och sedan Mahalalel hade fött
Jered, levde han åtta hundra trettio år och födde söner
och döttrar. 17 Alltså blev Mahalalels hela ålder åtta
hundra nittiofem år; därefter dog han. 18 När Jered var
ett hundra sextiotvå år gammal, födde han Hanok. 19
Och sedan Jered hade fött Hanok, levde han åtta hundra
år och födde söner och döttrar. 20 Alltså blev Jereds hela
ålder nio hundra sextiotvå år; därefter dog han. 21 När
Hanok var sextiofem år gammal, födde han Metusela.
22 Och Hanok vandrade i umgängelse med Gud i tre
hundra år, sedan han hade fött Metusela, och han födde
söner och döttrar. 23 Alltså blev Hanoks hela ålder tre
hundra sextiofem år. 24 Sedan Hanok så hade vandrat
i umgängelse med Gud, såg man honom icke mer, ty
Gud tog honom bort. 25 När Metusela var ett hundra
åttiosju år gammal, födde han Lemek. 26 Och sedan
Metusela hade fött Lemek, levde han sju hundra åttiotvå
år och födde söner och döttrar. 27 Alltså blev Metuselas
hela ålder nio hundra sextionio år; därefter dog han. 28
När Lemek var ett hundra åttiotvå år gammal, födde han
en son. 29 Och han gav honom namnet Noa, i det han
sade: »Denne skall trösta oss vid vårt arbete och våra
händers möda, när vi bruka jorden, som HERREN har
förbannat.» 30 Och sedan Lemek hade fött Noa, levde
han fem hundra nittiofem år och födde söner och döttrar.
31 Alltså blev Lemeks hela ålder sju hundra sjuttiosju
år; därefter dog han. 32 När Noa var fem hundra år
gammal, födde han Sem, Ham och Jafet. Hebr adám De
båda orden hava i hebreiskan likhet med varandra.

6 Då nu människorna begynte föröka sig på jorden
och döttrar föddes åt dem 2 sågo Guds söner
att människornas döttrar voro fagra, och de togo till
hustrur dem som de funno mest behag i. 3 Då sade
HERREN: »Min ande skall icke bliva kvar i människorna
för beständigt, eftersom de dock äro kött; så vare nu
deras tid bestämd till ett hundra tjugu år.» 4 Vid den
tiden, likasom ock efteråt, levde jättarna på jorden, sedan
Guds söner begynte gå in till människornas döttrar och
dessa födde barn åt dem; detta var forntidens väldiga
män, som voro så namnkunniga. 5 Men när HERREN
såg att människornas ondska var stor på jorden, och att
deras hjärtans alla uppsåt och tankar beständigt voro
allenast onda, 6 då ångrade HERREN att han hade gjort
människorna på jorden, och han blev bedrövad i sitt
hjärta. 7 Och HERREN sade: »Människorna, som jag
skapade, vill jag utplåna från jorden, ja, både människor
och fyrfotadjur och kräldjur och himmelens fåglar; ty
jag ångrar att jag har gjort dem.» 8 Men Noa hade
funnit nåd för HERRENS ögon. 9 Detta är berättelsen
om Noas släkt. Noa var en rättfärdig man och ostrafflig

bland sitt släkte; i umgängelse med Gud vandrade Noa.
10 Och Noa födde tre söner: Sem, Ham och Jafet. **11**
Men jorden blev alltmer fördärvad för Guds åsyn, och
jorden uppfylldes av våld. **12** Och Gud såg att jorden
var fördärvad, eftersom allt kött vandrade i fördärv på
jorden. **13** Då sade Gud till Noa: »Jag har beslutit att
göra ände på allt kött, ty jorden är uppfylld av våld som
de öva; se, jag vill fördärva dem tillika med jorden. **14**
Så gör dig nu en ark av goferträ, och inred arken med
kamrar, och bestryk den med jordbeck innan och utan.
15 Och så skall du göra arken: den skall vara tre hundra
alnar lång, femtio alnar bred och trettio alnar hög; **16** en
öppning för ljuset, en aln hög alltigenom, skall du göra
ovantill på arken; och en dörr till arken skall du sätta på
dess sida; och du skall inreda den så, att den får en
undervåning, en mellanvåning och en övervåning. **17** Ty
se, jag skall låta floden komma med vatten över jorden,
till att fördärva allt kött som har i sig någon livsande,
under himmelen; allt som finnes på jorden skall förgås.
18 Men med dig vill jag upprätta ett förbund: du skall gå
in i arken med dina söner och din hustru och dina söners
hustrur. **19** Och av allt levande, vad kött det vara må,
skall du föra in i arken ett par av vart slag, för att behålla
dem vid liv med dig; hankön och honkön skola de vara.
20 Av fåglarna, efter deras arter, av fyrfotadjuren, efter
deras arter, av alla kräldjur på marken, efter deras arter,
skall ett par av vart slag gå in till dig, för att du må
behålla dem vid liv. **21** Och du skall taga till dig alla slags
livsmedel, sådant som kan ätas, och samla det till dig,
för att det må vara dig och dem till föda. **22** Och Noa
gjorde så; han gjorde i alla stycken såsom Gud hade
bjudit honom. Se Änglar i Ordförkl.

7 Och HERREN sade till Noa: »Gå in i arken med
hela ditt hus, ty dig har jag funnit rättfärdig inför mig
bland detta släkte. **2** Av alla rena fyrfotadjur skall du
taga till dig sju par, hanne och hona, men av sådana
fyrfotadjur som icke äro rena ett par, hanne och hona, **3**
sammalunda av himmelens fåglar sju par, hankön och
honkön, för att behålla deras släkten vid liv på hela
jorden. **4** Ty sju dagar härefter skall jag låta det regna
på jorden, i fyrtio dagar och fyrtio nätter, och jag skall
utplåna från jorden alla varelser som jag har gjort.» **5**
Och Noa gjorde i alla stycken såsom HERREN hade
bjudit honom. **6** Noa var sex hundra år gammal, när
floden kom med sitt vatten över jorden. **7** Och Noa gick
in i arken med sina söner och sin hustru och sina söners
hustrur, undan flodens vatten. **8** Och av fyrfotadjur, både
rena och orena, och av fåglar och av allt som krälar på
marken **9** gingo två och två, hankön och honkön, in
till Noa i arken, såsom Gud hade bjudit Noa. **10** Och
efter de sju dagarna kom flodens vatten över jorden.
11 I det år då Noa var sex hundra år gammal, i andra
månaden, på sjuttonde dagen i månaden, den dagen
bröto alla det stora djupets källor fram, och himmelens
fönster öppnade sig, **12** och ett regn kom över jorden i
fyrtio dagar och fyrtio nätter. **13** På denna samma dag
gick Noa in i arken, så ock Sem, Ham och Jafet, Noas
söner, vidare Noas hustru och hans söners tre hustrur
med dem, **14** därtill alla vilda djur, efter sina arter, och
alla boskapsdjur, efter sina arter, och alla kräldjur som
röra sig på jorden, efter sina arter, och alla flygande
djur, efter sina arter, allt vad fåglar heter, av alla slag.
15 De gingo in till Noa i arken, två och två av allt kött
som hade i sig någon livsande. **16** Och de som gingo
ditin voro hankön och honkön av allt slags kött, såsom
Gud hade bjudit honom. Och HERREN stängde igen om
honom. **17** Och floden kom över jorden i fyrtio dagar,
och vattnet förökade sig och lyfte arken, så att den flöt
högt uppe över jorden. **18** Och vattnet steg och förökade
sig mycket på jorden, och arken drev på vattnet. **19** Och
vattnet steg mer och mer över jorden, och alla höga berg
allestädes under himmelen övertäcktes. **20** Femton alnar
högt steg vattnet över bergen, så att de övertäcktes.
21 Då förgicks allt kött som rörde sig på jorden, fåglar
och boskapsdjur och vilda djur och alla smådjur som
rörde sig på jorden, så ock alla människor. **22** Allt som
fanns på det torra omkom, allt som där hade en fläkt av
livsande i sin näsa. **23** Så utplånade han alla varelser
på jorden, både människor och fyrfotadjur och kräldjur
och himmelens fåglar; de utplånades från jorden, och
allenast Noa räddades, jämte det som var med honom
i arken. **24** Och vattnet fortfor att stiga över jorden i
hundra femtio dagar.

8 Då tänkte Gud på Noa och på alla de vilda djur och
alla de boskapsdjur som voro med honom i arken.
Och Gud lät en vind gå fram över jorden, så att vattnet
sjönk undan; **2** och djupets källor och himmelens fönster
tillslötos, och regnet från himmelen upphörde. **3** Och
vattnet vek bort ifrån jorden mer och mer; efter hundra
femtio dagar begynte vattnet avtaga. **4** Och i sjunde
månaden, på sjuttonde dagen i månaden, stannade
arken på Ararats berg. **5** Och vattnet avtog mer och mer
intill tionde månaden. I tionde månaden, på första dagen
i månaden, blevo bergstopparna synliga. **6** Och efter
fyrtio dagar öppnade Noa fönstret som han hade gjort
på arken, **7** och lät en korp flyga ut; denne flög fram
och åter, till dess vattnet hade torkat bort ifrån jorden. **8**
Sedan lät han en duva flyga ut, för att få se om vattnet
hade sjunkit undan från marken. **9** Men duvan fann
ingen plats där hon kunde vila sin fot, utan kom tillbaka
till honom i arken, ty vatten betäckte hela jorden. Då
räckte han ut sin hand och tog henne in till sig i arken. **10**
Sedan väntade han ännu ytterligare sju dagar och lät så
duvan än en gång flyga ut ur arken. **11** Och duvan kom
till honom mot aftonen, och se, då hade hon ett friskt
olivlöv i sin näbb. Då förstod Noa att vattnet hade sjunkit
undan från jorden. **12** Men han väntade ännu ytterligare
sju dagar och lät så duvan åter flyga ut; då kom hon

icke mer tillbaka till honom. 13 I det sexhundraförsta
året, i första månaden, på första dagen i månaden, hade
vattnet sinat bort ifrån jorden. Då tog Noa av taket på
arken och såg nu att marken var fri ifrån vatten. 14 Och i
andra månaden, på tjugusjunde dagen i månaden, var
jorden alldeles torr. 15 Då talade Gud till Noa och sade:
16 »Gå ut ur arken med din hustru och dina söner och
dina söners hustrur. 17 Alla djur som du har hos dig,
vad slags kött det vara må, både fåglar och fyrfotadjur
och alla kräldjur som röra sig på jorden, skall du låta gå
ut med dig, för att de må växa till på jorden och vara
fruktsamma och föröka sig på jorden.» 18 Så gick då
Noa ut med sina söner och sin hustru och sina söners
hustrur. 19 Och alla fyrfotadjur, alla kräldjur och alla
fåglar, alla slags djur som röra sig på jorden, gingo ut ur
arken, efter sina släkten. 20 Och Noa byggde ett altare
åt HERREN och tog av alla rena fyrfotadjur och av alla
rena fåglar och offrade brännoffer på altaret. 21 När då
HERREN kände den välbehagliga lukten, sade han vid
sig själv: »Jag skall härefter icke mer förbanna marken
för människans skull, eftersom ju människans hjärtas
uppsåt är ont allt ifrån ungdomen. Och jag skall härefter
icke mer dräpa allt levande, såsom jag nu har gjort. 22
Så länge jorden består, skola härefter sådd och skörd,
köld och värme, sommar och vinter, dag och natt aldrig
upphöra.»

9 Och Gud välsignade Noa och hans söner och sade
till dem: »Varen fruktsamma och föröken eder, och
uppfyllen jorden. 2 Och må fruktan och förskräckelse
för eder komma över alla djur på jorden och alla fåglar
under himmelen; jämte allt som krälar på marken och
alla fiskar i havet vare de givna i eder hand. 3 Allt som
rör sig och har liv skolen I hava till föda; såsom jag har
givit eder gröna örter, så giver jag eder allt detta. 4 Kött
som har i sig sin själ, det är sitt blod, skolen I dock icke
äta. 5 Men edert eget blod, vari eder själ är, skall jag
utkräva. Jag skall utkräva det av vilket djur det vara
må. Jag skall ock av den ena människan utkräva den
andres själ; 6 den som utgjuter människoblod, hans
blod skall av människor bliva utgjutet, ty Gud har gjort
människan till sin avbild. 7 Och varen I fruktsamma och
föröken eder; växen till på jorden och föröken eder på
den.» 8 Ytterligare sade Gud till Noa och till hans söner
med honom: 9 »Se, jag vill upprätta ett förbund med
eder, och med edra efterkommande efter eder, 10 och
med alla levande varelser som I haven hos eder: fåglar,
boskapsdjur och alla vilda djur hos eder, alla jordens
djur som hava gått ut ur arken. 11 Jag vill upprätta ett
förbund med eder: härefter skall icke mer ske att allt
kött utrotas genom flodens vatten; ingen flod skall mer
komma och fördärva jorden.» 12 Och Gud sade: »Detta
skall vara tecknet till det förbund som jag gör mellan
mig och eder, jämte alla levande varelser hos eder, för
eviga tider: 13 min båge sätter jag i skyn; den skall
vara tecknet till förbundet mellan mig och jorden. 14
Och när jag härefter låter skyar stiga upp över jorden
och bågen då synes i skyn, 15 skall jag tänka på det
förbund som har blivit slutet mellan mig och eder, jämte
alla levande varelser, vad slags kött det vara må; och
vattnet skall då icke mer bliva en flod som fördärvar
allt kött. 16 När alltså bågen synes i skyn och jag ser
på den, skall jag tänka på det eviga förbund som har
blivit slutet mellan Gud och alla levande varelser, vad
slags kött det vara må på jorden.» 17 Så sade nu Gud
till Noa: »Detta skall vara tecknet till det förbund som
jag har upprättat mellan mig och allt kött på jorden.»
18 Noas söner, som gingo ut ur arken, voro Sem, Ham
och Jafet; men Ham var Kanaans fader. 19 Dessa tre
voro Noas söner och från dessa hava alla jordens folk
utgrenat sig. 20 Och Noa var en åkerman och var den
förste som planterade en vingård. 21 Men när han drack
av vinet, blev han drucken och låg blottad i sitt tält. 22
Och Ham, Kanaans fader, såg då sin faders blygd och
berättade det för sina båda bröder, som voro utanför. 23
Men Sem och Jafet togo en mantel och lade den på sina
skuldror, båda tillsammans, och gingo så baklänges in
och täckte över sin faders blygd; de höllo därvid sina
ansikten bortvända, så att de icke sågo sin faders blygd.
24 När sedan Noa vaknade upp från ruset och fick veta
vad hans yngste son hade gjort honom, sade han: 25
»Förbannad vare Kanaan, en trälars träl vare han åt
sina bröder!» 26 Ytterligare sade han: »Välsignad vare
HERREN, Sems Gud, och Kanaan vare deras träl! 27
Gud utvidge Jafet, han tage sin boning i Sems hyddor,
och Kanaan vare deras träl.» 28 Och Noa levde efter
floden tre hundra femtio år; 29 alltså blev Noas hela
ålder nio hundra femtio år; därefter dog han.

10 Detta är berättelsen om Noas söners släkt. De voro
Sem, Ham och Jafet; och åt dem föddes söner
efter floden. 2 Jafets söner voro Gomer, Magog, Madai,
Javan, Tubal, Mesek och Tiras. 3 Gomers söner voro
Askenas, Rifat och Togarma. 4 Javans söner voro Elisa
och Tarsis, kittéerna och dodanéerna. 5 Från dessa hava
inbyggarna i hedningarnas Havsländer utbrett sig i sina
länder, var efter sitt tungomål, efter sina släkter, i sina folk.
6 Hams söner voro Kus, Misraim, Put och Kanaan. 7 Kus'
söner voro Seba, Havila, Sabta, Raema och Sabteka.
Raemas söner voro Saba och Dedan. 8 Men Kus födde
Nimrod; han var den förste som upprättade ett välde på
jorden. 9 Han var ock en väldig jägare inför HERREN;
därför plägar man säga: »En väldig jägare inför HERREN
såsom Nimrod.» 10 Och hans rike hade sin begynnelse i
Babel, Erek, Ackad och Kalne, i Sinears land. 11 Från
det landet drog han sedan ut till Assyrien och byggde
Nineve, Rehobot-Ir och Kela, 12 och därtill Resen mellan
Nineve och Kela; detta är »den stora staden». 13
Och Misraim födde ludéerna, anaméerna, lehabéerna,
naftuhéerna, 14 patroséerna, kasluhéerna, från vilka

filistéerna hava utgått, och kaftoréerna. **15** Och Kanaan
födde Sidon, som var hans förstfödde, och Het, **16** så
ock jebuséerna, amoréerna, girgaséerna, **17** hivéerna,
arkéerna, sinéerna, **18** arvadéerna, semaréerna och
hamatéerna. Sedan utgrenade sig kananéernas släkter
allt vidare, **19** så att kananéernas område sträckte sig
från Sidon fram emot Gerar ända till Gasa, och fram
emot Sodom, Gomorra, Adma och Seboim ända till
Lesa. **20** Dessa voro Hams söner, efter deras släkter
och tungomål, i deras länder och folk. **21** Söner föddes
ock åt Sem, Jafets äldre broder, som blev stamfader
för alla Ebers söner. **22** Sems söner voro Elam, Assur,
Arpaksad, Lud och Aram. **23** Arams söner voro Us, Hul,
Geter och Mas. **24** Arpaksad födde Sela, och Sela födde
Eber. **25** Men åt Eber föddes två söner; den ene hette
Peleg, ty i hans tid blev jorden fördelad; och hans broder
hette Joktan. **26** Och Joktan födde Almodad, Selef,
Hasarmavet, Jera, **27** Hadoram, Usal, Dikla, **28** Obal,
Abimael, Saba, **29** Ofir, Havila och Jobab; alla dessa
voro Joktans söner. **30** Och de hade sina boningsorter
från Mesa fram emot Sefar, emot Östra berget. **31** Dessa
voro Sems söner, efter deras släkter och tungomål,
i deras länder, efter deras folk. **32** Dessa voro Noas
söners släkter, efter deras ättföljd, i deras folk. Och från
dem hava folken efter floden utbrett sig på jorden. Se
Kus och Misraim i Ordförkl. D. ä. delning.

11 Och hela jorden hade enahanda tungomål och
talade på enahanda sätt. **2** Men när de bröto upp
och drogo österut, funno de en lågslätt i Sinears land
och bosatte sig där. **3** Och de sade till varandra: »Kom,
låt oss slå tegel och bränna det.» Och teglet begagnade
de såsom sten, och såsom murbruk begagnade de
jordbeck. **4** Och de sade: »Kom, låt oss bygga en stad
åt oss och ett torn vars spets räcker upp i himmelen, och
så göra oss ett namn; vi kunde eljest bliva kringspridda
över hela jorden.» **5** Då steg HERREN ned för att se
staden och tornet som människobarnen byggde. **6** Och
HERREN sade: »Se, de äro ett enda folk och hava alla
enahanda tungomål, och detta är deras första tilltag;
härefter skall intet bliva dem omöjligt, vad de än besluta
att göra. **7** Välan, låt oss stiga dit ned och förbistra
deras tungomål, så att den ene icke förstår den andres
tungomål.» **8** Och så spridde HERREN dem därifrån
ut över hela jorden, så att de måste upphöra att bygga
på staden. **9** Därav fick den namnet Babel, eftersom
HERREN där förbistrade hela jordens tungomål; därifrån
spridde ock HERREN ut dem över hela jorden. **10** Detta
är berättelsen om Sems släkt. När Sem var hundra år
gammal, födde han Arpaksad, två år efter floden. **11** Och
sedan Sem hade fött Arpaksad, levde han fem hundra
år och födde söner och döttrar. **12** När Arpaksad var
trettiofem år gammal, födde han Sela. **13** Och sedan
Arpaksad hade fött Sela, levde han fyra hundra tre år
och födde söner och döttrar. **14** När Sela var trettio år
gammal, födde han Eber. **15** Och sedan Sela hade fött
Eber, levde han fyra hundra tre år och födde söner och
döttrar. **16** När Eber var trettiofyra år gammal, födde han
Peleg. **17** Och sedan Eber hade fött Peleg, levde han
fyra hundra trettio år och födde söner och döttrar. **18** När
Peleg var trettio år gammal, födde han Regu. **19** Och
sedan Peleg hade fött Regu, levde han två hundra nio år
och födde söner och döttrar. **20** När Regu var trettiotvå
år gammal, födde han Serug. **21** Och sedan Regu hade
fött Serug, levde han två hundra sju år och födde söner
och döttrar. **22** När Serug var trettio år gammal, födde
han Nahor. **23** Och sedan Serug hade fött Nahor, levde
han två hundra år och födde söner och döttrar. **24** När
Nahor var tjugunio år gammal, födde han Tera. **25** Och
sedan Nahor hade fött Tera, levde han ett hundra nitton
år och födde söner och döttrar. **26** När Tera var sjuttio år
gammal, födde han Abram, Nahor och Haran. **27** Och
detta är berättelsen om Teras släkt. Tera födde Abram,
Nahor och Haran. Och Haran födde Lot. **28** Och Haran
dog hos sin fader Tera i sitt fädernesland, i det kaldeiska
Ur. **29** Och Abram och Nahor togo sig hustrur; Abrams
hustru hette Sarai, och Nahors hustru hette Milka, dotter
till Haran, som var fader till Milka och Jiska. **30** Men
Sarai var ofruktsam och hade inga barn. **31** Och Tera
tog med sig sin son Abram och sin sonson Lot, Harans
son, och sin sonhustru Sarai, som var hans son Abrams
hustru; och de drogo tillsammans ut från det kaldeiska Ur
på väg till Kanaans land; men när de kommo till Haran,
bosatte de sig där. **32** Och Teras ålder blev två hundra
fem år; därefter dog Tera i Haran. Hebr balál.

12 Och HERREN sade till Abram: »Gå ut ur ditt land
och från din släkt och från din faders hus, bort till
det land som jag skall visa dig. **2** Så skall jag göra dig till
ett stort folk; jag skall välsigna dig och göra ditt namn
stort, och du skall bliva en välsignelse. **3** Och jag skall
välsigna dem som välsigna dig, och den som förbannar
dig skall jag förbanna, och i dig skola alla släkter på
jorden varda välsignade.» **4** Och Abram gick åstad,
såsom HERREN hade tillsagt honom, och Lot gick med
honom. Och Abram var sjuttiofem år gammal, när han
drog ut från Haran. **5** Och Abram tog sin hustru Sarai och
sin brorson Lot och alla ägodelar som de hade förvärvat
och tjänarna som de hade skaffat sig i Haran; och de
drogo åstad på väg mot Kanaans land **6** och kommo så
till Kanaans land. Och Abram drog fram i landet ända till
den heliga platsen vid Sikem, till Mores terebint. Och
på den tiden bodde kananéerna där i landet. **7** Men
HERREN uppenbarade sig för Abram och sade: »Åt
din säd skall jag giva detta land.» Då byggde han där
ett altare åt HERREN, som hade uppenbarat sig för
honom. **8** Sedan flyttade han därifrån till bergsbygden
öster om Betel och slog där upp sitt tält, så att han hade
Betel i väster och Ai i öster; och han byggde där ett

altare åt HERREN och åkallade HERRENS namn. 9
Sedan bröt Abram upp därifrån och drog sig allt längre
mot Sydlandet. 10 Men hungersnöd uppstod i landet,
och Abram drog ned till Egypten för att bo där någon
tid, eftersom hungersnöden var så svår i landet. 11
Men när han nalkades Egypten sade han till sin hustru
Sarai: »Jag vet ju att du är en skön kvinna. 12 Om nu
egyptierna tänka, när de få se dig: 'Hon är hans hustru',
så skola de dräpa mig, under det att de låta dig leva. 13
Säg därför att du är min syster, så att det går mig väl för
din skull, och så att jag för din skull får leva.» 14 Då
nu Abram kom till Egypten, sågo egyptierna att hon var
en mycket skön kvinna. 15 Och när Faraos hövdingar
fingo se henne, prisade de henne för Farao, och så blev
kvinnan tagen in i Faraos hus. 16 Och Abram blev av
honom väl behandlad för hennes skull, så att han fick
får, fäkreatur och åsnor, tjänare och tjänarinnor, åsninnor
och kameler. 17 Men HERREN hemsökte Farao och
hans hus med stora plågor för Sarais, Abrams hustrus,
skull. 18 Då kallade Farao Abram till sig och sade: »Vad
har du gjort mot mig! Varför lät du mig icke veta att hon
var din hustru? 19 Varför sade du: 'Hon är min syster'
och vållade så, att jag tog henne till hustru åt mig? Se,
här har du nu din hustru, tag henne och gå.» 20 Och
Farao gav sina män befallning om honom, att de skulle
ledsaga honom till vägs med hans hustru och allt vad
han ägde.

13 Så drog då Abram upp från Egypten med sin hustru
och allt vad han ägde, och Lot jämte honom, till
Sydlandet. 2 Och Abram var mycket rik på boskap och
på silver och guld. 3 Och han färdades ifrån lägerplats
till lägerplats och kom så från Sydlandet ända till Betel,
till det ställe där hans tält förut hade stått, mellan Betel
och Ai, 4 dit där han förra gången hade rest ett altare.
Och där åkallade Abram HERRENS namn. 5 Men Lot,
som drog med Abram, hade också får och fäkreatur och
tält. 6 Och landet räckte icke till för dem, så att de kunde
bo tillsammans; ty deras ägodelar voro för stora för att
de skulle kunna bo tillsammans; 7 och tvister uppstodo
mellan Abrams och Lots boskapsherdar. Tillika bodde på
den tiden kananéerna och perisséerna där i landet. 8 Då
sade Abram till Lot: »Icke skall någon tvist vara mellan
mig och dig, och mellan mina herdar och dina herdar; vi
äro ju fränder. 9 Ligger icke hela landet öppet för dig?
Skilj dig ifrån mig; vill du åt vänster, så går jag åt höger,
och vill du åt höger, så går jag åt vänster.» 10 Då lyfte
Lot upp sina ögon och såg att hela Jordanslätten överallt
var vattenrik. Innan HERREN fördärvade Sodom och
Gomorra, var den nämligen såsom HERRENS lustgård,
såsom Egyptens land, ända fram emot Soar. 11 Så
utvalde då Lot åt sig hela Jordanslätten. Och Lot bröt
upp och drog österut, och de skildes så från varandra.
12 Abram förblev boende i Kanaans land, och Lot bodde
i städerna på Slätten och drog med sina tält ända inemot
Sodom. 13 Men folket i Sodom var mycket ont och
syndigt inför HERREN. 14 Och HERREN sade till Abram,
sedan Lot hade skilt sig från honom: »Lyft upp dina ögon
och se, från den plats där du står, mot norr och söder
och öster och väster.» 15 Ty hela det land som du nu
ser skall jag giva åt dig och din säd för evärdlig tid. 16
Och jag skall låta din säd bliva såsom stoftet på jorden;
kan någon räkna stoftet på jorden, så skall ock din säd
kunna räknas. 17 Stå upp och drag igenom landet efter
dess längd och dess bredd, ty åt dig skall jag giva det.»
18 Och Abram drog åstad med sina tält och kom och
bosatte sig vid Mamres terebintlund invid Hebron; och
han byggde där ett altare åt HERREN.

14 På den tid då Amrafel var konung i Sinear, Arjok
konung i Ellasar, Kedorlaomer konung i Elam och
Tideal konung över Goim, hände sig 2 att dessa begynte
krig mot Bera, konungen i Sodom, Birsa, konungen i
Gomorra, Sinab, konungen i Adma, Semeber, konungen
i Seboim, och mot konungen i Bela, det är Soar. 3
De förenade sig alla och tågade till Siddimsdalen,
där Salthavet nu är. 4 I tolv år hade de varit under
Kedorlaomer, men i det trettonde året hade de avfallit.
5 Så kom nu i det fjortonde året Kedorlaomer med de
konungar som voro på hans sida; och de slogo rafaéerna
i Asterot-Karnaim, suséerna i Ham, eméerna i Save-
Kirjataim 6 och horéerna på deras berg Seir och drevo
dem ända till El-Paran vid öknen. 7 Sedan vände de om
och kommo till En-Mispat, det är Kades, och härjade
amalekiternas hela land; de slogo ock amoréerna som
bodde i Hasason-Tamar. 8 Då drogo konungen i Sodom,
konungen i Gomorra, konungen i Adma, konungen i
Seboim och konungen i Bela, det är Soar, ut och ställde
upp sig i Siddimsdalen till strid mot dem -- 9 mot
Kedorlaomer, konungen i Elam, Tideal, konungen över
Goim, Amrafel, konungen i Sinear, och Arjok, konungen i
Ellasar, fyra konungar mot de fem. 10 Men Siddimsdalen
var full av jordbecksgropar. Och konungarna i Sodom
och Gomorra måste fly och föllo då i dessa, och de som
kommo undan flydde till bergsbygden. 11 Så togo de
allt gods som fanns i Sodom och Gomorra, och alla
livsmedel där, och tågade bort; 12 de togo ock med
sig Lot, Abrams brorson, och hans ägodelar, när de
tågade bort; ty denne bodde i Sodom. 13 Men en av de
räddade kom och berättade detta för Abram, hebréen;
denne bodde vid den terebintlund som tillhörde amoréen
Mamre, Eskols och Aners broder, och dessa voro i
förbund med Abram. 14 Då nu Abram hörde att hans
frände var fången, lät han sina mest beprövade tjänare,
sådana som voro födda i hans hus, tre hundra aderton
män, rycka ut, och förföljde fienderna ända till Dan 15
Och han delade sitt folk och överföll dem så om natten
med sina tjänare och slog dem, och förföljde dem sedan

ända till Hoba, norr om Damaskus, **16** och tog tillbaka
allt godset; sin frände Lot och hans ägodelar tog han
ock tillbaka, ävensom kvinnorna och det övriga folket.
17 Då han nu var på återvägen, sedan han hade slagit
Kedorlaomer och de konungar som voro på hans sida,
gick konungen i Sodom honom till mötes i Savedalen,
det är Konungsdalen. **18** Och Melki-Sedek, konungen i
Salem, lät bära ut bröd och vin; denne var präst åt Gud
den Högste. **19** Och han välsignade honom och sade:
»Välsignad vare Abram av Gud den Högste, himmelens
och jordens skapare! **20** Och välsignad vare Gud den
Högste, som har givit dina ovänner i din hand!» Och
Abram gav honom tionde av allt. **21** Och konungen i
Sodom sade till Abram: »Giv mig folket; godset må du
behålla för dig själv.» **22** Men Abram svarade konungen
i Sodom: »Jag lyfter min hand upp till HERREN, till
Gud den Högste, himmelens och jordens skapare, och
betygar **23** att jag icke vill taga ens en tråd eller en
skorem, än mindre något annat som tillhör dig. Du skall
icke kunna säga: 'Jag har riktat Abram.' **24** Jag vill intet
hava; det är nog med vad mina män hava förtärt och
den del som tillkommer mina följeslagare. Aner, Eskol
och Mamre, de må få sin del.»

15 En tid härefter kom HERRENS ord i en syn till
Abram; han sade: »Frukta icke, Abram, jag är din
sköld, din lön skall bliva mycket stor.» **2** Men Abram
sade: »Herre, HERRE, vad vill du då giva mig? Jag går
ju barnlös bort, och arvinge till mitt hus bliver en man
från Damaskus, Elieser.» **3** Och Abram sade ytterligare:
»Mig har du icke givit någon livsfrukt; en av mitt husfolk
skall bliva min arvinge.» **4** Men se, HERRENS ord kom
till honom; han sade: »Nej, denne skall icke bliva din
arvinge, utan en som utgår från ditt eget liv skall bliva
din arvinge.» **5** Och han förde honom ut och sade:
»Skåda upp till himmelen, och räkna stjärnorna, om du
kan räkna dem.» Och han sade till honom: »Så skall din
säd bliva.» **6** Och han trodde på HERREN; och han
räknade honom det till rättfärdighet. **7** Och han sade till
honom: »Jag är HERREN, som har fört dig ut från det
kaldeiska Ur för att giva dig detta land till besittning.» **8**
Han svarade: »Herre, HERRE, varav skall jag veta att
jag skall besitta det?» **9** Då sade han till honom: »Tag åt
mig en treårig kviga, en treårig get och en treårig vädur,
därtill en turturduva och en ung duva.» **10** Och han tog
åt honom alla dessa djur och styckade dem mitt itu och
lade styckena mitt emot varandra; dock styckade han
icke fåglarna. **11** Och rovfåglar slogo ned på de döda
kropparna, men Abram drev bort dem. **12** När nu solen
var nära att gå ned och en tung sömn hade fallit på
Abram, se, då kom en förskräckelse över honom och ett
stort mörker. **13** Och han sade till Abram: »Det skall du
veta, att din säd skall komma att leva såsom främlingar
i ett land som icke tillhör dem, och de skola där vara
trälar, och man skall förtrycka dem; så skall ske i fyra
hundra år.» **14** Men det folk vars trälar de bliva skall jag
ock döma. Sedan skola de draga ut med stora ägodelar.
15 Men du själv skall gå till dina fäder i frid och bliva
begraven i en god ålder. **16** Och i det fjärde släktet skall
din säd komma hit tillbaka. Ty ännu hava icke amoréerna
fyllt sin missgärnings mått.» **17** Då nu solen hade gått
ned och det hade blivit alldeles mörkt, syntes en rykande
ugn med flammande låga, som for fram mellan styckena.
18 På den dagen slöt HERREN ett förbund med Abram
och sade: »Åt din säd skall jag giva detta land, från
Egyptens flod ända till den stora floden, till floden Frat: **19**
kainéernas, kenaséernas, kadmonéernas, **20** hetiternas,
perisséernas, rafaéernas, **21** amoréernas, kananéernas,
girgaséernas och jebuséernas land.»

16 Och Sarai, Abrams hustru, hade icke fött barn åt
honom. Men hon hade en egyptisk tjänstekvinna,
som hette Hagar; **2** och Sarai sade till Abram: »Se,
HERREN har gjort mig ofruktsam, så att jag icke föder
barn; gå in till min tjänstekvinna, kanhända skall jag få
avkomma genom henne.» Abram lyssnade till Sarais
ord; **3** och Sarai, Abrams hustru, tog sin egyptiska
tjänstekvinna Hagar och gav henne till hustru åt sin man
Abram, sedan denne hade bott tio år i Kanaans land. **4**
Och han gick in till Hagar, och hon blev havande. När
hon nu såg att hon var havande, ringaktade hon sin fru.
5 Då sade Sarai till Abram: »Den orätt mig sker komme
över dig. Jag själv lade min tjänstekvinna i din famn,
men då hon nu ser att hon är havande, ringaktar hon
mig. HERREN döme mellan mig och dig.» **6** Abram
sade till Sarai: »Din tjänstekvinna är ju i din hand, gör
med henne vad du finner för gott.» När då Sarai tuktade
henne, flydde hon bort ifrån henne. **7** Men HERRENS
ängel kom emot henne vid en vattenkälla i öknen, den
källa som ligger vid vägen till Sur. **8** Och han sade:
»Hagar, Sarais tjänstekvinna, varifrån kommer du, och
vart går du?» Hon svarade: »Jag är stadd på flykt ifrån
min fru Sarai.» **9** Då sade HERRENS ängel till henne:
»Vänd tillbaka till din fru, och ödmjuka dig under henne.»
10 Och HERRENS ängel sade till henne: »Jag skall göra
din säd mycket talrik, så att man icke skall kunna räkna
den för dess myckenhets skull.» **11** Ytterligare sade
HERRENS ängel till henne: »Se, du är havande och
skall föda en son; honom skall du giva namnet Ismael,
därför att HERREN har hört ditt lidande. **12** Och han skall
bliva lik en vildåsna; hans hand skall vara emot var man,
och var mans hand emot honom; och han skall ligga i
strid med alla sina bröder.» **13** Och hon gav HERREN,
som hade talat med henne, ett namn, i det hon sade:
»Du är Seendets Gud.» Hon tänkte nämligen: »Har jag
då verkligen här fått se en skymt av honom som ser
mig?» **14** Därav kallades brunnen Beer-Lahai-Roi; den
ligger mellan Kades och Bered. **15** Och Hagar födde åt
Abram en son; och Abram gav den son som Hagar hade

fött åt honom namnet Ismael. 16 Och Abram var åttiosex
år gammal, när Hagar födde Ismael åt Abram. D. ä. Gud
hör. Hebr roí.

17 När Abram var nittionio år gammal, uppenbarade
sig HERREN för honom och sade till honom:
»Jag är Gud den Allsmäktige. Vandra inför mig och var
ostrafflig. 2 Jag vill göra ett förbund mellan mig och dig,
och jag skall föröka dig övermåttan.» 3 Då föll Abram
ned på sitt ansikte, och Gud talade så med honom: 4
»Se, det förbund som jag å min sida gör med dig är
detta, att du skall bliva en fader till många folk. 5 Därför
skall du icke mer heta Abram, utan Abraham skall vara
ditt namn, ty jag skall låta dig bliva en fader till många
folk. 6 Och jag skall göra dig övermåttan fruktsam och
låta folkslag komma av dig, och konungar skola utgå
från dig. 7 Och jag skall upprätta ett förbund mellan
mig och dig och din säd efter dig, från släkte till släkte,
ett evigt förbund, så att jag skall vara din Gud och din
säds efter dig; 8 och jag skall giva dig och din säd
efter dig det land där du nu bor såsom främling, hela
Kanaans land, till evärdlig besittning, och jag skall vara
deras Gud. 9 Och Gud sade ytterligare till Abraham:
»Du åter skall hålla mitt förbund, du och din säd efter
dig, från släkte till släkte.» 10 Och detta är det förbund
mellan mig och eder och din säd efter dig, som I skolen
hålla: allt mankön bland eder skall omskäras; 11 på eder
förhud skolen I omskäras, och detta skall vara tecknet till
förbundet mellan mig och eder. 12 Släkte efter släkte
skall vart gossebarn bland eder omskäras, när det är
åtta dagar gammalt, jämväl den hemfödde tjänaren och
den som är köpt för penningar från något främmande
folk, och som icke är av din säd. 13 Omskäras skall
både din hemfödde tjänare och den som du har köpt för
penningar; och så skall mitt förbund vara på edert kött
betygat såsom ett evigt förbund. 14 Men en oomskuren
av mankön, en vilkens förhud icke har blivit omskuren,
han skall utrotas ur sin släkt; han har brutit mitt förbund.»
15 Och Gud sade åter till Abraham: »Din hustru Sarai
skall du icke mer kalla Sarai, utan Sara skall vara hennes
namn. 16 Och jag skall välsigna henne och skall också
med henne giva dig en son; ja, jag skall välsigna henne,
och folkslag skola komma av henne, konungar över folk
skola härstamma från henne.» 17 Då föll Abraham ned
på sitt ansikte och log, ty han sade vid sig själv: »Skulle
barn födas åt en man som är hundra år gammal? Och
skulle Sara föda barn, hon som är nittio år gammal?» 18
Och Abraham sade till Gud: »Måtte allenast Ismael få
leva inför dig!» 19 Då sade Gud: »Nej, din hustru Sara
skall föda dig en son, och du skall giva honom namnet
Isak; och med honom skall jag upprätta mitt förbund, ett
evigt förbund, som skall gälla hans säd efter honom.
20 Men angående Ismael har jag ock hört din bön; se,
jag skall välsigna honom och göra honom fruktsam och
föröka honom övermåttan. Tolv hövdingar skall han få till
söner, och jag skall göra honom till ett stort folk. 21 Men
mitt förbund skall jag upprätta med Isak, honom som
Sara skall föda åt dig vid denna tid nästa år.» 22 Då
Gud nu hade talat ut med Abraham, for han upp från
honom. 23 Och Abraham tog sin son Ismael och alla
sina tjänare, de hemfödda och de som voro köpta för
penningar, allt mankön bland Abrahams husfolk, och
omskar på denna samma dag deras förhud, såsom Gud
hade tillsagt honom. 24 Och Abraham var nittionio år
gammal, när hans förhud blev omskuren. 25 Och hans
son Ismael var tretton år gammal, när hans förhud blev
omskuren. 26 På denna samma dag omskuros Abraham
och hans son Ismael; 27 och alla män i hans hus, de
hemfödda tjänarna och de som voro köpta för penningar
ifrån främmande folk, blevo omskurna tillika med honom.
D. ä. fader till många. D. ä. furstinna.

18 Och HERREN uppenbarade sig för honom vid
Mamres terebintlund, där han satt vid ingången
till sitt tält, då det var som hetast på dagen. 2 När han
lyfte upp sina ögon, fick han se tre män stå framför sig.
Och då han såg dem, skyndade han emot dem från
tältets ingång och bugade sig ned till jorden 3 och sade:
»Herre, har jag funnit nåd för dina ögon, så gå icke förbi
din tjänare. 4 Låt mig hämta litet vatten, så att I kunnen
två edra fötter; och vilen eder under trädet. 5 Jag vill ock
hämta ett stycke bröd, så att I kunnen vederkvicka eder,
innan I gån vidare, eftersom I nu haven tagit vägen förbi
eder tjänare.» De sade: »Gör såsom du har sagt.» 6
Och Abraham skyndade in i tältet till Sara och sade:
»Skynda dig och tag tre sea-mått fint mjöl, knåda det
och baka kakor.» 7 Men själv hastade Abraham bort till
boskapen och tog en god ungkalv och gav den åt sin
tjänare, och denne skyndade sig att tillreda den. 8 Och
han tog gräddmjölk och söt mjölk och kalven, som han
hade låtit tillreda, och satte fram för dem; och han stod
själv hos dem under trädet, medan de åto. 9 Och de
sade till honom: »Var är din hustru Sara?» Han svarade:
»Därinne i tältet.» 10 Då sade han: »Jag skall komma
tillbaka till dig nästa år vid denna tid, och se, då skall
din hustru Sara hava en son.» Detta hörde Sara, där
hon stod i ingången till tältet, som var bakom honom.
11 Men Abraham och Sara voro gamla och komna till
hög ålder, och Sara hade icke mer, såsom kvinnor pläga
hava. 12 Därför log Sara vid sig själv och tänkte: »Skulle
jag väl nu på min ålderdom giva mig till lusta, nu då
också min herre är gammal?» 13 Men HERREN sade
till Abraham: »Varför log Sara och tänkte: 'Skulle jag
verkligen föda barn, så gammal som jag är?' 14 Är då
något så underbart, att HERREN icke skulle förmå det?
På den bestämda tiden skall jag komma tillbaka till dig,
vid denna tid nästa år, och då skall Sara hava en son.»
15 Då nekade Sara och sade: »Jag log icke»; ty hon
blev förskräckt. Men han sade: »Jo, du log.» 16 Och

männen stodo upp för att gå därifrån och vände sina
blickar ned mot Sodom, och Abraham gick med för att
ledsaga dem. **17** Och HERREN sade: »Kan jag väl dölja
för Abraham vad jag tänker göra? **18** Av Abraham skall ju
bliva ett stort och mäktigt folk, och i honom skola alla folk
på jorden varda välsignade. **19** Ty därtill har jag utvalt
honom, för att han skall bjuda sina barn och sitt hus
efter sig att hålla HERRENS väg och öva rättfärdighet
och rätt, på det att HERREN må låta det komma över
Abraham, som han har lovat honom.» **20** Och HERREN
sade: »Ropet från Sodom och Gomorra är stort, och
deras synd är mycket svår; **21** därför vill jag gå ditned
och se om de verkligen i allt hava gjort efter det rop som
har kommit till mig; om så icke är, vill jag veta det.» **22**
Och männen begåvo sig därifrån och gingo mot Sodom;
men Abraham stod ännu kvar inför HERREN. **23** Och
Abraham trädde närmare och sade: »Vill du då förgöra
den rättfärdige tillika med den ogudaktige? **24** Kanhända
finnas femtio rättfärdiga i staden; vill du då förgöra den
och icke skona orten för de femtio rättfärdigas skull som
finnas där? **25** Bort det, att du skulle så göra och döda
den rättfärdige tillika med den ogudaktige, så att det
skulle gå den rättfärdige likasom den ogudaktige; bort
det ifrån dig! Skulle han som är hela jordens domare icke
göra vad rätt är?» **26** HERREN sade: »Om jag i Sodom
finner femtio rättfärdiga inom staden, så vill jag skona
orten för deras skull.» **27** Men Abraham svarade och
sade: »Se, jag har dristat mig att tala till Herren, fastän
jag är stoft och aska.» **28** Kanhända skall det fattas fem i
de femtio rättfärdiga; vill du då för de fems skull fördärva
hela staden?» Han sade: »Om jag där finner fyrtiofem;
så skall jag icke fördärva den.» **29** Men han fortfor att
tala till honom och sade: »Kanhända skola fyrtio finnas
där.» Han svarade: »Jag skall då icke göra det, för de
fyrtios skull.» **30** Då sade han: »Herre, vredgas icke över
att jag ännu talar något. Kanhända skola trettio finnas
där.» Han svarade: »Om jag där finner trettio, så skall
jag icke göra det.» **31** Men han sade: »Se, jag har dristat
mig att tala till Herren. Kanhända skola tjugu finnas där.»
Han svarade: »Jag skall då icke fördärva den, för de
tjugus skull.» **32** Då sade han: »Herre, vredgas icke över
att jag talar allenast ännu en gång. Kanhända skola tio
finnas där.» Han svarade: »Jag skall då icke fördärva
den, för de tios skull.» **33** Och HERREN gick bort, sedan
han hade talat ut med Abraham; och Abraham vände
tillbaka hem.

19 Och de två änglarna kommo om aftonen till Sodom,
och Lot satt då i Sodoms port. När Lot fick se dem,
stod han upp och gick emot dem och föll ned till jorden
på sitt ansikte **2** och sade: »I herrar, tagen härbärge i
eder tjänares hus och stannen där över natten, och tvån
edra fötter; sedan kunnen I i morgon bittida fortsätta eder
färd.» De svarade: »Nej, vi vilja stanna på gatan över
natten.» **3** Men han bad dem så enträget, att de togo
härbärge hos honom och kommo in i hans hus. Och
han tillredde en måltid åt dem och bakade osyrat bröd,
och de åto. **4** Men innan de hade lagt sig, omringades
huset av männen i staden, Sodoms män, både unga och
gamla, allt folket, så många de voro. **5** Dessa kallade
på Lot och sade till honom: »Var äro de män som hava
kommit till dig i natt? För dem ut till oss, så att vi få känna
dem.» **6** Då gick Lot ut till dem i porten och stängde
dörren efter sig **7** och sade: »Mina bröder, gören icke så
illa. **8** Se, jag har två döttrar, som ännu icke veta av
någon man. Dem vill jag föra ut till eder, så kunnen I
göra med dem vad I finnen för gott. Gören allenast icke
något mot dessa män, eftersom de nu hava gått in under
skuggan av mitt tak.» **9** Men de svarade: »Bort med
dig!» Och de sade ytterligare: »Denne, en ensam man,
har kommit hit och bor här såsom främling, och han vill
dock ständigt upphäva sig som domare. Men nu skola vi
göra dig mer ont än dem.» Och de trängde med våld
in på mannen Lot och stormade fram för att spränga
dörren. **10** Då räckte männen ut sina händer och togo Lot
in till sig i huset och stängde dörren. **11** Och de män som
stodo utanför husets port slogo de med blindhet, både
små och stora, så att de förgäves sökte finna porten. **12**
Och männen sade till Lot: »Har du någon mer här, någon
måg, eller några söner eller döttrar, eller någon annan
som tillhör dig i staden, så för dem bort ifrån detta ställe.
13 Ty vi skola fördärva detta ställe; ropet från dem har
blivit så stort inför HERREN, att HERREN har utsänt oss
till att fördärva dem.» **14** Då gick Lot ut och talade till sina
mågar, som skulle få hans döttrar, och sade: »Stån upp
och gån bort ifrån detta ställe; ty HERREN skall fördärva
staden.» Men hans mågar menade att han skämtade.
15 När nu morgonrodnaden gick upp, manade änglarna
på Lot och sade: »Stå upp och tag med dig din hustru
och dina båda döttrar, som du har hos dig, på det att du
icke må förgås genom stadens missgärning.» **16** Och då
han ännu dröjde, togo männen honom vid handen jämte
hans hustru och hans båda döttrar, ty HERREN ville
skona honom; och de förde honom ut, och när de voro
utanför staden, släppte de honom. **17** Och medan de
förde dem ut, sade den ene: »Fly för ditt livs skull; se dig
icke tillbaka, och dröj ingenstädes på Slätten. Fly undan
till bergen, så att du icke förgås.» **18** Men Lot sade till
dem: »Ack nej, Herre. **19** Se, din tjänare har ju funnit nåd
för dina ögon, och stor är den barmhärtighet som du gör
med mig, då du vill rädda mitt liv; men jag förmår icke fly
undan till bergen; jag rädes att olyckan hinner mig, så att
jag omkommer. **20** Se, staden därborta ligger helt nära,
och det är lätt att fly dit, och den är liten; låt mig fly undan
dit -- den är ju så liten -- på det att jag må bliva vid liv.»
21 Då svarade han honom: »Välan, jag skall ock häri
göra dig till viljes; jag skall icke omstörta den stad som
du talar om. **22** Men skynda att fly undan dit; ty jag kan

intet göra, förrän du har kommit dit.» Därav fick staden
namnet Soar. 23 Då nu solen hade gått upp över jorden
och Lot hade kommit till Soar, 24 lät HERREN svavel och
eld regna från himmelen, från HERREN, över Sodom
och Gomorra; 25 och han omstörtade dessa städer med
hela Slätten och alla dem som bodde i städerna och det
som växte på marken. 26 Och Lots hustru, som följde
efter honom, såg sig tillbaka; då blev hon en saltstod. 27
Och när Abraham bittida följande morgon gick till den
plats där han hade stått inför HERREN, 28 och blickade
ned över Sodom och Gomorra och över hela Slättlandet,
då fick han se en rök stiga upp från landet, lik röken från
en smältugn. 29 Så skedde då, att när Gud fördärvade
städerna på Slätten, tänkte han på Abraham och lät
Lot komma undan omstörtningen, då han omstörtade
städerna där Lot hade bott. 30 Och Lot drog upp från
Soar till bergsbygden och bodde där med sina båda
döttrar, ty han fruktade för att bo kvar i Soar; och han
bodde med sina båda döttrar i en grotta. 31 Då sade
den äldre till den yngre: »Vår fader är gammal, och
ingen man finnes i landet, som kan gå in till oss efter
all världens sedvänja. 32 Kom, låt oss giva vår fader
vin att dricka och lägga oss hos honom, för att vi må
skaffa oss livsfrukt genom vår fader.» 33 Så gåvo de sin
fader vin att dricka den natten, och den äldre gick in
och lade sig hos sin fader, och han märkte icke när hon
lade sig, ej heller när hon stod upp. 34 Dagen därefter
sade den äldre till den yngre: »Se, jag låg i natt hos
min fader; låt oss också denna natt giva honom vin att
dricka, och gå du in och lägg dig hos honom, för att vi
må skaffa oss livsfrukt genom vår fader.» 35 Så gåvo de
också den natten sin fader vin att dricka; och den yngre
gick och lade sig hos honom, och han märkte icke när
hon lade sig, ej heller när hon stod upp. 36 Så blevo
Lots båda döttrar havande genom sin fader. 37 Och den
äldre födde en son, och hon gav honom namnet Moab;
från honom härstamma moabiterna ända till denna dag.
38 Den yngre födde ock en son, och hon gav honom
namnet Ben-Ammi; från honom härstamma Ammons
barn ända till denna dag. D. ä. litenhet.

20 Och Abraham bröt upp därifrån och drog till
Sydlandet; där uppehöll han sig mellan Kades och
Sur, och någon tid bodde han i Gerar. 2 Och Abraham
sade om sin hustru Sara att hon var hans syster. Då
sände Abimelek, konungen i Gerar, och lät hämta Sara
till sig. 3 Men Gud kom till Abimelek i en dröm om
natten och sade till honom: »Se, du måste dö för den
kvinnas skull som du har tagit till dig, fastän hon är
en annan mans äkta hustru.» 4 Men Abimelek hade
icke kommit vid henne. Och han svarade: »Herre, vill
du då dräpa också rättfärdiga människor? 5 Sade han
icke själv till mig: 'Hon är min syster'? Och likaså sade
hon: 'Han är min broder.' I mitt hjärtas oskuld och med
rena händer har jag gjort detta.» 6 Då sade Gud till
honom i drömmen: »Ja, jag vet att du har gjort detta i
ditt hjärtas oskuld, och jag har själv hindrat dig från att
synda mot mig; därför har jag icke tillstatt dig att komma
vid henne. 7 Men giv nu mannen hans hustru tillbaka;
ty han är en profet. Och han må bedja för dig, så att
du får leva. Men om du icke giver henne tillbaka, så
vet att du skall döden dö, du själv och alla som tillhöra
dig. 8 Då stod Abimelek upp bittida om morgonen och
kallade till sig alla sina tjänare och berättade allt detta för
dem; och männen blevo mycket förskräckta. 9 Sedan
kallade Abimelek Abraham till sig och sade till honom:
»Vad har du gjort mot oss! Vari har jag försyndat mig
mot dig, eftersom du har velat komma mig och mitt
rike att begå en så stor synd? På otillbörligt sätt har du
handlat mot mig.» 10 Och Abimelek sade ytterligare till
Abraham: »Vad var din mening, när du gjorde detta?»
11 Abraham svarade: »Jag tänkte: 'På denna ort fruktar
man nog icke Gud; de skola dräpa mig för min hustrus
skull.' 12 Hon är också verkligen min syster, min faders
dotter, fastän icke min moders dotter; och så blev hon
min hustru. 13 Men när Gud sände mig ut på vandring
bort ifrån min faders hus, sade jag till henne: 'Bevisa
mig din kärlek därmed att du säger om mig, varthelst vi
komma, att jag är din broder.'» 14 Då tog Abimelek får
och fäkreatur, tjänare och tjänarinnor och gav dem åt
Abraham. Han gav honom ock hans hustru Sara tillbaka.
15 Och Abimelek sade: »Se, mitt land ligger öppet för
dig; du må bo var du finner för gott.» 16 Och till Sara
sade han: »Se, jag giver åt din broder tusen siklar silver;
det skall för dig vara en försoningsgåva inför allt ditt folk.
Så har du inför alla fått upprättelse.» 17 Och Abraham
bad till Gud, och Gud botade Abimelek och hans hustru
och hans tjänstekvinnor, så att de åter kunde föda barn.
18 HERREN hade nämligen gjort alla kvinnor i Abimeleks
hus ofruktsamma, för Saras, Abrahams hustrus, skull.

21 Och HERREN såg till Sara, såsom han hade lovat,
och HERREN gjorde med Sara såsom han hade
sagt. 2 Sara blev havande och födde åt Abraham en
son på hans ålderdom, vid den bestämda tid som Gud
hade sagt honom. 3 Och Abraham gav den son som
var född åt honom, den som Sara hade fött åt honom,
namnet Isak. 4 Och Abraham omskar sin son Isak, när
denne var åtta dagar gammal, såsom Gud hade bjudit
honom. 5 Och Abraham var hundra år gammal, när hans
son Isak föddes åt honom. 6 Och Sara sade: »Gud har
berett mig ett löje; var och en som får höra detta skall
le mot mig.» 7 Och hon sade: »Vem skulle hava sagt
Abraham att Sara skulle giva barn di? Och nu har jag fött
honom en son på hans ålderdom!» 8 Och barnet växte
upp och blev avvant; och den dag då Isak avvandes
gjorde Abraham ett stort gästabud. 9 Då fick Sara se
Hagars, den egyptiska kvinnans, son, som denna hade
fött åt Abraham, leka och skämta; 10 och hon sade till

Abraham: »Driv ut denna tjänstekvinna och hennes son,
ty denna tjänstekvinnas son skall icke ärva med min
son Isak.» 11 Det talet misshagade Abraham mycket
för hans sons skull. 12 Men Gud sade till Abraham:
»Du må icke för gossens och för din tjänstekvinnas skull
låta detta misshaga dig. Lyssna till Sara i allt vad hon
säger dig; ty genom Isak är det som säd skall uppkallas
efter dig. 13 Men också tjänstekvinnans son skall jag
göra till ett folk, därför att han är din säd.» 14 Bittida
följande morgon tog Abraham bröd och en lägel med
vatten och gav det åt Hagar; han lade det på hennes
rygg och gav henne barnet med och lät henne gå. Och
hon begav sig åstad och irrade omkring i Beer-Sebas
öken. 15 Men när vattnet i lägeln hade tagit slut, kastade
hon barnet ifrån sig under en buske 16 och gick bort och
satte sig ett stycke därifrån, på ett bågskotts avstånd, ty
hon tänkte: »Jag förmår icke se på, huru barnet dör.»
Och där hon nu satt, på något avstånd, brast hon ut i
gråt. 17 Då hörde Gud gossens röst, och Guds ängel
ropade till Hagar från himmelen och sade till henne:
»Vad fattas dig, Hagar? Frukta icke; ty Gud har hört
gossens röst, där han ligger. 18 Gå och lyft upp gossen,
och tag honom vid handen; jag skall göra honom till ett
stort folk.» 19 Och Gud öppnade hennes ögon, så att
hon blev varse en vattenbrunn. Och hon gick dit och
fyllde sin lägel med vatten och gav gossen att dricka.
20 Och Gud var med gossen, och han växte upp och
bodde i öknen och blev med tiden en bågskytt. 21 Han
bodde i öknen Paran; och hans moder tog en hustru
åt honom från Egyptens land. 22 Vid den tiden kom
Abimelek med Pikol, sin härhövitsman, och talade med
Abraham och sade: »Gud är med dig i allt vad du gör.
23 Så lova mig nu här med ed vid Gud att du icke skall
göra dig skyldig till något svek mot mig eller mina barn
och efterkommande, utan att du skall bevisa mig och det
land där du nu bor såsom främling samma godhet som
jag har bevisat dig.» 24 Abraham sade: »Det vill jag lova
dig.» 25 Dock gjorde Abraham Abimelek förebråelser
angående en vattenbrunn som Abimeleks tjänare hade
tagit ifrån honom. 26 Men Abimelek svarade: »Jag vet
icke vem som har gjort detta; själv har du ingenting
sagt mig, och jag har icke hört något därom förrän i
dag.» 27 Då tog Abraham får och fäkreatur och gav åt
Abimelek; och de slöto förbund med varandra. 28 Men
Abraham ställde sju lamm av hjorden avsides. 29 Då
sade Abimelek till Abraham: »Vad betyda de sju lammen
som du har ställt där avsides?» 30 Han svarade: »Dessa
sju lamm skall du taga emot av mig, för att detta må vara
mig till ett vittnesbörd därom att det är jag som har grävt
denna brunn.» 31 Därav kallades det stället Beer-Seba,
eftersom de båda där gingo eden. 32 När de så hade
slutit förbund vid Beer-Seba, stodo Abimelek och hans
härhövitsman Pikol upp och vände tillbaka till filistéernas
land. 33 Och Abraham planterade en tamarisk vid Beer-
Seba och åkallade där HERRENS, den evige Gudens,
namn. 34 Och Abraham bodde i filistéernas land en lång
tid. D. ä. sjubrunnen; i hebreiskan hava orden för »sju»
och »ed» likhet med varandra.

22 En tid härefter hände sig att Gud satte Abraham
på prov. Han sade till honom: »Abraham!» Han
svarade: »Här är jag.» 2 Då sade han: »Tag din son Isak,
din ende son, som du har kär, och gå bort till Moria land,
och offra honom där såsom brännoffer, på ett berg som
jag skall säga dig.» 3 Bittida följande morgon lastade
Abraham sin åsna och tog med sig två sina tjänare och
sin son Isak; och sedan han hade huggit sönder ved till
brännoffer, bröt han upp och begav sig på väg till den
plats som Gud hade sagt honom. 4 När nu Abraham
på tredje dagen lyfte upp sina ögon och fick se platsen
på avstånd, 5 sade han till sina tjänare: »Stannen I
här med åsnan; jag och gossen vilja gå ditbort. När vi
hava tillbett, skola vi komma tillbaka till eder.» 6 Och
Abraham tog veden till brännoffret och lade den på sin
son Isak, men själv tog han elden och kniven, och de
gingo så båda tillsammans. 7 Då talade Isak till sin
fader Abraham och sade: »Min fader!» Han svarade:
»Vad vill du, min son?» Han sade: »Se, här är elden och
veden, men var är fåret till brännoffret?» 8 Abraham
svarade: »Gud utser nog åt sig fåret till brännoffret,
min son.» Så gingo de båda tillsammans. 9 När de nu
hade kommit till den plats som Gud hade sagt Abraham,
byggde han där ett altare och lade veden därpå, sedan
band han sin son Isak och lade honom på altaret ovanpå
veden. 10 Och Abraham räckte ut sin hand och tog
kniven för att slakta sin son. 11 Då ropade HERRENS
ängel till honom från himmelen och sade: »Abraham!
Abraham!» Han svarade: »Här är jag.» 12 Då sade han:
»Låt icke din hand komma vid gossen, och gör honom
intet; ty nu vet jag att du fruktar Gud, nu då du icke har
undanhållit mig din ende son.» 13 När då Abraham lyfte
upp sina ögon, fick han bakom sig se en vädur, som
hade fastnat med sina horn i ett snår; och Abraham
gick dit och tog väduren och offrade den till brännoffer
i sin sons ställe. 14 Och Abraham gav den platsen
namnet HERREN utser; nu för tiden heter den Berget
där HERREN låter se sig. 15 Och HERRENS ängel
ropade för andra gången till Abraham från himmelen
16 och sade: »Jag svär vid mig själv, säger HERREN:
Eftersom du har gjort detta och icke undanhållit mig din
ende son 17 därför skall jag rikligen välsigna dig och
göra din säd talrik såsom stjärnorna på himmelen och
såsom sanden på havets strand; och din säd skall intaga
sina fienders portar. 18 Och i din säd skola alla folk på
jorden välsigna sig, därför att du lyssnade till mina ord.»
19 Sedan vände Abraham tillbaka till sina tjänare; och de
stodo upp och gingo tillsammans till Beer-Seba. Och
Abraham bodde i Beer-Seba. 20 En tid härefter blev så
berättat för Abraham: »Se, Milka har ock fött barn åt

din broder Nahor.» 21 Barnen voro Us, hans förstfödde,
och Bus, dennes broder, och Kemuel, Arams fader, 22
vidare Kesed, Haso, Pildas, Jidlaf och Betuel. 23 Men
Betuel födde Rebecka. Dessa åtta föddes av Milka åt
Nahor, Abrahams broder. 24 Och hans bihustru, som
hette Reuma, födde ock barn, nämligen Teba, Gaham,
Tahas och Maaka. Se Välsigna i Ordförkl.

23 Och Sara blev ett hundra tjugusju år gammal; så
gammal blev Sara. 2 Och Sara dog i Kirjat-Arba,
det är Hebron, i Kanaans land. Och Abraham kom och
höll dödsklagan efter Sara och begrät henne. 3 Därefter
stod Abraham upp och gick bort ifrån den döda och
talade så till Hets barn: 4 »Jag är en främling och gäst
hos eder. Låten mig nu få en egen grav hos eder, så att
jag kan föra min döda dit och begrava henne.» 5 Då
svarade Hets barn Abraham och sade till honom: 6 »Hör
oss, herre. Du är en Guds hövding bland oss; begrav
din döda i den förnämligaste av våra gravar. Ingen av
oss skall vägra att giva dig sin grav till att där begrava
din döda.» 7 Men Abraham stod upp och bugade sig
för landets folk, Hets barn; 8 och han talade med dem
och sade: »Om I tillstädjen att jag för ut min döda och
begraver henne, så hören mig och läggen eder ut för mig
hos Efron, Sohars son, 9 så att han giver mig den grotta
i Makpela, som tillhör honom, och som ligger vid ändan
av hans åker. Mot full betalning i eder krets må han giva
mig den till egen grav.» 10 Men Efron satt där bland Hets
barn. Och Efron, hetiten, svarade Abraham i närvaro av
Hets barn, alla som bodde inom hans stadsport; han
sade: 11 »Icke så, min herre. Hör mig: Jag skänker dig
åkern; grottan som finnes där skänker jag dig ock; jag
skänker dig den inför mina landsmäns ögon; begrav där
din döda.» 12 Men Abraham bugade sig för landets folk;
13 och han talade till Efron i närvaro av landets folk och
sade: »Värdes dock höra mig. Jag vill betala åkerns
värde; tag emot det av mig, och låt mig där begrava
min döda.» 14 Då svarade Efron Abraham och sade
till honom: 15 »Min herre, hör mig. Ett jordstycke till ett
värde av fyra hundra siklar silver, vad betyder det mellan
mig och dig? Begrav du din döda.» 16 Och Abraham
förstod Efron och vägde upp åt honom den summa som
Efron hade uppgivit i närvaro av Hets barn, fyra hundra
siklar silver, sådant silver som var gångbart i handel.
17 Så skedde det att Efrons åker i Makpela, gent emot
Mamre, själva åkern med grottan som fanns där och
alla träd på åkern, så långt dess område sträckte sig
runt omkring, blev överlåten åt Abraham till egendom 18
inför Hets barns ögon, inför alla som bodde inom hans
stadsport. 19 Därefter begrov Abraham sin hustru Sara i
grottan på åkern i Makpela, gent emot Mamre, det är
Hebron, i Kanaans land. 20 Åkern med grottan som
fanns där blev så av Hets barn överlåten åt Abraham till
egen grav.

24 Abraham var nu gammal och kommen till hög
ålder, och HERREN hade välsignat Abraham i alla
stycken. 2 Då sade han till sin äldste hustjänare, den
som förestod all hans egendom: »Lägg din hand under
min länd; 3 jag vill av dig taga en ed vid HERREN,
himmelens Gud och jordens Gud, att du icke till hustru åt
min son skall taga en dotter till någon av kananéerna
bland vilka jag bor, 4 utan att du skall gå till mitt eget
land och till min släkt och där taga hustru åt min son
Isak.» 5 Tjänaren sade till honom: »Men om så händer,
att kvinnan icke vill följa mig hit till landet, måste jag
då föra din son tillbaka till det land som du har kommit
ifrån?» 6 Abraham svarade honom: »Tag dig till vara
för att föra min son dit tillbaka. 7 HERREN, himmelens
Gud, som har fört mig bort ifrån min faders hus och ifrån
mitt fädernesland, han som har talat till mig och svurit
och sagt: 'Åt din säd skall jag giva detta land', han skall
sända sin ängel framför dig, så att du därifrån skall kunna
få en hustru åt min son. 8 Men om kvinnan icke vill följa
dig, så är du fri ifrån denna din ed till mig. Allenast må
du icke föra min son dit tillbaka.» 9 Då lade tjänaren sin
hand under sin herre Abrahams länd och lovade honom
detta med ed. 10 Och tjänaren tog tio av sin herres
kameler och drog åstad med allahanda dyrbara gåvor
från sin herre; han stod upp och drog åstad till Nahors
stad i Aram-Naharaim. 11 Där lät han kamelerna lägra
sig utanför staden, vid en vattenbrunn; och det led mot
aftonen, den tid då kvinnorna plägade komma ut för att
hämta vatten. 12 Och han sade: »HERRE, min herre
Abrahams Gud, låt mig i dag få ett lyckosamt möte, och
gör nåd med min herre Abraham. 13 Se, jag står här vid
vattenkällan, och stadsbornas döttrar komma hitut för
att hämta vatten. 14 Om jag nu säger till en flicka: 'Håll
hit din kruka, och låt mig få dricka' och hon då svarar:
'Drick; dina kameler vill jag ock vattna', må hon då vara
den som du har utsett åt din tjänare Isak, så skall jag
därav veta att du har gjort nåd med min herre.» 15 Och
se, innan han hade slutat att tala, kom Rebecka ditut, en
dotter till Betuel, som var son till Milka, Abrahams broder
Nahors hustru; och hon bar sin kruka på axeln. 16 Och
flickan var mycket fager att skåda, en jungfru som ingen
man hade känt. Hon gick nu ned till källan och fyllde sin
kruka och steg så upp igen. 17 Då skyndade tjänaren
emot henne och sade: »Låt mig få dricka litet vatten ur
din kruka.» 18 Hon svarade: »Drick, min herre» och lyfte
strax ned krukan på sin hand och gav honom att dricka.
19 Och sedan hon hade givit honom att dricka, sade hon:
»Jag vill ock ösa upp vatten åt dina kameler, till dess att
de alla hava fått dricka.» 20 Och hon tömde strax sin
kruka i vattenhon och skyndade åter till brunnen för att
hämta vatten och öste så upp åt alla hans kameler. 21
Men mannen såg på henne under tystnad och undrade
om HERREN hade gjort hans resa lyckosam eller icke.
22 Och när alla kamelerna hade druckit, tog mannen

fram en näsring av guld, en halv sikel i vikt, och två
armband av guld, tio siklar i vikt, 23 och frågade: »Vems
dotter är du? Säg mig det. Och säg mig om vi kunna få
natthärbärge i din faders hus?» 24 Hon svarade honom:
»Jag är dotter till Betuel, Milkas son, som av henne
föddes åt Nahor.» 25 Och hon sade ytterligare till honom:
»Vi hava rikligt med både halm och foder; natthärbärge
kan du ock få.» 26 Då böjde mannen sig ned och tillbad
HERREN 27 och sade: »Lovad vare HERREN, min herre
Abrahams Gud, som icke har tagit sin nåd och trofasthet
ifrån min herre! Mig har HERREN ledsagat på vägen,
hem till min herres fränder.» 28 Och flickan skyndade
åstad och berättade allt detta i sin moders hus. 29 Men
Rebecka hade en broder som hette Laban. Och Laban
skyndade åstad till mannen därute vid källan. 30 När
han nämligen såg näsringen och armbanden som hans
syster bar, och när han hörde huru hans syster Rebecka
berättade: 'Så och så talade mannen till mig', då begav
han sig ut till mannen, där denne stod hos kamelerna
vid källan. 31 Och han sade: »Kom in, du HERRENS
välsignade; varför står du härute? Jag har berett plats i
huset, och rum finnes för kamelerna.» 32 Så kom då
mannen in i huset; och man lastade av kamelerna, och
tog fram halm och foder åt kamelerna, och vatten till att
två hans och hans följeslagares fötter. 33 Och man satte
fram mat för honom; men han sade: »Jag vill icke äta,
förrän jag har framfört mitt ärende.» Laban svarade: »Så
tala då.» 34 Då sade han: »Jag är Abrahams tjänare. 35
Och HERREN har rikligen välsignat min herre, så att
han har blivit en mäktig man; han har givit honom får
och fäkreatur, silver och guld, tjänare och tjänarinnor,
kameler och åsnor. 36 Och Sara, min herres hustru, har
fött åt min herre en son på sin ålderdom, och åt denne
har han givit allt vad han äger. 37 Och min herre har
tagit en ed av mig och sagt: 'Till hustru åt min son skall
du icke taga en dotter till någon av kananéerna i vilkas
land jag bor, 38 utan du skall gå till min faders hus och
till min släkt och där taga hustru åt min son.' 39 Då sade
jag till min herre: 'Men om nu kvinnan icke vill följa med
mig?' 40 Han svarade mig: 'HERREN, inför vilken jag
har vandrat, skall sända sin ängel med dig och göra din
resa lyckosam, så att du åt min son får en hustru av
min släkt och av min faders hus; 41 i sådant fall skall
du vara löst från din ed till mig, när du har kommit till
min släkt. Också om de icke giva henne åt dig, skall du
vara fri ifrån eden till mig.' 42 Så kom jag i dag till källan,
och jag sade: HERRE, min herre Abrahams Gud, om du
vill låta den resa på vilken jag är stadd bliva lyckosam,
43 må det då ske, när jag nu står här vid vattenkällan,
att om en ung kvinna kommer ut för att hämta vatten
och jag säger till henne: 'Låt mig få dricka litet vatten ur
din kruka' 44 och hon då svarar mig: 'Drick du; åt dina
kameler vill jag ock ösa upp vatten' -- må hon då vara
den kvinna som HERREN har utsett åt min herres son.
45 Och innan jag hade slutat att så tala för mig själv, se,
då kom Rebecka ut med sin kruka på axeln och gick ned
till källan för att hämta vatten. Då sade jag till henne: 'Låt
mig få dricka.' 46 Och strax lyfte hon ned sin kruka från
axeln och sade: 'Drick; dina kameler vill jag ock vattna.'
Så drack jag, och hon vattnade också kamelerna. 47
Och jag frågade henne och sade: 'Vems dotter är du?'
Hon svarade: 'Jag är dotter till Betuel, Nahors son, som
föddes åt honom av Milka.' Då satte jag ringen i hennes
näsa och armbanden på hennes armar. 48 Och jag böjde
mig ned och tillbad HERREN och lovade HERREN, min
herre Abrahams Gud, som hade ledsagat mig på den
rätta vägen, så att jag åt hans son skulle få min herres
frändes dotter. 49 Om I nu viljen visa min herre kärlek
och trofasthet, så sägen mig det; varom icke, så sägen
mig ock det, för att jag då må vända mig åt annat håll, till
höger eller till vänster.» 50 Då svarade Laban och Betuel
och sade: »Från HERREN har detta utgått; vi kunna i
den saken intet säga till dig, varken ont eller gott. 51 Se,
där står Rebecka inför dig, tag henne och drag åstad;
må hon bliva hustru åt din herres son, såsom HERREN
har sagt.» 52 När Abrahams tjänare hörde deras ord,
föll han ned på jorden och tillbad HERREN. 53 Sedan
tog tjänaren fram smycken av silver och guld, så ock
kläder, och gav detta åt Rebecka. Jämväl åt hennes
broder och hennes moder gav han dyrbara skänker. 54
Och de åto och drucko, han och hans följeslagare, och
stannade sedan där över natten. Men om morgonen,
när de hade stått upp, sade han: »Låten mig nu fara
till min herre.» 55 Då sade hennes broder och hennes
moder: »Låt flickan stanna hos oss några dagar, tio
eller så; sedan må du fara.» 56 Men han svarade dem:
»Uppehållen mig icke, eftersom HERREN har gjort min
resa lyckosam. Låten mig fara; jag vill resa hem till min
herre.» 57 Då sade de: »Vi vilja kalla hit flickan och
fråga henne själv.» 58 Och de kallade Rebecka till sig
och sade till henne: »Vill du resa med denne man?»
Hon svarade: »Ja.» 59 Då bestämde de att deras syster
Rebecka jämte sin amma skulle fara med Abrahams
tjänare och dennes män. 60 Och de välsignade Rebecka
och sade till henne: »Av dig, du vår syster, komme tusen
gånger tio tusen, och må dina avkomlingar intaga sina
fienders portar.» 61 Och Rebecka och hennes tärnor
stodo upp och satte sig på kamelerna och följde med
mannen; så tog tjänaren Rebecka med sig och for sin
väg. 62 Men Isak var på väg hem från Beer-Lahai-Roi,
ty han bodde i Sydlandet. 63 Och mot aftonen hade
Isak gått ut på fältet i sorgsna tankar. När han då lyfte
upp sina ögon, fick han se kameler komma. 64 Då nu
också Rebecka lyfte upp sina ögon och fick se Isak, steg
hon med hast ned från kamelen; 65 och hon frågade
tjänaren: »Vem är den mannen som kommer emot oss
där på fältet?» Tjänaren svarade: »Det är min herre.» Då
tog hon sin slöja och höljde sig i den. 66 Och tjänaren

förtäljde för Isak huru han hade uträttat allt. 67 Och
Isak förde henne in i sin moder Saras tält; och han tog
Rebecka till sig, och hon blev hans hustru, och han hade
henne kär. Så blev Isak tröstad i sorgen efter sin moder.

25 Och Abraham tog sig ännu en hustru, och hon hette
Ketura. 2 Hon födde åt honom Simran, Joksan,
Medan, Midjan, Jisbak och Sua. 3 Och Joksan födde
Saba och Dedan, och Dedans söner voro assuréerna,
letuséerna och leumméerna. 4 Och Midjans söner
voro Efa, Efer, Hanok, Abida och Eldaa. Alla dessa
voro Keturas söner. 5 Och Abraham gav allt vad han
ägde åt Isak. 6 Men åt sönerna till sina bihustrur gav
Abraham skänker och skilde dem, medan han själv ännu
levde, från sin son Isak och lät dem draga österut, bort
till Österlandet. 7 Och detta är antalet av Abrahams
levnadsår: ett hundra sjuttiofem år; 8 därefter gav
Abraham upp andan och dog i en god ålder, gammal
och mätt på livet, och blev samlad till sina fäder. 9 Och
hans söner Isak och Ismael begrovo honom i grottan
i Makpela, på hetiten Efrons, Sohars sons, åker gent
emot Mamre, 10 den åker som Abraham hade köpt av
Hets barn; där blev Abraham begraven, såväl som hans
hustru Sara. 11 Och efter Abrahams död välsignade Gud
hans son Isak. Och Isak bodde vid Beer-Lahai-Roi. 12
Och detta är berättelsen om Ismaels släkt, Abrahams
sons, som föddes åt Abraham av Hagar, Saras egyptiska
tjänstekvinna. 13 Dessa äro namnen på Ismaels söner,
med deras namn, efter deras ättföljd: Nebajot, Ismaels
förstfödde, vidare Kedar, Adbeel, Mibsam, 14 Misma,
Duma och Massa, 15 Hadad och Tema, Jetur, Nafis
och Kedma. 16 Dessa voro Ismaels söner och dessa
deras namn, i deras byar och tältläger, tolv hövdingar
efter deras stammar. 17 Och detta är antalet av Ismaels
levnadsår: ett hundra trettiosju år; därefter gav han upp
andan och dog och blev samlad till sina fäder. 18 Och de
hade sina boningsplatser från Havila ända till Sur, som
ligger gent emot Egypten, fram emot Assyrien. Han kom
i strid med alla sina bröder. 19 Och detta är berättelsen
om Isaks, Abrahams sons, släkt. Abraham födde Isak;
20 och Isak var fyrtio år gammal, när han till hustru åt sig
tog Rebecka, som var dotter till araméen Betuel från
Paddan-Aram och syster till araméen Laban. 21 Och
Isak bad till HERREN för sin hustru Rebecka, ty hon var
ofruktsam; och HERREN bönhörde honom, så att hans
hustru Rebecka blev havande. 22 Men barnen stötte
varandra i hennes liv; då sade hon: »Om det skulle gå
så, varför skulle jag då vara till?» Och hon gick bort för
att fråga HERREN. 23 Och HERREN svarade henne:
»Två folk finnas i ditt liv, två folkstammar skola ur ditt
sköte söndras från varandra; den ena stammen skall
vara den andra övermäktig, och den äldre skall tjäna
den yngre.» 24 När sedan tiden var inne att hon skulle
föda, se, då funnos tvillingar i hennes liv. 25 Den som
först kom fram var rödlätt och över hela kroppen såsom
en hårmantel; och de gåvo honom namnet Esau. 26
Därefter kom hans broder fram, och denne höll med sin
hand i Esaus häl; och han fick namnet Jakob. Men Isak
var sextio år gammal, när de föddes. 27 Och barnen
växte upp, och Esau blev en skicklig jägare, som höll sig
ute på marken; Jakob åter blev en fromsint man, som
bodde i tält. 28 Och Isak hade Esau kärast, ty han hade
smak för villebråd; men Rebecka hade Jakob kärast. 29
En gång, då Jakob höll på att koka något till soppa, kom
Esau hem från marken, uppgiven av hunger. 30 Och
Esau sade till Jakob: »Låt mig få till livs av det röda, det
röda du har där; ty jag är uppgiven av hunger.» Därav
fick han namnet Edom. 31 Men Jakob sade: »Sälj då nu
åt mig din förstfödslorätt.» 32 Esau svarade: »Jag är ju
döden nära; vartill gagnar mig då min förstfödslorätt?»
33 Jakob sade: »Så giv mig nu din ed därpå.» Och han
gav honom sin ed och sålde så sin förstfödslorätt till
Jakob. 34 Men Jakob gav Esau bröd och linssoppa; och
han åt och drack och stod sedan upp och gick sin väg.
Så ringa aktade Esau sin förstfödslorätt. D. ä. den som
håller i hälen; kan ock betyda: den som bedrager. D. ä.
röd.

26 Men en hungersnöd uppstod i landet, en ny
hungersnöd, efter den som hade varit förut, i
Abrahams tid. Då begav sig Isak till Abimelek, filistéernas
konung, i Gerar. 2 Och HERREN uppenbarade sig för
honom och sade: »Drag icke ned till Egypten; bo kvar i
det land som jag skall säga dig. 3 Stanna såsom främling
här i landet; jag skall vara med dig och välsigna dig, ty åt
dig och din säd skall jag giva alla dessa länder, och skall
hålla den ed som jag har svurit din fader Abraham. 4 Jag
skall göra din säd talrik såsom stjärnorna på himmelen,
och jag skall giva åt din säd alla dessa länder; och i din
säd skola alla folk på jorden välsigna sig, 5 därför att
Abraham har lyssnat till mina ord och hållit vad jag har
bjudit honom hålla, mina bud, mina stadgar och mina
lagar.» 6 Så stannade Isak kvar i Gerar. 7 Och när
männen på orten frågade honom om hans hustru, sade
han: »Hon är min syster.» Han fruktade nämligen för att
säga att hon var hans hustru, ty han tänkte: »Männen
här på orten kunde då dräpa mig för Rebeckas skull,
eftersom hon är så fager att skåda.» 8 Men när han hade
varit där en längre tid, hände sig en gång, då Abimelek,
filistéernas konung, blickade ut genom fönstret, att han
fick se Isak kärligt skämta med sin hustru Rebecka. 9
Då kallade Abimelek Isak till sig och sade: »Hon är ju din
hustru; huru har du då kunnat säga: 'Hon är min syster'?»
Isak svarade honom: »Jag fruktade att jag annars skulle
bliva dödad för hennes skull.» 10 Då sade Abimelek:
»Vad har du gjort mot oss! Huru lätt kunde det icke hava
skett att någon av folket hade lägrat din hustru? Och så
hade du dragit skuld över oss.» 11 Sedan bjöd Abimelek
allt folket och sade: »Den som kommer vid denne man

eller vid hans hustru, han skall straffas med döden.» 12
Och Isak sådde där i landet och fick det året hundrafalt,
ty HERREN välsignade honom. 13 Och han blev en
mäktig man; hans makt blev större och större, så att
han till slut var mycket mäktig. 14 Han ägde så många
får och fäkreatur och så många tjänare, att filistéerna
begynte avundas honom. 15 Och alla de brunnar som
hans faders tjänare hade grävt i hans fader Abrahams
tid, dem hade filistéerna kastat igen och fyllt med grus.
16 Och Abimelek sade till Isak: »Drag bort ifrån oss; ty
du har blivit oss alltför mäktig.» 17 Då drog Isak bort
därifrån och slog upp sitt läger i Gerars dal och bodde
där. 18 Och Isak lät åter gräva ut de vattenbrunnar som
hade blivit grävda i hans fader Abrahams tid, men som
filistéerna efter Abrahams död hade kastat igen; och han
gav dem åter de namn som hans fader hade givit dem.
19 Och Isaks tjänare grävde i dalen och funno där en
brunn med rinnande vatten. 20 Men herdarna i Gerar
begynte tvista med Isaks herdar och sade: »Vattnet är
vårt.» Då gav han den brunnen namnet Esek, eftersom
de hade kivat med honom. 21 Därefter grävde de en
annan brunn, men om den kommo de ock i tvist; då
gav han den namnet Sitna. 22 Sedan begav han sig
därifrån till en annan plats och grävde åter en brunn;
om den tvistade de icke. Därför gav han denna namnet
Rehobot, i det han sade: »Nu har ju HERREN givit oss
utrymme, så att vi kunna föröka oss i landet.» 23 Sedan
drog han därifrån upp till Beer-Seba. 24 Och HERREN
uppenbarade sig för honom den natten och sade: »Jag
är Abrahams, din faders, Gud. Frukta icke, ty jag är med
dig, och jag skall välsigna dig och göra din säd talrik, för
min tjänare Abrahams skull.» 25 Då byggde han där ett
altare och åkallade HERRENS namn och slog där upp
sitt tält. Och Isaks tjänare grävde där en brunn. 26 Och
Abimelek begav sig till honom från Gerar med Ahussat,
sin vän, och Pikol, sin härhövitsman. 27 Men Isak sade
till dem: »Varför kommen I till mig, I som haten mig och
haven drivit mig ifrån eder?» 28 De svarade: »Vi hava
tydligt sett att HERREN är med dig; därför tänkte vi: 'Låt
oss giva varandra en ed, vi och du, så att vi sluta ett
förbund med dig, 29 att du icke skall göra oss något
ont, likasom vi å vår sida icke hava kommit vid dig, och
likasom vi icke hava gjort dig annat än gott och hava
låtit dig fara i frid.' Du är nu HERRENS välsignade.» 30
Då gjorde han ett gästabud för dem, och de åto och
drucko. 31 Bittida följande morgon svuro de varandra
eden; sedan lät Isak dem gå, och de foro ifrån honom i
frid. 32 Samma dag kommo Isaks tjänare och berättade
för honom om den brunn som de hade grävt och sade
till honom: »Vi hava funnit vatten.» 33 Och han kallade
den Sibea. Därav heter staden Beer-Seba ännu i dag.
34 När Esau var fyrtio år gammal, tog han till hustrur
Judit, dotter till hetiten Beeri, och Basemat, dotter till
hetiten Elon. 35 Men dessa blevo en hjärtesorg för Isak
och Rebecka. Se Välsigna sig i Ordförkl. D. ä. kiv. D. ä.
fientlighet. D. ä. utrymme. Se Vän i Ordförkl.

27 När Isak hade blivit gammal och hans ögon voro
skumma, så att han icke kunde se, kallade han till
sig Esau, sin äldste son, och sade till honom: »Min son!»
Han svarade honom: »Vad vill du?» 2 Då sade han:
»Se, jag är gammal och vet icke när jag skall dö. 3 Så
tag nu dina jaktredskap, ditt koger och din båge, och gå
ut i marken och jaga villebråd åt mig; 4 red sedan till
åt mig en smaklig rätt, en sådan som jag tycker om,
och bär in den till mig till att äta, på det att min själ må
välsigna dig, förrän jag dör.» 5 Men Rebecka hörde huru
Isak talade till sin son Esau. Och medan Esau gick ut i
marken för att jaga villebråd till att föra hem, 6 sade
Rebecka till sin son Jakob: »Se, jag har hört din fader
tala så till din broder Esau: 7 'Hämta mig villebråd och
red till åt mig en smaklig rätt, på det att jag må äta och
sedan välsigna dig inför HERREN, förrän jag dör.' 8 Så
hör nu vad jag säger, min son, och gör vad jag bjuder
dig. 9 Gå bort till hjorden och hämta mig därifrån två
goda killingar, så vill jag av dem tillreda en smaklig rätt
åt din fader, en sådan som han tycker om. 10 Och du
skall bära in den till din fader till att äta, på det att han
må välsigna dig, förrän han dör.» 11 Men Jakob sade till
sin moder Rebecka: »Min broder Esau är ju luden, och
jag är slät. 12 Kanhända tager min fader på mig, och jag
bliver då av honom hållen för en bespottare och skaffar
mig förbannelse i stället för välsignelse.» 13 Då sade
hans moder till honom: »Den förbannelsen komme över
mig, min son; hör nu allenast vad jag säger, och gå och
hämta dem åt mig.» 14 Då gick han och hämtade dem
och bar dem till sin moder; och hans moder tillredde en
smaklig rätt, en sådan som hans fader tyckte om. 15 Och
Rebecka tog Esaus, sin äldre sons, högtidskläder, som
hon hade hos sig i huset, och satte dem på Jakob, sin
yngre son. 16 Och med skinnen av killingarna beklädde
hon hans händer och den släta delen av hans hals.
17 Sedan lämnade hon åt sin son Jakob den smakliga
rätten och brödet som hon hade tillrett. 18 Och han gick
in till sin fader och sade: »Min fader!» Han svarade: »Vad
vill du? Vem är du, min son?» 19 Då sade Jakob till sin
fader: »Jag är Esau, din förstfödde. Jag har gjort såsom
du tillsade mig; sätt dig upp och ät av mitt villebråd, på
det att din själ må välsigna mig.» 20 Men Isak sade till
sin son: »Huru har du så snart kunnat finna något, min
son?» Han svarade: »HERREN, din Gud, skickade det
i min väg.» 21 Då sade Isak till Jakob: »Kom hit, min
son, och låt mig taga på dig och känna om du är min
son Esau eller icke.» 22 Och Jakob gick fram till sin
fader Isak; och när denne hade tagit på honom, sade
han: »Rösten är Jakobs röst, men händerna äro Esaus
händer.» 23 Och han kände icke igen honom, ty hans
händer voro ludna såsom hans broder Esaus händer;
och han välsignade honom. 24 Men han frågade: »Är du

verkligen min son Esau?» Han svarade: »Ja.» **25** Då
sade han: »Bär hit maten åt mig och låt mig äta av min
sons villebråd, på det att min själ må välsigna dig.» Och
han bar fram den till honom, och han åt; och han räckte
honom vin, och han drack. **26** Därefter sade hans fader
Isak till honom: »Kom hit och kyss mig, min son.» **27** När
han då gick fram och kysste honom, kände han lukten av
hans kläder och välsignade honom; han sade: »Se, av
min son utgår doft, lik doften av en mark, som HERREN
har välsignat. **28** Så give dig Gud av himmelens dagg
och av jordens fetma och säd och vin i rikligt mått. **29**
Folk tjäne dig, och folkslag falle ned för dig. Bliv en herre
över dina bröder, och må din moders söner falla ned
för dig. Förbannad vare den som förbannar dig, och
välsignad vare den som välsignar dig!» **30** Men när Isak
hade givit Jakob sin välsignelse och Jakob just hade gått
ut från sin fader Isak, kom hans broder Esau hem från
jakten. **31** Därefter tillredde också han en smaklig rätt
och bar in den till sin fader och sade till sin fader: »Må
min fader stå upp och äta av sin sons villebråd, på det
att din själ må välsigna mig.» **32** Hans fader Isak frågade
honom: »Vem är du?» Han svarade: »Jag är Esau, din
förstfödde son.» **33** Då blev Isak övermåttan häpen och
sade: »Vem var då den jägaren som bar in till mig sitt
villebråd, så att jag åt av allt, förrän du kom, och sedan
välsignade honom? Välsignad skall han ock förbliva.» **34**
När Esau hörde sin faders ord, brast han ut i högljudd
och bitter klagan och sade till sin fader: »Välsigna också
mig, min fader.» **35** Men han svarade: »Din broder har
kommit med svek och tagit din välsignelse.» **36** Då sade
han: »Han heter ju Jakob, och han har nu också två
gånger bedragit mig. Min förstfödslorätt har han tagit,
och se, nu har han ock tagit min välsignelse.» Och han
frågade: »Har du då ingen välsignelse kvar för mig?»
37 Isak svarade och sade till Esau: »Se, jag har satt
honom till en herre över dig, och alla hans bröder har
jag givit honom till tjänare, och med säd och vin har jag
begåvat honom; vad skall jag då nu göra för dig, min
son?» **38** Esau sade till sin fader: »Har du då allenast
den enda välsignelsen, min fader? Välsigna också mig,
min fader.» Och Esau brast ut i gråt. **39** Då svarade hans
fader Isak och sade till honom: »Se, fjärran ifrån jordens
fetma skall din boning vara och utan dagg från himmelen
ovanefter. **40** Av ditt svärd skall du leva, och du skall
tjäna din broder. Men det skall ske, när du samlar din
kraft, att du river hans ok från din hals.» **41** Och Esau
blev hätsk mot Jakob för den välsignelses skull som
hans fader hade givit honom. Och Esau sade vid sig
själv: »Snart skola de dagar komma, då vi få sörja vår
fader; då skall jag dräpa min broder Jakob.» **42** När man
nu berättade för Rebecka vad hennes äldre son Esau
hade sagt, sände hon och lät kalla till sig sin yngre son
Jakob och sade till honom: »Se, din broder Esau vill
hämnas på dig och dräpa dig. **43** Så hör nu vad jag
säger, min son: stå upp och fly till min broder Laban i
Haran, **44** och stanna någon tid hos honom, till dess din
broders förbittring har upphört, **45** ja, till dess din broders
vrede mot dig har upphört och han förgäter vad du har
gjort mot honom. Då skall jag sända åstad och hämta
dig därifrån. Varför skall jag mista eder båda på samma
gång?» **46** Och Rebecka sade till Isak: »Jag är led vid
livet för Hets döttrars skull. Om Jakob tager hustru bland
Hets döttrar, en sådan som dessa, någon bland landets
döttrar, varför skulle jag då leva?» Se noten till 25,26.

28 Då kallade Isak till sig Jakob och välsignade
honom; och han bjöd honom och sade till honom:
»Tag dig icke till hustru någon av Kanaans döttrar, **2**
utan stå upp och begiv dig till Paddan-Aram, till Betuels,
din morfaders, hus, och tag dig en hustru därifrån, någon
av Labans, din morbroders, döttrar. **3** Och må Gud
den Allsmäktige välsigna dig och göra dig fruktsam och
föröka dig, så att skaror av folk komma av dig; **4** må han
giva åt dig Abrahams välsignelse, åt dig och din säd med
dig, så att du får taga i besittning det land som Gud har
givit åt Abraham, och där du nu bor såsom främling.» **5**
Så sände Isak åstad Jakob, och denne begav sig till
Paddan-Aram, till araméen Laban, Betuels son, som var
broder till Rebecka, Jakobs och Esaus moder. **6** När nu
Esau såg att Isak hade välsignat Jakob och sänt honom
till Paddan-Aram för att därifrån taga sig hustru -- ty han
hade välsignat honom och bjudit honom och sagt: »Du
skall icke taga till hustru någon av Kanaans döttrar» -- **7**
och när han såg att Jakob hade lytt sin fader och moder
och begivit sig till Paddan-Aram, **8** då märkte Esau att
Kanaans döttrar misshagade hans fader Isak; **9** och
Esau gick bort till Ismael och tog Mahalat, Abrahams
son Ismaels dotter, Nebajots syster, till hustru åt sig,
utöver de hustrur han förut hade. **10** Men Jakob begav
sig från Beer-Seba på väg till Haran. **11** Och han kom då
till den heliga platsen och stannade där över natten, ty
solen hade gått ned; och han tog en av stenarna på
platsen för att hava den till huvudgärd och lade sig att
sova där. **12** Då hade han en dröm. Han såg en stege
vara rest på jorden, och dess övre ände räckte upp till
himmelen, och Guds änglar stego upp och ned på den.
13 Och se, HERREN stod framför honom och sade: »Jag
är HERREN, Abrahams, din faders, Gud och Isaks Gud.
Det land där du ligger skall jag giva åt dig och din säd.
14 Och din säd skall bliva såsom stoftet på jorden, och
du skall utbreda dig åt väster och öster och norr och
söder, och alla släkter på jorden skola varda välsignade i
dig och i din säd. **15** Och se, jag är med dig och skall
bevara dig, varthelst du går, och jag skall föra dig tillbaka
till detta land; ty jag skall icke övergiva dig, till dess jag
har gjort vad jag har lovat dig.» **16** När Jakob vaknade
upp ur sömnen sade han: »HERREN är sannerligen
på denna plats, och jag visste det icke!» **17** Och han
betogs av fruktan och sade: »Detta måste vara en helig

plats, här bor förvisso Gud, och här är himmelens port.»
18 Och bittida om morgonen stod Jakob upp och tog
stenen som han hade haft till huvudgärd och reste den
till en stod och göt olja därovanpå. 19 Och han gav
den platsen namnet Betel; förut hade staden hetat Lus.
20 Och Jakob gjorde ett löfte och sade: »Om Gud är
med mig och bevarar mig under den resa som jag nu är
stadd på och giver mig bröd till att äta och kläder till att
kläda mig med, 21 så att jag kommer i frid tillbaka till min
faders hus, då skall HERREN vara min Gud; 22 och
denna sten som jag har rest till en stod skall bliva ett
Guds hus, och av allt vad du giver mig skall jag giva dig
tionde.» D. ä. Guds hus.

29 Och Jakob begav sig åstad på väg till Österlandet.
2 Där fick han se en brunn på fältet, och vid den
lågo tre fårhjordar, ty ur denna brunn plägade man vattna
hjordarna. Och stenen som låg över brunnens öppning
var stor; 3 därför plägade man låta alla hjordarna samlas
dit och vältrade så stenen från brunnens öppning och
vattnade fåren; sedan lade man stenen tillbaka på sin
plats över brunnens öppning. 4 Och Jakob sade till
männen: »Mina bröder, varifrån ären I?» De svarade:
»Vi äro från Haran.» 5 Då sade han till dem: »Kännen I
Laban, Nahors son?» De svarade: »Ja.» 6 Han frågade
dem vidare: »Står det väl till med honom?» De svarade:
»Ja; och se, där kommer hans dotter Rakel med fåren.»
7 Han sade: »Det är ju ännu full dag; ännu är det icke tid
att samla boskapen. Vattnen fåren, och fören dem åter i
bet.» 8 Men de svarade: »Vi kunna icke göra det, förrän
alla hjordarna hava blivit samlade och man har vältrat
stenen från brunnens öppning; då vattna vi fåren.» 9
Medan han ännu talade med dem, hade Rakel kommit
dit med sin faders får; ty hon plägade vakta dem. 10
När Jakob fick se sin morbroder Labans dotter Rakel
komma med Labans, hans morbroders, får, gick han
fram och vältrade stenen från brunnens öppning och
vattnade sin morbroder Labans får. 11 Och Jakob kysste
Rakel och brast ut i gråt. 12 Och Jakob omtalade för
Rakel att han var hennes faders frände, och att han var
Rebeckas son; och hon skyndade åstad och omtalade
det för sin fader. 13 Då nu Laban fick höras talas om
sin systerson Jakob, skyndade han emot honom och
tog honom i famn och kysste honom och förde honom
in i sitt hus; och han förtäljde för Laban allt som hade
hänt honom. 14 Och Laban sade till honom: »Ja, du är
mitt kött och ben.» Och han stannade hos honom en
månads tid. 15 Och Laban sade till Jakob: »Du är ju
min frände. Skulle du då tjäna mig för intet? Säg mig
vad du vill hava i lön?» 16 Nu hade Laban två döttrar;
den äldre hette Lea, och den yngre hette Rakel. 17 Och
Leas ögon voro matta, men Rakel hade en skön gestalt
och var skön att skåda. 18 Och Jakob hade fattat kärlek
till Rakel; därför sade han: »Jag vill tjäna dig i sju år
för Rakel, din yngre dotter.» 19 Laban svarade: »Det
är bättre att jag giver henne åt dig, än att jag skulle
giva henne åt någon annan; bliv kvar hos mig.» 20 Så
tjänade Jakob för Rakel i sju år, och det tycktes honom
vara allenast några dagar; så kär hade han henne. 21
Därefter sade Jakob till Laban: »Giv mig min hustru,
ty min tid är nu förlupen; låt mig gå in till henne.» 22
Då bjöd Laban tillhopa allt folket på orten och gjorde
ett gästabud. 23 Men när aftonen kom, tog han sin
dotter Lea och förde henne till honom, och han gick in till
henne. 24 Och Laban gav sin tjänstekvinna Silpa åt sin
dotter Lea till tjänstekvinna. 25 Om morgonen fick Jakob
se att det var Lea. Då sade han till Laban: »Vad har du
gjort mot mig? Var det icke för Rakel jag tjänade hos
dig? Varför har du så bedragit mig?» 26 Laban svarade:
»Det är icke sed på vår ort att man giver bort den yngre
före den äldre. 27 Låt nu dennas bröllopsvecka gå till
ända, så vilja vi giva dig också den andra, mot det att
du gör tjänst hos mig i ännu ytterligare sju år.» 28 Och
Jakob samtyckte härtill och lät hennes bröllopsvecka
gå till ända. Sedan gav han honom sin dotter Rakel till
hustru. 29 Och Laban gav sin tjänstekvinna Bilha åt sin
dotter Rakel till tjänstekvinna. 30 Så gick han in också
till Rakel, och han hade Rakel kärare än Lea. Sedan
tjänade han hos honom i ännu ytterligare sju år. 31
Men då HERREN såg att Lea var försmådd, gjorde han
henne fruktsam, medan Rakel var ofruktsam. 32 Och
Lea blev havande och födde en son, och hon gav honom
namnet Ruben, ty hon tänkte: »HERREN har sett till mitt
lidande; ja, nu skall min man hava mig kär.» 33 Och
hon blev åter havande och födde en son. Då sade hon:
»HERREN har hört att jag har varit försmådd, därför har
han givit mig också denne.» Och hon gav honom namnet
Simeon. 34 Och åter blev hon havande och födde en
son. Då sade hon: »Nu skall väl ändå min man hålla sig
till mig; jag har ju fött honom tre söner.» Därav fick denne
namnet Levi. 35 Åter blev hon havande och födde en
son. Då sade hon: »Nu vill jag tacka HERREN.» Därför
gav hon honom namnet Juda. Sedan upphörde hon
att föda. Hebr raá beonjí. Hebr. schamá, varav namnet
Simeon (egentligen Schimeón) härledes. Hebr. jillavé av
stammen lavá. Hebr. hodá »tacka», varav namnet Juda
(egentligen Jehudá) härledes.

30 Då nu Rakel såg att hon icke födde barn åt Jakob,
avundades hon sin syster och sade till Jakob:
»Skaffa mig barn, eljest dör jag.» 2 Då upptändes Jakobs
vrede mot Rakel, och han svarade: »Håller du då mig
för Gud? Det är ju han som förmenar dig livsfrukt.» 3
Hon sade: »Se, där är min tjänarinna Bilha; gå in till
henne, för att hon må föda barn i mitt sköte, så att
genom henne också jag får avkomma.» 4 Så gav hon
honom sin tjänstekvinna Bilha till hustru, och Jakob gick
in till henne. 5 Och Bilha blev havande och födde åt
Jakob en son. 6 Då sade Rakel: »Gud har skaffat rätt åt
mig; han har hört min röst och givit mig en son.» Därför

gav hon honom namnet Dan **7** Åter blev Bilha, Rakels
tjänstekvinna, havande, och hon födde åt Jakob en andre
son. **8** Då sade Rakel: »Strider om Gud har jag stritt med
min syster och har vunnit seger.» Och hon gav honom
namnet Naftali. **9** Då Lea nu såg att hon hade upphört
att föda, tog hon sin tjänstekvinna Silpa och gav henne
åt Jakob till hustru. **10** Och Silpa, Leas tjänstekvinna,
födde åt Jakob en son. **11** Då sade Lea: »Till lycka!»
Och hon gav honom namnet Gad. **12** Och Silpa, Leas
tjänstekvinna, födde åt Jakob en andre son. **13** Då sade
Lea: »Till sällhet för mig! Ja, jungfrur skola prisa mig
säll.» Och hon gav honom namnet Aser. **14** Men Ruben
gick ut en gång vid tiden för veteskörden och fann då
kärleksäpplen på marken och bar dem till sin moder
Lea. Då sade Rakel till Lea: »Giv mig några av din sons
kärleksäpplen.» **15** Men hon svarade henne: »Är det icke
nog att du har tagit min man? Vill du ock taga min sons
kärleksäpplen?» Rakel sade: »Må han då i natt ligga hos
dig, om jag får din sons kärleksäpplen.» **16** När nu Jakob
om aftonen kom hem från marken, gick Lea honom till
mötes och sade: »Till mig skall du gå in; ty jag har givit
min sons kärleksäpplen såsom lön för dig.» Så låg han
hos henne den natten. **17** Och Gud hörde Lea, så att
hon blev havande, och hon födde åt Jakob en femte
son. **18** Då sade Lea: »Gud har givit mig min lön, för det
att jag gav min tjänstekvinna åt min man.» Och hon gav
honom namnet Isaskar. **19** Åter blev Lea havande, och
hon födde åt Jakob en sjätte son. **20** Då sade Lea: »Gud
har givit mig en god gåva. Nu skall min man förbliva
boende hos mig, ty jag har fött honom sex söner.» Och
hon gav honom namnet Sebulon. **21** Därefter födde hon
en dotter och gav henne namnet Dina. **22** Men Gud
tänkte på Rakel; Gud hörde henne och gjorde henne
fruktsam. **23** Hon blev havande och födde en son. Då
sade hon: »Gud har tagit bort min smälek.» **24** Och hon
gav honom namnet Josef, i det hon sade: »HERREN
give mig ännu en son.» **25** Då nu Rakel hade fött Josef,
sade Jakob till Laban: »Låt mig fara; jag vill draga hem
till min ort och till mitt land. **26** Giv mig mina hustrur och
mina barn, som jag har tjänat dig för, och låt mig draga
hem; du vet ju själv huru jag har tjänat dig.» **27** Laban
svarade honom: »Låt mig finna nåd för dina ögon; jag
vet genom hemliga tecken att HERREN för din skull har
välsignat mig.» **28** Och han sade ytterligare: »Bestäm
vad du vill hava i lön av mig, så skall jag giva dig det.»
29 Han svarade honom: »Du vet själv huru jag har tjänat
dig, och vad det har blivit av din boskap under min vård.
30 Ty helt litet var det som du hade, förrän jag kom, men
det har förökat sig och blivit mycket, ty HERREN har
välsignat dig, varhelst jag har gått fram. Men när skall
jag nu också få göra något för mitt eget hus?» **31** Han
svarade: »Vad skall jag giva dig?» Och Jakob sade:
»Du skall icke alls giva mig något. Om du vill göra mot
mig såsom jag nu säger, så skall jag fortfara att vara
herde för din hjord och vakta den. **32** Jag vill i dag gå
igenom hela din hjord och avskilja ur den alla spräckliga
och brokiga såväl som alla svarta djur bland fåren, så
ock vad som är brokigt och spräckligt bland getterna;
sådant må sedan bliva min lön. **33** Och när du framdeles
kommer för att med egna ögon se vad som har blivit
min lön, då skall min rättfärdighet vara mitt vittne; alla
getter hos mig, som icke äro spräckliga eller brokiga, och
alla får hos mig, som icke äro svarta, de skola räknas
såsom stulna.» **34** Då sade Laban: »Välan, blive det
såsom du har sagt.» **35** Och samma dag avskilde han
de strimmiga och brokiga bockarna och alla spräckliga
och brokiga getter -- alla djur som något vitt fanns på -
- och alla svarta djur bland fåren; och detta lämnade
han i sina söners vård. **36** Och han lät ett avstånd av
tre dagsresor vara mellan sig och Jakob. Och Jakob
fick Labans övriga hjord att vakta. **37** Men Jakob tog
sig friska käppar av poppel, mandelträd och lönn och
skalade på dem vita ränder, i det han blottade det vita
på käpparna. **38** Sedan lade han käpparna, som han
hade skalat, i rännorna eller vattenhoarna dit hjordarna
kommo för att dricka, så att djuren hade dem framför sig;
och de hade just sin parningstid, när de nu kommo för
att dricka. **39** Och djuren parade sig vid käpparna, och
så blev djurens avföda strimmig, spräcklig och brokig. **40**
Därefter avskilde Jakob lammen och ordnade djuren så,
att de vände huvudena mot det som var strimmigt och
mot allt som var svart i Labans hjord; så skaffade han sig
egna hjordar, som han icke lät komma ihop med Labans
hjord. **41** Och så ofta de kraftigare djuren skulle para sig,
lade Jakob käpparna framför djurens ögon i rännorna,
så att de parade sig vid käpparna. **42** Men när det var
de svagare djuren, lade han icke dit dem. Härigenom
tillföllo de svaga Laban och de kraftiga Jakob. **43** Så blev
mannen övermåttan rik; han fick mycken småboskap,
därtill ock tjänarinnor och tjänare, kameler och åsnor.
Hebr dan. Hebr. naftulím. Hebr. gad. Hebr. óscher av
samma stam som namnet Aser (egentligen Aschér)
härledes av. Hebr. sakár. Hebr. sébed. Hebr. sabál »bo»,
varav sebúl »boning». Hebr. asáf. Hebr. joséf.

31 Men han fick höra huru Labans söner talade så:
»Jakob har tagit allt vad vår fader ägde; av det
vår fader ägde är det som han har skaffat sig all denna
rikedom.» **2** Jakob märkte också att Laban icke såg på
honom med samma ögon som förut. **3** Och HERREN
sade till Jakob: »Vänd tillbaka till dina fäders land och till
din släkt; jag skall vara med dig.» **4** Då sände Jakob och
lät kalla Rakel och Lea ut på marken till sin hjord; **5** och
han sade till dem: »Jag märker att eder fader icke ser på
mig med samma ögon som förut, nu då min faders Gud
har varit med mig. **6** Och I veten själva att jag har tjänat
eder fader av alla mina krafter; **7** men eder fader har
handlat svikligt mot mig och tio gånger förändrat min lön.
Dock har Gud icke tillstatt honom att göra mig något ont.

8 När han sade: 'De spräckliga skola vara din lön', då
fick hela hjorden spräcklig avföda; och när han sade:
'De strimmiga skola vara din lön', då fick hela jorden
strimmig avföda. 9 Så tog Gud eder faders boskap och
gav den åt mig. 10 Ty när parningstiden kom, lyfte jag
upp mina ögon och fick se i drömmen att hannarna som
betäckte småboskapen voro strimmiga, spräckliga och
fläckiga. 11 Och Guds ängel sade till mig i drömmen:
'Jakob!' Jag svarade: 'Här är jag.' 12 Då sade han: 'Lyft
upp dina ögon och se huru alla hannar som betäcka
småboskapen äro strimmiga, spräckliga och fläckiga.
Jag har ju sett allt vad Laban gör mot dig. 13 Jag är den
Gud som du såg i Betel, där du smorde en stod, och
där du gjorde mig ett löfte. Stå nu upp och drag ut ur
detta land, och vänd tillbaka till ditt fädernesland.'» 14
Då svarade Rakel och Lea och sade till honom: »Hava vi
numera någon lott eller arvedel i vår faders hus? 15
Blevo vi icke av honom aktade såsom främlingar, när
han sålde oss? Sedan har han ju ock förtärt vad han
fick i betalning för oss. 16 Ja, all den rikedom som Gud
har avhänt vår fader tillhör oss och våra barn. Så gör
nu allt vad Gud har sagt dig.» 17 Då stod Jakob upp
och satte sina barn och sina hustrur på kamelerna 18
och förde bort med sig all boskap och alla ägodelar som
han hade förvärvat, den boskap han ägde, och som han
hade förvärvat i Paddan-Aram, och begav sig på väg
till sin fader Isak i Kanaans land. 19 Men Laban hade
gått bort för att klippa sina får; då stal Rakel sin faders
husgudar, 20 och Jakob stal sig undan från araméen
Laban, så att han icke lät denne märka att han ämnade
fly. 21 Så flydde han med allt sitt; han bröt upp och gick
över floden och ställde sin färd mot Gileads berg. 22
Men på tredje dagen fick Laban veta att Jakob hade
flytt. 23 Då tog han med sig sina fränder och satte efter
honom sju dagsresor och hann upp honom på Gileads
berg. 24 Men Gud kom till araméen Laban i en dröm
om natten och sade till honom: »Tag dig till vara för
att tala något mot Jakob, vad det vara må.» 25 Och
Laban hann upp Jakob. Denne hade då slagit upp sitt
tält på berget, och Laban med sina fränder hade ock
sitt tält uppslaget på Gileads berg. 26 Då sade Laban
till Jakob: »Vad är detta för ett tilltag, att du har stulit
dig undan från mig och fört bort mina döttrar, likasom
vore de tagna med svärd? 27 Varför dolde du din flykt
och stal dig undan från mig? Därigenom att du icke lät
mig veta något därom hindrades jag att ledsaga dig till
vägs med jubel och sång, med pukor och harpor. 28 Du
förunnade mig icke ens att kyssa mina barnbarn och
mina döttrar. Du har handlat dåraktigt. 29 Det stode
nu i min makt att göra eder ont; men eder faders Gud
sade till mig i natt: 'Tag dig till vara för att tala något
mot Jakob, vad det vara må.' 30 Och då du nu äntligen
ville fara, eftersom du längtade så mycket till din faders
hus, varför skulle du stjäla mina gudar?» 31 Då svarade
Jakob och sade till Laban: »Jag fruktade för dig, ty jag
tänkte att du skulle med våld taga dina döttrar ifrån mig.
32 Men den som du finner dina gudar hos, han skall
icke få behålla livet. I våra fränders närvaro må du se
efter, om något är ditt av det jag har i min ägo, och i
så fall taga det.» Ty Jakob visste icke att Rakel hade
stulit dem. 33 Då gick Laban in i Jakobs tält, därefter i
Leas tält och i de båda tjänstekvinnornas tält, men fann
intet. Och när han hade kommit ut ur Leas tält, gick han
in i Rakels tält. 34 Men Rakel hade tagit husgudarna
och lagt dem i kamelsadeln och satt sig därovanpå. Och
Laban sökte igenom hela tältet, men fann dem icke. 35
Och hon sade till sin fader: »Vredgas icke, min herre,
över att jag ej kan stiga upp för dig, ty det är med mig
på kvinnors vis.» Så sökte han efter husgudarna, men
fann dem icke. 36 Då blev Jakob vred och for ut mot
Laban; Jakob tog till orda och sade till Laban: »Vari har
jag då förbrutit mig eller syndat, eftersom du så häftigt
förföljer mig? 37 Nu har du genomsökt allt mitt bohag;
vad har du där funnit av bohagsting som tillhöra dig?
Lägg det fram här inför mina fränder och dina fränder,
så att de få döma mellan oss båda. 38 I tjugu år har
jag nu varit hos dig; dina tackor och dina getter hava
icke fött i otid, och av vädurarna i din hjord har jag icke
ätit. 39 Intet ihjälrivet djur förde jag till dig; jag måste
själv ersätta det; du utkrävde det av mig, evad det var
stulet om dagen eller stulet om natten. 40 Sådan var min
lott: om dagen förtärdes jag av hetta och om natten av
köld, och sömnen flydde mina ögon. 41 I tjugu år har jag
nu varit i ditt hus; jag har tjänat dig i fjorton år för dina
båda döttrar och i sex år för din boskap, men du har tio
gånger förändrat min lön. 42 Om icke min faders Gud
hade varit med mig, Abrahams Gud, han som ock Isak
fruktar, så hade du nu säkert låtit mig fara med tomma
händer. Men Gud såg mitt lidande och min möda, och
han fällde domen i natt.» 43 Då svarade Laban och sade
till Jakob: »Döttrarna äro mina döttrar, och barnen äro
mina barn, och hjordarna äro mina hjordar, och allt det
du ser är mitt; vad skulle jag då nu kunna göra mot
dessa mina döttrar eller mot barnen som de hava fött?
44 Så kom nu och låt oss sluta ett förbund med varandra,
och må det vara ett vittne mellan mig och dig.» 45 Då tog
Jakob en sten och reste den till en stod. 46 Och Jakob
sade till sina fränder: »Samlen tillhopa stenar.» Och de
togo stenar och gjorde ett röse och höllo måltid där på
röset. 47 Och Laban kallade det Jegar-Sahaduta, men
Jakob kallade det Galed. 48 Och Laban sade: »Detta
röse vare i dag vittne mellan mig och dig.» Därav fick
det namnet Galed; 49 men det kallades ock Mispa, ty
han sade: »HERREN vare väktare mellan mig och dig,
när vi icke mer se varandra. 50 Om du behandlar mina
döttrar illa eller tager andra hustrur jämte mina döttrar,
så vet, att om ock ingen människa är tillstädes, så är
dock Gud vittne mellan mig och dig.» 51 Och Laban

sade ytterligare till Jakob: »Se, detta röse och stoden
som jag har rest mellan mig och dig -- 52 detta röse vare
ett vittne, och stoden vare ett vittne, att jag icke skall
draga till dig förbi detta röse, och att icke heller du skall
draga till mig förbi detta röse och denna stod, med ont
uppsåt. 53 Abrahams Gud och Nahors Gud, han som
var deras faders Gud, han vare domare mellan oss.»
Och Jakob svor eden vid honom som hans fader Isak
fruktade. 54 Och Jakob offrade ett slaktoffer på berget
och inbjöd sina fränder att hålla måltid med sig. Och de
åto och stannade sedan på berget över natten. 55 Men
om morgonen stod Laban bittida upp, och sedan han
hade kysst sina barnbarn och sina döttrar och välsignat
dem, for han sin väg hem igen. Båda namnen betyda
vittnesröse; det förra namnet är arameiska, det senare
hebreiska. D. ä. vaktställe.

32 Men när Jakob drog sin väg fram, mötte honom
Guds änglar; 2 och då Jakob såg dem, sade han:
»Detta är Guds skara.» Och han gav den platsen namnet
Mahanaim. 3 Och Jakob sände budbärare framför sig till
sin broder Esau i Seirs land, på Edoms mark; 4 och
han bjöd dem och sade: »Så skolen I säga till min herre
Esau: Din tjänare Jakob låter säga: Jag har vistats borta
hos Laban och dröjt kvar där ända till nu; 5 och jag
har fått oxar, åsnor, får, tjänare och tjänarinnor. Och
jag har nu velat sända bud för att låta min herre veta
detta, på det att jag må finna nåd för dina ögon.» 6 När
sedan budbärarna kommo tillbaka till Jakob, sade de:
»Vi träffade din broder Esau, som redan drager emot
dig med fyra hundra man.» 7 Då blev Jakob mycket
förskräckt och betogs av ångest; och han delade sitt folk
och fåren och fäkreaturen och kamelerna i två skaror. 8
Ty han tänkte: »Om Esau överfaller den ena skaran och
slår den, så kan dock den andra skaran undkomma.» 9
Och Jakob sade: »Min fader Abrahams Gud och min
fader Isaks Gud, HERRE, du som sade till mig: 'Vänd
tillbaka till ditt land och till din släkt, så skall jag göra
dig gott', 10 jag är för ringa till all den nåd och all den
trofasthet som du har bevisat din tjänare; ty jag hade
icke mer än min stav, när jag gick över denna Jordan,
och nu har jag förökats till två skaror. 11 Rädda mig
undan min broder Esaus hand, ty jag fruktar att han
kommer och förgör mig, utan att ens skona mödrar och
barn. 12 Du har själv sagt: 'Jag skall göra dig mycket
gott och låta din säd bliva såsom havets sand, som man
icke kan räkna för dess myckenhets skull.'» 13 Och han
stannade där den natten. Och av det han hade förvärvat
tog han ut till skänker åt sin broder Esau 14 två hundra
getter och tjugu bockar, två hundra tackor och tjugu
vädurar, 15 trettio kamelston som gåvo di, jämte deras
föl, därtill fyrtio kor och tio tjurar samt tjugu åsninnor med
tio föl. 16 Och han lämnade detta i sina tjänares vård,
var hjord för sig, och sade till sina tjänare: »Gån framför
mig och låten ett mellanrum vara mellan hjordarna.»
17 Och han bjöd den förste och sade: »När min broder
Esau möter dig och frågar dig: 'Vem tillhör du, och vart
går du, och vem tillhöra djuren som du driver framför
dig?', 18 då skall du svara: 'De tillhöra din tjänare Jakob;
de äro skänker som han sänder till min herre Esau,
och själv kommer han här efter oss.'» 19 Och han bjöd
likaledes den andre och den tredje och alla de övriga
som drevo hjordarna: »Såsom jag nu har sagt eder
skolen I säga till Esau, när I kommen fram till honom.
20 Och I skolen vidare säga: 'Också din tjänare Jakob
kommer här efter oss.'» Ty han tänkte: »Jag vill blidka
honom med de skänker som gå före mig; sedan vill jag
själv komma inför hans ansikte; kanhända tager han
då nådigt emot mig.» 21 Så kommo nu skänkerna före
honom, medan han själv den natten stannade i lägret.
22 Men under natten stod han upp och tog sina båda
hustrur och sina båda tjänstekvinnor och sina elva söner
och gick över Jabboks vad. 23 Han tog dem och förde
dem över bäcken och förde tillika över vad han eljest
ägde. 24 Och Jakob blev ensam kvar. Då brottades en
man med honom, till dess morgonrodnaden gick upp. 25
Och när denne såg att han icke kunde övervinna Jakob,
gav han honom ett slag på höftleden, så att höften gick
ur led, under det han brottades med honom. 26 Och
mannen sade: »Släpp mig, ty morgonrodnaden går upp.»
Men han svarade: »Jag släpper dig icke, med mindre
du välsignar mig.» 27 Då sade han till honom: »Vad är
ditt namn?» Han svarade: »Jakob.» 28 Han sade: »Du
skall icke mer heta Jakob, utan Israel, ty du har kämpat
med Gud och med människor och vunnit seger.» 29
Då frågade Jakob och sade: »Låt mig veta ditt namn.»
Han svarade: »Varför frågar du efter mitt namn?» Och
han välsignade honom där. 30 Men Jakob gav platsen
namnet Peniel, »ty», sade han, »jag har sett Gud ansikte
mot ansikte, och dock har mitt liv blivit räddat». 31 Och
när han hade kommit förbi Penuel, såg han solen gå
upp; men han haltade på höften. 32 Fördenskull äta
Israels barn ännu i dag icke höftsenan som ligger på
höftleden, därför nämligen, att han gav Jakob ett slag
på höftleden, på höftsenan. D. ä. två skaror. Hebr sará
»kämpa», el »Gud». Peniel, även Penuel, betyder Guds
ansikte.

33 Och Jakob lyfte upp sina ögon och fick se Esau
komma med fyra hundra man. Då fördelade han
sina barn på Lea och Rakel och de båda tjänstekvinnorna.
2 Och han lät tjänstekvinnorna med deras barn gå främst,
Lea med hennes barn därnäst, och Rakel med Josef
sist. 3 Och själv gick han framför dem och bugade sig
sju gånger ned till jorden, till dess han kom fram till sin
broder. 4 Men Esau skyndade emot honom och tog
honom i famn och föll honom om halsen och kysste
honom; och de gräto. 5 Och när han lyfte upp sina ögon
och fick se kvinnorna och barnen, sade han: »Vilka
äro dessa som du har med dig?» Han svarade: »Det

är barnen som Gud har beskärt din tjänare.» **6** Och
tjänstekvinnorna gingo fram med sina barn och bugade
sig. **7** Därefter gick ock Lea fram med sina barn, och
de bugade sig. Slutligen gingo Josef och Rakel fram
och bugade sig. **8** Sedan frågade han: »Vad ville du
med hela den skara som jag mötte?» Han svarade: »Jag
ville finna nåd för min herres ögon.» **9** Men Esau sade:
»Jag har nog; behåll du vad du har, min broder.» **10**
Jakob svarade: »Ack nej; om jag har funnit nåd för dina
ögon, så tag emot skänkerna av mig, eftersom jag har
fått se ditt ansikte, likasom såge jag ett gudaväsens
ansikte, då du nu så gunstigt har tagit emot mig. **11** Tag
hälsningsskänkerna som jag har skickat emot dig; ty
Gud har varit mig nådig, och jag har allt fullt upp.» Och
han bad honom så enträget, att han tog emot dem. **12**
Och Esau sade: »Låt oss bryta upp och draga vidare;
jag vill gå framför dig.» **13** Men han svarade honom:
»Min herre ser själv att barnen äro späda, och att jag
har med mig får och kor som giva di; driver man dessa
för starkt en enda dag, så dör hela hjorden. **14** Må
därför min herre draga åstad före sin tjänare, så vill jag
komma efter i sakta mak, i den mån boskapen, som
drives framför mig, och barnen orka följa med, till dess
jag kommer till min herre i Seir.» **15** Då sade Esau: »Så
vill jag åtminstone lämna kvar hos dig en del av mitt
folk.» Men han svarade: »Varför så? Må jag allenast
finna nåd för min herres ögon.» **16** Så vände Esau om,
samma dag, och tog vägen till Seir. **17** Men Jakob bröt
upp och drog till Suckot och byggde sig där ett hus. Och
åt sin boskap gjorde han lövhyddor; därav fick platsen
namnet Suckot. **18** Och Jakob kom på sin färd ifrån
Paddan-Aram välbehållen till Sikems stad i Kanaans
land och slog upp sitt läger utanför staden. **19** Och det
jordstycke där han hade slagit upp sitt tält köpte han av
Hamors, Sikems faders, barn för hundra kesitor. **20** Och
han reste där ett altare och kallade det El-Elohe-Israel
Hebr suckót. D. ä. Gud, Israels Gud.

34 Men Dina, den dotter som Lea hade fött åt Jakob,
gick ut för att besöka landets döttrar. **2** Och Sikem,
som var son till hivéen Hamor, hövdingen i landet, fick
se henne, och han tog henne till sig och lägrade henne
och kränkte henne. **3** Och hans hjärta fäste sig vid
Dina, Jakobs dotter, och flickan blev honom kär, och
han talade vänligt med flickan. **4** Och Sikem sade till
sin fader Hamor: »Skaffa mig denna flicka till hustru.»
5 Och Jakob hade fått höra att hans dotter Dina hade
blivit skändad. Men eftersom hans söner voro med hans
boskap ute på marken, teg Jakob, till dess de kommo
hem. **6** Så gick nu Hamor, Sikems fader, ut till Jakob för
att tala med honom. **7** Men när Jakobs söner kommo
hem från marken, sedan de hade fått höra vad som hade
hänt, blevo de förbittrade och vredgades högeligen över
att han hade gjort vad som var en galenskap i Israel, i
det han hade lägrat Jakobs dotter -- en otillbörlig gärning.
8 Då talade Hamor med dem och sade: »Min son Sikems
hjärta har fäst sig vid eder syster; given henne åt honom
till hustru. **9** Och befrynden eder med oss; given edra
döttrar åt oss, och tagen I våra döttrar till hustrur, **10**
och bosätten eder hos oss, ty landet skall ligga öppet
för eder; där mån I bo och draga omkring och förvärva
besittningar.» **11** Och Sikem sade till hennes fader och
hennes bröder: »Låten mig finna nåd för edra ögon; vad
I fordren av mig vill jag giva. **12** Begären av mig huru
stor brudgåva och skänk som helst; jag vill giva vad I
fordren av mig; given mig allenast flickan till hustru.» **13**
Då svarade Jakobs söner Sikem och hans fader Hamor
med listiga ord, eftersom han hade skändat deras syster
Dina, **14** och sade till dem: »Vi kunna icke samtycka till
att giva vår syster åt en man som har förhud; ty sådant
hålla vi för skamligt. **15** Allenast på det villkoret skola
vi göra eder till viljes, att I bliven såsom vi, därigenom
att allt mankön bland eder omskäres. **16** Då skola vi
giva våra döttrar åt eder och själva taga edra döttrar
till hustrur; och vi skola då bo hos eder och bliva med
eder ett enda folk. **17** Men om I icke viljen lyssna till
oss och låta omskära eder, så skola vi taga vår syster
och draga bort.» **18** Och Hamor och Sikem, Hamors
son, voro till freds med vad de begärde. **19** Och den
unge mannen dröjde icke att göra så, ty han hade fått
behag till Jakobs dotter. Och han hade större myndighet
än någon annan i hans faders hus. **20** Så trädde då
Hamor och hans son Sikem upp i sin stads port och
talade till männen i staden och sade: **21** »Dessa män äro
fredligt sinnade mot oss; må vi alltså låta dem bo i landet
och draga omkring där; landet har ju utrymme nog för
dem. Vi vilja taga deras döttrar till hustrur åt oss och
giva dem våra döttrar. **22** Men allenast på det villkoret
skola männen göra oss till viljes och bo hos oss och
bliva ett enda folk med oss, att allt mankön bland oss
omskäres, likasom de själva äro omskurna. **23** Och då
bliva ju deras boskap och deras egendom och alla deras
dragare vår tillhörighet. Må vi fördenskull allenast göra
dem till viljes, så skola de bo kvar hos oss.» **24** Och
folket lydde Hamor och hans son Sikem, alla de som
bodde inom hans stadsport; allt mankön, så många som
bodde inom hans stadsport, läto omskära sig. **25** Men
på tredje dagen, då de voro sjuka av såren, togo Jakobs
två söner Simeon och Levi, Dinas bröder, var sitt svärd
och överföllo staden oförtänkt och dräpte allt mankön.
26 Också Hamor och hans son Sikem dräpte de med
svärdsegg och togo Dina ut ur Sikems hus och gingo
sin väg. **27** Och Jakobs söner kommo över de slagna
och plundrade staden, därför att deras syster hade blivit
skändad; **28** de togo deras får och fäkreatur och åsnor,
både vad som fanns i staden och vad som fanns på
fältet. **29** Och allt deras gods och alla deras barn och
deras kvinnor förde de bort såsom byte, tillika med allt
annat som fanns i husen. **30** Men Jakob sade till Simeon

och Levi: »I haven dragit olycka över mig, då I nu haven
gjort mig förhatlig för landets inbyggare, kananéerna och
perisséerna. Mitt folk är allenast en ringa hop; man skall
nu församla sig mot mig och slå mig ihjäl; så skall jag
med mitt hus förgöras.» 31 Men de svarade: »Skulle
man då få behandla vår syster såsom en sköka?»

35 Och Gud sade till Jakob: »Stå upp, drag till Betel
och stanna där, och res där ett altare åt den Gud
som uppenbarade sig för dig, när du flydde för din broder
Esau.» 2 Då sade Jakob till sitt husfolk och till alla som
voro med honom: »Skaffen bort de främmande gudar
som I haven bland eder, och renen eder och byten om
kläder, 3 och låt oss så stå upp och draga till Betel; där
vill jag resa ett altare åt den Gud som bönhörde mig,
när jag var i nöd, och som var med mig på den väg jag
vandrade.» 4 Då gåvo de åt Jakob alla de främmande
gudar som de hade hos sig, därtill ock sina örringar;
och Jakob grävde ned detta under terebinten vid Sikem.
5 Sedan bröto de upp; och en förskräckelse ifrån Gud
kom över de kringliggande städerna, så att man icke
förföljde Jakobs söner. 6 Och Jakob kom till Lus, det är
Betel, i Kanaans land, jämte allt det folk som var med
honom. 7 Och han byggde där ett altare och kallade
platsen El-Betel, därför att Gud där hade uppenbarat sig
för honom, när han flydde för sin broder. 8 Och Debora,
Rebeckas amma, dog och blev begraven nedanför Betel,
under en ek; den fick namnet Gråtoeken. 9 Och Gud
uppenbarade sig åter för Jakob, när han hade kommit
tillbaka från Paddan-Aram, och välsignade honom. 10
Och Gud sade till honom: »Ditt namn är Jakob; men
du skall icke mer heta Jakob, utan Israel skall vara ditt
namn.» Så fick han namnet Israel. 11 Och Gud sade
till honom: »Jag är Gud den Allsmäktige; var fruktsam
och föröka dig. Ett folk, ja, skaror av folk skola komma
av dig, och konungar skola utgå från din länd. 12 Och
det land som jag har givit åt Abraham och Isak skall jag
giva åt dig; åt din säd efter dig skall jag ock giva det
landet. 13 Och Gud for upp från honom, på den plats
där han hade talat med honom. 14 Men Jakob reste en
stod på den plats där han hade talat med honom, en
stod av sten; och han offrade drickoffer därpå och göt
olja över den. 15 Och Jakob gav åt platsen där Gud
hade talat med honom namnet Betel. 16 Sedan bröto
de upp från Betel. Och när det ännu var ett stycke väg
fram till Efrat, kom Rakel i barnsnöd, och barnsnöden
blev henne svår. 17 Då nu hennes barnsnöd var som
svårast, sade hjälpkvinnan till henne: »Frukta icke; ty
också denna gång får du en son.» 18 Men när hon höll
på att giva upp andan, ty hon skulle nu dö, gav hon
honom namnet Ben-Oni; men hans fader kallade honom
Benjamin. 19 Så dog Rakel, och hon blev begraven vid
vägen till Efrat, det är Bet-Lehem. 20 Och Jakob reste en
vård på hennes grav; det är den som ännu i dag kallas
Rakels gravvård. 21 Och Israel bröt upp därifrån och
slog upp sitt tält på andra sidan om Herdetornet. 22 Och
medan Israel bodde där i landet, gick Ruben åstad och
lägrade Bilha, sin faders bihustru; och Israel fick höra
det. Och Jakob hade tolv söner. 23 Leas söner voro
Ruben, Jakobs förstfödde, vidare Simeon, Levi, Juda,
Isaskar och Sebulon. 24 Rakels söner voro Josef och
Benjamin. 25 Bilhas, Rakels tjänstekvinnas, söner voro
Dan och Naftali. 26 Silpas, Leas tjänstekvinnas, söner
voro Gad och Aser. Dessa voro Jakobs söner, och de
föddes åt honom i Paddan-Aram. 27 Och Jakob kom till
sin fader Isak i Mamre vid Kirjat-Arba, det är Hebron, där
Abraham och Isak hade bott såsom främlingar. 28 Och
Isak levde ett hundra åttio år; 29 därefter gav Isak upp
andan och dog och blev samlad till sina fäder, gammal
och mätt på att leva. Och hans söner Esau och Jakob
begrovo honom. D. ä. Betels Gud. D. ä. min smärtas
son. D. ä. lyckoson.

36 Detta är berättelsen om Esaus, det är Edoms,
släkt. 2 Esau hade tagit sina hustrur bland Kanaans
döttrar: Ada, hetiten Elons dotter, och Oholibama, dotter
till Ana och sondotter till hivéen Sibeon, 3 så ock
Basemat, Ismaels dotter, Nebajots syster. 4 Och Ada
födde Elifas åt Esau, men Basemat födde Reguel. 5 Och
Oholibama födde Jeus, Jaelam och Kora. Dessa voro
Esaus söner, vilka föddes åt honom i Kanaans land. 6
Och Esau tog sina hustrur, sina söner och döttrar och
allt sitt husfolk, sin boskap och alla sina dragare och
all annan egendom som han hade förvärvat i Kanaans
land och drog till ett annat land och skilde sig så från sin
broder Jakob. 7 Ty deras ägodelar voro så stora att de
icke kunde bo tillsammans; landet där de uppehöllo sig
räckte icke till åt dem, för deras boskapshjordars skull. 8
Och Esau bosatte sig i Seirs bergsbygd. Esau, det är
densamme som Edom. 9 Och detta är berättelsen om
Esaus släkt, hans som var stamfader för edoméerna, i
Seirs bergsbygd. 10 Dessa äro namnen på Esaus söner:
Elifas, son till Ada, Esaus hustru, och Reguel, son till
Basemat, Esaus hustru. 11 Men Elifas' söner voro Teman,
Omar, Sefo, Gaetam och Kenas. 12 Och Timna, som var
Elifas', Esaus sons, bihustru, födde Amalek åt Elifas.
Dessa voro söner till Ada, Esaus hustru. 13 Men Reguels
söner voro dessa: Nahat och Sera, Samma och Missa.
Dessa voro söner till Basemat, Esaus hustru. 14 Men
söner till Oholibama, Esaus hustru, dotter till Ana och
sondotter till Sibeon, voro dessa, som hon födde åt Esau:
Jeus, Jaelam och Kora. 15 Dessa voro stamfurstarna
bland Esaus söner: Elifas', Esaus förstföddes, söner
voro dessa: fursten Teman, fursten Omar, fursten Sefo,
fursten Kenas, 16 fursten Kora, fursten Gaetam, fursten
Amalek. Dessa voro de furstar som härstammade från
Elifas, i Edoms land; dessa voro Adas söner. 17 Och
dessa voro Reguels, Esaus sons, söner: fursten Nahat,
fursten Sera, fursten Samma, fursten Missa. Dessa voro

de furstar som härstammade från Reguel, i Edoms land;
dessa voro söner till Basemat, Esaus hustru. **18** Och
dessa voro Oholibamas, Esaus hustrus, söner: fursten
Jeus, fursten Jaelam, fursten Kora. Dessa voro de furstar
som härstammade från Oholibama, Anas dotter och
Esaus hustru. **19** Dessa voro Esaus söner, och dessa
deras stamfurstar. Han är densamme som Edom. **20**
Dessa voro horéen Seirs söner, landets förra inbyggare:
Lotan, Sobal, Sibeon, Ana, **21** Dison, Eser och Disan.
Dessa voro horéernas, Seirs söners, stamfurstar i Edoms
land. **22** Men Lotans söner voro Hori och Hemam; och
Lotans syster var Timna. **23** Och dessa voro Sobals
söner: Alvan, Manahat och Ebal, Sefo och Onam. **24**
Och dessa voro Sibeons söner: Aja och Ana; det var
denne Ana som fann de varma källorna i öknen, när
han vaktade sin fader Sibeons åsnor. **25** Men dessa
voro Anas barn: Dison och Oholibama, Anas dotter. **26**
Och dessa voro Disans söner: Hemdan, Esban, Jitran
och Keran. **27** Och dessa voro Esers söner: Bilhan,
Saavan och Akan. **28** Dessa voro Disans söner: Us
och Aran. **29** Dessa voro horéernas stamfurstar: fursten
Lotan, fursten Sobal, fursten Sibeon, fursten Ana, **30**
fursten Dison, fursten Eser, fursten Disan. Dessa voro
horéernas stamfurstar i Seirs land, var furste för sig. **31**
Och dessa voro de konungar som regerade i Edoms
land, innan ännu någon israelitisk konung var konung
där: **32** Bela, Beors son, var konung i Edom, och hans
stad hette Dinhaba. **33** När Bela dog, blev Jobab, Seras
son, från Bosra, konung efter honom. **34** När Jobab
dog, blev Husam från temanéernas land konung efter
honom. **35** När Husam dog, blev Hadad, Bedads son,
konung efter honom, han som slog midjaniterna på
Moabs mark; och hans stad hette Avit. **36** När Hadad
dog, blev Samla från Masreka konung efter honom.
37 När Samla dog, blev Saul från Rehobot vid floden
konung efter honom. **38** När Saul dog, blev Baal-Hanan,
Akbors son, konung efter honom. **39** När Baal-Hanan,
Akbors son, dog, blev Hadar konung efter honom; och
hans stad hette Pagu, och hans hustru hette Mehetabel,
dotter till Matred, som var dotter till Me-Sahab. **40** Och
dessa äro namnen på Esaus stamfurstar, efter deras
släkter och orter, med deras namn: fursten Timna, fursten
Alva, fursten Jetet, **41** fursten Oholibama, fursten Ela,
fursten Pinon, **42** fursten Kenas, fursten Teman, fursten
Mibsar, **43** fursten Magdiel, fursten Iram. Dessa voro
Edoms stamfurstar, efter deras boningsorter i det land
de hade tagit i besittning -- hans som ock kallas Esau,
edoméernas stamfader.

37 Men Jakob bosatte sig i det land där hans fader
hade bott såsom främling, nämligen i Kanaans
land. **2** Detta är berättelsen om Jakobs släkt. När Josef
var sjutton år gammal, gick han, jämte sina bröder, i vall
med fåren; han följde då såsom yngling med Bilhas och
Silpas, sin faders hustrurs, söner. Och Josef bar fram till
deras fader vad ont som sades om dem. **3** Men Israel
hade Josef kärare än alla sina andra söner, eftersom
han hade fött honom på sin ålderdom; och han lät göra
åt honom en fotsid livklädnad. **4** Då nu hans bröder sågo
att deras fader hade honom kärare än alla hans bröder,
blevo de hätska mot honom och kunde icke tala vänligt till
honom. **5** Därtill hade Josef en gång en dröm, som han
omtalade för sina bröder; sedan hatade de honom ännu
mer. **6** Han sade nämligen till dem: »Hören vilken dröm
jag har haft. **7** Jag tyckte att vi bundo kärvar på fältet;
och se, min kärve reste sig upp och blev stående, och
edra kärvar ställde sig runt omkring och bugade sig för
min kärve.» **8** Då sade hans bröder till honom: »Skulle
du bliva vår konung, och skulle du råda över oss?» Och
de hatade honom ännu mer för hans drömmars skull
och för vad han hade sagt. **9** Sedan hade han ännu
en annan dröm som han förtäljde för sina bröder; han
sade: »Hören, jag har haft ännu en dröm. Jag tyckte
att solen och månen och elva stjärnor bugade sig för
mig.» **10** När han förtäljde detta för sin fader och sina
bröder, bannade hans fader honom och sade till honom:
»Vad är detta för en dröm som du har haft? Skulle då jag
och din moder och dina bröder komma och buga oss
ned till jorden för dig?» **11** Och hans bröder avundades
honom; men hans fader bevarade detta i sitt minne. **12**
Då nu en gång hans bröder hade gått bort för att vakta
sin faders får i Sikem, **13** sade Israel till Josef: »Se, dina
bröder vakta fåren i Sikem; gör dig redo, jag vill sända
dig till dem.» Han svarade honom: »Jag är redo.» **14** Då
sade han till honom: »Gå och se efter, om det står väl till
med dina bröder, och om det står väl till med fåren, och
kom tillbaka till mig med svar.» Så sände han honom
åstad från Hebrons dal, och han kom till Sikem. **15** Där
mötte han en man, medan han gick omkring villrådig på
fältet; och mannen frågade honom: »Vad söker du?» **16**
Han svarade: »Jag söker efter mina bröder; säg mig
var de vakta sin hjord.» **17** Mannen svarade: »De hava
brutit upp härifrån; ty jag hörde dem säga: 'Låt oss gå till
Dotain.'» Då gick Josef vidare efter sina bröder och fann
dem i Dotan. **18** När de nu på avstånd fingo se honom,
innan han ännu hade hunnit fram till dem, lade de råd
om att döda honom. **19** De sade till varandra: »Se, där
kommer drömmaren. **20** Upp, låt oss dräpa honom och
kasta honom i en brunn; sedan kunna vi säga att ett
vilddjur har ätit upp honom. Så få vi se huru det går med
hans drömmar.» **21** Men när Ruben hörde detta, ville
han rädda honom undan deras händer och sade: »Låt
oss icke slå ihjäl honom.» **22** Ytterligare sade Ruben
till dem: »Utgjuten icke blod; kasten honom i brunnen
här i öknen, men bären icke hand på honom.» Han ville
nämligen rädda honom undan deras händer och föra
honom tillbaka till hans fader. **23** Då nu Josef kom fram
till sina bröder, togo de av honom hans livklädnad, den

fotsida klädnaden som han hade på sig, **24** och grepo
honom och kastade honom i brunnen; men brunnen var
tom, intet vatten fanns däri. **25** Därefter satte de sig ned
för att äta. När de då lyfte upp sina ögon, fingo de se ett
tåg av ismaeliter komma från Gilead, och deras kameler
voro lastade med dragantgummi, balsam och ladanum;
de voro på väg med detta ned till Egypten. **26** Då sade
Juda till sina bröder: »Vad gagn hava vi därav att vi
dräpa vår broder och dölja hans blod?» **27** Nej, låt oss
sälja honom till ismaeliterna; må vår hand icke komma
vid honom, ty han är ju vår broder, vårt eget kött.» Och
hans bröder lydde honom. **28** Då nu midjanitiska köpmän
kommo där förbi, drogo de upp Josef ur brunnen; och de
sålde Josef för tjugu siklar silver till ismaeliterna. Dessa
förde så Josef till Egypten. **29** När sedan Ruben kom
tillbaka till brunnen, se, då fanns Josef icke i brunnen.
Då rev han sönder sina kläder **30** och vände tillbaka till
sina bröder och sade: »Gossen är icke där, vart skall jag
nu taga vägen?» **31** Men de togo Josefs livklädnad och
slaktade en bock och doppade klädnaden i blodet; **32**
därefter sände de den fotsida livklädnaden hem till sin
fader och läto säga: »Denna har vi funnit; se efter, om
det är din sons livklädnad eller icke.» **33** Och han kände
igen den och sade: »Det är min sons livklädnad; ett
vilddjur har ätit upp honom, förvisso är Josef ihjälriven.»
34 Och Jakob rev sönder sina kläder och svepte säcktyg
om sina länder och sörjde sin son i lång tid. **35** Och
alla hans söner och alla hans döttrar kommo för att
trösta honom; men han ville icke låta trösta sig, utan
sade: »Jag skall med sorg fara ned i dödsriket till min
son.» Så begrät hans fader honom. **(Sheol h7585)** **36** Men
medaniterna förde honom till Egypten och sålde honom
till Potifar, som var hovman hos Farao och hövitsman för
drabanterna.

38 Vid den tiden begav sig Juda åstad bort ifrån sina
bröder och slöt sig till en man i Adullam, som hette
Hira. **2** Där fick Juda se dottern till en kananeisk man
som hette Sua, och han tog henne till sig och gick in till
henne. **3** Och hon blev havande och födde en son, och
han fick namnet Er. **4** Åter blev hon havande och födde
en son och gav honom namnet Onan. **5** Och hon födde
ännu en son, och åt denne gav hon namnet Sela; och
när han föddes, var Juda i Kesib. **6** Och Juda tog åt Er,
sin förstfödde, en hustru som hette Tamar. **7** Men Er,
Judas förstfödde, misshagade HERREN; därför dödade
HERREN honom. **8** Då sade Juda till Onan: »Gå in till
din broders hustru, äkta henne i din broders ställe och
skaffa avkomma åt din broder.» **9** Men eftersom Onan
visste att avkomman icke skulle bliva hans egen, lät
han, när han gick in till sin broders hustru, det spillas
på jorden, för att icke giva avkomma åt sin broder. **10**
Men det misshagade HERREN att han gjorde så; därför
dödade han också honom. **11** Då sade Juda till sin
sonhustru Tamar: »Stanna såsom änka i din faders hus,
till dess min son Sela bliver fullvuxen.» Han fruktade
nämligen att annars också denne skulle dö, likasom hans
bröder. Så gick Tamar bort och stannade i sin faders
hus. **12** En lång tid därefter dog Suas dotter, Judas
hustru. Och efter sorgetidens slut gick Juda med sin vän
adullamiten Hira upp till Timna, för att se efter dem som
klippte hans får. **13** När man nu berättade för Tamar att
hennes svärfader gick upp till Timna för att klippa sina
får, **14** lade hon av sig sina änkekläder och betäckte sig
med en slöja och höljde in sig och satte sig vid porten till
Enaim på vägen till Timna. Ty hon såg, att fastän Sela
var fullvuxen, blev hon likväl icke given åt honom till
hustru. **15** Då nu Juda fick se henne, trodde han att hon
var en sköka; hon hade ju nämligen sitt ansikte betäckt.
16 Och han vek av till henne, där hon satt vid vägen, och
sade: »Kom, låt mig gå in till dig.» Ty han visste icke
att det var hans sonhustru. Hon svarade: »Vad vill du
giva mig för att få gå in till mig?» **17** Han sade: »Jag vill
sända dig en killing ur min hjord.» Hon svarade: »Ja,
om du giver mig pant, till dess du sänder den.» **18** Han
sade: »Vad skall jag då giva dig i pant?» Hon svarade:
»Din signetring, din snodd och staven som du har i din
hand.» Då gav han henne detta och gick in till henne,
och hon blev havande genom honom. **19** Och hon stod
upp och gick därifrån och lade av sin slöja och klädde sig
åter i sina änkekläder. **20** Och Juda sände killingen med
sin vän adullamiten, för att få igen panten av kvinnan;
men denne fann henne icke. **21** Och han frågade folket
där på orten och sade: »Var är tempeltärnan, hon som
satt i Enaim vid vägen?» De svarade: »Här har ingen
tempeltärna varit.» **22** Och han kom tillbaka till Juda
och sade: »Jag har icke funnit henne; därtill säger folket
på orten att ingen tempeltärna har varit där.» **23** Då
sade Juda: »Må hon då behålla det, så att vi icke draga
smälek över oss. Jag har nu sänt killingen, men du har
icke funnit henne.» **24** Vid pass tre månader därefter
blev så berättat för Juda: »Din sonhustru Tamar har
bedrivit otukt, och i otukt har hon blivit havande.» Juda
sade: »Fören ut henne till att brännas.» **25** Men när
hon fördes ut, sände hon bud till sin svärfader och lät
säga: »Genom en man som är ägare till detta har jag
blivit havande.» Och hon lät säga: »Se efter, vem denna
signetring, dessa snodder och denna stav tillhöra.» **26**
Och Juda kände igen dem och sade: »Hon är i sin rätt
mot mig, eftersom jag icke har givit henne åt min son
Sela.» Men han kom icke mer vid henne. **27** När hon
nu skulle föda, se, då funnos tvillingar i hennes liv. **28**
Och i födslostunden stack den ene fram en hand; då tog
hjälpkvinnan en röd tråd och band den om hans hand
och sade: »Denne kom först fram.» **29** Men när han
därefter åter drog sin hand tillbaka, se, då kom hans
broder fram; och hon sade: »Varför har du trängt dig
fram?» Och han fick namnet Peres. **30** Därefter kom

hans broder fram, han som hade den röda tråden om sin
hand, och han fick namnet Sera. D. ä. framträngande.

39 Och Josef fördes ned till Egypten; och Potifar,
som var hovman hos Farao och hövitsman
för drabanterna, en egyptisk man, köpte honom av
ismaeliterna som hade fört honom ditned. **2** Och
HERREN var med Josef, så att han blev en lyckosam
man. Och han vistades i sin herres, egyptierns, hus; **3**
och hans herre såg att HERREN var med honom, ty allt
vad han gjorde lät HERREN lyckas väl under hans hand.
4 Och Josef fann nåd för hans ögon och fick betjäna
honom. Och han satte honom över sitt hus, och allt vad
han ägde lämnade han i hans vård. **5** Och från den
stund då han hade satt honom över sitt hus och över
allt vad han ägde, välsignade HERREN egyptierns hus,
för Josefs skull; och HERRENS välsignelse vilade över
allt vad han ägde, hemma och på marken. **6** Därför
överlät han i Josefs vård allt vad han ägde, och sedan
han hade fått honom till sin hjälp, bekymrade han sig
icke om något, utom maten som han själv åt. Men Josef
hade en skön gestalt och var skön att skåda. **7** Och efter
en tid hände sig att hans herres hustru kastade sina
ögon på Josef och sade: »Ligg hos mig.» **8** Men han
ville icke, utan sade till sin herres hustru: »Se, alltsedan
min herre har tagit mig till sin hjälp, bekymrar han sig
icke om något i huset, och allt vad han äger har han
lämnat i min vård. **9** Han har i detta hus icke större makt
än jag, och intet annat har han förbehållit sig än dig
allena, eftersom du är hans hustru. Huru skulle jag då
kunna göra så mycket ont och synda mot Gud?» **10**
Och fastän hon talade sådant dag efter dag till Josef,
hörde han dock icke på henne och ville icke ligga hos
henne eller vara med henne. **11** Men en dag då han
kom in i huset för att förrätta sina sysslor, och ingen av
husfolket var tillstädes därinne, **12** fattade hon honom i
manteln och sade: »Ligg hos mig.» Men han lämnade
manteln i hennes hand och flydde och kom ut. **13** Då
hon nu såg att han hade lämnat sin mantel i hennes
hand och flytt ut, **14** ropade hon på sitt husfolk och sade
till dem: »Sen här, han har fört hit till oss en hebreisk
man, för att denne skulle locka oss till lättfärdighet. Han
kom in till mig och ville ligga hos mig; men jag ropade
med hög röst. **15** Och när han hörde att jag hov upp min
röst och ropade, lämnade han sin mantel kvar hos mig
och flydde och kom ut.» **16** Och hon lät hans mantel
ligga kvar hos sig, till dess hans herre kom hem; **17** då
berättade hon för honom detsamma; hon sade: »Den
hebreiske tjänaren som du har fört hit till oss kom in till
mig, och ville locka mig till lättfärdighet. **18** Men då jag
hov upp min röst och ropade, lämnade han sin mantel
kvar hos mig och flydde ut.» **19** När nu hans herre hörde
vad hans hustru berättade för honom, nämligen att hans
tjänare hade betett sig mot henne på detta sätt, blev
hans vrede upptänd. **20** Och Josefs herre tog honom
och lät sätta honom i det fängelse där konungens fångar
sutto fängslade; där fick han då vara i fängelse. **21**
Men HERREN var med Josef och förskaffade honom
ynnest och lät honom finna nåd hos föreståndaren för
fängelset. **22** Och föreståndaren för fängelset lät alla
fångar som sutto i fängelset stå under Josefs uppsikt;
och allt vad där skulle göras, det gjordes genom honom.
23 Föreståndaren för fängelset tog sig alls icke av något
som Josef hade om hand, eftersom HERREN var med
denne; och vad han gjorde, det lät HERREN lyckas väl.

40 En tid härefter hände sig att den egyptiske
konungens munskänk och hans bagare försyndade
sig mot sin herre, konungen av Egypten. **2** Och Farao
blev förtörnad på sina två hovmän, överste munskänken
och överste bagaren, **3** och lät sätta dem i förvar
i drabanthövitsmannens hus, i samma fängelse där
Josef satt fången. **4** Och hövitsmannen för drabanterna
anställde Josef hos dem till att betjäna dem; och de sutto
där i förvar en tid. **5** Medan nu den egyptiske konungens
munskänk och bagare sutto fångna i fängelset, hade
de båda under samma natt var sin dröm, vardera med
sin särskilda betydelse. **6** Och när Josef om morgonen
kom in till dem, fick han se att de voro bedrövade. **7** Då
frågade han Faraos hovmän, som med honom sutto i
förvar i hans herres hus: »Varför sen I så sorgsna ut i
dag?» **8** De svarade honom: »Vi hava haft en dröm, och
ingen finnes, som kan uttyda den.» Josef sade till dem:
»Att giva uttydningen är ju Guds sak; förtäljen drömmen
för mig.» **9** Då förtäljde överste munskänken sin dröm
för Josef och sade till honom: »Jag drömde att ett vinträd
stod framför mig; **10** på vinträdet voro tre rankor, och
knappt hade det skjutit skott, så slogo dess blommor ut
och dess klasar buro mogna druvor. **11** Och jag hade
Faraos bägare i min hand, och jag tog druvorna och
pressade ut dem i Faraos bägare och gav Farao bägaren
i handen.» **12** Då sade Josef till honom: »Detta är
uttydningen: de tre rankorna betyda tre dagar; **13** om tre
dagar skall Farao upphöja ditt huvud och sätta dig åter
på din plats, så att du får giva Farao bägaren i handen
likasom förut, då du var hans munskänk. **14** Men tänk
på mig, när det går dig väl, så att du gör barmhärtighet
med mig och nämner om mig för Farao och skaffar mig
ut från detta hus; **15** ty jag är med orätt bortförd från
hebréernas land, och icke heller här har jag gjort något
varför jag borde sättas i fängelse.» **16** Då nu överste
bagaren såg att Josef hade givit en god uttydning, sade
han till honom: »Också jag hade en dröm. Jag tyckte att
jag bar tre vetebrödskorgar på mitt huvud. **17** Och i den
översta korgen funnos bakverk av alla slag, sådant som
Farao plägar äta; men fåglarna åto därav ur korgen på
mitt huvud.» **18** Då svarade Josef och sade: »Detta är
uttydningen: de tre korgarna betyda tre dagar; **19** om tre
dagar skall Farao upphöja ditt huvud och taga det av
dig; han skall upphänga dig på trä, och fåglarna skola

äta ditt kött.» **20** På tredje dagen därefter, då det var
Faraos födelsedag, gjorde denne ett gästabud för alla
sina tjänare. Då upphöjde han, bland sina tjänare, såväl
överste munskänkens huvud som överste bagarens. **21**
Han insatte överste munskänken åter i hans ämbete,
så att han fick giva Farao bägaren i handen; **22** men
överste bagaren lät han upphänga, såsom Josef hade
sagt dem i sin uttydning. **23** Men överste munskänken
tänkte icke på Josef, utan glömde honom.

41 Två år därefter hände sig att Farao hade en dröm.
Han tyckte sig stå vid Nilfloden. **2** Och han såg sju
kor, vackra och feta, stiga upp ur floden, och de betade i
vassen. **3** Sedan såg han sju andra kor, fula och magra,
stiga upp ur floden; och de ställde sig bredvid de förra
korna på stranden av floden. **4** Och de fula och magra
korna åto upp de sju vackra och feta korna. Därefter
vaknade Farao. **5** Men han somnade åter in och såg då
i drömmen sju ax, frodiga och vackra, växa på samma
strå. **6** Sedan såg han sju andra ax skjuta upp, tunna och
svedda av östanvinden; **7** och de tunna axen uppslukade
de sju frodiga och fulla axen. Därefter vaknade Farao
och fann att det var en dröm. **8** Då han nu om morgonen
var orolig till sinnes, sände han ut och lät kalla till sig
alla spåmän och alla vise i Egypten. Och Farao förtäljde
sina drömmar för dem; men ingen fanns, som kunde
uttyda dem för Farao. **9** Då talade överste munskänken
till Farao och sade: »Jag måste i dag påminna om mina
synder. **10** När Farao en gång var förtörnad på sina
tjänare, satte han mig jämte överste bagaren i fängelse i
drabanthövitsmannens hus. **11** Då hade vi båda, jag
och han, under samma natt en dröm, och våra drömmar
hade var sin särskilda betydelse. **12** Och jämte oss var
där en ung hebré, som var tjänare hos hövitsmannen för
drabanterna. För honom förtäljde vi våra drömmar, och
han uttydde dem för oss; efter som var och en hade
drömt gav han en uttydning. **13** Och såsom han uttydde
för oss, så gick det. Jag blev åter insatt på min plats,
och den andre blev upphängd.» **14** Då sände Farao
och lät kalla Josef till sig; och man skyndade att föra
honom ut ur fängelset. Och han lät raka sig och bytte
om kläder och kom inför Farao. **15** Och Farao sade till
Josef: »Jag har haft en dröm, och ingen finnes, som kan
uttyda den. Men jag har hört sägas om dig, att allenast
du får höra en dröm, kan du uttyda den.» **16** Josef
svarade Farao och sade: »I min makt står det icke; men
Gud skall giva Farao ett lyckosamt svar.» **17** Då sade
Farao till Josef: »Jag drömde att jag stod på stranden av
Nilfloden. **18** Och jag såg sju kor stiga upp ur floden,
feta och vackra, och de betade i vassen. **19** Sedan såg
jag sju andra kor stiga upp, avfallna och mycket fula
och magra; i hela Egyptens land har jag icke sett några
så fula som dessa. **20** Och de magra och fula korna
åto upp de sju första, feta korna. **21** Men när de hade
sväljt ned dem, kunde man icke märka att de hade sväljt
ned dem, utan de förblevo fula såsom förut. Därefter
vaknade jag. **22** Åter drömde jag och såg då sju ax, fulla
och vackra, växa på samma strå. **23** Sedan såg jag sju
andra ax skjuta upp, förtorkade, tunna och svedda av
östanvinden; **24** och de tunna axen uppslukade de sju
vackra axen. Detta omtalade jag för spåmännen; men
ingen fanns, som kunde förklara det för mig.» **25** Då sade
Josef till Farao: »Faraos drömmar hava en och samma
betydelse; vad Gud ämnar göra, det har han förkunnat
för Farao. **26** De sju vackra korna betyda sju år, de sju
vackra axen betyda ock sju år; drömmarna hava en och
samma betydelse. **27** Och de sju magra och fula korna
som stego upp efter dessa betyda sju år, så ock de
sju tomma axen, de som voro svedda av östanvinden;
sju hungerår skola nämligen komma. **28** Detta menade
jag, när jag sade till Farao: Vad Gud ämnar göra, det
har han låtit Farao veta. **29** Se, sju år skola komma
med stor ymnighet över hela Egyptens land. **30** Men
efter dem skola sju hungerår inträffa, sådana att man
skall förgäta all den förra ymnigheten i Egyptens land,
och hungersnöden skall förtära landet. **31** Och man
skall icke hava något minne av den förra ymnigheten i
landet, för den hungersnöds skull som sedan kommer, ty
den skall bliva mycket svår. **32** Men att Farao har haft
drömmen två gånger, det betyder att detta är av Gud
fast bestämt, och att Gud skall låta det ske snart. **33**
Må nu alltså Farao utse en förståndig och vis man, som
han kan sätta över Egyptens land. **34** Må Farao göra
så; må han ock förordna tillsyningsmän över landet och
taga upp femtedelen av avkastningen i Egyptens land
under de sju ymniga åren. **35** Må man under dessa
kommande goda år samla in allt som kan tjäna till föda
och hopföra säd under Faraos vård i städerna, för att
tjäna till föda, och må man sedan förvara den, **36** så att
dessa födoämnen finnas att tillgå för landet under de
sju hungerår som skola komma över Egyptens land. Så
skall landet icke behöva förgås genom hungersnöden.»
37 Det talet behagade Farao och alla hans tjänare. **38**
Och Farao sade till sina tjänare: »Kunna vi finna någon i
vilken Guds Ande så är som i denne?» **39** Och Farao
sade till Josef: »Eftersom Gud har kungjort för dig allt
detta, finnes ingen som är så förståndig och vis som du.
40 Du skall förestå mitt hus, och efter dina befallningar
skall allt mitt folk rätta sig; allenast däri att tronen förbliver
min vill jag vara förmer än du.» **41** Ytterligare sade Farao
till Josef: »Jag sätter dig nu över hela Egyptens land.»
42 Och Farao tog ringen av sin hand och satte den på
Josefs hand och lät kläda honom i kläder av fint linne
och hängde den gyllene kedjan om hans hals. **43** Och
han lät honom åka i vagnen närmast efter sin egen, och
man utropade framför honom »abrek». Och han satte
honom över hela Egyptens land. **44** Och Farao sade till
Josef: »Jag är Farao; utan din vilja skall ingen i hela

Egyptens land lyfta hand eller fot.» **45** Och Farao gav
Josef namnet Safenat-Panea och gav honom till hustru
Asenat, dotter till Poti-Fera, prästen i On. Och Josef
begav sig ut och besåg Egyptens land. **46** Josef var
trettio år gammal, när han stod inför Farao, konungen i
Egypten. Och Josef gick ut ifrån Farao och färdades
omkring i hela Egyptens land. **47** Och landet gav under
de sju ymniga åren avkastning i överflöd; **48** och under
dessa sju år som kommo i Egyptens land samlade han in
allt som kunde tjäna till föda och lade upp det i städerna.
I var särskild stad lade han upp de födoämnen som man
hämtade ifrån fälten däromkring. **49** Så hopförde Josef
säd i stor myckenhet, såsom sanden i havet, till dess
man måste upphöra att hålla räkning på den, eftersom
det var omöjligt att hålla räkning på den. **50** Och åt Josef
föddes två söner, innan något hungerår kom; de föddes
åt honom av Asenat, dotter till Poti-Fera, prästen i On.
51 Och Josef gav åt den förstfödde namnet Manasse,
»ty», sade han, »Gud har låtit mig förgäta all min olycka
och hela min faders hus.» **52** Och åt den andre gav
han namnet Efraim, »ty», sade han, »Gud har gjort mig
fruktsam i mitt lidandes land». **53** Men de sju ymniga
åren som först hade kommit i Egyptens land gingo till
ända; **54** sedan begynte de sju hungeråren, såsom Josef
hade förutsagt. Och hungersnöd uppstod i alla andra
länder; men i Egyptens land fanns bröd överallt. **55**
Och när hela Egyptens land begynte hungra och folket
ropade till Farao efter bröd, sade Farao till alla egyptier:
»Gån till Josef, och gören vad han säger eder.» **56** När
nu alltså hungersnöd var över hela landet, öppnade
Josef alla förrådshus och sålde säd åt egyptierna. Men
hungersnöden blev allt större i Egyptens land; **57** och från
alla länder kom man till Josef i Egypten för att köpa säd,
ty hungersnöden blev allt större i alla länder. Se Abrek i
Ordförkl. Efter ett hebreiskt ord som betyder förgäta.
Efter ett hebreiskt ord som betyder vara fruktsam.

42 Men när Jakob förnam att säd fanns i Egypten,
sade han till sina söner: »Varför stån I så rådlösa?»
2 Och han sade vidare: »Se, jag har hört att i Egypten
finnes säd; faren ditned och köpen därifrån säd åt oss,
för att vi må leva och icke dö.» **3** Då foro tio av Josefs
bröder ned för att köpa säd i Egypten. **4** Men Benjamin,
Josefs broder, blev icke av Jakob sänd åstad med sina
bröder, ty han fruktade att någon olycka kunde hända
honom. **5** Så kommo då, bland de andra, också Israels
söner för att köpa säd; ty hungersnöd rådde i Kanaans
land. **6** Och Josef var den som hade att befalla i landet;
det var han som sålde säd åt allt folket i landet. Då
nu Josefs bröder kommo dit, föllo de ned till jorden
på sitt ansikte inför honom. **7** När då Josef fick se
sina bröder, kände han igen dem; men han ställde sig
främmande mot dem och tilltalade dem hårt och frågade
dem: »Varifrån kommen I?» De svarade: »Från Kanaans
land, för att köpa säd till föda åt oss.» **8** Och fastän Josef
kände igen sina bröder, kände de icke igen honom. **9**
Men Josef tänkte på de drömmar som han hade drömt
om dem. Och han sade till dem: »I ären spejare, I haven
kommit för att se efter, var landet är utan skydd.» **10** De
svarade honom: »Nej, herre, dina tjänare hava kommit
för att köpa säd till föda åt sig. **11** Vi äro alla söner till en
och samma man; vi äro redliga män, dina tjänare äro
inga spejare.» **12** Men han sade till dem: »Jo, I haven
kommit för att se efter, var landet är utan skydd.» **13** De
svarade: »Vi, dina tjänare, äro tolv bröder, söner till en
och samma man i Kanaans land; men den yngste är
nu hemma hos vår fader, och en är icke mer till.» **14**
Josef sade till dem: »Det är såsom jag sade eder: I ären
spejare. **15** Och på detta sätt vill jag pröva eder: så sant
Farao lever, I skolen icke slippa härifrån, med mindre
eder yngste broder kommer hit. **16** En av eder må fara
och hämta hit eder broder. Men I andra skolen stanna
såsom fångar, för att jag så må pröva om I haven talat
sanning. Ty om så icke är, då ären I spejare, så sant
Farao lever.» **17** Därefter lät han hålla dem allasammans
i fängelse under tre dagar. **18** Men på tredje dagen sade
Josef till dem: »Om I viljen leva, så gören på detta sätt,
ty jag fruktar Gud: **19** ären I redliga män, så må en av
eder, I bröder, stanna såsom fånge i huset där I haven
suttit fängslade; men I andra mån fara eder väg, och
föra hem med eder den säd som I haven köpt till hjälp
mot hungersnöden hemma hos eder. **20** Fören sedan
eder yngste broder hit till mig; om så edra ord visa sig
vara sanna, skolen I slippa att dö.» Och de måste göra
så. **21** Men de sade till varandra: »Förvisso hava vi
dragit skuld över oss genom det som vi gjorde mot vår
broder; ty vi sågo hans själs ångest, när han bad oss
om misskund, och vi ville dock icke lyssna till honom.
Därför hava vi själva kommit i denna ångest.» **22** Ruben
svarade dem: »Sade jag icke till eder: 'Försynden eder
icke på gossen'? Men I lyssnaden icke till mig; se, därför
utkräves nu hans blod.» **23** Men de visste icke att Josef
förstod detta, ty han talade med dem genom tolk. **24**
Och han vände sig bort ifrån dem och grät. Sedan vände
han sig åter till dem och talade med dem; och han tog
Simeon ut ur deras krets och lät fängsla honom inför
deras ögon. **25** Och Josef bjöd att man skulle fylla deras
säckar med säd, och lägga vars och ens penningar
tillbaka i hans säck, och giva dem kost för resan. Och
man gjorde så med dem. **26** Och de lastade säden på
sina åsnor och foro därifrån. **27** Men när vid ett viloställe
en av dem öppnade sin säck för att giva foder åt sin
åsna, fick han se sina penningar ligga överst i säcken.
28 Då sade han till sina bröder: »Mina penningar hava
blivit lagda hit tillbaka; se, de äro här i min säck.» Då
blevo de utom sig av häpnad och sågo förskräckta på
varandra och sade: »Vad har Gud gjort mot oss!» **29**
När de kommo hem till sin fader Jakob i Kanaans land,
berättade de för honom allt vad som hade hänt dem och

sade: 30 »Mannen som var herre där i landet tilltalade
oss hårt och behandlade oss såsom om vi ville bespeja
landet. 31 Men vi sade till honom: 'Vi äro redliga män
och inga spejare; 32 vi äro tolv bröder, samma faders
söner; en är icke mer till, och den yngste är nu hemma
hos vår fader i Kanaans land.' 33 Men mannen som var
herre i landet svarade oss: 'Därav skall jag veta att I ären
redliga män: lämnen kvar hos mig en av eder, I bröder;
tagen så vad I haven köpt till hjälp mot hungersnöden
hemma hos eder, och faren eder väg. 34 Sedan mån I
föra eder yngste broder hit till mig, så kan jag veta att I
icke ären spejare, utan redliga män. Då skall jag giva
eder broder tillbaka åt eder, och I skolen fritt få draga
omkring i landet. 35 När de sedan tömde sina säckar,
fann var och en sin penningpung i sin säck. Och då de
och deras fader fingo se penningpungarna, blevo de
förskräckta. 36 Och Jakob, deras fader, sade till dem:
»I gören mig barnlös; Josef är borta, Simeon är borta,
Benjamin viljen I ock taga ifrån mig; över mig kommer
allt detta.» 37 Då svarade Ruben sin fader och sade:
»Mina båda söner må du döda, om jag icke för honom
åter till dig. Anförtro honom åt mig, jag skall föra honom
tillbaka till dig.» 38 Men han svarade: »Min son får icke
fara ditned med eder. Hans broder är ju död, och han är
allena kvar; om nu någon olycka hände honom på den
resa I viljen företaga, så skullen I bringa mina grå hår
med sorg ned i dödsriket.» **(Sheol h7585)**

43 Men hungersnöden var svår i landet. 2 Och när
de hade förtärt den säd som de hade hämtat från
Egypten, sade deras fader till dem: »Faren tillbaka och
köpen litet säd till föda åt oss.» 3 Men Juda svarade
honom och sade: »Mannen betygade högtidligt och
sade till oss: 'I fån icke komma inför mitt ansikte, med
mindre eder broder är med eder.' 4 Om du nu låter vår
broder följa med oss, så skola vi fara ned och köpa
säd till föda åt dig. 5 Men om du icke låter honom
följa med oss, så vilja vi icke fara, ty mannen sade till
oss: 'I fån icke komma inför mitt ansikte, med mindre
eder broder är med eder.' 6 Då sade Israel: »Varför
gjorden I så illa mot mig och berättaden för mannen
att I haden ännu en broder?» 7 De svarade: »Mannen
frågade noga om oss och vår släkt; han sade: 'Lever
eder fader ännu? Haven I någon broder?' Då omtalade
vi för honom huru det förhöll sig. Kunde vi veta att han
skulle säga: 'Fören eder broder hitned'?» 8 Och Juda
sade till sin fader Israel: »Låt ynglingen följa med mig,
så vilja vi stå upp och begiva oss åstad, för att vi må
leva och icke dö, vi själva och du och våra kvinnor och
barn. 9 Jag vill ansvara för honom; av min hand må
du utkräva honom. Om jag icke för honom åter till dig
och ställer honom inför ditt ansikte, så vill jag vara en
syndare inför dig i all min tid. 10 Sannerligen, om vi icke
hade dröjt så länge, så skulle vi redan hava varit tillbaka
för andra gången.» 11 Då svarade deras fader Israel
dem: »Måste det så vara, så gören nu på detta sätt:
tagen av landets bästa frukt i edra säckar och fören det
till mannen såsom skänk, litet balsam och litet honung,
dragantgummi och ladanum, pistacienötter och mandlar.
12 Och tagen dubbla summan penningar med eder, så
att I fören tillbaka dit med eder de penningar som I
haven fått igen överst i edra säckar. Kanhända var det
ett misstag. 13 Tagen ock eder broder med eder, och
stån upp och faren tillbaka till mannen. 14 Men Gud den
Allsmäktige låte eder finna barmhärtighet inför mannen,
så att han tillstädjer eder andre broder och Benjamin att
återvända med eder. Men skall jag bliva barnlös, så må
det då ske.» 15 Då togo männen de nämnda skänkerna
och togo med sig dubbla summan penningar, därtill ock
Benjamin, och stodo upp och foro ned till Egypten och
trädde inför Josef. 16 Då nu Josef såg att Benjamin
var med dem, sade han till sin hovmästare: »För dessa
män in i mitt hus; och låt slakta och tillreda en måltid, ty
männen skola äta middag med mig.» 17 Och mannen
gjorde såsom Josef hade sagt och förde männen in
i Josefs hus. 18 Och männen blevo förskräckta, när
de fördes in i Josefs hus; de sade: »Det är på grund
av penningarna vi föras hitin, de penningar som förra
gången kommo tillbaka i våra säckar; ty han vill nu störta
sig på oss och överfalla oss och göra oss själva till trälar
och taga ifrån oss våra åsnor.» 19 Och de trädde fram till
Josefs hovmästare och talade med honom vid ingången
till huset 20 och sade: »Hör oss, herre. När vi förra
gången voro härnere för att köpa säd till föda åt oss 21
och sedan kommo till ett viloställe och öppnade våra
säckar, då fann var och en av oss sina penningar överst
i sin säck, penningarna till deras fulla vikt; dem hava
vi nu fört tillbaka med oss. 22 Och vi hava tagit andra
penningar med oss för att köpa säd till föda åt oss. Vi
veta icke vem som hade lagt penningarna i våra säckar.»
23 Då svarade han: »Varen vid gott mod, frukten icke;
det är eder Gud och eder faders Gud som har låtit eder
finna en skatt i edra säckar; edra penningar har jag fått.»
Sedan hämtade han Simeon ut till dem. 24 Och han
förde männen in i Josefs hus och gav dem vatten till
att två sina fötter och gav foder åt deras åsnor. 25 Och
de ställde i ordning sina skänker, till dess Josef skulle
komma hem om middagen; ty de hade fått höra att de
skulle äta där. 26 När sedan Josef hade kommit hem,
förde de skänkerna, som de hade med sig, in till honom i
huset och föllo ned för honom till jorden. 27 Och han
hälsade dem och frågade: »Står det väl till med eder
fader, den gamle, som I taladen om? Lever han ännu?»
28 De svarade: »Ja, det står väl till med vår fader, din
tjänare; han lever ännu.» Och de bugade sig och föllo
ned för honom. 29 Och när han lyfte upp sina ögon och
fick se sin broder Benjamin, sin moders son, frågade
han: »Är detta eder yngste broder, den som I taladen

om med mig?» Därpå sade han: »Gud vare dig nådig,
min son.» 30 Men Josef bröt av sitt tal, ty hans hjärta
upprördes av kärlek till brodern, och han sökte tillfälle
att gråta ut och gick in i sin kammare och grät där. 31
Därefter, sedan han hade tvagit sitt ansikte, gick han åter
ut och betvang sig och sade: »Sätten fram mat.» 32 Och
de satte fram särskilt för honom och särskilt för dem och
särskilt för de egyptier som åto tillsammans med honom;
ty egyptierna få icke äta tillsammans med hebréerna;
sådant är nämligen en styggelse för egyptierna. 33 Och
de fingo sina platser mitt emot honom, den förstfödde
främst såsom den förstfödde, sedan de yngre, var och
en efter sin ålder; och männen sågo med förundran på
varandra. 34 Och han lät bära till dem av rätterna på
sitt bord, och Benjamin fick fem gånger så mycket som
var och en av de andra. Och de drucko sig glada med
honom.

44 Därefter bjöd han sin hovmästare och sade: »Fyll
männens säckar med säd, så mycket de kunna
rymma, och lägg vars och ens penningar överst i hans
säck. 2 Och min bägare, silverbägaren, skall du lägga
överst i den yngstes säck, tillika med penningarna för
hans säd.» Och han gjorde såsom Josef hade sagt. 3
Om morgonen, då det blev dager, fingo männen fara
med sina åsnor. 4 Men när de hade kommit ett litet
stycke utom staden, sade Josef till sin hovmästare: »Stå
upp och sätt efter männen; och när du hinner upp dem,
så säg till dem: 'Varför haven I lönat gott med ont? 5 Det
är ju just den bägaren som min herre dricker ur, och
som han plägar spå med. Det är en ond gärning I haven
gjort.'» 6 När han nu hann upp dem, sade han detta till
dem. 7 Då svarade de honom: »Varför talar min herre
så? Bort det, att dina tjänare skulle göra sådant! 8 De
penningar som vi funno överst i våra säckar hava vi ju
fört tillbaka till dig från Kanaans land. Huru skulle vi då
kunna vilja stjäla silver eller guld ur din herres hus? 9
Den bland dina tjänare, som den finnes hos, han må
dö; därtill vilja vi andra bliva min herres trälar.» 10 Han
svarade: »Ja, vare det såsom I haven sagt; den som
den finnes hos, han skall bliva min träl. Men I andra
skolen vara utan skuld.» 11 Och de skyndade sig att
lyfta ned var och en sin säck på jorden, och öppnade var
och en sin säck. 12 Och han begynte att söka hos den
äldste och slutade hos den yngste; och bägaren fanns i
Benjamins säck. 13 Då revo de sönder sina kläder och
lastade åter var och en sin åsna och vände tillbaka till
staden. 14 Och Juda och hans bröder gingo in i Josefs
hus, där denne ännu var kvar; och de föllo ned till jorden
för honom. 15 Då sade Josef till dem: »Vad haven I gjort!
Förstoden I icke att en man sådan som jag kan spå?» 16
Juda svarade: Vad skola vi säga till min herre, vad skola
vi tala, och huru skola vi rättfärdiga oss? Gud har funnit
dina tjänares missgärning. Se, vi äro min herres trälar,
vi andra såväl som den som bägaren har blivit funnen
hos.» 17 Men han sade: »Bort det, att jag skulle så göra!
Den som bägaren har blivit funnen hos, han skall bliva
min träl. Men I andra mån i frid fara hem till eder fader.»
18 Då trädde Juda fram till honom och sade: »Hör mig,
herre; låt din tjänare tala ett ord inför min herre, och må
din vrede icke upptändas mot din tjänare; ty du är såsom
Farao. 19 Min herre frågade sina tjänare och sade:
'Haven I eder fader eller någon broder ännu därhemma?'
20 Och vi svarade min herre: 'Vi hava en åldrig fader och
en son till honom, en som är född på hans ålderdom och
ännu är ung; men en broder till denne är död, så att han
allena är kvar efter sin moder, och hans fader har honom
kär.' 21 Då sade du till dina tjänare: 'Fören honom hitned
till mig, så att jag kan låta mitt öga vila på honom.' 22
Och vi svarade min herre: 'Ynglingen kan icke lämna sin
fader, ty om han lämnade sin fader, så skulle denne dö.'
23 Men du sade till dina tjänare: 'Om eder yngste broder
icke följer med eder hitned, så fån I icke mer komma
inför mitt ansikte.' 24 När vi därefter hade kommit hem
till din tjänare, min fader, berättade vi för honom vad
min herre hade sagt. 25 Och när sedan vår fader sade:
'Faren tillbaka och köpen litet säd till föda åt oss', 26
svarade vi: 'Vi kunna icke fara ditned; allenast på det
villkoret vilja vi fara, att vår yngste broder följer med oss;
ty vi få icke komma inför mannens ansikte om vår yngste
broder icke är med oss. 27 Men din tjänare, min fader,
sade till oss: 'I veten själva att min hustru har fött åt mig
två söner, 28 och den ene gick bort ifrån mig, och jag
sade: förvisso är han ihjälriven. Och jag har icke sett
honom sedan den tiden. 29 Om I nu tagen också denne
ifrån mig och någon olycka händer honom, så skolen I
bringa mina grå hår med jämmer ned i dödsriket.' **(Sheol h7585)** 30 Om jag alltså kommer hem till din tjänare,
min fader, utan att vi hava med oss ynglingen, som vår
faders hjärta är så fäst vid, 31 då bliver det hans död,
när han ser att ynglingen icke är med; och dina tjänare
skulle så bringa din tjänares, vår faders, grå hår med
sorg ned i dödsriket. **(Sheol h7585)** 32 Ty jag, din tjänare,
har lovat min fader att ansvara för ynglingen och har
sagt, att om jag icke för denne till honom igen, så vill jag
vara en syndare inför min fader i all min tid. 33 Låt nu
därför din tjänare stanna kvar hos min herre såsom träl, i
ynglingens ställe, men låt ynglingen fara hem med sina
bröder. 34 Ty huru skulle jag kunna fara hem till min
fader utan att hava ynglingen med mig? Jag förmår icke
se den jämmer som då skulle komma över min fader.»

45 Då kunde Josef icke längre betvinga sig inför alla
dem som stodo omkring honom. Han ropade: »Må
alla gå ut härifrån.» Och ingen fick stanna inne hos
Josef, när han gav sig till känna för sina bröder. 2 Och
han brast ut i högljudd gråt, så att egyptierna hörde det;
också Faraos husfolk hörde det. 3 Och Josef sade till
sina bröder: »Jag är Josef. Lever min fader ännu?» Men

hans bröder kunde icke svara honom, så förskräckta
blevo de för honom. 4 Då sade Josef till sina bröder:
»Kommen hitfram till mig.» Och när de kommo fram,
sade han: »Jag är Josef, eder broder, som I sålden till
Egypten. 5 Men varen nu icke bedrövade och grämen
eder icke däröver att I haven sålt mig hit; ty för att bevara
människors liv har Gud sänt mig hit före eder. 6 I två år
har nu hungersnöd varit i landet, och ännu återstå fem
år under vilka man varken skall plöja eller skörda. 7 Men
Gud sände mig hit före eder, för att I skullen bliva kvar
på jorden och behållas vid liv, ja, till räddning för många.
8 Så haven nu icke I sänt mig hit, utan Gud; och han har
gjort mig till Faraos högste rådgivare och till en herre
över hela hans hus och till en furste över hela Egyptens
land. 9 Skynden eder nu och faren hem till min fader, och
sägen till honom: 'Så säger din son Josef: Gud har satt
mig till en herre över hela Egypten; kom ned till mig, dröj
icke. 10 Du skall få bo i landet Gosen och vara mig nära,
du med dina barn och barnbarn, dina får och fäkreatur
och allt vad som tillhör dig. 11 Jag vill där försörja dig --
ty ännu återstå fem hungerår -- så att varken du eller
ditt hus eller någon som hör dig till skall lida nöd. 12
I sen ju med egna ögon, också min broder Benjamin
ser med egna ögon, att det är jag, som med egen mun
talar till eder. 13 Berätten nu för min fader om all min
härlighet i Egypten och om allt vad I haven sett, och
skynden eder att föra min fader hitned.» 14 Så föll han
sin broder Benjamin om halsen och grät, och Benjamin
grät vid hans hals. 15 Och han kysste alla sina bröder
och grät i deras armar. Sedan samtalade hans bröder
med honom. 16 När nu det ryktet spordes i Faraos hus,
att Josefs bröder hade kommit, behagade detta Farao
och hans tjänare väl. 17 Och Farao sade till Josef: »Säg
till dina bröder: 'Detta skolen I göra: lasten edra djur och
faren hem till Kanaans land; 18 hämten så eder fader
och edert folk och kommen hit till mig, så skall jag giva
eder det bästa som finnes i Egyptens land, och I skolen
få äta av landets fetma.' 19 Alltså bjuder jag dig nu att
säga: 'Detta skolen I göra: tagen eder vagnar i Egyptens
land för edra späda barn och edra hustrur, och hämten
eder fader och kommen hit. 20 Och bekymren eder icke
om edert bohag; ty det bästa som finnes i hela Egyptens
land skall höra eder till.'» 21 Israels söner gjorde så, och
Josef gav dem vagnar, efter Faraos befallning, och gav
dem kost för resan. 22 Och han gav åt dem alla var
sin högtidsdräkt, men åt Benjamin gav han tre hundra
siklar silver och fem högtidsdräkter. 23 Och till sin fader
sände han likaledes gåvor: tio åsnor, lastade med det
bästa Egypten hade, och tio åsninnor, lastade med säd
och bröd och andra livsmedel åt hans fader för resan.
24 Därefter lät han sina bröder fara, och de begåvo sig
åstad; och han sade till dem: »Kiven icke på vägen.» 25
Så foro de upp från Egypten och kommo till sin fader
Jakob i Kanaans land; 26 och de berättade för honom
och sade: »Josef lever ännu, och han är en furste över
hela Egyptens land.» Då greps hans hjärta av vanmakt,
ty han kunde icke tro dem. 27 Men när de omtalade för
honom allt vad Josef hade sagt till dem, och när han såg
vagnarna som Josef hade sänt för att hämta honom,
då fick deras fader Jakobs ande åter liv. 28 Och Israel
sade: »Det är nog; min son Josef lever ännu. Jag vill
fara och se honom, förrän jag dör.»

46 Och Israel bröt upp med allt vad honom tillhörde.
Och när han kom till Beer-Seba, offrade han
slaktoffer åt sin fader Isaks Gud. 2 Och Gud talade till
Israel i en syn om natten; han sade: »Jakob! Jakob!»
Han svarade: »Här är jag.» 3 Då sade han: »Jag är Gud,
din faders Gud; frukta icke för att draga ned till Egypten,
ty där skall jag göra dig till ett stort folk. 4 Jag skall själv
draga ned med dig till Egypten, jag skall ock föra dig åter
upp därifrån; och Josefs hand skall tillsluta dina ögon.»
5 Och Jakob bröt upp från Beer-Seba; och Israels söner
satte sin fader Jakob och sina späda barn och sina
hustrur på vagnarna som Farao hade sänt för att hämta
honom. 6 Och de togo sin boskap och de ägodelar som
de hade förvärvat i Kanaans land och kommo så till
Egypten, Jakob och alla hans avkomlingar med honom.
7 Sina söner och sonsöner, sina döttrar och sondöttrar,
alla sina avkomlingar, förde han med sig till Egypten.
8 Dessa äro namnen på Israels barn som kommo till
Egypten: Jakob och hans söner. Jakobs förstfödde var
Ruben, 9 och Rubens söner voro Hanok, Pallu, Hesron
och Karmi. 10 Simeons söner voro Jemuel, Jamin, Ohad,
Jakin, Sohar och Saul, den kananeiska kvinnans son. 11
Levis söner voro Gerson, Kehat och Merari. 12 Judas
söner voro Er, Onan, Sela, Peres och Sera -- men Er
och Onan dogo i Kanaans land -- och Peres' söner voro
Hesron och Hamul. 13 Isaskars söner voro Tola, Puva,
Job och Simron. 14 Sebulons söner voro Sered, Elon
och Jaleel. 15 Dessa voro Leas söner, de som hon födde
åt Jakob i Paddan-Aram; tillika födde hon åt honom
dottern Dina. Söner och döttrar utgjorde tillsammans
trettiotre personer. 16 Gads söner voro Sifjon och Haggi,
Suni och Esbon, Eri och Arodi och Areli. 17 Asers söner
voro Jimna, Jisva, Jisvi och Beria; och deras syster var
Sera; men Berias söner voro Heber och Malkiel. 18
Dessa voro söner till Silpa, som Laban hade givit åt
sin dotter Lea, och dessa födde hon åt Jakob, sexton
personer. 19 Rakels, Jakobs hustrus, söner voro Josef
och Benjamin. 20 Och de söner som föddes åt Josef
i Egyptens land voro Manasse och Efraim; de föddes
åt honom av Asenat, dotter till Poti-Fera, prästen i On.
21 Och Benjamins söner voro Bela, Beker och Asbel,
Gera och Naaman, Ehi och Ros, Muppim och Huppim
och Ard. 22 Dessa voro Rakels söner, de som föddes åt
Jakob, tillsammans fjorton personer. 23 Dans söner voro
Husim. 24 Naftalis söner voro Jaseel, Guni, Jeser och
Sillem. 25 Dessa voro söner till Bilha, som Laban hade

givit åt sin dotter Rakel, och dessa födde hon åt Jakob,
tillsammans sju personer. 26 De som kommo med Jakob
till Egypten, de som hade utgått från hans länd, utgjorde
alla tillsammans sextiosex personer, förutom Jakobs
sonhustrur. 27 Och Josefs söner, vilka föddes åt honom
i Egypten, voro två. De personer av Jakobs hus, som
kommo till Egypten, utgjorde tillsammans sjuttio. 28 Och
han sände Juda framför sig till Josef, för att denne skulle
visa honom vägen till Gosen. Så kommo de till landet
Gosen. 29 Och Josef lät spänna för sin vagn och for upp
till Gosen för att möta sin fader Israel. Och när han kom
fram till honom, föll han honom om halsen och grät länge
vid hans hals. 30 Och Israel sade till Josef: »Nu vill jag
gärna dö, sedan jag har sett ditt ansikte och sett att du
ännu lever.» 31 Därefter sade Josef till sina bröder och
sin faders folk: »Jag vill fara upp och berätta för Farao
och säga till honom: 'Mina bröder och min faders folk,
som hittills hava bott i Kanaans land, hava kommit till
mig. 32 Och dessa män äro fårherdar, ty de hava idkat
boskapsskötsel; och sina får och fäkreatur och allt vad
de äga hava de fört med sig.' 33 När sedan Farao kallar
eder till sig och frågar: 'Vad är edert yrke?', 34 skolen I
svara: 'Vi, dina tjänare, hava idkat boskapsskötsel från
vår ungdom ända till nu, vi såväl som våra fäder.' Så
skolen I få bo i landet Gosen; ty alla fårherdar äro en
styggelse för egyptierna.»

47 Och Josef kom och berättade för Farao och sade:
»Min fader och mina bröder hava kommit från
Kanaans land med sina får och fäkreatur och allt vad de
äga; och de äro nu i landet Gosen.» 2 Och han hade
bland sina bröder tagit ut fem män; dem ställde han
fram inför Farao. 3 Då frågade Farao hans bröder: »Vad
är edert yrke?» De svarade Farao: »Dina tjänare äro
fårherdar, såsom ock våra fäder hava varit.» 4 Och de
sade ytterligare till Farao: »Vi hava kommit för att bo
någon tid här i landet; ty dina tjänare hade intet bete för
sina får, eftersom hungersnöden är så svår i Kanaans
land. Så låt nu dina tjänare bo i landet Gosen.» 5 Då
sade Farao till Josef: »Din fader och dina bröder hava
alltså nu kommit till dig. 6 Egyptens land ligger öppet för
dig; i den bästa delen av landet må du låta din fader
och dina bröder bo. Må de bo i landet Gosen, och ifall
du vet om några bland dem att de äro dugande män,
så sätt dessa till uppsyningsmän över min boskap.» 7
Sedan hämtade Josef sin fader Jakob och förde honom
fram inför Farao, och Jakob hälsade Farao. 8 Men
Farao frågade Jakob: »Huru hög är din ålder?» 9 Jakob
svarade Farao: »Min vandringstid har varat ett hundra
trettio år. Få och onda hava mina levnadsår varit, de
nå icke upp till antalet av mina fäders levnadsår under
deras vandringstid.» 10 Och Jakob tog avsked av Farao
och gick ut ifrån honom. 11 Men Josef lät sin fader och
sina bröder bo i Egyptens land och gav dem besittning
där, i den bästa delen av landet, i landet Rameses,
såsom Farao hade bjudit. 12 Och Josef försörjde sin
fader och sina bröder och hela sin faders hus, och gav
var och en underhåll efter antalet av hans barn. 13 Men
ingenstädes i landet fanns bröd, ty hungersnöden var
mycket svår, så att Egyptens land och Kanaans land
försmäktade av hunger. 14 Och för den säd som folket
köpte samlade Josef till sig alla penningar som funnos i
Egyptens land och i Kanaans land; och Josef lät föra
penningarna in i Faraos hus. 15 Men när penningarna
togo slut i Egyptens land och i Kanaans land, kommo alla
egyptier till Josef och sade: »Giv oss bröd; icke vill du
väl att vi skola dö i din åsyn? Vi hava ju inga penningar
mer.» 16 Josef svarade: »Fören hit eder boskap, så
skall jag giva eder bröd i utbyte mot eder boskap, om I
icke mer haven några penningar.» 17 Då förde de sin
boskap till Josef, och Josef gav dem bröd i utbyte mot
deras hästar, får, fäkreatur och åsnor. Så underhöll han
dem det året och gav dem bröd i utbyte mot all deras
boskap. 18 Så gick detta år till ända. Men det följande
året kommo de åter till honom och sade till honom: »Vi
vilja icke dölja det för min herre: penningarna äro slut,
och den boskap vi ägde har kommit i min herres ägo;
intet annat finnes nu kvar att giva åt min herre än våra
kroppar och vår jord. 19 Icke vill du att vi skola förgås
inför dina ögon, vi med vår åkerjord? Köp oss och vår
jord för bröd, så vilja vi med vår jord bliva Faraos trälar;
giv oss allenast utsäde, för att vi må leva och icke dö,
och för att jorden icke må läggas öde.» 20 Då köpte
Josef all jord i Egypten åt Farao; ty egyptierna sålde
var och en sin åker, eftersom hungersnöden så svårt
tryckte dem. Så blev jorden Faraos egendom. 21 Och
folket förflyttade han till städerna, från den ena ändan av
Egyptens område till den andra. 22 Allenast prästernas
jord köpte han icke, ty prästerna hade sitt bestämda
underhåll av Farao, och de levde av det bestämda
underhåll som Farao gav dem; därför behövde de icke
sälja sin jord. 23 Och Josef sade till folket: »Se, jag
har nu köpt eder och eder jord åt Farao. Där haven I
utsäde; besån nu jorden. 24 Och när grödan kommer in,
skolen I giva en femtedel åt Farao; men fyra femtedelar
skolen I själva hava till utsäde på åkern och till föda för
eder och dem som I haven i edra hus och till föda för
edra barn.» 25 De svarade: »Du har behållit oss vid liv;
låt oss finna nåd för min herres ögon, så vilja vi vara
Faraos trälar.» 26 Så gjorde Josef det till en stadga,
som ännu i dag gäller för Egyptens jord, att man skulle
giva femtedelen åt Farao. Allenast prästernas jord blev
icke Faraos egendom. 27 Så bodde nu Israel i Egyptens
land, i landet Gosen; och de fingo sina besittningar där
och voro fruktsamma och förökade sig storligen. 28
Och Jakob levde sjutton år i Egyptens land, så att hans
levnadsålder blev ett hundra fyrtiosju år. 29 Då nu tiden
närmade sig att Israel skulle dö, kallade han till sig sin
son Josef och sade till honom: »Om jag har funnit nåd

för dina ögon, så lägg din hand under min länd och lova
att visa mig din kärlek och trofasthet därmed att du icke
begraver mig i Egypten; 30 fastmer, när jag har gått till
vila hos mina fäder, skall du föra mig från Egypten och
begrava mig i deras grav.» Han svarade: »Jag skall göra
såsom du har sagt.» 31 Men han sade: »Giv mig din ed
därpå.» Och han gav honom sin ed. Då tillbad Israel,
böjd mot sängens huvudgärd.

48 En tid härefter blev det sagt till Josef: »Din fader
är nu sjuk.» Då tog han med sig sina båda söner,
Manasse och Efraim. 2 Och man berättade för Jakob
och sade: »Din son Josef har nu kommit till dig.» Då tog
Israel styrka till sig och satte sig upp i sängen. 3 Och
Jakob sade till Josef: »Gud den Allsmäktige uppenbarade
sig för mig i Lus i Kanaans land och välsignade mig 4
och sade till mig: 'Se, jag skall göra dig fruktsam och
föröka dig och låta skaror av folk komma av dig, och
skall giva åt din säd efter dig detta land till evärdlig
besittning.' 5 Dina båda söner, som äro födda åt dig i
Egyptens land, innan jag kom hit till dig i Egypten, de
skola nu vara mina: Efraim och Manasse skola vara
mina, likasom Ruben och Simeon. 6 Men de barn som
du har fött efter dem skola vara dina; de skola bära
sina bröders namn i dessas arvedel. 7 Se, när jag kom
från Paddan, dog Rakel ifrån mig i Kanaans land, under
resan, då det ännu var ett stycke väg fram till Efrat; och
jag begrov henne där vid vägen till Efrat.» Stället heter
nu Bet-Lehem. 8 Då nu Israel fick se Josefs söner, sade
han: »Vilka äro dessa?» 9 Josef svarade sin fader: »Det
är mina söner, som Gud har givit mig här.» Då sade
han: »För dem hit till mig, på det att jag må välsigna
dem.» 10 Och Israels ögon voro skumma av ålder, så
att han icke kunde se. Så förde han dem då fram till
honom, och han kysste dem och tog dem i famn. 11 Och
Israel sade till Josef: »Jag hade icke tänkt att jag skulle
få se ditt ansikte, men nu har Gud låtit mig se till och
med avkomlingar av dig.» 12 Och Josef förde dem bort
ifrån hans knän och föll ned till jorden på sitt ansikte.
13 Sedan tog Josef dem båda vid handen, Efraim i sin
högra hand, till vänster framför Israel, och Manasse i sin
vänstra hand, till höger framför Israel, och förde dem
så fram till honom. 14 Men Israel räckte ut sin högra
hand och lade den på Efraims huvud, fastän han var
den yngre, och sin vänstra hand på Manasses huvud;
han lade alltså sina händer korsvis, ty Manasse var
den förstfödde. 15 Och han välsignade Josef och sade:
»Den Gud inför vilken mina fäder, Abraham och Isak,
hava vandrat, den Gud som har varit min herde från
min födelse ända till denna dag, 16 den ängel som har
förlossat mig från allt ont, han välsigne dessa barn; och
må de uppkallas efter mitt och mina fäders, Abrahams
och Isaks, namn, och må de föröka sig och bliva talrika
på jorden.» 17 Men när Josef såg att hans fader lade
sin högra hand på Efraims huvud, misshagade detta
honom, och han fattade sin faders hand och ville flytta
den från Efraims huvud på Manasses huvud. 18 Och
Josef sade till sin fader: »Icke så, min fader; denne är
den förstfödde, lägg din högra hand på hans huvud.» 19
Men hans fader ville icke; han sade: »Jag vet det, min
son, jag vet det; också av honom skall ett folk komma,
också han skall bliva stor; men hans yngre broder skall
dock bliva större än han, och hans avkomma skall bliva
ett talrikt folk.» 20 Så välsignade han dem på den dagen
och sade: »Med ditt namn skall Israel välsigna, så att
man skall säga: Gud göre dig lik Efraim och Manasse.»
Så satte han Efraim framför Manasse. 21 Och Israel
sade till Josef: »Se, jag dör; men Gud skall vara med
eder och föra eder tillbaka till edra fäders land. 22 Och
utöver vad jag giver dina bröder giver jag dig en särskild
höjdsträcka som jag med mitt svärd och min båge har
tagit från amoréerna.» Hebr schekém, vilket ord såsom
ort- och personnamn återgives med »Sikem».

49 Och Jakob kallade sina söner till sig och sade:
Församlen eder, på det att jag må förkunna eder
vad som skall hända eder i kommande dagar: 2 Kommen
tillhopa och hören, I Jakobs söner; hören på eder fader
Israel. 3 Ruben, min förstfödde är du, min kraft och min
styrkas förstling, främst i myndighet och främst i makt. 4
Du sjuder över såsom vatten, du skall icke bliva den
främste, ty du besteg din faders läger; då gjorde du vad
skändligt var. Ja, min bädd besteg han! 5 Simeon och
Levi äro bröder; deras vapen äro våldets verktyg. 6 Min
själ inlåte sig ej i deras råd, min ära tage ingen del i
deras samkväm; ty i sin vrede dräpte de män, och i sitt
överdåd stympade de oxar. 7 Förbannad vare deras
vrede, som är så våldsam, och deras grymhet, som är så
hård! Jag skall förströ dem i Jakob, jag skall förskingra
dem i Israel. 8 Dig, Juda, dig skola dina bröder prisa; din
hand skall vara på dina fienders nacke, för dig skola din
faders söner buga sig. 9 Ett ungt lejon är Juda; från
rivet byte har du dragit ditupp, min son. Han har lagt sig
ned, han vilar såsom ett lejon, såsom en lejoninna --
vem vågar oroa honom? 10 Spiran skall icke vika ifrån
Juda, icke härskarstaven ifrån hans fötter, till dess han
kommer till Silo och folken bliva honom hörsamma. 11
Han binder vid vinträdet sin åsna, vid ädla rankan sin
åsninnas fåle. Han tvår sina kläder i vin, sin mantel i
druvors blod. 12 Hans ögon äro dunkla av vin och hans
tänder vita av mjölk. 13 Sebulon skall bo vid havets
strand, vid stranden, där skeppen ligga; sin sida skall
han vända mot Sidon. 14 Isaskar är en stark åsna, som
ligger i ro i sin inhägnad. 15 Och han såg att viloplatsen
var god, och att landet var ljuvligt; då böjde han sin rygg
under bördor och blev en arbetspliktig tjänare. 16 Dan
skall skaffa rätt åt sitt folk, han såväl som någon av
Israels stammar. 17 Dan skall vara en orm på vägen,
en huggorm på stigen, en som biter hästen i foten, så
att ryttaren faller baklänges av. 18 HERRE, jag bidar

efter din frälsning! 19 Gad skall trängas av skaror, men
själv skall han tränga dem på hälarna. 20 Från Aser
kommer fetma, honom till mat; konungsliga läckerheter
har han att giva. 21 Naftali är en snabb hind; han har
sköna ord att giva. 22 Ett ungt fruktträd är Josef, ett ungt
fruktträd vid källan; dess grenar nå upp över muren. 23
Bågskyttar oroa honom, de skjuta på honom och ansätta
honom; 24 dock förbliver hans båge fast, och hans
händer och armar spänstiga, genom dens händer, som är
den Starke i Jakob, genom honom som är herden, Israels
klippa, 25 genom din faders Gud -- han skall hjälpa dig.
genom den Allsmäktige -- han skall välsigna dig med
välsignelser från himmelen därovan, välsignelser från
djupet som utbreder sig därnere, välsignelser från bröst
och sköte. 26 Din faders välsignelser nå högt, högre
än mina förfäders välsignelser, de nå upp till de eviga
höjdernas härlighet. De skola komma över Josefs huvud,
över dens hjässa, som är en furste bland sina bröder. 27
Benjamin är en glupande ulv; om morgonen förtär han
rov, och om aftonen utskiftar han byte.» 28 Alla dessa
äro Israels stammar, tolv till antalet, och detta är vad
deras fader talade till dem, när han välsignade dem; åt
var och en av dem gav han sin särskilda välsignelse.
29 Och han bjöd dem och sade till dem: »Jag skall nu
samlas till mitt folk; begraven mig bredvid mina fäder, i
grottan på hetiten Efrons åker, 30 i den grotta som ligger
på åkern i Makpela, gent emot Mamre, i Kanaans land,
den åker som Abraham köpte till egen grav av hetiten
Efron, 31 där de hava begravit Abraham och hans hustru
Sara, där de ock hava begravit Isak och hans hustru
Rebecka, och där jag själv har begravit Lea, 32 på den
åkern som jämte grottan där köptes av Hets barn.» 33
När Jakob hade givit sina söner denna befallning, drog
han sina fötter upp i sängen; och han gav upp andan
och blev samlad till sina fäder. Se Ära i Ordförkl. Hebr
jodú, vilket ord sammanhänger med namnet Juda. Eller:
till dess Silo kommer. Se vidare Silo i Ordförkl. Hebr.
jadín, vilket ord sammanhänger med namnet Dan Hebr.
gedúd.

50 Då föll Josef ned över sin faders ansikte och grät
över honom och kysste honom. 2 Och Josef bjöd
läkarna som han hade i sin tjänst att de skulle balsamera
hans fader; och läkarna balsamerade Israel. 3 Därtill
åtgingo fyrtio dagar; så många dagar åtgå nämligen för
balsamering. Och egyptierna begräto honom i sjuttio
dagar. 4 Men när gråtodagarna efter honom voro förbi,
talade Josef till Faraos husfolk och sade: »Om jag
har funnit nåd för edra ögon, så framfören till Farao
dessa mina ord: 5 Min fader har tagit en ed av mig och
sagt: 'När jag är död, begrav mig då i den grav som
jag har låtit gräva åt mig i Kanaans land.' Så låt mig
nu fara ditupp och begrava min fader; sedan skall jag
komma tillbaka igen.» 6 Farao svarade: »Far ditupp
och begrav din fader, efter den ed som han har tagit
av dig.» 7 Då for Josef upp för att begrava sin fader,
och med honom foro alla Faraos tjänare, de äldste i
hans hus och alla de äldste i Egyptens land, 8 därtill allt
Josefs husfolk och hans bröder och hans faders husfolk;
allenast sina kvinnor och barn, och sina får och fäkreatur
lämnade de kvar i landet Gosen. 9 Och med honom foro
ditupp både vagnar och ryttare; och det var en mycket
stor skara. 10 När de nu kommo till Goren-Haatad, på
andra sidan Jordan, höllo de där en mycket stor och
högtidlig dödsklagan, och han anställde en sorgefest
efter sin fader i sju dagar. 11 Och när landets inbyggare,
kananéerna, sågo sorgefesten i Goren-Haatad, sade
de: »Det är en högtidlig sorgefest som egyptierna här
hålla.» Därav fick stället namnet Abel-Misraim; det ligger
på andra sidan Jordan. 12 Och hans söner gjorde med
honom såsom han hade bjudit dem: 13 hans söner förde
honom till Kanaans land och begrovo honom i grottan
på åkern i Makpela, den åker som Abraham hade köpt
till egen grav av hetiten Efron, gent emot Mamre. 14
Och sedan Josef hade begravit sin fader, vände han
tillbaka till Egypten med sina bröder och alla dem som
hade farit upp med honom för att begrava hans fader. 15
Men när Josefs bröder sågo att deras fader var död,
tänkte de: »Kanhända skall Josef nu bliva hätsk mot oss
och vedergälla oss allt det onda som vi hava gjort mot
honom.» 16 Därför sände de bud till Josef och läto säga:
»Din fader bjöd oss så före sin död: 17 'Så skolen I säga
till Josef: Käre, förlåt dina bröder vad de hava brutit och
syndat, i det att de hava handlat så illa mot dig.' Förlåt
alltså nu din faders Guds tjänare vad de hava brutit.»
Och Josef grät, när de läto säga detta till honom. 18
Sedan kommo ock hans bröder själva och föllo ned för
honom och sade: »Se, vi vilja vara tjänare åt dig.» 19
Men Josef sade till dem: »Frukten icke. Hållen I då mig
för Gud? 20 I tänkten ont mot mig, men Gud har tänkt
det till godo, för att låta det ske, som nu har skett, och så
behålla mycket folk vid liv. 21 Frukten därför nu icke;
jag skall försörja eder och edra kvinnor och barn.» Och
han tröstade dem och talade vänligt med dem. 22 Och
Josef bodde kvar i Egypten med sin faders hus; och
Josef blev ett hundra tio år gammal. 23 Och Josef fick
se Efraims barn till tredje led; också av Makir, Manasses
son, föddes barn i Josefs sköte. 24 Och Josef sade till
sina bröder: »Jag dör, men Gud skall förvisso se till eder,
och föra eder upp från detta land till det land som han
med ed har lovat åt Abraham, Isak och Jakob.» 25 Och
Josef tog en ed av Israels barn och sade: »När nu Gud
ser till eder, fören då mina ben härifrån.» 26 Och Josef
dog, när han var ett hundra tio år gammal. Och man
balsamerade honom, och han lades i en kista, i Egypten.
Hebr ébel. Hebr. misrájim.

2 Mosebok

1 Och dessa äro namnen på Israels söner, som kommo
till Egypten; med Jakob kommo de, var och en med
sitt hus: **2** Ruben, Simeon, Levi och Juda, **3** Isaskar,
Sebulon och Benjamin, **4** Dan och Naftali, Gad och
Aser. **5** Tillsammans utgjorde de som hade utgått från
Jakobs länd sjuttio personer; men Josef var redan förut i
Egypten. **6** Och Josef dog och alla hans bröder och hela
det släktet. **7** Men Israels barn voro fruktsamma och
växte till och förökade sig och blevo övermåttan talrika,
så att landet blev uppfyllt av dem. **8** Då uppstod en ny
konung över Egypten, en som icke visste av Josef. **9**
Och denne sade till sitt folk: »Se, Israels barns folk är
oss för stort och mäktigt. **10** Välan, låt oss då gå klokt till
väga med dem; eljest kunde de ännu mer föröka sig; och
om ett krig komme på, kunde de förena sig med våra
fiender och begynna krig mot oss och sedan draga bort
ur landet.» **11** Alltså satte man arbetsfogdar över dem
och förtryckte dem med trälarbeten. Och de måste bygga
åt Farao förrådsstäder, Pitom och Raamses. **12** Men ju
mer man förtryckte dem, dess mer förökade de sig, och
dess mer utbredde de sig, så att man begynte gruva
sig för Israels barn. **13** Därför pålade egyptierna Israels
barn ytterligare tvångsarbeten **14** och förbittrade deras
liv med hårt arbete på murbruk och tegel och med alla
slags arbeten på marken korteligen, med tvångsarbeten
av alla slag, som de läto dem utföra **15** Och konungen i
Egypten talade till de hebreiska kvinnor -- den ena hette
Sifra, den andra Pua -- som hjälpte barnaföderskorna,
16 han sade: »När I förlösen de hebreiska kvinnorna,
så sen efter, då de föda: om det är ett gossebarn, så
döden det; är det ett flickebarn, så må det leva.» **17**
Men hjälpkvinnorna fruktade Gud och gjorde icke såsom
konungen i Egypten hade sagt till dem, utan läto barnen
leva. **18** Då kallade konungen i Egypten hjälpkvinnorna
till sig och sade till dem: »Varför gören I så och låten
barnen leva?» **19** Hjälpkvinnorna svarade Farao: »De
hebreiska kvinnorna äro icke såsom de egyptiska. De äro
kraftigare; förrän hjälpkvinnan kommer till dem, hava de
fött.» **20** Och Gud lät det gå väl för hjälpkvinnorna; och
folket förökade sig och blev mycket talrikt. **21** Eftersom
hjälpkvinnorna fruktade Gud, lät han deras hus förkovras.
22 Då bjöd Farao allt sitt folk och sade: »Alla nyfödda
gossebarn- skolen I kasta i Nilfloden, men all flickebarn
mån I låta leva.»

2 Och en man av Levis hus gick åstad och tog till hustru
Levis dotter. **2** Och hustrun blev havande och födde
en son. Och hon såg att det var ett vackert barn och
dolde honom i tre månader. **3** Men när hon icke längre
kunde dölja honom, tog hon en kista av rör, beströk den
med jordbeck och tjära och lade barnet däri och satte
den så i vassen vid stranden av Nilfloden. **4** Och hans
syster ställde sig ett stycke därifrån, för att se huru det
skulle gå med honom. **5** Och Faraos dotter kom ned
till floden för att bada, och hennes tärnor gingo utmed
floden. När hon nu fick se kistan i vassen, sände hon sin
tjänarinna dit och lät hämta den till sig. **6** Och när hon
öppnade den, fick hon se barnet och såg att det var en
gosse, och han grät. Då ömkade hon sig över honom
och sade: »Detta är ett av de hebreiska barnen.» **7** Men
hans syster frågade Faraos dotter: »Vill du att jag skall
gå och kalla hit till dig en hebreisk amma som kan amma
upp barnet åt dig?» **8** Faraos dotter svarade henne: »Ja,
gå.» Då gick flickan och kallade dit barnets moder. **9**
Och Faraos dotter sade till henne: »Tag detta barn med
dig, och amma upp det åt mig, så vill jag giva dig lön
därför.» Och kvinnan tog barnet och ammade upp det.
10 När sedan gossen hade vuxit upp; förde hon honom
till Faraos dotter, och denna upptog honom såsom sin
son och gav honom namnet Mose, »ty», sade hon, »ur
vattnet har jag dragit upp honom». **11** På den tiden
hände sig att Mose, sedan han hade blivit stor, gick ut till
sina bröder och såg på deras trälarbete. Och han fick se
att en egyptisk man slog en hebreisk man, en av hans
bröder. **12** då vände han sig åt alla sidor, och när han
såg att ingen annan människa fanns där, slog han ihjäl
egyptiern och gömde honom i sanden. **13** Dagen därefter
gick han åter ut och fick då se två hebreiska män träta
med varandra. Då sade han till den som gjorde orätt:
»Skall du slå din landsman?» **14** Han svarade: »Vem
har satt dig till hövding och domare över oss? Vill du
dräpa mig, såsom du dräpte egyptiern?» Då blev Mose
förskräckt och tänkte: »Så har då saken blivit känd.» **15**
Också fick Farao höra om denna sak och ville dräpa
Mose. Men Mose flydde bort undan Farao; och han
stannade i Midjans land; där satte han sig vid en brunn.
16 Och prästen i Midjan hade sju döttrar. Dessa kommo
nu för att hämta upp vatten och skulle fylla hoarna för att
vattna sin faders får. **17** Då kommo herdarna och ville
driva bort dem; men Mose stod upp och hjälpte dem och
vattnade deras får. **18** När de sedan kommo hem till
sin fader Reguel, sade han: »Varför kommen I så snart
hem i dag?» **19** De svarade: »En egyptisk man hjälpte
oss mot herdarna; därtill hämtade han upp vatten åt oss
och vattnade fåren.» **20** Då sade han till sina döttrar:
»Var är han då? Varför läten I mannen bliva kvar där?
Inbjuden honom att komma och äta med oss». **21** Och
Mose beslöt sig för att stanna hos mannen, och denne
gav åt Mose sin dotter Sippora till hustru. **22** Hon födde
en son, och han gav honom namnet Gersom, »ty», sade
han, »jag är en främling i ett land som icke är mitt».
23 Så förflöt en lång tid, och därunder dog konungen i
Egypten. Men Israels barn suckade över sin träldom och
klagade; och deras rop över träldomen steg upp till Gud.
24 Och Gud hörde deras jämmer, och Gud tänkte på sitt
förbund med Abraham, Isak och Jakob. **25** Och Gud såg

till Israels barn, och Gud lät sig vårda om dem. Hebr Mosché. Hebr. maschá. Hebr. ger.

3 Och Mose vaktade fåren åt sin svärfader Jetro, prästen i Midjan. Och han drev en gång fåren bortom öknen och kom så till Guds berg Horeb. **2** Där uppenbarade sig HERRENS ängel för honom i en eldslåga som slog upp ur en buske. Han såg att busken brann av elden, och att busken dock icke blev förtärd. **3** Då tänkte Mose: »Jag vill gå ditbort och betrakta den underbara synen och se varför busken icke brinner upp.» **4** När då HERREN såg att han gick åstad för att se, ropade Gud till honom ur busken och sade: »Mose! Mose!» Han svarade: »Här är jag.» **5** Då sade han: »Träd icke hit; drag dina skor av dina fötter, ty platsen där du står är helig mark.» **6** Och han sade ytterligare: »Jag är din faders Gud, Abrahams Gud, Isaks Gud och Jakobs Gud.» Då skylde Mose sitt ansikte, ty han fruktade för att se på Gud. **7** Och HERREN sade: »Jag har nogsamt sett mitt folks betryck i Egypten, och jag har hört huru de ropa över sina plågare; jag vet vad de måste lida. **8** Därför har jag stigit ned för att rädda dem ur egyptiernas våld och föra dem från det landet upp till ett gott och rymligt land, ett land som flyter av mjölk och honung, det land där kananéer, hetiter, amoréer, perisséer, hivéer och jebuséer bo. **9** Fördenskull, eftersom Israels barns rop har kommit till mig, och jag därjämte har sett huru egyptierna förtrycka dem, **10** därför må du nu gå åstad, jag vill sända dig till Farao; och du skall föra mitt folk, Israels barn, ut ur Egypten» **11** Men Mose sade till Gud: »Vem är jag, att jag skulle gå till Farao, och att jag skulle föra Israels barn ut ur Egypten?» **12** Han svarade: »Jag vill vara med dig. Och detta skall för dig vara tecknet på att det är jag som har sänt dig: när du har fört folket ut ur Egypten, skolen I hålla gudstjänst på detta berg.» **13** Då sade Mose till Gud: »När jag nu kommer till Israels barn och säger till dem: 'Edra fäders Gud har sänt mig till eder', och de fråga mig; 'Vad är hans namn?', vad skall jag då svara dem?» **14** Gud sade till Mose: »Jag är den jag är.» Och han sade vidare: »Så skall du säga till Israels barn: 'Jag är' har sänt mig till eder. **15** Och Gud sade ytterligare till Mose: »Så skall du säga till Israels barn: HERREN, edra fäders Gud, Abrahams Gud, Isaks Gud och Jakobs Gud, har sänt mig till eder. Detta skall vara mitt namn evinnerligen, och så skall man nämna mig från släkte till släkte. **16** Gå nu åstad och församla de äldste i Israel, och säg till dem: HERREN, edra fäders Gud, Abrahams, Isaks och Jakobs Gud, har uppenbarat sig för mig, och han har sagt: 'Jag har sett till eder och har sett det som vederfares eder Egypten; **17** därför är nu mitt ord: jag vill föra eder bort ifrån betrycket i Egypten upp till kananéernas, hetiternas, amoréernas, perisséernas, hivéernas och jebuséernas land, ett land som flyter av mjölk och honung.' **18** Och de skola lyssna till dina ord; och du skall tillika med de äldste i Israel gå till konungen i Egypten, och I skolen säga till honom: HERREN, hebréernas Gud, har visat sig för oss, så låt oss nu gå tre dagsresor in i öknen och offra åt HERREN, vår Gud.' **19** Dock vet jag att konungen i Egypten icke skall tillstädja eder att gå, icke ens när han får känna min starka hand. **20** Men jag skall räcka ut min hand och slå Egypten med alla slags under, som jag vill göra där; sedan skall han släppa eder. **21** Och jag vill låta detta folk finna nåd för egyptiernas ögon, så att I, när I dragen bort, icke skolen draga bort med tomma händer; **22** utan var kvinna skall av sin grannkvinna och av den främmande kvinna som bor i hennes hus begära klenoder av silver och guld, så ock kläder. Dessa skolen I sätta på edra söner och döttrar. Så skolen I taga byte från egyptierna.» D. ä. »Han som kallar sig 'Jag är' har sänt mig.» Det här åsyftade hebreiska uttrycket för HERREN, egentligen Jahvé, hos oss vanligen uttalat Jehová, kan översättas med 'Han är'.

4 Mose svarade och sade: »Men om de nu icke tro mig eller lyssna till mina ord, utan säga: 'HERREN har icke uppenbarat sig för dig'?» **2** Då sade HERREN till honom: »Vad är det du har i din hand?» **3** Han svarade: »En stav.» Han sade: »Kasta den på marken.» När han då kastade den på marken, förvandlades den till en orm; och Mose flydde för honom. **4** Men HERREN sade till Mose: »Räck ut din hand och tag honom i stjärten.» Då räckte han ut sin hand och grep honom; och han förvandlades åter till en stav i hans hand. **5** Och HERREN sade: »Så skola de. tro att HERREN, deras fäders Gud, Abrahams Gud, Isaks Gud och Jakobs Gud, har uppenbarat sig för dig. **6** Och HERREN sade ytterligare till honom: »Stick din hand i barmen.» Och han stack sin hand i barmen. När han sedan drog ut den, se, då var handen vit såsom snö av spetälska. **7** Åter sade han. »Stick din hand tillbaka i barmen.» Och han stack sin hand tillbaka i barmen. När han sedan drog ut den igen ur barmen, se, då var den åter lik hans övriga kropp. **8** Och HERREN sade: »Om de icke vilja tro dig eller akta på det första tecknet, så måste de tro det andra tecknet. **9** Men om de icke ens tro dessa två tecken eller lyssna till dina ord, så tag av Nilflodens vatten och gjut ut det på torra landet, så skall vattnet, som du har tagit ur floden, förvandlas till blod på torra landet.» **10** Då sade Mose till HERREN: »Ack I Herre, jag är ingen talför man; jag har icke varit det förut, och jag är det icke heller nu, sedan du har talat till din tjänare, ty jag har ett trögt målföre och en trög tunga. **11** HERREN sade till honom: »Vem har givit människan munnen, eller vem gör henne stum eller döv, seende eller blind? Är det icke jag, HERREN? **12** Så gå nu åstad, jag skall vara med din mun och lära dig vad du skall tala.» **13** Men han sade: »Ack Herre, sänd ditt budskap med vilken annan du vill.» **14** Då upptändes HERRENS vrede mot Mose, och han sade: »Har du icke din broder Aron, leviten?

Jag vet att han är en man som kan tala. Och han går
nu åstad för att möta dig, och när han får se dig, skall
han glädjas i sitt hjärta. 15 Och du skall tala till honom
och lägga orden i hans mun; och jag skall vara med din
mun och med hans mun, och jag skall lära eder vad I
skolen göra. 16 Och han skall tala för dig till folket; alltså
skall han vara för dig såsom mun, och du skall vara för
honom såsom en gud. 17 Och du skall taga i din hand
denna stav, med vilken du skall göra dina tecken.» 18
Därefter vände Mose tillbaka till sin svärfader Jeter och
sade till honom: »Låt mig vända tillbaka till mina bröder
i Egypten, för att se om de ännu leva.» Jetro sade till
Mose: »Gå i frid.» 19 Och HERREN sade till Mose i
Midjan: »Vänd tillbaka till Egypten, ty alla de män äro
döda, som stodo efter ditt liv.» 20 Då tog Mose sin hustru
och sina söner och satte dem på sin åsna och for tillbaka
till Egyptens land; och Mose tog Guds stav i sin hand.
21 Och HERREN sade till Mose: »När du nu vänder
tillbaka till Egypten så se till, att du inför Farao gör alla
de under som jag har givit dig makt att göra. Men jag
skall förstocka hans hjärta, så att han icke släpper folket.
22 Och då skall du säga till Farao: Så säger HERREN:
Israel är min förstfödde son, 23 och jag har sagt till
dig: 'Släpp min son, så att han kan hålla gudstjänst åt
mig.' Men du har icke velat släppa honom. Därför skall
jag nu dräpa din förstfödde son. 24 Och under resan
hände sig att HERREN på ett viloställe kom emot honom
och ville döda honom. 25 Då tog Sippora en skarp sten
och skar bort förhuden på sin son och berörde honom
därmed nedtill och sade: »Du är mig en blodsbrudgum.»
26 Så lät han honom vara. Då sade hon åter: »Ja, en
blodsbrudgum till omskärelse.» 27 Och HERREN sade
till Aron: »Gå åstad och möt Mose i öknen.» Då gick
han åstad och träffade honom på Guds berg; och han
kysste honom. 28 Och Mose berättade för Aron allt vad
HERREN hade talat, när han sände honom, och om
alla de tecken som han hade bjudit honom att göra.
29 Sedan gingo Mose och Aron åstad och församlade
alla Israels barns äldste. 30 Och Aron omtalade allt vad
HERREN hade talat till Mose; och han gjorde tecknen
inför folkets ögon. 31 Då trodde folket; och när de hörde
att HERREN hade sett till Israels barn, och att han hade
sett deras betryck, böjde de sig ned och tillbådo.

5 Därefter kommo Mose och Aron och sade till Farao:
»Så säger HERREN, Israels Gud: Släpp mitt folk,
så att de kunna hålla högtid åt mig i öknen.» 2 Men
Farao svarade: »Vem är HERREN, eftersom jag på
hans befallning skulle släppa Israel? Jag vet icke av
HERREN och vill ej heller släppa Israel.» 3 Då sade de:
»Hebréernas Gud har visat sig för oss. Så låt oss nu
gå tre dagsresor in i öknen och offra åt HERREN, vår
Gud, för att han icke må komma över oss med pest eller
med svärd.» 4 Men konungen i Egypten svarade dem:
»Mose och Aron, varför dragen I folket ifrån dess arbete?
Gån bort till edra dagsverken. 5 Ytterligare sade Farao:
»Folket är ju redan alltför talrikt i landet, och likväl viljen I
skaffa dem frihet ifrån deras dagsverken!» 6 Därefter
bjöd Farao samma dag fogdarna och tillsyningsmännen
över folket och sade: 7 »I skolen icke vidare såsom förut
giva folket halm till att göra tegel. Låten dem själva gå
och skaffa sig halm. 8 Men samma antal tegel som de
förut hava gjort skolen I ändå ålägga dem, utan något
avdrag; ty de äro lata, därför ropa de och säga: 'Låt
oss gå och offra åt vår Gud.' 9 Man måste lägga tungt
arbete på dessa människor, så att de därigenom få
något att göra och icke akta på lögnaktigt tal.» 10 Då
gingo fogdarna och tillsyningsmännen över folket ut och
sade till folket: »Så säger Farao: Jag vill icke längre giva
eder halm. 11 Gån själva och skaffen eder halm, var I
kunnen finna sådan; men i edert arbete skall intet avdrag
göras.» 12 Då spridde sig folket över hela Egyptens
land och samlade strå för att bruka det såsom halm.
13 Och fogdarna drevo på dem och sade: »Fullgören
edert arbete, var dag det för den dagen bestämda,
likasom när man gav eder halm.» 14 Och Israels barns
tillsyningsmän, de som Faraos fogdar hade satt över
dem, fingo uppbära hugg och slag, och man sade till
dem: »Varför haven I icke såsom förut fullgjort edert
förelagda dagsverke i tegel, varken i går eller i dag?» 15
Då kommo Israels barns tillsyningsmän och ropade till
Farao och sade: »Varför gör du så mot dina tjänare? 16
Ingen halm giver man åt dina tjänare, och likväl säger
man till oss: 'Skaffen fram tegel.' Och se, dina tjänare få
nu uppbära hugg och slag, fastän skulden ligger hos ditt
eget folk.» 17 Men han svarade: »I ären lata, ja lata ären
I. Därför sägen I: 'Låt oss gå och offra åt HERREN.' 18
Nej, gån i stället till edert arbete. Halm skall man icke
giva eder, men det bestämda antalet tegel måsten I ändå
lämna.» 19 Då märkte Israels barns tillsyningsmän att
det var illa ställt för dem, eftersom de hade fått det svaret
att de icke skulle få något avdrag i det antal tegel, som
de skulle lämna för var dag. 20 Och när de kommo ut
ifrån Farao, träffade de Mose och Aron, som stodo där
för att möta dem; 21 och de sade till dem: »Må HERREN
hemsöka eder och döma eder, eftersom I haven gjort
oss förhatliga för Farao och hans tjänare och satt dem
svärdet i hand till att dräpa oss. 22 Då vände sig Mose
åter till HERREN och sade: »Herre, varför har du gjort
så illa mot detta folk? Varför har du sänt mig? 23 Allt
ifrån den tid då jag gick till Farao för att tala i ditt namn
har han ju gjort illa mot detta folk, och du har ingalunda
räddat ditt folk.

6 Men HERREN sade till Mose: »Nu skall du få se
vad jag skall göra med Farao; ty genom min starka
hand skall han nödgas släppa dem, ja, han skall genom
min starka hand nödgas driva dem ut ur sitt land.» 2
Och Gud talade till Mose och sade till honom: »Jag är

HERREN. 3 För Abraham, Isak och Jakob uppenbarade
jag mig såsom 'Gud den Allsmäktige', men under mitt
namn 'HERREN' var jag icke känd av dem. 4 Och jag
upprättade ett förbund med dem och lovade att giva dem
Kanaans land, det land där de bodde såsom främlingar.
5 Och nu har jag hört Israels barns jämmer över att
egyptierna hålla dem i träldom, och jag har kommit
ihåg mitt förbund. 6 Säg därför till Israels barn: 'Jag är
HERREN, och jag skall föra eder ut från trälarbetet hos
egyptierna och rädda eder från träldomen under dem,
och jag skall förlossa eder med uträckt arm och genom
stora straffdomar. 7 Och jag skall taga eder till mitt folk
och vara eder Gud; och I skolen förnimma att jag är
HERREN eder Gud, han som för eder ut från trälarbetet
hos egyptierna. 8 Och jag skall föra eder till det land
som jag med upplyft hand har lovat giva åt Abraham,
Isak och Jakob; det skall jag giva eder till besittning.
Jag är HERREN.'» 9 Detta allt sade Mose till Israels
barn, men de hörde icke på Mose, av otålighet och för
det hårda arbetets skull. 10 Därefter talade HERREN till
Mose och sade: 11 »Gå och tala med Farao, konungen i
Egypten, att han släpper Israels barn ut ur sitt land.» 12
Men Mose talade inför HERREN och sade: »Israels barn
höra ju icke på mig; huru skulle då Farao vilja höra mig -
- mig som har oomskurna läppar?» 13 Men HERREN
talade till Mose och Aron och gav dem befallning till
Israels barn och till Farao, konungen i Egypten, om att
Israels barn skulle föras ut ur Egyptens land. 14 Dessa
voro huvudmännen för deras familjer. Rubens, Israels
förstföddes, söner voro Hanok och Pallu, Hesron och
Karmi. Dessa voro Rubens släkter. 15 Simeons söner
voro Jemuel, Jamin, Ohad, Jakin, Sohar och Saul, den
kananeiska kvinnans son. Dessa voro Simeons släkter.
16 Och dessa voro namnen på Levis söner, efter deras
ättföljd: Gerson, Kehat och Merari. Och Levi blev ett
hundra trettiosju år gammal. 17 Gersons söner voro
Libni och Simei, efter deras släkter. 18 Kehats söner
voro Amram, Jishar, Hebron och Ussiel. Och Kehat
blev ett hundra trettiotre år gammal. 19 Meraris söner
voro Maheli och Musi. Dessa voro leviternas släkter,
efter deras ättföljd. 20 Men Amram tog sin faders syster
Jokebed till hustru, och hon födde åt honom Aron och
Mose. Och Amram blev ett hundra trettiosju år gammal.
21 Jishars söner voro Kora, Nefeg och Sikri. 22 Ussiels
söner voro Misael, Elsafan och Sitri. 23 Och Aron tog till
hustru Eliseba, Amminadabs dotter, Nahesons syster,
och hon födde åt honom Nadab och Abihu, Eleasar och
Itamar. 24 Koras söner voro Assir, Elkana och Abiasaf.
Dessa voro koraiternas släkter. 25 Och Eleasar, Arons
son, tog en av Putiels döttrar till hustru, och hon födde åt
honom Pinehas. Dessa voro huvudmännen för leviternas
familjer, efter deras släkter. 26 Så förhöll det sig med
Aron och Mose, dem till vilka HERREN sade: »Fören
Israels barn ut ur Egyptens land, efter deras härskaror.
27 Det var dessa som talade med Farao, konungen i
Egypten, om att de skulle föra Israels barn ut ur Egypten.
Så förhöll det sig med Mose och Aron, 28 Och när
HERREN talade till Mose i Egyptens land, 29 talade han
så till Mose: »Jag är HERREN. Tala till Farao, konungen
i Egypten, allt vad jag talar till dig.» 30 Men Mose sade
inför HERREN: »Se, jag har oomskurna läppar; huru
skulle då Farao vilja höra på mig?»

7 Men HERREN sade till Mose: »Se, jag har satt dig
att vara såsom en gud för Farao, och din broder
Aron skall vara din profet. 2 Du skall tala allt vad jag
bjuder dig; sedan skall din broder Aron tala med Farao
om att han måste släppa Israels barn ut ur sitt land.
3 Men jag skall förhärda Faraos hjärta och skall göra
många tecken och under i Egyptens land. 4 Farao skall
icke höra på eder; men jag skall lägga min hand på
Egypten och skall föra mina härskaror, mitt folk, Israels
barn, ut ur Egyptens land, genom stora straffdomar. 5
Och egyptierna skola förnimma att jag är HERREN, när
jag räcker ut min hand över Egypten och för Israels
barn ut från dem.» 6 Och Mose och Aron gjorde så;
de gjorde såsom HERREN hade bjudit dem. 7 Men
Mose var åttio år gammal och Aron åttiotre år gammal,
när de talade med Farao. 8 Och HERREN talade till
Mose och Aron och sade: 9 »När Farao talar till eder
och säger: 'Låten oss se något under', då skall du säga
till Aron: 'Tag din stav och kasta den inför Farao', så
skall den bliva en stor orm.» 10 Då gingo Mose och
Aron till Farao och gjorde såsom HERREN hade bjudit.
Aron kastade sin stav inför Farao och hans tjänare, och
den blev en stor orm. 11 Då kallade också Farao till
sig sina vise och trollkarlar; och dessa, de egyptiska
spåmännen, gjorde ock detsamma genom sina hemliga
konster: 12 de kastade var och en sin stav, och dessa
blevo stora ormar. Men Arons stav uppslukade deras
stavar. 13 Dock förblev Faraos hjärta förstockat, och
han hörde icke på dem, såsom HERREN hade sagt.
14 Därefter sade HERREN till Mose: »Faraos hjärta är
tillslutet, han vill icke släppa folket. 15 Gå till Farao i
morgon bittida -- han går nämligen då ut till vattnet --
och ställ dig i hans väg, på stranden av Nilfloden. Och
tag i din hand staven som förvandlades till en orm. 16
Och säg till honom: HERREN, hebréernas Gud, sände
mig till dig och lät säga dig: 'Släpp mitt folk, så att de
kunna hålla gudstjänst åt mig i öknen.' Men se, du har
hitintills icke velat höra. 17 Därför säger nu HERREN
så: 'Härav skall du förnimma att jag är HERREN: se,
med staven som jag håller i min hand vill jag slå på
vattnet i Nilfloden, och då skall det förvandlas till blod.
18 Och fiskarna i floden skola dö, och floden skall bliva
stinkande, så att egyptierna skola vämjas vid att dricka
vatten ifrån floden.'» 19 Och HERREN sade till Mose:
»Säg till Aron: Tag din stav, och räck ut din hand över
egyptiernas vatten, över deras strömmar, kanaler och

sjöar och alla andra vattensamlingar, så skola de bliva
blod; över hela Egyptens land skall vara blod, både i
träkärl och i stenkärl.» 20 Och Mose och Aron gjorde
såsom HERREN hade bjudit. Han lyfte upp staven och
slog vattnet i Nilfloden inför Faraos och hans tjänares
ögon; då förvandlades allt vatten floden till blod. 21
Och fiskarna i floden dogo, och floden blev stinkande,
så att egyptierna icke kunde dricka vatten ifrån floden;
och blodet var över hela Egyptens land. 22 Men de
egyptiska spåmännen gjorde detsamma genom sina
hemliga konster. Så förblev Faraos hjärta förstockat, och
han hörde icke på dem, såsom HERREN hade sagt.
23 Och Farao vände om och gick hem och aktade icke
heller på detta. 24 Men i hela Egypten grävde man runt
omkring Nilfloden efter vatten till att dricka; ty vattnet i
floden kunde man icke dricka. 25 Och så förgingo sju
dagar efter det att HERREN hade slagit Nilfloden.

8 Därefter sade HERREN till Mose: »Gå till Farao och
säg till honom: Så säger HERREN: Släpp mitt folk,
så att de kunna hålla gudstjänst åt mig. 2 Men om du
icke vill släppa dem, se, då skall jag hemsöka hela ditt
land med paddor. 3 Nilfloden skall frambringa ett vimmel
av paddor, och de skola stiga upp och komma in i ditt
hus och i din sovkammare och upp i din säng, och in i
dina tjänares hus och bland ditt folk, och i dina bakugnar
och baktråg. 4 Ja, på dig själv och ditt folk och alla dina
tjänare skola paddorna stiga upp.» 5 Och HERREN
sade till Mose: »Säg till Aron: Räck ut din hand med din
stav över strömmarna, kanalerna och sjöarna, och låt så
paddor stiga upp över Egyptens land.» 6 Då räckte Aron
ut sin hand över Egyptens vatten, och paddor stego upp
och övertäckte Egyptens land. 7 Men spåmännen gjorde
detsamma genom sina hemliga konster och läto paddor
stiga upp över Egyptens land. 8 Då kallade Farao Mose
och Aron till sig och sade: »Bedjen till HERREN, att han
tager bort paddorna från mig och mitt folk, så skall jag
släppa folket, så att de kunna offra åt HERREN.» 9
Mose sade till Farao: »Dig vare tillstatt att förelägga mig
en tid inom vilken jag, genom att bedja för dig och dina
tjänare och ditt folk, skall skaffa bort paddorna från dig
och dina hus, så att de finnas kvar allenast i Nilfloden.
10 Han svarade: »Till i morgon.» Då sade han: »Må
det ske såsom du har sagt, så att du får förnimma att
ingen är såsom HERREN, vår Gud. 11 Paddorna skola
vika bort ifrån dig och dina hus och ifrån dina tjänare
och ditt folk och skola finnas kvar allenast i Nilfloden.»
12 Så gingo Mose och Aron ut ifrån Farao. Och Mose
ropade till HERREN om hjälp mot paddorna som han
hade låtit komma över Farao. 13 Och HERREN gjorde
såsom Mose hade begärt: paddorna dogo och försvunno
ifrån husen, gårdarna och fälten. 14 Och man kastade
dem tillsammans i högar, här en och där en; och landet
uppfylldes av stank. 15 Men när Farao såg att han hade
fått lättnad, tillslöt han sitt hjärta och hörde icke på dem,
såsom HERREN hade sagt. 16 Därefter sade HERREN
till Mose: »Säg till Aron: Räck ut din stav och slå i stoftet
på jorden, så skall därav bliva mygg i hela Egyptens
land.» 17 Och de gjorde så: Aron räckte ut sin hand
med sin stav och slog i stoftet på jorden; då kom mygg
på människor och boskap. Av allt stoft på marken blev
mygg i hela Egyptens land. 18 Och spåmännen ville göra
detsamma genom sina hemliga konster och försökte
skaffa fram mygg, men de kunde icke. Och myggen
kom på människor och boskap. 19 Då sade spåmännen
till Farao: »Detta är Guds finger.» Men Faraos hjärta
förblev förstockat, och han hörde icke på dem, såsom
HERREN hade sagt. 20 Därefter sade HERREN till
Mose: »Träd i morgon bittida fram inför Farao -- han går
nämligen då ut till vattnet -- och säg till honom: så säger
HERREN: Släpp mitt folk, så att de kunna hålla guds
tjänst åt mig. 21 Ty om du icke släpper mitt folk, de,
då skall jag sända svärmar av flugor över dig och dina
tjänare och ditt folk och dina hus, så att egyptiernas hus
skola bliva uppfyllda av flugsvärmar, ja, själva marken
på vilken de stå. 22 Men på den dagen skall jag göra ett
undantag för landet Gosen, där mitt folk bor, så att inga
flugsvärmar skola finnas där, på det att du må förnimma
att jag är HERREN här i landet. 23 Så skall jag förlossa
mitt folk och göra en åtskillnad mellan mitt folk och ditt. I
morgon skall detta tecken ske.» 24 Och HERREN gjorde
så: stora flugsvärmar kommo in i Faraos och i hans
tjänares hus; och överallt i Egypten blev landet fördärvat
av flugsvärmarna. 25 Då kallade Farao Mose och Aron
till sig och sade: »Gån åstad och offren åt eder Gud här i
landet.» 26 Men Mose svarade: »Det går icke an att vi
göra så; ty vi offra åt HERREN, vår Gud, sådant som för
egyptierna är en styggelse. Om vi nu inför egyptiernas
ögon offra sådant som för dem är en styggelse, skola
de säkert stena oss. 27 Så låt oss nu gå tre dagsresor
in i öknen och offra åt HERREN, vår Gud, såsom han
befaller oss.» 28 Då sade Farao: »Jag vill släppa eder,
så att I kunnen offra åt HERREN, eder Gud, i öknen;
allenast mån I icke gå alltför långt bort. Bedjen för mig.
29 Mose svarade: »Ja, när jag kommer ut från dig, skall
jag bedja till HERREN, så att flugsvärmarna i morgon
vika bort ifrån Farao, ifrån hans tjänare och hans folk.
Allenast må Farao icke mer handla svikligt och vägra att
släppa folket, så att de kunna offra åt HERREN. 30 Och
Mose gick ut ifrån Farao och bad till HERREN. 31 Och
HERREN gjorde såsom Mose sade begärt: han skaffade
bort flugsvärmarna ifrån Farao, ifrån hans tjänare och
hans folk, så att icke en enda fluga blev kvar. 32 Men
Farao tillslöt sitt hjärta också denna gång och släppte
icke folket.

9 Därefter sade HERREN till Mose: »Gå till Farao och
tala till honom: Så säger HERREN, hebréernas Gud:
Släpp mitt folk, så att de kunna hålla gudstjänst åt mig.
2 Ty om du icke vill släppa dem, utan kvarhåller dem

längre, 3 se, då skall HERRENS hand med en mycket
svår pest komma över din boskap på marken, över
hästar, åsnor och kameler, över fäkreatur och får. 4
Men HERREN skall därvid göra en åtskillnad mellan
israeliternas boskap och egyptiernas, så att intet av de
djur som tillhöra Israels barn skall dö.» 5 Och HERREN
bestämde en tid och sade: »I morgon skall HERREN
göra så i landet.» 6 Och dagen därefter gjorde HERREN
så, och all egyptiernas boskap dog. Men av Israels
barns boskap dog icke ett enda djur; 7 när Farao sände
och hörde efter, se, då hade icke så mycket som ett
enda djur av Israels boskap dött. Men Faraos hjärta var
tillslutet, och han släppte icke folket 8 Därefter sade
HERREN till Mose och Aron: »Tagen edra händer fulla
med sot ur smältugnen, och må sedan Mose strö ut det,
upp mot himmelen, inför Faraos ögon, 9 så skall därav
bliva ett damm över hela Egyptens land, och därav skola
uppstå bulnader, som slå ut med blåsor, på människor
och boskap i hela Egyptens land.» 10 Då togo de sot ur
smältugnen och trädde inför Farao, och Mose strödde ut
det, upp mot himmelen; och därav uppstodo bulnader,
som slogo ut med blåsor, på människor och boskap. 11
Och spåmännen kunde icke hålla stånd mot Mose för
bulnadernas skull, ty bulnader uppstodo på spåmännen
såväl som på alla andra egyptier. 12 Men HERREN
förstockade Faraos hjärta, så att han icke hörde på
dem, såsom HERREN hade sagt till Mose. 13 Därefter
sade HERREN till Mose: »Träd i morgon bittida fram
inför Farao och säg till honom: Så säger HERREN,
hebréernas Gud: Släpp mitt folk, så att de kunna hålla
gudstjänst åt mig. 14 Annars skall jag nu sända alla
mina hemsökelser över dig själv och över dina tjänare
och ditt folk, på det att du må förnimma att ingen är
såsom jag på hela jorden. 15 Ty jag hade redan räckt ut
min land för att slå dig och ditt folk med pest, så att du
skulle bliva utrotad från jorden; 16 men jag skonade dig,
just därför att jag ville låta min kraft bliva uppenbarad
för dig och mitt namn bliva förkunnat på hela jorden.
17 Om du ytterligare lägger hinder i vägen för mitt folk
och icke släpper dem, 18 se, då skall jag i morgon vid
denna tid låta ett mycket svårt hagel komma, sådant
att dess like icke har varit i Egypten, allt ifrån den dag
dess grund blev lagd ända till nu. 19 Så sänd nu bort
och låt bärga din boskap och allt vad du annars har
ute på marken. Ty alla människor och all boskap som
då finnas ute på marken och icke hava kommit under
tak, de skola träffas av haglet och bliva dödade.» 20
Den som nu bland Faraos tjänare fruktade HERRENS
ord, han lät sina tjänare och sin boskap söka skydd
i husen; 21 men den som icke aktade på HERRENS
ord, han lät sina tjänare och sin boskap bliva kvar ute
på marken. 22 Och HERREN sade till Mose: »Räck
din hand upp mot himmelen, så skall hagel falla över
hela Egyptens land, över människor och boskap och
över alla markens örter i Egyptens land.» 23 Då räckte
Mose sin stav upp mot himmelen, och HERREN lät det
dundra och hagla, och eld for ned mot jorden, så lät
HERREN hagel komma över Egyptens land. 24 Och
det haglade, och bland hagelskurarna flammade eld;
och haglet var så svårt, att dess like icke hade varit i
hela Egyptens land från den tid det blev befolkat. 25
Och i hela Egyptens land slog haglet ned allt som fanns
på marken, både människor och djur; och haglet slog
ned alla markens örter och slog sönder alla markens
träd. 26 Allenast i landet Gosen, där Israels barn voro,
haglade det icke. 27 Då sände Farao och lät kalla till sig
Mose och Aron och sade till dem: »Jag har syndat denna
gång. Det är HERREN som är rättfärdig; jag och mitt folk
hava gjort orätt. 28 Bedjen till HERREN, ty hans dunder
och hagel har varat länge nog; så skall jag släppa eder,
och I skolen icke behöva bliva kvar längre.» 29 Mose
svarade honom: »När jag kommer ut ur staden, skall
jag uträcka mina händer till HERREN; då skall dundret
upphöra och intet hagel mer komma, på det att du må
förnimma att landet är HERRENS. 30 Dock vet jag väl
att du och dina tjänare ännu icke frukten för HERREN
Gud.» 31 Så slogos då linet och kornet ned, ty kornet
hade gått i ax och linet stod i knopp; 32 men vetet och
spälten slogos icke ned, ty de äro sensäd. 33 Och Mose
gick ifrån Farao ut ur staden och uträckte sina händer till
HERREN; och dundret och haglet upphörde, och regnet
strömmade icke mer ned på jorden. 34 Men när Farao
såg att regnet och haglet och dundret hade upphört,
framhärdade han i sin synd och tillslöt sitt hjärta, han
själv såväl som hans tjänare. 35 Så förblev Faraos hjärta
förstockat, och han släppte icke Israels barn, såsom
HERREN hade sagt genom Mose.

10 Därefter sade HERREN till Mose: »Gå till Farao;
ty jag har tillslutit hans och hans tjänares hjärtan,
för att jag skulle göra dessa mina tecken mitt ibland
dem, 2 och för att du sedan skulle kunna förtälja för
din son och din sonson vilka stora gärningar jag har
utfört bland egyptierna, och vilka tecken jag har gjort
bland dem, så att I förnimmen att jag är HERREN.» 3
Då gingo Mose och Aron till Farao och sade till honom:
»Så säger HERREN, hebréernas Gud: Huru länge vill du
vara motsträvig och icke ödmjuka dig inför mig? Släpp
mitt folk, så att de kunna hålla gudstjänst åt mig. 4 Ty
om du icke vill släppa mitt folk, se, då skall jag i morgon
låta gräshoppor komma över ditt land. 5 Och de skola
övertäcka marken så att man icke kan se marken; och
de skola äta upp återstoden av den kvarleva som har
blivit över åt eder efter haglet, och de skola aväta alla
edra träd, som växa på marken. 6 Och dina hus skola
bliva uppfyllda av dem, så ock alla dina tjänares hus
och alla egyptiers hus, så att dina fäder och dina faders
fäder icke hava sett något sådant, från den dag de blevo
till på jorden ända till denna dag.» Och han vände sig

om och gick ut ifrån Farao. 7 Men Faraos tjänare sade
till honom: »Huru länge skall denne vara oss till förfång?
Släpp männen, så att de kunna hålla gudstjänst åt
HERREN, sin Gud. Inser du icke ännu att Egypten bliver
fördärvat?» 8 Då hämtade man Mose och Aron tillbaka
till Farao. Och han sade till dem: »I mån gå åstad och
hålla gudstjänst åt HERREN, eder Gud. Men vilka äro nu
de som skola gå?» 9 Mose svarade: »Vi vilja gå både
unga och gamla; vi vilja gå med söner och döttrar, med
får och fäkreatur; ty en HERRENS högtid skola vi hålla.»
10 Då sade han till dem: »Må HERREN: vara med eder
lika visst som jag släpper eder med edra kvinnor och
barn! Där ser man att I haven ont i sinnet! 11 Nej; I män
mån gå åstad och hålla gudstjänst åt HERREN; det var
ju detta som I begärden.» Och man drev dem ut ifrån
Farao. 12 Och HERREN sade till Mose: »Räck ut din
hand över Egyptens land, så att gräshoppor komma över
Egyptens land och äta upp alla örter i landet, allt vad
haglet har lämnat kvar.» 13 Då räckte Mose ut sin stav
över Egyptens land, och HERREN lät en östanvind blåsa
över landet hela den dagen och hela natten; och när det
blev morgon, förde östanvinden gräshopporna fram med
sig. 14 Och gräshopporna kommo över hela Egyptens
land och slogo i stor mängd ned över hela Egyptens
område; en sådan myckenhet av gräshoppor hade aldrig
tillförne kommit och skall icke heller hädanefter komma.
15 De övertäckte hela marken, så att marken blev mörk;
och de åto upp alla örter i landet och all frukt på träden,
allt som haglet hade lämnat kvar; intet grönt blev kvar på
träden eller på markens örter i hela Egyptens land. 16
Då kallade Farao med hast Mose och Aron till sig och
sade: »Jag har syndat mot HERREN, eder Gud, och mot
eder. 17 Men förlåt nu min synd denna enda gång; och
bedjen till HERREN, eder Gud, att han avvänder allenast
denna dödsplåga ifrån mig.» 18 Då gick han ut ifrån
Farao och bad till HERREN. 19 Och HERREN vände
om vinden och lät en mycket stark västanvind komma;
denna fattade i gräshopporna och kastade dem i Röda
havet, så att icke en enda gräshoppa blev kvar inom
Egyptens hela område. 20 Men HERREN förstockade
Faraos hjärta, så att han icke släppte Israels barn. 21
Därefter sade HERREN till Mose: »Räck din hand upp
mot himmelen, så skall över Egyptens land komma ett
sådant mörker, att man kan taga på det.» 22 Då räckte
Mose sin hand upp mot himmelen, och ett tjockt mörker
kom över hela Egyptens land i tre dagar. 23 Ingen kunde
se den andre, och ingen kunde röra sig från sin plats i tre
dagar. Men alla Israels barn hade ljust där de bodde. 24
Då kallade Farao Mose till sig och sade: »Gån åstad och
hållen gudstjänst åt HERREN; låten allenast edra får och
fäkreatur bliva kvar. Också edra kvinnor och barn må gå
med eder.» 25 Men Mose sade: »Du måste ock låta oss
få slaktoffer och brännoffer att offra åt HERREN, vår
Gud. 26 Också vår boskap måste gå med oss, och icke
en klöv får bliva kvar; ty därav måste vi taga det varmed
vi skola hålla gudstjänst åt HERREN, vår Gud. Och
förrän vi komma dit, veta vi själva icke vad vi böra offra
åt HERREN.» 27 Men HERREN förstockade Faraos
hjärta, så att han icke ville släppa dem. 28 Och Farao
sade till honom: »Gå bort ifrån mig, och tag dig till vara
för att ännu en gång komma inför mitt ansikte; ty på den
dag du kommer inför mitt ansikte skall du dö.» 29 Mose
svarade: »Du har talat rätt; jag skall icke vidare komma
inför ditt ansikte.»

11 Därefter sade HERREN till Mose: »Ännu en plåga
skall jag låta komma över Farao och över Egypten;
sedan skall han släppa eder härifrån; ja, han skall till och
med driva eder ut härifrån, när han släpper eder. 2 Så
tala nu till folket, och säg att var och en av dem, man
såväl som kvinna, skall av sin nästa begära klenoder
av silver och guld.» 3 Och HERREN lät folket finna
nåd för egyptiernas ögon. Ja, mannen Mose hade stort
anseende i Egyptens land, både hos Faraos tjänare och
hos folket. 4 Och Mose sade: »Så säger HERREN: Vid
midnattstid skall jag gå fram genom Egypten. 5 Och då
skall allt förstfött i Egyptens land dö, från den förstfödde
hos Farao, som sitter på tronen, ända till den förstfödde
hos tjänstekvinnan, som arbetar vid handkvarnen, så ock
allt förstfött ibland boskapen. 6 Och ett stort klagorop
skall upphävas i hela Egyptens land, sådant att dess like
aldrig har varit hört och aldrig mer skall höras. 7 Men
icke en hund skall gläfsa mot någon av Israels barn,
varken mot människor eller mot boskap. Så skolen I
förnimma att HERREN gör en åtskillnad mellan Egypten
och Israel. 8 Då skola alla dina tjänare här komma ned
till mig och buga sig för mig och säga: 'Drag ut, du själv
med allt folket som följer dig.' Och sedan skall jag draga
ut.» Därefter gick han bort ifrån Farao i vredesmod. 9
Men HERREN sade till Mose: »Farao skall neka att höra
eder, på det att jag må låta många under ske i Egyptens
land.» 10 Och Mose och Aron gjorde alla dessa under
inför Farao; men HERREN förstockade Faraos hjärta, så
att han icke släppte Israels barn ut ur sitt land.

12 Och HERREN talade till Mose och Aron i Egyptens
land och sade: 2 Denna månad skall hos eder
vara den främsta månaden, den skall hos eder vara
den första av årets månader. 3 Talen till Israels hela
menighet och sägen: På tionde dagen i denna månad
skall var husfader taga sig ett lamm, så att vart hushåll
får ett lamm. 4 Men om hushållet är för litet till ett lamm,
så skola husfadern och hans närmaste granne taga
ett lamm tillsammans, efter personernas antal. För vart
lamm skolen I beräkna ett visst antal, i mån av vad var
och en äter. 5 Ett felfritt årsgammalt lamm av hankön
skolen I utvälja; av fåren eller av getterna skolen I taga
det. 6 Och I skolen förvara det intill fjortonde dagen i
denna månad; då skall man -- Israels hela församlade

menighet -- slakta det vid aftontiden. 7 Och man skall
taga av blodet och stryka på båda dörrposterna och på
övre dörrträet i husen där man äter det. 8 Och man skall
äta köttet samma natt; det skall vara stekt på eld, och
man skall äta det med osyrat bröd jämte bittra örter.
9 I skolen icke äta något därav rått eller kokt i vatten,
utan det skall vara stekt på eld, med huvud, fötter och
innanmäte. 10 Och I skolen icke lämna något därav kvar
till morgonen; skulle något därav bliva kvar till morgonen,
skolen I bränna upp det i eld. 11 Och I skolen äta det så:
I skolen vara omgjordade kring edra länder, hava edra
skor på fötterna och edra stavar i händerna. Och I skolen
äta det med hast. Detta är HERRENS Påsk. 12 Ty jag
skall på den natten gå fram genom Egyptens land och slå
allt förstfött i Egyptens land, både människor och boskap;
och över Egyptens alla gudar skall jag hålla dom; jag är
HERREN. 13 Och blodet skall vara ett tecken, eder till
räddning, på de hus i vilka I ären; ty när jag ser blodet,
skall jag gå förbi eder. Och ingen hemsökelse skall
drabba eder med fördärv, när jag slår Egyptens land.
14 Och I skolen hava denna dag till en åminnelsedag
och fira den såsom en HERRENS högtid. Såsom en
evärdlig stiftelse skolen I fira den, släkte efter släkte.
15 I sju dagar skolen I äta osyrat bröd; redan på första
dagen skolen I skaffa bort all surdeg ur edra hus. Ty var
och en som äter något syrat, från den första dagen till
den sjunde, han skall utrotas ur Israel. 16 På den första
dagen skolen I hålla en helig sammankomst; I skolen
ock på den sjunde dagen hålla en helig sammankomst.
På dem skall intet arbete göras; allenast det som var
och en behöver till mat, det och intet annat må av eder
tillredas. 17 Och I skolen hålla det osyrade brödets
högtid, eftersom jag på denna samma dag har fört edra
härskaror ut ur Egyptens land. Därför skolen I, släkte
efter släkte, hålla denna dag såsom en evärdlig stiftelse.
18 I första månaden, på fjortonde dagen i månaden, om
aftonen, skolen I äta osyrat bröd, och I skolen fortfara
därmed ända till aftonen på tjuguförsta dagen i månaden.
19 I sju dagar må ingen surdeg finnas i edra hus; ty var
och en son äter något syrligt, han skall utrotas ur Israels
menighet, evad han är främling eller inföding i landet. 20
Intet syrligt skolen I äta; var I än ären bosatta skolen
I äta osyrat bröd. 21 Och Mose kallade till sig alla de
äldste i Israel och sade till dem: »Begiven eder hem,
och tagen eder ett lamm för vart hushåll och slakten
påskalammet. 22 Och tagen en knippa isop och doppen
den i blodet som är i skålen, och bestryken det övre
dörr träet och båda dörrposterna med blodet som är i
skålen; och ingen av eder må gå ut genom sin hus dörr
intill morgonen. 23 Ty HERREN skall gå fram för att
hemsöka Egypten; men när ha ser blodet på det övre
dörrträet och på de två dörrposterna, skall HERREN gå
förbi dörren och icke tillstädja Fördärvaren att komma i i
edra hus och hemsöka eder. 24 Detta skolen I hålla; det
skall vara en stadga för dig och dina barn till evärdlig tid.
25 Och när I kommen in i det land som HERREN skall
giva åt eder, såsom han har lovat, skolen I hålla denna
gudstjänst. 26 När då edra barn fråga eder: 'Vad betyder
denna eder gudstjänst?', 27 skolen I svara: 'Det är ett
påskoffer åt HERREN, därför att han gick förbi Israels
barns hus i Egypten, när han hemsökte Egypten, men
skonade våra hus.'» Då böjde folket sig ned och tillbad.
28 Och Israels barn gingo åstad och gjorde så; de gjorde
såsom HERREN hade bjudit Mose och Aron. 29 Och
vid midnattstiden slog HERREN allt förstfött i Egyptens
land, från den förstfödde hos Farao, som satt på tronen,
ända till den förstfödde hos fången, som satt i fängelset,
så ock allt förstfött ibland boskapen. 30 Då stod Farao
upp om natten jämte alla sina tjänare och alla egyptier,
och ett stort klagorop upphävdes i Egypten; ty intet hus
fanns, där icke någon död låg. 31 Och han kallade Mose
och Aron till sig om natten och sade: »Stån upp och
dragen ut från mitt folk, I själva och Israels barn; och
gån åstad och hållen gudstjänst åt HERREN, såsom I
haven begärt. 32 Tagen ock edra får och edra fäkreatur,
såsom I haven begärt, och gån åstad, och välsignen
därvid mig.» 33 Och egyptierna trängde på folket för att
med hast få dem ut ur landet, ty de tänkte: »Eljest dö vi
allasammans.» 34 Och folket tog med sig sin deg, innan
den ännu hade blivit syrad; de togo sina baktråg och
lindade in dem i mantlarna och buro dem på sina axlar.
35 Och Israels barn hade gjort såsom Mose sade: de
hade av egyptierna begärt deras klenoder av silver och
guld, så ock kläder. 36 Och HERREN hade låtit folket
finna nåd för egyptiernas ögon, så att de gåvo dem
vad de begärde. Så togo de byte från egyptierna. 37
Och Israels barn bröto upp och drogo från Rameses till
Suckot, vid pass sex hundra tusen män till fots, förutom
kvinnor och barn. 38 En hop folk av allahanda slag drog
ock åstad med dem, därtill får och fäkreatur, boskap i
stor myckenhet. 39 Och av degen som de hade fört
med sig ur Egypten bakade de osyrade kakor, ty den
hade icke blivit syrad; de hade ju drivits ut ur Egypten
utan att få dröja; ej heller hade de kunnat tillreda någon
reskost åt sig. 40 Men den tid Israels barn hade bott
i Egypten var fyra hundra trettio år. 41 Just på den
dag då de fyra hundra trettio åren voro förlidna drogo
alla HERRENS härskaror ut ur Egyptens land. 42 En
HERRENS vakenatt var detta, när han skulle föra dem
ut ur Egyptens land; denna samma natt är HERRENS,
en högtidsvaka för alla Israels barn, släkte efter släkte.
43 Och HERREN sade till Mose och Aron: »Detta är
stadgan om påskalammet: Ingen utlänning skall äta
därav; 44 men en träl som är köpt för penningar må äta
därav, sedan du ha omskurit honom. 45 En inhysesman
och en legodräng må icke äta därav. 46 I ett och samma
hus skall det ätas; du skall icke föra något av köttet ut ur
huset, och intet ben skolen I sönderslå därpå. 47 Israels

hela menighet skall iakttaga detta. 48 Och om någon
främling bor hos dig och vill hålla HERRENS påskhögtid,
så skall allt mankön hos honom omskäras, och sedan
må han komma och hålla den; han skall då vara såsom
en inföding i landet. Men ingen oomskuren må äta därav.
49 En och samma lag skall gälla för infödingen och för
främlingen som bor ibland eder.» 50 Och alla Israels
barn gjorde så; de gjorde såsom HERREN hade bjudit
Mose och Aron. 51 Så förde då HERREN på denna
samma dag Israels barn ut ur Egyptens land, efter deras
härskaror. Hebr pésach, av pasách »gå förbi», »skona»;
jfr v. 13. Se Fördärvaren i Ordförkl.

13 Och HERREN talade till Mose och sade: 2 »Helga
åt mig allt förstfött, allt hos Israels barn, som
öppnar moderlivet, evad det är människor eller boskap;
mig tillhör det. 3 Och Mose sade till folket: »Kommen
ihåg denna dag, på vilken I haven dragit ut ur Egypten,
ur träldomshuset; ty med stark hand har HERREN fört
eder ut därifrån. Fördenskull må intet syrat ätas. 4 På
denna dag i månaden Abib dragen I nu ut. 5 Och när
HERREN låter dig komma in i kananéernas, hetiternas,
amoréernas, hivéernas och jebuséernas land, som han
med ed har lovat dina fäder att giva dig, ett land som flyter
av mjölk och honung, då skall du hålla denna gudstjänst
i denna månad: 6 I sju dagar skall du äta osyrat bröd,
och på sjunde dagen skall hållas en HERRENS högtid.
7 Under de sju dagarna skall man äta osyrat bröd; intet
syrat skall man se hos dig, ej heller skall man se någon
surdeg hos dig, i hela ditt land. 8 Och du skall på den
dagen berätta för din son och säga: 'Sådant gör jag av
tacksamhet för vad HERREN gjorde med mig, när jag
drog ut ur Egypten.' 9 Och det skall vara för dig såsom
ett tecken på din hand och såsom ett påminnelsemärke
på din panna, för att HERRENS lag må vara i din mun;
ty med stark hand har HERREN fört dig ut ur Egypten.
10 Och denna stadga skall du hålla på bestämd tid,
år efter år. 11 Och när HERREN låter dig komma in i
kananéernas land, såsom han med ed har lovat dig och
dina fäder, och giver det åt dig, 12 då skall du överlämna
åt HERREN allt det som öppnar moderlivet. Allt som
öppnar moderlivet av det som födes bland din boskap
skall, om det är hankön, höra HERREN till. 13 Men
allt bland åsnor som öppnar moderlivet skall du lösa
med ett får, och om du icke vill lösa det, skall du krossa
nacken på det. Och allt förstfött av människa bland dina
söner skall du lösa. 14 Och när din son i framtiden
frågar dig: 'Vad betyder detta?', skall du svara honom så:
'Med stark hand har HERREN fört oss ut ur Egypten, ur
träldomshuset; 15 ty då Farao i sin hårdnackenhet icke
ville släppa oss, dräpte HERREN allt förstfött i Egyptens
land, det förstfödda såväl ibland människor som ibland
boskap. Därför offrar jag åt HERREN allt som öppnar
moderlivet och är hankön, och allt förstfött bland mina
söner löser jag.' 16 Och det skall vara såsom ett tecken
på din hand och såsom ett märke på din panna; ty med
stark hand har HERREN fört oss ut ur Egypten.» 17 När
Farao nu hade släppt folket, förde Gud dem icke på den
väg som gick igenom filistéernas land, fastän denna var
den genaste; ty Gud tänkte att folket, när det fick se krig
hota, kunde ångra sig och vända tillbaka till Egypten; 18
därför lät Gud folket taga en omväg genom öknen åt
Röda havet till. Och Israels barn drogo väpnade upp ur
Egyptens land. 19 Och Mose tog med sig Josefs ben; ty
denne hade tagit en ed av Israels barn och sagt: »När
Gud ser till eder, fören då mina ben härifrån med eder.»
20 Så bröto de upp från Suckot och lägrade sig i Etam,
där öknen begynte. 21 Och HERREN gick framför dem,
om dagen i en molnstod, för att leda dem på vägen, och
om natten i en eldstod, för att lysa dem; så kunde de
tåga både dag och natt. 22 Molnstoden upphörde icke
om dagen att gå framför folket, ej heller eldstoden om
natten.

14 Och HERREN talade till Mose och sade: 2 »Säg
till Israels barn att de skola vända om och lägra sig
framför Pi-Hahirot, mellan Migdol och havet; mitt framför
Baal-Sefon skolen I lägra eder vid havet. 3 Men Farao
skall tänka att Israels barn hava farit vilse i landet och
blivit instängda i öknen. 4 Och jag skall förstocka Faraos
hjärta, så att han förföljer dem; och jag skall förhärliga
mig på Farao och hela hans här, på det att egyptierna
må förnimma att jag är HERREN.» Och de gjorde så. 5
Då man nu berättade för konungen i Egypten att folket
hade flytt, förvandlades Faraos och hans tjänares hjärtan
mot folket, och de sade: »Huru illa gjorde vi icke, när vi
släppte Israel, så att de nu icke mer skola tjäna oss!»
6 Och han lät spänna för sina vagnar och tog sitt folk
med sig; 7 han tog sex hundra utvalda vagnar, och alla
vagnar som eljest funnos i Egypten, och kämpar på dem
alla. 8 Ty HERREN förstockade Faraos, den egyptiske
konungens, hjärta, så att han förföljde Israels barn, när
de nu drogo ut med upplyft hand. 9 Och egyptierna, alla
Faraos hästar, vagnar och ryttare och hela hans här,
förföljde dem och hunno upp dem, där de voro lägrade
vid havet, vid Pi-Hahirot, framför Baal-Sefon. 10 När
så Farao var helt nära, lyfte Israels barn upp sina ögon
och fingo se att egyptierna kommo tågande efter dem.
Då blevo Israels barn mycket förskräckta och ropade till
HERREN. 11 Och de sade till Mose: »Funnos då inga
gravar i Egypten, eftersom du har fört oss hit till att dö i
öknen? Huru illa gjorde du icke mot oss, när du förde
oss ut ur Egypten! 12 Var det icke det vi sade till dig
i Egypten? Vi sade ju: 'Låt oss vara, så att vi få tjäna
egyptierna.' Ty det vore oss bättre att tjäna egyptierna
än att dö i öknen.» 13 Då svarade Mose folket: »Frukten
icke; stån fasta, så skolen I se vilken frälsning HERREN i
dag skall bereda eder; ty aldrig någonsin skolen I mer få
se egyptierna så, som I sen dem i dag. 14 HERREN skall
strida för eder, och I skolen vara stilla därvid.» 15 Och

HERREN sade till Mose: »Varför ropar du till mig? Säg till
Israels barn att de draga vidare. 16 Men lyft du upp din
stav, och räck ut din hand över havet, och klyv det itu, så
att Israels barn kunna gå mitt igenom havet på torr mark.
17 Och se, jag skall förstocka egyptiernas hjärtan, så att
de följa efter dem; och jag skall förhärliga mig på Farao
och hela hans här, på hans vagnar och ryttare. 18 Och
egyptierna skola förnimma att jag är HERREN, när jag
förhärligar mig på Farao, på hans vagnar och ryttare.»
19 Och Guds ängel, som hade gått framför Israels här,
flyttade sig nu och gick bakom dem; molnstoden, som
hade gått framför dem, flyttade sig och tog plats bakom
dem. 20 Den kom så emellan egyptiernas här och Israels
här; och molnet var där med mörker, men tillika upplyste
det natten. Så kunde den ena hären icke komma inpå
den andra under hela natten. 21 Och Mose räckte ut
sin hand över havet; då drev HERREN undan havet
genom en stark östanvind som blåste hela natten, och
han gjorde så havet till torrt land; och vattnet klövs itu. 22
Och Israels barn gingo mitt igenom havet på torr mark,
under det att vattnet stod såsom en mur till höger och till
vänster om dem. 23 Och egyptierna, alla Faraos hästar,
vagnar och ryttare, förföljde dem och kommo efter dem
ut till mitten av havet. 24 Men när morgonväkten var
inne, blickade HERREN på egyptiernas här ur eldstoden
och molnskyn och sände förvirring i egyptiernas här; 25
och han lät hjulen falla ifrån deras vagnar, så att det
blev dem svårt att komma framåt. Då sade egyptierna:
»Låt oss fly för Israel, ty HERREN strider för dem mot
egyptierna.» 26 Men HERREN sade till Mose: »Räck
ut din hand över havet, så att vattnet vänder tillbaka
och kommer över egyptierna, över deras vagnar och
ryttare.» 27 Då räckte Mose ut sin hand över havet, och
mot morgonen vände havet tillbaka till sin vanliga plats,
och egyptierna som flydde möttes därav; och HERREN
kringströdde egyptierna mitt i havet. 28 Och vattnet som
vände tillbaka övertäckte vagnarna och ryttarna, hela
Faraos här, som hade kommit efter dem ut i havet; icke
en enda av dem kom undan. 29 Men Israels barn gingo
på torr mark mitt igenom havet, och vattnet stod såsom
en mur till höger och till vänster om dem. 30 Så frälste
HERREN på den dagen Israel från egyptiernas hand,
och Israel såg egyptierna ligga döda på havsstranden.
31 Och när Israel såg huru HERREN hade bevisat sin
stora makt på egyptierna, fruktade folket HERREN; och
de trodde på HERREN och på hans tjänare Mose.

15 Då sjöngo Mose och Israels barn denna lovsång
till HERRENS ära; de sade: »Jag vill sjunga till
HERRENS ära, ty högt är han upphöjd. Häst och man
störtade han i havet. 2 HERREN är min starkhet och
min lovsång, Och han blev mig till frälsning. Han är min
Gud, jag vill ära honom, min faders Gud, jag vill upphöja
honom. 3 HERREN är en stridsman, 'HERREN' är hans
namn. 4 Faraos vagnar och härsmakt kastade han i
havet, hans utvalda kämpar dränktes i Röda havet. 5
De övertäcktes av vattenmassor, sjönko i djupet såsom
stenar. 6 Din högra hand, HERRE, du härlige och starke,
din högra hand, HERRE, krossar fienden. 7 Genom din
stora höghet slår du ned dina motståndare; du släpper
lös din förgrymmelse, den förtär dem såsom strå. 8 För
en fnysning av din näsa uppdämdes vattnen, böljorna
reste sig och samlades hög, vattenmassorna stelnade i
havets djup. 9 Fienden sade: 'Jag vill förfölja dem, hinna
upp dem, jag vill utskifta byte, släcka min hämnd på
dem; jag vill draga ut mitt svärd, min hand skall förgöra
dem.' 10 Du andades på dem, då övertäckte dem havet;
de sjönko såsom bly i de väldiga vattnen. 11 Vilken bland
gudar liknar dig, HERRE? Vem är dig lik, du härlige och
helige, du fruktansvärde och högtlovade, du som gör
under? 12 Du räckte ut din högra hand, då uppslukades
de av jorden. 13 Men du ledde med din nåd det folk du
hade förlossat, du förde dem med din makt till din heliga
boning. 14 Folken hörde det och måste då darra, av
ångest grepos Filisteens inbyggare. 15 Då förskräcktes
Edoms furstar, Moabs hövdingar grepos av bävan, alla
Kanaans inbyggare försmälte av ångest. 16 Ja, över dem
faller förskräckelse och fruktan; för din arms väldighet
stå de såsom förstenade, medan ditt folk tågar fram, o
HERRE medan det tågar fram, det folk du har förvärvat.
17 Du för dem in och planterar dem på din arvedels berg,
på den plats, o HERRE, som du har gjort till din boning,
i den helgedom, Herre, som dina händer hava berett.
18 HERREN är konung alltid och evinnerligen!» 19 Ty
när Faraos hästar med hans vagnar och ryttare hade
kommit ned i havet, lät HERREN havets vatten vända
tillbaka och komma över dem, sedan Israels barn på torr
mark hade gått mitt igenom havet. 20 Och profetissan
Mirjam, Arons syster, tog en puka i sin hand, och alla
kvinnorna följde efter henne med pukor och dans. 21
Och Mirjam sjöng för dem: »Sjungen till HERRENS ära,
ty högt är han upphöjd. Häst och man störtade han i
havet.» 22 Därefter lät Mose israeliterna bryta upp från
Röda havet, och de drogo ut i öknen Sur; och tre dagar
vandrade de i öknen utan att finna vatten. 23 Så kommo
de till Mara; men de kunde icke dricka vattnet i Mara,
ty det var bittert. Därav fick stället namnet Mara. 24
Då knorrade folket emot Mose och sade: »Vad skola vi
dricka?» 25 Men han ropade till HERREN; och HERREN
visade honom ett visst slags trä, som han kastade i
vattnet, och så blev vattnet sött. Där förelade han folket
lag och rätt, och där satte han det på prov. 26 Han sade:
»Om du hör HERRENS, din Guds, röst och gör vad
rätt är i hans ögon och lyssnar till hans bud och håller
alla hans stadgar, så skall jag icke lägga på dig någon
av de sjukdomar som jag lade på egyptierna, ty jag är
HERREN, din läkare.» 27 Sedan kommo de till Elim;

där funnos tolv vattenkällor och sjuttio palmträd. Och de
lägrade sig där vid vattnet. D. ä. bitterhet.

16 Därefter bröt Israels barns hela menighet upp från
Elim och kom till öknen Sin, mellan Elim och Sinai,
på femtonde dagen i andra månaden efter sitt uttåg
ur Egyptens land. **2** Och Israels barns hela menighet
knorrade emot Mose och Aron i öknen; **3** Israels barn
sade till dem: »Ack att vi hade fått dö för HERRENS
hand i Egyptens land, där vi sutto vid köttgrytorna och
hade mat nog att äta! Men I haven fört oss hitut i öknen
för att låta hela denna hop dö av hunger.» **4** Då sade
HERREN till Mose: »Se, jag vill låta bröd från himmelen
regna åt eder. Och folket skall gå ut och samla för var
dag så mycket som behöves. Så skall jag sätta dem
på prov, för att se om de vilja vandra efter min lag eller
icke. **5** Och när de på den sjätte dagen tillreda vad de
hava fört hem, skall det vara dubbelt mot vad de eljest
för var dag samla in.» **6** Och Mose och Aron sade till
alla Israels barn: »I afton skolen I förnimma att det är
HERREN som har fört eder ut ur Egyptens land, **7** och i
morgon skolen I se HERRENS härlighet, HERREN har
nämligen hört huru I knorren mot honom. Ty vad äro vi,
att I knorren mot oss?» **8** Och Mose sade ytterligare:
»Detta skall ske därigenom att HERREN i afton giver
eder kött att äta, och i morgon bröd att mätta eder med
då nu HERREN har hört huru I knorren mot honom.
Ty vad äro vi? Det är icke mot oss I knorren, utan mot
HERREN.» **9** Och Mose sade till Aron: »Säg till Israels
barns hela menighet Träden fram inför HERREN, ty han
har hört huru I knorren.» **10** När sedan Aron talade till
Israels barns hela menighet, vände de sig mot öknen,
och se, då visade sig HERRENS härlighet i molnskyn.
11 Och HERREN talade till Mose och sade: **12** »Jag har
hört huru Israels barn knorra. Tala till dem och säg: Vid
aftontiden skolen I få kött att äta och i morgon skolen I få
bröd att mätta eder med; så skolen I förnimma att jag är
HERREN, eder Gud.» **13** Och om aftonen kommo vaktlar
och övertäckte lägret, och följande morgon låg dagg
fallen runt omkring lägret. **14** Och när daggen som hade
fallit gick bort, se, då låg över öknen på jorden något fint,
såsom fjäll, något fint, likt rimfrost. **15** När Israels barn
sågo detta, frågade de varandra: »Vad är det?» Ty de
visste icke vad det var. Men Mose sade till dem: »Detta
är brödet som HERREN har givit eder till föda. **16** Och
så har HERREN bjudit: Samlen därav, var och en så
mycket han behöver till mat; en gomer på var person
skolen I taga, efter antalet av edert husfolk, var och en
åt så många som han har i sitt tält.» **17** Och Israels barn
gjorde så, och den ene samlade mer, den andre mindre.
18 Men när de mätte upp det med gomer-mått, hade
den som hade samlat mycket intet till överlopps, och de
som hade samlat litet, honom fattades intet; var och en
hade så mycket samlat, som han behövde till mat. **19**
Och Mose sade till dem: »Ingen må behålla något kvar
härav till i morgon. **20** Men de lydde icke Mose, utan
somliga behöllo något därav kvar till följande morgon.
Då växte maskar däri, och det blev illaluktande. Och
Mose blev förtörnad på dem. **21** Så samlade de därav
var morgon, var och en så mycket han behövde till mat.
Men när solhettan kom smälte det bort. **22** På den sjätte
dagen hade de samlat dubbelt så mycket av brödet,
två gomer för var och en. Och menighetens hövdingar
kommo alla och omtalade detta för Mose. **23** Då sade
han till dem: »Detta är efter HERRENS ord; i morgon
är sabbatsvila, en HERRENS heliga sabbat. Baken nu
vad I viljen baka, och koken vad I viljen koka, men allt
som är till överlopps skolen I ställa i förvar hos eder till
i morgon.» **24** Och de ställde det i förvar till följande
morgon, såsom Mose hade bjudit; och nu blev det icke
illaluktande, ej heller kom mask däri. **25** Och Mose sade:
»Äten det i dag, ty i dag är HERRENS sabbat; i dag
skolen I intet finna på marken. **26** I sex dagar skolen I
samla därav, men på sjunde dagen är sabbat; då skall
intet vara att finna.» **27** Likväl gingo några av folket
på den sjunde dagen ut för att samla, men de funno
intet. **28** Då sade HERREN till Mose: »Huru länge viljen I
vara motsträviga och icke hålla mina bud och lagar?
29 Se, HERREN har givit eder sabbaten; därför giver
han eder på den sjätte dagen bröd för två dagar. Så
stannen då hemma, var och en hos sig; ingen må gå
hemifrån på den sjunde dagen.» **30** Alltså höll folket
sabbat på den sjunde dagen. **31** Och Israels barn kallade
det manna. Och det liknade korianderfrö, det var vitt, och
det smakade såsom semla med honung. **32** Och Mose
sade: »Så har HERREN bjudit: En gomer härav skall
förvaras åt edra efterkommande, för att de må se det
bröd som jag gav eder att äta i öknen, när jag förde eder
ut ur Egyptens land. **33** Och Mose sade till Aron: »Tag
ett kärl och lägg däri en gomer manna, och ställ det inför
HERREN till att förvaras åt edra efterkommande.» **34** Då
gjorde man såsom HERREN hade bjudit Mose, och Aron
ställde det framför vittnesbördet till att förvaras. **35** Och
Israels barn åto manna i fyrtio år, till dess de kommo
till bebott land; de åto manna, till dess de kommo till
gränsen av Kanaans land. -- **36** En gomer är tiondedelen
av en efa. Hebr man; jfr v. 31. Hebr. man; jfr v. 15. Se
Vittnesbördet i Ordförkl.

17 Därefter bröt Israels barns hela menighet upp från
öknen Sin och tågade från lägerplats till lägerplats,
efter HERRENS befallning. Och de lägrade sig i Refidim;
där hade folket intet vatten att dricka. **2** Då begynte
folket tvista med Mose och sade: »Given oss vatten att
dricka.» Mose svarade dem: »Varför tvisten I med mig?
Varför fresten I HERREN?» **3** Men eftersom folket där
törstade efter vatten, knorrade de ytterligare emot Mose
och sade: »Varför har du fört oss upp ur Egypten, så att
vi, våra barn och vår boskap nu måste dö av törst?» **4**

Då ropade Mose till HERREN och sade: »Vad skall jag
göra med detta folk? Det fattas icke mycket i att de stena
mig.» 5 HERREN svarade Mose: »Gå framför folket, och
tag med dig några av de äldste i Israel. Och tag i din
hand staven med vilken du slog Nilfloden, och begiv dig
åstad. 6 Se, jag vill stå där framför dig på Horebs klippa,
och du skall slå på klippan, och vatten skall då komma
ut ur den, så att folket får dricka.» Och Mose gjorde så
inför de äldste i Israel. 7 Och han gav stället namnet
Massa och Meriba, därför att Israels barn hade tvistat
och frestat HERREN och sagt: »Är HERREN ibland oss
eller icke?» 8 Därefter kom Amalek och gav sig i strid
med Israel i Refidim. 9 Då sade Mose till Josua: »Välj ut
manskap åt oss, och drag så åstad till strid mot Amalek.
I morgon skall jag ställa mig överst på höjden, med Guds
stav i min hand.» 10 Och Josua gjorde såsom Mose
hade tillsagt honom, och gav sig i strid med Amalek.
Men Mose, Aron och Hur stego upp överst på höjden. 11
Och så länge Mose höll upp sin hand, rådde Israel, men
när han lät sin hand sjunka, rådde Amalek. 12 Och när
Moses händer blevo tunga, togo de en sten och lade
under honom, och på den satte han sig; sedan stödde
Aron och Hur hans händer, en på vardera sidan. Så
höllos hans händer stadiga, till dess solen gick ned. 13
Och Josua slog Amalek och dess folk med svärdsegg.
14 Och HERREN sade till Mose: »Teckna upp detta till
en åminnelse i en bok, och inprägla det hos Josua, ty
jag skall så i grund utplåna minnet av Amalek, att det
icke mer skall finnas under himmelen.» 15 Och Mose
byggde ett altare och gav det namnet HERREN mitt
baner. 16 Och han sade: »Ja, jag lyfter min hand upp
mot HERRENS tron och betygar att HERREN skall strida
mot Amalek från släkte till släkte.» D. ä. frestelse. D. ä.
tvist.

18 Och Jetro, prästen i Midjan, Moses svärfader,
fick höra allt vad Gud hade gjort med Mose och
med sitt folk Israel, huru HERREN hade fört Israel ut
ur Egypten. 2 Då tog Jetro, Moses svärfader, med sig
Sippora, Moses hustru, som denne förut hade sänt hem,
3 så ock hennes två söner -- av dessa hade den ene fått
namnet Gersom, »ty», sade Mose, »jag är en främling
i ett land som icke är mitt», 4 och den andre namnet
Elieser, »ty», sade han, »min faders Gud blev mig till
hjälp och räddade mig ifrån Faraos svärd». -- 5 Då så
Jetro, Moses svärfader, kom med Moses söner och hans
hustru till honom i öknen, där han hade slagit upp sitt
läger vid Guds berg, 6 lät han säga till Mose: »Jag,
din svärfader Jetro, kommer till dig med din hustru och
hennes båda söner.» 7 Då gick Mose sin svärfader till
mötes och bugade sig för honom och kysste honom. Och
när de hade hälsat varandra, gingo de in i tältet. 8 Och
Mose förtäljde för sin svärfader allt vad HERREN hade
gjort med Farao och egyptierna, för Israels skull, och alla
de vedermödor som de hade haft att utstå på vägen, och
huru HERREN hade räddat dem. 9 Och Jetro fröjdade
sig över allt det goda som HERREN hade gjort mot
Israel, i det han hade räddat dem ur egyptiernas hand. 10
Och Jetro sade: »Lovad vare HERREN, som har räddat
eder ur egyptiernas hand och ur Faraos hand, HERREN,
som har räddat folket undan egyptiernas hand! 11 Nu
vet jag att HERREN är större än alla andra gudar, ty så
bevisade han sig, när man handlade övermodigt mot
detta folk.» 12 Och Jetro, Moses svärfader, frambar ett
brännoffer och några slaktoffer åt Gud; och Aron och alla
de äldste i Israel kommo och höllo måltid med Moses
svärfader inför Gud. 13 Dagen därefter satte Mose sig
för att döma folket, och folket stod omkring Mose från
morgonen ända till aftonen. 14 Då nu Moses svärfader
såg allt vad han hade att beställa med folket, sade han:
»Vad är det allt du har att bestyra med folket? Varför
sitter du här till doms ensam under det att allt folket
måste stå omkring dig från morgonen ända till aftonen?»
15 Mose svarade sin svärfader: »Folket kommer till mig
för att fråga Gud. 16 De komma till mig, när de hava
någon rättssak, och jag dömer då mellan dem; och jag
kungör då för dem Guds stadgar och lagar.» 17 Då sade
Moses svärfader till honom: »Du går icke till väga på
det rätta sättet. 18 Både du själv och folket omkring dig
måsten ju bliva uttröttade; ett sådant förfaringssätt är
dig för svårt, du kan icke ensam bestyra detta. 19 Så
lyssna nu till mina ord; jag vill giva dig ett råd, och Gud
skall vara med dig. Du må vara folkets målsman inför
Gud och framlägga deras ärenden inför Gud. 20 Och
du må upplysa dem om stadgar och lagar och kungöra
dem den väg de skola vandra och vad de skola göra. 21
Men sök ut åt dig bland allt folket dugande män som
frukta Gud, pålitliga män som hata orätt vinning, och
sätt dessa till föreståndare för dem, somliga över tusen,
andra över hundra, andra över femtio och andra över tio.
22 Dessa må alltid döma folket. Kommer något viktigare
ärende före, må de hänskjuta det till dig, men alla ringare
ärenden må de själva avdöma. Så skall du göra din
börda lättare, därigenom att de bära den med dig. 23
Om du vill så göra och Gud så bjuder dig, skall du kunna
hålla ut; och allt folket här skall då kunna gå hem i frid.»
24 Och Mose lyssnade till sin svärfaders ord och gjorde
allt vad denne hade sagt. 25 Mose utvalde dugande
män ur hela Israel och gjorde dem till huvudmän för
folket, till föreståndare somliga över tusen, andra över
hundra, andra över femtio och andra över tio. 26 Dessa
skulle alltid döma folket. Alla svårare ärenden skulle de
hänskjuta till Mose, men alla ringare ärenden skulle de
själva avdöma. 27 Därefter lät Mose sin svärfader fara
hem, och denne begav sig till sitt land igen. Se 2,22. Av
hebr. el »Gud» och éser »hjälp».

19 På den dag då den tredje månaden ingick efter
Israels barns uttåg ur Egyptens land kommo de

in i Sinais öken. 2 Ty de bröto upp från Refidim och
kommo så till Sinais öken och lägrade sig i öknen; Israel
lägrade sig där mitt emot berget. 3 Och Mose steg upp
till Gud; då ropade HERREN till honom uppifrån berget
och sade: »Så skall du säga till Jakobs hus, så skall du
förkunna för Israels barn: 4 'I haven själva sett vad jag
har gjort med egyptierna, och huru jag har burit eder på
örnvingar och fört eder till mig. 5 Om I nu hören min röst
och hållen mitt förbund, så skolen I vara min egendom
framför alla andra folk, ty hela jorden är min; 6 Och I
skolen vara mig ett rike av präster och ett heligt folk.'
Detta är vad du skall tala till Israels barn. 7 När Mose
kom tillbaka, sammankallade han de äldste i folket och
förelade dem allt detta som HERREN hade bjudit honom.
8 Då svarade allt folket med en mun och sade: »Allt vad
HERREN har talat vilja vi göra.» Och Mose gick tillbaka
till HERREN med folkets svar. 9 Och HERREN sade till
Mose: »Se, jag skall komma till dig i en tjock molnsky,
för att folket skall höra, när jag talar med dig, och så tro
på dig evärdligen.» Och Mose framförde folkets svar till
HERREN. 10 Då sade HERREN till Mose: »Gå till folket,
och helga dem i dag och i morgon, och I åt dem två sina
kläder. 11 Och må de hålla sig redo till i övermorgon; ty i
övermorgon skall HERREN stiga ned på Sinai berg inför
allt folkets ögon. 12 Och du skall märka ut en gräns för
folket runt omkring och säga: 'Tagen eder till vara för att
stiga upp på berget eller komma vid dess fot. Var och en
som kommer vid berget skall straffas med döden; 13
men ingen hand må komma vid honom, utan han skall
stenas eller skjutas ihjäl. Evad det är djur eller människa,
skall en sådan mista livet.' När jubelhornet ljuder med
utdragen ton, då må de stiga upp på berget.» 14 Och
Mose steg ned från berget till folket och helgade folket,
och de tvådde sina kläder. 15 Och han sade till folket:
»Hållen eder redo till i övermorgon; ingen komme vid en
kvinna.» 16 På tredje dagen, när det hade blivit morgon,
begynte det dundra och blixtra, och en tung molnsky
kom över berget, och ett mycket starkt basunljud hördes;
och allt folket i lägret bävade. 17 Men Mose förde folket
ut ur lägret, Gud till mötes; och de ställde sig nedanför
berget. 18 Och hela Sinai berg höljdes i rök, vid det att
HERREN kom ned därpå i eld; och en rök steg upp
därifrån, lik röken från en smältugn, och hela berget
bävade storligen. 19 Och basunljudet blev allt starkare
och starkare. Mose talade, och Gud svarade honom med
hög röst. 20 Och HERREN steg ned på Sinai berg, på
toppen av berget, och HERREN kallade Mose upp till
bergets topp; då steg Mose ditupp. 21 Och HERREN
sade till Mose: »Stig ned och varna folket, så att de
icke tränga sig fram för att se HERREN, ty då skola
många av dem falla. 22 Jämväl prästerna, som få nalkas
HERREN, skola helga sig, för att HERREN icke må
låta dem drabbas av fördärv.» 23 Men Mose svarade
HERREN: »Folket kan icke stiga upp på Sinai berg, ty
du har själv varnat oss och sagt att jag skulle märka ut
en gräns omkring berget och helga det.» 24 Då sade
HERREN till honom: »Gå ditned, och kom sedan åter
upp och hav Aron med dig. Men prästerna och folket må
icke tränga sig fram för att stiga upp till HERREN på det
att han icke må låta dem drabbas av fördärv.» 25 Och
Mose steg ned till folket och sade dem detta.

20 Och Gud talade alla dessa ord och sade: 2 Jag är
HERREN, din Gud, som har fört dig ut ur Egyptens
land, ur träldomshuset. 3 Du skall inga andra gudar hava
jämte mig. 4 Du skall icke göra dig något beläte eller
någon bild, vare sig av det som är uppe i himmelen,
eller av det som är nere på jorden, eller av det som är i
vattnet under jorden. 5 Du skall icke tillbedja sådana,
ej heller tjäna dem; ty jag, HERREN, din Gud, är en
nitälskande Gud, som hemsöker fädernas missgärning
på barn och efterkommande i tredje och fjärde led, när
man hatar mig, 6 men som gör nåd med tusenden, när
man älskar mig och håller mina bud. 7 Du skall icke
missbruka HERRENS, din Guds, namn, ty HERREN
skall icke låta den bliva ostraffad, som missbrukar hans
namn. 8 Tänk på sabbatsdagen, så att du helgar den. 9
Sex dagar skall du arbeta och förrätta alla dina sysslor;
10 men den sjunde dagen är HERRENS, din Guds,
sabbat; då skall du ingen syssla förrätta, ej heller din son
eller din dotter, ej heller din tjänare eller din tjänarinna
eller din dragare, ej heller främlingen som är hos dig
inom dina portar. 11 Ty på sex dagar gjorde HERREN
himmelen och jorden och havet och allt vad i dem är,
men han vilade på sjunde dagen; därför har HERREN
välsignat sabbatsdagen och helgat den. 12 Hedra din
fader och din moder, för att du må länge leva i det land
som HERREN, din Gud, vill giva dig. 13 Du skall icke
dräpa. 14 Du skall icke begå äktenskapsbrott. 15 Du
skall icke stjäla. 16 Du skall icke bära falskt vittnesbörd
mot din nästa. 17 Du skall icke hava begärelse till din
nästas hus. Du skall icke hava begärelse till din nästas
hustru, ej heller till hans tjänare eller hans tjänarinna, ej
heller till hans oxe eller hans åsna, ej heller till något
annat som tillhör din nästa. 18 Och allt folket förnam
dundret och eldslågorna och basunljudet och röken från
berget; och när folket förnam detta, bävade de och höllo
sig på avstånd. 19 Och de sade till Mose: »Tala du till
oss, så vilja vi höra, men låt icke Gud tala till oss, på det
att vi icke må dö.» 20 Men Mose sade till folket: »Frukten
icke, ty Gud har kommit för att sätta eder på prov, och
för att I skolen hava hans fruktan för ögonen, så att I
icke synden.» 21 Alltså höll folket sig på avstånd, under
det att Mose gick närmare till töcknet i vilket Gud var.
22 Och HERREN sade till Mose: Så skall du säga till
Israels barn: I haven själva förnummit att jag har talat till
eder från himmelen. 23 I skolen icke göra eder gudar
jämte mig; gudar av silver eller guld skolen I icke göra
åt eder. 24 Ett altare av jord skall du göra åt mig och

offra därpå dina brännoffer och tackoffer, din småboskap
och dina fäkreatur. Överallt på den plats där jag stiftar
en åminnelse åt mitt namn skall jag komma till dig och
välsigna dig. 25 Men om du vill göra åt mig ett altare av
stenar, så må du icke bygga det av huggen sten; ty om
du kommer vid stenen med din mejsel, så oskärar du
den. 26 Icke heller må du stiga upp till mitt altare på
trappor, på det att icke din blygd må blottas därinvid.

21 Dessa äro de rätter som du skall förelägga dem: 2
Om du köper en hebreisk träl, skall han tjäna i sex
år, men på det sjunde skall han givas fri, utan lösen. 3
Har han kommit allena, så skall han givas fri allena; var
han gift, så skall hans hustru givas fri med honom. 4 Har
hans herre givit honom en hustru, och har denna fött
honom söner eller döttrar, så skola hustrun och hennes
barn tillhöra hennes herre, och allenast mannen skall
givas fri. 5 Men om trälen säger: »Jag har min herre,
min hustru och mina barn så kära, att jag icke vill givas
fri», 6 då skall hans herre föra honom fram för Gud och
ställa honom vid dörren eller dörrposten, och hans herre
skall genomborra hans öra med en syl; därefter vare
han hans träl evärdligen. 7 Om någon säljer sin dotter
till trälinna, så skall hon icke givas fri såsom trälarna
givas fria. 8 Misshagar hon sin herre, sedan denne förut
har ingått förbindelse med henne, så låte han henne
köpas fri. Till främmande folk have han icke makt att
sälja henne, när han så har handlat trolöst mot henne. 9
Men om han låter sin son ingå förbindelse med henne,
så förunne han henne döttrars rätt. 10 Tager han sig
ännu en hustru, så göre han icke någon minskning i den
förras kost, beklädnad eller äktenskapsrätt. 11 Om han
icke låter henne njuta sin rätt i dessa tre stycken, så skall
hon givas fri, utan lösen och betalning. 12 Den som slår
någon, så att han dör, han skall straffas med döden. 13
Men om han icke traktade efter den andres liv, utan Gud
lät denne oförvarandes träffas av hans hand, så skall jag
anvisa dig en ort dit han kan fly. 14 Men om någon begår
det dådet att han dräper sin nästa med list, så skall du
gripa honom, vore han ock invid mitt altare, och han
måste dö. 15 Den som slår sin fader eller sin moder, han
skall straffas med döden. 16 Den som stjäl en människa,
vare sig han sedan säljer den stulne, eller denne finnes
kvar hos honom, han skall straffas med döden. 17 Den
som uttalar förbannelser över sin fader eller sin moder,
han skall straffas med döden. 18 Om män tvista med
varandra, och den ene slår den andre med en sten eller
med knuten hand, så att denne väl icke dör, men bliver
sängliggande, 19 dock att han sedan kommer sig och
kan gå ute, stödd vid sin stav, så skall den som slog
honom vara fri ifrån straff; allenast ersätte han honom för
den tid han har förlorat och besörje sjukvård åt honom.
20 Om någon slår sin träl eller sin trälinna med en käpp,
så att den slagne dör under hans hand, så skall han
straffas därför. 21 Men om den slagne lever en eller
två dagar, skall han icke straffas, ty det var hans egna
penningar. 22 Om män träta med varandra, och någon
av dem stöter till en havande kvinna, så att hon föder
fram sitt foster, men eljest ingen olycka sker, så böte
han vad kvinnans man ålägger honom och betale efter
skiljedomares prövning. 23 Men om olycka sker, skall
liv givas för liv, 24 öga för öga, tand för tand, hand för
hand, fot för fot, 25 brännskada för brännskada, sår för
sår, blånad för blånad. 26 Om någon slår sin träl eller
sin trälinna i ögat och fördärvar det, så släppe han den
skadade fri, till ersättning för ögat. 27 Sammalunda, om
någon slår ut en tand på sin träl eller sin trälinna, så
släppe han den skadade fri, till ersättning för tanden. 28
Om en oxe stångar någon till döds, man eller kvinna,
så skall oxen stenas, och köttet må icke ätas; men
oxens ägare vara fri ifrån straff. 29 Men om oxen förut
har haft vanan att stångas, och hans ägare har blivit
varnad, men denne ändå icke tager vara på honom, och
oxen så dödar någon, man eller kvinna, då skall oxen
stenas, och hans ägare skall ock dödas. 30 Men skulle
lösepenning bliva denne ålagd, så give han till lösen
för sitt liv så mycket som ålägges honom. 31 Är det en
gosse eller en flicka som har blivit stångad av oxen, så
skall med denne förfaras efter samma lag. 32 Men om
oxen stångar en träl eller en trälinna, så skall ägaren
giva åt den stångades herre trettio siklar silver, och oxen
skall stenas. 33 Om någon öppnar en brunn, eller om
någon gräver en ny brunn och icke täcker över den,
och sedan en oxe eller en åsna faller däri, 34 så skall
brunnens ägare giva ersättning i penningar åt djurets
ägare, men den döda kroppen skall vara hans. 35 Om
någons oxe stångar en annans oxe, så att denne dör, så
skola de sälja den levande oxen och dela betalningen
för honom och därjämte dela den döda kroppen. 36 Var
det däremot känt att oxen förut hade vanan att stångas,
men tog hans ägare ändå icke vara på honom, så skall
han ersätta oxe med oxe, men den döda kroppen skall
vara hans.

22 Om någon stjäl en oxe eller ett får och slaktar
eller säljer djuret, så skall han giva fem oxar i
ersättning för oxen, och fyra får för fåret. 2 Ertappas
tjuven vid inbrottet och bliver slagen till döds, så vilar
ingen blodskuld på dråparen. 3 Men hade solen gått
upp, när de skedde, då är det blodskuld. Tjuven skall
giva full ersättning; äger han intet, så skall han säljas, till
gäldande av vad han har stulit. 4 Om det stulna djuret,
det må vara oxe eller åsna eller får, påträffas levande
i hans våld, skall han giva dubbel ersättning. 5 Om
någon låter avbeta en åker eller vingård, eller släpper
sin boskap lös, så att denna betar på en annans åker,
då skall han ersätta skadan med det bästa från sin åker
och med det bästa från sin vingård. 6 Om eld kommer
lös och fattar i törnhäckar, och därvid sädesskylar bliva

uppbrända eller oskuren säd eller annat på åkern, så
skall den som har vållat branden giva full ersättning.
7 Om någon giver åt en annan penningar eller gods
att förvara, och detta bliver stulet ur hans hus, så skall
tjuven, om han ertappas, giva dubbel ersättning. 8
Ertappas icke tjuven, då skall man föra husets ägare
fram för Gud, på det att det må utrönas om han icke
har förgripit sig på sin nästas tillhörighet. 9 Om fråga
uppstår angående orättrådigt tillgrepp -- det må gälla
oxe eller åsna eller får eller kläder eller något annat som
har förlorats -- och någon påstår att en orättrådighet
verkligen har ägt rum, så skall båda parternas sak
komma inför Gud. Den som Gud dömer skyldig, han
skall ersätta den andre dubbelt. 10 Om någon giver åt
en annan i förvar en åsna eller en oxe eller ett får, eller
vilket annat husdjur det vara må, och detta dör eller
bliver skadat eller bortrövat, utan att någon ser det, 11
Så skall det dem emellan komma till en ed vid HERREN,
för att det må utrönas om den ene icke har förgripit sig
på den andres tillhörighet; denna ed skall ägaren antaga
och den andre behöver icke giva någon ersättning. 12
Men om det har blivit bortstulet från honom, då skall han
ersätta ägaren därför. 13 Har det blivit ihjälrivet, skall han
föra fram det ihjälrivna djuret såsom bevis; han behöver
då icke giva ersättning därför. 14 Om någon lånar ett
djur av en annan, och detta bliver skadat eller dör, och
dess ägare därvid icke är tillstädes, så skall han giva
full ersättning. 15 Är dess ägare tillstädes, då behöver
han icke giva ersättning. Var djuret lejt, då är legan
ersättning. 16 Om någon förför en jungfru som icke är
trolovad och lägrar henne, så skall han giva brudgåva för
henne och taga henne till hustru. 17 Vägrar hennes fader
att giva henne åt honom, då skall han gälda en så stor
penningsumma som man plägar giva i brudgåva för en
jungfru. 18 En trollkvinna skall du icke låta leva. 19 Var
och en som beblandar sig med något djur skall straffas
med döden. 20 Den som offrar åt andra gudar än åt
HERREN allena, han skall givas till spillo. 21 En främling
skall du icke förorätta eller förtrycka; I haven ju själva
varit främlingar i Egyptens land. 22 Änkor och faderlösa
skolen I icke behandla illa. 23 Behandlar du dem illa, så
skall jag förvisso höra deras rop, när de ropa till mig;
24 och min vrede skall upptändas, och jag skall dräpa
eder med svärd; så att edra egna hustrur bliva änkor och
edra barn faderlösa. 25 Lånar du penningar åt någon
fattig hos dig bland mitt folk, så skall du icke handla mot
honom såsom en ockrare; I skolen icke pålägga honom
någon ränta. 26 Har du av din nästa tagit hans mantel i
pant, så skall du giva den tillbaka åt honom, innan solen
går ned; 27 den är ju det enda täcke han har, och med
den skyler han sin kropp. Vad skall han eljest hava på
sig, när han ligger och sover? Om han måste ropa till
mig, så skall jag höra, ty jag är barmhärtig. 28 Gud skall
du icke häda, och över en hövding i ditt folk skall du icke
uttala förbannelser. 29 Av det som fyller din lada och
av det som flyter ifrån din press skall du utan dröjsmål
frambära din gåva. Den förstfödde bland dina söner skall
du giva åt mig. 30 På samma sätt skall du göra med
dina fäkreatur och din småboskap. I sju dagar skola de
stanna hos sina mödrar; på åttonde dagen skall du giva
dem åt mig. 31 Och I skolen vara mig ett heligt: folk; kött
av ett djur som har blivit ihjälrivet på marken skolen I
icke äta, åt hundarna skolen I kasta det.

23 Du skall icke utsprida falskt rykte; åt den som har
en orätt sak skall du icke giva ditt bistånd genom
att bliva ett orättfärdigt vittne. 2 Du skall icke följa med
hopen i vad ont är, eller vittna så i någon sak, att du böjer
dig efter hopen och vränger rätten. 3 Du skall icke vara
partisk för den ringe i någon hans sak. 4 Om du träffar på
din fiendes oxe eller åsna som har kommit vilse, så skall
du föra djuret tillbaka till honom. 5 Om du ser din oväns
åsna ligga dignad under sin börda, så skall du ingalunda
lämna mannen ohulpen, utan hjälpa honom att lösa av
bördan. 6 Du skall icke i någon sak vränga rätten för den
fattige som du har hos dig. 7 Du skall hålla dig fjärran
ifrån orätt sak; du skall icke dräpa den som är oskyldig
och har rätt, ty jag skall icke giva rätt åt någon som är
skyldig. 8 Du skall icke taga mutor, ty mutor förblinda de
seende och förvrida de rättfärdigas sak. 9 En främling
skall du icke förtrycka; I veten ju huru främlingen känner
det, eftersom I själva haven varit främlingar i Egyptens
land. 10 I sex år skall du beså din jord och inbärga dess
gröda; 11 men under det sjunde året skall du låta den
vila och ligga orörd, för att de fattiga bland ditt folk må
äta därav; vad de lämna kvar, det må ätas av markens
djur. Så skall du ock göra med din vingård och med din
olivplantering. 12 Sex dagar skall du göra ditt arbete,
men på sjunde dagen skall du hålla vilodag, för att din
oxe och din åsna må hava ro, och din tjänstekvinnas son
och främlingen må njuta vila. 13 I alla de stycken om
vilka jag har talat till eder skolen I taga eder till vara.
Och andra gudars namn skolen I icke nämna; de skola
icke höras i din mun. 14 Tre gånger om året skall du
hålla högtid åt mig. 15 Det osyrade brödets högtid skall
du hålla: i sju dagar skall du äta osyrat bröd, såsom
jag har bjudit dig, på den bestämda tiden i månaden
Abib, eftersom du då drog ut ur Egypten; men med
tomma händer skall ingen träda fram inför mitt ansikte.
16 Du skall ock hålla skördehögtiden, när du skördar
förstlingen av ditt arbete, av det du har sått på marken.
Bärgningshögtiden skall du ock hålla, vid årets utgång,
när du inbärgar frukten av ditt arbete från marken. 17
Tre gånger om året skall allt ditt mankön träda fram
inför HERRENS, din Herres, ansikte. 18 Du skall icke
offra blodet av mitt slaktoffer jämte något som är syrat.
Och det feta av mitt högtidsoffer skall icke lämnas kvar
över natten till morgonen. 19 Det första av din marks

förstlingsfrukter skall du föra till HERRENS, din Guds,
hus. Du skall icke koka en killing i dess moders mjölk.
20 Se, jag skall sända en ängel framför dig, som skall
bevara dig på vägen och föra dig till den plats som jag
har utsett. 21 Tag dig till vara inför honom och hör hans
röst, var icke genträvig mot honom, han skall icke hava
fördrag med edra överträdelser, ty mitt namn är i honom.
22 Men om du hör hans röst och gör allt vad jag säger,
så skall jag bliva en fiende till dina fiender och en ovän
till dina ovänner. 23 Ty min ängel skall gå framför dig och
skall föra dig till amoréernas, hetiternas, perisséernas,
kananéernas, hivéernas och jebuséernas land, och jag
skall utrota dem. 24 Du må icke tillbedja deras gudar
eller tjäna dem eller göra såsom man där gör, utan du
skall slå dem ned i grund och bryta sönder deras stoder.
25 Men HERREN, eder Gud, skolen I tjäna, så skall han
för dig välsigna både mat och dryck; sjukdom skall jag då
ock avvända från dig. 26 I ditt land skall då icke finnas
någon kvinna som föder i otid eller är ofruktsam. Dina
dagars mått skall jag göra fullt. 27 Förskräckelse för mig
skall jag sända framför dig och vålla förvirring bland alla
de folk som du kommer till, och jag skall driva alla dina
fiender på flykten för dig. 28 Jag skall sända getingar
framför dig, och de skola förjaga hivéerna, kananéerna
och hetiterna undan för dig. 29 Dock skall jag icke på ett
och samma år förjaga dem för dig, på det att icke landet
så må bliva en ödemark och vilddjuren föröka sig till din
skada; 30 utan småningom skall jag förjaga dem för dig,
till dess du har förökat dig, så att du kan taga landet till
din arvedel. 31 Och jag skall låta ditt lands gränser gå
från Röda havet till filistéernas hav, och från öknen till
floden; ty jag skall giva landets inbyggare i eder hand,
och du skall förjaga dem, så att de fly för dig. 32 Du må
icke sluta förbund med dem eller deras gudar. 33 De
skola icke få bo kvar i ditt land, på det att de icke må
förleda dig till synd mot mig; ty du kunde ju komma att
tjäna deras gudar, och detta skulle bliva dig till en snara.

24 Och han sade till Mose: »Stig upp till HERREN,
du själv jämte Aron, Nadab och Abihu och sjuttio
av de äldste i Israel; och I skolen tillbedja på avstånd.
2 Mose allena må träda fram till HERREN, de andra
må icke träda fram; ej heller må folket stiga ditupp med
honom.» 3 Och Mose kom till folket och förkunnade för
det alla HERRENS ord och alla hans rätter. Då svarade
allt folket med en mun och sade: »Efter alla de ord
HERREN har talat vilja vi göra.» 4 Därefter upptecknade
Mose alla HERRENS ord. Och följande morgon stod
han bittida upp och byggde ett altare nedanför berget.
Och han reste där tolv stoder, efter Israels tolv stammar.
5 Och han sände israeliternas unga män åstad till att
offra brännoffer, så ock slaktoffer av tjurar till tackoffer åt
HERREN. 6 Och Mose tog hälften av blodet och slog det
i skålarna, och den andra hälften av blodet stänkte han
på altaret. 7 Och han tog förbundsboken och, föreläste
den för folket. Och de sade: »Allt vad HERREN har sagt
vilja vi göra och lyda. 8 Då tog Mose blodet och stänkte
därav på folket och sade: »Se, detta är förbundets blod,
det förbunds som HERREN har slutit med eder, i enlighet
med alla dessa ord.» 9 Och Mose och Aron, Nadab och
Abihu och sjuttio av de äldste i Israel stego ditupp. 10
Och de fingo se Israels Gud; och under hans fötter var
likasom ett inlagt golv av safirer, likt själva himmelen
i klarhet. 11 Men han lät icke sin hand drabba Israels
barns ypperste, utan sedan de hade skådat Gud, åto de
och drucko. 12 Och HERREN sade till Mose: »Stig upp
till mig på berget och bliv kvar där, så skall jag giva dig
stentavlorna och lagen och budorden som jag har skrivit,
till undervisning för dessa.» 13 Då begav sig Mose åstad
med sin tjänare Josua; och Mose steg upp på Guds
berg. 14 Men till de äldste sade han: »Vänten här på
oss, till dess att vi komma tillbaka till eder. Se, Aron och
Hur äro hos eder; den som har något att andraga, han
må vända sig till dem.» 15 Så steg Mose upp på berget,
och molnskyn övertäckte berget. 16 Och HERRENS
härlighet vilade på Sinai berg, och molnskyn övertäckte
det i sex dagar; men den sjunde dagen kallade han på
Mose ur skyn. 17 Och HERRENS härlighet tedde sig
inför Israels barns ögon såsom en förtärande eld, på
toppen av berget. 18 Och Mose gick mitt in i skyn och
steg upp på berget. Sedan blev Mose kvar på berget i
fyrtio dagar och fyrtio nätter.

25 Och HERREN talade till Mose och sade: 2 Säg
till Israels barn att de upptaga en gärd åt mig;
av var och en som har ett därtill villigt hjärta skolen
I upptaga denna gärd åt mig. 3 Och detta är vad I
skolen upptaga av dem såsom gärd: guld, silver och
koppar 4 mörkblått, purpurrött, rosenrött och vitt garn och
gethår, 5 rödfärgade vädurskinn, tahasskinn, akacieträ,
6 olja till ljusstaken, kryddor till smörjelseoljan och till
den välluktande rökelsen, 7 äntligen onyxstenar och
infattningsstenar, till att användas för efoden och för
bröstskölden. 8 Och de skola göra åt mig en helgedom,
för att jag må bo mitt ibland dem. 9 Tabernaklet och alla
dess tillbehör skolen I göra alldeles efter de mönsterbilder
som jag visar dig. 10 De skola göra en ark av akacieträ,
två och en halv aln lång, en och en halv aln bred och
en och en halv aln hög. 11 Och du skall överdraga
den med rent guld, innan och utan skall du överdraga
den; och du skall på den göra en rand av guld runt
omkring. 12 Och du skall till den gjuta fyra ringar av
guld och sätta dem över de fyra fötterna, två ringar på
ena sidan och två ringar på andra sidan. 13 Och du
skall göra stänger av akacieträ och överdraga dem med
guld. 14 Och stängerna skall du skjuta in i ringarna, på
sidorna av arken, så att man med dem kan bära arken.
15 Stängerna skola sitta kvar i ringarna på arken; de få
icke dragas ut ur dem. 16 Och i arken skall du lägga

vittnesbördet, som jag skall giva dig. **17** Och du skall
göra en nådastol av rent guld, två och en halv aln lång
och en och en halv aln bred. **18** Och du skall göra två
keruber av guld; i drivet arbete skall du göra dem och
sätta dem vid de båda ändarna av nådastolen. **19** Du
skall göra en kerub till att sätta vid ena ändan, och en
kerub till att sätta vid andra ändan. I ett stycke med
nådastolen skolen I göra keruberna vid dess båda ändar.
20 Och keruberna skola breda ut sina vingar och hålla
dem uppåt, så att de övertäcka nådastolen med sina
vingar, under det att de hava sina ansikten vända mot
varandra; ned mot nådastolen skola keruberna vända
sina ansikten. **21** Och du skall sätta nådastolen ovanpå
arken, och i arken skall du lägga vittnesbördet, som jag
skall giva dig. **22** Och där skall jag uppenbara mig för dig;
från nådastolen, från platsen mellan de två keruberna,
som stå på vittnesbördets ark, skall jag tala med dig om
alla bud som jag genom dig vill giva Israels barn. **23**
Du skall ock göra ett bord av akacieträ, två alnar långt,
en aln brett och en och en halv aln högt. **24** Och du
skall överdraga det med rent guld; och du skall göra en
rand av guld därpå runt omkring **25** Och runt omkring
det skall du göra en list av en hands bredd, och runt
omkring listen skall du göra en rand av guld. **26** Och
du skall till bordet göra fyra ringar av guld och sätta
ringarna i de fyra hörnen vid de fyra fötterna. **27** Invid
listen skola ringarna sitta, för att stänger må skjutas in i
dem, så att man kan bära bordet. **28** Och du skall göra
stängerna av akacieträ och överdraga dem med guld,
och med dem skall bordet bäras. **29** Du skall ock göra
därtill fat och skålar, kannor och bägare, med vilka man
skall utgjuta drickoffer; av rent guld skall du göra dem.
30 Och du skall beständigt hava skådebröd liggande
på bordet inför mitt ansikte. **31** Du skall ock göra en
ljusstake av rent guld. I drivet arbete skall ljusstaken
göras, med sin fotställning och sitt mittelrör; kalkarna
därpå, kulor och blommor skola vara i ett stycke med
den. **32** Och sex armar skola utgå från ljusstakens sidor,
tre armar från ena sidan och tre armar från andra sidan.
33 På den ena armen skola vara tre kalkar, liknande
mandelblommor, vardera bestående av en kula och
en blomma, och på den andra armen sammalunda tre
kalkar, liknande mandelblommor, vardera bestående av
en kula och en blomma så skall det vara på de sex arma
som utgå från ljusstaken. **34** Men på själva ljusstaken
skola vara fyra kalkar, liknande mandelblommor, med
sina kulor och blommor. **35** En kula skall sättas under
del första armparet som utgår från ljusstaken, i ett stycke
med den, och en kula under det andra armparet som
utgår från ljusstaken, i ett stycke med den, och en kula
under det tredje armparet som utgår från ljusstaken,
i ett stycke med den: alltså under de sex armar som
utgå från ljusstaken. **36** Deras kulor och armar skola
vara: i ett stycke med den, alltsammans ett enda stycke i
drivet arbete av rent guld. **37** Och du skall till den göra
sju lampor, och lamporna skall man sätta upp så, att
den kastar sitt sken över platsen därframför. **38** Och
lamptänger och brickor till den skall du göra av rent guld.
39 Av en talent rent guld skall man göra den med alla
dessa tillbehör. **40** Och se till, att du gör detta efter de
mönsterbilder som hava blivit dig visade på berget. Se
Vittnesbördet i Ordförkl.

26 Tabernaklet skall du göra av tio tygvåder; av tvinnat
vitt garn och av mörkblått, purpurrött och rosenrött
garn skall du göra dem, med keruber på, i konstvävnad.
2 Var våd skall vara tjuguåtta alnar lång och fyra alnar
bred; alla våderna skola hava samma mått. **3** Fem av
våderna skola fogas tillhopa med varandra; likaså skola
de fem övriga våderna fogas tillhopa med varandra. **4**
Och du skall sätta öglor av mörkblått garn i kanten på
den ena våden, ytterst på det hopfogade stycket; så skall
du ock göra i kanten på den våd som sitter ytterst i det
andra hopfogade stycket. **5** Femtio öglor skall du sätta
på den ena våden, och femtio öglor skall du sätta ytterst
på motsvarande våd i det andra hopfogade stycket,
så att öglorna svara emot varandra. **6** Och du skall
göra femtio häktor av guld och foga tillhopa våderna
med varandra medelst häktorna, så att tabernaklet utgör
ett helt. **7** Du skall ock göra tygvåder av gethår till ett
täckelse över tabernaklet; elva sådana våder skall du
göra. **8** Var vad skall vara trettio alnar lång och fyra
alnar bred; de elva våderna skola hava samma mått.
9 Fem av våderna skall du foga tillhopa till ett särskilt
stycke, och likaledes de sex övriga våderna till ett särskilt
stycke, och den sjätte våden skall du lägga dubbel på
framsidan av tältet. **10** Och du skall satta femtio öglor i
kanten på den ena våden, den som sitter ytterst i det
ena hopfogade stycket, och femtio öglor i kanten på
motsvarande våd i det andra hopfogade stycket. **11**
Och du skall göra femtio häktor av koppar och haka in
häktorna i öglorna och foga täckelset tillhopa, så att
det utgör ett helt. **12** Men vad överskottet av täckelsets
våder angår, det som räcker över, så skall den halva våd
som räcker över hänga ned på baksidan av tabernaklet.
13 Och den aln på vardera sidan, som på längden av
täckelsets våder räcker över, skall hänga ned på båda
sidorna av tabernaklet för att övertäcka det. **14** Vidare
skall du göra ett överdrag av rödfärgade vädurskinn
till täckelset, och ytterligare ett överdrag av tahasskinn
att lägga ovanpå detta. **15** Bräderna till tabernaklet
skall du göra av akacieträ, och de skola ställas upprätt.
16 Tio alnar långt och en och en halv aln brett skall
vart bräde vara. **17** Vart bräde skall hava två tappar,
förbundna sinsemellan med en list; så skall du göra på
alla bräderna till tabernaklet. **18** Och av tabernaklets
bräder skall du sätta tjugu på södra sidan, söderut. **19**
Och du skall göra fyrtio fotstycken av silver att sätta
under de tjugu bräderna, två fotstycken under vart bräde

för dess två tappar. **20** Likaledes skall du på tabernaklets
andra sida, den norra sidan, sätta tjugu bräder, **21** med
deras fyrtio fotstycken av silver, två fotstycken under vart
bräde. **22** Men på baksidan av tabernaklet, västerut,
skall du sätta sex bräder. **23** Och två bräder skall du
sätta på tabernaklets hörn, på baksidan; **24** och vartdera
av dessa skall vara sammanfogat av två nedtill, och
likaledes sammanhängande upptill, till den första ringen.
Så skall det vara med dem båda. Dessa skola sättas
i de båda hörnen. **25** Således bliver det åtta bräder
med tillhörande fotstycken av silver, sexton fotstycken,
nämligen två fotstycken under vart bräde. **26** Och du
skall göra tvärstänger av akacieträ, fem till de bräder
som äro på tabernaklets ena sida **27** och fem tvärstänger
till de bräder som äro på tabernaklets andra sida, och
fem tvärstänger till de bräder som äro på tabernaklets
baksida, västerut. **28** Och den mellersta tvärstången,
den som sitter mitt på bräderna, skall gå tvärs över, från
den ena ändan till den andra. **29** Och bräderna skall
du överdraga med guld, och ringarna på dem, i vilka
tvärstängerna skola skjutas in, skall du göra av guld,
och tvärstängerna skall du överdraga med guld. **30** Och
du skall sätta upp tabernaklet, sådant det skall vara,
såsom det har blivit dig visat på berget. **31** Du skall ock
göra en förlåt av mörkblått, purpurrött, rosenrött och
tvinnat vitt garn; den skall göras i konstvävnad, med
keruber på. **32** Och du skall hänga upp den på fyra
stolpar av akacieträ, som skola vara överdragna med
guld och hava bakar av guld och stå på fyra fotstycken
av silver. **33** Och du skall hänga upp förlåten under
häktorna, och föra dit vittnesbördets ark och ställa den
innanför förlåten; och så skall förlåten för eder vara en
skiljevägg mellan det heliga och det allraheligaste. **34**
Och du skall sätta nådastolen på vittnesbördets ark inne
i det allraheligaste. **35** Men bordet skall du ställa utanför
förlåten, och ljusstaken mitt emot bordet, på tabernaklets
södra sida; bordet skall du alltså ställa på norra sidan.
36 Och du skall göra ett förhänge för ingången till tältet, i
brokig vävnad av mörkblått, purpurrött, rosenrött och
tvinnat vitt garn. **37** Och du skall till förhänget göra fem
stolpar av akacieträ och överdraga dem med guld, och
hakarna på dem skola vara av guld, och du skall till dem
gjuta fem fotstycken av koppar.

27 Du skall ock göra ett altare av akacieträ, fem alnar
långt och fem alnar brett -- så att altaret bildar en
liksidig fyrkant -- och tre alnar högt. **2** Och du skall göra
hörn därtill, Som skola sitta i dess fyra hörn; i ett stycke
därmed skola hörnen vara. Och du skall överdraga det
med koppar. **3** Och kärl till att föra bort askan skall du
göra därtill, så ock skovlar, skålar, gafflar och fyrfat.
Alla dess tillbehör skall du göra av koppar. **4** Och du
skall göra ett galler därtill, ett nätverk av koppar, och
på nätet skall du sätta fyra ringar av koppar i dess
fyra hörn. **5** Och du skall sätta det under avsatsen
på altaret, nedtill, så att nätet räcker upp till mitten av
altaret. **6** Och du skall göra stänger till altaret, stänger
av akacieträ, och överdraga dem med koppar. **7** Och
stängerna skola skjutas in i ringarna, så att stängerna
sitta på altarets båda sidor, när man bär det. **8** Ihåligt
skall du göra det, av plankor. Såsom det har blivit dig
visat på berget, så skall det göras. **9** Du skall ock göra
en förgård till tabernaklet. För den södra sidan, söderut,
skola omhängen till förgården göras av tvinnat vitt garn,
hundra alnar långa -- detta för den ena sidan; **10** Och
stolparna till dem skola vara tjugu och dessas fotstycken
tjugu, av koppar, men stolparnas hakar och kransar skola
vara av silver. **11** Likaledes skola för norra långsidan
omhängen göras, hundra alnar långa; och stolparna till
dem skola vara tjugu och dessas fotstycken tjugu, av
koppar, men stolparnas hakar och kransar skola vara
av silver. **12** Och förgårdens västra kortsida skall hava
omhängen som äro femtio alnar långa; stolparna till
dem skola vara tio och dessas fotstycken tio. **13** Och
förgårdens bredd på fram sidan, österut, skall vara femtio
alnar **14** Och omhängena skola vara femton alnar långa
på ena sidan därav, med tre stolpar på tre fotstycken; **15**
likaledes skola omhängena på andra sidan vara femton
alnar långa med tre stolpar på tre fotstycken. **16** Och
till förgårdens port skall göras ett förhänge, tjugu alnar
långt i brokig vävnad av mörkblått, purpurrött, rosenrött
och tvinnat vitt garn, med fyra stolpar på fyra fotstycken.
17 Alla stolparna runt omkring för gården skola vara
försedda med kransar av silver och hava hakar av
silver; men deras fotstycken skola vara av koppar. **18**
Förgården skall vara hundra alnar lång och femtio alnar
bred utefter hela längden; omhägnaden skall vara fem
alnar hög, av tvinnat vitt garn; och fotstyckena skola vara
av koppar. **19** Alla tabernaklets tillbehör för allt arbete
därvid, så ock alla dess pluggar och alla förgårdens
pluggar skola vara av koppar. **20** Och du skall bjuda
Israels barn att bära till dig ren olja, av stötta oliver, till
ljusstaken, så att lamporna dagligen kunna sättas upp.
21 I uppenbarelsetältet, utanför den förlåt som hänger
framför vittnesbördet, skola Aron och hans söner sköta
den, från aftonen till morgonen, inför HERRENS ansikte.
Detta skall vara en evärdlig stadga från släkte till släkte,
en gärd av Israels barn.

28 Och du skall låta din broder Aron och hans söner
med honom, träd fram till dig ur Israels barns krets
för att de må bliva plåster åt mig Aron själv och hans
söner: Nadab och Abihu, Eleasar och Itamar. **2** Och du
skall göra åt din broder Aron heliga kläder, till ära och
prydnad. **3** Och du skall tillsäga alla edra konstförfarna
män, som jag har uppfyllt med vishetens ande, att de
skola göra kläder åt Aron, för att har må helgas till att
bliva präst åt mig. **4** Och dessa äro de kläder som
de skola göra: bröstsköld, efod, kåpa, rutig livklädnad,

huvudbindel och bälte. De skola göra heliga kläder åt din
broder Aron och hans söner, för att han må bliva präst åt
mig. 5 Och härtill skola de taga av guldet och av det
mörkblåa, det purpurröda, det rosenröda och det vita
garnet. 6 Efoden skola de göra av guld och av mörkblått
purpurrött, rosenrött och tvinnat vitt garn, i konstvävnad.
7 Den skall vid sina båda ändar hava två axelstycken,
som skola fästas ihop, så att den hållen hopfäst. 8 Och
skärpet, som skall sitta på efoden och sammanhålla den,
skall vara av samma slags vävnad och i ett stycke med
den: av guld och av mörkblått, purpurrött, rosenrött och
tvinnat vitt garn. 9 Och du skall taga två onyxstenar och
på dem inrista Israels söners namn, 10 sex av namnen
på den ena stenen och de sex övrigas namn på den
andra stenen, efter ättföljd. 11 Med stensnidarkonst,
såsom man graverar signetringar, skall du inrista Israels
söners namn på de två stenarna. Med nätverk av guld
skall du omgiva dessa. 12 Och du skall satta de båda
stenarna på efodens axelstycken, för att stenarna må
bringa Israels barn i åminnelse; Aron skall bära deras
namn inför HERRENS ansikte på sina båda axlar, för att
bringa dem i åminnelse. 13 Och du skall göra flätverk av
guld, 14 så ock två kedjor av rent guld; i virat arbete
skall du göra dessa, såsom man gör snodder. Och du
skall fästa de snodda kedjorna vid flätverken. 15 En
domssköld skall du göra i konstvävnad; du skall göra
den i samma slags vävnad som efoden: av guld och av
mörkblått, purpurrött, rosenrött och tvinnat vitt garn skall
du göra den. 16 Den skall vara liksidigt fyrkantig och
hava form av en väska, ett kvarter lång och ett kvarter
bred. 17 Och du skall besätta den med infattade stenar,
ordnade på fyra rader: i första raden en karneol, en
topas och en smaragd; 18 i andra raden en karbunkel,
en safir och en kalcedon; 19 i tredje raden en hyacint, en
agat och en ametist; 20 i fjärde raden en krysolit, en
onyx och en jaspis. Omgivna med flätverk av guld skola
de sitta i sin infattning. 21 Stenarna skola vara tolv, efter
Israels söners namn, en för vart namn; var sten skall
bära namnet på en av de tolv stammarna, inristat på
samma sätt som man graverar signetringar. 22 Och du
skall till bröstskölden göra kedjor i virat arbete, såsom
man gör snodder, av rent guld. 23 Vidare skall du till
bröstskölden göra två ringar av guld och sätta dessa
båda ringar i två av bröstsköldens hörn. 24 Och du skall
fästa de båda guldsnodderna vid de båda ringarna, i
bröstsköldens hörn. 25 Och de två snoddernas båda
andra ändar skall du fästa vid de två flätverken och så
fästa dem vid efodens axelstycken på dess framsida. 26
Och du skall göra två andra ringar av guld och sätta dem
i bröstsköldens båda andra hörn, vid den kant därpå,
som är vänd inåt mot efoden. 27 Och ytterligare skall du
göra två ringar av guld och fästa dem vid efodens båda
axelstycken, nedtill på dess framsida, där den fästes
ihop, ovanför efodens skärp. 28 Och man skall knyta
fast bröstskölden med ett mörkblått snöre, Som går från
dess ringar in i efodens ringar, så att den sitter ovanför
efodens skärp, på det att bröstskölden icke må lossna
från efoden. 29 Aron skall så bära Israels söners namn i
domssköldén på sitt hjärta, när han går in helgedomen,
för att bringa dem i åminnelse inför HERRENS ansikte
beständigt. 30 Och du skall lägga urim och tummim in i
domssköldén, så att de ligga på Arons hjärta, när han
ingår inför HERRENS ansikte; och Aron skall så bära
Israels barns dom på sitt hjärta inför HERRENS ansikte
beständigt. 31 Efodkåpan skall du göra helt och hållet av
mörkblått tyg; 32 och mitt på den skall vara en öppning
för huvudet, och denna öppning skall omgivas med en
vävd kant, likasom öppningen på en pansarskjorta, för
att den icke slitas sönder. 33 Och på dess nedre fåll skall
du sätta granatäpplen, gjorda av mörkblått, purpurrött
och rosenrött garn, runt omkring fållen, och bjällror av
guld mellan dessa runt omkring: 34 en bjällra av guld
och så ett granatäpple, sedan en bjällra av guld och så
åter ett granatäpple, runt omkring fållen på kåpan. 35
Och denna skall Aron hava på sig, när han gör tjänst,
så att det höres, när han går in i helgedomen inför
HERRENS ansikte, och när han går ut -- detta på det att
han icke må dö. 36 Du skall ock göra en plåt av rent
guld, och på den skall du rista, såsom man graverar
signetringar: »Helgad åt HERREN.» 37 Och du skall
fästa den vid ett mörkblått snöre, och den skall sitta
på huvudbindeln; på framsidan av huvudbindeln skall
den sitta. 38 Den skall sitta på Arons panna, och Aron
skall bära den missgärning som vidlåder de heliga gåvor
Israels barn bära fram, när de giva några heliga gåvor;
den skall sitta på hans panna beständigt, för att de må
bliva välbehagliga inför HERRENS ansikte. 39 Du skall
ock väva en rutig livklädnad av vitt garn, och du skall
göra en huvudbindel av vitt garn; och ett bälte skall du
göra i brokig vävnad. 40 Också åt Arons söner skall du
göra livklädnader, och du skall göra bälten åt dem; och
huvor skall du göra åt dem, till ära och prydnad. Och
detta skall du kläda på din broder Aron och hans söner
jämte honom; 41 och du skall smörja dem och företaga
handfyllning med dem och helga dem till att bliva präster
åt mig. 42 Och du skall göra åt dem benkläder av linne,
som skyla deras blygd; dessa skola räcka från länderna
ned på låren. 43 Och Aron och hans söner skola hava
dem på sig, när de gå in i uppenbarelsetältet eller träda
fram till altaret för att göra tjänst i helgedomen -- detta
på det att de icke må komma att bära på missgärning
och så träffas av döden. Detta skall vara en evärdlig
stadga för honom och hans avkomlingar efter honom.
Se Urim och tummim I Ordförkl.

29 Och detta är vad du skall göra med dem för att
helga dem till att bliva präster åt mig: Tag en
ungtjur och två vädurar, felfria djur, 2 och osyrat bröd
och osyrade kakor, begjutna med olja, och osyrade

tunnkakor, smorda med olja; av fint vetemjöl skall du
baka dem. 3 Och du skall lägga dem i en och samma
korg och bära fram dem i korgen såsom offergåva, när
du för fram tjuren och de två vädurarna. 4 Därefter skall
du föra Aron och hans söner fram till uppenbarelsetältets
ingång och två dem med vatten. 5 Och du skall taga
kläderna och sätta på Aron livklädnaden och efodkåpan
och själva efoden och bröstskölden; och du skall fästa
ihop alltsammans på honom med efodens skärp. 6
Och du skall sätta huvudbindeln på hans huvud och
fästa det heliga diademet på huvudbindeln. 7 Och du
skall taga smörjelseoljan och gjuta på hans huvud och
smörja honom. 8 Och du skall föra fram hans söner och
sätta livklädnader på dem. 9 Och du skall omgjorda
dem, Aron och hans söner, med bälten och binda huvor
på dem. Och de skola hava prästadömet såsom en
evärdlig rätt. Så skall du företaga handfyllning med
Aron och hans söner. 10 Och du skall föra tjuren fram
inför uppenbarelsetältet, och Aron och hans söner skola
lägga sina händer på tjurens huvud. 11 Sedan skall du
slakta tjuren inför HERRENS ansikte, vid ingången till
uppenbarelsetältet. 12 Och du skall taga av tjurens blod
och stryka med ditt finger på altarets hörn; men allt det
övriga skall du gjuta ut vid foten av altaret. 13 Och du
skall taga allt det fett som omsluter inälvorna, så ock
leverfettet och båda njurarna med det fett som sitter
på dem, och förbränna det på altaret. 14 Men köttet
av tjuren och hans hud och hans orenlighet skall du
bränna upp i eld utanför lägret. Det är ett syndoffer. 15
Och du skall taga den ena väduren, och Aron och hans
söner skola lägga sina händer på vädurens huvud. 16
Sedan skall du slakta väduren och taga hans blod och
stänka på altaret runt omkring; 17 men själva väduren
skall du dela i dess stycken, och du skall två inälvorna
och fötterna och lägga dem på styckena och huvudet.
18 Och du skall förbränna hela väduren på altaret; det
är ett brännoffer åt HERREN. En välbehaglig lukt, ett
eldsoffer åt HERREN är det. 19 Därefter skall du taga
den andra väduren, och Aron och hans söner skola
lägga sina händer på vädurens huvud. 20 Sedan skall
du slakta väduren och taga av hans blod och bestryka
Arons högra örsnibb och hans söners högra örsnibb
och tummen på deras högra hand och stortån på deras
högra fot; men det övriga blodet skall det stänka på
altaret runt omkring. 21 Och du skall taga av blodet
på altaret och av smörjelseoljan och stänka på Aron
och hans kläder, och likaledes på hans söner och hans
söners kläder; så bliver han helig, han själv såväl som
hans kläder, och likaledes hans söner såväl som hans
söners kläder. 22 Och du skall taga fettet av väduren,
svansen och det fett som omsluter inälvorna, så ock
leverfettet och båda njurarna med fettet på dem, därtill
det högra lårstycket ty detta är handfyllningsväduren. 23
Och du skall taga en rundkaka, en oljebrödskaka och
en tunnkaka ur korgen med de osyrade bröden, som
står inför HERRENS ansikte. 24 Och du skall lägga
alltsammans på Arons och hans söners händer och vifta
det såsom ett viftoffer inför HERRENS ansikte. 25 Sedan
skall du taga det ur deras: händer och förbränna det på
altaret ovanpå brännoffret, till en välbehaglig lukt inför
HERREN; det är ett eldsoffer åt HERREN. 26 Och du
skall taga bringan av Arons handfyllningsvädur och vifta
den såsom ett viftoffer inför HERRENS ansikte, och detta
skall vara din del. 27 Så skall du helga viftoffersbringan
och offergärdslåret, det som viftas och det som gives
såsom offergärd, de delar av handfyllningsväduren, som
skola tillhöra Aron och hans söner. 28 Och detta skall
tillhöra Aron och; hans söner såsom en evärdlig rätt
av Israels barn, ty det är en offergärd. Det skall vara
en gärd av Israels barn, av deras tackoffer, en gärd av
dem åt HERREN. 29 Och Arons heliga kläder skola
hans söner hava efter honom, för att de i dem må bliva
smorda och mottaga handfyllning. 30 I sju dagar skall
den av hans söner, som bliver präst i hans ställe, ikläda
sig dem, den som skall gå in i uppenbarelsetältet för
att göra tjänst i helgedomen. 31 Och du skall taga
handfyllningsväduren och koka hans kött på en helig
plats. 32 Och vädurens kött jämte brödet: som är i
korgen skola Aron och hans söner äta vid ingången till
uppenbarelsetältet; de skola äta detta, 33 det som har
använts till att bringa försoning vid deras handfyllning
och helgande, men ingen främmande får ta därav, ty
det är heligt. 34 Och om något av handfyllningsköttet
eller av brödet bliver över till följande morgon, så skall
du i eld bränna upp detta som har blivit över; det får
icke ätas, ty det är heligt. 35 Så skall du göra med Aron
och hans söner, i alla stycken såsom jag har bjudit dig.
Sju dagar skall deras handfyllning vara. 36 Och var dag
skall du offra en tjur såsom syndoffer till försoning och
rena altaret, i det du bringar försoning för det; och du
skall smörja det för att helga det. 37 I sju dagar skall
du bringa försoning för altaret och helga det. Så bliver
altaret högheligt; var och en som kommer vid altaret
bliver helig. 38 Och detta är vad du skall offra på altaret:
två årsgamla lamm för var dag beständigt. 39 Det ena
lammet skall du offra om morgonen, och det andra
lammet skall du offra vid aftontiden, 40 och till det första
lammet en tiondedels efa fint mjöl, begjutet med en
fjärdedels hin olja av stötta oliver, och såsom drickoffer
en fjärdedels hin vin. 41 Det andra lammet skall du
offra vid aftontiden; med likadant spisoffer och drickoffer
som om morgonen skall du offra det, till en välbehaglig
lukt, ett eldsoffer åt HERREN. 42 Detta skall vara edert
dagliga brännoffer från släkte till släkte, vid ingången till
uppenbarelsetältet, inför HERRENS ansikte, där jag skall
uppenbara mig för eder, för att där tala med dig. 43 Där
skall jag uppenbara mig för Israels barn, och det rummet
skall bliva helgat av min härlighet. 44 Och jag skall helga

uppenbarelsetältet och altaret, och Aron och hans söner
skall jag helga till att bliva präster åt mig. **45** Och jag
skall bo mitt ibland Israels barn och vara deras Gud. **46**
Och de skola förnimma att jag är HERREN, deras Gud,
som förde dem ut ur Egyptens land, för att jag skulle bo
mitt ibland dem. Jag är HERREN, deras Gud.

30 Och du skall göra ett altare för att antända rökelse
därpå, av akacieträ skall du göra det. **2** Det skall
vara en aln långt och en aln brett -- en liksidig fyrkant -
- och två alnar högt; dess horn skola vara i ett stycke
därmed. **3** Och du skall överdraga det med rent guld,
dess skiva, dess väggar runt omkring och dess hörn;
och du skall göra en rand av guld därpå runt omkring. **4**
Och du skall till det göra två ringar av guld och sätta
dem nedanför randen, på dess båda sidor; på de båda
sidostyckena skall du sätta dem. De skola vara där, för
att stänger må skjutas in i dem, så att man med dem kan
bära altaret. **5** Och du skall göra stängerna av akacieträ
och överdraga dem med guld. **6** Och du skall ställa det
framför den förlåt som hänger framför vittnesbördets
ark, så att det står framför nådastolen, som är ovanpå
vittnesbördet, där jag skall uppenbara mig för dig. **7**
Och Aron skall antända välluktande rökelse därpå; var
morgon, när han tillreder lamporna, skall han antända
rökelse; **8** och likaledes skall Aron antända rökelse, när
han vid aftontiden sätter upp lamporna. Detta skall vara
det dagliga rökoffret inför HERRENS ansikte, från släkte
till släkte. **9** I skolen icke låta någon främmande rökelse
komma därpå, ej heller brännoffer eller spisoffer; och
intet drickoffer skolen utgjuta därpå. **10** Och Aron skall en
gång om året bringa försoning för dess horn; med blod
av försoningssyndoffret skall han en gång om året bringa
försoning för det, släkte efter släkte. Det är högheligt för
HERREN. **11** Och HERREN talade till Mose och sade: **12**
När du räknar antalet av Israels barn, nämligen av dem
som inmönstras, skall vid mönstringen var och en giva åt
HERREN en försoningsgåva för sig, på det att ingen
hemsökelse må drabba dem vid mönstringen. **13** Detta är
vad var och en som upptages bland de inmönstrade skall
giva: en halv sikel, efter helgedomssikelns vikt -- sikeln
räknad till tjugu gera -- en halv sikel såsom offergärd
åt HERREN, **14** Var och en som upptages bland de
inmönstrade, var och en som är tjugu år gammal eller
därutöver, skall giva detta såsom offergärd åt HERREN.
15 Den rike skall icke giva mer och den fattige icke mindre
än en halv sikel, när I given offergärden åt HERREN,
till att bringa försoning för eder. **16** Och du skall taga
försoningspenningarna av Israels barn och använda
dem till arbetet vid uppenbarelsetältet. Så skall ske, för
att Israels barn må vara i åminnelse inför HERRENS
ansikte, och för att försoning må bringas för eder. **17**
Och HERREN talade till Mose och sade: **18** Du skall ock
göra ett bäcken av koppar med en fotställning av koppar,
till tvagning, och ställa det mellan uppenbarelsetältet
och altaret och gjuta vatten däri. **19** Och Aron och hans
söner skola två sina händer och fötter med vatten därur.
20 När de gå in i uppenbarelsetältet, skola de två sig med
vatten, på del att de icke må dö; så ock när de träda fram
till altaret för att göra tjänst genom att antända eldsoffer
åt HERREN. **21** De skola två sina händer och fötter, på
det att de icke må dö. Och detta skall vara en evärdlig
stadga för dem: för honom själv och hans avkomlingar
från släkte till släkte. **22** Och HERREN talade till Mose
och sade: **23** Tag dig ock kryddor av yppersta slag: fem
hundra siklar myrradropp, hälften så mycket kanel av
finaste slag, alltså två hundra femtio siklar, likaledes
två hundra femtio siklar kalmus av finaste slag, **24**
därtill fem hundra siklar kassia, efter helgedomssikelns
vikt, och en hin olivolja. **25** Och du skall av detta göra
en helig smörjelseolja, en konstmässigt beredd salva;
det skall vara en helig smörjelseolja. **26** Och du skall
därmed smörja uppenbarelsetältet, vittnesbördets ark,
27 bordet med alla dess tillbehör, ljusstaken med dess
tillbehör, rökelsealtaret, **28** brännoffersaltaret med alla
dess tillbehör, äntligen bäckenet med dess fotställning.
29 Och du skall helga dem, så att de bliva högheliga;
var och en som sedan kommer vid dem bliver helig. **30**
Och Aron och hans söner skall du smörja, och du skall
helga dem till att bliva präster åt mig. **31** Och till Israels
barn skall du tala och säga: Detta skall vara min heliga
smörjelseolja hos eder, från släkte till släkte. **32** På ingen
annan människas kropp må den komma, ej heller mån I
göra någon annan så sammansatt som denna. Helig är
den, helig skall den vara för eder. **33** Den som bereder
en sådan salva, och den som använder något därav
på någon främmande, han skall utrotas ur sin släkt. **34**
Ytterligare sade HERREN till Mose: Tag dig välluktande
kryddor, stakte och sjönagel och galban, och jämte
dessa vällukter rent rökelseharts, lika mycket av vart
slag, **35** och gör därav rökelse, en konstmässigt beredd
blandning, saltad, ren, helig. **36** Och en del av den
skall du stöta till pulver och lägga framför vittnesbördet i
uppenbarelsetältet, där jag vill uppenbara mig för dig.
Höghelig skall den vara för eder. **37** Och ingen annan
rökelse mån I göra åt eder så sammansatt som denna
skall vara. Helig skall den vara dig för HERREN. **38**
Den som gör sådan för att njuta av dess lukt, han skall
utrotas ur sin släkt.

31 Och HERREN talade till Mose och sade: **2** Se,
jag har kallat och nämnt Besalel, son till Uri, son
till Hur, av Juda stam; **3** och jag har uppfyllt honom
med Guds Ande, med vishet och förstånd och kunskap
och med allt slags slöjdskicklighet, **4** till att tänka ut
konstarbeten, till att arbeta i guld, silver och koppar, **5**
till att snida stenar för infattning och till att snida i trä,
korteligen, till att utföra alla slags arbeten. **6** Och se, jag
har givit honom till medhjälpare Oholiab, Ahisamaks son,

av Dans stam, och åt alla edra konstförfarna män har
jag givit vishet i hjärtat. Dessa skola kunna göra allt vad
jag har bjudit dig: 7 uppenbarelsetältet, vittnesbördets
ark, nådastolen därpå, alla uppenbarelsetältets tillbehör,
8 bordet med dess tillbehör, den gyllene ljusstaken med
alla dess tillbehör, rökelsealtaret, 9 brännoffersaltaret
med alla dess tillbehör, bäckenet med dess fotställning,
10 de stickade kläderna och prästen Arons andra
heliga kläder, så och hans söners prästkläder, 11
äntligen smörjelseoljan och den välluktande rökelsen till
helgedomen. De skola utföra sitt arbete i alla stycken
såsom jag har bjudit dig. 12 Och HERREN talade till
Mose och sade: 13 Tala du till Israels barn och säg:
Mina sabbater skolen I hålla, ty de äro ett tecken mellan
mig och eder, från släkte till släkte, för att I skolen veta
att jag är HERREN, som helgar eder. 14 Så hållen nu
sabbaten, ty den skall vara eder helig. Den som ohelgar
den skall straffas med döden; ty var och en som på den
dagen gör något arbete, han skall utrotas ur sin släkt. 15
Sex dagar skall arbete göras, men på sjunde dagen är
vilosabbat, en HERRENS helgdag. Var och en som gör
något arbete på sabbatsdagen skall straffas med döden.
16 Och Israels barn skola hålla sabbaten, så att de fira
den släkte efter släkte, såsom ett evigt förbund. 17 Den
skall vara ett evärdligt tecken mellan mig och Israels
barn; ty på sex dagar gjorde HERREN himmel och jord,
men på sjunde dagen vilade han och tog sig ro. 18 När
han nu hade talat ut med; Mose på Sinai berg, gav han
honom vittnesbördets två tavlor, tavlor av sten, på vilka
Gud hade skrivit med sitt finger.

32 Men när folket såg att Mose dröjde att komma
ned från berget, församlade de sig omkring Aron
och sade till honom: »Upp, gör oss en gud som kan gå
framför oss; ty vi veta icke vad som har vederfarits denne
Mose, honom som förde oss upp ur Egyptens land.» 2
Då sade Aron till dem: »Tagen guldringarna ut ur öronen
på edra hustrur, edra söner och edra döttrar, och bären
dem till mig. 3 Då tog allt folket av sig guldringarna som
de hade i öronen, och de buro dem till Aron; 4 och han
tog emot guldet av dem och formade det med en mejsel
och gjorde därav en gjuten kalv. Och de sade: »Detta är
din Gud, Israel, han som har fört dig upp ur Egyptens
land.» 5 När Aron såg detta, byggde han ett altare åt
honom. Och Aron lät utropa och säga: »I morgon bliver
en HERRENS högtid.» 6 Dagen därefter stodo de bittida
upp och offrade brännoffer och buro fram tackoffer, och
folket satte sig ned till att äta och dricka, och därpå stodo
de upp till att leka. 7 Då sade HERREN till Mose: »Gå
ditned, ty ditt folk, som du har fört upp ur Egyptens land,
har tagit sig till, vad fördärvligt är. 8 De hava redan vikit
av ifrån den väg som jag bjöd dem gå; de hava gjort sig
en gjuten kalv. Den hava de tillbett, åt den hava de offrat,
och sagt: 'Detta är din Gud, Israel, han som har fört dig
upp ur Egyptens land.» 9 Och HERREN sade ytterligare
till Mose: »Jag ser att detta folk är ett hårdnackat folk.
10 Så låt mig nu vara, på det att min vrede må brinna
mot dem, och på det att jag må förgöra dem; dig vill jag
sedan göra till ett stort folk.» 11 Men Mose bönföll inför
HERREN, sin Gud, och sade: »HERRE, varför skulle
din vrede brinna mot ditt folk, som du med stor kraft
och stark hand har fört ut ur Egyptens land? 12 Varför
skulle egyptierna få säga: 'Till deras olycka har han fört
dem ut, till att dräpa dem bland bergen och förgöra dem
från jorden'? Vänd dig ifrån din vredes glöd, och ångra
det onda du nu har i sinnet mot ditt folk. 13 Tänk på
Abraham, Isak och Israel, dina tjänare, åt vilka du med
ed vid dig själv har givit det löftet: 'Jag skall göra eder
säd talrik såsom stjärnorna på himmelen, och hela det
land som jag har talat om skall jag giva åt eder säd, och
de skola få det till evärdlig arvedel.'» 14 Då ångrade
HERREN det onda som han hade hotat att göra mot
sitt folk. 15 Och Mose vände sig om och steg ned från
berget, och han hade med sig vittnesbördets två tavlor.
Och på tavlornas båda sidor var skrivet både på den ena
sidan och på den andra var skrivet. 16 Och tavlorna voro
gjorda av Gud, och skriften var Guds skrift, inristad på
tavlorna. 17 När Josua nu hörde huru folket skriade,
sade han till Mose: »Krigsrop höres i lägret.» 18 Men
han svarade: »Det är varken segerrop som höres, ej
heller är det ett ropande såsom efter nederlag; det är
sång jag hör.» 19 När sedan Mose kom närmare lägret
och fick se kalven och dansen, upptändes hans vrede,
och han kastade tavlorna ifrån sig och slog sönder dem
nedanför berget. 20 Sedan tog han kalven som de hade
gjort, och brände den i eld och krossade den till stoft;
detta strödde han i vattnet och gav det åt Israels barn att
dricka. 21 Och Mose sade till Aron: »Vad har folket gjort
dig, eftersom du har kommit dem att begå en så stor
synd?» 22 Aron svarade: »Min herres vrede må icke
upptändas; du vet själv att detta folk är ont. 23 De sade
till mig: 'Gör oss en gud som kan gå framför oss; ty vi
veta icke vad som har vederfarits denne Mose, honom
som förde oss upp ur Egyptens land.' 24 Då sade jag till
dem: 'Den som har guld tage det av sig'; och de gåvo det
åt mig. Och jag kastade det i elden, och så kom kalven
till.» 25 Då nu Mose såg att folket var lössläppt, eftersom
Aron, till skadeglädje för deras fiender, hade släppt dem
lösa, 26 ställde han sig i porten till lägret och ropade:
»Var och en som hör HERREN till komme hit till mig.»
Då församlade sig till honom alla Levi barn. 27 Och han
sade till dem: »Så säger HERREN, Israels Gud: Var och
en binde sitt svärd vid sin länd. Gån så igenom lägret,
fram och tillbaka, från den ena porten till den andra,
Och dräpen vem I finnen, vore det också broder eller
vän eller frände. 28 Och Levi barn gjorde såsom Mose
hade sagt; och på den dagen föllo av folket vid pass tre
tusen män. 29 Och Mose sade: »Eftersom I nu haven

stått emot edra egna söner och bröder, mån I i dag taga
handfyllning till HERRENS tjänst, för att välsignelse i dag
må komma över eder.» 30 Dagen därefter sade Mose till
folket: »I haven begått en stor synd. Jag vill nu stiga
upp till HERREN och se till, om jag kan bringa försoning
för eder synd.» 31 Och Mose gick tillbaka till HERREN
och sade: »Ack, detta folk har begått en stor synd; de
hava gjort sig en gud av guld. 32 Men förlåt dem nu
deras synd; varom icke, så utplåna mig ur boken som
du skriver i.» 33 Men HERREN svarade Mose: »Den
som har syndat mot mig, honom skall jag utplåna ur min
bok. 34 Gå nu och för folket dit jag har sagt dig; se, min
ängel skall gå framför dig. Men när min hemsökelses
dag kommer, skall jag på dem hemsöka deras synd.» 35
Så straffade HERREN folket, därför att de hade gjort
kalven, den som Aron gjorde.

33 Och HERREN sade till Mose: »Upp, drag åstad
härifrån med folket som du har fört upp ur Egyptens
land, och begiv dig till det land som jag med ed har
lovat åt Abraham, Isak och Jakob, i det jag sade:
'Åt din säd skall jag giva det.' 2 Jag skall sända en
ängel framför dig och förjaga kananéerna, amoréerna,
hetiterna, perisséerna, hivéerna och jebuséerna, 3 för
att du må komma till ett land som flyter av mjölk och
honung. Ty eftersom du är ett hårdnackat folk, vill jag
icke själv draga upp med dig; jag kunde då förgöra
dig under vägen.» 4 När folket hörde detta stränga
tal, blevo de sorgsna, och ingen tog sina smycken på
sig. 5 Och HERREN sade till Mose: »Säg till Israels
barn: I ären ett hårdnackat folk. Om jag allenast ett
ögonblick droge med dig, skulle jag förgöra dig. Men
lägg nu av dig dina smycken, så vill jag se till, vad jag
skall göra med dig.» 6 Så togo då Israels barn av sig
sina smycken och voro utan dem allt ifrån vistelsen vid
Horebs berg. 7 Men Mose hade för sed att taga tältet
och slå upp det ett stycke utanför lägret; och han kallade
det »uppenbarelsetältet». Och var och en som ville
rådfråga HERREN måste gå ut till uppenbarelsetältet
utanför lägret. 8 Och så ofta Mose gick ut till tältet, stod
allt folket upp, och var och en ställde sig vid ingången
till sitt tält och skådade efter Mose, till dess han hade
kommit in i tältet. 9 Och så ofta Mose kom in i tältet,
steg molnstoden ned och blev stående vid ingången till
tältet; och han talade med Mose. 10 Och allt folket såg
molnstoden stå vid ingången till tältet; då föll allt folket
ned och tillbad, var och en vid ingången till sitt tält. 11
Och HERREN talade med Mose ansikte mot ansikte,
såsom när den ena människan talar med den andra.
Sedan vände Mose tillbaka till lägret; men hans tjänare
Josua, Nuns son, en ung man, lämnade icke tältet. 12
Och Mose sade till HERREN: »Väl säger du till mig: 'För
detta folk ditupp'; men du har icke låtit mig veta vem du
vill sända med mig Du har dock sagt: 'Jag känner dig vid
namn, och du har funnit nåd för mina ögon.' 13 Om jag
alltså har funnit nåd för dina ögon, så låt mig se dina
vägar och lära känna dig; jag vill ju finna nåd för dina
ögon. Och se därtill, att detta folk är ditt folk.» 14 Han
sade: »Skall jag då själv gå med och föra dig till ro?» 15
Han svarade honom: »Om du icke själv vill gå med, så
låt oss alls icke draga upp härifrån. 16 Ty varigenom
skall man kunna veta att jag och ditt folk hava funnit nåd
för dina ögon, om icke därigenom att du går med oss, så
att vi, jag och ditt folk, utmärkas framför alla andra folk
på jorden?» 17 HERREN svarade Mose: »Vad du nu har
begärt skall jag ock göra; ty du har funnit nåd för mina
ögon, och jag känner dig vid namn.» 18 Då sade han:
»Låt mig alltså se din härlighet.» 19 Han svarade: »Jag
skall låta all min skönhet gå förbi dig där du står, och
jag skall utropa namnet 'HERREN' inför dig; jag skall
vara nådig mot den jag vill vara nådig emot, och skall
förbarma mig över den jag vill förbarma mig över. 20
Ytterligare sade han: »Mitt ansikte kan du dock icke få
se, ty ingen människa kan se mig och leva.» 21 Därefter
sade HERREN: »Se, här är en plats nära intill mig; ställ
dig där på klippan. 22 När nu min härlighet går förbi,
skall jag låta dig stå där i en klyfta på berget, och jag
skall övertäcka dig med min hand, till dess jag har gått
förbi. 23 Sedan skall jag taga bort min hand, och då skall
du få se mig på ryggen; men mitt ansikte kan ingen se.»

34 Och HERREN sade till Mose: »Hugg ut åt dig
två stentavlor, likadana som de förra voro, så vill
jag skriva på tavlorna samma ord som stodo på de
förra tavlorna, vilka du slog sönder. 2 Och var redo till i
morgon, du skall då på morgonen stiga upp på Sinai berg
och ställa dig på toppen av berget, mig till mötes, 3 men
ingen må stiga upp med dig, och på hela berget för ingen
annan visa sig; ej heller må får och fäkreatur gå i bet
framemot detta berg.» 4 Och han högg ut två stentavlor
likadana som de förra voro. Och bittida följande morgon
begav sig Mose upp på Sinai berg, såsom HERREN hade
bjudit honom, och tog de två stentavlorna med sig. 5 Då
steg HERREN ned i molnskyn. Och han ställde sig där
nära intill honom och åkallade HERRENS namn. 6 Och
HERREN gick förbi honom, där han stod, och utropade:
»HERREN! HERREN! -- en Gud, barmhärtig och nådig,
långmodig och stor i mildhet och trofasthet, 7 som
bevarar nåd mot tusenden, som förlåter missgärning och
överträdelse och synd, men som ingalunda låter någon
bliva ostraffad, utan hemsöker fädernas missgärning
på barn och barnbarn och efterkommande i tredje och
fjärde led.» 8 Då böjde Mose sig med hast ned mot
jorden och tillbad 9 och sade: »Om jag har funnit nåd
för dina ögon, Herre, så må Herren gå med oss. Ty väl
är det ett hårdnackat folk, men du vill ju förlåta oss vår
missgärning och synd och taga oss till din arvedel.»
10 Han svarade: »Välan, jag vill sluta ett förbund. Inför
hela ditt folk skall jag göra under, sådana som icke hava
blivit gjorda i något land eller bland något folk. Och hela

det folk som du tillhör skall se att HERRENS gärningar
äro underbara, de som jag skall göra med dig. 11 Håll
de bud som jag i dag giver dig. Se, jag skall förjaga
för dig amoréerna, kananéerna, hetiterna, perisséerna,
hivéerna och jebuséerna. 12 Tag dig till vara för att sluta
förbund med inbyggarna i det land dit du kommer, och
låt dem icke bliva till en snara bland eder. 13 Fastmer
skolen I bryta ned deras altaren och slå sönder deras
stoder och hugga ned deras Aseror. 14 Ja, du skall icke
tillbedja någon annan gud, ty HERREN heter Nitälskare;
en nitälskande Gud är han. 15 Du må icke sluta något
förbund med landets inbyggare. Ty i trolös avfällighet
löpa de efter sina gudar och offra åt sina gudar; och när
de då inbjuda dig, kommer du att äta av deras offer;
16 du tager ock deras döttrar till hustrur åt dina söner,
och när då deras döttrar i avfällighet löpa efter sina
gudar, skola de förleda dina söner till att likaledes löpa
efter deras gudar. 17 Gjutna gudar skall du icke göra åt
dig. 18 Det osyrade brödets högtid skall, du hålla: i sju
dagar skall du äta osyrat bröd, såsom jag har bjudit dig,
på den bestämda tiden i månaden Abib; ty i månaden
Abib drog du ut ur Egypten. 19 Allt det som öppnar
moderlivet skall höra mig till, också allt hankön bland din
boskap, som öppnar moderlivet, såväl av fäkreaturen
som av småboskapen. 20 Men vad som bland åsnor
öppnar moderlivet skall du lösa med ett får, och om du
icke vill lösa det, skall du krossa nacken på det. Var
förstfödd bland dina söner skall du läsa. Och ingen skall
med tomma händer träda fram inför mitt ansikte. 21
Sex dagar skall du arbeta, men på sjunde dagen skall
du hålla vilodag; både under plöjningstiden och under
skördetiden skall du hålla vilodag. 22 Och veckohögtiden
skall du hålla, för förstlingen av veteskörden, så ock
bärgningshögtiden, när året har gått till ända. 23 Tre
gånger om året skall allt ditt mankön träda fram inför
HERRENS, din herres, Israels Guds, ansikte. 24 Ty
jag skall fördriva folk för dig och utvidga ditt område;
och ingen skall stå efter ditt land, när du drager upp,
tre gånger om året, för att träda fram inför HERRENS,
din Guds, ansikte. 25 Du skall icke offra blodet av mitt
slaktoffer jämte något som är syrat. Och påskhögtidens
slaktoffer skall icke lämnas kvar över natten till morgonen.
26 Det första av din marks förstlingsfrukter skall du föra
till HERRENS, din Guds, hus. Du skall icke koka en
killing i dess moders mjölk.» 27 Och HERREN sade
till Mose: »Teckna upp åt dig dessa ord; ty i enlighet
med dessa ord har jag slutit ett förbund med dig och
med Israel.» 28 Och han blev kvar där hos HERREN i
fyrtio dagar och fyrtio nätter, utan att äta och utan att
dricka. Och han skrev på tavlorna förbundets ord, de tio
orden. 29 När sedan Mose steg ned från Sinai berg,
och på vägen ned från berget hade vittnesbördets två
tavlor med sig, visste han icke att hans ansiktes hy hade
blivit strålande därav att han hade talat med honom. 30
Och när Aron och alla Israels barn sågo huru Moses
ansiktes hy strålade, fruktade de för att komma honom
nära. 31 Men Mose ropade till dem; då vände Aron och
menighetens alla hövdingar tillbaka till honom, och Mose
talade till dem. 32 Därefter kommo alla Israels barn fram
till honom, och han gav dem alla de bud som HERREN
hade förkunnat för honom på Sinai berg. 33 Och när
Mose hade slutat sitt tal till dem, hängde han ett täckelse
för sitt ansikte. 34 Men så ofta Mose skulle träda inför
HERRENS ansikte för att tala med honom, lade han av
täckelset, till dess han åter gick ut. Och sedan han hade
kommit ut, förkunnade han för Israels barn det som hade
blivit honom bjudet. 35 Då sågo Israels barn var gång
huru Moses ansiktes by strålade, och Mose hängde då
åter täckelset över sitt ansikte, till dess han ånyo skulle
gå in för att tala med honom.

35 Och Mose församlade Israels barns hela menighet
och sade till dem: »Detta är vad HERREN har
bjudit eder att göra: 2 Sex dagar skall arbete göras, men
på sjunde dagen skolen I hava helgdag, en HERRENS
vilosabbat. Var och en som på den dagen gör något
arbete skall dödas. 3 I skolen icke tända upp eld på:
sabbatsdagen, var I änären bosatta. 4 Och Mose sade
till Israels barns hela menighet: »Detta är vad HERREN
har bjudit och sagt: 5 Låten bland eder upptaga en gärd
åt HERREN, så att var och en som har ett därtill villigt
hjärta bär fram denna gård åt HERREN: guld, silver
och koppar, 6 mörkblått, purpurrött, rosenrött och vitt
garn och gethår, 7 rödfärgade vädurskinn, tahasskinn,
akacieträ, 8 olja till ljusstaken, kryddor till smörjelseoljan
och till den välluktande rökelsen, 9 äntligen onyxstenar
och infattningsstenar, till att användas för efoden och
för bröstskölden. 10 Och alla konstförfarna män bland
eder må komma och förfärdiga allt vad HERREN har
bjudit: 11 tabernaklet, dess täckelse och överdraget
till detta, dess häktor, bräder, tvärstänger, stolpar och
fotstycken, 12 arken med dess stänger, nådastolen och
den förlåt som skall hänga framför den, 13 bordet med
dess stänger och alla dess tillbehör och skådebröden,
14 ljusstaken med dess tillbehör och dess lampor, oljan
till ljusstaken, 15 rökelsealtaret med dess stänger,
smörjelseoljan och den välluktande rökelsen, förhänget
för ingången till tabernaklet, 16 brännoffersaltaret med
tillhörande koppargaller, dess stänger och alla dess
tillbehör, bäckenet med dess fotställning, 17 omhängena
till förgården, dess stolpar och fotstycken, förhänget
för porten till förgården, 18 tabernaklets pluggar och
förgårdens pluggar med deras streck, 19 äntligen
de stickade kläderna till tjänsten i helgedomen och
prästen Arons andra heliga kläder, så ock hans söners
prästkläder.» 20 Och Israels barns hela menighet gick
sin väg bort ifrån Mose. 21 Sedan kommo de tillbaka,
var och en som av sitt hjärta manades därtill; och var
och en som hade en därtill villig ande bar fram en gärd

åt HERREN till förfärdigande av uppenbarelsetältet och
till allt arbete därvid och till de heliga kläderna. 22 De
kommo, både män och kvinnor, och framburo, var och en
efter sitt hjärtas villighet, spännen, örringar, fingerringar
och halssmycken, alla slags klenoder av guld, var och
en som kunde offra åt HERREN någon gåva av guld. 23
Och var och en som hade i sin ägo mörkblått, purpurrött,
rosenrött eller vitt garn eller gethår eller rödfärgade
vädurskinn eller tahasskinn bar fram det. 24 Och var
och en som kunde giva såsom gärd något av silver eller
koppar bar fram sin gärd åt HERREN. Och var och en
som hade i sin ägo akacieträ till förfärdigande av något
slags arbete bar fram det. 25 Och alla konstförfarna
kvinnor spunno med sina händer mörkblått, purpurrött,
rosenrött och vitt garn och buro fram sin spånad; 26 och
alla kvinnor som av sitt hjärta manades därtill och hade
lärt konsten spunno gethår. 27 Och hövdingarna buro
fram onyxstenar och infattningsstenar, till att användas för
efoden och för bröstskölden, 28 vidare kryddor och olja,
till att användas för ljusstaken och smörjelseoljan och den
välluktande rökelsen. 29 Var och en av Israels barn, man
eller kvinna, vilkens hjärta var villigt att bära fram något
till förfärdigande av allt det som HERREN genom Mose
hade bjudit att man skulle göra, bar fram sin frivilliga
gåva åt HERREN. 30 och Mose sade till Israels barn:
»Sen, HERREN har kallat och nämnt Besalel, son till Uri,
son till Hur, av Juda stam; 31 och han har uppfyllt honom
med Guds Ande, med vishet, med förstånd och kunskap
och med allt slags slöjdskicklighet, 32 både till att tänka
ut konstarbeten och till att arbeta i guld, silver och koppar,
33 till att smida stenar för infattning: och till att snida
i trä, korteligen, till att utföra alla slags konstarbeten.
34 Åt honom och åt Oholiab, Ahisamaks son, av Dans
stam, har han ock givit förmåga att undervisa andra. 35
Han har uppfyllt deras hjärtan med vishet till att utföra
alla slags snideriarbeten och konstvävnader och brokiga
vävnader av mörkblått, purpurrött, rosenrött och vitt garn,
så ock andra vävnader, korteligen, alla slags arbeten
och särskilt konstvävnadsarbeten.

36 Och Besalel och Oholiab och alla andra
konstförfarna män, åt vilka HERREN har givit
vishet och förstånd till att veta huru de skola utföra allt
arbete vid helgedomens förfärdigande, skola utföra det,
i alla stycken såsom HERREN har bjudit.» 2 Därefter
kallade Mose till sig Besalel och Oholiab och alla de
andra konstförfarna männen, åt vilka HERREN hade
givit vishet i hjärtat, alla som av sitt hjärta manades att
träda fram för att utföra arbetet. 3 Och de mottogo från
Mose hela den gärd som Israels barn hade burit fram till
utförande av arbetet vid helgedomens förfärdigande.
Men man fortfor att bära fram till honom frivilliga gåvor,
morgon efter morgon. 4 Då kommo alla de konstförfarna
män som utförde allt arbetet till helgedomen, var och en
från det arbete som han utförde, 5 och sade till Mose:
»Folket bär fram mer än som behöves för att verkställa
det arbete som HERREN har bjudit oss att utföra.» 6 Då
bjöd Mose att man skulle låta utropa i lägret: »Ingen,
vare sig man eller kvinna, må vidare arbeta för att göra
något till helgedomen.» Så avhölls folket ifrån att bära
fram flera gåvor. 7 Ty vad man hade skaffat samman
var tillräckligt för allt det arbete som skulle göras, och
man hade till och med över. 8 Så gjorde nu alla de
konstförfarna arbetarna tabernaklet av tio tygvåder; av
tvinnat vitt garn och av mörkblått, purpurrött och rosenrött
garn gjorde man dem, med keruber på, i konstvävnad. 9
Var våd gjordes tjuguåtta alnar lång och fyra alnar bred;
alla våderna fingo samma mått. 10 Och man fogade
tillhopa fem av våderna med varandra; likaså fogade
man tillhopa de fem övriga våderna med varandra. 11
Och man satte öglor av mörkblått garn i kanten på den
ena våden, ytterst på det hopfogade stycket; så gjorde
man ock i kanten på den våd som satt ytterst i det
andra hopfogade stycket. 12 Femtio öglor satte man
på den ena våden, och femtio öglor satte man ytterst
på motsvarande våd i det andra hopfogade stycket, så
att öglorna svarade emot varandra. 13 Och man gjorde
femtio häktor av guld och fogade våderna tillhopa med
varandra medelst häktorna, så att tabernaklet utgjorde
ett helt. 14 Man gjorde och tygvåder av gethår till ett
täckelse över tabernaklet; elva sådana våder gjorde
man. 15 Var våd gjordes trettio alnar lång och fyra alnar
bred, de elva våderna fingo samma mått. 16 Fem av
våderna fogade man tillhopa till ett särskilt stycke, 17 och
likaledes de sex övriga våderna till ett särskilt stycke.
Och man satte femtio öglor i kanten på den våd som
satt ytterst i det ena hopfogade stycket, och femtio öglor
satte man i kanten på motsvarande våd i det andra
hopfogade stycket. 18 Och man gjorde femtio häktor
av koppar för att foga tillhopa täckelset, så att det kom
att utgöra ett helt. 19 Vidare gjorde man ett överdrag
av rödfärgade vädurskinn till täckelset, och ytterligare
ett överdrag av tahasskinn att lägga ovanpå detta. 20
Bräderna till tabernaklet gjorde man av akacieträ och
ställde dem upprätt. 21 Tio alnar långt och en och en
halv aln brett gjordes vart bräde. 22 På vart bräde
sattes två tappar, förbundna sinsemellan med en list;
så gjorde man på alla bräderna till tabernaklet. 23 Och
av tabernaklets bräder satte man tjugu på södra sidan,
söderut. 24 Och man gjorde fyrtio fotstycken av silver att
sätta under de tjugu bräderna, två fotstycken under vart
bräde för dess två tappar. 25 Likaledes satte man på
tabernaklets andra sida, den norra sidan, tjugu bräder,
26 med deras fyrtio fotstycken av silver, två fotstycken
under vart bräde. 27 Men på baksidan av tabernaklet,
västerut, satte man sex bräder. 28 Och två bräder
satte man på tabernaklets hörn, på baksidan; 29 och
vartdera av dessa var sammanfogat av två nedtill, och
likaledes sammanhängande upptill, till den första ringen.

Så gjorde man med dem båda, i de båda hörnen. **30**
Således blev det åtta bräder med tillhörande fotstycken
av silver, sexton fotstycken, nämligen två fotstycken
under vart bräde. **31** Och man gjorde tvärstänger av
akacieträ, fem till de bräder som voro på tabernaklets
ena sida, **32** och fem tvärstänger till de bräder som voro
på tabernaklets andra sida, och fem tvärstänger till de
bräder som voro på tabernaklets baksida, västerut. **33**
Och man satte den mellersta tvärstången så, att den
gick tvärs över, mitt på bräderna, från den ena ändan till
den andra. **34** Och bräderna överdrog man med guld,
och ringarna på dem, i vilka tvärstängerna skulle skjutas
in, gjorde man av guld, och tvärstängerna överdrog man
med guld. **35** Man gjorde ock förlåten av mörkblått,
purpurrött, rosenrött och tvinnat vitt garn; man gjorde
den i konstvävnad, med keruber på. **36** Och man gjorde
till den fyra stolpar av akacieträ och överdrog dem med
guld, och hakarna till dem gjordes av guld, och man göt
till dem fyra fotstycken av silver. **37** Och man gjorde
ett förhänge för ingången till tältet, i brokig vävnad av
mörkblått, purpurrött, rosenrött och tvinnat vitt garn, **38**
och till detta fem stolpar med deras hakar; och deras
knoppar och deras kransar överdrog man med guld, och
deras fem fotstycken gjordes av koppar.

37 Och Besalel gjorde arken av akacieträ, två och
en halv aln lång, en och en halv aln bred och en
och en halv aln hög. **2** Och han överdrog den med
rent guld innan och utan; och han gjorde på den en
rand av guld runt omkring. **3** Och han göt till den fyra
ringar: av guld och satte dem över de fyra fötterna, två
ringar på ena sidan och två ringar på andra sidan. **4**
Och han gjorde stänger av akacieträ och överdrog dem
med guld. **5** Och stängerna sköt han in i ringarna, på
sidorna av arken, så att man kunde bära arken. **6** Och
han gjorde en nådastol av rent guld, två och en halv aln
lång och en och en halv aln bred. **7** Och han gjorde
två keruber av guld; i drivet arbete gjorde han dem och
satte dem vid de båda ändarna av nådastolen, **8** en
kerub vid ena ändan och en kerub vid andra ändan. I ett
stycke med nådastolen gjorde han keruberna vid dess
båda ändar. **9** Och keruberna bredde ut sina vingar och
höllo dem uppåt, så att de övertäckte nådastolen med
sina vingar, under det att de hade sina ansikten vända
mot varandra; ned mot nådastolen vände keruberna
sina ansikten. **10** Han gjorde ock bordet av akacieträ,
två alnar långt, en aln brett och en och en halv aln
högt. **11** Och han överdrog det med rent guld; och han
gjorde en rand av guld därpå runt omkring. **12** Och
runt omkring det gjorde han en list av en hands bredd,
och runt omkring listen gjorde han en rand av guld. **13**
Och han göt till bordet fyra ringar av guld och satte
ringarna i de fyra hörnen vid de fyra fötterna. **14** Invid
listen sattes ringarna, för att stängerna skulle skjutas in i
dem, så att man kunde bära bordet. **15** Och han gjorde
stängerna av akacieträ och överdrog dem med guld; så
kunde man bära bordet. **16** Och han gjorde kärlen till
bordet av rent guld, faten och skålarna, bägarna och
kannorna med vilka man skulle utgjuta drickoffer. **17**
Han gjorde ock ljusstaken av rent guld. I drivet arbete
gjorde han ljusstaken med dess fotställning och dess
mittelrör; kalkarna därpå, kulor och blommor, gjordes
i ett stycke med den. **18** Och sex armar utgingo från
ljusstakens sidor, tre armar från ena sidan och tre armar
från andra sidan. **19** På den ena armen sattes tre kalkar,
liknande mandelblommor, vardera bestående av en kula
och en blomma, och på den andra armen sammalunda
tre kalkar, liknande mandelblommor, vardera bestående
av en kula och en blomma; så gjordes på de sex armar
som utgingo från ljusstaken **20** Men på själva ljusstaken
sattes fyra kalkar, liknande mandelblommor, med sina
kulor och blommor. **21** En kula sattes under det första
armparet som utgick från ljusstaken, i ett stycke med
den, och en kula under det andra armparet som utgick
från ljusstaken, i ett stycke med den, och en kula under
det tredje armparet som utgick från ljusstaken, i ett
stycke med den: alltså under de sex armar som utgingo
från den. **22** Deras kulor och armar gjordes i ett stycke
med den, alltsammans ett enda stycke i drivet arbete av
rent guld. **23** Och han gjorde till den sju lampor, så ock
lamptänger och brickor till den av rent guld. **24** Av en
talent rent guld gjorde han den med alla dess tillbehör.
25 Och han gjorde rökelsealtaret av akacieträ, en aln
långt och en aln brett -- en liksidig fyrkant -- och två
alnar högt; dess horn gjordes i ett stycke därmed. **26**
Och han överdrog det med rent guld, dess skiva, dess
väggar runt omkring och dess hörn; och han gjorde en
rand av guld därpå runt omkring. **27** Och han gjorde till
det två ringar av guld och satte dem nedanför randen,
på dess båda sidor, på de båda sidostyckena, för att
stänger skulle skjutas in i dem, så att män med dem
kunde bära altaret. **28** Och han gjorde stängerna av
akacieträ och överdrog dem med guld. **29** Han gjorde
ock den heliga smörjelseoljan och den rena, välluktande
rökelsen, konstmässigt beredda.

38 Han gjorde ock brännoffersaltaret av akacieträ, fem
alnar långt och fem alnar brett -- en liksidig fyrkant
-- och tre alnar högt. **2** Och han gjorde hörn därtill och
satte dem i dess fyra hörn; i ett stycke därmed gjordes
hörnen. Och han överdrog det med koppar. **3** Och
han gjorde altarets alla tillbehör, askkärlen, skovlarna,
skålarna, gafflarna och fyrfaten. Alla dess tillbehör gjorde
han av koppar. **4** Och han gjorde till altaret ett galler,
ett nätverk av koppar, och satte det under dess avsats,
nedtill, så att det räckte upp till mitten. **5** Och han göt fyra
ringar och satte dem i de fyra hörnen på koppargallret,
för att stängerna skulle skjutas in i dem. **6** Och han
gjorde stängerna av akacieträ och överdrog dem med
koppar. **7** Och han sköt stängerna in i ringarna på

altarets sidor, så att man kunde bära det med dem.
Ihåligt gjorde han det, av plankor. 8 Han gjorde ock
bäckenet av koppar med dess fotställning av koppar och
använde därtill speglar, som hade tillhört de kvinnor vilka
hade tjänstgöring vid ingången till uppenbarelsetältet. 9
Han gjorde ock förgården. För den södra sidan, söderut,
gjordes omhängena till förgården av tvinnat sitt garn,
hundra alnar långa; 10 till dem gjordes tjugu stolpar, och
till dessa tjugu fotstycken, av koppar, men stolparnas
hakar och kransar gjordes av silver. 11 Likaledes gjordes
de för norra sidan hundra alnar långa; till dem gjordes
tjugu stolpar, och till dessa tjugu fotstycken, av koppar,
men stolparnas hakar och kransar gjordes av silver. 12
Och för västra sidan gjordes omhängen som voro femtio
alnar långa; till dem gjordes tio stolpar, och till dessa tio
fotstycken, men stolparnas hakar och kransar gjordes av
silver. 13 Och för framsidan, österut, gjordes de femtio
alnar långa. 14 Omhängena gjordes femton alnar långa
på ena sidan därav, med tre stolpar på tre fotstycken;
likaledes gjordes omhängena på andra sidan femton
alnar långa -- alltså lika på båda sidor om porten till
förgården -- med tre stolpar på tre fotstycken. 15 Alla
omhängena runt omkring förgården gjordes av tvinnat vitt
garn; 16 och fotstyckena till stolparna gjordes av koppar,
men stolparnas hakar och kransar gjordes av silver, och
deras knoppar överdrogos med silver; 17 alla förgårdens
stolpar försågos med kransar av silver. 18 Och förhänget
för porten till förgården gjordes i brokig vävnad av
mörkblått, purpurrött, rosenrött och tvinnat vitt garn, tjugu
alnar långt och fem alnar högt, efter tygets bredd, i
likhet med förgårdens omhängen; 19 och till det gjordes
fyra stolpar på fyra fotstycken, av koppar; men deras
hakar gjordes av silver, och deras knoppar överdrogos
med silver, och deras kransar gjordes av silver. 20 Alla
pluggarna till tabernaklet och till förgården runt omkring
gjordes av koppar. 21 Följande är vad som beräknas
hava åtgått till tabernaklet, vittnesbördets tabernakel,
vilken beräkning gjordes efter Moses befallning genom
leviternas försorg, under ledning av Itamar, prästen
Arons son; 22 och Besalel, son till Uri, son till Hur,
av Juda stam, förfärdigade allt vad HERREN hade
bjudit Mose, 23 och till medhjälpare hade han Oholiab,
Ahisamaks son, av Dans stam, en man kunnig i snideri
och konstvävnad och i konsten att väva brokigt med
mörkblått, purpurrött, rosenrött och vitt garn. 24 Det
guld som användes till arbetet, vid förfärdigandet av
hela helgedomen, det guld som hade blivit givet såsom
offer, utgjorde sammanlagt tjugunio talenter och sju
hundra trettio siklar, efter helgedomssikelns vikt. 25
Och det silver som gavs av dem i menigheten, vilka
inmönstrades, utgjorde ett hundra talenter och ett tusen
sju hundra sjuttiofem siklar, efter helgedomssikelns vikt.
26 En beka, det är en halv sikel, efter helgedomssikelns
vikt, kom på var person, på var och en som upptogs
bland de inmönstrade, var och en som var tjugu år
gammal eller därutöver: sex hundra tre tusen fem hundra
femtio personer. 27 Och de hundra talenterna silver
användes till gjutningen av fotstyckena för helgedomen
och av fotstyckena för förlåten, ett hundra talenter till ett
hundra fotstycken, en talent till vart fotstycke. 28 Och
de ett tusen sju hundra sjuttiofem siklarna användes
till att göra hakar till stolparna och till att överdraga
deras knoppar och göra kransar till dem. 29 Och den
koppar som hade blivit given såsom offer utgjorde sjuttio
talenter och två tusen fyra hundra siklar. 30 Därav gjorde
man fotstyckena till uppenbarelsetältets ingång, så ock
kopparaltaret med tillhörande koppargaller och altarets
alla tillbehör, 31 vidare fotstyckena till förgården, runt
omkring, och fotstyckena till förgårdens port, äntligen
alla tabernaklets pluggar och alla förgårdens pluggar,
runt omkring.

39 Och av det mörkblåa, det purpurröda och det
rosenröda garnet gjorde man stickade kläder till
tjänsten i helgedomen; och man gjorde de andra heliga
kläderna som Aron skulle hava, såsom HERREN hade
bjudit Mose. 2 Efoden gjorde man av guld och av
mörkblått, purpurrött, rosenrött och tvinnat vitt garn. 3
Man hamrade ut guldet till tunna plåtar och skar dessa
i trådar, så att man kunde väva in det i det mörkblåa,
det purpurröda, det rosenröda och det vita garnet, med
konstvävnad. 4 Till den gjorde man axelstycken, som
skulle fästas ihop; vid sina båda ändar fästes den ihop. 5
Och skärpet, som skulle sitta på efoden och sammanhålla
den, gjordes i ett stycke med den och av samma slags
vävnad: av guld och av mörkblått, purpurrött, rosenrött
och tvinnat vitt garn, allt såsom HERREN hade bjudit
Mose. 6 Och onyxstenarna omgav man med flätverk av
guld; på dem voro Israels söners namn inristade, på
samma sätt som man graverar signetringar. 7 Och man
satte dem på efodens axelstycken, för att stenarna skulle
bringa Israels barn i åminnelse, allt såsom HERREN hade
bjudit Mose. 8 Bröstskölden gjorde man i konstvävnad,
i samma slags vävnad som efoden: av guld och av
mörkblått, purpurrött, rosenrött och tvinnat vitt garn. 9
Bröstskölden gjordes liksidigt fyrkantig, i form av en
väska gjorde man den: ett kvarter lång och ett kvarter
bred, i form av en väska. 10 Och man besatte den med
fyra rader stenar: i första raden en karneol, en topas och
en smaragd; 11 i andra raden en karbunkel, en safir och
en kalcedon; 12 i tredje raden en hyacint, en agat och
en ametist; 13 i fjärde raden en krysolit, en onyx och
en jaspis. Med flätverk av guld blevo de omgivna i sina
infattningar. 14 Stenarna voro tolv, efter Israels söners
namn, en för vart namn; var sten bar namnet på en av de
tolv stammarna, inristat på samma sätt som man graverar
signetringar. 15 Och man gjorde till bröstskölden kedjor i
virat arbete, såsom man gör snodder, av rent guld. 16
Man gjorde vidare två flätverk av guld och två ringar av

guld och satte dessa båda ringar i två av bröstsköldens
hörn. 17 Och man fäste de båda guldsnodderna vid
de båda ringarna, i bröstsköldens hörn. 18 Och de två
snoddernas båda andra ändar fäste man vid de två
flätverken och fäste dem så vid efodens axelstycken på
dess framsida. 19 Och man gjorde två andra ringar av
guld och satte dem i bröstsköldens båda andra hörn, vid
den kant därpå, som var vänd inåt mot efoden. 20 Och
ytterligare gjorde man två ringar av guld och fäste dem
vid efodens båda axelstycken, nedtill på dess framsida,
där den fästes ihop, ovanför efodens skärp. 21 Och
man knöt fast bröstskölden med ett mörkblått snöre,
som gick från dess ringar in i efodens ringar, så att
den satt ovanför efodens skärp, på det att bröstskölden
icke skulle lossna från efoden, allt såsom HERREN
hade bjudit Mose. 22 Efodkåpan gjorde man av vävt
tyg, helt och hållet mörkblått. 23 Och mitt på kåpan
gjordes en öppning, lik öppningen på en pansarskjorta;
öppningen omgavs nämligen med en kant, för att den
icke skulle slitas sönder. 24 Och på kåpans nedre fåll
satte man granatäpplen, gjorda av mörkblått, purpurrött
och rosenrött tvinnat garn. 25 Och man gjorde bjällror av
rent guld och satte dessa bjällror mellan granatäpplena
runt omkring fållen på kåpan, mellan granatäpplena:
26 en bjällra och så ett granatäpple, sedan en bjällra
och så åter ett granatäpple, runt omkring fållen på
kåpan, att bäras vid tjänstgöringen, såsom HERREN
hade bjudit Mose. 27 Och man gjorde åt Aron och
hans söner livklädnaderna av vitt garn, i vävt arbete, 28
huvudbindeln av vitt garn, högtidshuvorna av vitt garn
och linnebenkläderna av tvinnat vitt garn, 29 äntligen
bältet av tvinnat vitt garn och av mörkblått, purpurrött
och rosenrött garn, i brokig vävnad, allt såsom HERREN
hade bjudit Mose. 30 Och man gjorde plåten till det heliga
diademet av rent guld, och på den skrev man, såsom
man graverar signetringar: »Helgad åt HERREN.» 31
Och man fäste vid den ett mörkblått snöre och satte den
ovanpå huvudbindeln, allt såsom HERREN hade bjudit
Mose. 32 Så blev då allt arbetet på uppenbarelsetältets
tabernakel fullbordat. Israels barn utförde det; de gjorde
i alla stycken såsom HERREN hade bjudit Mose. 33
Och de förde fram till Mose tabernaklet, dess täckelse
och alla dess tillbehör, dess häktor, bräder, tvärstänger,
stol par och fotstycken, 34 överdraget av rödfärgade
vädurskinn och överdraget av tahasskinn och den förlåt
som skulle hänga framför arken, 35 vidare vittnesbördets
ark med dess stänger, så ock nådastolen, 36 bordet
med alla dess tillbehör och skådebröden, 37 den gyllene
ljusstaken, lamporna som skulle sättas på den och alla
dess andra tillbehör, oljan till ljusstaken, 38 det gyllene
altaret, smörjelseoljan och den välluktande rökelsen,
förhänget för ingången till tältet, 39 kopparaltaret med
tillhörande koppargaller, dess stänger och alla dess
tillbehör, däckenet med dess fotställning. 40 omhängena
till förgården, dess stolpar och fotstycken, förhänget
för porten till förgården, dess streck och pluggar, alla
redskap till arbetet vid uppenbarelsetältets tabernakel 41
äntligen de stickade kläderna till tjänsten i helgedomen
och prästen Arons andra heliga kläder, så ock hans
söners prästkläder. 42 Såsom HERREN hade bjudit
Mose så hade Israels barn i alla stycken gjort allt arbete.
43 Och Mose besåg allt arbetet och fann att de hade
utfört det, att de hade gjort såsom HERREN hade bjudit.
Och Mose välsignade dem

40 Och HERREN talade till Mose och sade: 2 »När
den första månaden ingår, skall du på första dagen
i månaden uppsätta uppenbarelsetältets tabernakel. 3
Och du skall däri sätta vittnesbördets ark och hänga
förlåten framför arken. 4 Och du skall föra bordet ditin
och lägga upp på detta vad där skall vara upplagt; och du
skall föra ditin ljusstaken och sätta upp lamporna på den.
5 Och du skall ställa det gyllene rökelsealtaret framför
vittnesbördets ark; och du skall sätta upp förhänget
för ingången till tabernaklet. 6 Och brännoffersaltaret
skall du ställa framför ingången till uppenbarelsetältets
tabernakel. 7 Och du skall ställa däckenet mellan
uppenbarelsetältet och altaret och gjuta vatten däri. 8
Och du skall sätta upp förgårdshägnaden runt omkring
och hänga upp förhänget för porten till förgården. 9
Och du skall taga smörjelseoljan och smörja tabernaklet
och allt vad däri är och helga det jämte alla dess
tillbehör, så att det bliver heligt. 10 Du skall ock smörja
brännoffersaltaret jämte alla dess tillbehör och helga
altaret; så bliver altaret högheligt. 11 Du skall ock smörja
däckenet jämte dess fotställning och helga det. 12
Därefter skall du föra Aron och hans söner fram till
uppenbarelsetältets ingång och två dem med vatten.
13 Och du skall sätta på Aron del heliga kläderna, och
smörja honom och helga honom till att bliva präst åt
mig 14 Och du skall föra fram hans söner och sätta
livklädnader på dem. 15 Och du skall smörja dem, såsom
du smorde deras fader, till att bliva präster åt mig. Så
skall denna deras smörjelse bliva för dem en invigning
till ett evärdligt prästadöme, släkte efter släkte. 16 Och
Mose gjorde detta; han gjorde i alla stycken såsom
HERREN hade bjudit honom. 17 Så blev då tabernaklet
uppsatt i första månaden av andra året, på första dagen
i månaden. 18 Då satte Mose upp tabernaklet. Han
lade ut dess fotstycken, ställde fast dess bräder, sköt in
dess tvärstänger och satte upp dess stolpar. 19 Och
han bredde täckelset över tabernaklet och lade ovanpå
täckelset dess överdrag allt såsom HERREN hade bjudit
Mose. 20 Och han tog vittnesbördet och lade det in
i arken och satte stängerna på arken; och han satte
nådastolen ovanpå arken. 21 Sedan förde han arken in
i tabernaklet och satte upp förlåten som skulle hänga
framför arken, och hängde så för vittnesbördets ark, allt
såsom HERREN hade bjudit Mose. 22 Och han satte

bordet i uppenbarelsetältet, vid tabernaklets norra sida,
utanför förlåten, **23** och lade upp på detta de bröd som
skulle vara upplagda inför HERRENS ansikte, allt såsom
HERREN hade bjudit Mose. **24** Och han ställde ljusstaken
in i uppenbarelsetältet, mitt emot bordet, på tabernaklets
södra sida, **25** och satte upp lamporna inför HERRENS
ansikte, såsom HERREN hade bjudit Mose. **26** Och
han ställde det gyllene altaret in i uppenbarelsetältet,
framför förlåten, **27** och antände välluktande rökelse
därpå, såsom HERREN hade bjudit Mose. **28** Och
han satte upp förhänget för ingången till tabernaklet.
29 Och brännoffersaltaret ställde han vid ingången till
uppenbarelsetältets tabernakel och offrade brännoffer
och spisoffer därpå, såsom HERREN hade bjudit Mose.
30 Och han ställde bäckenet mellan uppenbarelsetältet
och altaret och göt vatten till tvagning däri. **31** Och Mose
och Aron och hans söner tvådde sedermera sina händer
och fötter med vatten därur; **32** så ofta de skulle gå in
i uppenbarelsetältet eller träda fram till altaret, tvådde
de sig, såsom HERREN hade bjudit Mose. **33** Och han
satte upp förgårdshägnaden runt omkring tabernaklet
och altaret, och hängde upp förhänget för porten till
förgården. Så fullbordade Mose allt arbetet. **34** Då
övertäckte molnskyn uppenbarelsetältet, och HERRENS
härlighet uppfyllde tabernaklet; **35** och Mose kunde icke
gå in i uppenbarelsetältet, eftersom molnskyn vilade
däröver och HERRENS härlighet uppfyllde tabernaklet.
36 Och så ofta molnskyn höjde sig från tabernaklet, bröto
Israels barn upp; så gjorde de under hela sin vandring.
37 Men så länge molnskyn icke höjde sig, bröto de icke
upp, utan stannade ända till den dag då den åter höjde
sig. **38** Ty HERRENS molnsky vilade om dagen över
tabernaklet, och om natten var eld i den; så var det inför
alla Israels barns ögon under hela deras vandring.

3 Mosebok

1 Och HERREN kallade på Mose och talade till honom
ur uppenbarelsetältet och sade: **2** Tala till Israels barn
och säg till dem: När någon bland eder vill bära fram ett
offer åt HERREN, skolen I taga edert offer av boskapen,
antingen av fäkreaturen eller av småboskapen. **3** Om
han vill bära fram ett brännoffer av fäkreaturen, så skall
han därtill taga ett felfritt djur av hankön och föra det
fram till uppenbarelsetältets ingång, för att han må bliva
välbehaglig inför HERRENS ansikte. **4** Och han skall
lägga sin hand på brännoffersdjurets huvud; så bliver
det välbehagligt, och försoning bringas för honom. **5**
Och han skall slakta ungtjuren inför HERRENS ansikte;
och Arons söner, prästerna, skola bära fram blodet, och
de skola stänka blodet runt omkring på det altare som
står vid ingången till uppenbarelsetältet. **6** Och han skall
draga av huden på brännoffersdjuret och dela det i dess
stycken. **7** Och prästen Arons söner skola göra upp
eld på altaret och lägga ved på elden. **8** Och Arons
söner, prästerna, skola lägga styckena, huvudet och
istret ovanpå veden som ligger på altarets eld. **9** Men
inälvorna och fötterna skola tvås i vatten. Och prästen
skall förbränna alltsammans på altaret: ett brännoffer, ett
eldsoffer till en välbehaglig lukt för HERREN. **10** Men
om han vill bära fram ett brännoffer av småboskapen,
vare sig av fåren eller av getterna, så skall han därtill
taga ett felfritt djur av hankön. **11** Och han skall slakta
det vid sidan av altaret, norrut, inför HERRENS ansikte,
och Arons söner, prästerna, skola stänka dess blod på
altaret runt omkring. **12** Och han skall dela det i dess
stycken och frånskilja dess huvud och ister; och prästen
skall lägga detta ovanpå veden som ligger på altarets
eld. **13** Men inälvorna och fötterna skola tvås i vatten.
Och prästen skall offra alltsammans och förbränna det
på altaret; det är ett brännoffer, ett eldsoffer till en
välbehaglig lukt för HERREN. **14** Men om han vill bära
fram åt HERREN ett brännoffer av fåglar, så skall han
taga sitt offer av turturduvor eller av unga duvor. **15**
Och prästen skall bära fram djuret till altaret och vrida
huvudet av det och förbränna det på altaret. Och dess
blod skall utkramas på altarets vägg. **16** Men dess kräva
med orenligheten däri skall han taga ut, och han skall
kasta den vid sidan av altaret, österut, på askhögen.
17 Och han skall fläka upp det invid vingarna, dock
utan att frånskilja dessa; och prästen skall förbränna
det på altaret, ovanpå veden som ligger på elden. Det
är ett brännoffer, ett eldsoffer till en välbehaglig lukt för
HERREN.

2 Och när någon vill bära fram ett spisoffer åt HERREN
skall hans offer vara av fint mjöl, och han skall gjuta
olja därpå och lägga rökelse därpå. **2** Och han skall bära
det fram till Arons söner, prästerna; och prästen skall
taga en handfull därav, nämligen av mjölet och oljan,
därtill all rökelsen, och skall på altaret förbränna detta,
som utgör själva altaroffret: ett eldsoffer till en välbehaglig
lukt för HERREN. **3** Och det som är över av spisoffret
skall tillhöra Aron och hans söner. Bland HERRENS
eldsoffer är det högheligt. **4** Men när du vill bära fram ett
spisoffer av det som bakas i ugn, skall det vara av fint
mjöl, osyrade kakor, begjutna med olja, och osyrade
tunnkakor, smorda med olja. **5** Och om ditt offer är ett
spisoffer som tillredes på plåt, så skall det vara av fint
mjöl, begjutet med olja, osyrat. **6** Du skall bryta sönder
det i stycken och gjuta olja därpå. Det är ett spisoffer. **7**
Och om ditt offer är ett spisoffer som tillredes i panna, så
skall det tillredas av fint mjöl med olja. **8** Det spisoffer
som är tillrett på något av dessa sätt skall du föra fram
till HERREN; det skall bäras fram till prästen, och han
skall hava det fram till altaret. **9** Och prästen skall av
spisoffret taga den del som utgör själva altaroffret och
förbränna den på altaret: ett eldsoffer till en välbehaglig
lukt för HERREN. **10** Och det som är över av spisoffret
skall tillhöra Aron och hans söner. Bland HERRENS
eldsoffer är det högheligt. **11** Intet spisoffer som I viljen
bära fram åt HERREN skall vara syrat, ty varken av
surdeg eller av honung skolen I förbränna något såsom
eldsoffer åt HERREN. **12** Såsom förstlingsoffer mån I
bära fram sådant åt HERREN, men på altaret må det
icke komma för att vara en välbehaglig lukt. **13** Och alla
dina spisoffer skall du beströ med salt; du må icke låta
din Guds förbunds salt fattas på ditt spisoffer. Till alla
dina offer skall du offra salt. **14** Men om du vill bära fram
åt HERREN ett spisoffer av förstlingsfrukter, skall du
såsom ett sådant spisoffer av dina förstlingsfrukter böra
fram ax, rostade vid eld, sönderstötta, av grönskuren
säd. **15** Och du skall gjuta olja därpå och lägga rökelse
därpå. Det är ett spisoffer. **16** Och prästen skall förbränna
den del av de sönderstötta axen och av oljan, som utgör
själva altaroffret, jämte all rökelsen därpå: ett eldsoffer åt
Herren.

3 Och om någon vill bära fram ett tackoffer, och han
vill taga sitt offer av fäkreaturen, så skall han ställa
fram inför HERRENS ansikte ett felfritt djur, antingen
av hankön eller av honkön. **2** Och han skall lägga
sin hand på sitt offerdjurs huvud och sedan slakta det
vid ingången till uppenbarelsetältet; och Arons söner,
prästerna, skola stänka blodet på altaret runt omkring. **3**
Och av tackoffret skall han såsom eldsoffer åt Herren
bära fram det fett som omsluter inälvorna, och allt
det fett som sitter på inälvorna, **4** och båda njurarna
med det fett som sitter på dem invid länderna, så ock
leverfettet, vilket han skall frånskilja invid njurarna. **5**
Och Arons söner skola förbränna det på altaret, ovanpå
brännoffret, på veden som ligger på elden: ett eldsoffer
till en välbehaglig lukt för Herren. **6** Men om någon vill

bära fram åt HERREN ett tackoffer av småboskapen, så
skall han därtill taga ett felfritt djur, av hankön eller av
honkön. 7 Om det är ett får som han vill offra, så skall
han ställa fram det inför HERRENS ansikte. 8 Och han
skall lägga sin hand på sitt offerdjurs huvud och sedan
slakta det framför uppenbarelsetältet; och Arons söner
skola stänka dess blod på altaret runt omkring. 9 Och av
tackoffersdjuret skall han såsom eldsoffer åt HERREN
offra dess fett, hela svansen, frånskild invid ryggraden,
och det fett som omsluter inälvorna, och allt det fett som
sitter på inälvorna, 10 och båda njurarna med det fett
som sitter på dem invid länderna, så ock leverfettet, vilket
han skall frånskilja invid njurarna. 11 Och prästen skall
förbränna det på altaret: en eldsoffersspis åt HERREN.
12 Likaledes, om någon vill offra en get, så skall han
ställa fram denna inför HERRENS ansikte. 13 Och han
skall lägga sin hand på dess huvud och sedan slakta
den framför uppenbarelsetältet; och Arons söner skola
stänka dess blod på altaret runt omkring. 14 Och han
skall därav såsom eldsoffer åt HERREN offra det fett
som omsluter inälvorna, och allt det fett som sitter på
inälvorna, 15 och båda njurarna med det fett som sitter
på dem invid länderna, så ock leverfettet, vilket han skall
frånskilja invid njurarna. 16 Och prästen skall förbränna
detta på altaret: en eldsoffersspis, till en välbehaglig lukt.
Allt fettet skall tillhöra HERREN. 17 Detta skall vara en
evärdlig stadga för eder från släkte till släkte, var I än
ären bosatta: intet fett och intet blod skolen I förtära.

4 Och HERREN talade till Mose och sade: 2 Tala
till Israels barn och säg: Om någon ouppsåtligen
syndar mot något HERRENS bud genom vilket något
förbjudes, och han alltså gör något som är förbjudet, så
gäller följande: 3 Om det är den smorde prästen som
har syndat och därvid dragit skuld över folket, så skall
han för den synd han har begått offra en felfri ungtjur
åt HERREN till syndoffer. 4 Och han skall föra tjuren
fram inför HERRENS ansikte, till uppenbarelsetältets
ingång. Och han skall lägga sin hand på tjurens huvud
och sedan slakta tjuren inför HERRENS ansikte. 5 Och
den smorde prästen skall taga något av tjurens blod och
bära det in i uppenbarelsetältet, 6 och prästen skall
doppa sitt finger i blodet och stänka blodet sju gånger
inför HERRENS ansikte, vid förlåten till helgedomen. 7
Därefter skall prästen med blodet bestryka hornen på den
välluktande rökelsens altare, som står inför HERRENS
ansikte i uppenbarelsetältet; men allt det övriga blodet av
tjuren skall han gjuta ut vid foten av brännoffersaltaret,
som står vid ingången till uppenbarelsetältet. 8 Och
allt syndofferstjurens fett skall han taga ut ur honom -
- det fett som omsluter inälvorna, och allt det fett som
sitter på inälvorna, 9 och båda njurarna med det fett
som sitter på dem invid länderna, så ock leverfettet,
vilket han skall frånskilja invid njurarna -- 10 på samma
sätt som detta tages ut ur tackofferstjuren; och prästen
skall förbränna det på brännoffersaltaret. 11 Men tjurens
hud och allt hans kött jämte hans huvud och hans fötter
hans inälvor och hans orenlighet, 12 korteligen, allt det
övriga av tjuren, skall han föra bort utanför lägret till
en ren plats, där man slår ut askan, och bränna upp
det på ved i eld; på den plats där man slår ut askan
skall det brännas upp. 13 Och om Israels hela menighet
begår synd ouppsåtligen, och utan att församlingen
märker det, i det att de bryta mot något Herrens bud
genom vilket något förbjudes och så ådraga sig skuld,
14 och den synd de hava begått sedan bliver känd,
så skall församlingen offra en ungtjur till syndoffer. De
skola föra honom fram inför uppenbarelsetältet; 15 och
de äldste i menigheten skola lägga sina händer på
tjurens huvud inför Herrens ansikte, och sedan skall
man slakta tjuren inför HERRENS ansikte. 16 Och den
smorde prästen skall bära något av tjurens blod in i
uppenbarelsetältet, 17 och prästen skall doppa sitt finger
i blodet och stänka sju gånger inför HERRENS ansikte,
vid förlåten. 18 Därefter skall han med blodet bestryka
hornen på det altare som står inför HERRENS ansikte
i uppenbarelsetältet; men allt det övriga blodet skall
han gjuta ut vid foten av brännoffersaltaret, som står
vid ingången till uppenbarelsetältet. 19 Och allt tjurens
fett skall han taga ut ur honom och förbränna det på
altaret. 20 Så skall han göra med tjuren; såsom han
skulle göra med den förra syndofferstjuren, så skall han
göra med denna. När så prästen bringar försoning för
dem, då bliver dem förlåtet. 21 Och han skall föra ut
tjuren utanför lägret och bränna upp honom, såsom han
skulle göra med den förra tjuren. Detta är syndoffret för
församlingen. 22 Om en hövding syndar, i det att han
ouppsåtligen bryter mot något HERRENS, sin Guds,
bud genom vilket något förbjudes, och han själv märker
att han har ådragit sig skuld, 23 eller av någon får veta
vilken synd han har begått, så skall han såsom sitt offer
föra fram en bock, ett felfritt djur av hankön. 24 Och han
skall lägga sin hand på bockens huvud och sedan slakta
honom på samma plats där man slaktar brännoffret, inför
HERRENS ansikte. Det är ett syndoffer. 25 Och prästen
skall taga något av syndoffrets blod på sitt finger och
stryka på brännoffersaltarets horn; men det övriga blodet
skall han gjuta ut vid foten av brännoffersaltaret. 26
Och allt fettet skall han förbränna på altaret, såsom det
sker med tackoffersdjurets fett. När så prästen bringar
försoning för honom, till rening från hans synd, då bliver
honom förlåtet. 27 Och om någon av det meniga folket
syndar ouppsåtligen, därigenom att han bryter mot något
HERRENS bud genom vilket något förbjudes, och han
själv märker att han har ådragit sig skuld, 28 eller av
någon får veta vilken synd han har begått, så skall han,
såsom sitt offer för den synd han har begått, föra fram
en felfri get, ett djur av honkön. 29 Och han skall lägga
sin hand på syndoffersdjurets huvud och sedan slakta

syndoffersdjuret på den plats där brännoffersdjuren
slaktas. 30 Och prästen skall taga något av blodet på sitt
finger och stryka det på brännoffersaltarets horn; men allt
det övriga blodet skall han gjuta ut vid foten av altaret. 31
Och allt fettet skall han taga ut, på samma sätt som fettet
tages ut ur tackoffersdjuret, och prästen skall förbränna
det på altaret, till en välbehaglig lukt för HERREN. När
så prästen bringar försoning för honom, då bliver honom
förlåtet. 32 Men om någon vill offra ett lamm till syndoffer,
så skall han föra fram ett felfritt djur av honkön. 33 Och
han skall lägga sin hand på syndoffersdjurets huvud
och sedan slakta det till syndoffer på samma plats där
man slaktar brännoffersdjuren. 34 Och prästen skall
taga något av syndoffrets blod på sitt finger och stryka
på brännoffersaltarets horn; men allt det övriga blodet
skall han gjuta ut vid foten av altaret. 35 Och allt fettet
skall han taga ut, på samma sätt som fettet tages ut
ur tackoffersfåret, och prästen skall förbränna det på
altaret, ovanpå Herrens eldsoffer. När så prästen för
honom bringar försoning för den synd han har begått, då
bliver honom förlåtet.

5 Och om någon syndar, i det att han, när han hör
edsförpliktelsen och kan vittna om något, vare sig
han har sett det eller eljest förnummit det, likväl icke
yppar detta och han sålunda bär på missgärning; 2 eller
om någon, utan att märka det, kommer vid något orent --
vare sig den döda kroppen av ett orent vilddjur, eller
den döda kroppen av ett orent boskapsdjur, eller den
döda kroppen av något slags orent smådjur -- och han
så bliver oren och ådrager sig skuld; 3 eller om han,
utan att märka det, kommer vid en människas orenhet,
det må nu vara vad som helst varigenom hon kan vara
oren, och han sedan får veta det och han så ådrager
sig skuld; 4 eller om någon, utan att märka det, svär
i obetänksamhet med sina läppar något, vare sig ont
eller gott -- det må nu vara vad som helst som man
kan svärja i obetänksamhet -- och sedan kommer till
insikt därom och han så ådrager sig skuld i något av
dessa stycken: 5 så skall han, när han har ådragit sig
skuld i något av dessa stycken, bekänna det vari han har
syndat 6 och såsom bot för den synd han har begått föra
fram åt HERREN ett hondjur av småboskapen, antingen
en tacka eller en get, till syndoffer. Och prästen skall
bringa försoning för honom, till rening från hans synd.
7 Men om han icke förmår bekosta ett sådant djur, så
skall han såsom bot för vad han har syndat bära fram
åt Herren två turturduvor eller två unga duvor, en till
syndoffer och en till brännoffer. 8 Dem skall han bära
fram till prästen, och denne skall först offra den som är
avsedd till syndoffer. Han skall vrida huvudet av den
invid halsen, dock utan att frånskilja det. 9 Och han skall
stänka något av syndoffrets blod på altarets vägg; men
det övriga blodet skall utkramas vid foten av altaret. Det
är ett syndoffer. 10 Och den andra skall han offra till ett
brännoffer, på föreskrivet sätt. När så prästen bringar
försoning för honom, till rening från den synd han har
begått, då bliver honom förlåtet. 11 Men om han icke
kan anskaffa två turturduvor eller två unga duvor, så
skall han såsom offer för vad han har syndat bära fram
en tiondedels efa fint mjöl till syndoffer, men ingen olja
skall han gjuta därpå och ingen rökelse lägga därpå,
ty det är ett syndoffer. 12 Och han skall bära det fram
till prästen, och prästen skall taga en handfull därav,
det som utgör själva altaroffret, och förbränna det på
altaret, ovanpå HERRENS eldsoffer. Det är ett syndoffer.
13 När så prästen för honom bringar försoning för den
synd han har begått i något av dessa stycken, då bliver
honom förlåtet. Och det övriga skall tillhöra prästen,
likasom vid spisoffret. 14 Och HERREN talade till Mose
och sade: 15 Om någon begår en orättrådighet, i det att
han ouppsåtligen försyndar sig genom att undanhålla
något som är helgat åt Herren, så skall han såsom bot
föra fram åt HERREN till skuldoffer av småboskapen en
felfri vädur, efter det värde du bestämmer i silver, till ett
visst belopp siklar efter helgedomssikelns vikt. 16 Och
han skall giva ersättning för det som han har undanhållit
av det helgade och skall lägga femtedelen av värdet
därtill; och detta skall han giva åt prästen. När så prästen
bringar försoning för honom genom skuldoffersväduren,
då bliver honom förlåtet. 17 Och om någon, utan att veta
det, syndar, i det att han bryter mot något HERRENS
bud genom vilket något förbjudes, och han så ådrager
sig skuld och bär på missgärning, 18 så skall han såsom
skuldoffer föra fram till prästen av småboskapen en felfri
vädur, efter det värde du bestämmer. När så prästen för
honom bringar försoning för den synd han har begått
ouppsåtligen och utan att veta det, då bliver honom
förlåtet. 19 Det är ett skuldoffer, ty han har ådragit sig
skuld inför HERREN.

6 Och HERREN talade till Mose och sade: 2 Om någon
syndar och begår en orättrådighet mot HERREN, i
det att han inför sin nästa nekar angående något som
denne har ombetrott honom eller överlämnat i hans
hand, eller angående något som han med våld har tagit;
eller i det att han med orätt avhänder sin nästa något; 3
eller i det att han, när han har hittat något borttappat,
nekar därtill och svär falskt i någon sak, vad det nu
må vara, vari en människa kan försynda sig: 4 så skall
den som så har syndat Och därmed ådragit sig skuld
återställa vad han med våld har tagit eller med orätt
tillägnat sig, eller det som har varit honom ombetrott,
eller det borttappade som han har hittat, 5 eller vad det
må vara, varom han har svurit falskt; han skall ersätta
det till dess fulla belopp och lägga femtedelen av värdet
därtill. Han skall giva det åt ägaren samma dag han bär
fram sitt skuldoffer. 6 Ty sitt skuldoffer skall han föra fram
inför HERREN; en felfri vädur av småboskapen, efter

det värde du bestämmer, skall han såsom sitt skuldoffer
föra fram till prästen. 7 När så prästen bringar försoning
för honom inför HERRENS ansikte, då bliver honom
förlåtet, vad han än må hava gjort, som har dragit skuld
över honom. 8 Och Herren talade till Mose och sade:
9 Bjud Aron och hans söner och säg: Detta är lagen
om brännoffret: Brännoffret skall ligga på altarets härd
hela natten intill morgonen, och elden på altaret skall
därigenom hållas brinnande. 10 Och prästen skall ikläda
sig sin livrock av linne och ikläda sig benkläder av linne,
för att de må skyla hans kött; därefter skall han taga bort
askan vartill elden har förbränt brännoffret på altaret, och
lägga den vid sidan av altaret. 11 Sedan skall han taga
av sig sina kläder och ikläda sig andra kläder och föra
askan bort utanför lägret till en ren plats. 12 Men elden
på altaret skall hållas brinnande och får icke slockna;
prästen skall var morgon antända ny ved därpå. Och han
skall lägga brännoffret därpå och förbränna fettstyckena
av tackoffret därpå. 13 Elden skall beständigt hållas
brinnande på altaret; den får icke slockna. 14 Och detta
är lagen om spisoffret: Arons söner skola bära fram det
inför HERRENS ansikte, till altaret. 15 Och prästen skall
taga en handfull därav, nämligen av det fina mjölet som
hör till spisoffret, och av oljan, därtill all rökelsen som
ligger på spisoffret, och detta, som utgör själva altaroffret,
skall han förbränna på altaret, till en välbehaglig lukt för
HERREN. 16 Och det som är över därav skola Aron och
hans söner äta. Osyrat skall det ätas på en helig plats; i
förgården till uppenbarelsetältet skola de äta det. 17 Det
skall icke bakas med surdeg. Detta är deras del, det
som jag har givit dem av mina eldsoffer. Det är högheligt
likasom syndoffret och skuldoffret. 18 Allt mankön bland
Arons barn må äta det. Det skall vara deras evärdliga
rätt av HERRENS eldsoffer, från släkte till släkte. Var och
en som kommer därvid bliver helig. 19 Och HERREN
talade till Mose och sade: 20 Detta är det offer som Aron
och hans söner skola offra åt HERREN på den dag då
någon av dem undfår smörjelsen: en tiondedels efa fint
mjöl såsom det dagliga spisoffret, hälften om morgonen
och hälften om aftonen. 21 På plåt skall det tillredas med
olja, och du skall bära fram det hopknådat; och du skall
offra det sönderdelat, såsom när man offrar ett spisoffer i
stycken, till en välbehaglig lukt för HERREN. 22 Och den
präst bland hans söner, som bliver smord i hans ställe,
skall göra så. Detta skall vara en evärdlig stadga. Såsom
ett heloffer skall det förbrännas åt HERREN. 23 En prästs
spisoffer skall alltid vara ett heloffer; det får icke ätas. 24
Och HERREN talade till Mose och sade: 25 Tala till Aron
och hans söner och säg: Detta är lagen om syndoffret:
På samma plats där brännoffersdjuret slaktas skall ock
syndoffersdjuret slaktas, inför HERRENS ansikte. Det
är högheligt. 26 Den präst som offrar syndoffret skall
äta det; på en helig plats skall det ätas, i förgården till
uppenbarelsetältet. 27 Var och en som kommer vid köttet
bliver helig. Och om något av blodet stänkes på någons
kläder, så skall man avtvå det bestänkta stället på en
helig plats. 28 Ett lerkärl vari kokningen har skett skall
sönderslås; men har kokningen skett i ett kopparkärl,
så skall detta skuras och sköljas med vatten. 29 Allt
mankön bland prästerna må äta det. Det är högheligt.
30 Men intet syndoffer av vars blod något bäres in i
uppenbarelsetältet till att bringa försoning i helgedomen
får ätas; det skall brännas upp i eld.

7 Och detta är lagen om skuldoffret: Det är högheligt.
2 På samma plats där man slaktar brännoffersdjuret
skall man slakta skuldoffersdjuret. Och man skall stänka
dess blod på altaret runt omkring. 3 Och allt dess fett
skall man offra, svansen och det fett som omsluter
inälvorna, 4 och båda njurarna med det fett som sitter på
dem invid länderna, så ock leverfettet, vilket man skall
frånskilja invid njurarna. 5 Och prästen skall förbränna
det på altaret till ett eldsoffer åt HERREN. Det är ett
skuldoffer. 6 Allt mankön bland prästerna må äta det;
på en helig plats skall det ätas; det är högheligt. 7 Vad
som gäller om syndoffret skall ock gälla om skuldoffret;
samma lag skall gälla för dem båda. Den präst som
bringar försoning därmed, honom skall det tillhöra. 8
Och när en präst bär fram brännoffer for någon, skall
huden av det framburna brännoffersdjuret tillhöra den
prästen. 9 Och ett spisoffer som är bakat i ugn, eller
som är tillrett i panna eller på plåt, skall alltid tillfalla den
präst som bär fram det. 10 Men ett spisoffer som är
begjutet med olja, eller som frambäres torrt, skall alltid
tillfalla Arons söner gemensamt, den ene likaväl som
den andre. 11 Och detta är lagen om tackoffret, när ett
sådant bäres fram åt HERREN: 12 Om någon vill bära
fram ett sådant till lovoffer, så skall han, förutom det till
lovoffret hörande slaktdjuret, bära fram osyrade kakor,
begjutna med olja, och osyrade tunnkakor, smorda med
olja, och fint mjöl, hopknådat, i form av kakor, begjutna
med olja. 13 Jämte kakor av syrat bröd skall han bära
fram detta sitt offer, förutom det slaktdjur som hör till det
tackoffer han bär fram såsom lov offer. 14 Av detta offer
skall han bära fram en kaka av vart slag, såsom en gärd
åt HERREN; den präst som stänker tackoffrets blod på
altaret, honom skall den tillhöra. 15 Och köttet av det
slaktdjur, som hör till det tackoffer som bäres fram såsom
lovoffer, skall ätas samma dag det har offrats; intet därav
må lämnas kvar till följande morgon. 16 Om däremot
det slaktoffer som någon vill bära fram år ett löftesoffer
eller ett frivilligt offer, så skall offerdjuret likaledes ätas
samma dag det har offrats; dock må det som har blivit
över därav ätas den följande dagen. 17 Bliver ändå
något över av offerköttet, skall detta på tredje dagen
brännas upp i eld. 18 Om någon på tredje dagen äter av
tackofferskött, så bliver offret icke välbehagligt; honom
som har burit fram det skall det då icke räknas till godo,

det skall anses såsom en vederstygglighet. Den som
äter därav kommer att bära på missgärning. 19 Ej heller
må det kött ätas, som har kommit vid något orent, utan
det skall brännas upp i eld. För övrigt må köttet ätas av
var och en som är ren. 20 Men den som äter kött av
HERRENS tackoffer, medan orenhet låder vid honom,
han skall utrotas ur sin släkt. 21 Och om någon har
kommit vid något orent -- vare sig en människas orenhet,
eller ett orent djur, eller vilken oren styggelse det vara
må -- och han likväl äter kött av HERRENS tackoffer, så
skall han utrotas ur sin släkt. 22 Och HERREN talade till
Mose och sade: 23 Tala till Israels barn och säg: Intet
fett av fäkreatur, får eller getter skolen I äta. 24 Fettet
av ett självdött eller ihjälrivet djur må eljest användas
till alla slags behov, men äta det skolen I icke. 25 Ty
var och en som äter fettet av något djur varav man
bär fram eldsoffer åt HERREN, vem det vara må som
äter därav, han skall utrotas ur sin släkt. 26 Och intet
blod skolen I förtära varken av fåglar eller av boskap,
var I änären bosatta. 27 Var och en som förtär något
blod, han skall utrotas ur sin släkt. 28 Och HERREN
talade till Mose och sade: 29 Tala till Israels barn och
säg: Den som vill offra ett tackoffer åt HERREN, han
skall av detta sitt tackoffer bära fram åt HERREN den
vederbörliga offergåvan. 30 Med egna händer skall han
bära fram HERRENS eldsoffer; fettet jämte bringan skall
han bära fram, bringan till att viftas såsom ett viftoffer
inför HERRENS ansikte. 31 Och prästen skall förbränna
fettet på altaret, men bringan skall tillhöra Aron och
hans söner. 32 Också det högra lårstycket skolen I giva
åt prästen, såsom en gärd av edra tackoffer. 33 Den
bland Arons söner, som offrar tackoffrets blod och fettet,
han skall hava det högra lårstycket till sin del. 34 Ty av
Israels barns tackoffer tager jag viftoffersbringan och
offergärdslåret och giver dem åt prästen Aron och åt
hans söner till en evärdlig rätt av Israels barn. 35 Detta
är Arons och hans söners ämbetslott av HERRENS
eldsoffer, den lott som gavs dem den dag de fördes
fram till att bliva HERRENS präster 36 vilken lott, efter
HERRENS befallning på den dag då han smorde dem,
skulle givas dem av Israels barn, till en evärdlig rätt,
släkte efter släkte. 37 Detta är lagen om brännoffret,
spisoffret, syndoffret, skuldoffret, handfyllningsoffret och
tackoffret, 38 vilken HERREN på Sinai berg gav Mose,
på den dag då han bjöd Israels barn att de skulle offra
sina offer åt HERREN, i Sinais öken.

8 Och HERREN talade till Mose och sade: 2 »Tag
Aron och hans söner jämte honom samt deras kläder
och smörjelseoljan, så ock syndofferstjuren och de
två vädurarna och korgen med de osyrade bröden.
3 Församla sedan hela menigheten vid ingången till
uppenbarelsetältet.» 4 Och Mose gjorde såsom HERREN
hade bjudit honom, och menigheten församlade sig vid
ingången till uppenbarelsetältet. 5 Och Mose sade till
menigheten: »Detta är vad HERREN har bjudit mig att
göra.» 6 Och Mose förde fram Aron och hans söner och
tvådde dem med vatten. 7 Och han satte livklädnaden
på honom och omgjordade honom med bältet och
klädde på honom kåpan och satte på honom efoden
och omgjordade honom med efodens skärp och fäste
därmed ihop alltsammans på honom. 8 Och han satte
på honom bröstskölden och lade urim och tummim in i
skölden. 9 Och han satte huvudbindeln på hans huvud
och satte på huvudbindeln framtill den gyllene plåten,
det heliga diademet, såsom HERREN hade bjudit Mose.
10 Och Mose tog smörjelseoljan och smorde tabernaklet
och allt vad däri var och helgade allt; 11 och han stänkte
därmed sju gånger på altaret och smorde altaret och alla
dess tillbehör och bäckenet jämte dess fotställning, för
att helga dem. 12 Och han göt smörjelseolja på Arons
huvud och smorde honom för att helga honom. 13 Och
Mose förde fram Arons söner och satte livklädnader på
dem och omgjordade dem med bälten och band huvor
på dem, såsom HERREN hade bjudit Mose. 14 Och
han förde fram syndofferstjuren, och Aron och hans
söner lade sina händer på syndofferstjurens huvud. 15
Sedan slaktades den, och Mose tog blodet och strök
med sitt finger på altarets horn runt omkring och renade
altaret; men det övriga blodet göt han ut vid foten av
altaret och helgade detta och bragte försoning för det.
16 Och han tog allt det fett som satt på inälvorna, så ock
leverfettet och båda njurarna med fettet på dem; och
Mose förbrände det på altaret. 17 Men det övriga av
tjuren, hans hud och kött och orenlighet, brände han upp
i eld utanför lägret såsom HERREN hade bjudit Mose.
18 Och han förde fram brännoffersväduren, och Aron
och hans söner lade sina händer på vädurens huvud.
19 Sedan slaktades den, och Mose stänkte blodet på
altaret runt omkring; 20 men själva väduren delade
han i dess stycken. Och Mose förbrände huvudet och
styckena och istret; 21 inälvorna och fötterna tvådde
han i vatten. Sedan förbrände Mose hela väduren på
altaret. Det var ett brännoffer till en välbehaglig lukt,
det var ett eldsoffer åt HERREN, Såsom HERREN
hade bjudit Mose. 22 Därefter förde han fram den
andra väduren, handfyllningsväduren, och Aron och
hans söner lade sina händer på vädurens huvud. 23
Sedan slaktades den, och Mose tog av dess blod och
beströk Arons högra örsnibb och tummen på hans högra
hand och stortån på hans högra fot. 24 Därefter förde
han fram Arons söner. Och Mose beströk med blodet
deras högra örsnibb och tummen på deras högra hand
och stortån på deras högra fot; men det övriga blodet
stänkte Mose på altaret runt omkring. 25 Och han tog
fettet, svansen och allt det fett som satt på inälvorna, så
ock leverfettet och båda njurarna med fettet på dem,
därtill det högra lårstycket. 26 Och ur korgen med de

osyrade bröden, som stod inför HERRENS ansikte, tog
han en osyrad kaka, en oljebrödskaka och en tunnkaka
och lade detta på fettstyckena och det högra lårstycket.
27 Och alltsammans lade han på Arons och hans söners
händer och viftade det såsom ett viftoffer inför HERRENS
ansikte. 28 Sedan tog Mose det ur deras händer och
förbrände det på altaret, ovanpå brännoffret. Det var
ett handfyllningsoffer till en välbehaglig lukt, det var ett
eldsoffer åt HERREN. 29 Och Mose tog bringan och
viftade den såsom ett viftoffer inför HERRENS ansikte;
av handfyllningsoffrets vädur fick Mose detta till sin del,
såsom HERREN hade bjudit Mose. 30 Och Mose tog av
smörjelseoljan och av blodet på altaret och stänkte på
Aron -- på hans kläder -- och likaledes på hans söner
och hans söners kläder; han helgade så Aron -- hans
kläder -- och likaledes hans söner och hans söners
kläder. 31 Och Mose sade till Aron och till hans söner:
»Koken köttet vid ingången till uppenbarelsetältet, och
äten det där jämte brödet som är i handfyllningskorgen,
såsom jag har bjudit och sagt: Aron och hans söner
skola äta det. 32 Men vad som bliver över av köttet; eller
av brödet, det skolen I bränna upp i eld. 33 Och under
sju dagar skolen I icke gå bort ifrån uppenbarelsetältets
ingång, icke förrän edra handfyllningsdagar äro ute, ty
sju dagar skall eder handfyllning vara. 34 Och HERREN
har bjudit, att såsom det i dag har tillgått, så skall det ock
sedan tillgå, på det att försoning må bringas för eder.
35 Vid ingången till uppenbarelsetältet skolen I stanna
kvar i sju dygn, dag och natt, och I skolen iakttaga vad
HERREN har bjudit eder iakttaga, på det att I icke mån
dö; ty så är mig bjudet.» 36 Och Aron och hans söner
gjorde allt vad HERREN hade bjudit genom Mose.

9 Och på åttonde dagen kallade Mose till sig Aron
och hans söner och de äldste i Israel. 2 Och han
sade till Aron: »Tag dig en tjurkalv till syndoffer och
en vädur till brännoffer, båda felfria, och för dem fram
inför HERRENS ansikte. 3 Och tala till Israels barn
och säg: Tagen en bock till syndoffer och en kalv och
ett lamm, båda årsgamla och felfria, till brännoffer, 4
så ock en tjur och en vädur till tackoffer, att offra inför
HERRENS ansikte, därtill ett spisoffer, begjutet med
olja; ty i dag uppenbarar sig HERREN för eder.» 5 Och
de togo det som Mose hade givit dem befallning om
och förde det fram inför uppenbarelsetältet; och hela
menigheten trädde fram och ställde sig inför HERRENS
ansikte. 6 Då sade Mose: »Detta är vad HERREN har
bjudit eder göra; så skall HERRENS härlighet visa sig för
eder.» 7 Och Mose sade till Aron: »Träd fram till altaret
och offra ditt syndoffer och ditt brännoffer, och bringa
försoning för dig själv och folket; offra sedan folkets
offer och bringa försoning för dem, såsom HERREN har
bjudit.» 8 Då trädde Aron fram till altaret och slaktade
sin syndofferskalv. 9 Och Arons söner buro fram blodet
till honom, och han doppade sitt finger i blodet och strök
på altarets horn, men det övriga blodet göt han ut vid
foten av altaret. 10 Och syndoffersdjurets fett, njurar
och leverfett förbrände han på altaret, såsom HERREN
hade bjudit Mose. 11 Men köttet och huden brände
han upp i eld utanför lägret. 12 Sedan slaktade han
brännoffersdjuret. Och Arons söner räckte honom blodet,
och han stänkte det på altaret runt omkring. 13 Och de
räckte honom brännoffersdjuret, delat i sina stycken,
och dess huvud, och han förbrände det på altaret. 14
Och han tvådde inälvorna och fötterna och förbrände
dem ovanpå brännoffret, på altaret. 15 Därefter förde
han fram folkets offer. Han tog folkets syndoffersbock
och slaktade honom och offrade honom till syndoffer,
på samma sätt som det förra syndoffersdjuret. 16 Och
han förde fram brännoffersdjuren och offrade dem på
föreskrivet sätt. 17 Och han bar fram spisoffret och tog
en handfull därav och förbrände detta på altaret, förutom
morgonens brännoffer. 18 Sedan slaktade han tjuren och
väduren, som voro folkets tackoffer. Och Arons söner
räckte honom blodet, och han stänkte det på altaret
runt omkring. 19 Och fettstyckena av tjuren, samt av
väduren svansen och vad som omsluter inälvorna, så
ock njurarna och leverfettet, 20 dessa fettstycken lade de
på bringorna; och han förbrände fettstyckena på altaret.
21 Men bringorna och det högra lårstycket viftade Aron
till ett viftoffer inför HERRENS ansikte, såsom Mose
hade bjudit. 22 Och Aron lyfte upp sina händer över
folket och välsignade det. Därefter steg han ned, sedan
han hade offrat syndoffret, brännoffret och tackoffret. 23
Och Mose och Aron gingo in i uppenbarelsetältet; sedan
gingo de åter ut och välsignade folket. Då visade sig
HERRENS härlighet för allt folket. 24 Och eld gick ut
från HERREN och förtärde brännoffret och fettstyckena
på altaret. Och allt folket såg detta; då jublade de och
föllo ned på sina ansikten.

10 Men Arons söner Nadab och Abihu togo var sitt
fyrfat och lade eld i dem och strödde rökelse därpå
och buro fram inför HERRENS ansikte främmande eld,
annan eld än den han hade givit dem befallning om. 2
Då gick eld ut från HERREN och förtärde dem, så att de
föllo döda ned inför HERRENS ansikte. 3 Och Mose
sade till Aron: »Detta är vad HERREN har talat och sagt:
På dem som stå mig nära vill jag bevisa mig helig, och
inför allt folket bevisa mig härlig.» Och Aron teg stilla.
4 Och Mose kallade till sig Misael och Elsafan, Arons
farbroder Ussiels söner, och sade till dem: »Träden fram
och bären edra fränder bort ifrån helgedomen och fören
den utanför lägret.» 5 Då trädde de fram och buro bort
dem i deras livklädnader, utanför lägret, såsom Mose
hade sagt. 6 Och Mose sade till Aron och till hans
söner Eleasar och Itamar: »I skolen icke hava edert hår
oordnat, ej heller riva sönder edra kläder, på det att I icke
mån dö och draga förtörnelse över hela menigheten.

Men edra bröder, hela Israels hus, må gråta över denna
brand som HERREN har upptänt. 7 Och I skolen icke
gå bort ifrån uppenbarelsetältets ingång, på det att I
icke mån dö; ty HERRENS smörjelseolja är på eder.»
Och de gjorde såsom Mose hade sagt. 8 Och HERREN
talade till Aron och sade: 9 »Varken du själv eller dina
söner må dricka vin eller starka drycker, när I skolen gå
in i uppenbarelsetältet, på det att I icke mån dö. Det
skall vara en evärdlig stadga för eder från släkte till
släkte. 10 I skolen skilja mellan heligt och oheligt, mellan
orent och rent; 11 och I skolen lära Israels barn alla
de stadgar som HERREN har kungjort för dem genom
Mose.» 12 Och Mose sade till Aron och till Eleasar och
Itamar, hans kvarlevande söner: »Tagen det spisoffer
som har blivit över av HERRENS eldsoffer, och äten
det osyrat vid sidan av altaret, ty det är högheligt. 13
I skolen äta det på en helig plats; ty det är din och
dina söners stadgade rätt av HERRENS eldsoffer; så är
mig bjudet. 14 Och viftoffersbringan och offergärdslåret
skola ätas av dig, och av dina söner och dina döttrar
jämte dig, på en ren plats, ty de äro dig givna såsom
din och dina söners stadgade rätt av Israels barns
tackoffer. 15 Jämte eldsoffren -- fettstyckena -- skola
offergärdslåret och viftoffersbringan bäras fram för att
viftas såsom ett viftoffer inför HERRENS ansikte; och de
skola såsom en evärdlig rätt tillhöra dig och dina söner
jämte dig, såsom HERREN har bjudit.» 16 Och Mose
frågade efter syndoffersbocken, men den befanns vara
uppbränd. Då förtörnades han på Eleasar och Itamar,
Arons kvarlevande söner, och sade: 17 »Varför haven
I icke ätit syndoffret på den heliga platsen? Det är ju
högheligt. Och han har givit eder det, för att I skolen
borttaga menighetens missgärning och bringa försoning
för dem inför HERRENS ansikte. 18 Se, dess blod har
icke blivit inburet i helgedomens inre; därför skullen I
på heligt område hava ätit upp köttet, såsom jag hade
bjudit.» 19 Men Aron sade till Mose: »Se, de hava i dag
offrat sitt syndoffer och sitt brännoffer inför HERRENS
ansikte, och mig har vederfarits vad du vet. Om jag
nu i dag åte syndofferskött, skulle detta vara HERREN
välbehagligt?» 20 När Mose hörde detta, var han till
freds.

11 Och HERREN talade till Mose och Aron och sade
till dem: 2 Talen till Israels barn och sägen: Dessa
äro de djur som I fån äta bland alla fyrfotadjur på jorden:
3 alla de fyrfotadjur som hava klövar och hava dem
helkluvna, och som idissla, dem fån I äta. 4 Men dessa
skolen I icke äta av de idisslande djuren och av dem som
hava klövar: kamelen, ty han idisslar väl, men har icke
klövar, han skall gälla för eder såsom oren; klippdassen,
ty han idisslar väl 5 men har icke klövar, han skall gälla
for eder såsom oren; haren, ty han idisslar väl, 6 men
har icke klövar, han skall gälla för eder såsom oren;
svinet, 7 ty det har väl klövar och har dem helkluvna,
men det idisslar icke, det skall gälla för eder såsom
orent. 8 Av dessa djurs kött skolen I icke äta, ej heller
skolen I komma vid deras döda kroppar; de skola gälla
för eder såsom orena. 9 Detta är vad I fån äta av allt
det som lever i vattnet: allt det i vattnet, vare sig i sjöar
eller i strömmar, som har fenor och fjäll, det fån I äta. 10
Men allt det i sjöar och strömmar, som icke har fenor
och fjäll, bland allt det som rör sig i vattnet, bland alla
levande varelser i vattnet, det skall vara en styggelse
för eder. 11 Ja, de skola vara en styggelse för eder; av
deras kött skolen I icke äta, och deras döda kroppar
skolen I räkna såsom en styggelse. 12 Allt det i vattnet,
som icke har fenor och fjäll, skall vara en styggelse för
eder. 13 Och bland fåglarna skolen I räkna dessa såsom
en styggelse, de skola icke ätas, de äro en styggelse:
örnen, lammgamen, havsörnen, 14 gladan, falken med
dess arter, 15 alla slags korpar efter deras arter, 16
strutsen, tahemasfågeln, fiskmåsen, höken med dess
arter, 17 ugglan, dykfågeln, uven, 18 tinsemetfågeln,
pelikanen, 19 asgamen, hägern, regnpiparen med dess
arter, härfågeln och flädermusen. 20 Alla de flygande
smådjur som gå på fyra fötter skola vara en styggelse
för eder. 21 Av alla flygande smådjur, som gå på fyra
fötter fån I allenast äta dem som ovanför sina fötter hava
två ben att hoppa med på jorden. 22 Dessa fån I äta
bland gräshopporna: arbe med dess arter, soleam med
dess arter, hargol med dess arter och hagab med dess
arter. 23 Men alla andra flygande smådjur som hava
fyra fötter skola vara en styggelse för eder. 24 Genom
följande djur ådragen I eder orenhet; var och en som
kommer vid deras döda kroppar skall vara oren ända till
aftonen, 25 och var och en som har burit bort någon
sådan död kropp skall två sina kläder och vara oren
ända till aftonen: 26 alla de fyrfotadjur som hava klövar,
men icke helkluvna, och som icke idissla, de skola gälla
för eder såsom orena. Var och en som kommer vid dem
bliver oren. 27 Och alla slags fyrfotade djur som gå på
tassar skola gälla för eder såsom orena. Var och en som
kommer vid deras döda kroppar skall vara oren ända
till aftonen. 28 Och den som har burit bort en sådan
död kropp, han skall två sina kläder och vara oren ända
till aftonen; de skola gälla för eder såsom orena. 29
Och bland de smådjur som röra sig på jorden skola
dessa gälla för eder såsom orena: vesslan, jordråttan,
ödlan med dess arter, 30 anakan, koadjuret, letaan,
hometdjuret och kameleonten. 31 Dessa äro de som
skola gälla för eder såsom orena bland alla smådjur.
Var och en som kommer vid dem, sedan de äro döda,
skall vara oren ända till aftonen. 32 Och allt varpå något
sådant djur faller, sedan det är dött, bliver orent, vare sig
det är något slags träkärl, eller det är kläder, eller något
av skinn, eller en säck, eller vilken annan sak det vara
må, som användes till något behov. Man skall lägga det
i vatten, och det skall vara orent ända till aftonen; så

bliver det rent. **33** Och om något sådant faller i något
slags lerkärl, så bliver allt som är i detta orent, och kärlet
skolen I slå sönder. **34** Allt slags mat däri, allt som man
äter tillrett med vatten, det bliver orent; och allt slags
dryck i något slags kärl, allt som man dricker, det bliver
orent därav. **35** Och allt varpå någon sådan död kropp
faller bliver orent. Är det en ugn eller en härd, skall den
förstöras, ty den bliver oren. Och den skall gälla för eder
såsom oren. **36** Men en källa eller en brunn, en plats dit
vatten samlar sig, skall förbliva ren; men kommer någon
vid själva den döda kroppen, bliver han oren. **37** Och om
en sådan död kropp faller på något slags utsädeskorn,
något man sår, då förbliver detta rent. **38** Men om vatten
har kommit på säden och någon sådan död kropp sedan
faller därpå, så skall den gälla för eder såsom oren. **39**
Och om något fyrfotadjur som får ätas av eder dör, så
skall den som kommer vid dess döda kropp vara oren
ända till aftonen. **40** Och den som äter kött av en sådan
död kropp, han skall två sina kläder och vara oren ända
till aftonen. Och den som har burit bort någon sådan
död kropp, han skall två sina kläder och vara oren ända
till aftonen. **41** Och alla slags smådjur som röra sig på
jorden äro en styggelse; de skola icke ätas. **42** Varken av
det som går på buken eller av det som går på fyra eller
flera fötter, bland alla de smådjur som röra sig på jorden,
skolen I äta något, ty de äro en styggelse. **43** Gören eder
icke själva till en styggelse genom något sådant djur, och
ådragen eder icke orenhet genom sådana, så att I bliven
orenade genom dem. **44** Ty jag är HERREN, eder Gud;
och I skolen hålla eder heliga och vara heliga, ty jag
är helig. Och I skolen icke ådraga eder orenhet genom
något av de smådjur som röra sig på jorden. **45** Ty jag är
HERREN, som har fört eder upp ur Egyptens land, för
att jag skall vara eder Gud. Så skolen I nu vara heliga, ty
jag är helig. **46** Detta är lagen om fyrfotadjuren, och om
fåglarna, och om alla slags levande varelser som röra
sig i vattnet, och om alla slags smådjur på jorden, **47** för
att man skall kunna skilja mellan orent och rent, mellan
de djur som få ätas och de djur som icke få ätas.

12 Och HERREN talade till Mose och sade: **2** Tala
till Israels barn och säg: När en kvinna föder
barn och det är ett gossebarn som hon har fött, så
skall hon vara oren i sju dagar; lika många dagar
som vid sin månadsrening skall hon vara oren. **3** Och
på åttonde dagen skall barnets förhud omskäras. **4**
Och sedan skall hon stanna hemma trettiotre dagar,
under sitt reningsflöde. Hon skall icke komma vid något
heligt och får icke heller komma till helgedomen, förrän
hennes reningsdagar äro ute. **5** Men om det är ett
flickebarn som hon har fött, så skall hon vara oren i
två veckor, på samma sätt som vid sin månadsrening;
och sedan skall hon stanna hemma i sextiosex dagar,
under sitt reningsflöde. **6** Och när hennes reningsdagar
äro ute, vare sig efter son eller efter dotter, skall hon
föra fram ett årsgammalt lamm såsom brännoffer, och
en ung duva eller en turturduva såsom syndoffer, till
uppenbarelsetältets ingång, till prästen. **7** Och han skall
offra detta inför HERRENS ansikte och bringa försoning
för henne, så bliver hon ren från sitt blodflöde. Detta
är lagen om en barnaföderska, när hon har fött ett
gossebarn, och när hon har fött ett flickebarn. **8** Och om
hon icke förmår bekosta ett får, så skall hon taga två
turturduvor eller två unga duvor, en till brännoffer och
en till syndoffer. Och prästen skall bringa försoning för
henne, så bliver hon ren.

13 Och HERREN talade till Mose och Aron och sade:
2 När någon på sin kropps hud får en upphöjning
eller ett utslag eller en ljus fläck, och därav uppstår ett
spetälskeartat ont på hans kropps hud, så skall han föras
till prästen Aron eller till en av hans söner, prästerna.
3 Om då prästen, när han beser det angripna stället
på hans kropps hud, finner att håret på det angripna
stället har vitnat, och att det angripna stället visar sig
djupare än den övriga huden på kroppen, så är han
angripen av spetälska; och sedan prästen har besett
honom skall han förklara honom oren. **4** Och om det är
en vit fläck som synes på hans kropps hud, men den
icke visar sig djupare än den övriga huden, och håret
därpå icke har vitnat, så skall prästen hålla den angripne
innestängd i sju dagar. **5** Om då prästen, när han på
sjunde dagen beser honom, finner att det angripna stället
visar sig oförändrat, och att det onda icke har utbrett
sig på huden, så skall prästen för andra gången hålla
honom innestängd i sju dagar. **6** Om då prästen, när han
på sjunde dagen beser honom för andra gången, finner
att det angripna stället har bleknat, och att det onda icke
har utbrett sig på huden, så skall prästen förklara honom
ren, ty då är det ett vanligt utslag, och sedan han har
tvått sina kläder, är han ren. **7** Men om utslaget utbreder
sig på huden, sedan han har låtit bese sig av prästen
för att förklaras ren, och han nu för andra gången låter
bese sig av prästen **8** och prästen då, när han beser
honom, finner att utslaget har utbrett sig på huden, så
skall prästen förklara honom oren, ty då är det spetälska.
9 När någon bliver angripen av spetälska, skall han föras
till prästen. **10** Om då prästen, när han beser honom,
finner en vit upphöjning på huden, och ser att håret där
har vitnat, och att svallkött bildar sig i upphöjningen,
11 så är det gammal spetälska på hans kropps hud,
och prästen skall förklara honom oren; han skall då
icke stänga honom inne, ty han är oren. **12** Men om
spetälskan så har brutit ut på huden, att på den angripne
hela huden, från huvud till fötter, överallt där prästen ser,
är betäckt av spetälska **13** och prästen alltså, när han
beser honom, finner att spetälska betäcker hela hans
kropp, så skall han förklara den angripne ren. Hela hans
kropp har blivit vit; han är ren. **14** Men så snart svallkött

visar sig på honom, är han oren. **15** När prästen ser
svallköttet, skall han förklara honom oren; svallköttet är
orent, det är spetälska. **16** Men om svallköttet förändrar
sig och stället bliver vitt, så skall han komma till prästen.
17 Om då prästen, när han beser honom, finner att det
angripna stället har blivit vitt, så skall prästen förklara
den angripne ren, han är då ren. **18** När någon på sin
kropps hud har haft en bulnad som har blivit läkt, **19** men
sedan, på det ställe där bulnaden var, en vit upphöjning
eller en rödvit fläck visar sig, så skall han låta bese sig av
prästen. **20** Om då prästen, när han beser honom, finner
att stället visar sig lägre än den övriga huden, och att
håret därpå har vitnat, så skall prästen förklara honom
oren; ty då är han angripen av spetälska, som har brutit
ut där bulnaden var. **21** Men om prästen, när han beser
stället, finner att vitt hår saknas där, och att stället icke
är lägre än den övriga huden, och att det är blekt, så
skall prästen hålla honom innestängd i sju dagar. **22**
Om då det onda utbreder sig på huden, så skall prästen
förklara honom oren, ty då är han angripen. **23** Men om
den ljusa fläcken bliver oförändrad där den är och icke
utbreder sig, då är det ett märke efter bulnaden, och
prästen skall förklara honom ren. **24** Men om någon på
sin kropps hud får ett brännsår, och om av ärrbildningen
i brännsåret sedan bliver en rödvit eller vit fläck **25** och
prästen, när han beser stället, finner att håret på fläcken
har vitnat, och att den visar sig djupare än den övriga
huden, så är mannen angripen av spetälska, som har
brutit ut där brännsåret var; och prästen skall förklara
honom oren, ty då är han angripen av spetälska. **26**
Men om prästen, när han beser stället, finner att vitt
hår saknas på den ljusa fläcken, och att stället icke är
lägre än den övriga huden, och att det är blekt, så skall
prästen hålla honom innestängd i sju dagar. **27** Om då
prästen, när han på sjunde dagen beser honom, finner
att det onda har utbrett sig på huden, så skall prästen
förklara honom oren ty då är han angripen av spetälska.
28 Men om den ljusa fläcken bliver oförändrad där den är
och icke utbreder sig på huden och förbliver blek, då är
det en upphöjning efter brännsåret, och prästen skall
förklara honom ren, ty det är ett märke efter brännsåret.
29 När på en man eller en kvinna något ställe på huvudet
eller på hakan bliver angripet **30** och prästen, då han
beser det angripna stället, finner att det visar sig djupare
än den övriga huden och att gulaktigt tunt hår finnes där,
så skall prästen förklara den angripne oren, ty då är det
spetälskeskorv, huvud- eller hakspetälska. **31** Men om
prästen, när han beser det angripna stället med skorven,
finner, att om det än icke visar sig djupare än den övriga
huden, svart hår likväl saknas där, så skall prästen hålla
den av skorven angripne innestängd i sju dagar. **32** Om
då prästen, när han på sjunde dagen beser det angripna
stället, finner att skorven icke har utbrett sig, och att
där icke finnes något gulaktigt hår, och att skorven icke
visar sig djupare än den övriga huden, **33** så skall den
sjuke raka sig, utan att dock raka det skorviga stället,
och prästen skall för andra gången hålla den skorvsjuke
innestängd i sju dagar. **34** Om då prästen, när han på
sjunde dagen beser den skorvsjuke, finner att skorven
icke har utbrett sig på huden, och att den icke visar sig
djupare än den övriga huden, så skall prästen förklara
honom ren, och sedan han har tvått sina kläder, är han
ren. **35** Men om skorven utbreder sig på huden, sedan
han har blivit förklarad ren, **36** och prästen, när han
beser honom, finner att skorven har utbrett sig på huden,
så behöver prästen icke efterforska om där finnes något
gulaktigt hår, ty han är oren. **37** Men om skorven visar
sig oförändrad, och svart hår har vuxit upp på stället,
då är skorven läkt, och han är ren, och prästen skall
förklara honom ren. **38** När någon, man eller kvinna, på
sin kropps hud får fläckar, vita fläckar, **39** och prästen,
när han beser den angripne, finner att fläckarna på hans
kropps hud äro blekvita, då är det ett ofarligt utslag som
har kommit fram på huden; han är ren. **40** När på en
mans huvud håret utan vidare faller av, är det vanlig
bakskallighet; han är ren. **41** Och om håret utan vidare
faller av på främre delen av huvudet, så är det vanlig
framskallighet; han är ren. **42** Men när på det skalliga
stället, baktill eller framtill, en rödvit fläck uppstår, då är
det spetälska som har brutit ut på det skalliga stället
baktill eller framtill. **43** Om alltså prästen, när han beser
honom, finner att den upphöjda fläcken på det skalliga
stället, baktill eller framtill, är rödvit, och att den visar
sig lik spetälska på den övriga kroppens hud, **44** så
är mannen spetälsk, han är oren; prästen skall strax
förklara honom oren, ty han är angripen på sitt huvud.
45 Den som är angripen av spetälska skall gå med
sönderrivna kläder, han skall hava sitt hår oordnat och
skyla sitt skägg, och han skall ropa: »Oren! Oren!» **46** Så
länge han är angripen av spetälska, skall han vara oren;
oren är han. Han skall bo avskild; utanför lägret skall
han hava sin bostad. **47** När en klädnad bliver angripen
av spetälska, vare sig klädnaden är av ylle eller av linne,
48 eller när så sker med något vävt eller virkat tyg, vare
sig av linne eller av ylle, eller med skinn eller med något,
vad det vara må, som är förfärdigat av skinn, **49** och det
angripna stället visar sig grönaktigt eller rödaktigt, på
klädnaden eller skinnet, eller på det vävda eller virkade
tyget, eller på skinnsaken, vad det vara må, då är stället
angripet av spetälska och skall visas för prästen. **50** Och
när prästen har besett det angripna stället, skall han
hava den angripna saken inlåst i sju dagar. **51** Om han
då, när han på sjunde dagen beser det angripna stället,
finner att skadan har utbrett sig på klädnaden, eller på
det vävda eller virkade tyget, eller på skinnet, vadhelst
det vara må, som är förfärdigat av skinnet, så är stället
angripet av elakartad spetälska; sådant är orent. **52** Och
man skall bränna upp klädnaden, eller det vävda eller

virkade tyget, vare sig det år av ylle eller av linne, eller
skinnsaken som är angripen, vad det vara må; ty det är
en elakartad spetälska; allt sådant skall brännas upp i
eld. **53** Men om prästen, när han beser stället, finner att
fläcken icke har utbrett sig på klädnaden, eller på det
vävda eller virkade tyget, eller på skinnsaken, vad det
vara må, **54** så skall prästen bjuda att man tvår den sak
på vilken det angripna stället finnes, och han skall för
andra gången hava den inlåst i sju dagar. **55** Om då
prästen, när han efter tvagningen beser det angripna
stället, finner att det angripna stället icke har förändrat
sitt utseende, så är en sådan sak oren, om ock fläcken
icke vidare har utbrett sig; du skall bränna upp den i
eld; det är en frätfläck, vare sig den sitter på avigsidan
eller på rätsidan. **56** Men om prästen, när han beser
det angripna stället, finner att det efter tvagningen har
bleknat, så skall han riva bort det från klädnaden eller
skinnet, eller från det vävda eller virkade tyget. **57** Om
likväl sedan en fläck åter visar sig på klädnaden, eller på
det vävda eller virkade tyget, eller på skinnsaken, vad
det vara må, så är det spetälska som har brutit ut; den
sak på vilken det angripna stället finnes skall du bränna
upp i eld. **58** Men om genom tvagningen fläcken har gått
bort på klädnaden, eller på det vävda eller virkade tyget,
eller på skinnsaken, vad det vara må, så skall det för
andra gången tvås, och så bliver det rent. **59** Detta är
lagen om det som bliver angripet av spetälska, antingen
det är en klädnad av ylle eller linne, eller det är vävt eller
virkat tyg, eller någon skinnsak, vad det vara må -- den
lag efter vilken det skall förklaras rent eller orent.

14 Och HERREN talade till Mose och sade: **2** Detta
vare lagen om huru man skall förfara, när den som
har haft spetälska skall renas: Han skall föras till prästen;
3 och prästen skall gå ut utanför lägret. Om då prästen,
när han beser den spetälske, finner att han är botad
från den spetälska varav han var angripen, **4** så skall
prästen bjuda att man för dens räkning, som skall renas,
tager två levande rena fåglar, cederträ, rosenrött garn
och isop. **5** Och prästen skall bjuda att man slaktar den
ena fågeln över ett lerkärl med friskt vatten i. **6** Sedan
skall han taga den levande fågeln, så ock cederträet, det
rosenröda garnet och isopen, och detta alltsammans,
jämväl den levande fågeln, skall han doppa i den fågelns
blod, som har blivit slaktad över det friska vattnet. **7** Och
han skall stänka sju gånger på den som skall renas från
spetälskan; och sedan han så har renat honom, skall
han slappa den levande fågeln fri ute på marken. **8** Och
den som skall renas skall två sina kläder och raka av allt
sitt hår och bada sig i vatten, så bliver han ren och får
sedan gå in i lägret. Dock skall han stanna utanför sitt tält
i sju dagar. **9** Och på sjunde dagen skall han raka av allt
sitt hår, både huvudhåret och skägget och ögonbrynen:
allt sitt hår skall han raka av. Och han skall två sina
kläder och bada sin kropp i vatten, så bliver han ren. **10**
Och på åttonde dagen skall han taga två felfria lamm
av hankön och ett årsgammalt felfritt lamm av honkön,
så ock tre tiondedels efa fint mjöl, begjutet med olja, till
spisoffer, och därtill en log olja. **11** Och prästen som
förrättar reningen skall ställa den som skall renas och
allt det andra fram inför HERRENS ansikte, vid ingången
till uppenbarelsetältet. **12** Och prästen skall taga det ena
lammet och offra det till ett skuldoffer, jämte tillhörande
log olja, och vifta detta såsom ett viftoffer inför HERRENS
ansikte. **13** Och man skall slakta lammet på samma plats
där man slaktar synd- och brännoffersdjuren, på en helig
plats; ty skuldoffret tillhör prästen, likasom syndoffret;
det är högheligt. **14** Och prästen skall taga något av
skuldoffrets blod, och därmed skall prästen bestryka
högra örsnibben på den som skall renas, så ock tummen
på hans högra hand och stortån på hans högra fot. **15**
Sedan skall prästen taga av tillhörande log olja och
gjuta i sin vänstra hand, **16** och prästen skall doppa sitt
högra pekfinger i oljan som han har i sin vänstra hand
och stänka något av oljan med sitt finger sju gånger
inför HERRENS ansikte. **17** Och med det som bliver
över av oljan i hans hand skall prästen bestryka högra
örsnibben på den som skall renas, så ock tummen på
hans högra hand och stortån på hans högra fot, ovanpå
skuldoffersblodet. **18** Och det som sedan är över av
oljan i prästens hand skall han gjuta på dens huvud,
som skall renas; så skall prästen bringa försoning för
honom inför HERRENS ansikte. **19** Därefter skall prästen
offra syndoffret och bringa försoning för den som skall
renas, så att han bliver fri ifrån sin orenhet; sedan skall
han slakta brännoffersdjuret. **20** Och prästen skall offra
brännoffret på altaret och tillika spisoffret. När så prästen
bringar försoning för honom, då bliver han ren. **21** Men
om han är fattig och icke kan anskaffa så mycket, så skall
han taga allenast ett lamm till skuldoffer, och vifta det för
att bringa försoning för sig, och allenast en tiondedels
efa fint mjöl, begjutet med olja, till spisoffer, och därtill
en log olja, **22** så ock två turturduvor eller två unga
duvor, efter som han kan anskaffa; den ena skall vara till
syndoffer, den andra till brännoffer. **23** Och han skall, för
att förklaras ren, bära allt detta till prästen på åttonde
dagen, till uppenbarelsetältets ingång, inför HERRENS
ansikte. **24** Och prästen skall taga skuldofferslammet
och tillhörande log olja, och detta skall prästen vifta
såsom ett viftoffer inför HERRENS ansikte. **25** Och man
skall slakta skuldofferslammet, och prästen skall taga av
skuldoffrets blod och bestryka högra örsnibben på den
som skall renas, så ock tummen på hans högra hand
och stortån på hans högra fot. **26** Sedan skall prästen
gjuta något av oljan i sin vänstra hand, **27** och prästen
skall stänka med sitt högra pekfinger något av oljan som
han har i sin vänstra hand sju gånger inför HERRENS
ansikte. **28** Och prästen skall med oljan som han har i

sin hand bestryka högra örsnibben på den som skall
renas, så ock tummen på hans högra hand och stortån
på hans högra fot, ovanpå skuldoffersblodet. 29 Och det
som är över av oljan i prästens hand skall han gjuta på
dens huvud, som skall renas, till att bringa försoning för
honom inför HERRENS ansikte. 30 Därefter skall han
offra den ena av turturduvorna eller av de unga duvorna,
vad han nu har kunnat anskaffa; 31 efter som han har
kunnat anskaffa: skall han offra den ena till syndoffer
och den andra till brännoffer, tillika med spisoffret. Så
skall prästen bringa försoning inför HERRENS ansikte
för den som skall renas. 32 Detta är lagen om den som
har varit angripen av spetälska, men icke kan anskaffa
vad som rätteligen hör till hans rening. 33 Och HERREN
talade till Mose och Aron och sade: 34 När I kommen
in i Kanaans land, som jag vill giva eder till besittning,
och jag låter något hus i det land I fån till besittning
bliva angripet av spetälska, 35 så skall husets ägare gå
och anmäla det för prästen och säga: »Det synes som
om mitt hus vore angripet av spetälska.» 36 Då skall
prästen bjuda att man, innan prästen går in för att bese
det angripna stället, utrymmer huset, för att icke allt som
är i huset skall bliva orent. Och därefter skall prästen gå
in för att bese huset. 37 Om han då, när han beser det
angripna stället, finner att det angripna stället på husets
vägg bildar grönaktiga eller rödaktiga fördjupningar, som
visa sig lägre än den övriga väggen, 38 så skall prästen
gå ut ur huset, till dörren på huset, och stänga huset för
sju dagar. 39 Om då prästen, när han på sjunde dagen
kommer igen och beser det, finner att fläcken har utbrett
sig på husets vägg, 40 så skall prästen bjuda att man
bryter ut de stenar som äro angripna, och kastar dem
utanför staden på någon oren plats. 41 Men huset skall
man skrapa överallt innantill och kasta det avskrapade
murbruket utanför staden på någon oren plats. 42 Och
man skall taga andra stenar och sätta in dem i de förras
ställe och taga annat murbruk och rappa huset därmed.
43 Om likväl en fläck åter kommer fram på huset, sedan
man har brutit ut stenarna, och sedan man har skrapat
huset, och sedan det har blivit rappat, 44 så skall prästen
gå in och bese det, och om han då finner att fläcken har
utbrett sig på huset, så är detta en elakartad spetälska
på huset, det är orent. 45 Och man skall riva ned huset,
med dess stenar och trävirke och allt murbruk på huset,
och föra bort alltsammans utanför staden till någon oren
plats. 46 Och om någon har gått in i huset under den
tid det skulle vara stängt, så skall han vara oren ända
till aftonen. 47 Och om någon har legat i huset, skall
han två sina kläder, och om någon har ätit i huset,
skall också han två sina kläder. 48 Men om prästen,
när han går in och beser huset, finner att fläcken icke
har utbrett sig på huset, sedan det har blivit rappat, så
skall han förklara huset rent, ty då är det onda hävt. 49
Och han skall till husets rening taga två fåglar, cederträ,
rosenrött garn och isop. 50 Och han skall slakta den
ena fågeln över ett lerkärl med friskt vatten i. 51 Sedan
skall han taga cederträet, isopen, det rosenröda garnet
och den levande fågeln, och doppa alltsammans i den
slaktade fågelns blod och det friska vattnet, och stänka
på huset sju gånger. 52 Så skall han rena huset med
fågelns blod och det friska vattnet och med den levande
fågeln, cederträet, isopen och det rosenröda garnet.
53 Och han skall släppa den levande fågeln fri ute på
marken utanför staden. När han så bringar försoning för
huset, då bliver det rent. 54 Detta är lagen om allt slags
spetälskesjukdom och spetälskeskorv, 55 om spetälska
på kläder och på hus, 56 om upphöjningar på huden,
utslag och ljusa fläckar, 57 till undervisning om när något
är orent eller rent. Detta är lagen om spetälska.

15 Och HERREN talade till Mose och Aron och sade:
2 Talen till Israels barn och sägen till dem: 3 Om
någon får flytning ur sitt kött, så är sådan flytning oren.
Och angående hans orenhet, medan flytningen varar,
gäller följande: Evad hans kött avsöndrar flytningen, eller
det tillsluter sig för flytningen, så är han oren. 4 Allt varpå
den sjuke ligger bliver orent, och allt varpå han sitter
bliver orent. 5 Och den som kommer vid det varpå han
har legat skall två sina kläder och bada sig i vatten och
vara oren ända till aftonen. 6 Och den som sätter sig på
något varpå den sjuke har suttit skall två sina kläder
och bada sig i vatten och vara oren ända till aftonen. 7
Och den som kommer vid den sjukes kropp skall två
sina kläder och bada sig i vatten och vara oren ända till
aftonen. 8 Och om den sjuke spottar på någon som är
ren, skall denne två sina kläder och bada sig i vatten
och vara oren ända till aftonen. 9 Och allt varpå den
sjuke sitter när han färdas någonstädes, bliver orent. 10
Och var och en som kommer vid något, vad det vara
må, som har legat under honom skall vara oren ända till
aftonen; och den som bär bort något sådant skall två
sina kläder och bada sig i vatten och vara oren ända
till aftonen. 11 Och var och en som den sjuke kommer
vid, utan att hava sköljt sina händer i vatten, skall två
sina kläder och bada sig i vatten och vara oren ända till
aftonen. 12 Och ett lerkärl som den sjuke kommer vid
skall sönderslås; men är det ett träkärl, skall det sköljas
med vatten. 13 När den som har flytning bliver ren från
sin flytning, skall han, för att förklaras ren, räkna sju
dagar och därefter två sina kläder, och sedan skall han
bada sin kropp i rinnande vatten, så bliver han ren. 14
Och på åttonde dagen skall han taga sig två turturduvor
eller två unga duvor och komma inför HERRENS ansikte,
till uppenbarelsetältets ingång, och giva dem åt prästen.
15 Och prästen skall offra dem, den ena till syndoffer och
den andra till brännoffer; så skall prästen bringa försoning
för honom inför HERRENS ansikte, till rening från hans
flytning. 16 Och om en man har haft sädesutgjutning, så
skall han bada hela sin kropp i vatten och vara oren

ända till aftonen. **17** Och allt slags klädnad och allt av
skinn, varpå sådan sädesutgjutning har skett, skall tvås
i vatten och vara orent ända till aftonen. **18** Och när
en man har legat hos en kvinna och sädesutgjutning
har skett, så skola de båda bada sig i vatten och vara
orena ända till aftonen. **19** Och när en kvinna har sin
flytning, i det att blod avgår ur hennes kött, skall hon
vara oren i sju dagar, och var och en som kommer vid
henne skall vara oren ända till aftonen. **20** Och allt varpå
hon ligger under sin månadsrening bliver orent, och allt
varpå hon sitter bliver orent. **21** Och var och en som
kommer vid det varpå hon har legat skall två sina kläder
och bada sig i vatten och vara oren ända till aftonen. **22**
Och var och en som kommer vid något varpå hon har
suttit skall två sina kläder och bada sig i vatten och vara
oren ända till aftonen. **23** Och om någon sak lägges
på det varpå hon har legat eller suttit, och någon då
kommer vid denna sak, så skall han vara oren ända till
aftonen. **24** Och om en man ligger hos henne, och något
av hennes månadsflöde kommer på honom, skall han
vara oren i sju dagar, och allt varpå han ligger bliver
orent. **25** Och om en kvinna har blodflöde under en
längre tid, utan att det är hennes månadsrening, eller
om hon har flöde utöver tiden för sin månadsrening, så
skall om henne, så länge hennes orena flöde varar, gälla
detsamma som under hennes månadsreningstid; hon
är oren. **26** Om allt varpå hon ligger, så länge hennes
flöde varar, skall gälla detsamma som om det varpå hon
ligger under sin månadsrening; och allt varpå hon sitter
bliver orent, likasom under hennes månadsrening. **27**
Och var och en som kommer vid något av detta bliver
oren; han skall två sina kläder och bada sig i vatten och
vara oren ända till aftonen. **28** Men om hon bliver ren
från sitt flöde, skall hon räkna sju dagar och sedan vara
ren. **29** Och på åttonde dagen skall hon taga sig två
turturduvor eller två unga duvor och bära dem till prästen,
till uppenbarelsetältets ingång. **30** Och prästen skall offra
den ena till syndoffer och den andra till brännoffer; så
skall prästen bringa försoning för henne inför HERRENS
ansikte, till rening från hennes orena flöde. **31** Så skolen
I bevara Israels barn från orenhet, på det att de icke
må dö i sin orenhet, om de orena mitt tabernakel, som
står mitt ibland dem. **32** Detta är lagen om den som har
flytning och om den som har sädesutgjutning, så att han
därigenom bliver oren, **33** och om den kvinna som har
sin månadsrening, och om den som har någon flytning,
evad det är man eller kvinna, så ock om en man som
ligger hos en oren kvinna.

16 Och HERREN talade till Mose, sedan Arons två
söner voro döda, de båda som träffats av döden,
när de trädde fram inför HERRENS ansikte. **2** Och
HERREN sade till Mose: Säg till din broder Aron att
han icke på vilken tid som helst får gå in i helgedomen
innanför förlåten, framför nådastolen som är ovanpå
arken, på det att han icke må dö; ty i molnskyn vill jag
uppenbara mig över nådastolen. **3** Så skall förfaras, när
Aron skall gå in i helgedomen: Han skall taga en ungtjur
till syndoffer och en vädur till brännoffer; **4** han skall
ikläda sig en helig livklädnad av linne och hava benkläder
av linne över sitt kött, och han skall omgjorda sig med ett
bälte av linne och vira en huvudbindel av linne om sitt
huvud; detta är de heliga kläderna, och innan han ikläder
sig dem, skall han bada sin kropp i vatten. **5** Och av
Israels barns menighet skall han mottaga två bockar till
syndoffer och en vädur till brännoffer. **6** Och Aron skall
föra fram sin egen syndofferstjur och bringa försoning för
sig och sitt hus. **7** Sedan skall han taga de två bockarna
och ställa dem inför HERRENS ansikte, vid ingången till
uppenbarelsetältet. **8** Och Aron skall draga lott om de
två bockarna: en lott för HERREN och en lott för Asasel.
9 Och den bock som lotten bestämmer åt HERREN skall
Aron föra fram och offra till syndoffer. **10** Men den bock
som lotten bestämmer åt Asasel skall ställas levande
inför HERRENS ansikte, för att försoning må bringas
för honom, på det att han må släppas fri ut till Asasel i
öknen. **11** Aron skall alltså föra fram sin syndofferstjur
och bringa försoning för sig och sitt hus, han skall slakta
sin syndofferstjur. **12** Sedan skall han taga ett fyrfat
fullt med glöd från altaret som står inför HERRENS
ansikte, och fylla sina händer med stött välluktande
rökelse; och han skall bära in detta innanför förlåten. **13**
Och rökelsen skall han lägga på elden inför HERRENS
ansikte, så att ett moln av rökelse skyler nådastolen,
ovanpå vittnesbördet, på det att han icke må dö. **14** Och
han skall taga av tjurens blod och stänka med sitt finger
framtill på nådastolen; och framför nådastolen skall han
stänka blodet sju gånger med sitt finger. **15** Sedan skall
han slakta folkets syndoffersbock och bära in hans blod
innanför förlåten; och han skall göra med hans blod
såsom han gjorde med tjurens blod: han skall tänka
därmed på nådastolen och framför nådastolen. **16** Så
skall han bringa försoning för helgedomen och rena den
från Israels barns orenheter och överträdelser, vad de
än må hava syndat. Och på samma sätt skall han göra
ned uppenbarelsetältet, som har sin plats hos dem mitt
ibland deras orenheter. **17** Och ingen människa får vara
i uppenbarelsetältet, från den stund på han går in för att
bringa försoning i helgedomen, ända till dess han har
gått ut. Så skall han bringa försoning för sig och sitt hus
och för Israels hela församling. **18** Sedan skall han gå ut
till altaret som står inför HERRENS ansikte och bringa
försoning för det; han skall taga av tjurens blod och av
bockens blod och stryka på altarets horn runt omkring,
19 och han skall stänka blodet därpå med sitt finger
sju gånger, och rena och helga det från Israels barns
orenheter. **20** När han så har fullbordat försoningen för
helgedomen, uppenbarelsetältet och altaret, skall han

föra fram den levande bocken. 21 Och Aron skall lägga
båda sina händer på den levande bockens huvud, och
bekänna över honom Israels barns alla missgärningar
och alla deras överträdelser, vad de än må hava syndat;
han skall lägga dem på bockens huvud och genom en
man som hålles redo därtill släppa honom ut i öknen. 22
Så skall bocken bära alla deras missgärningar på sig ut i
vildmarken; man skall släppa bocken ute i öknen. 23
Därefter skall Aron gå in i uppenbarelsetältet och taga
av sig linnekläderna, som han hade iklätt sig när han
gick in i helgedomen; och han skall lämna dem där. 24
Och han skall bada sin kropp i vatten på en helig plats
och ikläda sig sina vanliga kläder; sedan skall han gå ut
och offra sitt eget brännoffer och folkets brännoffer och
bringa försoning för sig och för folket. 25 Och fettet av
syndoffersdjuret skall han förbränna på altaret. 26 Men
den som släppte bocken ut till Asasel skall två sina kläder
och bada sin kropp i vatten; därefter får han gå in i lägret.
27 Och syndofferstjuren och syndoffersbocken, vilkas
blod blev inburet för att bringa försoning i helgedomen,
skola föras bort utanför lägret, och man skall bränna upp
dem i eld med deras hud och kött och orenlighet. 28
Och den som bränner upp detta skall två sina kläder och
bada sin kropp i vatten; därefter får han gå in i lägret. 29
Och detta skall vara för eder en evärdlig stadga: I sjunde
månaden, på tionde dagen i månaden, skolen I späka
eder och icke göra något arbete, varken infödingen eller
främlingen som bor ibland eder. 30 Ty på den dagen
skall försoning bringas för eder, till att rena eder; från
alla edra synder skolen I renas inför HERRENS ansikte.
31 En vilosabbat skall den vara för eder, och I skolen då
späka eder. Detta skall vara en evärdlig stadga. 32 Och
den präst, som har blivit smord och mottagit handfyllning
till att vara präst i sin faders ställe skall bringa denna
försoning; han skall ikläda sig linnekläderna, de heliga
kläderna, 33 och han skall bringa försoning för det
allraheligaste och försoning för uppenbarelsetältet och
altaret, och han skall bringa försoning för prästerna
och allt folket i församlingen. 34 Detta skall vara för
eder en evärdlig stadga, att försoning skall bringas för
Israels barn, till rening från alla deras synder, en gång
om året. Och han gjorde såsom HERREN hade bjudit
Mose. Se Nådastolen i Ordförkl. Se Asasel i Ordförkl. Se
Vittnesbördet i Ordförkl.

17 Och HERREN talade till Mose och sade: 2 Tala till
Aron och hans söner och alla Israels barn och säg
till dem Detta är vad HERREN har bjudit och sagt: 3 Om
någon av Israels hus, i lägret eller utanför lägret, slaktar
ett fäkreatur eller ett lamm eller en get, 4 utan att föra
fram djuret till uppenbarelsetältets ingång för att frambära
det såsom en offergåva åt HERREN framför HERRENS
tabernakel, så skall detta tillräknas den mannen såsom
blodskuld, ty blod har han utgjutit, och den mannen skall
utrotas ur sitt folk. 5 Därför skola Israels barn föra sina
slaktdjur, som de pläga slakta ute på marken, fram till
HERREN, till uppenbarelsetältets ingång, till prästen,
och där slakta dem såsom tackoffer åt HERREN. 6 Och
prästen skall stänka blodet på HERRENS altare, vid
ingången till uppenbarelsetältet, och förbränna fettet till
en välbehaglig lukt för HERREN. 7 Och de skola icke
mer offra sina slaktoffer åt de onda andar som de i trolös
avfällighet löpa efter. Detta skall vara en evärdlig stadga
för dem från släkte till släkte. 8 Och du skall säga till
dem: Om någon av Israels hus, eller av främlingarna som
bo ibland dem, offrar ett brännoffer eller ett slaktoffer 9
och icke för det fram till uppenbarelsetältets ingång för
att offra det åt HERREN, så skall den mannen utrotas
ur sin släkt. 10 Och om någon av Israels hus, eller av
främlingarna som bo ibland dem, förtär något blod, så
skall jag vända mitt ansikte mot honom som förtär blodet
och utrota honom ur hans folk. 11 Ty allt kötts själ är i
blodet, och jag har givit eder det till altaret, till att bringa
försoning för edra själar; ty blodet är det som bringar
försoning, genom själen som är däri. 12 Därför säger
jag till Israels barn: Ingen av eder skall förtära blod;
och främlingen som bor ibland eder skall icke heller
förtära blod. 13 Och om någon av Israels barn, eller
av främlingarna som bo ibland dem, fäller ett villebråd
av fyrfotadjur eller en fågel, sådant som får ätas, så
skall han låta blodet rinna ut och övertäcka det med
jord. 14 Ty så är det med allt kötts själ, att blodet är det
som innehåller själen; därför säger jag till Israels barn: I
skolen icke förtära något kötts blod. Ty blodet är allt kötts
själ; var och en som förtär det skall utrotas. 15 Och var
och en som äter ett självdött eller ihjälrivet djur, evad han
är inföding eller främling, skall två sina kläder och bada
sig i vatten och vara oren ända till aftonen; då bliver han
ren. 16 Men om han icke tvår sina kläder och icke badar
sin kropp kommer han att bära på missgärning.

18 Och HERREN talade till Mose och sade: 2 Tala
till Israels barn och säg till dem: Jag är HERREN,
eder Gud. 3 I skolen icke göra såsom man gör i Egyptens
land, där I haven bott. Ej heller skolen I göra såsom man
gör i Kanaans land, dit jag vill föra eder; I skolen icke
vandra efter deras stadgar. 4 Efter mina rätter skolen I
göra och mina stadgar skolen I hålla, och skolen vandra
efter dem. Jag är HERREN, eder Gud. 5 Ja, I skolen
hålla mina stadgar och rätter, ty den människa som gör
efter dem skall leva genom dem. Jag är HERREN. 6
Ingen bland eder skall komma vid någon kvinna som år
hans nära blodsförvant och blotta hennes blygd. Jag är
HERREN. 7 Du skall icke blotta din faders blygd genom
att blotta din moders blygd; hon är din moder, du skall
icke blotta hennes blygd. 8 Du skall icke blotta någon
annan kvinnas blygd, som är din faders hustru, ty det är
din faders blygd. 9 Du skall icke blotta din systers blygd,
evad hon är din faders dotter eller din moders dotter,

evad hon är född hemma eller född ute. **10** Du skall icke
blotta din sondotters eller din dotterdotters blygd, ty det
är din egen blygd. **11** Du skall icke blotta din faders
hustrus dotters blygd, ty hon är av din faders släkt, hon
är din syster. **12** Du skall icke blotta din faders systers
blygd; hon är din faders nära blodsförvant. **13** Du skall
icke blotta din moders systers blygd, ty hon är din moders
nära blodsförvant. **14** Du skall icke blotta din faders
broders blygd: vid hans hustru skall du icke komma;
hon är din faders syster. **15** Du skall icke blotta din
svärdotters blygd; hon är din sons hustru, hennes blygd
skall du icke blotta. **16** Du skall icke blotta din broders
hustrus blygd, ty det är din broders blygd. **17** Du skall
icke blotta en kvinnas blygd och tillika hennes dotters;
du skall icke heller taga till hustru hennes sondotter eller
dotterdotter och blotta dennas blygd, de äro ju nära
blodsförvanter; sådant vore en skändlighet. **18** Och du
skall icke till hustru taga en kvinna jämte hennes syster,
så att du uppväcker fiendskap mellan dem, i det att du
blottar den enas blygd och tillika den andras, medan
den förra lever. **19** Du skall icke komma vid en kvinna
och blotta hennes blygd, när hon är oren under sin
månadsrening. **20** Med din nästas hustru skall du icke
beblanda dig, så att du genom henne bliver oren. **21**
Du skall icke giva någon av dina avkomlingar till offer
åt Molok; du skall icke ohelga din Guds namn. Jag är
HERREN. **22** Du skall icke ligga hos en man såsom
man ligger hos en kvinna; det är en styggelse. **23** Du
skall icke beblanda där med något djur, så att du genom
detta bliver oren. Och ingen kvinna skall hava att skaffa
med något djur, så att hon beblandar sig därmed; det är
en vederstygglighet. **24** I skolen icke orena eder med
något av allt detta, ty med allt sådant hava de hedningar
orenat sig, som jag fördriver för eder. **25** Därigenom har
landet blivit orenat, och jag har på det hemsökt dess
missgärning, så att landet har utspytt sina inbyggare. **26**
Så hållen då I mina stadgar och rätter, och ingen av eder,
evad han är inföding eller en främling som bor ibland
eder, må göra någon av alla dessa styggelser. **27** Ty
alla dessa styggelser hava landets inbyggare, som hava
varit där före eder, bedrivit, så att landet har blivit orenat.
28 Gören intet sådant, på det att landet icke må utspy
eder, om I så orenen det, likasom det utspyr det folk som
har bott där före eder. **29** Ty var och en som gör någon
av alla dessa styggelser skall utrotas ur sitt folk, ja, var
och en som gör sådant. **30** Iakttagen därför vad jag har
bjudit eder iakttaga, så att I icke gören efter någon av de
styggeliga stadgar som man har följt före eder, och så
orenen eder genom dem. Jag är HERREN, eder Gud.

19 Och HERREN talade till Mose och sade: **2** Tala
till Israels barns hela menighet och säg till dem: I
skolen vara heliga, ty jag, HERREN, eder Gud, är helig.
3 Var och en av eder frukte sin moder och sin fader.
Mina sabbater skolen I hålla. Jag är HERREN, eder
Gud. **4** I skolen icke vända eder till avgudar och icke
göra eder gjutna gudar. Jag är HERREN, eder Gud. **5**
När I viljen offra tackoffer åt HERREN, skolen I offra det
på sådant sätt att I bliven välbehagliga. **6** Samma dag I
offren det skall det ätas, eller ock den följande dagen;
men det som bliver över till tredje dagen skall brännas
upp i eld. **7** Om det ätes på tredje dagen, så är det en
vederstygglighet; det bliver då icke välbehagligt. **8** Den
som äter därav kommer att bära på missgärning, ty han
har ohelgat det som var helgat åt HERREN, och han
skall utrotas ur sin släkt. **9** När I inbärgen skörden av
edert land, skall du icke skörda intill yttersta kanten av
din åker, icke heller skall du göra någon axplockning
efter din skörd. **10** Och i din vingård skall du icke göra
någon efterskörd, och de avfallna druvorna i din vingård
skall du icke plocka upp; du skall lämna detta kvar åt
den fattige och åt främlingen. Jag är HERREN, eder
Gud. **11** I skolen icke stjäla eller ljuga eller begå något
svek mot varandra. **12** I skolen icke svärja falskt vid mitt
namn; då ohelgar du din Guds namn. Jag är HERREN.
13 Du skall icke med orätt avhända din nästa något, eller
taga något ifrån honom med våld. Du skall icke förhålla
dagakarlen hans lön över natten till morgonen. **14** Du
skall icke uttala förbannelser över en döv, och för en
blind skall du icke lägga något varpå han kan falla; du
skall frukta din Gud. Jag är HERREN. **15** I skolen icke
göra orätt i domen; du skall icke hava anseende till den
ringes person, ej heller vara partisk för den mäktige; du
skall döma din nästa rätt. **16** Du skall icke gå med förtal
bland dina fränder; du skall icke stå efter din nästas
blod. Jag är HERREN. **17** Du skall icke hava hat till din
broder i ditt hjärta, men väl må du tillrättavisa din nästa,
så att du icke för hans skull kommer att bära på synd.
18 Du skall icke hämnas och icke hysa agg mot någon
av ditt folk, utan du skall älska din nästa såsom dig själv.
Jag är HERREN. **19** Mina stadgar skolen I hålla: Du
skall icke låta två slags djur av din boskap para sig med
varandra; din åker skall du icke beså med två slags säd;
en klädnad av två olika slags garn får icke komma på dig.
20 Om en man har legat hos en kvinna och beblandat sig
med henne, och hon är trälinna i en annan mans våld,
och hon icke har blivit friköpt eller frigiven, så skola de
straffas, men icke dödas, eftersom hon icke var fri. **21**
Och han skall föra fram sitt skuldoffer inför HERREN, till
uppenbarelsetältets ingång, en skuldoffersvädur. **22** När
så prästen medelst skuldoffersväduren bringar försoning
för honom inför HERRENS ansikte för den synd han har
begått, då bliver den synd han har begått honom förlåten.
23 När I kommen in i landet och planteren träd av olika
slag med ätbar frukt, skolen I anse deras frukt såsom
deras förhud. I tre år skolen I hålla dem för oomskurna
och icke äta av dem; **24** men under det fjärde året skall
all deras frukt vara helgad till HERRENS lov, **25** och
först under det femte skolen I äta deras frukt. Så skolen I

göra, för att de må giva så mycket större avkastning åt
eder. Jag är HERREN, eder Gud. 26 I skolen icke äta
något med blod i. I skolen icke befatta eder med spådom
eller teckentyderi. 27 I skolen icke rundklippa kanten av
edert huvudhår, ej heller skall du avstympa kanten av ditt
skägg. 28 I skolen icke göra något märke på eder kropp
för någon död, ej heller bränna in skrifttecken på eder.
Jag är HERREN. 29 Du skall icke ohelga din dotter med
att låta henne bliva en sköka, på det att icke landet må
förfalla i skökoväsende och bliva uppfyllt av skändlighet.
30 Mina sabbater skolen I hålla, och för min helgedom
skolen I hava fruktan. Jag är HERREN. 31 I skolen icke
vända eder till andar som tala genom besvärjare eller
spåmän. Söken icke sådana, så att I bliven orena genom
dem. Jag är HERREN, eder Gud. 32 För ett grått huvud
skall du stå upp, och den gamle skall du ära; du skall
frukta din Gud. Jag är HERREN. 33 När en främling bor
hos eder i edert land, skolen I icke förtrycka honom. 34
Främlingen som bor hos eder skall räknas såsom en
inföding bland eder, du skall älska honom såsom dig
själv; I haven ju själva varit främlingar i Egyptens land.
Jag är HERREN, eder Gud. 35 I skolen icke göra orätt i
domen, icke i fråga om mått, vikt eller mål. 36 Riktig våg,
riktiga vikter, riktig efa, riktigt hin-mått skolen I hava. Jag
är HERREN, eder Gud, som har fört eder ut ur Egyptens
land. 37 Så skolen I nu hålla alla mina stadgar och alla
mina rätter och göra efter dem. Jag är HERREN.

20 Och HERREN talade till Mose och sade: 2 Du skall
ock säga till Israels barn: Om någon av Israels
barn, eller av främlingarna som bo i Israel, giver någon
av sina avkomlingar åt Molok, så skall han straffas med
döden; folket i landet skall stena honom. 3 Och jag
skall vända mitt ansikte mot den mannen och utrota
honom ur hans folk, därför att han har givit en av sina
avkomlingar åt Molok, och därmed orenat min helgedom
och ohelgat mitt heliga namn. 4 Om folket i landet
ser genom fingrarna med den mannen, när han giver
en av sina avkomlingar åt Molok, så att de icke döda
honom, 5 då skall jag själv vända mitt ansikte mot
den mannen och mot hans släkt; och honom och alla
dem som hava följt honom och i trolös avfällighet lupit
efter Molok skall jag utrota ur deras folk. 6 Och om
någon vänder sig till andar som tala genom besvärjare
eller spåmän, för att i trolös avfällighet löpa efter dem,
så skall jag vända mitt ansikte mot honom och utrota
honom ur hans folk. 7 Så skolen I nu hålla eder heliga,
och vara heliga; ty jag är HERREN, eder Gud. 8 Och
I skolen hålla mina stadgar och göra efter dem. Jag
är HERREN, som helgar eder. 9 Om någon uttalar
förbannelser över sin fader eller sin moder, skall han
straffas med döden; över sin fader och sin moder har
han uttalat förbannelser, blodskuld låder vid honom. 10
Om någon begår äktenskapsbrott med en annan mans
hustru, om han begår äktenskapsbrott med sin nästas
hustru, så skola de straffas med döden, både mannen
och kvinnan som hava begått äktenskapsbrottet. 11 Om
någon ligger hos en kvinna som är hans faders hustru,
så blottar han sin faders blygd; de skola båda straffas
med döden, blodskuld låder vid dem. 12 Om någon
ligger hos sin svärdotter, så skola de båda straffas med
döden; de hava bedrivit en vederstygglighet, blodskuld
låder vid dem. 13 Om en man ligger hos en annan man
såsom man ligger hos en kvinna, så göra de båda en
styggelse; de skola straffas med döden, blodskuld låder
vid dem. 14 Om någon till hustru tager en kvinna och
tillika hennes moder, så är det en skändlighet; man skall
bränna upp både honom och dem i eld, för att icke
någon skändlighet må finnas bland eder. 15 Om en man
beblandar sig med något djur, så skall han straffas med
döden, och djuret skolen I dräpa. 16 Och om en kvinna
kommer vid något djur och beblandar sig därmed, så
skall du dräpa både kvinnan och djuret; de skola straffas
med döden, blodskuld låder vid dem. 17 Om någon tager
till hustru sin syster, sin faders dotter eller sin moders
dotter, och ser hennes blygd och hon ser hans blygd, så
är det en skamlig gärning, och de skola utrotas inför sitt
folks ögon; han har blottat sin systers blygd, han bär på
missgärning. 18 Om någon ligger hos en kvinna som har
sin månadsrening och blottar hennes blygd, i det att han
avtäcker hennes brunn och hon blottar sitt blods brunn,
så skola de båda utrotas ur sitt folk. 19 Du skall icke
blotta din moders systers eller din faders systers blygd.
Ty den så gör avtäcker sin nära blodsförvants blygd; de
komma att bära på missgärning. 20 Om någon ligger
hos sin farbroders hustru, så blottar han sin farbroders
blygd; de komma att bära på synd, barnlösa skola de dö.
21 Om någon tager sin broders hustru, så är det en oren
gärning; han blottar då sin broders blygd, barnlösa skola
de bliva. 22 Så skolen I nu hålla alla mina stadgar och
alla mina rätter och stadgar och göra efter dem, för att
landet icke må utspy eder, det land dit jag vill föra eder,
så att I fån bo där. 23 Och I skolen icke vandra efter det
folks stadgar, som jag vill fördriva för eder; ty just därför
att de hava bedrivit allt sådant, har jag blivit led vid dem.
24 Och därför har jag sagt till eder I skolen besitta deras
land, ty jag skall giva eder det till besittning, ett land som
flyter av mjölk och honung. Jag är HERREN, eder Gud,
som har avskilt eder från andra folk. 25 Gören alltså
skillnad mellan rena fyrfotadjur och orena, och mellan
rena fåglar och orena, så att I icke gören eder själva till
styggelse för de fyrfotadjurs eller fåglars skull eller för de
kräldjurs, skull på marken, som jag har avskilt, för att I
skolen hålla dem för orena. 26 I skolen vara mig heliga,
ty jag, HERREN, är helig, och jag har avskilt eder från
andra folk, för att I skolen höra mig till. 27 När någon,
man eller kvinna, befattar sig med andebesvärjelse eller

spådom, skall denne straffas med döden; man skall
stena honom, blodskuld låder vid honom.

21 Och HERREN sade till Mose: Säg till prästerna,
Arons söner, säg till dem så: En präst får icke
ådraga sig orenhet genom någon död bland sina fränder,
2 utom genom sina närmaste blodsförvanter: sin moder,
sin fader, sin dotter, sin broder; son, sin dotter, sin
broder; **3** så ock genom sin syster, om hon var jungfru
och stod honom närmare och icke tillhörde någon man, i
sådant fall må han ådraga sig orenhet genom henne. **4**
Eftersom han är en herre bland sina fränder, får han
icke ådraga sig orenhet och göra sig ohelig. **5** Prästerna
skola icke raka någon del av sitt huvud skallig eller
avraka kanten av sitt skägg eller rista något märke på
sin kropp. **6** De skola vara helgade åt sin Guds och må
icke ohelga sin Guds namn, ty de bära fram HERRENS
eldsoffer sin Guds spis; därför skola de heliga. **7** Ingen
av dem skall taga till hustru en sköka eller en vanärad
kvinna, ej heller skall någon taga till hustru en kvinna
som har blivit förskjuten av sin man, ty prästen är helgad
åt sin Gud. **8** Därför skall du akta honom helig, ty han
bär fram din Guds spis; han skall vara dig helig, ty jag,
HERREN, som helgar eder, är helig. **9** Om en prästs
dotter ohelgar sig genom skökolevnad, så ohelgar hon
sin fader; hon skall brännas upp i eld. **10** Den som är
överstepräst bland sina bröder, den på vilkens huvud
smörjelseoljan har blivit utgjuten, och som har mottagit
handfyllning till att ikläda sig prästkläderna, han skall icke
hava sitt hår oordnat, ej heller riva sönder sina kläder; **11**
och han skall icke gå in till någon död; icke ens genom
sin fader eller genom sin moder får han ådraga sig
orenhet. **12** Och ur helgedomen skall han icke gå ut, på
det att han icke må ohelga sin Guds helgedom, ty hans
Guds smörjelseolja, varmed han har blivit invigd, är på
honom. Jag är HERREN. **13** Till hustru skall han taga en
kvinna som är jungfru. **14** En änka eller en förskjuten
hustru eller en vanärad kvinna, en sköka -- en sådan
får han icke taga, utan en jungfru bland sina fränder
skall han taga till hustru, **15** för att han icke må ohelga
sin livsfrukt bland sina fränder; ty jag är HERREN, som
helgar honom. **16** Och HERREN talade till Mose och
sade: **17** Tala till Aron och säg: Av dina avkomlingar i
kommande släkten skall ingen som har något lyte träda
fram för att frambära sin Guds spis. **18** Ingen skall träda
fram, som har något lyte, varken en blind eller en halt,
eller en som har lyte i ansiktet, eller som har någon lem
för stor, **19** ingen som har brutit arm eller ben, **20** ingen
som är puckelryggig eller förkrympt, eller som har fel på
ögat, eller som har skabb eller annat utslag, eller som
är snöpt. **21** Av prästen Arons avkomlingar skall ingen
som har något lyte gå fram för att frambära HERRENS
eldsoffer; han har ett lyte, han skall icke gå fram för att
frambära sin Guds spis. **22** Sin Guds spis må han äta,
både det som är högheligt och det som är heligt, **23** men
eftersom han har ett lyte, skall han icke gå in till förlåten,
ej heller skall han gå fram till altaret, på det att han icke
må ohelga mina heliga ting; ty jag är HERREN, som
helgar dem. **24** Och Mose talade detta till Aron och hans
söner och alla Israels barn.

22 Och HERREN talade till Mose och sade: **2** Tala
till Aron och hans söner och säg att de skola hålla
sig ifrån de heliga gåvor som Israels barn bära fram åt
mig, på det att de icke må ohelga mitt heliga namn. Jag
är HERREN. **3** Säg till dem: Om i kommande släkten
någon av edra avkomlingar, medan orenhet låder vid
honom, kommer vid de heliga gåvor som Israels barn
bära fram åt HERREN, så skall han utrotas ur min åsyn
Jag är HERREN. **4** Om någon av Arons avkomlingar
är spetälsk eller har flytning, skall han icke äta av de
heliga gåvorna, förrän han har blivit ren; ej heller den
som kommer vid någon som har blivit oren genom en
död, eller den som har haft sädesutgjutning; **5** ej heller
den som kommer vid något slags smådjur genom vilket
man bliver oren, eller vid en människa genom vilken man
bliver oren, på vad sätt denna än må hava blivit oren. **6**
Den som kommer vid något sådant, han skall vara oren
ända till aftonen, och skall icke äta av de heliga gåvorna,
förrän han har badat sin kropp i vatten. **7** Men när solen
har gått ned, är han ren, och sedan må han äta av de
heliga gåvorna, ty det är hans spis. **8** Ett självdött eller
ihjälrivet djur skall han icke äta, så att han därigenom
bliver oren. Jag är HERREN. **9** De skola iakttaga vad
jag har bjudit dem iakttaga, på det att de icke för det
heligas skull må komma att bära på synd och träffas av
döden därför att de ohelga det. Jag är HERREN, som
helgar dem. **10** Ingen främmande får äta av det heliga;
en inhysesman hos prästen eller en hans legodräng skall
icke äta av det heliga. **11** Men när en präst har köpt en
träl för sina penningar, må denne äta därav, så ock den
träl som är född i hans hus; dessa må äta av hans spis.
12 När en prästs dotter har blivit en främmande mans
hustru, skall hon icke äta av det heliga som gives till
offergärd. **13** Men om en prästs dotter har blivit änka
eller blivit förskjuten, och hon är utan livsfrukt, och hon
så kommer åter till sin faders hus och är där såsom i sin
ungdom, då må hon äta av sin faders spis; men ingen
främmande får äta därav. **14** Och om någon ouppsåtligen
äter av det heliga, skall han lägga femtedelen därtill och
giva prästen ersättning för det heliga. **15** Prästerna skola
icke ohelga de heliga gåvorna, det som Israels barn
göra såsom gärd åt HERREN, **16** och därigenom draga
över dem missgärning och skuld, när de äta av deras
heliga gåvor; ty jag är HERREN, som helgar dem. **17**
Och HERREN talade till Mose och sade: **18** Tala till Aron
och hans söner och alla Israels barn och säg till dem:
Om någon av Israels hus eller av främlingarna i Israel
vill offra något offer, vare sig det är ett löftesoffer eller
ett frivilligt offer som de vilja offra åt HERREN såsom

brännoffer, så skolen I göra det på sådant sätt att I bliven
välbehagliga; 19 offret skall vara ett felfritt handjur, av
fäkreaturen eller av fåren eller av getterna; 20 I skolen
icke därtill taga ett djur som har något lyte, ty genom ett
sådant bliven I icke välbehagliga. 21 Och när någon vill
offra ett tackoffer åt HERREN av fäkreaturen eller av
småboskapen, vare sig det gäller att fullgöra ett löfte,
eller det gäller ett frivilligt offer, då skall det vara felfritt
far att bliva välbehagligt; intet lyte får finnas därpå. 22
Det som är blint eller brutet eller stympat eller sårigt,
eller det som har skabb eller annat utslag sådant skolen
I icke offra åt HERREN; eldsoffer av sådant skolen I icke
lägga på altaret åt HERREN. 23 Ett djur av fäkreaturen
eller av småboskapen, som har någon lem för stor eller
för liten, må du väl offra såsom frivilligt offer, men såsom
löftesoffer bliver det icke välbehagligt. 24 Och I skolen
icke offra åt HERREN något som har blivit snöpt genom
klämning eller krossning eller avslitning eller utskärning;
sådant skolen I icke göra i edert land. 25 Icke heller av
en utlännings hand skolen I mottaga och offra sådana
djur till eder Guds spis, ty de äro skadade, de hava ett
lyte; genom sådana bliven I icke välbehagliga. 26 Och
HERREN talade till Mose och sade: 27 När en kalv eller
ett får eller en get har blivit född, skall djuret dia sin
moder i sju dagar. Men allt ifrån den åttonde dagen är
det välbehagligt såsom eldsoffersgåva åt HERREN. 28 I
skolen icke slakta något djur, vare sig av fäkreaturen
eller av småboskapen, på samma dag som dess avföda.
29 När I viljen offra ett lovoffer åt HERREN, skolen I
offra det på sådant sätt att I bliven välbehagliga. 30 Det
skall ätas samma dag; I skolen icke lämna något därav
kvar till följande morgon. Jag är HERREN. 31 I skolen
hålla mina bud och göra efter dem. Jag är HERREN. 32
I skolen icke ohelga mitt heliga namn, ty jag vill bliva
helgad bland Israels barn. Jag är HERREN, som helgar
eder, 33 han som har fört eder ut ur Egyptens land, för
att jag skall vara eder Gud. Jag är HERREN.

23 Och HERREN talade till Mose och sade: 2
Tala till Israels barn och säg till dem: Dessa äro
HERRENS högtider, vilka I skolen utlysa såsom heliga
sammankomster; mina högtider äro dessa: 3 Sex dagar
skall arbete göras, men på sjunde dagen är vilosabbat,
en dag för helig sammankomst; intet arbete skolen
I då göra. Det är HERRENS sabbat, var I än ären
bosatta. 4 Dessa äro HERRENS högtider, de heliga
sammankomster som I skolen utlysa på bestämda tider:
5 I första månaden, på fjortonde dagen i månaden, vid
aftontiden, är HERRENS påsk. 6 Och på femtonde
dagen i samma månad är HERRENS osyrade bröds
högtid; då skolen I äta osyrat bröd, i sju dagar. 7 På
den första dagen skolen I hålla en helig sammankomst;
ingen arbetssyssla skolen I då göra. 8 Och I skolen
offra eldsoffer åt HERREN i sju dagar. På den sjunde
dagen skall åter hållas en helig sammankomst; ingen
arbetssyssla skolen I då göra. 9 Och HERREN talade
till Mose och sade: 10 Tala till Israels barn och säg
till dem: När I kommen in i det land som jag vill giva
eder, och I inbärgen dess skörd, då skolen I bära till
prästen den kärve som är förstlingen av eder skörd. 11
Och den kärven skall han vifta inför HERRENS ansikte,
för att I mån bliva välbehagliga; dagen efter sabbaten
skall prästen vifta den. 12 Och på den dag då I låten
vifta kärven skolen I offra ett felfritt årsgammalt lamm till
brännoffer åt HERREN, 13 och såsom spisoffer därtill två
tiondedels efa fint mjöl, begjutet med olja, ett eldsoffer åt
HERREN till en välbehaglig lukt, och såsom drickoffer
därtill en fjärdedels hin vin. 14 Och intet av det nya,
varken bröd eller rostade ax eller korn av grönskuren säd,
skolen I äta förrän på denna samma dag, icke förrän I
haven burit fram offergåvan åt eder Gud. Detta skall vara
en evärdlig stadga för eder från släkte till släkte, var I än
ären bosatta. 15 Sedan skolen I räkna sju fulla veckor
från dagen efter sabbaten, från den dag då I buren fram
viftofferskärven; 16 femtio dagar skolen I räkna intill
dagen efter den sjunde sabbaten; då skolen I bära fram
ett offer av den nya grödan åt HERREN. 17 Från de
orter där I bon skolen I bära fram viftoffersbröd, två kakor
av två tiondedels efa fint mjöl, bakade med surdeg: en
förstlingsgåva åt HERREN. 18 Och jämte brödet skolen I
föra fram sju felfria årsgamla lamm, en ungtjur och två
vädurar, till att offras såsom brännoffer åt HERREN, med
tillhörande spisoffer och drickoffer: ett eldsoffer till en
välbehaglig lukt för HERREN. 19 Därtill skolen I offra en
bock till syndoffer och två årsgamla lamm till tackoffer.
20 Och prästen skall vifta dem såsom ett viftoffer inför
HERRENS ansikte, jämte förstlingsbröden som bäras
fram tillika med de båda lammen de skola vara helgade
åt HERREN och tillhöra prästen. 21 Och till denna
samma dag skolen I utlysa en helig sammankomst att
hållas av eder; ingen arbetssyssla skolen I då göra.
Detta skall vara en evärdlig stadga för eder från släkte
till släkte, var I än ären bosatta. 22 Och när I inbärgen
skörden av edert land, skall du icke skörda intill yttersta
kanten av din åker, icke heller skall du göra någon
axplockning efter din skörd, du skall lämna detta kvar åt
den fattige och åt främlingen. Jag är HERREN, eder
Gud. 23 Och HERREN talade till Mose och sade: 24 Tala
till Israels barn och säg: I sjunde månaden, på första
dagen i månaden, skolen I hålla sabbatsvila, en högtid
med basunklang, till att bringa eder i åminnelse inför
HERREN, en helig sammankomst. 25 Ingen arbetssyssla
skolen I då göra, och I skolen offra eldsoffer åt HERREN.
26 Och HERREN talade till Mose och sade: 27 Men på
tionde dagen i samma sjunde månad är försoningsdagen;
då skolen I hålla en helig sammankomst, och I skolen då
späka eder; och I skolen offra eldsoffer åt HERREN.
28 Och I skolen intet arbete göra på denna samma
dag, ty det är en försoningsdag, då försoning bringas

för eder inför HERRENS, eder Guds, ansikte. **29** Och
var och en som icke späker sig på denna samma dag,
skall utrotas ur sin släkt. **30** Och var och en som gör
något arbete på denna samma dag, honom skall jag
förgöra ur hans folk. **31** Intet arbete skolen I då göra
Detta skall vara en evärdlig stadga för eder från släkte
till släkte, var I än ären bosatta. **32** En vilosabbat skall
den vara för eder, och I skolen då späka eder. På nionde
dagen i månaden, om aftonen, skolen I hålla denna
eder sabbatsvila, från afton till afton. **33** Och HERREN
talade till Mose och sade: **34** Tala till Israels barn och
säg: På femtonde dagen i samma sjunde månad är
HERRENS lövhyddohögtid, i sju dagar. **35** På den första
dagen skall man hålla en helig sammankomst; ingen
arbetssyssla skolen I då göra. **36** I sju dagar skolen I
offra eldsoffer åt HERREN. På den åttonde dagen skolen
I hålla en helig sammankomst och skolen offra eldsoffer
åt HERREN. Då är högtidsförsamling; ingen arbetssyssla
skolen I då göra. **37** Dessa äro HERRENS högtider, vilka
I skolen utlysa såsom heliga sammankomster, och på
vilka I skolen offra eldsoffer åt HERREN, brännoffer och
spisoffer, slaktoffer och drickoffer, var dag de för den
dagen bestämda offren -- **38** detta förutom HERRENS
sabbater, och förutom edra övriga gåvor, och förutom
alla edra löftesoffer, och förutom alla frivilliga offer som I
given åt HERREN. **39** Men på femtonde dagen i sjunde
månaden, när I inbärgen avkastningen av landet, skolen
I fira HERRENS högtid, i sju dagar. På den första dagen
är sabbatsvila, på den åttonde dagen är ock sabbatsvila.
40 Och I skolen på den första dagen taga frukt av edra
skönaste träd, kvistar av palmer och grenar av lummiga
träd och av pilträd, och skolen så vara glada i sju dagar
inför HERRENS, eder Guds, ansikte. **41** I skolen fira
denna högtid såsom en HERRENS högtid sju dagar om
året. Detta skall vara en evärdlig stadga för eder från
släkte till släkte; i sjunde månaden skolen I fira den. **42**
Då skolen I bo i lövhyddor i sju dagar; alla de som äro
infödingar i Israel skola bo i lövhyddor, **43** för att edra
efterkommande må veta huru jag lät Israels barn bo i
lövhyddor, när jag förde dem ut ur Egyptens land Jag
är HERREN, eder Gud. **44** Och Mose talade till Israels
barn om dessa HERRENS högtider.

24 Och HERREN talade till Mose och sade: **2** Bjud
Israels barn att bära till dig ren olja, av stötta
oliver, till ljusstaken, så att lamporna dagligen kunna
sättas upp. **3** Utanför den förlåt som hänger framför
vittnesbördet, i uppenbarelsetältet, skall Aron beständigt
sköta den, från aftonen till morgonen, inför HERRENS
ansikte. Detta skall vara en evärdlig stadga för eder från
släkte till släkte. **4** Lamporna på den gyllene ljusstaken
skall han beständigt sköta inför HERRENS ansikte. **5**
Och du skall taga fint mjöl och därav baka tolv kakor; var
kaka skall innehålla två tiondedels efa. **6** Och du skall
lägga upp dem i två rader, sex i var rad, på det gyllene
bordet inför HERRENS ansikte. **7** Och på vardera raden
skall du lägga ren rökelse, för att denna må utgöra
själva altaroffret av bröden, ett eldsoffer åt HERREN.
8 Sabbatsdag efter sabbatsdag skall man beständigt
lägga upp dem inför HERRENS ansikte: en gärd av
Israels barn, till ett evigt förbund. **9** De skola tillhöra
Aron och hans söner och skola ätas av dem på en helig
plats, ty de äro högheliga och äro hans evärdliga rätt av
HERRENS eldsoffer. **10** Och en man som var son till en
israelitisk kvinna, men till fader hade en egyptisk man,
gick ut bland Israels barn; och den israelitiska kvinnans
son och en israelitisk man kommo i träta med varandra i
lägret. **11** Och den israelitiska kvinnans son smädade
Namnet och hädade. Då förde de honom fram till Mose.
Och hans moder hette Selomit, dotter till Dibri, av Dans
stam. **12** Och de satte honom i förvar, för att de skulle få
hans dom bestämd efter HERRENS befallning. **13** Och
HERREN talade till Mose och sade: **14** För ut hädaren
utanför lägret; sedan må alla som hörde det lägga sina
händer på hans huvud, och må så hela menigheten
stena honom. **15** Och till Israels barn skall du tala och
säga: Om någon hädar sin Gud, kommer han att bära
på synd. **16** Och den som smädar HERRENS namn
skall straffas med döden; hela menigheten skall stena
honom. Evad det är en främling eller en inföding som
smädar Namnet, skall han dödas. **17** Om någon slår
ihjäl någon människa, skall han straffas med döden; **18**
och den som slår ihjäl ett boskapsdjur skall ersätta det:
liv för liv. **19** Och om någon vållar att hans nästa får ett
lyte, så skall man göra mot honom såsom han själv har
gjort: **20** bruten lem för bruten lem, öga för öga, tand för
tand; samma lyte han har vållat att en annan fick skall
han själv få. **21** Den som slår ihjäl ett boskapsdjur skall
ersätta det, och den som slår ihjäl en människa skall
dödas. **22** En och samma lag skall gälla för eder, den
skall gälla lika väl för främlingen som för infödingen; ty
jag är HERREN, eder Gud. **23** Och Mose talade detta
till Israels barn; och de förde ut hädaren utanför lägret
och stenade honom. Alltså gjorde Israels barn såsom
HERREN hade bjudit Mose. Se Vittnesbördet i Ordförkl.
Se Herren i Ordförkl.

25 Och HERREN talade till Mose på Sinai berg och
sade: **2** Tala till Israels barn och säg till dem:
När I kommen in i det land som jag vill giva eder, skall
landet hålla sabbat åt HERREN. **3** I sex år skall du beså
din åker, och i sex år skära din vingård och inbärga
avkastningen av landet, **4** men under det sjunde året
skall landet hava vilosabbat, en HERRENS sabbat; då
skall du icke beså din åker och icke skära din vingård.
5 Vad som växer upp av spillsäden efter din skörd
skall du icke skörda, och de druvor som växa på dina
oskurna vinträd skall du icke avbärga. Det skall vara ett
sabbatsvilans år för landet. **6** Och vad landets sabbat
ändå giver skolen I hava till föda: du själv, din tjänare

och din tjänarinna, din daglönare och din inhysesman,
de som bo hos dig. 7 Din boskap och de vilda djuren i
ditt land skola ock hava sin föda av all dess avkastning.
8 Och du skall räkna sju årsveckor, det är sju gånger
sju år, så att tiden för de sju årsveckorna bliver fyrtionio
år. 9 Då skall du i sjunde månaden, på tionde dagen i
månaden, låta blåsa i larmbasun; på försoningsdagen
skolen I blåsa i basun över hela edert land. 10 Och I
skolen helga det femtionde året och utropa frihet i landet
för alla dess inbyggare. Det skall vara ett jubelår för eder;
var och en av eder skall då återfå sin arvsbesittning, var
och en av eder skall återfå sin släktegendom. 11 Ett
jubelår skall detta femtionde år vara för eder; då skolen I
icke så något, och vad som då växer upp av spillsäden
skolen I icke skörda, och I skolen då icke avbärga edra
oskurna vinträd. 12 Ty det är ett jubelår; heligt skall det
vara för eder. Från själva marken skolen I hämta eder
föda, av dess avkastning. 13 Under ett sådant jubelår
skall var och en av eder återfå sin arvsbesittning. 14
Om I alltså säljer något åt eder nästa eller köpen något
av eder nästa, skolen I icke göra varandra orätt: 15
efter antalet år från jubelåret skall du betala din nästa,
efter antalet årsgrödor skall han få betalning av dig. 16
Alltefter som åren äro flera skall du betala högre pris,
och alltefter som åren äro färre skall du betala lägre pris;
ty ett visst antal grödor är det han säljer till dig. 17 I
skolen icke göra varandra orätt du skall frukta din Gud;
ty jag är HERREN, eder Gud. 18 Och I skolen göra efter
mina stadgar, och mina rätter skolen I hålla och skolen
göra efter dem; då skolen I bo trygga i landet. 19 Och
landet skall giva sin frukt, så att I haven nog att äta, och
I skolen bo trygga däri. 20 Och om I frågen: »Vad skola
vi äta under det sjunde året, om vi icke få så och icke få
inbärga vår gröda?», 21 så mån I veta att jag skall bjuda
min välsignelse komma över eder under det sjätte året,
så att det giver gröda för de tre åren. 22 Och ännu när I
under det åttonde året sån, skolen I hava av den gamla
grödan att äta; ända till dess att grödan på det nionde
året har kommit in, skolen I hava gammalt att äta. 23
När I säljen jord, skolen I icke sälja den för evärdlig tid,
ty landet är mitt; I ären ju främlingar och gäster hos mig.
24 I hela det land I fån till besittning skolen I medgiva rätt
att återbörda jordegendom. 25 Om din broder råkar i
armod och säljer något av sin arvsbesittning, så må hans
närmaste bördeman komma till honom och återbörda
det brodern har sålt. 26 Och om någon icke har någon
bördeman, men han själv kommer i tillfälle att anskaffa
vad som behöves för att återbörda, 27 så skall han räkna
efter, huru många år som hava förflutit ifrån försäljningen,
och betala lösen för de återstående åren åt den man till
vilken han sålde, och han skall så återfå sin besittning.
28 Men om han icke förmår anskaffa vad som behöves
till att betala honom, så skall det han har sålt förbliva
i köparens hand intill jubelåret. Men på jubelåret skall
det frånträdas, och han skall då återfå sin besittning.
29 Om någon säljer ett boningshus i en stad som är
omgiven med murar, så skall han hava rätt att återbörda
det innan ett år har förflutit, sedan han sålde det; hans
rätt att återbörda det är då inskränkt till viss tid. 30 Men
om det icke har blivit återbördat, förrän hela året är ute,
så skall huset, om det ligger i en stad som är omgiven
med murar, förbliva köparens och hans efterkommandes
egendom för evärdlig tid; det skall då icke frånträdas på
jubelåret. 31 Men hus i sådana byar som icke hava murar
omkring sig skola räknas till landets åkermark; de skola
kunna återbördas, och på jubelåret skola de frånträdas.
32 Dock skola leviterna inom de städer som äro deras
arvsbesittning hava evärdlig rätt att återbörda husen i
städerna 33 Också om någon annan av leviterna inlöser
det sålda huset i den stad där han har sin besittning, skall
det dock frånträdas på jubelåret; ty husen i levitstäderna
äro leviternas arvsbesittning bland Israels barn. 34 Och
ett fält som är utmark omkring någon av deras städer får
icke säljas, ty det är deras evärdliga besittning. 35 Om
din broder råkar i armod och kommer på obestånd hos
dig, så skall du taga dig an honom; såsom en främling
eller en inhysesman skall han få leva hos dig. 36 Du
skall icke ockra på honom eller taga ränta, ty du skall
frukta din Gud, och du skall låta din broder leva hos dig.
37 Du skall icke lämna honom dina penningar på ocker
eller lämna honom av dina livsmedel mot ränta. 38 Jag
är HERREN, eder Gud, som har fört eder ut ur Egyptens
land, för att giva eder Kanaans land och vara eder Gud.
39 Om din broder råkar i armod hos dig och säljer sig åt
dig, skall du icke låta honom göra trälarbete; 40 såsom
en daglönare och en inhysesman skall han vara hos dig;
intill jubelåret skall han tjäna hos dig. 41 Då skall du giva
honom fri, honom själv och hans barn med honom; och
han skall återfå sin släktegendom, sin fädernebesittning
skall han återfå. 42 Ty de äro mina tjänare, som jag har
fört ut ur Egyptens land; de skola icke säljas såsom man
säljer trälar. 43 Du skall icke med hårdhet bruka din makt
över dem; du skall frukta din Gud. 44 Men om du vill
skaffa dig en verklig träl eller trälinna, så skall du köpa
en sådan träl eller trälinna från hedningarna som bo runt
omkring eder. 45 I mån ock köpa sådana ibland barnen
till inhysesmännen som bo hos eder och bland personer
av deras släkt, som I haven hos eder, och som äro födda
i edert land; sådana skola förbliva eder egendom. 46
Och dem mån I hava att lämna såsom arv åt edra barn
efter eder, till egendom och besittning; dem kunnen
I hava till trälar evärdligen. Men ibland edra bröder,
Israels barn, skall ingen med hårdhet bruka sin makt
över den andre. 47 Om en främling eller en inhysesman
hos dig kommer till välstånd, och en din broder råkar
i armod hos honom och säljer sig åt främlingen som
bor inhyses hos dig, eller eljest åt någon som tillhör en
främlingssläkt, 48 så skall han sedan, efter det att han

har sålt sig, kunna lösas ut; någon av hans bröder må
lösa honom; **49** eller ock må hans farbroder eller hans
farbroders son lösa honom, eller må någon annan nära
blodsförvant av hans släkt lösa honom; eller om han
kommer i tillfälle därtill, må han själv lösa sig. **50** Därvid
skall han, jämte den som har köpt honom, räkna efter,
huru lång tid som har förflutit ifrån det år då han sålde
sig åt honom till jubelåret; och det pris för vilket han
såldes skall uppskattas efter årens antal; hans arbetstid
hos honom skall beräknas till samma värde som en
daglönares. **51** Om ännu många år äro kvar, skall han
såsom lösen för sig betala en motsvarande del av det
penningbelopp som han köptes för. **52** Om däremot
allenast få år återstå till jubelåret, så skall han räkna
efter detta, sig till godo, och betala lösen för sig efter
antalet av sina år. **53** Såsom en daglönare som är lejd
för år skall man behandla honom ingen må inför dina
ögon med hårdhet bruka sin makt över honom. **54** Men
om han icke bliver löst på något av de nämnda sätten,
så skall han på jubelåret givas fri, han själv och hans
barn med honom. **55** Ty Israels barn äro mina tjänare;
de äro mina tjänare, som jag har fört ut ur Egyptens
land. Jag är HERREN, eder Gud.

26 I skolen icke göra eder några av gudar, ej heller
uppresa åt eder något beläte eller någon stod,
eller uppsätta i edert land stenar med inhuggna bilder,
för att tillbedja vid dem; ty jag är HERREN, eder Gud.
2 Mina sabbater skolen I hålla, och för min helgedom
skolen I hava fruktan. Jag är HERREN. **3** Om I vandren
efter mina stadgar och hållen mina bud och gören efter
dem, **4** så skall jag giva eder regn i rätt tid, så att jorden
giver sin gröda och träden på marken bära sin frukt. **5**
Och trösktiden skall hos eder räcka intill vinbärgningen,
och vinbärgningen skall räcka intill såningstiden, och
I skolen hava bröd nog att äta och skolen bo trygga i
edert land. **6** Och jag skall skaffa frid i landet, och I
skolen få ro, och ingen skall förskräcka eder. Jag skall
göra slut på vilddjuren i landet, och intet svärd skall gå
fram genom edert land. **7** I skolen jaga edra fiender
framför eder, och de skola falla för edra svärd. **8** Fem
av eder skola jaga hundra framför sig, och hundra av
eder skola jaga tiotusen, och edra fiender skola falla
för edra svärd. **9** Och jag skall vända mig till eder och
göra eder fruktsamma och för öka eder, och jag skall
upprätthålla mitt förbund med eder. **10** Och gammal
gröda, som länge har legat inne, skolen I hava att äta;
I skolen nödgas skaffa den gamla undan för den nya.
11 Och jag skall uppresa min boning mitt ibland eder,
och min själ skall icke försmå eder. **12** Jag skall vandra
mitt ibland eder och vara eder Gud, och I skolen vara
mitt folk. **13** Jag är HERREN, eder Gud, som förde eder
ut ur Egyptens land, för att I icke skullen vara trälar
där; och jag har brutit sönder edert ok och låtit eder gå
med upprätt huvud. **14** Men om I icke hören mig och
icke gören efter alla dessa bud, **15** om I förkasten mina
stadgar, och om edra själar försmå mina rätter, så att I
icke gören efter alla mina bud, utan bryten mitt förbund,
16 då skall ock jag handla på samma sätt mot eder:
jag skall hemsöka eder med förskräckliga olyckor, med
tärande sjukdom och feber, så att edra ögon försmäkta
och eder själ förtvinar; och I skolen förgäves så eder
säd, ty edra fiender skola äta den. **17** Jag skall vända
mitt ansikte mot eder, och I skolen bliva slagna av edra
fiender; och de som hata eder skola råda över eder, och
I skolen fly, om ock ingen förföljer eder. **18** Om I, detta
oaktat, icke hören mig, så skall jag tukta eder sjufalt
värre för edra synders skull. **19** Jag skall krossa eder
stolta makt. Jag skall låta eder himmel bliva såsom järn
och eder jord såsom koppar. **20** Och eder möda skall
vara förspilld, ty eder jord skall icke giva sin gröda, och
träden i landet skola icke bära sin frukt. **21** Om I ändå
vandren mig emot och icke viljen höra mig, så skall jag
slå eder sjufalt värre, såsom edra synder förtjäna. **22**
Jag skall sända över eder vilddjur, som skola döda edra
barn och fördärva eder boskap och minska edert eget
antal, så att edra vägar bliva öde. **23** Om I, detta oaktat,
icke låten varna eder av mig, utan vandren mig emot, **24**
så skall också jag vandra eder emot och slå eder sjufalt
för edra synders skull. **25** Jag skall låta eder drabbas av
ett hämndesvärd, som skall hämnas mitt förbund, och I
skolen nödgas församla eder i städerna; men där skall
jag sända pest bland eder, och I skolen bliva givna i
fiendehand. **26** Jag skall så fördärva edert livsuppehälle,
att edert bröd skall kunna bakas i en enda ugn av tio
kvinnor, och edert bröd skall lämnas ut efter vikt, och när
I äten, skolen I icke bliva mätta. **27** Om I, detta oaktat,
icke hören mig, utan vandren mig emot, **28** så skall också
jag i vrede vandra eder emot och tukta eder sjufalt för
edra synders skull. **29** I skolen nödgas äta edra söners
kött och äta edra döttrars kött. **30** Jag skall ödelägga
edra offerhöjder och utrota edra solstoder; jag skall kasta
edra döda kroppar på edra eländiga avgudars döda
kroppar, ty min själ skall försmå eder. **31** Och jag skall
göra edra städer till ruiner och föröda edra helgedomar,
och jag skall icke mer med välbehag känna lukten av
edra offer. **32** Jag skall själv ödelägga landet, så att edra
fiender, som bo däri, skola häpna däröver. **33** Men eder
skall jag förströ bland hedningarna, och jag skall förfölja
eder med draget svärd; så skall edert land bliva en
ödemark, och edra städer skola bliva ruiner. **34** Då skall
landet få gottgörelse för sina sabbater, då, under hela
den tid det ligger öde och I ären i edra fienders land. Ja,
då skall landet hålla sabbat och giva gottgörelse för sina
sabbater. **35** Hela den tid det ligger öde skall det hålla
sabbat och få den vila det icke fick på edra sabbater, då
I bodden däri. **36** Och åt dem som bliva kvar av eder
skall jag giva försagda hjärtan i deras fienders länder, så
att de jagas på flykten av ett prasslande löv som röres

av vinden, och fly, såsom flydde de för svärd, och falla,
om ock ingen förföljer dem. 37 Och de skola stupa på
varandra, likasom för svärd, om ock ingen förföljer dem.
Ja, I skolen icke kunna hålla stånd mot edra fiender. 38
I skolen förgås bland hedningarna, och edra fienders
land skall förtära eder. 39 Och de som bliva kvar av
eder skola försmäkta i edra fienders land, genom sin
egen missgärning, och försmäkta tillika genom sina
fäders missgärning, likasom dessa hava gjort. 40 Och
de skola nödgas bekänna den missgärning de själva
hava begått, och den deras fäder hava begått, genom
att handla trolöst mot mig, och huru de hava vandrat
mig emot 41 -- varför också jag måste vandra dem
emot och föra dem bort i deras fienders land -- ja, då
skola deras oomskurna hjärtan nödgas ödmjuka sig, då
skola de få umgälla sin missgärning. 42 Och då skall
jag tänka på mitt förbund med Jakob, då skall jag ock
tänka på mitt förbund med Isak och på mitt förbund med
Abraham, och på landet skall jag tänka. 43 Ty landet
måste bliva övergivet av dem och så få gottgörelse för
sina sabbater genom att bliva öde när folket är borta, och
själva skola de få umgälla sin missgärning, därför, ja,
därför att de förkastade mina rätter, och därför att deras
själar försmådde mina stadgar. 44 Men detta oaktat
skall jag, medan de äro i sina fienders land, icke så
förkasta eller försmå dem, att jag förgör dem och bryter
mitt förbund med dem; ty jag är HERREN, deras Gud.
45 Nej, till fromma för dem skall jag tänka på förbundet
med förfäderna, som jag förde ut ur Egyptens land, inför
hedningarnas ögon, på det att jag skulle vara deras Gud.
Jag är HERREN. 46 Dessa äro de stadgar och rätter och
lagar som HERREN fastställde mellan sig och Israels
barn, på Sinai berg genom Mose.

27 Och HERREN talade till Mose och sade: 2 Tala
till Israels barn och säg till dem: Om någon skall
fullgöra ett löfte, ett sådant varvid du har att bestämma
värdet på personer som lovas åt HERREN, så gäller
följande: 3 Om värdet skall bestämmas för en man som är
mellan tjugu och sextio år gammal, så skall du bestämma
detta till femtio siklar silver, efter helgedomssikelns vikt.
4 Om frågan gäller en kvinna, så skall du bestämma
värdet till trettio siklar. 5 Om frågan gäller någon som
är mellan fem år och tjugu år gammal, så skall det
värde du bestämmer vara för mankön tjugu siklar och för
kvinnkön tio siklar. 6 Om frågan gäller någon som är
mellan en månad och fem år gammal, så skall det värde
du bestämmer vara för mankön fem siklar silver och för
kvinnkön tre siklar silver. 7 Om frågan gäller någon som
är sextio år gammal eller därutöver, så skall det värde du
bestämmer vara, om det är en man, femton siklar, men
för en kvinna skall det vara tio siklar. 8 Är någon i sådant
armod att han icke kan betala det värde du bestämmer,
så skall han ställas fram inför prästen, och prästen skall
då bestämma ett värde för honom; efter vad den som
har gjort löftet kan anskaffa skall prästen bestämma
värdet för honom. 9 Om frågan gäller boskap, av de lag
man får bära fram såsom offer åt HERREN, så skall allt
sådant, när man har givit det åt HERREN, vara heligt; 10
man skall icke utväxla eller utbyta det, vare sig ett bättre
mot ett sämre eller ett sämre mot ett bättre. Om någon
likväl utbyter ett djur mot ett annat, så skall både det
förra och det som har blivit lämnat i utbyte vara heligt. 11
Men om frågan gäller något slags orent djur, ett sådant
som man icke får bära fram såsom offer åt HERREN, så
skall djuret ställas fram inför prästen; 12 och prästen
skall bestämma dess värde, alltefter som det är bättre
eller sämre. Såsom du -- prästen -- bestämmer det, så
skall det vara. 13 Och om ägaren vill lösa djuret, så skall
han till det värde du har bestämt lägga femtedelen av
värdet. 14 Om någon helgar sitt hus, för att det skall vara
helgat åt HERREN, så skall prästen bestämma dess
värde, alltefter som det är bättre eller sämre. Såsom
prästen bestämmer dess värde, så skall det förbliva.
15 Och om den som har helgat sitt hus vill lösa det, så
skall han till det värde i penningar du har bestämt lägga
femtedelen därav; då bliver det hans. 16 Om någon
helgar åt HERREN ett stycke åker av sin arvsbesittning
så skall du bestämma dess värde efter utsädet därpå:
mot var homer utsädeskorn skola svara femtio siklar
silver. 17 Om han helgar sin åker ända från jubelåret, så
skall det förbliva vid det värde du bestämmer. 18 Men
om han helgar sin åker efter jubelåret, då skall prästen åt
honom beräkna penningvärdet efter antalet av de år som
återstå till nästa jubelår; och ett motsvarande avdrag
skall göras på det värde du förut har bestämt. 19 Och om
den som har helgat åkern vill lösa den, så skall han till
det värde i penningar du har bestämt lägga femtedelen
därav; då förbliver den hans. 20 Om han icke löser åkern,
men säljer den åt någon annan, så får åkern sedan icke
lösas, 21 utan när åkern frånträdes på jubelåret, skall
den vara helgad åt HERREN, likasom en tillspillogiven
åker; hans arvsbesittning tillfaller då prästen. 22 Om
någon helgar åt HERREN en åker som han har köpt,
en som icke hör till hans arvsbesittning, 23 så skall
prästen åt honom räkna ut beloppet av det bestämda
värdet intill jubelåret; och han skall samma dag erlägga
detta värde, som du har bestämt; det skall vara helgat åt
HERREN. 24 Men på jubelåret skall åkern återgå till den
av vilken den har blivit köpt, och vilkens arvejord den är.
25 Och när du bestämmer något värde, skall det alltid
bestämmas i helgedomssiklar, sikeln räknad till tjugu
gera. 26 Men det som är förstfött ibland boskap, och som
tillhör HERREN redan såsom förstfött, det skall ingen
helga; vare sig det är ett djur av fäkreaturen eller ett djur
av småboskapen, tillhör det redan HERREN 27 Men om
frågan gäller något orent djur, så skall man lösa det efter
det värde du bestämmer och lägga femtedelen av värdet
därtill. Om det icke löses, så skall det säljas efter det

värde du bestämmer. **28** Och om frågan gäller något
tillspillogivet, vad någon har givit till spillo åt HERREN
av sin egendom, det må vara en människa eller ett
boskapsdjur eller den åker som är hans arvsbesittning,
så får sådant varken säljas eller lösas; allt tillspillogivet
är högheligt och tillhör HERREN. **29** En människa som
har blivit tillspillogiven får aldrig lösas; en sådan måste
dödas. **30** Och all tionde av jorden, vare sig av säden
på jorden eller av trädens frukt, tillhör HERREN; den
är helgad åt HERREN. **31** Om någon vill lösa något
av sin tionde, så skall han lägga femtedelen av värdet
därtill. **32** Och vad beträffar tionde av fäkreatur eller av
småboskap, allt som går under herdestaven, så skall av
allt detta vart tionde djur vara helgat åt HERREN; **33**
man skall icke efterforska om det är bättre eller sämre,
och man får icke utbyta det. Om någon likväl utbyter
djuret, så skall både detta och det som har blivit lämnat i
utbyte vara heligt; det får icke lösas. **34** Dessa äro de
bud som HERREN på Sinai berg gav Israels barn genom
Mose.

4 Mosebok

1 Och HERREN talade till Mose i Sinais öken, i
uppenbarelsetältet, på första dagen i andra månaden
av det andra året efter deras uttåg ur Egyptens land; han
sade: **2** »Räknen antalet av Israels barn, deras hela
menighet, efter deras släkter och efter deras familjer,
vart namn räknat särskilt, allt mankön, var person för
sig; **3** alla stridbara män i Israel, de män som äro tjugu
år gamla eller därutöver, dem skolen I inmönstra efter
deras häravdelningar, du och Aron. **4** I skolen därvid
taga till eder en man av var stam, den som är huvudman
för sin stams familjer. **5** Och dessa äro namnen på de
män som skola biträda eder: av Ruben: Elisur, Sedeurs
son; **6** av Simeon: Selumiel, Surisaddais son; **7** av
Juda: Naheson, Amminadabs son; **8** av Isaskar: Netanel,
Suars son; **9** av Sebulon: Eliab, Helons son; **10** av
Josefs barn: av Efraim: Elisama, Ammihuds son; av
Manasse: Gamliel, Pedasurs son; **11** av Benjamin:
Abidan, Gideonis son; **12** av Dan: Ahieser, Ammisaddais
son; **13** av Aser: Pagiel, Okrans son; **14** av Gad: Eljasaf,
Deguels son; **15** av Naftali: Ahira, Enans son.» **16**
Dessa voro ombud för menigheten, hövdingar för sina
fädernestammar, huvudmän för Israels ätter. **17** Och
Mose och Aron togo till sig dessa namngivna män; **18**
och sedan de hade församlat hela menigheten på första
dagen i andra månaden, blev folket infört i förteckningen
efter sina släkter och efter sina familjer, vart namn räknat
särskilt, de som voro tjugu år gamla eller därutöver,
var person för sig, **19** allt såsom HERREN hade bjudit
Mose; och han mönstrade dem i Sinais öken. **20** Och
avkomlingarna av Rubens, Israels förstföddes, söner,
uppteckna de efter sina släkter och efter sina familjer, vart
namn räknat särskilt, var person för sig, alla av mankön
som voro tjugu år gamla eller därutöver, alla stridbara
män, **21** så många av Rubens stam som inmönstrades,
utgjorde fyrtiosex tusen fem hundra. **22** Avkomlingarna
av Simeons söner, uppteckna de efter sina släkter och
efter sina familjer, så många som inmönstrades, vart
namn räknat särskilt, var person för sig, alla av mankön
som voro tjugu år gamla eller därutöver, alla stridbara
män, **23** så många av Simeons stam som inmönstrades,
utgjorde femtionio tusen tre hundra. **24** Avkomlingarna
av Gads söner, uppteckna de efter sina släkter och efter
sina familjer, vart namn räknat särskilt, de som voro
tjugu år gamla eller därutöver, alla stridbara män, **25**
så många av Gads stam som inmönstrades, utgjorde
fyrtiofem tusen sex hundra femtio. **26** Avkomlingarna av
Judas söner, uppteckna de efter sina släkter och efter
sina familjer, vart namn räknat särskilt, de som voro tjugu
år gamla eller därutöver, alla stridbara män, **27** så många
av Juda stam som inmönstrades, utgjorde sjuttiofyra
tusen sex hundra. **28** Avkomlingarna av Isaskars söner,
uppteckna de efter sina släkter och efter sina familjer,
vart namn räknat särskilt, de som voro tjugu år gamla
eller därutöver, alla stridbara män, **29** så många av
Isaskars stam son inmönstrades, utgjorde femtiofyra
tusen fyra hundra. **30** Avkomlingarna av Sebulons söner
uppteckna de efter sina släkter och efter sina familjer,
vart namn räknat särskilt, de som voro tjugu år gamla
eller därutöver, alla stridbara män, **31** så många av
Sebulons stam som inmönstrades, utgjorde femtiosju
tusen fyra hundra. **32** Avkomlingarna av Josefs söner:
Avkomlingarna av Efraims söner, uppteckna de efter sina
släkter och efter sina familjer, vart namn räknat särskilt,
de som voro tjugu år gamla eller därutöver, alla stridbara
män, **33** så många av Efraims stam som inmönstrades;
utgjorde fyrtio tusen fem hundra. **34** Avkomlingarna av
Manasses söner, uppteckna de efter sina släkter och efter
sina familjer, vart namn räknat särskilt, de som voro tjugu
år gamla eller därutöver, alla stridbara män, **35** så många
av Manasse stam som inmönstrades, utgjorde trettiotvå
tusen två hundra. **36** Avkomlingarna av Benjamins söner,
uppteckna de efter sina släkter och efter sina familjer,
vart namn räknat särskilt, de som voro tjugu år gamla
eller därutöver, alla stridbara män, **37** så många av
Benjamins stam som inmönstrades, utgjorde trettiofem
tusen fyra hundra. **38** Avkomlingarna av Dans söner,
uppteckna de efter sina släkter och efter sina familjer,
vart namn räknat särskilt, de som voro tjugu år gamla
eller därutöver, alla stridbara män, **39** så många av Dans
stam som inmönstrades, utgjorde sextiotvå tusen sju
hundra. **40** Avkomlingarna av Asers söner, uppteckna de
efter sina släkter och efter sina familjer, vart namn räknat
särskilt, de som voro tjugu år gamla eller därutöver,
alla stridbara män, **41** så många av Asers stam som
inmönstrades, utgjorde fyrtioett tusen fem hundra. **42**
Avkomlingarna av Naftalis söner, uppteckna de efter sina
släkter och efter sina familjer, vart namn räknat särskilt,
de som voro tjugu år gamla eller därutöver, alla stridbara
män, **43** så många av Naftali stam som inmönstrades,
utgjorde femtiotre tusen fyra hundra. **44** Dessa voro de
inmönstrade, de som blevo inmönstrade av Mose och
Aron och Israels hövdingar, tolv män, som företrädde var
och en sin stamfamilj. **45** Och alla de av Israels barn
som inmönstrades, efter deras familjer, de som voro
tjugu år gamla eller därutöver, alla stridbara män i Israel,
46 alla dessa inmönstrade utgjorde sex hundra tre tusen
fem hundra femtio. **47** Men leviterna i sin fädernestam
blevo icke inmönstrade med de övriga. **48** Ty HERREN
talade till Mose och sade: **49** Levi stam allenast skall du
icke inmönstra, och du skall icke räkna antalet av dem
med de övriga israeliterna; **50** utan du skall förordna
leviterna att förestå vittnesbördets tabernakel med alla
dess redskap och alla dess tillbehör. De skola bära
tabernaklet och alla dess redskap och göra tjänst därvid;
och runt omkring tabernaklet skola de hava sitt läger. **51**
När tabernaklet skall bryta upp, skola leviterna nedtaga

det, och när tabernaklet skall slås upp, skola leviterna
uppsätta det; men om någon främmande kommer därvid,
skall han dödas. **52** De övriga israeliterna skola lägra
sig var och en i sitt läger, och var och en under sitt
baner, efter sina häravdelningar; **53** men leviterna skola
lägra sig runt omkring vittnesbördets tabernakel, för att
icke förtörnelse må komma över Israels barns menighet;
och leviterna skola iakttaga vad som är att iakttaga vid
vittnesbördets tabernakel. **54** Och Israels barn gjorde så;
de gjorde i alla stycken såsom HERREN hade bjudit
Mose.

2 Och HERREN talade till Mose och Aron och sade: **2**
Israels barn skola lägra sig var och en under sitt baner,
vid de fälttecken som höra till deras särskilda familjer;
runt omkring uppenbarelsetältet skola de lägra sig så, att
de hava det framför sig. **3** På framsidan, österut, skall
Juda lägra sig under sitt baner, efter sina häravdelningar:
Juda barns hövding Naheson, Amminadabs son **4** med
de inmönstrade som utgöra hans här, sjuttiofyra tusen
sex hundra man. **5** Bredvid honom skall Isaskars stam
lägra sig: Isaskars barns hövding Netanel, Suars son, **6**
med de inmönstrade som utgöra hans här, femtiofyra
tusen fyra hundra man. **7** Därnäst Sebulons stam:
Sebulons barns hövding Eliab, Helons son, **8** med de
inmönstrade som utgöra hans här, femtiosju tusen fyra
hundra man. **9** De inmönstrade som tillhöra Juda läger
utgöra alltså tillsammans ett hundra åttiosex tusen fyra
hundra man, delade i sina häravdelningar. De skola vid
uppbrott tåga främst. **10** Ruben skall lägra sig under sitt
baner söderut, efter sina häravdelningar: Rubens barns
hövding Elisur, Sedeurs son, **11** med de inmönstrade
som utgöra hans här, fyrtiosex tusen fem hundra man.
12 Bredvid honom skall Simeons stam lägra sig: Simeons
barns hövding Selumiel, Surisaddais son, **13** med de
inmönstrade som utgöra hans här, femtionio tusen
tre hundra man. **14** Därnäst Gads stam: Gads barns
hövding Eljasaf, Reguels son **15** med de inmönstrade
som utgöra hans här, fyrtiofem tusen sex hundra femtio
man. **16** De inmönstrade som tillhöra Rubens läger
utgöra alltså tillsammans ett hundra femtioett tusen
fyra hundra femtio man, delade i sina häravdelningar.
Och de skola vid uppbrott tåga i andra rummet. **17**
Sedan skall uppenbarelsetältet med leviternas läger
hava sin plats i tåget, mitt emellan de övriga lägren. I
den ordning de lägra sig skola de ock tåga, var och en
på sin plats, under sina baner. **18** Efraim skall lägra
sig under sitt baner västerut, efter sina häravdelningar:
Efraims barns hövding Elisama, Ammihuds son, **19** med
de inmönstrade som utgöra hans här, fyrtio tusen fem
hundra man. **20** Bredvid honom skall Manasse stam lägra
sig: Manasse barns hövding Gamliel, Pedasurs son, **21**
med de inmönstrade som utgöra hans här, trettiotvå
tusen två hundra man. **22** Därnäst Benjamins stam:
Benjamins barns hövding Abidan, Gideonis son, **23** med
de inmönstrade som utgöra hans här, trettiofem tusen
fyra hundra man. **24** De inmönstrade som tillhöra Efraims
läger utgöra alltså tillsammans ett hundra åtta tusen ett
hundra man, delade i sina häravdelningar. Och de skola
vid uppbrott tåga i tredje rummet. **25** Dan skall lägra
sig under sitt baner norrut, efter sina häravdelningar:
Dans barns hövding Ahieser, Ammisaddais son, **26** med
de inmönstrade som utgöra hans här, sextiotvå tusen
sju hundra man. **27** Bredvid honom skall Asers stam
lägra sig: Asers barns hövding Pagiel, Okrans son, **28**
med de inmönstrade som utgöra hans har, fyrtioett tusen
fem hundra man. **29** Därnäst Naftali stam: Naftali barns
hövding Ahira, Enans son, **30** med de inmönstrade som
utgöra hans här, femtiotre tusen fyra hundra man. **31**
De inmönstrade som tillhöra Dans läger utgöra alltså
tillsammans ett hundra femtiosju tusen sex hundra man.
De skola vid uppbrott tåga sist, under sina baner. **32**
Dessa voro, efter sina familjer, de av Israels barn som
inmönstrades. De som inmönstrades i lägren, efter sina
häravdelningar, utgjorde tillsammans sex hundra tre
tusen fem hundra femtio man. **33** Men leviterna blevo
icke inmönstrade med de övriga israeliterna, ty så hade
HERREN: bjudit Mose. **34** Och Israels barn gjorde så;
alldeles så, som HERREN hade bjudit Mose, lägrade de
sig under sina baner, och så tågade de ock, var och en i
sin släkt, efter sin familj.

3 Detta är berättelsen om Arons och Moses släkt,
vid den tid då HERREN talade med Mose på Sinai
berg. **2** Dessa äro namnen på Arons söner: Nadab,
den förstfödde, och Abihu, Eleasar och Itamar. **3** Dessa
voro namnen på Arons söner, de smorda prästerna,
som hade mottagit handfyllning till att vara präster. **4**
Men Nadab och Abihu föllo döda ned inför HERRENS
ansikte, när de framburo främmande eld inför HERRENS
ansikte i Sinais öken; och de hade inga söner. Sedan
voro Eleasar och Itamar präster under sin fader Aron. **5**
Och HERREN talade till Mose och sade: **6** Levi stam
skall du låta få tillträde hit; du skall låta dem stå inför
prästen Aron för att betjäna honom. **7** De skola iakttaga
vad han har att iakttaga, och vad hela menigheten har
att iakttaga, inför uppenbarelsetältet, i det att de förrätta
tjänsten vid tabernaklet. **8** Och de skola hava vården
om alla uppenbarelsetältets tillbehör, och iakttaga vad
Israels barn hava att iakttaga, i det att de förrätta tjänsten
vid tabernaklet. **9** Alltså skall du giva leviterna åt Aron
och hans söner; de skola vara honom givna såsom gåva
av Israels barn. **10** Men Aron och hans söner skall du
anbefalla att iakttaga vad som hör till deras prästämbete.
Om någon främmande kommer därvid, skall han dödas.
11 Och HERREN talade till Mose och sade: **12** Se, jag
har själv bland Israels barn uttagit leviterna i stället
för allt förstfött bland Israels barn, allt som öppnar

moderlivet, så att leviterna skola tillhöra mig. **13** Ty mig
tillhör allt förstfött; på den dag då jag slog allt förstfött i
Egyptens land helgade jag åt mig allt förstfött i Israel,
såväl människor som boskap. Mig skola de tillhöra.
Jag är HERREN. **14** Och HERREN talade till Mose i
Sinais öken och sade: **15** Mönstra Levi barn, efter deras
familjer och efter deras släkter; alla av mankön som äro
en månad gamla eller därutöver skall du inmönstra. **16**
och Mose inmönstrade dem efter HERRENS befallning,
såsom honom hade blivit bjudet. **17** Och dessa voro
Levis söner, efter deras namn: Gerson, Kehat och Merari.
18 Och dessa voro namnen på Gersons söner, efter
deras släkter: Libni och Simei. **19** Och Kehats söner
efter sina släkter voro Amram och Jishar, Hebron och
Ussiel. **20** Och Meraris söner efter sina släkter voro
Maheli och Musi. Dessa voro leviternas släkter, efter
deras familjer. **21** Från Gerson härstammade libniternas
släkt och simeiternas släkt; dessa voro gersoniternas
släkter. **22** De av dem som inmönstrades, i det att man
räknade alla dem av mankön som voro en månad gamla
eller därutöver dessa inmönstrade utgjorde sju tusen fem
hundra. **23** Gersoniternas släkter hade sitt läger bakom
tabernaklet, västerut. **24** Och hövding för gersoniternas
stamfamilj var Eljasaf, Laels son. **25** Och Gersons barn
skulle vid uppenbarelsetältet hava vården om själva
tabernaklet och dess täckelse, om dess överdrag och om
förhänget för ingången till uppenbarelsetältet, **26** vidare
om förgårdens omhängen och om förhänget för ingången
till förgården, som omgav tabernaklet och altaret, så
ock om dess streck -- vad arbete nu kunde förekomma
därvid. **27** Från Kehat härstammade amramiternas släkt,
jishariternas släkt hebroniternas släkt och ussieliternas
släkt; dessa voro kehatiternas släkter. **28** När man
räknade alla dem av mankön som voro en månad gamla
eller därutöver, utgjorde de åtta tusen sex hundra; dessa
voro de som skulle hava vården om de heliga föremålen.
29 Kehats barns släkter hade sitt läger vid sidan av
tabernaklet, söderut. **30** Och hövding för de kehatitiska
släkternas stamfamilj; var Elisafan, Ussiels son. **31** De
skulle hava vården om arken, bordet, ljusstaken, altarna
och de tillbehör till de heliga föremålen, som begagnades
vid gudstjänsten, så ock om förhänget och om allt arbete
därvid. **32** Men överhövding över alla leviterna var
Eleasar, prästen Arons son; han var förman för dem som
skulle hava vården om de heliga föremålen. **33** Från
Merari härstammade maheliternas släkt och musiternas
släkt; dessa voro merariternas släkter. **34** Och de av
dem som inmönstrades, i det att man räknade alla dem
av mankön som voro en månad gamla eller därutöver,
utgjorde sex tusen två hundra. **35** Och hövding för de
meraritiska släkternas stamfamilj var Suriel, Abihails son.
De hade sitt läger vid sidan av tabernaklet, norrut. **36**
Och Meraris barn fingo till åliggande att hava vården om
bräderna till tabernaklet, om dess tvärstänger, stolpar
och fotstycken och om alla dess tillbehör och om allt
arbete därvid, **37** så ock om stolparna till förgården
runt omkring med deras fotstycken, deras pluggar och
streck. **38** Men mitt för tabernaklet, på framsidan, mitt
för uppenbarelsetältet, österut, hade Mose och Aron
och hans söner sitt läger; dessa skulle iakttaga vad
som var att iakttaga vid helgedomen, vad Israels barn
hade att iakttaga; men om någon främmande kom
därvid, skulle han dödas. **39** De inmönstrade av leviterna
som Mose och Aron inmönstrade efter deras släkter,
enligt HERRENS befallning, alla av mankön som voro
en månad gamla eller därutöver, utgjorde tillsammans
tjugutvå tusen. **40** Och HERREN sade till Mose: Mönstra
allt förstfött av mankön bland Israels barn, alla som äro
en månad gamla eller därutöver, och räkna antalet av
deras namn. **41** Och tag ut åt mig -- ty jag är HERREN --
leviterna i stället för allt förstfött bland Israels barn, så ock
leviternas boskap i stället för allt förstfött bland Israels
barns boskap. **42** Och Mose mönstrade allt förstfött bland
Israels barn, såsom HERREN hade bjudit honom. **43**
Och de förstfödde av mankön, vart namn räknat särskilt,
de som voro en månad gamla eller därutöver, utgjorde,
så många som inmönstrades, tillsammans tjugutvå tusen
två hundra sjuttiotre. **44** Och HERREN talade till Mose
och sade: **45** Du skall uttaga leviterna i stället för allt
förstfött bland Israels barn, så ock leviternas boskap i
stället för dessas boskap; så att leviterna skola tillhöra
mig. Jag är HERREN. **46** Men till lösen för de två hundra
sjuttiotre personer med vilka antalet av Israels barns
förstfödde överstiger leviternas antal, **47** skall du taga
fem siklar för var person; du skall taga upp dessa efter
helgedomssikelns vikt, sikeln räknad till tjugu gera. **48**
Och du skall giva penningarna åt Aron och hans söner
såsom lösen för de övertaliga bland folket. **49** Och Mose
tog lösesumman av dem som voro övertaliga, när man
räknade dem som voro lösta genom leviterna. **50** Av
Israels barns förstfödde tog han penningarna, ett tusen
tre hundra sextiofem siklar, efter helgedomssikelns vikt.
51 Och Mose gav lösesumman åt Aron och hans söner,
efter HERRENS befallning, såsom HERREN hade bjudit
Mose.

4 Och HERREN talade till Mose och Aron och sade:
2 Räknen bland Levi barn antalet av Kehats barn,
efter deras släkter och efter deras familjer, **3** dem som
äro trettio år gamla eller därutöver, ända till femtio
år, alla tjänstbara män som kunna förrätta sysslor vid
uppenbarelsetältet. **4** Och detta skall vara Kehats barns
tjänstgöring vid uppenbarelsetältet: de skola hava hand
om de högheliga föremålen. **5** När lägret skall bryta
upp, skola Aron och hans söner gå in och taga ned
den förlåt som hänger framför arken och med den
övertäcka vittnesbördets ark; **6** däröver skola de lägga
ett överdrag av tahasskinn och över detta ytterligare
breda ett kläde, helt och hållet mörkblått; sedan skola

de sätta in stängerna. **7** Och över skådebrödsbordet
skola de breda ett mörkblått kläde och ställa därpå faten,
skålarna och bägarna, ävensom kannorna till drickoffren;
»det beständiga brödet» skall ock läggas därpå. **8**
Häröver skola de breda ett rosenrött kläde och betäcka
detta med ett överdrag av tahasskinn; sedan skola de
sätta in stängerna. **9** Och de skola taga ett mörkblått
kläde och därmed övertäcka ljusstaken och dess lampor,
lamptänger och brickor, så ock alla tillhörande oljekärl
som begagnas under tjänstgöringen därvid; **10** och de
skola lägga den med alla dess tillbehör i ett överdrag
av tahasskinn och sedan lägga alltsammans på en bår.
11 Över det gyllene altaret skola de likaledes breda ett
mörkblått kläde och betäcka detta med ett överdrag av
tahasskinn, sedan skola de sätta in stängerna. **12** Och
de skola taga alla gudstjänstredskap, som begagnas
vid tjänstgöringen i helgedomen, och lägga dem i ett
mörkblått kläde och betäcka dem med ett överdrag av
tahasskinn, och sedan lägga dem på en bår. **13** Och de
skola taga bort askan från altaret och breda över det ett
purpurrött kläde **14** och lägga därpå alla tillbehör som
begagnas under tjänstgöringen därvid, fyrfaten, gafflarna,
skovlarna och skålarna, korteligen, altarets alla tillbehör;
och däröver skola de breda ett överdrag av tahasskinn
och så sätta in stängerna. **15** Sedan nu Aron och hans
söner, när lägret skall bryta upp, så hava övertäckt
de heliga föremålen och alla tillbehör till dessa heliga
föremål, skola därefter Kehats barn komma för att bära;
men de må icke röra vid de heliga föremålen, ty då skola
de dö. Detta är vad Kehats barn hava att bära av det
som hör till uppenbarelsetältet. **16** Och Eleasars, prästen
Arons sons åliggande skall vara att hava vården om
oljan till ljusstaken, om den välluktande rökelsen, om det
dagliga spisoffret och om smörjelseoljan; hans åliggande
skall vara att hava vården om hela tabernaklet och om
allt vad däri är, de heliga föremålen och deras tillbehör.
17 Och HERREN talade till Mose och Aron och sade: **18**
Låten icke kehatiternas släktgren utrotas ur leviternas
stam. **19** Utan gören på följande sätt med dem, för att
de må leva och icke dö, när de nalkas de högheliga
föremålen: Aron och hans söner skola gå in och anvisa
var och en av dem vad han har att göra eller bära **20** men
själva må de icke gå in och se de heliga föremålen, icke
ens ett ögonblick, ty då skola de dö. **21** Och HERREN
talade till Mose och sade: **22** Räkna ock antalet av
Gersons barn, efter deras familjer och efter deras släkter.
23 Dem som äro trettio år gamla eller därutöver, ända
till femtio år, skall du inmönstra, alla tjänstbara män
som kunna förrätta arbete vid uppenbarelsetältet. **24**
Detta skall vara gersoniternas släkters tjänstgöring,
vad de hava att göra och vad de hava att bära:
25 de skola bära de tygvåder av vilka tabernaklet
bildas, uppenbarelsetältets täckelse, dess överdrag
och det överdrag av tahasskinn som ligger ovanpå
detta, förhänget för ingången till uppenbarelsetältet, **26**
vidare omhängena till förgården, förhänget för porten till
förgården, som omgiver tabernaklet och altaret, så ock
tillhörande streck och alla redskap till arbetet därvid; och
allt som härvid är att göra skola de förrätta. **27** På det
sätt Aron och hans söner bestämma skall Gersons barns
hela tjänstgöring försiggå, i fråga om allt vad de hava att
bära och göra; och I skolen överlämna i deras vård allt
vad de hava att bära. **28** Detta är den tjänstgöring som
Gersons barns släkter skola hava vid uppenbarelsetältet;
och vad de hava att iakttaga skola de utföra under
ledning av Itamar, prästen Arons son **29** Meraris barn
skall du inmönstra, efter deras släkter och efter deras
familjer. **30** Dem som äro trettio år gamla eller därutöver,
ända till femtio år, skall du inmönstra, alla tjänstbara män
som kunna förrätta arbete vid uppenbarelsetältet. **31**
Och detta är vad som skall åligga dem att bära, allt vad
som hör till deras tjänstgöring vid uppenbarelsetältet:
bräderna till tabernaklet, dess tvärstänger, stolpar och
fotstycken, **32** så ock stolparna till förgården runt omkring
med deras fotstycken, pluggar och streck, korteligen,
alla deras tillbehör och allt som hör till arbetet därvid;
och I skolen lämna dem uppgift på de särskilda föremål
som det åligger dem att bära. **33** Detta skall vara de
meraritiska släkternas tjänstgöring, allt vad som hör
till deras tjänstgöring vid uppenbarelsetältet; och det
skall utföras under ledning av Itamar, prästen Arons
son. **34** Och Mose och Aron och menighetens hövdingar
inmönstrade Kehats barn, efter deras släkter och efter
deras familjer, **35** dem som voro trettio år gamla eller
därutöver, ända till femtio år alla tjänstbara män som
kunde göra arbete vid uppenbarelsetältet. **36** Och de
av dem som inmönstrades, efter deras släkter, utgjorde
två tusen sju hundra femtio. **37** Så många voro de
av kehatiternas släkter som inmönstrades, summan
av dem som skulle göra tjänst vid uppenbarelsetältet,
de som Mose och Aron inmönstrade, efter HERRENS
befallning genom Mose. **38** Och de av Gersons barn som
inmönstrades, efter deras släkter och efter deras familjer,
39 de som voro trettio år gamla eller därutöver, ända till
femtio år, alla tjänstbara män som kunde göra arbete vid
uppenbarelsetältet, **40** dessa som inmönstrades efter
sina släkter och efter sina familjer utgjorde två tusen
sex hundra trettio. **41** Så många voro de av Gersons
barns släkter som inmönstrades, summan av dem som
skulle göra tjänst vid uppenbarelsetältet, de som Mose
och Aron inmönstrade, efter HERRENS befallning. **42**
Och de av Meraris barns släkter som inmönstrades,
efter deras släkter och efter deras familjer, **43** de som
voro trettio år gamla eller därutöver, ända till femtio
år, alla tjänstbara män som kunde göra arbete vid
uppenbarelsetältet, **44** dessa som inmönstrades efter
sina släkter utgjorde tre tusen två hundra. **45** Så många
voro de av Meraris barns släkter som inmönstrades,

de som Mose och Aron inmönstrade efter HERRENS
befallning genom Mose. **46** De av leviterna som Mose
och Aron och Israels hövdingar inmönstrade, efter deras
släkter och efter deras familjer, **47** de som voro trettio
år gamla eller därutöver, ända till femtio år, alla som
kunde förrätta något tjänstgöringsarbete eller något
bärarearbete vid uppenbarelsetältet, **48** dessa som
inmönstrades utgjorde tillsammans åtta tusen fem hundra
åttio. **49** Efter HERRENS befallning blevo de inmönstrade
genom Mose, var och en till det som han hade att
göra eller bära, och var och en fick det åliggande som
HERREN hade bjudit Mose.

5 Och HERREN talade till Mose och sade: **2** Bjud
Israels barn att de skaffa bort ur lägret var och en
som är spetälsk eller har flytning och var och en som
har blivit oren genom någon död. **3** En sådan, vare sig
man eller kvinna, skolen I skaffa bort; till något ställe
utanför lägret skolen I skicka honom, för att han icke
må orena deras läger; jag har ju min boning mitt ibland
dem. **4** Och Israels barn gjorde så; de skickade dem till
ett ställe utanför lägret; såsom HERREN hade tillsagt
Mose, så gjorde Israels barn. **5** Och HERREN talade
till Mose och sade: **6** Tala till Israels barn: Om någon,
vare sig man eller kvinna, begår någon synd -- vad det
nu må vara, vari en människa kan försynda sig -- i det
han gör sig skyldig till en orättrådighet mot HERREN,
och denna person alltså ådrager sig skuld, **7** så skall
han bekänna den synd han har begått, och ersätta
det han har förbrutit sig på till dess fulla belopp och
lägga femtedelen av värdet därtill; och detta skall han
giva åt den som han har förbrutit sig emot. **8** Men om
denne icke har efterlämnat någon bördeman, åt vilken
ersättning kan givas för det han har förbrutit sig på, då
skall ersättningen för detta givas åt HERREN och tillhöra
prästen, utom försoningsväduren, med vilken försoning
bringas för den skyldige. **9** Och alla heliga gåvor som
Israels barn giva såsom en gärd, vilken de bära fram
till prästen, skola tillhöra denne; **10** honom skola allas
heliga gåvor tillhöra; vad någon giver åt prästen skall
tillhöra denne. **11** Och HERREN talade till Mose och
sade: **12** Tala till Israels barn och säg till dem: Om en
hustru har svikit sin man och varit honom otrogen, **13** i
det att någon annan har legat hos henne och beblandat
sig med henne, utan att hennes man har fått veta därav,
och utan att hon har blivit röjd, fastän hon verkligen har
låtit skända sig; om alltså intet vittne finnes mot henne
och hon icke har blivit gripen på bar gärning, **14** men
misstankens ande likväl kommer över honom, så att han
får misstanke mot sin hustru, och det verkligen är så,
att hon har låtit skända sig; eller om misstankens ande
kommer över honom, så att han får misstanke mot sin
hustru, och detta fastän hon icke har låtit skända sig: **15**
så skall mannen föra sin hustru till prästen och såsom
offer för henne bära fram en tiondedels efa kornmjöl, men
ingen olja skall han gjuta därpå och ingen rökelse lägga
därpå, ty det är ett misstankeoffer, ett åminnelseoffer,
som bringar en missgärning i åminnelse. **16** Och prästen
skall föra henne fram och ställa henne inför HERRENS
ansikte. **17** Och prästen skall taga heligt vatten i ett
lerkärl, och sedan skall prästen taga något av stoftet på
tabernaklets golv och lägga i vattnet. **18** Och prästen
skall ställa kvinnan fram inför HERRENS ansikte och
lösa upp kvinnans hår och lägga på hennes händer
åminnelseoffret, det är misstankeoffret; men prästen
själv skall hålla i sin hand det förbannelsebringande
olycksvattnet. **19** Därefter skall prästen besvärja kvinnan
och säga till henne: »Om ingen har lägrat dig och du icke
har svikit din man genom att låta skända dig, så må detta
förbannelsebringande olycksvatten icke skada dig. **20**
Men om du har svikit din man och låtit skända dig, i det
att någon annan än din man har beblandat sig med dig»
21 (prästen besvärjer nu kvinnan med förbannelsens ed,
i det han säger till kvinnan:) »Då må HERREN göra dig
till ett exempel som man nämner, när man förbannar
och svär bland ditt folk; HERREN må då låta din länd
förvissna och din buk svälla upp; **22** ja, när du har fått
detta förbannelsebringande vatten in i ditt liv, då må det
komma din buk att svälla upp och din länd att förvissna.»
Och kvinnan skall säga: »Amen, amen.» **23** Sedan skall
prästen skriva upp dessa förbannelser på ett blad och
därefter avtvå dem i olycksvattnet **24** och giva kvinnan
det förbannelsebringande olycksvattnet att dricka, för
att detta förbannelsebringande vatten må bliva henne
till olycka, när hon har fått det i sig. **25** Och prästen
skall taga misstankeoffret ur kvinnans hand och vifta
detta offer inför HERRENS ansikte och bära det fram till
altaret. **26** Och prästen skall av offret taga en handfull,
det som utgör själva altaroffret, och förbränna det på
altaret; därefter skall han giva kvinnan vattnet att dricka.
27 Och när han så har givit henne vattnet att dricka, då
skall detta ske: om hon har låtit skända sig och varit sin
man otrogen, så skall det förbannelsebringande vattnet,
när hon har fått det i sig, bliva henne till olycka, i det att
hennes buk sväller upp och hennes länd förvissnar; och
kvinnan skall bliva ett exempel som man nämner, när
man förbannar bland hennes folk. **28** Men om kvinnan
icke har låtit skända sig, utan är ren, då skall hon
förbliva oskadd och kunna undfå livsfrukt. **29** Detta är
misstankelagen, om huru förfaras skall, när en kvinna
har svikit sin man och låtit skända sig, **30** eller när eljest
misstankens ande kommer över en man, så att han
misstänker sin hustru; han skall då ställa hustrun fram
inför HERRENS ansikte, och prästen skall med henne
göra allt vad denna lag stadgar. **31** Så skall mannen
vara fri ifrån missgärning, men hustrun kommer att bära
på missgärning.

6 Och HERREN talade till Mose och sade: **2** Tala till
Israels barn och säg till dem: Om någon, vare sig

man eller kvinna, har att fullgöra ett nasirlöfte, ett löfte
att vara HERRENS nasir, 3 så skall han avhålla sig
från vin och starka drycker; han skall icke dricka någon
syrad dryck av vin eller någon annan syrad stark dryck;
intet slags druvsaft skall han dricka, ej heller skall han
äta druvor, vare sig friska eller torra. 4 Så länge hans
nasirtid varar, skall han icke äta något som kommer av
vinträdet, icke ens dess kartar eller späda skott. 5 Så
länge hans nasirlöfte varar, skall ingen rakkniv komma
på hans huvud; till dess att den tid är ute, under vilken
han skall vara HERRENS nasir, skall han vara helig och
låte håret växa långt på sitt huvud. 6 Så länge han är
HERRENS nasir, skall han icke nalkas någon död. 7
Icke ens genom sin fader eller sin moder, sin broder
eller sin syster får han ådraga sig orenhet, om de dö ty
han bär på sitt huvud tecknet till att han är sin Guds
nasir; 8 så länge hans nasirtid varar, är han helgad åt
HERREN. 9 Men om någon oförtänkt och plötsligt dör i
hans närhet, och därmed orenar hans huvud, på vilket
han bär nasirtecknet, så skall han raka sitt huvud den dag
han bliver ren; han skall raka det på sjunde dagen. 10
Och på åttonde dagen skall han bära fram till prästen två
turturduvor eller två unga duvor, till uppenbarelsetältets
ingång. 11 Och prästen skall offra en till syndoffer och en
till brännoffer och bringa försoning för honom, till rening
från den synd han har dragit över sig genom den döde;
sedan skall han samma dag åter helga sitt huvud; 12
han skall inviga sig till nasir åt HERREN för lika lång tid
som han förut hade lovat. Och han skall föra fram ett
årsgammalt lamm till skuldoffer. Den förra löftestiden
skall vara ogill, därför att hans nasirat blev orenat. 13
Och detta är lagen om en nasir: Den dag hans nasirtid är
ute skall han föras fram till uppenbarelsetältets ingång;
14 och han skall såsom sitt offer åt HERREN frambära ett
årsgammalt felfritt lamm av hankön till brännoffer och ett
årsgammalt felfritt lamm av honkön till syndoffer och en
felfri vädur till tackoffer, 15 därjämte en korg med osyrat
bröd, kakor av fint mjöl, begjutna med olja, och osyrade
tunnkakor, smorda med olja, så ock tillhörande spis offer
och drickoffer. 16 Och prästen skall bära fram detta inför
HERRENS ansikte och offra hans syndoffer och hans
brännoffer. 17 Och väduren skall han offra till tackoffer
åt HERREN, jämte korgen med de osyrade bröden;
prästen skall ock offra tillhörande spisoffer och drickoffer.
18 Och nasiren skall vid ingången till uppenbarelsetältet
raka sitt huvud, på vilket han bär nasirtecknet, och
taga sitt huvudhår, sitt nasirtecken, och lägga det på
elden som brinner under tackoffret. 19 Och prästen skall
taga den kokta vädursbogen, och därjämte ur korgen
en osyrad kaka och en osyrad tunnkaka, och lägga
detta på nasirens händer, sedan denne har rakat av sig
nasirtecknet. 20 Och prästen skall vifta detta såsom ett
viftoffer inför HERRENS ansikte; det skall vara helgat
åt prästen, jämte viftoffersbringan och offergärdslåret.
Sedan får nasiren åter dricka vin. 21 Detta är lagen om
den som har avlagt ett nasirlöfte, och om vad han på
grund av nasirlöftet skall offra åt HERREN, förutom vad
han eljest kan anskaffa; efter innehållet i det löfte han
har avlagt skall han göra, enligt lagen om hans nasirat.
22 Och HERREN talade till Mose och sade: 23 Tala till
Aron och hans söner och säg: När I välsignen Israels
barn, skolen I säga så till dem: 24 HERREN välsigne dig
och bevare dig. 25 HERREN låte sitt ansikte lysa över
dig och vare dig nådig. 26 HERREN vände sitt ansikte
till dig och give dig frid. 27 Så skola de lägga mitt namn
på Israels barn, och jag skall då välsigna dem.

7 Då nu Mose hade satt upp tabernaklet och smort
och helgat det, med alla dess tillbehör, och
hade satt upp altaret med alla dess tillbehör, och
smort och helgat detta, 2 framburos offergåvor av
Israels hövdingar, huvudmännen för stamfamiljerna,
det är stamhövdingarna, som stodo i spetsen för de
inmönstrade. 3 De förde fram såsom sin offergåva
inför HERRENS ansikte sex övertäckta vagnar och tolv
oxar: två hövdingar tillhopa en vagn och var hövding
en oxe; dessa förde de fram inför tabernaklet. 4 Och
HERREN sade till Mose: 5 »Tag emot detta av dem för
att bruka det till uppenbarelsetältets tjänst; och lämna
det åt leviterna, alltefter beskaffenheten av vars och ens
tjänst.» 6 Och Mose tog emot vagnarna och oxarna och
gav dem åt leviterna. 7 Två vagnar och fyra oxar gav
han åt Gersons barn, efter beskaffenheten av deras
tjänst; 8 fyra vagnar och åtta oxar gav han åt Meraris
barn, efter beskaffenheten av den tjänst de förrättade
under ledning av Itamar, prästen Arons son; 9 men åt
Kehats barn gav han icke något, ty dem ålåg att hava
hand om de heliga föremålen, och dessa skulle bäras
på axlarna. 10 Och hövdingarna förde fram skänker till
altarets invigning, när det smordes; hövdingarna förde
fram dessa sina offergåvor inför altaret. 11 Och HERREN
sade till Mose: »Låt hövdingarna, en i sänder, var och
en på sin dag, föra fram sina offergåvor till altarets
invigning.» 12 Och den som på första dagen förde fram
sin offergåva var Naheson, Amminadabs son, av Juda
stam 13 Hans offergåva var ett silverfat, ett hundra
trettio siklar i vikt, och en silverskål om sjuttio siklar,
efter helgedomssikelns vikt, båda fulla med fint mjöl,
begjutet med olja, till spisoffer, 14 vidare en skål av guld
om tio siklar, full med rökelse, 15 vidare en ungtjur, en
vädur och ett årsgammalt lamm till brännoffer 16 och en
bock till syndoffer, 17 samt till tackoffret två tjurar, fem
vädurar, fem bockar och fem årsgamla lamm. Detta var
Nahesons, Amminadabs sons, offergåva. 18 På andra
dagen förde Netanel, Suars son, hövdingen för Isaskar,
fram sin gåva; 19 han framförde såsom sin offergåva ett
silverfat, ett hundra trettio siklar i vikt, och en silverskål
om sjuttio siklar, efter helgedomssikelns vikt, båda fulla
med fint mjöl, begjutet med olja, till spisoffer, 20 vidare en

skål av guld om tio siklar, full med rökelse, **21** vidare en
ungtjur, en vädur och ett årsgammalt lamm till brännoffer
22 och en bock till syndoffer, **23** samt till tackoffret två
tjurar, fem vädurar, fem bockar och fem årsgamla lamm.
Detta var Netanels, Suars sons, offergåva. **24** På tredje
dagen kom hövdingen för Sebulons barn, Eliab, Helons
son; **25** hans offergåva var ett silverfat, ett hundra trettio
siklar i vikt, och en silverskål om sjuttio siklar, efter
helgedomssikelns vikt, båda fulla med fint mjöl, begjutet
med olja, till spisoffer **26** vidare en skål av guld om
tio siklar, full med rökelse, **27** vidare en ungtjur, en
vädur och ett årsgammalt lamm till brännoffer **28** och
en bock till syndoffer, **29** samt till tackoffret två tjurar,
fem vädurar, fem bockar och fem årsgamla lamm. Detta
var Eliabs, Helons sons, offergåva. **30** På fjärde dagen
kom hövdingen för Rubens barn, Elisur, Sedeurs son;
31 hans offergåva var ett silverfat, ett hundra trettio
siklar i vikt, och en silverskål om sjuttio siklar, efter
helgedomssikelns vikt, båda fulla med fint mjöl, begjutet
med olja, till spisoffer, **32** vidare en skål av guld om
tio siklar, full med rökelse, **33** vidare en ungtjur, en
vädur och ett årsgammalt lamm till brännoffer **34** och en
bock till syndoffer, **35** samt till tackoffret två tjurar, fem
vädurar, fem bockar och fem årsgamla lamm. Detta var
Elisurs, Sedeurs sons, offergåva. **36** På femte dagen
kom hövdingen för Simeons barn, Selumiel, Surisaddais
son; **37** hans offergåva var ett silverfat, ett hundra
trettio siklar i vikt, och en silverskål om sjuttio siklar,
efter helgedomssikelns vikt, båda fulla med fint mjöl,
begjutet med olja, till spisoffer, **38** vidare en skål av
guld om tio siklar, full med rökelse, **39** vidare en ungtjur,
en vädur och ett årsgammalt lamm till brännoffer **40**
och en bock till syndoffer, **41** samt till tackoffret två
tjurar, fem vädurar, fem bockar och fem årsgamla lamm.
Detta var Selumiels, Surisaddais sons, offergåva. **42**
På sjätte dagen kom hövdingen för Gads barn, Eljasaf,
Deguels son; **43** hans offergåva var ett silverfat, ett
hundra trettio siklar i vikt, och en silverskål om sjuttio
siklar, efter helgedomssikelns vikt, båda fulla med fint
mjöl, begjutet med olja, till spisoffer, **44** vidare en skål av
guld om tio siklar, full med rökelse, **45** vidare en ungtjur,
en vädur och ett årsgammalt lamm till brännoffer **46** och
en bock till syndoffer, **47** samt till tackoffret två tjurar, fem
vädurar, fem bockar och fem årsgamla lamm. Detta var
Eljasafs, Deguels sons, offergåva. **48** På sjunde dagen
kom hövdingen för Efraims barn, Elisama, Ammihuds
son; **49** hans offergåva var ett silverfat, ett hundra trettio
siklar i vikt, och en silverskål om sjuttio siklar, efter
helgedomssikelns vikt, båda fulla med fint mjöl, begjutet
med olja, till spisoffer, **50** vidare en skål av guld om tio
siklar, full med rökelse, **51** vidare en ungtjur, en vädur
och ett årsgammalt lamm till brännoffer **52** och en bock
till syndoffer, **53** samt till tackoffret två tjurar, fem vädurar,
fem bockar och fem årsgamla lamm. Detta var Elisamas,
Ammihuds sons, offergåva. **54** På åttonde dagen kom
hövdingen för Manasse barn, Gamliel, Pedasurs son;
55 hans offergåva var ett silverfat, ett hundra trettio
siklar i vikt, och en silverskål om sjuttio siklar, efter
helgedomssikelns vikt, båda fulla med fint mjöl, begjutet
med olja, till spisoffer, **56** vidare en skål av guld om
tio siklar, full med rökelse, **57** vidare en ungtjur en
vädur och ett årsgammalt lamm till brännoffer **58** och
en bock till syndoffer, **59** samt till tackoffret två tjurar,
fem vädurar, fem bockar och fem årsgamla lamm. Detta
var Gamliels Pedasurs sons, offergåva. **60** På nionde
dagen kom hövdingen för Benjamins barn, Abidan,
Gideonis son; **61** hans offergåva var ett silverfat, ett
hundra trettio siklar i vikt, och en silverskål om sjuttio
siklar, efter helgedomssikelns vikt, båda fulla med fint
mjöl, begjutet med olja, till spisoffer, **62** vidare en skål
av guld om tio siklar, full med rökelse, **63** vidare en
ungtjur, en vädur och ett årsgammalt lamm till brännoffer
64 och en bock till syndoffer, **65** samt till tackoffret två
tjurar, fem vädurar, fem bockar och fem årsgamla lamm.
Detta var Abidans, Gideonis sons, offergåva. **66** På
tionde dagen kom hövdingen för Dans barn, Ahieser,
Ammisaddais son; **67** hans offergåva var ett silverfat, ett
hundra trettio siklar i vikt, och en silverskål om sjuttio
siklar, efter helgedomssikelns vikt, båda fulla med fint
mjöl, begjutet med olja, till spisoffer, **68** vidare en skål av
guld om tio siklar, full med rökelse, **69** vidare en ungtjur,
en vädur och ett årsgammalt lamm till brännoffer **70** och
en bock till syndoffer, **71** samt till tackoffret två tjurar,
fem vädurar, fem bockar och fem årsgamla lamm. Detta
var Ahiesers, Ammisaddais sons, offergåva. **72** På elfte
dagen kom hövdingen för Asers barn, Pagiel, Okrans
son; **73** hans offergåva var ett silverfat, ett hundra trettio
siklar i vikt, och en silverskål om sjuttio siklar, efter
helgedomssikelns vikt, båda fulla med fint mjöl, begjutet
med olja, till spisoffer, **74** vidare en skål av guld om
tio siklar, full med rökelse, **75** vidare en ungtjur, en
vädur och ett årsgammalt lamm till brännoffer **76** och en
bock till syndoffer, **77** samt till tackoffret två tjurar, fem
vädurar, fem bockar och fem årsgamla lamm. Detta var
Pagiels, Okrans sons, offergåva. **78** På tolfte dagen kom
hövdingen för Naftali barn, Ahira, Enans son; **79** hans
offergåva var ett silverfat, ett hundra trettio siklar i vikt,
och en silverskål om sjuttio siklar, efter helgedomssikelns
vikt, båda fulla med fint mjöl, begjutet med olja, till
spisoffer, **80** vidare en skål av guld om tio siklar, full med
rökelse, **81** vidare en ungtjur, en vädur och ett årsgammalt
lamm till brännoffer **82** och en bock till syndoffer, **83**
samt till tackoffret två tjurar, fem vädurar, fem bockar
och fem årsgamla lamm. Detta var Ahiras, Enans sons,
offergåva. **84** Detta var vad Israels hövdingar skänkte till
altarets invigning, när det smordes: tolv silverfat, tolv
silverskålar och tolv guldskålar. **85** Vart fat kom på ett
hundra trettio silversiklar och var skål på sjuttio siklar, så

att silvret i dessa kärl sammanlagt utgjorde två tusen fyra
hundra siklar, efter helgedomssikelns vikt. **86** Av de tolv
guldskålarna, som voro fulla med rökelse, vägde var och
en tio siklar, efter helgedomssikelns vikt, så att guldet i
skålarna sammanlagt utgjorde ett hundra tjugu siklar. **87**
Brännoffers-fäkreaturen utgjorde tillsammans tolv tjurar,
vartill kommo tolv vädurar, tolv årsgamla lamm, med
tillhörande spisoffer, och tolv bockar till syndoffer. **88** Och
tackoffers-fäkreaturen utgjorde tillsammans tjugufyra
tjurar, vartill kommo sextio vädurar, sextio bockar och
sextio årsgamla lamm. Detta var vad som skänktes till
altarets invigning, sedan det hade blivit smort. **89** Och
när Mose gick in i uppenbarelsetältet för att tala med
honom, hörde han rösten tala till sig från nådastolen
ovanpå vittnesbördets ark, från platsen mellan de två
keruberna; där talade rösten till honom.

8 Och HERREN talade till Mose och sade: **2** »Tala till
Aron och säg till honom: När du sätter upp lamporna,
skall detta ske så, att de sju lamporna kasta sitt sken
över platsen framför ljusstaken.» **3** Och Aron gjorde
så; han satte upp lamporna så, att de kastade sitt sken
över platsen framför ljusstaken, såsom HERREN hade
bjudit Mose. **4** Och ljusstaken var gjord på följande sätt:
den var av guld i drivet arbete; också dess fotställning
och blommorna därpå voro i drivet arbete. Efter det
mönster som HERREN hade visat Mose hade denne
låtit göra ljusstaken. **5** Och HERREN talade till Mose
och sade: **6** Du skall bland Israels barn uttaga leviterna
och rena dem. **7** Och på följande sätt skall du göra med
dem för att rena dem: Du skall stänka reningsvatten
på dem; och de skola låta raka hela sin kropp och två
sina kläder och skola så rena sig. **8** Sedan skola de
taga en ungtjur, med tillhörande spisoffer av fint mjöl,
begjutet med olja; därjämte skall du taga en annan
ungtjur till syndoffer. **9** Och du skall föra leviterna fram
inför uppenbarelsetältet, och du skall församla Israels
barns hela menighet **10** Och när du har fört leviterna
fram inför HERRENS ansikte, skola Israels barn lägga
sina händer på dem. **11** Och Aron skall vifta leviterna
inför HERRENS ansikte såsom ett viftoffer från Israels
barn, och de skola sedan hava till åliggande att förrätta
HERRENS tjänst. **12** Och leviterna skola lägga sina
händer på tjurarnas huvuden, och den ena skall du offra
till syndoffer och den andra till brännoffer åt HERREN,
för att bringa försoning för leviterna. **13** Så skall du
ställa leviterna inför Aron och hans söner och vifta dem
såsom ett viftoffer åt HERREN. **14** På detta sätt skall
du bland Israels barn avskilja leviterna, så att leviterna
skola tillhöra mig. **15** Därefter skola leviterna gå in och
göra tjänst vid uppenbarelsetältet, sedan du har renat
dem och viftat dem såsom ett viftoffer; **16** ty bland
Israels barn äro de givna åt mig såsom gåva; i stället för
allt som öppnar moderlivet, allt förstfött bland Israels
barn, har jag uttagit dem åt mig. **17** Ty mig tillhör allt
förstfött bland, Israels barn, både människor och boskap;
på den dag då jag slog allt förstfött i Egyptens land
helgade jag det åt mig. **18** Och jag har tagit leviterna i
stället för allt förstfött bland Israels barn. **19** Och jag har
bland Israels barn givit leviterna såsom gåva åt Aron
och hans söner, till att förrätta Israels barns tjänst vid
uppenbarelsetältet och bringa försoning för Israels barn,
på det att ingen hemsökelse må drabba Israels barn,
därigenom att Israels barn nalkas helgedomen. **20** Och
Mose och Aron och Israels barns hela menighet gjorde
så med leviterna; Israels barn gjorde med leviterna i alla
stycken såsom HERREN hade bjudit Mose angående
dem. **21** Och leviterna renade sig och tvådde sina
kläder, och Aron viftade dem såsom ett viftoffer inför
HERRENS ansikte, och Aron bragte försoning för dem
och renade dem. **22** Därefter gingo leviterna in och
förrättade sin tjänst vid uppenbarelsetältet under Aron
och hans söner. Såsom HERREN hade bjudit Mose
angående leviterna, så gjorde de med dem. **23** och
HERREN talade till Mose och sade: **24** Detta är vad som
skall gälla angående leviterna: Den som är tjugufem år
gammal eller därutöver skall infinna sig och göra tjänst
med arbete vid uppenbarelsetältet. **25** Men när leviten
bliver femtio år gammal, skall han vara fri ifrån att tjäna
med arbete; han skall då icke längre arbeta. **26** Han
må betjäna sina bröder vid uppenbarelsetältet med att
iakttaga vad som där är att iakttaga; men något bestämt
arbete skall han icke förrätta. Så skall du förfara med
leviterna i vad som angår deras åligganden.

9 Och HERREN talade till Mose Sinais öken, i första
månaden av det andra året efter deras uttåg ur
Egyptens land; han sade: **2** Israels barn skola ock hålla
påsk högtid på den bestämda tiden. **3** På fjortonde
dagen i denna månad, vid aftontiden, skolen I hålla den,
på bestämd tid. Enligt alla stadgar och föreskrifter därom
skolen I hålla den. **4** Så sade då Mose till Israels barn
att de skulle hålla påskhögtid. **5** Och de höllo påskhögtid
i först månaden, på fjortonde dagen i månaden, vid
aftontiden, i Sinais öken Israels barn gjorde i alla stycken
såsom HERREN hade bjudit Mose **6** Men där voro några
män som hade blivit orena genom en död människa,
så att de icke kunde hålla påskhögtid på den dagen;
dessa trädde på den dagen fram inför Mose och Aron.
7 Och männen sade till honom: »Vi hava blivit orena
genom en död människa; skall det därför förmenas oss
att bland Israels barn bära fram HERRENS offergåva
på bestämd?» **8** Mose svarade dem: »Stannen så
vill jag höra vad HERREN bjuder angående eder.» **9**
Och HERREN talade till Mose och sade: **10** Tala till
Israels barn och säg: Om någon bland eder eller edra
efterkommande har blivit oren genom en död, eller är ute
på resa långt borta, och han ändå vill hålla HERRENS
påskhögtid **11** så skall han hålla den i andra månaden,
på fjortonde dagen, vid aftontiden. Med osyrat bröd

och bittra örter skall han äta påskalammet. 12 Intet
därav skall lämnas kvar till morgonen, och intet ben skall
sönderslås därpå. I alla stycken skall påskhögtiden hållas
såsom stadgat är därom. 13 Men om någon som är ren,
och som icke är ute på resa ändå underlåter att hålla
påskhögtid, så skall han utrotas ur sin släkt, eftersom
han icke har burit fram HERRENS offergåva på bestämd
tid; den mannen bär på synd. 14 Och om någon främling
bor hos eder och vill hålla HERRENS påskhögtid, så
skall han hålla den enligt den stadga och föreskrift som
gäller för påskhögtiden. En och samma stadga skall
gälla för eder, lika väl för främlingen som för infödingen i
landet. 15 Och på den dag då tabernaklet sattes upp
övertäckte molnskyn tabernaklet, vittnesbördets tält,
och om aftonen, och sedan ända till morgonen, var det
såsom såge man en eld över tabernaklet. 16 Så var det
beständigt: molnskyn övertäckte det, och om natten var
det såsom såge man en eld. 17 Och så ofta molnskyn
höjde sig från tältet, bröto Israels barn strax upp, och
på det ställe där molnskyn stannade, där slogo Israels
barn läger. 18 Efter HERRENS befallning bröto Israels
barn upp, och efter HERRENS befallning slogo de läger.
Så länge molnskyn vilade över tabernaklet, lågo de i
läger. 19 Och om molnskyn en längre tid förblev över
tabernaklet, så iakttogo Israels barn vad HERREN bjöd
dem iakttaga och bröto icke upp. 20 Stundom kunde det
hända att molnskyn allenast några få dagar stannade
över tabernaklet; då lågo de efter HERRENS befallning i
läger och bröto sedan upp efter HERRENS befallning.
21 Stundom kunde det ock hända att molnskyn stannade
allenast från aftonen till morgonen; när då molnskyn om
morgonen höjde sig, bröto de upp; eller om så var, att
molnskyn stannade en dag och en natt och sedan höjde
sig, så bröto de upp då. 22 Eller om den stannade två
dagar, eller en månad, eller vilken tid som helst, så att
molnskyn länge förblev vilande över tabernaklet, så lågo
Israels barn stilla i läger och bröto icke upp; men när
den sedan höjde sig, bröto de upp. 23 Efter HERRENS
befallning slogo de läger, och efter HERRENS befallning
bröto de upp. Vad HERREN bjöd dem iakttaga, det
iakttogo de, efter HERRENS befallning genom Mose.

10 Och HERREN talade till Mose och sade: 2 »Gör
dig två trumpeter av silver; i drivet arbete skall du
göra dem. Dessa skall du bruka, när menigheten skall
sammankallas, och när lägren skola bryta upp. 3 När
man stöter i dem båda, skall hela menigheten församla
sig till dig, vid ingången till uppenbarelsetältet. 4 Men
när man stöter allenast i den ena, skola hövdingarna,
huvudmännen för Israels ätter, församla sig till dig. 5 Och
när I blåsen en larmsignal, skola de läger bryta upp, som
ligga österut. 6 Men när I blåsen larmsignal för andra
gången, skola de läger bryta upp, som ligga söderut. När
lägren skola bryta upp, skall man blåsa larmsignal, 7
men när församlingen skall sammankallas, skolen I icke
blåsa larmsignal, utan stöta i trumpeterna. 8 Och Arons
söner, prästerna, äro de som skola blåsa i trumpeterna.
Detta skall vara en evärdlig stadga för eder från släkte
till släkte. 9 Och om I, i edert land, dragen ut till strid
mot någon eder ovän som angriper eder, så skolen I
blåsa larmsignal med trumpeterna; härigenom skolen
I då bringas i åminnelse inför HERRENS, eder Guds,
ansikte, och I skolen så bliva frälsta ifrån edra fiender. 10
Och när I haven en glädjedag och haven edra högtider
och nymånader, skolen I stöta i trumpeterna, då I offren
edra brännoffer och tackoffer; så skola de bringa eder i
åminnelse inför eder Guds ansikte. Jag är HERREN,
eder Gud.» 11 I andra året, i andra månaden, på tjugonde
dagen i månaden höjde sig molnskyn från vittnesbördets
tabernakel. 12 Då bröto Israels barn upp från Sinais öken
och tågade från lägerplats till lägerplats; och molnskyn
stannade i öknen Paran. 13 Och när de nu första gången
bröto upp, efter HERRENS befallning genom Mose, 14
var Juda barns läger under sitt baner det första som
bröt upp, häravdelning efter häravdelning; och anförare
för denna här var Naheson, Amminadabs son. 15 Och
anförare för den här som utgjordes av Isaskars barns
stam var Netanel, Suars son. 16 Och anförare för den här
som utgjordes av Sebulons barns stam var Eliab, Helons
son. 17 Därefter, sedan tabernaklet hade blivit nedtaget,
bröto Gersons barn och Meraris barn upp och buro
tabernaklet. 18 Därefter bröt Rubens läger upp under sitt
baner, häravdelning efter häravdelning; och anförare
för denna här var Elisur, Sedeurs son. 19 Och anförare
för den här som utgjordes av Simeons barns stam var
Selumiel, Surisaddais son. 20 Och anförare för den här
som utgjordes av Gads barns stam var Eljasaf, Deguels
son. 21 Därefter bröto kehatiterna upp och buro de
heliga tingen, och de andra satte upp tabernaklet, innan
dessa hunno fram. 22 Därefter bröt Efraims barns läger
upp under sitt baner, häravdelning efter häravdelning;
och anförare för denna här var Elisama, Ammihuds son.
23 Och anförare för den här som utgjordes av Manasse
barns stam var Gamliel, Pedasurs son. 24 Och anförare
for den här som utgjordes av Benjamins barns stam var
Abidan, Gideonis son. 25 Därefter bröt Dans barns läger
upp under sitt baner, såsom eftertrupp i hela lägertåget,
häravdelning efter häravdelning; och anförare för denna
här var Ahieser, Ammisaddais son. 26 Och anförare
för den här som utgjordes av Asers barns stam var
Pagiel, Okrans son. 27 Och anförare för den här som
utgjordes av Naftali barns stam var Ahira, Enans son. 28
I denna ordning bröto Israels barn upp, häravdelning
efter häravdelning. Och de bröto nu upp. 29 Och Mose
sade till Hobab, som var son till midjaniten Reguel,
Moses svärfader: »Vi bryta nu upp och tåga till det land
om vilket HERREN har sagt: 'Det vill jag giva eder.' Följ
du med oss, så vilja vi göra dig gott, ty HERREN har
lovat Israel vad gott är. 30 Men han svarade honom:

»Jag vill icke följa med, utan jag vill gå hem till mitt land
och till min släkt.» 31 Då sade han: »Ack nej, övergiv oss
icke. Du vet ju bäst var vi kunna lägra oss i öknen; bliv
du därför nu vårt öga. 32 Om du följer med oss, skola vi
låta också dig få gott av det goda som HERREN gör mot
oss. 33 Så bröto de upp och tågade från HERRENS berg
tre dagsresor. Och HERRENS förbundsark gick framför
dem tre dagsresor, för att utse viloplats åt dem. 34 Och
HERRENS molnsky svävade över dem om dagen, när
de bröto upp från sitt lägerställe. 35 Och så ofta arken
bröt upp, sade Mose: »Stå upp, HERRE; må dina fiender
varda förskingrade, och må de som hata dig fly för ditt
ansikte.» 36 Och när den sattes ned, sade han: »Kom
tillbaka, HERRE, till Israels ätters mångtusenden.»

11 Men folket knorrade, och detta misshagade
HERREN. Ty när HERREN hörde det, upptändes
hans vrede, och HERRENS eld begynte brinna ibland
dem och förtärde de som voro ytterst i lägret. 2 Då
ropade folket till Mose, och Mose bad till HERREN, och
så stannade elden av. 3 Och detta ställe fick namnet
Tabeera, därför att HERRENS eld hade brunnit ibland
dem. 4 Och den blandade folkhop som åtföljde dem
greps av lystnad; Israels barn själva begynte då ock
åter att gråta och sade: »Ack om vi hade kött att äta!
5 Vi komma ihåg fisken som vi åt i Egypten för intet,
så ock gurkorna, melonerna, purjolöken, rödlöken och
vitlöken. 6 Men nu försmäkta våra själar, ty här finnes
alls intet; vi få intet annat se än manna. 7 Men mannat
liknade korianderfrö och hade samma utseende som
bdelliumharts. 8 Folket gick omkring och samlade sådant,
och malde det därefter på handkvarn eller stötte sönder
det i mortel, och kokte det sedan i gryta och bakade
kakor därav; och det smakade såsom fint bakverk med
olja. 9 När daggen om natten föll över lägret, föll ock
mannat där. 10 Och Mose hörde huru folket i sina
särskilda släkter grät, var och en vid ingången till sitt tält;
och HERRENS vrede upptändes storligen, och Mose
själv blev misslynt. 11 Och Mose sade till HERREN:
»Varför har du gjort så illa mot din tjänare, och varför har
jag så litet funnit nåd för dina ögon, att du har lagt på
mig bördan av hela detta folk? 12 Är då jag moder eller
fader till hela detta folk, eftersom du säger till mig att
jag skall bära det i min famn, såsom spenabarnet bäres
av sin vårdare, in i det land som du med ed har lovat
åt deras fäder? 13 Varifrån skall jag få kött att giva åt
hela detta folk? De gråta ju och vända sig mot mig och
säga: 'Giv oss kött, så att vi få äta.' 14 Jag förmår icke
ensam bära hela detta folk, ty det bliver mig för tungt.
15 Vill du så handla mot mig, så dräp mig hellre med
ens, om jag har funnit nåd för dina ögon, och låt mig
slippa detta elände.» 16 Då sade HERREN till Mose:
»Samla ihop åt mig sjuttio män av de äldste i Israel,
dem som du vet höra till de äldste i folket och till dess
tillsyningsmän; och för dessa fram till uppenbarelsetältet
och låt dem ställa sig där hos dig. 17 Där vill jag då stiga
ned och tala med dig, och jag vill taga av den ande som
är över dig och låta komma över dem; sedan skola de
bistå dig med att bära på bördan av folket, så att du
slipper bära den ensam. 18 Och till folket skall du säga:
Helgen eder till i morgon, så skolen I få kött att äta,
eftersom I haven gråtit inför HERREN och sagt: 'Ack om
vi hade kött att äta! I Egypten var oss gott att vara!' Så
skall nu HERREN giva eder kött att äta. 19 Icke allenast
en dag eller två dagar skolen I få äta det, icke allenast
fem dagar eller tio dagar eller tjugu dagar, 20 utan en
hel månads tid, till dess att det går ut genom näsan på
eder och bliver eder vämjeligt; detta därför att I haven
förkastat HERREN, som är mitt ibland eder, och haven
gråtit inför hans ansikte och sagt: 'Varför drogo vi då ut
ur Egypten?'» 21 Mose sade: »Av sex hundra tusen man
till fots utgöres det folk som jag har omkring mig, och
dock säger du: 'Kött vill jag giva dem, så att de hava att
äta en månads tid!' 22 Finnas då får och fäkreatur att
slakta åt dem i sådan mängd att det räcker till för dem?
Eller skall man samla ihop alla havets fiskar åt dem, så
att det räcker till för dem?» 23 HERREN svarade Mose:
»Är då HERRENS arm för kort? Du skall nu få se om det
som jag har sagt skall vederfaras dig eller icke.» 24 Och
Mose gick ut och förkunnade för folket vad HERREN
hade sagt. Sedan samlade han ihop sjuttio män av
de äldste i folket och lät dem ställa sig runt omkring
tältet. 25 Då steg HERREN ned i molnskyn och talade till
honom, och tog av den ande som var över honom och lät
komma över de sjuttio äldste. Då nu anden föll på dem,
begynte de profetera, vilket de sedan icke mer gjorde.
26 Och två män hade stannat kvar i lägret; den ene hette
Eldad och den andre Medad. Också på dem föll anden,
ty de voro bland de uppskrivna, men hade likväl icke gått
ut till tältet; och de profeterade i lägret. 27 Då skyndade
en ung man bort och berättade detta för Mose och sade:
»Eldad och Medad profetera i lägret.» 28 Josua, Nuns
son, som hade varit Moses tjänare allt ifrån sin ungdom,
tog då till orda och sade: »Mose, min herre, förbjud
dem det.» 29 Men Mose sade till honom: »Skall du så
nitälska för mig? Ack att fastmer allt HERRENS folk
bleve profeter, därigenom att HERREN läte sin Ande
komma över dem!» 30 Sedan gick Mose tillbaka till lägret
med de äldste i Israel. 31 Och en stormvind for ut ifrån
HERREN, och den förde med sig vaktlar från havet och
drev dem över lägret, en dagsresa vitt på vardera sidan,
runt omkring lägret, och vid pass två alnar högt över
marken. 32 Då stod folket upp och gick hela den dagen
och sedan hela natten och hela den följande dagen och
samlade ihop vaktlar; det minsta någon samlade var tio
homer. Och de bredde ut dem runt omkring lägret. 33
Men under det att de ännu hade köttet mellan tänderna,
innan det var förtärt, upptändes HERRENS vrede mot

folket, och HERREN anställde ett mycket stort nederlag
bland folket. 34 Och detta ställe fick namnet Kibrot-
Hattaava, ty där begrov man dem av folket, som hade
gripits av lystnad. 35 Från Kibrot-Hattaava bröt folket
upp och tågade till Haserot; och i Haserot stannade de.

12 Och Mirjam jämte Aron talade illa om Mose för
den etiopiska kvinnans skull som han hade tagit
till hustru; han hade nämligen tagit en etiopisk kvinna
till hustru. 2 Och de sade: »Är då Mose den ende
som HERREN talar med? Talar han icke också med
oss?» Och HERREN hörde detta. 3 Men mannen Mose
var mycket saktmodig, mer än någon annan människa
på jorden. 4 Och strax sade HERREN till Mose, Aron
och Mirjam: »Gån ut, I tre, till uppenbarelsetältet.» Och
de gingo ditut, alla tre. 5 Då steg HERREN ned i en
molnstod och blev stående vid ingången till tältet; och
han kallade på Aron och Mirjam, och de gingo båda
ditut. 6 Och han sade: »Hören nu mina ord. Eljest om
någon är en profet bland eder, giver jag, HERREN,
mig till känna för honom i syner och talar med honom i
drömmar. 7 Men så gör jag icke med min tjänare Mose; i
hela mitt hus är han betrodd. 8 Muntligen talar jag med
honom, öppet och icke i förtäckta ord, och han får skåda
HERRENS gestalt. Varför haven I då icke haft försyn för
att tala illa om min tjänare Mose?» 9 Och HERRENS
vrede upptändes mot dem, och han övergav dem. 10
När så molnskyn drog sig tillbaka från tältet, se, då var
Mirjam vit såsom snö av spetälska; när Aron vände sig
till Mirjam, fick han se att hon var spetälsk. 11 Då sade
Aron till Mose: »Ack, min herre, lägg icke på oss bördan
av en synd som vi i vår dårskap hava begått. 12 Låt
henne icke bliva lik ett dödfött foster, vars kropp är till
hälften förstörd, när det kommer ut ur sin moders liv.»
13 Då ropade Mose till HERREN och sade: »O Gud,
gör henne åter frisk.» 14 HERREN svarade Mose: »Om
hennes fader hade spottat henne i ansiktet, skulle hon
ju hava fått sitta med skam i sju dagar. Må hon alltså
nu hållas innestängd i sju dagar utanför lägret; sedan
får hon komma tillbaka dit igen.» 15 Så hölls då Mirjam
innestängd i sju dagar utanför lägret, och folket bröt icke
upp, förrän Mirjam hade kommit tillbaka.

13 Därefter bröt folket upp från Haserot och lägrade
sig i öknen Paran. 2 Och HERREN talade till Mose
och sade: 3 »Sänd åstad några män för att bespeja
Kanaans land, som jag vill giva åt Israels barn. En man
ur var fädernestam skolen I sända, men allenast sådana
som äro hövdingar bland dem.» 4 Och Mose sände
från öknen Paran åstad sådana män, efter HERRENS
befallning; allasammans hörde de till huvudmännen
bland Israels barn. 5 Och dessa voro namnen på dem:
Av Rubens stam: Sammua, Sackurs son; 6 av Simeons
stam: Safat, Horis son; 7 av Juda stam: Kaleb, Jefunnes
son; 8 av Isaskars stam: Jigeal, Josefs son; 9 av Efraims
stam: Hosea, Nuns son; 10 av Benjamins stam: Palti,
Rafus son; 11 av Sebulons stam: Gaddiel, Sodis son; 12
av Josefs stam: av Manasse stam: Gaddi, Susis son;
13 av Dans stam: Ammiel, Gemallis son; 14 av Asers
stam: Setur, Mikaels son; 15 av Naftali stam: Nahebi,
Vofsis son; 16 av Gads stam; Geuel, Makis son. 17
Dessa voro namnen på de män som Mose sände åstad
för att bespeja landet. Men Mose gav Hosea, Nuns
son, namnet Josua. 18 Och Mose sände dessa åstad
för att bespeja Kanaans land. Och han sade till dem:
»Dragen nu upp till Sydlandet, och dragen vidare upp till
Bergsbygden. 19 Och sen efter, hurudant landet är, och
om folket som bor däri är starkt eller svagt, om det är
litet eller stort, 20 och hurudant landet är, vari de bo, om
det är gott eller dåligt, och hurudana de platser äro, där
de bo, om de bo i läger eller i befästa städer, 21 och
hurudant själva landet är, om det är fett eller magert,
om träd finnas där eller icke. Varen vid gott mod, och
tagen med eder hit av landets frukt.» Det var nämligen
vid den tid då de första druvorna voro mogna 22 Så
drogo de åstad och bespejade landet från öknen Sin
ända till Rehob, där vägen går till Hamat. 23 De drogo
upp till Sydlandet och kommo till Hebron; där bodde
Ahiman, Sesai och Talmai, Anaks avkomlingar. Men
Hebron byggdes sju år före Soan i Egypten. 24 Och de
kommo till Druvdalen; där skuro de av en kvist med en
ensam druvklase på, och denna bars sedan på en stång
av två man. Därtill togo de granatäpplen och fikon. 25
Detta ställe blev kallat Druvdalen för den druvklases skull
som Israels barn där skuro av. 26 Och efter fyrtio dagar
vände de tillbaka, sedan de hade bespejat landet. 27 De
gingo åstad och kommo till Mose och Aron och Israels
barns hela menighet i öknen Paran, i Kades, och avgåvo
sin berättelse inför dem och hela menigheten och visade
dem landets frukt. 28 De förtäljde för honom och sade:
»Vi kommo till det land dit du sände oss. Och det flyter
i sanning av mjölk och honung, och här är dess frukt.
29 Men folket som bor i landet är starkt, och städerna
äro välbefästa och mycket stora; ja, vi sågo där också
avkomlingar av Anak. 30 Amalekiterna bo i Sydlandet,
hetiterna, jebuséerna och amoréerna bo i Bergsbygden,
och kananéerna bo vid havet och utmed Jordan.» 31
Men Kaleb sökte stilla folket, så att de icke skulle knota
emot Mose; han sade: »Låt oss ändå draga ditupp och
intaga det, ty förvisso skola vi bliva det övermäktiga.» 32
Men de män som hade varit däruppe med honom sade:
»Vi kunna icke draga upp mot detta folk, ty de äro oss
för starka.» 33 Och de talade bland Israels barn illa om
landet som de hade bespejat; de sade: »Det land som vi
hava genomvandrat och bespejat är ett land som förtär
sina inbyggare, och alla människor, som vi där sågo,
voro resligt folk. Vi sågo där ock jättarna, Anaks barn,
av jättestammen; vi tyckte då att vi själva voro såsom
gräshoppor, och sammalunda tyckte de om oss.

14 Då begynte hela menigheten ropa och skria, och
folket grät den natten. **2** Och alla Israels barn
knorrade emot Mose och Aron, och hela menigheten
sade till dem: »O att vi hade fått dö i Egyptens land, eller
att vi hade fått dö här i öknen! **3** Varför vill då HERREN
föra oss in i detta andra land, där vi måste falla för svärd,
och där våra hustrur och barn skola bliva fiendens byte?
Det vore förvisso bättre för oss att vända tillbaka till
Egypten.» **4** Och de sade till varandra: »Låt oss välja
en anförare och vända tillbaka till Egypten.» **5** Då föllo
Mose och Aron ned på sina ansikten inför Israels barns
hela församlade menighet. **6** Och Josua, Nuns son, och
Kaleb, Jefunnes son, vilka voro bland dem som hade
bespejat landet, revo sönder sina kläder **7** och sade
till Israels barns hela menighet: »Det land som vi hava
genomvandrat och bespejat är ett övermåttan gott land.
8 Om HERREN har behag till oss, så skall han föra oss
in i det landet och giva det åt oss -- ett land som flyter av
mjölk och honung. **9** Allenast mån I icke sätta eder upp
mot HERREN; och för folket i landet mån I icke frukta, ty
de skola bliva såsom en munsbit för oss. Deras beskärm
har vikit ifrån dem, men med oss är HERREN; frukten
icke för dem.» **10** Men hela menigheten ropade att man
skulle stena dem. Då visade sig HERRENS härlighet i
uppenbarelsetältet för alla Israels barn. **11** Och HERREN
sade till Mose: »Huru länge skall detta folk förakta mig,
och huru länge skola de framhärda i att icke vilja tro på
mig, oaktat alla de tecken jag har gjort bland dem? **12**
Jag skall slå dem med pest och förgöra dem, men dig vill
jag göra till ett folk, större och mäktigare än detta.» **13**
Mose sade till HERREN: »Egyptierna hava ju förnummit
att du med din kraft har fört detta folk ut ifrån dem hitupp,
14 och de hava omtalat det för inbyggarna här i landet,
så att de hava fått höra att du är HERREN mitt ibland
detta folk, att du, HERRE, visar dig för dem ansikte mot
ansikte, att din molnsky står över dem, och att du går
framför dem i en molnstod om dagen och i en eldstod om
natten. **15** Om du nu dödade detta folk, alla tillsammans,
då skulle hedningarna, som finge höra detta berättas
om dig, säga så: **16** 'Därför att HERREN icke förmådde
föra detta folk in i det land som han med ed hade lovat
åt dem, därför har han slaktat dem i öknen.' **17** Nej,
må nu Herrens kraft bevisa sig stor, såsom du har talat
och sagt: **18** 'HERREN är långmodig och stor i mildhet,
han förlåter missgärning och överträdelse, fastän han
icke låter någon bliva ostraffad, utan hemsöker fädernas
missgärning på barn och efterkommande i tredje och
fjärde led.' **19** Så tillgiv nu detta folk dess missgärning,
enligt din stora nåd, såsom du har låtit din förlåtelse
följa detta folk allt ifrån Egypten och ända hit.» **20** Då
sade HERREN: »Jag vill tillgiva dem efter din bön. **21**
Men så sant jag lever, och så sant hela jorden skall
bliva full av HERRENS härlighet: **22** av alla de män som
hava sett min härlighet och de tecken jag har gjort i
Egypten och i öknen, och som dock nu tio gånger hava
frestat mig och icke velat höra min röst, **23** av dem
skall ingen få se det land som jag med ed har lovat åt
deras fäder; ingen av dem som hava föraktat mig skall
få se det. **24** Men eftersom i min tjänare Kaleb är en
annan ande, så att han i allt har efterföljt mig, därför
vill jag låta honom komma in i det land där han nu har
varit, och hans avkomlingar skola besitta det. **25** Men
då nu amalekiterna och kananéerna bo i dalbygden, så
vänden eder i morgon åt annat håll bryten upp och tagen
vägen mot öknen, åt Röda havet till.» **26** Och HERREN
talade till Mose och Aron och sade: **27** »Huru länge skall
denna onda menighet fortfara att knorra mot mig? Ty jag
har hört huru Israels barn knorra mot mig. **28** Säg nu
till dem: 'Så sant jag lever, säger HERREN, jag skall
göra med eder såsom I själva haven sagt inför mig. **29**
Här i öknen skola edra döda kroppar bliva liggande; så
skall det gå eder alla, så många I ären som haren blivit
inmönstrade, alla som äro tjugu år gamla eller därutöver,
eftersom I haven knorrat mot mig. **30** Sannerligen, ingen
av eder skall komma in i det land som jag med upplyft
hand har lovat giva eder till boning, ingen förutom Kaleb,
Jefunnes son, och Josua, Nuns son. **31** Men edra barn,
om vilka I saden att de skulle bliva fiendens byte? dem
skall jag låta komma ditin, och de skola lära känna det
land som I haven föraktat. **32** I själva däremot -- edra
döda kroppar skola bliva liggande här i öknen. **33** Och
edra barn skola draga omkring såsom herdar i öknen
i fyrtio år, och skola bära på bördan av eder trolösa
avfällighet, till dess att edra döda kroppar hava förgåtts i
öknen. **34** Såsom I under fyrtio dagar haven bespejat
landet, så skolen I under fyrtio år -- ett år för var dag --
komma att bära på edra missgärningar; I skolen då
förnimma vad det är att jag tager min hand ifrån eder.'
35 Jag, HERREN, talar; jag skall förvisso göra så med
hela denna onda menighet, som har rotat sig samman
mot mig; här i öknen skola de förgås, här skola de
dö.» **36** Och de män som Mose hade sänt åstad för att
bespeja landet, och som vid sin återkomst hade förlett
hela menigheten att knorra mot honom, därigenom att de
talade illa om landet, **37** dessa män som hade talat illa
om landet träffades nu av döden genom en hemsökelse,
inför HERRENS ansikte. **38** Av de män som hade gått
åstad för att bespeja landet blevo dock Josua, Nuns son,
och Kaleb, Jefunnes son, vid liv. **39** Och Mose talade
detta till alla Israels barn. Då blev folket mycket sorgset.
40 Och de stodo upp bittida följande morgon för att draga
åstad upp mot den övre bergsbygden; och de sade:
»Se, här äro vi; vi vilja nu draga upp till det land som
HERREN har talat om; ty vi hava syndat.» **41** Men Mose
sade: »Varför viljen I så överträda HERRENS befallning?
Det kan ju icke lyckas väl. **42** HERREN är icke med
bland eder; dragen därför icke ditupp, på det att I icke
mån bliva slagna av edra fiender. **43** Ty amalekiterna

och kananéerna skola där möta eder, och I skolen falla
för svärd; I haven ju vänt eder bort ifrån HERREN, och
HERREN skall därför icke vara med eder.» 44 Likväl
drogo de i sitt övermod upp mot den övre bergsbygden;
men HERRENS förbundsark och Mose lämnade icke
lägret. 45 Då kommo amalekiterna och kananéerna,
som bodde där i bergsbygden, ned och slogo dem och
förskingrade dem och drevo dem ända till Horma.

15 Och HERREN talade till Mose och sade: 2 Tala till
Israels barn och säg till dem: Om I, när I kommen
in i det land som jag vill giva eder, och där I skolen bo,
3 viljen offra ett eldsoffer åt HERREN, ett brännoffer
eller ett slaktoffer -- vare sig det gäller att fullgöra ett
löfte, eller det gäller ett frivilligt offer, eller det gäller edra
högtidsoffer -- för att bereda HERREN en välbehaglig
lukt, genom fäkreatur eller småboskap, 4 så skall den
som vill offra åt HERREN ett sådant offer bära fram
såsom spisoffer en tiondedels efa fint mjöl, begjutet med
en fjärdedels hin olja; 5 och såsom drickoffer skall du
offra en fjärdedels hin vin till vart lamm, vare sig det är
ett brännoffer som offras, eller det är ett slaktoffer. 6 Men
till en vädur skall du såsom spisoffer offra två tiondedels
efa fint mjöl, begjutet med en tredjedels hin olja, 7 och
såsom drickoffer skall du bära fram en tredjedels hin
vin, till er välbehaglig lukt för HERREN. 8 Och när du
offrar en ungtjur till brännoffer eller till slaktoffer, vare sig
det gäller att fullgöra ett löfte eller det gäller tackoffer åt
HERREN. 9 Så skall, jämte ungtjuren, såsom spisoffer
frambäras tre tiondedels efa fint mjöl, begjutet med en
halv in olja, 10 och såsom drickoffer skall du bära fram
en halv hin vin: ett eldsoffer till en välbehaglig lukt för
HERREN. 11 Vad här är sagt skall offras till var tjur,
var vädur, vart djur av småboskapen, vare sig får eller
get. 12 Efter antalet av de djur I offren skolen I offra till
vart och ett vad här är sagt, efter deras antal. 13 Var
inföding skall offra detta, såsom här är sagt, när han vill
offra ett eldsoffer till en välbehaglig lukt för HERREN. 14
Och när en främling som vistas hos eder, eller som i
kommande släkten bor ibland eder, vill offra ett eldsoffer
till en välbehaglig lukt för HERREN, så skall han offra på
samma sätt som I offren. 15 Inom församlingen skall
en och samma stadga gälla för eder och för främlingen
som bor ibland eder. Detta skall vara en evärdlig stadga
för eder från släkte till släkte: I själva och främlingen
skolen förfara på samma sätt inför HERRENS ansikte.
16 Samma lag och samma rätt skall gälla för eder och för
främlingen som bor hos eder. 17 Och HERREN talade
till Mose och sade: 18 Tala till Israels barn och säg till
dem: När I kommen in i det land dit jag vill föra eder, 19
skolen I, då I äten av landets bröd, giva åt HERREN en
offergärd därav. 20 Såsom förstling av edert mjöl skolen
I giva en kaka till offergärd; I skolen giva den, likasom I
given en offergärd från eder loge. 21 Av förstlingen av
edert mjöl skolen I giva åt HERREN en offergärd, släkte
efter släkte. 22 Och om I begån synd ouppsåtligen, i
det att I underlåten att göra efter något av dessa bud
som HERREN har kungjort för Mose, 23 efter något av
det som HERRENS har bjudit eder genom Mose, från
den dag då HERREN gav sina bud och allt framgent,
släkte efter släkte, 24 så skall, om synden har blivit
begången ouppsåtligen, utan att menigheten visste det,
hela menigheten offra en ungtjur såsom brännoffer, till
en välbehaglig lukt för HERREN, med det spisoffer och
det drickoffer som på föreskrivet sätt skall offras därtill,
och tillika en bock såsom syndoffer. 25 Och prästen skall
bringa försoning för Israels barns hela menighet, och så
bliver dem förlåtet; ty det var en ouppsåtlig synd, och de
hava burit fram sitt offer, ett eldsoffer åt HERREN, och
sitt syndoffer inför HERRENS ansikte för sin ouppsåtliga
synd. 26 Ja, så bliver dem förlåtet, Israels barns hela
menighet och främlingen som bor ibland dem; ty hela
folket var delaktigt i den ouppsåtliga synden. 27 Och
om någon enskild syndar ouppsåtligen, skall han såsom
syndoffer föra fram en årsgammal get. 28 Och prästen
skall bringa försoning för denne som har försyndat sig
genom ouppsåtlig synd, inför HERRENS ansikte; på det
att honom må bliva förlåtet, när försoning bringas för
honom. 29 För infödingen bland Israels barn och för
främlingen som bor ibland dem, för eder alla skall gälla
en och samma lag, när någon begår synd ouppsåtligen.
30 Men den som begår något med upplyft hand, evad
han är inföding eller främling, han hånar HERREN, och
han skall utrotas ur sitt folk. 31 Ty HERRENS ord har
han föraktat, och mot hans bud har han brutit; utan
förskoning skall han utrotas; missgärning vilar på honom.
32 Medan nu Israels barn voro i öknen, ertappades en
man med att samla ihop ved på sabbatsdagen. 33 Och
de som ertappade honom med att samla ihop ved förde
honom fram inför Mose och Aron och hela menigheten.
34 Och då det icke var bestämt vad som borde göras
med honom, satte de honom i förvar. 35 Och HERREN
sade till Mose: »Mannen skall straffas med döden; hela
menigheten skall stena honom utanför lägret.» 36 Då
förde hela menigheten ut honom utanför lägret och
stenade honom till döds, såsom HERREN hade bjudit
Mose. 37 Och HERREN talade till Mose och sade: 38
Tala till Israels barn och säg till dem att de och deras
efterkommande skola göra sig tofsar i hörnen på sina
kläder och sätta ett mörkblått snöre på var hörntofs. 39
Och detta skolen I hava till tofsprydnad, för att I, när I
sen därpå, mån tänka på alla HERRENS bud och göra
efter dem, och icke sväva omkring efter edra hjärtans
och ögons lustar, som I nu löpen efter i trolös avfällighet.
40 Ty jag vill att I skolen tänka på och göra efter alla mina
bud och vara helgade åt eder Gud. 41 Jag är HERREN,
eder Gud, som har fört eder ut ur Egyptens land, för att
jag skall vara eder Gud Jag är HERREN, eder Gud.

16 Och Kora, son till Jishar, son till Kehat, son till
Levi, samt Datan och Abiram, Eliabs söner, och
On, Pelets son, av Rubens söner, dessa togo till sig
folk **2** och gjorde uppror emot Mose; och dem följde
två hundra femtio män av Israels barn, hövdingar i
menigheten, ombud i folkförsamlingen, ansedda män. **3**
Och de församlade sig emot Mose och Aron och sade till
dem: »Nu må det vara nog. Hela menigheten är ju helig,
alla äro det, och HERREN är mitt ibland dem; varför
upphäven I eder då över HERRENS församling?» **4**
När Mose hörde detta, föll han ned på sitt ansikte. **5**
Sedan talade han till Kora och hela hans hop och sade:
»I morgon skall HERREN göra kunnigt vem som hör
honom till, och vem som är den helige åt vilken han
giver tillträde till sig. Och den han utväljer, honom skall
han giva tillträde till sig. **6** Gören nu på detta sätt: tagen
edra fyrfat, du Kora och hela din hop, **7** och läggen eld i
dem och strön rökelse på dem inför HERRENS ansikte
i morgon; den man som HERREN då utväljer, han är
den helige. Ja, nu må det vara nog, I Levi söner.» **8**
Ytterligare sade Mose till Kora: Hören nu, I Levi söner. **9**
Är det eder icke nog att Israels Gud har avskilt eder från
Israels menighet och givit eder tillträde till sig, så att I fån
förrätta tjänsten i HERRENS tabernakel och stå inför
menigheten och betjäna den? **10** Åt dig, och åt alla dina
bröder, Levi söner, jämte dig, har han givit tillträde till
sig; och nu stån I också efter prästadömet! **11** Därför,
tagen eder till vara, du och hela din hop, I som haven
rotat eder samman mot HERREN -- ty vad är Aron, att
I knorren mot honom?» **12** Och Mose sände och lät
kalla till sig Datan och Abiram, Eliabs söner. Men de
sade: »vi komma icke. **13** Är det icke nog att du har fört
oss hitupp ur ett land som flöt av mjölk och honung, för
att låta oss dö I öknen? Vill du nu ock upphäva dig till
herre över oss? **14** Ingalunda har du fört oss in i ett land
som flyter av mjölk och honung, eller givit oss åkrar och
vingårdar till arvedel. Eller tror du att du kan sticka ut
ögonen på dessa människor? Nej, vi komma icke.» **15**
Då blev Mose mycket vred och sade till HERREN: »Se
icke till deras offergåva. Icke så mycket som en enda
åsna har jag tagit av dem, och ingen av dem har jag
gjort något ont.» **16** Och Mose sade till Kora: »Du och
hela din hop mån inställa eder inför HERRENS ansikte
i morgon, du själv och de, så ock Aron. **17** Och var
och en av eder må taga sitt fyrfat och lägga rökelse
därpå, och sedan bära sitt fyrfat fram inför HERRENS
ansikte, två hundra femtio fyrfat; du själv och Aron mån
ock taga var sitt fyrfat.» **18** Och de togo var och en sitt
fyrfat och lade eld därpå och strödde rökelse därpå,
och ställde sig vid ingången till uppenbarelsetältet; och
Mose och Aron likaså. **19** Och Kora församlade mot dem
hela menigheten vid ingången till uppenbarelsetältet.
Då visade sig HERRENS härlighet för hela menigheten.
20 och HERREN talade till Mose och Aron och sade:
21 »Skiljen eder från denna menighet, så skall jag i ett
ögonblick förgöra dem.» **22** Då föllo de ned på sina
ansikten och sade: »O Gud, du Gud som råder över allt
kötts anda, skall du förtörnas på hela menigheten, därför
att en enda man syndar?» **23** Då talade HERREN till
Mose och sade: **24** »Tala till menigheten och säg: Dragen
eder bort ifrån platsen runt omkring Koras, Datans och
Abirams lägerställe.» **25** Och Mose stod upp och gick till
Datan och Abiram, och de äldste i Israel följde honom.
26 Och han talade till menigheten och sade: »Viken bort
ifrån dessa ogudaktiga människors tält, och kommen icke
vid något som tillhör dem, på det att I icke mån förgås
genom alla deras synder.» **27** Då drogo de sig bort
ifrån platsen runt omkring Koras, Datans och Abirams
lägerställe; men Datan och Abiram hade gått ut och ställt
sig vid ingången till sina tält med sina hustrur och barn,
både stora och små. **28** Och Mose sade: »Därav skolen
I förnimma att det är HERREN som har sänt mig för att
göra alla dessa gärningar, och att jag icke har handlat
efter eget tycke: **29** om dessa dö på samma sätt som
andra människor dö, eller drabbas av hemsökelse på
samma sätt som andra människor, så har HERREN icke
sänt mig; **30** men om HERREN här låter något alldeles
nytt ske, i det att marken öppnar sin mun och uppslukar
dem med allt vad de hava, så att de levande fara ned i
dödsriket, då skolen I därav veta att dessa människor
hava föraktat HERREN.» **(Sheol h7585)** **31** Och just som
han hade slutat att tala allt detta, rämnade marken under
dem, **32** och jorden öppnade sin mun och uppslukade
dem och deras hus och allt Koras folk och alla deras
ägodelar; **33** och de foro levande ned i dödsriket, de
med allt vad de hade, och jorden övertäckte dem, och så
utrotades de ur församlingen. **(Sheol h7585)** **34** Och hela
Israel, som stod runt omkring dem, flydde vid deras rop,
ty de fruktade att bliva uppslukade av jorden. **35** Men
eld gick ut från HERREN och förtärde de två hundra
femtio männen som hade burit fram rökelse. **36** Och
HERREN talade till Mose och sade: **37** »Säg till Eleasar,
prästen Arons son, att han skall taga fyrfaten ut ur
branden, men kasta ut elden i dem långt bort, **38** ty
de hava blivit heliga. Och dessa fyrfat -- de mäns som
genom sin synd förverkade sina liv -- dem skall man
hamra ut till plåtar för att därmed överdraga altaret; ty
de hava varit framburna inför HERRENS ansikte och
hava därigenom blivit heliga. Och de skola så vara ett
tecken för Israels barn.» **39** Då tog prästen Eleasar
kopparfyrfaten som de uppbrända männen hade burit
fram, och man hamrade ut dem för att därmed överdraga
altaret, **40** till en påminnelse för Israels barn att ingen
främmande, ingen som icke vore av Arons säd, måtte
träda fram för att antända rökelse inför HERRENS
ansikte, på det att det icke skulle gå honom såsom det
gick Kora och hans hop: allt i enlighet med vad HERREN
hade sagt honom genom Mose. **41** Men dagen därefter

knorrade Israels barns hela menighet emot Mose och
Aron och sade: »Det är I som haven dödat HERRENS
folk.» 42 Då nu menigheten församlade sig emot Mose
och Aron, vände dessa sig mot uppenbarelsetältet och
fingo då se molnskyn övertäcka det; och HERRENS
härlighet visade sig. 43 Då gingo Mose och Aron fram
inför uppenbarelsetältet. 44 Och HERREN talade till
Mose och sade: 45 »Gån bort ifrån denna menighet, så
skall jag i ett ögonblick förgöra dem.» Då föllo de ned
på sina ansikten. 46 Och Mose sade till Aron: »Tag ditt
fyrfat och lägg eld från altaret därpå och strö rökelse
därpå, och bär det så med hast bort till menigheten och
bringa försoning för dem; ty förtörnelse har gått ut från
HERRENS ansikte, och hemsökelsen har begynt.» 47
Då tog Aron det som Mose hade tillsagt honom och
skyndade mitt in i församlingen, och se, hemsökelsen
hade redan begynt ibland folket, men han lade rökelsen
på och bragte försoning för folket. 48 När han så stod
mellan de döda och de levande, upphörde hemsökelsen.
49 Men de som hade omkommit genom hemsökelsen
utgjorde fjorton tusen sju hundra, förutom dem som
hade omkommit för Koras skull. 50 Sedan vände Aron
tillbaka till Mose vid uppenbarelsetältets ingång; och
hemsökelsen hade upphört.

17 Och HERREN talade till Mose och sade: 2 »Tala
till Israels barn, och tag av dem, av alla som bland
dem äro hövdingar för stamfamiljer, en stav för var
stamfamilj, tillsammans tolv stavar. Vars och ens namn
skall du skriva på hans stav. 3 Och Arons namn skall du
skriva på Levi stav; ty huvudmannen för denna stams
familjer skall hava sin särskilda stav. 4 Sedan skall du
lägga in dem i uppenbarelsetältet framför vittnesbördet,
där jag uppenbarar mig för eder. 5 Då skall ske att
den man som jag utväljer, hans stav skall grönska.
Och så skall jag göra slut på Israels barns knorrande,
så att jag slipper höra huru de knorra mot eder.» 6
Och Mose talade till Israels barn, och hövdingarna för
deras stamfamiljer gåvo honom alla var och en sin stav,
tillsammans tolv stavar; och Arons stav var med bland
deras stavar. 7 Och Mose lade stavarna inför HERRENS
ansikte i vittnesbördets tält. 8 När nu Mose dagen
därefter gick in i vittnesbördets tält, se, då grönskade
Arons stav, som var där för Levi hus, den hade knoppar
och utslagna blommor och mogna mandlar. 9 Och Mose
bar alla stavarna ut från HERRENS ansikte till alla Israels
barn; och de sågo på dem och togo var och en sin
stav. 10 Och HERREN sade till Mose: »Lägg Arons stav
tillbaka framför vittnesbördet, för att den där må förvaras
såsom ett tecken för de genstäviga; så skall du göra
en ände på deras knorrande, så att jag slipper höra
det, på det att de icke må dö.» 11 Och Mose gjorde så;
såsom HERREN hade bjudit honom, så gjorde han. 12
Och Israels barn ropade till Mose: »Se, vi omkomma,
vi förgås, vi förgås allasammans! 13 Var och en som
kommer därvid, som kommer vid HERRENS tabernakel,
han dör. Skola vi då verkligen alla omkomma?»

18 Och HERREN sade till Aron: Du och dina söner,
och din faders hus jämte dig, skolen bära den
missgärning som vidlåder helgedomen; och du och
dina söner jämte dig skolen bära den missgärning som
vidlåder edert prästämbete. 2 Men också dina fränder,
Levi stam, din faders stam, skall du låta få tillträde dit
jämte dig, och de skola hålla sig till dig och betjäna dig,
under det att du och dina söner jämte dig gören tjänst
inför vittnesbördets tält. 3 Och de skola iakttaga vad
du har att iakttaga, och vad som eljest är att iakttaga
vid hela tältet; men de må icke komma vid de heliga
redskapen eller altaret, på det att icke både de och
I mån dö. 4 De skola hålla sig till dig och iakttaga
vad som är att iakttaga vid uppenbarelsetältet, under
all tjänstgöring vid tältet; men ingen främmande får
komma eder nära. 5 Och I skolen iakttaga vad som är
att iakttaga vid helgedomen och vid altaret, på det att
icke förtörnelse åter må komma över Israels barn. 6
Se, jag har uttagit edra bröder, leviterna, bland Israels
barn; en gåva äro de åt eder, givna åt HERREN, till
att förrätta tjänsten vid uppenbarelsetältet. 7 Men du
och dina söner jämte dig skolen iakttaga vad som hör
till edert prästämbete, i allt vad som angår altaret och
det som är innanför förlåten, och skolen så göra tjänst.
Jag giver eder edert prästämbete såsom en gåvotjänst;
men om någon främmande kommer därvid, skall han
dödas. 8 Och HERREN talade till Aron: Se, jag giver åt
dig vad som skall förvaras av det som gives mig såsom
gärd. Av Israels barns alla heliga gåvor giver jag detta till
ämbetslott åt dig och dina söner, såsom en evärdlig rätt. 9
Detta skall tillhöra dig av det! högheliga som icke lämnas
åt elden: alla deras offergåvor, så ofta de frambära
spisoffer eller syndoffer, eller frambära skuldoffer till
ersättning åt mig, detta skall såsom högheligt tillhöra dig
och dina söner. 10 På en höghelig plats skall du äta
detta; allt mankön må äta det, det skall vara dig heligt.
11 Och detta är rad som skall tillhöra dig såsom en gärd
av Israels barns gåvor, så ofta de frambära viftoffer; åt
dig och åt dina söner och döttrar jämte dig giver jag
det till en evärdlig rätt; var och en i ditt hus som är ren
må äta det: 12 allt det bästa av olja och allt det bästa
av vin och av säd, förstlingen därav, som de giva åt
HERREN, detta giver jag åt dig. 13 Förstlingsfrukterna
av allt som växer i deras land, vilka de bära fram åt
HERREN, skola tillhöra dig; var och en i ditt hus som
är ren må äta därav. 14 Allt tillspillogivet i Israel skall
tillhöra dig. 15 Allt det som öppnar moderlivet, vad kött
det vara må, evad det är människor eller boskap som de
föra fram till HERREN, det skall tillhöra dig; dock så, att
du tager lösen för det som är förstfött bland människor,
och likaledes tager lösen för det som är förstfött bland
orena djur. 16 Och vad angår dem som skola lösas, skall

du taga lösen för dem, när de äro en månad gamla, och
detta efter det värde du har bestämt: fem siklar silver,
efter helgedomssikelns vikt, denna räknad till tjugu gera.
17 Men för det som är förstfött bland fäkreatur eller får
eller getter må du icke taga lösen; det är heligt. Deras
blod skall du stänka på altaret, och deras fett skall du
förbränna såsom ett eldsoffer, till en välbehaglig lukt
för HERREN. **18** Men deras kött skall tillhöra dig; det
skall tillhöra dig likasom viftoffersbringan och det högra
lårstycket. **19** Alla heliga gåvor som Israels barn giva åt
HERREN såsom gärd, dem giver jag åt dig och åt dina
söner och döttrar jämte dig, såsom en evärdlig rätt. Ett
evärdligt saltförbund inför HERRENS ansikte skall detta
vara för dig och för dina avkomlingar jämte dig. **20** och
HERREN sade till Aron: I deras land skall du icke hava
någon arvedel, och du skall icke hava någon lott bland
dem; jag skall vara din lott och arvedel bland Israels
barn. **21** Och se, åt Levi barn giver jag all tionde i Israel
till arvedel, såsom lön för den tjänst de förrätta, tjänsten
vid uppenbarelsetältet. **22** Men de övriga israeliterna må
hädanefter icke komma vid uppenbarelsetältet, ty de
skola därigenom komma att bära på synd och så träffas
av döden; **23** utan leviterna skola förrätta tjänsten vid
uppenbarelsetältet, och de skola bära de missgärningar
som begås. Detta skall vara en evärdlig stadga för eder
från släkte till släkte; bland Israels barn skola de icke
hava någon arvedel. **24** Ty den tionde som Israels barn
giva åt HERREN såsom gärd, den giver jag åt leviterna
till arvedel. Därför är det som jag säger om dem att de
icke skola hava någon arvedel bland Israels barn. **25**
Och HERREN talade till Mose och sade: **26** Till leviterna
skall du så tala och säga: När I av Israels barn mottagen
den tionde som jag har bestämt att I skolen få av dem
såsom eder arvedel, då skolen I därav giva en gärd åt
HERREN, en tionde av tionden. **27** Och denna eder gärd
skall så anses, som när andra giva säd från logen och
vin och olja från pressen. **28** På detta sätt skolen ock I av
all tionde som I mottagen av Israels barn giva en gärd åt
HERREN; och denna HERRENS gärd av tionden skolen
I giva åt prästen Aron. **29** Av alla gåvor som I fån skolen
giva åt HERREN hela den gärd som tillkommer honom;
av allt det bästa av gåvorna skolen I giva den, sådant
bland dessa som passar till heliga gåvor. **30** Och du
skall säga till dem: När I nu given såsom gärd det bästa
av dem, skall denna leviternas gåva så anses, som när
andra giva vad loge och press avkasta. **31** I med edert
husfolk mån äta det på vilken plats som helst; ty det är
eder lön för eder tjänstgöring vid uppenbarelsetältet. **32**
När I så given det bästa av dem såsom gärd, skolen I
icke för deras skull komma att bära på synd; och då
skolen I icke ohelga Israels barns heliga gåvor och så
träffas av döden. Se Saltförbund i Ordförkl.

19 Och HERREN talade till Mose och Aron och
sade: **2** Detta är den lagstadga som HERREN
har påbjudit: Säg till Israels barn att de skaffa fram till
dig en röd, felfri ko, en som icke har något lyte, och
som icke har burit något ok. **3** Denna skolen I lämna åt
prästen Eleasar; och man skall föra ut henne utanför
lägret och slakta henne i hans åsyn. **4** Och prästen
Eleasar skall taga något av hennes blod på sitt finger,
och stänka med hennes blod sju gånger mot framsidan
av uppenbarelsetältet. **5** Sedan skall man bränna upp
kon inför hans ögon; hennes hud och kött och blod jämte
hennes orenlighet skall man bränna upp. **6** Och prästen
skall taga cederträ, isop och rosenrött garn och kasta
det i elden vari kon brännes upp. **7** Och prästen skall
två sina kläder och bada sin kropp i vatten; därefter får
han gå in i lägret. Dock skall prästen vara oren ända
till aftonen. **8** Också den som brände upp henne skall
två sina kläder i vatten och bada sin kropp i vatten, och
vara oren ända till aftonen. **9** Och en man som är ren
skall samla ihop askan efter kon och lägga den utanför
lägret på en ren plats. Den skall förvaras åt Israels barns
menighet, till stänkelsevatten. Det är ett syndoffer. **10**
Och mannen som samlade ihop askan efter kon skall
två sina kläder och vara oren ända till aftonen. Detta
skall vara en evärdlig stadga för Israels barn och för
främlingen som bor ibland dem. **11** Den som kommer vid
någon död, vid en människas lik, han skall vara oren i sju
dagar. **12** Han skall rena sig härmed på tredje dagen och
på sjunde dagen, så bliver han ren. Men om han icke
renar sig på tredje dagen och på sjunde dagen, så bliver
han icke ren. **13** Var och en som kommer vid någon död,
vid liket av en människa som har dött, och sedan icke
renar sig, han orenar HERRENS tabernakel, och han
skall utrotas ur Israel. Därför att stänkelsevatten icke har
blivit stänkt på honom, skall han vara oren; orenhet låder
alltjämt vid honom. **14** Detta är lagen: När en människa
dör i ett tält, skall var och en som kommer in i tältet och
var och en som redan är i tältet vara oren i sju dagar. **15**
Och alla öppna kärl, alla som icke hava stått överbundna,
skola vara orena. **16** Och var och en som ute på marken
kommer vid någon som har fallit för svärd eller på annat
sätt träffats av döden, eller vid människoben eller vid
en grav, han skall vara oren i sju dagar. **17** Och för att
rena den som så har blivit oren skall man taga av askan
efter det uppbrända syndoffret och gjuta friskt vatten
därpå i ett kärl. **18** Och en man som är ren skall taga
isop och doppa i vattnet och stänka på tältet och på allt
bohaget, och på de personer som hava varit därinne,
och på honom som har kommit vid benen eller vid den
fallne eller vid den som har dött på annat sätt, eller vid
graven. **19** Och mannen som är ren skall på tredje dagen
och på sjunde dagen bestänka den som har blivit oren.
När så på sjunde dagen hans rening är avslutad, skall
han två sina kläder och bada sig i vatten, så bliver han
ren om aftonen. **20** Men om någon har blivit oren och
sedan icke renar sig, skall han utrotas ur församlingen;

ty han har orenat HERRENS helgedom; stänkelsevatten
har icke blivit stänkt på honom, han är oren. 21 Och
detta skall vara för dem en evärdlig stadga. Mannen
som stänkte stänkelsevattnet skall två sina kläder; och
om någon annan kommer vid stänkelsevattnet, skall han
vara oren ända till aftonen. 22 Och allt som den orene
kommer vid skall vara orent, och den som kommer vid
honom skall vara oren ända till aftonen.

20 Och Israels barn, hela menigheten, kommo in
i öknen Sin i den första månaden, och folket
stannade i Kades; där dog Mirjam och blev där också
begraven. 2 Och menigheten hade intet vatten; då
församlade de sig emot Mose och Aron. 3 Och folket
begynte tvista med Mose och sade: »O att också vi hade
fått förgås, när våra broder förgingos inför HERRENS
ansikte! 4 Varför haven I fört HERRENS församling in i
denna öken, så att vi och vår boskap måste dö här?
5 Och varför haven I fört oss upp ur Egypten och låtit
oss komma till denna svåra plats, där varken säd eller
fikonträd eller vinträd eller granatträd växa, och där intet
vatten finnes att dricka?» 6 Men Mose och Aron gingo
bort ifrån församlingen till uppenbarelsetältets ingång
och föllo ned på sina ansikten. Då visade sig HERRENS
härlighet för dem. 7 Och HERREN talade till Mose och
sade: 8 »Tag staven, och församla menigheten, du med
din broder Aron, och talen till klippan inför deras ögon,
så skall den giva vatten ifrån sig; så skaffar du fram
vatten åt dem ur klippan och giver menigheten och dess
boskap att dricka. 9 Då tog Mose stav en från dess plats
inför HERRENS ansikte, såsom han hade bjudit honom.
10 Och Mose och Aron sammankallade församlingen
framför klippan; där sade han till dem: »Hören nu, I
gensträvige; kunna vi väl ur denna klippa skaffa fram
vatten åt eder?» 11 Och Mose lyfte upp sin hand och
slog på klippan med sin stav två gånger; då kom mycket
vatten ut, så att menigheten och dess boskap fick dricka.
12 Men HERREN sade till Mose och Aron: »Eftersom
I icke trodden på mig och icke höllen mig helig inför
Israels barns ögon, därför skolen I icke få föra denna
församling in i det land som jag har givit dem.» 13
Detta var Meribas vatten, där Israels barn tvistade med
HERREN, och där han bevisade sig helig på dem. 14
Och Mose skickade sändebud från Kades till konungen
i Edom och lät säga: »Så säger din broder Israel: Du
känner alla de vedermödor som vi hava haft att utstå,
15 huru våra fäder drogo ned till Egypten, och huru vi
bodde i Egypten i lång tid, och huru vi och våra fäder
blevo illa behandlade av egyptierna. 16 Men vi ropade
till HERREN, och han hörde vår röst och sände en ängel
som förde oss ut ur Egypten; och se, vi äro nu i Kades,
staden som ligger vid gränsen till ditt område. 17 Låt oss
tåga genom ditt land. Vi skola icke taga vägen över åkrar
och vingårdar, och icke dricka vatten ur brunnarna; stora
vägen skola vi gå, utan att vika av vare sig till höger eller
till vänster, till dess vi hava kommit igenom ditt område.»
18 Men Edom svarade honom: »Du får icke tåga genom
mitt land. Om du det gör, skall jag draga ut emot dig
med svärd.» 19 Men Israels barn sade till honom: »På
den allmänna farvägen skola vi draga fram, och om jag
eller min boskap dricker av ditt vatten, skall jag betala
det. Jag begär ju ingenting: allenast att få tåga vägen
fram härigenom.» 20 Han svarade: »Nej, du får icke tåga
härigenom.» Och Edom drog ut mot honom med mycket
folk och ned stor makt. 21 Då alltså Edom icke tillstadde
Israel att tåga genom sitt område, vek Israel av och gick
undan för honom. 22 Och de bröto upp från Kades. Och
Israels barn, hela menigheten, kommo till berget Hor. 23
Och HERREN talade till Aron på berget Hor, vid gränsen
till Edoms land, och sade: 24 »Aron skall samlas till
sina fäder: han skall icke komma in i det land som jag
har givit åt Israels barn; ty I voren genträviga mot min
befallning vid Meribas vatten. 25 Tag nu Aron och hans
son Eleasar med dig, och för dem upp på berget Hor, 26
och tag av Aron hans kläder och sätt dem på hans son
Eleasar. Så skall Aron samlas till sina fäder och I dö
där.» 27 Och Mose gjorde såsom HERREN hade bjudit;
och de stego upp på berget Hor inför hela menighetens
ögon. 28 Och Mose tog av Aron hans kläder och satte
dem på hans son Eleasar. Och Aron dog där uppe på
bergets topp; men Mose och Eleasar stego ned från
berget. 29 Och när hela menigheten förnam att Aron
hade givit upp andan, begräto de honom i trettio dagar,
hela Israels hus.

21 Då nu konungen i Arad, kananéen, som bodde
i Sydlandet, hörde att Israel var i antågande på
Atarimvägen, gav han sig i strid med Israel och tog
några av dem till fånga. 2 Då gjorde Israel ett löfte åt
HERREN och sade: »Om du giver detta folk i min hand,
så skall jag giva deras städer till spillo.» 3 Och HERREN
hörde Israels röst och gav kananéerna i deras hand, och
de gåvo dem och deras städer till spillo; så fick stället
namnet Horma. 4 Och de bröto upp från berget Hor
och togo vägen åt Röda havet till, för att gå omkring
Edoms land. Men under vägen blev folket otåligt. 5
Och folket talade emot Gud och emot Mose och sade:
»Varför haven I fört oss upp ur Egypten, så att vi måste
dö i öknen? Här finnes ju varken bröd eller vatten, och
vår själ vämjes vid den usla föda vi få.» 6 Då sände
HERREN giftiga ormar bland folket, och dessa stungo
folket; och mycket folk i Israel blev dödat. 7 Då kom
folket till Mose och sade: »Vi hava syndat därmed att
vi talade mot HERREN och mot dig. Bed till HERREN
att han tager bort dessa ormar ifrån oss.» Och Mose
bad för folket. 8 Då sade HERREN till Mose: »Gör dig
en orm och sätt upp den på en stång; sedan må var
och en som har blivit ormstungen se på den, så skall
han bliva vid liv.» 9 Då gjorde Mose en orm av koppar
och satte upp den på en stång; när sedan någon hade

blivit stungen av en orm, såg han upp på kopparormen
och blev så vid liv. 10 Och Israels barn bröto upp och
lägrade sig i Obot; 11 och från Obot bröto de upp och
lägrade sig vid Ije-Haabarim i öknen som ligger framför
Moab, österut. 12 Därifrån bröto de upp och lägrade sig i
Sereds dal. 13 Därifrån bröto de upp och lägrade sig på
andra sidan Arnon, där denna bäck från amoréernas
område, där den har runnit upp, flyter fram i öknen; ty
Arnon är Moabs gräns och flyter fram mellan Moabs
land och amoréernas. 14 Därför heter det i »Boken om
HERRENS krig»: »Vaheb i Sufa och dalarna där Arnon
går fram, 15 och dalarnas sluttning, som sänker sig mot
Ars bygd och stöder sig mot Moabs gräns.» 16 Därifrån
drogo de till Beeri om brunnen där var det som HERREN
sade till Mose: »Församla folket, så vill jag giva dem
vatten.» 17 Då sjöng Israel denna sång: »Flöda, du
brunn! Ja, sjungen om den, 18 om brunnen som furstar
grävde, som folkets ypperste borrade, med spiran, med
sina stavar. 19 Från öknen drogo de till Mattana, från
Mattana till Nahaliel, från: Nahaliel till Bamot, 20 från
Bamot till den dal som ligger: på Moabs mark uppe på
Pisga, där man kan se ut över ödemarken. 21 Och Israel
skickade sändebud till Sihon, amoréernas konung, och
lät säga: 22 »Låt mig taga genom ditt land. Vi skola icke
vika av ifrån vägen in i åkrar eller vingårdar, och icke
dricka vatten ur brunnarna. Stora vägen skola vi gå,
till dess vi hava kommit igenom ditt område.» 23 Men
Sihon tillstadde icke Israel att tåga genom sitt område,
utan församlade allt sitt folk och drog ut mot Israel i
öknen, till dess han kom till Jahas; där gav han sig i strid
med Israel. 24 Men Israel slog honom med svärdsegg
och intog hans land från Arnon ända till Jabbok, ända
till Ammons barns land, ty Ammons barns gräns var
befäst. 25 Och Israel intog alla städerna där; och Israel
bosatte sig i amoréernas alla städer, i Hesbon och alla
underlydande orter. 26 Hesbon var nämligen Sihons,
amoréernas konungs, stad, ty denne hade fört krig med
den förre konungen i Moab och tagit ifrån honom hela
hans land ända till Arnon. 27 Därför säga skalderna:
»Kommen till Hesbon! Byggas och befästas skall Sihons
stad. 28 Ty eld gick ut från Hesbon, en låga från Sihons
stad; den förtärde Ar i Moab, dem som bodde på Arnons
höjder. 29 Ve dig, Moab! Förlorat är du, Kemos' folk! Han
lät sina söner bliva slagna på flykten och sina döttrar
föras bort i fångenskap, bort till amoréernas konung,
Sihon. 30 Vi sköto ned dem -- förlorat var Hesbon,
landet ända till Dibon; vi härjade ända till Nofa, Nofa,
som når till Medeba.» 31 Så bosatte sig då Israel i
amoréernas land. 32 Och Mose sände ut och lät bespeja
Jaeser, och de intogo dess underlydande orter; och han
fördrev amoréerna som bodde där. 33 Sedan vände de
sig åt annat hål. och drogo upp åt Basan till. Och Og,
konungen i Basan, drog med allt sitt folk ut till strid mot
dem, till Edrei. 34 Men HERREN sade till Mose: »Frukta
icke för honom, ty i din hand har jag givit honom och allt
hans folk och hans land. Och du skall göra med honom
på samma sätt som du gjorde med Sihon, amoréernas
konung, som bodde i Hesbon.» 35 Och de slogo honom
jämte hans söner och allt hans folk, och läto ingen av
dem slippa undan. Så intogo de hans land.

22 Och Israels barn bröto upp och lägrade sig på
Moabs hedar, på andra sidan Jordan mitt emot
Jeriko. 2 Och Balak, Sippors son, såg allt vad Israel
hade gjort mot amoréerna. 3 Och Moab bävade storligen
för folket, därför att det var så talrikt; Moab gruvade
sig för Israels barn. 4 Och Moab sade till de äldste i
Midjan: »Nu kommer denna hop att äta upp allt som
finnes här runt omkring oss, likasom oxen äter upp vad
grönt som finnes på marken.» Och Balak, Sippors son,
var på den tiden konung i Moab. 5 Och han skickade
sändebud till Bileam, Beors son, i Petor vid floden, i hans
stamfränders land, för att kalla honom till sig; han lät
säga: »Se, här är ett folk som har dragit ut ur Egypten;
se, det övertäcker marken, och det har lägrat sig mitt
emot mig. 6 Så kom nu och förbanna åt mig detta folk,
ty det är mig för mäktigt; kanhända skall jag då kunna
slå det och förjaga det ur landet. Ty jag vet att den du
välsignar, han är välsignad, och den du förbannar, han
bliver förbannad.» 7 Så gingo nu de äldste i Moab och de
äldste i Midjan åstad och hade med sig spådomslön; och
de kommo till Bileam och framförde till honom Balaks
ord. 8 Och han sade till dem: »Stannen här över natten,
så vill jag sedan giva eder svar efter vad HERREN talar
till mig.» Då stannade Moabs furstar kvar hos Bileam. 9
Och Gud kom till Bileam; han sade: »Vad är det för män
som du har hos dig?» 10 Bileam svarade Gud: »Balak,
Sippors son, konungen i Moab, har sänt till mig detta
bud: 11 'Se, här är det folk som har dragit ut ur Egypten,
och det övertäcker marken. Så kom nu och förbanna det
åt mig; kanhända skall jag då kunna giva mig i strid med
det och förjaga det.'» 12 Då sade Gud till Bileam: »Du
skall icke gå med dem; du skall icke förbanna detta folk,
ty det är välsignat.» 13 Om morgonen, när Bileam hade
stått upp, sade han alltså till Balaks furstar: »Gån hem
till edert land, ty HERREN vill icke tillstädja mig att följa
med eder.» 14 Då stodo Moabs furstar upp och gingo
hem till Balak och sade: »Bileam vägrade att följa med
oss.» 15 Men Balak sände ännu en gång åstad furstar,
flera och förnämligare än de förra. 16 Och de kommo till
Bileam och sade till honom: »Så säger Balak Sippors
son: 'Låt dig icke avhållas från att komma till mig; 17
ty jag vill bevisa dig övermåttan stor ära, och allt vad
du begär av mig skall jag göra. Kom nu och förbanna
åt mig detta folk.'» 18 Då svarade Bileam och sade
till Balaks tjänare: »Om Balak än gåve mig så mycket
silver och guld som hans hus rymmer, kunde jag dock
icke överträda HERRENS min Guds befallning, så att

jag gjorde något däremot, vare sig litet eller stort. **19** Men stannen nu också I kvar har över natten, för att jag må förnimma vad HERREN ytterligare kan vilja tala till mig.» **20** Och Gud kom till Bileam om natten och sade till honom: »Om dessa män hava kommit för att kalla dig, så stå upp och följ med dem. Men allenast vad jag säger dig skall du göra.» **21** Om morgonen, när Bileam hade stått upp, sadlade han alltså sin åsninna och följde med Moabs furstar. **22** Men då han nu följde med, upptändes Guds vrede, och HERRENS ängel ställde sig på vägen för att hindra honom, där han red på sin åsninna, åtföljd av två sina tjänare. **23** När då åsninnan såg HERRENS ängel stå på vägen med ett draget svärd i sin hand, vek hon av ifrån vägen och gick in på åkern; men Bileam slog åsninnan för att driva henne tillbaka in på vägen. **24** Därefter ställde sig HERRENS ängel i en smal gata mellan vingårdarna, där murar funnos på båda sidor. **25** När nu åsninnan såg HERRENS ängel, trängde hon sig mot muren och klämde så Bileams ben mot muren; och han slog henne ännu en gång. **26** Då gick HERRENS ängel längre fram och ställde sig på ett trångt ställe, där ingen utväg fanns att vika undan, vare sig till höger eller till vänster. **27** När åsninnan nu såg HERRENS ängel, lade hon sig ned under Bileam. Då upptändes Bileams vrede och han slog åsninnan med sin stav. **28** Men HERREN öppnade åsninnans mun, och hon sade till Bileam: »Vad har jag gjort dig, eftersom du nu tre gånger har slagit mig?» **29** Bileam svarade åsninnan: »Du har ju handlat skamligt mot mig; om jag hade haft ett svärd i min hand, skulle jag nu hava dräpt dig.» **30** Men åsninnan sade till Bileam: »Är icke jag din egen åsninna, som du har ridit på i all din tid intill denna dag? Och har jag någonsin förut plägat göra så mot dig? Han svarade: »Nej.» **31** Och HERREN öppnade Bileams ögon, så att han såg HERRENS ängel stå på vägen med ett draget svärd i sin hand. Då bugade han sig och föll ned på sitt ansikte. **32** Och HERRENS ängel sade till honom: »Varför har du nu tre gånger slagit din åsninna? Se, jag har gått ut för att hindra dig, ty denna väg leder till fördärv och är mig emot. **33** Och åsninnan såg mig, och hon har nu tre gånger vikit undan for mig. Om hon icke hade vikit undan för mig, så skulle jag nu hava dräpt dig, men låtit henne leva.» **34** Då sade Bileam till HERRENS ängel: »Jag har syndat, ty jag visste icke att du stod mig emot på vägen. Om nu min resa misshagar dig, så vill jag vända tillbaka.» **35** Men HERRENS ängel svarade Bileam: »Följ med dessa män; men intet annat än vad jag säger dig skall du tala.» Så följde då Bileam med Balaks furstar. **36** När Balak hörde att Bileam kom, gick han honom till mötes till Ir i Moab, vid gränsen där Arnon flyter, vid yttersta gränsen. **37** Och Balak sade till Bileam: »Sände jag icke enträget bud till dig för att kalla dig hit? Varför ville du då icke begiva dig till mig? Skulle jag icke kunna bevisa dig tillräcklig ära?» **38** Bileam svarade Balak: »Du ser nu att jag har kommit till dig. Men det står ingalunda i min egen makt att tala något. Vad Gud lägger i min mun, det måste jag tala.» **39** Sedan följde Bileam med Balak, och de kommo till Kirjat-Husot. **40** Och Balak slaktade fäkreatur och småboskap och sände till Bileam och de furstar som voro med honom. **41** Och följande morgon tog Balak Bileam med sig och förde honom upp på Bamot-Baal; och han kunde från denna plats se en del av folket.

23 Och Bileam sade till Balak: »Bygg här åt mig sju altaren, och skaffa hit åt mig sju tjurar och sju vädurar.» **2** Balak gjorde såsom Bileam sade; och Balak och Bileam offrade en tjur och en vädur på vart altare **3** Därefter sade Bileam till Balak »Stanna kvar vid ditt brännoffer; jag vill gå bort och se om till äventyrs HERREN visar sig för mig; och vad helst han uppenbarar för mig, det skall jag förkunna för dig.» Och han gick upp på en kal höjd. **4** Och Gud visade sig för Bileam; då sade denne till honom: »De sju altarna har jag uppfört, och på vart altare har jag offrat en tjur och en vädur.» **5** Och HERREN lade i Bileams mun vad han skulle tala; han sade: »Gå tillbaka till Balak och tala så och så.» **6** När han nu kom tillbaka till honom, fann han honom stående vid sitt brännoffer tillsammans med alla Moabs furstar. **7** Då hör han upp sin röst och kvad: »Från Aram hämtade mig Balak, från österns berg Moabs konung: 'Kom och förbanna åt mig Jakob, kom och tala ofärd över Israel. **8** Huru kan jag förbanna den gud ej förbannar, och tala ofärd över den som HERREN ej talar ofärd över? **9** Från klippornas topp ser jag ju honom, och från höjderna skådar jag honom: se, det är ett folk som bor för sig självt och icke anser sig likt andra folkslag. **10** Vem kan räkna Jakob, tallös såsom stoftet, eller tälja ens fjärdedelen av Israel? Må jag få dö de rättfärdigas död, och blive mitt slut såsom deras!» **11** Då sade Balak till Bileam: »Vad har du gjort mot mig! Till att förbanna mina fiender hämtade jag dig, och nu har du i stället välsignat dem.» **12** Men han svarade och sade: »Skulle jag då icke akta på vad HERREN lägger i min mun, och tala det?» **13** Och Balak sade till honom: »Följ nu med mig till ett annat ställe, varifrån du ser dem; du ser här allenast en del av dem, du ser dem icke allasammans. Från det stället må du förbanna dem åt mig.» **14** Och han tog honom med sig till Väktarplanen på toppen av Pisga. Där byggde han sju altaren och offrade en tjur och en vädur på vart altare. **15** Därefter sade han till Balak: »Stanna kvar har vid ditt brännoffer; jag själv vill därborta se till, om något visar sig.» **16** Och HERREN visade sig för Bileam och lade i hans mun vad han skulle tala; han sade: »Gå tillbaka till Balak och tala så och så.» **17** När han nu kom till honom, fann han honom stående vid sitt brännoffer, och Moabs furstar stodo där med honom. Och Balak frågade honom: »Vad har HERREN talat?»

18 Då hov han upp sin röst och kvad: »Stå upp, Balak,
och hör; lyssna till mig, du Sippors son. 19 Gud är icke
en människa, så att han kan ljuga, icke en människoson,
så att han kan ångra något. Skulle han säga något och
icke göra det, tala något och icke fullborda det? 20 Se,
att välsigna har jag fått i uppdrag; han har välsignat, och
jag kan icke rygga det. 21 Ofärd är icke att skåda i Jakob
och olycka icke att se i Israel. HERREN, hans Gud, är
med honom, och jubel såsom mot en konung höres där.
22 Det är Gud som har fört dem ut ur Egypten; deras
styrka är såsom vildoxars. 23 Ty trolldom båtar intet mot
Jakob, ej heller spådom mot Israel. Nej, nu måste sägas
om Jakob och om Israel: 'Vad gör icke Gud!' 24 Se, det
är ett folk som står upp likt en lejoninna, ett folk som
reser sig likasom ett lejon. Det lägger sig ej ned, förrän
det har ätit rov och druckit blod av slagna man.» 25 Då
sade Balak till Bileam: »Om du nu icke vill förbanna
dem, så må du åtminstone icke välsigna dem. 26 Men
Bileam svarade och sade till Balak: »Sade jag icke till
dig: 'Allt vad HERREN säger, det måste jag göra'?» 27
Och Balak sade till Bileam: »Kom, jag vill taga dig med
mig till ett annat ställe. Kanhända skall det behaga Gud
att du därifrån förbannar dem åt mig. 28 Och Balak tog
Bileam med sig upp på toppen av Peor, där man kan se
ut över ödemarken. 29 Och Bileam sade till Balak: »Bygg
här åt mig sju altaren, och skaffa hit åt mig sju tjurar och
sju vädurar. 30 Och Balak gjorde såsom Bileam sade;
och han offrade en tjur och en vädur på vart altare.

24 Då nu Bileam såg att det var: HERRENS vilja att
han skulle välsigna Israel, gick han icke, såsom de
förra gångerna, bort och såg efter tecken, utan vände sitt
ansikte mot öknen. 2 Och när Bileam lyfte upp sina ögon
och såg Israel lägrad efter sina stammar, kom Guds
Ande över honom. 3 Och han hov upp sin röst och kvad:
»Så säger Bileam, Beors son, så säger mannen med det
slutna ögat, 4 så säger han som hör Guds tal, han som
skådar syner från den Allsmäktige, i det han sjunker ned
och får sina ögon öppnade: 5 Huru sköna äro icke dina
tält, du Jakob, dina boningar, du Israel! 6 De likna dalar
som utbreda sig vida, de äro såsom lustgårdar invid en
ström, såsom aloeträd, planterade av HERREN, såsom
cedrar invid vatten. 7 Vatten flödar ur hans ämbar, hans
sådd bliver rikligen vattnad. Större än Agag skall hans
konung vara, ja, upphöjd bliver hans konungamakt. 8
Det är Gud som har fört honom ut ur Egypten. Hans
styrka är såsom en vildoxes. Han skall uppsluka de folk
som stå honom emot, deras ben skall han sönderkrossa,
och med sina pilar skall han genomborra dem. 9 Han
har lagt sig ned, han vilar såsom ett lejon, såsom en
lejoninna -- vem vågar oroa honom? Välsignad vare
den som välsignar dig, och förbannad vare den som
förbannar dig!» 10 Då upptändes Balaks vrede mot
Bileam, och han slog ihop händerna. Och Balak sade
till Bileam: »Till att förbanna mina fiender kallade jag
dig hit, och se, du har i stället nu tre gånger välsignat
dem. 11 Giv dig nu av hem igen. Jag tänkte att jag skulle
få bevisa dig stor ära; men se, HERREN har förmenat
dig att bliva ärad.» 12 Bileam svarade Balak: »Sade
jag icke redan till sändebuden som du skickade till mig:
13 'Om Balak än gåve mig så mycket silver och guld
som hans hus rymmer, kunde jag dock icke överträda
HERRENS befallning, så att jag efter eget tycke gjorde
något, vad det vara må.' Vad HERREN säger, det måste
jag tala. 14 Se, jag går nu hem till mitt folk; men jag vill
varsko dig om vad detta folk skall göra mot ditt folk i
kommande dagar.» 15 Och han hov upp sin röst och
kvad: »Så säger Bileam, Beors son, så säger mannen
med det slutna ögat, 16 så säger han som hör Guds
tal och har kunskap från den Högste, han som skådar
syner från den Allsmäktige, i det han sjunker ned och
får sina ögon öppnade: 17 Jag ser honom, men icke
denna tid, jag skådar honom, men icke nära. En stjärna
träder fram ur Jakob, och en spira höjer sig ur Israel.
Den krossar Moabs tinningar och slår ned alla söner till
Set. 18 Edom skall han få till besittning till besittning Seir
-- sina fienders länder. Ty Israel skall göra mäktiga ting;
19 ur Jakob skall en härskare komma; han skall förgöra i
städerna dem som rädda sig dit.» 20 Och han fick se
Amalek; då hov han upp sin röst och kvad: »En förstling
bland folken är Amalek, men på sistone hemfaller han åt
undergång.» 21 Och han fick se kainéerna; då hov han
upp sin röst och kvad: »Fast är din boning, och lagt på
klippan är ditt näste. 22 Likväl skall Kain bliva utrotad; ja,
Assur skall omsider föra dig i fångenskap.» 23 Och han
lov åter upp sin röst och kvad: »O ve! Vem skall bliva vid
liv, när Gud låter detta ske? 24 Skepp skola komma från
kittéernas kust, de skola tukta Assur, tukta Eber; också
han skall hemfalla åt undergång.» 25 Och Bileam stod
upp och vände tillbaka hem; också Balak for sin väg.

25 Och medan Israel uppehöll sig i Sittim, begynte
folket bedriva otukt med Moabs döttrar. 2 Dessa
inbjödo folket till sina gudars offermåltider, 3 Och folket
åt och tillbad deras gudar. Och Israel slöt sig till Baal-
Peor. Då upptändes HERRENS vrede mot Israel. 4 Och
HERREN sade till Mose: »Hämta folkets alla huvudman,
och låt upphänga sådana i solen för HERREN, på det
att HERRENS vredes glöd må vändas ifrån Israel.» 5
Då sade Mose till Israels domare: »Var och en av eder
dräpe bland sina män dem som hava slutit sig till Baal-
Peor.» 6 Nu kom en man av Israels barn och förde in
bland sina bröder en midjanitisk kvinna, inför Moses och
Israels barns hela menighets ögon, under det att dessa
stodo gråtande vid ingången till uppenbarelsetältet. 7
När Pinehas, son till Eleasar, son till prästen Aron, såg
detta, stod han upp i menigheten och tog ett spjut i
sin hand 8 och följde efter den israelitiske mannen in i
tältets sovrum och genomborrade dem båda, såväl den

israelitiske mannen som ock kvinnan, i det att han stack
henne genom underlivet. Så upphörde hemsökelsen
bland Israels barn. 9 Men de som hade omkommit
genom hemsökelsen utgjorde tjugufyra tusen. 10 Och
HERREN talade till Mose och sade: 11 »Pinehas, han
som är son till prästen Arons son Eleasar, har avvänt
min vrede från Israels barn, i det att han har nitälskat
bland dem såsom jag nitälskar; därför har jag icke i
min nitälskan förgjort Israels barn. 12 Säg fördenskull:
Se, jag gör med honom ett fridsförbund; 13 och för
honom, och för hans avkomlingar efter honom, skall
detta vara ett förbund genom vilket han får ett evärdligt
prästadöme, till lön för att han nitälskade för sin Gud
och bragte försoning för Israels barn.» 14 Och den
dödade israelitiske mannen, han som dödades jämte
den midjanitiska kvinnan, hette Simri, Salus son, och
var hövding för en familj bland simeoniterna. 15 Och
den dödade midjanitiska kvinnan hette Kosbi, dotter till
Sur; denne var stamhövding, hövding för en stamfamilj i
Midjan. 16 Och HERREN talade till Mose och sade: 17
»Angripen midjaniterna och slån dem. 18 Ty de hava
angripit eder genom de onda råd som de lade mot eder i
saken med Peor och i saken med Kosbi, den midjanitiska
hövdingdottern, deras syster, vilken dödades på den dag
då hemsökelsen drabbade eder för Peors skull.»

26 Efter denna hemsökelse talade HERREN till Mose
och till Eleasar, prästen Arons son, och sade: 2
»Räknen antalet av Israels barn, deras hela menighet,
dem som äro tjugu år gamla eller därutöver, efter deras
familjer, alla stridbara män i Israel.» 3 Och Mose och
prästen Eleasar talade till dem på Moabs hedar, vid
Jordan mitt emot Jeriko, och sade: 4 »De som äro
tjugu år gamla eller därutöver skola räknas.» Så hade ju
HERREN bjudit Mose och Israels barn, dem som hade
dragit ut ur Egyptens land. 5 Ruben var Israels förstfödde.
Rubens barn voro: Av Hanok hanokiternas släkt, av
Pallu palluiternas släkt, 6 av Hesron hesroniternas släkt,
av Karmi karmiternas släkt. 7 Dessa voro rubeniternas
släkter. Och de av dem som inmönstrades utgjorde
fyrtiotre tusen sju hundra trettio. 8 Men Pallus söner
voro Eliab. 9 Och Eliabs söner voro Nemuel, Datan
och Abiram; det var den Datan och den Abiram, båda
ombud för menigheten, som satte sig upp emot Mose
och Aron, tillika med Koras hop, när dessa satte sig upp
emot HERREN, 10 varvid jorden öppnade sin mun och
uppslukade dem jämte Kora, vid det tillfälle då dennes
hop omkom, i det att elden förtärde de två hundra femtio
männen, så att de blevo till en varnagel. 11 Men Koras
söner omkommo icke. 12 Simeons barn, efter deras
släkter, voro: Av Nemuel nemueliternas släkt, av Jamin
jaminiternas släkt, av Jakin jakiniternas släkt, 13 av
Sera seraiternas släkt, av Saul sauliternas släkt. 14
Dessa voro simeoniternas släkter, tjugutvå tusen två
hundra. 15 Gads barn, efter deras släkter, voro: Av
Sefon sefoniternas släkt, av Haggi haggiternas släkt,
av Suni suniternas släkt, 16 av Osni osniternas släkt,
av Eri eriternas släkt, 17 av Arod aroditernas släkt, av
Areli areliternas släkt. 18 Dessa voro Gads barns släkter,
så många av dem som inmönstrades, fyrtio tusen fem
hundra. 19 Judas söner voro Er och Onan; men Er och
Onan dogo i Kanaans land. 20 Och Juda barn, efter
deras släkter, voro: Av Sela selaniternas släkt, av Peres
peresiternas släkt, av Sera seraiternas släkt. 21 Men
Peres' barn voro: Av Hesron hesroniternas släkt, av
Hamul hamuliternas släkt. 22 Dessa voro Juda släkter,
så många av dem som inmönstrades, sjuttiosex tusen
fem hundra. 23 Isaskars barn, efter deras släkter, voro:
Av Tola tolaiternas släkt, av Puva puniternas släkt, 24 av
Jasub jasubiternas släkt, av Simron simroniternas släkt.
25 Dessa voro Isaskars släkter, så många av dem som
inmönstrades, sextiofyra tusen tre hundra. 26 Sebulons
barn, efter deras släkter, voro: Av Sered serediternas
släkt, av Elon eloniternas släkt, av Jaleel jaleeliternas
släkt. 27 Dessa voro sebuloniternas släkter, så många
av dem som inmönstrades, sextio tusen fem hundra. 28
Josefs barn, efter deras släkter voro Manasse och Efraim.
29 Manasse barn voro: Av Makir makiriternas släkt; men
Makir födde Gilead; av Gilead kom gileaditernas släkt. 30
Dessa voro Gileads barn: Av Ieser ieseriternas släkt, av
Helek helekiternas släkt, 31 av Asriel asrieliternas släkt,
av Sikem sikemiternas släkt, 32 av Semida semidaiternas
släkt och av Hefer heferiternas släkt. 33 Men Selofhad,
Hefers son, hade inga söner, utan allenast döttrar; och
Selofhads döttrar hette Mahela, Noa, Hogla, Milka och
Tirsa. 34 Dessa voro Manasse släkter, och de av dem
som inmönstrades utgjorde femtiotvå tusen sju hundra.
35 Dessa voro Efraims barn, efter deras släkter: Av Sutela
sutelaiternas släkt, av Beker bekeriternas släkt, av Tahan
tahaniternas släkt. 36 Men dessa voro Sutelas barn:
Av Eran eraniternas släkt 37 Dessa voro Efraims barns
släkter, så många av dem som inmönstrades trettiotvå
tusen fem hundra. Dessa voro Josefs barn, efter deras
släkter. 38 Benjamins barn, efter deras släkter, voro: Av
Bela belaiternas släkt, av Asbel asbeliternas släkt, av
Ahiram ahiramiternas släkt, 39 av Sefufam sufamiternas
släkt, av Hufam hufamiternas släkt. 40 Men Belas söner
voro Ard och Naaman; arditernas släkt; av Naaman
naamiternas släkt. 41 Dessa voro Benjamins barn, efter
deras släkter, och de av dem som inmönstrades utgjorde
fyrtiofem tusen sex hundra. 42 Dessa voro Dans barn,
efter deras släkter: Av Suham suhamiternas släkt. Dessa
voro Dans släkter, efter deras släkter. 43 Suhamiternas
släkter, så många av dem som inmönstrades, utgjorde
tillsammans sextiofyra tusen fyra hundra. 44 Asers
barn, efter deras släkter, voro: Av Jimna Jimnasläkten,
av Jisvi jisviternas släkt, av Beria beriaiternas släkt.
45 Av Berias barn: Av Heber heberiternas släkt, av
Malkiel malkieliternas släkt. 46 Och Asers dotter hette

Sera. 47 Dessa voro Asers barns släkter, så många av
dem som inmönstrades, femtiotre tusen fyra hundra.
48 Naftali barn, efter deras släkter, voro: Av Jaseel
jaseeliternas släkt, av Guni guniternas släkt, 49 av Jeser
jeseriternas släkt, av Sillem sillemiternas släkt. 50 Dessa
voro Naftali släkter, efter deras släkter; och de av dem
som inmönstrades utgjorde fyrtiofem tusen fyra hundra.
51 Dessa voro de av Israels barn som inmönstrades, sex
hundra ett tusen sju hundra trettio. 52 Och HERREN
talade till Mose och sade: 53 Åt dessa skall landet
utskiftas till arvedel, efter personernas antal. 54 Åt en
större stam skall du giva en större arvedel, och åt en
mindre stam en mindre arvedel; åt var stam skall arvedel
givas efter antalet av dess inmönstrade. 55 Men genom
lottkastning skall landet utskiftas. Efter namnen på sina
fädernestammar skola de få sina arvedelar. 56 Efter
lottens utslag skall var stam större eller mindre, få sin
arvedel sig tillskiftad. 57 Och dessa voro de av Levi
stam som inmönstrades, efter deras släkter: Av Gerson
gersoniternas släkt av Kehat kehatiternas släkt, av Merari
merariternas släkt. 58 Dessa voro leviternas släkter:
libniternas släkt, hebroniternas släkt maheliternas släkt,
musiternas släkt koraiternas släkt. Men Kehat födde
Amram. 59 Och Amrams hustru hette Jokebed, Levis
dotter, som föddes åt Levi i Egypten; och hon födde åt
Amram Aron och Mose och deras syster Mirjam. 60 Och
åt Aron föddes Nadab och Abihu, Eleasar och Itamar.
61 Men Nadab och Abihu träffades av döden, när de
buro fram främmande eld inför HERRENS ansikte. 62
Och de av dem som inmönstrades utgjorde tjugutre
tusen, alla av mankön som voro en månad gamla eller
därutöver. De hade nämligen icke blivit inmönstrade
bland Israels barn, eftersom icke någon arvedel var
given åt dem bland Israels barn. 63 Dessa voro de som
inmönstrades av Mose och prästen Eleasar, när dessa
mönstrade Israels barn på Moabs hedar, vid Jordan mitt
emot Jeriko. 64 Bland dessa var ingen av dem som förut
hade blivit inmönstrade av Mose och prästen Aron, när
dessa mönstrade Israels barn i Sinais öken, 65 ty om
dem hade HERREN sagt: »De skola döden dö i öknen.»
Därför var ingen kvar av dem, förutom Kaleb, Jefunnes
son, och Josua, Nuns son.

27 Och Selofhads döttrar trädde fram Selofhads, som
var son till Hefer, son till Gilead, son till Makir son
till Manasse, av Manasses, Josefs sons, släkter. Och
hans döttrar hette Mahela, Noa, Hogla, Milka och Tirsa.
2 Dessa kommo nu inför Mose och prästen Eleasar och
stamhövdingarna och hela menigheten, vid ingången
till uppenbarelsetältet, och sade: 3 »Vår fader har dött
i öknen, men han var icke med i den hop som rotade
sig samman mot HERREN, Koras hop, utan han dog
genom egen synd, och han hade inga söner. 4 Icke
skall nu vår faders namn utplånas ur hans släkt för det
att han icke hade någon son? Giv åt oss en besittning
ibland vår faders bröder.» 5 och Mose bar fram deras
sak inför HERREN. 6 Då talade HERREN till Mose och
sade: 7 »Selofhads döttrar hava talat rätt. Du skall giva
också dem en arvsbesittning bland deras faders bröder
genom att låta deras faders arvedel övergå till dem. 8
Och till Israels barn skall du tala och säga: När någon
dör utan att efterlämna någon son, skolen I låta hans
arvedel övergå till hans dotter. 9 Men om han icke har
någon dotter, så skolen I giva hans arvedel åt hans
bröder. 10 Har han icke heller några bröder, så skolen I
giva hans arvedel åt hans faders bröder. 11 Men om
hans fader icke har några broder, så skolen I giva hans
arvedel åt närmaste blodsförvant inom hans släkt, och
denne skall då taga den i besittning.» Detta skall vara en
rättsstadga för Israels barn, såsom HERREN har bjudit
Mose. 12 Och HERREN sade till Mose: »Stig upp här på
Abarimberget, så skall du få se det land som jag har givit
åt Israels barn. 13 Men när du har sett det, skall också
du samlas till dina fäder, likasom din broder Aron har
blivit samlad till sina fäder; 14 detta därför att I, i öknen
Sin, när menigheten tvistade med mig, voren genstäviga
mot min befallning och icke villen hålla mig helig genom
att skaffa fram vatten inför deras ögon.» Detta gällde
Meribas vatten vid Kades, i öknen Sin. 15 Och Mose
talade till HERREN och sade: 16 »Må HERREN, den
Gud som råder över allt kötts anda, sätta en man över
menigheten, 17 som kan gå i spetsen för dem, när de
draga ut eller vända åter, och som kan vara deras ledare
och anförare, så att icke HERRENS menighet kommer
att likna får som icke hava någon herde.» 18 HERREN
svarade Mose: »Tag till dig Josua, Nuns son, ty han är
en man i vilken ande är, och lägg din hand på honom.
19 Och för honom fram inför prästen Eleasar och hela
menigheten, och insätt honom i hans ämbete inför deras
ögon, 20 och lägg något av din värdighet på honom, för
att Israels barns hela menighet må lyda honom. 21 Och
hos prästen Eleasar skall han sedan hava att inställa sig,
för att denne genom urims dom må hämta svar åt honom
inför HERRENS ansikte. Efter hans ord skola de draga
ut och vända åter, han själv och alla Israels barn med
honom, hela menigheten.» 22 och Mose gjorde såsom
HERREN hade bjudit honom; han tog Josua och förde
honom fram inför prästen Eleasar och hela menigheten.
23 Och denne lade sina händer på honom och insatte
honom i hans ämbete, såsom HERREN hade befallt
genom Mose. Se Urim och tummim i Ordförkl.

28 Och HERREN talade till Mose och sade: 2 Bjud
Israels barn och säg till dem: Mina offer, det som
är min spis av mina eldsoffer, en välbehaglig lukt för
mig, dem skolen I akta på, så att I offren dem åt mig på
bestämd tid. 3 Och säg till dem: Detta är vad I skolen offra
åt HERREN såsom eldsoffer: två årsgamla felfria lamm till
brännoffer för var dag beständigt. 4 Det ena lammet skall

du offra om morgonen, och det andra lammet skall du
offra vid aftontiden, 5 och såsom spisoffer en tiondedels
efa fint mjöl, begjutet med en fjärdedels hin olja av stötta
oliver. 6 Detta är det dagliga brännoffret, som offrades
på Sinai berg, till en välbehaglig lukt, ett eldsoffer åt
HERREN. 7 Och såsom drickoffer därtill skall du offra
en fjärdedels hin, till det första lammet; i helgedomen
skall drickoffer av stark dryck utgjutas åt HERREN. 8
Det andra lammet skall du offra vid aftontiden; med
likadant spisoffer och drickoffer som om morgonen skall
du offra det: ett eldsoffer till en välbehaglig lukt för
HERREN. 9 Men på sabbatsdagen skall du offra två
årsgamla felfria lamm, så ock två tiondedels efa fint
mjöl, begjutet med olja, såsom spisoffer, samt tillhörande
drickoffer. 10 Detta är sabbatsbrännoffret, som skall
offras var sabbat, jämte det dagliga brännoffret med
tillhörande drickoffer. 11 Och på edra nymånadsdagar
skolen I offra till brännoffer åt HERREN två ungtjurar
och en vädur och sju årsgamla felfria lamm, 12 så
ock tre tiondedels efa fint mjöl, begjutet med olja,
såsom spisoffer till var tjur, två tiondedels efa fint mjöl,
begjutet med olja, såsom spisoffer till väduren, 13 och
en tiondedels efa fint mjöl begjutet med olja, såsom
spisoffer till vart lamm: ett brännoffer till en välbehaglig
lukt, ett eldsoffer åt HERREN. 14 Och de tillhörande
drickoffren skola utgöras av en halv hin vin till var tjur
och en tredjedels hin till väduren och en fjärdedels
hin till vart lamm. Detta är nymånadsbrännoffret, som
skall offras i var och en av årets månader. 15 Tillika
skolen I offra en bock till syndoffer åt HERREN; den
skall offras jämte det dagliga brännoffret med tillhörande
drickoffer. 16 Och i första månaden, på fjortonde dagen
i månaden, är HERRENS påsk. 17 Och på femtonde
dagen i samma månad är högtid; då skall man äta osyrat
bröd, i sju dagar. 18 På den första dagen skall man
hålla en helig sammankomst; ingen arbetssyssla skolen
I då göra. 19 Och såsom eldsoffer, såsom brännoffer
åt HERREN, skolen I offra två ungtjurar och en vädur
och sju årsgamla lamm; felfria skola de vara. 20 Och
såsom spisoffer därtill skolen I offra fint mjöl, begjutet
med olja; tre tiondedels efa skolen I offra till var ungtjur
och två tiondedels efa till väduren; 21 en tiondedels efa
skall du offra till vart och ett av de sju lammen; 22 tillika
skolen I offra en syndoffersbock till att bringa försoning
för eder. 23 Förutom morgonens brännoffer, som utgör
det dagliga brännoffret, skolen I offra detta. 24 Likadana
offer skolen I offra var dag i sju dagar: en eldoffersspis,
till en välbehaglig lukt för HERREN. Jämte det dagliga
brännoffret skall detta offras, med tillhörande drickoffer.
25 Och på den sjunde dagen skolen I hålla en helig
sammankomst; ingen arbetssyssla skolen I då göra. 26
Och på förstlingsdagen, då I bären fram ett offer av den
nya grödan åt HERREN, vid eder veckohögtid, skolen I
hålla en helig sammankomst; ingen arbetssyssla skolen
I då göra. 27 Såsom brännoffer till en välbehaglig lukt
för HERREN skolen I då offra två ungtjurar, en vädur,
sju årsgamla lamm, 28 och såsom spisoffer därtill fint
mjöl, begjutet med olja: tre tiondedels efa till var tjur, två
tiondedels efa till väduren, 29 en tiondedels efa till vart
och ett av de sju lammen; 30 tillika skolen I offra en bock
till att bringa försoning för eder. 31 Förutom det dagliga
brännoffret med tillhörande spisoffer skolen I offra detta
-- felfria skola djuren vara -- och därjämte tillhörande
drickoffer.

29 Och i sjunde månaden, på första dagen i månaden,
skolen I hålla en helig sammankomst; ingen
arbetssyssla skolen I då göra. En basunklangens dag
skall den vara för eder. 2 Såsom brännoffer till en
välbehaglig lukt för HERREN skolen I då offra en ungtjur,
en vädur, sju årsgamla felfria lamm, 3 och såsom spisoffer
därtill fint mjöl, begjutet med olja: tre tiondedels efa till
tjuren, två tiondedels efa till väduren 4 och en tiondedels
efa till vart och ett av de sju lammen; 5 tillika skolen I
offra en bock såsom syndoffer, till att bringa försoning
för eder -- 6 detta förutom nymånadsbrännoffret med
tillhörande spisoffer, och förutom det dagliga brännoffret
med tillhörande spisoffer, och förutom de drickoffer
som på föreskrivet sätt skola offras till båda: allt till en
välbehaglig lukt, ett eldsoffer åt HERREN. 7 På tionde
dagen i samma sjunde månad skolen I ock hålla en
helig sammankomst, och I skolen då späka eder; intet
arbete skolen I då göra. 8 Och såsom brännoffer till
en välbehaglig lukt för HERREN skolen I då offra en
ungtjur, en vädur, sju årsgamla lamm -- felfria skola de
vara -- 9 och såsom spisoffer därtill fint mjöl, begjutet
med olja: tre tiondedels efa till tjuren, två tiondedels
efa till väduren, 10 en tiondedels efa till vart och ett
av de sju lammen; 11 tillika skolen I offra en bock
såsom syndoffer -- detta förutom försoningssyndoffret
och det dagliga brännoffret med tillhörande spisoffer,
och förutom de drickoffer som höra till båda. 12 På
femtonde dagen i sjunde månaden skolen I ock hålla
en helig sammankomst; ingen arbetssyssla skolen I
då göra. Då skolen I fira en HERRENS högtid, i sju
dagar. 13 Och såsom brännoffer, såsom eldsoffer, skolen
I då offra till en välbehaglig lukt för HERREN tretton
ungtjurar, två vädurar, fjorton årsgamla lamm -- felfria
skola de vara -- 14 och såsom spisoffer därtill fint mjöl,
begjutet med olja: tre tiondedels efa till var och en av
de tretton tjurarna, två tiondedels efa till var och en av
de två vädurarna, 15 en tiondedels efa till vart och ett
av de fjorton lammen; 16 tillika skolen I offra en bock
såsom syndoffer -- detta förutom det dagliga brännoffret
med tillhörande spisoffer och drickoffer. 17 Och på den
andra dagen: tolv ungtjurar, två vädurar, fjorton årsgamla
felfria lamm, 18 med det spisoffer och de drickoffer som
skola offras till dem, till tjurarna, vädurarna och lammen,
efter deras antal, på föreskrivet sätt, 19 tillika också

en bock såsom syndoffer -- detta förutom det dagliga
brännoffret med tillhörande spisoffer och det drickoffer
som hör till dem. 20 Och på den tredje dagen: elva tjurar,
två vädurar, fjorton årsgamla felfria lamm, 21 med det
spisoffer och de drickoffer som skola offras till dem, till
tjurarna, vädurarna och lammen, efter deras antal, på
föreskrivet sätt, 22 tillika också en syndoffersbock --
detta förutom det dagliga brännoffret med tillhörande
spisoffer och drickoffer. 23 Och på den fjärde dagen; tio
tjurar, två vädurar, fjorton årsgamla felfria lamm, 24 med
det spisoffer och de drickoffer som skola offras till dem,
till tjurarna, vädurarna och lammen, efter deras antal, på
föreskrivet satt, 25 tillika också en bock såsom syndoffer
-- detta förutom det dagliga brännoffret med tillhörande
spisoffer och drickoffer. 26 Och på den femte dagen: nio
tjurar, två vädurar, fjorton årsgamla felfria lamm, 27 med
det spisoffer och de drickoffer som skola offras till dem,
till tjurarna, vädurarna och lammen, efter deras antal,
på föreskrivet sätt, 28 tillika också en syndoffersbock --
detta förutom det dagliga brännoffret med tillhörande
spisoffer och drickoffer. 29 Och på den sjätte dagen: åtta
tjurar, två vädurar, fjorton årsgamla felfria lamm, 30 med
det spisoffer och de drickoffer som skola offras till dem,
till tjurarna, vädurarna och lammen, efter deras antal,
på föreskrivet sätt, 31 tillika också en syndoffersbock --
detta förutom det dagliga brännoffret med tillhörande
spisoffer och drickoffer. 32 Och på den sjunde dagen: sju
tjurar, två vädurar, fjorton årsgamla felfria lamm, 33 med
det spisoffer och de drickoffer som skola offras till dem,
till tjurarna, vädurarna och lammen, efter deras antal,
på föreskrivet sätt, 34 tillika också en syndoffersbock --
detta förutom det dagliga brännoffret med tillhörande
spisoffer och drickoffer. 35 På den åttonde dagen skolen
I hålla en högtidsförsamling; ingen arbetssyssla skolen
I då göra. 36 Och såsom brännoffer, såsom eldsoffer,
skolen I då offra till en välbehaglig lukt för HERREN
en tjur, en vädur, sju årsgamla felfria lamm, 37 med
det spisoffer och de drickoffer som skola offras till dem,
till tjuren, väduren och lammen, efter deras antal, på
föreskrivet sätt, 38 tillika också en syndoffersbock --
detta förutom det dagliga brännoffret med tillhörande
spisoffer och drickoffer. 39 Dessa offer skolen I offra åt
HERREN vid edra högtider, förutom edra löftesoffer och
frivilliga offer, dessa må nu vara brännoffer eller spisoffer
eller drickoffer eller tackoffer.

30 Och Mose sade detta till Israels barn, alldeles
såsom HERREN hade bjudit honom. 2 Och Mose
talade till Israels barns stamhövdingar och sade: Detta
är vad HERREN har bjudit: 3 om någon gör ett löfte åt
HERREN, eller svär en ed genom vilken han förbinder
sig till återhållsamhet i något stycke, så skall han icke
sedan bryta sitt ord; han skall i alla stycken göra vad
hans mun har talat. 4 Och om en kvinna, medan hon
vistas i sin faders hus och ännu är ung, gör ett löfte åt
HERREN och förbinder sig till återhållsamhet i något
stycke, 5 och hennes fader hör hennes löfte och huru
hon förbinder sig till återhållsamhet, och hennes fader
icke säger något till henne därom, så skola alla hennes
löften hava gällande kraft, och alla hennes förbindelser
till återhållsamhet skola hava gällande kraft. 6 Men
om hennes fader samma dag han hör det säger nej
därtill, då skola hennes löften och hennes förbindelser
till återhållsamhet alla vara utan gällande kraft; och
HERREN skall förlåta henne, eftersom hennes fader
sade nej till henne. 7 Och om hon bliver gift, och löften då
vila på henne, eller något obetänksamt ord från hennes
läppar, varmed hon har bundit sig, 8 och hennes man
får höra därom, men icke säger något till henne därom
samma dag han hör det, så skola hennes löften hava
gällande kraft, och hennes förbindelser till återhållsamhet
skola hava gällande kraft. 9 Men om hennes man samma
dag han får höra det säger nej därtill, då upphäver han
därmed hennes givna löfte och det obetänksamma ord
från hennes läppar, varmed hon har bundit sig; och
HERREN skall förlåta henne det. 10 Men en änkas eller
en förskjuten hustrus löfte skall hava gällande kraft för
henne, vartill hon än må hava förbundit sig. 11 Och om
en kvinna i sin mans hus gör ett löfte, eller med ed
förbinder sig till återhållsamhet i något stycke, 12 och
hennes man hör det, men icke säger något till henne
därom -- icke säger nej till henne -- så skola alla hennes
löften hava gällande kraft, och alla hennes förbindelser
till återhållsamhet skola hava gällande kraft. 13 Men
om hennes man upphäver dem samma dag han hör
dem, då skall allt som hennes läppar hava talat vara
utan gällande kraft, det må nu vara löften eller någon
förbindelse till återhållsamhet; hennes man har upphävt
dem, därför skall HERREN förlåta henne. 14 Åt alla
hennes löften och åt alla hennes edliga förbindelser till
att späka sig kan hennes man giva gällande kraft, och
hennes man kan ock upphäva dem. 15 Men om hennes
man icke före påföljande dags ingång säger någonting till
henne därom, så giver han gällande kraft åt alla hennes
löften och åt alla de förbindelser till återhållsamhet, som
vila på henne; han giver dem gällande kraft därigenom
att han icke säger något till henne därom samma dag
han hör dem. 16 Men om han upphäver dem först någon
tid efter det han har hört dem, då kommer han att bära
på hennes missgärning. Dessa äro de stadgar som
HERREN av Mose angående förhållandet mellan en
man och hans hustru, och angående förhållandet mellan
en fader och hans dotter, medan denna ännu är ung och
vistas i sin faders hus.

31 Och HERREN talade till Mose och sade: 2 »Kräv
ut hämnd för Israels barn midjaniterna; sedan skall
du samlas till dina fäder. 3 Då talade Mose till folket
och sade: »Låten en del av edra män väpna sig till
strid; dessa skola tåga mot Midjan och utföra HERRENS

hämnd på Midjan. **4** Tusen man ur var och en särskild
av Israels alla stammar skolen I sända ut i striden.» **5**
Så avlämnades då ur Israels ätter tusen man av var
stam: tolv tusen man, väpnade till strid. **6** Och Mose
sände dessa, tusen man av var stam, ut i striden; han
sände med dem Pinehas, prästen Eleasars son, ut i
striden, och denne tog med sig de heliga redskapen
och larmtrumpeterna. **7** Och de gingo till strids emot
Midjan, såsom HERREN hade bjudit Mose, och dräpte
allt mankön. **8** Och jämte andra som då blevo slagna
av dem dräptes ock de midjanitiska konungarna Evi,
Rekem, Sur, Hur och Reba, fem midjanitiska konungar;
Bileam, Beors son, dräpte de ock med svärd. **9** Och
Israels barn förde Midjans kvinnor och barn bort såsom
fångar; och alla deras dragare och all deras boskap
och allt deras övriga gods togo de såsom byte. **10** Och
alla deras städer, i de trakter där de bodde, och alla
deras tältläger brände de upp i eld. **11** Och de togo
med sig allt bytet, och allt vad de hade rövat, både
människor och boskap. **12** Och de förde fångarna och
det rövade och bytet fram till Mose och prästen Eleasar
och Israels barns menighet i lägret på Moabs hedar,
som ligga vid Jordan mitt emot Jeriko. **13** Och Mose och
prästen Eleasar och alla menighetens hövdingar gingo
dem till mötes utanför lägret. **14** Men Mose förtörnades
på krigsbefälet, över- och underhövitsmännen, när de
kommo tillbaka från sitt krigståg. **15** Mose sade till dem:
»Haven I då låtit alla kvinnorna leva? **16** Det var ju
de som, på Bileams inrådan, förledde Israels barn till
att begå otrohet mot HERREN i saken med Peor, och
som därigenom vållade att en hemsökelse kom över
HERRENS menighet. **17** Så dräpen nu alla gossebarn,
och dräpen alla kvinnor som hava haft med män, med
mankön, att skaffa. **18** Men alla flickebarn som icke hava
haft med mankön att skaffa, dem mån I låta leva för eder
räkning. **19** Själva skolen I nu lägra eder utanför lägret,
i sju dagar. Var och en av eder som har dräpt någon
människa, och var och en som har kommit vid någon
slagen skall rena sig på tredje dagen och på sjunde
dagen -- såväl I själva som edra fångar. **20** Alla kläder
och allt som är förfärdigat av skinn och allt som är gjort
av gethår och alla redskap av trä skolen I ock rena åt
eder.» **21** Och prästen Eleasar sade till stridsmännen
som hade deltagit i kriget: Detta är den lagstadga som
HERREN har givit Mose: **22** Guld och silver, koppar,
järn, tenn och bly, **23** allt sådant som tål eld, skolen I
låta gå genom eld, så bliver det rent; dock bör det tillika
renas med stänkelsevatten. Men allt som icke tål eld
skolen I låta gå genom vatten. **24** Och I skolen två edra
kläder på sjunde dagen, så bliven I rena; därefter fån I
gå in i lägret. **25** Och HERREN talade till Mose och sade:
26 Över det tagna rovet, både människor och boskap,
skall du göra en beräkning, du tillsammans med prästen
Eleasar och huvudmännen för menighetens familjer;
27 sedan skall du dela rovet i två delar, mellan de
krigare som hava varit med i striden och hela den övriga
menigheten. **28** Och du skall låta det krigsfolk som har
varit med i striden giva var femhundrade av människor,
fäkreatur, åsnor och får såsom skatt åt HERREN. **29**
Så mycket skall tagas av den hälft som tillfaller dem,
och du skall giva detta åt prästen Eleasar såsom en
gärd åt HERREN. **30** Men ur den hälft som tillfaller
de övriga israeliterna skall du uttaga var femtionde av
människor, sammalunda av fäkreatur, åsnor och får,
korteligen, av all boskap, och detta skall du giva åt
leviterna, som det åligger att iakttaga vad som är att
iakttaga vid HERRENS tabernakel. **31** Och Mose och
prästen Eleasar gjorde såsom HERREN hade bjudit
Mose. **32** Och rovet, nämligen återstoden av det byte
som krigsfolket hade tagit utgjorde: av får sex hundra
sjuttiofem tusen, **33** av fäkreatur sjuttiotvå tusen, **34**
av åsnor sextioett tusen, **35** och av människor, sådana
kvinnor som icke hade haft med mankön att skaffa,
tillsammans trettiotvå tusen personer. **36** Och hälften
därav, eller den del om tillföll dem som hade varit med
striden, utgjorde: av får ett antal av tre hundra trettiosju
tusen fem hundra, **37** varav skatten åt HERREN utgjorde
sex hundra sjuttiofem får; **38** av fäkreatur trettiosex
tusen, varav skatten åt HERREN sjuttiotvå; **39** av åsnor
trettio tusen fem hundra, varav skatten åt HERREN
sextioen; **40** av människor sexton tusen, varav skatten
åt HERREN trettiotvå personer. **41** Och skatten, den
för HERREN bestämda gärden, gav Mose åt prästen
Eleasar, såsom HERREN hade bjudit Mose. **42** Och den
hälft, som tillföll de övriga israeliterna, och som Mose
hade avskilt från krigsfolkets, **43** denna hälft, den som
tillföll menigheten, utgjorde: av får tre hundra trettiosju
tusen fem hundra, **44** av fäkreatur trettiosex tusen, **45**
av åsnor trettio tusen fem hundra **46** och av människor
sexton tusen. **47** Och ur denna hälft, som tillföll de
övriga israeliterna, uttog Mose var femtionde, både av
människor och av boskap, och gav detta åt leviterna,
som det ålåg att iakttaga vad som var att iakttaga vid
HERRENS tabernakel, allt såsom HERREN hade bjudit
Mose. **48** Och befälhavarna över härens avdelningar,
över- och underhövitsmännen, trädde fram till Mose.
49 Och de sade till Mose: »Dina tjänare hava räknat
antalet av de krigsmän som vi hava haft under vårt
befäl, och icke en enda fattas bland oss. **50** Därför
hava vi nu såsom en offergåva åt HERREN burit fram
var och en del som han har kommit över av gyllene
klenoder, armband av olika slag, ringar, örhängen och
halssmycken, detta för att bringa försoning för oss inför
HERRENS ansikte.» **51** Och Mose och prästen Eleasar
togo emot guldet av dem, alla slags klenoder. **52** Och
guldet som gavs såsom gärd åt HERREN av över- och
underhövitsmännen utgjorde sammanlagt sexton tusen
sju hundra femtio siklar. **53** Manskapet hade tagit byte

var och en för sig. 54 Och Mose och prästen Eleasar
togo emot guldet av över- och underhövitsmännen och
buro in det i uppenbarelsetältet, för att det skulle bringa
Israels barn i åminnelse inför HERRENS ansikte.

32 Och Rubens barn och Gads barn hade stora
och mycket talrika boskapshjordar; och när de
sågo Jaesers land och Gileads land, funno de att detta
var en trakt för boskap. 2 Då kommo Gads barn och
Rubens barn och sade till Mose och prästen Eleasar och
menighetens hövdingar: 3 »Atarot, Dibon, Jaeser, Nimra,
Hesbon, Eleale, Sebam, Nebo och Beon, 4 det land som
HERREN har låtit Israels menighet intaga, är ett land för
boskap, och dina tjänare hava boskap.» 5 Och de sade
ytterligare: »Om vi hava funnit nåd inför dina ögon så
må detta land givas åt dina tjänare till besittning. Låt
oss slippa att gå över Jordan.» 6 Men Mose sade till
Gads barn och Rubens barn: »Skolen då I stanna här,
under det att edra bröder draga ut i krig? 7 Varför viljen I
avvända Israels barns hjärtan från att gå över floden, in i
det land som HERREN har givit åt dem? 8 Så gjorde ock
edra fäder, när jag sände dem från Kades-Barnea för att
bese landet: 9 sedan de hade dragit upp till Druvdalen
och besett landet, avvände de Israels barns hjärtan från
att gå in i det land som HERREN hade givit åt dem. 10
Och på den dagen upptändes HERRENS vrede, och
han svor och sade: 11 'Av de män som hava dragit
upp ur Egypten skall ingen som är tjugu år gammal
eller därutöver få se det land som jag med ed har lovat
åt Abraham, Isak och Jakob -- eftersom de icke i allt
hava efterföljt mig 12 ingen förutom Kaleb, Jefunnes
son, kenaséen, och Josua, Nuns son; ty de hava i allt
efterföljt HERREN.' 13 Så upptändes HERRENS vrede
mot Israel, och han lät dem driva omkring i öknen i
fyrtio år, till dess att hela det släkte hade dött bort som
hade gjort vad ont var i HERRENS ögon. 14 Och se,
nu haven I trätt i edra fäders fotspår, I, syndiga mäns
avföda, och öken så ännu mer HERRENS vredes glöd
mot Israel. 15 Då I nu vänden eder bort ifrån honom,
skall han låta Israel ännu längre bliva kvar i öknen, och I
dragen så fördärv över allt detta folk.» 16 Då trädde de
fram till honom och sade: »Låt oss här bygga gårdar
åt var boskap och städer åt våra kvinnor och barn. 17
Själva vilja vi sedan skyndsamt väpna oss och gå åstad i
spetsen för Israels barn, till dess vi hava fört dem dit
de skola. Under tiden kunna våra kvinnor och barn bo i
de befästa städerna och så vara skyddade mot landets
inbyggare. 18 Vi skola icke vända tillbaka hem, förrän
Israels barn hava fått var och en sin arvedel. 19 Ty vi
vilja icke taga vår arvedel jämte dem, på andra sidan
Jordan och längre bort, utan vår arvedel har tillfallit oss
här på andra sidan Jordan, på östra sidan.» 20 Mose
svarade dem: »Om I gören såsom I nu haven sagt, om
I väpnen eder inför HERREN till kriget, 21 så att alla
edra väpnade män gå över Jordan inför HERREN och
stanna där, till dess han har fördrivit sina fiender för sig,
22 om I alltså vänden tillbaka först då landet har blivit
HERREN underdånigt, så skolen I vara utan skuld mot
HERREN och Israel, och detta land skall då bliva eder
besittning inför HERREN. 23 Men om I icke så gören,
se, då synden I mot HERREN, och I skolen då komma
att förnimma eder synd, ty den skall drabba eder. 24
Byggen eder nu städer åt edra kvinnor och barn, och
gårdar åt eder boskap, och gören vad eder mun har
talat.» 25 Och Gads barn och Rubens barn talade till
Mose och sade: »Dina tjänare skola göra såsom min
herre bjuder. 26 Våra barn våra hustrur, vår boskap och
alla våra dragare skola bliva kvar här i Gileads städer.
27 Men dina tjänare, vi så många som äro väpnade till
strid, skola draga ditöver och kämpa inför HERREN,
såsom min herre har sagt.» 28 Och Mose gav befallning
om dem åt prästen Eleasar och åt Josua, Nuns son,
och åt huvudmännen för familjerna inom Israels barns
stammar. 29 Mose sade till dem: »Om Gads barn och
Rubens barn gå över Jordan med eder, så många som
äro väpnade till att kämpa inför HERREN, och landet
så bliver eder underdånigt, då skolen I åt dem giva
landet Gilead till besittning. 30 Men om de icke draga
väpnade ditöver med eder, så skola de få sin besittning
ibland eder i Kanaans land.» 31 Och Gads barn och
Rubens barn svarade och sade: »Vad HERREN har
sagt till dina tjänare, det vilja vi göra. 32 Vi vilja draga
väpnade över till Kanaans land inför HERREN, och så få
vår arvsbesittning har på andra sidan Jordan.» 33 Så
gav då Mose åt dem, åt Gads barn, Rubens barn och
ena hälften av Manasses, Josefs sons, stam, Sihons,
amoréernas konungs, rike och Ogs rike, konungens
i Basan: själva landet med dess städer och dessas
områden, landets städer runt omkring. 34 Och Gads
barn byggde upp Dibon, Atarot, Aroer, 35 Atrot-Sofan,
Jaeser, Jogbeha, 36 Bet-Nimra och Bet-Haran, befästa
städer och boskapsgårdar. 37 Och Rubens barn byggde
upp Hesbon, Eleale, Kirjataim, 38 Nebo och Baal-Meon -
- vilkas namn hava ändrats -- och Sibma. Och de gåvo
namn åt städerna som de byggde upp. 39 Och Makirs,
Manasses sons, barn gingo åstad till Gilead och intogo
det och fördrevo amoréerna som bodde där. 40 Och
Mose gav Gilead åt Makir, Manasses son, och han
bosatte sig där. 41 Och Jair, Manasses son, gick åstad
och intog deras byar och kallade dem Jairs byar. 42 Och
Noba gick åstad och intog Kenat, med underlydande
orter, och kallade det Noba, efter sitt eget namn.

33 Dessa voro Israels barns lägerplatser, när de
drogo ut ur Egyptens land, efter sina härskaror,
anförda av Mose och Aron. 2 Och Mose upptecknade
på HERRENS befallning deras uppbrottsorter, alltefter
som de ändrade lägerplats. Och dessa voro nu deras
lägerplatser, alltefter som uppbrottsorterna följde på
varandra: 3 De bröto upp från Rameses i första månaden,

på femtonde dagen i första månaden. Dagen efter
påskhögtiden drogo Israels barn ut med upplyft hand
inför alla egyptiers ögon, 4 under det att egyptierna
begrovo dem som HERREN hade slagit bland dem, alla
de förstfödda, då när HERREN höll dom över deras
gudar. 5 Så bröto nu Israels barn upp från Rameses och
lägrade sig i Suckot. 6 Och de bröto upp från Suckot
och lägrade sig i Etam, där öknen begynte. 7 Och de
bröto upp från Etam och vände om till Pi-Hahirot, som
ligger mitt emot Baal-Sefon, och lägrade sig framför
Migdol. 8 Och de bröto upp från Hahirot och gingo mitt
igenom havet in i öknen och tågade så tre dagsresor
i Etams öken och lägrade sig i Mara. 9 Och de bröto
upp från Mara och kommo till Elim; och i Elim funnos
tolv vattenkällor och sjuttio palmträd, och de lägrade
sig där. 10 Och de bröto upp från Elim och lägrade sig
vid Röda havet. 11 Och de bröto upp från Röda havet
och lägrade sig i öknen Sin. 12 Och de bröto upp från
öknen Sin och lägrade sig i Dofka. 13 Och de bröto upp
från Dofka och lägrade sig i Alus. 14 Och de bröto upp
från Alus och lägrade sig i Refidim, och där fanns intet
vatten åt folket att dricka. 15 Och de bröto upp från
Refidim och lägrade sig i Sinais öken. 16 Och de bröto
upp från Sinais öken och lägrade sig i Kibrot-Hattaava.
17 Och de bröto upp från Kibrot-Hattaava och lägrade
sig i Haserot. 18 Och de bröto upp från Haserot och
lägrade sig i Ritma. 19 Och de bröto upp från Ritma och
lägrade sig i Rimmon-Peres. 20 Och de bröto upp från
Rimmon-Peres och lägrade sig i Libna. 21 Och de bröto
upp från Libna och lägrade sig i Rissa. 22 Och de bröto
upp från Rissa och lägrade sig i Kehelata. 23 Och de
bröto upp från Kehelata och lägrade sig vid berget Sefer.
24 Och de bröto upp från berget Sefer och lägrade sig i
Harada. 25 Och de bröto upp från Harada och lägrade
sig i Makhelot. 26 Och de bröto upp från Makhelot och
lägrade sig i Tahat. 27 Och de bröto upp från Tahat
och lägrade sig i Tera. 28 Och de bröto upp från Tera
och lägrade sig i Mitka. 29 Och de bröto upp från Mitka
och lägrade sig i Hasmona. 30 Och de bröto upp från
Hasmona och lägrade sig i Moserot. 31 Och de bröto
upp från Moserot och lägrade sig i Bene-Jaakan. 32 Och
de bröto upp från Bene-Jaakan och lägrade sig i Hor-
Haggidgad. 33 Och de bröto upp från Hor-Haggidgad
och lägrade sig i Jotbata. 34 Och de bröto upp från
Jotbata och lägrade sig i Abrona. 35 och de bröto upp
från Abrona och lägrade sig i Esjon-Geber. 36 Och de
bröto upp från Esjon-Geber och lägrade sig i öknen
Sin, det är Kades. 37 Och de bröto upp från Kades
och lägrade sig vid berget Hor, på gränsen till Edoms
land. 38 Och prästen Aron steg upp på berget Hor,
efter HERRENS befallning, och dog där i det fyrtionde
året efter Israels barns uttåg ur Egyptens land, i femte
månaden, på första dagen i månaden. 39 Och Aron var
ett hundra tjugutre år gammal, när han dog på berget
Hor. 40 Och konungen i Arad, kananéen, som bodde i
Sydlandet i Kanaans land, fick nu höra att Israels barn
voro i antågande. 41 Och de bröto upp från berget Hor
och lägrade sig i Salmona. 42 Och de bröto upp från
Salmona och lägrade sig i Punon. 43 Och de bröto upp
från Punon och lägrade sig i Obot. 44 Och de bröto
upp från Obot och lägrade sig i Ije-Haabarim vid Moabs
gräns. 45 Och de bröto upp från Ijim och lägrade sig i
Dibon-Gad. 46 Och de bröto upp från Dibon-Gad och
lägrade sig i Almon-Diblataima. 47 Och de bröto upp från
Almon-Diblataima och lägrade sig vid Abarimbergen,
framför Nebo. 48 Och de bröto upp från Abarimbergen
och lägrade sig på Moabs hedar, vid Jordan mitt emot
Jeriko. 49 Och deras läger vid Jordan sträckte sig från
Bet-Hajesimot ända till Abel-Hassitim på Moabs hedar.
50 Och HERREN talade till Mose på Moabs hedar, vid
Jordan mitt emot Jeriko, och sade: 51 Tala till Israels
barn och säg till dem: När I haven gått över Jordan, in i
Kanaans land, 52 skolen I fördriva landets alla inbyggare
för eder, och I skolen förstöra alla deras stenar med
inhuggna bilder, och alla deras gjutna beläten skolen I
förstöra, och alla deras offerhöjder skolen I ödelägga. 53
Och I skolen intaga landet och bosätta eder där, ty åt
eder har jag givit landet till besittning. 54 Och I skolen
utskifta landet såsom arvedel åt eder genom lottkastning
efter edra släkter; åt en större stam skolen I giva en
större arvedel, och åt en mindre stam en mindre arvedel;
var och en skall få sin del där lotten bestämmer att
han skall hava den; efter edra fädernestammar skolen I
utskifta landet såsom arvedel åt eder. 55 Men om I icke
fördriven landets inbyggare för eder, så skola de som
I låten vara kvar av dem bliva törnen i edra ögon och
taggar i edra sidor, och skola tränga eder i landet där I
bon. 56 Och då skall jag göra med eder så, som jag
hade tänkt göra med dem.

34 Och HERREN talade till Mose och sade: 2 Bjud
Israels barn och säg till dem: När I kommen till
Kanaans land, då är detta det land som skall tillfalla eder
såsom arvedel: Kanaans land, så långt dess gränser nå.
3 Edert land skall på södra sidan sträcka sig från öknen
Sin utmed Edom; och eder södra gräns skall i öster
begynna vid ändan av Salthavet. 4 Sedan skall eder
gräns böja sig söder om Skorpionhöjden och gå fram till
Sin och gå ut söder om Kades-Barnea. Och den skall gå
vidare ut till Hasar-Addar och fram till Asmon. 5 Och från
Asmon skall gränsen böja sig mot Egyptens bäck och gå
ut vid havet. 6 Och eder gräns i väster skall vara Stora
havet; det skall utgöra gränsen. Detta skall vara eder
gräns i väster. 7 Och detta skall vara eder gräns i norr:
Från Stora havet skolen I draga eder gränslinje fram
vid berget Hor. 8 Från berget Hor skolen I draga eder
gränslinje dit där vägen går till Hamat, och gränsen skall
gå ut vid Sedad. 9 Sedan skall gränsen gå till Sifron och

därifrån ut vid Hasar-Enan. Detta skall vara eder gräns i
norr. 10 och såsom eder gräns i öster skolen I draga upp
en linje från Hasar-Enan fram till Sefam. 11 Och från
Sefam skall gränsen gå ned till Haribla, öster om Ain,
och gränsen skall gå vidare ned och intill bergsluttningen
vid Kinneretsjön, österut. 12 Sedan skall gränsen gå
ned till Jordan och ut vid Salthavet. Detta skall vara
edert land, med dess gränser runt omkring. 13 Och
Mose bjöd Israels barn och sade: Detta är det land som
I genom lottkastning skolen utskifta såsom arvedel åt
eder, det land om vilket HERREN har bjudit att det skall
givas åt de nio stammarna och den ena halva stammen.
14 Ty rubeniternas barns stam, efter dess familjer, och
gaditernas barns stam, efter dess familjer, och den andra
hälften av Manasse stam, dessa hava redan fått sin
arvedel. 15 Dessa två stammar och denna halva stam
hava fått sin arvedel på andra sidan Jordan mitt emot
Jeriko, österut mot solens uppgång. 16 Och HERREN
talade till Mose och sade: 17 Dessa äro namnen på de
män som skola åt eder utskifta landet i arvslotter: först
och främst prästen Eleasar och Josua, Nuns son; 18
vidare skolen I taga en hövding ur var stam till att utskifta
landet, 19 och dessa äro de männens namn: av Juda
stam Kaleb, Jefunnes son; 20 av Simeons barns stam
Samuel Ammihuds son; 21 av Benjamins stam Elidad,
Kislons son; 22 av Dans barns stam en hövding, Bucki,
Joglis son; 23 av Josefs barn: av Manasse barns stam
en hövding, Hanniel, Efods son, 24 och av Efraims barn
stam en hövding, Kemuel, Siftans son; 25 av Sebulons
barns stam en hövding, Elisafan, Parnaks son; 26 av
Isaskars barns stam en hövding, Paltiel, Assans son; 27
av Asers barns stam en hövding, Ahihud, Selomis son;
28 av Naftali barns stam en hövding, Pedael, Ammihuds
son. 29 Dessa äro de som HERREN bjöd att utskifta
arvslotterna åt Israels barn i Kanaans land.

35 Och HERREN talade till Mose på Moabs hedar, vid
Jordan mitt emot Jeriko, och sade: 2 Bjud Israels
barn att de av de arvslotter de få till besittning skola åt
leviterna giva städer att bo i; utmarker runt omkring dessa
städer skolen I ock giva åt leviterna. 3 Städerna skola
de själva hava att bo i, men de tillhörande utmarkerna
skola vara för deras dragare och deras boskap och alla
deras övriga djur. 4 Och städernas utmarker, som I
skolen giva åt leviterna, skola sträcka sig tusen alnar
från stadsmuren utåt på alla sidor. 5 Och utanför staden
skolen I mäta upp på östra sidan två tusen alnar, på
västra sidan två tusen alnar, på södra sidan två tusen
alnar och på norra sidan två tusen alnar, med staden i
mitten. Detta skola de få såsom utmarker till sina städer.
6 Och de städer som I given åt leviterna skola först och
främst vara de sex fristäderna, vilka I skolen giva till det
ändamålet att en dråpare må kunna fly till dem; vidare
skolen I jämte dessa städer giva dem fyrtiotvå andra, 7
så att de städer som I given åt leviterna tillsammans
utgöra fyrtioåtta städer, med tillhörande utmarker. 8 Och
av dessa städer, som I skolen giva av Israels barns
besittningsområde, skolen I taga flera ur den stam som
är större, och färre ur den som är mindre. Var stam skall
åt leviterna giva ett antal av sina städer, som svarar mot
den arvedel han själv har fått. 9 Och HERREN talade
till Mose och sade: 10 Tala till Israels barn och säg till
dem: När I haven gått över Jordan, in i Kanaans land, 11
skolen I utse åt eder vissa städer, som I skolen hava
till fristäder, till vilka en dråpare som ouppsåtligen har
dödat någon må kunna fly. 12 Och dessa städer skolen I
hava såsom tillflyktsorter undan blodshämnaren, så att
dråparen slipper dö, förrän han har stått till rätta inför
menigheten. 13 Och de städer som I skolen giva till
fristäder skola vara sex. 14 Tre av städerna skolen I
giva på andra sidan Jordan, och de tre övriga städerna
skolen I giva i själva Kanaans land; 15 dessa skola
vara fristäder. Israels barn, såväl som främlingen och
inhysesmannen som bor ibland dem skola hava dessa
sex städer såsom tillflyktsorter, till vilka var och er som
ouppsåtligen har dödat någon må kunna fly. 16 Men
om någon slår en annan till döds med ett föremål av
järn, så är han en sannskyldig dråpare; en sådan skall
straffas med döden. 17 Likaledes, om någon i sin hand
har en sten med vilken ett dråpslag kan givas, och han
därmed slår en annan till döds, så är han en sannskyldig
dråpare; en sådan skall straffas med döden. 18 Eller
om någon i sin hand har ett föremål av trä varmed ett
dråpslag kan givas, och han därmed slår en annan till
döds, så är han en sannskyldig dråpare; en sådan skall
straffas med döden. 19 Blodshämnaren må döda den
dråparen; varhelst han träffar på honom må han döda
honom. 20 Likaledes om någon av hat stöter till en
annan, eller med berått mod kastar något på honom; så
att han dör, 21 eller av fiendskap slår honom till döds
med handen, då skall den som gav slaget straffas med
döden, ty han är en sannskyldig dråpare; blodshämnaren
må döda den dråparen, varhelst han träffar på honom 22
Men om någon av våda, utan fiendskap, stöter till en
annan, eller utan berått mod kastar på honom något
föremål, vad det vara må; 23 eller om han, utan att se
honom, med någon sten varmed dråpslag kan givas
träffar honom, så att han dör, och detta utan att han var
hans fiende eller hade för avsikt att skada honom, 24
då skall menigheten döma mellan den som gav slaget
och blodshämnaren, enligt här givna föreskrifter. 25 Och
menigheten skall rädda dråparen ur blodshämnarens
hand, och menigheten skall låta honom vända tillbaka till
fristaden dit han hade flytt, och där skall han stanna kvar,
till dess den med helig olja smorde översteprästen dör.
26 Men om dråparen går utom området för den fristad dit
han har flytt, 27 och blodshämnaren då, när han träffar
på honom utom hans fristads område, dräper dråparen,

så vilar ingen blodskuld på honom. **28** Ty i sin fristad
skall en dråpare stanna kvar, till dess översteprästen dör;
men efter översteprästens död må han vända tillbaka till
den ort där han har sin besittning. **29** Och detta skall
vara en rättsstadga för eder från släkte till släkte, var
I än ären bosatta. **30** Om någon slår ihjäl en annan,
skall man, efter vittnens utsago, dräpa dråparen; men en
enda persons vittnesmål är icke nog för att man skall
kunna döma någon till döden. **31** I skolen icke taga lösen
för en dråpares liv, om han är skyldig till döden, utan han
skall straffas med döden. **32** Ej heller skolen I taga lösen
för att den som har flytt till en fristad skall före prästens
död få vända tillbaka och bo i landet. **33** I skolen icke
ohelga det land där I ären; genom blod ohelgas landet,
och försoning kan icke bringas för landet för det blod
som har blivit utgjutet däri, annat än genom dens blod,
som har utgjutit det. **34** I skolen icke orena landet där I
bon, det i vars mitt jag har min boning, ty jag, HERREN,
har min boning mitt ibland Israels barn.

36 Och huvudmännen för familjerna i Gileads barns
släkt -- Gileads, som var son till Makir, Manasses
son, av Josefs barns släkter -- trädde fram och talade
inför Mose och de hövdingar som voro huvudmän för
Israels barns familjer. **2** De sade: »HERREN har bjudit
min herre att genom lottkastning göra landet såsom
arvedel åt Israels barn och HERREN har vidare bjudit
min herre att giva Selofhads, vår broders, arvedel åt
hans döttrar. **3** Men om nu dessa bliva gifta med någon
ur Israels barns andra stammar, så tages deras arvedel
bort ifrån våra fäders arvedel, under det att den stam de
komma att tillhöra får sin arvedel ökad; på detta sätt
bliver en del av vår arvslott oss fråntagen. **4** När sedan
jubelåret inträder för Israels barn, bliver deras arvedel
lagd till den stams arvedel, som de komma att tillhöra,
men från vår fädernestams arvedel tages deras arvedel
bort.» **5** Då bjöd Mose Israels barn, efter HERRENS
befallning, och sade: »Josefs barns stam har talat rätt.
6 Detta är vad HERREN bjuder angående Selofhads
döttrar; han säger: De må gifta sig med vem de finna för
gott, allenast de gifta sig inom en släkt som hör till deras
egen fädernestam. **7** Ty en arvedel som tillhör någon, av
Israels barn må icke gå över från en stam till en annan,
utan Israels barn skola behålla kvar var och en sin
fädernestams arvedel. **8** Och när en kvinna som inom
någon av Israels barns stammar har kommit i besittning
av en arvedel gifter sig, skall det vara med en man av
någon släkt som hör till hennes egen fädernestam, så att
Israels barn förbliva i besittning var och en av sina fäders
arvedel. **9** Ty ingen arvedel må gå över från en stam till
en annan, utan Israels barns stammar skola behålla kvar
var och en sin arvedel.» **10** Selofhads döttrar gjorde
såsom HERREN hade bjudit Mose. **11** Mahela, Tirsa,
Hogla, Milka och Noa, Selofhads döttrar, gifte sig med
sina farbröders söner. **12** De blevo alltså gifta inom
Manasses, Josefs sons, barns släkter, och deras arvedel
stannade så kvar inom deras fäderneslägts stam. **13**
Dessa äro de bud och rätter som HERREN genom Mose
gav Israels barn, på Moabs hedar, vid Jordan mitt emot
Jeriko.

5 Mosebok

1 Dessa äro de ord som Mose talade till hela Israel på
andra sidan Jordan, i öknen, på Hedmarken mitt emot
Suf, mellan Paran och Tofel, Laban, Haserot och Di-
Sahab **2** -- elva dagsresor från Horeb, åt Seirs bergsbygd
till, fram till Kades-Barnea. **3** I det fyrtionde året, i elfte
månaden. på första dagen i månaden, talade Mose till
Israels barn, alldeles såsom Herren hade bjudit honom
tala till dem. **4** Detta skedde sedan han hade slagit
Sihon, amoréernas konung, som bodde i Hesbon, och
Og, konungen i Basan, som bodde i Astarot, vid Edrei. **5**
På andra sidan Jordan. i Moabs land, begynte Mose
denna lagutläggning och sade: **6** HERREN, vår Gud,
talade till oss på Horeb och sade: »Länge nog haven I
uppehållit eder vid detta berg. **7** Vänden eder nu åt annat
håll och bryten upp, och begiven eder till amoréernas
bergsbygd och till alla deras grannfolk på Hedmarken, i
Bergsbygden, i Låglandet, i Sydlandet och i Kustlandet
vid havet -- in i kananéernas land och upp på Libanon,
ända till den stora floden, floden Frat. **8** Se, jag har
givit landet i edert våld. Gån nu och intagen detta land,
som HERREN med ed har lovat edra fäder, Abraham,
Isak och Jakob, att giva åt dem och åt deras säd efter
dem.» **9** Och jag talade till eder på den tiden och sade:
»Jag förmår icke ensam bära eder. **10** HERREN, eder
Gud, har förökat eder, och se, I ären nu talrika såsom
stjärnorna på himmelen. **11** Må Herren, edra fäders Gud,
än vidare föröka eder tusenfalt och välsigna eder, såsom
han har lovat eder. **12** Men huru skall jag ensam kunna
bära tyngden och bördan av eder och edert tvistande?
13 Utsen åt eder visa, förståndiga och välkända män
inom edra särskilda stammar, så skall jag sätta dem till
huvudmän över eder.» **14** I svaraden mig och saden:
»Ditt förslag är gott.» **15** Då tog jag huvudmännen i
edra stammar, visa och välkända män, och satte dem
till huvudmän över eder, till föreståndare, somliga över
tusen, andra över hundra, andra över femtio och somliga
över tio, och till tillsyningsmän i edra särskilda stammar.
16 Och jag bjöd då också edra domare och sade: »Hören
efter, vad edra bröder hava sig emellan; och om någon
har en sak med sin broder eller med en främling som bor
hos honom, så dömen rättvist mellan dem. **17** I skolen
icke hava anseende till personen, när I dömen, utan höra
den ringe likaväl som den höge; I skolen icke frukta för
någon människa, ty domen hör Gud till. Men om något
ärende bliver eder för svårt, skolen I hänskjuta det till
mig, så att jag får höra det.» **18** Så bjöd jag eder på den
tiden allt vad I skullen göra. **19** Och vi bröto upp från
Horeb, och genom hela den stora och fruktansvärda
öken som I haven sett vandrande vi åstad till amoréernas
bergsbygd, såsom HERREN, vår Gud, hade bjudit oss;
och vi kommo så till Kades-Barnea. **20** Och jag sade till
eder: »I haven nu kommit till amoréernas bergsbygd,
som HERREN vår Gud, vill giva oss. **21** Se, HERREN,
din Gud, har givit landet i ditt våld. Drag ditupp och intag
det, såsom HERREN, dina fäders Gud, har tillsagt dig.
Frukta icke och var icke förfärad.» **22** Då trädden I fram
till mig allasammans och saden: »Låt oss sända åstad
några män framför oss, för att de må utforska landet åt
oss och sedan avgiva sin berättelse inför oss, angående
vägen på vilken vi skola draga ditupp, och angående
de städer som vi skola komma till.» **23** Detta förslag
behagade mig, och jag tog tolv män bland eder, en för
var stam. **24** Dessa begåvo sig åstad och drogo upp till
Bergsbygden och kommo till Druvdalen och bespejade
landet. **25** Och de togo med sig av landets frukt ned till
oss och avgåvo sin berättelse inför oss och sade: »Det
land som Herren, vår Gud, vill giva oss är gott.» **26** Men
I villen icke draga ditupp, utan voren genträviga mot
HERRENS, eder Guds, befallning. **27** Och I knorraden i
edra tält och saden: »Herren hatar oss, därför har han
fört oss ut ur Egyptens land för att giva oss i amoréernas
hand och så förgöra oss. **28** Varthän skola vi då draga?
Våra bröder hava förfärat våra hjärtan, ty de säga: 'Där
är ett folk, större och resligare än vi, där äro städer,
stora och befästa upp mot himmelen; ja, vi sågo där
också anakiter.'» **29** Då svarade jag eder: »I skolen icke
förskräckas och icke frukta för dem. **30** HERREN, eder
Gud, som går framför eder, skall själv strida för eder,
alldeles såsom han handlade mot eder i Egypten inför
edra ögon, **31** och alldeles såsom i öknen som du har
sett, där HERREN, din Gud, bar dig, såsom en man bär
sin son, hela den väg I haven vandrat, ända till dess att I
nu haven kommit hit.» **32** Men detta oaktat trodden I
icke på HERREN, eder Gud, **33** som gick framför eder
på vägen, för att utse lägerplatser åt eder: om natten i
eld, för att lysa eder på den väg I skullen gå, och om
dagen i molnskyn. **34** Då nu HERREN hörde edra ord,
blev han förtörnad och svor och sade: **35** »Sannerligen,
ingen av dessa män, i detta onda släkte, skall få se
det goda land som jag med ed har lovat giva åt edra
fäder, **36** ingen utom Kaleb, Jefunnes son; han skall få
se det, och åt honom och åt hans barn skall jag giva
det land han har beträtt, därför att han i allt har efterföljt
Herren.» **37** Också på mig vredgades HERREN, för
eder skull, och sade: »Icke heller du skall komma ditin.
38 Josua, Nuns son, han som är din tjänare, han skall
komma ditin. Styrk honom att vara frimodig, ty han skall
utskifta landet åt Israel såsom arv. **39** Och edra barn,
om vilka I saden att de skulle bliva fiendens byte, och
skola komma ditin, åt dem skall jag giva landet, och de
skola taga det i besittning. **40** Men I själva mån vända
eder åt annat håll; bryten nu upp och tagen vägen mot
öknen, åt Röda havet till.» **41** Då svaraden I och saden
till mig: »Vi hava syndat mot HERREN. Vi vilja nu draga
upp och strida, alldeles såsom HERREN, vår Gud, har
bjudit oss.» Och I omgjordaden eder, var och en tog sina

vapen, och med lätt mod drogen I upp mot bergsbygden.
42 Men HERREN sade till mig: »Säg till dem: I skolen
icke draga ditupp och giva eder i strid, ty jag är icke
med bland eder; gören icke så, på det att I icke mån
bliva slagna av edra fiender.» 43 Och jag talade till eder,
men I hörden icke därpå, utan voren gensträviga mot
HERRENS befallning och drogen i edert övermod upp
mot bergsbygden. 44 Och amoréerna som bodde där i
bergsbygden drogo mot eder och jagade eder, såsom bin
göra, och slogo och förskingrade eder i Seir och drevo
eder ända till Horma. 45 Då vänden I tillbaka och gräten
inför HERRENS ansikte. Men HERREN hörde icke eder
röst och lyssnade icke till eder. 46 Och I stannaden länge
i Kades, så länge det nu var.

2 Sedan vände vi oss åt annat håll, vi bröto upp och
togo vägen mot öknen, åt Röda havet till, såsom
Herren hade tillsagt mig, och vi höllo en lång tid på med
att tåga omkring Seirs bergsbygd. 2 Och HERREN talade
till mig och sade: 3 »Länge nog haven I hållit på med att
tåga omkring denna bergsbygd; vänden eder nu mot
norr. 4 Och bjud folket och säg: I kommen nu att draga
fram genom det område som tillhör edra bröder, Esaus
barn, vilka bo i Seir; men fastän de skola frukta för eder,
mån I taga eder väl till vara. 5 I skolen icke inlåta eder i
strid med dem, ty av deras land skall jag icke giva eder
ens så mycket som en fotsbredd, eftersom jag redan har
givit Seirs bergsbygd till besittning åt Esau. 6 Mat att äta
skolen I köpa av dem för penningar; vatten att dricka
skolen I ock köpa av dem för penningar. 7 HERREN,
din Gud, har ju välsignat dig i alla dina händers verk;
han har låtit sig vårda om din vandring i denna stora
öken; nu i fyrtio år har HERREN, din Gud, varit med dig,
och intet har fattats dig. 8 Så drog vi då åstad bort ifrån
våra bröder, Esaus barn, som bodde i Seir, och lämnade
Hedmarksvägen och Elat och Esjon-Geber. Vi vände oss
nu åt annat håll och drogo fram på vägen till Moabs öken.
9 Och Herren sade till mig: »Du skall icke angripa Moab
eller inlåta dig i strid med dem, ty av deras land skall jag
icke giva dig något till besittning, eftersom jag redan har
givit Ar åt Lots barn till besittning. 10 (Eméerna bodde
där fordom, ett stort och talrikt och resligt folk, sådant
som anakiterna. 11 Och likasom anakiterna räknas också
de för rafaéer; men moabiterna kalla dem eméer. 12 I
Seir bodde däremot fordom horéerna, men Esaus barn
fördrevo dem för sig och förgjorde dem och bosatte sig
på det land som Herren hade givit dem till besittning.) 13
Stån nu upp och gån över bäcken Sered.» Så gingo
vi då över bäcken Sered. 14 Och den tid som åtgick
för vår vandring från Kades-Barnea, till dess vi gingo
över bäcken Sered. var trettioåtta år, och under denna
tid förgicks hela den släktet, alla stridbara män i lägret,
såsom Herren hade svurit att det skulle gå dem. 15 Ja,
Herrens hand drabbade dem, och han sände förödelse i
lägret bland dem och ryckte dem bort därur, så att de
förgingos. 16 Då nu alla stridbara män i folket hade
dött ut, 17 talade HERREN till mig och sade: 18 »Du
drager nu över Moabs gräns, genom Ar, 19 och skall så
komma i närheten av Ammons barn; men du må icke
angripa dessa, ej heller inlåta dig i strid med dem, ty
av Ammons barns land skall jag icke giva dig något till
besittning, eftersom jag redan har givit det åt Lots barn till
besittning. 20 (Såsom ett rafaéernas land räknas också
detta; rafaéer bodde fordom där; men ammoniterna kalla
dem samsummiter. 21 De voro ett stort och talrikt och
resligt folk, sådant som anakiterna. Men Herren förgjorde
dessa för dem; de fördrevo dem och bosatte sig i deras
land. 22 På samma sätt hade han gjort för Esaus barn,
som bo i Seir, i det han för dem förgjorde horéerna; de
fördrevo dem och bosatte sig i deras land, där de bo
ännu i dag. 23 Likaså blevo avéerna, som bodde i byar
ända fram till Gasa, förgjorda av kaftoréerna, som drogo
ut från Kaftor och sedan bosatte sig i deras land.) 24
Stån nu upp, bryten upp och gån över bäcken Arnon.
Se, jag har givit Sihon, konungen i Hesbon, amoréen,
och hans land i ditt våld. Så begynn nu att intaga det,
och bekriga honom. 25 Redan i dag vill jag begynna att
låta förskräckelse och fruktan för dig komma över alla
folk under himmelen, så att de skola darra och bäva för
dig, när de höra berättas om dig.» 26 Och jag skickade
sändebud från Kedemots öken till Sihon, konungen i
Hesbon, med fridsam hälsning och lät säga: 27 »Låt
mig tåga genom ditt land. Raka vägen skall gå, utan att
vika av vare sig till höger eller till vänster. 28 Mat att äta
må du låta mig köpa för penningar; jag begär allenast
att få tåga vägen fram härigenom 29 -- detsamma som
tillstaddes mig av Esaus barn, Seirs inbyggare, och av
moabiterna, Ars inbyggare -- så att jag kan gå över
Jordan in i det land som HERREN, vår Gud, vill giva
oss.» 30 Men Sihon, konungen i Hesbon, ville icke
låta oss tåga genom sitt land, ty HERREN, din Gud,
förhärdade hans sinne och förstockade hans hjärta, för
att han skulle giva honom i din hand, såsom ock nu har
skett. 31 Och Herren sade till mig: »Se, jag begynner nu
att giva Sihon och hans land i ditt våld. Begynn alltså du
nu att intaga det, så att du får hans land till besittning.»
32 Och Sihon drog med allt sitt folk ut till strid mot oss, till
Jahas. 33 Men HERREN, vår Gud, gav honom i vårt
våld, och vi slogo honom jämte hans söner och allt hans
folk. 34 Och vi intogo då alla hans städer och gåvo
hela den manliga stadsbefolkningen till spillo, så ock
kvinnor och barn; vi läto ingen slippa undan. 35 Allenast
boskapen togo vi såsom byte, jämte rovet från de städer
vi intogo. 36 Från Aroer, vid bäcken Arnons strand, och
från staden i dalen ända till Gilead fanns ingen stad vars
murar voro för höga för oss; allasammans gav HERREN,
vår Gud, i vårt våld. 37 Men Ammons barns land lät
du vara, hela landsträckan utefter bäcken Jabbok, och

städerna i bergsbygden, och allt övrigt varom HERREN,
vår Gud, hade så bjudit.

3 Sedan vände vi oss åt annat håll och drogo upp åt
Basan till. Och Og, konungen i Basan, drog med allt
sitt folk ut i strid mot oss, till Edrei. **2** Men HERREN sade
till mig: »Frukta icke för honom, ty i din hand har jag
givit honom och allt hans folk och honom på samma
sätt som du gjorde med Sihon, amoréernas konung,
som bodde i Hesbon.» **3** Så gav HERREN, vår GUD, i
vår hand också Og, konungen i Basan, och allt hans
folk, och vi slogo honom och läto ingen av dem slippa
undan. **4** Och vi intogo då alla hans städer, ingen stad
fanns, som vi icke togo ifrån dem: sextio städer, hela
landsträckan Argob, Ogs rike i Basan. **5** Alla dessa
städer voro befästa med höga murar, med portar och
bommar. Därtill kom en stor mängd småstäder. **6** Och vi
gåvo dem till spillo, likasom vi hade gjort med Sihon,
konungen i Hesbon; hela den manliga stadsbefolkningen
gåvo vi till spillo, så ock kvinnor och barn. **7** Men all
boskapen och rovet från städerna togo vi såsom byte. **8**
Från amoréernas två konungar, som härskade på andra
sidan Jordan, togo vi alltså då deras land, från bäcken
Arnon ända till berget Hermon **9** -- vilket av sidonierna
kallas för Sirjon, men av amoréerna kallas för Senir -
- **10** alla städerna på slätten och hela Gilead och hela
Basan, ända till Salka och Edrei, städerna i Ogs rike, i
Basan. **11** Ty Og, konungen i Basan, var den ende som
fanns kvar av de sista rafaéerna; hans gravkista, gjord
av basalt, finnes, såsom känt är, i Rabba i Ammons
barns land; den är nio alnar lång och fyra alnar bred,
alnen beräknad efter längden av en mans underarm.
12 När vi då hade intagit detta land, gav jag den del
därav, som sträcker sig från Aroer vid bäcken Arnon,
samt hälften av Gileads bergsbygd med dess städer
åt rubeniterna och gaditerna. **13** Återstoden av Gilead
och hela Basan, Ogs rike, gav jag åt ena hälften av
Manasse stam, hela landsträckan Argob, hela Basan;
detta kallas rafaéernas land. **14** Jair, Manasses son,
fick hela landsträckan Argob, ända till gesuréernas och
maakatéernas område, och efter sitt eget namn kallade
han landet -- nämligen Basan -- för Jairs byar, såsom
det heter ännu i dag. **15** Och åt Makir gav jag Gilead. **16**
Och åt rubeniterna och gaditerna gav jag landet från
Gilead ända till Arnons dal, till dalens mitt -- den utgjorde
gränsen -- och till bäcken Jabbok, som är Ammons barns
gräns, **17** vidare Hedmarken med Jordan, som utgör
gränsen, från Kinneret ända till Pisgas sluttningar, på
östra sidan. **18** Och jag bjöd eder på den tiden och
sade: »HERREN, eder Gud, har givit eder detta land
till besittning. Men nu skolen alla I som ären stridbara
män draga väpnade åstad i spetsen för edra bröder,
Israels barn. **19** Allenast edra hustrur och barn och eder
boskap -- jag vet ju att I haven mycken boskap -- må
stanna kvar i de städer som jag har givit eder, **20** till dess
att HERREN har låtit edra bröder komma till ro, såväl
som eder, när också de hava tagit i besittning det land
som HERREN, eder Gud, vill giva dem på andra sidan
Jordan; sedan mån I vända tillbaka till de besittningar jag
har givit eder, var och en till sin besittning.» **21** Och jag
bjöd Josua på den tiden och sade: »Du har med egna
ögon sett allt vad HERREN, eder Gud, har gjort med
dessa två konungar. På samma sätt skall HERREN göra
med alla riken där du drager fram. **22** Frukten icke för
dem, ty HERREN, eder Gud, skall själv strida för eder.»
23 Och på den tiden bad jag till HERREN och sade: **24**
»Herre, HERRE, du har begynt att låta sin tjänare se
din storhet och din starka hand; ty vilken är den gud i
himmelen eller på jorden, som kan göra sådana verk
och sådana väldiga gärningar som du? **25** Så låt mig
nu få gå ditöver och se det goda landet på andra sidan
Jordan, det goda berglandet där och Libanon.» **26** Men
HERREN hade blivit förgrymmad på mig för eder skull
och ville icke höra mig, utan sade till mig: »Låt det vara
nog; tala icke vidare till mig om denna sak. **27** Stig nu
upp på toppen av Pisga, och lyft upp dina ögon mot
väster och norr och söder och öster, och se med dina
ögon; ty över denna Jordan skall du icke komma. **28**
Och insätt Josua i hans ämbete, och styrk honom att
vara frimodig och oförfärad; ty det är han som skall gå
ditöver i spetsen för detta folk, och det är han som skall
utskifta åt dem såsom arv det land du ser.» **29** Och så
stannade vi i dalen mitt emot Bet-Peor.

4 Och nu, Israel, hör de stadgar och rätter som jag
vill lära eder, för att I mån göra efter dem, på det att I
mån leva och komma in i och taga i besittning det land
som HERREN, edra fäders Gud, vill giva eder. **2** I skolen
icke lägga något till det som jag bjuder eder, och I skolen
icke taga något därifrån; I skolen hålla HERRENS, eder
Guds, bud, som jag giver eder. **3** I haven med egna
ögon sett vad HERREN har gjort i fråga om Baal-Peor,
huru HERREN, din Gud, utrotade ur ditt folk var man
som följde efter Baal-Peor. **4** Men I som höllen eder till
HERREN, eder Gud, I leven alla ännu i dag. **5** Se, jag har
lärt eder stadgar och rätter såsom HERREN, min Gud,
har bjudit mig, på det att I mån göra efter dem i det land
dit I nu kommen, för att taga det i besittning. **6** I skolen
hålla dem och göra efter dem, ty det skall tillräknas
eder såsom vishet och förstånd av andra folk. När de
få höra alla dessa stadgar, skola säga: »I sanning, ett
vist och förståndigt folk är detta stora folk.» **7** Ty vilket
annat stort folk finnes, vars gudar äro det så nära som
HERREN, vår Gud, är oss, så ofta vi åkalla honom? **8**
Och vilket annat stort folk finnes, som har stadgar och
rätter så rättfärdiga som hela denna lag, vilken jag i dag
förelägger eder? **9** Allenast tag dig till vara och akta
dig väl, så att du icke förgäter vad dina ögon sågo, och
icke låter vika ifrån ditt hjärta i all dina livsdagar, utan
kungör det för dina barn och dina barnbarn: **10** vad som

skedde den dag då du stod inför HERREN, din Gud, vid
Horeb, då HERREN sade till mig: »Församla folket till
mig, för att jag må låta dem höra mina ord; må de så
lära sig att frukta mig, så länge de leva på jorden, och
de lära sina barn detsamma.» **11** Och I trädden fram och
blevo stående nedanför berget; och berget brann i eld
ända upp till himmelen, och där var mörker, moln och
töcken. **12** Och HERREN talade till eder ur elden orden
hörden I, men I sågen ingen gestalt, I hörden allenast en
röst. **13** Och han förkunnade eder sitt förbund, som han
bjöd eder att hålla nämligen de tio orden; och han skrev
dem på två stentavlor. **14** Och mig bjöd HERREN då att
jag skulle lära eder stadgar och rätter, för att I skullen
göra efter dem i det land dit I nu dragen, till att taga det i
besittning. **15** Och eftersom I icke sågen någon gestalt
den dag då HERREN talade till eder på Horeb ur elden,
därför mån I nu noga hava akt på eder själva. **16** så
att I icke tagen eder till, vad fördärvligt är, genom att
göra eder någon beläte, något slags avgudabild, något
bild av man eller av kvinna. **17** eller någon bild av något
fyrfotadjur eller av någon bevingad fågel som flyger
under himmelen, **18** eller av något kräldjur på marken
eller av någon fisk i vattnet under jorden. **19** Och när du
lyfter dina ögon upp till himmelen och ser solen, månen
och stjärnorna, himmelens hela härskara, då må du icke
heller låta förföra dig att tillbedja dem och tjäna dem;
ty HERREN, din Gud, har givit dem åt alla folk under
hela himmelen till deras del. **20** Men eder har HERREN
tagit, och han har fört eder ut ur smältugnen, ur Egypten,
för att I skullen bliva hans arvfolk, såsom nu har skett.
21 Och HERREN vredgades på mig för eder skull, och
svor att jag icke skulle få gå över Jordan och komma
in i de goda land som HERREN, din Gud, vill giva dig
till arvedel. **22** Ty jag skall dö i detta land och icke gå
över Jordan, men I skolen gå över den och taga detta
goda land i besittning. **23** Tagen eder då till vara för att
förgäta det förbund som HERREN, eder Gud, har slutit
med eder, därigenom att I, alldeles emot HERRENS,
eder Guds, bud, gören eder något beläte, något slags
bild. **24** Ty, HERREN, din Gud, är en förtärande eld,
en nitälskande Gud. **25** Om nu så sker, när du har fått
barn och barnbarn och I haven blivit gamla i landet,
att I tagen eder till, vad fördärvligt är, genom att göra
eder något beläte, något slags bild, så att I gören vad
som är ont i HERRENS, din Guds, ögon och därmed
förtörnen honom, **26** då tager jag i dag himmel och jord
till vittnen mot eder, att I med hast skolen förgås och
utrotas ur det land dit I nu gån över Jordan, för att taga
det i besittning; I skolen då icke längre leva där, utan
skolen förvisso förgöras. **27** Och HERREN skall förströ
eder bland folken, och allenast en ringa hop av eder
skall bliva kvar bland de folk till vilka HERREN skall
föra eder. **28** Och där skolen I tjäna gudar, gjorda av
människohänder, gudar av trä och sten, som varken se
eller höra eller äta eller lukta. **29** Men när I där söken
HERREN, din Gud, då skall du finna honom, om du
frågar efter honom av allt ditt hjärta och av all din själ. **30**
När du är i nöd och allt detta vederfares dig, i kommande
dagar, då skall du vända åter till HERREN, din Gud,
och höra hans röst. **31** Ty HERREN, din Gud, är en
barmhärtig Gud. Han skall icke förgäta eller fördärva dig;
han skall icke förgäta det förbund han har ingått med
dina fäder och med ed bekräftat. **32** Ty fråga framfarna
tider, dem som hava varit före dig, från den dag då Gud
skapade människor på jorden, fråga ifrån himmelens
ena ända till den andra om någonsin något så stort som
detta har skett, eller om man har hört talas om något
som är detta likt, **33** om något folk har hört Guds röst tala
ur elden, såsom du har hört, och dock har blivit vid liv,
34 eller om någon gud har försökt att komma och hämta
ett folk åt sig ut från ett annat folk, genom hemsökelser,
tecken och under, genom krig, genom stark hand och
uträckt arm, och genom stora, fruktansvärda gärningar,
vilket allt HERREN, eder Guds, har gjort med eder i
Egypten, inför dina ögon. **35** Du har själv fått se det,
för att du skulle veta att HERREN är Gud, och ingen
annan än han. **36** Från himmelen har han låtit dig höra
sin röst för att undervisa dig, och på jorden har han låtit
dig se sin stora eld, och du har hört hans ord ur elden.
37 Eftersom han nu älskade dina fäder och utvalde deras
avkomlingar efter dem, och själv med sin stora kraft
förde dig ut ur Egypten, **38** och fördrev för dig folk som
voro större och mäktigare än du, och lät dig komma in
i deras land och gav det åt dig till arvedel, såsom nu
har skett, **39** därför skall du i dag veta och lägga på
hjärtat att HERREN är Gud, uppe i himmelen och nere
på jorden, han och ingen annan; **40** och du skall hålla
hans stadgar och bud, som jag i dag giver dig, på det
att det må gå dig väl och dina barn efter dig, och på
det att du må länge leva i det land som HERREN, din
Gud, vill giva dig för all tid. **41** Vid denna tid avskilde
Mose tre städer på andra sidan Jordan, på östra sidan,
42 till vilka en dråpare skulle kunna fly, om han hade
dräpt någon utan vett och vilja, och utan att förut hava
burit hat till honom; om han flydde till någon av dessa
städer, skulle han få bliva vid liv. **43** De voro: Beser i
öknen på slättlandet för Rubens stam, Ramot i Gilead
för Gads stam och Golan i Basan för Manasse stam. **44**
Och detta är den lag som Mose förelade Israels barn, **45**
dessa äro de vittnesbörd och stadgar och rätter som
Mose föredrog för Israels barn, sedan de hade dragit
ut ur Egypten, **46** på andra sidan Jordan i dalen, mitt
emot Bet-Peor, i Sihons land, amoréernas konungs, som
bodde i Hesbon, och som Mose och Israels barn slogo,
när de hade dragit ut ur Egypten. **47** Ty de intogo hans
land och Ogs land, konungens i Basan, amoréernas två
konungars länder, på andra sidan Jordan, på östra sidan,
48 från Aroer vid bäcken Arnons strand ända till berget

Sion, det är Hermon, 49 och hela Hedmarken på andra
sidan Jordan på östra sidan, ända till Hedmarkshavet,
nedanför Pisgas sluttningar.

5 Och Mose sammankallade hela Israel och sade till
dem: Hör, Israel, de stadgar och rätter som jag i
dag framställer för eder, och lären eder dem och hållen
dem och gören efter dem. 2 HERREN, vår Gud, slöt ett
förbund med oss på Horeb. 3 Icke med våra fäder slöt
HERREN detta förbund, utan med oss själva som stå
här i dag, oss alla som nu leva. 4 Ansikte mot ansikte
talade HERREN till eder på berget ur elden. 5 Jag stod
då mellan HERREN och eder, för att förkunna eder vad
HERREN talade, ty I fruktaden för elden och stegen icke
upp på berget. Han sade: 6 Jag är HERREN, din Gud,
som har fört dig ut ur Egyptens land, ur träldomshuset. 7
Du skall inga andra gudar hava jämte mig. 8 Du skall
icke göra dig något beläte, som är en bild vare sig av det
som är uppe i himmelen, eller av det som är i vattnet
under jorden. 9 Du skall icke tillbedja sådana, ej heller
tjäna dem; ty jag, HERREN, sin Gud, är en nitälskande
Gud, som hemsöker fädernas missgärning på barn och
efterkommande i tredje och fjärde led, när man hatar
mig, 10 men som gör nåd med tusenden, när man älskar
mig och håller mina bud. 11 Du skall icke missbruka
HERRENS, din Guds namn, ty HERREN skall icke låta
den bliva ostraffad, som missbrukar hans namn. 12 Håll
sabbatsdagen, så att du helgar den, såsom HERREN,
din Gud, har bjudit dig. 13 Sex dagar skall du arbeta
och förrätta alla dina sysslor; 14 men den sjunde dagen
är HERRENS, din Guds, sabbat; då skall du ingen
syssla förrätta, ej heller din son eller sin dotter, eller din
tjänare eller din tjänarinna, eller din oxe eller din åsna
eller någon av dina dragare, ej heller främlingen som är
hos dig inom dina portar; på det att din tjänare och din
tjänarinna må hava ro såväl som du. 15 Du skall komma
ihåg att du själv har varit träl i Egyptens land, och att
HERREN, din Gud, har fört dig ut därifrån med stark
hand och uträckt arm; därför har HERREN, din Gud
bjudit dig att hålla sabbatsdagen. 16 Hedra din fader och
din moder, såsom HERREN, din Gud har bjudit dig, på
det att du må länge leva och det må gå dig väl i det land
som HERREN, din Gud, vill giva dig. 17 Du skall icke
dräpa. 18 Du skall icke heller begå äktenskapsbrott. 19
Du skall icke heller stjäla. 20 Du skall icke heller bära
falsk vittnesbörd mot din nästa. 21 Du skall icke heller
hava begärelse till din nästas hustru. Du skall icke heller
hava lust till din nästas hus, ej heller till hans åker eller
hans tjänare eller hans tjänarinna, ej heller till hans oxe
eller hans åsna, ej heller till något som tillhör din nästa.
22 Dessa ord talade HERREN till hela eder församling på
berget, ur elden, molnskyn och töcknet, med hög röst,
och han talade så intet mer. Och han skrev dem på två
stentavlor, som han gav åt mig. 23 När I hörden rösten
ur mörkret, medan berget brann i eld, trädden I fram till
mig, alla I som voren huvudmän för edra stammar, så
ock edra äldste. 24 Och I saden: »Se, HERREN, vår
Gud, har låtit oss se sin härlighet och sin storhet, och
vi hava hört hans röst ur elden. I dag hava vi sett att
Gud kan tala med en människa och dock låta henne
bliva vid liv. 25 Varför skola vi då likväl dö? Denna stora
eld kommer ju att förtära oss. Om vi än vidare få höra
HERRENS, vår Guds, röst, så måste vi dö. 26 Ty vem
finnes väl bland allt kött som kan, såsom vi hava gjort,
höra den levande Gudens röst tala ur elden och dock
bliva vid liv? 27 Träd du fram och hör allt vad HERREN,
vår Gud, säger, och tala du till oss allt vad HERREN, vår
Gud, talar till dig, så vilja vi höra det och göra därefter.»
28 Och HERREN hörde edra ord, när I så taladen till mig;
och HERREN sade till mig: »Jag har hört de ord som
detta folk har talat till dig. De hava rätt i allt vad de hava
talat. 29 Ack att de hade sådana hjärtan, att de fruktade
mig och hölle alla mina bud alltid! Det skulle ju då gå
dem och deras barn väl evinnerligen. 30 Gå nu och säg
till dem: 'Vänden tillbaka till edra tält.' 31 Men du själv må
stanna kvar här hos mig, så skall förkunna för dig alla de
bud och stadgar och rätter som du skall lära dem, för att
de må göra efter dem i det land som jag vill giva dem till
besittning.» 32 Så hållen nu och gören vad HERREN,
eder Gud, har bjudit eder. I skolen icke vika av vare sig
till höger eller till vänster. 33 På de vägar som HERREN,
eder Gud, har bjudit eder gå skolen I alltid vandra, för att
I mån bliva vid liv och det må gå eder väl, och för att I
mån länge leva i det land som I skolen taga i besittning.

6 Och dessa äro de bud, stadgar och rätter som
HERREN, eder Gud, har bjudit mig att lära eder, för
att I skolen göra efter dem i det land dit I nu dragen, till
att taga de i besittning -- 2 detta på det att du må frukta
HERREN, din Gud, så att du håller alla hans stadgar
och bud, som jag giver dig, du med din som och din
sonson, i all dina livsdagar, och på det att du må länge
leva. 3 Så skall du nu höra, Israel, och hålla dem och
göra efter dem, för att det må gå dig väl, och för att I
mån föröka eder mycket, såsom HERREN, dina fäders
Gud, har lovat dig -- ett land som flyter av mjölk och
honung. 4 Hör, Israel! HERREN, vår gud, HERREN är
en. 5 Och du skall älska HERREN, din Gud, av allt ditt
hjärta och av all din själ och av all din kraft. 6 Dessa ord
som jag i dag giver dig skall du lägga på ditt hjärta. 7
Och du skall inskärpa dem hos dina barn och tala om
dem, när du sitter i ditt hus och när du går på vägen, när
du lägger dig och när du står upp. 8 Och du skall binda
dem såsom ett tecken på din hand, och de skola vara
såsom ett märke på din panna. 9 Och du skall skriva
dem på dörrposterna i ditt hus och på dina portar. 10 När
nu HERREN, din Gud, låter dig komma in i det land som
han med ed har lovat dina fäder, Abraham, Isak och

Jakob, att giva dig -- stora och vackra städer, som du
icke har byggt, 11 och hus, fulla med allt gott, vilka du
icke har fyllt, och uthuggna brunnar, som du icke har
huggit ut, vingårdar och olivplanteringar, som du icke har
planterat -- och när du då äter och bliver mätt, 12 så tag
dig till vara för att förgäta HERREN, som har fört dig
ut ur Egyptens land, ur träldomshuset. 13 HERREN,
din Gud, skall du frukta, och honom skall du tjäna, och
vid hans namn skall du svärja. 14 I skolen icke följa
efter andra gudar, någon av de folks gudar, som bo runt
omkring eder, 15 ty en nitälskande Gud är HERREN, din
Gud, mitt ibland dig, och du må taga dig till vara, så att
icke HERRENS, din Guds, vrede upptändes mot dig,
och han utrotar dig från jorden. 16 I skolen icke fresta
HERREN, eder Gud, såsom I frestaden honom i Massa.
17 I skolen troget hålla HERRENS, eder Guds, bud och
de vittnesbörd och stadgar som han hat givit dig. 18 Och
du skall göra vad rätt och gott är i HERRENS ögon, för
att det må gå dig väl, och för att du må komma in i det
goda land som HERREN med ed har lovat åt dina fäder,
och taga det i besittning, 19 därigenom att han driver
undan för dig all dina fiender, såsom HERREN har lovat.
20 När din son i framtiden frågar dig: »Vad betyda de
vittnesbörd och stadgar och rätter som HERREN, vår
Gud, har givit eder?» 21 då skall du svara din son: »Vi
voro Faraos trälar i Egypten, men med stark hand förde
HERREN oss ut ur Egypten. 22 Och HERREN gjorde
stora och gruvliga tecken och under i Egypten på Farao
och hela hans hus inför våra ögon. 23 Men oss förde
han ut därifrån, för att låta oss komma in och giva oss
det land som han med ed har lovat åt våra fäder. 24 Och
HERREN bjöd oss att göra efter all dessa stadgar och
att frukta HERREN, vår Gud, för att det alltid skulle gå
oss väl, i det att han behölle oss vid liv, såsom ock hittills
har skett. 25 Och det skall lända oss till rättfärdighet, när
vi hålla och göra efter alla dessa bud, inför HERREN,
vår Guds, ansikte, såsom han har bjudit oss.»

7 När HERREN, din Gud låter dig komma in i det land di
du nu går, för att taga i besittning, och när han för dig
förjagar stora folk -- hetiterna, girgaséerna, amoréerna,
kananéerna, perisséerna, hivéerna och jebuséerna, sju
folk, större och mäktigare än du -- 2 när HERREN, din
Gud, giver dessa i ditt våld och du slår dem, då skall
du giva dem till spillo; du skall icke sluta förbund med
dem eller visa dem nåd. 3 Du skall icke befrynda dig
med dem; dina döttrar skall du icke giva åt deras söner,
och deras döttrar skall du icke taga till hustrur åt dina
söner. 4 Ty de skola då förleda dina söner att vika av
ifrån mig och tjäna andra gudar, och HERRENS vrede
skall då upptändas mot eder och han skall med hast
förgöra dig. 5 Utan så skolen I göra med dem I skolen
bryta ned deras altaren och slå sönder deras stoder och
hugga ned deras Aseror och bränna upp deras beläten i
eld. 6 Ty du är ett folk som är helgat åt HERREN, din
Gud; dig har HERREN, din Gud, utvalt till att vara hans
egendomsfolk, framför alla andra folk på jorden. 7 Icke
därför att I voren större än alla andra folk var det som
HERREN fäste sig vid eder och utvalde eder, ty I ären ju
mindre än alla andra folk; 8 utan därför att HERREN
älskade eder och ville hålla den ed som han hade svurit
fäder, därför förde HERREN eder ut med stark hand
och förlossade dig ur träldomshuset, ur Faraos, den
egyptiske konungens, hand. 9 Så skall du nu veta att
HERREN, din Gud, är den rätte Guden, den trofaste
Guden, som håller förbund och bevarar nåd intill tusende
led, när man älskar honom och håller hans bud, 10 men
som utan förskoning vedergäller och förgör dem som
hata honom. Han dröjer icke, när det gäller dem som
hata honom; utan förskoning vedergäller han dem. 11
Så håll nu de bud och stadgar och rätter som jag i dag
giver dig, och gör efter dem. 12 Om I nu hören dessa
rätter och hållen dem och gören efter dem, så skall
HERREN, din Gud, till lön därför låta sitt förbund och
sin nåd bestå, vad han med ed lovade dina fäder. 13
Han skall då älska dig och välsigna sitt livs frukt och din
marks frukt, din säd, ditt vin och din olja, dina fäkreaturs
avföda och din småboskaps avel, i det land som han
med ed har lovat dina fäder att giva dig. 14 Välsignad
skall du bliva framför alla andra folk; bland dina män
och kvinnor skall ingen vara ofruktsam, ej heller bland
din boskap. 15 Och HERREN skall avvända från dig all
krankhet; ingen av Egyptens alla svåra sjukdomar, som
du väl känner, skall han lägga på dig; han skall i stället
låta dem komma över alla dem som hata dig. 16 Och
alla de folk som HERREN, din Gud, giver i din hand skall
du utrota; du skall icke visa dem någon skonsamhet.
Du skall icke heller tjäna deras gudar, ty detta kunde
bliva en snara för dig. 17 Om du ock säger vid dig
själv: »Dessa folk äro större än jag; huru skall jag kunna
fördriva dem?», 18 så må du dock icke frukta för dem; du
skall tänka på vad HERREN, din Gud gjorde med Farao
och med all egyptierna, 19 på de stora hemsökelser
som du med egna ögon såg, och på de tecken och
under och på den starka hand och uträckta arm varmed
HERREN, din Gud, förde dig ut. På samma sätt skall
HERREN, din Gud, nu göra med alla de folk som du
fruktar för. 20 Därtill skall HERREN, din Gud, sända
getingar över dem, till dess att de som äro kvar och hålla
sig gömda för dig hava blivit utrotade. 21 Du må icke
förskräckas för dem, ty HERREN, din Gud, är mitt ibland
dig, en stor och fruktansvärd Gud. 22 Och HERREN, din
Gud, skall förjaga dessa hedningar för dig, men blott
småningom. Du skall icke med hast få förgöra dem, på
det att vilddjuren icke må föröka sig till din skada. 23
HERREN, din Gud, skall giva dem i ditt våld och sända
stor förvirring bland dem, till dess att de förgöras. 24
Och han skall giva deras konungar i din hand, och du
skall utrota till och med deras namn, så att de icke mer

finnas under himmelen. Ingen skall kunna stå dig emot,
till dess du har förgjort dem. 25 Deras gudabeläten skola
I bränna upp i eld. Du skall icke hava begärelse till det
silver och det guld som finnes på dem, och icke taga
något av detta för din räkning, på det att du icke må
snärjas därav; ty en styggelse är det för HERREN, din
Gud. 26 Och du skall icke låta någon styggelse komma
in i ditt hus, på det att du icke också själv må bliva given
till spillo. Du skall räkna det såsom en skändlighet och
en styggelse, ty det är givet till spillo.

8 Alla de bud som jag i dag giver dig skolen I hållen,
och efter dem skolen I göra, för att I mån komma in i
och taga i besittning det land som HERREN med ed har
lovat åt edra fäder. 2 Och du skall komma ihåg allt vad
som har skett på den väg HERREN, din Gud, nu i fyrtio
åt har låtit dig vandra i öknen, för att tukta dig och pröva
dig, så att han kunde förnimma vad som var i ditt hjärta:
om du ville hålla hans bud eller icke. 3 Ja, han tuktade
dig och lät dig hungra, och han gav dig manna att äta,
en mat som du förut icke visste av, och som icke heller
dina fäder visste av; på det att han skulle lära dig förstå
att människan lever icke allenast av bröd, utan att hon
lever av allt det som utgår av HERRENS mun. 4 Dina
kläder blevo icke utslitna på dig, och din fot svullnade
icke under dessa fyrtio år. 5 Så skall du då förstå i ditt
hjärta att HERREN, din Gud, fostrar dig, såsom en man
fostrar sin son; 6 och du skall hålla HERRENS, din
Guds, bud, så att du vandrar på hans vägar och fruktar
honom. 7 Ty HERREN, din Gud, låter dig nu komma in i
ett gott land, ett land där vattenbäckar, källor och djupa
vatten flöda fram i dalar och på berg, 8 ett land med
vete och korn, med vinträd, fikonträd och granatträd, ett
land med ädla olivträd och med honung, 9 ett land där
du icke skall äta ditt bröd i torftighet, där intet skall fattas
dig, ett land vars stenar innehålla järn, och ur vars berg
du skall bryta koppar. 10 Där skall du äta och bliva mätt,
och du skall så lova HERREN, din Gud, för det goda
land som han har givit dig. 11 Tag dig då till vara för att
förgäta HERREN, din Gud, så att du icke håller hans
bud och rätter och stadgar, som jag i dag giver dig. 12
Ja, när du äter och bliver mätt, och bygger vackra hus
och bor i dem, 13 när dina fäkreatur och din småboskap
förökas, och ditt silver och guld förökas, och allt annat
du har förökas, 14 då må ditt hjärta icke bliva högmodigt,
så att du förgäter HERREN, din Gud, som har fört dig ut
ur Egyptens land, ur träldomshuset. 15 och som har lett
dig genom den stora och fruktansvärda öknen, bland
giftiga ormar och skorpioner, över förtorkad mark, där
intet vatten åt dig komma ut ur den hårda klippan, 16
och som gav dig manna att äta i öknen, en mat som
dina fäder icke visste av -- detta på det att han skulle
tukta dig och pröva dig, för att sedan kunna göra dig
gott. 17 Du må icke säga vid dig själv: »Min egen kraft
och min hands styrka har förskaffat mig denna rikedom»,
18 utan du må komma ihåg att det är HERREN, din Gud,
som giver dig kraft att förvärva rikedom, därför att han
vill upprätta det förbund som han med ed har ingått med
dina fäder -- såsom och hittills har skett. 19 Men om du
förgäter HERREN, din Gud, och följer efter andra gudar
och tjänar dem och tillbeder dem, så betygar jag i dag
inför eder att I förvisso skolen förgås. 20 På samma sätt
som hedningarna som HERREN förgör för eder skolen
också I då förgås, därför att I icke hörden HERRENS,
eder Guds röst.

9 Hör, Israel! Du går nu över Jordan, för att komma
ditin och underlägga dig folk, större och mäktigare
än du, städer, stora och befästa upp mot himmelen, 2
anakiternas stora och resliga folkstam, som du själv
känner, och om vilken du har hört att man säger: »Vem
kan stå emot Anaks barn!» 3 Så skall du nu veta att
HERREN, din Gud, är den som går framför dig, såsom
en förtärande eld; han skall förgöra dem, och han skall
förgöra dem, och han skall ödmjuka dem för dig, och
du skall fördriva dem och utrota dem med hast, såsom
HERREN har lovat dig. 4 Då nu HERREN, din Gud,
driver dem undan för dig, må du icke säga vid dig
själv: »För min rättfärdighets skull har HERREN låtit
mig komma in i detta land och taga det i besittning.»
Ty dessa hedningars ogudaktighet är det som gör att
HERREN fördriver dem för dig. 5 Icke din rättfärdighet
och din rättsinnighet är det som gör att du får komma
in i deras land och taga det i besittning, utan dessa
hedningars ogudaktighet är det som gör att HERREN,
din Gud, fördriver dem för dig. Så vill ock HERREN
uppfylla vad han med ed har lovat dina fäder, Abraham,
Isak och Jakob. 6 Därför må du nu veta att det icke är
din rättfärdighet som gör att HERREN, din Gud, vill giva
dig detta goda land till besittning; ty du är ett hårdnackat
folk. 7 Kom ihåg, förgät icke, huru du i öknen förtörnade
HERREN, din Gud. Allt ifrån den dag då du drog ut ur
Egyptens land, ända till dess I nu haven kommit hit,
haven I varit genstäviga mot HERREN. 8 Vid Horeb
förtörnaden I HERREN, och HERREN vredgades på
eder, så att han ville förgöra eder. 9 När jag hade stigit
upp på berget för att taga emot stentavlorna, det förbunds
tavlor, som HERREN hade slutit med eder, stannade
jag på berget i fyrtio dagar och fyrtio nätter, utan att äta
och utan att dricka. 10 Och HERREN gav mig de två
stentavlorna, på vilka Gud hade skrivit med sitt finger;
vad där stod var alldeles lika med de ord HERREN
hade talat med eder på berget ur elden, den dag då I
voren församlade där. 11 Och när de fyrtio dagarna och
de fyrtio nätterna voro förlidna, gav HERREN mig de
två stentavlorna, förbundets tavlor. 12 Och HERREN
sade till mig: »Stå upp och gå med hast ned härifrån,
ty ditt folk, som du har fört ut ur Egypten, har tagit sig
till, vad fördärvligt är. De hava redan vikit av ifrån den
väg som jag bjöd dem gå; de hava gjort sig ett gjutet

beläte.» 13 Och HERREN talade till mig och sade: »jag
har sett att detta folk är ett hårdnackat folk. 14 Lämna
mig i fred, ty jag vill förgöra dem och utplåna deras
namn, så att det icke mer finnes under himmelen; dig
vill jag sedan göra till ett folk som är mäktigare och
större än detta.» 15 Då vände jag mig om och steg ned
från berget, som brann i eld; och jag hade i mina båda
händer förbundets två tavlor. 16 Och jag fick då se att I
haven syndat mot HERREN, eder Gud: I haden gjort
eder en gjuten kalv; så haden I redan vikit av ifrån den
väg som HERREN hade bjudit eder gå. 17 Då fattade
jag i de båda tavlorna och kastade dem ifrån mig med
båda händerna och slog sönder dem inför edra ögon.
18 Och jag föll ned inför HERRENS ansikte och låg så,
likasom förra gången i fyrtio dagar och fyrtio nätter, utan
att äta och utan att dricka, för all den synds skulle som I
haden begått genom att göra vad ont var i HERRENS
ögon, till att förtörna honom. 19 Ty jag fruktade för den
vrede och förbittring mot eder, av vilken HERREN hade
blivit så uppfylld att han ville förgöra eder. Och HERREN
hörde mig även denna gång. 20 Också på Aron blev
HERREN mycket vred, så att han ville förgöra honom,
och jag bad då jämväl för Aron. 21 Sedan tog jag kalven,
syndabelätet som I haden gjort, och brände den i eld
och krossade sönder den väl, till dess att den blev fint
stoft, och det stoftet kastade jag i bäcken som flöt ned
från berget. 22 I Tabeera, i Massa och i Kibrot-Hattaava
förtörnaden I ock HERREN. 23 Och när HERREN ville
sända eder åstad från Kades-Barnea och sade: »Dragen
upp och intagen det land som jag har givit eder», då
voren I gensträviga mot HERREN, eder Guds, befallning
och trodden honom icke och hörden icke hans röst. 24
Ja, gensträviga haven I varit mot HERREN allt ifrån den
dag då jag lärde känna eder. 25 Så föll jag då ned inför
HERRENS ansikte och låg så i de fyrtio dagarna och
de fyrtio nätterna; ty HERREN hade sagt att han ville
förgöra eder. 26 Och jag bad till HERREN och sade:
»Herre, HERRE, fördärva icke ditt folk och din arvedel,
som du har förlossat med din stora makt, och som du
med stark hand har fört ut ur Egypten. 27 Tänk på dina
tjänare Abraham, Isak och Jakob, se icke på detta folks
hårdhet, ogudaktighet och synd; 28 på det att man icke
må säga i det land varur du har fört oss ut: 'Därför att
HERREN, icke förmådde föra dem in i det land som han
hade lovat åt dem, och därför att han hatade dem, förde
han dem ut och lät dem dö i öknen.' 29 De äro ju ditt folk
och din arvedel, som du har fört ut med din stora kraft
och din uträckta arm.»

10 På den tiden sade HERREN till mig: »Hugg ut
åt dig två stentavlor, likadana som de förra voro,
och stig upp till mig på berget; gör dig och en ark av
trä. 2 Och sedan jag har skrivit på tavlorna samma ord
som stodo på de förra tavlorna, vilka du slog sönder,
skall du lägga dem i arken.» 3 Så gjorde jag då en ark
av akacieträ och högg ut två stentavlor, likadana som
de förra voro. Och jag steg upp på berget och hade
med mig de två tavlorna. 4 Och han skrev på tavlorna
detsamma som var skrivet förra gången, de tio ord som
HERREN hade talat till eder på berget ur elden, den
dag då I voren församlade där. Och HERREN gav dem
åt mig. 5 Sedan vända jag mig om och steg ned från
berget och lade tavlorna i arken som jag hade gjort, och
där fingo de ligga, såsom HERREN hade bjudit mig. 6
Och Israels barn bröto upp från Beerot-Bene-Jaakan och
tågade till Mosera. Där dog Aron och blev där också
begraven; och hans som Eleasar blev präst i hans ställe.
7 Därifrån bröto de upp och tågade till Gudgoda, och
från Gudgoda, och från Gudgoda till Jotbata, en trakt
som var rik på vattenbäckar. 8 På den tiden avskilde
HERREN Levi stam till att bära HERRENS förbundsark,
till att stå inför HERRENS ansikte och göra tjänst inför
honom, och till att välsigna i hans namn, såsom den har
att göra ännu i dag. 9 Därför fick Levi ingen lott eller
arvedel jämte sina bröder. HERREN är hans arvedel,
såsom HERREN, din Gud, har sagt honom. 10 Och jag
stannade på berget lika länge som förra gången, fyrtio
dagar och fyrtio nätter; och HERREN hörde mig också
denna gång: HERREN ville icke fördärva mig. 11 Och
HERREN sade till mig: »Stå upp och gå åstad framför
folket, och låt dem bryta upp, för att de må komma in i
och taga i besittning det land som jag med ed har lovat
deras fäder att giva dem.» 12 Och nu Israel, var är det
som HERREN, din Gud, fordrar av dig annat än att du
fruktar HERREN, din Gud, att du alltid vandrar på hans
vägar och älskar honom, och att du tjänar HERREN, din
Gud, av allt ditt hjärta och av all din själ, 13 så att du
håller HERRENS bud och stadgar, som jag i dag giver
dig, på det att det må gå dig väl? 14 Se, HERREN,
din Gud, tillhör himlarna och himlarnas himmel, jorden
och allt vad därpå är; 15 men allenast vid dina fäder
fäste sig HERREN och älskade dem; och han utvalde
deras avkomlingar efter dem, han utvalde eder bland alla
folk, såsom I nu själva sen. 16 Omskären därför edert
hjärtas förhud, och varen icke länge hårdnackade. 17 Ty
HERREN, eder Gud, är gudarnas Gud och herrarnas
Herre, den store, den väldige och fruktansvärde Guden,
som icke har anseende till personen och icke tager
mutor; 18 som skaffar den faderlöse och änkan rätt, och
som älskar främlingen och giver honom mat och kläder.
19 Därför skolen också I älska främlingen; I haven ju
själva varit främlingar i Egyptens land. 20 HERREN, din
Gud, skall du frukta, honom skall du tjäna, och till honom
skall du hålla dig, och vid hans namn skall du svärja. 21
Han är ditt lov, och han din Gud, som har gjort med dig
de stora och underbara gärningar som du med egna
ögon har sett. 22 Sjuttio personer voro dina fäder, som

drogo ned till Egypten, men nu har HERREN, din Gud,
gjort dig talrik såsom himmelens stjärnor.

11 Så skall du nu älska HERREN, din Gud, och hålla
vad han bjuder dig hålla, hans stadgar och rätter
och bud, alltid. **2** Och besinnen i dag -- jag talar nu icke
om edra barn, som icke hava förnummit och sett det --
huru HERREN, eder Gud, har fostrat eder, besinnen
hans storhet, hans starka hand och hans uträckta arm,
3 de tecken och gärningar som han gjorde i Egypten,
med Farao, konungen i Egypten, och med hela hans
land, **4** och vad han gjorde med egyptiernas här, med
deras hästar och vagnar, huru han lät Röda havets
vatten strömma över dem, när de förföljde eder, och huru
HERREN då förgjorde dem, så att de nu icke mer äro
till; **5** och vad han gjorde med eder i öknen, ända till
dess I kommen hit, **6** och vad han gjorde med Datan
och Abiram, Eliabs, Rubens sons, söner, huru jorden
öppnade sin mun och uppslukade dem med deras hus
och deras tält och allt levande som följde dem, och detta
mitt i hela Israel. **7** Ty I haven ju med egna ögon sett alla
de stora gärningar som HERREN har gjort. **8** Så hållen
då alla de bud som jag i dag giver dig, på det att I med
frimodighet mån kunna gå in i och intaga det land dit I nu
dragen, för att taga det i besittning, **9** och på det att I mån
länge leva i det land som HERREN med ed har lovat
edra fäder att giva åt dem och deras efterkommande, ett
land som flyter av mjölk och honung. **10** Ty det land dit
du nu kommer, för att taga det i besittning, är icke såsom
Egyptens land, varifrån I haven dragit ut, där du måste
trampa upp vatten till den säd du sådde, såsom man gör
i en kökträdgård; **11** nej, det land dit I nu dragen, för att
taga det i besittning, är ett land med berg och dalar, som
får vatten att dricka genom himmelens regn, **12** ett land
som HERREN, din Gud, låter sig vårda om, och på vilket
HERRENS, din Guds, ögon beständigt vila, från årets
begynnelse till årets slut. **13** Om i nu hören de bud som
jag i dag giver eder, så att I älsken HERREN, eder Gud,
och tjänen honom av allt edert hjärta och av all eder själ,
14 så skall jag giva åt edert land regn i rätt tid, höstregn
och vårregn, och du skall få inbärga din säd och ditt vin
och din olja. **15** Och jag skall giva din boskap gräs på
din mark; och du skall äta och bliva mätt. **16** Men tagen
eder till vara, låten icke edra hjärtan bliva förförda, så att
I viken av och tjänen andra gudar och tillbedjen dem;
17 ty då skall HERRENS vrede upptändas mot eder,
och han skall tillsluta himmelen, så att regn icke faller
och marken icke giver sin gröda; och I skolen med hast
bliva utrotade ur det goda land som HERREN vill giva
eder. **18** Så skolen I nu lägga dessa mina ord på edert
hjärta och edert sinne, och I skolen binda dem såsom ett
tecken på eder hand, och de skola vara såsom ett märke
på eder panna; **19** och I skolen lära edra barn dem, i det
att du talar om dem, när du sitter i ditt hus och när du
står upp. **20** och du skall skriva dem på dörrposterna i
ditt hus och på dina portar; **21** på det att I och edra barn
mån länge få bo i det land som HERREN med ed har
lovat edra fäder att giva dem, lika länge som himmelen
välver sig över jorden. **22** Ty om I hållen alla dessa bud
som jag giver eder och gören efter dem, så att I älsken
HERREN, eder Gud, och alltid vandren på hans vägar
och hållen eder till honom, **23** då skall HERREN fördriva
alla dessa folk för eder, och I skolen underlägga eder
folk som äro större och mäktigare än I. **24** Var ort eder
fot beträder skall bliva eder. Från öknen till Libanon, ifrån
floden -- floden Frat -- ända till Västra havet skall edert
område sträcka sig. **25** Ingen skall kunna stå eder emot.
Fruktan och förskräckelse för eder skall HERREN, eder
Gud, låta komma över hela det land I beträden, såsom
han har lovat eder. **26** Se, jag förelägger eder i dag
välsignelse och förbannelse: **27** välsignelse, om I hören
HERRENS eder Guds, bud, som jag i dag giver eder, **28**
och förbannelse, om I icke hören HERRENS, eder Guds,
bud, utan viken av ifrån den väg jag i dag bjuder eder
gå och följen efter andra gudar, som I icke kännen. **29**
Och när HERREN, din Gud, har låtit dig komma in i det
land dit du nu går, för att taga det i besittning, skall du
låta berget Gerissim bliva platsen för välsignelsen och
berget Ebal platsen för förbannelsen. **30** (Dessa berg
ligga, såsom känt är, på andra sidan Jordan, bortom
Västra vägen, i hedmarkskananéernas land, mitt emot
Gilgal, bredvid Mores terebintlund.) **31** Ty I gån nu över
Jordan, för att komma in i och taga i besittning det land
som HERREN, eder Gud, vill giva eder; I skolen taga
det i besittning och bo där. **32** Hållen då alla de stadgar
och rätter som jag i dag förelägger eder, och gören efter
dem.

12 Dessa äro de stadgar och rätter som I skolen
hålla och iakttaga i det land som HERREN, dina
fäders Gud, har givit dig till besittning; så länge I leven
på jorden skolen I hålla dem. **2** I skolen i grund föröda
alla platser där de folk som I fördriven hava hållit sin
gudstjänst, vare sig detta har skett på höga berg och
höjder eller någonstädes under gröna träd. **3** I skolen
bryta ned deras altaren och slå sönder deras stoder och
bränna upp deras Aseror i eld och hugga ned deras
gudabeläten, och I skolen utrota deras namn från sådana
platser. **4** När I tillbedjen HERREN, eder Gud, skolen I
icke göra såsom de, **5** utan den plats som HERREN,
eder Gud, utväljer inom någon av edra stammar till att
där fästa sitt namn, denna boning skolen I söka och
dit skall du gå. **6** Och dit skolen I föra edra brännoffer
och slaktoffer, eder tionde, vad edra händer bära fram
såsom offergärd, edra löftesoffer och frivilliga offer och
det förstfödda av edra fäkreatur och eder småboskap.
7 Och där skolen I äta inför HERRENS, eder Guds,
ansikte, och glädja eder med edert husfolk över allt vad I
haven förvärvat, allt varmed HERREN, din Gud, vara
rättast; **8** I skolen då icke göra såsom vi nu göra här, var

och en vad honom tyckes vara rättast. 9 I haven ju ännu
icke kommit till ro och till den arvedel som HERREN, din
Gud, vill giva dig. 10 Men när I haven gått över Jordan
och bon i det land som HERREN, eder Gud, vill giva
eder till arvedel, och när han har låtit eder få ro för alla
edra fiender runt omkring, då att I bon i trygghet, 11 då
skolen I till den plats som HERREN, eder Gud, utväljer
till boning åt sitt namn föra allt vad jag nu bjuder eder:
edra brännoffer och slaktoffer, eder tionde, vad edra
händer bära fram såsom offergärd, så ock alla de utvalda
löftesoffer som I loven HERREN. 12 Och så skolen I
glädja eder inför HERREN, eder Guds, ansikte, med
edra söner och döttrar, edra tjänare och tjänarinnor, och
med leviten som bor inom edra portar, ty han har ju ingen
lott eller arvedel med eder. 13 Tag dig till vara för att
offra dina brännoffer på någon annan plats som kan falla
din in; 14 nej, på den plats HERREN utväljer inom en av
dina stammar, där skall du offra dina brännoffer, och där
skall du göra allt vad jag eljest bjuder dig. 15 Dock får
du, så mycket dig lyster, slakta och äta kött inom vilken
som helst av dina städer, i mån av den välsignelse som
HERREN, din Gud, giver dig. Både den som är oren och
den som är ren må äta därav, såsom vore det gasell-
eller hjortkött. 16 Men blodet skolen I icke förtära I skolen
gjuta ut det på jorden såsom vatten. 17 Du får alltså icke
hemma inom dina portar äta tionde av din säd, ditt vin
och din olja, ej heller det förstfödda av dina fäkreatur och
din småboskap, ej heller något av de löftesoffer som du
lovar, eller av dina frivilliga offer, eller av det din hand bär
fram såsom offergärd; 18 utan inför HERREN, din Guds,
ansikte, på den plats som HERREN, din Gud, utväljer
skall du äta sådant, med din son och din dotter, din
tjänare och din tjänarinna, och med leviten som bor inom
dina portar; och så skall du glädja dig inför HERRENS,
din Guds, ansikte över allt vad du har förvärvat. 19 Tag
dig till vara för att glömma bort leviten, så länge du lever
i ditt land. 20 Om du alltså, när HERREN, din Gud, har
utvidgat ditt område, såsom han har lovat dig, tänker så:
»Jag vill äta kött» -- ifall det nu lyster för dig att äta kött -
- så må du då äta kött, så mycket dig lyster. 21 Om den
plats som HERREN, din Gud, utväljer till att där fästa sitt
namn ligger för avlägset för dig, så må du, i enlighet
med vad jag har bjudit dig, slakta av de fäkreatur och
av den småboskap som HERREN har givit dig, och äta
därav hemma inom dina portar, så mycket av din lyster.
22 Men du skall äta på samma sätt som man äter gasell-
eller hjortkött; både den som är oren och den som är
ren må äta därav. 23 Allenast skall du vara ståndaktig
i att icke förtära blodet; ty blodet är själen, och själen
skall du icke förtära med köttet. 24 Du skall icke förtära
det; du skall gjuta ut det på jorden såsom vatten. 25 Du
skall icke förtära det, på det att det må gå dig väl och
dina barn efter dig, när du göra vad rätt är i HERRENS
ögon. 26 Men de heliga gåvor som du vill bära fram,
och dina löftesoffer, dem skall du föra med dig till den
plats som HERREN utväljer. 27 Och av dina brännoffer
skall du offra både köttet och blodet på HERRENS, din
Guds, altare. Av dina slaktoffer däremot skall väl blodet
gjutas ut på HERRENS, din Guds, altare, men köttet
må du äta. 28 Alla dessa bud som jag giver dig skall
du hålla och höra, för att det må gå dig väl och dina
barn efter dig, till evig tid, när du gör var gott och rätt är i
HERRENS, din Guds, ögon. 29 När HERREN, din Gud,
har utrotat de folk till vilka du nu kommer, för att fördriva
dem för dig, när du alltså har fördrivit dessa och bosatt
dig i deras land, 30 tag dig då till vara för att bliva snärjd,
så att du efterföljer dem, sedan de hava blivit förgjorda
för dig; fråga icke efter deras gudar, så att du säger: »På
vad sätt höllo dessa folk sin gudstjänst? Så vill också jag
göra.» 31 Nej, på det sättet skall icke du göra, när du
tillbeder HERREN, din Gud, ty allt som är en styggelse
för HERREN, och som han hatar, det hava de gjort till
sina gudars ära; ja, de gå så långt att de bränna upp
sina söner och döttrar i eld åt sina gudar. 32 Allt vad jag
bjuder eder, det skolen I hålla och göra. Du skall icke
lägga något därtill och icke taga något därifrån.

13 Om en profet eller en som har drömmar uppstår
bland dig, och han utlovar åt dig något tecken eller
under, 2 och sedan det tecken eller under, verkligen
inträffar, varom han talade med dig, i det att han sade:
»Låt oss efterfölja och tjäna andra gudar, som I icke
kännen», 3 så skall du ändå icke höra på den profetens
ord eller på den drömmaren, ty HERREN, eder Gud,
sätter eder därmed allenast på prov, för att förnimma
om I älsken HERREN, eder Gud, av allt edert hjärta
och av all eder själ. 4 HERREN, eder Gud, skolen I
efterfölja, honom skolen I frukta, hans bud skolen I hålla,
hans röst skolen I höra, honom skolen I tjäna, och till
honom skolen I hålla eder. 5 Men den profeten eller
drömmaren skall dödas, ty han predikade avfall från
HERREN, eder Gud, som har fört eder ut ur Egyptens
land och förlossat dig ur träldomshuset; och han ville
förföra dig till att övergiva den väg som HERREN, din
Gud, har bjudit dig att vandra. Du skall skaffa bort ifrån
dig vad ont är. 6 Om din broder, din moders son, eller
din son eller din dotter, eller hustrun i din famn, eller
din vän som är för dig såsom ditt eget liv, om någon
av dessa i hemlighet vill förleda dig, i det han säger:
»Låt oss gå åstad och tjäna andra gudar, som varken
du eller dina fäder hava känt» 7 -- gudar hos de folk
som bo runt omkring eder, nära dig eller fjärran ifrån dig,
från jordens ena ända till den andra -- 8 så skall du icke
göra honom till viljes eller höra på honom. Du skall icke
visa honom någon skonsamhet eller hava misskund och
undseende med honom, 9 utan du skall dräpa honom:
först skall din egen hand lyftas mot honom för att döda
honom, och sedan hela folkets hand. 10 Och du skall

stena honom till döds, därför att han sökte förföra dig
till att övergiva HERREN, din Gud, som har fört dig ut
ur Egyptens land, ur träldomshuset. 11 Och hela Israel
skall höra detta och frukta, och man skall sedan icke
mer göra något sådant ont bland dig. 12 Om du får höra
att man i någon av de städer, som HERREN vill giva
dig till att bo i, berättar 13 att män hava uppstått bland
dig, onda män som förföra invånarna i sin stad, i det
att de säga: »Låt oss gå åstad och tjäna andra gudar,
som I icke kännen», 14 så skall du noga undersöka
och rannsaka och efterforska; om det då befinnes vara
sant och visst att en sådan styggelse har blivit förövad
bland dig, 15 så skall du slå den stadens invånare med
svärdsegg; du skall giva den och allt vad däri är till spillo;
också boskapen där skall du slå med svärdsegg. 16 Och
allt byte du får där skall du samla ihop mitt på torget, och
därefter skall du bränna upp staden i eld, med allt byte
du får där, såsom ett heloffer åt HERREN, din Gud; den
skall bliva en grushög för evärdlig tid, aldrig mer skall
den byggas upp. 17 Låt intet av det tillspillogivna låda vi
din hand, på det att HERREN må vända sig ifrån sin
vredes glöd och låta barmhärtighet vederfaras dig och
förbarma sig över dig och föröka dig, såsom han med ed
har lovat dina fäder att göra, 18 om du nämligen hör
HERRENS, din Guds, röst, så att du håller alla hans bud,
som jag i dag giver dig, och gör vad rätt är i HERRENS,
din Guds, ögon.

14 I ären Herrens, eder Guds, barn. I skolen icke
rista några märken på eder eller göra eder skalliga
ovanför pannan för någon död; 2 ty du är ett folk som är
helgat åt Herren, din Gud, och dig har Herren utvalt till
att vara hans egendomsfolk framför alla andra folk på
jorden. 3 Du skall icke äta något som är en styggelse.
4 Dessa äro de fyrfotadjur som I från äta: fäkreatur, får
och getter, hjort, 5 gasell, dovhjort, stenbock, dison,
teoantilop och semer, 6 alla de fyrfotadjur som hava
klövar och hava dem helkluvna i två hälfter, och som
idissla; sådana fyrfotadjur från I äta. 7 Men dessa skolen
I icke äta av de idisslande djuren och av dem som hava
genomkluvna klövar: kamelen, haren och klippdassen, ty
de idissla väl, men de hava icke klövar, de skola gälla
för eder som orena; 8 svinet, ty det har väl klövar, men
det idisslar icke, det skall gälla för eder såsom orent.
Av dessa djurs kött skolen I icke äta, ej heller skolen I
komma vid deras döda kroppar. 9 Detta är vad I från äta
av allt det som lever i vattnet: allt det som har fenor och
fjäll från I äta. 10 Men intet som icke har fenor och fjäll
skolen I äta; det skall gälla för eder så som orent. 11
Alla rena fåglar från I äta. 12 Men dessa fåglar skolen I
icke äta: örnen, lammgamen, havsörnen, 13 raafågeln,
falken, gladan med dess arter, 14 alla slags korpar efter
deras arter, 15 strutsen tahemasfågeln, fiskmåsen, höken
med dess arter, 16 ugglan, uven tinsemetfågeln, 17
pelikanen, asgamen, dykfågeln, 18 hägern, regnpiparen
med dess arter, härfågeln och flädermusen. 19 Alla
flygande smådjur skola ock gälla för eder såsom orena,
de skola icke ätas. 20 Men alla rena flygande djur från I
äta. 21 I skolen icke äta något självdött; åt främlingen
som bo inom dina portar må du giva sådant, och han må
äta det; eller ock må du sälja det åt en utlänning. Ty du
är ett folk som är helgat HERREN, din Gud. Du skall
icke koka en killing i dess moders mjölk. 22 Tionde skall
du giva av all sädesgröda som för vart år växer på din
åker, 23 och du skall äta den inför Herrens, din Guds,
ansikte, på den plats som han utväljer till boning åt sitt
namn: tionden av din säd, ditt vin och din olja, så ock
din förstfödda av dina fäkreatur och din småboskap; ty
du skall lära att frukta Herren, din Gud, alltid. 24 Men
om vägen är dig för lång, så att du icke förmår föra det
dit, eftersom den plats som Herren, din Gud, utväljer till
att där fästa sitt namn ligger för avlägset för dig -- då
nu Herren, din Gud, välsigna dig -- 25 så må du sälja
det och knyta in penningarna och taga dem med dig
och gå till den plats som Herren, din Gud, utväljer. 26
Och du må köpa för penningarna vadhelst dig lyster
fäkreatur eller småboskap, eller vin eller andra starka
drycker eller vad du eljest kan åstunda; och så skall du
hålla måltid där inför HERRENS, din Guds, ansikte och
glädja dig med ditt husfolk. 27 Och leviten som bor inom
dina portar skall du då icke glömma bort, ty han har
ingen lott eller arvedel jämte dig. 28 Vid slutet av vart
tredje år skall du avskilja all tionde av vad du har fått i
avkastning under det året och lägga upp det inom dina
städer. 29 Och sedan skall leviten få komma, han som
ingen lott eller arvedel har jämte dig, så ock främlingen
och den faderlöse och änkan som bo inom dina portar;
och då skola äta och bliva mätta. Så skall du göra, för
att Herren din Gud, må välsigna dig i alla dina händers
verk, i allt vad du gör.

15 Vart sjunde år skall du låta vara ett friår. 2 Och
så skall förhålla sig med det friåret: Var långivare
som har lånat något åt sin nästa skall då efterskänka sin
fordran. Han får då icke kräva sin nästa och broder, ty ett
HERRENS friår har då blivit utlyst. 3 En utlänning må du
kräva, men om du har något att fordra av din broder, skall
du efterskänka det. 4 Dock borde rätteligen ingen fattig
finnas hos dig, ty Herren skall rikligen välsigna dig i det
land som HERREN, din Gud, vill giva dig till besittning,
såsom din arvedel, 5 allenast du hör HERRENS, din
Guds, röst, så att du håller alla dessa bud som jag i dag
giver dig och gör efter dem. 6 Ty Herren, din Gud, skall
välsigna dig, såsom han har lovat dig; och du skall giva
lån åt många folk, men själv skall du icke behöva låna
av någon, och du skall råda över många folk, men de
skola icke råda över dig. 7 Om någon fattig finnes hos
dig, en av dina bröder inom någon av dina städer, i det
land som Herren, din Gud, vill giva dig, så skall du icke

förstocka ditt hjärta och tillsluta din hand för denne din
fattige broder, 8 utan du skall gärna öppna din hand för
honom och gärna låna honom vad han behöver i sin
brist. 9 Tag dig till vara, så att icke den onda tanken
uppstår i ditt hjärta: »Det sjunde året, friåret, är nära»,
och att du så ser med ont öga på din fattige broder och
icke giver honom något; han kan då ropa över dig till
Herren, och så kommer synd att vila på dig. 10 Gärna
skall du giva åt honom, och ditt hjärta skall icke vara
motvilligt, när du giver åt honom, ty för en sådan gåvas
skull skall Herren, din Gud, välsigna dig i alla dina verk, i
allt vad du företager dig. 11 Fattiga skola ju aldrig saknas
i landet, därför bjuder jag dig och säger: Du skall gärna
öppna din hand för din broder, för de arma och fattiga
som du har i ditt land. 12 Om någon av ditt folk, en
hebreisk man eller en hebreisk kvinna, har sålt sig till dig
och tjänat dig i sex år, så skall du på det sjunde året
släppa honom fri ur din tjänst; 13 och när du släpper
honom fri ur din tjänst, skall du icke låta honom gå med
tomma händer. 14 Du skall fastmer förse honom med
gåvor från din hjord, från din loge och från din vinpress;
av det varmed Herren, din Gud, har välsignat dig skall
du giva honom. 15 Du skall komma ihåg att du själv har
varit en träl i Egyptens land, och att Herren, din Gud, har
förlossat dig; därför bjuder jag dig detta i dag. 16 Men
om så skulle hända, att han säger till dig att han icke vill
lämna dig, därför att han älskar dig och ditt hus, eftersom
han har haft det gott hos dig, 17 så skall du taga en syl
och sticka den genom hans öra in i dörren; därefter skall
han vara din träl evärdligen. Med din tjänarinna skall du
göra på samma sätt. 18 Du skall icke tycka det vara hårt
att du måste släppa din tjänare fri ur din tjänst; i sex år
har han ju berett dig dubbelt så stor förmån som någon
avlönad legodräng. Så skall Herren, din Gud, välsigna
dig i allt vad du gör. 19 Allt förstfött av hankön, som
födes bland dina fäkreatur och din småboskap, skall du
helga åt Herren, din Gud; du skall icke vid ditt arbete
begagna det som är förstfött bland dina fäkreatur, icke
heller skall du klippa ullen på det som är förstfött bland
din småboskap. 20 Inför Herrens, din Guds, ansikte skall
du med ditt husfolk för vart år äta det på den plats som
Herren utväljer. 21 Men om djuret har något lyte, om det
är halt eller blint eller har något annat ont lyte, så skall
du icke offra det åt Herren, din Gud. 22 Inom dina städer
må du då äta det; både den som är oren och den som är
ren må äta därav, såsom vore det gasell- eller hjortkött.
23 Men blodet skall du icke förtära; du skall gjuta ut det
på jorden såsom vatten.

16 Tag i akt månaden Abib och håll Herrens, din
Guds, påskhögtid; ty i månaden Abib förde Herren,
din Gud, dig ut ur Egypten om natten. 2 Du skall då
slakta påskoffer åt Herren. din Gud, av småboskap och
fäkreatur, på den plats som Herren utväljer till boning åt
sitt namn. 3 Du skall icke äta något syrat därtill; i sju
dagar skall du äta osyrat bröd därtill, betryckets bröd. Ty
med hast måste du draga ut ur Egyptens land. I alla
dina livsdagar må du därför komma ihåg den dag då du
drog ut ur Egyptens land. 4 I sju dagar må man icke
se någon surdeg hos dig, i hela ditt land; och av det
som du slaktar om aftonen på den första dagen skall
intet kött lämnas kvar över natten till morgonen. 5 Du
får icke slakta påskoffret inom vilken som helst av de
städer som Herren, din Gud, vill giva dig, 6 utan du
skall gå till den plats som Herren, din Gud, utväljer till
boning åt sitt namn, och där skall du slakta påskoffret
om aftonen, när solen går ned den tid på dagen, då den
drog ut ur Egypten. 7 Och du skall koka det och äta
det på den plats som Herren, din Gud, utväljer; sedan
må du om morgonen vända tillbaka och gå hem till dina
hyddor. 8 I sex dagar skall du äta osyrat bröd, och på
sjunde dagen är Herrens, din Guds, högtidsförsamling;
då skall du icke göra något arbete. 9 Sju veckor skall
du räkna åt dig; från den dag då man begynner skära
säden skall du räkna sju veckor. 10 Därefter skall du
hålla Herrens, din Guds, veckohögtid och bära fram
din hands frivilliga gåva, som du må giva efter råd och
lägenhet, alltefter måttet av den välsignelse som Herren,
din Gud, har givit dig. 11 Och inför Herrens, din Guds,
ansikte skall du glädja dig på den plats som Herren, din
Gud, utväljer till boning åt sitt namn, du själv med din
son och din dotter, din tjänare och tjänarinna, och med
leviten som bor inom dina portar, och främlingen, den
faderlöse och änkan som du har hos dig. 12 Och du
skall komma ihåg att du själv har varit en träl i Egypten,
och så hålla dessa stadgar och göra efter dem. 13
Lövhyddohögtiden skall du hålla, i sju dagar, när du
inbärgar avkastningen av din loge och av din vinpress.
14 Och du skall glädja dig vid denna din högtid, med din
son och din dotter, din tjänare och din tjänarinna, med
leviten, med främlingen, den faderlöse och änkan som
bo inom dina portar. 15 I sju dagar skall du hålla Herrens,
din Guds, högtid, på den plats som Herren utväljer; ty
Herren, din Gud, skall välsigna dig i all den avkastning
du får och i dina händers alla verk, och du skall vara
uppfylld av glädje. 16 Tre gånger om året skall allt ditt
mankön träda fram inför Herrens, din Guds, ansikte,
på den plats som han utväljer: vid det osyrade brödets
högtid, vid veckohögtiden och vid lövhyddohögtiden. Men
med tomma händer skall ingen träda fram inför Herrens
ansikte, 17 utan var och en skall: giva vad hans hand
förmår, alltefter måttet av den välsignelse som Herren,
din Gud, har givit dig. 18 Domare och tillsyningsmän
skall du tillsätta åt dig inom alla de städer som Herren,
din Gud, vill giva dig, för dina särskilda stammar; de
skola döma folket med rättvis dom. 19 Du skall icke
vränga rätten och icke hava anseende till personen; och
du skall icke taga mutor, ty mutor förblinda de visas

ögon och förvrida de rättfärdigas sak. **20** Rättfärdighet,
rättfärdighet skall du eftertrakta, för att du må leva och
taga i besittning det land som Herren, din Gud, vill giva
dig. **21** Du skall icke plantera åt dig Aseror av något
slags träd, vid sidan av Herrens, din Guds, altare, det
som du skall göra åt dig; **22** icke heller skall du resa åt
dig någon stod, ty sådant hatar Herren, din Gud.

17 Du skall icke offra åt Herren, din Gud, något djur
av fäkreaturen eller av småboskapen, som har
något lyte eller något annat fel, ty sådant är en styggelse
för Herren, din Gud. **2** Om bland dig, inom någon av de
städer som Herren, din Gud, vill giva dig, någon man
eller kvinna befinnes göra vad ont är i Herrens, din Guds,
ögon, i det att han överträder hans förbund, **3** och går
åstad och tjänar andra gudar och tillbeder dem, eller ock
solen eller månen eller himmelens hela härskara, mot
mitt bud, **4** och detta bliver berättat för dig, så att du får
höra därom, då skall du noga undersöka saken; om det
då befinnes vara sant och visst att en sådan styggelse
har blivit förövad i Israel, **5** så skall du föra den man eller
den kvinna som har gjort denna onda gärning ut till din
stadsport det må nu vara en man eller en kvinna-och
stena den skyldige till döds. **6** Efter två eller tre vittnens
utsago skall han dödas; ingen skall dömas till döden
efter allenast ett vittnes utsago. **7** Först skall vittnenas
hand lyftas mot honom för att döda honom, och sedan
hela folkets hand: du skall skaffa bort ifrån dig vad ont är.
8 Om det i något fall bliver dig för svårt att själv döma i en
blodssak eller i en rättsfråga eller i ett misshandlingsmål
eller överhuvud i någon sak varom man tvistar i dina
portar, så skall du-stå upp och begiva dig till den plats
som HERREN, din Gud, utväljer, **9** och gå till de levitiska
prästerna, och till den som på den tiden är domare; dem
skall du fråga, och de skola förkunna för dig vad som är
rätt. **10** Och i enlighet med vad de förkunna för dig där,
på den plats som Herren utväljer. skall du göra; du skall i
alla stycken hålla och göra vad de lära dig. **11** Efter den
lag som de lära dig, och efter den dom som de avkunna
för dig skall du göra. Från det som de förkunna för dig
skall du icke vika av, vare sig till höger eller till vänster.
12 Men om någon gör sig skyldig till den förmätenheten
att icke vilja lyssna till prästen, som står och gör tjänst
där inför Herren, din Gud, eller till domaren, så skall den
mannen dö: du skall skaffa bort ifrån Israel vad ont är.
13 Och allt folket skall höra det och frukta, och de skola
icke mer göra sig skyldiga till sådan förmätenhet. **14**
När du kommer in i det land som Herren, din Gud, vill
giva dig, och du tager det i besittning och bor där om du
då säger: »Jag vill sätta en konung över mig, såsom
alla folk omkring mig hava», **15** så skall du till konung
över dig sätta den som Herren, din Gud, utväljer. En av
dina bröder skall du sätta till konung över dig; du får
icke sätta till konung över dig en utländsk man, som icke
är din broder. **16** Men han må icke skaffa sig hästar i
mängd, och icke sända sitt folk tillbaka till Egypten för att
skaffa de många hästarna, ty Herren har ju sagt till eder:
»I skolen icke mer återvända denna väg.» **17** Icke heller
skall han skaffa sig hustrur i mängd, på det att hans
hjärta icke må bliva avfälligt; och icke heller skall han
skaffa sig alltför mycket silver och guld. **18** Och när han
har blivit uppsatt på sin konungatron, skall han hämta
denna lag från de levitiska prästerna och taga en avskrift
därav åt sig i en bok. **19** Och den skall han hava hos sig
och läsa i den i alla sina livsdagar, för att han må lära att
frukta Herren, sin Gud, så att han håller alla denna lags
ord och dessa stadgar och gör efter dem. **20** Så skall
han göra, för att hans hjärta icke må förhäva sig över
hans bröder, och för att han icke må vika av ifrån buden,
vare sig till höger eller till vänster; på det att han och
hans söner må länge regera; sitt rike, bland Israels folk.

18 De levitiska prästerna, hela Levi stam, skola ingen
lott eller arvedel hava med det övriga Israel; av
HERRENS eldsoffer och hans arvedel skola de hava sitt
underhåll. **2** De skola icke hava någon arvedel bland
sina bröder; Herren är deras arvedel, såsom han har
sagt dem. **3** Och detta skall vara vad prästerna hava rätt
att få av folket, av dem som offra ett slaktoffer, vare sig
av fäkreaturen eller av småboskapen: man skall giva
prästen bogen, käkstyckena och vommen. **4** Förstlingen
av din säd, ditt vin och din olja, och förstlingen av dina
fårs ull skall du giva honom. **5** Ty honom har Herren, din
Gud, utvalt bland alla dina stammar, för att han och hans
söner alltid skola stå och göra tjänst i Herrens namn. **6**
Och om leviten vill komma från någon av dina städer,
inom vilken han vistas någonstädes i Israel, så må det
stå honom fritt att komma, såsom honom lyster, till den
plats som Herren utväljer, **7** och han må då göra tjänst i
HERRENS, sin Guds, namn, likasom alla hans bröder,
leviterna, som stå där inför HERRENS ansikte. **8** De
skola alla hava lika mycket till sitt underhåll, oberäknat
vad någon kan äga genom försäljning av sitt fädernearv.
9 När du kommer in i det land som HERREN, din Gud, vill
giva dig, skall du icke lära dig att göra efter hedningarnas
styggelser. **10** Hos dig må icke finnas någon som låter sin
son eller dotter gå genom eld, eller som befattar sig med
trolldom eller teckentydning eller svartkonst eller häxeri,
11 ingen som förehar besvärjelsekonster, ingen som
frågar andar, eller som är en spåman, eller som söker
råd hos de döda. **12** Ty en styggelse för Herren är var
och en som gör sådant, och för sådana styggelsers skull
fördriver HERREN, din Gud, dem för dig. **13** Du skall
vara ostrafflig inför HERREN, din Gud. **14** Hedningarna
som du nu fördriver lyssna väl till sådana som öva
teckentydning och trolldom, men dig har HERREN, din
Gud, icke tillstatt sådant. **15** En profet bland ditt folk, av
dina bröder, en som är mig lik, skall HERREN, din Gud,
låta uppstå åt dig; honom skolen I lyssna till. **16** Det skall
bliva alldeles såsom du begärde av HERREN, din Gud,

vid Horeb, den dag då I voren där församlade och du
sade: »Låt mig icke vidare höra HERRENS, min Guds,
röst, och låt mig slippa att längre se denna stora eld, på
det att jag icke må dö.» 17 Och HERREN sade till mig:
»De hava rätt i vad de hava talat. 18 En profet skall jag
låta uppstå åt dem bland deras bröder, en som är dig lik,
och jag skall lägga mina ord i hans mun, och han skall
tala till dem allt vad jag bjuder honom. 19 Och om någon
icke lyssnar till mina ord, de ord han talar i mitt namn, så
skall jag själv utkräva det av honom. 20 Men den profet
som är så förmäten, att han i mitt namn talar vad jag
icke har bjudit honom tala, eller som talar i andra gudars
namn, den profeten skall dö. 21 Och om du säger vid dig
själv: 'Huru skola vi känna igen det som icke är talat
av HERREN?', 22 så må du veta: när profeten talar i
HERRENS namn, och det som han har talat icke sker
och icke inträffar, då är detta något som HERREN icke
har talat; i förmätenhet har då profeten talat det; du skall
icke frukta för honom.»

19 När HERREN, din Gud, har utrotat de folk vilkas
land HERREN, din Gud, vill giva dig, och när du
har fördrivit dem och bosatt dig i deras städer och i deras
hus, 2 då skall du avskilja åt dig tre städer i ditt land, det
som HERREN, din Gud, vill giva dig till besittning. 3
Du skall försätta vägarna till dem i gott skick åt dig; och
du skall dela i tre delar det landområde som HERREN,
din Gud, giver dig till arvedel. Så skall du göra, för att
var och en som har dräpt någon må kunna fly dit. 4
Och under följande villkor må en dråpare fly till någon
av dem och så bliva vid liv; om någon dödar sin nästa
utan vett och vilja, och utan att förut hava burit hat till
honom 5 -- såsom när någon går med sin nästa ut i
skogen för att hugga ved, och hans hand hugger till med
yxan för att fälla trädet, och järnet då far av skaftet och
träffar den andre, så att denne dör -- då må en sådan fly
till någon av dessa städer och så bliva vid liv. 6 Detta
vare stadgat, för att blodshämnaren, om han i sitt hjärtas
vrede förföljer dråparen, icke må hinna upp honom, ifall
vägen är för lång, och slå ihjäl honom, fastän han icke
hade förtjänat döden, eftersom han icke förut hade burit
hat till den andre. 7 Därför är det som jag bjuder dig och
säger: »Tre städer skall du avskilja åt dig.» 8 Och när
HERREN, din Gud, utvidgar ditt område, såsom han
med ed har lovat dina fäder, och giver dig allt det land
som han har sagt att han skulle giva åt dina fäder -- 9
om du då håller och gör efter alla dessa bud som jag i
dag giver dig, så att du älskar HERREN, din Gud, och
alltid vandrar på hans vägar, då skall du lägga ännu tre
städer till dessa tre, 10 för att oskyldigt blod icke må
utgjutas i ditt land, det som HERREN, din Gud, vill giva
dig till arvedel, och blodskuld så komma att vila på dig.
11 Men om någon bär hat till sin nästa och lägger sig i
försåt för honom och överfaller honom och slår honom
till döds, och sedan flyr till någon av dessa städer, 12 då
skola de äldste i hans stad sända bort och hämta honom
därifrån och lämna honom i blodshämnarens hand,
och han skall dö. 13 Du skall icke visa honom någon
skonsamhet, utan du skall skaffa bort ifrån Israel skulden
för den oskyldiges blod, för att det må gå dig väl. 14 Du
skall icke flytta din nästas råmärke, något råmärke som
förfäderna hava satt upp i den arvedel du får i det land
som HERREN, din Gud, vill giva dig till besittning. 15 Det
är icke nog att allenast ett vittne träder upp mot någon
angående någon missgärning eller synd, vad det nu må
vara för en synd som någon kan hava begått. Efter två
eller efter tre vittnens utsago skall var sak avgöras. 16
Om ett orättfärdigt vittne träder upp mot någon för att
vittna mot honom angående någon förbrytelse, 17 så
skola båda parterna träda fram inför HERRENS ansikte,
inför de män som på den tiden äro präster och domare.
18 Och domarna skola noga undersöka saken; om då
vittnet befinnes vara ett falskt vittne, som har burit falskt
vittnesbörd mot sin broder, 19 så skolen I låta detsamma
vederfaras honom som han hade tilltänkt sin broder: du
skall skaffa bort ifrån dig vad ont är. 20 Och det övriga
folket skall höra det och frukta, och man skall icke vidare
göra något sådant ont bland eder. 21 Du skall icke visa
honom någon skonsamhet: liv för liv, öga for öga, tand
för tand, hand för hand, fot för fot.

20 Om du drager ut i krig mot dina fiender, och du
då får se hästar och vagnar och ett folk som är
större än du. så skall du dock icke frukta för dem, ty
HERREN, din Gud, är med dig, han som har fört dig
upp ur Egyptens land. 2 När I då stån färdiga att gå i
striden, skall prästen träda fram och tala till folket; 3
han skall säga till dem: »Hör, Israel! I stån nu färdiga
att gå i strid mot edra fiender. Edra hjärtan vare icke
försagda; frukten icke och ängslens icke, och varen icke
förskräckta för dem, 4 ty HERREN, eder Gud, går själv
med eder; till att strida för eder mot edra fiender och
giva eder seger.» 5 Och tillsyningsmännen skola tala till
folket och säga: »Om någon finnes här, som har byggt
sig ett nytt hus, men ännu icke invigt det, så må han
vända tillbaka hem, för att icke. om han faller i striden, en
annan må komma att inviga det. 6 Och om någon finnes
här, som har planterat en vingård, men ännu icke fått
skörda någon frukt därav, så må han vända tillbaka hem,
för att icke, om han faller i striden, en annan må komma
att hämta första skörden av den. 7 Och om någon finnes
här, som har trolovat sig med en kvinna, men ännu icke
tagit henne till sig, så må han vända tillbaka hem, för
att icke om han faller i striden, en annan man må taga
henne till sig.» 8 Vidare skola tillsyningsmännen tala
till folket och säga: »Om någon finnes här, som fruktar
och har ett försagt hjärta, så må han vända tillbaka
hem, för att icke också hans bröders hjärtan må bliva
uppfyllda av räddhåga, såsom hans eget hjärta är.» 9

Och när tillsyningsmännen så hava talat till folket, skola
hövitsmän tillsättas övar härens avdelningar, till att gå i
spetsen för folket. 10 När du kommer till någon stad
för att belägra den, skall du först tillbjuda den fred. 11
Om den då giver dig ett fridsamt svar och öppnar sina
portar för dig, så skall allt folket som finnes där bliva
arbetspliktigt åt dig och vara dina tjänare. 12 Men om
den icke vill hava fred med dig, utan vill föra krig mot dig,
så må du belägra den. 13 Och om HERREN, din Gud,
då giver den i din hand, skall du slå allt mankön där med
svärdsegg. 14 Men kvinnorna och barnen och boskapen
och allt annat som finnes i staden, allt rov du får där,
skall du hava såsom ditt byte; och du må då njuta av
det rov som HERREN. din Gud, låter dig taga från dina
fiender. 15 Så skall du göra med alla de städer som äro
mer avlägsna från dig, och som icke höra till dessa folks
städer. 16 Men i de städer som tillhöra dessa folk, och
som HERREN, din Gud, vill giva dig till arvedel, skall du
icke låta något som anda har bliva vid liv, 17 utan du
skall giva dem alla till spillo: hetiterna och amoréerna,
kananéerna och perisséerna, hivéerna och jebuséerna,
såsom HERREN din Gud, har bjudit dig. 18 Så skall
du göra, för att de icke må lära eder att bedriva alla de
styggelser som de själva hava bedrivit till sina gudars
ära, och så komma eder att synda mot HERREN, eder
Gud. 19 Om du måste länge belägra en stad för att
erövra och intaga den, så skall du icke förstöra träden
däromkring genom att höja din yxa mot dem; du må äta
av deras frukt, men du skall icke hugga ned dem; träden
på marken äro ju icke människor som skola belägras av
dig. 20 Men de träd om vilka du vet att de icke bära
ätbar frukt, dem må du förstöra och hugga ned för att av
dem bygga bålverk mot den fientliga staden, till dess att
den faller

21 Om i det land som HERREN, din Gud, vill giva
dig till besittning en ihjälslagen människa påträffas
liggande på marken, och man icke vet vem som har
dödat honom, 2 så skola dina äldste och dina domare
gå ut och mäta upp avståndet från platsen där den
ihjälslagne påträffas till de städer som ligga där runt
omkring. 3 Och de äldste i den stad som ligger närmast
denna plats skola taga en kviga som icke har blivit
begagnad till arbete, och som icke såsom dragare har
gått under ok. 4 Och de äldste i staden skola föra kvigan
ned till en dalgång som icke har varit plöjd eller besådd;
och där i dalen skola de krossa nacken på kvigan. 5
Och prästerna, Levi söner, skola träda fram, ty dem har
HERREN, din Gud, utvalt till att göra tjänst inför honom
och till att välsigna i HERRENS namn, och såsom de
bestämma skola alla tvister och alla misshandlingsmål
behandlas. 6 Och alla de äldste i den staden, de som bo
närmast platsen där den ihjälslagne påträffades, skola
två sina händer över kvigan på vilken man hade krossat
nacken i dalen; 7 och de skola betyga och säga: »Våra
händer hava icke utgjutit detta blod, och våra ögon hava
icke sett dådet. 8 Förlåt ditt folk Israel, som du har
förlossat, HERRE, och låt icke oskyldigt blod komma
över någon i ditt folk Israel.» Så bliver denna blodskuld
dem förlåten. 9 Du skall skaffa bort ifrån dig skulden
för det oskyldiga blodet, ty du skall göra vad rätt är i
HERRENS ögon. 10 Om HERREN, din Gud, när du
drager ut i krig mot dina fiender, giver dem i din hand, så
att du tager fångar, 11 och du då bland fångarna får se
någon skön kvinna som du fäster dig vid, och som du
vill taga till hustru åt dig, 12 så skall du föra henne in i
ditt hus, och hon skall raka sitt huvud och ansa sina
naglar. 13 Och hon skall lägga av de kläder hon bar
såsom fånge och skall bo i ditt hus och få begråta sin
fader och sin moder en månads tid; därefter må du gå in
till henne och äkta henne, så att hon bliver din hustru. 14
Och om du sedan icke mer finner behag i henne, så må
du låta henne gå vart hon vill; du får icke sälja henne för
penningar. Du får icke heller behandla henne såsom
trälinna, då du nu har kränkt henne. 15 Om en man har
två hustrur, en som han älskar och en som han försmår,
och båda hava fött honom söner, såväl den han älskar
som den han försmår, och hans förstfödde son till den
försmådda, 16 så får mannen icke, när han åt sina söner
utskiftar sin egendom såsom arv, giva förstfödslorätten
åt sonen till den älskar, till förfång för sonen till den
han försmår, då nu denne är den förstfödde, 17 utan
han skall såsom sin förstfödde erkänna sonen till den
försmådda och giva honom dubbel lott av allt vad han
äger. Ty denne är förstlingen av hans kraft; honom tillhör
förstfödslorätten. 18 Om någon har en vanartig och
uppstudsig son, som icke lyssnar till sin faders och sin
moders ord, och som, fastän de tukta honom, ändå icke
hör på dem, 19 så skola hans fader och hans moder
taga honom och föra honom ut till de äldste i staden, till
stadens port. 20 Och de skola säga till de äldste i staden:
»Denne vår son är vanartig och uppstudsig och vill icke
lyssna till våra ord, utan är en frossare och drinkare.» 21
Då skall allt folket i staden stena honom till döds: du skall
skaffa bort ifrån dig vad ont är. Och hela Israel skall höra
det och frukta. 22 Om på någon vilar en sådan synd som
förtjänar döden, och han så bliver dödad och du hänger
upp honom på trä, 23 så skall den döda kroppen icke
lämnas kvar på träet över natten, utan du skall begrava
den på samma dag, ty en Guds förbannelse är den som
har blivit upphängd; och du skall icke orena det land
som HERREN, din Gud, vill giva dig till arvedel.

22 Om du ser din broders oxe eller får gå vilse, skall
du icke undandraga dig att taga vara på djuret; du
skall föra det tillbaka till din broder. 2 Och om din broder
icke bor i din närhet, eller om du icke vet vem det är,
så skall du taga djuret in i ditt hus, och det skall vara
hos dig, till dess din broder frågar efter det; då skall du
lämna det tillbaka åt honom. 3 På samma sätt skall du

göra med hans åsna, på samma sätt med hans kläder,
och på samma sätt skall du göra med allt annat som
din broder kan hava förlorat, och som du hittar; du får
icke draga dig undan. **4** Om du ser din broders åsna
eller oxe falla på vägen, skall du icke undandraga dig att
bistå djuret; du skall hjälpa honom att resa upp det. **5** En
kvinna skall icke bära vad till en man hör, ej heller skall
en man sätta på sig kvinnokläder; ty var och en som
så gör är en styggelse för HERREN, din Gud. **6** Om
du på din väg träffar på ett fågelbo, i något träd eller
på marken, med ungar eller ägg i, och modern ligger
på ungarna eller på äggen, så skall du icke taga både
modern och ungarna. **7** Du skall låta modern flyga och
taga allenast ungarna; så skall du göra, för att det må gå
dig väl och du må länge leva. **8** När du bygger ett nytt
hus, skall du förse taket med bröstvärn, för att du icke
må draga blodskuld över ditt hus, om någon faller ned
därifrån. **9** Du skall icke, för att få två slags skörd i din
vingård, så säd däri, på det att icke alltsammans, både
vad du har sått och vad själva vingården avkastar, må
hemfalla till helgedomen. **10** Du skall icke plöja med oxe
och åsna tillsammans. **11** Du skall icke kläda dig i tyg av
olika garn, av ull och lin tillsammans. **12** Du skall göra
dig tofsar i de fyra hörnen på överklädnaden som du
höljer dig i. **13** Om en man har tagit sig en hustru och
gått in till henne, men sedan får motvilja mot henne, **14**
och då påbördar henne skamliga ting och sprider ut ont
rykte om henne och säger: »Denna kvinna tog jag till
hustru; men när jag låg hos henne, fann jag icke tecknen
till att hon var jungfru», **15** så skola flickans fader och
moder taga tecknen till att flickan var jungfru och bära
dem ut till de äldste i staden, där de sitta i porten. **16**
Och flickans fader skall säga till de äldste: »Jag gav min
dotter till hustru åt denne man, men han har fått motvilja
mot henne. **17** Och nu påbördar han henne skamliga
ting och säger: 'Jag har icke funnit tecknen till att din
dotter var jungfru'; men här äro tecknen till att min dotter
var jungfru.» Och de skola breda ut klädet inför de äldste
i staden. **18** Då skola de äldste i staden taga mannen
och tukta honom. **19** Och de skola ålägga honom att
böta hundra siklar silver, vilka han skall giva åt flickans
fader, därför att han har spritt ut ont rykte om en jungfru i
Israel. Och hon skall vara hans hustru, och han får icke
skilja sig från henne, så länge han lever. **20** Men om det
var sanning, om tecknen till att flickan var jungfru icke
funnos, **21** då skall man föra ut flickan utanför dörren till
hennes faders hus, och männen i staden skola stena
henne till döds därför att hon har gjort vad som var en
galenskap i Israel, då hon bedrev otukt i sin faders hus:
du skall skaffa bort ifrån dig vad ont är. **22** Om en man
ertappas med att ligga hos en kvinna som är en annan
mans äkta hustru, så skola båda dö, både mannen som
låg hos kvinnan, och jämväl kvinnan: du skall skaffa bort
ifrån Israel vad ont är. **23** Om en jungfru är trolovad med
en man, och en annan man träffar henne i staden och
lägrar henne, **24** så skolen I föra dem båda ut till stadens
port och stena dem till döds, flickan, därför att hon icke
ropade på hjälp i staden, och mannen, därför att han
kränkte en annans trolovade: du skall skaffa bort ifrån
dig vad ont är. **25** Men om det var ute på marken som
mannen träffade den trolovade flickan, och han där tog
henne med våld och lägrade henne, så skall mannen
som lägrade henne ensam dö. **26** Men flickan skall du
icke göra något, flickan har icke begått någon synd som
förtjänar döden; utan det är med denna sak, såsom när
en man överfaller en annan och dräper honom. **27** Ty då
det var ute på marken som han träffade den trolovade
flickan, kan hon hava ropat, utan att någon fanns där,
som kunde frälsa henne. **28** Om däremot en man träffar
en jungfru som icke är trolovad, och han tager fatt henne
och lägrar henne, och de ertappas, **29** så skall mannen
som lägrade flickan giva åt flickans fader femtio siklar
silver och taga henne själv till sin hustru, därför att han
har kränkt henne; han får icke skilja sig från henne, så
länge han lever. **30** Ingen skall taga sin faders hustru
och lyfta på sin faders täcke.

23 Ingen som är snöpt, vare sig genom krossning eller
genom stympning, skall komma in i HERRENS
församling. **2** Ingen som är född i äktenskapsbrott eller
blodskam skall komma in i HERRENS församling; icke
ens den som i tionde led är avkomling av en sådan skall
komma in i HERRENS församling. **3** Ingen ammonit
eller moabit skall komma in i HERRENS församling;
icke ens den som i tionde led är avkomling av en sådan
skall någonsin komma in i HERRENS församling -- **4**
detta därför att de icke kommo eder till mötes med mat
och dryck på vägen, när I drogen ut ur Egypten, och
därför att han mot dig lejde, Bileam, Beors son, från
Petor i Aram-Naharaim, för att denne skulle förbanna
dig. **5** Men HERREN, din Gud, ville icke höra på Bileam,
utan HERREN, din Gud, förvandlade förbannelsen till
välsignelse för dig, ty HERREN, din Gud, älskade dig.
6 Du skall aldrig, i all din tid, fråga efter deras välfärd
och lycka. **7** Edoméen skall däremot icke för dig vara
en styggelse, ty han är din broder. Egyptiern skall icke
heller för dig vara en styggelse, ty i hans land har du bott
såsom främling. **8** Barn som födas av dessa i tredje led
må komma in i HERRENS församling. **9** När du drager ut
mot dina fiender och slår läger, skall du taga, dig till vara
för allt vad orent är. **10** Om bland dig finnes någon som
icke är ren, därigenom att något har hänt honom under
natten, så skall han gå ut till något ställe utanför lägret;
han får icke komma in i lägret. **11** Och mot aftonen skall
han bada sig i vatten, och när solen går ned, får han gå
in i lägret. -- **12** Du skall hava en särskild plats utanför
lägret, dit du kan gå avsides. **13** Och du skall jämte
annat som du bär hava en pinne, och när du vill sätta

dig därute, skall du med den gräva en grop och sedan
åter täcka över din uttömning. **14** Ty HERREN, din Gud,
vandrar fram i ditt läger för att hjälpa dig och giva dina
fiender i ditt våld; därför skall ditt läger vara heligt, så att
han icke hos dig ser något som väcker hans leda och
fördenskull vänder sig bort ifrån dig. **15** En träl som har
flytt till dig från sin herre skall du icke utlämna till hans
herre. **16** Han skall få stanna hos dig, mitt ibland dig, på
det ställe som han utväljer inom någon av dina städer,
var han finner för gott; och du skall icke förtrycka honom.
17 Ingen tempeltärna skall finnas bland Israels döttrar,
och ingen tempelbolare bland Israels söner. **18** Du skall
icke bära skökolön och hundpenningar in i HERRENS,
din Guds, hus, till gäldande av något löfte; ty det ena
som det andra är en styggelse för HERREN, din Gud.
19 Du skall icke taga ränta av din broder, varken på
penningar eller på livsmedel eller på något annat varpå
ränta kan tagas. **20** Av utlänningen må du taga ränta,
men icke av din broder, på det att HERREN, din Gud, i
allt vad du företager dig, må välsigna dig i det land dit du
nu kommer, för att taga det i besittning. **21** Om du har
gjort ett löfte åt HERREN, din Gud, skall du icke dröja att
infria det, ty HERREN, din Gud, skall förvisso utkräva
det av dig, och synd kommer att vila på dig. **22** Men
om du underlåter att göra något löfte, så kommer icke
därigenom synd att vila på dig. **23** Vad dina läppar hava
talat skall du hålla och göra, i enlighet med det frivilliga
löfte du har givit HERREN, din Gud, och uttalat med din
mun. **24** När du kommer in i din nästas vingård, får du
där äta druvor, så mycket dig lyster, till dess du bliver
mätt, men du får icke lägga något i ditt kärl. **25** När du
kommer in på din nästas sädesfält, får du plocka ax med
din hand, men med skära får du icke komma vid din
nästas säd.

24 Om en man har tagit sig en hustru och äktat henne,
men hon sedan icke längre finner nåd för hans
ögon, därför att han hos henne har funnit något som
väcker hans leda, och om han fördenskull har skrivit
skiljebrev åt henne och givit henne det i handen och
skickat bort henne från sitt hus, **2** och kvinnan sedan,
när hon har lämnat hans hus, går åstad och bliver en
annans hustru, **3** och nu också denne andre man får
motvilja mot henne och skriver skiljebrev åt henne och
giver henne det i handen och skickar henne bort ifrån sitt
hus, eller om denne andre man som har tagit henne till
sin hustru dör, **4** då får icke hennes förste man, som
skickade bort henne, åter taga henne till sin hustru,
sedan hon har låtit orena sig, ty detta vore en styggelse
inför HERREN; du skall icke draga synd över det land
som HERREN, din Gud, vill giva dig till arvedel. **5** Om
en man nyligen har tagit sig hustru, behöver han icke
gå i krigstjänst, ej heller må någon annan tjänstgöring
åläggas honom. Han skall vara fri ett år för att stanna
hemma och glädja den hustru han har tagit. **6** Man skall
icke taga handkvarnen eller ens kvarnens översten i
pant, ty den så gör tager livet i pant. **7** Om en man
befinnes hava stulit någon av sina bröder, Israels barn,
och han behandlar denne såsom träl eller säljer honom,
så skall tjuven dö: du skall skaffa bort ifrån dig vad ont
är. **8** Tag dig till vara, så att du, när någon bliver angripen
av spetälska, noga håller och gör allt som de levitiska
prästerna lära eder. Vad jag har bjudit dem skolen I hålla
och göra. **9** Kom ihåg vad HERREN, din Gud, gjorde
med Mirjam på vägen, när I drogen ut ur Egypten. **10**
Om du giver något lån åt din nästa, så skall du icke
gå in i hans hus och taga pant av honom. **11** Du skall
stanna utanför, och mannen som du har lånat åt skall
bära ut panten till dig. **12** Och om det är en fattig man,
så skall du icke hava hans pant till täcke, när du ligger
och sover. **13** Du skall giva honom panten tillbaka, när
solen går ned, så att han kan hava sin mantel på sig när
han ligger och sover, och så välsigna dig; och detta skall
lända dig till rättfärdighet inför HERREN, din Gud. **14** Du
skall icke göra en arm och fattig daglönare orätt, evad
han är en dina bröder, eller han är en av främlingarna
som äro hos dig i ditt land, inom dina portar. **15** Samma
dag han har gjort sitt arbete skall du giva honom hans
lön och icke låta solen gå ned däröver, eftersom han är
arm och längtar efter sin lön; han kan eljest ropa över
dig till HERREN, och så kommer synd att vila på dig. **16**
Föräldrarna skola icke dödas för sina barns skull och
barnen skola icke dödas för sina föräldrars skull; var och
en skall lida döden genom sin egen synd. **17** Du skall
icke vränga rätten för främlingen eller den faderlöse,
och en änkas kläder skall du icke taga i pant; **18** du
skall komma ihåg att du själv har varit en träl i Egypten,
och att HERREN, din Gud, har förlossat dig därifrån;
därför bjuder jag dig att iakttaga detta. **19** Om du, när du
inbärgar skörden på din åker, glömmer en kärve kvar på
åkern, skall du icke gå tillbaka för att hämta den, ty den
skall tillhöra främlingen, den faderlöse och änkan. Detta
skall du iakttaga, för att HERREN, din Gud, må välsigna
dig i alla dina händers verk. **20** När du har slagit ned
dina oliver, skall du icke sedan genomsöka grenarna;
vad där finnes kvar skall tillhöra främlingen den faderlöse
och änkan. **21** När du har avbärgat din vingård, skall du
sedan icke göra någon efterskörd; vad där finnes kvar
skall tillhöra främlingen, den faderlöse och änkan. **22** Du
skall komma ihåg att du själv har varit en träl i Egyptens
land; därför bjuder jag dig att iakttaga detta.

25 Om en tvist uppstår mellan män, och de komma
inför rätta, för att man där skall döma mellan dem,
så skall man fria den oskyldige och fälla den skyldige.
2 Om då den skyldige dömes till hudflängning, skall
domaren befalla honom att lägga sig ned, och skall i sin
åsyn låta giva honom det antal slag, som svarar emot
hans brottslighet. **3** Fyrtio slag får han giva honom, men

icke mer, så att din broder icke bliver vanärad i dina
ögon, därigenom att man giver honom oskäligt många
slag, flera än som sades. 4 Du skall icke binda munnen
till på oxen som tröskar. 5 När bröder bo tillsammans,
och en av dem dör barnlös, då skall den dödes hustru
icke gifta sig med någon främmande man utom släkten;
hennes svåger skall gå in till henne och taga henne till
hustru, och så äkta henne i sin broders ställe. 6 Och den
förste son hon föder skall upptaga den döde broderns
namn, för att dennes namn icke må utplånas ur Israel. 7
Men om mannen icke vill taga sin svägerska till äkta, så
skall svägerskan gå upp i porten, till de äldste, och säga:
Min svåger vägrar att upprätthålla sin broders namn
i Israel; han vill icke äkta mig i sin broders ställe.» 8
Då skola de äldste i staden där han bor kalla honom
till sig och tala med honom. Om han då står fast och
säger: »Jag vill icke taga henne till äkta», 9 så skall
hans svägerska träda fram till honom inför de äldstes
ögon och draga skon av hans fot och spotta honom i
ansiktet och betyga och säga: »Så gör man med den
man som icke vill uppbygga sin broders hus.» 10 Och
hans hus skall sedan i Israel heta »den barfotades hus».
11 Om två män träta med varandra, och den enes hustru
kommer för att hjälpa sin man mot den andre, när denne
slår honom, och hon därvid räcker ut sin hand och fattar
i hans blygd, 12 så skall du hugga av henne handen,
utan att visa henne någon skonsamhet. 13 Du skall icke
hava två slags vikt i din pung, ett större slag och ett
mindre, 14 ej heller skall du i ditt hus hava två slags
efa-mått, ett större och ett mindre. 15 Full och riktig vikt
skall du hava, fullmåligt och riktigt efa-mått skall du ock
hava, för att du må länge leva i det land som HERREN,
din Gud, vill giva dig. 16 Ty en styggelse för HERREN,
din Gud, är var och en som så gör, var och en som gör
orätt. 17 Kom ihåg vad Amalek gjorde mot dig på vägen,
när I drogen ut ur Egypten, 18 huru han, utan att frukta
Gud, gick emot dig på vägen och slog din eftertrupp, alla
de svaga som hade blivit efter, medan du var trött och
utmattad. 19 Därför, när HERREN, din Gud, har låtit dig
få ro för alla dina fiender runt omkring, i det land som
HERREN, din Gud, vill giva dig till besittning såsom din
arvedel, skall du så utplåna minnet av Amalek, att det
icke mer skall finnas under himmelen. Förgät icke detta.

26 När du du kommer in i det land som HERREN,
din Gud, vill giva dig till arvedel, och du tager det i
besittning och bor där, 2 då skall du taga förstling av
all markens frukt, av vad du får i avkastning av landet
som HERREN, din Gud, vill giva dig, och lägga detta
i en korg och gå därmed till den plats som HERREN,
din Gud, utväljer till boning åt sitt namn. 3 Och du
skall gå till den som på den tiden är präst och säga
till honom: »Jag förklarar i dag för HERREN, din Gud,
att jag har kommit in i det land som HERREN med
ed har lovat våra fäder att giva oss.» 4 Och prästen
skall taga korgen ur din hand och sätta den ned inför
HERRENS, din Guds, altare. 5 Och du skall betyga och
säga inför HERRENS, din Guds, ansikte: »Min fader var
en hemlös aramé, som drog ned till Egypten och bodde
där såsom främling med en ringa hop, och där blev av
honom ett stort, mäktigt och talrikt folk. 6 Men sedan
behandlade egyptierna oss illa och förtryckte oss och
lade hårt arbete på oss. 7 Då ropade vi till HERREN,
våra fäders Gud, och HERREN hörde vår röst och såg
vårt lidande och vår vedermöda och vårt betryck. 8 Och
HERREN förde oss ut ur Egypten med stark hand och
uträckt arm, med stora och fruktansvärda gärningar, med
tecken och under. 9 Och han lät oss komma hit och gav
oss detta land, ett land som flyter av mjölk och honung.
10 Och här bär jag nu fram förstlingen av frukten på
den mark som du, HERRE, har givit mig.» Och du skall
sätta korgen ned inför HERRENS, din Guds, ansikte
och tillbedja inför HERRENS, din Guds, ansikte. 11 Och
över allt det goda som HERREN, din Gud har givit åt dig
och ditt hus skall du glädja dig, och jämte dig leviten
och främlingen som bor hos dig. 12 När du under det
tredje året, tiondeåret, har lagt av all tionde av vad du då
har fått i avkastning och givit den åt leviten, främlingen,
den faderlöse och änkan, och de hava ätit därav inom
dina portar och blivit mätta, 13 då skall du så säga inför
HERRENS, din Guds, ansikte: »Jag har nu fört bort ur
mitt hus det heliga, och jag har givit det åt leviten och
främlingen, åt den faderlöse och änkan, alldeles såsom
du har bjudit mig; jag har icke överträtt eller förgätit något
av dina bud. 14 Jag åt intet därav, när jag hade sorg,
och jag förde icke bort något därav, när jag var oren,
ej heller använde jag något därav för någon död. Jag
har lyssnat till HERRENS, min Guds, röst; jag har i alla
stycken gjort såsom du har bjudit mig. 15 Skåda nu ned
från din heliga boning, himmelen, och välsigna ditt folk
Israel och det land som du har givit oss, såsom du med
ed lovade våra fäder, ett land som flyter av mjölk och
honung.» 16 I dag bjuder dig HERREN, din Gud, att göra
efter dessa stadgar och rätter; du skall hålla dem och
göra efter dem av allt ditt hjärta och av all din själ. 17 Du
har i dag hört HERREN förklara att han vill vara din Gud,
och att du skall vandra på hans vägar och hålla hans
stadgar och bud och rätter och lyssna till hans röst. 18
Och HERREN har i dag hört dig förklara att du vill vara
hans egendomsfolk, såsom han har sagt till dig, och att
du vill hålla alla hans bud; 19 på det att han över alla folk
som han har gjort må upphöja dig till lov, berömmelse
och ära, och på det att du må vara ett folk som är helgat
åt HERREN, din Gud, såsom han har sagt.

27 Och Mose och de äldste i Israel bjödo folket och
sade: »Hållen alla de bud som jag i dag giver
eder. 2 Och när I kommen över Jordan, in i det land
som HERREN, din Gud, vill giva dig, då skall du resa

åt dig stora stenar och bestryka dem med kalk. **3** På
dessa skall du, när du har gått över floden, skriva alla
denna lags ord, för att du må komma in i det land som
HERREN, din Gud, vill giva dig, ett land som flyter av
mjölk och honung, såsom HERREN, dina fäders Gud,
har lovat dig. **4** Och när I haven gått över Jordan, skolen
I på berget Ebal resa dessa stenar om vilka jag i dag
giver eder befallning; och du skall bestryka dem med
kalk. **5** Och du skall där åt HERREN, din Gud, bygga ett
altare, ett altare av stenar, vid vilka du icke skall komma
med något järn. **6** Av ohuggna stenar skall du bygga
HERRENS, din Guds, altare; och du skall på det offra
brännoffer åt HERREN, din Gud. **7** Du skall där ock offra
tackoffer och skall äta och glädja dig inför HERRENS,
din Guds. ansikte. **8** Och du skall på stenarna skriva alla
denna lags ord, klart och tydligt.» **9** Och Mose och de
levitiska prästerna talade till hela Israel och sade: »Var
stilla och hör, Israel! I dag har du blivit HERRENS, din
Guds, folk. **10** Så skall du då höra HERRENS, din Gud
röst och göra efter hans bud och stadgar, som jag i dag
giver dig.» **11** Och Mose bjöd folket på den dagen och
sade: **12** Dessa stammar skola stå och välsigna folket på
berget Gerissim, när I haven gått över Jordan: Simeon,
Levi, Juda. Isaskar, Josef och Benjamin. **13** Och dessa
skola stå och uttala förbannelsen på berget Ebal: Ruben,
Gad, Aser, Sebulon, Dan och Naftali. **14** Och leviterna
skola taga till orda och skola med hög röst inför var man
i Israel säga så: **15** Förbannad vare den man som gör
ett beläte, skuret eller gjutet, en styggelse för HERREN,
ett verk av en konstarbetares händer, och som sedan
i hemlighet sätter upp det. Och allt folket skall svara
och säga: »Amen.» **16** Förbannad vare den som visar
förakt för sin fader eller sin moder. Och allt folket skall
säga: »Amen.» **17** Förbannad vare den som flyttar sin
nästas råmärke. Och allt folket skall säga: »Amen.» **18**
Förbannad vare den som leder en blind vilse på vägen.
Och allt folket skall säga: »Amen.» **19** Förbannad vare
den som vränger rätten för främlingen, den faderlöse och
änkan. Och allt folket skall säga: »Amen.» **20** Förbannad
vare den som ligger hos sin faders hustru, ty han lyfter
på sin faders täcke. Och allt folket skall säga: »Amen.»
21 Förbannad vare den som beblandar sig med något
djur Och allt folket skall säga: »Amen.» **22** Förbannad
vare den som ligger hos sin syster, sin faders dotter eller
sin moders dotter. Och allt folket skall säga: »Amen.»
23 Förbannad vare den som ligger hos sin svärmoder.
Och allt folket skall säga: »Amen.» **24** Förbannad vare
den som lönnligen mördar sin nästa. Och allt folket skall
säga: »Amen.» **25** Förbannad vare den som tager mutor
för att slå ihjäl en oskyldig och utgjuta hans blod. Och
allt folket skall säga: »Amen.» **26** Förbannad vare den
som icke håller denna lags ord och icke gör efter dem.
Och allt folket skall säga: »Amen.»

28 Om du hör HERRENS, din Guds, röst, så att du
håller alla hans bud, som jag i dag giver dig, och
gör efter dem, så skall HERREN, din Gud, upphöja dig
över alla folk på jorden. **2** Och alla dessa välsignelser
skola då komma över dig och träffa dig när du hör
HERRENS, din Guds, röst: **3** Välsignad skall du vara
i staden, och välsignad skall du vara på marken. **4**
Välsignad skall ditt livs frukt vara, och din marks frukt
och din boskaps frukt, dina fäkreaturs avföda och din
småboskaps avel. **5** Välsignad skall din korg vara, och
välsignat ditt baktråg. **6** Välsignad skall du vara vid din
ingång, och välsignad skall du vara vid din utgång. **7**
När dina fiender resa sig upp mot dig, skall HERREN
låta dem bliva slagna av dig; på en väg skola de draga
ut mot dig, men på sju vägar skola de fly för dig. **8**
HERREN skall bjuda välsignelsen vara med dig i dina
visthus och i allt vad du företager dig; han skall välsigna
dig i det land som HERREN, din Gud, vill giva dig. **9**
HERREN skall upphöja dig till ett folk som är helgat
åt honom, såsom han med ed har lovat dig, om du
håller HERRENS, din Guds, bud och vandrar på hans
vägar. **10** Och alla folk på jorden skola se att du är
uppkallad efter HERRENS namn; och de skola frukta
dig. **11** Och HERREN skall giva dig överflöd och lycka
i ditt livs frukt och i din boskaps frukt och i din marks
frukt, i det land som HERREN med ed har lovat dina
fäder att giva dig. **12** HERREN skall öppna för dig sitt
rika förrådshus, himmelen, till att giva åt ditt land regn i
rätt tid, och till att välsigna alla dina händers verk; och
du skall giva lån åt många folk, men själv skall du icke
behöva låna av någon. **13** Och HERREN skall göra dig
till huvud och icke till svans, du skall alltid ligga över
och aldrig ligga under, om du hör HERRENS, din Guds,
bud, som jag i dag giver dig, för att du skall hålla och
göra efter dem, **14** och om du icke viker av, vare sig till
höger eller till vänster, från något av alla de bud som
jag i dag giver eder, så att du följer efter andra gudar
och tjänar dem. **15** Men om du icke hör HERRENS, din
Guds, röst och icke håller alla hans bud och stadgar,
som jag i dag giver dig, och gör efter dem, så skola alla
dessa förbannelser komma över dig och träffa dig: **16**
Förbannad skall du vara i staden, och förbannad skall du
vara på marken. **17** Förbannad skall din korg vara, och
förbannat ditt baktråg. **18** Förbannad skall ditt livs frukt
vara, och din marks frukt, dina fäkreaturs avföda och din
småboskaps avel. **19** Förbannad skall du vara vid din
ingång, och förbannad skall du vara vid din utgång. **20**
HERREN skall sända över dig förbannelse, förvirring och
näpst, vad det än må vara som du företager dig, till dess
du förgöres och med hast förgås, för ditt onda väsendes
skull, då du nu har övergivit mig. **21** HERREN skall låta
dig bliva ansatt av pest, till dess han har utrotat dig ur
det land dit du nu kommer, för att taga det i besittning.
22 HERREN skall slå dig med tärande sjukdom, feber

och hetta, med brand och med svärd, med sot och rost;
och av sådant skall du förföljas, till dess du förgås. **23**
Och himmelen över ditt huvud skall vara såsom koppar,
och jorden under dig skall vara såsom järn. **24** Damm
och stoft skall vara det regn HERREN giver åt ditt land;
från himmelen skall det komma ned över dig, till dess du
förgöres. **25** HERREN skall låta dig bliva slagen av dina
fiender; på en väg skall du draga ut mot dem, men på sju
vägar skall du fly för dem; och du skall bliva en varnagel
för alla riken på jorden. **26** Och dina dödas kroppar skola
bliva mat åt alla himmelens fåglar och åt markens djur,
och ingen skall skrämma bort dem. **27** HERREN skall
slå dig med Egyptens bulnader och med bölder, med
skabb och skorv, så att du icke skall kunna botas. **28**
HERREN skall slå dig med vanvett och blindhet och
sinnesförvirring. **29** Du skall famla mitt på ljusa dagen,
såsom en blind famlar i mörkret, och du skall icke lyckas
finna vägen; förtryck allenast och plundring skall du utstå
i all din tid, och ingen skall frälsa dig. **30** Du skall trolova
dig med en kvinna, men en annan man skall sova hos
henne; du skall bygga ett hus, men icke få bo däri; du
skall plantera en vingård, men icke få skörda dess frukt.
31 Din oxe skall slaktas inför dina ögon, men du skall
icke få äta av den; din åsna skall i din åsyn rövas ifrån
dig och icke givas tillbaka åt dig; dina får skola komma i
dina fienders våld, och ingen skall hjälpa dig. **32** Dina
söner och döttrar skola komma i främmande folks våld,
och dina ögon skola se det och försmäkta av längtan
efter dem beständigt, men du skall icke förmå göra något
därvid. **33** Frukten av din mark och av allt ditt arbete
skall förtäras av ett folk som du icke känner; förtryck
allenast och övervåld skall du lida i all din tid. **34** Och
du skall bliva vanvettig av de ting du skall se för dina
ögon. **35** HERREN skall slå dig med svåra bulnader på
knän och ben, ja, ifrån fotbladet ända till hjässan, så
att du icke skall kunna botas. **36** HERREN skall föra
dig och den konung som du sätter över dig bort till ett
folk som varken du eller dina fäder hava känt, och där
skall du få tjäna andra gudar, gudar av trä och sten. **37**
Och du skall bliva ett föremål för häpnad, ett ordspråk
och en visa bland alla de folk till vilka HERREN skall
föra dig. **38** Mycken säd skall du föra ut på åkern, men
litet skall du inbärga, ty gräshoppor skola förtära den.
39 Vingårdar skall du plantera och skall arbeta i dem,
men intet vin skall du få att dricka och intet att lägga i
förvar, ty maskar skola äta upp allt. **40** Olivplanteringar
skall du hava överallt inom ditt land, men med oljan skall
du icke få smörja din kropp, ty oliverna skola falla av.
41 Söner och döttrar skall du föda, men du skall icke
få behålla dem, ty de skola draga bort i fångenskap.
42 Alla dina träd och din marks frukt skall ohyra taga i
besittning. **43** Främlingen som bor hos dig skall höja sig
över dig, allt mer och mer, men du skall stiga ned, allt
djupare och djupare. **44** Han skall giva lån åt dig, och du
skall icke giva lån åt honom. Han skall bliva huvudet,
och du skall bliva svansen. **45** Alla dessa förbannelser
skola komma över dig och förfölja dig och träffa dig, till
dess du förgöres, därför att du icke hörde HERRENS,
din Guds, röst och icke höll de bud och stadgar som han
har givit dig. **46** De skola komma över dig såsom tecken
och under, och över dina efterkommande till evig tid.
47 Eftersom du icke tjänade HERREN, din Gud, med
glädje och hjärtans lust, medan du hade överflöd på allt,
48 skall du få tjäna fiender som HERREN skall sända
mot dig, under hunger och törst och nakenhet och brist
på allt; och han skall lägga ett järnok på din hals, till
dess han har förgjort dig. **49** HERREN skall skicka över
dig ett folk fjärran ifrån, ifrån jordens ända, likt örnen i
sin flykt, ett folk vars språk du icke förstår, **50** ett folk
med grym uppsyn, utan försyn för de gamla och utan
misskund med de unga. **51** Det skall äta upp frukten av
din boskap och frukten av din mark, till dess du förgöres,
ty det skall icke lämna kvar åt dig vare sig säd eller
vin eller olja, icke dina fäkreaturs avföda eller dina fårs
avel, till dess det har gjort slut på dig. **52** Och det skall
tränga dig i alla dina portar, till dess dina höga och fasta
murar, som du förtröstade på, falla i hela ditt land. Ja,
det skall tränga dig i alla dina portar över hela ditt land,
det land som HERREN, din Gud, har givit dig. **53** Och
då skall du nödgas äta din egen livsfrukt, köttet av dina
söner och döttrar, dem som HERREN, din Gud, har givit
dig. I sådan nöd och sådant trångmål skall din fiende
försätta dig. **54** En man hos dig, som levde i veklighet
och stor yppighet, skall då så missunnsamt se på sin
broder och på hustrun i sin famn och på de barn han
ännu har kvar, **55** att han icke skall vilja åt någon av
dem dela med sig av sina barns kött, ty han äter det
själv, eftersom han icke har något annat kvar. I sådan
nöd och sådant trångmål skall din fiende försätta dig
i alla dina portar. **56** En kvinna hos dig, som levde i
veklighet och yppighet, i sådan yppighet och veklighet,
att hon icke ens försökte sätta sin fot på jorden, hon
skall då så missunnsamt se på mannen i sin famn och
på sin son och sin dotter, **57** att hon missunnar dem
efterbörden som kommer fram ur hennes liv, och barnen
som hon föder; ty då hon nu lider brist på allt annat, skall
hon själv i hemlighet äta detta. I sådan nöd och sådant
trångmål skall din fiende försätta dig i dina portar. **58**
Om du icke håller alla denna lags ord, som äro skrivna i
denna bok, och gör efter dem, så att du fruktar detta
härliga och fruktansvärda namn »HERREN, din Gud»,
59 så skall HERREN sända underliga plågor över dig och
dina efterkommande, stora och långvariga plågor, svåra
och långvariga krankheter. **60** Han skall låta komma över
dig alla Egyptens sjukdomar, som du fruktar för, och de
skola ansätta dig. **61** Och allahanda andra krankheter
och plågor, om vilka icke är skrivet i denna lagbok, skall
HERREN ock låta gå över dig, till dess du förgöres.

62 Och allenast en ringa hop skall bliva kvar av eder, i
stället för att I förut haven varit talrika såsom stjärnorna
på himmelen; så skall det gå dig, därför att du icke hörde
HERRENS. din Guds, röst. 63 Och det skall ske, att
likasom HERREN förut fröjdade sig över eder när han
fick göra eder gott och föröka eder, så skall HERREN nu
fröjda sig över eder, när han utrotar och förgör eder. Och
I skolen ryckas bort ur det land dit du nu kommer, för att
taga det i besittning. 64 Och HERREN skall förströ dig
bland alla folk, ifrån jordens ena ända till den andra, och
där skall du tjäna andra gudar, som varken du eller dina
fäder hava känt, gudar av trä och sten. 65 Och bland de
folken skall du icke få någon ro eller någon vila för din
fot; HERREN skall där giva dig ett bävande hjärta och
förtvinande ögon och en försmäktande själ. 66 Och ditt
liv skall synas dig likasom hänga på ett hår; du skall
känna fruktan både natt och dag och icke vara säker
för ditt liv. 67 Om morgonen skall du säga: »Ack att det
vore afton!», och om aftonen skall du säga: »Ack att
det vore morgon!» Sådan fruktan skall du känna i ditt
hjärta, och sådana ting skall du se för dina ögon. 68 Och
HERREN skall föra dig tillbaka till Egypten på skepp, på
den väg om vilken jag sade dig: »Du skall icke se den
mer.» Och där skolen I nödgas bjuda ut eder till salu
åt edra fiender, till trälar och trälinnor; men ingen skall
finnas, som vill köpa.

29 Dessa äro förbundets ord, det förbunds som
HERREN bjöd Mose att sluta med Israels barn i
Moabs land, ett annat förbund än det som han hade slutit
med dem på Horeb. 2 Och Mose sammankallade hela
Israel och sade till dem: I haven sett allt vad HERREN
har gjort inför edra ögon i Egyptens land, med Farao
och alla hans tjänare och hela hans land, 3 de stora
hemsökelser som du med egna ögon såg, de stora
tecknen och undren. 4 Men HERREN har ännu intill
denna dag icke givit eder hjärtan att förstå med, ögon att
se med och öron att höra med. 5 Och jag lät eder vandra
i öknen i fyrtio år; edra kläder blevo icke utslitna på eder,
och din sko blev icke utsliten på din fot. 6 Bröd fingen I
icke att äta, icke vin eller starka drycker att dricka, på det
att I skullen veta att jag är HERREN, eder Gud. 7 Och
när I kommen till dessa trakter, drogo Sihon, konungen i
Hesbon, och Og, konungen i Basan, ut till strid mot oss,
men vi slogo dem. 8 Och vi intogo deras land och gåvo
det till arvedel åt rubeniterna, gaditerna och ena hälften
av Manasse stam. 9 Så hållen nu detta förbunds ord
och gören efter dem, för att I mån hava framgång i allt
vad I gören. 10 I stån i dag allasammans inför HERREN,
eder Gud: edra huvudmän, edra stammar, edra äldste
och edra tillsyningsmän, var man i Israel, 11 så ock edra
barn och hustrur, och främlingen som är hos dig i ditt
läger, din vedhuggare såväl som din vattenbärare, 12 för
att du må inträda i HERRENS, din Guds, förbund, det
edsförbund som HERREN, din Gud, i dag vill sluta med
dig. 13 Ty han vill i dag upphöja dig, så att du skall vara
hans folk och han din Gud, såsom han har sagt dig, och
såsom han med ed har lovat dina fäder, Abraham, Isak
och Jakob. 14 Och det är icke med eder allenast som jag
i dag sluter detta förbund, detta edsförbund, 15 utan jag
gör det både med dem som i dag stå här med oss inför
HERREN, vår Gud, och med dem som icke äro här med
oss i dag. 16 I veten ju själva huru vi bodde i Egyptens
land, och huru vi drogo mitt igenom de folks land, som I
nu haven lämnat 17 Och I sågen deras styggelser och
eländiga avgudar, de gudar av trä och sten, silver och
guld, som funnos hos dem. 18 Så må då bland eder
icke finnas någon man eller kvinna, någon släkt eller
stam vars hjärta i dag vänder sig bort ifrån HERREN, vår
Gud, för att gå åstad och tjäna dessa folks gudar; bland
eder må icke finnas någon rot varifrån gift och malört
växer upp, 19 så att någon som hör detta edsförbunds
ord välsignar sig i sitt hjärta och tänker att det skall gå
honom väl, där han vandrar i sitt hjärtas hårdhet. Ty då
skall hela landet, både vått och torrt, förgås. 20 HERREN
skall icke vilja förlåta honom; nej, Herrens vrede och
nitälskan skall då vara såsom en rykande eld mot de
männen, och all den förbannelse som är uppskriven i
denna bok skall komma att vila på honom, och Herren
skall så utplåna hans namn, att det icke mer skall finnas
under himmelen. 21 Och HERREN skall avskilja honom
från alla Israels stammar till att drabbas av olycka, efter
alla de förbannelser som äro fästa vid det förbund som
är uppskrivet i denna lagbok. 22 Och ett kommande
släkte, edra barn som uppstå efter eder, och främlingen,
som kommer ifrån fjärran land, de skola säga, när de se
de plågor och sjukdomar som HERREN har skickat över
detta land, 23 när de se huru all jord där är förbränd
och förvandlad till svavel och salt, så att den icke kan
besås eller framalstra växter, och så att inga örter där
kunna komma upp -- såsom det blev, när Sodom och
Gomorra, Adma och Seboim omstörtades, då HERREN i
sin vrede och harm omstörtade dem -- 24 ja, alla folk
skola då säga: »Varför har Herren gjort så mot detta
land? Varför brinner hans vrede så starkt?» 25 Och man
skall svara: »Därför att de övergåvo HERRENS, sina
fäders Guds, förbund, det som han slöt med dem, när
han förde dem ut ur Egyptens land, 26 och därför att
de gingo åstad och tjänade andra gudar och tillbådo
dem, gudar som de icke kände, och som han icke hade
givit dem till deras del, 27 därför upptändes HERRENS
vrede mot detta land, så att han lät komma över det
all den förbannelse som är uppskriven i denna bok. 28
Ja, därför ryckte HERREN dem upp ur deras land, med
vrede och harm och stor förtörnelse, och kastade dem
bort till ett annat land, såsom nu har skett.» 29 Vad som
ännu är fördolt hör HERREN, vår Gud, till; men vad som
är uppenbarat, det gäller för oss och våra barn till evig
tid, för att vi skola göra efter alla denna lags ord.

30 Om du nu, när allt detta kommer över dig --
välsignelsen och förbannelsen som jag har förelagt
dig -- om du lägger detta på hjärtat bland alla de folk till
vilka HERREN, din Gud, då har drivit dig bort, **2** och
du så vänder åter till HERREN, din Gud, och hör hans
röst, du med dina barn, av allt ditt hjärta och av all din
själ, i alla stycken såsom jag i dag bjuder dig, **3** då skall
HERREN, din Gud, åter upprätta dig och förbarma sig
över dig; HERREN, din Gud, skall då åter församla dig
från alla folk bland vilka han har förströtts dig. **4** Om ock
dina fördrivna vore vid himmelens ända, skulle HERREN,
din Gud, församla dig därifrån och hämta dig därifrån. **5**
Och HERREN, din Gud, skall låta dig komma in i det
land som dina fäder hava haft till besittning; och du skall
taga det i besittning, och han skall göra dig gott och skall
föröka dig mer än han har gjort med dina fäder. **6** Och
HERREN, din Gud. skall omskära ditt hjärta och dina
efterkommandes hjärtan, så att du skall älska HERREN,
din Gud, av allt ditt hjärta och av all din själ, för att du må
leva. **7** Och HERREN, din Gud, skall lägga alla dessa
förbannelser på dina fiender och på dem som hata och
förfölja dig. **8** Och du skall åter höra HERRENS röst
och göra efter alla hans bud, som jag i dag giver dig.
9 Och HERREN, din Gud, skall giva dig överflöd och
lycka i alla dina händers verk, i ditt livs frukt och i din
boskaps frukt och i din marks frukt. Ty såsom HERREN
fröjdade sig över dina fäder, skall han då åter fröjda sig
över dig och göra dig gott, **10** när du hör HERRENS, din
Guds, röst, så att du håller hans bud och stadgar, det
som är skrivet i denna lagbok, och när du vänder åter till
HERREN, din Gud, av allt ditt hjärta och av all din själ.
11 Ty det bud som jag i dag giver dig är dig icke för svårt
och är icke långt borta. **12** Det är icke i himmelen, så att
du skulle behöva säga: »Vem vill för oss fara upp till
himmelen och hämta det åt oss och låta oss höra det,
så att vi kunna göra därefter?» **13** Det är icke heller på
andra sidan havet, så att du skulle behöva säga: »Vem
vill för oss fara över till andra sidan havet och hämta
det åt oss och låta oss höra det, så att vi kunna göra
därefter?» **14** Nej, ordet är dig mycket nära, i din mun
och i ditt hjärta, så att du kan göra därefter. **15** Se, jag
förelägger dig i dag livet och vad gott är, döden och vad
ont är, **16** då jag nu i dag bjuder dig att älska HERREN,
din Gud, att vandra på hans vägar och hålla hans bud
och stadgar och rätter, för att du må leva och föröka dig,
och för att HERREN, din Gud, må välsigna dig i det land
dit du nu kommer, för att taga det i besittning. **17** Men
om ditt hjärta vänder sig bort och du icke vill höra, om
du låter förföra dig, så att du tillbeder andra gudar och
tjänar dem, **18** så förkunnar jag eder i dag att I förvisso
skolen förgås. I skolen då icke länge leva i det land dit
du nu drager över Jordan, för att komma och taga det i
besittning. **19** Jag tager i dag himmel och jord till vittnen
mot eder, att jag har förelagt dig liv och död, välsignelse
och förbannelse, Så må du då välja livet, för att du och
dina efterkommande mån leva, **20** i det att du älskar
HERREN, din Gud, och hör hans röst och håller dig till
honom; ty detta betyder för dig liv och lång levnad, så att
du får bo i det land som HERREN med ed har lovat dina
fäder, Abraham, Isak och Jakob, att giva dem.

31 Och Mose gick åstad och talade följande till hela
Israel; **2** han sade till dem: »Jag är nu ett hundra
tjugu år gammal; jag kan icke mer vara ledare och
anförare, och HERREN har sagt till mig: 'Du skall icke
komma över denna Jordan.' **3** Men HERREN, din Gud,
går framför dig; han skall förgöra dessa folk för dig, och
du skall fördriva dem, och Josua skall anföra dig, såsom
HERREN har sagt. **4** Och HERREN skall göra med
dem såsom han gjorde med Sihon och Og, amoréernas
konungar, vilka han lät förgås, och såsom han gjorde
med deras land. **5** HERREN skall giva dem i edert våld,
och I skolen göra med dem alldeles såsom jag har bjudit
eder. **6** Varen frimodiga och oförfärade, frukten icke och
varen icke förskräckta för dem; ty HERREN, din Gud,
går själv med dig; han skall icke lämna dig eller övergiva
dig.» **7** Och Mose kallade Josua till sig och sade till
honom inför hela Israel: »Var frimodig och oförfärad; ty
du skall med detta folk gå in i det land som HERREN
med ed har lovat deras fäder att giva dem; och du skall
utskifta det åt dem såsom arv. **8** Och HERREN är den
som går framför dig, han skall vara med dig, han skall
icke lämna dig eller övergiva dig; du må icke frukta
och icke vara förfärad.» **9** Och Mose skrev upp denna
lag och gav den åt prästerna, Levi söner, som buro
HERRENS förbundsark, och åt alla de äldste i Israel. **10**
Och Mose bjöd dem och sade: »Vid slutet av vart sjunde
år, när friåret är inne, vid lövhyddohögtiden, **11** då hela
Israel kommer för att träda fram inför HERRENS, din
Guds, ansikte, på den plats som han utväljer, då skall
du läsa upp denna lag inför hela Israel, så att de höra
den. **12** Församla då folket, män, kvinnor och barn, och
främlingarna som äro hos dig inom dina portar, på det
att de må höra och lära, och på det att de må frukta
HERREN, eder Gud, och hålla och göra efter alla denna
lags ord; **13** och på det att deras barn, som då ännu
icke känna den, må höra den och lära den, så att de
frukta HERREN, eder Gud. Detta skolen I göra, så länge
I leven i det land dit I nu dragen över Jordan, för att taga
det i besittning. **14** Och HERREN sade till Mose: »Se,
tiden närmar sig att du skall dö. Kalla till dig Josua, och
inställen eder därefter i uppenbarelsetältet, så vill jag
insätta honom i hans ämbete.» Och Mose gick åstad
med Josua, och de inställde sig i uppenbarelsetältet.
15 Då visade sig HERREN i tältet i en molnstod, och
molnstoden blev stående vid ingången till tältet. **16** Och
HERREN sade till Mose: »Se, när du vilar hos dina
fäder, skall detta folk stå upp och i trolös avfällighet löpa

efter främmande gudar, som dyrkas i det land dit de nu
komma, och de skola övergiva mig och bryta det förbund
som jag har slutit med dem. 17 Och min vrede skall då
upptändas mot dem, och jag skall övergiva dem och
fördölja mitt ansikte för dem, och de skola förgöras, och
mycken olycka och nöd skall träffa dem; och då skola de
säga: 'Förvisso är det därför att vår Gud icke är ibland
oss som dessa olyckor hava träffat oss.' 18 Men jag skall
på den tiden alldeles fördölja mitt ansikte, för allt det
ondas skull som de hava gjort, i det att de hava vänt sig
till andra gudar. 19 Så tecknen nu upp åt eder följande
sång. Och du skall lära Israels barn den och lägga den i
deras mun. Och så skall denna sång vara mig ett vittne
mot Israels barn. 20 Ty jag skall låta dem komma in i
det land som jag med ed har lovat åt deras fäder, ett
land som flyter av mjölk och honung, och de skola äta
och bliva mätta och feta; men de skola då vända sig till
andra gudar och tjäna dem och förakta mig och bryta
mitt förbund. 21 Och när då mycken olycka och nöd
träffar dem, skall denna sång avlägga sitt vittnesbörd
inför dem; ty den skall icke förgätas och försvinna ur
deras avkomlingars mun. Jag vet ju med vilka tankar de
umgås redan nu, innan jag har låtit dem komma in i det
land som jag med ed lovade dem.» 22 Så tecknade då
Mose upp sången på den dagen och lät Israels barn
lära den. 23 Och han insatte Josua, Nuns son, i hans
ämbete och sade: »Var frimodig och oförfärad; ty du skall
föra Israels barn in i det land som jag med ed har lovat
åt dem, och jag skall vara med dig.» 24 Då nu Mose
hade fullständigt tecknat upp denna lags ord i en bok,
25 bjöd han leviterna som buro HERRENS förbundsark
och sade: 26 »Tagen denna lagbok och läggen den vid
sidan av HERRENS, eder Guds, förbundsark, så att
den ligger där till ett vittne mot dig. 27 Ty jag känner
din genträvighet och hårdnackenhet. Se, ännu medan
jag har levat kvar bland eder, haven I varit genträviga
mot HERREN; huru mycket mer skolen I ej då bliva det
efter min död! 28 Församlen nu till mig alla de äldste i
edra stammar, så ock edra tillsyningsmän, för att jag
må inför dem tala dessa ord och taga himmel och jord
till vittnen mot dem. 29 Ty jag vet att I efter min död
skolen taga eder till, vad fördärvligt är, och vika av ifrån
den väg som jag har bjudit eder gå; därför skall olycka
träffa eder i kommande dagar, när I gören vad ont är i
HERRENS ögon, så att I förtörnen honom genom edra
händers verk.» 30 Och Mose föredrog inför Israels hela
församling följande sång från början till slutet.

32 Lyssnen, I himlar, ty jag vill tala; och jorden höre
min muns ord. 2 Såsom regnet drype min lära,
såsom daggen flöde mitt tal, såsom rikligt regn på
grönska och såsom en regnskur på gräsets brodd. 3
Ty HERRENS namn vill jag förkunna; ja, given ära åt
vår Gud. 4 Vår klippa -- ostraffliga äro hans gärningar,
ty alla hans vägar äro rätta. En trofast Gud och utan
svek, rättfärdig och rättvis är han. 5 De åter handlade
illa mot honom; de voro icke hans barn, utan en skam
för Israel, det vrånga och avoga släktet! 6 Är det så du
lönar HERREN, du dåraktiga och ovisa folk? Är han
då icke din fader, som skapade dig? Han danade ju
dig och beredde dig. 7 Tänk på de dagar som fordom
voro; akta på förgångna släktens år. Fråga din fader, han
skall förkunna dig det, dina äldste, de skola säga dig
det. 8 När den Högste gav arvslotter åt folken, när han
fördelade människors barn, då utstakade han gränserna
för folken efter antalet av Israels barn. 9 Ty HERRENS
folk är hans del, Jakob är hans arvedels lott. 10 Han
fann honom i öknens land, i ödsligheten, där ökendjuren
tjöto. Då tog han honom i sitt beskärm och sin vård,
han bevarade honom såsom sin ögonsten. 11 Likasom
en örn lockar sin avkomma ut till flykt och svävar upp
ovanför sina ungar, så bredde han ut sina vingar och
tog honom och bar honom på sina fjädrar. 12 HERREN
allena ledsagade honom, och ingen främmande gud
jämte honom. 13 Han förde honom fram över landets
höjder och lät honom äta av markens gröda; han lät
honom suga honung ur hälleberget och olja ur den hårda
klippan. 14 Gräddmjölk av kor, söt mjölk av får, fett av
lamm fick du ock, vädurar från Basan och bockar, därtill
fetaste märg av vete; och av druvors blod drack du vin.
15 Då blev Jesurun fet och istadig; du blev fet och tjock
och stinn. Han övergav Gud, sin skapare, och föraktade
sin frälsnings klippa. 16 Ja, de retade honom genom sina
främmande gudar, med styggelser förtörnade de honom.
17 De offrade åt onda andar, skengudar, åt gudar som
de förut icke kände, nya, som nyss hade kommit till, och
som edra fäder ej fruktade för. 18 Din klippa, som hade
fött dig, övergav du, du glömde Gud, som hade givit dig
livet. 19 När HERREN såg detta, förkastade han dem, ty
han förtörnades på sina söner och döttrar. 20 Han sade:
»Jag vill fördölja mitt ansikte för dem, jag vill se vilket
slut de få; ty ett förvänt släkte äro de, barn i vilka ingen
trohet är. 21 De hava retat mig med gudar som icke äro
gudar, förtörnat mig med de fåfängligheter de dyrka;
därför skall jag reta dem med ett folk som icke är ett folk,
med ett dåraktigt hednafolk skall jag förtörna dem. 22
Ty eld lågar fram ur min näsa, och den brinner ända
till dödsrikets djup; den förtär jorden med dess gröda
och förbränner bergens grundvalar. **(Sheol h7585)** 23 Jag
skall hopa olyckor över dem, alla mina pilar skall jag
avskjuta på dem. 24 De skola utsugas av hunger och
förtäras av feberglöd, av farsoter som bittert pina; jag
skall sända över dem vilddjurs tänder och stoftkrälande
ormars gift. 25 Ute skall svärdet förgöra deras barn, och
inomhus skall förskräckelsen göra det: ynglingar såväl
som jungfrur, spenabarn tillsammans med gråhårsmän.
26 Jag skulle säga: 'Jag vill blåsa bort dem, göra slut
på deras åminnelse bland människor', 27 om jag icke
fruktade att deras fiender då skulle vålla mig grämelse,

att deras ovänner skulle misstyda det, att de skulle säga:
'Vår hand var så stark, det var icke HERREN som gjorde
allt detta.'» 28 Ty ett rådlöst folk äro de, och förstånd
finnes icke i dem. 29 Vore de visa, så skulle de begripa
detta, de skulle första vilket slut de måste få. 30 Huru
kunde en jaga tusen framför sig och två driva tiotusen på
flykten, om icke deras klippa hade sålt dem, och om icke
HERREN hade prisgivit dem? 31 Ty de andras klippa är
icke såsom vår klippa; våra fiender kunna själva döma
därom. 32 Ty av Sodoms vinträd är deras ett skott, det
stammar från Gomorras fält; deras druvor äro giftiga
druvor, deras klasar hava bitter smak. 33 Deras vin är
drakars etter, huggormars gruvligaste gift. 34 Ja, sådant
ligger förvarat hos mig, förseglat i mina förrådshus. 35
Min är hämnden och vedergällningen, sparad till den tid
då deras fot skall vackla. Ty nära är deras ofärds dag,
och vad dem väntar kommer med hast. 36 Ty HERREN
skall skaffa rätt åt sitt folk, och över sina tjänare skall han
förbarma sig, när han ser att deras kraft är borta, och att
det är ute med alla och envar. 37 Då skall han fråga: Var
äro nu deras gudar, klippan till vilken de togo sin tillflykt?
38 Var äro de som åto deras slaktoffers fett och drucko
deras drickoffers vin? Må de stå upp och hjälpa eder, må
de vara edert beskärm. 39 Sen nu att jag allena är det,
och att ingen Gud finnes jämte mig. Jag dödar, och jag
gör levande, jag har slagit, men jag helar ock. Ingen
finnes, som kan rädda ur min hand. 40 Se, jag lyfter
min hand upp mot himmelen, jag säger: Så sant jag
lever evinnerligen: 41 när jag har vässt mitt ljungande
svärd och min hand tager till att skipa rätt, då skall jag
utkräva hämnd av mina ovänner och vedergällning av
dem som hata mig. 42 Jag skall låta mina pilar bliva
druckna av blod, och mitt svärd skall mätta sig av kött,
av de slagnas och fångnas blod, av fiendehövdingars
huvuden. 43 Jublen, I hedningar, över hans folk, ty han
hämnas sina tjänares blod, han utkräver hämnd av sina
ovänner och bringar försoning för sitt land, för sitt folk.
44 Och Mose kom med Hosea, Nuns son, och föredrog
hela denna sång inför folket. 45 Och när Mose hade
föredragit alltsammans till slut för hela Israel, 46 sade
han till dem: »Akten på alla de ord som jag i dag gör till
vittnen mot eder, så att I given edra barn befallning om
dem, att de skola hålla alla denna lags ord och göra efter
dem. 47 Ty det är icke ett tomt ord, som ej angår eder,
utan det gäller edert liv; och genom detta ord skolen I
länge leva i det land dit I nu dragen över Jordan, för
att taga det i besittning.» 48 Och HERREN talade till
Mose på denna samma dag och sade: 49 »Stig upp här
på Abarimberget, på berget Nebo i Moabs land, gent
emot Jeriko, så skall du få se Kanaans land, som jag vill
giva åt Israels barn till besittning. 50 Och du skall dö
där på berget, dit du stiger upp, och du skall samlas
till dina fäder, likasom din broder Aron dog på berget
Hor och blev samlad till sina fäder; 51 detta därför att I
handladen trolöst mot mig bland Israels barn vid Meribas
vatten vid Kades, i öknen Sin, i det att I icke höllen mig
helig bland Israels barn. 52 Mitt framför dig skall du se
landet; men du skall icke komma dit, in i det land som
jag vill giva åt Israels barn.» Se Jesurun i Ordförkl

33 Och detta är den välsignelse gudsmannen Mose
gav Israels barn före sin död; 2 han sade:
»HERREN kom från Sinai, och från Seir gick hans sken
upp för dem; man kom fram i glans från berget Paran, ut
ur hopen av mångtusen heliga; på hans högra sida brann
i eld en lag för dem. 3 Ja, han vårdar sig om folken;
folkets heliga äro alla under din hand. De ligga vid din
fot, de hämta upp av dina ord. 4 Mose gav åt oss en
lag, en arvedel for Jakobs menighet. 5 Och Jesurun fick
en konung, när folkets hövdingar församlades, Israels
stammar allasammans.» 6 »Må Ruben leva och icke dö;
dock blive hans män en ringa hop. 7 Och detta sade han
om Juda: »Hör, o HERRE, Judas röst, och låt honom
komma till sitt folk. Med sina händer utförde han dess
sak; bliv du honom en hjälp mot hans ovänner.» 8 Och
om Levi sade han: »Dina tummim och dina urim, de
tillhöra din frommes skara, dem du frestade i Massa, dem
du tvistade med vid Meribas vatten, 9 dem som sade om
fader och moder: 'Jag ser dem icke', och som icke ville
kännas vid sina bröder, ej heller veta av sina barn. Ty de
aktade på ditt tal, och ditt förbund höllo de. 10 De lära
Jakob dina rätter och Israel din lag, de bära fram rökverk
för din näsa och heloffer på ditt altare. 11 Välsigna,
HERRE, hans kraft, och låt hans händers verk behaga
dig. Krossa länderna på hans motståndare, på hans
fiender, så att de icke kunna resa sig.» 12 Om Benjamin
sade han: »HERRENS vän är han, han skall bo i trygghet
hos honom, hos honom som överskygger honom alltid,
och som har sin boning mellan hans höjder.» 13 Och
om Josef sade han: »Välsignat av HERREN vare hans
land med himmelens ädlaste gåvor, med dagg, med
gåvor från djupet som utbreder sig därnere, 14 med
solens ädlaste alster och månvarvens ädlaste frukter, 15
med de uråldriga bergens yppersta skatter och de eviga
höjdernas ädlaste frukt, 16 med jordens ädlaste frukt och
allt vad hon bär, och med nåd från honom som bodde i
busken. Detta komme över Josefs huvud, över hans
hjässa, furstens bland bröder. 17 Härlig är den förstfödde
bland hans tjurar, såsom en vildoxes äro hans horn; med
dem stångar han ned alla folk, ja ock dem som bo vid
jordens ändar. Sådana äro Efraims tiotusenden. sådana
Manasses tusenden.» 18 Och om Sebulon sade han:
»Gläd dig, Sebulon, när du drager ut, och du, Isaskar, i
dina tält. 19 Folk inbjuda de till sitt berg; där offra de rätta
offer. Ty havens rikedom få de suga, och de skatter som
sanden döljer.» 20 Och om Gad sade han: »Lovad vare
han som gav så rymligt land åt Gad! Lik en lejoninna
har han lägrat sig, han krossar både arm och hjässa.
21 Han utsåg åt sig förstlingslandet, ty där var hans

härskarlott förvarad. Dock drog han med bland folkets
hövdingar; HERRENS rätt utförde han och hans domar,
tillsammans med det övriga Israel.» **22** Och om Dan
sade han: »Dan är ett ungt lejon, som rusar ned från
Basan.» **23** Och om Naftali sade han: »Naftali har fått
riklig nåd och välsignelse till fyllest av HERREN. Västern
och södern tage du i besittning.» **24** Och om Aser sade
han: »Välsignad bland söner vare Aser! Han blive älskad
av sina bröder, och han doppe sin fot i olja. **25** Av järn
och koppar vare dina riglar; och så länge du lever, må
din kraft bestå.» **26** »Ingen är lik Gud, o Jesurun; till
din hjälp far han fram på himmelen och i sin höghet på
skyarna. **27** En tillflykt är han, urtidens Gud, och härnere
råda hans eviga armar. Han förjagade fienderna för dig,
han sade: Förgör dem. **28** Så fick Israel bo i trygghet,
Jakobs källa vara i ro, i ett land med säd och vin, under
en himmel som dryper av dagg. **29** Säll är du, Israel;
ja, vem är dig lik? Du är ett folk som får seger genom
HERREN, genom honom som är din skyddande sköld,
honom som är ditt ärorika svärd. Ja, dina fiender skola
visa dig underdånighet, och du skall gå fram över deras
höjder.»

34 Och Mose gick från Moabs hedar upp på berget
Nebo, på toppen av Pisga, gent emot Jeriko. Och
HERREN lät honom se hela landet: Gilead ända till
Dan, **2** och hela Naftali och Efraims och Manasses
land, och hela Juda land, ända till Västra havet, **3** och
Sydlandet och Jordanslätten, det är lågslätten vid Jeriko
-- Palmstaden -- ända till Soar. **4** Och HERREN sade till
honom: »Detta är det land som jag med ed har lovat åt
Abraham. Isak och Jakob, i det jag sade: 'Åt din säd
skall jag giva det.' Jag har nu låtit dig se det med dina
ögon, men ditin skall du icke komma.» **5** Och HERRENS
tjänare Mose dog där i Moabs land, såsom HERREN
hade sagt. **6** Och han begrov honom i dalen i Moabs
land, mitt emot Bet-Peor; men ännu intill denna dag
har ingen fått veta var hans grav är. **7** Och Mose var
ett hundra tjugu år gammal, när han dog, men hans
ögon voro icke skumma, och hans livskraft hade icke
försvunnit. **8** Och Israels barn begräto Mose på Moabs
hedar i trettio dagar; därmed voro gråtodagarna ute, vid
sorgefesten efter Mose. **9** Och Josua, Nuns son, var full
med vishetens ande, ty Mose hade lagt sina händer på
honom; och Israels barn lydde honom och gjorde såsom
HERREN hade bjudit Mose. **10** Men i Israel uppstod icke
mer någon profet sådan som Mose, med vilken HERREN
hade umgåtts ansikte mot ansikte -- **11** ingen, om man
tänker på alla de tecken och under som HERREN hade
sänt honom att göra i Egyptens land, med Farao och alla
hans tjänare och med hela hans land, **12** och om man
tänker på all den väldiga kraft som Mose visade, och
på alla de stora och fruktansvärda gärningar som han
gjorde inför hela Israel.

Josua

1 Efter HERRENS tjänare Moses död sade HERREN
till Josua, Nuns son, Moses tjänare: **2** »Min tjänare
Mose är död; så stå nu upp och gå över denna Jordan,
du med allt detta folk, in i det land som jag vill giva dem,
giva åt Israels barn. **3** Var ort som eder fot beträder
har jag givit eder, såsom jag lovade Mose. **4** Från
öknen till Libanon däruppe och ända till den stora floden,
floden Frat, över hetiternas land och ända till Stora havet
västerut skall edert område sträcka sig. **5** Ingen skall
kunna stå dig emot i alla dina livsdagar; såsom jag har
varit med Mose, så skall jag ock vara med dig; jag skall
icke lämna dig eller övergiva dig. **6** Var frimodig och
oförfärad; ty du skall utskifta åt detta folk såsom arv det
land som jag med ed har lovat deras fäder att giva dem.
7 Allenast må du vara helt frimodig och oförfärad till att i
alla stycken hålla den lag som min tjänare Mose har givit
dig och göra efter den; vik icke av därifrån vare sig till
höger eller till vänster; på det att du må hava framgång i
allt vad du företager dig. **8** Låt icke denna lagbok vara
skild från din mun; tänk på den både dag och natt, så att
du i alla stycken håller det som är skrivet i den och gör
därefter; ty då skola dina vägar vara lyckosamma, och då
skall du hava framgång. **9** Se, jag har bjudit dig att vara
frimodig och oförfärad; så var nu icke förskräckt eller
försagd. Ty HERREN, din Gud, är med dig i allt vad du
företager dig.» **10** Då bjöd Josua folkets tillsyningsmän
och sade: **11** »Gån igenom lägret och bjuden folket
och sägen: 'Reden till reskost åt eder; ty om tre dagar
skolen I gå över denna Jordan, för att komma in i och
taga i besittning det land som HERREN, eder Gud, vill
giva eder till besittning.'» **12** Men till rubeniterna och
gaditerna och ena hälften av Manasse stam sade Josua:
13 »Tänken på det som HERRENS tjänare Mose bjöd
eder, när han sade: 'HERREN, eder Gud, vill låta eder
komma till ro och giva eder detta land.' **14** Edra hustrur,
edra barn och eder boskap må nu stanna kvar i det land
som Mose har givit eder här på andra sidan Jordan; men
I själva, så många av eder som äro tappra stridsmän,
skolen draga väpnade åstad i spetsen för edra bröder
och hjälpa dem, **15** till dess att HERREN har låtit edra
bröder komma till ro såväl som eder, när också de hava
tagit i besittning det land som HERREN, eder Gud, vill
giva dem. Sedan mån I vända tillbaka till det land som
skall vara eder besittning; det mån I då taga i besittning,
det land som HERRENS tjänare Mose har givit eder här
på andra sidan Jordan, på östra sidan.» **16** Då svarade
de Josua och sade: »Allt vad du har bjudit oss vilja vi
göra, och varthelst du sänder oss, dit vilja vi gå. **17**
Såsom vi i allt hava lytt Mose, så vilja vi ock lyda dig;
allenast må HERREN, din Gud, vara med dig, såsom
han var med Mose. **18** Var och en som är gensträvig mot
dina befallningar och icke lyssnar till dina ord, vadhelst
du bjuder honom, han skall bliva dödad. Allenast må du
vara frimodig och oförfärad.»

2 Josua, Nuns son, sände hemligen ut två spejare
från Sittim och sade: »Gån och besen landet och
Jeriko.» De gingo åstad och kommo in i ett hus där
en sköka bodde, vid namn Rahab, och där lade de sig
till vila. **2** Men för konungen i Jeriko blev inberättat:
»I natt hava några män kommit hit från Israels barn
för att utforska landet.» **3** Då sände konungen i Jeriko
till Rahab och lät säga: »Lämna ut de män som hava
kommit till dig och tagit in i ditt hus, ty de hava kommit
hit för att utforska hela landet.» **4** Men kvinnan tog de
båda männen och dolde dem; sedan svarade hon: »Ja,
männen kommo till mig, men jag visste icke varifrån
de voro; **5** och när porten skulle stängas, sedan det
hade blivit mörkt, gingo männen ut, och jag vet icke
vart de togo vägen; skynden eder att sätta efter dem,
så fån I nog fatt i dem.» **6** Men hon hade fört dem
upp på taket och gömt dem under linstjälkar, som hon
hade där, utbredda på taket. **7** Så satte nu männen
efter dem åt Jordan till, bort emot vadställena; och man
stängde stadsporten så snart förföljarna hade begivit
sig åstad. **8** Men innan de främmande männen hade
lagt sig, steg hon upp till dem på taket **9** och sade till
dem: »Jag vet att HERREN har givit eder detta land,
och att förskräckelse för eder har fallit över oss, ja, att
alla landets inbyggare äro i ångest för eder. **10** Ty vi
hava hört huru HERREN lät vattnet i Röda havet torka ut
framför eder, när I drogen ut ur Egypten, och vad I haven
gjort med amoréernas konungar, de två på andra sidan
Jordan, Sihon och Og, huru I gåven dem till spillo. **11** Då
vi hörde detta, blevo våra hjärtan förfärade, och numera
har ingen mod att stå eder emot; ty HERREN, eder Gud,
är Gud, uppe i himmelen och nere på jorden. **12** Så
loven mig nu med ed vid HERREN, att eftersom jag har
gjort barmhärtighet med min faders hus och giva mig
ett säkert tecken därpå, **13** och låta min fader och min
moder, mina bröder och mina systrar leva, så ock alla
som tillhöra dem, och rädda oss från döden.» **14** Männen
sade till henne: »Med vårt eget liv svara vi för edert,
såframt I icke förråden vårt förehavande; när HERREN
giver oss landet, skola vi bevisa dig barmhärtighet och
trofasthet.» **15** Då släppte hon ned dem genom fönstret
med ett tåg; ty hennes hus låg invid stadsmuren, så att
hon bodde invid själva muren. **16** Och hon sade till dem:
»Gån upp i bergsbygden, så att edra förföljare icke träffa
på eder; och hållen eder gömda där i tre dagar, till dess
edra förföljare hava kommit tillbaka, så kunnen I sedan
fortsätta eder färd.» **17** Och männen sade till henne: »Vi
vilja likväl vara fria ifrån den ed som du nu har tagit av
oss, **18** om du, när vi komma in i landet, underlåter att
binda detta röda snöre i det fönster genom vilket du har
släppt ned oss, och likaledes om du icke har din fader
och din moder och dina bröder, alla av din faders hus,

samlade hemma hos dig. 19 Dock, om någon går åstad,
utom dörrarna till ditt hus, så komme hans blod över
hans huvud, och vi äro utan skuld; om däremot någons
hand kommer vid en av dem som äro inne i ditt hus,
så må dennes blod komma över vårt huvud. 20 Och
om du förråder vårt förehavande, så äro vi likaledes fria
ifrån den ed som du har tagit av oss.» 21 Hon svarade:
»Vare det såsom I haven sagt.» Och så lät hon dem
gå, och de drogo åstad. Men hon band det röda snöret
i fönstret. 22 Så drogo de nu åstad och kommo upp i
bergsbygden och stannade där i tre dagar, till dess att
deras förföljare hade vänt tillbaka; ty dessa hade sökt
efter dem överallt på vägarna, men hade icke funnit
dem. 23 Sedan vände de båda männen tillbaka och
kommo ned från bergsbygden och gingo över floden
och kommo så till Josua, Nuns son; och de förtäljde för
honom allt vad som hade vederfarits dem. 24 Och de
sade till Josua: »HERREN har givit hela landet i vår
hand; alla landets inbyggare äro i ångest för oss.»

3 Bittida följande morgon bröt Josua med alla Israels
barn upp från Sittim och kom till Jordan; där stannade
de om natten, innan de gingo över. 2 Men efter tre dagar
gingo tillsyningsmännen genom lägret 3 och bjödo folket
och sade: »Så snart I fån se HERRENS, eder Guds,
förbundsark, och att de levitiska prästerna bära den,
skolen ock I bryta upp från eder plats och följa efter den
4 -- låten dock mellan den och eder vara ett avstånd av
vid pass två tusen alnar; närmare mån I icke komma
den -- på det att I mån kunna veta vilken väg I skolen
gå, ty I haven icke förut dragit den vägen fram.» 5
Och Josua sade till folket: »Helgen eder, ty i morgon
skall HERREN göra under bland eder.» 6 Därefter sade
Josua till prästerna: »Tagen förbundsarken och dragen
åstad framför folket.» Då togo de förbundsarken och
gingo framför folket. 7 Och HERREN sade till Josua:
»I dag skall jag begynna att göra dig stor i hela Israels
ögon, på det att de må förnimma, att såsom jag har varit
med Mose, så vill jag ock vara med dig. 8 Bjud du nu
prästerna som bära förbundsarken och säg: 'Så snart I
kommen till den yttersta randen av Jordans vatten, skolen
I stanna där, vid Jordan.'» 9 Då sade Josua till Israels
barn: »Träden fram hit och hören HERRENS, eder Guds,
ord.» 10 Och Josua sade: »Härav skolen I förnimma att
en levande Gud är mitt ibland eder, och att han förvisso
vill fördriva för eder kananéerna, hetiterna, hivéerna,
perisséerna, girgaséerna, amoréerna och jebuséerna: 11
förbundsarken, hela jordens Herres förbundsark, drager
nu framför eder över Jordan. 12 Väljen alltså ut tolv
män ur Israels stammar, en man för var stam. 13 Så
snart då prästerna som bära HERRENS, hela jordens
Herres, ark stå stilla med sina fötter i Jordans vatten,
det vatten som kommer uppifrån, bliva avskuret i sitt
lopp, och det skall stå såsom en samlad hög.» 14 Folket
bröt då upp från sina tält för att gå över Jordan, och
prästerna som buro förbundsarken gingo framför folket.
15 När nu de som buro arken kommo till Jordan, så att
prästerna, som buro arken, med sina fötter vidrörde
yttersta randen av vattnet i Jordan, vilken under hela
skördetiden är full över alla sina bräddar, 16 då stannade
det vatten som kom uppifrån, och blev stående såsom
en samlad hög långt borta, uppe vid Adam, staden som
ligger bredvid Saretan; och det vatten som flöt ned
mot Hedmarkshavet, Salthavet, blev sålunda helt och
hållet avskuret. Och folket gick över mitt emot Jeriko. 17
Men prästerna som buro HERRENS förbundsark stodo
orörliga på torr mark mitt i Jordan; och hela Israel gick
över på torr mark, till dess att allt folket helt och hållet
hade kommit över Jordan.

4 Då nu allt folket helt och hållet hade kommit över
Jordan, sade HERREN till Josua: 2 »Väljen ut bland
folket tolv män, en man ur var stam, 3 och bjuden dem
och sägen: 'Tagen här ur Jordan, från den plats där
prästerna stodo med sina fötter, tolv stenar, och lyften
upp dem och fören dem över med eder, och läggen ned
dem på det ställe, där I skolen lägra eder i natt.'» 4 Då
kallade Josua till sig de tolv män som han hade utsett
bland Israels barn, en man ur var stam. 5 Och Josua
sade till dem: »Dragen åstad framför HERRENS, eder
Guds, ark, och gån ut mitt i Jordan; och var och en av
eder må där lyfta upp en sten på axeln, efter antalet av
Israels barns stammar. 6 Detta skall nämligen bliva ett
minnesmärke bland eder. När då edra barn i framtiden
fråga: 'Vad betyda dessa stenar?', 7 skolen I svara dem
så: 'De betyda att Jordans vatten här blev avskuret i
sitt lopp, framför HERRENS förbundsark; ja, när den
gick över Jordan, blev Jordans vatten avskuret i sitt
lopp. Därför skola dessa stenar vara ett åminnelsemärke
för Israels barn till evärdlig tid.'» 8 Då gjorde Israels
barn såsom Josua bjöd dem; de togo upp tolv stenar
ur Jordan, såsom HERREN hade tillsagt Josua, efter
antalet av Israels barns stammar; och de förde dem över
med sig till lägerstället och lade ned dem där. 9 Tillika
reste Josua tolv stenar mitt i Jordan, på samma plats
där prästerna som buro förbundsarken hade stått med
sina fötter; och de finnas kvar där ännu i dag. 10 Och
prästerna som buro arken blevo stående mitt i Jordan, till
dess att allt det var fullgjort, som HERREN hade bjudit
Josua att tillsäga folket, alldeles i enlighet med vad Mose
förut hade bjudit Josua; och folket gick över med hast.
11 Men när allt folket helt och hållet hade kommit över,
gick ock HERRENS ark över, jämte prästerna, och tog
plats framför folket. 12 Och Rubens barn och Gads barn
och ena hälften av Manasse stam drogo väpnade åstad
i spetsen för Israels barn, såsom Mose hade tillsagt
dem. 13 Det var vid pass fyrtio tusen män som så drogo
åstad, väpnade till strid, för att kämpa inför HERREN på
Jerikos hedmarker. 14 På den dagen gjorde HERREN

Josua stor i hela Israels ögon, och de fruktade honom,
såsom de fruktat Mose, så länge denne levde. 15 Och
HERREN sade till Josua: 16 »Bjud prästerna som bära
vittnesbördets ark att stiga upp ur Jordan.» 17 Och
Josua bjöd prästerna och sade: »Stigen upp ur Jordan.»
18 När då prästerna som buro HERRENS förbundsark
stego upp ur Jordan, hade deras fötter knappt hunnit
upp på torra landet, förrän Jordans vatten vände tillbaka
till sin plats och nådde, såsom förut, upp över alla sina
bräddar. 19 Det var på tionde dagen i första månaden
som folket steg upp ur Jordan; och de lägrade sig i
Gilgal, på gränsen av östra Jerikoområdet. 20 Och de
tolv stenarna som de hade tagit ur Jordan reste Josua i
Gilgal. 21 Och han sade till Israels barn: »När nu edra
barn i framtiden fråga sina fäder: 'Vad betyda dessa
stenar?', 22 då skolen I göra det kunnigt för edra barn
och säga: 'Israel gick på torr mark över denna Jordan,
23 i det att HERREN, eder Gud, lät vattnet i Jordan torka
ut framför eder, till dess I haden gått över den, likasom
HERREN, eder Gud, gjorde med Röda havet, som han
lät torka ut framför oss, till dess vi hade gått över det; 24
på det att alla folk på jorden må förnimma huru stark
HERRENS hand är, så att I frukten HERREN, eder Gud,
alltid.'»

5 Då nu alla amoréernas konungar på andra sidan
Jordan, på västra sidan, och alla kananéernas
konungar vid havet hörde huru HERREN hade låtit
vattnet i Jordan torka ut framför Israels barn, medan vi
gingo över den, blevo deras hjärtan förfärade, och de
hade icke längre mod att stå emot Israels barn. 2 Vid
den tiden sade HERREN till Josua: »Gör dig stenknivar
och omskär åter Israels barn, för andra gången.» 3 Då
gjorde Josua sig stenknivar och omskar Israels barn vid
Förhudshöjden. 4 Och orsaken varför Josua omskar
dem var denna: allt det folk av mankön, som hade
dragit ut ur Egypten, alla stridbara män, hade dött i
öknen under vägen, efter uttåget ur Egypten. 5 Ty väl
hade bland folket alla de som voro med under uttåget
blivit omskurna, men de bland folket, som voro födda i
öknen under vägen, efter uttåget ur Egypten, de voro
alla oomskurna. 6 Ty Israels barn vandrade i öknen
i fyrtio år, under vilken tid alla stridbara män i folket,
som hade dragit ut ur Egypten, förgingos, eftersom de
icke hörde HERRENS röst, varför ock HERREN svor
att han icke skulle låta dem se det land som han med
ed hade lovat deras fäder att giva oss, ett land som
flyter av mjölk och honung. 7 Men deras barn, som han
hade låtit uppstå i deras ställe, dem omskar nu Josua, ty
de hade förhud, eftersom de icke hade blivit omskurna
under vägen. 8 Och när allt folket hade blivit omskuret,
stannade de kvar där de voro i lägret, till dess de hade
blivit läkta. 9 Och HERREN sade till Josua: »I dag har
jag avvältrat från eder Egyptens smälek.» Och detta
ställe fick namnet Gilgal, såsom det heter ännu i dag. 10
Medan nu Israels barn voro lägrade i Gilgal, höllo de
påskhögtid den fjortonde dagen i månaden, om aftonen,
på Jerikos hedmarker. 11 Och dagen efter påskhögtiden
åto de osyrat bröd och rostade ax av landets säd, just
på den dagen. 12 Och mannat upphörde dagen därefter,
då de nu åto av landets säd, och Israels barn fingo icke
manna mer, utan de åto det året av landet Kanaans
avkastning. 13 Och medan Josua var vid Jeriko, hände
sig att han, i det han lyfte upp sina ögon, fick se en man
stå där framför sig med ett draget svärd i sin hand. Då
gick Josua fram till honom och frågade honom: »Tillhör
du oss eller våra ovänner?» 14 Han svarade: »Nej, jag
är hövitsman över HERRENS här, och jag har just nu
kommit hit.» Då föll Josua ned till jorden på sitt ansikte
och bugade sig; sedan sade han till honom: »Vad har
min herre att säga till sin tjänare?» 15 Hövitsmannen
över HERRENS här sade då till Josua: »Drag dina skor
av dina fötter, ty platsen där du står är helig.» Och Josua
gjorde så. De båda orden hava i hebreiskan likhet med
varandra.

6 Och Jeriko hade sina portar stängda, det höll sig
tillstängt för Israels barn; ingen gick ut eller in. 2 Men
HERREN sade till Josua: »Se, jag har givit Jeriko med
dess konung, med dess tappra stridsmän, i din hand. 3
Tågen nu omkring staden, så många stridbara män I
ären, runt omkring staden en gång; så skall du göra i sex
dagar. 4 Och sju präster skola bära de sju jubelbasunerna
framför arken; men på sjunde dagen skolen I tåga
omkring staden sju gånger; och prästerna skola stöta
i basunerna. 5 Och när det blåses i jubelhornet med
utdragen ton, och I hören basunljudet, skall allt folket
upphäva ett stort härskri; då skola stadsmurarna falla på
stället, och folket skall draga in över dem, var och en rätt
fram.» 6 Då kallade Josua, Nuns son, till sig prästerna
och sade till dem: »Tagen förbundsarken, och sju präster
skola bära sju jubelbasuner framför HERRENS ark.» 7
Och till folket blev sagt: »Dragen ut och tågen omkring
staden; och den väpnade skaran skall draga framför
HERRENS ark.» 8 Då nu Josua hade sagt detta till
folket, drogo de sju präster som buro jubelbasunerna
framför HERREN åstad och stötte i basunerna; och
HERRENS förbundsark följde efter dem. 9 Och den
väpnade skaran gick framför prästerna som stötte i
basunerna, och den övriga hopen slutade tåget och
följde efter arken, under det att man alltjämt stötte i
basunerna. 10 Men Josua hade bjudit folket och sagt: »I
skolen icke upphäva något härskri eller låta höra eder
röst eller ens låta något ord utgå av eder mun, förrän
den dag då jag säger till eder: 'Häven upp ett härskri';
då skolen I upphäva ett härskri.» 11 Och när han så
hade låtit bära HERRENS ark omkring staden, runt
omkring den en gång, gingo de in i lägret och stannade i
lägret över natten. 12 Och följande morgon stod Josua
bittida upp, och prästerna togo HERRENS ark. 13 Och

de sju präster som buro de sju jubelbasunerna framför
HERRENS ark gingo alltjämt och stötte i basunerna;
och den väpnade skaran gick framför dem, och den
övriga hopen slutade tåget och följde efter HERRENS
ark, under det att man alltjämt stötte i basunerna. 14
De tågade också nu på andra dagen en gång omkring
staden och återvände sedan till lägret; så gjorde de i
sex dagar. 15 Men på sjunde dagen stodo de bittida
upp vid morgonrodnadens uppgång och tågade då sju
gånger omkring staden på samma sätt; endast denna
dag tågade de sju gånger omkring staden. 16 Och när
prästerna sjunde gången stötte i basunerna, sade Josua
till folket: »Häven upp ett härskri, ty HERREN har givit
eder staden. 17 Men staden med allt vad däri är skall
givas till spillo åt HERREN; allenast skökan Rahab skall
få leva, jämte alla som äro inne i hennes hus, därför att
hon gömde de utskickade som vi hade sänt åstad. 18
Men tagen eder väl till vara för det tillspillogivna, så att I
icke, sedan I haven givit det till spillo, ändå tagen något
av det tillspillogivna och därigenom kommen Israels läger
att hemfalla åt tillspillogivning, och så dragen olycka över
det. 19 Allt silver och guld och allt som är av koppar eller
järn skall vara helgat åt HERREN och ingå till HERRENS
skatt.» 20 Då hov folket upp ett härskri, och man stötte i
basunerna. Ja, när folket hörde basunljudet, hov det
upp ett stort härskri; då föllo murarna på stället, och
folket drog över dem in i staden, var och en rätt fram; så
intogo de staden. 21 Och de gåvo till spillo allt vad som
fanns i staden, både män och kvinnor, både unga och
gamla, så ock oxar, får och åsnor, och slogo dem med
svärdsegg. 22 Men till de båda män som hade bespejat
landet sade Josua: »Gån in i skökans hus och fören
kvinnan, jämte alla som tillhöra henne, ut därifrån, såsom
I med ed haven lovat henne.» 23 Då gingo de unga
män som hade varit där såsom spejare ditin och förde
ut Rahab, jämte hennes fader och moder och hennes
bröder och alla som tillhörde henne; hela hennes släkt
förde de ut. Och de släppte dem utanför Israels läger.
24 Men staden med allt vad som fanns däri brände de
upp i eld; allenast silvret och guldet och det som var av
koppar eller järn lade de till skatten i HERRENS hus. 25
Men skökan Rahab och hennes faders hus och alla som
tillhörde henne lät Josua leva, och hon fick bo bland
Israels folk, intill denna dag; detta därför att hon gömde
de utskickade som Josua hade sänt åstad för att bespeja
Jeriko. 26 På den tiden lät Josua folket svärja denna ed:
»Förbannad vare inför HERREN den man som tager
sig före att åter bygga upp denna stad, Jeriko. När han
lägger dess grund, må detta kosta honom hans äldste
son, och när han sätter upp dess portar, må detta kosta
honom hans yngste son.» 27 Och HERREN var med
Josua, så att ryktet om honom gick ut över hela landet.

7 Men Israels barn förgrepo sig trolöst på det
tillspillogivna; ty Akan, son till Karmi, son till Sabdi,
son till Sera, av Juda stam, tog något av det tillspillogivna.
Då upptändes HERRENS vrede mot Israels barn. 2
Och Josua sände från Jeriko några män åstad till Ai,
som ligger vid Bet-Aven, öster om Betel, och sade till
dem: »Dragen ditupp och bespejen landet.» Så drogo då
männen upp och bespejade Ai. 3 Och när de kommo
tillbaka till Josua, sade de till honom: »Allt folket behöver
icke draga ditupp; om vid pass två eller tre tusen man
draga upp, skola de nog intaga Ai. Du behöver icke låta
allt folket göra sig mödan att tåga dit, ty dess invånare
äro få.» 4 Alltså fingo vid pass tre tusen man av folket
draga ditupp; men dessa måste fly för ajiterna. 5 Och
sedan ajiterna hade slagit vid pass trettiosex man av
dem, förföljde de de övriga utanför stadsporten ända
till Sebarim och slogo dem på sluttningen där. Då blev
folkets hjärta förfärat, det blev såsom vatten. 6 Och
Josua med de äldste i Israel rev sönder sina kläder, och
föll ned på sitt ansikte till jorden framför HERRENS ark
och låg där ända till aftonen, och de strödde stoft på
sina huvuden. 7 Och Josua sade: »Ack, Herre, HERRE,
varför har du då fört detta folk över Jordan, om du vill
giva i amoréernas hand och så förgöra oss? O att vi
hade beslutit oss för att stanna på andra sidan Jordan! 8
Ack Herre, vad skall jag nu säga, sedan Israel har tagit
till flykten för sina fiender? 9 När kananéerna och landets
alla övriga inbyggare få höra detta, skola de omringa oss
och utrota till och med vårt namn från jorden. Vad vill du
då göra för ditt stora namns ära?» 10 Men HERREN
svarade Josua: »Stå upp. Varför ligger du så på ditt
ansikte? 11 Israel har syndat, de hava överträtt det
förbund som jag stadgade för dem; de hava tagit av
det tillspillogivna, de hava stulit, de hava ljugit, de hava
gömt det bland sitt eget gods. 12 Därför kunna Israels
barn icke stå emot sina fiender, utan de måste taga till
flykten för sina fiender, ty de äro nu själva hemfallna åt
tillspillogivning. Jag vill icke mer vara med eder, om I
icke alldeles skaffen bort ifrån eder det tillspillogivna. 13
Stå nu upp och helga folket och säg: Helgen eder till
i morgon. Ty så säger HERREN, Israels Gud: Något
tillspillogivet finnes hos dig, Israel; du skall icke kunna stå
emot dina fiender, förrän I skiljen det tillspillogivna från
eder. 14 I morgon skolen I träda fram, den ena stammen
efter den andra; i den stam som HERREN då låter träffas
av lotten skall den ena släkten efter den andra träda
fram; och i den släkt som HERREN låter träffas av lotten
skall den ena familjen efter den andra träda fram; och i
den familj som HERREN låter träffas av lotten skall den
ena mannen efter den andra träda fram. 15 Och den
som då träffas av lotten såsom skyldig till förgripelse
på det tillspillogivna, han skall brännas upp i eld med
allt vad han har, därför att han överträdde HERRENS
förbund och gjorde vad som var en galenskap i Israel.»
16 Så lät nu Josua bittida följande morgon Israel träda
fram, den ena stammen efter den andra; då träffades

Juda stam av lotten. 17 När han då lät Juda släkter
träda fram, träffade lotten seraiternas släkt; och när han
lät seraiternas släkt träda fram, den ena mannen efter
den andra, träffades Sabdi av lotten. 18 När han då
lät hans familj träda fram, den ena mannen efter den
andra, träffade lotten Akan, son till Karmi, son till Sabdi,
son till Sera av Juda stam. 19 Då sade Josua till Akan:
»Min son, giv ära åt HERREN, Israels Gud, och bekänn,
honom till pris: säg mig vad du gjort och dölj intet för
mig.» 20 Akan svarade Josua och sade: »Det är sant,
jag har syndat mot HERREN, Israels Gud, ty så har
jag gjort: 21 jag såg ibland bytet en dyrbar mantel från
Sinear och två hundra siklar silver och en guldplatta,
femtio siklar i vikt, och till detta fick begärelse och tog
det; se, det är gömt i jorden, i mitten av mitt tält, och
silvret underst.» 22 Då sände Josua några män dit för
att se efter, och de skyndade till tältet; och de funno det
gömt där i hans tält, och silvret underst. 23 Och de togo
det ur tältet och buro det till Josua och Israels barns
menighet och lade det ned inför HERREN. 24 Då tog
Josua och Israels menighet med honom Akan, Seras
son, och silvret och manteln och guldplattan, och hans
söner och döttrar, hans oxar, åsnor och får, och hans
tält, och allt övrigt som han hade, och förde alltsammans
upp till Akors dal. 25 Och Josua sade: »Varför drog du
olycka över oss? Nu skall ock HERREN i dag låta olycka
komma över dig.» Och Israels menighet stenade honom;
de brände upp dem i eld och kastade stenar på dem. 26
Och de uppkastade över honom ett stort stenröse, som
finnes kvar ännu i dag; och så vände sig HERREN ifrån
sin vredes glöd. Därav fick det stället namnet Akors dal,
såsom det heter ännu i dag. Se Förbund i Ordförkl. Hebr
akár.

8 Och HERREN sade till Josua: »Frukta icke och var
icke förfärad; tag med dig allt krigsfolket och stå
upp och drag åstad mot Ai. Se, i din hand har jag givit
konungen i Ai med hans folk, hans stad och hans land.
2 Och du skall göra med Ai och dess konung på samma
sätt som du gjorde med Jeriko och dess konung; dock
mån I behålla rovet därifrån och boskapen, såsom edert
byte. Lägg nu ett bakhåll mot staden, på andra sidan
därom.» 3 Då bröt Josua upp med allt krigsfolket för
att draga åstad mot Ai. Och Josua utvalde trettio tusen
man, de tappraste stridsmännen, och sände dem ut om
natten. 4 Och han bjöd dem och sade: »Given akt: I
skolen lägga eder i bakhåll mot staden, på andra sidan
därom, men läggen eder icke alltför långt ifrån staden;
och hållen eder alla redo. 5 Själv skall jag, med allt det
folk som är kvar hos mig, rycka fram mot staden. När de
då draga ut mot oss såsom förra gången, vilja vi fly för
dem. 6 Då skola de draga efter oss, till dess vi hava
lockat dem långt bort ifrån staden; ty de skola tänka: 'De
flyr för oss, nu såsom förra gången.' 7 Men under det att
vi fly för dem, skolen I bryta fram ifrån bakhållet och
intaga staden, ty HERREN, eder Gud, har givit den i
eder hand. 8 Och så snart I haven fått staden i edert
våld, skolen I tända eld på den; efter HERRENS ord
skolen I så göra. Given akt på vad jag nu har bjudit
eder.» 9 Så sände Josua dem åstad, och de gingo och
lade sig i bakhåll mellan Betel och Ai, väster om Ai.
Men Josua stannade över natten bland folket. 10 Och
bittida följande morgon mönstrade Josua folket och drog
så, med de äldste i Israel i spetsen för folket, upp till
Ai. 11 Och allt det krigsfolk som var kvar hos honom
drog med ditupp och ryckte allt närmare, till dess de
kommo mitt emot staden; där lägrade de sig norr om Ai,
med dalen mellan sig och Ai. 12 Men han tog vid pass
fem tusen man och lade dem i bakhåll mellan Betel och
Ai, väster om staden. 13 Och sedan folket hade blivit
uppställt, såväl hela lägret, norr om staden, gick Josua
den natten fram till mitten av dalen. 14 När konungen i
Ai såg detta, skyndade sig männen i staden, han själv
med allt sitt folk, och drogo bittida om morgonen ut till
strid mot Israel, bort till den utsedda platsen, framför
hedmarken; han själv visste nämligen icke att ett bakhåll
var lagt mot honom på andra sidan om staden. 15 Och
Josua och hela Israel läto slå sig av dem och flydde åt
öknen till. 16 Då uppbådades allt folket i staden till att
förfölja dem; och under det att de förföljde Josua, blevo
de lockade långt bort ifrån staden. 17 Icke en enda man
blev kvar i Ai eller i Betel, utan alla drogo ut efter Israel
och lämnade staden öppen, i det att de förföljde Israel.
18 Och HERREN sade till Josua: »Räck ut lansen, som
du har i din hand, mot Ai, ty jag skall giva det i din hand.»
Då räckte Josua ut lansen, som han hade i sin hand, mot
staden. 19 Och de som lågo i bakhåll bröto med hast upp
från sin plats och skyndade åstad, så snart han räckte ut
sin hand, och kommo in i staden och intogo den; och de
tände strax eld på staden. 20 När då männen från Ai
vände sig om, fingo de se röken från staden stiga upp
mot himmelen; och de hade ingen utväg att fly, vare sig
hit eller dit, då nu det folk som flydde åt öknen vände sig
mot sina förföljare. 21 Ty när Josua och hela Israel sågo
att de som lågo i bakhåll hade intagit staden, och att
röken steg upp från staden, vände de om och angrepo
ajiterna. 22 De andra drogo nu också ut från staden
emot dem, så att de kommo mitt emellan israeliterna och
fingo dem på båda sidor om sig, och dessa nedgjorde
dem då och läto ingen av dem slippa undan och rädda
sig. 23 Men konungen i Ai blev levande tagen till fånga
och förd till Josua. 24 Och när Israel hade dräpt alla Ais
invånare ute på fältet, i öknen, dit de hade förföljt dem,
och dessa allasammans så hade fallit för svärdsegg
och blivit nedgjorda, då vände hela Israel tillbaka till
Ai och slog med svärdsegg också dem som voro där.
25 Och de som föllo på den dagen, män och kvinnor,
utgjorde tillsammans tolv tusen personer, allt folket i
Ai. 26 Ty Josua drog icke tillbaka sin hand, med vilken

han hade räckt ut lansen, förrän alla Ais invånare hade
blivit givna till spillo. 27 Allenast boskapen och rovet från
denna stad togo israeliterna såsom sitt byte, efter den
befallning som HERREN hade givit Josua. 28 Och Josua
brände upp Ai och gjorde det till en grushög för evärdlig
tid, till en ödemark, såsom det är ännu i dag. 29 Och
konungen i Ai lät han hänga upp på en påle, där han fick
hänga ända till aftonen. Men när solen gick ned, tog man
på Josuas befallning hans döda kropp ned från pålen
och kastade den vid ingången till stadsporten; och man
uppkastade över den ett stort stenröse, som finnes kvar
ännu i dag. 30 Då byggde Josua åt HERREN, Israels
Gud, ett altare på berget Ebal, 31 såsom HERRENS
tjänare Mose hade bjudit Israels barn, och såsom det var
föreskrivet i Moses lagbok: ett altare av ohuggna stenar,
vid vilka man icke hade kommit med något järn; och
på det offrade de brännoffer åt HERREN och slaktade
tackoffer. 32 Och han lät där på stenarna sätta en
avskrift av Moses lag, den lag som Mose hade skrivit
och förelagt Israels barn. 33 Och Israels menighet, med
dess äldste och tillsyningsmän och domare, stod på
båda sidor om arken, så att de hade framför sig de
levitiska prästerna som buro HERRENS förbundsark,
menigheten, främlingar såväl som infödingar, den ena
hälften vänd mot berget Gerissim och den andra hälften
mot berget Ebal, i enlighet med vad HERRENS tjänare
Mose hade bjudit, nämligen att man först skulle välsigna
Israels folk. 34 Därefter läste han upp alla lagens ord,
välsignelsen och förbannelsen, alldeles såsom det var
skrivet i lagboken. 35 Icke ett ord av allt det som Mose
hade bjudit underlät Josua att uppläsa inför Israels hela
församling, med kvinnor och barn, och inför de främlingar
som följde med dem.

9 Då nu alla de konungar som bodde på andra
sidan Jordan, i Bergsbygden, i Låglandet och i hela
kustlandet vid Stora havet upp emot Libanon, hörde vad
som hade skett -- hetiterna, amoréerna, kananéerna,
perisséerna, hivéerna och jebuséerna -- 2 slöto de sig
endräktigt tillhopa för att strida mot Josua och Israel.
3 Men när invånarna i Gibeon hörde vad Josua hade
gjort med Jeriko och Ai, 4 togo också de sin tillflykt till
list: de gingo åstad och föregåvo sig vara sändebud; de
lade utslitna packsäckar på sina åsnor, så ock utslitna,
sönderspruckna och hopflickade vinläglar av skinn, 5
och togo utslitna, lappade skor på sina fötter och klädde
sig i utslitna kläder, varjämte allt det bröd de togo med
sig till reskost var torrt och söndersmulat. 6 Så gingo
de till Josua i lägret vid Gilgal och sade till honom och
Israels män: »Vi hava kommit hit från ett avlägset land;
sluten nu förbund med oss.» 7 Men Israels män svarade
hivéerna: »Kanhända bon I här mitt ibland oss; huru
skulle vi då kunna sluta förbund med eder?» 8 Då sade
de till Josua: »Vi vilja bliva dig underdåniga.» Josua
frågade dem: »Vilka ären I då, och varifrån kommen I?»
9 De svarade honom: »Dina tjänare hava kommit från ett
mycket avlägset land för HERRENS, din Guds, namns
skull; ty vi hava hört ryktet om honom och allt vad han
har gjort i Egypten 10 och allt vad han har gjort med
amoréernas konungar, de två på andra sidan Jordan,
Sihon, konungen i Hesbon, och Og, konungen i Basan,
som bodde i Astarot. 11 Därför sade våra äldste och
alla vårt lands inbyggare till oss: 'Tagen reskost med
eder och gån dem till mötes och sägen till dem: Vi vilja
bliva eder underdåniga, sluten nu förbund med oss.' 12
Detta vårt bröd var nybakat, när vi togo det med oss till
reskost hemifrån, den dag vi gåvo oss i väg för att gå
till eder; men se, nu är det torrt och söndersmulat. 13
Dessa vinläglar, som voro nya, när vi fyllde dem, se,
de äro nu sönderspruckna. Och dessa kläder och skor
som vi hava på oss hava blivit utslitna under vår mycket
långa resa.» 14 Då togo männen av deras reskost,
men rådfrågade icke HERRENS mun. 15 Och Josua
tillförsäkrade dem fred och slöt ett förbund med dem, att
de skulle få leva; och menighetens hövdingar gåvo dem
sin ed. 16 Men när tre dagar voro förlidna, sedan de
hade slutit förbund med dem, fingo de höra att de voro
från grannskapet, ja, att de bodde mitt ibland dem. 17
Då bröto Israels barn upp och kommo på tredje dagen
till deras städer; och deras städer voro: Gibeon, Kefira,
Beerot och Kirjat-Jearim. 18 Likväl angrepo Israels
barn dem icke, eftersom menighetens hövdingar hade
givit dem sin ed vid HERREN, Israels Gud. Men hela
menigheten knorrade mot hövdingarna. 19 Då sade
alla hövdingarna till menigheten: »Vi hava givit dem vår
ed vid HERREN, Israels Gud; därför kunna vi nu icke
komma vid dem. 20 Detta är vad vi vilja göra med dem, i
det att vi låta dem leva, på det att icke förtörnelse må
komma över oss, för edens skull som vi hava svurit
dem.» 21 Och hövdingarna sade till dem att de skulle få
leva; men de måste bliva vedhuggare och vattenbärare
åt hela menigheten, såsom hövdingarna hade sagt till
dem. 22 Och Josua kallade dem till sig och talade till
dem och sade: »Varför haven I bedragit oss och sagt: 'Vi
bo mycket långt borta från eder', fastän I bon mitt ibland
oss? 23 Så varen I därför nu förbannade; I skolen aldrig
upphöra att vara trälar, vedhuggare och vattenbärare
vid min Guds hus.» 24 De svarade Josua och sade:
»Det hade blivit berättat för dina tjänare huru HERREN,
din Gud, hade tillsagt sin tjänare Mose att han ville giva
eder hela detta land och förgöra alla landets inbyggare
för eder; därför fruktade vi storligen för våra liv, när I
kommen, och så gjorde vi detta. 25 Och se, nu äro vi i
din hand. Vad dig synes gott och rätt att göra med oss,
det må du göra.» 26 Och han gjorde så med dem; han
friade dem från Israels barns hand, så att de icke dräpte
dem; 27 men tillika bestämde Josua på den dagen att
de skulle bliva vedhuggare och vattenbärare och vid

HERRENS altare -- såsom de äro ännu i dag -- på den
plats som han skulle utvälja.

10 Då nu Adoni-Sedek, konungen i Jerusalem, hörde
att Josua hade intagit Ai och givit det till spillo,
och att han hade gjort med Ai och dess konung på
samma sätt som han hade gjort med Jeriko och dess
konung, och att invånarna i Gibeon hade ingått fred
med Israel och fingo bo mitt ibland dem, **2** fruktade
han och hans folk storligen, ty Gibeon var en stor stad,
såsom en av konungastäderna, ja, det var större än Ai,
och dess män voro alla tappra. **3** Och Adoni-Sedek,
konungen i Jerusalem, sände till Hoham, konungen i
Hebron, till Piram, konungen i Jarmut, till Jafia, konungen
i Lakis, och till Debir, konungen i Eglon, och lät säga: **4**
»Kommen hitupp till mig och hjälpen mig, så att vi kunna
slå gibeoniterna, ty de hava ingått fred med Josua och
Israels barn.» **5** Så församlade sig då de fem amoreiska
konungarna, konungen i Jerusalem, konungen i Hebron,
konungen i Jarmut, konungen i Lakis, konungen i Eglon,
och drogo ditupp med alla sina härar; och de belägrade
Gibeon och angrepo det. **6** Men gibeoniterna sände till
Josua i lägret vid Gilgal och läto säga: »Drag icke din
hand från dina tjänare, utan kom hitupp till oss med
hast och undsätt oss och hjälp oss, ty konungarna över
amoréerna, som bo i bergsbygden, hava församlat sig
mot oss.» **7** Då drog Josua ditupp från Gilgal med allt
sitt krigsfolk och alla sina tappraste stridsmän. **8** Och
HERREN sade till Josua: »Frukta icke för dem, ty jag
har givit dem i dina händer; ingen av dem skall kunna
stå dig emot.» **9** Och Josua kom plötsligt över dem, ty
han tågade hela natten, sedan han hade brutit upp från
Gilgal. **10** Och HERREN sände en sådan förvirring bland
dem, när de fingo se israeliterna, att dessa tillfogade
dem ett stort nederlag vid Gibeon; därefter förföljde de
dem på vägen upp till Bet-Horon och nedgjorde dem,
och drevo dem ända till Aseka och Mackeda. **11** Och
när de så, under sin flykt för Israel, hade kommit till
den sluttning som går ned från Bet-Horon, lät HERREN
stora stenar falla över dem från himmelen, hela vägen
ända till Aseka, så att de blevo dödade; de som dödades
genom hagelstenarna voro till och med flera än de som
Israels barn dräpte med svärd. **12** Och Josua talade
till HERREN på den dag då HERREN gav amoréerna i
Israels barns våld; han sade inför Israel: »Du sol, stå
stilla i Gibeon, du måne, i Ajalons dal!» **13** Då stod solen
stilla, och månen blev stående, till dess folket hade tagit
hämnd på sina fiender. Detta finnes ju upptecknat i »Den
redliges bok». Solen blev stående mitt på himmelen
nästan en hel dag och hastade icke att gå ned. **14**
Aldrig har någon dag, varken förr eller senare, varit lik
denna, i det att HERREN då lydde en mans ord; ty
HERREN stridde för Israel. **15** Och Josua med hela
Israel vände tillbaka till lägret vid Gilgal. **16** Men de fem
konungarna flydde och gömde sig i grottan vid Mackeda.
17 Då blev det inberättat för Josua: »Man har funnit
de fem konungarna gömda i grottan till Mackeda.» **18**
Josua sade: »Vältren stora stenar framför ingången till
grottan, och sätten dit folk för att bevaka den. **19** Men
I andra, stannen icke, utan förföljen edra fiender, och
nedgören dem som bliva efter; låten dem icke komma in
i sina städer, ty HERREN, eder Gud har givit dem i eder
hand.» **20** Då nu Josua och Israels barn hade tillfogat
dem ett mycket stort nederlag och nedgjort dem -- varvid
dock några av dem lyckades rädda sig och komma in i
de befästa städerna -- **21** vände allt folket välbehållet
tillbaka till Josua i lägret vid Mackeda, ty ingen vågade
mer ens röra sin tunga mot någon av Israels barn. **22**
Då sade Josua: »Öppnen grottan och fören de fem
konungarna till mig, ut ur grottan.» **23** De gjorde så
och förde de fem konungarna ut till honom ur grottan:
konungen i Jerusalem, konungen i Hebron, konungen i
Jarmut, konungen i Lakis, och konungen i Eglon. **24** När
dessa konungar hade blivit förda ut till Josua, kallade
Josua till sig alla Israels män och sade till anförarna för
krigsfolket som hade dragit med honom: »Träden fram
och sätt edra fötter på dessa konungars halsar.» Och de
trädde fram och satte sina fötter på deras halsar. **25**
Sedan sade Josua till dem: »Frukten icke och varen icke
försagda, utan varen frimodiga och oförfärade, ty så skall
HERREN göra med alla sina fiender som I kommen i
strid med.» **26** Därefter lät Josua slå dem till döds och
hänga upp dem på fem pålar; och de fingo på pålarna
ända till aftonen. **27** Men vid solnedgången togos de på
Josuas befallning ned från pålarna och kastades in i
grottan där de hade varit gömda; och framför ingången
till grottan lade man stora stenar, som ligga kvar där
ännu i denna dag. **28** Och Josua intog Mackeda på den
dagen och slog dess invånare och dess konung med
svärdsegg; han gav det till spillo med alla dem som voro
därinne och lät ingen slippa undan. Och han gjorde med
konungen i Mackeda på samma sätt som han hade gjort
med konungen i Jeriko. **29** Därefter drog Josua med hela
Israel från Mackeda till Libna och belägrade Libna. **30**
Och HERREN gav också det och dess konung i Israels
hand; och de slogo dess invånare med svärdsegg, alla
dem som voro därinne, och läto ingen därinne slippa
undan. Och han gjorde med dess konung på samma
sätt som han hade gjort med konungen i Jeriko. **31**
Sedan drog Josua med hela Israel från Libna till Lakis
och belägrade och angrep det. **32** Och HERREN gav
Lakis i Israels hand, så att de intogo det på andra dagen;
och de slogo dess invånare med svärdsegg, alla dem
som voro därinne -- alldeles såsom de hade gjort med
Libna. **33** Då drog Horam, konungen i Geser, upp för
att hjälpa Lakis; men Josua slog honom och hans folk
och lät ingen av dem slippa undan. **34** Och från Lakis
drog Josua med hela Israel till Eglon, och de belägrade
och angrepo det. **35** Och de intogo det samma dag och

slogo dess invånare med svärdsegg, och han gav på
den dagen till spillo alla dem som voro därinne -- alldeles
såsom han hade gjort med Lakis. 36 Sedan drog Josua
med hela Israel från Eglon upp till Hebron och belägrade
det. 37 Och de intogo det och slogo dess invånare och
dess konung med svärdsegg, så ock alla dess lydstäder
och alla dem som voro därinne, och han lät ingen slippa
undan -- alldeles såsom han hade gjort med Eglon. Han
gav det till spillo med alla dem som voro därinne. 38
Därefter vände Josua med hela Israel tillbaka till Debir
och belägrade det. 39 Och han underkuvade det med
dess konung och alla dess lydstäder, och de slogo deras
invånare med svärdsegg; de gåvo till spillo alla dem
som voro därinne, och han lät ingen slippa undan. Han
gjorde med Debir och dess konung på samma sätt
som han hade gjort med Hebron, och såsom han hade
gjort med Libna och dess konung. 40 Så intog Josua
hela landet, Bergsbygden, Sydlandet, Låglandet och
Bergssluttningarna, och slog alla konungar där och lät
ingen slippa undan; han gav till spillo allt vad andra
hade, såsom HERREN, Israels Gud, hade bjudit. 41
Josua intog allt som fanns mellan Kades-Barnea och
Gasa, så ock hela landet Gosen ända till Gibeon. 42 Alla
dessa konungar och deras land underkuvade Josua på
en gång, ty HERREN, Israels Gud, stridde för Israel. 43
Därefter vände Josua med hela Israel tillbaka till lägret
vid Gilgal.

11 Då nu Jabin, konungen i Hasor, hörde detta, sände
han bud till Jobab, konungen i Madon, och till
konungen i Simron och konungen i Aksaf 2 och till
de konungar som bodde norrut, i Bergsbygden och på
Hedmarken, söder om Kinarot, och i Låglandet, så ock i
Nafot-Dor, västerut, 3 vidare till kananéerna österut och
västerut och till amoréerna, hetiterna, perisséerna och
jebuséerna i Bergsbygden, så och till hivéerna nedanför
Hermon, i Mispalandet. 4 Dessa drogo nu ut med alla
sina härar, en folkskara så talrik som sanden på havets
strand, jämte hästar och vagnar i stor myckenhet. 5 Alla
dessa konungar rotade sig samman; och de kommo
och lägrade sig tillhopa vid Meroms vatten, för att strida
mot Israel. 6 Men HERREN sade till Josua: »Frukta
icke för dem, ty i morgon vid denna tid vill jag själv
giva dem allasammans slagna i Israels våld. På deras
hästar skall du avskära fotsenorna, och deras vagnar
skall du bränna upp i eld.» 7 Och Josua kom med allt
sitt krigsfolk plötsligt över dem vid Meroms vatten och
anföll dem. 8 Och HERREN gav dem i Israels hand, och
de slogo dem och förföljde dem ända till Stora Sidon,
till Misrefot-Maim och till Mispedalen, österut; de slogo
dem och läto ingen slippa undan. 9 Och Josua gjorde
med dem såsom HERREN hade befallt honom: på deras
hästar lät han avskära fotsenorna, och deras vagnar lät
han bränna upp i eld. 10 Därefter, vid samma tid, vände
Josua tillbaka och intog Hasor och slog dess konung
med svärd; ty Hasor var fordom huvudstaden för alla
dessa riken. 11 Alla de som voro därinne blevo slagna
med svärdsegg och givna till spillo, så att intet som anda
hade lämnades kvar; och själva Hasor brände han upp
i eld. 12 Likaledes underkuvade Josua alla de andra
konungastäderna med alla deras konungar, och han
slog deras invånare med svärdsegg och gav dem till
spillo, såsom HERRENS tjänare Mose hade bjudit. 13
Dock brände Israel icke upp någon av de städer som
lågo på höjder, utom Hasor allena, ty det uppbrändes
av Josua. 14 Och allt rovet från dessa städer, så ock
boskapen, togo Israels barn såsom sitt byte; men alla
människor i dem slogo de med svärdsegg, till dess att
de hade förgjort dem; de läto intet som anda hade bliva
kvar. 15 Såsom HERREN hade bjudit sin tjänare Mose,
så hade Mose bjudit Josua, och så gjorde Josua; han
underlät icke något av allt det som HERREN hade bjudit
Mose. 16 Så intog Josua hela detta land: Bergsbygden,
hela Sydlandet och hela landet Gosen, Låglandet och
Hedmarken, så ock Israels bergsbygd och dess lågland,
17 landet från Halakberget, som höjer sig mot Seir, ända
till Baal-Gad i Libanonsdalen nedanför berget Hermon;
och alla konungar där tog han till fånga och slog dem
till döds. 18 I lång tid förde Josua krig mot alla dessa
konungar. 19 Om man undantager de hivéer som bodde
i Gibeon, fanns ingen stad som ingick fred med Israels
barn, utan dessa intogo dem alla med strid. 20 Ty från
HERREN kom det att de förstockade sina hjärtan och
mötte Israel med krig, för att de skulle givas till spillo, och
för att nåd icke skulle vederfaras dem; i stället skulle de
förgöras, såsom HERREN hade bjudit Mose. 21 Under
denna tid drog Josua åstad och utrotade anakiterna i
Bergsbygden, i Hebron, Debir och Anab, i hela Juda
bergsbygd och i hela Israels bergsbygd; Josua gav
dem med deras städer till spillo. 22 I Israels barns land
lämnades inga anakiter kvar; allenast i Gasa, Gat och
Asdod blevo några kvar. 23 Så intog Josua hela landet,
alldeles såsom HERREN hade lovat Mose; och Josua
gav det till arvedel åt Israel, efter deras avdelningar och
stammar. Och landet hade nu ro från krig.

12 Dessa voro de konungar i landet, som Israels barn
slogo, och vilkas land de togo i besittning på andra
sidan Jordan, på östra sidan, landet från bäcken Arnon
ända till berget Hermon, så ock hela Hedmarken på östra
sidan: 2 Sihon, amoréernas konung, som bodde i Hesbon
och rådde över landet Aroer vid bäcken Arnons strand
och från dalens mitt, samt över ena hälften av Gilead
ända till bäcken Jabbok, som är Ammons barns gräns,
3 ävensom över Hedmarken ända upp till Kinarotsjön,
på östra sidan, och ända ned till Hedmarkshavet,
Salthavet, på östra sidan, åt Bet-Hajesimot till, och
längre söderut till trakten nedanför Pisgas sluttningar.
4 Vidare intogo de Ogs område, konungens i Basan,

vilken var en av de sista rafaéerna och bodde i Astarot
och Edrei. 5 Han rådde över Hermons bergsbygd och
över Salka och hela Basan ända till gesuréernas och
maakatéernas område, så ock över andra hälften av
Gilead, till Sihons område, konungens i Hesbon. 6
HERRENS tjänare Mose och Israels barn hade slagit
dessa; och HERRENS tjänare Mose hade givit landet
till besittning åt rubeniterna, gaditerna och ena hälften
av Manasse stam. 7 Och följande voro de konungar i
landet, som Josua och Israels barn slogo på andra sidan
Jordan, på västra sidan, från Baal-Gad i Libanonsdalen
ända till Halakberget, som höjer sig mot Seir. (Josua
gav sedan landet till besittning åt Israels stammar, efter
deras avdelningar, 8 såväl Bergsbygden, Låglandet,
Hedmarken och Bergssluttningarna som ock Öknen
och Sydlandet, hetiternas, amoréernas, kananéernas,
perisséernas, hivéernas och jebuséernas land.) 9 De
voro: konungen i Jeriko en, konungen i Ai, som ligger
bredvid Betel, en, 10 konungen i Jerusalem en, konungen
i Hebron en, 11 konungen i Jarmut en, konungen i Lakis
en, 12 konungen i Eglon en, konungen i Geser en, 13
konungen i Debir en, konungen i Geder en, 14 konungen
i Horma en, konungen i Arad en, 15 konungen i Libna
en, konungen i Adullam en, 16 konungen i Mackeda
en, konungen i Betel en, 17 konungen i Tappua en,
konungen i Hefer en, 18 konungen i Afek en, konungen
i Lassaron en, 19 konungen i Madon en, konungen i
Hasor en, 20 konungen i Simron-Meron en, konungen i
Aksaf en, 21 konungen i Taanak en, konungen i Megiddo
en, 22 konungen i Kedes en, konungen i Jokneam
vid Karmel en, 23 konungen över Dor i Nafat-Dor en,
konungen över Goim vid Gilgal en, 24 konungen i Tirsa
en -- tillsammans trettioen konungar.

13 Då nu Josua var gammal och kommen till hög
ålder, sade HERREN till honom: »Du är gammal
och kommen till hög ålder, men ännu återstår av landet
en mycket stor del som skall intagas. 2 Detta är nämligen
vad som återstår av landet: alla filistéernas kretsar och
hela gesuréernas land. 3 Ty allt som finnes mellan
Sihor, öster om Egypten, och Ekrons område norrut
räknas till Kananéernas land, nämligen vad filistéernas
fem hövdingar innehava -- den i Gasa, den i Asdod,
den i Askelon, den i Gat och den i Ekron -- så ock
avéernas område, 4 hela kananéernas land söderut,
vidare Meara, som tillhör sidonierna, ända till Afek, ända
till amoréernas område. 5 och gebaléernas land samt
hela Libanonstrakten österut, från Baal-Gad, nedanför
berget Hermon, ända dit där vägen går till Hamat -- 6
alla inbyggarna i bergsbygden, från Libanon ända till
Misrefot-Maim, alla sidonier: dessa skall jag själv fördriva
för Israels barn. Men fördela du genom lottkastning
landet åt Israel till arvedel, såsom jag har bjudit dig. 7
Ja, redan nu må du utskifta detta land till arvedel åt de
nio stammarna och åt ena hälften av Manasse stam.»
8 Jämte Manasse hade ock rubeniterna och gaditerna
fått sin arvedel, den som Mose gav dem på andra
sidan Jordan, på östra sidan, just såsom HERRENS
tjänare Mose gav den åt dem: 9 landet från Aroer, vid
bäcken Arnons strand, och från staden i dalens mitt,
så ock hela Medebaslätten ända till Dibon, 10 jämte
alla övriga städer som hade tillhört Sihon, amoréernas
konung, vilken regerade i Hesbon, ända till Ammons
barns område, 11 vidare Gilead och gesuréernas och
maakatéernas område och hela Hermons bergsbygd
och hela Basan ända till Salka, 12 hela Ogs rike i Basan,
hans som regerade i Astarot och Edrei, och som levde
kvar såsom en av de sista rafaéerna, sedan Mose hade
slagit och fördrivit dem. 13 Dock fördrevo Israels barn
icke gesuréerna och maakatéerna; därför bodde ock
gesuréer och maakatéer kvar bland Israels folk, såsom
de göra ännu i dag. 14 (Men åt Levi stam gav han icke
någon arvedel. HERRENS, Israels Guds, eldsoffer äro
hans arvedel, såsom han har sagt honom.) 15 Mose gav
alltså land åt Rubens barns stam, efter deras släkter.
16 De fingo området från Aroer, vid bäcken Arnons
strand, och från staden i dalens mitt, så ock hela slätten
vid Medeba, 17 Hesbon med alla dess lydstäder på
slätten, Dibon, Bamot-Baal, Bet-Baal-Meon, 18 Jahas,
Kedemot, Mefaat, 19 Kirjataim, Sibma, Seret-Hassahar
på Dalberget, 20 Bet-Peor samt Pisgas sluttningar
och Bet-Hajesimot, 21 alla städerna på slätten, hela
Sihons rike, amoréernas konungs, hans som regerade
i Hesbon, och som hade blivit slagen av Mose jämte
de midjanitiska hövdingarna Evi, Rekem, Sur, Hur och
Reba, Sihons lydfurstar, som bodde där i landet. 22
Bileam, Beors son, spåmannen, dräptes ock av Israels
barn med svärd, jämte andra som då blevo slagna av
dem. 23 Och gränsen för Rubens barn var Jordan; den
utgjorde gränsen. Detta är Rubens barns arvedel, efter
deras släkter, städerna med sina byar. 24 Likaledes
gav Mose land åt Gads stam, åt Gads barn, efter deras
släkter. 25 De fingo till sitt område Jaeser och alla städer
i Gilead och hälften av Ammons barns land, ända till det
Aroer som ligger gent emot Rabba, 26 vidare landet
från Hesbon ända till Ramat-Hammispe och Betonim,
och från Mahanaim ända till Lidebirs område, 27 samt i
dalen: Bet-Haram, Bet-Nimra, Suckot och Safon, det
övriga av Sihons rike, konungens i Hesbon, intill Jordan,
som utgjorde gränsen, upp till ändan av Kinneretsjön,
landet på andra sidan Jordan, på östra sidan. 28 Detta
är Gads barns arvedel, efter deras släkter, städerna
med sina byar. 29 Och Mose gav också land åt ena
hälften av Manasse stam, så att denna hälft av Manasse
barns stam fick land, efter sina släkter. 30 Deras område
utgjordes av landet från Mahanaim, av hela Basan,
hela Ogs rike, konungens i Basan, med alla Jairs byar
i Basan, sextio städer, 31 alltså ock av halva Gilead
jämte Astarot och Edrei, Ogs huvudstäder i Basan; detta

gavs åt Makirs, Manasses sons, barn, nämligen åt ena
hälften av Makirs barn, efter deras släkter. 32 Dessa
voro de arvslotter som Mose utskiftade på Moabs hedar,
på andra sidan Jordan mitt emot Jeriko, på östra sidan.
33 Men åt Levi stam gav Mose icke någon arvedel.
HERREN, Israels Gud, är deras arvedel, såsom han har
sagt dem.

14 Och dessa äro de arvslotter som Israels barn
fingo i Kanaans land, de som prästen Eleasar och
Josua, Nuns son, och huvudmännen för familjerna inom
Israels barns stammar utskiftade åt dem, 2 nämligen
genom lottkastning om vars och ens arvedel, såsom
HERREN hade bjudit genom Mose angående de nio
stammarna och den ena halva stammen. 3 Ty de två
övriga stammarna och den andra halva stammen hade
av Mose fått sin arvedel på andra sidan Jordan, men
leviterna hade han icke givit någon arvedel bland dem.
4 Ty Josefs barn utgjorde två stammar, Manasse och
Efraim; och åt leviterna gav man icke någon särskild
del av landet, utan allenast några städer att bo i, med
tillhörande utmarker för deras boskap och deras övriga
egendom. 5 Såsom HERREN hade bjudit Mose, så
gjorde Israels barn, när de utskiftade landet 6 Men Juda
barn trädde fram inför Josua i Gilgal, och kenaséen
Kaleb, Jefunnes son, sade till honom: »Du vet själv vad
HERREN sade till gudsmannen Mose angående mig
och dig i Kades-Barnea. 7 Jag var fyrtio år gammal,
när HERRENS tjänare Mose sände mig åstad från
Kades-Barnea för att bespeja landet, och jag avgav
sedan min berättelse därom inför honom efter bästa
förstånd. 8 Mina bröder, som hade varit däruppe med
mig, gjorde folkets hjärtan försagda, men jag efterföljde i
allt HERREN, min Gud. 9 Då betygade Mose på den
dagen med ed och sade: 'Sannerligen, det land som din
fot har beträtt skall vara din och dina barns arvedel för
evärdlig tid, därför att du i allt har efterföljt HERREN, min
Gud.' 10 Och se, nu har HERREN låtit mig leva, såsom
han lovade, i ytterligare fyrtiofem år, sedan HERREN
talade så till Mose -- de år Israel vandrade i öknen; se,
jag är nu åttiofem år gammal. 11 Ännu i dag är jag lika
stark som jag var den dag då Mose sände mig åstad, ja,
sådan min kraft då var, sådan är den ännu, vare sig det
gäller att strida eller att vara ledare och anförare. 12 Så
giv mig nu denna bergsbygd om vilken HERREN talade
på den dagen. Du hörde ju själv då att anakiterna bo
där, och att där finnas stora befästa städer; måhända är
HERREN med mig, så att jag kan fördriva dem, såsom
HERREN har lovat.» 13 Då välsignade Josua Kaleb,
Jefunnes son, och gav honom Hebron till arvedel. 14
Alltså fick då kenaséen Kaleb, Jefunnes son, Hebron till
arvedel, såsom det är ännu i dag, därför att han i allt
hade efterföljt HERREN, Israels Gud. 15 Men Hebron
hette fordom Kirjat-Arba efter den störste mannen bland
anakiterna. Och landet hade nu ro från krig.

15 Juda barns stam fick, efter sina släkter, sin lott
söderut intill Edoms gräns, intill öknen Sin, längst
ned i söder. 2 Och deras södra gräns begynte vid ändan
av Salthavet, vid dess sydligaste vik, 3 gick vidare
söder om Skorpionhöjden och fram till Sin, drog sig
så upp söder om Kades-Barnea, gick därefter framom
Hesron och drog sig upp till Addar samt böjde sig
sedan mot Karka. 4 Vidare gick den fram till Asmon och
därifrån ut till Egyptens bäck; sedan gick gränsen ut
vid havet. »Detta», sade han, »skall vara eder gräns i
söder.» 5 Gränsen i öster var Salthavet ända till Jordans
utlopp. Och gränsen på norra sidan begynte vid den
vik av detta hav, där Jordan har sitt utlopp. 6 Därifrån
drog sig gränsen upp mot Bet-Hogla och gick fram
norr om Bet-Haaraba; vidare drog sig gränsen upp till
Bohans, Rubens sons, sten. 7 Därefter drog sig gränsen
upp till Debir från Akors dal i nordlig riktning mot det
Gilgal som ligger mitt emot Adummimshöjden, söder om
bäcken; sedan gick gränsen fram till Semeskällans vatten
och så ut till Rogelskällan. 8 Vidare drog sig gränsen
uppåt Hinnoms sons dal, söder om Jebus' höjd, det är
Jerusalem; därefter drog sig gränsen upp till toppen av
det berg som ligger gent emot Hinnomsdalen, västerut, i
norra ändan av Refaimsdalen. 9 Och från toppen av
detta berg drog sig gränsen fram till Neftoavattnets källa
och vidare till städerna i Efrons bergsbygd; sedan drog
sig gränsen till Baala, det är Kirjat-Jearim. 10 Och från
Baala böjde sig gränsen åt väster mot Seirs bergsbygd
och gick fram till Jearims bergshöjd, det är Kesalon, norr
om denna, och gick så ned till Bet-Semes och framom
Timna. 11 Vidare gick gränsen till Ekrons höjd, norrut;
därefter drog sig gränsen till Sickeron, gick så framom
berget Baala och därifrån ut till Jabneel; sedan gick
gränsen ut vid havet. 12 Och gränsen i väster följde
Stora havet; det utgjorde gränsen. Dessa voro Juda
barns gränser runt omkring, efter deras släkter. 13 Men
åt Kaleb, Jefunnes son, gavs, efter HERRENS befallning
till Josua, en särskild del bland Juda barn, nämligen
Arbas, Anaks faders, stad, det är Hebron. 14 Och Kaleb
fördrev därifrån Anaks tre söner, Sesai, Ahiman och
Talmai, Anaks avkomlingar. 15 Därifrån drog han upp
mot Debirs invånare. Men Debir hette fordom Kirjat-
Sefer. 16 Och Kaleb sade: »Åt den som angriper Kirjat-
Sefer och intager det vill jag giva min dotter Aksa till
hustru.» 17 När då Otniel, son till Kenas, Kalebs broder,
intog det, gav han honom sin dotter Aksa till hustru.
18 Och när hon kom till honom, intalade hon honom
att begära ett stycke åkermark av hennes fader; och
hon steg hastigt ned från åsnan. Då sade Kaleb till
henne: »Vad önskar du?» 19 Hon sade: »Giv mig en
avskedsskänk; eftersom du har gift bort mig till det torra
Sydlandet, må du giva mig vattenkällor.» Då gav han
henne Illiotkällorna och Tatiotkällorna. 20 Detta var nu
Juda barns stams arvedel, efter deras släkter. 21 Och de

städer som lågo ytterst i Juda barns stam, mot Edoms
gräns, i Sydlandet, voro: Kabseel, Eder, Jagur, **22** Kina,
Dimona, Adada, **23** Kedes, Hasor och Jitnan, **24** Sif,
Telem, Bealot, **25** Hasor-Hadatta, Keriot, Hesron, det
är Hasor, **26** Amam, Sema, Molada, **27** Hasar-Gadda,
Hesmon, Bet-Pelet, **28** Hasar-Sual, Beer-Seba och
Bisjotja, **29** Baala, Ijim, Esem, **30** Eltolad, Kesil, Horma,
31 Siklag, Madmanna, Sansanna, **32** Lebaot, Silhim, Ain
och Rimmon -- tillsammans tjugunio städer med sina
byar. **33** I Låglandet: Estaol, Sorga, Asna, **34** Sanoa
och En-Gannim, Tappua och Enam, **35** Jarmut och
Adullam, Soko och Aseka, **36** Saaraim, Aditaim, Gedera
och Gederotaim -- fjorton städer med sina byar; **37**
Senan, Hadasa, Migdal-Gad, **38** Dilean, Mispe, Jokteel,
39 Lakis, Boskat, Eglon, **40** Kabbon, Lamas, Kitlis, **41**
Gederot, Bet-Dagon, Naama och Mackeda -- sexton
städer med sina byar; **42** Libna, Eter, Asan, **43** Jifta,
Asna, Nesib, **44** Kegila, Aksib och Maresa -- nio städer
med sina byar; **45** Ekron med underlydande städer och
byar; **46** från Ekron till havet allt vad som ligger på sidan
om Asdod samt dithörande byar; **47** vidare Asdod med
underlydande städer och byar, Gasa med underlydande
städer och byar ända till Egyptens bäck och fram till Stora
havet, som utgjorde gränsen. **48** Och i Bergsbygden:
Samir, Jattir, Soko, **49** Danna, Kirjat-Sanna, det är Debir,
50 Anab, Estemo, Anim, **51** Gosen, Holon och Gilo --
elva städer med sina byar; **52** Arab, Ruma, Esean, **53**
Janum, Bet-Tappua, Afeka, **54** Humta, Kirjat-Arba, det är
Hebron, och Sior -- nio städer med sina byar; **55** Maon,
Karmel, Sif, Juta, **56** Jisreel, Jokdeam och Sanoa, **57**
Kain, Gibea och Timna -- tio städer med sina byar; **58**
Halhul, Bet-Sur, Gedor, **59** Maarat, Bet-Anot och Eltekon
-- sex städer med sina byar; **60** Kirjat-Baal, det är Kirjat-
Jearim, och Rabba -- två städer med sina byar; **61** I
Öknen: Bet-Haaraba, Middin, Sekaka, **62** Nibsan, Ir-
Hammela och En-Gedi -- sex städer med sina byar. **63**
Men jebuséerna, som bodde i Jerusalem, kunde Juda
barn icke fördriva; därför bodde ock jebuséerna kvar
bland Juda barn i Jerusalem, såsom de göra ännu i dag.

16 Och lotten föll ut för Josefs barn sålunda: Landet
från Jordan vid Jeriko till Jerikos vatten österut,
öknen, som från Jeriko höjer sig uppåt Bergsbygden mot
Betel. **2** Och gränsen gick vidare från Betel till Lus och
så fram till arkiternas område, mot Atarot. **3** Därefter
gick den västerut ned till jafletiternas område, ända till
Nedre Bet-Horons område och till Geser; sedan gick den
ut vid havet. **4** Detta fingo nu Josefs barn, Manasse
och Efraim, till arvedel. **5** Efraims barn fingo, efter sina
släkter, sina gränser sålunda: Gränsen för deras arvedel
i öster gick från Atrot-Addar ända till Övre Bet-Horon. **6**
Sedan gick gränsen ut vid havet. I norr var Mikmetat
gräns. Därifrån böjde sig gränsen österut till Taanat-Silo.
Därefter gick den fram där i öster till Janoa. **7** Från Janoa
gick den ned till Atarot och Naara, träffade så Jeriko och
gick ut vid Jordan. **8** Från Tappua gick gränsen västerut
till Kanabäcken och gick sedan ut vid havet. Detta var
Efraims barns stams arvedel, efter deras släkter. **9** Dit
hörde ock de städer som avsöndrades åt Efraims barn
inom Manasse barns arvedel, alla dessa städer med
sina byar. **10** Men de fördrevo icke kananéerna som
bodde i Geser; därför bodde ock kananéerna kvar bland
Efraims barn, såsom de göra ännu i dag, men de blevo
arbetspliktiga tjänare under dem.

17 Och Manasse stam fick sin lott sålunda, ty han
var Josefs förstfödde: Makir, Manasses förstfödde,
Gileads fader, fick Gilead och Basan, ty han var en
stridsman. **2** Manasses övriga barn fingo ock land, efter
sina släkter: Abiesers barn, Heleks barn, Asriels barn,
Sikems barn, Hefers barn, och Semidas barn. Dessa voro
Manasses, Josefs sons, manliga avkomlingar, efter deras
släkter. **3** Men Selofhad, son till Hefer, son till Gilead, son
till Makir, son till Manasse, hade inga söner, utan allenast
döttrar; och hans döttrar hette Mahela, Noa, Hogla, Milka
och Tirsa. **4** Dessa trädde fram inför prästen Eleasar
och Josua, Nuns son, och stamhövdingarna och sade:
»HERREN bjöd Mose att giva oss en arvedel bland våra
bröder.» Då gav man dem, efter HERRENS befallning,
en arvedel bland deras faders bröder. **5** Alltså blevo de
lotter som tillföllo Manasse tio -- förutom Gileads land och
Basan på andra sidan Jordan -- **6** eftersom Manasses
döttrar fingo en arvedel bland hans söner. Men Gileads
land hade Manasses övriga barn fått. **7** Och Manasse
fick sin gräns bestämd sålunda: Den gick från Aser till
Mikmetat, som ligger gent emot Sikem; därefter gick
gränsen åt höger, till En-Tappuas inbyggare. **8** (Tappuas
land tillföll nämligen Manasse, men själva Tappua, inemot
Manasse gräns, tillföll Efraims barn.) **9** Och gränsen
gick vidare ned till Kanabäcken, söder om bäcken;
men städerna där tillföllo Efraim, fastän de lågo bland
Manasse städer. Manasse gräns gick vidare norr om
bäcken och gick sedan ut vid havet. **10** Det som låg söder
om den tillföll Efraim, men det som låg norr om den tillföll
Manasse, och deras gräns var havet; och i norr nådde
de till Aser och i öster till Isaskar. **11** Och inom Isaskar
och Aser fick Manasse Bet-Sean med underlydande
orter, Jibleam med underlydande orter, invånarna i
Dor och underlydande orter, invånarna i En-Dor och
underlydande orter, invånarna i Taanak och underlydande
orter, invånarna i Megiddo och underlydande orter, de
tre höjdernas land. **12** Men Manasse barn kunde icke
intaga dessa städer, utan kananéerna förmådde hålla
sig kvar där i landet. **13** När sedan Israels barn blevo
de starkare, gjorde de kananéerna arbetspliktiga under
sig; de fördrevo dem icke heller då. **14** Och Josefs
barn talade till Josua och sade: »Varför har du givit
oss till arvedel allenast en lott och ett skifte, fastän vi
äro ett talrikt folk, då ju HERREN hitintills har välsignat

oss?» 15 Då svarade Josua dem: »Om du är ett för
talrikt folk, så drag upp till skogsbygden och röj dig
där mark i perisséernas och rafaéernas land, eftersom
Efraims bergsbygd är dig för trång.» 16 Men Josefs barn
sade: »I bergsbygden finnes icke rum nog för oss; och
de kananéer som bo i dalbygden hava allasammans
stridsvagnar av järn, både de som bo i Bet-Sean och
underlydande orter och de som bo i Jisreels dal.» 17
Josua sade till Josefs hus, till Efraim och Manasse: »Du
är ett talrikt folk och har stor kraft, därför skall du icke
hava allenast en lott; 18 utan du skall få en bergsbygd,
som ju ock är en skogsbygd, men som du skall röja upp,
så att till och med utkanterna därav skola tillhöra dig.
Ty du måste fördriva kananéerna, eftersom de hava
stridsvagnar av järn och äro så starka.»

18 Och Israels barns hela menighet församlade sig
i Silo och uppsatte där uppenbarelsetältet, då nu
landet var dem underdånigt. 2 Men ännu återstodo av
Israels barn sju stammar som icke hade fått sin arvedel
sig tillskiftad. 3 Därför sade Josua till Israels barn: »Huru
länge viljen I försumma att gå åstad och taga i besittning
det land som HERREN, edra fäders Gud, har givit eder?
4 Utsen åt eder tre män för var stam, så skall jag sända
dem åstad, för att de må stå upp och draga omkring i
landet och sätta upp en beskrivning däröver, efter som
vars och ens arvedel skall bliva, och så komma tillbaka
till mig. 5 De skola nämligen uppdela det åt sig i sju
delar, varvid Juda skall förbliva vid sitt område i söder
och Josefs hus förbliva vid sitt område i norr. 6 Och
sedan skolen I sätta upp beskrivningen över landet,
efter dessa sju delar, och bära den hit till mig, så vill
jag kasta lott för eder här inför HERREN, vår Gud.
7 Ty leviterna få ingen särskild del bland eder, utan
HERRENS prästadöme är deras arvedel; och Gad och
Ruben och ena hälften av Manasse stam hava redan
fått sin arvedel på andra sidan Jordan, på östra sidan,
den arvedel som HERRENS tjänare Mose gav dem.» 8
Och männen stodo upp och gingo åstad; och när de
gingo åstad bjöd Josua dem att de skulle sätta upp en
beskrivning över landet, i det han sade: »Gån åstad och
dragen omkring i landet och sätten upp en beskrivning
däröver, och vänden sedan tillbaka till mig, så vill jag
kasta lott för eder här inför HERREN i Silo.» 9 Så gingo
då männen åstad och drogo genom landet och satte upp
en beskrivning över det, efter dess sju delar, med dess
städer, och kommo så tillbaka till Josua i lägret vid Silo.
10 Sedan kastade Josua lott för dem i Silo inför HERREN,
och Josua utskiftade där landet åt Israels barn, efter
deras avdelningar. 11 Då nu lotten drogs för Benjamins
barns stam, efter deras släkter, föll den ut så, att det
område som lotten gav dem låg mellan Juda barns och
Josefs barns områden. 12 Deras gräns på norra sidan
begynte vid Jordan, och gränsen drog sig så upp mot
Jerikos höjd i norr och uppåt bergsbygden västerut och
gick så ut i öknen vid Bet-Aven. 13 Därifrån gick gränsen
fram till Lus, till höjden söder om Lus, det är Betel; sedan
gick gränsen ned till Atrot-Addar över berget söder om
Nedre Bet-Horon. 14 Och gränsen drog sig vidare framåt
och böjde sig på västra sidan söderut från berget som
ligger gent emot Bet-Horon, söder därom, och gick så
ut till Kirjat-Baal, det är staden Kirjat-Jearim inom Juda
barns område. Detta var västra sidan. 15 Och södra
sidan begynte vid ändan av Kirjat-Jearims område, och
gränsen gick så åt väster fram till Neftoavattnets källa. 16
Sedan gick gränsen ned till ändan av det berg som ligger
gent emot Hinnoms sons dal, norrut i Refaimsdalen,
och därefter ned i Hinnomsdalen, på södra sidan om
Jebus' höjd, och gick så ned till Rogelskällan. 17 Därefter
drog den sig norrut och gick fram till Semeskällan och
vidare till Gelilot, som ligger mitt emot Adummimshöjden,
och gick så ned till Bohans, Rubens sons, sten. 18
Vidare gick den fram till den höjd som ligger framför
Hedmarken, norrut, och så ned till Hedmarken. 19 Sedan
gick gränsen fram till Bet-Hoglas höjd, norrut, och så gick
gränsen ut till Salthavets norra vik, vid Jordans södra
ända. Detta var södra gränsen. 20 Men på östra sidan
var Jordan gränsen. Detta var Benjamins barns arvedel
med dess gränser runt omkring, efter deras släkter. 21
Och de städer som tillföllo Benjamins barns stam, efter
deras släkter, voro: Jeriko, Bet-Hogla, Emek-Kesis, 22
Bet-Haaraba, Semaraim, Betel, 23 Avim, Para, Ofra, 24
Kefar-Haammoni, Ofni och Geba -- tolv städer med sina
byar; 25 Gibeon, Rama, Beerot, 26 Mispe, Kefira, Mosa,
27 Rekem, Jirpeel, Tarala, 28 Sela, Elef, Jebus, det är
Jerusalem, Gibeat och Kirjat -- fjorton städer med sina
byar. Detta var nu Benjamins barns arvedel, efter deras
släkter.

19 Och den andra lotten föll ut för Simeon, för Simeons
barns stam, efter deras släkter; och de fingo sin
arvedel inom Juda barns arvedel. 2 De fingo inom
dessas arvedel Beer-Seba, Seba, Molada, 3 Hasar-
Sual, Bala, Esem, 4 Eltolad, Betul, Horma, 5 Siklag, Bet-
Hammarkabot, Hasar-Susa, 6 Bet-Lebaot och Saruhen -
- tretton städer med deras byar; 7 Ain, Rimmon, Eter
och Asan -- fyra städer med deras byar; 8 därtill alla
de byar som lågo runt omkring dessa städer, ända
till Baalat-Beer, det sydliga Rama. Detta var Simeons
barns arvedel, efter deras släkter. 9 Ur Juda barns
skifte fingo Simeons barn sin arvedel, ty Juda barns
lott var för stor för dem; därför fingo Simeons barn sin
arvedel inom deras arvedel. 10 Den tredje lotten drogs
ut för Sebulons barn, efter deras släkter; och gränsen
för deras arvedel gick ända till Sarid. 11 Därifrån drog
sig deras gräns västerut uppåt till Mareala och träffade
Dabbeset och träffade vidare dalen som ligger gent
emot Jokneam. 12 På andra sidan från Sarid, österut
mot solens uppgång, vände den sig åt Kislot-Tabors
område och gick vidare till Dobrat och upp till Jafia. 13

Därifrån gick den fram österut mot solens uppgång till
Gat-Hefer och Et-Kasin och vidare till det Rimmon som
sträcker sig till Nea. 14 Härförbi böjde sig gränsen i norr
till Hannaton och gick så ut vid Jifta-Els dal. 15 Och den
omfattade Kattat, Nahalal, Simron, Jidala och Bet-Lehem
-- tolv städer med deras byar. 16 Detta var Sebulons
barns arvedel, efter deras släkter, de nämnda städerna
med sina byar. 17 För Isaskar föll den fjärde lotten ut,
för Isaskars barn, efter deras släkter. 18 Och deras
gräns omfattade Jisreel, Kesullot, Sunem, 19 Hafaraim,
Sion, Anaharat, 20 Rabbit, Kisjon, Ebes, 21 Remet, En-
Gannim, En-Hadda och Bet-Passes; 22 och gränsen
träffade Tabor, Sahasuma och Bet-Semes; och deras
gräns gick ut vid Jordan -- sexton städer med deras byar.
23 Detta var Isaskars barns stams arvedel, efter deras
släkter, städerna med sina byar. 24 Den femte lotten
föll ut för Asers barns stam, efter deras släkter. 25 Och
deras gräns omfattade Helkat, Hali, Beten, Aksaf, 26
Alammelek, Amead och Miseal; och vid havet träffade
den Karmel och Sihor-Libnat. 27 Därefter vände den sig
åt öster till Bet-Dagon och träffade Sebulon och Jifta-Els
dal i norr, vidare Bet-Haemek och Negiel och gick så ut
till Kabul i norr. 28 Och den omfattade Ebron, Rehob,
Hammon och Kana, ända upp till Stora Sidon. 29 Och
gränsen vände sig till Rama och gick fram till den befästa
staden Tyrus; sedan vände sig gränsen till Hosa och gick
så ut vid havet där landsträckan vid Aksib begynner. 30
Och den omfattade Umma, Afek och Rehob -- tjugutvå
städer med deras byar. 31 Detta var Asers barns stams
arvedel, efter deras släkter, de nämnda städerna med
sina byar. 32 För Naftali barn föll den sjätte lotten ut, för
Naftali barn, efter deras släkter. 33 Och deras gräns
gick från Helef, från terebinten i Saanannim till Adami-
Hannekeb och Jabneel, ända till Lackum, och gick så ut
vid Jordan. 34 Och gränsen vände sig västerut till Asnot-
Tabor och gick vidare därifrån till Huckok; den träffade
Sebulon i söder, och Aser träffade den i väster och Juda
med Jordan i öster. 35 Och den omfattade de befästa
städerna Siddim, Ser och Hammat, Rackat och Kinneret,
36 Adama, Rama, Hasor, 37 Kedes, Edrei, En-Hasor, 38
Jireon och Migdal-El, Horem, Bet-Anat och Bet-Semes --
nitton städer med deras byar. 39 Detta var Naftali barns
stams arvedel efter deras släkter, städerna med sina
byar. 40 För Dans barns stam, efter deras släkter, föll
den sjunde lotten ut. 41 Och gränsen för deras arvedel
omfattade Sorga, Estaol, Ir-Semes, 42 Saalabbin, Ajalon,
Jitla, 43 Elon, Timna, Ekron, 44 Elteke, Gibbeton, Baalat,
45 Jehud, Bene-Berak, Gat-Rimmon, 46 Me-Hajarkon
och Harackon, tillika med området framför Jafo. 47 (Men
när sedan Dans barns område gick förlorat för dem,
drogo Dans barn upp och belägrade Lesem och intogo
det och slogo dess invånare med svärdsegg; och sedan
de så hade tagit det i besittning, bosatte de sig där och
kallade Lesem för Dan, efter Dans, sin faders, namn.) 48
Detta var Dans barns stams arvedel, efter deras släkter,
de nämnda städerna med sina byar. 49 När Israels barn
så hade utskiftat landet efter dess gränser, gåvo de åt
Josua, Nuns son, en särskild arvedel ibland sig. 50 Efter
HERRENS befallning gåvo de honom nämligen den stad
som han begärde, Timnat-Sera i Efraims bergsbygd; och
han bebyggde staden och bosatte sig där. 51 Dessa
voro de arvslotter som prästen Eleasar och Josua,
Nuns son, och huvudmännen för familjerna inom Israels
barns stammar utskiftade genom lottkastning i Silo inför
HERRENS ansikte, vid ingången till uppenbarelsetältet.
Så avslutade de nu fördelningen av landet.

20 Och HERREN talade till Josua och sade: 2 »Tala
till Israels barn och säg: Utsen åt eder de fristäder
om vilka jag har talat till eder genom Mose, 3 de städer
till vilka en dråpare som ouppsåtligen, utan vett och vilja,
har dödat någon må kunna fly; och I skolen hava dem
såsom tillflyktsorter undan blodshämnaren. 4 Och när
någon flyr till en av dessa städer, skall han stanna vid
ingången till stadsporten och omtala sin sak för de äldste
i den staden; därefter må de taga honom in i staden till
sig och giva honom en plats där han får bo ibland dem.
5 Och om blodshämnaren förföljer honom, skola de icke
överlämna dråparen i hans hand, eftersom han utan vett
och vilja har dödat sin nästa, och utan att förut hava burit
hat till honom. 6 Och han skall stanna kvar där i staden,
till dess han har stått till rätta inför menigheten, och till
dess den dåvarande översteprästen har dött; sedan må
dråparen vända tillbaka och komma till sin stad från
vilken han har flytt.» 7 Så helgade de då därtill Kedes i
Galileen, i Naftali bergsbygd, Sikem i Efraims bergsbygd
och Kirjat-Arba, det är Hebron, i Juda bergsbygd. 8
Och på andra sidan Jordan mitt emot Jeriko, på östra
sidan, utsågo de därtill inom Rubens stam Beser i öknen
på slätten, inom Gads stam Ramot i Gilead, och inom
Manasse stam Golan i Basan. 9 Dessa voro de städer
som för alla Israels barn, och för de främlingar som
bodde ibland dem, bestämdes att vara orter till vilka var
och en som ouppsåtligen hade dödat någon finge fly, så
att han skulle slippa dö för blodshämnarens hand, innan
han hade stått till rätta inför menigheten.

21 Och huvudmännen för leviternas familjer trädde
fram inför prästen Eleasar och Josua, Nuns son,
och huvudmännen för familjerna inom Israels barns
stammar 2 och talade till dem i Silo i Kanaans land,
och sade: »HERREN bjöd genom Mose att man skulle
giva oss städer att bo i, med tillhörande utmarker för
vår boskap.» 3 Så gåvo då Israels barn, efter HERRES
befallning, av sina arvslotter åt leviterna följande städer
med tillhörande utmarker. 4 För kehatiternas släkter
föll lotten ut så, att bland dessa leviter prästen Arons
söner genom lotten fingo ur Juda stam, ur simeoniternas
stam och ur Benjamins stam tretton städer. 5 Och

Kehats övriga barn fingo genom lotten ur Efraims stams
släkter, ur Dans stam och ur ena hälften av Manasse
stam tio städer. 6 Gersons barn åter fingo genom lotten
ur Isaskars stams släkter, ur Asers stam, ur Naftali
stam och ur andra hälften av Manasse stam, i Basan,
tretton städer. 7 Meraris barn fingo, efter sina släkter, ur
Rubens stam, ur Gads stam och ur Sebulons stam tolv
städer. 8 Israels barn gåvo nu åt leviterna dessa städer
med tillhörande utmarker, genom lottkastning, såsom
HERREN hade bjudit genom Mose. 9 Ur Juda barns
stam och ur Simeons barns stam gav man följande här
namngivna städer: 10 Bland kehatiternas släkter bland
Levi barn fingo Arons söner följande, ty dem träffade
lotten först: 11 Man gav dem Arbas, Anoks faders, stad,
det är Hebron, i Juda bergsbygd, med dess utmarker
runt omkring. 12 Men åkerjorden och byarna som hörde
till staden gav man till besittning åt Kaleb, Jefunnes son.
13 Åt prästen Arons söner gav man alltså dråparfristaden
Hebron med dess utmarker, vidare Libna med dess
utmarker, 14 Jattir med dess utmarker, Estemoa med
dess utmarker, 15 Holon med dess utmarker, Debir med
dess utmarker, 16 Ain med dess utmarker, Jutta med
dess utmarker och Bet-Semes med dess utmarker -- nio
städer ur dessa två stammar; 17 och ur Benjamins stam
Gibeon med dess utmarker, Geba med dess utmarker,
18 Anatot med dess utmarker och Almon med dess
utmarker -- fyra städer. 19 De städer som Arons söner,
prästerna, fingo utgjorde alltså tillsammans tretton städer,
med tillhörande utmarker. 20 Och Kehats barns släkter
av leviterna, nämligen de övriga Kehats barn, fingo
ur Efraims stam följande städer, som lotten bestämde
åt dem: 21 Man gav dem dråparfristaden Sikem med
dess utmarker i Efraims bergsbygd, Geser med dess
utmarker, 22 Kibsaim med dess utmarker och Bet-Horon
med dess utmarker -- fyra städer; 23 och ur Dans stam
Elteke med dess utmarker, Gibbeton med dess utmarker,
24 Ajalon med dess utmarker och Gat-Rimmon med
dess utmarker -- fyra städer; 25 och ur ena hälften av
Manasse stam Taanak med dess utmarker och Gat-
Rimmon med dess utmarker -- två städer. 26 De städer
som de övriga Kehats barns släkter fingo utgjorde alltså
tillsammans tio, med tillhörande utmarker. 27 Bland
leviternas släkter fingo vidare Gersons barn ur ena
hälften av Manasse stam dråparfristaden Golan i Basan
med dess utmarker och Beestera med dess utmarker --
två städer; 28 och ur Isaskars stam Kisjon med dess
utmarker, Dobrat med dess utmarker, 29 Jarmut med
dess utmarker och En-Gannim med dess utmarker -
- fyra städer; 30 och ur Asers stam Miseal med dess
utmarker, Abdon med dess utmarker, 31 Helkat med
dess utmarker och Rehob med dess utmarker -- fyra
städer; 32 och ur Naftali stam dråparfristaden Kedes i
Galileen med dess utmarker, Hammot-Dor med dess
utmarker och Kartan med dess utmarker -- tre städer. 33
Gersoniternas städer, efter deras släkter, utgjorde alltså
tillsammans tretton städer, med tillhörande utmarker.
34 Och de övriga leviterna, Meraris barns släkter, fingo
ur Sebulons stam Jokneam med dess utmarker, Karta
med dess utmarker, 35 Dimna med dess utmarker och
Nahalal med dess utmarker -- fyra städer. 38 och ur
Gads stam dråparfristaden Ramot i Gilead med dess
utmarker, Mahanaim med dess utmarker, 39 Hesbon
med dess utmarker och Jaeser med dess utmarker -
- tillsammans fyra städer. 40 De städer som dessa
de övriga leviternas släkter, Meraris barn, fingo på sin
lott, efter sina släkter, utgjorde alltså tillsammans tolv
städer. 41 Tillsammans utgjorde levitstäderna inom
Israels barns besittningsområde fyrtioåtta städer med
tillhörande utmarker. 42 Var och en av dessa städer
skulle bestå av själva staden och tillhörande utmarker
runt omkring. Så var det med alla dessa städer. 43 Så
gav då HERREN åt Israel hela det land som han med
ed hade lovat giva åt deras fäder; och de togo det i
besittning och bosatte sig där. 44 Och HERREN lät dem
hava ro på alla sidor, alldeles såsom han med ed hade
lovat deras fäder; och ingen av deras fiender kunde stå
dem emot, utan HERREN gav alla deras fiender i deras
hand. 45 Intet uteblev av allt det goda som HERREN
hade lovat Israels hus; det gick allt i fullbordan. V. 36--37
se Gamla testamentets text i Ordförkl.

22 Då kallade Josua till sig rubeniterna och gaditerna
och ena hälften av Manasse stam 2 och sade till
dem: »I haven hållit allt vad HERRENS tjänare Mose har
bjudit eder; I haven ock lyssnat till mina ord, vadhelst
jag har befallt eder. 3 I haven under denna långa tid,
ända till denna dag, icke övergivit edra bröder, och I
haven hållit vad HERRENS, eder Guds, bud har befallt
eder hålla. 4 Och nu har HERREN, eder Gud, låtit
edra bröder komma till ro, såsom han lovade dem; så
vänden nu om och gån hem till edra hyddor i det land
I haven fått till besittning, det som HERRENS tjänare
Mose har givit eder på andra sidan Jordan. 5 Allenast
mån I noga hålla och göra efter de bud och den lag som
HERRENS tjänare Mose har givit eder, så att I älsken
HERREN, eder Gud, och alltid vandren på hans vägar
och iakttagen hans bud och hållen eder till honom och
tjänen honom av allt edert hjärta och av all eder själ.» 6
Och Josua välsignade dem och lät dem gå, och så gingo
de hem till sina hyddor. 7 Ty åt ena hälften av Manasse
stam hade Mose givit land i Basan, och åt andra hälften
hade Josua givit land jämte deras bröder på andra sidan
Jordan, på västra sidan. Då nu Josua lät dem gå hem till
sina hyddor, välsignade han dem 8 och sade till dem:
»Vänden tillbaka till edra hyddor med de stora skatter I
haven fått, med boskap i stor myckenhet, med silver,
guld, koppar och järn och kläder i stor myckenhet; skiften
så med edra bröder bytet från edra fiender.» 9 Så vände
då Rubens barn och Gads barn och ena hälften av

Manasse stam tillbaka, och gingo bort ifrån de övriga
israeliterna, bort ifrån Silo i Kanaans land, för att begiva
sig till Gileads land, det land de hade fått till besittning,
och där de skulle hava sina besittningar, efter HERRENS
befallning genom Mose. 10 När så Rubens barn och
Gads barn och ena hälften av Manasse stam kommo till
stenkretsarna vid Jordan i Kanaans land, byggde de
där ett altare vid Jordan, ett ansenligt altare. 11 Och de
övriga israeliterna fingo höra sägas: »Se, Rubens barn
och Gads barn och ena hälften av Manasse stam hava
byggt ett altare mitt emot Kanaans land, i stenkretsarna
vid Jordan, på andra sidan om de övriga israeliternas
område.» 12 När Israels barn hörde detta, församlade
sig deras hela menighet i Silo för att draga upp till strid
mot dem. 13 Därefter sände Israels barn Pinehas till
Rubens barn och Gads barn och ena hälften av Manasse
stam, i Gileads land, Pinehas, prästen Eleasars son,
14 och med honom tio hövdingar, en hövding för var
stamfamilj inom Israels alla stammar; var och en av dem
var huvudman för sin familj inom Israels ätter. 15 Och när
dessa kommo till Rubens barn och Gads barn och ena
hälften av Manasse stam, i Gileads land, talade de till
dem och sade: 16 »Så säger hela HERRENS menighet:
Vad är detta för en otrohet som I haven begått mot
Israels Gud, då I haven vänt eder bort ifrån HERREN,
därigenom att I haven byggt eder ett altare och sålunda
nu satt eder upp mot HERREN? 17 Är det icke nog att
vi hava begått missgärningen med Peor, från vilken vi
ännu i dag icke hava blivit renade, och för vilken en
hemsökelse drabbade HERRENS menighet? 18 Viljen I
nu ytterligare vända eder bort ifrån HERREN? Om I i
dag sätten eder upp mot HERREN, så skall förvisso i
morgon hans förtörnelse drabba Israels hela menighet.
19 Men om det land I haven fått till besittning tyckes
eder vara orent, så dragen över till det land HERREN
har tagit till besittning, där HERRENS tabernakel har
sin plats, och haven edra besittningar där bland oss.
Sätten eder icke upp mot HERREN och sätten eder icke
upp mot oss genom att bygga eder ett altare, ett annat
än HERRENS, vår Guds, altare. 20 När Akan, Seras
son, hade trolöst förgripit sig på det tillspillogivna, kom
icke då förtörnelse över Israels hela menighet, så att
han själv icke blev den ende som förgicks genom den
missgärningen? 21 Då svarade Rubens barn och Gads
barn och ena hälften av Manasse stam och talade till
huvudmännen för Israels ätter: 22 »Gud, HERREN Gud,
ja, Gud, HERREN Gud, han vet det, och Israel må ock
veta det: Sannerligen, om detta har skett i upproriskhet
och otrohet mot HERREN -- du må då i dag undandraga
oss din hjälp! -- 23 om vi hava byggt altaret åt oss, därför
att vi vilja vända oss bort ifrån HERREN, och om vi
vilja offra därpå brännoffer eller spisoffer eller frambära
tackoffer därpå, då må HERREN själv utkräva vad vi
hava förskyllt. 24 Nej, vi hava sannerligen gjort så av
fruktan för vad som kunde hända, i det att vi tänkte att
edra barn i framtiden skulle kunna säga till våra barn:
'Vad haven I att göra med HERREN, Israels Gud? 25
HERREN har ju satt Jordan till gräns mellan oss och
eder, I Rubens barn och Gads barn; alltså haven I ingen
del i HERREN.' Och så skulle edra barn kunna hindra
våra barn från att frukta HERREN. 26 Därför sade vi:
Må vi gripa oss an och bygga detta altare, men icke till
brännoffer eller till slaktoffer, 27 utan till att vara ett vittne
mellan oss och eder, och mellan bådas efterkommande
efter oss, att vi vilja förrätta HERRENS tjänst inför hans
ansikte med våra brännoffer och slaktoffer och tackoffer,
så att edra barn i framtiden icke kunna säga till våra
barn: 'I haven ingen del i HERREN.' 28 Och vi tänkte:
Om det i framtiden händer att de så säga till oss och
våra efterkommande, då kunna vi svara: 'Sen på den
bild av HERRENS altare, som våra fäder hava gjort,
men icke till brännoffer eller till slaktoffer, utan till att vara
ett vittne mellan oss och eder.' 29 Bort det, att vi skulle
sätta oss upp mot HERREN och nu vända oss bort ifrån
HERREN genom att bygga ett altare till brännoffer eller
till spisoffer eller slaktoffer, ett annat än HERRENS, vår
Guds, altare, som står framför hans tabernakel.» 30
Då nu prästen Pinehas och menighetens hövdingar,
nämligen huvudmännen för Israels ätter, som voro med
honom, hörde vad Rubens barn, Gads barn och Manasse
barn talade, behagade det dem. 31 Och Pinehas, prästen
Eleasars son, sade till Rubens barn, Gads barn och
Manasse barn: »Nu hava vi förnummit att HERREN är
mitt ibland oss, därav nämligen, att I icke haven velat
begå en sådan otrohet mot HERREN. Därmed haven I
ock räddat Israels barn undan HERRENS hand.» 32
Därefter vände Pinehas, prästen Eleasars son, jämte
hövdingarna tillbaka från Rubens barn och Gads barn, i
Gileads land, in i Kanaans land till de övriga israeliterna
och avgåvo sin berättelse härom inför dem. 33 Denna
behagade Israels barn, och Israels barn lovade Gud;
och de tänkte icke mer på att draga upp till strid mot
dem, för att fördärva det land där Rubens barn och Gads
barn bodde. 34 Och Rubens barn och Gads barn gåvo
namn åt altaret; de sade: »Ett vittne är det mellan oss,
att HERREN är Gud.»

23 En lång tid härefter, när HERREN hade låtit Israel
få ro för alla dess fiender runt omkring, och då
Josua var gammal och kommen till hög ålder, 2 kallade
han till sig hela Israel, dess äldste, dess huvudmän, dess
domare och tillsyningsmän och sade till dem: »Jag är nu
gammal och kommen till hög ålder. 3 Och I haven själva
sett allt vad HERREN, eder Gud, gjorde med alla dessa
folk, när I drogen härin, ty HERREN eder Gud, stridde
själv för eder. 4 Se, dessa folk som ännu äro kvar har
jag genom lottkastning fördelat åt eder till arvedel, efter
edra stammar, allt ifrån Jordan intill Stora havet västerut,
för att icke nämna alla de folk jag har utrotat. 5 Och

HERREN, eder Gud, skall själv driva dem undan för eder
och förjaga dem för eder, så att I skolen taga deras land
i besittning, såsom HERREN, eder Gud, har lovat eder.
6 Men varen I nu ståndaktiga i att hålla och göra allt vad
som är föreskrivet i Moses lagbok, så att I icke viken av
därifrån vare sig till höger eller till vänster, 7 och icke
träden i gemenskap med dessa folk som ännu äro kvar
här jämte eder, ej heller nämnen deras gudars namn eller
svärjen vid dem eller tjänen och tillbedjen dem. 8 Nej, till
HERREN, eder Gud, skolen I hålla eder, såsom I haven
gjort ända till denna dag, 9 varför ock HERREN har
fördrivit för eder stora och mäktiga folk, så att ingen har
kunnat stå eder emot ända till denna dag. 10 En enda
man bland eder jagade tusen framför sig, ty HERREN,
eder Gud, stridde själv för eder, såsom han hade lovat
eder. 11 Så haven nu noga akt på eder själva, så att I
älsken HERREN, eder Gud. 12 Ty om I vänden eder bort
ifrån honom, och hållen eder till återstoden av dessa folk
som ännu äro kvar här jämte eder, och befrynden eder
med dem, så att I träden i gemenskap med dem och de
med eder, 13 då mån I förvisso veta att HERREN, eder
Gud, icke mer skall fördriva dessa folk undan för eder,
utan de skola bliva eder till en snara och ett giller och
bliva ett gissel för edra sidor och taggar i edra ögon, till
dess I bliven utrotade ur detta goda land, som HERREN,
eder Gud, har givit eder. 14 Se, jag går nu all världens
väg. Så besinnen då av allt edert hjärta och av all eder
själ att intet har uteblivit av allt det goda som HERREN,
eder Gud, har lovat angående eder; det har allt gått
i fullbordan för eder, intet därav har uteblivit. 15 Men
likasom allt det goda som HERREN, eder Gud, lovade
eder har kommit över eder, så skall ock HERREN låta
allt det onda komma över eder, till dess han har förgjort
eder ur detta goda land, som HERREN, eder Gud, har
givit eder. 16 Om I nämligen överträden HERRENS, eder
Guds, förbund, det som han har stadgat för eder, och
gån åstad och tjänen andra gudar och tillbedjen dem, så
skall HERRENS vrede upptändas mot eder, och I skolen
med hast bliva utrotade ur det goda land som han har
givit eder.»

24 Och Josua församlade alla Israels stammar till
Sikem; och han kallade till sig de äldste i Israel,
dess huvudmän, dess domare och dess tillsyningsmän,
och de trädde fram inför Gud. 2 Och Josua sade till
allt folket: »Så säger HERREN, Israels Gud: På andra
sidan floden bodde edra fäder i forna tider; så gjorde ock
Tera, Abrahams och Nahors fader. Och de tjänade där
andra gudar. 3 Men jag hämtade eder fader Abraham
från andra sidan floden och lät honom vandra omkring i
hela Kanaans land. Och jag gjorde hans säd talrik; jag
gav honom Isak, 4 och åt Isak gav jag Jakob och Esau.
Och jag gav Seirs bergsbygd till besittning åt Esau; men
Jakob och hans söner drogo ned till Egypten. 5 Sedan
sände jag Mose och Aron och hemsökte Egypten med
de gärningar jag där gjorde, och därefter förde jag eder
ut. 6 Och när jag förde edra fäder ut ur Egypten och I
haden kommit till havet, förföljde egyptierna edra fäder
med vagnar och ryttare ned i Röda havet. 7 Då ropade
de till HERREN, och han satte ett tjockt mörker mellan
eder och egyptierna och lät havet komma över dem,
så att det övertäckte dem; ja, I sågen med egna ögon
vad jag gjorde med egyptierna. Sedan bodden I i öknen
en lång tid. 8 Därefter förde jag eder in i amoréernas
land, vilka bodde på andra sidan Jordan, och de inläto
sig i strid med eder; men jag gav dem i eder hand,
så att I intogen deras land, och jag förgjorde dem för
eder. 9 Då uppreste sig Balak, Sippors son, konungen i
Moab, och gav sig i strid med Israel. Och han sände och
lät kalla till sig Bileam, Beors son, för att denne skulle
förbanna eder. 10 Men jag ville icke höra på Bileam, utan
han måste välsigna eder, och jag räddade eder ur hans
hand. 11 Och när I haden gått över Jordan och kommit
till Jeriko, gåvo sig Jerikos borgare i strid med eder, så
och amoréerna, perisséerna, kananéerna, hetiterna och
girgaséerna, hivéerna och jebuséerna; men jag gav dem
i eder hand. 12 Och jag sände getingar framför eder,
och genom dessa förjagades amoréernas två konungar
för eder, icke genom ditt svärd eller din båge. 13 Och
jag gav eder ett land varpå du icke hade nedlagt något
arbete, så ock städer som I icke haden byggt, och i
dem fingen I bo; och av vingårdar och olivplanteringar
som I icke haden planterat fingen I äta. 14 Så frukten
nu HERREN och tjänen honom ostraffligt och troget;
skaffen bort de gudar som edra fäder tjänade på andra
sidan floden och i Egypten, och tjänen HERREN. 15
Men om det misshagar eder att tjäna HERREN, så
utväljen åt eder i dag vem I viljen tjäna, antingen de
gudar som edra fäder tjänade, när de bodde på andra
sidan floden, eller de gudar som dyrkas av amoréerna, i
vilkas land I själva bon. Men jag och mitt hus, vi vilja
tjäna HERREN.» 16 Då svarade folket och sade: »Bort
det, att vi skulle övergiva HERREN och tjäna andra
gudar! 17 Nej, HERREN är vår Gud, han är den som
har fört oss och våra fäder upp ur Egyptens land, ur
träldomshuset, och som inför våra ögon har gjort dessa
stora under, och bevarat oss på hela den väg vi hava
vandrat och bland alla de folk genom vilkas land vi hava
dragit fram. 18 HERREN har förjagat för oss alla dessa
folk, så ock amoréerna som bodde i landet. Därför vilja
vi ock tjäna HERREN; ty an är vår Gud.» 19 Josua sade
till folket: »I kunnen icke tjäna HERREN, ty han är en
helig Gud; han är en nitälskande Gud, han skall icke
hava fördrag med edra överträdelser och synder. 20 Om
I övergiven HERREN och tjänen främmande gudar, så
skall han vända sig bort och låta det gå eder illa och
förgöra eder, i stället för att han hittills har låtit det gå
eder väl.» 21 Men folket sade till Josua: »Icke så, utan
vi vilja tjäna HERREN.» 22 Då sade Josua till folket:

»I ären nu själva vittnen mot eder, att I haven utvalt
HERREN åt eder, för att tjäna honom.» De svarade:
»Ja.» **23** Han sade: »Så skaffen nu bort de främmande
gudar som I haven bland eder, och böjen edra hjärtan
till HERREN, Israels Gud.» **24** Folket svarade Josua:
»HERREN, vår Gud, vilja vi tjäna, och hans röst vilja vi
höra.» **25** Så slöt då Josua på den dagen ett förbund
med folket och förelade dem lag och rätt i Sikem. **26**
Och Josua tecknade upp allt detta i Guds lagbok. Och
han tog en stor sten och reste den där, under eken som
stod vid HERRENS helgedom. **27** Och Josua sade till
allt folket: »Se, denna sten skall vara vittne mot oss, ty
den har hört alla de ord som HERREN har talat med
oss; den skall vara vittne mot eder, så att I icke förneken
eder Gud.» **28** Sedan lät Josua folket gå, var och en till
sin arvedel. **29** En tid härefter dog HERRENS tjänare
Josua, Nuns son, ett hundra tio år gammal. **30** Och
man begrov honom på hans arvedels område, i Timnat-
Sera i Efraims bergsbygd, norr om berget Gaas. **31** Och
Israel tjänade HERREN, så länge Josua levde, och så
länge de äldste levde, de som voro kvar efter Josua, och
som visste av alla de gärningar HERREN hade gjort för
Israel. **32** Och Josefs ben, som Israels barn hade fört
upp ur Egypten, begrovo de i Sikem, på det jordstycke
som Jakob hade köpt av Hamors, Sikems faders, barn
för hundra kesitor; Josefs barn fingo detta till arvedel. **33**
Och Eleasar, Arons son, dog, och man begrov honom i
hans son Pinehas' stad, Gibea, som hade blivit denne
given i Efraims bergsbygd.

Domarboken

1 Efter Josuas död frågade Israels barn HERREN och
sade: »Vem bland oss skall först draga upp mot
kananéerna och strida mot dem?» **2** HERREN sade:
»Juda skall göra det; se, jag har givit landet i hans
hand.» **3** Då sade Juda till sin broder Simeon: »Drag
upp med mig in i min arvslott, och låt oss strida mot
kananéerna, så skall jag sedan tåga med dig in i din
arvslott.» Så tågade då Simeon med honom. **4** När
nu Juda drog ditupp, gav HERREN kananéerna och
perisséerna i deras hand, så att de slogo dem vid Besek,
tio tusen man. **5** Ty vid Besek träffade de på Adoni-Besek
och stridde mot honom och slogo så kananéerna och
perisséerna. **6** Och Adoni-Besek flydde, men de förföljde
honom och grepo honom och höggo av honom hans
tummar och stortår. **7** Då sade Adoni-Besek: »Sjuttio
konungar med avhuggna tummar och stortår hämtade
upp smulorna under mitt bord; efter mina gärningar
har Gud nu vedergällt mig.» Sedan förde de honom till
Jerusalem, och där dog han. **8** Men Juda barn belägrade
Jerusalem och intogo det och slogo dess invånare med
svärdsegg; därefter satte de eld på staden. **9** Sedan
drogo Juda barn ned för att strida mot de kananéer som
bodde i Bergsbygden, i Sydlandet och i Låglandet. **10**
Och Juda tågade åstad mot de kananéer som bodde i
Hebron -- vilket fordom hette Kirjat-Arba -- och de slogo
Sesai, Ahiman och Talmai. **11** Därifrån tågade de åstad
mot Debirs invånare. Men Debir hette fordom Kirjat-
Sefer. **12** Och Kaleb sade: »Åt den som angriper Kirjat-
Sefer och intager det vill jag giva min dotter Aksa till
hustru.» **13** När då Otniel, son till Kenas, Kalebs yngre
broder, intog det, gav han honom sin dotter Aksa till
hustru. **14** Och när hon kom till honom, intalade hon
honom att begära ett stycke åkermark av hennes fader;
och hon steg hastigt ned från åsnan. Då sade Kaleb till
henne: »Vad önskar du?» **15** Hon sade till honom: »Låt
mig få en avskedsskänk; eftersom du har gift bort mig
till det torra Sydlandet, må du giva mig vattenkällor.»
Då gav Kaleb henne Illitkällorna och Tatitkällorna. **16**
Och kainéens, Moses svärfaders, barn hade dragit upp
från Palmstaden med Juda barn till Juda öken, söder
om Arad; de gingo åstad och bosatte sig bland folket
där. **17** Men Juda tågade åstad med sin broder Simeon,
och de slogo de kananéer som bodde i Sefat; och de
gåvo staden till spillo; så fick den namnet Horma. **18**
Därefter intog Juda Gasa med dess område, Askelon
med dess område och Ekron med dess område. **19** Och
HERREN var med Juda, så att de intogo bergsbygden;
men de kunde icke fördriva dem som bodde i dalbygden,
därför att dessa hade stridsvagnar av järn. **20** Och de
gåvo Hebron åt Kaleb, såsom Mose hade föreskrivit;
och han fördrev därifrån Anaks tre söner. **21** Men
jebuséerna, som bodde i Jerusalem, blevo icke fördrivna
av Benjamins barn; därför bodde ock jebuséerna kvar
bland Benjamins barn i Jerusalem, såsom de göra ännu
dag. **22** Så drogo ock männen av Josefs hus upp till
Betel, och HERREN var med dem. **23** Och männen
av Josefs hus läto bespeja Betel, samma stad som
fordom hette Lus. **24** Då fingo deras kunskapare se
en man gå ut ur staden, och de sade till honom: »Visa
oss var vi kunna komma in i staden, så vilja vi sedan
göra barmhärtighet med dig.» **25** När han sedan hade
visat dem var de kunde komma in i staden, slog de
stadens invånare med svärdsegg; men den mannen
och hela hans släkt läto de gå. **26** Och mannen begav
sig till hetiternas land; där byggde han en stad och gav
den namnet Lus, såsom den heter ännu i dag. **27** Men
Manasse intog icke Bet-Sean med underlydande orter,
ej heller Taanak med underlydande orter; och ej heller
fördrevo de invånarna i Dor och underlydande orter, ej
heller invånarna i Jibleam och underlydande orter, ej
heller invånarna i Megiddo och underlydande orter, utan
kananéerna förmådde hålla sig kvar där i landet. **28** När
sedan israeliterna blevo de starkare, läto de kananéerna
bliva arbetspliktiga under sig; de fördrevo dem icke
heller då. **29** Icke heller fördrev Efraim de kananéer som
bodde i Geser, utan kananéerna bodde kvar bland dem
där i Geser. **30** Sebulon fördrev icke invånarna i Kitron
och invånarna i Nahalol, utan kananéerna bodde kvar
bland dem, men blevo arbetspliktiga under dem. **31** Aser
fördrev icke invånarna i Acko eller invånarna i Sidon,
ej heller dem i Alab, Aksib, Helba, Afik och Rehob. **32**
Alltså bodde aseriterna bland kananéerna, landets gamla
inbyggare; ty de fördrevo dem icke. **33** Naftali fördrev
icke invånarna i Bet-Semes, ej heller invånarna i Bet-
Anat, utan bodde ibland kananéerna, landets gamla
inbyggare; men invånarna i Bet-Semes och Bet-Anat
blevo arbetspliktiga åt dem. **34** Men amoréerna trängde
undan Dans barn till bergsbygden, ty de tillstadde dem
icke att komma ned till dalbygden. **35** Och amoréerna
förmådde hålla sig kvar i Har-Heres, Ajalon och Saalbim;
men Josefs barns hand blev tung över dem, så att de
blevo arbetspliktiga under dessa. **36** Och amoréernas
område sträckte sig från Skorpionhöjden, från Sela
vidare uppåt. Se noten till 4 Mos 21,3.

2 Och HERRENS ängel kom från Gilgal upp till Bokim.
Och han sade: »Jag förde eder upp ur Egypten och
lät eder komma in i det land som jag med ed hade lovat
åt edra fäder; och jag sade: 'Jag skall icke bryta mitt
förbund med eder till evig tid. **2** I åter skolen icke sluta
förbund med detta lands inbyggare; I skolen bryta ned
deras altaren.' Men I haven icke velat höra min röst. Vad
haven I gjort! -- **3** Därför säger jag nu ock: 'Jag vill icke
förjaga dem för eder, utan de skola tränga eder i sidorna,
och deras gudar skola bliva eder till en snara.'» **4** När
HERRENS ängel hade talat dessa ord till alla Israels
barn, brast folket ut i gråt. **5** Och de gåvo den platsen

namnet Bokim; och de offrade där åt HERREN. 6 Sedan
Josua hade låtit folket gå, drogo Israels barn åstad var
och en till sin arvedel, för att taga landet i besittning. 7
Och folket tjänade HERREN, så länge Josua levde, och
så länge de äldste levde, de som voro kvar efter Josua,
dessa som hade sett alla de stora gärningar HERREN
hade gjort för Israel. 8 Men HERRENS tjänare Josua,
Nuns son, dog, när han var ett hundra tio år gammal.
9 Och man begrov honom på hans arvedels område i
Timna-Heres i Efraims bergsbygd, norr om berget Gaas.
10 När sedan också hela det släktet hade blivit samlat
till sina fäder, kom ett annat släkte upp efter dem, ett
som icke visste av HERREN eller de gärningar som
han hade gjort för Israel. 11 Då gjorde Israels barn vad
ont var i HERRENS ögon och tjänade Baalerna. 12 De
övergåvo HERREN, sina fäders Gud, som hade fört
dem ut ur Egyptens land, och följde efter andra gudar,
de folks gudar, som bodde omkring dem, och dessa
tillbådo de; därmed förtörnade de HERREN. 13 Ty när
de övergåvo HERREN och tjänade Baal och Astarterna,
14 upptändes HERRENS vrede mot i Israel, och han gav
dem i plundrares hand, och dessa utplundrade dem;
han sålde dem i deras fienders hand där runt omkring,
så att de icke mer kunde stå emot sina fiender. 15
Varthelst de drogo ut var HERRENS hand emot dem,
så att de kommo i olycka, såsom HERREN hade hotat,
och såsom HERREN hade svurit att det skulle gå dem,
och de kommo i stor nöd. 16 Då lät HERREN domare
uppstå, som frälste dem ur deras plundrares hand. 17
Men de hörde icke heller på sina domare, utan lupo i
trolös avfällighet efter andra gudar och tillbådo dem; de
veko med hast av ifrån den väg som deras fäder hade
vandrat, i lydnad för HERRENS bud, och gjorde icke
såsom de. 18 När HERREN alltså lät någon domare
uppstå bland dem, var han med domaren och frälste
dem ur deras fienders hand, så länge domaren levde; ty
då de jämrade sig över sina förtryckare och plågare,
förbarmade sig HERREN. 19 Men när domaren dog,
vände de tillbaka och togo sig till vad fördärvligt var,
ännu mer än deras fäder, så att de följde efter andra
gudar och tjänade och tillbådo dem; de avstodo icke
från sina gärningar och sin hårdnackenhet. 20 Därför
upptändes HERRENS vrede mot Israel, så att han sade:
»Eftersom detta folk har överträtt det förbund som jag
stadgade för deras fäder, och icke har velat höra min
röst, 21 därför skall icke heller jag hädanefter fördriva för
dem en enda man av de folk som Josua lämnade efter
sig, när han dog; 22 ty jag skall med dem sätta Israel på
prov, om de vilja hålla HERRENS väg och vandra därpå,
såsom deras fäder hava hållit den, eller om de icke vilja
det.» 23 Alltså lät HERREN dessa folk bliva kvar och
fördrev dem icke med hast; han gav dem icke i Josuas
hand. D. ä. de gråtande. Se Domare i Ordförkl.

3 Dessa voro de folk som HERREN lät bliva kvar, för
att genom dem sätta Israel på prov, alla de israeliter
nämligen, som icke hade varit med om alla krigen i
Kanaan 2 -- allenast på det att dessa Israels barns
efterkommande skulle få vara med om sådana, för att han
så skulle lära dem att föra krig, dock allenast dem som
förut icke hade varit med om sådana --: 3 filistéernas fem
hövdingar och alla kananéer och sidonier, samt de hivéer
som bodde i Libanons bergsbygd, från berget Baal-
Hermon ända dit där vägen går till Hamat. 4 Med dessa
ville HERREN sätta Israel på prov, för att förnimma om de
ville hörsamma de bud som han hade givit deras fäder. 5
Då nu Israels barn bodde: ibland kananéerna, hetiterna,
amoréerna, perisséerna, hivéerna och jebuséerna, 6
togo de deras döttrar till hustrur åt sig och gåvo sina
döttrar åt deras söner och tjänade deras gudar. 7
Så gjorde Israels barn vad ont var i HERRENS ögon
och glömde HERREN, sin Gud, och tjänade Baalerna
och Aserorna. 8 Då upptändes HERRENS vrede mot
Israel, och han sålde dem i Kusan-Risataims hand,
konungens i Aram-Naharaim; och Israels barn måste
tjäna Kusan-Risataim i åtta år. 9 Men Israels barn ropade
till HERREN, och HERREN lät då bland Israels barn
en frälsare uppstå, som frälste dem, nämligen Otniel,
son till Kenas, Kalebs yngre broder. 10 HERRENS Ande
kom över honom, och han blev domare i Israel, och
när han drog ut till strid, gav HERREN Kusan-Risataim,
konungen i Aram, i hans hand, så att hans hand blev
Kusan-Risataim övermäktig. 11 Och landet hade nu ro
i fyrtio år; så dog Otniel, Kenas' son. 12 Men Israels
barn gjorde åter vad ont var i HERRENS ögon, då gav
HERREN Eglon, konungen i Moab, makt över Israel,
eftersom de gjorde vad ont var i HERRENS ögon. 13
Denne förenade med sig Ammons barn och Amalek;
sedan tågade han åstad och slog Israel, varefter de
intogo Palmstaden. 14 Och Israels barn måste nu tjäna:
Eglon, konungen i Moab, i aderton år. 15 Men Israels
barn ropade till HERREN, och HERREN lät då bland
dem en frälsare uppstå, benjaminiten Ehud, Geras son,
en vänsterhänt man. När Israels barn genom honom
skulle sända sina skänker till Eglon, konungen i Moab,
16 gjorde sig Ehud ett tveeggat svärd, en fot långt; och
han band detta under sina kläder vid sin högra länd. 17
Så överlämnade han skänkerna till Eglon, konungen i
Moab. Men Eglon var en mycket fet man. 18 När han nu
hade överlämnat skänkerna, lät han folket som hade
burit dem gå sin väg. 19 Men själv vände han tillbaka
från Belätesplatsen vid Gilgal och lät säga: »Jag har ett
hemligt ärende till dig, o konung.» När denne då sade:
»Lämnen oss i ro», gingo alla de som stodo omkring
honom ut därifrån. 20 Men sedan Ehud hade kommit in
till honom, där han satt i sommarsalen, som han hade
för sig allena, sade Ehud: »Jag har ett ord från Gud
att säga dig.» Då stod han upp från sin stol. 21 Men

Ehud räckte ut sin vänstra hand och tog svärdet från
sin högra länd och stötte det i hans buk, 22 så att ock
fästet följde med in efter klingan, och klingan omslöts av
fettet, ty han drog icke ut svärdet ur hans buk. Därefter
gick Ehud ut i försalen; 23 och när han hade kommit
ditut, i förhallen, stängde han igen dörrarna till salen
efter sig och riglade dem. 24 Sedan, då han hade gått
sin väg, kommo Eglons tjänare, och när de fingo se att
dörrarna till salen voro riglade, tänkte de: »Förvisso har
han något avsides bestyr i sin sommarkammare.» 25
Men sedan de hade väntat länge och väl, och han ändå
icke öppnade dörrarna till salen, togo de nyckeln och
öppnade själva, och se, då låg deras herre död där på
golvet. 26 Men Ehud hade flytt undan, medan de dröjde;
han hade redan hunnit förbi Belätesplatsen och flydde
sedan undan till Seira. 27 Och så snart han hade kommit
hem, lät han stöta i basun Efraims bergsbygd; då drogo
Israels barn ned från bergsbygden med honom i spetsen
för sig. 28 Och han sade till dem: »Följen efter mig,
ty HERREN har givit edra fiender, moabiterna, i eder
hand.» Då drogo de efter honom längre ned och besatte
vadställena över Jordan för moabiterna och läto ingen
komma över. 29 Där slogo de då moabiterna, vid pass tio
tusen man, allasammans ansenligt och tappert folk; icke
en enda kom undan. 30 Så blev Moab då kuvat under
Israels hand. Och landet hade nu ro i åttio år. 31 Efter
honom kom Samgar, Anats son; han slog filistéerna, sex
hundra man, med en oxpik. Också han frälste Israel.

4 Men Israels barn gjorde åter vad ont var i HERRENS
ögon, när Ehud var död. 2 Då sålde HERREN dem i
Jabins hand, den kananeiske konungens, som regerade
i Hasor. Hans härhövitsman var Sisera, och denne
bodde i Haroset-Haggoim. 3 Och Israels barn ropade
till HERREN; ty han hade nio hundra stridsvagnar av
järn, och han förtryckte Israels barn våldsamt i tjugu
år. 4 Men Debora, en profetissa, Lappidots hustru, var
på den tiden domarinna i Israel. 5 Hon plägade sitta
under Deborapalmen, mellan Rama och Betel i Efraims
bergsbygd, och Israels barn drogo ditupp till henne, for
att hon skulle skipa rätt. 6 Hon sände nu och lät kalla till
sig Barak, Abinoams son, från Kedes i Naftali, och sade
till honom: »Se, HERREN, Israels Gud, bjuder: Drag
åstad upp på berget Tabor och tag med dig tio tusen
man av Naftali barn och Sebulons barn. 7 Ty jag vill
draga Sisera, Jabins härhövitsman, med hans vagnar
och skaror, till dig vid bäcken Kison och giva honom i din
hand.» 8 Barak sade till henne: »Om du går med mig,
så går jag, men om du icke går med mig, så går icke
heller jag.» 9 Då svarade hon: »Ja, jag skall gå med dig;
dock skall äran då icke bliva din på den väg du nu går,
utan HERREN skall sälja Sisera i en kvinnas hand.»
Så stod Debora upp och gick med Barak till Kedes. 10
Då bådade Barak upp Sebulon och Naftali till Kedes,
och tio tusen man följde honom ditupp; Debora gick ock
ditupp med honom. 11 Men kainéen Heber hade skilt sig
från de övriga kainéerna, Hobabs, Moses svärfaders,
barn; och han hade sina tältplatser ända till terebinten i
Saannim vid Kedes. 12 Och man berättade för Sisera
att Barak, Abinoams son, hade dragit upp på berget
Tabor. 13 Då bådade Sisera upp alla sina stridsvagnar,
nio hundra vagnar av järn, därtill ock allt folk han hade,
att draga från Haroset-Haggoim till bäcken Kison. 14
Men Debora sade till Barak: »Stå upp, ty detta är den
dag på vilken HERREN har givit Sisera i din hand; se,
HERREN har dragit ut framför dig.» Så drog då Barak
ned från berget Tabor, och tio tusen man följde honom.
15 Och HERREN sände förvirring över Sisera och alla
hans vagnar och hela hans här, så att de veko tillbaka
för Baraks svärd; och Sisera steg ned från sin vagn
och flydde till fots. 16 Och Barak jagade efter vagnarna
och hären ända till Haroset-Haggoim. Och hela Siseras
här föll för svärdsegg; icke en enda kom undan. 17
Men Sisera hade under flykten styrt sina steg till Jaels,
kainéen Hebers hustrus, tält; ty vänskap rådde mellan
Jabin, konungen i Hasor, och kainéen Hebers hus. 18
Då gick Jael ut emot Sisera och sade till honom: »Kom
in, min herre, kom in till mig, frukta intet.» Så gick han
då in till henne i tältet, och hon höljde över honom med
ett täcke. 19 Och han sade till henne: »Giv mig litet
vatten att dricka, ty jag är törstig.» Då öppnade hon
mjölk- kärlet och gav honom att dricka och höljde sedan
åter över honom. 20 Och han sade till henne: »Ställ dig
vid ingången till tältet; och kommer någon och frågar dig
om någon är här, så svara nej.» 21 Men Jael, Hebers
hustru, grep en tältplugg och tog en hammare i sin hand,
gick därefter sakta in till honom och slog pluggen genom
tinningen på honom, så att den gick ned i marken.
Så dödades han, där han låg försänkt i tung sömn,
medtagen av trötthet. 22 I samma stund kom Barak
jagande efter Sisera; då gick Jael ut emot honom och
sade till honom: »Kom hit, så skall jag visa dig den man
som du söker.» När han då gick in till henne, fick han se
Sisera ligga död där, med tältpluggen genom tinningen.
23 Så lät Gud på den dagen Jabin, konungen i Kanaan,
bliva kuvad av Israels barn. 24 Och Israels barns hand
vilade allt tyngre på Jabin, konungen i Kanaan; och till
slut förgjorde de Jabin, konungen i Kanaan.

5 De sjöngo Debora och Barak, Abinoams son, denna
sång: 2 Att härförare förde an i Israel, att folket
villigt följde dem -- loven HERREN därför! 3 Hören,
I konungar; lyssnen, I furstar. Till HERRENS ära vill
jag, vill jag sjunga, lovsäga HERREN, Israels Gud. 4
HERRE, när du drog ut från Seir, när du gick fram ifrån
Edoms mark, då bävade jorden, då strömmade det från
himmelen, då strömmade vatten ned ifrån molnen; 5
bergen skälvde inför HERRENS ansikte, ja, Sinai inför
HERRENS, Israels Guds, ansikte. 6 I Samgars dagar,

Anats sons, i Jaels dagar lågo vägarna öde; vandrarna
måste färdas svåra omvägar. 7 Inga styresmän funnos,
inga funnos mer i Israel, förrän du stod upp, Debora,
stod upp såsom en moder i Israel. 8 Man valde sig nya
gudar; då nådde striden fram till portarna. Men ingen
sköld, intet spjut var att se hos de fyrtio tusen i Israel. 9
Mitt hjärta tillhör Israels hövdingar och dem bland folket,
som villigt följde; 10 ja, loven HERREN. I som riden på
vita åsninnor, I som sitten hemma på mattor, och I som
vandren på vägen, talen härom. 11 När man under rop
skiftar byte mellan vattenhoarna, då lovprisar man där
HERRENS rättfärdiga gärningar, att han i rättfärdighet
regerar i Israel. Då drog HERRENS folk ned till portarna.
12 Upp, upp, Debora! Upp, upp, sjung din sång! Stå
upp, Barak; tag dig fångar, du Abinoams son. 13 Då
satte folkets kvarleva de tappre till anförare, HERREN
satte mig till anförare över hjältarna. 14 Från Efraim
kommo män som hade rotfäst sig i Amalek; Benjamin
följde dig och blandade sig med dina skaror. Ned ifrån
Makir drogo hövdingar åstad, och från Sebulon män
som buro anförarstav. 15 Furstarna i Isaskar slöto sig till
Debora; och likasom Isaskar, så gjorde ock Barak; ned i
dalen skyndade man i dennes spår. Bland Rubens ätter
höllos stora rådslag. 16 Men varför satt du kvar ibland
dina fållor och lyssnade till fljöjtspel vid hjordarna? Ja,
av Rubens ätter fördes stora överläggningar. 17 Gilead
stannade på andra sidan Jordan. Och Dan varför --
dröjer han ännu vid skeppen? Aser satt kvar vid havets
strand, vid sina vikar stannade han. 18 Men Sebulon
var ett folk som prisgav sitt liv åt döden, Naftali likaså,
på stridsfältets höjder. 19 Konungar drogo fram och
stridde ja, då stridde Kanaans konungar vid Taanak,
invid Megiddos vatten; men byte av silver vunno de
icke. 20 Från himmelen fördes strid, stjärnorna stridde
från sina banor mot Sisera. 21 Bäcken Kison ryckte
dem bort, urtidsbäcken, bäcken Kison. Gå fram, min
själ, med makt! 22 Då stampade hästarnas hovar, när
deras tappra ryttare jagade framåt, framåt. 23 Förbannen
Meros, säger HERRENS ängel, ja, förbannen dess
inbyggare, därför att de ej kommo HERREN till hjälp,
HERREN till hjälp bland hjältarna. 24 Välsignad vare
Jael framför andra kvinnor, Hebers hustru, kainéens,
välsignad framför alla kvinnor som bo i tält! 25 Vatten
begärde han; då gav hon honom mjölk, gräddmjölk bar
hon fram i högtidsskålen. 26 Sin hand räckte hon ut efter
tältpluggen, sin högra hand efter arbetshammaren med
den slog hon Sisera och krossade hans huvud, spräckte
hans tinning och genomborrade den. 27 Vid hennes
fötter sjönk han ihop, föll omkull och blev liggande; ja,
vid hennes fötter sjönk han ihop och föll omkull; där
han sjönk ihop, där föll han dödsslagen. 28 Ut genom
fönstret skådade hon och ropade, Siseras moder, ut
genom gallret: »Varför dröjer väl hans vagn att komma?
Varför äro de så senfärdiga, hans vagnshästars fötter?»
29 Då svara de klokaste av hennes hovtärnor, och själv
giver hon sig detsamma svaret: 30 »Förvisso vunno de
byte, som de nu utskifta: en flicka, ja, två åt envar av
männen, byte av praktvävnader för Siseras räkning, byte
av praktvävnader, brokiga tyger; en präktig duk, ja, två
brokiga dukar för de fångnas halsar.» 31 Så må alla dina
fiender förgås, o HERRE. Men de som älska honom
må likna solen, när den går upp i hjältekraft. Och landet
hade nu ro i fyrtio år.

6 Men när Israels barn gjorde vad ont var i HERRENS
ögon, gav HERREN dem i Midjans hand, i sju år. 2
Och Midjans hand blev Israel så övermäktig, att Israels
barn till skydd mot Midjan gjorde sig de hålor som nu
äro att se i bergen, så ock grottorna och bergfästena.
3 Så ofta israeliterna hade sått, drogo midjaniterna,
amalekiterna och österlänningarna upp emot dem 4
och lägrade sig där och överföllo dem och fördärvade
landets gröda ända fram emot Gasa; de lämnade inga
livsmedel kvar i Israel, inga får, oxar eller åsnor. 5 Ty de
drogo ditupp med sin boskap och sina tält och kommo
så talrika som gräshoppor; de själva och deras kameler
voro oräkneliga. Och de föllo in i landet för att fördärva
det. 6 Så kom Israel i stort elände genom Midjan; då
ropade Israels barn till HERREN. 7 Och när Israels barn
ropade till HERREN för Midjans skull, 8 sände HERREN
en profet till Israels barn. Denne sade till dem: »Så säger
HERREN, Israels Gud: Jag själv har fört eder upp ur
Egypten och hämtat eder ut ur träldomshuset. 9 Jag har
räddat eder från egyptiernas hand och från alla edra
förtryckares hand; jag har förjagat dem för eder och
givit eder deras land. 10 Och jag sade till eder: Jag är
HERREN, eder Gud; I skolen icke frukta de gudar som
dyrkas av amoréerna, i vilkas land I bon. Men I villen icke
höra min röst. 11 Och HERRENS ängel kom och satte
sig under terebinten vid Ofra, som tillhörde abiesriten
Joas; dennes son Gideon höll då på att klappa ut vete
i vinpressen, för att bärga det undan Midjan. 12 För
honom uppenbarade sig nu HERRENS ängel och sade
till honom: »HERREN är med dig, du tappre stridsman.»
13 Gideon svarade honom: »Ack min herre, om HERREN
är med oss, varför har då allt detta kommit över oss?
Och var äro alla hans under, om vilka våra fäder hava
förtäljt för oss och sagt: 'Se, HERREN har fört oss upp ur
Egypten'? Nu har ju HERREN förskjutit oss och givit oss
i Midjans våld.» 14 Då vände sig HERREN till honom
och sade: »Gå åstad i denna din kraft och fräls Israel
ur Midjans våld; se, jag har sänt dig.» 15 Han svarade
honom: »Ack Herre, varmed kan jag frälsa Israel? Min
ätt är ju den oansenligaste i Manasse, och jag själv den
ringaste i min faders hus.» 16 HERREN sade till honom:
»Jag vill vara med dig, så att du skall slå Midjan, såsom
voro det en enda man.» 17 Men han svarade honom:
»Om jag har funnit nåd för dina ögon, så låt mig få ett

tecken att det är du som talar med mig. 18 Gå icke bort
härifrån, förrän jag har kommit tillbaka till dig och hämtat
ut min offergåva och lagt fram den för dig.» Han sade:
»Jag vill stanna, till dess du kommer igen.» 19 Då gick
Gideon in och tillredde en killing, så ock osyrat bröd
av en efa mjöl; därefter lade han köttet i en korg och
hällde spadet i en kruka; sedan bar han ut det till honom
under terebinten och satte fram det. 20 Men Guds ängel
sade till honom: Tag köttet och det osyrade brödet, och
lägg det på berghällen där, och gjut spadet däröver.»
Och han gjorde så. 21 Och HERRENS ängel räckte ut
staven som han hade i sin hand och rörde med dess
ända vid köttet och det osyrade brödet; då kom eld ut ur
klippan och förtärde köttet och det osyrade brödet; och
därvid försvann HERRENS ängel ur hans åsyn. 22 Då
såg Gideon att det var HERRENS ängel. Och Gideon
sade: »Ve mig, Herre, HERRE, eftersom jag nu har sett
HERRENS ängel ansikte mot ansikte!» 23 Men HERREN
sade till honom: »Frid vare med dig, frukta icke; du skall
icke dö.» 24 Då byggde Gideon där ett altare åt HERREN
och kallade det HERREN är frid; det finnes kvar ännu i
dag i det abiesritiska Ofra. 25 Den natten sade HERREN
till honom: »Tag den tjur som tillhör din fader och den
andra sjuåriga tjuren. Riv sedan ned det Baalsaltare
som tillhör din fader, och hugg sönder Aseran som står
därinvid. 26 Bygg därefter upp ett altare åt HERREN,
din Gud, överst på denna fasta plats, och uppför det
på övligt sätt; tag så den andra tjuren och offra den till
brännoffer på styckena av Aseran som du har huggit
sönder.» 27 Då tog Gideon tio av sina tjänare med sig
och gjorde såsom HERREN sade sagt till honom. Men
eftersom han fruktade att göra det om dagen, av rädsla
för sin faders hus och för männen i staden, gjorde han
det om natten. 28 Bittida följande morgon fingo mannen
i staden se att Baals altare låg nedbrutet, att Aseran
därinvid var sönderhuggen, och att den andra tjuren
hade blivit offrad såsom brännoffer på det nyuppbyggda
altaret. 29 Då sade de till varandra: »Vem har gjort
detta?» Och när de frågade och gjorde efterforskningar,
fingo de veta att Gideon, Joas' son, hade gjort det. 30 Då
sade männen i staden till Joas: »För din son hitut, han
måste dö; ty han har brutit ned Baals altare, och han har
ock huggit sönder Aseran som stod därinvid.» 31 Men
Joas svarade alla som stodo omkring honom: »Viljen I
utföra Baals sak, viljen I komma honom till hjälp? Den
som vill utföra hans sak, han skall bliva dödad innan
nästa morgon. Är han Gud, så utföre han själv sin sak,
eftersom denne har brutit ned hans altare. 32 Härav
kallade man honom då Jerubbaal, i det man sade: »Baal
utföre sin sak mot honom, eftersom han har brutit ned
hans altare.» 33 Och midjaniterna, amalekiterna och
österlänningarna hade alla tillhopa församlat sig och gått
över floden och lägrat sig i Jisreels dal. 34 Men Gideon
hade blivit beklädd med HERRENS Andes kraft; han
stötte i basun, och abiesriterna församlade sig och följde
efter honom. 35 Och han sände omkring budbärare i
hela Manasse, så att ock de övriga församlade sig och
följde efter honom; likaledes sände han budbärare till
Aser, Sebulon och Naftali, och dessa drogo då också
upp, de andra till mötes. 36 Och Gideon sade till Gud:
»Om du verkligen vill genom min hand frälsa Israel,
såsom du har lovat, 37 så se nu här: jag lägger denna
avklippta ull på tröskplatsen; ifall dagg kommer allenast
på ullen, under det att marken eljest överallt förbliver
torr, då vet jag att du genom min hand skall frälsa Israel,
såsom du har lovat.» 38 Och det skedde så, ty när han
bittida dagen därefter kramade ur ullen, kunde han av
den pressa ut så mycket dagg, att en hel skål blev full
med vatten. 39 Men Gideon sade till Gud: »Må din vrede
icke upptändas mot mig, därför att jag talar ännu en
enda gång. Låt mig få försöka blott en gång till med
ullen: gör nu så, att allenast ullen förbliver torr, under det
att dagg kommer eljest överallt på marken.» 40 Och Gud
gjorde så den natten; allenast ullen var torr, men eljest
hade dagg kommit överallt på marken. Hebr jareb.

7 Bittida följande morgon drog Jerubbaal, det är Gideon,
åstad med allt folket som följde honom, och de
lägrade sig vid Harodskällan; han hade då midjaniternas
läger norr om sig, från Morehöjden ned i dalen. 2 Men
HERREN sade till Gideon: »Folket som har följt dig är
för talrikt för att jag skulle vilja giva Midjan i deras hand;
ty Israel kunde då berömma sig mot mig och säga: 'Min
egen hand har frälst mig.' 3 Låt därför nu utropa för folket
och säga: Om någon fruktar och är rädd, så må han
vända tillbaka hem och skynda bort ifrån Gileads berg.»
Då vände tjugutvå tusen man av folket tillbaka, så att
allenast tio tusen man stannade kvar. 4 Men HERREN
sade till Gideon: »Folket är ännu för talrikt; för dem ned
till vattnet, så skall jag där göra ett urval av dem åt dig.
Den om vilken jag då säger till dig: 'Denne skall gå med
dig', han får gå med dig, men var och en om vilken jag
säger till dig: 'Denne skall icke gå med dig', han får icke
gå med.» 5 Så förde han då folket ned till vattnet. Och
HERREN sade till Gideon: »Alla som läppja av vattnet,
såsom hunden gör, dem skall du ställa för sig, och likaså
alla som falla ned på knä för att dricka.» 6 Då befanns
antalet av dem som hade läppjat av vattnet, genom att
med handen föra det till munnen, vara tre hundra man;
allt det övriga folket hade fallit ned på knä för att dricka
vatten. 7 Och HERREN sade till Gideon: »Med de tre
hundra män som hava läppjat av vattnet skall jag frälsa
eder och giva Midjan i din hand; allt det andra folket
må begiva sig hem, var och en till sitt.» 8 Då tog hans
folk till sig sitt munförråd och sina basuner, därefter lät
han alla de andra israeliterna gå hem, var och en till sin
hydda; han behöll allenast de tre hundra männen. Och
midjaniternas läger hade han nedanför sig i dalen. 9 Och
HERREN sade den natten till honom: »Stå upp och drag

ned i lägret, ty jag har givit det i din hand. 10 Men om du
fruktar för att draga ditned, så må du gå förut med din
tjänare Pura ned till lägret 11 och höra efter, vad man där
talar; sedan skall du få mod till att draga ditned och bryta
in i lägret.» Så gick han då med sin tjänare Pura ned till
förposterna i lägret. 12 Och midjaniterna, amalekiterna
och alla österlänningarna lågo där i dalen, talrika såsom
gräshoppor; och deras kameler voro oräkneliga, talrika
såsom sanden på havets strand. 13 Då nu Gideon kom
dit, höll en man just på att förtälja en dröm för en annan.
Han sade: »Jag har nyss haft en dröm. Jag tyckte att en
kornbrödskaka kom rullande in i midjaniternas läger. Den
kom ända fram till tältet och slog emot det, så att det
föll, och vände upp och ned på det, och tältet blev så
liggande.» 14 Då svarade den andre och sade: »Detta
betyder intet annat än israeliten Gideons, Joas' sons,
svärd; Gud har givit Midjan och hela lägret i hans hand.»
15 När Gideon hörde denna dröm förtäljas och hörde
dess uttydning, föll han ned och tillbad. Därefter vände
han tillbaka till Israels läger och sade: »Stån upp, ty
HERREN har givit midjaniternas läger i eder hand. 16
Och han delade sina tre hundra män i tre hopar och
gav allasammans basuner i händerna, så ock tomma
krukor, med facklor inne i krukorna. 17 Och han sade till
dem: »Sen på mig och gören såsom jag; så snart jag
har kommit till utkanten av lägret, skolen I göra såsom
jag gör. 18 När nämligen jag och alla som jag har med
mig stöta i basunerna, skolen ock I stöta i basunerna
runt omkring hela lägret och ropa: 'För HERREN och
för Gideon!'» 19 Så kommo nu Gideon och de hundra
män, som han hade med sig, till utkanten av lägret,
när den mellersta nattväkten ingick; och man hade just
ställt ut vakterna. Då stötte de i basunerna och krossade
krukorna som de hade i sina händer. 20 De tre hoparna
stötte i basunerna och slogo sönder krukorna; de fattade
med vänstra handen i facklorna och med högra handen i
basunerna och stötte i dem; och de ropade: »HERRENS
och Gideons svärd!» 21 Men de stodo stilla, var och
en på sin plats, runt omkring lägret. Då begynte alla i
lägret att löpa hit och dit och skria och fly. 22 Och när
de stötte i de tre hundra basunerna, vände HERREN
den enes svärd mot den andre i hela lägret; och de som
voro i lägret flydde ända till Bet-Hasitta, åt Serera till,
ända till stranden vid Abel-Mehola, förbi Tabbat. 23 Och
åter församlade sig israeliterna, från Naftali och Aser
och från hela Manasse, och förföljde midjaniterna. 24
Och Gideon hade sänt omkring budbärare i hela Efraims
bergsbygd och låtit säga: »Dragen ned mot Midjan och
besätten i deras väg vattendragen ända till Bet-Bara,
ävensom Jordan.» Så församlade sig alla Efraims män
och besatte vattendragen ända till Bet-Bara, ävensom
Jordan. 25 Och de togo två midjanitiska hövdingar, Oreb
och Seeb, till fånga, och dräpte Oreb vid Orebsklippan,
och Seeb dräpte de vid Seebspressen, och förföljde så
midjaniterna. Men Orebs och Seebs huvuden förde de
över till Gideon på andra sidan Jordan.

8 Men Efraims män sade till honom: »Huru har du
kunnat handla så mot oss? Varför bådade du icke
upp oss, när du drog ut till strid mot Midjan?» Och de
foro häftigt ut mot honom. 2 Han svarade dem: »Vad har
jag då uträttat i jämförelse med eder? Är icke Efraims
efterskörd bättre än Abiesers vinbärgning? 3 I eder hand
var det som Gud gav de midjanitiska hövdingarna Oreb
och Seeb. Vad har jag kunnat uträtta i jämförelse med
eder?» Då han så talade, stillades deras vrede mot
honom. 4 När sedan Gideon kom till Jordan, gick han
över jämte de tre hundra män som han hade med sig;
och de voro trötta av förföljandet. 5 Han sade därför
till männen i Suckot: »Given några kakor bröd åt folket
som följer mig, ty de äro trötta; se, jag är nu i färd
med att förfölja Seba och Salmunna, de midjanitiska
konungarna.» 6 Men de överste i Suckot svarade: »Har
du då redan Seba och Salmunna i ditt våld, eftersom du
fordrar att vi skola giva bröd åt din här?» 7 Gideon sade
»Nåväl; när HERREN, giver Seba och Salmunna i min
hand, skall jag söndertröska edert kött med ökentörnen
och tistlar.» 8 Så drog han vidare därifrån upp till Penuel
och talade på samma sätt till dem som voro där; och
männen i Penuel gåvo honom samma svar som männen
i Suckot hade givit. 9 Då sade han ock till männen
i Penuel: »När jag kommer välbehållen tillbaka, skall
jag riva ned detta torn.» 10 Men Seba och Salmunna
befunno sig i Karkor och hade sin här hos sig, vid pass
femton tusen man, allt som var kvar av österlänningarnas
hela här; ty de stupade utgjorde ett hundra tjugu tusen
svärdbeväpnade män. 11 Och Gideon drog upp på
karavanvägen, öster om Noba och Jogbeha, och överföll
hären, där den låg sorglös i sitt läger. 12 Och Seba och
Salmunna flydde, men han satte efter dem; och han tog
de två midjanitiska konungarna Seba och Salmunna
till fånga och skingrade hela hären. 13 När därefter
Gideon, Joas' son, vände tillbaka från striden, ned från
Hereshöjden, 14 fick han fatt på en ung man, en av
invånarna i Suckot, och utfrågade denne, och han måste
skriva upp åt honom de överste i Suckot och de äldste
där, sjuttiosju män. 15 När han sedan kom till männen i
Suckot, sade han: »Se här äro nu Seba och Salmunna,
om vilka I hånfullt saden till mig: 'Har du redan Seba och
Salmunna i ditt våld, eftersom du fordrar att vi skola giva
bröd åt dina trötta män?'» 16 Därefter lät han gripa de
äldste i staden och tog ökentörnen och tistlar och lät
männen i Suckot få känna dem. 17 Och tornet i Penuel
rev han ned och dräpte männen i staden. 18 Och till
Seba och Salmunna sade han: »Hurudana voro de män
som I dräpten på Tabor?» De svarade: »De voro lika dig;
var och en såg ut såsom en konungason.» 19 Han sade:
»Då var det mina bröder, min moders söner. Så sant
HERREN lever: om I haden låtit dem leva, skulle jag

icke hava dräpt eder.» 20 Sedan sade han till Jeter, sin
förstfödde: »Stå upp och dräp dem.» Men gossen drog
icke ut sitt svärd, ty han var försagd, eftersom han ännu
var allenast en gosse. 21 Då sade Seba och Salmunna:
»Stå upp, du själv, och stöt ned oss; ty sådan mannen är,
sådan är ock hans styrka.» Så stod då Gideon upp och
dräpte Seba och Salmunna. Och han tog för sin räkning
de prydnader som sutto på deras kamelers halsar. 22
Och israeliterna sade till Gideon: »Råd du över oss, och
såsom du så ock sedan din son och din sonson; ty du
har frälst oss ur Midjans hand.» 23 Men Gideon svarade
dem: »Jag vill icke råda över eder, och min son skall
icke heller råda över eder, utan HERREN skall råda över
eder.» 24 Och Gideon sade ytterligare till dem: »Ett vill
jag dock begära av eder: var och en av eder må giva mig
den näsring han har fått såsom byte.» Ty midjaniterna
buro näsringar av guld, eftersom de voro ismaeliter. 25
De svarade: »Ja, vi vilja giva dig dem.» Och de bredde
ut ett kläde, och var och en kastade på detta den näsring
han hade fått såsom byte. 26 Och guldringarna, som han
hade begärt, befunnos väga ett tusen sju hundra siklar i
guld -- detta förutom de halsprydnader, de örhängen och
de purpurröda kläder som de midjanitiska konungarna
hade burit, och förutom de kedjor som hade suttit på
deras kamelers halsar. 27 Och Gideon lät därav göra en
efod och satte upp den i sin stad, Ofra; och hela Israel
lopp där i trolös avfällighet efter den. Och den blev för
Gideon och hans hus till en snara. 28 Så blev nu Midjan
kuvat under Israels barn och upplyfte icke mer sitt huvud.
Och landet hade ro i fyrtio år, så länge Gideon levde. 29
Men Jerubbaal, Joas' son, gick hem och stannade sedan
i sitt hus. 30 Och Gideon hade sjuttio söner, som hade
utgått från hans länd, ty han ägde många hustrur. 31 En
bihustru som han hade i Sikem födde honom ock en son;
denne gav han namnet Abimelek. 32 Och Gideon, Joas'
son, dog i en god ålder och blev begraven i sin fader
Joas' grav i det abiesritiska Ofra 33 Men när Gideon var
död, begynte Israels barn åter i trolös avfällighet löpa
efter Baalerna; och de gjorde Baal-Berit till gud åt sig. 34
Israels barn tänkte icke på HERREN, sin Gud, som hade
räddat dem från alla deras fienders hand runt omkring.
35 Ej heller visade de Jerubbaals, Gideons, hus någon
kärlek, till gengäld för allt det goda som han hade gjort
mot Israel.

9 Men Abimelek, Jerubbaals son, gick bort till sin
moders bröder i Sikem och talade till dem och till
alla som voro besläktade med hans morfaders hus, och
sade: 2 »Talen så till alla Sikems borgare: Vilket är bäst
för eder: att sjuttio män, alla Jerubbaals söner, råda över
eder, eller att en enda man råder över eder? Kommen
därjämte ihåg att jag är edert kött och ben.» 3 Då talade
hans moders bröder till hans förmån allt detta inför alla
Sikems borgare. Och dessa blevo vunna för Abimelek, ty
de tänkte: »Han är ju vår broder.» 4 Och de gåvo honom
sjuttio siklar silver ur Baal-Berits tempel; för dessa lejde
Abimelek löst folk och äventyrare, vilkas anförare han
blev. 5 Därefter begav han sig till sin faders hus i Ofra
och dräpte där sina bröder, Jerubbaals söner, sjuttio
män, och detta på en och samma sten; dock blev Jotam,
Jerubbaals yngste son, vid liv, ty han hade gömt sig.
6 Sedan församlade sig alla Sikems borgare och alla
som bodde i Millo och gingo åstad och gjorde Abimelek
till konung vid Vård-terebinten invid Sikem. 7 När man
berättade detta far Jotam, gick han åstad och ställde
sig på toppen av berget Gerissim och hov upp sin röst
och ropade och sade till dem: »Hören mig, I Sikems
borgare, för att Gud ock må höra eder. 8 Träden gingo
en gång åstad för att smörja en konung över sig. Och
de sade till olivträdet: 'Bliv du konung över oss' 9 Men
olivträdet svarade dem: 'Skulle jag avstå från min fetma,
som både gudar och människor ära mig för, och gå
bort för att svaja över de andra träden?' 10 Då sade
träden till fikonträdet: 'Kom du och bliv konung över oss.'
11 Men fikonträdet svarade dem: 'Skulle jag avstå från
min sötma och min goda frukt och gå bort för att svaja
över de andra träden?' 12 Då sade träden till vinträdet:
'Kom du och bliv konung över oss.' 13 Men vinträdet
svarade dem: 'Skulle jag avstå från min vinmust, som
gör både gudar och människor glada, och gå bort för att
svaja över de andra träden?' 14 Då sade alla träden
till törnbusken: 'Kom du och bliv konung över oss.' 15
Törnbusken svarade träden: 'Om det är eder uppriktiga
mening att smörja mig till konung över eder, så kommen
och tagen eder tillflykt under min skugga; varom icke,
så skall eld gå ut ur törnbusken och förtära cedrarna
på Libanon.' 16 Så hören nu: om I haven förfarit riktigt
och redligt däri att I haven gjort Abimelek till konung,
och om I haven förfarit väl mot Jerubbaal och hans hus,
och haven vedergällt honom efter hans gärningar -- 17
ty I veten att min fader stridde för eder och vågade
sitt liv för att rädda eder från Midjans hand, 18 under
det att I däremot i dag haven rest eder upp mot min
faders hus och dräpt hans söner, sjuttio män, på en och
samma sten, och gjort Abimelek, hans tjänstekvinnas
son, till konung över Sikems borgare, eftersom han är
eder broder -- 19 om I alltså denna dag haven förfarit
riktigt och redligt mot Jerubbaal och hans hus, då mån I
glädja eder över Abimelek, och han må ock glädja sig
över eder; 20 varom icke, så må eld gå ut från Abimelek
och förtära Sikems borgare och dem som bo i Millo,
och från Sikems borgare och från dem som bo i Millo
må eld gå ut och förtära Abimelek.» 21 Och Jotam
skyndade sig undan och flydde bort till Beer, och där
bosatte han sig för att vara i säkerhet för sin broder
Abimelek. 22 När Abimelek hade härskat över Israel i tre
år, 23 sände Gud en tvedräktsande mellan Abimelek
och Sikems borgare, så att Sikems borgare avföllo från
Abimelek. 24 Detta skedde, för att våldet mot Jerubbaals

sjuttio söner skulle bliva hämnat, och för att deras blod
skulle komma över deras broder Abimelek som dräpte
dem, så ock över Sikems borgare, som lämnade honom
understöd, så att han kunde dräpa sina bröder. 25 För
att skada honom lade Sikems borgare nu folk i försåt
på bergshöjderna, och dessa plundrade alla som drogo
vägen fram därförbi. Detta blev berättat för Abimelek.
26 Men Gaal, Ebeds son, kom nu dit med sina bröder,
och de drogo in i Sikem. Och Sikems borgare fattade
förtroende för honom. 27 Så hände sig en gång att de
gingo ut på fältet och avbärgade sina vingårdar och
pressade druvorna och höllo en glädjefest, och de gingo
därvid in i sin guds hus och åto och drucko, och uttalade
förbannelser över Abimelek. 28 Och Gaal, Ebeds son,
sade: »Vad är Abimelek, och vad är Sikem, eftersom
vi skola tjäna honom? Han är ju Jerubbaals son, och
Sebul är hans tillsyningsman. Nej, tjänen män som
härstamma från Hamor, Sikems fader. Varför skulle vi
tjäna denne? 29 Ack om jag hade detta folk under min
vård! Då skulle jag driva bort Abimelek.» Och i fråga om
Abimelek sade han: »Föröka din här och drag ut.» 30
Men när Sebul, hövitsmannen i staden, fick höra vad
Gaal, Ebeds son, hade sagt, upptändes hans vrede.
31 Och han sände listeligen bud till Abimelek och lät
säga: »Se, Gaal, Ebeds son, och hans bröder hava
kommit till Sikem, och de hålla just nu på att uppvigla
staden mot dig. 32 Bryt därför nu upp om natten, du med
ditt folk, och lägg dig i bakhåll på fältet. 33 Sedan må
du i morgon bittida, när solen går upp, störta fram mot
staden. När han då med sitt folk drager ut mot dig, må
du göra med honom vad tillfället giver vid handen.» 34
Då bröt Abimelek med allt sitt folk upp om natten, och
de lade sig i bakhåll mot Sikem, i fyra hopar. 35 Och
Gaal, Ebeds son, kom ut och ställde sig vid ingången
till stadsporten; och i detsamma bröt Abimelek med sitt
folk fram ifrån bakhållet. 36 När då Gaal såg folket,
sade han till Sebul: »Se, där kommer folk ned från
bergshöjderna.» Men Sebul svarade honom: »Det är
skuggan av bergen, som för dina ögon ser ut såsom
människor.» 37 Gaal tog åter till orda och sade: »Jo, där
kommer folk ned från Mittelhöjden, och en annan hop
kommer på vägen från Teckentydarterebinten.» 38 Då
sade Sebul till honom: »Var är nu din stortalighet, du som
sade: 'Vad är Abimelek, eftersom vi skola tjäna honom?'
Se, här kommer det folk som du så föraktade. Drag nu
ut och strid mot dem. 39 Så drog då Gaal ut i spetsen
för Sikems borgare och gav sig i strid med Abimelek. 40
Men Abimelek jagade honom på flykten, och han flydde
undan för honom; och många föllo slagna ända fram till
stadsporten. 41 Och Abimelek stannade i Aruma; men
Sebul drev bort Gaal och hans bröder och lät dem icke
längre stanna i Sikem. 42 Dagen därefter gick folket ut
på fältet; och man berättade detta för Abimelek. 43 Då
tog han sitt folk och delade dem i tre hopar och lade sig i
bakhåll på fältet. Och när han fick se att folket gick ut
ur staden, bröt han upp och anföll dem och nedgjorde
dem. 44 Abimelek och de hopar han hade med sig
störtade nämligen fram och ställde sig vid ingången till
stadsporten; men de båda andra hoparna störtade fram
mot alla som voro på fältet och nedgjorde dem. 45 När så
Abimelek hade ansatt staden hela den dagen, intog han
den och dräpte det folk som fanns därinne Sedan rev
han ned staden och beströdde platsen med salt. 46 När
besättningen i Sikems torn hörde detta, begåvo de sig
alla till det fasta valvet i El-Berits tempelbyggnad. 47 Och
när det blev berättat for Abimelek att hela besättningen i
Sikems torn hade församlat sig där, 48 gick han med allt
sitt folk upp till berget Salmon; och Abimelek tog en yxa i
sin hand och högg av en trädgren och lyfte upp den och
lade den på axeln; och han sade till sitt folk: »Gören
med hast detsamma som I haven sett mig göra.» 49 Då
högg också allt folket av var sin gren och följde efter
Abimelek, och de lade grenarna intill det fasta valvet
och tände upp eld till att förbränna valvet jämte dem
som voro där. Så omkommo ock alla de människor som
bodde i Sikems torn, vid pass tusen män och kvinnor. 50
Och Abimelek drog åstad till Tebes och belägrade Tebes
och intog det. 51 Men mitt i staden var ett starkt torn, och
dit flydde alla män och kvinnor, alla borgare i staden,
och stängde igen om sig; sedan stego de upp på tornets
tak. 52 Och Abimelek kom till tornet och angrep det; och
han gick fram till porten på tornet för att bränna upp den
i eld. 53 Men en kvinna kastade en kvarnsten ned på
Abimeleks huvud och bräckte så hans huvudskål. 54 Då
ropade han med hast på sin vapendragare och sade till
honom: »Drag ut ditt svärd och döda mig, för att man
icke må säga om mig: En kvinna dräpte honom.» Då
genomborrade hans tjänare honom, så att han dog. 55
När nu israeliterna sågo att Abimelek var död, gingo
de hem, var och en till sitt. 56 Alltså lät Gud det onda
som Abimelek hade gjort mot sin fader, då han dräpte
sina sjuttio bröder, komma tillbaka över honom. 57 Och
allt det onda som Sikems män hade gjort lät Gud ock
komma tillbaka över deras huvuden. Så gick Jotams,
Jerubbaals sons, förbannelse i fullbordan på dem.

10 Efter Abimelek uppstod till Israels frälsning Tola,
son till Pua, son till Dodo, en man från Isaskar;
och han bodde i Samir, i Efraims bergsbygd. 2 Han var
domare i Israel i tjugutre år; sedan dog han och blev
begraven i Samir. 3 Efter honom uppstod gileaditen
Jair. Han var domare i Israel i tjugutvå år. 4 Han hade
trettio söner, som plägade rida på trettio åsnor; och de
hade trettio städer. Dessa kallar man ännu i dag Jairs
byar, och de ligga i Gileads land. 5 Och Jair dog och
blev begraven i Kamon. 6 Men Israels barn gjorde åter
vad ont var i HERRENS ögon och tjänade Baalerna
och Astarterna, så ock Arams, Sidons, Moabs, Ammons
barns och filistéernas gudar och övergåvo HERREN

och tjänade honom icke. 7 Då upptändes HERRENS
vrede mot Israel, och han sålde dem i filistéernas och
Ammons barns hand. 8 Och dessa plågade Israels barn
och förforo våldsamt mot dem det året; i aderton år
gjorde de så mot alla de israeliter som bodde på andra
sidan Jordan, i amoréernas land, i Gilead. 9 Därtill gingo
Ammons barn över Jordan och gåvo sig i strid också med
Juda, Benjamin och Efraims hus, så att Israel kom i stor
nöd. 10 Då ropade Israels barn till HERREN och sade:
»Vi hava syndat mot dig, ty vi hava övergivit vår Gud och
tjänat Baalerna.» 11 Men HERREN sade till Israels barn:
»Har jag icke frälst eder från egyptierna, amoréerna,
Ammons barn och filistéerna? 12 Likaledes bleven I
förtryckta av sidonierna, amalekiterna och maoniterna;
och när I ropaden till mig, frälste jag eder från deras
hand. 13 Men I haven nu övergivit mig och tjänat andra
gudar; därför vill jag icke mer frälsa eder. 14 Gån bort och
ropen till de gudar som I haven utvalt; må de frälsa eder,
om I nu ären i nöd. 15 Då sade Israels barn till HERREN:
»Vi hava syndat; gör du med oss alldeles såsom dig
täckes. Allenast rädda oss nu denna gång.» 16 Därefter
skaffade de bort ifrån sig de främmande gudarna och
tjänade HERREN. Då kunde han icke längre lida att
se Israels vedermöda. 17 Och Ammons barn blevo
uppbådade och lägrade sig i Gilead; men Israels barn
församlade sig och lägrade sig i Mispa. 18 Då sade
folket, nämligen de överste i Gilead, till varandra: »Vem
vill begynna striden mot Ammons barn? Den som det vill
skall bliva hövding över alla Gileads inbyggare.»

11 Gileaditen Jefta var en tapper stridsman, men han
var son till en sköka; och Jeftas fader var Gilead.
2 Nu födde ock Gileads hustru honom söner; och när
dessa hans hustrus söner hade växt upp, drevo de ut
Jefta och sade till honom: »Du skall icke taga arv i vår
faders hus, ty du är son till en kvinna som icke är hans
hustru.» 3 Då flydde Jefta bort ifrån sina bröder och
bosatte sig i landet Tob; där sällade sig löst folk till Jefta
och gjorde strövtåg med honom. 4 Någon tid därefter
gåvo Ammons barn sig i strid med Israel. 5 Men när
Ammons barn gåvo sig i strid med Israel, gingo de äldste
i Gilead åstad för att hämta Jefta från landet Tob 6 Och
de sade till Jefta: »Kom och bliv vår anförare, så vilja vi
strida mot Ammons barn.» 7 Men Jefta svarade de äldste
i Gilead: »I haven ju hatat mig och drivit mig ut ur min
faders hus. Huru kunnen I då nu, när I ären i nöd, komma
till mig?» 8 De äldste i Gilead sade till Jefta: »Just
därför hava vi nu kommit tillbaka till dig, och du måste
gå med oss och strida mot Ammons barn; ty du skall
bliva hövding över oss, alla Gileads inbyggare.» 9 Jefta
svarade de äldste i Gilead: »Om I nu fören mig tillbaka
för att strida mot Ammons barn och HERREN giver dem
i mitt våld, så vill jag ock sedan vara eder hövding.» 10
Då sade de äldste i Gilead till Jefta: »HERREN höre
vårt avtal. Förvisso skola vi låta det bliva så om du har
sagt.» 11 Så gick då Jefta med de äldste i Gilead, och
folket satte honom till hövding och anförare över sig.
Och Jefta uttalade inför HERREN i Mispa allt vad han
hade sagt. 12 Och Jefta skickade sändebud till Ammons
barns konung och lät säga: »Vad har du med mig att
göra, eftersom du har kommit emot mig och angripit mitt
land?» 13 Då svarade Ammons barns konung Jeftas
sändebud: »När Israel drog upp från Egypten, togo de ju
mitt land från Arnon ända till Jabbok och till Jordan; så
giv mig nu detta tillbaka i godo.» 14 Åter skickade Jefta
sändebud till Ammons barns konung 15 och lät säga
till honom: »Så säger Jefta: Israel har icke tagit något
land vare sig från Moab eller från Ammons barn. 16 Ty
när de drogo upp från Egypten och Israel hade tågat
genom öknen ända till Röda havet och sedan kommit
till Kades, 17 skickade Israel sändebud till konungen i
Edom och lät säga: 'Låt mig tåga genom ditt land.' Men
konungen i Edom hörde icke därpå. De skickade ock
till konungen i Moab, men denne ville icke heller Då
stannade Israel i Kades. 18 Därefter tågade de genom
öknen och gingo omkring Edoms land och Moabs land
och kommo öster om Moabs land och lägrade sig på
andra sidan Arnon; de kommo icke in på Moabs område,
ty Arnon är Moabs gräns. 19 Sedan skickade Israel
sändebud till Sihon, amoréernas konung, konungen i
Hesbon; och Israel lät säga till honom: 'Låt oss genom
ditt land tåga dit vi skola.' 20 Men Sihon litade icke
på Israel och lät dem icke tåga genom sitt land, utan
församlade allt sitt folk, och de lägrade sig i Jahas; där
in- lät han sig i strid med Israel. 21 Men HERREN,
Israels Gud, gav Sihon och allt hans folk i Israels hand,
så att de slogo dem; och Israel intog hela amoréernas
land, ty dessa bodde då i detta land. 22 De intogo hela
amoréernas område, från Arnon ända till Jabbok, och
från öknen ända till Jordan. 23 Och nu, då HERREN,
Israels Gud, har fördrivit amoréerna för sitt folk Israel,
skulle du taga deras land i besittning! 24 Är det icke
så: vad din gud Kemos giver dig till besittning, det tager
du i besittning? Så taga ock vi, närhelst HERREN, vår
Gud, fördriver ett folk för oss, deras land i besittning. 25
Menar du att du är så mycket förmer än Balak, Sippors
sons konungen i Moab? Han dristade ju icke att inlåta
sig i tvist med Israel eller giva sig i strid med dem. 26
När Israel nu i tre hundra år har bott i Hesbon och
underlydande orter, i Aror och underlydande orter och i
alla städer på båda sidor om Arnon, varför haven I då
under hela den tiden icke tagit detta ifrån oss? 27 Jag
har icke försyndat mig mot dig, men du gör illa mot mig,
då du nu överfaller mig. HERREN, domaren, må i dag
döma mellan Israels barn och Ammons barn.» 28 Men
Ammons barns konung hörde icke på vad Jefta lät säga
honom genom sändebuden. 29 Då kom HERRENS Ande
över Jefta; och han tågade genom Gilead och Manasse
och tågade så genom Mispe i Gilead, och från Mispe i

Gilead tågade han fram mot Ammons barn. **30** Och Jefta
gjorde ett löfte åt HERREN och sade: »Om du giver
Ammons barn i min hand, **31** så lovar jag att vadhelst
som ur dörrarna till mitt hus går ut emot mig, när jag
välbehållen kommer tillbaka från Ammons barn, det skall
höra HERREN till, och det skall jag offra till brännoffer.»
32 Så drog nu Jefta åstad mot Ammons barn för att strida
mot dem; och HERREN gav dem i hans hand. **33** Och
han tillfogade dem ett mycket stort nederlag och intog
landet från Aroer ända till fram emot Minnit, tjugu städer,
och ända till Abel-Keramim. Alltså blevo Ammons barn
kuvade under Israels barn. **34** När sedan Jefta kom hem
till sitt hus i Mispa, då gick hans dotter ut emot honom
med pukor och dans. Och hon var hans enda barn, han
hade utom henne varken son eller dotter. **35** I detsamma
han nu fick se henne, rev han sönder sina kläder och
ropade: »Ve mig, min dotter, du kommer mig att sjunka
till jorden, du drager olycka över mig! Ty jag har öppnat
min mun inför HERREN till ett löfte och kan icke taga
mitt ord tillbaka.» **36** Hon svarade honom: »Min fader,
har du öppnat din mun inför HERREN, så gör med mig
enligt din muns tal, eftersom HERREN nu har skaffat dig
hämnd på dina fiender, Ammons barn.» **37** Och hon
sade ytterligare till sin fader: »Uppfyll dock denna min
begäran: unna mig två månader, så att jag får gå åstad
ned på bergen och begråta min jungfrudom med mina
väninnor. **38** Han svarade: »Du får gå åstad.» Och han
tillstadde henne att vara borta i två månader. Då gick
hon åstad med sina väninnor och begrät sin jungfrudom
på bergen. **39** Men efter två månader vände hon tillbaka
till sin fader, och han förfor då med henne efter det löfte
han hade gjort. Och hon hade icke känt någon man. **40**
Sedan blev det en sedvänja i Israel att Israels döttrar
år efter år gingo åstad för att lovprisa gileaditen Jeftas
dotter, under fyra dagar vart år.

12 Men Efraims män församlade sig och drogo till
Safon; och de sade till Jefta: »Varför drog du åstad
till strid mot Ammons barn utan att kalla på oss till att
tåga med dig? Nu vilja vi bränna upp ditt hus jämte dig
själv i eld. **2** Jefta svarade dem: »Jag och mitt folk lågo i
svår fejd med Ammons barn; då manade jag eder att
komma, men I villen icke frälsa mig ur deras hand. **3**
Och när jag såg att I icke villen frälsa mig, tog jag min
själ i min hand och drog åstad mot Ammons barn, och
HERREN gav dem i min hand. Varför haven I då nu
dragit upp emot mig till att strida emot mig?» **4** Och
Jefta församlade alla Gileads män och gav sig i strid
med Efraim. Och Gileads män slogo efraimiterna; dessa
hade nämligen sagt: »Flyktingar ifrån Efraim ären I;
Gilead är ett mellanting, varken Efraim eller Manasse.»
5 Och gileaditerna besatte vadställena över Jordan för
efraimiterna. Då nu någon av de efraimitiska flyktingarna
sade: »Låt mig komma över», frågade Gileads män
honom: »Är du en efraimit?» Om han då svarade nej,
6 så sade de till honom: »Säg 'schibbolet'.» Sade han
då »sibbolet», därför att han icke nog lade sig vinn om
att uttala ordet rätt, så grepo de honom och höggo ned
honom där vid vadställena över Jordan. På detta sätt
föllo vid det tillfället fyrtiotvå tusen efraimiter. **7** Och Jefta
var domare i Israel i sex år. Sedan dog gileaditen Jefta
och blev begraven i en av Gileads städer. **8** Efter honom
var Ibsan från Bet-Lehem domare i Israel. **9** Han hade
trettio söner, och trettio döttrar gifte han bort; han fick
ock trettio döttrar genom att skaffa hustrur åt sina söner
utifrån. Och han var domare i Israel i sju år. **10** Sedan
dog Ibsan och blev begraven i Bet-Lehem. **11** Efter
honom var sebuloniten Elon domare i Israel; i tio år var
han domare i Israel. **12** Sedan dog sebuloniten Elon och
blev begraven i Ajalon, i Sebulons land. **13** Efter honom
var pirgatoniten Abdon, Hillels son, domare i Israel. **14**
Han hade fyrtio söner och trettio sonsöner, vilka plägade
rida på sjuttio åsnor. Och han var domare i Israel i åtta
år. **15** Sedan dog pirgatoniten Abdon, Hillels son, och
blev begraven i Pirgaton i Efraims land, i amalekiternas
bergsbygd. Se Själ i Ordförkl. Se Schibbolet i Ordförkl.

13 Men Israels barn gjorde åter vad ont var
i HERRENS ögon; då gav HERREN dem i
filistéernas hand, i fyrtio år. **2** I Sorga levde nu en
man av daniternas släkt, vid namn Manoa; hans hustru
var ofruktsam och hade icke fött några barn. **3** Men
HERRENS ängel uppenbarade sig för hustrun och sade
till henne: »Se, du är ofruktsam och har icke fött några
barn, men du skall bliva havande och föda en son. **4**
Tag dig nu till vara, så att du icke dricker vin eller starka
drycker ej heller äter något orent. **5** Ty se, du skall
bliva havande och föda en son, på vilkens huvud ingen
rakkniv skall komma, ty gossen skall vara en Guds nasir
allt ifrån moderlivet; och han skall göra begynnelse till att
frälsa Israel ur filistéernas hand.» **6** Då gick hustrun in
och omtalade detta för sin man och sade: »En gudsman
kom till mig; han såg ut såsom en Guds ängel, mycket
fruktansvärd. Jag frågade honom icke varifrån han var,
och sitt namn lät han mig icke veta. **7** Och han sade
till mig: 'Se, du skall bliva havande och föda en son;
drick nu icke vin eller starka drycker och ät icke något
orent, ty gossen skall vara en Guds nasir, från moderlivet
ända till sin död.'» **8** Och Manoa bad till HERREN och
sade: »Ack Herre, låt gudsmannen som du sände hit
åter komma till oss, för att han må lära oss huru vi skola
göra med gossen som skall födas.» **9** Och Gud hörde
Manoas röst; Guds ängel kom åter till hans hustru, när
hon en gång satt ute på marken och hennes man Manoa
icke var hos henne. **10** Då skyndade hustrun strax åstad
och berättade det för sin man; hon sade till honom:
»Mannen som kom till mig häromdagen har uppenbarat
sig för mig.» **11** Manoa stod upp och följde sin hustru;

och när han kom till mannen, frågade han honom: »Är
du den man som förut talade med min hustru?» Han
svarade: »Ja.» 12 Då sade Manoa: »När det som du har
sagt går i fullbordan, vad är då att iakttaga med gossen?
Hur skall man göra med honom?» 13 HERRENS ängel
svarade Manoa »Din hustru skall taga sig till vara för
allt varom jag har talat med henne. 14 Hon skall icke
äta något som ha vuxit på vinträd, och vin eller starka
drycker får hon icke dricka, ej heller får hon äta något
orent. Allt vad jag har bjudit henne skall hon hålla.» 15
Och Manoa sade till HERRENS ängel: »Låt oss få hålla
dig kvar, så vilja vi tillreda en killing och sätta fram för
dig.» 16 Men HERRENS ängel svarade Manoa: »Om du
ock håller mig kvar, skall jag dock icke äta av din mat;
men om du vill tillreda ett brännoffer, så offra detta åt
HERREN.» Ty Manoa förstod icke att det var HERRENS
ängel. 17 Och Manoa sade till HERRENS ängel: »Vad är
ditt namn? Säg oss det, för att vi må kunna ära dig, när
det som du har sagt går i fullbordan.» 18 HERRENS
ängel sade till honom: »Varför frågar du efter mitt namn?
Det är alltför underbart.» 19 Och Manoa tog killingen
med tillhörande spisoffer och lade upp den på klippan åt
HERREN. Då lät han något underbart ske i Manoas och
hans hustrus åsyn. 20 När lågan steg upp från altaret
mot himmelen, for nämligen HERRENS ängel upp, i
lågan från altaret. Då Manoa och hans hustru sågo detta,
föllo de ned till jorden på sitt ansikte 21 Sedan visade sig
HERRENS ängel icke mer för Manoa och hans hustru.
Då förstod Manoa att det hade varit HERRENS ängel.
22 Och Manoa sade till sin hustru: »Nu måste vi dö,
eftersom vi hava sett Gud.» 23 Men hans hustru svarade
honom: »Om HERREN hade velat döda oss, så hade
han icke tagit emot något brännoffer och spisoffer av vår
hand, och icke låtit oss se allt detta, ej heller hade han
nu låtit oss höra sådant.» 24 Därefter födde hans hustru
en son och gav honom namnet Simson; och gossen
växte upp, och HERREN välsignade honom. 25 Och
HERRENS Ande begynte att verka på honom, medan
han var i Dans läger, mellan Sorga och Estaol.

14 När Simson en gång gick ned till Timna, fick han
där i Timna se en kvinna, en av filistéernas döttrar.
2 Och när han kom upp därifrån, omtalade han det för
sin fader och moder och sade: »Jag har i Timna sett en
kvinna, en av filistéernas döttrar; henne mån I nu skaffa
mig till hustru.» 3 Hans fader och moder sade till honom:
»Finnes då ingen kvinna bland dina bröders döttrar och i
hela mitt folk, eftersom du vill gå bort för att skaffa dig en
hustru från de oomskurna filistéerna?» Simson sade till
sin fader: »Skaffa mig denna, ty hon behagar mig.» 4
Men hans fader och moder visste icke att detta kom från
HERREN, som sökte sak med filistéerna. På den tiden
rådde nämligen filistéerna över Israel. 5 Och Simson
gick med sin fader och moder ned till Timna; men just
som de hade hunnit fram till vingårdarna vid Timna, kom
ett ungt lejon rytande emot honom. 6 Då föll HERRENS
Ande över honom, och han slet sönder lejonet, såsom
hade han slitit sönder en killing, fastän han icke hade
någonting i sin hand; men han talade icke om för sin
fader och moder vad han hade gjort. 7 När han så kom
ditned, talade han med kvinnan; och hon behagade
Simson. 8 En tid därefter vände han tillbaka för att
hämta henne och vek då av vägen för att se på det döda
lejonet; då fick han i lejonets kropp se en bisvärm med
honung. 9 Och han skrapade ut honungen i sina händer
och åt därav, medan han gick, han kom så till sin fader
och moder och gav dem, och de åto. Men han talade
icke om för dem att det var ur lejonets kropp han hade
skrapat honungen. 10 När nu hans fader kom ned till
kvinnan, gjorde Simson där ett gästabud, ty så plägade
de unga männen göra. 11 Och när de fingo se honom,
skaffade de trettio bröllopssvenner, som skulle vara hos
honom. 12 Till dem sade Simson: »Jag vill förelägga eder
en gåta; om I under de sju gästabudsdagarna sägen mig
lösningen på den och gissen rätt, så skall jag giva eder
trettio fina linneskjortor och trettio högtidsdräkter. 13 Men
om I icke kunnen säga mig lösningen, så skolen I giva
mig trettio fina linneskjortor och trettio högtidsdräkter.»
De sade till honom: »Förelägg oss din gåta, låt oss höra
den.» 14 Då sade han till dem: »Från storätaren utgick
ätbart, från den grymme kom sötma.» Men under tre
dagar kunde de icke lösa gåtan. 15 På sjunde dagen
sade de då till Simsons hustru: »Locka din man till att
säga oss lösningen på gåtan; eljest skola vi bränna
upp dig och din faders hus i eld. Icke haven I väl bjudit
oss hit för att utarma oss?» 16 Då låg Simsons hustru
över honom med gråt och sade: »Du hatar mig allenast
och älskar mig alls icke; du har förelagt mina landsmän
en gåta, men mig har du icke sagt lösningen på den.»
Han svarade henne: »Icke ens åt min fader eller min
moder har jag sagt lösningen; skulle jag då säga den åt
dig?» 17 Men hon låg över honom med gråt under de
sju dagar de höllo gästabudet. Och på sjunde dagen
sade han henne lösningen, eftersom hon så hårt ansatte
honom; sedan sade hon lösningen på gåtan åt sina
landsmän. 18 Innan solen gick ned på sjunde dagen,
gåvo honom alltså männen i staden det svaret: »Vad är
sötare än honung, och vad är grymmare än ett lejon?»
Men han sade till dem: »Haden I icke plöjt med min kviga,
så haden I icke gissat min gåta.» 19 Och HERRENS
Ande kom över honom, och han gick ned till Askelon
och slog där ihjäl trettio män och tog deras kläder och
gav högtidsdräkterna åt dem som hade sagt lösningen
på gåtan. Och hans vrede upptändes, och han vände
tillbaka upp till sin faders hus. 20 Då blev Simsons hustru
given åt den av hans bröllopssvenner, som han hade
haft till sin särskilda följesven.

15 En tid därefter, medan veteskörden pågick, ville
Simson besöka sin hustru, och förde med sig en

killing. Och han sade: »Låt mig gå in till min hustru i
kammaren.» Men hennes fader ville icke tillstädja honom
att gå in; 2 hennes fader sade: »Jag höll för säkert
att du hade fattat hat till henne, och därför gav jag
henne åt din bröllopssven. Men hon har ju en yngre
syster, som är fagrare än hon; tag denna i stället för den
andra.» 3 Men Simson svarade dem: »Denna gång är
jag utan skuld gent emot filistéerna, om jag gör dem
något ont.» 4 Och Simson gick bort och fångade tre
hundra rävar; sedan tog han facklor, band så ihop två
och två rävar med svansarna och satte in en fackla
mitt emellan de två svansarna. 5 Därefter tände han
eld på facklorna och släppte djuren in på filistéernas
sädesfält och antände så både sädesskylar och oskuren
säd, vingårdar och olivplanteringar. 6 Då nu filistéerna
frågade efter vem som hade gjort detta, fingo de det
svaret: »Det har Simson, timnitens måg, därför att denne
tog hans hustru och gav henne åt hans bröllopssven.»
Då drogo filistéerna åstad och brände upp både henne
och hennes fader i eld. 7 Men Simson sade till dem: »Om
I beten eder så, skall jag sannerligen icke vila, förrän jag
har tagit hämnd på eder.» 8 Och han for våldsamt fram
med dem, så att de varken kunde gå eller stå. Sedan
gick han ned därifrån och bodde i bergsklyftan vid Etam.
9 Då drogo filistéerna upp och lägrade sig i Juda; och
de spridde sig i Lehi. 10 Och Juda män sade: »Varför
haven I dragit hitupp mot oss?» De svarade: »Vi hava
dragit hitupp för att binda Simson och för att göra mot
honom såsom han har gjort mot oss.» 11 Då drogo tre
tusen män från Juda ned till bergsklyftan vid Etam och
sade till Simson: »Du vet ju att filistéerna råda över oss;
huru har du då kunnat göra så mot oss?» Han svarade
dem: »Såsom de hava gjort mot mig, så har jag gjort mot
dem.» 12 De sade till honom: »Vi hava kommit hitned för
att binda dig och sedan lämna dig i filistéernas hand.»
Simson sade till dem: »Så given mig nu eder ed på att I
icke själva viljen stöta ned mig.» 13 De svarade honom:
»Nej, vi vilja allenast binda dig och sedan lämna dig i
deras hand, men vi skola icke döda dig.» Så bundo de
honom med två nya tåg och förde honom upp, bort ifrån
klippan. 14 När han nu kom till Lehi, skriade filistéerna
och sprungo emot honom. Då kom HERRENS Ande
över honom, och tågen omkring hans armar blevo såsom
lintrådar, när de antändas av eld, och banden likasom
smälte bort ifrån hans händer. 15 Och han fick fatt i en
åsnekäke som ännu var frisk; och han räckte ut sin hand
och tog den, och med den slog han ihjäl tusen män. 16
Sedan sade Simson: »Med åsnekäken slog jag en skara,
ja, två; med åsnekäken slog jag tusen man.» 17 När
han hade sagt detta, kastade han käken ifrån sig. Och
man kallade den platsen Ramat-Lehi. 18 Men då han
därefter blev mycket törstig, ropade han till HERREN
och sade: »Du själv har genom din tjänare givit denna
stora seger; och nu måste jag dö av törst, och så falla
i de oomskurnas hand!» 19 Då lät Gud fördjupningen
i Lehi öppna sig, och därur gick ut vatten, så att han
kunde dricka; och hans ande kom tillbaka, och han fick
liv igen. Därav kallades källan Den ropandes källa i Lehi,
såsom den heter ännu i dag. 20 Och han var domare i
Israel under filistéernas tid, i tjugu år. D. ä. käkkastet
eller käkhöjden.

16 Och Simson gick till Gasa; där fick han se en sköka
och gick in till henne. 2 När då gasiterna fingo
höra att Simson hade kommit dit, omringade de platsen
och lågo i försåt för honom hela natten vid stadsporten.
Men hela natten höllo de sig stilla; de tänkte: »Vi vilja
vänta till i morgon, när det bliver dager; då skola vi dräpa
honom.» 3 Och Simson låg där intill midnatt; men vid
midnattstiden stod han upp och grep tag i stadsportens
dörrar och i de båda dörrposterna och ryckte loss dem
jämte bommen, och lade alltsammans på sina axlar och
bar upp det till toppen på det berg som ligger gent emot
Hebron. 4 Därefter fattade han kärlek till en kvinna som
hette Delila, vid bäcken Sorek. 5 Då kommo filistéernas
hövdingar upp till henne och sade till henne: »Locka
honom till att uppenbara för dig varav det beror att han
är så stark, och huru vi skola bliva honom övermäktiga,
så att vi kunna binda honom och kuva honom; vi vilja
då giva dig ett tusen ett hundra siklar silver var.» 6
Då sade Delila till Simson: »Säg mig varav det beror
att du är så stark, och huru man skulle kunna binda
och kuva dig.» 7 Simson svarade henne: »Om man
bunde mig med sju friska sensträngar, som icke hade
hunnit torka, så bleve jag svag och vore såsom en vanlig
människa.» 8 Då buro filistéernas hövdingar till henne
sju friska sensträngar, som icke hade hunnit torka; och
hon band honom med dem. 9 Men hon hade lagt folk
i försåt i den inre kammaren. Sedan ropade hon till
honom: »Filistéerna äro över dig, Simson!» Då slet han
sönder sensträngarna så lätt som en blångarnssnodd
slites sönder, när den kommer intill elden. Alltså hade
man ingenting fått veta om hans styrka. 10 Då sade
Delila till Simson: »Du har ju bedragit mig och ljugit för
mig. Men säg mig nu huru man skulle kunna binda dig.»
11 Han svarade henne: »Om man bunde mig med nya
tåg, som ännu icke hade blivit begagnade till något, så
bleve jag svag och vore såsom en vanlig människa.» 12
Då tog Delila nya tåg och band honom med dem och
ropade så till honom: »Filistéerna äro över dig, Simson!»;
och folk låg i försåt i den inre kammaren. Men han slet
tågen av sina armar, såsom hade det varit trådar. 13 Då
sade Delila till Simson: »Hittills har du bedragit mig och
ljugit för mig; säg mig nu huru man skulle kunna binda
dig.» Han svarade henne: »Jo, om du vävde in de sju
flätorna på mitt huvud i ränningen till din väv.» 14 Hon
slog alltså fast dem med pluggen och ropade sedan till
honom: »Filistéerna äro över dig, Simson!» När han då
vaknade upp ur sömnen, ryckte han loss vävpluggen

jämte ränningen till väven. 15 Då sade hon till honom:
»Huru kan du säga att du har mig kär, du som icke är
uppriktig mot mig? Tre gånger har du nu bedragit mig
och icke velat säga mig varpå det beror att du är så
stark.» 16 Då hon nu dag efter dag hårt ansatte honom
med denna sin begäran och plågade honom därmed,
blev han så otålig att han kunde dö, 17 och yppade så
för henne hela sin hemlighet och sade till henne: »Ingen
rakkniv har kommit på mitt huvud, ty jag är en Guds
nasir allt ifrån min moders liv. Därför, om man rakar håret
av mig, viker min styrka ifrån mig, så att jag bliver svag
och är såsom alla andra människor.» 18 Då nu Delila
insåg att han hade yppat för henne hela sin hemlighet,
sände hon bud och kallade till sig filistéernas hövdingar;
hon lät säga: »Kommen hitupp ännu en gång, ty han
har nu yppat för mig hela sin hemlighet.» Då kommo
filistéernas hövdingar ditupp till henne och förde med sig
penningarna. 19 Nu lagade hon så, att han somnade in
på hennes knän; och sedan hon hade kallat till sig en
man som på hennes befallning skar av de sju flätorna på
hans huvud, begynte hon att få makt över honom, och
hans styrka vek ifrån honom. 20 Därefter ropade hon:
»Filistéerna äro över dig, Simson!» När han då vaknade
upp ur sömnen, tänkte han: »Jag gör mig väl fri, nu
såsom de förra gångerna, och skakar mig lös»; ty han
visste icke att HERREN hade vikit ifrån honom. 21 Men
filistéerna grepo honom och stucko ut ögonen på honom.
Därefter förde de honom ned till Gasa och bundo honom
med kopparfjättrar, och han måste mala i fängelset.
22 Men hans huvudhår begynte åter växa ut, sedan
det hade blivit avrakat. 23 Och filistéernas hövdingar
församlade sig för att anställa en stor offerfest åt sin gud
Dagon och göra sig glada, ty de sade: »Vår gud har givit
vår fiende Simson i vår hand.» 24 Och när folket såg
honom, lovade de likaledes sin gud och sade: »Vår gud
har givit vår fiende i vår hand honom som förödde vårt
land och slog så många av oss ihjäl.» 25 Då nu deras
hjärtan hade blivit glada, sade de: »Låt hämta Simson,
för att han må förlusta oss.» Och Simson blev hämtad
ur fängelset och måste vara dem till förlustelse. Och
de hade ställt honom mellan pelarna. 26 Men Simson
sade till den gosse som höll honom vid handen: »Släpp
mig och låt mig komma intill pelarna som huset vilar på,
så att jag får luta mig mot dem.» 27 Och huset var fullt
med män och kvinnor, och filistéernas alla hövdingar
voro där; och på taket voro vid pass tre tusen män och
kvinnor, som sågo på, huru Simson förlustade dem. 28
Men Simson ropade till HERREN och sade: »Herre,
HERRE, tänk på mig och styrk mig allenast denna gång,
o Gud, så att jag får taga hämnd på filistéerna för ett av
mina båda ögon.» 29 Därefter fattade Simson i de båda
mittelpelare som huset vilade på, och tog fast tag mot
dem; han fattade i den ena med högra handen och i den
andra med vänstra. 30 Och Simson sade: »Må jag nu
själv dö med filistéerna.» Sedan böjde han sig framåt
med sådan kraft, att huset föll omkull över hövdingarna
och allt folket som fanns där. Och de som han så dödade
vid sin död voro flera än de som han hade dödat, medan
han levde. 31 Och hans bröder och hela hans familj
kommo ditned och togo honom upp med sig och begrovo
honom mellan Sorga och Estaol, i hans fader Manoas
grav. Han hade då i tjugu år varit domare i Israel.

17 I Efraims bergsbygd levde en man som hette Mika.
2 Denne sade till sin moder: »De ett tusen ett
hundra silversiklar som blevo dig fråntagna, och för
vilkas skull du uttalade en förbannelse, som jag själv
hörde, se, de penningarna finnas hos mig. Det var jag
som tog dem.» Då sade hans moder: »Välsignad vare
du, min son, av HERREN!» 3 Så gav han de ett tusen
ett hundra silversiklarna tillbaka åt sin moder. Men hans
moder sade: »Härmed helgar jag dessa penningar åt
HERREN och lämnar dem åt min son, för att han må
låta göra en skuren och en gjuten gudabild. Här lämnar
jag dem nu tillbaka åt dig.» 4 Men han gav penningarna
tillbaka åt sin moder. Då tog hans moder två hundra
siklar silver och gav dem åt en guldsmed, och denne
gjorde därav en skuren och en gjuten gudabild, vilka
sedan ställdes in i Mikas hus. 5 Mannen Mika hade så
ett gudahus; han lät ock göra en efod och husgudar och
insatte genom handfyllning en av sina söner till präst
åt sig. 6 På den tiden fanns ingen konung i Israel; var
och en gjorde vad honom behagade. 7 I Bet-Lehem i
Juda levde då en ung man av Juda släkt; han var levit
och bodde där såsom främling. 8 Denne man vandrade
bort ifrån sin stad, Bet-Lehem i Juda, för att se om han
funne någon annan ort där han kunde bo; och under
sin färd kom han till Efraims bergsbygd, fram till Mikas
hus. 9 Då frågade Mika honom: »Varifrån kommer du?»
Han svarade honom: »Jag är en levit från Bet-Lehem i
Juda, och jag är nu stadd på vandring, för att se om jag
finner någon annan ort där jag kan bo.» 10 Mika sade
till honom: »Stanna kvar hos mig, och bliv fader och
präst åt mig, så skall jag årligen giva dig tio siklar silver
och vad kläder du behöver, och därtill din föda.» Då
följde leviten med honom. 11 Och leviten gick in på att
stanna hos mannen, och denne behandlade den unge
mannen såsom sin son. 12 Och Mika insatte leviten
genom handfyllning, så att den unge mannen blev präst
åt honom; och han var sedan kvar i Mikas hus. 13 Och
Mika sade: »Nu vet jag att HERREN skall göra mig
gott, eftersom jag har fått leviten till präst.» Se Fader i
Ordförkl.

18 På den tiden fanns ingen konung i Israel. Och på
den tiden sökte sig daniternas stam en arvedel till
att bo i, ty ända dittills hade icke något område tillfallit
den såsom arvedel bland Israels övriga stammar. 2 Så
sände då Dans barn ur sin släkt fem män, uttagna bland

dem, tappra män, från Sorga och Estaol, till att bespeja
landet och undersöka det; och de sade till dem: »Gån
åstad och undersöken landet.» Så kommo de till Efraims
bergsbygd, fram till Mikas hus; där stannade de över
natten. 3 När de nu voro vid Mikas hus och kände igen
den unge levitens sätt att tala, gingo de fram till honom
och frågade honom: »Vem har fört dig hit? Och vad gör
du på detta ställe, och huru har du det här?» 4 Han
omtalade då för dem: »Så och så gjorde Mika med mig;
han gav mig lön, och jag blev präst åt honom.» 5 Då
sade de till honom: »Fråga då Gud, så att vi få veta om
den resa som vi äro stadda på skall bliva lyckosam.» 6
Prästen svarade dem: »Gån i frid. Den resa som I ären
stadda på står under HERRENS beskydd.» 7 Då gingo
de fem männen vidare och kommo till Lais; och de sågo
huru folket därinne bodde i trygghet, på sidoniernas sätt,
stilla och trygga, och att ingen gjorde någon skada i
landet genom att tillvälla sig makten; och de bodde långt
ifrån sidonierna och hade intet att skaffa med andra
människor. 8 När de sedan kommo åter till sina bröder
i Sorga och Estaol, frågade deras bröder dem: »Vad
haven I att säga?» 9 De svarade: »Upp, låt oss draga
åstad mot dem! Ty vi hava besett landet och funnit
det mycket gott. Skolen då I sitta stilla? Nej, varen ej
sena till att tåga åstad, så att I kommen dit och intagen
landet. 10 När I kommen dit, kommen I till ett folk som
känner sig tryggt, och landet har utrymme nog. Ja, Gud
har givit det i eder hand -- en ort där ingen brist är på
något som jorden kan bära.» 11 Så bröto sex hundra
man av daniternas släkt, omgjordade med vapen, upp
därifrån, nämligen från Sorga och Estaol. 12 De drogo
upp och lägrade sig vid Kirjat-Jearim i Juda. Därför kallar
man ännu i dag det stället för Dans läger; det ligger
bakom Kirjat-Jearim. 13 Därifrån drogo de vidare till
Efraims bergsbygd och kommo så fram till Mikas hus.
14 De fem män som hade varit åstad för att bespeja
Lais' land togo då till orda och sade till sina bröder: »I
mån veta att här i husen finnas en efod och husgudar
och en skuren och en gjuten Gudabild. Så betänken nu
vad I bören göra.» 15 Då drogo de ditfram och kommo
till den unge levitens hus, till Mikas hus, och hälsade
honom. 16 Men de sex hundra männen av Dans barn
ställde sig vid ingången till porten, omgjordade med sina
vapen som de voro. 17 Och de fem män som hade
varit åstad för att bespeja landet gingo upp och kommo
ditin och togo den skurna gudabilden och efoden, så
ock husgudarna och den gjutna gudabilden, under det
att prästen stod vid ingången till porten jämte de sex
hundra vapenomgjordade männen. 18 När nu de fem
männen hade gått in i Mikas hus och tagit den skurna
gudabilden med efoden och husgudarna och den gjutna
gudabilden, sade prästen till dem: »Vad är det I gören!»
19 De svarade honom: »Tig, lägg handen på din mun,
och gå med oss och bliv fader och präst åt oss. Vilket är
bäst för dig: att vara präst för en enskild mans hus eller
att vara präst för en hel stam och släkt i Israel?» 20 Då
blev prästens hjärta glatt, och han tog emot efoden och
husgudarna och den skurna gudabilden och slöt sig till
folket. 21 Sedan vände de sig åt annat håll och gingo
vidare, och läto därvid kvinnor och barn och boskapen
och det dyrbaraste godset föras främst i tåget. 22 Men
när Dans barn hade kommit ett långt stycke väg från
Mikas hus, upphunnos de av de män som voro bosatta
i närheten av Mikas hus, och som under tiden hade
samlat sig. 23 Vid dessas tillrop vände sig nu Dans
barn om och frågade Mika: »Vad fattas dig, eftersom
du kommer med en sådan hop?» 24 Han svarade: »I
haven tagit de gudar som jag har gjort åt mig, därtill
ock prästen, och så gån I eder väg. Vad har jag nu
mer kvar? Och ändå frågen I mig: 'Vad fattas dig?'!» 25
Men Dans barn sade till honom: »Låt oss icke höra ett
ord mer från dig. Eljest kan det hända att några män i
förbittring hugga ned eder, och då bliver du orsak till
att I förloren livet, både du själv och ditt husfolk.» 26
Därefter fortsatte Dans barn sin väg; och när Mika såg
att de voro starkare än han, vände han om och drog
tillbaka hem igen. 27 Sedan de så hade tagit både vad
Mika hade låtit förfärdiga och därtill hans präst, föllo de
över folket i Lais, som levde stilla och i trygghet, och
slogo dem med svärdsegg; men staden brände de upp i
eld. 28 Och ingen kunde komma den till hjälp, ty den låg
långt ifrån Sidon, och folket däri hade intet att skaffa
med andra människor; den låg i Bet-Rehobs dal. Sedan
byggde de åter upp staden och bosatte sig där. 29 Och
de gåvo staden namnet Dan efter sin fader Dan, som
var son till Israel; förut hade staden hetat Lais. 30 Och
Dans barn ställde där upp åt sig den skurna gudabilden;
och Jonatan, son till Gersom, Manasses son, och hans
söner voro präster åt daniternas stam, ända till dess att
landets folk fördes bort i fångenskap. 31 De ställde upp
åt sig den skurna gudabild som Mika hade gjort, och de
hade denna kvar under hela den tid Guds hus var i Silo.
Se Fader i Ordförkl.

19 På den tiden, då ännu ingen konung fanns i
Israel, bodde en levitisk man längst uppe i Efraims
bergsbygd. Denne tog till bihustru åt sig en kvinna från
Bet-Lehem i Juda. 2 Men hans bihustru blev honom
otrogen och gick ifrån honom till sin faders hus i Bet-
Lehem i Juda; där uppehöll hon sig en tid av fyra
månader. 3 Då stod hennes man upp och begav sig
åstad efter henne, för att tala vänligt med henne och så
föra henne tillbaka; och han hade med sig sin tjänare
och ett par åsnor. Hon förde honom då in i sin faders
hus, och när kvinnans fader fick se honom, gick han glad
emot honom. 4 Och hans svärfader, kvinnans fader, höll
honom kvar, så att han stannade hos honom i tre dagar;
de åto och drucko och voro där nätterna över. 5 När de
nu på fjärde dagen stodo upp bittida om morgonen och

han gjorde sig redo att resa, sade kvinnans fader till sin
måg: »Vederkvick dig med ett stycke bröd; sedan mån I
resa.» 6 Då satte de sig ned och åto båda tillsammans
och drucko. Därefter sade kvinnans fader till mannen:
»Beslut dig för att stanna här över natten, och låt ditt
hjärta vara glatt.» 7 Och när mannen ändå gjorde sig
redo att resa, bad hans svärfader honom så enträget, att
han ännu en gång stannade kvar där över natten. 8 På
femte dagen stod han åter upp bittida om morgonen
för att resa; då sade kvinnans fader: »Vederkvick dig
först, och dröjen så till eftermiddagen.» Därefter åto de
båda tillsammans. 9 När sedan mannen gjorde sig redo
att resa med sin bihustru och sin tjänare, sade hans
svärfader, kvinnans fader, till honom: »Se, det lider mot
aftonen; stannen kvar över natten, dagen nalkas ju sitt
slut; ja, stanna kvar här över natten, och låt ditt hjärta
vara glatt. Sedan kunnen I i morgon bittida företaga eder
färd, så att du får komma hem till din hydda.» 10 Men
mannen ville icke stanna över natten, utan gjorde sig
redo och reste sin väg, och kom så fram till platsen mitt
emot Jebus, det är Jerusalem. Och han hade med sig ett
par sadlade åsnor; och hans bihustru följde honom. 11
Då de nu voro vid Jebus och dagen var långt framliden,
sade tjänaren till sin herre: »Kom, låt oss taga in i
denna jebuséstad och stanna där över natten.» 12 Men
hans herre svarade honom: »Vi skola icke taga in i en
främmande stad, där inga israeliter bo; låt oss draga
vidare, fram till Gibea.» 13 Och han sade ytterligare
till sin tjänare: »Kom, låt oss försöka hinna fram till en
av orterna här och stanna över natten i Gibea eller
Rama.» 14 Så drogo de vidare; och när de voro invid
Gibea i Benjamin, gick solen ned. 15 Då togo de in där
och kommo för att stanna över natten i Gibea. Och när
mannen kom ditin, satte han sig på den öppna platsen i
staden, men ingen ville taga emot dem i sitt hus över
natten. 16 Men då, om aftonen, kom en gammal man
från sitt arbete på fältet, och denne man var från Efraims
bergsbygd och bodde såsom främling i Gibea; ty folket
där på orten voro benjaminiter. 17 När denne nu lyfte upp
sina ögon, fick han se den vägfarande mannen på den
öppna platsen i staden. Då sade den gamle mannen:
»Vart skall du resa, och varifrån kommer du?» 18 Han
svarade honom: »Vi äro på genomresa från Bet-Lehem i
Juda till den del av Efraims bergsbygd, som ligger längst
uppe; därifrån är jag, och jag har gjort en resa till Bet-
Lehem i Juda. Nu är jag på väg till HERRENS hus, men
ingen vill här taga emot mig i sitt hus. 19 Jag har både
halm och foder åt våra åsnor, så ock bröd och vin åt mig
själv och åt din tjänarinna och åt mannen som åtföljer
oss, dina tjänare, så att intet fattas oss.» 20 Då sade den
gamle mannen: »Frid vare med dig! Men låt mig få sörja
för allt som kan fattas dig. Härute på den öppna platsen
må du icke stanna över natten.» 21 Därefter förde han
honom till sitt hus och fodrade åsnorna. Och sedan de
hade tvått sina fötter, åto de och drucko. 22 Under det
att de så gjorde sina hjärtan glada, omringades plötsligt
huset av männen i staden, onda män, som bultade på
dörren; och de sade till den gamle mannen, som rådde
om huset: »För hitut den man som har kommit till ditt
hus, så att vi få känna honom.» 23 Då gick mannen
som rådde om huset ut till dem och sade till dem: »Nej,
mina bröder, gören icke så illa. Eftersom nu denne man
har kommit in i mitt hus, mån I icke göra en sådan
galenskap. 24 Se, jag har en dotter som är jungfru,
och han har själv en bihustru. Dem vill jag föra hitut, så
kunnen I kränka dem och göra med dem vad I finnen för
gott. Men med denne man mån I icke göra någon sådan
galenskap. 25 Men männen ville icke höra på honom; då
tog mannen sin bihustru och förde henne ut till dem. Och
de kände henne och hanterade henne skändligt hela
natten ända till morgonen; först när morgonrodnaden
gick upp, läto de henne gå. 26 Då kom kvinnan mot
morgonen och föll ned vid ingången till mannens hus,
där hennes herre var, och låg så, till dess det blev dager.
27 När nu hennes herre stod upp om morgonen och
öppnade dörren till huset och gick ut för att fortsätta sin
färd, fick han se sin bihustru ligga vid ingången till huset
med händerna på tröskeln. 28 Han sade till henne: »Stå
upp och låt oss gå.» Men hon gav intet svar. Då tog
han och lade henne på åsnan; sedan gjorde mannen
sig redo och reste hem till sitt. 29 Men när han hade
kommit hem, fattade han en kniv och tog sin bi- hustru
och styckade henne, efter benen i hennes kropp, i tolv
stycken och sände styckena omkring över hela Israels
land. 30 Och var och en som såg detta sade: »Något
sådant har icke hänt eller blivit sett allt ifrån den dag då
Israels barn drogo upp ur Egyptens land ända till denna
dag. Övervägen detta, rådslån och sägen edert ord.»

20 Då drogo alla Israels barn ut, och menigheten
församlade sig såsom en man, från Dan ända till
Beer-Seba, så ock från Gileads land, inför HERREN
i Mispa. 2 Och de förnämsta i hela folket alla Israels
stammar, trädde fram i Guds folks församling: fyra hundra
tusen svärdbeväpnade mån till fots. 3 Men Benjamins
barn fingo höra att de övriga israeliterna hade dragit upp
till Mispa. Och Israels barn sade: »Omtalen huru denna
ogärning har tillgått.» 4 Då tog den levitiske mannen, den
mördade kvinnans man, till orda och sade: »Jag och min
bihustru kommo till Gibea i Benjamin för att stanna där
över natten. 5 Då blev jag överfallen av Gibeas borgare;
de omringade huset om natten för att våldföra sig på mig.
Mig tänkte de dräpa, och min bihustru kränkte de, så att
hon dog. 6 Då tog jag min bihustru och styckade henne
och sände styckena omkring över Israels arvedels hela
område, eftersom de hade gjort en sådan skändlighet
och galenskap i Israel. 7 Se, nuären I allasammans här,
I Israels barn. Läggen nu fram förslag och råd här på
stället.» 8 Då stod allt folket upp såsom en man och

sade: »Ingen av oss må gå hem till sin hydda, ingen må
begiva sig hem till sitt hus. 9 Detta är vad vi nu vilja
göra med Gibea: vi skola låta lotten gå över det. 10 På
vart hundratal i alla Israels stammar må vi taga ut tio
män, och på vart tusental hundra, och på vart tiotusental
tusen, för att dessa må skaffa munförråd åt folket, så att
folket, när det kommer till Geba i Benjamin, kan göra med
staden såsom tillbörligt är för all den galenskap som den
har gjort i Israel.» 11 Så församlade sig vid staden alla
män i Israel, endräktigt såsom en man. 12 Och Israels
stammar sände åstad män till alla Benjamins stammar
och läto säga; »Vad är det för en ogärning som har blivit
begången ibland eder! 13 Lämnen nu ut de onda män
som bo i Gibea, så att vi få döda dem och skaffa bort ifrån
Israel vad ont är.» Men benjaminiterna ville icke lyssna
till sina bröders, de övriga israeliternas, ord. 14 I stället
församlade sig Benjamins barn från sina städer till Gibea,
för att draga ut till strid mot de övriga israeliterna. 15
På den dagen mönstrades Benjamins barn, de utgjorde
från dessa städer tjugusex tusen svärdbeväpnade män;
vid denna mönstring medräknades icke de som bodde
i Gibea, vilka utgjorde sju hundra utvalda män. 16
Bland allt detta folk funnos sju hundra utvalda män som
voro vänsterhänta; alla dessa kunde med slungstenen
träffa på håret, utan att fela. 17 Och när Israels män --
Benjamin frånräknad -- mönstrades, utgjorde de fyra
hundra tusen svärdbeväpnade män; alla dessa voro
krigsmän. 18 Dessa bröto nu upp och drogo åstad till
Betel och frågade Gud. Israels barn sade: »Vem bland
oss skall först draga ut i striden mot Benjamins barn?»
HERREN svarade: »Juda först.» 19 Då bröto Israels
barn upp följande morgon och lägrade sig framför Gibea.
20 Därefter drogo Israels män ut till strid mot Benjamin;
Israels män ställde upp sig till strid mot dem vid Gibea.
21 Men Benjamins barn drogo ut ur Gibea och nedgjorde
på den dagen tjugutvå tusen man av Israel. 22 Folket,
Israels män, tog dock åter mod till sig och ställde upp sig
ännu en gång till strid på samma plats där de hade ställt
upp sig första dagen. 23 Israels barn gingo nämligen upp
och gräto inför HERRENS ansikte ända till aftonen; och
de frågade HERREN: »Skall jag ännu en gång inlåta mig
i strid med min broder Benjamins barn?» Och HERREN
svarade: »Dragen ut mot honom.» 24 När så Israels barn
dagen därefter ryckte fram mot Benjamins barn, 25 drog
ock Benjamin på andra dagen ut från Gibea mot Israels
barn och nedgjorde av dem ytterligare aderton tusen
man, allasammans svärdbeväpnade män. 26 Då drogo
alla Israels barn upp, allt folket, och kommo till Betel
och gräto och stannade där inför HERRENS ansikte och
fastade på den dagen ända till aftonen; och de offrade
brännoffer och tackoffer inför HERRENS ansikte. 27 Och
Israels barn frågade HERREN (ty Guds förbundsark
stod på den tiden där, 28 och Pinehas, son till Eleasar,
Arons son, gjorde tjänst inför den på den tiden); de sade:
»Skall jag ännu en gång draga ut till strid mot min broder
Benjamins barn, eller skall jag avstå därifrån?» HERREN
svarade: »Dragen upp; ty i morgon skall jag giva honom
i din hand.» 29 Då lade Israel manskap i bakhåll mot
Gibea, runt omkring det. 30 Och därefter drogo Israels
barn upp mot Benjamins barn, på tredje dagen, och
ställde upp sig i slagordning mot Gibea likasom de förra
gångerna. 31 Och Benjamins barn drogo ut mot folket
och blevo lockade långt bort ifrån staden; och likasom
det hade skett de förra gångerna, fingo de i början slå
ihjäl några av folket på vägarna (både på den som går
upp till Betel och på den som går till Gibea över fältet),
kanhända ett trettiotal av Israels män. 32 Då tänkte
Benjamins barn: »De äro slagna av oss, nu likasom
förut.» Men Israels barn hade träffat det avtalet: »Vi
vilja fly och så locka dem långt bort ifrån staden, ut på
vägarna. 33 Och alla Israels män hade brutit upp från
platsen där de voro, och hade ställt upp sig i slagordning
vid Baal-Tamar, under det att de israeliter som lågo i
bakhåll bröto fram ifrån sin plats vid Maare-Geba. 34 Så
kommo då tio tusen man, utvalda ur hela Israel, fram
gent emot Gibea, och striden blev hård, utan att någon
visste att olyckan var dem så nära. 35 Och HERREN
lät Benjamin bliva slagen av Israel, och Israels barn
nedgjorde av Benjamin på den dagen tjugufem tusen ett
hundra man, allasammans svärdbeväpnade män. 36 Nu
sågo Benjamins barn att de voro slagna. Israels män
gåvo nämligen plats åt Benjamin, ty de förlitade sig på
bakhållet som de hade lagt mot Gibea. 37 Då skyndade
sig de som lågo i bakhåll att falla in i Gibea; de som
lågo i bakhåll drogo åstad och slogo alla invånarna i
staden med svärdsegg. 38 Men de övriga israeliterna
hade träffat det avtalet med dem som lågo i bakhåll,
att dessa skulle låta en tjock rök såsom tecken stiga
upp från staden. 39 Israels män vände alltså ryggen i
striden. Men sedan Benjamin i början hade fått slå ihjäl
några av Israels man, kanhända ett trettiotal, och därvid
hade tänkt: »Förvisso äro de slagna av oss, nu likasom i
den förra striden», 40 då kommo de att vända sig om,
vid det att rökpelaren, det avtalade tecknet, begynte
stiga upp från staden. Och de fingo nu se hela staden
förvandlad i lågor som slogo upp mot himmelen. 41 När
då Israels män åter vände om, blevo Benjamins män
förskräckta, ty nu sågo de att olyckan var dem nära. 42
Och de vände om för Israels män, bort åt öknen till, men
fienderna hunno upp dem; och de som bodde i städerna
där nedgjorde dem som hade kommit mitt emellan. 43
De omringade benjaminiterna, de satte efter dem och
trampade ned dem på deras viloplats, ända fram emot
Gibea, österut. 44 Så föllo av Benjamin aderton tusen
man, allasammans tappert folk. 45 Då vände de övriga
sig mot öknen och flydde dit, till Rimmons klippa; men
de andra gjorde en efterskörd bland dem på vägarna,
fem tusen man, och satte så efter dem ända till Gideom

och slogo av dem två tusen man. 46 Alltså utgjorde
de som på den dagen föllo av Benjamin tillsammans
tjugufem tusen svärdbeväpnade män; alla dessa voro
tappert folk. 47 Men av dem som vände sig mot öknen
och flydde dit, till Rimmons klippa, hunno sex hundra
man ditfram; dessa stannade på Rimmons klippa i fyra
månader. 48 Emellertid vände Israels män tillbaka till
Benjamins barn och slogo dem med svärdsegg, både
dem av stadens befolkning, som ännu voro oskadda,
och jämväl boskapen, korteligen, allt vad de träffade på;
därtill satte de eld på alla städer som de träffade på.

21 Men Israels män hade svurit i Mispa och sagt:
»Ingen av oss skall giva sin dotter till hustru åt
någon benjaminit.» 2 Och nu kom folket till Betel och
stannade där ända till aftonen inför Guds ansikte; och de
brusto ut i bitter gråt 3 och sade: »Varför, o HERRE,
Israels Gud, har sådant fått ske i Israel, att i dag en hel
stam fattas i Israel?» 4 Dagen därefter stod folket bittida
upp och byggde där ett altare och offrade brännoffer och
tackoffer. 5 och Israels barn sade: »Finnes någon bland
Israels alla stammar, som icke kom upp till HERREN
med den övriga församlingen?» Ty man hade svurit en
dyr ed, att den som icke komme upp till HERREN i Mispa
skulle straffas med döden. 6 Och Israels barn ömkade
sig över sin broder Benjamin och sade: »Nu har en hel
stam blivit borthuggen från Israel. 7 Vad skola vi göra
för dem som äro kvar, så att de kunna få hustrur? Ty
själva hava vi ju svurit vid HERREN att icke åt dem
giva hustrur av våra döttrar.» 8 Och då frågade åter:
»Finnes bland Israels stammar någon som icke kom upp
till HERREN i Mispa?» Och se, från Jabes i Gilead hade
ingen kommit till lägret, till församlingen där. 9 Ty när
folket mönstrades, befanns det att ingen av invånarna
i Jabes i Gilead var där. 10 Då sände menigheten dit
tolv tusen av de tappraste männen och bjöd dessa och
sade: »Gån åstad och slån invånarna i Jabes i Gilead
med svärdsegg, också kvinnor och barn. 11 Ja, detta
är vad I skolen göra: allt mankön och alla de kvinnor
som hava haft med mankön att skaffa skolen I giva till
spillo. 12 Men bland invånarna i Jabes i Gilead funno de
fyra hundra unga kvinnor som voro jungfrur och icke
hade haft med män, med mankön, att skaffa. Dessa
förde de då till lägret i Silo i Kanaans land. 13 Sedan
sände hela menigheten åstad och underhandlade med
de benjaminiter som befunno sig på Rimmons klippa,
och tillbjöd dem fred. 14 Så vände nu Benjamin tillbaka;
och man gav dem till hustrur de kvinnor från Jabes
i Gilead, som man hade låtit leva. Men dessa räckte
ingalunda till för dem. 15 Och folket ömkade sig över
Benjamin, eftersom HERREN hade gjort en rämna bland
Israels stammar. 16 Och de äldste i menigheten sade:
»Vad skola vi göra med dem som äro kvar, så att de
kunna få hustrur? Ty alla kvinnor äro ju utrotade ur
Benjamin.» 17 Och de sade ytterligare: »De undkomna
av Benjamin måste få en besittning, så att icke en stam
bliver utplånad ur Israel. 18 Men själva kunna vi icke åt
dem giva hustrur av våra döttrar, ty Israels barn hava
svurit och sagt: Förbannad vare den som giver en hustru
åt Benjamin.» 19 Och de sade vidare: »En HERREN
högtid plägar ju hållas år efter år i Silo, som ligger norr
om Betel, öster om den väg som går från Betel upp
till Sikem, och söder om Lebona.» 20 Och de bjödo
Benjamins barn och sade: »Gån åstad och läggen eder
i försåt i vingårdarna. 21 När I då fån se Silos döttrar
komma ut för att uppföra sina dansar, skolen I komma
fram ur vingårdarna, och var och en av eder skall bland
Silos döttrar rycka till sig en som kan bliva hans hustru;
därefter skolen I begiva eder hem till Benjamins land. 22
Om sedan deras fäder eller deras bröder komma och
beklaga sig för oss, vilja vi säga till dem: 'Förunnen oss
dem; ty ingen av oss har tagit sig någon hustru i kriget. I
haven ju då icke själva givit dem åt dessa; ty i sådant fall
haden I ådragit eder skuld.'» 23 Och Benjamins barn
gjorde så och skaffade sig hustrur, lika många som de
själva voro, bland de dansande kvinnor som de rövade.
Sedan begåvo de sig tillbaka till sin arvedel och byggde
åter upp städerna och bosatte sig i dem. 24 Också de
övriga israeliterna begåvo sig bort därifrån, var och en till
sin stam och sin släkt, och drogo ut därifrån, var och en
till sin arvedel. 25 På den tiden fanns ingen konung i
Israel; var och en gjorde vad honom behagade.

Rut

1 På den tid då domarna regerade uppstod hungersnöd
i landet. Då drog en man från Bet-Lehem i Juda åstad
med sin hustru och sina båda söner för att bosätta sig i
Moabs land under någon tid. **2** Mannen hette Elimelek,
hans hustru Noomi, och hans båda söner Mahelon och
Kiljon; och de voro efratiter, från Bet-Lehem i Juda.
Så kommo de nu till Moabs land och vistades där. **3**
Och Elimelek, Noomis man, dog; men hon levde kvar
med sina båda söner. **4** Dessa skaffade sig moabitiska
hustrur; den ena hette Orpa och den andra Rut **5** Och
sedan de hade bott där vid pass tio år, dogo också de
båda, Mahelon och Kiljon; men kvinnan levde kvar efter
sina båda söner och sin man. **6** Då stod hon upp med
sina sonhustrur för att vända tillbaka från Moabs land; ty
hon hade hört i Moabs land att HERREN hade sett till sitt
folk och givit det bröd. **7** Så begav hon sig, jämte sina
båda sonhustrur, från det ställe där hon hade vistats.
Men när de nu gingo sin väg fram, för att komma tillbaka
till Juda land, **8** sade Noomi till sina båda sonhustrur:
»Vänden om och gå hem igen, var och en till sin moder.
9 HERREN bevise godhet mot eder, såsom I haven
gjort mot de båda döda och mot mig. HERREN give
eder att I mån finna ro, var i sin mans hus.» Därefter
kysste hon dem. Men de brusto ut i gråt **10** och sade till
henne: »Nej, vi vilja följa med dig tillbaka till ditt folk.» **11**
Men Noomi svarade: »Vänden om, mina döttrar. Varför
skullen I gå med mig? Kan väl jag ännu en gång få
söner i mitt liv, vilka kunna bliva män åt eder? **12** Vänden
om, mina döttrar, och gån hem, ty jag är nu för gammal
att överlämna mig åt en man. Och om jag än kunde
tänka: 'Jag har ännu hopp', ja, om jag ock redan i natt
överlämnade mig åt en man och så verkligen födde
söner, **13** icke skullen I därför vänta, till dess att de hade
blivit fullvuxna, icke skullen I därför stänga eder inne och
förbliva utan män? Bort det, mina döttrar! Jag känner
redan bedrövelse nog för eder skull, eftersom HERRENS
hand så har drabbat mig.» **14** Då brusto de åter ut i gråt.
Och Orpa kysste sin svärmoder till avsked, men Rut
höll sig alltjämt intill henne. **15** Då sade hon: »Se, din
svägerska har vänt tillbaka till sitt folk och till sin gud;
vänd ock du tillbaka och följ din svägerska.» **16** Men
Rut svarade: »Sök icke intala mig att övergiva dig och
vända tillbaka ifrån dig. Ty dit du går vill ock jag gå, och
där du stannar vill ock jag stanna. Ditt folk är mitt folk,
och din Gud är min Gud. **17** Där du dör vill ock jag dö,
och där vill jag bliva begraven. HERREN straffe mig nu
och framgent, om något annat än döden kommer att
skilja mig från dig.» **18** Då hon nu såg att denna stod
fast i sitt beslut att gå med henne, upphörde hon att tala
därom med henne. **19** Så gingo de båda med varandra,
till dess att de kommo till Bet-Lehem. Och när de kommo
till Bet-Lehem, kom hela staden i rörelse för deras skull,
och kvinnorna sade: »Detta är ju Noomi!» **20** Men hon
sade till dem: »Kallen mig icke Noomi, utan kallen mig
Mara, ty den Allsmäktige har låtit mycken bedrövelse
komma över mig. **21** Rik drog jag härifrån, och tomhänt
har HERREN låtit mig komma tillbaka. Varför kallen I mig
då Noomi, när HERREN har vittnat emot mig, när den
Allsmäktige har låtit det gå mig så illa?» **22** Så kom då
Noomi tillbaka med sin sonhustru, moabitiskan Rut, i det
hon vände tillbaka från Moabs land. Och de kommo till
Bet-Lehem, när kornskörden begynte.

2 Men Noomi hade en frände på sin mans sida, en
rik man av Elimeleks släkt, vid namn Boas. **2** Och
moabitiskan Rut sade till Noomi: »Låt mig gå ut på åkern
och plocka ax efter någon inför vilkens ögon jag finner
nåd.» Hon svarade henne: »Ja, gå, min dotter.» **3** Då
gick hon åstad och kom till en åker och plockade där ax
efter skördemännen; och det hände sig så för henne att
åkerstycket tillhörde Boas, som var av Elimeleks släkt.
4 Och Boas kom just då dit från Bet-Lehem; och han
sade till skördemännen: »HERREN vare med eder.»
De svarade honom: »HERREN välsigne dig.» **5** Och
Boas frågade den bland tjänarna, som hade uppsikt över
skördemännen: »Vem tillhör den unga kvinnan där?» **6**
Tjänaren som hade uppsikt över skördemännen svarade
och sade: »Det är en moabitisk kvinna, den kvinna som
med Noomi har kommit hit från Moabs land. **7** Hon bad
att hon skulle få plocka och hopsamla ax bland kärvarna,
efter skördemännen; och så kom hon, och hon har hållit
på allt sedan i morse ända till denna stund, utom att hon
nyss har vilat något litet därinne.» **8** Då sade Boas till
Rut: »Hör, min dotter: du skall icke gå bort och plocka
ax på någon annan åker, ej heller gå härifrån, utan du
skall hålla dig till mina tjänarinnor här. **9** Se efter, var
skördemännen arbeta på åkern, och gå efter dem; jag
har förbjudit mina tjänare att göra dig något för när. Och
om du bliver törstig, så gå till kärlen och drick av det
som mina tjänare hämta.» **10** Då föll hon ned på sitt
ansikte och bugade sig mot jorden och sade till honom:
»Varför har jag funnit sådan nåd för dina ögon, att du
tager dig an mig, fastän jag är en främling?» **11** Boas
svarade och sade till henne: »För mig har blivit berättat
allt vad du har gjort mot din svärmoder efter din mans
död, huru du har övergivit din fader och din moder och
ditt fädernesland, och vandrat åstad till ett folk som du
förut icke kände. **12** HERREN vedergälle dig för vad
du har gjort; ja, må full lön tillfalla dig från HERREN,
Israels Gud, till vilken du har kommit, för att finna tillflykt
under hans vingar.» **13** Hon sade: »Så må jag då finna
nåd för dina ögon, min herre; ty du har tröstat mig och
talat vänligt med din tjänarinna, fastän jag icke är såsom
någon av dina tjänarinnor.» **14** Och när måltidsstunden
var inne, sade Boas till henne: »Kom hitfram och ät av
brödet och doppa ditt brödstycke i vinet.» Då satte hon
sig vid sidan av skördemännen; och han lade för henne

rostade ax, och hon åt och blev mätt och fick därtill över.
15 Och när hon därefter stod upp för att plocka ax, bjöd
Boas sina tjänare och sade: »Låten henne ock få plocka
ax mellan kärvarna, och förfördelen henne icke. 16 Ja, I
mån till och med draga ut strån ur knipporna åt henne
och låta dem ligga, så att hon får plocka upp dem, och
ingen må banna henne därför.» 17 Så plockade hon
ax på åkern ända till aftonen; och när hon klappade
ut det som hon hade plockat, var det vid pass en efa
korn. 18 Och hon tog sin börda och gick in i staden,
och hennes svärmoder fick se vad hon hade plockat.
Därefter tog hon fram och gav henne vad hon hade fått
över, sedan hon hade ätit sig mätt. 19 Då sade hennes
svärmoder till henne: »Var har du i dag plockat ax, och
var har du arbetat? Välsignad vare han som har tagit
sig an dig!» Då berättade hon för sin svärmoder hos
vem hon hade arbetat; hon sade: »Den man som jag i
dag har arbetat hos heter Boas.» 20 Då sade Noomi till
sin sonhustru: »Välsignad vare han av HERREN, därför
att han icke har undandragit sig att bevisa godhet både
mot de levande och mot de döda!» Och Noomi sade
ytterligare till henne: »Den mannen är vår nära frände,
en av våra bördemän.» 21 Moabitiskan Rut sade: »Han
sade ock till mig: 'Håll dig till mina tjänare, ända till dess
att de hava inbärgat hela min skörd.'» 22 Då sade Noomi
till sin sonhustru Rut: »Ja, det är bäst, min dotter, att du
går med hans tjänarinnor, så att man icke behandlar dig
illa, såsom det kunde ske på en annan åker.» 23 Så höll
hon sig då till Boas' tjänarinnor och plockade ax där, till
dess både korn- och veteskörden voro avslutade. Men
hon bodde hos sin svärmoder.

3 Och hennes svärmoder Noomi sade till henne: »Min
dotter, jag vill söka skaffa dig ro, för att det må gå
dig väl. 2 Så hör då: Boas, med vilkens tjänarinnor du
har varit tillsammans, är ju vår frände. Och just i natt
kastar han korn på sin tröskplats. 3 Så två dig nu och
smörj dig och kläd dig, och gå ned till tröskplatsen. Men
laga så, att mannen icke får se dig, förrän han har ätit
och druckit. 4 När han då lägger sig, så se efter, var
han lägger sig, och gå dit och lyft upp täcket vid hans
fötter och lägg dig där; han skall då själv säga dig vad
du bör göra.» 5 Hon svarade: »Allt vad du säger vill jag
göra.» 6 Och hon gick ned till tröskplatsen och gjorde
alldeles såsom hennes svärmoder hade bjudit henne. 7
Ty när Boas hade ätit och druckit, så att hans hjärta blev
glatt, och sedan han hade gått åstad och lagt sig invid
sädeshögen, kom hon oförmärkt och lyfte upp täcket
vid hans fötter och lade sig där. 8 Vid midnattstiden
blev mannen uppskrämd och böjde sig framåt och fick
då se en kvinna ligga vid hans fötter. 9 Och han sade:
»Vem är du?» Hon svarade: »Jag är Rut, din tjänarinna.
Bred ut din mantelflik över din tjänarinna, ty du är min
bördeman.» 10 Då sade han: »Välsignad vare du av
HERREN, min dotter! Du har nu givit ett större bevis på
din kärlek än förut, därigenom att du icke har lupit efter
unga män, vare sig fattiga eller rika. 11 Så frukta nu
icke, min dotter; allt vad du säger vill jag göra dig. Ty
allt folket i min stad vet att du är en rättskaffens kvinna.
12 Nu är det visserligen sant att jag är din bördeman;
men en annan bördeman finnes, som är närmare än
jag. 13 Stanna nu kvar i natt; om han i morgon vill taga
dig efter bördesrätt, gott, må han då göra det, så sant
HERREN lever. Ligg nu kvar ända till morgonen.» 14 Så
låg hon vid hans fötter ända till morgonen, men hon fick
stå upp, innan ännu någon kunde känna igen den andre;
ty han tänkte: »Det får icke bliva känt att kvinnan har
kommit hit till tröskplatsen.» 15 Och han sade: »Räck hit
manteln som du har på dig, och håll fram den.» Och hon
höll fram den. Då mätte han upp sex mått korn och gav
henne att bära; därefter gick hon in i staden. 16 Och när
hon kom till sin svärmoder, sade denna: »Huru har det
gått för dig, min dotter?» Då berättade hon för henne allt
vad mannen hade gjort mot henne; 17 och hon sade:
»Dessa sex mått korn gav han mig, i det han sade: 'Du
skall icke komma tomhänt hem till din svärmoder.'» 18
Då svarade hon: »Bida, min dotter, till dess du får se
huru saken avlöper; ty mannen skall icke giva sig till ro,
med mindre han i dag för saken till sitt slut.»

4 Och Boas hade gått upp till stadsporten och satt
sig där. Då hände sig att den bördeman som Boas
hade talat om gick där fram; då nämnde han honom
vid namn och sade: »Kom hit och sätt dig här.» Och
han kom och satte sig. 2 Därefter tog Boas till sig tio
män av de äldste i staden och sade: »Sätten eder här.»
Och de satte sig. 3 Sedan sade han till bördemannen:
»Det åkerstycke som tillhörde vår broder Elimelek har
Noomi sålt, hon som kom tillbaka från Moabs land. 4
Därefter tänkte jag att jag skulle underrätta dig därom
och säga: Köp det inför dem som här sitta och inför
mitt folks äldste. Om du vill taga det efter bördesrätt,
så säg mig det, så att jag får veta det, ty ingen annan
äger bördesrätt än du och, näst dig, jag själv.» Han
sade: »Jag vill taga det efter bördesrätt.» 5 Då sade
Boas: »När du köper åkern av Noomis hand, då köper
du den ock av moabitiskan Rut, den dödes hustru, med
skyldighet att uppväcka den dödes namn och fästa det
vid hans arvedel.» 6 Bördemannen svarade: »Då kan
jag icke begagna mig av min bördesrätt, ty jag skulle
därmed fördärva min egen arvedel. Börda du åt dig vad
jag skulle hava bördat, ty jag kan icke göra det.» 7 Men
när någon bördade något eller avtalade ett byte, var
det fordom sed i Israel att han, till stadfästelse av ett
sådant avtal, drog av sig sin sko och gav den åt den
andre; och detta gällde såsom ett vittnesbörd i Israel. 8
Så sade nu bördemannen till Boas: »Köp du det»; och
han drog därvid av sig sin sko. 9 Då sade Boas till de
äldste och till allt folket: »I ären i dag vittnen till att jag nu
har köpt av Noomis hand allt vad som har tillhört Kiljon

och Mahelon. **10** Därjämte har jag ock köpt moabitiskan
Rut, Mahelons hustru, till hustru åt mig, för att uppväcka
den dödes namn och fästa det vid hans arvedel, på det
att den dödes namn icke må bliva utrotat bland hans
bröder eller ur porten till hans stad. I ären i dag vittnen
härtill.» **11** Och allt folket i stadsporten, så ock de äldste,
svarade: »Ja, och HERREN låte den kvinna som nu går
in i ditt hus bliva lik Rakel och Lea, de båda som hava
byggt upp Israels hus. Och må du förkovra dig storligen i
Efrata och göra dig ett namn i Bet-Lehem. **12** Och blive
ditt hus såsom Peres' hus, hans som Tamar födde åt
Juda, genom de avkomlingar som HERREN skall giva
dig med denna unga kvinna.» **13** Så tog då Boas Rut
till sig, och hon blev hans hustru, och han gick in till
henne; och HERREN gav henne livsfrukt, och hon födde
en son. **14** Då sade kvinnorna till Noomi: »Lovad vare
HERREN, som i dag har så gjort, att det icke fattas dig
en bördeman som skall få ett namn i Israel! **15** Han skall
bliva dig en tröstare och en försörjare på din ålderdom;
ty din sonhustru, som har dig kär, har fött honom, hon
som är mer för dig än sju söner.» **16** Och Noomi tog
barnet och lade det i sin famn och blev dess sköterska.
17 Och grannkvinnorna sade: »Noomi har fått en son»;
och de gåvo honom namn, de kallade honom Obed.
Han blev fader till Isai, Davids fader. **18** Och detta är
Peres' släktregister: Peres födde Hesron; **19** Hesron
födde Ram; Ram födde Amminadab; **20** Amminadab
födde Naheson; Naheson födde Salma; **21** Salmon födde
Boas; Boas födde Obed; **22** Obed födde Isai, och Isai
födde David.

1 Samuelsboken

1 I Ramataim-Sofim, i Efraims bergsbygd, levde en
man som hette Elkana, son till Jeroham, son till Elihu,
son till Tohu, son till Suf, en efraimit. **2** Han hade två
hustrur; den ena hette Hanna, den andra Peninna. Och
Peninna hade barn, men Hanna var barnlös. **3** Den
mannen begav sig år efter år upp från sin stad för att
tillbedja och offra åt HERREN Sebaot i Silo, där Elis båda
söner, Hofni och Pinehas, då voro HERRENS präster. **4**
En dag offrade nu Elkana. Och han plägade giva sin
hustru Peninna och alla hennes söner och döttrar var sin
andel av offret; **5** men åt Hanna gav han då en dubbelt
så stor andel, ty han hade Hanna kär, fastän HERREN
hade gjort henne ofruktsam. **6** Men hennes medtävlerska
plägade, för att väcka hennes vrede, mycket retas med
henne, därför att HERREN hade gjort henne ofruktsam.
7 För vart år, så ofta hon hade kommit upp till HERRENS
hus, gjorde han på samma sätt, och den andra retades
då med henne på samma sätt. Och nu grät hon och åt
intet. **8** Då sade hennes man Elkana till henne: »Hanna,
varför gråter du? Varför äter du icke? Varför är du så
sorgsen? Är jag icke mer för dig än tio söner? **9** En gång
när de hade ätit och druckit i Silo hände sig, medan
prästen Eli satt på sin stol vid dörren till HERRENS
tempel, att Hanna stod upp **10** och i sin djupa bedrövelse
begynte bedja till HERREN under bitter gråt. **11** Och
hon gjorde ett löfte och sade: HERRE Sebaot, om du
vill se till din tjänarinnas lidande och tänka på mig och
icke förgäta din tjänarinna, utan giva din tjänarinna en
manlig avkomling, så vill jag giva denne åt HERREN för
hela hans liv, och ingen rakkniv skall komma på hans
huvud.» **12** När hon nu länge så bad inför HERREN och
Eli därvid gav akt på hennes mun **13** -- Hanna talade
nämligen i sitt hjärta; allenast hennes läppar rörde sig,
men hennes röst hördes icke -- då trodde Eli att hon
var drucken. **14** Därför sade Eli till henne: »Huru länge
skall du bete dig såsom en drucken? Laga så, att ruset
går av dig.» **15** Men Hanna svarade och sade: »Nej,
min herre, jag är en hårt prövad kvinna; vin och starka
drycker har jag icke druckit, men jag utgöt nu min själ för
HERREN. **16** Anse icke din tjänarinna för en ond kvinna,
ty det är mitt myckna bekymmer och min myckna sorg
som har drivit mig att tala ända till denna stund.» **17**
Då svarade Eli och sade: »Gå i frid. Israels Gud skall
giva dig vad du har utbett dig av honom.» **18** Hon sade:
»Låt din tjänarinna finna nåd för dina ögon.» Så gick
kvinnan sin väg och fick sig mat, och hon såg sedan icke
mer så sorgsen ut. **19** Bittida följande morgon, sedan
de hade tillbett inför HERREN, vände de tillbaka och
kommo hem igen till Rama. Och Elkana kände sin hustru
Hanna, och HERREN tänkte på henne, **20** Och Hanna
blev havande och födde en son, när tiden hade gått
om; denne gav hon namnet Samuel, »ty», sade hon,
»av HERREN har jag utbett mig honom.» **21** När sedan
mannen Elkana med hela sitt hus begav sig upp för att
offra åt HERREN sitt årliga slaktoffer och sitt löftesoffer,
22 gick Hanna icke med ditupp, utan sade till sin man:
»Jag vill vänta, till dess att gossen har blivit avvand, då
skall jag föra honom med mig, för att han må ställas
fram inför HERRENS ansikte och sedan stanna där för
alltid.» **23** Hennes man Elkana sade till henne: »Gör vad
du finner för gott; stanna, till dess du har avvant honom;
må HERREN allenast uppfylla sitt ord.» Så stannade
då hustrun hemma och gav sin son di, till dess hon
skulle avvänja honom. **24** Men sedan hon hade avvant
honom, tog hon honom med sig ditupp, jämte tre tjurar,
en efa mjöl och en vinlägel; så förde hon honom in i
HERRENS hus i Silo. Men gossen var ännu helt ung.
25 Och de slaktade tjuren och förde så gossen fram
till Eli. **26** Och hon sade: »Hör mig, min herre; så sant
du lever, min herre, jag är den kvinna som stod här
bredvid dig och bad till HERREN. **27** Om denne gosse
bad jag; nu har HERREN givit mig vad jag utbad mig av
honom. **28** Därför vill ock jag nu giva honom tillbaka
åt HERREN; så länge han lever, skall han vara given
åt HERREN.» Och de tillbådo där HERREN. Namnet
Samuel är sammansatt av två hebreiska ord som betyda
höra och Gud. Se Avvänja i Ordförkl.

2 Och Hanna bad och sade: »Mitt hjärta fröjdar sig i
HERREN; mitt horn är upphöjt genom HERREN. Min
mun är vitt upplåten mot mina fiender; ty jag gläder mig
över din frälsning. **2** Ingen är helig såsom HERREN ty
ingen finnes förutom dig; ingen klippa är såsom vår Gud.
3 Fören icke beständigt så mycket högmodigt tal; vad
fräckt är gånge icke ut ur eder mun. Ty HERREN är en
Gud som vet allt, och hos honom vägas gärningarna. **4**
Hjältarnas bågar äro sönderbrutna, men de stapplande
omgjorda sig med kraft. **5** De som voro mätta måste taga
lega för bröd, men de som ledo hunger hungra icke mer.
Ja, den ofruktsamma föder sju barn, men den moder
som fick många barn vissnar bort. **6** HERREN dödar och
gör levande, han för ned i dödsriket och upp därifrån.
(Sheol h7585) **7** HERREN gör fattig, han gör ock rik; han
ödmjukar, men han upphöjer ock. **8** Han upprättar den
ringe ur stoftet, ur dyn lyfter han den fattige upp, ty
han vill låta dem sitta bredvid furstar, och en härlig tron
giver han dem till arvedel. Ty jordens grundfästen äro
HERRENS, och jordkretsen har han ställt på dem. **9**
Sina frommas fötter bevarar han, men de ogudaktiga
förgöras i mörkret, ty ingen förmår något genom egen
kraft. **10** De som strida mot HERREN bliva krossade,
ovan dem dundrar han i himmelen; ja, HERREN dömer
jordens ändar. Men han giver makt åt sin konung, han
upphöjer sin smordes horn. **11** Och Elkana gick hem igen
till Rama; gossen däremot gjorde tjänst inför HERREN
under prästen Eli. **12** Men Elis söner voro onda män, de
ville icke veta av HERREN. **13** På följande sätt plägade

nämligen prästerna gå till väga med folket: så ofta någon
offrade ett slaktoffer, kom prästens tjänare, medan köttet
koktes, och hade en treuddig gaffel i sin hand; 14 den
stack han ned i kitteln eller pannan eller krukan eller
grytan, och allt vad han så fick upp med gaffeln, det tog
prästen. Så gjorde de mot alla israeliter som kommo dit
till Silo. 15 Ja, till och med innan man hade förbränt det
feta, kom prästens tjänare och sade till den som offrade:
»Giv hit kött, så att jag kan steka det åt prästen, ty han
vill icke hava kokt kött av dig, utan rått.» 16 Om då
mannen svarade honom: »Först skall man nu förbränna
det feta; tag sedan vad dig lyster», så sade han: »Nej,
nu strax skall du lämna det, eljest tager jag det med
våld.» 17 Och de unga männens synd var så mycket
större inför HERREN som folket därigenom lärde sig att
förakta HERRENS offer. 18 Men Samuel gjorde tjänst
inför HERRENS ansikte, och var redan såsom gosse
iklädd linne-efod. 19 Därtill plägade hans moder vart år
göra åt honom en liten kåpa, som hon hade med sig till
honom, när hon jämte sin man begav sig upp för att
offra det årliga slaktoffret. 20 Då plägade Eli välsigna
Elkana jämte hans hustru och säga: »HERREN skänke
dig ytterligare avkomma med denna kvinna, i stället för
den som hon utbad sig genom sin bön till HERREN.»
Och så gingo de hem igen. 21 Och HERREN såg till
Hanna, och hon blev havande och födde tre söner och
två döttrar. Men gossen Samuel växte upp i HERRENS
hus. 22 Då nu Eli, som var mycket gammal, fick höra
allt vad hans söner gjorde mot hela Israel, och att de
lågo hos de kvinnor som hade tjänstgöring vid ingången
till uppenbarelsetältet, 23 sade han till dem: »Varför
gören I sådant, allt detta onda som jag hör allt folket
här tala om eder? 24 Icke så, mina söner! Det rykte jag
hör vara gängse bland HERRENS folk är icke gott. 25
Om en människa försyndar sig mot en annan, så kan
Gud medla för henne; men om en människa försyndar
sig mot HERREN, vem kan då göra sig till medlare för
henne?» Men de lyssnade icke till sin faders ord, ty
HERREN ville döda dem. 26 Gossen Samuel däremot
växte till i ålder och välbehag både för HERREN och för
människor. 27 Och en gudsman kom till Eli och sade till
honom: »Så säger HERREN: Har jag icke uppenbarat
mig för din faders hus, när de ännu voro i Egypten och
tjänade Faraos hus? 28 Och har jag icke utvalt honom
bland alla Israels stammar till präst åt mig, till att offra på
mitt altare och antända rökelse och bära efod inför mitt
ansikte? Och gav jag icke åt din faders hus Israels barns
alla eldsoffer? 29 Varför förtrampen I då de slaktoffer
och spisoffer som jag har påbjudit i min boning? Och
huru kan du ära dina söner mer än mig, så att I göden
eder med det bästa av var offergåva som mitt folk Israel
bär fram? 30 Därför säger HERREN, Israels Gud: Väl
har jag sagt att ditt och din faders hus skulle få göra
tjänst inför mig evärdligen. Men nu säger HERREN: Bort
det! Ty dem som ära mig vill jag ock ära, men de som
förakta mig skola komma på skam. 31 Se, dagar skola
komma, då jag skall avhugga din arm och din faders hus'
arm, så att ingen skall bliva gammal i ditt hus. 32 Och
du skall få se min boning lida nöd, trots allt det goda
som vederfares Israel. Och ingen skall någonsin bliva
gammal i ditt eget hus. 33 Dock vill jag icke från mitt
altare utrota var man av din släkt, så att jag kommer
dina ögon att förtvina och din själ att försmäkta; men alla
som växa upp i ditt hus skola dö, när de hava hunnit till
manlig ålder. 34 Och tecknet härtill skall för dig vara det
som skall övergå dina båda söner Hofni och Pinehas: på
en och samma dag skola de båda dö. 35 Men jag skall
låta en präst uppstå åt mig, som bliver beståndande, en
som gör efter vad i mitt hjärta och min själ är; åt honom
skall jag bygga ett hus som bliver beståndande, och han
skall göra tjänst inför min smorde beständigt. 36 Och var
och en som bliver kvar av ditt hus skall komma och falla
ned för honom, för att få en silverpenning eller en kaka
bröd; han skall säga: 'Anställ mig vid någon prästsyssla,
så att jag får en bit bröd att äta.'»

3 Så gjorde nu den unge Samuel tjänst inför HERREN
under Eli. Och HERRENS ord var sällsynt på den
tiden, profetsyner voro icke vanliga. 2 Då nu en gång
Eli, vilkens ögon hade begynt att bliva skumma, så att
han icke kunde se, låg och sov på sin plats, 3 innan
ännu Guds lampa hade slocknat, och medan också
Samuel låg och sov, då hände sig i HERRENS tempel,
där Guds ark stod, 4 att HERREN ropade på Samuel.
Denne svarade: »Här är jag.» 5 Därefter skyndade han
till Eli och sade: »Här är jag; du ropade ju på mig.»
Men han svarade: »Jag har icke ropat; gå tillbaka och
lägg dig.» Och han gick och lade sig. 6 Men HERREN
ropade ännu en gång på Samuel; och Samuel stod upp
och gick till Eli och sade: »Här är jag; du ropade ju på
mig.» Men han svarade: »Jag har icke ropat, min son;
gå tillbaka och lägg dig.» 7 Samuel hade nämligen ännu
icke lärt att känna igen HERREN, och ännu hade icke
något HERRENS ord blivit uppenbarat för honom. 8 Men
HERREN ropade åter på Samuel, för tredje gången; och
han stod upp och gick till Eli och sade: »Här är jag; du
ropade ju på mig. Då förstod Eli att det var HERREN
som ropade på ynglingen. 9 Därför sade Eli till Samuel:
»Gå och lägg dig; och om han vidare ropar på dig, så
säg: 'Tala, HERRE; din tjänare hör.» Och Samuel gick
och lade sig på sin plats. 10 Då kom HERREN och
ställde sig där och ropade såsom de förra gångerna:
»Samuel! Samuel!» Samuel svarade: »Tala, din tjänare
hör.» 11 Då sade HERREN till Samuel: »Se, jag skall
i Israel göra något som kommer att genljuda i båda
öronen på var och en som får höra det. 12 På den dagen
skall jag låta komma över Eli allt vad jag har uttalat över
hans hus, det första till det sista. 13 Ty jag har förkunnat
för honom att jag skall vara domare över hans hus till

evig tid, därför att han har syndat, i det han visste huru
hans söner drogo förbannelse över sig och dock icke
höll dem tillbaka. 14 Därför har jag ock med ed betygat
om Elis hus: Sannerligen, Elis hus' missgärning skall
icke någonsin kunna försonas, vare sig med slaktoffer
eller med någon annat offergåva.» 15 Och Samuel låg
kvar ända tills morgonen, då han öppnade dörrarna till
HERRENS hus. Och Samuel fruktade för att omtala
synen for Eli. 16 Men Eli ropade på Samuel och sade:
»Samuel, min son!» Denne svarade: »Här är jag.» 17
Han sade: »Vad var det han talade till dig? Dölj det icke
för mig. Gud straffe dig nu och framgent, om du döljer
for mig något enda ord av det han talade till dig.» 18 Då
omtalade Samuel för honom alltsammans och dolde intet
för honom. Och han sade: »Han är HERREN; han göre
vad honom täckes.» 19 Men Samuel växte upp, och
HERREN var med honom och lät intet av allt vad han
hade talat falla till jorden. 20 Och hela Israel, från Dan
ända till Beer-Seba, förstod att Samuel var betrodd att
vara HERRENS profet. 21 Och HERREN fortfor att låta
se sig i Silo; ty HERREN uppenbarade sig för Samuel i
Silo genom HERRENS ord. Och Samuels ord kom till
hela Israel.

4 Och Israel drog ut till strid mot filistéerna och lägrade
sig vid Eben-Haeser, under det filistéerna hade lägrat
sig vid Afek. 2 Filistéerna ställde då upp sig i slagordning
mot Israel, och striden utbredde sig, och israeliterna
blevo slagna av filistéerna; dessa nedgjorde på slagfältet
vid pass fyra tusen man. 3 När folket kom tillbaka till
lägret sade de äldste i Israel: »Varför har HERREN i
dag låtit oss bliva slagna av filistéerna? Låt oss hämta
hit till oss från Silo HERRENS förbundsark, för att den
må komma och vara ibland oss och frälsa oss från våra
fienders hand.» 4 Så sände då folket till Silo, och de
buro därifrån HERREN Sebaots förbundsark, hans som
tronar på keruberna; och Elis båda söner, Hofni och
Pinehas, följde därvid med Guds förbundsark. 5 Då nu
HERRENS förbundsark kom in i lägret, hov hela Israel
upp ett stort jubelrop, så att det dånade i marken. 6 När
då filistéerna hörde jubelropet, sade de: »Vad betyder
detta stora jubelrop i hebréernas läger?» Och de fingo
veta att HERRENS ark hade kommit in i lägret. 7 Då
blevo filistéerna förskräckta, ty de tänkte: »Gud har
kommit in i lägret.» Och de sade: »Ve oss! Något sådant
har förut icke hänt. 8 Ve oss! Vem kan rädda oss från
denne väldige Guds hand? Det var denne Gud som slog
egyptierna med alla slags plågor i öknen. 9 Men fatten
dock mod och varen män, I filistéer, så att I icke bliven
trälar åt hebréerna, såsom de hava varit trälar åt eder.
Ja, varen män och striden.» 10 Så stridde nu filistéerna,
och israeliterna blevo slagna och flydde var och en till
sin hydda, och nederlaget blev mycket stort: av Israel
föllo trettio tusen man fotfolk. 11 Därtill blev Guds ark
tagen, och Elis båda söner, Hofni och Pinehas, blevo
dödade. 12 Och en benjaminit sprang från slagfältet
och kom till Silo samma dag, med sönderrivna kläder
och med jord på sitt huvud. 13 Och när han kom dit,
satt Eli på sin stol vid sidan av vägen och såg utåt, ty
hans hjärta bävade av oro för Guds ark. Då nu mannen
kom in i staden med budskapet, höjde hela staden upp
klagorop. 14 Och när Eli hörde klagoropet, sade han:
»Vad betyder detta larm?» Då kom mannen skyndsamt
dit och berättade det för Eli. 15 Men Eli var nittioåtta
år gammal och hans ögon voro starrblinda, så att han
icke kunde se. 16 Och mannen sade till Eli: »Jag är
den som har kommit från slagfältet; jag har i dag flytt
ifrån slagfältet.» Då sade han: »Huru har det gått, min
son?» 17 Budbäraren svarade och sade: »Israel har flytt
för filistéerna, mycket folk har också stupat; dina båda
söner, Hofni och Pinehas, äro ock döda, och därtill har
Guds ark blivit tagen.» 18 När han nämnde om Guds
ark, föll Eli baklänges av stolen vid sidan av porten och
bröt nacken av sig och dog; ty mannen var gammal
och tung. Han hade då varit domare i Israel i fyrtio år.
19 Och när hans sonhustru, Pinehas' hustru, som var
havande och nära att föda, fick höra ryktet om att Guds
ark var tagen, och att hennes svärfader och hennes
man voro döda, sjönk hon ned och födde sitt barn, ty
födslovåndorna kommo över henne. 20 Och när hon då
höll på att dö, sade kvinnorna som stodo omkring henne:
»Frukta icke; du har fött en son.» Men hon svarade intet
och aktade icke därpå. 21 Och hon kallade gossen I-
Kabod, och sade: »Härligheten är borta från Israel.»
Därmed syftade hon på att Guds ark var tagen, så ock på
sin svärfader och sin man. 22 Hon sade: »Härligheten är
borta från Israel», eftersom Guds ark var tagen. Namnet
kan översättas med utan härlighet

5 När filistéerna hade tagit Guds ark, förde de den
från Eben-Haeser till Asdod. 2 Där togo filistéerna
Guds ark och förde in den i Dagons tempel och ställde
den bredvid Dagon. 3 Men när asdoditerna bittida
dagen därefter kommo dit, fingo de se Dagon ligga
framstupa på jorden framför HERRENS ark. Då togo
de Dagon och satte honom upp igen på hans plats. 4
Men när de dagen därefter åter kommo dit bittida om
morgonen, fingo de ånyo se Dagon ligga framstupa på
jorden framför HERRENS ark; och Dagons huvud och
hans båda händer lågo avslagna på tröskeln, allenast
fiskdelen satt kvar på honom. 5 I Asdod trampar därför
ännu i dag ingen på Dagons tröskel, varken någon av
Dagons präster, ej heller någon annan som går in i
Dagons tempel. 6 Och HERRENS hand var tung över
asdoditerna; han anställde förödelse bland dem, i det
han slog dem med bölder, såväl i Asdod som inom
tillhörande områden. 7 Då nu invånarna i Asdod sågo att
så skedde, sade de: »Israels Guds ark får icke stanna
hos oss, ty hans hand vilar hårt på oss och på vår gud
Dagon.» 8 Och de sände bud och läto församla till sig

alla filistéernas hövdingar och sade: »Vad skola vi göra
med Israels Guds ark?» De svarade: »Israels Guds
ark må flyttas till Gat.» Då flyttade de Israels Guds ark
dit. 9 Men sedan de hade flyttat den dit, kom genom
HERRENS hand en mycket stor förvirring i staden; han
slog invånarna i staden, både små och stora, så att
bölder slogo upp på dem. 10 Då sände de Guds ark
till Ekron. Men när Guds ark kom till Ekron, ropade
ekroniterna: »De hava flyttat Israels Guds ark till oss
för att döda oss och vårt folk.» 11 Och de sände bud
och läto för samla alla filistéernas hövdingar och sade:
»Sänden bort Israels Guds ark, så att den får komma
tillbaka till sin plats igen och icke dödar oss och vårt
folk.» Ty en dödlig förvirring hade uppstått i hela staden;
Guds hand låg mycket tung på den. 12 De av invånarna
som icke dogo blevo slagna med bölder; och ropet från
staden steg upp mot himmelen. Se Dagon i Ordförkl.

6 Sedan nu HERRENS ark hade varit i filistéernas land
i sju månader, 2 tillkallade filistéerna sina präster och
spåmän och sade: »Vad skola vi göra med HERRENS
ark? Låten oss veta på vilket sätt vi skola sända den
till dess plats igen.» 3 De svarade: »Om I viljen sända
bort Israels Guds ark, skolen I icke sända bort den utan
skänker; I måsten giva åt honom ett skuldoffer. Då skolen
I bliva botade, och det skall då också bliva eder kunnigt
varför hans hand icke drager sig tillbaka från eder.» 4
Då frågade de: »Vad för ett skuldoffer skola vi giva åt
honom?» De svarade: »Fem bölder av guld och fem
jordråttor av guld, lika många som filistéernas hövdingar;
ty en och samma hemsökelse har träffat alla, också edra
hövdingar. 5 I skolen göra avbildningar av edra bölder
och avbildningar av jordråttorna som fördärva edert land;
given så ära åt Israels Gud. Kanhända tager han då
bort sin tunga hand från eder, så ock från eder gud och
från edert land. 6 Varför tillsluten I edra hjärtan, såsom
egyptierna och Farao tillslöto sina hjärtan? Måste icke
dessa, sedan han hade utfört stora gärningar bland dem,
släppa israeliterna, så att de fingo gå? 7 Så gören eder
nu en ny vagn, och tagen två kor som giva di, och som
icke hava burit något ok, och spännen korna för vagnen,
men skiljen deras kalvar ifrån dem och låten dem stanna
hemma. 8 Tagen så HERRENS ark och sätten den på
vagnen, och läggen de gyllene klenoder I given honom
såsom skuldoffer ned i ett skrin vid sidan av den, och
låten den så gå åstad. 9 Sedan skolen I se efter: om
den tager vägen till sitt land, upp mot Bet-Semes, så
var det han som gjorde oss allt detta stora onda; men
om så icke sker, då veta vi att det icke var hans hand
som hemsökte oss. Detta har då träffat oss allenast av
en händelse.» 10 Männen gjorde så; de togo två kor
som gåvo di och spände dem för vagnen; men deras
kalvar behöllo de hemma. 11 Och de satte HERRENS
ark på vagnen, därtill ock skrinet med jordråttorna av
guld och med avbildningarna av svulsterna. 12 Och
korna gingo raka vägen fram åt Bet-Semes till; de höllo
alltjämt samma stråt och gingo där råmande, utan att
vika av vare sig till höger eller till vänster. Och filistéernas
hövdingar gingo efter dem ända till Bet-Semes' område.
13 Men betsemesiterna höllo på med veteskörd i dalen.
När de nu lyfte upp sina ögon, fingo de se arken; och de
blevo glada, då de sågo den. 14 Men när vagnen kom till
betsemesiten Josuas åker, stannade den där; och där
låg en stor sten. Då höggo de sönder trävirket på vagnen
och offrade korna till brännoffer åt HERREN. 15 Leviterna
hade nämligen lyft ned HERRENS ark jämte skrinet
som stod därbredvid, det vari de gyllene klenoderna
funnos, och hade satt detta på den stora stenen. Sedan
offrade invånarna i Bet-Semes på den dagen brännoffer
och slaktoffer åt HERREN. 16 Och när filistéernas fem
hövdingar hade sett detta, vände de samma dag tillbaka
till Ekron. 17 De svulster av guld som filistéerna gåvo
såsom skuldoffer åt HERREN utgjorde: för Asdod en, för
Gasa en, för Askelon en, för Gat en, för Ekron en. 18
Men jordråttorna av guld voro lika många som filistéernas
alla städer under de fem hövdingarna, varvid medräknas
både befästa städer och landsbygdens byar, intill den
stora Sorgestenen, på vilken de satte ned HERRENS
ark, och som finnes kvar ännu i dag, på betsemesiten
Josuas åker. 19 Av invånarna i Bet-Semes blevo ock
många slagna, därför att de hade sett på HERRENS ark;
han slog sjuttio man bland folket, femtio tusen man. Och
folket sörjde däröver att HERREN hade slagit så många
bland folket. 20 Och invånarna i Bet-Semes sade: »Vem
kan bestå inför HERREN, denne helige Gud? Och till
vem skall han draga bort ifrån oss?» 21 Och de skickade
sändebud till dem som bodde i Kirjat-Jearim och läto
säga: »Filistéerna hava sänt tillbaka HERRENS ark;
kommen hitned och hämten den upp till eder.

7 Då kommo Kirjat-Jearims män och hämtade
HERRENS ark ditupp och förde den in i Abinadabs
hus på höjden. Och hans son Eleasar helgade de till
att hava vården om HERRENS ark. 2 Och från den
dag då arken fick sin plats i Kirjat-Jearim förflöt en lång
tid: tjugu år förgingo; och hela Israels hus suckade nu
efter HERREN. 3 Men Samuel sade till hela Israels hus:
»Om I av allt edert hjärta viljen vända om till HERREN,
så skaffen bort ifrån eder de främmande gudarna och
Astarterna, och rikten edra hjärtan till HERREN och
tjänen honom allena, så skall han rädda eder ifrån
filistéernas hand.» 4 Då skaffade Israels barn bort
Baalerna och Astarterna och tjänade HERREN allena. 5
Och Samuel sade: »Församlen hela Israel i Mispa, så vill
jag där bedja till HERREN för eder.» 6 Då församlade de
sig i Mispa och öste upp vatten och göto ut det inför
HERREN och fastade den dagen; och de sade där: »Vi
hava syndat mot HERREN.» Och Samuel dömde Israels
barn i Mispa. 7 Men när filistéerna hörde att Israels barn
hade församlat sig i Mispa, drogo filistéernas hövdingar

ditupp mot Israel. Då Israels barn hörde detta, blevo de förskräckta för filistéerna. **8** Och Israels barn sade till Samuel: »Hör icke upp att ropa för oss till HERREN, vår Gud, att han må frälsa oss ifrån filistéernas hand.» **9** Då tog Samuel ett dilamm och offrade det såsom ett heloffer, till brännoffer åt HERREN; och Samuel ropade till HERREN för Israel, och HERREN bönhörde honom. **10** Under det att Samuel offrade brännoffret, ryckte nämligen filistéerna fram till strid mot Israel; men HERREN lät ett starkt tordön dundra över filistéerna på den dagen och förvirrade dem, så att de blevo slagna av Israel. **11** Och Israels män drogo ut från Mispa och förföljde filistéerna och nedgjorde dem, under det att de förföljde dem ända till trakten nedanför Bet-Kar. **12** Då tog Samuel en sten och reste den mellan Mispa och Sen och gav den namnet Eben-Haeser, i det han sade: »Allt härintill har HERREN hjälpt oss.» **13** Så blevo filistéerna kuvade och kommo icke mer in i Israels land Och HERRENS hand var emot filistéerna, så länge Samuel levde. **14** Och de städer som filistéerna hade tagit från Israel kommo tillbaka till Israel, allasammans, från Ekron ända till Gat; och det tillhörande området tog Israel också igen ifrån filistéerna. Och mellan Israel och amoréerna blev fred. **15** Och Samuel var domare i Israel, så länge han levde. **16** Vart år färdades han omkring till Betel, Gilgal och Mispa; och han dömde Israel på alla dessa platser. **17** Sedan plägade han vända tillbaka till Rama, ty där var hans hem, och där dömde han eljest Israel där byggde han ock ett altare åt HERREN. D. ä. hjälpstenen.

8 Men när Samuel blev gammal, satte han sina söner till domare över Israel **2** Hans förstfödde son hette Joel, och hans andre son Abia; de hade sitt domarsäte i Beer-Seba. **3** Men hans söner vandrade icke på hans väg, utan veko av därifrån och sökte orätt vinning; de togo mutor och vrängde rätten. **4** Då församlade sig alla de äldste i Israel och kommo till Samuel i Rama. **5** Och de sade till honom: »Du är ju nu gammal, och dina söner vandra icke på dina vägar. Så sätt nu en konung över oss till att döma oss, såsom alla andra folk hava.» **6** Men det misshagade Samuel, detta att de sade då: »Giv oss en konung, for att han må döma oss.» Och Samuel bad till HERREN. **7** Då sade HERREN till Samuel: »Lyssna till folkets ord, och gör allt vad de begära av dig; ty det är icke dig de hava förkastat, nej, mig hava de förkastat, i det de icke vilja att jag skall vara konung över dem. **8** Såsom de alltid hava gjort, från den dag då jag förde dem upp ur Egypten ända till denna dag, i det att de hava övergivit mig och tjänat andra gudar, så göra de nu ock mot dig. **9** Så lyssna nu till deras ord. Dock må du högtidligt varna dem och förkunna för dem den konungs rätt, som kommer att regera över dem.» **10** Och Samuel sade till folket, som hade begärt en konung av honom, allt vad HERREN hade talat. **11** Han sade: »Detta bliver den konungs rätt, som kommer att regera över eder: Edra söner skall han taga och skall sätta dem på sina vagnar och hästar, till sin tjänst, eller ock skola de nödgas löpa framför hans vagnar. **12** Andra av dem skall han taga och sätta till sina över- och underhövitsmän, och andra skola nödgas plöja hans åkerjord och inbärga hans skörd och förfärdiga hans krigsredskap och hans vagnsredskap. **13** Edra döttrar skall han taga till salvoberederskor, kokerskor och bagerskor. **14** Edra bästa åkrar, vingårdar och olivplanteringar skall han taga och skall giva dem åt sina tjänare; **15** och han skall taga tionde av edra sädesfält och edra vingårdar och giva åt sina hovmän och tjänare. **16** Därtill skall han taga edra tjänare och edra tjänarinnor och edra bästa ynglingar, så ock edra åsnor, och bruka dem för sitt behov. **17** Av eder småboskap skall han taga tionde, och I skolen vara hans trälar. **18** När I då ropen om hjälp för den konungs skull som I själva haven utvalt åt eder, då skall HERREN icke svara eder. **19** Men folket ville icke lyssna till Samuels ord, utan sade: »Nej, en konung måste vi hava över oss.» **20** Vi vilja bliva lika alla andra folk; vi vilja hava en konung som dömer oss, och som drager ut i spetsen för oss till att föra våra krig.» **21** Då nu Samuel hörde allt detta som folket sade, framförde han det till HERREN. **22** Men HERREN sade till Samuel: »Lyssna till deras ord, och sätt en konung över dem.» Då sade Samuel till Israels män: »Gån hem, var och en till sin stad.»

9 I Benjamin levde en man som hette Kis, son till Abiel, son till Seror, son till Bekorat, son till Afia, son till en benjaminit; och han var en rik man. **2** Han hade en son som hette Saul, en ståtlig och fager man; bland Israels barn fanns ingen man som var fagrare än han; han var huvudet högre än allt folket. **3** Nu hade Kis', Sauls faders, åsninnor kommit bort för honom; därför sade Kis till sin son Saul: »Tag med dig en av tjänarna och stå upp och gå åstad och sök efter åsninnorna.» **4** Då gick han genom Efraims bergsbygd och därefter genom Salisalandet; men de funno dem icke. Så gingo de genom Saalimslandet, men där voro de icke; sedan gick han genom Benjamins land, men de funno dem icke heller där. **5** När de så hade kommit in i Sufs land, sade Saul till tjänaren som han hade med sig: »Kom, låt oss gå hem igen; min fader kunde eljest, stället för att tänka på åsninnorna, bliva orolig för vår skull.» **6** Men han svarade honom: »Se, i denna stad finnes en gudsman; han är en ansedd man; allt vad han säger, det sker. Låt oss nu gå dit; måhända kan han säga oss något om den färd vi hava företagit oss.» **7** Då sade Saul till sin tjänare: »Men om vi gå dit, vad skola vi då taga med oss åt mannen? Brödet är ju slut i våra ränslar, och vi hava icke heller någon annan gåva att taga med oss åt gudsmannen. Eller vad hava vi väl?» **8** Tjänaren

svarade Saul ännu en gång och sade: »Se, här har jag i
min ägo en fjärdedels sikel silver; den vill jag giva åt
gudsmannen, för att han må säga oss vilken väg vi böra
gå.» 9 (Fordom sade man så i Israel, när man gick
för att fråga Gud: »Kom, låt oss gå till siaren.» Ty den
som man nu kallar profet kallade man fordom siare.)
10 Saul sade till sin tjänare: »Ditt förslag är gott; kom,
låt oss gå.» Så gingo de till staden där gudsmannen
fanns. 11 När de nu gingo uppför höjden där staden
låg, träffade de några flickor som hade gått ut för att
hämta vatten; dem frågade de: »Är siaren här?» 12 De
svarade dem och sade: »Ja, helt nära. Skynda dig nu, ty
han har i dag kommit till staden; folket firar nämligen
i dag en offerfest på offerhöjden. 13 Om I nu gån in i
staden, träffen I honom, innan han går upp på höjden till
måltiden, ty folket äter icke, förrän han kommer. Han
skall välsigna offret; först sedan begynna de inbjudna
att äta. Gån därför nu ditupp, ty just nu kunnen I träffa
honom.» 14 Så gingo de upp till staden. Och just när de
kommo in i staden, mötte de Samuel, som var stadd
på väg upp till offerhöjden. 15 Men dagen innan Saul
kom hade HERREN uppenbarat för Samuel och sagt:
16 »I morgon vid denna tid skall jag sända till dig en
man från Benjamins land, och honom skall du smörja till
furste över mitt folk Israel; han skall frälsa mitt folk ifrån
filistéernas hand. Ty jag har sett till mitt folk, eftersom
deras rop har kommit till mig.» 17 När nu Samuel fick se
Saul, gav HERREN honom den uppenbarelsen: »Se
där är den man om vilken jag sade till dig: Denne skall
styra mitt folk.» 18 Men Saul gick fram till Samuel i
porten och sade: »Säg mig var siaren bor.» 19 Samuel
svarade Saul och sade: »Jag är siaren. Gå före mig
upp på offerhöjden, ty I skolen äta där med mig i dag.
Men i morgon vill jag låta dig gå; och om allt vad du har
på hjärtat vill jag giva dig besked. 20 Och vad angår
åsninnorna, som nu i tre dagar hava varit borta för dig,
skall du icke bekymra dig för dem, ty de äro återfunna.
Vem tillhör för övrigt allt vad härligt är i Israel, om icke
dig och hela din faders hus?» 21 Saul svarade och
sade: »Jag är ju en benjaminit, från en av de minsta
stammarna i Israel, och min släkt är ju den ringaste bland
alla släkter i Benjamins stammar. Varför talar du då till
mig på det sättet?» 22 Men Samuel tog Saul och hans
tjänare och förde dem upp i salen och gav dem plats
överst bland de inbjudna, vilka voro vid pass trettio män.
23 Och Samuel sade till kocken: »Giv hit det stycke som
jag gav dig, och som jag sade att du skulle förvara hos
dig.» 24 Då tog kocken fram lårstycket med vad därtill
hörde, och satte det fram för Saul; och Samuel sade:
»Se, här sättes nu fram för dig det som har blivit sparat;
ät därav. Ty just för denna stund blev det undanlagt åt
dig, då när jag sade att jag hade inbjudit folket.» Så åt
Saul den dagen med Samuel. 25 Därefter gingo de ned
från offerhöjden och in i staden. Sedan samtalade han
med Saul uppe på taket. 26 Men bittida följande dag, när
morgonrodnaden gick upp, ropade Samuel uppåt taket
till Saul och sade: »Stå upp, så vill jag ledsaga dig till
vägs.» Då stod Saul upp, och de gingo båda åstad, han
och Samuel. 27 När de så voro på väg ned mot ändan
av staden, sade Samuel till Saul: »Säg till tjänaren att
han skall gå före oss» -- och han fick gå -- »men du själv
må nu stanna här, så vill jag låta dig höra vad Gud har
talat.»

10 Och Samuel tog sin oljeflaska och göt olja på hans
huvud och kysste honom och sade: »Se, HERREN
har smort dig till furste över sin arvedel. 2 När du nu
går ifrån mig, skall du invid Rakels grav, vid Benjamins
gräns, vid Selsa, träffa två män; dessa skola säga till dig:
'Åsninnorna som du gick åstad att söka äro återfunna;
din fader tänker därför icke mer på åsninnorna, men
han är orolig för eder skull och säger: Vad skall jag göra
för att finna min son?' 3 Och när du har gått därifrån
ett stycke fram och kommit till Tabors terebint skall du
där möta tre män som äro på väg upp till Gud i Betel.
En bär tre killingar, en bär tre brödkakor, och en bär
en vinlägel. 4 Dessa skola hälsa dig och giva dig två
bröd, och du skall taga emot vad de giva. 5 Sedan
kommer du till Guds Gibea, där filistéernas fogdar äro.
Och när du kommer dit in i staden, skall du träffa på
en skara profeter, som komma ned från offerhöjden
där, med psaltare, puka, flöjt och harpa före sig, under
det att de själva äro i profetisk hänryckning. 6 Och
HERRENS Ande skall komma över dig, så att också du
fattas av hänryckning likasom de; och du skall då bliva
förvandlad till en annan människa. 7 När du nu ser att
dessa tecken inträffa, då må du göra vad tillfället giver
vid handen, ty Gud är med dig. 8 Sedan må du gå ned
före mig till Gilgal, så skall jag komma ditned till dig,
för att offra brännoffer och tackoffer; sju dagar skall du
vänta till dess jag kommer till dig och förkunnar för dig
vad du skall göra. 9 I det han nu vände sig om för att
gå ifrån Samuel, förvandlade Gud hans sinne och gav
honom ett annat hjärta; och alla dessa tecken inträffade
samma dag. 10 När de kommo till Gibea, mötte honom
där en skara profeter; då kom Guds Ande över honom,
så att han, mitt ibland dem, själv fattades av profetisk
hänryckning. 11 Då nu alla som förut kände honom fingo
se honom vara i hänryckning likasom profeterna, sade
folket sinsemellan: »Vad har skett med Kis' son? Är ock
Saul bland profeterna?» 12 Men en av männen därifrån
svarade och sade: »Vem är då dessas fader?» -- Härav
uppkom ordspråket: »Är ock Saul bland profeterna?»
13 Men när hans profetiska hänryckning hade upphört, gick
han upp på offerhöjden. 14 Då frågade Sauls farbroder
honom och hans tjänare: »Var haven I varit?» Han
svarade: »Borta för att söka åsninnorna. Men när vi sågo
att de ingenstädes voro att finna, gingo vi till Samuel.» 15

Då sade Sauls farbroder: »Tala om for mig vad Samuel
sade till eder.» 16 Saul svarade sin farbroder: »Han
omtalade för oss att åsninnorna voro återfunna.» Men
vad Samuel hade sagt om konungadömet omtalade
han icke för honom. 17 Därefter kallade Samuel folket
tillsammans till HERREN, i Mispa. 18 Och han sade
till Israels barn: »Så säger HERREN, Israels Gud: Jag
har fört Israel upp ur Egypten, och jag räddade eder
icke allenast undan Egypten, utan ock undan alla andra
konungadömen som förtryckte eder. 19 Men nu haven I
förkastat eder Gud, som själv frälste eder ur alla edra
olyckor och trångmål, och haven sagt till honom: 'Sätt en
konung över oss.' Så träden nu fram inför HERREN efter
edra stammar och edra ätter.» 20 Därpå lät Samuel alla
Israels stammar gå fram; då träffades Benjamin stam av
lotten. 21 När han sedan lät Benjamins stam gå fram
efter dess släkter, träffades Matris släkt av lotten; därpå
träffades Saul, Kis' son, av lotten, men när de då sökte
efter honom, stod han icke att finna. 22 Då frågade de
HERREN ännu en gång: »Har någon mer kommit hit?
HERREN svarade: »Han har gömt sig bland trossen.»
23 Då skyndade de dit och hämtad honom därifrån, och
när han nu trädde fram bland folket, var han huvudet
högre än allt folket. 24 Och Samuel sade till allt folket:
»Här sen I nu den som HERREN har utvalt; ingen är
honom lik bland allt folket.» Då jublade allt folket och
ropade: »Leve konungen!» 25 Och Samuel kungjorde för
folket konungadömets rätt och tecknade upp den i en
bok och lade ned den inför HERREN. Sedan lät Samuel
allt folket gå hem, var och en till sitt. 26 Också Saul gick
hem till Gibea; och honom följde en härskara av män
vilkas hjärtan Gud hade rört. 27 Men några onda män
sade: »Vad hjälp skulle denne kunna giva oss?» Och de
föraktade honom och buro icke fram skänker till honom.
Men han låtsade som om han icke märkte det.

11 Och ammoniten Nahas drog upp och belägrade
Jabes i Gilead. Då sade alla män i Jabes till Nahas:
»Slut fördrag med oss, så vilja vi bliva dig underdåniga.»
2 Men ammoniten Nahas svarade dem: »På det villkoret
vill jag sluta fördrag med eder, att jag får sticka ut
högra ögat på eder alla och därmed tillfoga hela Israel
smälek.» 3 De äldste i Jabes sade till honom: »Giv oss
sju dagars uppskov, så att vi kunna skicka sändebud
över hela Israels land; om då ingen vill hjälpa oss, så
skola vi giva oss åt dig.» 4 Så kommo nu sändebuden till
Sauls Gibea och omtalade detta för folket. Då brast allt
folket ut i gråt. 5 Men just då kom Saul gående bakom
sina oxar från åkern. Och Saul frågade: »Vad fattas
folket, eftersom de gråta?» Och de förtäljde för honom
vad mannen från Jabes hade sagt. 6 Då kom Guds
Ande över Saul, när han hörde detta, och hans vrede
upptändes högeligen. 7 Och han tog ett par oxar och
styckade dem och sände styckena omkring över hela
Israels land med sändebuden och lät säga: »Den som
icke drager ut efter Saul och Samuel, med hans oxar
skall så göras.» Då föll en förskräckelse ifrån HERREN
över folket, så att de drogo ut såsom en man. 8 Och han
mönstrade dem i Besek, och Israels barn utgjorde då tre
hundra tusen, och Juda män trettio tusen. 9 Och de
sade till sändebuden som hade kommit: »Så skolen I
säga till männen i Jabes i Gilead: I morgon skolen I få
hjälp, när solen bränner som hetast.» Och sändebuden
kommo och förkunnade detta för männen i Jabes; och
dessa blevo glada däröver. 10 Nu läto männen i Jabes
säga: »I morgon vilja vi giva oss åt eder, och I mån
då göra med oss vadhelst I finnen för gott.» 11 Dagen
därefter fördelade Saul folket i tre hopar; och de trängde
in i lägret vid morgonväkten och nedgjorde ammoniterna,
och upphörde först när det var som hetast på dagen.
Och de som kommo undan blevo så kringspridda, att
icke två av dem kommo undan tillsammans. 12 Då sade
folket till Samuel: »Vilka voro de som sade: 'Skulle Saul
bliva konung över oss!' Given hit dessa män, så att
vi få döda dem.» 13 Men Saul sade: »På denna dag
skall ingen dödas, ty i dag har HERREN givit seger åt
Israel.» 14 Och Samuel sade till folket: »Kom, låt oss gå
till Gilgal och där förnya konungadömet.» 15 Då gick
allt folket till Gilgal och gjorde Saul till konung där, inför
HERRENS ansikte, i Gilgal; och de offrade där tackoffer
inför HERRENS ansikte. Och Saul och alla Israels män
voro där uppfyllda av glädje.

12 Och Samuel sade till hela Israel: »Se, jag har
lyssnat till edra ord och gjort allt vad I haven begärt
av mig; jag har satt en konung över eder. 2 Nu är det
eder konung som skall vara eder ledare, nu då jag är
gammal och grå; I haven ju redan mina söner ibland
eder. Hittills är det jag som har varit eder ledare, från min
ungdom ända till denna dag. 3 Se har står jag, vittnen
nu mot mig inför HERREN och inför hans smorde. Har
jag tagit någons oxe, eller har jag tagit någons åsna?
Har jag förtryckt någon eller övat våld mot någon? Har
jag tagit mutor av någon, för att jag skulle se genom
fingrarna med honom? Jag vill då giva eder ersättning
därför.» 4 De svarade: »Du har icke förtryckt oss, du
har icke övat våld mot oss; och från ingen människa
har du tagit något.» 5 Då sade han till dem: »HERREN
vare vittne mot eder, och hans smorde vare ock vittne
denna dag, att I icke haven funnit något i min hand.» De
svarade: »Ja, vare det så.» 6 Samuel sade till folket:
»Ja, HERREN vare vittne, han som lät Mose och Aron
uppstå och förde edra fäder upp ur Egyptens land. 7
Så träden nu fram, för att jag må gå till rätta med eder
inför HERREN angående allt gott som HERREN i sin
rättfärdighet har gjort mot eder och mot edra fäder. 8
När Jakob hade kommit fram till Egypten, ropade edra
fäder till HERREN, och HERREN sände Mose och Aron,
som förde edra fäder ut ur Egypten och läto dem bosätta

sig här i landet. 9 Men när de glömde HERREN, sin
Gud, sålde han dem i Siseras hand, härhövitsmannens
i Hasor, och i filistéernas hand och i Moabs konungs
hand, och dessa stridde mot dem. 10 Men de ropade till
HERREN och sade: 'Vi hava syndat, ty vi hava övergivit
HERREN och tjänat Baalerna och Astarterna; men rädda
oss nu från våra fienders hand, så vilja vi tjäna dig.' 11
Då sände HERREN Jerubbaal och Bedan och Jefta och
Samuel och räddade eder från edra fienders hand runt
omkring, så att I fingen bo i trygghet. 12 Men när I sågen
att Nahas, Ammons barns konung, kom emot eder,
saden I till mig: 'Nej, en konung måste regera över oss',
fastän det är HERREN, eder Gud, som är eder konung.
13 Och se, här är nu den konung I haven utvalt, den som
I haven begärt; se, HERREN har satt en konung över
eder. 14 Allenast mån I nu frukta HERREN och tjäna
honom och höra hans röst och icke vara genstäviga mot
HERRENS befallning. Ja, både I och den konung som
regerar över eder mån följa HERREN, eder Gud. 15 Men
om I icke hören HERRENS röst, utan ären genstäviga
mot HERRENS befallning, då skall HERRENS hand
drabba eder likasom edra fäder. 16 Träden nu ock fram
och sen det stora under som HERREN skall göra inför
edra ögon. 17 Nu är ju tiden för veteskörden; men jag vill
ropa till HERREN att han må låta det dundra och regna.
Så skolen I märka och se huru mycket ont I haven gjort i
HERRENS ögon genom eder begäran att få en konung.»
18 Och Samuel ropade till HERREN, och HERREN lät
det dundra och regna på den dagen. Då betogs allt
folket av stor fruktan för HERREN och för Samuel. 19
Och allt folket sade till Samuel: »Bed för dina tjänare
till HERREN, din Gud, att vi icke må dö, eftersom vi
till alla våra andra synder ock hava lagt det onda att
vi hava begärt att få en konung.» 20 Samuel sade till
folket: »Frukten icke. Väl haven I gjort allt detta onda;
men viken nu blott icke av ifrån HERREN, utan tjänen
HERREN av allt edert hjärta. 21 Viken icke av; ty då
följen I tomma avgudar, som varken kunna hjälpa eller
rädda, eftersom de äro allenast tomhet. 22 Ty HERREN
skall icke förskjuta sitt folk, för sitt stora namns skull,
eftersom HERREN har behagat att göra eder till sitt
folk. 23 Vare det ock fjärran ifrån mig att jag skulle så
synda mot HERREN, att jag upphörde att bedja för eder!
Jag vill fastmer lära eder den goda och rätta vägen. 24
Allenast frukten HERREN och tjänen honom troget av
allt edert hjärta. Ty sen vilka stora ting han har gjort med
eder! 25 Men om I gören vad ont är, så skolen både I
och eder konung förgås.»

13 Saul hade varit konung ett år, och när han nu
regerade över Israel på andra året, 2 utvalde han
åt sig tre tusen män ur Israel. Av dessa hade Saul själv
hos sig två tusen i Mikmas och i Betels bergsbygd, och
ett tusen hade Jonatan hos sig i Gibea i Benjamin. Men
det övriga folket hade han låtit gå hem, var och en till sin
hydda. 3 Och Jonatan dräpte filistéernas fogde i Geba;
och filistéerna fingo höra det. Men Saul lät stöta i basun
över hela landet och säga: »Detta må hebréerna höra.»
4 Så fick hela Israel höra omtalas att Saul hade dräpt
filistéernas fogde, och att Israel därigenom hade blivit
förhatligt för filistéerna. Och folket bådades upp att följa
Saul till Gilgal. 5 Under tiden hade filistéerna församlat
sig för att strida mot Israel: trettio tusen vagnar och sex
tusen ryttare, och fotfolk så talrikt som sanden på havets
strand; och de drogo upp och lägrade sig vid Mikmas,
öster om Bet-Aven. 6 Då nu israeliterna sågo sig vara i
nöd, i det att folket svårt ansattes, gömde sig folket i
grottor, i skogssnår och bland klippor, i fasta valv och i
gropar. 7 Och somliga av hebréerna gingo över Jordan
in i Gads och Gileads land. Men Saul var ännu kvar i
Gilgal; och allt folket följde honom med bävan. 8 När
han nu hade väntat sju dagar, intill den tid Samuel hade
bestämt men Samuel likväl icke kom till Gilgal, begynte
folket skingra sig och gå ifrån honom. 9 Då sade Saul:
»Fören fram till mig brännoffers- och tackoffersdjuren.»
Därpå frambar han brännoffret. 10 Men just när han
hade slutat att frambära brännoffret, kom Samuel. Då
gick Saul honom till mötes för att hälsa honom. 11 Men
Samuel sade: »Vad har du gjort!» Saul svarade: »När
jag såg att folket skingrade sig och gick ifrån mig, under
det att du icke kom inom den bestämda tiden, fastän
filistéerna voro församlade vid Mikmas, 12 då tänkte
jag: Nu komma filistéerna hitned mot mig i Gilgal, och
jag har ännu icke bönfallit inför HERREN. Då tog jag
mod till mig och offrade brännoffret.» 13 Samuel sade
till Saul: »Du har handlat dåraktigt. Du har icke hållit
det bud HERREN, din Gud, har givit dig; eljest skulle
HERREN hava befäst ditt konungadöme över Israel för
evig tid. 14 Men nu skall ditt konungadöme icke bliva
beståndande. HERREN har sökt sig en man efter sitt
hjärta, och honom har HERREN förordnat till furste över
sitt folk, eftersom du icke har hållit vad HERREN bjöd
dig.» 15 Därefter stod Samuel upp och gick från Gilgal
till Gibea i Benjamin. Men Saul mönstrade det folk som
fanns hos honom: vid pass sex hundra man. 16 Och
Saul och hans son Jonatan stannade i Geba i Benjamin
med det folk som fanns hos dem, under det att filistéerna
hade lägrat sig vid Mikmas. 17 Och en härskara, delad i
tre hopar, drog ut ur filistéernas läger för att härja: en hop
tog vägen till Ofra i Sualslandet, 18 en hop tog vägen till
Bet-Horon, och en hop tog vägen till det område som
vetter åt Seboimsdalen, åt öknen till. 19 Ingen smed
fanns då i hela Israels land, ty filistéerna fruktade att
hebréerna skulle låta göra sig svärd eller spjut. 20 Och
så måste en israelit alltid begiva sig ned till filistéerna,
om han ville låta vässa sin lie eller sin plogbill eller sin
yxa eller sin skära, 21 när det hade blivit något fel med
eggen på skärorna eller plogbillarna, eller med gafflarna

eller yxorna, eller när oxpikarnas uddar behövde rätas.
22 Härav kom sig, att när striden skulle stå, ingen enda
av Sauls och Jonatans folk hade ett svärd eller ett spjut;
allenast Saul själv och hans son Jonatan hade sådana.
23 Men filistéerna läto en utpost rycka fram till passet vid
Mikmas.

14 Så hände sig nu en dag att Jonatan, Sauls son,
sade till sin vapendragare: »Kom, låt oss gå över
till filistéernas utpost där på andra sidan.» Men han
omtalade det icke för sin fader. 2 Saul vistades då vid
Gibeas gräns, under granatträdet i Migron, och folket
som han hade hos sig utgjorde vid pass sex hundra
man; 3 och Ahia, son till Ahitub, som var broder till I-
Kabod, son till Pinehas, son till Eli, HERRENS präst
i Silo, har då efoden. Och folket visste icke om, att
Jonatan hade gått bort. 4 Men i passet, där Jonatan
sökte gå över för att komma till filistéernas utpost, låg på
vardera sidan en brant klippa; den ena hette Boses och
den andra Sene. 5 Den ena klippan reste sig i norr, mitt
emot Mikmas, den andra i söder, mitt emot Geba. 6
Och Jonatan sade till sin vapendragare: »Kom, låt oss
gå över till dessa oomskurnas utpost, kanhända skall
HERREN göra något för oss. Ty intet hindrar HERREN
att giva seger genom få likaväl som genom många.»
7 Hans vapendragare svarade honom: »Gör allt vad du
har i sinnet. Gå du åstad; jag följer dig vart du vill.» 8 Då
sade Jonatan: »Välan, vi skola gå över till männen där
och laga så, att de få se oss. 9 Om de då säga till oss
så: 'Stån stilla, till dess vi komma fram till eder', då skola
vi stanna där vi äro och icke stiga upp till dem. 10 Om
de däremot säga så: 'Kommen hitupp till oss', då skola vi
stiga ditupp, ty då har HERREN givit dem i vår hand;
detta skall för oss vara tecknet härtill.» 11 När nu de två
hade blivit synliga för filistéernas utpost, sade filistéerna:
»Se, hebréerna krypa ut ur hålen där de hava gömt
sig.» 12 Därpå ropade utpostens manskap till Jonatan
och hans vapendragare och sade: »Kommen hitupp till
oss, så skola vi väl lära eder!» Då sade Jonatan till sin
vapendragare: »Följ mig ditupp, ty HERREN har givit
dem i Israels hand.» 13 Och Jonatan klättrade på händer
och fötter uppför, och hans vapendragare följde honom.
Och de föllo för Jonatan; och hans vapendragare gick
efter honom och gav dem dödsstöten. 14 I det första
anfallet nedgjorde så Jonatan och hans vapendragare
vid pass tjugu män, på en sträcka av vid pass ett halvt
plogland. 15 Då uppstod förskräckelse i lägret på fältet
och bland allt folket; utposterna och de som hade gått ut
för att härja grepos ock av förskräckelse. Och marken
darrade, så att en förskräckelse ifrån Gud uppstod. 16
Och Sauls väktare i Gibea i Benjamin fingo se att hopen
var i upplösning, och att man sprang hit och dit. 17
Då sade Saul till folket som han hade hos sig: »Hållen
mönstring och sen efter, vem som har gått ifrån oss.»
När de då höllo mönstring, funno de att Jonatan och
hans vapendragare icke voro där. 18 Då sade Saul till
Ahia: »För hit Guds ark.» Ty Guds ark fanns på den
tiden bland Israels barn. 19 Medan Saul ännu talade
med prästen, tilltog larmet i filistéernas läger allt mer och
mer. Då sade Saul till prästen: »Låt det vara.» 20 Och
Saul och allt det folk som han hade hos sig församlade
sig och drogo till stridsplatsen; där fingo de se att den
ene hade lyft sitt svärd mot den andre, så att en mycket
stor förvirring hade uppstått. 21 Och de hebréer som
sedan gammalt lydde under filistéerna, och som hade
dragit hitupp med dem och voro här och där i lägret,
dessa slöto sig nu ock till de israeliter som anfördes
av Saul och Jonatan. 22 Och när de israeliter som
hade gömt sig i Efraims bergsbygd hörde att filistéerna
flydde, satte alla dessa också efter dem och deltogo i
striden. 23 Så gav HERREN Israel seger på den dagen,
och striden fortsattes ända bortom Bet-Aven. 24 När
nu Israels män på den dagen voro hårt ansträngda,
band Saul folket med följande ed: »Förbannad vare
den man som förtär någon föda före aftonen, och innan
jag har tagit hämnd på mina fiender.» Så smakade då
ingen av folket någon föda. 25 Och när de allasammans
kommo in i skogsbygden, låg honung på marken. 26
Men när folket hade kommit in i skogsbygden och fått se
den utflutna honungen, vågade dock ingen föra handen
upp till munnen, ty folket fruktade för eden. 27 Jonatan
däremot hade icke hört, när hans fader band folket med
eden; därför räckte han ut staven som han hade i sin
hand och doppade dess ända i honungskakan, och
förde så handen till munnen; då kunde hans ögon åter
se klart. 28 Men en man bland folket tog till orda och
sade: »Din fader har bundit folket med en dyr ed och
sagt: 'Förbannad vare den man som dag förtär någon
föda.'» Och folket var uttröttat. 29 Jonatan svarade:
»Min fader har därmed dragit olycka över landet. Sen
huru klara mina ögon hava blivit, därför att jag smakade
något litet av honungen här. 30 Huru mycket mer, om
folket i dag hade fått äta sig mätta av bytet som de
hade tagit från sina fiender -- huru mycket större skulle
icke då filistéernas nederlag hava blivit!» 31 Emellertid
slogo de filistéerna på den dagen och förföljde dem från
Mikmas till Ajalon. Och folket var mycket uttröttat. 32
Därför kastade sig folket över bytet och tog får, oxar och
kalvar och slaktade dem på marken; och folket åt sedan
köttet med blodet i. 33 När man berättade detta för Saul
och sade: »Se, folket syndar mot HERREN genom att
äta kött med blodet i», utropade han: »I haven handlat
brottsligt. Vältren nu fram till mig en stor sten.» 34 Och
Saul sade vidare: »Gån ut bland folket och sägen till
dem 'Var och en före fram till mig sin oxe och sitt får, och
slakten dem här och äten; synden icke mot HERREN
genom att äta köttet med blodet i.'» Då förde allt folket,
var och en med egen hand, om natten fram sina oxar

och slaktade dem där. **35** Och Saul byggde ett altare åt
HERREN; detta var det första altare som han byggde
åt HERREN. **36** Och Saul sade: »Låt oss i natt draga
ned och förfölja filistéerna och anställa plundring bland
dem, ända till dess det bliver dager i morgon, och låt
oss laga så, att ingen av dem bliver kvar.» De svarade:
»Gör allt vad dig täckes.» Men prästen sade: »Låt oss
träda fram hit till Gud.» **37** Då frågade Saul Gud: »Skall
jag draga ned och förfölja filistéerna? Vill du då giva
dem i Israels hand?» Men han gav honom intet svar
den dagen. **38** Då sade Saul: »Kommen hitfram, alla
I folkets förnämsta män, för att I mån få veta och se
vari den synd består, som i dag har blivit begången.
39 Ty så sant HERREN lever, han som har givit Israel
seger: om den ock vore begången av min son Jonatan,
skall han döden dö.» Men ingen bland allt folket svarade
honom. **40** Då sade han till hela Israel: »Ställen I eder
på ena sidan, så vill jag med min son Jonatan ställa
mig på andra sidan.» Folket svarade Saul: »Gör vad
dig täckes.» **41** Och Saul sade till HERREN, Israels
Gud: »Låt sanningen komma i dagen.» Då träffades
Jonatan och Saul av lotten, och folket gick fritt. **42** Saul
sade: »Kasten lott mellan mig och min son Jonatan.» Då
träffades Jonatan av lotten. **43** Saul sade till Jonatan:
»Omtala för mig vad du har gjort.» Då omtalade Jonatan
det för honom och sade: »Med ändan av staven som
jag hade i min hand tog jag litet honung och smakade
därpå -- och så skall jag nu dö!» **44** Saul svarade: »Ja,
Gud straffe mig nu och framgent: du måste döden dö,
Jonatan.» **45** Men folket sade till Saul: »Skulle Jonatan
dö, han som har förskaffat Israel denna stora seger?
Bort det! Så sant HERREN lever, icke ett hår från hans
huvud skall falla till jorden; ty med Guds hjälp har han
i dag utfört detta.» Och folket köpte Jonatan fri ifrån
döden. **46** Och Saul drog hem, utan att vidare förfölja
filistéerna; filistéerna begåvo sig ock hem till sitt. **47** När
Saul nu hade tagit konungadömet över Israel i besittning,
förde han krig mot alla sina fiender runt omkring: mot
Moab, mot Ammons barn, mot Edom, mot konungarna i
Soba och mot filistéerna; och vart han vände sig tuktade
han dem. **48** Han gjorde mäktiga ting och slog Amalek
och räddade så Israel från dess plundrares hand. **49**
Sauls söner voro Jonatan, Jisvi och Malki-Sua; och av
hans båda döttrar hette den äldre Merab och den yngre
Mikal. **50** Sauls hustru hette Ahinoam, Ahimaas' dotter.
Hans härhövitsman hette Abiner, son till Ner, som var
Sauls farbroder. **51** Ty Kis, Sauls fader, och Ner, Abners
fader, voro söner till Abiel. **52** Men kriget mot filistéerna
pågick häftigt, så länge Saul levde. Och varhelst Saul
såg någon rask och krigsduglig man tog han honom i sin
tjänst.

15 Men Samuel sade till Saul: »Det var mig HERREN
sände att smörja dig till konung över sitt folk Israel.
Så hör nu HERRENS ord. **2** Så säger HERREN Sebaot:
Jag vill hemsöka Amalek för det som han gjorde mot
Israel, att han lade sig i vägen för honom, när han drog
upp ur Egypten. **3** Så drag nu åstad och slå amalekiterna
och giv dem till spillo, med allt vad de hava, och skona
dem icke, utan döda både män och kvinnor, både barn
och spenabarn, både fäkreatur och får, både kameler och
åsnor.» **4** Då bådade Saul upp folket och mönstrade dem
i Telaim: två hundra tusen man fotfolk, och dessutom tio
tusen man från Juda. **5** När Saul sedan kom till Amaleks
stad, lade han ett bakhåll i dalen. **6** Men till kainéerna lät
Saul säga: »Skiljen eder från amalekiterna och dragen
ned, för att jag icke må utrota eder tillsammans med
dem. I bevisaden ju barmhärtighet mot alla Israels barn,
när de drogo ut ur Egypten.» Då skilde sig kainéerna
från amalekiterna. **7** Och Saul slog amalekiterna och
förföljde dem från Havila fram emot Sur, som ligger öster
om Egypten. **8** Och han tog Agag, Amaleks konung,
levande till fånga, och allt folket gav han till spillo, och
han slog dem med svärdsegg. **9** Men Saul och folket
skonade Agag, så ock det bästa och det näst bästa av
får och fäkreatur jämte lammen, korteligen, allt som var
av värde; sådant ville de icke giva till spillo. All boskap
däremot, som var dålig och mager, gåvo de till spillo. **10**
Då kom HERRENS ord till Samuel; han sade: **11** »Jag
ångrar att jag har gjort Saul till konung, ty han har vänt
sig bort ifrån mig och icke fullgjort mina befallningar.»
Detta gick Samuel hårt till sinnes, och han ropade till
HERREN hela den natten. **12** Och bittida om morgonen
stod Samuel upp och gick för att möta Saul. Då blev det
berättat för Samuel att Saul hade kommit till Karmel och
där rest åt sig en minnesstod, och att han sedan hade
vänt om och dragit därifrån ned till Gilgal. **13** När nu
Samuel kom till Saul, sade Saul till honom: »Välsignad
vare du av HERREN. Jag har nu fullgjort HERRENS
befallning.» **14** Men Samuel sade: »Vad är det då för ett
läte av får som ljuder i mina öron, och vad är det för
ett läte av fäkreatur som jag hör?» **15** Saul svarade:
»Från amalekiterna hava de fört dem med sig, ty folket
skonade det bästa av fåren och fäkreaturen för att offra
det åt HERREN, din Gud; men det övriga hava vi givit
till spillo.» **16** Då sade Samuel till Saul: »Håll nu upp,
så vill jag förkunna för dig vad HERREN i natt har talat
till mig. Han sade till honom: »Tala.» **17** Samuel sade:
»Se, fastän du var ringa i dina egna ögon, har du blivit
ett huvud för Israels stammar, ty HERREN smorde dig
till konung över Israel. **18** Och HERREN sände dig
åstad och sade: 'Gå och giv till spillo amalekiterna,
de syndarna, och strid mot dem, till dess att du har
förgjort dem.' **19** Varför har du då icke hört HERRENS
röst, utan kastat dig över bytet och gjort vad ont är i
HERRENS ögon?» **20** Saul svarade Samuel: »Jag har ju
hört HERRENS röst och gått den väg på vilken HERREN
har sänt mig. Jag har fört hit Agag, Amaleks konung,

och givit Amalek till spillo. **21** Men folket tog av bytet får
och fäkreatur, det bästa av det tillspillogivna, för att offra
det åt HERREN din Gud, i Gilgal.» **22** Då sade Samuel:
»Menar du att HERREN har samma behag till brännoffer
och slaktoffer som därtill att man hör HERRENS röst?
Nej, lydnad är bättre än offer, och hörsamhet bättre än
det feta av vädurar. **23** Ty gensträvighet är trolldomssynd,
och motspänstighet är avguderi och husgudsdyrkan.
Eftersom du har förkastat HERRENS ord, har han ock
förkastat dig, och du skall icke längre vara konung.»
24 Saul sade till Samuel: »Jag har syndat därmed att
jag har överträtt HERRENS befallning och handlat emot
dina ord; ty jag fruktade för folket och lyssnade till deras
ord. **25** Men förlåt mig nu min synd, och vänd tillbaka
med mig, så att jag får tillbedja HERREN.» **26** Samuel
sade till Saul: »Jag vänder icke tillbaka med dig; ty då du
har förkastat HERRENS ord, har HERREN ock förkastat
dig, så att du icke längre får vara konung över Israel.»
27 När nu Samuel vände sig om för att gå, fattade han
i hörnet på hans mantel, och den rycktes sönder. **28**
Och Samuel sade till honom: »HERREN har i dag ryckt
Israels konungarike från dig och givit det åt en annan,
som är bättre än du. **29** Och den Härlige i Israel ljuger
icke och ångrar sig icke; ty han är icke en människa, så
att han skulle kunna ångra sig.» **30** Han svarade: »Jag
har syndat; men bevisa mig dock nu den äran inför de
äldste i mitt folk och inför Israel, att du vänder tillbaka
med mig, så att jag får tillbedja HERREN, din Gud.» **31**
Då vände Samuel tillbaka och följde med Saul; och Saul
tillbad HERREN. **32** Och Samuel sade: »Fören fram till
mig Agag, Amaleks konung.» Då gick Agag med glatt
mod fram till honom. Och Agag sade: »Välan, snart är
dödens bitterhet överstånden.» **33** Men Samuel sade:
»Såsom ditt svärd har gjort kvinnor barnlösa så skall ock
din moder bliva barnlös framför andra kvinnor.» Därpå
högg Samuel Agag i stycken inför HERREN, i Gilgal. **34**
Sedan begav sig Samuel till Rama; men Saul drog upp
till sitt hem i Sauls Gibea. **35** Och Samuel ville icke mer
se Saul så länge han levde, ty Samuel sörjde över Saul,
eftersom HERREN ångrade att han hade gjort Saul till
konung över Israel.

16 Och HERREN sade till Samuel: »Huru länge tänker
du sörja över Saul? Jag har ju förkastat honom, ty
jag vill icke längre att han skall vara konung över Israel.
Fyll ditt horn med olja och gå åstad jag vill sända dig till
betlehemiten Isai, ty en av hans söner har jag utsett åt
mig till konung.» **2** Men Samuel sade: »Huru skall jag
kunna gå dit? Om Saul får höra det, så dräper han mig.»
HERREN svarade: »Tag en kviga med dig och säg: 'Jag
har kommit för att offra åt HERREN.' **3** Sedan skall du
inbjuda Isai till offret, och jag skall då själv låta dig veta
vad du bör göra, och du skall smörja åt mig den jag
säger dig.» **4** Samuel gjorde vad HERREN hade sagt,
och kom så till Bet-Lehem Men när de äldste i staden
fingo se honom, blevo de förskräckta och frågade: »Allt
står väl rätt till?» **5** Han svarade: »Ja. Jag har kommit
för att offra åt HERREN. Helgen eder och kommen med
mig till offret.» Och han helgade Isai och hans söner och
inbjöd dem till offret. **6** När de nu kommo dit och han fick
se Eliab, tänkte han: »Förvisso står HERRENS smorde
här inför honom.» **7** Men HERREN sade till Samuel
»Skåda icke på hans utseende och på hans högväxta
gestalt, ty jag har förkastat honom. Ty det är icke såsom
en människa ser; en människa ser på det som är för
ögonen men HERREN ser till hjärtat.» **8** Då kallade Isai
på Abinadab och lät honom gå fram för Samuel. Men
han sade: »Icke heller denne har HERREN utvalt.» **9**
Då lät Isai Samma gå fram. Men han sade: »Icke heller
denne har HERREN utvalt.» **10** På detta sätt lät Isai sju
av sina söner gå fram för Samuel; men Samuel sade till
Isai: »HERREN har icke utvalt någon av dessa.» **11** Och
Samuel frågade Isai: »Är detta alla ynglingarna?» Han
svarade: »Ännu återstår den yngste, men han går nu i
vall med fåren.» Då sade Samuel till Isai: »Sänd åstad
och hämta hit honom, ty vi skola icke sätta oss till bords,
förrän han kommer hit.» **12** Då sände han åstad och lät
hämta honom, och han var ljuslätt och hade sköna ögon
och ett fagert utseende. Och HERREN sade: »Stå upp
och smörj honom, ty denne är det.» **13** Då tog Samuel
sitt oljehorn och smorde honom mitt ibland hans bröder;
och HERRENS Ande kom över David, från den dagen
och allt framgent. Sedan stod Samuel upp och gick till
Rama. **14** Men sedan HERRENS Ande hade vikit ifrån
Saul, kvaldes han av en ond ande från HERREN. **15** Då
sade Sauls tjänare till honom: »Eftersom en ond ande
från Gud kväljer dig, **16** må du, vår herre, tillsäga dina
tjänare, som stå inför dig, att de söka upp en man som är
kunnig i harpospel, på det att han må spela på harpan,
när den onde anden från Gud kommer över dig; så skall
det bliva bättre med dig.» **17** Då sade Saul till sina
tjänare: »Sen eder för min räkning om efter en man som
är skicklig i strängaspel, och fören honom till mig.» **18**
En av männen svarade då och sade: »Betlehemiten Isai
har en son som jag har funnit vara kunnig i strängaspel,
en käck stridsman och en förståndig man, därtill en fager
man; och HERREN är med honom.» **19** Så sände då
Saul bud till Isai och lät säga: »Sänd till mig din son
David, som vaktar fåren.» **20** Då tog Isai en åsna, som
han lastade med bröd, vidare en vinlägel och en killing,
och sände detta med sin son David till Saul. **21** Så kom
David till Saul och trädde i hans tjänst och blev honom
mycket kär, så att han fick bliva hans vapendragare. **22**
Och Saul sände till Isai och lät säga: »Låt David stanna
kvar i min tjänst, ty han har funnit nåd för mina ögon.» **23**
När nu anden från Gud kom över Saul, tog David harpan
och spelade; då kände Saul lindring, och det blev bättre
med honom, och den onde anden vek ifrån honom.

17 Men filistéerna församlade sina härar till strid; de
församlade sig vid det Soko som hör till Juda.
Och de lägrade sig mellan Soko och Aseka, vid Efes-
Dammim. **2** Saul och Israels män hade ock församlat sig
och lägrat sig i Terebintdalen; och de ställde upp sig till
strid mot filistéerna. **3** Filistéerna stodo vid berget på ena
sidan, och israeliterna stodo vid berget på andra sidan,
så att de hade dalen emellan sig. **4** Då framträdde ur
filistéernas skaror en envigeskämpe vid namn Goljat,
från Gat; han var sex alnar och ett kvarter lång. **5** Han
hade en kopparhjälm på sitt huvud och var klädd i ett
fjällpansar, och hans pansar hade en vikt av fem tusen
siklar koppar. **6** Och han hade benskenor av koppar
och bar en lans av koppar på sin rygg. **7** Skaftet på
hans spjut liknade en vävbom, och spetsen på spjutet
höll sex hundra siklar järn. Och hans sköldbärare gick
framför honom. **8** Han trädde nu fram och ropade till
Israels här och sade till dem: »Varför dragen I ut och
ställen upp eder till strid? Jag står här på filistéernas
vägnar, och I ären Sauls tjänare; väljen nu ut åt eder en
man som må komma hitned till mig. **9** Om han förmår
strida mot mig och slår ned mig, så skola vi vara eder
underdåniga; men om jag bliver hans överman och slår
ned honom, så skolen I vara oss underdåniga och tjäna
oss.» **10** Och filistéen sade ytterligare: »Jag har i dag
smädat Israels här. Skaffen nu hit någon, så att vi få
strida med varandra! **11** Då Saul och hela Israel hörde
dessa filistéens ord, blevo de gripna av förfäran och
stor fruktan. **12** Men David var son till den omtalade
efratiten från Bet-Lehem i Juda, som hette Isai och hade
åtta söner; denne var på Sauls tid en gammal man vid
framskriden ålder. **13** Nu hade Isais tre äldsta söner
dragit åstad och följt med Saul ut i kriget. Av dessa hans
tre söner, som hade dragit ut i kriget, hette den förstfödde
Eliab, hans andre son Abinadab och den tredje Samma.
14 David var den yngste. De tre äldsta hade nu följt med
Saul. **15** Men David lämnade understundom Saul och
gick hem för att vakta sin faders får i Bet-Lehem. **16**
Och filistéen kom fram både bittida och sent; i fyrtio
dagar kom han och ställde sig där. **17** Nu sade Isai en
gång till sin son David: »Tag för dina bröders räkning
en efa av dessa rostade ax jämte dessa tio bröd, och
skaffa detta skyndsamt till dina bröder i lägret. **18** Och
dessa tio ostar skall du föra till deras överhövitsman.
Du skall se efter, om det står väl till med dina bröder,
och begära av dem en mottagningspant. **19** Saul och
de och alla Israels män äro nämligen i Terebintdalen
och strida mot filistéerna.» **20** Bittida följande morgon
överlämnade David fåren åt en vaktare, tog med sig vad
han skulle och begav sig åstad, såsom Isai hade bjudit
honom. När han kom fram till vagnborgen, hov hären,
som då skulle draga ut i slagordning, upp sitt härskri. **21**
Och Israel och filistéerna ställde upp sig i slagordning
mot varandra. **22** Då lämnade David ifrån sig sakerna
åt trossvaktaren och skyndade bort till hären; och när
han kom dit, hälsade han sina bröder. **23** Under det att
han talade med dem, trädde nu envigeskämpen, han
som hette Goljat, filistéen ifrån Gat, fram ur filistéernas
här och talade såsom förut; och David hörde det. **24**
Och alla Israels män flydde för mannen, när de fingo se
honom och fruktade storligen. **25** Och Israels män sade:
»Sen I mannen där, som nu träder upp? Han träder
upp för att smäda Israel. Men den man som slår ned
honom vill konungen begåva med stor rikedom, och
åt honom vill han giva sin dotter, och hans faders hus
vill han göra skattefritt i Israel.» **26** Och David sade till
de man som stodo bredvid honom: »Vad får den man
som slår ned denne filisté och därmed tager bort sådan
smälek från Israel? Ty vem är denne oomskurne filisté,
som vågar smäda den levande Gudens här?» **27** Folket
upprepade då för honom det som nyss hade blivit sagt;
de sade: »Detta får den man som slår ned honom.» **28**
Men Eliab, hans äldste broder, hörde huru han talade
med männen; då upptändes Eliabs vrede mot David,
och han sade: »Varför har du kommit hitned, och åt
vem har du överlämnat den lilla fårhjorden där i öknen?
Jag känner ditt övermod och ditt hjärtas ondska; för att
se på striden är det som du har kommit hitned.» **29**
David svarade: »Vad har jag då gjort? Det var ju allenast
en fråga.» **30** Sedan vände han sig ifrån honom till en
annan och upprepade sin fråga, och folket gav honom
samma svar som förut. **31** Men vad David hade talat
blev bekant; och man berättade det för Saul, och denne
lät hämta honom. **32** Och David sade till Saul: »Må ingen
låta sitt mod falla. Din tjänare vill gå åstad och strida mot
denne filisté.» **33** Saul sade till David: »Icke kan du gå
åstad mot denne filisté och strida mot honom; du är du
ju allenast en yngling, och han är en stridsman allt ifrån
ungdomen.» **34** Men David svarade Saul: »Din tjänare
har gått i vall med sin faders får; om då ett lejon eller en
björn kom och tog bort ett får av hjorden, **35** så följde
jag efter vilddjuret och slog ned det och ryckte rovet ur
munnen på det; och om det då reste sig upp mot mig, så
fattade jag det i skägget och slog ned det och dödade
det. **36** Har nu din tjänare slagit ned både lejon och
björn, så skall det gå denne oomskurne filisté såsom det
gick vart och ett av dessa djur, ty han har smädat den
levande Gudens här.» **37** Och David sade ytterligare:
»HERREN, som räddade mig undan lejon och björn, han
skall ock rädda mig undan denne filisté.» Då sade Saul
till David: »Gå då åstad; HERREN skall vara med dig.»
38 Och Saul klädde på David sina egna kläder och satte
en kopparhjälm på hans huvud och klädde på honom ett
pansar. **39** Och David omgjordade sig med hans svärd
utanpå kläderna och prövade på att gå därmed, ty han
hade aldrig försökt något sådant. Och David sade till
Saul: »Jag kan icke gå så klädd, ty jag har aldrig försökt
sådant.» Därpå lade David det av sig. **40** Och han tog

sin stav i handen och valde ut åt sig fem släta stenar ur
bäcken och lade dem i sin herdeväska och i barmen,
och tog sin slunga i handen; därefter gick han fram mot
filistéen. **41** Och filistéen gick framåt och kom David allt
närmare, och hans sköld bärare gick framför honom. **42**
Då nu filistéen såg upp och fick se David, föraktade han
honom; ty denne var ännu en yngling, ljuslätt och skön.
43 Och filistéen sade till David: »Menar du att jag är en
hund, eftersom du kommer emot mig med käppar?» Och
filistéen förbannade David, i det han svor vid sina gudar.
44 Sedan sade filistéen till David: »Kom hit till mig, så
skall jag giva ditt kött åt himmelens fåglar och åt markens
djur.» **45** David svarade filistéen: »Du kommer mot mig
med svärd och spjut och lans, men jag kommer mot dig i
HERREN Sebaots namn, hans som är Israels härs Gud,
den härs som du har smädat. **46** HERREN skall denna
dag överlämna dig i min hand, så att jag skall slå ned dig
och taga ditt huvud av dig, och jag skall denna dag giva
de filisteiska krigarnas döda kroppar åt himmelens fåglar
och åt jordens vilda djur; så skola alla länder förnimma
att Israel har en Gud. **47** Och hela denna hop skall
förnimma att det icke är genom svärd och spjut som
HERREN giver seger; ty striden är HERRENS, och han
skall giva eder i vår hand.» **48** När då filistéen gjorde sig
redo och gick framåt och närmade sig David, sprang
David med hast fram mot hären, filistéen till mötes. **49**
Och David stack sin hand i väskan och tog därur en sten
och slungade och träffade filistéen i pannan; och stenen
trängde in i pannan, så att han föll omkull med ansiktet
mot jorden. **50** Så övervann David filistéen med slunga
och sten och slog filistéen till döds, **51** utan att David
därvid hade något svärd i sin hand. Sedan sprang David
fram och ställde sig invid filistéen och fattade i hans
svärd; och när han hade dragit det ut ur skidan, gav han
honom dödsstöten och högg av hans huvud därmed.
När filistéerna nu sågo att deras kämpe var död, flydde
de. **52** Men Israels och Juda män stodo upp och höjde
ett härskri och förföljde filistéerna ända dit där vägen
går till Gai, och ända intill Ekrons portar; och filistéer
föllo och lågo slagna på vägen till Saaraim, och sedan
ända till Gat och ända till Ekron. **53** Sedan Israels barn
sålunda häftigt hade förföljt filistéerna, vände de tillbaka
och plundrade deras läger. **54** Och David tog filistéens
huvud och förde det till Jerusalem, men hans vapen lade
han i sitt tält. **55** När Saul såg David gå ut mot filistéen,
frågade han härhövitsmannen Abner: »Vems son är
denne yngling, Abner?» Abner svarade: »Så sant du
lever, konung, jag vet det icke.» **56** Då sade konungen:
»Hör då efter, vems son den unge mannen är.» **57** När
sedan David vände tillbaka, efter att hava slagit ihjäl
filistéen, tog Abner honom med sig och förde honom inför
Saul, medan han ännu hade filistéens huvud i sin hand.
58 Då sade Saul till honom: »Vems son är du, yngling»
David svarade: »Din tjänare Isais, betlehemitens, son.»

18 Sedan, efter det att David hade talat ut med Saul,
fäste sig Jonatans hjärta så vid Davids hjärta, att
Jonatan hade honom lika kär som sitt eget liv. **2** Och
Saul tog honom till sig på den dagen och lät honom icke
mer vända tillbaka till sin faders hus. **3** Och Jonatan
slöt ett förbund med David, då han nu hade honom lika
kär som sitt eget liv. **4** Och Jonatan tog av sig manteln
som han hade på sig och gav den åt David, så ock sina
övriga kläder, ända till sitt svärd, sin båge och sitt bälte
5 Och när David drog ut, hade han framgång överallt
dit Saul sände honom; Saul satte honom därför över
krigsfolket. Och allt folket fann behag i honom, också de
som voro Sauls tjänare. **6** Och när de kommo hem, då
David vände tillbaka, efter att hava slagit ned filistéen,
gingo kvinnorna ut från alla Israels städer, under sång
och dans, för att möta konung Saul med jubel, med
pukor och trianglar. **7** Och kvinnorna sjöngo med fröjd
sålunda: »Saul har slagit sina tusen, men David sina
tio tusen.» **8** Då blev Saul mycket vred, ty det talet
misshagade honom, och han sade: »Åt David hava de
givit tio tusen, och åt mig hava de givit tusen; nu fattas
honom allenast konungadömet.» **9** Och Saul såg med
ont öga på David från den dagen och allt framgent. **10**
Dagen därefter kom en ond ande från Gud över Saul, så
att han rasade i sitt hus; men David spelade på harpan,
såsom han dagligen plägade. Och Saul hade sitt spjut i
handen. **11** Och Saul svängde spjutet och tänkte: »Jag
skall spetsa David fast vid väggen.» Men David böjde sig
undan för honom, två gånger. **12** Och Saul fruktade för
David, eftersom HERREN var med honom, sedan han
hade vikit ifrån Saul. **13** Därför avlägsnade Saul honom
ifrån sig, i det att han gjorde honom till överhövitsman i
sin här; han blev så folkets ledare och anförare. **14** Och
David hade framgång på alla sina vägar, och HERREN
var med honom. **15** Då nu Saul såg att han hade så
stor framgång, fruktade han honom än mer. **16** Men
hela Israel och Juda hade David kär, eftersom han var
deras ledare och anförare. **17** Och Saul sade till David:
»Se, min äldsta dotter, Merab, vill jag giva dig till hustru;
skicka dig allenast såsom en tapper man i min tjänst,
och för HERRENS krig.» Ty Saul tänkte: »Min hand
må icke drabba honom, filistéernas hand må drabba
honom.» **18** Men David svarade Saul: »Vem är jag, vilka
hava mina levnadsförhållanden varit, och vad är min
faders släkt i Israel, eftersom jag skulle bliva konungens
måg?» **19** När tiden kom att Sauls dotter Merab skulle
hava givits åt David, blev hon emellertid given till hustru
åt meholatiten Adriel. -- **20** Men Sauls dotter Mikal
hade David kär. Och när man omtalade detta för Saul,
behagade det honom. **21** Saul tänkte nämligen: »Jag
skall giva henne åt honom, för att hon må bliva honom
en snara, så att filistéernas hand drabbar honom.» Och
Saul sade till David: »För andra gången kan du nu bliva
min måg.» **22** Och Saul bjöd sina tjänare att de hemligen

skulle tala så med David: »Se, konungen har behag till
dig, och alla hans tjänare hava dig kär; du bör nu bliva
konungens måg.» 23 Och Sauls tjänare talade dessa
ord i Davids öron. Men David sade: »Tyckes det eder
vara en så ringa sak att bliva konungens måg? Jag är
ju en fattig och ringa man.» 24 Detta omtalade Sauls
tjänare för honom och sade: »Så har David sagt.» 25
Då tillsade Saul dem att de skulle säga så till David:
»Konungen begär ingen annan brudgåva än förhudarna
av ett hundra filistéer, för att hämnd så må tagas på
konungens fiender.» Saul hoppades nämligen att han
skulle få David fälld genom filistéernas hand. 26 När
så hans tjänare omtalade för David vad han hade sagt,
ville David gärna på det villkoret bliva konungens måg;
och innan tiden ännu var förlupen, 27 stod David upp
och drog åstad med sina män och slog av filistéerna två
hundra man. Och David tog deras förhudar med sig, och
fulla antalet blev överlämnat åt konungen, för att han
skulle bliva konungens måg. Och Saul gav honom så sin
dotter Mikal till hustru. 28 Men Saul såg och förstod att
HERREN var med David; Och Sauls dotter Mikal hade
honom kär. 29 Då fruktade Saul ännu mer för David,
och så blev Saul Davids fiende för hela livet. 30 Men
filistéernas furstar drogo i fält; och så ofta de drogo ut,
hade David större framgång än någon annan av Sauls
tjänare, så att hans namn blev mycket berömt.

19 Och Saul talade med sin son Jonatan och med
alla sina tjänare om att döda David; men Sauls son
Jonatan var David mycket tillgiven. 2 Därför omtalade
Jonatan detta för David och sade: »Min fader Saul söker
att döda dig. Tag dig alltså till vara i morgon och håll dig
gömd på någon plats där du kan vara dold. 3 Men själv
vill jag gå ut och ställa mig bredvid min fader på marken,
där du är, och jag vill tala om dig med min fader; om jag
då märker något, skall jag sedan omtala det för dig. 4
Och Jonatan talade till Davids bästa med sin fader Saul
och sade till honom: »Konungen må icke försynda sig på
sin tjänare David ty han har icke försyndat sig mot dig,
utan vad han har gjort har varit till stort gagn för dig. 5
Han tog ju sin själ i sin hand och slog ned filistéen, och
HERREN gav så hela Israel en stor seger; du har själv
sett det och glatt dig däråt. Varför skulle du då försynda
dig på oskyldigt blod genom att döda David utan sak?» 6
Och Saul lyssnade till Jonatans ord; och Saul svor: »Så
sant HERREN lever, han skall icke dödas.» 7 Sedan
kallade Jonatan David till sig; och Jonatan omtalade för
honom allt som hade blivit sagt. Därefter förde Jonatan
David till Saul, och han var i hans tjänst såsom förut. 8
När så kriget åter begynte, drog David ut och stridde mot
filistéerna och tillfogade dem ett stort nederlag, så att de
flydde för honom. 9 Men en ond ande från HERREN
kom över Saul, där han satt i sitt hus med spjutet i
handen, under det att David spelade på harpan. 10 Då
sökte Saul att med spjutet spetsa David fast vid väggen;
men denne vek undan för Saul, så att han allenast stötte
spjutet in i väggen. Och David flydde och kom undan
samma natt. 11 Emellertid sände Saul till Davids hus
några män med uppdrag att vakta på honom och att
sedan om morgonen döda honom. Men Mikal, Davids
hustru, omtalade detta för honom och sade: »Om du
icke i natt räddar ditt liv, så är du i morgon dödens man.»
12 Därefter släppte Mikal ned David genom fönstret; och
han begav sig på flykten och kom så undan. 13 Sedan
tog Mikal husguden och lade honom i sängen och satte
myggnätet av gethår över huvudgärden och höljde täcket
över honom. 14 När sedan Saul sände sina män med
uppdrag att hämta David, sade hon: »Han är sjuk.» 15
Då sände Saul dit männen med uppdrag att skaffa sig
tillträde till David själv och sade: »Bären honom i sängen
hitupp till mig, så att jag får döda honom.» 16 Men när
männen kommo in, fingo de se att det var husguden
som låg i sängen, med myggnätet över huvudgärden. 17
Då sade Saul till Mikal: »Varför har du så bedragit mig
och släppt min fiende, så att han har kommit undan?»
Mikal svarade Saul: »Han sade till mig: 'Släpp mig; eljest
dödar jag dig.'» 18 När David nu hade flytt och kommit
undan, begav han sig till Samuel i Rama och omtalade
för denne allt vad Saul hade gjort honom. Och han och
Samuel gingo till Najot och stannade där. 19 Och det
blev berättat för Saul att David var i Najot vid Rama. 20
Då sände Saul dit några män med uppdrag att hämta
David. Men när Sauls utskickade fingo se skaran av
profeterna i profetisk hänryckning, och fingo se Samuel
stå där såsom deras anförare, kom Guds Ande över
dem, så att också de fattades av hänryckning. 21 När
man omtalade detta för Saul, sände han dit andra män;
men också de fattades av hänryckning. Och när han då
ytterligare, för tredje gången, sände dit män med samma
uppdrag, fattades också dessa av hänryckning. 22 Då
begav han sig själv till Rama; och när han kom till den
stora brunnen i Seku, frågade han: »Var äro Samuel och
David?» Man svarade: »De äro i Najot vid Rama.» 23
Då begav han sig dit, till Najot vid Rama. Men Guds
Ande kom också över honom, så att han hela vägen gick
i profetisk hänryckning, ända till dess att han kom fram
till Najot vid Rama. 24 Då kastade också han av sig sina
kläder, i det att också han blev fattad av hänryckning
inför Samuel; och han föll ned och låg där naken hela
den dagen och hela natten. Därför plägar man säga: »Är
ock Saul bland profeterna?» Se själ i Ordförkl.

20 Men David flydde från Najot vid Rama och kom
till Jonatan och sade: »Vad har jag gjort? Vilken
missgärning, vilken synd har jag begått mot din fader,
eftersom han står efter mitt liv?» 2 Han svarade honom:
»Bort det! Du skall icke dö. Min fader gör ju intet, varken
något viktigt eller något oviktigt, utan att uppenbara det
för mig. Varför skulle då min fader dölja detta för mig?

Nej, så skall icke ske.» 3 Men David betygade ytterligare
med ed och sade: »Din fader vet väl att jag har funnit
nåd för dina ögon; därför tänker han: 'Jonatan skall icke
få veta detta, på det att han icke må bliva bedrövad.'
Men så sant HERREN lever, och så sant du själv lever:
det är icke mer än ett steg mellan mig och döden.» 4 Då
sade Jonatan till David: »Vadhelst du önskar skall jag
göra för dig.» 5 David sade till Jonatan: »I morgon är
ju nymånad, och jag skulle då rätteligen sitta till bords
med konungen; men låt mig nu gå och gömma mig ute
på marken till i övermorgon afton. 6 Om då din fader
saknar mig, så säg: 'David utbad sig tillstånd av mig
att få göra ett hastigt besök i sin stad, Bet-Lehem, där
hela släkten nu firar sin årliga offerfest.' 7 Om han då
säger: 'Gott!', så kan din tjänare vara trygg. Men om
han bliver vred, så märker du därav att han har beslutit
min ofärd. 8 Visa så din nåd mot din tjänare, eftersom
du har låtit din tjänare ingå ett HERRENS förbund med
dig. Men om det finnes någon missgärning hos mig, så
döda mig du, ty varför skulle du föra mig till din fader?»
9 Då sade Jonatan: »Bort det! Om jag märker att min
fader har beslutit att låta ofärd komma över dig, skall
jag förvisso omtala det för dig.» 10 Men David sade till
Jonatan: »Vem skall omtala för mig detta, eller säga mig
om din fader giver dig ett hårt svar?» 11 Jonatan sade
till David: »Kom, låt oss gå ut på marken.» Och de gingo
båda ut på marken. 12 Och Jonatan sade till David: »Vid
HERREN» Israels Gud: om jag finner att det låter gott
för David, när jag i morgon eller i övermorgon vid denna
tid utforskar min fader, så skall jag förvisso sända bud
till dig och uppenbara det för dig. 13 HERREN straffe
Jonatan nu och framgent, om jag, såframt min fader
åstundar din ofärd, icke uppenbarar det för dig och låter
dig komma undan, så att du får gå dina färde i trygghet.
Och HERREN vare då med dig, såsom han har varit med
min fader. 14 Och nog skall du väl, om jag då ännu är i
livet, ja, nog skall du väl bevisa barmhärtighet mot mig,
såsom HERREN är barmhärtig, så att jag slipper att dö?
15 Icke skall du väl någonsin taga bort din barmhärtighet
från mitt hus, icke ens då när HERREN har tagit bort
alla Davids fiender ifrån jorden?» 16 Jonatan slöt då
ett förbund med Davids hus; och HERREN utkrävde
sedan av Davids fiender vad de hade förskyllt. 17 Och
Jonatan besvor David ytterligare vid sin kärlek till honom,
ty han hade honom lika kär som han hade sitt eget liv;
18 Jonatan sade till honom: »I morgon är nymånad, och
du skall då saknas, ty din plats kommer ju att stå tom.
19 Men gå i övermorgon skyndsamt ned till den plats
där du gömde dig den dag då ogärningen skulle hava
skett, och uppehåll dig bredvid Eselstenen. 20 Jag vill då
själv i dess närhet avskjuta mina tre pilar, såsom sköte
jag till måls. 21 Sedan skall jag skicka min tjänare att
gå och söka upp pilarna. Om jag då säger till tjänaren:
»Se, pilarna ligga bakom dig, närmare hitåt', så tag du
upp dem och kom fram, ty då kan du vara trygg och
ingenting är på färde, så sant HERREN lever. 22 Men
om jag säger så till den unge mannen: 'Se, pilarna ligga
framför dig, längre bort', så gå dina färde, ty då sänder
HERREN dig bort. 23 Och i fråga om det som jag och du
nu hava talat, är HERREN vittne mellan mig och dig
till evig tid.» 24 Och David gömde sig ute på marken.
Och när nymånaden var inne, satte konungen sig till
bords för att äta. 25 Konungen satte sig på sin vanliga
sittplats, platsen vid väggen; och Jonatan stod upp,
och Abner satte sig vid Sauls sida. Men Davids plats
stod tom. 26 Saul sade dock intet den dagen, ty han
tänkte: »Något har hänt honom; han är nog icke ren,
säkerligen är han icke ren.» 27 Men när Davids plats
stod tom också dagen efter nymånadsdagen, dagen
därefter, sade Saul till sin son Jonatan: »Varför har Isais
son varken i går eller i dag kommit till måltiden?» 28
Jonatan svarade Saul: »David utbad sig tillstånd av mig
att få gå till Bet-Lehem; 29 han sade: 'Låt mig gå, ty vi
fira en släktofferfest i staden, och min broder har själv
bjudit mig att komma; om jag har funnit nåd för dina
ögon, så låt mig nu slippa härifrån för att besöka mina
bröder.' Därför har han icke kommit till konungens bord.»
30 Då upptändes Sauls vrede mot Jonatan, och han
sade till honom: »Du son till en otuktig kvinna! Visste jag
då icke att du hade funnit behag i Isais son, till skam för
dig själv och till skam för din moders blygd! 31 Ty så
länge Isais son lever på jorden, är varken du eller din
konungamakt säker. Sänd därför nu åstad och låt hämta
honom hit till mig, ty han är dödens barn.» 32 Jonatan
svarade sin fader Saul och sade till honom: »Varför skall
han dödas? Vad har han gjort?» 33 Då svängde Saul
spjutet mot honom för att genomborra honom; och nu
märkte Jonatan att hans fader hade beslutit att döda
David. 34 Och Jonatan stod upp från bordet i vredesmod
och åt intet på den andra nymånadsdagen, ty han var
bedrövad för Davids skull, därför att hans fader hade
gjort sådan orätt mot denne. 35 Följande morgon gick
Jonatan ut på marken, vid den tid han hade utsatt för
David; och han hade en liten gosse med sig. 36 Och
han sade till gossen: »Spring och sök reda på pilarna
som jag skjuter av.» Medan nu gossen sprang, sköt
han pilen över honom. 37 Och när gossen kom till det
ställe dit Jonatan hade avskjutit pilen, ropade Jonatan
efter gossen och sade: »Pilen ligger ju framför dig,
längre bort.» 38 Och Jonatan ropade ytterligare efter
gossen: »Fort, skynda dig, stanna icke!» Och gossen
som Jonatan hade med sig tog upp pilen och kom till
sin herre. 39 Men gossen visste icke varom fråga var;
allenast Jonatan och David visste det. 40 Och Jonatan
lämnade sina vapen åt gossen som han hade med sig
och sade till honom: »Gå och bär dem in i staden.» 41
Men sedan gossen hade gått, reste David sig upp på
södra sidan; och han föll ned till jorden på sitt ansikte och

bugade sig tre gånger; och de kysste varandra och gräto
med varandra, och David grät överljutt. 42 Och Jonatan
sade till David: »Gå i frid. Blive det såsom vi båda svuro
vid HERRENS namn, när vi sade: 'HERREN vare vittne
mellan mig och dig, mellan mina efterkommande och
dina, till evig tid.'» Sedan stod han upp och gick sina
färde, men Jonatan gick in i staden igen.

21 Och David kom till prästen Ahimelek i Nob. Men
Ahimelek blev förskräckt, när han fick se David,
och frågade honom: »Varför kommer du ensam och har
ingen med dig?» 2 David svarade prästen Ahimelek:
»Konungen har givit mig ett uppdrag, men han sade
till mig: 'Ingen får veta något om det uppdrag vari jag
sänder dig, och som jag har givit dig.' Och mina män
har jag visat till det och det stället. 3 Giv mig nu vad du
har till hands, fem bröd eller vad som kan finnas.» 4
Prästen svarade David och sade »Vanligt bröd har jag
icke till hands; allenast heligt bröd finnes -- om eljest dina
män hava avhållit sig från kvinnor.» 5 David svarade
prästen och sade till honom: »Ja, sannerligen, kvinnor
hava på sista tiden varit skilda från oss; när jag drog
åstad, voro ock mina mäns tillhörigheter heliga. Därför,
om också vårt förehavande är av helt vanligt slag, är
det dock i dag heligt, vad våra tillhörigheter angår.» 6
Då gav prästen honom av det heliga; ty där fanns icke
något annat bröd än skådebröden, som hade legat inför
HERRENS ansikte, men som man hade burit undan,
för att lägga fram nybakat bröd samma dag det gamla
togs bort. 7 Men där befann sig den dagen en av Sauls
tjänare, som var satt i förvar inför HERREN, en edomé
vid namn Doeg, den förnämste av Sauls herdar. 8 Och
David frågade Ahimelek ytterligare: »Har du icke här
till hands något spjut eller något svärd? Ty varken mitt
svärd eller mina andra vapen tog jag med mig, eftersom
konungens uppdrag krävde så stor skyndsamhet.» 9
Prästen svarade: »Jo, det svärd som har tillhört filistéen
Goljat, honom som du slog ned i Terebintdalen; det
finnes, inhöljt i ett kläde, där bakom efoden. Vill du taga
det med dig, så tag det; ty något annat än det har jag
icke.» David sade: »Dess like finnes icke; giv mig det.»
10 Och David stod upp och flydde samma dag för Saul
och kom till Akis, konungen i Gat. 11 Men Akis' tjänare
sade till honom: »Detta är ju David, landets konung! Det
är ju till dennes ära man sjunger så under dansen: 'Saul
har slagit sina tusen, men David sina tio tusen.' 12 David
lade märke till dessa ord, och han begynte storligen
frukta för Akis, konungen i Gat. 13 Därför ställde han
sig vansinnig inför deras ögon och betedde sig såsom
en ursinnig, när de ville fasthålla honom, och ritade på
dörrarna i porten och lät spotten rinna ned i sitt skägg.
14 Då sade Akis till sina tjänare: »I sen ju huru vanvettigt
mannen beter sig. Varför fören I honom till mig? 15
Har jag då sådan brist på vanvettiga människor, att I
behövden föra denne hit, för att han skulle bete sig
vanvettigt inför mig? Skulle en sådan få komma in i mitt
hus?»

22 Då begav sig David därifrån och flydde undan till
Adullams grotta. Och när hans bröder och hela
hans faders hus fingo höra detta, kommo de ditned
till honom. 2 Och till honom församlade sig alla slags
män som voro i något trångmål, alla som ansattes av
fordringsägare och alla missnöjda, och han blev deras
hövding; vid pass fyra hundra man slöto sig så till honom.
3 Därifrån begav sig David till Mispe i Moab. Och han
sade till konungen i Moab: »Låt min fader och min moder
få komma hitöver och vara hos eder till dess jag får veta
vad Gud vill göra med mig.» 4 Och han förde dem fram
inför konungen i Moab; och de fingo stanna hos denne,
så länge David var på borgen. 5 Men profeten Gad sade
till David: »Du skall icke stanna här på borgen; drag bort
härifrån och begiv dig in i Juda land.» Då drog David bort
därifrån och kom till Heretskogen. 6 Och Saul fick höra
att man hade fått spaning på David och de män som
voro med honom. Då nu Saul en dag satt i Gibea under
tamarisken på höjden, med sitt spjut i handen, under det
att alla hans tjänare stodo omkring honom, 7 sade han
till sina tjänare, där de stodo omkring honom: »Hören, I
benjaminiter. Skall då också Isais son åt eder alla giva
åkrar och vingårdar och göra eder alla till över- och
underhövitsmän? 8 Ty I haven ju alla sammansvurit eder
mot mig, och ingen har uppenbarat för mig att min son
har slutit förbund med Isais son. Ingen av eder bekymrar
sig så mycket om mig, att han har uppenbarat det för
mig. Min son har ju uppeggat min tjänare till att stämpla
mot mig, såsom nu sker.» 9 Edoméen Doeg, som ock
stod där bland Sauls tjänare, svarade då och sade:
»Jag har sett Isais son komma till Ahimelek, Ahitubs
son, i Nob. 10 Denne frågade då HERREN för honom
och gav honom reskost; han gav honom ock filistéen
Goljats svärd.» 11 Då sände konungen och lät kalla
till sig prästen Ahimelek, Ahitubs son, och hela hans
faders hus, prästerna i Nob. Och de kommo alla till
konungen. 12 Då sade Saul: »Hör mig, du Ahitubs son.»
Han svarade: »Jag hör dig, min herre.» 13 Saul sade till
honom: »Varför haven I sammansvurit eder mot mig, du
och Isais son, i det att du har givit honom bröd och svärd
och frågat Gud för honom, så att han skulle kunna sätta
sig upp mot mig och stämpla mot mig, såsom nu sker?»
14 Ahimelek svarade konungen och sade: »Vem bland
alla dina tjänare är väl så betrodd som David, han som
därtill är konungens måg och hövding för din livvakt och
högt ärad i ditt hus? 15 Är det då nu för första gången
som jag har frågat Gud för honom? Bort det! Icke må
konungen lägga mig, sin tjänare, och hela min faders
hus något till last, ty din tjänare visste alls intet om allt
detta.» 16 Men konungen sade: »Du måste döden dö,
Ahimelek, du själv och hela din faders hus.» 17 Och
konungen sade till drabanterna som stodo där omkring

honom: »Träden fram och döden HERRENS präster;
ty också de hålla med David; och fastän de visste att
han flydde, uppenbarade de det icke för mig.» Men
konungens tjänare ville icke uträcka sina händer till att
stöta ned HERRENS präster. 18 Då sade konungen till
Doeg: »Träd du fram och stöt ned prästerna.» Edoméen
Doeg trädde då fram och stötte ned prästerna och
dödade på den dagen åttiofem män som buro linne-
efod. 19 Och invånarna i präststaden Nob blevo slagna
med svärdsegg, både män och kvinnor, både barn och
spenabarn; också fäkreatur, åsnor och får blevo slagna
med svärdsegg. 20 Allenast en son till Ahimelek, Ahitubs
son, vid namn Ebjatar, kom undan, och denne flydde
bort till David. 21 Och Ebjatar omtalade för David att
Saul hade dräpt HERRENS präster. 22 Då sade David
till Ebjatar: »Jag förstod redan då att edoméen Doeg,
eftersom han var där, skulle omtala allt för Saul. Det
är jag som är orsaken till att hela din faders hus har
förgåtts. 23 Bliv kvar hos mig, frukta intet; ty den som
står efter mitt liv, han står ock efter ditt liv. Hos mig är du
i gott förvar.»

23 Och man berättade för David: »Filistéerna hålla nu
på att belägra Kegila, och de plundra logarna.» 2
Då frågade David HERREN: »Skall jag draga åstad och
slå dessa filistéer?» HERREN svarade David: »Drag
åstad och slå filistéerna och fräls Kegila.» 3 Men Davids
män sade till honom: »Vi leva ju i fruktan redan här i
Juda. Och nu skulla vi därtill draga åstad till Kegila, mot
filistéernas här!» 4 Då frågade David HERREN ännu
en gång, och HERREN svarade honom och sade: »Stå
upp och drag ned till Kegila; ty jag vill giva filistéerna i
din hand.» 5 Då drog David med sina män till Kegila
och stridde mot filistéerna och förde bort deras boskap
och tillfogade dem ett stort nederlag. Så frälste David
invånarna i Kegila. 6 När Ebjatar, Ahimeleks son, flydde
till David i Kegila, förde han efoden med sig ditned. 7
Och det blev berättat för Saul att David hade dragit in i
Kegila. Då sade Saul: »Gud har förkastat honom och givit
honom i min hand, ty han har själv stängt in sig genom
att gå in i en stad med portar och bommar.» 8 Därefter
bådade Saul upp allt folket till strid, för att draga ned till
Kegila och där innesluta David och hans man. 9 Men när
David fick veta att Saul stämplade ont mot honom, sade
han till prästen Ebjatar: »Bär hit efoden.» 10 Och David
sade: »HERRE, Israels Gud, din tjänare har hört att Saul
har i sinnet att komma mot Kegila och fördärva staden
för min skull. 11 Skola Kegilas borgare då utlämna mig åt
honom? Skall Saul komma hitned, såsom din tjänare har
hört? HERRE, Israels Gud, förkunna det för din tjänare.»
HERREN svarade: »Han skall komma hitned.» 12 David
frågade ytterligare: »Skola Kegilas borgare då utlämna
mig och mina man åt Saul?» HERREN svarade: »De
skola utlämna eder.» 13 Då bröt David upp med sitt
folk, som utgjorde vid pass sex hundra man, och de
drogo ut från Kegila och vandrade vart de kunde. När
det då blev berättat för Saul att David hade flytt undan
från Kegila avstod han från att draga ut. 14 Så uppehöll
sig nu David i öknen på bergfästena; han uppehöll sig
bland bergen i öknen Sif. Och Saul sökte alltjämt efter
honom, men Gud gav honom icke i hans hand. 15 Och
medan David var i Hores i öknen Sif, förnam han att
Saul hade dragit ut för att söka döda honom. 16 Men
Jonatan, Sauls son, stod upp och gick till David i Hores
och styrkte hans mod i Gud. 17 Han sade till honom:
»Frukta icke; ty min fader Sauls hand skall icke träffa
dig, utan du skall bliva konung över Israel, och jag skall
då hava andra platsen, näst efter dig. Detta vet ock
min fader Saul.» 18 Sedan slöto de båda ett förbund
inför HERREN. Och David stannade kvar i Hores, men
Jonatan gick hem igen. 19 Men några sifiter drogo upp
till Saul i Gibea och sade: »David håller sig nu gömd hos
oss på bergfästena i Hores, på Hakilahöjden, som ligger
söder om ödemarken. 20 Så drag nu ditned, o konung,
så snart det lyster dig att göra det. Vår sak bliver det
då att utlämna honom åt konungen.» 21 Då sade Saul:
»Varen välsignade av HERREN, därför att I haven velat
spara mig bekymmer. 22 Men gån nu och skaffen eder
ytterligare visshet, och tagen reda på och sen efter, på
vilket ställe han nu vistas, och vem som har sett honom
där; ty man har sagt mig att han är mycket listig. 23 Och
sen efter och tagen reda på alla gömställen där han kan
gömma sig; och kommen så igen till mig, när I haven fått
visshet, så vill jag sedan gå med eder. Ty finnes han i
landet, skall jag veta att söka upp honom, om jag än
måste söka bland alla Juda ätter.» 24 Då stodo de upp
och gingo till Sif före Saul. Men David och hans män voro
i öknen Maon, på hedmarken, söder om ödemarken. 25
När nu Saul drog åstad med sina män för att söka efter
David, om talade man det för denne, och han drog då
ned till klippan och stannade så i öknen Maon. När Saul
hörde detta, satte han efter David in i öknen Maon. 26
Och Saul gick på ena sidan om berget, och David med
sina män på andra sidan. Men just som David var stadd
på flykt för att komma undan Saul, under det att Saul
och hans män sökte kringränna David och hans män för
att taga dem till fånga 27 kom en budbärare till Saul och
sade: »Skynda dig och kom, ty filistéerna hava fallit in
i landet.» 28 Då upphörde Saul att förfölja David och
drog mot filistéerna. Därav fick det stället namnet Sela-
Hammalekot Betydelsen oviss; möjligen skiljeklippan.

24 Men David drog upp därifrån och uppehöll sig
sedan på En-Gedis bergfästen. 2 Och när Saul
kom tillbaka från tåget mot filistéerna, omtalade man för
honom att David var i En-Gedis öken. 3 Då tog Saul tre
tusen män, utvalda ur hela Israel, och drog åstad för att
söka efter David och hans män på Stenbocksklipporna.
4 Och när han kom till boskapsgårdarna vid vägen, fanns

där en grotta; då gick han ditin för något avsides bestyr.
Men David och hans män sutto längst inne i grottan. 5
Då sade Davids män till honom: »Se, detta är den dag
om vilken HERREN har sagt till dig: Jag vill nu giva din
fiende i din hand, så att du får göra med honom vad du
finner för gott.» Då stod David upp och skar oförmärkt
av en flik på Sauls mantel. 6 Men därefter slog Davids
samvete honom, därför att han hade skurit av fliken på
Sauls mantel. 7 Och han sade till sina män: »HERREN
låte det vara fjärran ifrån mig att jag skulle göra detta mot
min herre, mot HERRENS smorde, att jag skulle uträcka
min hand mot honom; han är ju HERRENS Smorde.» 8
Och David höll sina män tillbaka med stränga ord och
tillstadde dem icke att överfalla Saul. Men när Saul hade
stått upp och gått ut ur grottan och fortsatt sin färd, 9 då
stod ock David upp och gick ut ur grottan och ropade
efter Saul: »Min herre konung!» När då Saul såg sig
tillbaka, böjde David sig ned, med ansiktet mot jorden,
och bugade sig. 10 Och David sade till Saul: »Varför
hör du på sådana människors ord, som säga att David
söker din ofärd? 11 Du har ju i dag med egna ögon sett
hurusom jag skonade dig, när HERREN i dag hade givit
dig i min hand i grottan Och man uppmanade mig att
dräpa dig; jag tänkte: 'Jag vill icke uträcka min hand mot
min herre; han är ju HERRENS Smorde. 12 Se själv, min
fader, ja, se här fliken av din mantel i min hand. Ty därav
att jag skar av fliken på din mantel, men icke dräpte dig,
må du märka och se att jag icke har velat göra något
ont eller begå någon förbrytelse, och att jag icke har
försyndat mig mot dig, fastän du traktar efter att taga mitt
liv. 13 HERREN skall döma mellan mig och dig, och
HERREN skall hämnas mig på dig, men min hand skall
icke röra dig. 14 Det är såsom det gamla ordspråket
säger: 'Från de ogudaktiga kommer vad ogudaktigt är';
därför skall hand icke röra dig.» 15 Efter vem har Israels
konung dragit ut? Efter vem är det du jagar? Efter en död
hund, efter en enda liten loppa! 16 Så vare då HERREN
domare och döme mellan mig och dig; må han se härtill
och utföra min sak, ja, må han döma mig fri ifrån din
hand.» 17 När David hade talat dessa ord till Saul, sade
Saul: »Det är ju din röst, min son David.» Och Saul brast
ut i gråt. 18 Och han sade till David: »Du är rättfärdigare
än jag, ty du har bevisat mig gott, under det jag har
bevisat dig ont. 19 Du har i dag låtit mig se din godhet
mot mig, därigenom att du icke har dräpt mig, fastän
HERREN hade överlämnat mig i din hand. 20 Ty när
någon träffar på sin fiende, plägar han då låta honom gå
sin väg i ro? HERREN vedergälle dig med sitt goda för
vad du denna dag har gjort mig. 21 Och nu vet jag väl
att du skall bliva konung, och att Israels konungadöme
skall förbliva i din hand. 22 Men lova mig nu med ed
vid HERREN att du icke utrotar mina avkomlingar efter
mig och icke utplånar mitt namn ur min faders hus.» Då
svor David Saul denna ed. Därefter drog Saul hem; men
David och hans män drogo upp till borgen.

25 Och Samuel dog, och hela Israel församlade sig
och höll dödsklagan efter honom; och de begrovo
honom där han bodde i Rama. Och David stod upp
och drog ned till öknen Paran. 2 I Maon fanns då en
man som hade sin boskapsskötsel i Karmel, och den
mannen var mycket rik; han ägde tre tusen får och ett
tusen getter. Och han höll just då på att klippa sina får i
Karmel. 3 Mannen hette Nabal, och hans hustru hette
Abigail. Hustrun hade ett gott förstånd och ett skönt
utseende; men mannen var hård och ondskefull; och han
var en avkomling av Kaleb. 4 När nu David i öknen fick
höra att Nabal klippte sina får, 5 sände han dit tio unga
män; och David sade till männen: »Gån upp till Karmel
och begiven eder till Nabal och hälsen honom från mig.
6 Och I skolen säga till mina bröder där: »Frid vare med
dig själv frid vare med ditt hus, och frid vare med allt
vad du har. 7 Jag har nu hört att du håller på med
fårklippning. Nu är det så att dina herdar hava vistats i
vårt grannskap, utan att vi hava gjort dem något förfång,
och utan att något har kommit bort för dem under hela
den tid de hava varit i Karmel. 8 Fråga dina tjänare
därom, så skola de själva säga dig det. Låt nu våra män
finna nåd för dina ögon. Vi hava ju kommit hit på en glad
dag. Giv därför åt dina tjänare och åt din son David vad
du kan hava till hands.» 9 När nu Davids män kommo
dit, talade de på Davids vägnar till Nabal alldeles såsom
det var dem befallt, och sedan väntade de stilla. 10 Men
Nabal svarade Davids tjänare och sade: »Vem är David,
vem är Isais son? I denna tid är det många tjänare som
rymma från sina herrar. 11 Skulle jag taga min mat och
min dryck och slaktdjuren, som jag har slaktat åt mina
fårklippare, och giva detta åt män om vilka jag icke ens
vet varifrån de äro?» 12 Då vände Davids män om och
gingo sin väg; och när de hade kommit tillbaka, berättade
de for honom allt, såsom det hade tillgått. 13 Då sade
David till sina män: »Var och en omgjorde sig med sitt
svärd.» Och var och en omgjordade sig med sitt svärd;
jämväl David själv omgjordade sig med sitt svärd. Och
vid pass fyra hundra man följde med David ditupp, men
två hundra stannade vid trossen. 14 Men en av tjänarna
berättade för Abigail, Nabals hustru, och sade: »David
har skickat sändebud hit från öknen och låtit hälsa vår
herre, men han visade av dem. 15 Dessa män hava
likväl varit oss mycket nyttiga; vi hava aldrig lidit något
förfång, och aldrig har något kommit bort för oss under
hela den tid vi drogo omkring i deras närhet, medan
vi voro därute på marken. 16 De voro en mur för oss
både dag och natt under hela den tid vi vistades i deras
grannskap, medan vi vaktade hjorden. 17 Så betänk nu
och se till, vad du bör göra, ty något ont är nog beslutet
mot vår herre och över hela hans hus; och han är ju
en ond man, så att ingen vågar säga något åt honom.»

18 Då gick Abigail strax och tog två hundra bröd, två
vinläglar, fem tillredda får, fem sea-mått rostade ax,
ett hundra russinkakor och två hundra fikonkakor, och
lastade detta på åsnor. 19 Och hon sade till sina tjänare:
»Gån framför mig, jag vill komma efter eder.» Men för
sin man Nabal sade hon intet härom. 20 När hon nu red
på sin åsna och kom ned i en hålväg i berget, fick hon
se David och hans män komma ned från motsatta sidan,
så att hon måste möta dem. 21 Men David hade sagt:
»Förgäves har jag skyddat allt vad den mannen hade
i öknen, så att intet av allt vad han ägde har kommit
bort; men har har vedergällt mig med ont för gott. 22 Så
sant Gud må straffa Davids fiender nu och framgent,
jag skall av allt som tillhör honom icke låta någon av
mankön leva kvar till i morgon.» 23 Då nu Abigail fick
se David, steg hon strax ned från åsnan och föll ned
inför David på sitt ansikte och bugade sig mot jorden. 24
Hon föll till hans fötter och sade: »På mig vilar denna
missgärning, herre. Men låt din tjänarinna få tala inför
dig, och hör på din tjänarinnas ord. 25 Icke må min herre
fästa något avseende vid Nabal, den onde mannen, ty
vad hans namn betyder, det är han; Nabal heter han,
och dårskap bor i honom. Men jag, din tjänarinna, har
icke sett de män som du, min herre, sände. 26 Och nu,
min herre, så sant HERREN lever, och så sant du själv
lever, du som av HERREN har avhållits från att ådraga
dig blodskuld och skaffa dig rätt med egen hand: må det
nu gå dina fiender och dem som söka bereda min herre
ofärd såsom det må gå Nabal. 27 Och låt nu dessa
hälsningsskänker, som din trälinna har medfört till min
herre, givas åt de män som följa min herre. 28 Förlåt din
tjänarinna vad hon har brutit. Ty HERREN skall förvisso
åt min herre uppbygga ett hus som bliver beståndande,
eftersom min herre för HERRENS krig; och du skall icke
bliva skyldig till något ont, så länge du lever. 29 Och
om någon står upp för att förfölja dig och söka döda
dig, så må min herres liv vara inknutet i de levandes
pung hos HERREN, din Gud; men dina fienders liv må
han lägga i sin slunga och slunga det bort. 30 När nu
HERREN gör med min herre allt det goda varom han har
talat till dig, och förordnar dig till furste över Israel, 31
skall alltså detta icke bliva dig en stötesten eller vara till
hjärteångest för min herre, att du har utgjutit blod utan
sak, och att min herre själv har skaffat sig rätt. Men när
HERREN gör min herre gott, så tänk på din tjänarinna.»
32 Då sade David till Abigal: »Välsignad vare HERREN,
Israels Gud som i dag har sänt dig mig till mötes! 33 Och
välsignat vare ditt förstånd, och välsignad vare du själv,
som i dag har hindrat mig från att ådraga mig blodskuld
och skaffa mig rätt med egen hand! 34 Men så sant
HERREN, Israels Gud, lever, han som har avhållit mig
från att göra dig något ont: om du icke strax hade kommit
mig till mötes, så skulle i morgon, när det hade blivit
dager, ingen av mankön hava funnits kvar av Nabals
hus.» 35 Därefter tog David emot av henne vad hon
hade medfört åt honom; och han sade till henne: »Far i
frid hem igen. Se, jag har lyssnat till dina ord och gjort
dig till viljes.» 36 När sedan Abigail kom hem till Nabal,
höll denne just i sitt hus ett gästabud, som var såsom en
konungs gästabud; och Nabals hjärta var glatt i honom,
och han var mycket drucken. Därför omtalade hon alls
intet för honom förrän om morgonen, när det blev dager.
37 Men om morgonen, när ruset hade gått av Nabal,
omtalade hans hustru för honom vad som hade hänt. Då
blev hans hjärta såsom dött i hans bröst, och han blev
såsom en sten. 38 Och vid pass tio dagar därefter slog
HERREN Nabal, så att han dog. 39 När David hörde att
Nabal var död, sade han: »Lovad vare HERREN, som
på Nabal har hämnats den smälek han tillfogade mig,
och som har bevarat sin tjänare från att göra vad ont var,
under det att HERREN lät Nabals ondska komma tillbaka
över hans eget huvud!» Och David sände åstad och lät
säga Abigail att han önskade få henne till sin hustru. 40
När så Davids tjänare kommo till Abigail i Karmel, talade
de till henne och sade: »David har sänt oss till dig för att
få dig till hustru åt sig.» 41 Då stod hon upp och föll ned
till jorden på sitt ansikte och sade: »Må din tjänarinna
bliva en trälinna, som tvår min herres tjänares fötter.» 42
Därefter stod Abigail upp med hast och satte sig på sin
åsna, likaledes de fem tärnor som utgjorde hennes följe.
Och hon följde med dem som David hade sänt till henne
och blev hans hustru. 43 David hade ock tagit till hustru
Ahinoam från Jisreel, så att dessa båda blevo hans
hustrur. 44 Men Saul hade givit sin dotter Mikal, Davids
hustru, åt Palti, Lais' son, från Gallim. Hebr nebalá.

26 Och sifiterna kommo till Saul i Gibea och sade:
»David håller sig nu gömd på Hakilahöjden, gent
emot ödemarken.» 2 Då bröt Saul upp och drog ned till
öknen Sif med tre tusen män utvalda ur Israel, för att
söka efter David i öknen Sif. 3 Och Saul lägrade sig
på Hakilahöjden, som ligger gent emot ödemarken, vid
vägen. Men David uppehöll sig då i öknen. Och när
David förnam att Saul hade kommit efter honom in i
öknen, 4 sände han ut spejare och fick så full visshet
om att Saul hade kommit. 5 Då bröt David upp och
begav sig till det ställe där Saul hade lägrat sig; och
David såg platsen där Saul låg med sin härhövitsman
Abner, Ners son. Saul låg nämligen i vagnborgen, och
folket var lägrat runt 6 Och David tog till orda och sade
till hetiten Ahimelek och till Abisai, Serujas son, Joabs
broder: »Vem vill gå med mig ned till Saul i lägret?»
Då svarade Abisai: »Jag vill gå med dig ditned.» 7 Så
kommo då David och Abisai om natten till folket där,
och sågo Saul ligga och sova i vagnborgen, med spjutet
nedstött i jorden invid huvudgärden; och Abner och folket
lågo runt omkring honom. 8 Då sade Abisai till David:
»Gud har i dag överlämnat din fiende i din hand; så låt
mig nu få spetsa honom fast i jorden med spjutet; det

skall ske genom en enda stöt, jag skall icke behöva giva
honom mer än den.» 9 Men David svarade Abisai: »Du
får icke förgöra honom; ty vem har uträckt sin hand mot
HERRENS smorde och förblivit ostraffad?» 10 Och David
sade ytterligare: »Så sant HERREN lever, HERREN må
själv slå honom, eller ock må hans dödsdag komma i
vanlig ordning, eller må han draga ut i strid och så få sin
bane; 11 men HERREN låte det vara fjärran ifrån mig att
jag skulle uträcka min hand mot HERRENS smorde.
Tag nu likväl spjutet som står vid hans huvudgärd och
vattenkruset; och låt oss sedan gå vår väg. 12 Och David
tog spjutet och vattenkruset från Sauls huvudgärd, och
sedan gingo de sin väg. Men ingen såg eller märkte det
eller ens vaknade, utan allasammans sovo; ty HERREN
hade låtit en tung sömn falla över dem. 13 Sedan, när
David hade kommit över på andra sidan, ställde han
sig på toppen av berget, långt ifrån så att avståndet
var stort mellan dem. 14 Och David ropade till folket
och till Abner, Ners son, och sade: »Vill du icke svara,
Abner?» Abner svarade och sade: »Vem är du som så
ropar till konungen?» 15 David sade till Abner: »Du är ju
en man som icke har sin like i Israel. Varför har du då
icke vakat över din herre, konungen? En av folket har ju
kommit in för att förgöra konungen, din herre. 16 Vad
du har gjort är icke väl gjort. Så sant HERREN lever,
I haden förtjänat att dö, därför att I icke haven vakat
över eder herre, HERRENS smorde. Se nu efter: var
äro konungens spjut och vattenkruset som stodo vid
hans huvudgärd?» 17 Då kände Saul igen Davids röst
och sade: »Det är ju din röst, min son David.» David
svarade: »Ja, min herre konung.» 18 Och han sade
ytterligare: »Varför jagar min herre så efter sin tjänare?
Vad har jag då gjort, och vad för ont är i min hand? 19
Må nu min herre konungen höra sin tjänares ord: Om
det är HERREN som har uppeggat dig emot mig, så låt
honom få känna lukten av en offergåva; men om det
är människor, så vare de förbannade inför HERREN,
därför att de nu hava drivit mig bort, så att jag icke får
uppehålla mig i HERRENS arvedel. De säga ju: 'Gå bort
och tjäna andra gudar.' 20 Och må nu icke mitt blod
falla på jorden fjärran ifrån HERRENS ansikte, då Israels
konung har dragit ut för att söka efter en enda liten
loppa, såsom man jagar rapphöns på bergen.» 21 Då
sade Saul: »Jag har syndat. Kom tillbaka, min son David;
ty jag vill icke mer göra dig något ont, eftersom mitt liv i
dag har varit dyrt aktat i dina ögon. Se, jag har handlat i
mycket stor dårskap och förvillelse.» 22 David svarade
och sade: »Se här är spjutet, o konung; låt nu en av dina
män komma hitöver och hämta det. 23 Och HERREN
skall vedergälla var och en för hans rättfärdighet och
trofasthet. HERREN gav dig ju i dag i min hand, men jag
ville icke uträcka min hand mot HERRENS smorde. 24
Och likasom ditt liv i dag har varit högt aktat i mina ögon,
så må ock mitt liv vara högt aktat i HERRENS ögon, så
att han räddar mig ur all nöd.» 25 Saul sade till David:
»Välsignad vare du, min son David! Vad du företager
dig, det skall du ock förmå utföra.» Därefter gick David
sin väg, och Saul vände tillbaka hem igen.

27 Men David sade till sig själv: »En dag skall jag nu i
alla fall omkomma genom Sauls hand. Ingen annan
räddning finnes för mig än att fly undan till filistéernas
land; då måste Saul avstå ifrån att vidare söka efter mig
över hela Israels område, och så undkommer jag hans
hand.» 2 Och David bröt upp och drog med sina sex
hundra man över till Akis, Maoks son, konungen i Gat. 3
Och David stannade hos Akis i Gat med sina män, var
och en med sitt husfolk, David med sina båda hustrur,
Ahinoam från Jisreel och Abigail, karmeliten Nabals
hustru. 4 Och när det blev berättat för Saul att David hade
flytt till Gat, sökte han icke vidare efter honom. 5 Men
David sade till Akis: »Om jag har funnit nåd för dina ögon,
så låt mig få min bostad i någon av landsortsstäderna,
så att jag får vistas där. Varför skulle din tjänare bo i
huvudstaden hos dig?» 6 Då gav Akis honom samma
dag Siklag. Därför hör Siklag ännu i dag under Juda
konungar. 7 Den tid David bodde i filistéernas land var
sammanräknat ett år och fyra månader. 8 Men David
drog upp med sina män, och de företogo plundringståg
i gesuréernas, girsiternas och amalekiternas land. Ty
dessa stammar bodde sedan gammalt där i landet, fram
emot Sur och ända intill Egyptens land. 9 Och så ofta
David härjade i landet, lät han varken män eller kvinnor
bliva vid liv; men får och fäkreatur och åsnor och kameler
och kläder tog han med sig och vände så tillbaka och
kom till Akis. 10 När då Akis sade: »Haven I väl i dag
företagit något plundringståg?», svarade David: »Ja, i
den del av Sydlandet, som tillhör Juda», eller: »I den
del av Sydlandet, som tillhör jerameeliterna», eller: »I
den del av Sydlandet, som tillhör kainéerna.» 11 Men
att David lät varken män eller kvinnor bliva vid liv och
komma till Gat, det skedde därför att han tänkte: »De
kunde eljest förråda oss och säga: 'Så och så har David
gjort, så har han betett sig under hela den tid han har
bott i filistéernas land.'» 12 Därför trodde Akis David och
tänkte: »Han har nu gjort sig förhatlig för sitt folk Israel
och kommer att bliva min tjänare för alltid.

28 Vid den tiden församlade filistéerna sina krigshärar
för att strida mot Israel. Och Akis sade till David:
»Du må veta att du med dina män nu måste draga ut
med mig i härnad.» 2 David svarade Akis: »Välan, då
skall du ock få märka vad din tjänare kan uträtta.» Akis
sade till David »Välan, jag sätter dig alltså till väktare
över mitt huvud för beständigt.» 3 Samuel var nu död,
och hela Israel hade hållit dödsklagan efter honom; och
de hade begravit honom i hans stad, i Rama. Och Saul
hade utdrivit andebesvärjare och spåmän ur landet. 4 Så
församlade sig nu filistéerna och kommo och lägrade sig

vid Sunem. Då församlade ock Saul hela Israel, och de
lägrade sig vid Gilboa. 5 Men när Saul såg filistéernas
läger, fruktade han och förskräcktes högeligen i sitt hjärta.
6 Och Saul frågade HERREN, men HERREN svarade
honom icke, varken genom drömmar eller genom urim
eller genom profeter. 7 Då sade Saul till sina tjänare:
»Söken upp åt mig någon andebesvärjerska, så vill jag
gå till henne och fråga henne.» Hans tjänare svarade
honom: »I En-Dor finnes en andebesvärjerska.» 8 Då
gjorde Saul sig oigenkännlig och tog på sig andra kläder
och gick åstad med två män; och de kommo till kvinnan
om natten. Och han sade: »Spå åt mig genom anden,
och mana upp åt mig den jag säger dig.» 9 Men kvinnan
svarade honom: »Du vet ju själv vad Saul har gjort, huru
han har utrotat andebesvärjare och spåmän ur landet.
Varför lägger du då ut en snara för mitt liv och vill döda
mig?» 10 Då svor Saul henne en ed vid HERREN och
sade: »Så sant HERREN lever, i denna sak skall intet
tillräknas dig såsom missgärning.» 11 Kvinnan frågade:
»Vem skall jag då mana upp åt dig?» Han svarade:
»Mana upp Samuel åt mig.» 12 Men när kvinnan fick se
Samuel, gav hon till ett högt rop. Och kvinnan sade till
Saul: »Varför har du bedragit mig? Du är ju Saul.» 13
Konungen sade till henne: »Frukta icke. Vad är det då
du ser?» Kvinnan svarade Saul: »Jag ser ett gudaväsen
komma upp ur jorden.» 14 Han frågade henne: »Huru
ser han ut?» Hon svarade: »Det är en gammal man som
kommer upp, höljd i en kåpa.» Då förstod Saul att det
var Samuel, och böjde sig ned med ansiktet mot jorden
och bugade sig. 15 Och Samuel sade till Saul: »Varför
har du stört min ro och manat mig upp?» Saul svarade:
»Jag är i stor nöd: filistéerna hava begynt krig mot mig,
och Gud har vikit ifrån mig och svarar mig icke mer,
varken genom profeter eller genom drömmar. Därför
har jag kallat dig upp, på det att du må låta mig veta
vad jag skall göra.» 16 Men Samuel svarade: »Varför
frågar du mig, då nu HERREN har vikit ifrån dig och
blivit din fiende? 17 HERREN har efter sitt behag gjort
vad han hade sagt genom mig: HERREN har ryckt riket
ur din hand och givit det åt en annan, åt David. 18
Eftersom du icke hörde HERRENS röst och icke lät
Amalek känna hans vredes glöd, därför har HERREN
nu gjort dig detta. 19 HERREN skall giva både dig och
Israel i filistéernas hand, och i morgon skall du med
dina söner vara hos mig; ja, också Israels läger skall
HERREN giva i filistéernas hand.» 20 Då föll Saul strax
raklång till jorden; så förfärad blev han över Samuels
ord. Också voro hans krafter uttömda, ty på ett helt dygn
hade han ingenting ätit. 21 Men kvinnan gick fram till
Saul, och när hon såg huru högeligen förskräckt han var,
sade hon till honom: »Se, din tjänarinna lyssnade till din
begäran; Jag tog min själ i min hand och hörsammade
den önskan du uttalade till mig. 22 Så lyssna nu också
du till dina tjänarinnas ord och låt mig sätta fram litet mat
för dig, och ät, så att du hämtar krafter, innan du går
dina färde.» 23 Men han vägrade och sade: »Jag vill
icke äta.» Då bådo honom hans tjänare jämte kvinnan
så enträget, att han lyssnade till deras ord; han stod
upp från jorden och satte sig på vilobädden. 24 Och
kvinnan hade en gödd kalv i huset; den slaktade hon nu
i hast. Därpå tog hon mjöl och knådade det och bakade
därav osyrat bröd. 25 Sedan satte hon fram det för Saul:
och hans tjänare, och de åto. Därefter stodo de upp och
gingo samma natt sina färde. Se själ i Ordförkl.

29 Filistéerna församlade nu alla sina härar i Afek,
medan israeliterna voro lägrade vid källan i
Jisreel. 2 Då nu filistéernas hövdingar tågade fram med
avdelningar på hundra och tusen, och David och hans
män därvid tågade sist fram, tillika med Akis, 3 sade
filistéernas furstar: »Vad hava dessa hebréer här att
göra?» Men Akis svarade filistéernas furstar: »Denne
David är ju Sauls, Israels konungs, tjänare, som nu har
varit hos mig över år och dag, och jag har icke funnit
något ont hos honom, från den dag han gick över till
mig ända till denna dag. 4 Då blevo filistéernas furstar
förtörnade på honom; och filistéernas furstar sade till
honom: »Låt mannen vända om och gå tillbaka till den
ort du har anvisat honom; han får icke draga med med
oss till strid, för att han icke under striden må bliva vår
motståndare. Ty varigenom skulle han väl bättre kunna
göra sig behaglig för sin herre än genom dessa mäns
huvuden? 5 Han är ju den David till vilkens ära man
sjunger så under dansen: 'Saul har slagit sina tusen,
men David sina tio tusen.'» 6 Då kallade Akis David till
sig och sade till honom: »Så sant HERREN lever, du är
en redlig man, och att du går ut och in här hos mig i
lägret är mig välbehagligt, ty jag har icke funnit något ont
hos dig, från den dag du kom till mig ända till denna dag;
men för hövdingarna är du icke välbehaglig. 7 Så vänd
nu tillbaka och gå i frid, för att du icke må göra något
som misshagar filistéernas hövdingar.» 8 David sade till
Akis: »Vad har jag då gjort, och vad har du funnit hos
din tjänare, från den dag jag kom i din tjänst ända till
denna dag, eftersom jag icke får gå åstad och strida
mot min herre konungens fiender?» 9 Akis svarade och
sade till David: »Jag vet bäst att du är mig välbehaglig
såsom en Guds ängel; men filistéernas furstar säga:
'Han får icke draga upp med oss i striden.' 10 Så stå
nu upp bittida i morgon, jämte din herres tjänare som
hava kommit hit med dig; och när I i morgon haven stått
bittida upp, mån I draga edra färde, så snart det har blivit
dager.» 11 Då stod David bittida upp med sina män för
att om morgonen draga tillbaka till filistéernas land. Men
filistéerna drogo upp till Jisreel.

30 När David med sina män på tredje dagen kom till
Siklag, hade amalekiterna infallit i Sydlandet och i
Siklag; och de hade intagit Siklag och bränt upp det i

eld. 2 Och kvinnorna som voro därinne, både små och
stora, hade de fört bort såsom fångar, utan att döda
någon; de hade allenast fört bort dem och gått sin väg.
3 När nu David med sina män kom till staden och fick se
att den var uppbränd i eld, och att deras hustrur jämte
deras söner och döttrar voro bortförda såsom fångar, 4
brast han ut i gråt, så ock hans folk; och de gräto, till
dess att de icke förmådde gråta mer. 5 Davids båda
hustrur, Ahinoam från Jisreel och Abigail, karmeliten
Nabals hustru, voro också fångna. 6 Och David kom
i stor nöd, ty folket tänkte stena honom; så förbittrat
var allt folket, var och en för sina söners och döttrars
skull. Men David hämtade styrka hos HERREN, sin Gud.
7 Och David sade till prästen Ebjatar, Ahimeleks son:
»Bär hit till mig efoden.» Då bar Ebjatar fram efoden till
David. 8 David frågade nu HERREN: »Skall jag sätta
efter denna rövarskara? Kan jag då hinna upp den?»
Han svarade honom: »Sätt efter dem; ty du skall förvisso
hinna upp dem och skaffa räddning.» 9 Då begav sig
David åstad med sina sex hundra man, och de kommo
till bäcken Besor; där stannade de som nödgades bliva
efter. 10 Men David fortsatte förföljelsen med fyra hundra
man; ty de som sade blivit för trötta, och som därför
stannade, utan att gå över bäcken Besor, utgjorde två
hundra man. 11 Sedan träffade de på fältet en egyptisk
man; honom togo de med sig till David. Och när de hade
givit honom bröd att äta och vatten att dricka 12 och när
de ytterligare hade givit honom ett stycke fikonkaka och
två russinkakor att äta, kom livskraften tillbaka i honom
igen. På tre dygn hade han nämligen varken ätit eller
druckit. 13 Och David frågade honom: »Vem tillhör du,
och varifrån är du?» Han svarade: »Jag är en egyptisk
yngling, tjänare åt en amalekitisk man; men min herre
övergav mig för tre dagar sedan, därför att jag blev sjuk.
14 Vi hade nämligen infallit i den del av Sydlandet, som
tillhör keretéerna, och i det område som tillhör Juda, och
i den del av Sydlandet, som tillhör Kaleb, och vi hade
bränt upp Siklag i eld.» 15 David sade till honom: »Vill
du föra mig ned till den rövarskaran?» Han svarade:
»Lova mig med ed vid Gud att du icke dödar mig eller
utlämnar mig åt min herre, så vill jag föra dig ned till
den rövarskaran.» 16 Så förde han honom ditned, och
de lågo då kringspridda överallt på marken och åto och
drucko och förlustade sig med allt det stora byte som
de hade tagit ur filistéernas land och ur Juda land. 17
Och ända från skymningen intill nästa dags afton höll
David på med att nedgöra dem; och ingen enda av dem
kom undan, utom fyra hundra tjänare som satte sig upp
på kamelerna och flydde. 18 Och David räddade allt
vad amalekiterna hade tagit; sina båda hustrur räddade
David också. 19 Ingen saknades, varken liten eller stor,
ingens son och ingens dotter, ej heller något av bytet
eller något av det som de hade tagit med sig; David
förde alltsammans tillbaka. 20 David tog ock alla får
och fäkreatur, och man drev dessa framför den övriga
boskapen och ropade: »Detta är Davids byte.» 21 Och
när David kom tillbaka till de två hundra man som hade
varit för trötta att följa honom, och som därför hade fått
stanna kvar vid bäcken Besor, gingo dessa åstad för att
möta David och det folk som han hade med sig; då gick
David fram till folket och hälsade dem. 22 Men allahanda
onda och illasinnade män, bland dem som hade följt
med David, togo till orda och sade: »Eftersom dessa
icke följde med oss, skola vi icke giva dem något av
bytet som vi hava räddat; var och en av dem må allenast
taga sin hustru och sina barn med sig och gå hem.» 23
Men David svarade: »Så skolen I icke göra, mina bröder,
med det som HERREN har givit oss, då han bevarade
oss och gav i vår hand denna rövarskara, som kom
över oss. 24 Och vem skulle för övrigt härutinnan vilja
lyssna till eder? Nej, sådan deras lott är, som draga med
i striden, sådan skall deras lott vara, som stanna vid
trossen; de skola dela jämnt med varandra.» 25 Och
därvid blev det, från den dagen och allt framgent; ty
han gjorde detta till lag och rätt i Israel, såsom det är
ännu i dag. 26 När sedan David kom till Siklag, sände
han en del av bytet till de äldste i Juda, sina vänner, i
det han lät säga: »Detta är en skänk till eder av bytet
från HERRENS fiender.» 27 Han sände till de äldste
i Betel, de äldste i Ramot i Sydlandet och de äldste i
Jattir; 28 till de äldste i Aroer, de äldste i Sifamot och de
äldste i Estemoa; 29 till de äldste i Rakal, de äldste i
jerameeliternas städer och de äldste i kainéernas städer;
30 till de äldste i Horma, de äldste i Bor-Asan och de
äldste i Atak; 31 till de äldste i Hebron och till alla de
orter där David hade vandrat omkring med sina män.

31 Och filistéerna stridde mot Israel; och Israels män
flydde för filistéerna och föllo slagna på berget
Gilboa. 2 Och filistéerna ansatte ivrigt Saul och hans
söner. Och filistéerna dödade Jonatan, Abinadab och
Malki-Sua, Sauls söner. 3 När då Saul själv blev häftigt
anfallen och bågskyttarna kommo över honom, greps
han av stor förskräckelse för skyttarna. 4 Och Saul sade
till sin vapendragare: »Drag ut ditt svärd och genomborra
mig därmed, så att icke dessa oomskurna komma och
genomborra mig och hantera mig skändligt.» Men hans
vapendragare ville det icke, ty han fruktade storligen. Då
tog Saul själv svärdet och störtade sig därpå. 5 Men när
vapendragaren såg att Saul var död, störtade han sig
ock på sitt svärd och följde honom i döden. 6 Så dogo
då med varandra på den dagen Saul och hans tre söner
och hans vapendragare, och därjämte alla hans män. 7
Och när israeliterna på andra sidan dalen och på andra
sidan Jordan förnummo att Israels män hade flytt, och att
Saul och hans söner voro döda, övergåvo de städerna
och flydde; sedan kommo filistéerna och bosatte sig i
dem. 8 Dagen därefter kommo filistéerna för att plundra
de slagna och funno då Saul och hans tre söner, där de

lågo fallna på berget Gilboa. **9** Då höggo de av hans
huvud och drogo av honom hans vapen och sände dem
omkring i filistéernas land och läto förkunna det glada
budskapet i sitt avgudahus och bland folket. **10** Och
de lade hans vapen i Astartetemplet, men hans kropp
hängde de upp på Bet-Sans mur. **11** Men när invånarna
i Jabes i Gilead hörde vad filistéerna hade gjort med
Saul, **12** stodo de upp, alla stridbara män, och gingo
hela natten och togo Sauls och hans söners kroppar ned
från Bet-Sans mur, och begåvo sig därefter till Jabes och
förbrände dem där. **13** Sedan togo de deras ben och
begrovo dem under tamarisken i Jabes och fastade så i
sju dagar.

2 Samuelsboken

1 Efter Sauls död, när David hade kommit tillbaka från
segern över Amalek, och när David sedan i två dagar
hade uppehållit sig i Siklag, **2** då hände sig på tredje
dagen att en man kom från Sauls läger, med sönderrivna
kläder och med jord på sitt huvud. Och när han kom in
till David, föll han ned till jorden och bugade sig. **3** David
frågade honom: »Varifrån kommer du?» Han svarade
honom: »Jag kommer såsom flykting ifrån Israels läger.»
4 Då sade David till honom: »Huru har det gått? Säg mig
det.» Han svarade: »Folket har flytt ur striden, många
av folket hava också fallit och dött; Saul och hans son
Jonatan äro ock döda.» **5** David frågade den unge
mannen som berättade detta för honom: »Huru vet du
att Saul och hans son Jonatan äro döda?» **6** Den unge
mannen som hade framfört underrättelsen till honom
svarade: »Jag kom av en händelse upp på berget Gilboa,
och där fick jag se Saul stödja sig mot sitt spjut, under
det att vagnar och ryttare ansatte honom. **7** När han då
vände sig om och fick se mig, ropade han på mig, och
jag svarade: 'Här är jag.' **8** Då frågade han mig vem jag
var, och jag svarade honom att jag var en amalekit. **9**
Sedan sade han till mig: 'Träd fram hit till mig och giv mig
dödsstöten, ty jag är gripen av dödens vanmakt, om ock
livet ännu alltjämt är kvar i mig.' **10** Då trädde jag fram till
honom och dödade honom, ty jag visste ju att han icke
skulle kunna överleva sitt fall. Och jag tog diademet som
satt på hans huvud, och ett armband som satt på hans
arm, och jag bar nu detta hit till min herre.» **11** Då fattade
David i sina kläder och rev sönder dem; så gjorde ock
alla de män som voro där med honom. **12** Och de höllo
dödsklagan och gräto och fastade ända till aftonen för
Sauls och hans son Jonatans skull, och för HERRENS
folks och för Israels hus' skull, därför att de hade fallit för
svärd. **13** Och David frågade den unge mannen som
hade framfört underrättelsen till honom: »Varifrån är
du?» Han svarade: »Jag är son till en amalekit som
lever här såsom främling.» **14** David sade till honom:
»Kände du då ingen fruktan för att uträcka din hand till
att förgöra HERRENS smorde?» **15** Och David kallade
på en av sina män och sade: »Kom hit och stöt ned
honom.» Och han slog honom till döds. **16** Och David
sade till honom: »Ditt blod komme över ditt huvud, ty din
egen mun har vittnat mot dig, i det att du sade: 'Jag har
dödat HERRENS smorde.'» **17** Och David sjöng följande
klagosång över Saul och hans son Jonatan, **18** och han
befallde att man skulle lära Juda barn »Bågsången»; den
är uppteckнad i »Den redliges bok»: **19** »Din härlighet,
Israel, ligger slagen på dina höjder. Huru hava icke
hjältarna fallit! **20** Förkunnen det icke i Gat, bebåden
det ej på Askelons gator, för att filistéernas döttrar icke
må glädja sig, de oomskurnas döttrar ej fröjda sig. **21**
I Gilboa berg, på eder må ej falla dagg eller regn, ej
ses offergärdsskördar. Ty hjältarnas sköld blev där till
smälek, Sauls sköld, ej sedan smord med olja. **22** Från
slagnas blod, från hjältars hull vek Jonatans båge icke
tillbaka, vände Sauls svärd ej omättat åter. **23** Saul och
Jonatan, så kära och ljuvliga för varandra i livet, de blevo
ej heller skilda i döden, de två, som voro snabbare än
örnar, starka mer än lejon. **24** Israels döttrar, gråten över
Saul, över honom som klädde eder i scharlakan och
praktskrud och prydde edra kläder med gyllene smycken.
25 Huru hava icke hjältarna fallit i striden! Jonatan ligger
slagen på dina höjder. **26** Jag sörjer över dig, du min
broder Jonatan; mycket ljuvlig var du mig. Dyrbar var
mig din kärlek, mer än kvinnokärlek. **27** Huru hava icke
hjältarna fallit, de båda stridssvärden förgåtts!»

2 Därefter frågade David HERREN: »Skall jag draga
upp till någon av Juda städer?» HERREN svarade
honom: »Drag upp.» Då frågade David: »Vart skall jag
draga upp?», Han svarade: »Till Hebron.» **2** Så drog
då David ditupp jämte sina båda hustrur, Ahinoam från
Jisreel och Abigail, karmeliten Nabals hustru. **3** David lät
ock sina män draga ditupp, var och en med sitt husfolk;
och de bosatte sig i Hebrons städer. **4** Dit kommo nu
Juda män och smorde David till konung över Juda hus.
När man berättade för David att det var männen i Jabes
i Gilead som hade begravit Saul, **5** skickade David
sändebud till männen i Jabes i Gilead och lät säga till
dem: »Varen välsignade av HERREN, därför att I haven
bevisat eder herre Saul den barmhärtighetstjänsten att
begrava honom! **6** Så må nu ock HERREN bevisa
barmhärtighet och trofasthet mot eder. Själv vill jag också
göra eder gott, därför att I haven gjort detta. **7** Varen
alltså nu vid gott mod och oförskräckta, fastän eder
herre Saul är död; det är nu jag som av Juda hus har
blivit smord till konung över dem.» **8** Men Abner, Ners
son, Sauls härhövitsman, tog Sauls son Is-Boset och
förde honom över till Mahanaim **9** och gjorde honom till
konung i Gilead och asuréernas land och Jisreel, så ock
över Efraim, Benjamin och hela det övriga Israel. **10**
Sauls son Is-Boset var fyrtio år gammal, när han blev
konung över Israel, och han regerade i två år. Allenast
Juda hus höll sig till David. **11** Den tid David var konung
i Hebron över Juda hus utgjorde sammanräknat sju år
och sex månader. **12** Och Abner, Ners son, drog ut med
Sauls son Is-Bosets folk ifrån Mahanaim till Gibeon. **13**
Joab, Serujas son, och Davids folk drogo också ut; och
de mötte varandra vid Gibeons damm. Där stannade
de på var sin sida om dammen. **14** Och Abner sade till
Joab: »Må vi låta några unga män stå upp och utföra en
krigslek i vår åsyn.» Joab svarade: »Må så ske.» **15** Då
stodo de upp och gingo fram i lika antal: tolv för Benjamin
och för Sauls son Is-Boset, och tolv av Davids folk. **16**
Och de fattade varandra i huvudet och stötte svärdet i
sidan på varandra och föllo så allasammans därför blev

detta ställe kallat Helkat-Hassurim vid Gibeon. **17** Sedan
begynte en mycket hård strid på den dagen; men Abner
och Israels män blevo slagna av Davids folk. **18** Nu
funnos där tre söner till Seruja: Joab, Abisai och Asael.
Och Asael var snabbfotad såsom en gasell på fältet. **19**
Och Asael förföljde Abner, utan att vika undan vare sig
till höger eller till vänster från Abner. **20** Då vände Abner
sig om och sade: »Är det du, Asael?» Han svarade:
»Ja.» **21** Då sade Abner till honom: »Vänd dig åt annat
håll, åt höger eller åt vänster. Angrip någon av de yngre
och försök att taga hans rustning.» Men Asael ville icke
låta honom vara. **22** Då sade Abner ännu en gång till
Asael: »Låt mig vara. Du vill väl icke att jag skall slå dig
till jorden? Huru skulle jag sedan kunna se din broder
Joab i ansiktet?» **23** När han ändå icke ville låta honom
vara, gav Abner honom med bakändan av sitt spjut en
stöt i underlivet, så att spjutet gick ut baktill; och han föll
ned där och dog på stället. Och var och en som kom till
platsen där Asael hade fallit ned och dött stannade där.
24 Och Joab och Abisai förföljde Abner. Men när solen
hade gått ned och de hade kommit till Ammahöjden,
som ligger gent emot Gia, åt Gibeons öken till, **25** då
samlade sig Benjamins barn tillhopa bakom Abner, så att
de utgjorde en sluten skara, och intogo en ställning på
toppen av en och samma höjd. **26** Och Abner ropade till
Joab och sade: »Skall då svärdet få oavlåtligen frossa?
Förstår du icke att detta måste leda till ett bittert slut?»
Huru länge tänker du dröja, innan du befaller ditt folk att
upphöra med att förfölja sina bröder?» **27** Joab svarade:
»Så sant Gud lever: om du ingenting hade sagt, då
hade folket först i morgon fått draga sig tillbaka och
upphöra att förfölja sina bröder.» **28** Därefter lät Joab
stöta i basunen; då stannade allt folket och förföljde icke
mer Israel. Och sedan stridde de icke vidare. **29** Men
Abner och hans män tågade genom Hedmarken hela
den natten; därefter gingo de över Jordan och tågade
vidare hela förmiddagen och kommo så till Mahanaim.
30 Joab åter samlade tillhopa allt folket, sedan han hade
upphört att förfölja Abner; då fattades av Davids folk
nitton man utom Asael. **31** Davids folk hade däremot
slagit till döds tre hundra sextio man av Benjamin och av
Abners folk. **32** Och de togo upp Asael och begrovo
honom i hans faders grav i Bet-Lehem. Därefter tågade
Joab och hans män hela natten och kommo i dagningen
till Hebron. Betydelsen oviss; möjligen svärdsåkern.

3 Kriget mellan Sauls hus och Davids hus blev
långvarigt. Därunder blev David allt starkare och
starkare, men Sauls hus allt svagare och svagare. **2**
I Hebron föddes söner åt David. hans förstfödde var
Amnon, som han fick med Ahinoam från Jisreel. **3** Hans
andre son var Kilab, som han fick med Abigal, karmeliten
Nabals hustru, och den tredje var Absalom, son till
Maaka, som var dotter till Talmai, konungen i Gesur.
4 Den fjärde var Adonia, Haggits son, och den femte
var Sefatja, Abitals son. **5** Den sjätte var Jitream, som
David fick med sin hustru Egla. Dessa föddes åt David i
Hebron. **6** Så länge kriget varade mellan Sauls hus och
Davids hus, bistod Abner kraftigt Sauls hus. **7** Men Saul
hade haft en bihustru vid namn Rispa, Ajas dotter; och Is-
Boset sade till Abner: »Varför har du gått in till min faders
bihustru?» **8** För dessa hans ord blev Abner mycket vred
och sade: »Är jag då ett hundhuvud från Juda land? Just
då jag bevisar barmhärtighet mot din fader Sauls hus,
mot hans bröder och hans vänner, och icke har låtit dig
falla i Davids hand, just då tillvitar du mig att hava begått
en missgärning med denna kvinna. **9** Gud straffe Abner
nu och framgent, om jag icke hädanefter handlar så mot
David som HERREN med ed har lovat honom: **10** jag vill
göra så, att konungadömet tages ifrån Sauls hus, och att
i stället Davids tron bliver upprest över både Israel och
Juda, från Dan ända till Beer-Seba.» **11** Då tordes han
icke säga ett ord mer åt Abner, av fruktan för honom. **12**
Men Abner skickade strax sändebud till David och lät
säga: »Vem tillhör landet?», och lät vidare säga: »Slut
förbund med mig, så skall jag bistå dig och göra så, att
hela Israel går över till dig.» **13** Han svarade: »Gott! Jag
vill sluta förbund med dig. Men en sak fordrar jag av dig,
nämligen att du icke träder fram inför mitt ansikte utan
att hit medföra Mikal, Sauls dotter, när du kommer för att
träda fram inför mitt ansikte.» **14** Därefter skickade David
sändebud till Is-Boset, Sauls son, och lät säga: »Giv mig
åter min hustru Mikal, som jag förvärvade mig för ett
hundra filistéers förhudar.» **15** Då sände Is-Boset åstad
och lät taga henne ifrån hennes man, Paltiel, Lais' son.
16 Men hennes man gick med henne och följde henne
under beständig gråt ända till Bahurim. Här sade Abner
till honom: »Vänd om och gå dina färde.» Då vände han
om. **17** Och Abner hade underhandlat med de äldste i
Israel och sagt: »Sedan lång tid tillbaka haven I sökt att
få David till konung över eder. **18** Fullborden nu edert
uppsåt, ty så har HERREN sagt om David: Genom min
tjänare Davids hand skall jag frälsa mitt folk Israel ifrån
filistéernas hand och ifrån alla dess fienders hand.»
19 Likaledes talade Abner härom med benjaminiterna.
Därefter gick Abner ock åstad for att tala med David
i Hebron om allt vad Israel och hela Benjamins hus
hade funnit lämpligt att svara. **20** När då Abner, åtföljd
av tjugu man, kom till David i Hebron, gjorde David ett
gästabud för Abner och hans män. **21** Och Abner sade
till David: »Jag vill stå upp och gå åstad och församla
hela Israel till min herre konungen, för att de må sluta
förbund med dig, så att du bliver konung på vad villkor
dig lyster.» Sedan lät David Abner gå, och han drog bort
i frid. **22** Just då kommo Davids folk och Joab hem från
ett strövtåg och förde med sig ett stort byte; men Abner
var nu icke längre kvar hos David i Hebron, ty denne
hade låtit honom gå, och han hade dragit bort i frid. **23**
Men när Joab och hela hans här kom hem, berättade

man för honom och sade: »Abner, Ners son, kom till
konungen, och denne lät honom gå, och han drog bort i
frid.» 24 Då gick Joab in till konungen och sade: »Vad
har du gjort! Då nu Abner hade kommit till dig, varför
lät du då honom gå, så att han fritt kunde draga sina
färde? 25 Du känner väl Abner, Ners son? Han kom
hit för att bedraga dig. Han ville utforska ditt görande
och låtande, och utforska allt vad du förehar. 26 Sedan,
när Joab hade gått ut från David, sände han bud efter
Abner, och sändebuden förde denne tillbaka från Bor-
Hassira. Men David visste intet därom. 27 När Abner
så hade kommit tillbaka till Hebron, förde Joab honom
avsides till mitten av porten, under förevändning att tala
enskilt med honom; där sårade han honom till döds med
en stöt i underlivet -- detta for att hämnas sin broder
Asaels blod. 28 När David sedan fick höra detta, sade
han: »Jag och mitt konungadöme äro oskyldiga inför
HERREN evinnerligen till Abners, Ners sons blod. 29
Må det komma över Joabs huvud och över hela hans
faders hus; och må i Joabs hus aldrig fattas män som
hava flytning, eller som äro spetälska, eller som stödja
sig på krycka, eller som falla för svärd, eller som lida
brist på bröd.» 30 Så hade nu Joab och hans broder
Abisai dräpt Abner, därför att denne hade dödat deras
broder Asael vid Gibeon, under striden. 31 Och David
sade till Joab och allt folket som var med honom: »Riven
sönder edra kläder och höljen eder i sorgdräkt och hållen
dödsklagan efter Abner.» Och konung David gick själv
bakom båren. 32 Så begrovo; de Abner i Hebron; och
konungen brast ut i gråt vid Abners grav, och allt folket
grät. 33 Och konungen sjöng följande klagosång över
Abner: »Måste då Abner dö en gudlös dåres död? 34
Dina händer voro ju ej bundna, dina fötter ej slagna i
fjättrar. Du föll såsom man faller för ogärningsmän.» Då
begrät allt folket honom ännu mer.» 35 Och allt folket
kom för att förmå David att äta något under dagens lopp;
men David betygade med ed och sade: »Gud straffe
mig nu och framgent, om jag smakar bröd eller något
annat, förrän solen har gått ned.» 36 När folket hörde
detta, behagade det dem alla väl, likasom allt annat som
konungen gjorde behagade allt folket väl. 37 Och allt
folket och hela Israel insåg då att konungen ingen del
hade haft i att Abner, Ners son, hade blivit dödad. 38
Och konungen sade till sina tjänare: »I veten nogsamt att
en furste och en stor man i dag har fallit i Israel. 39 Men
jag är ännu svag, fastän jag är smord till konung, och
dessa män, Serujas söner, äro starkare än jag. HERREN
vedergälle den som ont gör, efter hans ondska.»

4 Då nu Sauls son hörde att Abner var död i Hebron,
sjönk allt hans mod, och hela Israel var förskräckt. 2
Men Sauls son hade till hövitsmän för sina strövskaror
två män, av vilka den ene hette Baana och den andre
Rekab, söner till Rimmon från Beerot, av Benjamins
barn. Ty också Beerot räknas till Benjamin; 3 men
beerotiterna flydde till Gittaim och bodde där sedan
såsom främlingar, vilket de göra ännu i dag. 4 (Också
Jonatan, Sauls son, hade lämnat efter sig en son, som
nu var ofärdig i fötterna. Han var nämligen fem år
gammal, när budskapet om Saul och Jonatan kom från
Jisreel, och då tog hans sköterska honom och flydde;
men under hennes bråda flykt föll han omkull och blev
därefter halt; och han hette Mefiboset.) 5 Nu gingo
beerotiten Rimmons söner Rekab och Baana åstad och
kommo till Is-Bosets hus, då det var som hetast på
dagen, medan han låg i sin middagssömn. 6 När de
så, under förevändning att hämta vete, hade kommit
in i det inre av huset, sårade de honom med en stöt i
underlivet; därefter flydde Rekab och hans broder Baana
undan. 7 De kommo alltså in i huset, när han låg på sin
vilobädd i sovkammaren, och sårade honom till döds och
höggo huvudet av honom; därpå togo de hans huvud
och färdades genom Hedmarken hela natten. 8 Och de
förde så Is-Bosets huvud till David i Hebron och sade
till konungen: »Se här är Is-Bosets, Sauls sons, din
fiendes, huvud, hans som stod efter ditt liv. HERREN har
i dag givit min herre konungen hämnd på Saul och hans
efterkommande.» 9 Då svarade David Rekab och hans
broder Baana, beerotiten Rimmons söner, och sade till
dem: »Så sant HERREN lever, han som har förlossat
mig från all nöd: 10 den som förkunnade för mig och
sade: 'Nu är Saul död', och som menade sig vara en
glädjebudbärare, honom lät jag gripa och dräpa i Siklag,
honom som jag eljest skulle hava givit budbärarlön; 11
huru mycket mer skall jag icke då nu, när ogudaktiga
män hava dräpt en oskyldig man i hans eget hus, på
hans säng, utkräva hans blod av eder hand och utrota
eder från jorden!» 12 På Davids befallning dräpte hans
män dem sedan och höggo av deras händer och fötter
och hängde upp dem vid dammen i Hebron. Men Is-
Bosets huvud togo de, och de begrovo det i Abners grav
i Hebron.

5 Sedan; kommo alla Israels stammar till David i Hebron
och sade så: »Vi äro ju ditt kött och ben. 2 Redan för
länge sedan, då Saul ännu var konung över oss, var
det du som var ledare och anförare för Israel. Och till
dig har HERREN sagt: Du skall vara en herde för mitt
folk Israel, ja, du skall vara en furste över Israel.» 3 När
så alla de äldste i Israel kommo till konungen i Hebron,
slöt konung David ett förbund med dem där i Hebron,
inför HERREN; och sedan smorde de David till konung
över Israel. 4 David var trettio år gammal, när han blev
konung, och han regerade i fyrtio år. 5 I Hebron regerade
han över Juda i sju år och sex månader, och i Jerusalem
regerade han i trettiotre år över hela Israel och Juda. 6
Och konungen drog med sina män till Jerusalem, mot
jebuséerna, som bodde där i landet. De sade då till

David: »Hitin kommer du icke; blinda och halta skola
driva dig bort, de mena att David icke skall komma hitin.»
7 Men David intog likväl Sions borg, det är Davids stad.
8 Och David sade på den dagen: »Vemhelst som slår
ihjäl en jebusé och tränger fram till vattenledningen,
han slår ihjäl just dessa halta och blinda, som David
hatar.» Därför plägar man säga: »Ingen blind och halt
må komma in i huset.» 9 Sedan tog David sin boning
på borgen och kallade den Davids stad. Där uppförde
David byggnader runt omkring, från Millo och vidare inåt.
10 Och David blev allt mäktigare och mäktigare, och
HERREN, härskarornas Gud, var med honom. 11 Och
Hiram, konungen i Tyrus, skickade sändebud till David
med cederträ, därjämte ock timmermän och stenhuggare;
och de byggde ett hus åt David. 12 Och David märkte att
HERREN hade befäst honom såsom konung över Israel,
och att han hade upphöjt hans konungadöme, för sitt folk
Israels skull. 13 Och David tog sig ännu flera bihustrur
och hustrur från Jerusalem, sedan han hade kommit
från Hebron; och åt David föddes ännu flera söner och
döttrar. 14 Dessa äro namnen på de söner som föddes
åt honom i Jerusalem: Sammua, Sobab, Natan, Salomo,
15 Jibhar, Elisua, Nefeg, Jafia, 16 Elisama, Eljada och
Elifelet. 17 Men när filistéerna hörde att David hade blivit
smord till konung över Israel, drogo de allasammans upp
för att fånga David. När David hörde detta, drog han ned
till borgen. 18 Och sedan filistéerna hade kommit fram,
spridde de sig i Refaimsdalen. 19 Då frågade David
HERREN: »Skall jag draga upp mot filistéerna? Vill du
då giva dem i min hand?» HERREN svarade David:
»Drag upp; ty jag skall giva filistéerna i din hand. 20 Och
David kom till Baal-Perasim, och där slog David dem. Då
sade han: »HERREN har brutit ned mina fiender inför
mig, likasom en vattenflod bryter ned.» Därav fick det
stället namnet Baal-Perasim. 21 De lämnade där efter
sig sina avgudabilder, och David och hans män togo
dessa med sig. 22 Men filistéerna drogo upp ännu en
gång och spridde sig i Refaimsdalen. 23 När David då
frågade HERREN, svarade han: »Du skall icke draga
ditupp; du må kringgå dem bakifrån, så att du kommer
över dem från det håll där bakaträden stå. 24 Så snart
du sedan hör ljudet av steg i bakaträdens toppar, skynda
då raskt fram, ty då har HERREN dragit ut framför dig till
att slå filistéernas här.» 25 David gjorde såsom HERREN
hade bjudit honom; och han slog filistéerna och förföljde
dem från Geba ända fram emot Geser.

6 Åter församlade David allt utvalt manskap i Israel,
trettio tusen man. 2 Och David bröt upp och drog
åstad med allt sitt folk ifrån Baale-Juda, för att därifrån
föra upp Guds ark, som hade fått sitt namn efter HERREN
Sebaot, honom som tronar på keruberna. 3 Och de
satte Guds ark på en ny vagn och förde den bort ifrån
Abinadabs hus på höjden; och Ussa och Ajo, Abinadabs
söner, körde den nya vagnen. 4 Så förde de Guds
ark bort ifrån Abinadabs hus på höjden, och följde
själva med, och Ajo gick därvid framför arken. 5 Och
David och hela Israels hus fröjdade sig inför HERREN,
med allahanda instrumenter av cypressträ, med harpor,
psaltare, pukor, skallror och cymbaler. 6 Men när de
kommo till Nakonslogen, räckte Ussa ut sin hand mot
Guds ark och fattade i den, ty oxarna snavade. 7 Då
upptändes HERRENS vrede mot Ussa, och Gud slog
honom där för hans förseelse, så att han föll ned död
där vid Guds ark. 8 Men det gick David hårt till sinne
att HERREN så hade brutit ned Ussa; och han kallade
det ställe Peres-Ussa, såsom det heter ännu i dag. 9
Och David betogs av sådan fruktan för HERREN på
den dagen, att han sade: »Huru skulle jag töras låta
HERRENS ark komma till mig?» 10 Därför ville David
icke låta flytta in HERRENS ark till sig i David stad, utan
lät sätta in den i gatiten Obed-Edoms hus. 11 Sedan
blev HERRES ark kvar i gatiten Obed-Edoms hus i tre
månader; men HERREN välsignade Obed-Edom och
hela hans hus. 12 När det nu blev berättat för konung
David att HERREN hade välsignat Obed-Edoms hus och
allt vad han hade, för Guds arks skull, då gick David
åstad och hämtade Guds ark ur Obed-Edoms hus upp
till Davids stad under jubel. 13 Och när de som buro
HERRENS ark hade gått sex steg framåt, offrade han
en tjur och en gödkalv. 14 Själv dansade David med
all makt inför HERREN, och därvid var David iklädd
en linne-efod. 15 Så hämtade David och hela Israel
HERRENS ark ditupp under jubel och basuners ljud. 16
När då HERRENS ark kom in i Davids stad, blickade
Mikal, Sauls dotter, ut genom fönstret, och när hon såg
konung David hoppa och dansa inför HERREN fick hon
förakt för honom i sitt hjärta. 17 Sedan de hade fört
HERRENS ark ditin, ställde de den på dess plats i tältet
som David hade slagit upp åt den; och därefter offrade
David brännoffer inför HERREN, så ock tackoffer. 18 När
David hade offrat brännoffret och tackoffret välsignade
han folket i HERREN Sebaots namn. 19 Och åt allt
folket, åt var och en i hela hopen av israeliter, både man
och kvinna, gav han en kaka bröd, ett stycke kött och en
druvkaka. Sedan gick allt folket hem, var och en till sitt.
20 Men när David kom tillbaka för att hälsa sitt husfolk,
gick Mikal, Sauls dotter, ut emot honom och sade: »Huru
härlig har icke Israels konung visat sig i dag, då han
i dag har blottat sig för sina tjänares tjänstekvinnors
ögon, såsom löst folk plägar göra!» 21 Då sade David till
Mikal: »Inför HERREN, som har utvalt mig framför din
fader och hela hans hus, och som har förordnat mig till
furste över HERRENS folk, över Israel -- inför HERREN
fröjdade jag mig. 22 Dock kände jag mig rätteligen för
ringa till detta, ja, jag var i mina ögon allt för låg därtill.
Skulle jag då söka ära hos tjänstekvinnorna, om vilka du

talade?» 23 Och Mikal, Sauls dotter, fick inga barn, så
länge hon levde. Hebr parás péres be-Ussá.

7 Då nu konungen satt i sitt hus, sedan HERREN hade
låtit honom få ro runt omkring för alla hans fiender,
2 sade han till profeten Natan: »Se, jag bor i ett hus
av cederträ, under det att Guds ark bor i ett tält. 3
Natan sade till konungen: »Välan, gör allt vad du har
i sinnet; ty HERREN är med dig.» 4 Men om natten
kom HERRENS ord till Natan; han sade: 5 »Gå och
säg till min tjänare David: Så säger HERREN: Skulle
du bygga mig ett hus att bo i? 6 Jag har ju icke bott i
något hus, allt ifrån den dag då jag förde Israels barn
upp ur Egypten ända till denna dag, utan jag har flyttat
omkring i ett tält, i ett tabernakel. 7 Har jag då någonsin,
varhelst jag flyttade omkring med alla Israels barn, talat
och sagt så till någon enda av Israels stammar, som jag
har förordnat till herde för mitt folk Israel: 'Varför haven
I icke byggt mig ett hus av cederträ?' 8 Och nu skall
du säga så till min tjänare David: Så säger HERREN
Sebaot: Från betesmarken, där du följde fåren, har jag
hämtat dig, för att du skulle bliva en furste över mitt folk
Israel. 9 Och jag har varit med dig på alla dina vägar
och utrotat alla dina fiender för dig. Och jag vill göra dig
ett namn, så stort som de störstes namn på jorden. 10
Jag skall bereda en plats åt mitt folk Israel och plantera
det, så att det får bo kvar där, utan att vidare bliva oroat.
Orättfärdiga människor skola icke mer förtrycka det,
såsom fordom skedde, 11 och såsom det har varit allt
ifrån den tid då jag förordnade domare över mitt folk
Israel; och jag skall låta dig få ro för alla dina fiender.
Så förkunnar nu HERREN för dig att HERREN skall
uppbygga ett hus åt dig. 12 När din tid är ute och du
vilar hos dina fäder, skall jag efter dig upphöja den son
som skall utgå ur ditt liv; och jag skall befästa hans
konungadöme. 13 Han skall bygga ett hus åt mitt namn,
och jag skall befästa hans konungatron för evig tid. 14
Jag skall vara hans fader, och han skall vara min son, så
att jag visserligen, om han gör något illa, skall straffa
honom med ris, såsom människor pläga tuktas, och med
plågor, sådana som hemsöka människors barn; 15 men
min nåd skall icke vika ifrån honom, såsom jag lät den
vika ifrån Saul, vilken jag lät vika undan för dig. 16 Ditt
hus och ditt konungadöme skola bliva beståndande inför
dig till evig tid; ja, din tron skall vara befäst för evig tid.»
17 Alldeles i överensstämmelse med dessa ord och med
denna syn talade nu Natan till David. 18 Då gick konung
David in och satte sig ned inför HERRENS ansikte och
sade: »Vem är jag, Herre, HERRE, och vad är mitt hus,
eftersom du har låtit mig komma härtill? 19 Och detta har
ändå synts dig vara för litet, Herre, HERRE; du har ock
talat angående din tjänares hus om det som ligger långt
fram i tiden. Och härom har du talat på människosätt,
Herre, HERRE! 20 Vad skall nu David vidare tala till dig?
Du känner ju din tjänare, Herre, HERRE. 21 För ditt ords
skull och efter ditt hjärta har du gjort allt detta stora och
förkunnat det för din tjänare. 22 Därför är du ock stor
HERRE Gud, ty ingen är dig lik, och ingen Gud finnes
utom dig, efter allt vad vi hava hört med våra öron. 23
Och var finnes på jorden något enda folk likt ditt folk
Israel, något folk som en Gud själv har gått åstad att
förlossa åt sig till ett folk, för att så göra sig ett namn --
ja, för att göra dessa stora ting med eder och dessa
fruktansvärda gärningar med ditt land, inför ditt folk, det
som du förlossade åt dig från Egypten, från hedningarna
och deras gudar. 24 Och du har berett åt dig ditt folk
Israel, dig till ett folk för evig tid, och du, HERRE, har
blivit deras Gud. 25 Så uppfyll nu, HERRE Gud, för evig
tid vad du har talat om din tjänare och om hans hus; gör
såsom du har talat. 26 Då skall ditt namn bliva stort till
evig tid, så att man skall säga: 'HERREN Sebaot är Gud
över Israel.' Och så skall din tjänare Davids hus bestå
inför dig. 27 Ty du, HERRE Sebaot, Israels Gud, har
uppenbarat för din tjänare och sagt: 'Jag vill bygga dig
ett hus.' Därför har din tjänare fått frimodighet att bedja
till dig denna bön. 28 Och nu, Herre, HERRE, du är Gud,
och dina ord äro sanning; och du du har lovat din tjänare
detta goda, 29 så värdes nu välsigna din tjänares hus,
så att det förbliver evinnerligen inför dig. Ja, du, Herre,
HERRE, har lovat det, och genom din välsignelse skall
din tjänares hus bliva välsignat evinnerligen.»

8 En tid härefter slog David filistéerna och kuvade dem.
Därvid bemäktigade sig David huvudstaden och tog
den ur filistéernas hand. 2 Han slog ock moabiterna och
mätte dem med snöre, i det att han lät dem lägga sig
ned på jorden: med två snörlängder mätte han ut den del
av dem, som skulle dödas, och med en full snörlängd
den del som han låt leva. Så blevo moabiterna David
underdåniga och förde till honom skänker. 3 Likaledes
slog David Hadadeser, Rehobs son, konungen i Soba,
när denne hade dragit åstad för att utsträcka sitt välde
till floden. 4 Och David tog till fånga av han folk ett
tusen sju hundra ryttare och tjugu tusen man fotfolk;
och David lät avskära fotsenorna på alla vagnshästarna,
utom på ett hundra hästar, som han skonade. 5 När
sedan araméerna från Damaskus kommo för att hjälpa
Hadadeser, konungen i Soba, nedgjorde David tjugutvå
tusen man av dem. 6 Och David insatte fogdar bland
araméerna i Damaskus, och araméerna blevo David
underdåniga och förde till honom skänker. Så gav
HERREN seger åt David, varhelst han drog fram. 7
Och David tog de gyllene sköldar som Hadadesers
tjänare hade burit och förde dem till Jerusalem. 8 Och
från Hadadesers städer Beta och Berotai tog konung
David koppar i stor myckenhet. 9 Då nu Toi, konungen i
Hamat, hörde att David hade slagit Hadadesers hela
här, 10 sände han sin son Joram till konung David för
att hälsa honom och lyckönska honom, därför att han
hade givit sig i strid med Hadadeser och slagit honom; ty

Hadadeser hade varit Tois fiende. Och han hade med
sig kärl av silver, av guld och av koppar. 11 Också dessa
helgade konung David åt HERREN, likasom han hade
gjort med det silver och guld han hade tagit från alla de
folk som han hade underlagt sig: 12 från araméerna,
moabiterna, Ammons barn, filistéerna och amalekiterna,
så ock med det byte han hade tagit från Hadadeser,
Rehobs son, konungen i Soba. 13 Och när David kom
tillbaka från sin seger över araméerna, gjorde han sig
ytterligare ett namn i Saltdalen, där han slog aderton
tusen man. 14 Och han insatte fogdar i Edom, i hela
Edom insatte han fogdar; och alla edoméer blevo David
underdåniga. Så gav HERREN seger åt David, varhelst
han drog fram. 15 David regerade nu över hela Israel;
och David skipade lag och rätt åt allt sitt folk. 16 Joab,
Serujas son, hade befälet över krigshären, och Josafat
Ahiluds son, var kansler. 17 Sadok, Ahitubs son, och
Ahimelek, Ebjatars son, voro präster, och Seraja var
sekreterare. 18 Benaja, Jojadas son, hade befälet över
keretéerna och peletéerna; dessutom voro Davids söner
präster.

9 Och David sade: »Finnes ännu någon kvar av Sauls
hus, mot vilken jag kan bevisa barmhärtighet för
Jonatans skull?» 2 Nu hade Sauls hus haft en tjänare
vid namn Siba; honom hämtade man till David. Då sade
konungen till honom: »Är du Siba?» Han svarade: »Ja,
din tjänare.» 3 Konungen frågade: »Finnes ingen kvar
av Sauls hus, mot vilken jag kan bevisa barmhärtighet,
såsom Gud är barmhärtig?» Siba svarade konungen:
»Ännu finnes kvar en son till Jonatan, en som är ofärdig
i fötterna.» 4 Konungen frågade honom »Var är han?»
Siba svarade konungen: »Han är nu i Makirs, Ammiels
sons, hus i Lo-Debar.» 5 Då sände konung David och
lät hämta honom från Makirs, Ammiels sons, hus i Lo-
Debar. 6 När så Mefiboset, Sauls son Jonatans son,
kom in till David, föll han ned på sitt ansikte och bugade
sig. Då sade David: »Mefiboset!» Han svarade: »Ja, din
tjänare hör.» 7 David sade till honom: »Frukta icke, ty jag
vill bevisa barmhärtighet mot dig för din fader Jonatans
skull, och jag vill giva dig allt din faders Sauls jordagods
tillbaka, och du skall äta vid mitt bord beständigt.» 8
Då bugade han sig och sade: »Vad är jag, din tjänare,
eftersom du vänder dig till en sådan död hund som jag
är?» 9 Därefter tillkallade konungen Siba, Sauls tjänare,
och sade till honom; »Allt som Saul och hela hans hus
har ägt giver jag åt din herres son. 10 Och du med dina
söner och dina tjänare skall bruka jorden åt honom och
inbärga skörden, för att din herres son må hava bröd att
äta, dock skall Mefiboset, din herres son, beständigt äta
vid mitt bord.» Siba hade nämligen femton söner och
tjugu tjänare. 11 Då sade Siba till konungen: »Din tjänare
skall i alla stycken göra såsom min herre konungen
bjuder sin tjänare.» »Ja», svarade han, »Mefiboset skall
äta vid mitt bord, såsom vore han en av konungens
söner.» 12 Mefiboset hade en liten son, som hette
Mika. Och alla som bodde i Sibas hus blevo Mefibosets
tjänare. 13 Själv bodde Mefiboset i Jerusalem, eftersom
han beständigt skulle äta vid konungens bord. Och han
var halt på båda fötterna.

10 En tid härefter dog Ammons barns konung, och
hans son Hanun blev konung efter honom. 2
Då sade David: »Jag vill bevisa Hanun, Nahas' son,
vänskap, likasom hans fader bevisade mig vänskap.»
Och David sände några av sina tjänare för att trösta
honom i hans sorg efter fadern. När så Davids tjänare
kommo till Ammons barns land, 3 sade Ammons barns
furstar till sin herre Hanun: »Menar du att David därmed
att han sänder tröstare till dig vill visa dig att han ärar din
fader? Nej, för att undersöka staden, för att bespeja och
sedan fördärva den har David sänt sina tjänare till dig.»
4 Då tog Hanun Davids tjänare och lät raka av dem halva
skägget och skära av deras kläder mitt på, ända uppe
vid sätet, och lät dem så gå. 5 När man berättade detta
för David, sände han bud emot dem; ty männen voro ju
mycket vanärade. Och konungen lät säga: »Stannen i
Jeriko, till dess edert skägg hinner växa ut, och kommen
så tillbaka.» 6 Då nu Ammons barn insågo att de hade
gjort sig förhatliga för David, sände de bort och lejde
från Aram-Bet-Rehob och Aram-Soba tjugu tusen man
fotfolk, av konungen i Maaka ett tusen man och av
Tobs män tolv tusen. 7 När David hörde detta, sände
han åstad Joab med hela hären, de tappraste krigarna.
8 Och Ammons barn drogo ut och ställde upp sig till
strid framför stadsporten; men de från Aram-Soba och
Rehob, ävensom Tobs män och maakatéerna, ställde
upp sig för sig själva på fältet. 9 Då Joab nu såg att han
hade fiender både framför sig och bakom sig, gjorde
han ett urval bland allt Israels utvalda manskap och
ställde sedan upp sig mot araméerna. 10 Men det övriga
folket överlämnade han åt sin broder Absai, vilken med
dem ställde upp sig mot Ammons barn. 11 Och han
sade: »Om araméerna bliva mig övermäktiga, så skall
du komma mig till hjälp; och om Ammons barn bliva
dig övermäktiga, så vill jag tåga till din hjälp. 12 Var nu
vid gott mod; ja, låt oss visa mod i striden för vårt folk
och för vår Guds städer. Sedan må HERREN göra vad
honom täckes.» 13 Därefter ryckte Joab fram med sitt
folk till strid mot araméerna och de flydde för honom.
14 Men när Ammons barn sågo att araméerna flydde,
flydde också de för Abisai och begåvo sig in i staden. Då
drog Joab bort ifrån Ammons barn och begav sig tillbaka
till Jerusalem. 15 Då alltså araméerna sågo att de hade
blivit slagna av Israel, församlade de sig allasammans.
16 Och Hadadeser sände bud att de araméer som bodde
på andra sidan floden skulle rycka ut; dessa kommo då
till Helam, anförda av Sobak, Hadadesers härhövitsman.
17 När detta blev berättat för David, församlade han hela
Israel och gick över Jordan och kom till Helam; och

araméerna ställde upp sig i slagordning mot David och
gåvo sig i strid med honom. 18 Men araméerna flydde
för Israel, och David dräpte av araméerna manskapet
på sju hundra vagnar, så ock fyrtio tusen ryttare; deras
härhövitsman Sobak slog han ock där till döds. 19 Då
alltså Hadadesers alla lydkonungar sågo att de hade
blivit slagna av israeliterna, ingingo de fred med dem och
blevo dem underdåniga. Efter detta fruktade araméerna
för att vidare hjälpa Ammons barn.

11 Följande år, vid den tid då konungarna plägade
draga i fält, sände David åstad Joab och med
honom sina tjänare och hela Israel; och de härjade
Ammons barns land och belägrade Rabba, medan David
stannade kvar i Jerusalem. 2 Då hände sig en afton, när
David hade stått upp från sitt läger och gick omkring
på konungshusets tak, att han från taket fick se en
kvinna som badade; och kvinnan var mycket fager att
skåda. 3 David sände då åstad och förfrågade sig om
kvinnan, och man sade: »Det är Bat-Seba, Eliams dotter,
hetiten Urias hustru.» 4 Då sände David några män med
uppdrag att hämta henne, och hon kom till honom, och
han låg hos henne, när hon hade helgat sig från sin
orenhet. Sedan återvände hon hem. 5 Men kvinnan blev
havande; hon sände då åstad och lät underrätta David
därom och säga: »Jag är havande.» 6 Då sände David
till Joab detta bud: »Sänd till mig hetiten Uria.» Så sände
då Joab Uria till David. 7 Och när Uria kom till David,
frågade denne om det stod väl till med Joab och med
folket, och huru kriget gick. 8 Därefter sade David till
Uria: »Gå nu ned till ditt hus och två dina fötter.» När
då Uria gick ut ur konungens hus, sändes en gåva från
konungen efter honom. 9 Men Uria lade sig till vila vid
ingången till konungshuset, jämte hans herres alla andra
tjänare, och gick icke ned till sitt eget hus. 10 Detta
berättade man för David och sade: »Uria har icke gått
ned till sitt hus.» Då sade David till Uria: »Du kommer ju
från resan; varför har du då icke gått ned till ditt hus?»
11 Uria svarade David: »Arken och Israel och Juda bo
nu i lägerhyddor, och min herre Joab och min herres
tjänare äro lägrade ute på marken: skulle jag då gå in i
mitt hus för att äta och dricka och ligga hos min hustru?
Så sant du lever, så sant din själ lever: jag vill icke göra
så.» 12 Då sade David till Uria: »Stanna här också i dag,
så vill jag i morgon sända dig åstad.» Så stannade då
Uria i Jerusalem den dagen och den följande. 13 Och
David inbjöd honom till sig och lät honom äta och dricka
med sig och gjorde honom drucken. Men om aftonen
gick han ut och lade sig på sitt läger tillsammans med
sin herres tjänare, och gick icke ned till sitt hus. 14
Följande morgon skrev David ett brev till Joab och sände
det med Uria. 15 I brevet skrev han så: »Ställen Uria
längst fram, där striden är som häftigast, och dragen
eder sedan tillbaka från honom, så att han bliver slagen
till döds.» 16 Under belägringen av staden skickade då
Joab Uria till den plats där han visste att de tappraste
männen funnos. 17 Och männen i staden gjorde ett utfall
och gåvo sig i strid med Joab, och flera av folket, av
Davids tjänare, föllo; också hetiten Uria dödades. 18
Då sände Joab och lät berätta för David allt vad som
hade hänt under striden. 19 Och han bjöd budbäraren
och sade: »När du har omtalat för konungen allt vad
som har hänt under striden, 20 då upptändes kanske
konungens vrede, och han säger till dig: 'Varför gingen I
under striden så nära intill staden? Vissten I icke att de
skulle skjuta uppifrån muren? 21 Vem var det som slog
ihjäl Abimelek, Jerubbesets son? Var det icke en kvinna
som kastade en kvarnsten ned på honom från muren, så
att han dödades, där i Tebes? Varför gingen I då så nära
intill muren?' Men då skall du säga: 'Din tjänare Uria,
hetiten, är ock död.'» 22 Budbäraren gick åstad och kom
och berättade för David allt vad Joab hade sänt honom
att säga; 23 budbäraren sade till David: »Männen blevo
oss övermäktiga och drogo ut mot oss på fältet, men vi
slogo dem tillbaka ända till stadsporten. 24 Då sköto
skyttarna uppifrån muren på dina tjänare, så att flera av
konungens tjänare dödades; din tjänare Uria, hetiten, är
ock död.» 25 Då sade David till budbäraren: »Så skall du
säga till Joab: 'Låt icke detta förtryta dig, ty svärdet förtär
än den ene, än den andre; fortsatt med kraft stadens
belägring och förstör den.' Och intala honom så mod.»
26 Då nu Urias hustru hörde att hennes man Uria var
död, höll hon dödsklagan efter sin man. 27 Och när
sorgetiden var förbi, sände David och lät hämta henne
hem till sig, och hon blev hans hustru; därefter födde hon
honom en son. Men vad David hade gjort misshagade
HERREN.

12 Och HERREN sände Natan till David. När han
kom in till honom, sade han till honom: »Två män
bodde i samma stad; den ene var rik och den andre
fattig. 2 Den rike hade får och fäkreatur i stor myckenhet.
3 Men den fattige hade icke mer än ett enda litet lamm,
som han hade köpt; han uppfödde det, och det växte
upp hos honom och hans söner, tillsammans med dem:
det åt av hans brödstycke och drack ur hans bägare och
låg i hans famn och var för honom såsom en dotter. 4 Så
kom en vägfarande till den rike mannen; då nändes han
icke taga av sina får och fäkreatur för att tillreda åt den
resande som hade kommit till honom, utan han tog den
fattige mannens lamm och tillredde det åt mannen som
hade kommit till honom.» 5 Då upptändes Davids vrede
storligen mot den mannen, och han sade till Natan: »Så
sant HERREN lever: dödens barn är den man som har
gjort detta. 6 Och lammet skall han ersätta fyradubbelt,
därför att han gjorde sådant, och eftersom han var så
obarmhärtig.» 7 Men Natan sade till David: »Du är den
mannen. Så säger HERREN, Israels Gud: Jag har smort
dig till konung över Israel, och jag har räddat dig ur Sauls

hand. 8 Jag har givit dig din herres hus och lagt din
herres hustrur i din famn; ja jag har givit dig Israels hus
och Juda. Och om detta skulle vara för litet, så vore jag
villig att ytterligare giva dig både ett och annat. 9 Varför
har du då föraktat HERRENS ord och gjort vad ont är i
hans ögon? Hetiten Uria har du låtit slå ihjäl med svärd,
och hans hustru har du tagit till hustru åt dig själv; ja,
honom har du dräpt med Ammons barns svärd. 10 Så
skall nu icke heller svärdet vika ifrån ditt hus till evig
tid, därför att du har föraktat mig och tagit hetiten Urias
hustru till hustru åt dig. 11 Så säger HERREN: Se, jag
skall låta olyckor komma över dig från ditt eget hus, och
jag skall taga dina hustrur inför dina ögon och giva dem
åt en annan, och han skall ligga hos dina hustrur mitt på
ljusa dagen. 12 Ty väl har du gjort sådant i hemlighet,
men jag vill låta detta ske inför hela Israel, och det på
ljusa dagen.» 13 Då sade David till Natan: »Jag har
syndat mot HERREN.» Natan sade till David: »Så har
ock HERREN tillgivit dig din synd; du skall icke dö. 14
Men eftersom du genom denna gärning har kommit
HERRENS fiender att förakta honom, skall ock den son
som har blivit född åt dig döden dö.» 15 Sedan gick
Natan hem igen. Och HERREN slog barnet som Urias
hustru hade fött åt David, han slog det, så att det blev
dödssjukt. 16 Då sökte David Gud för gossens skull;
och David höll fasta, och när han kom hem, låg han på
bara marken över natten. 17 Då stodo de äldste i hans
hus upp och gingo till honom, för att förmå honom att
stiga upp från marken; men han ville icke, och han åt
icke heller något med dem. 18 Men på sjunde dagen
dog barnet. Då fruktade Davids tjänare att om tala för
honom att barnet hade dött, ty de tänkte: »När vi talade
till honom, medan barnet ännu levde, ville han ju icke
lyssna till våra ord. Huru skulle vi då kunna säga till
honom att barnet har dött? Han kunde göra något ont.»
19 Men när David såg att hans tjänare viskade med
varandra, förstod han att barnet hade dött. Då frågade
David sina tjänare: »Har barnet dött?» De svarade: »Ja.»
20 Då stod David upp från marken och tvådde sig och
smorde sig och bytte om kläder och gick in i HERRENS
hus och tillbad. Och när han kom hem igen, begärde
han att man skulle sätta fram mat åt honom, och han åt.
21 Då sade hans tjänare till honom: »Varför gör du på
detta sätt? Medan barnet levde, fastade du och grät för
dess skull; men så snart barnet har dött, står du upp
och äter!» 22 Han svarade: så länge barnet ännu levde,
fastade och grät jag, ty jag tänkte: 'Vem vet, kanhända
bliver HERREN mig nådig och låter barnet få leva.' 23
Men nu, när det har dött, varför skulle jag då fasta?
Kan jag väl skaffa honom tillbaka igen? Jag går bort
till honom, men han kommer icke tillbaka till mig.» 24
Och David tröstade sin hustru Bat-Seba och gick in till
henne och låg hos henne. Och hon födde en son, åt
vilken han gav namnet Salomo. Och HERREN älskade
honom 25 och sände ett budskap med profeten Natan,
och denne gav honom namnet Jedidja, för HERRENS
skull. 26 Och Joab angrep Rabba i Ammons barns land
och intog konungastaden. 27 Sedan sände Joab bud till
David och lät säga honom: »Jag har angripit Rabba och
har redan intagit Vattenstaden. 28 Så församla du nu det
övriga folket och belägra staden och intag den, så att det
icke bliver jag som intager staden och får bära namnet
därför.» 29 Då församlade David allt folket och tågade till
Rabba och angrep det och intog det. 30 Och han tog
deras konungs krona från hans huvud; den vägde en
talent guld och var prydd med en dyrbar sten. Den sattes
nu på Davids huvud. Och han förde ut byte från staden i
stor myckenhet. 31 Och folket därinne förde han ut och
lade dem under sågar och tröskvagnar av järn och bilor
av järn och överlämnade dem åt Molok. Så gjorde han
mot Ammons barns alla städer. Sedan vände David med
allt folket tillbaka till Jerusalem. D. ä. Herrens älskling.

13 Därefter tilldrog sig följande Davids son Absalom
hade en skön syster som hette Tamar, och Davids
son Amnon fattade kärlek till henne. 2 Ja, Amnon kom
för sin syster Tamars skull i en sådan vånda att han
blev sjuk; ty hon var jungfru, och det syntes Amnon
icke vara möjligt att göra henne något. 3 Men Amnon
hade en vän, som hette Jonadab, en son till Davids
broder Simea; och Jonadab var en mycket klok man. 4
Denne sade nu till honom: »Varför ser du var morgon
så avtärd ut, du konungens son? Vill du icke säga mig
det?» Amnon svarade honom: »Jag har fattat kärlek till
min broder Absaloms syster Tamar.» 5 Jonadab sade till
honom: »Lägg dig på din säng och gör dig sjuk. När då
din fader kommer för att besöka dig, så säg till honom:
'Låt min syster Tamar komma och giva mig något att äta,
men låt henne tillreda maten inför mina ögon; så att jag
ser det och kan få den ur hennes hand att äta.'» 6 Då
lade Amnon sig och gjorde sig sjuk. När nu konungen
kom för att besöka honom, sade Amnon till konungen:
»Låt min syster Tamar komma hit och tillaga två kakor
inför mina ögon, så att jag kan få dem ur hennes hand
att äta.» 7 Då sände David bud in i huset till Tamar
och lät säga: »Gå till din broder Amnons hus och red
till åt honom något att äta.» 8 Tamar gick då åstad till
sin broder Amnons hus, där denne låg till sängs. Och
hon tog deg och knådade den och gjorde därav kakor
inför hans ögon och gräddade kakorna. 9 Därefter tog
hon pannan och lade upp dem därur inför hans ögon;
men han ville icke äta. Och Amnon sade: »Låt alla gå
ut härifrån. Då gingo alla ut därifrån. 10 Sedan sade
Amnon till Tamar: »Bär maten hitin i kammaren, så att
jag får den ur din hand att äta.» Då tog Tamar kakorna
som hon hade tillrett och bar dem in i kammaren till sin
broder Amnon. 11 Men när hon kom fram med dem till
honom, för att han skulle äta, fattade han i henne och
sade till henne: »Kom hit och ligg hos mig, min syster.»

12 Hon sade till honom: »Ack nej, min broder, kränk mig
icke; ty sådant får icke ske i Israel. Gör icke en sådan
galenskap. 13 Vart skulle jag då taga vägen med min
skam? Och du själv skulle ju sedan i Israel hållas för en
dåre. Tala nu med konungen; han vägrar nog icke att
giva mig åt dig.» 14 Men han ville icke lyssna till hennes
ord och blev henne övermäktig och kränkte henne och
låg hos henne. 15 Men därefter fick Amnon en mycket
stor motvilja mot henne; ja, den motvilja han fick mot
henne var större än den kärlek han hade haft till henne.
Och Amnon sade till henne: »Stå upp och gå din väg.»
16 Då sade hon till honom: »Gör dig icke skyldig till ett
så svårt brott som att driva bort mig; det vore värre än
det andra som du har gjort med mig.» 17 Men han ville
icke höra på henne, utan ropade på den unge man som
han hade till tjänare och sade: »Driven denna kvinna ut
härifrån, och rigla du dörren efter henne.» 18 Och hon
hade en fotsid livklädnad på sig; ty i sådana kåpor voro
konungens döttrar klädda, så länge de voro jungfrur. När
tjänaren nu hade fört ut Tamar och riglat dörren efter
henne, 19 tog hon aska och strödde på sitt huvud, och
den fotsida livklädnaden som hon hade på sig rev hon
sönder; och hon lade handen på sitt huvud och gick
där ropande och klagande. 20 Då sade hennes broder
Absalom till henne: »Har din broder Aminon varit hos
dig? Tig nu stilla, min syster; han är ju din broder. Lägg
denna sak icke så på sinnet.» Så stannade då Tamar i
sin broder Absaloms hus i svår sorg. 21 Men när konung
David fick höra allt detta, blev han mycket vred. 22 Och
Absalom talade intet med Amnon, varken gott eller ont,
ty Absalom hatade Amnon, därför att denne hade kränkt
hans syster Tamar. 23 Två år därefter hade Absalom
fårklippning i Baal-Hasor, som ligger vid Efraim. Och
Absalom inbjöd då alla konungens söner. 24 Absalom
kom till konungen och sade: »Din tjänare skall nu hava
fårklippning; jag beder att konungen ville jämte sina
tjänare gå med din tjänare.» 25 Men konungen svarade
Absalom »Nej, min son, vi må icke allasammans gå
med, ty vi vilja icke vara dig till besvär.» Och fastän han
bad honom enträget, ville han icke gå, utan gav honom
sin avskedshälsning. 26 Då sade Absalom: »Om du
icke vill, så låt dock min broder Amnon gå med oss.»
Konungen frågade honom: »Varför skall just han gå
med dig?» 27 Men Absalom bad honom så enträget,
att han lät Amnon och alla de övriga konungasönerna
gå med honom. 28 Och Absalom bjöd sina tjänare och
sade: »Sen efter, när Amnons hjärta bliver glatt av vinet;
och när jag då säger till eder: 'Huggen ned Amnon', så
döden honom utan fruktan. Det är ju jag som bjuder
eder det, varen frimodiga och skicken eder såsom käcka
män.» 29 Och Absaloms tjänare gjorde med Amnon
såsom Absalom hade bjudit. Då stodo alla konungens
söner upp och satte sig var och en på sin mulåsna och
flydde. 30 Medan de ännu voro på väg, kom till David ett
rykte om att Absalom hade huggit ned alla konungens
söner, så att icke en enda av dem fanns kvar. 31 Då
stod konungen upp och rev sönder sina kläder och lade
sig på marken, under det att alla hans tjänare stodo där
med sönderrivna kläder. 32 Men Jonadab, som var son
till Davids broder Simea, tog till orda och sade: »Min
herre må icke tänka att de hava dödat alla de unga
männen, konungens söner, det är Amnon allena som är
död. Ty Absaloms uppsyn har bådat olycka ända ifrån
den dag då denne kränkte hans syster Tamar. 33 Så må
nu min herre konungen icke akta på detta som har blivit
sagt, att alla konungens söner äro döda; nej, Amnon
allena är död.» 34 Emellertid flydde Absalom. -- När
nu mannen som stod på vakt lyfte upp sina ögon, fick
han se mycket folk komma från vägen bakom honom,
vid sidan av berget. 35 Då sade Jonadab till konungen:
»Se, där komma konungens söner. Såsom din tjänare
sade, så har det gått till.» 36 Just när han hade sagt
detta, kommo konungens söner; och de brusto ut i gråt.
Också konungen och alla hans tjänare gräto häftigt
och bitterligen. 37 Men Absalom hade flytt och begivit
sig till Talmai, Ammihurs son, konungen i Gesur. Och
David sörjde hela tiden sin son. 38 Sedan Absalom hade
flytt och begivit sig till Gesur, stannade han där i tre
år. 39 Och konung David avstod ifrån att draga ut mot
Absalom, ty han tröstade sig över att Amnon var död.

14 Men Joab, Serujas son, märkte att konungens
hjärta var vänt mot Absalom. 2 Då sände Joab till
Tekoa och lät därifrån hämta en klok kvinna och sade till
henne: »Låtsa att du har sorg, och kläd dig i sorgkläder
och smörj dig icke med olja, utan skicka dig såsom
en kvinna som i lång tid har haft sorg efter en död. 3
Gå så in till konungen och tala till honom såsom jag
säger dig.» Joab lade nu orden i hennes mun. 4 Och
kvinnan från Tekoa talade med konungen; hon föll ned till
jorden på sitt ansikte och bugade sig och sade: »Hjälp, o
konung!» 5 Konungen sade till henne: »Vad fattas dig?»
Hon svarade: »Ack, jag är änka; min man är död. 6
Och din tjänarinna hade två söner; dessa båda kommo i
träta med varandra ute på marken, där ingen fanns, som
kunde träda emellan och hindra dem; den ene slog då
ned den andre och dödade honom. 7 Och nu har hela
släkten rest sig upp mot din tjänarinna, och de säga: 'Giv
hit honom som slog ned sin broder, så att vi få döda
honom, därför att han har tagit sin broders liv och dräpt
honom; på det sättet förgöra vi ock arvingen.' På det att
efter min man varken namn eller efterkommande må
finnas på jorden, vilja de utsläcka den gnista av mig,
som ännu är kvar.» 8 Då sade konungen till kvinnan:
»Gå hem igen; jag vill giva befallning om dig.» 9 Kvinnan
från Tekoa sade till konungen: »På mig, o min herre
konung, och på min faders hus vile missgärningen, men
konungen och hans tron vare utan skuld.» 10 Konungen
sade: »Om någon säger något åt dig, så för honom

till mig; han skall sedan icke mer antasta dig. **11** Hon
sade: »Ja, må konungen tänka på HERREN, sin Gud,
så att blodshämnaren icke får göra olyckan större, och
så att de icke förgöra min son.» Då sade han: »Så sant
HERREN lever, icke ett hår av din son skall falla på
jorden.» **12** Men kvinnan sade: »Låt din tjänarinna tala
ännu ett ord till min herre konungen.» Han sade: »Tala.»
13 Då sade kvinnan: »Varför är du då så sinnad mot
Guds folk? När konungen talar så, då ligger ju däri att
han själv bär på skuld, eftersom konungen icke låter
sin förskjutne son komma tillbaka. **14** Vi måste ju alla
dö och äro då såsom vatten som spilles på jorden,
vilket icke kan samlas upp igen. Men Gud tager icke
livet bort, utan han tänker ut vad göras kan, för att
den förskjutne icke må förbliva förskjuten och skild från
honom. **15** Och att jag nu har kommit för att tala detta
till min herre konungen, det har skett därför att folket
förskräckte mig. Då tänkte din tjänarinna: Jag vill dock
tala med konungen; kanhända skall konungen uppfylla
sin trälinnas önskan. **16** Ja, konungen skall lyssna till sin
trälinna och rädda mig från den mans hand, som vill
förgöra både mig och min son från Guds arvedel. **17** Och
din tjänarinna tänkte: Min herre konungens ord skall giva
mig ro. Ty min herre konungen är lik Guds ängel däri att
han hör allt, både gott och ont. Och nu vare HERREN,
din Gud, med dig. **18** Då svarade konungen och sade
till kvinnan: »Dölj icke för mig något av det varom jag
nu vill fråga dig.» Kvinnan sade: »Min herre konungen
tale.» **19** Då sade konungen: »Har icke Joab sin hand
med i allt detta?» Kvinnan svarade och sade: »Så sant
du lever, min herre konung: om min Herre konungen
talar något, så kan ingen komma undan det, vare sig åt
höger eller åt vänster. Ja, det är din tjänare Joab som
har bjudit mig detta, och han har lagt i din tjänarinnas
mun allt vad jag har sagt. **20** För att giva saken ett annat
utseende har din tjänare Joab handlat på detta sätt; men
min herre liknar i vishet Guds ängel och vet allt som sker
på jorden.» **21** Så sade då konungen till Joab: »Välan,
jag vill göra såsom du önskar. Gå nu och för tillbaka den
unge mannen Absalom.» **22** Då föll Joab ned till jorden
på sitt ansikte och bugade sig och välsignade konungen;
och Joab sade: »I dag märker din tjänare att jag har
funnit nåd för dina ögon, min herre konung, eftersom
konungen uppfyller sin tjänares önskan.» **23** Och Joab
stod upp och begav sig till Gesur och förde Absalom till
Jerusalem. **24** Men konungen sade: »Han får begiva sig
till sitt hus, men han får icke komma inför mitt ansikte.
Då begav sig Absalom till sitt hus, och kom icke inför
konungens ansikte. **25** Men i hela Israel fanns ingen
så skön man som Absalom, ingen som man så mycket
prisade: från hans fotblad upp till hans hjässa fanns icke
något fel på honom **26** Och när han lät klippa håret på
sitt huvud -- vid slutet av vart år lät han klippa det, ty det
blev honom då så tungt att han måste låta klippa det
-- så befanns det, att när man vägde håret från hans
huvud, då vägde det två hundra siklar, efter konungsvikt.
27 Och åt Absalom föddes tre söner och en dotter, som
fick namnet Tamar; hon var en skön kvinna. **28** När
Absalom hade bott två hela år i Jerusalem utan att få
komma inför konungens ansikte, **29** sände han bud efter
Joab, i avsikt att skicka denne till konungen; men han
ville icke komma till honom. Och han sände bud ännu en
gång, men han ville ändå icke komma. **30** Då sade han
till sina tjänare: »I sen att Joab där har ett åkerstycke vid
sidan av mitt, och på det har han korn; gån nu dit och
tänden eld därpå.» Så tände då Absaloms tjänare eld
på åkerstycket. **31** Då stod Joab upp och gick hem till
Absalom och sade till honom: »Varför hava dina tjänare
tänt eld på mitt åkerstycke?» **32** Absalom svarade Joab:
»Jag sände ju till dig och lät säga: Kom hit, så att jag
kan skicka dig till konungen och låta säga: 'Varför fick
jag komma hem från Gesur? Det hade varit bättre för
mig, om jag ännu vore kvar där.' Nu vill jag komma
inför konungens ansikte; och finnes någon missgärning
hos mig, så må han döda mig. **33** Då gick Joab till
konungen och sade honom detta. Denne kallade då till
sig Absalom, och han kom till konungen; och han föll
ned för honom på sitt ansikte och bugade sig till jorden
inför konungen. Och konungen kysste Absalom.

15 En tid härefter skaffade Absalom sig vagn och
hästar, därtill ock femtio man som löpte framför
honom. **2** Och Absalom plägade bittida om morgonen
ställa sig vid sidan av vägen som ledde till porten, och så
ofta någon då var på väg till konungen med en rättssak
som han ville hava avdömd, kallade Absalom honom till
sig och frågade: »Från vilken stad är du?» När han då
svarade: »Din tjänare är från den och den av Israels
stammar», **3** sade Absalom till honom: »Din sak är
visserligen god och rätt, men du har ingen som hör på
dig hos konungen.» **4** Och Absalom tillade: »Ack om jag
bleve satt till domare i landet! Om då var och en som
hade någon rätts- och domssak komme till mig, så skulle
jag skaffa honom rättvisa.» **5** Och när någon gick fram
för att buga sig för honom, räckte han ut sin hand och
fattade i honom och kysste honom. **6** På detta sätt gjorde
Absalom med alla israeliter som kommo för att få någon
sak avdömd hos konungen. Så förledde Absalom Israels
män. **7** Fyrtio år voro nu förlidna, då Absalom en gång
sade till konungen: »Låt mig begiva mig till Hebron för
att där infria det löfte som jag har gjort åt HERREN. **8** Ty
din tjänare gjorde ett löfte, när jag bodde i Gesur i Aram;
jag sade: 'Om HERREN låter mig komma tillbaka till
Jerusalem, så vill jag hålla en gudstjänst åt HERREN.'»
9 Konungen sade till honom: »Gå i frid.» Då stod han
upp och begav sig till Hebron. **10** Men Absalom sände ut
hemliga budbärare till alla Israels stammar och lät säga:
»När I hören basunen ljuda, så sägen: 'Nu har Absalom
blivit konung i Hebron.'» **11** Och med Absalom hade följt

två hundra män från Jerusalem, som voro inbjudna och
följde med i all oskuld, utan att veta om någonting. 12
Medan Absalom offrade slaktoffren, sände han också
och lät hämta giloniten Ahitofel, Davids rådgivare, från
hans stad Gilo. Och sammansvärjningen växte i styrka,
och i allt större myckenhet gick folket över till Absalom.
13 Men en budbärare kom till David och sade: »Israels
män hava vänt sina hjärtan till Absalom.» 14 Då sade
David till alla sina tjänare, dem som han hade hos sig i
Jerusalem: »Upp, låt oss fly, ty ingen annan räddning
finnes för oss undan Absalom. Skynden eder åstad, så
att han icke med hast kommer över oss och för olycka
över oss och slår stadens invånare med svärdsegg.» 15
Konungens tjänare svarade konungen: »Till allt vad min
herre konungen behagar äro dina tjänare redo. 16 Då
drog konungen ut, och allt hans husfolk följde honom;
dock lämnade konungen kvar tio av sina bihustrur för att
vakta huset. 17 Så drog då konungen ut, och allt folket
följde honom; men de stannade vid Bet-Hammerhak. 18
Och alla hans tjänare tågade förbi på sidan om honom,
så ock alla keretéerna och peletéerna; och alla gatiterna,
sex hundra man, som hade följt med honom från Gat,
tågade likaledes förbi framför konungen. 19 Då sade
konungen till gatiten Ittai: »Varför går också du med oss?
Vänd om och stanna hos den som nu är konung; du är
ju en främling och därtill landsflyktig från ditt hem. 20 I
går kom du; skulle jag då i dag låta dig irra omkring med
oss på var färd, nu då jag själv går jag vet icke vart?
Vänd tillbaka och för dina bröder tillbaka med dig; må
nåd och trofasthet bevisas eder.» 21 Men Ittai svarade
konungen och sade: »Så sant HERREN lever, och så
sant min herre konungen lever: på den plats där min
herre konungen är, där vill ock din tjänare vara, det må
gälla liv eller död.» 22 Då sade David till Ittai: »Kom då
och drag med.» Och gatiten Ittai drog med jämte alla
sina män och alla kvinnor och barn som han hade med
sig. 23 Och hela landet grät högljutt, när allt folket drog
fram. Och då nu konungen gick över bäcken Kidron, gick
ock allt folket över och tog vägen åt öknen. 24 Bland
de andra såg man ock Sadok jämte alla leviterna, och
de buro med sig Guds förbundsark; men de satte ned
Guds ark -- varvid också Ebjatar kom ditupp -- till dess
att allt folket hade hunnit draga fram ur staden. 25 Då
sade konungen till Sadok: »För Guds ark tillbaka in i
staden. Om jag finner nåd för HERRENS ögon, låter han
mig komma tillbaka, så att jag åter får se honom och
hans boning. 26 Men om han säger så: 'Jag har icke
behag till dig' -- se, då är jag redo; han göre då med
mig såsom honom täckes.» 27 Och konungen sade till
prästen Sadok: »Du är ju siare; vänd tillbaka till staden i
frid. Och din son Ahimaas och Ebjatars son Jonatan,
båda edra söner, må följa med eder. 28 Se, jag vill dröja
vid färjställena i öknen, till dess att ett budskap kommer
från eder med underrättelser till mig. 29 Då förde Sadok
och Ebjatar Guds ark tillbaka till Jerusalem och stannade
där. 30 Men David gick gråtande uppför Oljeberget med
överhöljt huvud ock bara fötter; och allt folket som följde
med honom hade ock höljt över sina huvuden och gingo
ditupp under gråt. 31 Och när man berättade för David
att Ahitofel var med bland dem som hade sammansvurit
sig med Absalom, sade David: »HERRE, gör Ahitofels
råd till dårskap.» 32 När sedan David hade kommit upp
på bergstoppen, där man plägade tillbedja Gud, då kom
arkiten Husai emot honom, med sönderriven livklädnad
och med jord på sitt huvud. 33 David sade till honom:
»Om du går med mig, så bliver du mig till besvär. 34 Men
om du vänder tillbaka till staden och säger till Absalom:
'Din tjänare vill jag vara, o konung; jag har förut varit din
faders tjänare, men nu vill jag vara din tjänare', så kan
du gagna mig med att göra Ahitofels råd om intet. 35 Där
har du ju ock prästerna Sadok och Ebjatar; allt vad du
får höra från konungens hus må du meddela prästerna
Sadok och Ebjatar. 36 De hava ju ock där sina båda
söner hos sig: Sadok har Ahimaas, och Ebjatar Jonatan;
genom dem kunnen I sända mig bud om allt vad I fån
höra.» 37 Så gick då Husai, Davids vän, in i staden. Och
jämväl Absalom drog in i Jerusalem. Se Vän i Ordförkl.

16 När David hade gått framåt ett litet stycke från
bergstoppen, då mötte honom Siba, Mefibosets
tjänare, med ett par lastade åsnor, som buro två hundra
bröd, ett hundra russinkakor, ett hundra fruktkakor och
en vinlägel. 2 Då sade konungen till Siba: »Vad vill du
med detta?» Siba svarade: »Åsnorna skola vara för
konungens husfolk till att rida på, brödet och fruktkakorna
skola tjänarna hava att äta, och vinet skola de törstande
hava att dricka i öknen.» 3 Konungen sade: »Men var
är din herres son?» Siba svarade konungen: »Han är
kvar i Jerusalem; ty han tänkte: 'Nu skall Israels hus
giva mig tillbaka min faders rike.'» 4 Då sade konungen
till Siba: »Se, allt vad Mefiboset äger skall vara ditt.»
Siba svarade: »Jag faller ned för dig; låt mig finna nåd
för dina ögon, min herre konung.» 5 När sedan konung
David hade kommit till Bahurim, då trädde därifrån ut en
man som var besläktad med Sauls hus och hette Simei,
Geras son; han trädde fram och for ut i förbannelser. 6
Och han kastade stenar på David och på alla konung
Davids tjänare, fastän allt folket och alla hjältarna omgåvo
denne, både till höger och till vänster. 7 Och Simeis ord,
när han förbannade honom, voro dessa: »Bort, bort, du
blodsman, du ogärningsman! 8 HERREN låter nu allt
Sauls hus' blod komma tillbaka över dig, du som har blivit
konung i hans ställe; HERREN giver nu konungadömet
åt din son Absalom. Se, nu har du kommit i den olycka
du förtjänade, ty en blodsman är du.» 9 Då sade Abisai,
Serujas son, till konungen: »Varför skall den döda hunden
där få förbanna min herre konungen? Låt mig gå dit och
hugga huvudet av honom.» 10 Men konungen svarade:
»Vad haven I med mig att göra, I Serujas söner? Om

han förbannar, och om det är HERREN som har bjudit
honom att förbanna David, vem törs då fråga: 'Varför
gör du så?' 11 Och David sade ytterligare till Abisai och
till alla sina tjänare: »Min son, han som har utgått från
mitt eget liv, står mig ju efter livet; med huru mycket
mer skäl då denne benjaminit! Låten honom vara, må
han förbanna; ty HERREN har befallt honom det. 12
Kanhända skall HERREN se till den orätt mig sker, så
att HERREN åter giver mig lycka, till gengäld för den
förbannelse som i dag uttalas över mig.» 13 Och David
gick med sina män vägen fram, under det att Simei gick
längs utmed berget, jämsides med honom, och for ut i
förbannelser och kastade stenar och grus, där han gick
jämsides med honom. 14 När så konungen, med allt
folket som följde honom, hade kommit till Ajefim, rastade
han där. 15 Men Absalom hade med allt sitt folk, Israels
män, kommit till Jerusalem; han hade då också Ahitofel
med sig. 16 När nu arkiten Husai, Davids vän, kom till
Absalom, ropade Husai till Absalom: »Leve konungen!
Leve konungen!» 17 Absalom sade till Husai: »Är det
så du visar din kärlek mot din vän? Varför har du icke
följt med din vän?» 18 Husai svarade Absalom: »Nej,
den som HERREN och detta folk och alla Israels män
hava utvalt, honom vill jag tillhöra, och hos honom vill
jag stanna. 19 Och dessutom, vilken bör jag tjäna? Bör
jag icke tjäna inför hans son? Jo, såsom jag har tjänat
inför din fader, så vill jag ock göra det inför dig.» 20 Och
Absalom sade till Ahitofel: »Given nu ett råd om vad vi
skola göra.» 21 Ahitofel sade till Absalom: »Gå in till
din faders bihustrur, som han har lämnat kvar för att
vakta huset. Då får hela Israel höra att du har gjort dig
förhatlig för din fader, och så styrkes modet hos alla dem
som hålla med dig. 22 Därefter slog man upp ett tält åt
Absalom ovanpå taket, och så gick Absalom in till sin
faders bihustrur inför hela Israels ögon. 23 Den tiden
gällde nämligen ett råd som Ahitofel gav lika mycket
som om man hade frågat Gud till råds; så mycket gällde
vart råd av Ahitofel både för David och för Absalom.

17 Och Ahitofel sade till Absalom: »Låt mig utvälja tolv
tusen män, så vill jag bryta upp och förfölja David i
natt. 2 Då kan jag komma över honom och förskräcka
honom, medan han är utmattad och modlös, och allt
hans folk skall då taga till flykten; sedan kan jag döda
konungen, när han står där övergiven. 3 Därefter skall
jag föra allt folket tillbaka till dig. Ty om det så går den
man du söker, så är detta som om alla vände tillbaka;
allt folket får då frid.» 4 Detta behagade Absalom och
alla de äldste i Israel. 5 Likväl sade Absalom: »Kalla ock
arkiten Husai hit, så att vi också få höra vad han har att
säga. 6 När då Husai kom in till Absalom, sade Absalom
till honom: »Så och så har Ahitofel talat. »Skola vi göra
såsom han har sagt? Varom icke, så tala du.» 7 Husai
svarade Absalom: Det råd som Ahitofel denna gång har
givit är icke gott.» 8 Och Husai sade ytterligare: »Du
känner din fader och hans män, och vet att de äro hjältar
och bistra såsom en björninna från vilken man har tagit
ungarna ute på marken. Och din fader är ju en krigsman
som icke vilar med sitt folk under natten. 9 Nu har han
säkerligen gömt sig i någon håla eller på något annat
ställe. Om nu redan i början några av folket här fölle,
så skulle var och en som finge höra talas därom säga
att det folk som följer Absalom har lidit ett nederlag;
10 och då skulle till och med den tappraste, den som
hade mod såsom ett lejon, bliva högeligen förfärad; ty
hela Israel vet att din fader är en hjälte, och att de som
följa honom äro tappra män. 11 Därför är nu mitt råd:
Låt hela Israel från Dan ända till Beer-Seba församla
sig till dig, så talrikt som sanden vid havet; och själv
må du draga med i striden. 12 När vi så drabba ihop
med honom, varhelst han må påträffas, skola vi slå ned
på honom, såsom daggen faller över marken; och då
skall intet bliva kvar av honom och alla de män som äro
med honom 13 Ja, om han också droge sig tillbaka in i
någon stad, så skulle hela Israel kasta linor omkring den
staden, och vi skulle draga den ned i dalen, till dess
att icke minsta sten vore att finna därav. 14 Då sade
Absalom och alla Israels män: »Arkiten Husais råd är
bättre än Ahitofels råd.» HERREN hade nämligen skickat
det så, att Ahitofels goda råd gjordes om intet, för att
HERREN skulle låta olycka komma över Absalom. 15
Och Husai sade till prästerna Sadok och Ebjatar: »Det
och det rådet har Ahitofel givit Absalom och de äldste i
Israel, men jag har givit det och det rådet. 16 Så sänden
nu med hast bud och låten säga David: 'Stanna icke
över natten vid färjställena i öknen, utan gå hellre över,
för att icke konungen och allt hans folk må drabbas av
fördärv.'» 17 Nu hade Jonatan och Ahimaas sitt tillhåll
vid Rogelskällan, och en tjänstekvinna gick dit med
budskap; sedan plägade de själva gå med budskapet till
konung David. Ty de tordes icke gå in i staden och visa
sig där. 18 Men en gosse fick se dem och berättade
det för Absalom. Då gingo båda med hast sin väg och
kommo in i en mans hus i Bahurim, som på sin gård
hade en brunn; i den stego de ned. 19 Och hans hustru
tog ett skynke och bredde ut det över brunnshålet och
strödde gryn därpå, så att man icke kunde märka något.
20 Då nu Absaloms tjänare kommo in i huset till hustrun
och frågade var Ahimaas och Jonatan voro, svarade hon
dem: »De gingo över bäcken där.» Då sökte de, men
utan att finna, och vände så tillbaka till Jerusalem. 21
Men sedan de hade gått sin väg, stego de andra upp ur
brunnen och gingo med sitt budskap till konung David;
de sade till David: »Bryten upp och gån med hast över
vattnet, ty det och det rådet har Ahitofel givit, till eder
ofärd.» 22 Då bröt David upp med allt det folk han hade
hos sig, och de gingo över Jordan; och om morgonen,
när det blev dager, saknades ingen enda, utan alla hade

kommit över Jordan. 23 Men när Ahitofel såg att man
icke följde hans råd, sadlade han sin åsna och stod upp
och for hem till sin stad, och sedan han hade beställt om
sitt hus, hängde han sig. Och när han var död, blev han
begraven i sin faders grav. 24 Så hade nu David kommit
till Mahanaim, när Absalom med alla Israels män gick
över Jordan. 25 Men Absalom hade satt Amasa i Joabs
ställe över hären. Och Amasa var son till en man vid
namn Jitra, en israelit, som hade gått in till Abigal, Nahas'
dotter och Serujas, Joabs moders, syster. 26 Och Israel
och Absalom lägrade sig i Gileads land. 27 Men när
David kom till Mahanaim, hade Sobi, Nahas' son, från
Rabba i Ammons barns land, och Makir, Ammiels son,
från Lo-Debar, och Barsillai, en gileadit från Rogelim, 28
låtit föra dit sängar, skålar, lerkärl, så ock vete, korn,
mjöl och rostade ax, ävensom bönor, linsärter och annat
rostat, 29 därjämte honung, gräddmjölk, får och nötostar
till mat åt David och hans folk; ty de tänkte: »Folket är
hungrigt, trött och törstigt i öknen.

18 Och David mönstrade sitt folk och satte över- och
underhövitsmän över dem. 2 Därefter lät David
folket tåga åstad: en tredjedel under Joabs befäl, en
tredjedel under Abisais, Serujas sons, Joabs broders,
befäl, och en tredjedel under gatiten Ittais befäl. Och
konungen sade till folket: »Jag vill ock själv draga ut med
eder.» 3 Men folket svarade: »Du får icke draga ut; ty om
vi måste fly, aktar ingen på oss, och om hälften av oss
bliver dödad, aktar man icke heller på oss, men du är nu
så god som tio tusen av oss. Därför är det nu bättre att
du står redo att komma oss till hjälp från staden. 4 Då
sade konungen till dem: »Vad I ansen vara bäst vill jag
göra.» Och konungen ställde sig vid sidan av porten,
under det att allt folket drog ut i avdelningar på hundra
och tusen. 5 Men konungen bjöd Joab, Abisai och Ittai
och sade: »Faren nu varligt med den unge mannen
Absalom.» Och allt folket hörde huru konungen så bjöd
alla hövitsmännen angående Absalom. 6 Så drog då
folket ut på fältet mot Israel, och striden stod i Efraims
skog. 7 Där blev Israels folk slaget av Davids tjänare,
och många stupade där på den dagen: tjugu tusen man.
8 Och striden utbredde sig över hela den trakten; och
skogen förgjorde mer folk, än svärdet förgjorde på den
dagen. 9 Och Absalom kom i Davids tjänares väg.
Absalom red då på sin mulåsna; och när mulåsnan kom
under en stor terebint med täta grenar, fastnade hans
huvud i terebinten, så att han blev hängande mellan
himmel och jord, ty mulåsnan som han satt på sprang
sin väg. 10 Och en man fick se det och berättade för
Joab och sade: »Jag såg där borta Absalom hänga i en
terebint.» 11 Då sade Joab till mannen som berättade
detta för honom: »Om du såg det, varför slog du honom
då icke strax till jorden? Jag skulle då gärna hava givit
dig tio siklar silver och ett bälte.» 12 Men mannen
svarade Joab: »Om jag ock finge väga upp tusen siklar
silver i mina händer, skulle jag dock icke vilja uträcka
min hand mot konungens son, ty konungen bjöd ju dig
och Abisai och Ittai, så att vi hörde det: 'Tagen vara,
I alla, på den unge mannen Absalom.' 13 Dessutom,
om jag lömskt hade förgripit mig på hans liv, så hade
du säkerligen lämnat mig i sticket, eftersom intet kan
förbliva dolt för konungen.» 14 Joab sade: »Jag vill icke
på detta sätt förhala tiden med dig.» Därefter tog han tre
spjut i sin hand och stötte dem i Absaloms bröst, medan
denne ännu var vid liv, där han hängde under terebinten.
15 Sedan kommo tio unga män, Joabs vapendragare,
ditfram, och av dem blev Absalom till fullo dödad. 16
Och Joab lät stöta i basunen, och folket upphörde att
förfölja Israel, ty Joab ville skona folket. 17 Och de togo
Absalom och kastade honom i en stor grop i skogen
och staplade upp ett mycket stort stenröse över honom.
Men hela Israel flydde, var och en till sin hydda. 18 Och
Absalom hade, medan han ännu levde, låtit resa åt sig
en stod som står i Konungsdalen; ty han tänkte: »Jag
har ingen son som kan bevara mitt namns åminnelse.
Den stoden hade han uppkallat efter sitt namn, och
den heter ännu i dag Absaloms minnesvård. 19 Och
Ahimaas, Sadoks son, sade: »Låt mig skynda åstad och
förkunna för konungen glädjebudskapet att HERREN har
dömt honom fri ifrån hans fienders hand.» 20 Men Joab
svarade honom: »I dag bliver du ingen glädjebudbärare;
en annan dag må du förkunna glädjebudskap, men
denna dag förkunnar du icke något glädjebudskap,
eftersom nu konungens son är död.» 21 Därefter sade
Joab till en etiopier: »Gå och berätta för konungen vad
du har sett.» Då föll etiopiern ned för Joab och skyndade
därpå åstad. 22 Men Ahimaas, Sadoks son, sade ännu
en gång till Joab: »Låt också mig, vad än må ske, få
skynda åstad, efter etiopiern.» Joab sade: »Varför vill
du skynda åstad, min son, då detta ju icke kan vara
ett glädjebudskap som skaffar dig någon lön?» 23 Han
svarade: »Vad än må ske vill jag skynda åstad.» Då
sade han till honom: »Så skynda då.» Och Ahimaas
skyndade åstad och tog vägen över Jordanslätten och
hann om etiopiern. 24 Under tiden satt David inne i
porten. Och väktaren gick upp på porttaket invid muren;
när han där lyfte upp sina ögon, fick han se en man
komma ensam springande. 25 Väktaren ropade och
förkunnade det för konungen. Då sade konungen: »Är
han ensam, så har han ett glädjebudskap att kungöra.»
Och han kom allt närmare. 26 Därefter fick väktaren se
en annan man komma springande; då ropade väktaren
till portvaktaren och sade: »Nu ser jag åter en man
komma ensam springande.» Konungen sade: »Denne är
ock en glädjebudbärare.» 27 Och väktaren sade: »Efter
sitt sätt att springa tyckes mig den förste vara Ahimaas,
Sadoks son.» Då sade konungen: »Det är en god man;
han kommer säkerligen med ett gott glädjebudskap.»

28 Och Ahimaas ropade och sade till konungen: »Allt
väl!» Därefter föll han ned till Jorden på sitt ansikte
inför konungen och sade: »Lovad vare HERREN, din
Gud, som har prisgivit de människor som hade upplyft
sin hand mot min herre konungen!» 29 Då frågade
konungen: »Står det väl till med den unge mannen
Absalom?» Ahimaas svarade: »Jag såg en stor hop folk,
när Joab avsände konungens andre tjänare och mig, din
tjänare; men jag vet icke vad det var.» 30 Konungen
sade: »Gå åt sidan och ställ dig där.» Då gick han åt
sidan och blev stående där 31 Just då kom etiopiern.
Och etiopiern sade: »Mottag, min herre konung, det
glädjebudskapet att HERREN i dag har dömt dig fri ifrån
alla de mäns hand, som hava rest sig upp mot dig.» 32
Konungen frågade etiopiern: »Står det väl till med den
unge mannen Absalom?» Etiopiern svarade: »Må det
så gå med min herre konungens fiender och med alla
som resa sig upp mot dig för att göra dig ont, såsom det
har gått med den unge mannen. 33 Då blev konungen
häftigt upprörd och gick upp i salen över porten och grät.
Och under det att han gick, ropade han så: »Min son
Absalom, min son, min son Absalom! Ack, att jag hade
fått dö i ditt ställe! Absalom, min son, min son!»

19 Och det blev berättat för Joab att konungen grät
och sörjde Absalom. 2 Och segern blev på den
dagen förbytt till sorg för allt folket, eftersom folket på
den dagen fick höra sägas att konungen var bedrövad
för sin sons skull. 3 Och folket smög sig på den dagen
in i staden, såsom människor pläga göra, vilka hava
vanärat sig, därigenom att de hava flytt under striden. 4
Men konungen hade skylt sitt ansikte; och konungen
klagade med hög röst: »Min son Absalom! Absalom, min
son, min son!» 5 Då gick Joab in i huset till konungen
och sade: »Du kommer i dag alla dina tjänares ansikten
att rodna av skam, fastän de i dag hava räddat både
ditt eget liv och dina söners och döttrars liv och dina
hustrurs liv och dina bihustrurs liv. 6 Ty du älskar ju dem
som hata dig, och hatar dem som älska dig. I dag har du
nämligen gjort kunnigt att dina hövitsmän och tjänare
äro intet for dig, ty i dag märker jag, att om Absalom
vore vid liv, men alla vi andra i dag hade omkommit,
så skulle detta hava varit dig mer till behag. 7 Men stå
nu upp, och gå ut och tala vänligt med dina tjänare; ty
jag svär vid HERREN, att om du icke gör det, så skall
icke en enda man stanna kvar hos dig över denna natt,
och detta skall för dig bliva en större olycka än alla de
olyckor som hava övergått dig från din ungdom ända till
nu.» 8 Då stod konungen upp och satte sig i porten. Och
man gjorde kunnigt för allt folket och sade: »Konungen
sitter nu i porten.» Då kom allt folket inför konungen.
Men Israel hade flytt, var och en till sin hydda. 9 Och allt
folket i alla Israels stammar begynte därefter förebrå
varandra och säga: »Konungen har räddat oss från vara
fienders hand och hjälpt oss ifrån filistéernas hand, och
nu har han måst fly ur landet för Absalom. 10 Men
Absalom, som vi hade smort till konung över oss, har
blivit dödad i striden. Varför sägen I då icke ett ord om
att föra konungen tillbaka?» 11 Under tiden hade konung
David sänt bud till prästerna Sadok och Ebjatar och låtit
säga: »Talen så till de äldste i Juda: 'Varför skolen I
vara de sista att hämta konungen tillbaka hem? Ty vad
hela Israel talar har redan kommit för konungen, där
han bor. 12 I ären ju mina bröder, I ären ju mitt kött och
ben. Varför skolen I då vara de sista att hämta konungen
tillbaka?' 13 Och till Amasa skolen I säga: 'Är du icke
mitt kött och ben? Gud straffe mig nu och framgent, om
du icke för all din tid skall bliva härhövitsman hos mig i
Joabs ställe.'» 14 Härigenom vann han alla Juda mäns
hjärtan utan undantag, så att de sände detta budskap
till konungen: »Vänd tillbaka, du själv med alla dina
tjänare.» 15 Då vände konungen tillbaka och kom till
Jordan; men Juda hade kommit till Gilgal för att möta
konungen och föra konungen över Jordan. 16 Också
Simei, Geras son, benjaminiten, som var från Bahurim,
skyndade sig och drog ned med Juda män for att möta
konung David. 17 Och med honom följde tusen man
från Benjamin, ävensom Siba, vilken hade varit tjänare i
Sauls hus, jämte hans femton söner och tjugu tjänare.
Dessa hade nu hastat ned till Jordan före konungen. 18
Och färjan gick över för att överföra konungens familj,
och för att användas efter hans gottfinnande. Men Simei,
Geras son, föll ned inför konungen, när han skulle fara
över Jordan, 19 och sade till konungen: »Må min herre
icke tillräkna mig min missgärning, och icke tänka på
huru illa din tjänare gjorde på den dag då min herre
konungen drog ut från Jerusalem; må konungen icke
akta därpå. 20 Ty din tjänare inser att jag då försyndade
mig; därför har jag nu i dag först av hela Josefs hus
kommit hitned för att möta min herre konungen. 21 Då
tog Abisai, Serujas son, till orda och sade: »Skulle icke
Simei dödas för detta? Han har ju förbannat HERRENS
smorde.» 22 Men David svarade: »Vad haven I med mig
att göra, I Serujas söner, eftersom I i dag ären mig till
hinders? Skulle väl i dag någon dödas i Israel? Vet jag
då icke att jag i dag har blivit konung över Israel?» 23
Därefter sade konungen till Simei: »Du skall icke dö.»
Och konungen gav honom sin ed därpå. 24 Mefiboset,
Sauls son, hade ock kommit ned för att möta konungen.
Han hade varken ansat sina fötter eller sitt skägg, ej
heller hade han låtit två sina kläder allt ifrån den dag
då konungen drog bort, ända till den dag då han kom
igen i frid. 25 När han nu kom till Jerusalem för att möta
konungen, sade konungen till honom: »Varför följde du
icke med mig, Mefiboset?» 26 Han svarade: »Min herre
konung, min tjänare bedrog mig. Ty din tjänare sade:
'Jag vill sadla min åsna och sätta mig på den och så
begiva mig till konungen'; din tjänare är ju halt. 27 Men
han har förtalat din tjänare hos min herre konungen. Min

herre konungen är ju dock såsom Guds ängel; så gör nu
vad dig täckes. 28 Ty hela min faders hus förtjänade
intet annat än döden av min herre konungen, och likväl
lät du din tjänare sitta bland dem som få äta vid ditt bord.
Vad har jag då rätt att ytterligare begära, och varom kan
jag väl ytterligare ropa till konungen?» 29 Konungen
sade till honom: »Varför ordar du ytterligare härom? Jag
säger att du och Siba skolen dela jordagodset.» 30
Då sade Mefiboset till konungen: »Han må gärna taga
alltsammans, sedan nu min herre konungen har kommit
hem igen i frid.» 31 Gileaditen Barsillai hade ock farit ned
från Rogelim och drog sedan med konungen till Jordan,
för att få ledsaga honom över Jordan. 32 Barsillai var då
mycket gammal: åttio år. Han hade sörjt för konungens
behov, medan denne uppehöll sig i Mahanaim, ty han var
en mycket rik man. 33 Konungen sade nu till Barsillai:
»Du skall draga med mig, så skall jag sörja för dina
behov hemma hos mig i Jerusalem.» 34 Men Barsillai
svarade konungen: »Huru många år kan jag väl ännu
hava att leva, eftersom jag skulle följa med konungen
upp till Jerusalem? 35 Jag är nu åttio år gammal; kan
jag då känna skillnad mellan bättre och sämre, eller
har väl din tjänare någon smak för vad jag äter eller för
vad jag dricker? Eller kan jag ännu njuta av att höra
sångare och sångerskor sjunga? Varför skulle din tjänare
då ytterligare bliva min herre konungen till besvär? 36
Allenast för en stund vill din tjänare fara med konungen
över Jordan. Varför skulle väl konungen giva mig en
sådan vedergällning? 37 Låt din tjänare vända tillbaka,
så att jag får dö i min stad, där jag har min faders och
min moders grav. Men se här är din tjänare Kimham, låt
honom få draga med min herre konungen; och gör för
honom vad dig täckes.» 38 Då sade konungen: »Så
må då Kimham draga med mig, och jag skall göra för
honom vad du vill. Och allt vad du begär av mig skall jag
göra dig.» 39 Därefter gick allt folket över Jordan, och
konungen själv gick också över. Och konungen kysste
Barsillai och tog avsked av honom. Sedan vände denne
tillbaka hem igen. 40 Så drog nu konungen till Gilgal,
och Kimham följde med honom, så ock allt Juda folk.
Och de, jämte hälften av Israels folk, förde konungen
ditöver. 41 Men då kommo alla de övriga israeliterna
till konungen och sade till honom: »Varför hava våra
bröder, Juda män, fått hemligen bemäktiga sig dig och
föra konungen och hans familj, tillika med alla Davids
män, över Jordan?» 42 Alla Juda män svarade Israels
män: »Konungen står ju oss närmast; varför vredgens I
då häröver? Hava vi levat på konungen eller skaffat oss
någon vinning genom honom?» 43 Då svarade Israels
män Juda män och sade: »Tio gånger större del än I
hava vi i den som är konung, alltså ock i David. Varför
haven I då ringaktat oss? Och voro icke vi de som först
talade om att hämta vår konung tillbaka?» Men Juda
män läto ännu hårdare ord falla än Israels män.

20 Nu hände sig att där fanns en illasinnad man
vid namn Seba, Bikris son, en benjaminit. Denne
stötte i basun och sade: »Vi hava ingen del i David och
ingen arvslott i Isais son. Israel drage hem, var och en till
sin hydda.» 2 Då övergåvo alla Israels män David och
följde Seba, Bikris son; men Juda män höllo sig till sin
konung och följde honom från Jordan ända till Jerusalem.
3 Så kom David hem igen till Jerusalem. Och konungen
tog då de tio bihustrur som han hade lämnat kvar för att
vakta huset, och satte in dem i ett särskilt hus till att där
förvaras; och han gav dem underhåll, men gick icke in
till dem. Där förblevo de nu instängda till sin dödsdag
och levde redan under hans livstid såsom änkor. 4 Och
konungen sade till Amasa: »Båda upp åt mig Juda män
inom tre dagar, och inställ dig sedan själv här.» 5 Amasa
begav sig då åstad för att uppbåda Juda; men när han
dröjde utöver den tid som hade blivit honom förelagd, 6
sade David till Abisai: »Nu kommer Seba, Bikris son, att
bliva farligare för oss än Absalom. Tag du din herres
tjänare och sätt efter honom, så att han icke bemäktigar
sig några befästa städer och tillfogar oss för stor skada.»
7 Alltså drogo Joabs män tillika med keretéerna och
peletéerna och alla hjältarna ut efter honom; de drogo ut
från Jerusalem för att sätta efter Seba, Bikris son. 8
Men när de hade hunnit till den stora stenen vid Gibeon,
kom Amasa emot dem. Joab var då klädd i livrocken
som plägade utgöra hans dräkt, och ovanpå den hade
han ett bälte, med ett svärd i skidan, bundet över sina
länder; men när han gick fram, föll det ut. 9 Och Joab
sade till Amasa: »Står det väl till med dig, min broder?»
Därvid fattade Joab Amasa i skägget med högra handen
såsom för att kyssa honom. 10 Och då Amasa icke tog
sig till vara för det svärd som Joab hade i sin andra
hand, gav denne honom därmed en stöt i underlivet, så
att hans inälvor runno ut på jorden. Så dog han, utan
att den andre behövde giva honom någon ytterligare
stöt. Därefter fortsatte Joab och hans broder Abisai att
förfölja Seba, Bikris son. 11 Men en av Joabs tjänare
stod kvar därbredvid och ropade: »Var och en som är
Joabs vän och håller med David, han följe efter Joab.»
12 Nu låg Amasa sölad i sitt blod mitt på vägen; och
mannen såg allt folket stannade. Då förde han Amasa
undan från vägen in på åkern och kastade ett kläde
över honom, eftersom han såg huru alla de som kommo
därförbi stannade. 13 Så snart han var bortskaffad från
vägen, drogo alla förbi och följde Joab för att sätta efter
Seba, Bikris son. 14 Denne drog emellertid genom alla
Israels stammar till Abel och Bet-Maaka och genom hela
Habberim; och folk samlade sig och följde honom ända
ditin. 15 Men de kommo och belägrade honom där i Abel
vid Bet-Hammaaka och kastade upp mot staden en vall,
som reste sig inemot yttermuren. Och allt Joabs folk
arbetade på att förstöra muren och kullstöta den. 16
Då ropade en klok kvinna från staden: »Hören! Hören!

Sägen till Joab att han kommer hit, så att jag får tala
med honom.» 17 När han då kom fram till kvinnan,
frågade hon: »Är du Joab?» Han svarade: »Ja.» Hon
sade till honom: »Hör din tjänarinnas ord.» Han svarade:
»Jag hör.» 18 Då sade hon: »Fordom plägade man
säga så: 'I Abel skall man fråga till råds'; sedan kunde
man utföra sina planer. 19 Vi äro de fridsammaste och
trognaste i Israel, och du söker att förgöra en stad som
är en moder i Israel. Varför vill du förstöra HERRENS
arvedel?» 20 Joab svarade och sade: »Bort det, bort
det, att jag skulle vilja förstöra och fördärva! 21 Det är
icke så, utan en man från Efraims bergsbygd vid namn
Seba, Bikris son, har rest sig upp mot konung David;
utlämnen allenast honom, så vill jag draga bort ifrån
staden.» Kvinnan svarade Joab: »Hans huvud skall strax
bliva utkastat till dig över muren.» 22 Sedan vände sig
kvinnan med sitt kloka råd till allt folket, och de höggo
huvudet av Seba, Bikris son, och kastade ut det till Joab.
Då stötte denne i basunen, och krigsfolket skingrade
sig och drog bort ifrån staden, var och en till sin hydda.
Och Joab vände tillbaka till konungen i Jerusalem. 23
Joab hade nu befälet över hela krigshären i Israel, och
Benaja, Jojadas son, hade befälet över keretéerna och
peletéerna. 24 Adoram hade uppsikten över de allmänna
arbetena, och Josafat, Ahiluds son, var kansler. 25 Seja
var sekreterare, och Sadok och Ebjatar voro präster. 26
Dessutom var ock jairiten Ira präst hos David.

21 Men under Davids tid uppstod en hungersnöd,
som varade oavbrutet i tre år; då sökte David
HERRENS ansikte. HERREN svarade: »För Sauls och
hans blodbefläckade hus' skull sker detta, därför att
han dödade gibeoniterna. 2 Då kallade konungen till
sig gibeoniterna och talade med dem. Men gibeoniterna
voro icke israeliter, utan en kvarleva av amoréerna och
fastän Israels barn hade givit dem sin ed, hade Saul, i sin
nitälskan för Israels barn och för Juda, försökt att nedgöra
dem. 3 David sade nu till gibeoniterna: »Vad skall jag
göra för eder, och varmed skall jag bringa försoning,
så att I välsignen HERRENS arvedel?» 4 Gibeoniterna
svarade honom: »Vi fordra icke silver och guld av Saul
och hans hus, ej heller hava vi rätt att döda någon man i
Israel.» Han frågade: »Vad begären I då att jag skall göra
för eder?» 5 De svarade konungen: »Den man som ville
förgöra oss, och som stämplade mot oss, för att vi skulle
bliva utrotade och icke mer hava bestånd någonstädes
inom Israels land, 6 av hans söner må sju utlämnas till
oss, så att vi få upphänga dem för HERREN i Sauls,
HERRENS utvaldes, Gibea.» Konungen sade: »Jag skall
utlämna dem.» 7 Men konungen skonade Mefiboset,
Sauls son Jonatans son, för den ed vid HERREN, som
de, David och Jonatan, Sauls son, hade svurit varandra.
8 Däremot tog konungen de två söner, Armoni och
Mefiboset, som Rispa, Ajas dotter, hade fött åt Saul,
och de fem söner som Mikal, Sauls dotter, hade fött åt
meholatiten Adriel, Barsillais son 9 och överlämnade
dem åt gibeoniterna, och dessa upphängde dem på
berget inför HERREN, så att de omkommo, alla sju på
en gång. Och det var under de första skördedagarna,
när kornskörden begynte, som de blevo dödade. 10 Då
tog Rispa, Ajas dotter, sin sorgdräkt och hade den till
sitt läger ovanpå klippan från det att skörden begynte,
ända till dess att vattnet strömmade ned över dem från
himmelen; och hon tillstadde icke himmelens fåglar att
slå ned på dem om dagen, ej heller markens vilda djur
att göra det om natten. 11 När det blev berättat för David
vad Rispa, Ajas dotter, Sauls bihustru, hade gjort 12
begav sig David åstad och hämtade Sauls och hans
son Jonatans ben från borgarna i Jabes i Gilead. Dessa
hade nämligen i hemlighet tagit deras kroppar bort ifrån
den öppna platsen i Bet-San, där filistéerna hade hängt
upp dem, när filistéerna slogo Saul på Gilboa. 13 Och då
han hade fört Sauls och hans son Jonatans ben upp
därifrån, samlade man ock ihop de upphängdas ben.
14 Sedan begrov man Sauls och hans son Jonatans
ben i Benjamins land, i Sela, i hans fader Kis' grav;
man gjorde allt vad konungen hade bjudit. Och därefter
hörde Gud landets bön. 15 Åter uppstod krig mellan
filistéerna och Israel. Och David drog ned med sina
tjänare, och de stridde mot filistéerna. Men David blev
trött; 16 och Jisbo-Benob, en av rafaéernas avkomlingar,
vilkens lans vägde tre hundra siklar koppar, och som
var iklädd en ny rustning, tänkte då döda David. 17
Men Abisai, Serujas son, kom honom till hjälp och slog
filistéen till döds. Då besvuro Davids män honom att
han icke mer skulle draga ut med dem i striden, så
att han icke utsläckte Israels lampa. 18 Därefter stod
åter en strid med filistéerna vid Gob; husatiten Sibbekai
slog då ned Saf, en av rafaéernas avkomlingar. 19 Åter
stod en strid med filistéerna vid Gob; Elhanan, Jaare-
Oregims son, betlehemiten, slog då ned gatiten Goljat,
som hade ett spjut vars skaft liknade en vävbom. 20
Åter stod en strid vid Gat. Där var en reslig man som
hade sex fingrar på var hand och sex tår på var fot,
eller tillsammans tjugufyra; han var ock en avkomling
av rafaéerna. 21 Denne smädade Israel; då blev han
nedgjord av Jonatan, son till Simeai, Davids broder. 22
Dessa fyra voro avkomlingar av rafaéerna i Gat; och de
föllo för Davids och hans tjänares hand.

22 Och David talade till HERREN denna sångs ord,
när HERREN hade räddat honom från alla hans
fienders hand och från Sauls hand. 2 Han sade: HERRE,
du mitt bergfäste, min borg och min räddare, 3 Gud,
du min klippa, till vilken jag tager min tillflykt, min sköld
och min frälsnings horn, mitt värn och min tillflykt, min
frälsare, du som frälsar mig från våldet! 4 HERREN, den
högtlovade, åkallar jag, och från mina fiender bliver jag
frälst. 5 Ty dödens bränningar omvärvde mig, fördärvets

strömmar förskräckte mig, 6 dödsrikets band omslöto
mig, dödens snaror föllo över mig. (Sheol h7585) 7 Men
jag åkallade HERREN i min nöd, ja, jag gick med min
åkallan till min Gud. Och han hörde från sin himmelska
boning min röst, och mitt rop kom till hans öron. 8
Då skalv jorden och bävade, himmelens grundvalar
darrade; de skakades, ty hans vrede var upptänd. 9
Rök steg upp från hans näsa och förtärande eld från
hans mun, eldsglöd ljungade från honom. 10 Och han
sänkte himmelen och for ned och töcken var under
hans fötter. 11 Han for på keruben och flög, han sågs
komma på vindens vingar 12 Och han gjorde mörker
till en hydda som omslöt honom: vattenhopar, tjocka
moln. 13 Ur glansen framför honom ljungade eldsglöd.
14 HERREN dundrade från himmelen den Högste lät
höra sin röst. 15 Han sköt pilar och förskingrade dem,
ljungeld och förvirrade dem. 16 Havets bäddar kommo
i dagen, jordens grundvalar blottades, för HERRENS
näpst, för hans vredes stormvind. 17 Han räckte ut
sin hand från höjden och fattade mig, han drog mig
upp ur de stora vattnen. 18 Han räddade mig från
min starke fiende, från mina ovänner, ty de voro mig
övermäktiga. 19 De överföllo mig på min olyckas dag,
men HERREN blev mitt stöd. 20 Han förde mig ut på
rymlig plats han räddade mig, ty han hade behag till
mig. 21 HERREN lönar mig efter min rättfärdighet; efter
mina händers renhet vedergäller han mig. 22 Ty jag
höll mig på HERRENS vägar och avföll icke från min
Gud i ogudaktighet; 23 nej, alla hans rätter hade jag
för ögonen, och från hans stadgar vek jag icke av. 24
Så var jag ostrafflig för honom och tog mig till vara för
missgärning. 25 Därför vedergällde mig HERREN efter
min rättfärdighet, efter min renhet inför hans ögon. 26
Mot den fromme bevisar du dig from, mot en ostrafflig
hjälte bevisar du dig ostrafflig. 27 Mot den rene bevisar
du dig ren, men mot den vrånge bevisar du dig avog.
28 och du frälsar ett betryckt folk, men dina ögon äro
emot de stolta, till att ödmjuka dem. 29 Ja, du, HERRE,
är min lampa; ty HERREN gör mitt mörker ljust. 30 Ja,
med dig kan jag nedslå härskaror, med min Gud stormar
jag murar. 31 Guds väg är ostrafflig, HERRENS tal är
luttrat. En sköld är han för alla som taga sin tillflykt till
honom. 32 Ty vem är Gud förutom HERREN, och vem
är en klippa förutom vår Gud? 33 Gud, du som var mitt
starka värn och ledde den ostrafflige på hans väg, 34
du som gjorde hans fötter såsom hindens och ställde
mig på mina höjder, 35 du som lärde mina händer att
strida och mina armar att spänna kopparbågen! 36 Du
gav mig din frälsnings sköld och din bönhörelse gjorde
mig stor, 37 du skaffade rum för mina steg, där jag gick,
och mina fötter vacklade icke. 38 Jag förföljde mina
fiender och förgjorde dem; jag vände icke tillbaka, förrän
jag hade gjort ände på dem. 39 Ja, jag gjorde ände på
dem och slog dem, så att de icke mer reste sig; de föllo
under mina fötter. 40 Du omgjordade mig med kraft till
striden, du böjde mina motståndare under mig. 41 Mina
fiender drev du på flykten för mig, dem som hatade mig
förgjorde jag. 42 De sågo sig omkring, men det fanns
ingen som frälste; efter HERREN, men han svarade dem
icke. 43 Och jag stötte dem sönder till stoft på jorden,
jag krossade och förtrampade dem såsom orenlighet
på gatan. 44 Du räddade mig ur mitt folks strider, du
bevarade mig till ett huvud över hedningar; folkslag som
jag ej kände blevo mina tjänare. 45 Främlingar visade
mig underdånighet; vid blotta ryktet hörsammade de mig.
46 Ja, främlingarnas mod vissnade bort; de omgjordade
sig och övergåvo sina borgar. 47 HERREN lever! Lovad
vare min klippa, upphöjd vare Gud, min frälsnings klippa!
48 Gud, som har givit mig hämnd och lagt folken under
mig; 49 du som har fört mig ut från mina fiender och
upphöjt mig över mina motståndare, räddat mig från
våldets man! 50 Fördenskull vill jag tacka dig, HERRE,
bland hedningarna, och lovsjunga ditt namn. 51 Ty du
giver din konung stor seger och gör nåd mot din smorde,
mot David och hans säd till evig tid.

23 Dessa voro Davids sista ord: Så säger David,
Isais son, så säger den man som blev högt
upphöjd, Jakobs Guds smorde, Israels ljuvlige sångare:
2 HERRENS Ande har talat genom mig, och hans ord är
på min tunga; 3 Israels Gud har så sagt, Israels klippa har
så talat till mig: »Den som råder över människorna rätt,
den som råder i Guds fruktan, 4 han är lik morgonens
ljus, när solen går upp, en morgon utan moln, då jorden
grönskar genom solsken efter regn. 5 Ja, är det icke
så med mitt hus inför Gud? Han har ju upprättat med
mig ett evigt förbund, i allo stadgat och betryggat. Ja,
visst skall han låta all frälsning och glädje växa upp åt
mig. 6 Men de onda äro allasammans lika bortkastade
törnen, som man ej vill taga i med handen. 7 Och måste
man röra vid dem, så rustar man sig med järn och med
spjutskaft, och bränner sedan upp dem i eld på stället. 8
Dessa äro namnen på Davids hjältar: Joseb-Bassebet,
en takemonit, den förnämste bland kämparna, han som
svängde sitt spjut över åtta hundra som hade blivit
slagna på en gång. 9 Och näst honom kom Eleasar,
son till Dodi, son till en ahoait. Han var en av de tre
hjältar som voro med David, när de blevo smädade av
filistéerna, som där hade församlat sig till strid; Israels
män drogo sig då tillbaka. 10 Men han höll stånd och
högg in på filistéerna, till dess att hans hand blev så trött
att den var såsom faststelnad vid svärdet; och HERREN
beredde så en stor seger på den dagen. Sedan hade
folket allenast att vända om och följa med honom för att
plundra. 11 Och efter honom kom Samma, son till Age,
en hararit. En gång hade filistéerna församlat sig, så att
de utgjorde en hel skara. Och där var ett åkerstycke,
fullt med linsärter. Och folket flydde för filistéerna. 12
Då ställde han sig mitt på åkerstycket och försvarade

det och slog filistéerna; och HERREN beredde så en
stor seger. 13 En gång drogo tre av de trettio förnämsta
männen ned och kommo vid skördetiden till David vid
Adullams grotta, medan en skara filistéer var lägrad i
Refaimsdalen. 14 Men David var då på borgen, under
det att en filisteisk utpost fanns i Bet-Lehem. 15 Och
David greps av lystnad och sade: »Ack att någon ville
giva mig vatten att dricka från brunnen vid Bet-Lehems
stadsport!» 16 Då bröto de tre hjältarna sig igenom
filistéernas läger och hämtade vatten ur brunnen vid Bet-
Lehems stadsport och togo det och buro det till David.
Men han ville icke dricka det, utan göt ut det såsom ett
drickoffer åt HERREN. 17 Han sade nämligen: »Bort
det, HERRE, att jag skulle göra detta! Skulle jag dricka
de mäns blod, som gingo åstad med fara för sina liv?»
Och han ville icke dricka det. Sådana ting hade de tre
hjältarna gjort. 18 Abisai, broder till Joab, Serujas son,
var den förnämste av tre andra; han svängde en gång
sitt spjut över tre hundra som hade blivit slagna. Och han
hade ett stort namn bland de tre. 19 Han var visserligen
mer ansedd än någon annan i detta tretal, och han var
de andras hövitsman, men upp till de tre första kom
han dock icke. 20 Och Benaja, son till Jojada, som var
son till en tapper, segerrik man från Kabseel; han slog
ned de två Arielerna i Moab, och det var han som en
snövädersdag steg ned och slog ihjäl lejonet i brunnen.
21 Han slog ock ned den egyptiske mannen som var
så ansenlig att skåda. Fastän egyptiern hade ett spjut i
handen, gick han ned mot honom, väpnad allenast med
sin stav. Och han ryckte spjutet ur egyptierns hand och
dräpte honom med hans eget spjut. 22 Sådana ting
hade Benaja, Jojadas son, gjort. Och han hade ett stort
namn bland de tre hjältarna. 23 Han var mer ansedd
än någon av de trettio, men upp till de tre första kom
han icke. Och David insatte honom i sin livvakt. 24 Till
de trettio hörde: Asael, Joabs broder; Elhanan, Dodos
son, från Bet-Lehem; 25 haroditen Samma; haroditen
Elika; 26 peletiten Heles; tekoaiten Ira, Ickes' son; 27
anatotiten Abieser; husatiten Mebunnai; 28 ahoaiten
Salmon; netofatiten Maherai; 29 netofatiten Heleb,
Baanas son; Ittai, Ribais son, från Gibea i Benjamins
barns stam; 30 Benaja, en pirgatonit; Hiddai från Gaas'
dalar; 31 arabatiten Abi-Albon; barhumiten Asmavet; 32
saalboniten Eljaba; Bene-Jasen; Jonatan; 33 harariten
Samma; arariten Ahiam, Sarars son; 34 Elifelet, son
till Ahasbai, maakatitens son; giloniten Eliam, Ahitofels
son; 35 Hesro från Karmel; arabiten Paarai; 36 Jigeal,
Natans son, från Soba; gaditen Bani; 37 ammoniten
Selek; beerotiten Naharai, vapendragare åt Joab, Serujas
son; 38 jeteriten Ira; jeteriten Gareb; 39 hetiten Uria.
Tillsammans utgjorde de trettiosju.

24 Men HERRENS vrede upptändes åter mot Israel,
så att han uppeggade David mot dem och sade:
»Gå åstad och räkna Israel och Juda.» 2 Då sade
konungen till Joab, hövitsmannen för hans här: »Far
igenom alla Israels stammar, från Dan ända till Beer-
Seba, och anställen en folkräkning, så att jag får veta
huru stor folkmängden är.» 3 Joab svarade konungen:
»Må HERREN, din Gud, föröka detta folk hundrafalt, huru
talrikt det än är, och må min herre konungen få se detta
med egna ögon. Men varför har min herre konungen
fått lust till sådant?» 4 Likväl blev konungens befallning
gällande, trots Joab och härens andra hövitsmän; alltså
drog Joab jämte härens andra hövitsmän ut i konungens
tjänst för att anställa folkräkning i Israel. 5 Och de gingo
över Jordan och lägrade sig vid Aroer, på högra sidan om
staden i Gads dal, och åt Jaeser till. 6 Därifrån kommo
de till Gilead och Tatim-Hodsis land; sedan kommo de
till Dan-Jaan och så runt omkring till Sidon. 7 Därefter
kommo de till Tyrus' befästningar och till hivéernas och
kananéernas alla städer; slutligen drogo de till Beer-Seba
i Juda sydland. 8 Och sedan de så hade farit igenom
hela landet, kommo de efter nio månader och tjugu dagar
hem till Jerusalem. 9 Och Joab uppgav för konungen
vilken slutsumma folkräkningen utvisade: i Israel funnos
åtta hundra tusen stridbara, svärdbeväpnade män, och
Juda män voro fem hundra tusen. 10 Men Davids
samvete slog honom, sedan han hade låtit räkna folket,
och David sade till HERREN: »Jag har syndat storligen i
vad jag har gjort; men tillgiv nu, HERRE, din tjänares
missgärning, ty jag har handlat mycket dåraktigt.» 11
Då nu David stod upp om morgonen, hade HERRENS
ord kommit till profeten Gad, Davids siare; han hade
sagt: 12 »Gå och tala till David: Så säger HERREN:
Tre ting förelägger jag dig; välj bland dem ut åt dig ett
som du vill att jag skall göra dig.» 13 Då gick Gad in till
David och förkunnade detta för honom. Han sade till
honom: »Vill du att hungersnöd under sju år skall komma
i ditt land? Eller att du i tre månader skall nödgas fly för
dina ovänner, medan de förfölja dig? Eller att pest i tre
dagar skall hemsöka ditt land? Betänk nu och eftersinna
vilket svar jag skall giva honom som har sänt mig.» 14
David svarade Gad: »Jag är i stor vånda. Men låt oss då
falla i HERRENS hand, ty hans barmhärtighet är stor; i
människohand vill jag icke falla.» 15 Så lät då HERREN
pest komma i Israel, från morgonen intill den bestämda
tiden; därunder dogo av folket, ifrån Dan ända till Beer-
Seba, sjuttio tusen män. 16 Men när ängeln räckte ut
sin hand över Jerusalem för att fördärva det, ångrade
HERREN det onda, och han sade till ängeln, folkets
fördärvare: »Det är nog; drag nu din hand tillbaka.» Och
HERRENS ängel var då vid jebuséen Araunas tröskplats.
17 Men när David fick se ängeln som slog folket, sade
han till HERREN så: »Det är ju jag som har syndat, det
är jag som har gjort illa; men dessa, min hjord, vad hava
de gjort? Må din hand vända sig mot mig och min faders
hus.» 18 Och Gad kom till David samma dag och sade

till honom: »Gå åstad och res ett altare åt HERREN
på jebuséen Araunas tröskplats.» **19** Och David gick
åstad efter Gads ord, såsom HERREN hade bjudit. **20**
När Arauna nu blickade ut och fick se att konungen
och hans tjänare kommo till honom, gick han ut och
föll ned till jorden på sitt ansikte för konungen. **21** Och
Arauna sade: »Varför kommer min herre konungen till
sin tjänare?» David svarade: »För att köpa tröskplatsen
av dig och där bygga ett altare åt HERREN; och må så
hemsökelsen upphöra bland folket.» **22** Då sade Arauna
till David: »Min herre konungen tage till sitt offer vad
honom täckes. Se här äro fäkreaturen till brännoffer, och
här äro tröskvagnarna, jämte fäkreaturens ok, till ved. **23**
Alltsammans, o konung, giver Arauna åt konungen.» Och
Arauna sade ytterligare till konungen: »Må HERREN,
din Gud, vara dig nådig.» **24** Men konungen svarade
Arauna: »Nej, jag vill köpa det av dig för ett bestämt pris;
ty jag vill icke offra åt HERREN, min Gud, brännoffer
som jag har fått för intet.» Och David köpte tröskplatsen
och fäkreaturen för femtio siklar silver. **25** Och David
byggde där ett altare åt HERREN och offrade brännoffer
och tackoffer. Och HERREN lyssnade till landets bön,
och hemsökelsen upphörde bland Israel.

1 Kungaboken

1 Konung David var nu gammal och kommen till hög
ålder; och ehuru man höljde täcken över honom,
kunde han dock icke hålla sig varm. **2** Då sade hans
tjänare till honom: »Må man för min herre konungens
räkning söka upp en ung kvinna, en jungfru, som kan
bliva konungens tjänarinna och sköta honom. Om hon
får ligga i din famn, så bliver min herre konungen varm»
3 Så sökte de då över hela Israels land efter en skön
flicka; och de funno Abisag från Sunem och förde henne
till konungen. **4** Hon var en mycket skön flicka, och
hon skötte nu konungen och betjänade honom, men
konungen hade intet umgänge med henne. **5** Men
Adonia, Haggits son, hov sig upp och sade: »Det är
jag som skall bliva konung.» Och han skaffade sig
vagnar och ryttare, därtill ock femtio man som löpte
framför honom. **6** Hans fader hade aldrig velat bedröva
honom med att säga: »Varför gör du så?» Han var ock
mycket fager; och hans moder hade fött honom näst efter
Absalom. **7** Och han begynte underhandla med Joab,
Serujas son, och med prästens Ebjatar, och dessa slöto
sig till Adonia och understödde honom. **8** Men prästen
Sadok och Benaja, Jojadas son, samt profeten Natan,
Simei, Rei och Davids hjältar höllo icke med Adonia.
9 Och Adonia slaktade får och fäkreatur och gödkalvar vid
Soheletstenen, som ligger vid Rogelskällan; och han
inbjöd dit alla sina bröder, konungens söner, och alla de
Juda män som voro i konungens tjänst. **10** Men profeten
Natan, Benaja, hjältarna och sin broder Salomo inbjöd
han icke. **11** Då sade Natan så till Bat-Seba, Salomos
moder: »Du har väl hört att Adonia, Haggits son, har blivit
konung, utan att vår herre David vet därom? **12** Men jag
vill nu giva dig ett råd, för att du må kunna rädda ditt liv
och din son Salomos liv. **13** Gå in till konung David och
säg till honom: 'Har du icke, min herre konung, själv med
ed lovat din tjänarinna och sagt: Din son Salomo skall
bliva konung efter mig; han skall sitta på min tron? Varför
har då Adonia blivit konung?' **14** Och medan du ännu är
där och talar med konungen, skall jag efter dig komma
in och bekräfta dina ord.» **15** Så gick då Bat-Seba in
till konungen, i kammaren. Konungen var nu mycket
gammal; och Abisag från Sunem betjänade konungen.
16 Och Bat-Seba bugade sig och föll ned för konungen.
Då frågade konungen: »Vad önskar du?» **17** Hon sade
till honom: »Min herre, du har ju själv lovat din tjänarinna
med en ed vid HERREN, din Gud: 'Din son Salomo skall
bliva konung efter mig; han skall sitta på min tron.' **18**
Men se, nu har Adonia blivit konung, fastän du, min herre
konung, ännu icke har fått veta det. **19** Och han har
slaktat tjurar och gödkalvar och får i myckenhet, och han
har inbjudit alla konungens söner och prästen Ebjatar
och härhövitsmannen Joab; men din tjänare Salomo har
han icke inbjudit. **20** På dig, min herre konung, äro nu
hela Israels ögon riktade, i förväntan att du skall kungöra
för dem vem som skall sitta på min herre konungens
tron efter honom. **21** Eljest torde hända, att när min
herre konungen har gått till vila hos sina fäder, då bliva
jag och min son Salomo hållna såsom brottslingar.» **22**
Medan hon ännu höll på att tala med konungen, kom
profeten Natan. **23** Och man anmälde det för konungen
och sade: »Profeten Natan är här.» När han så kom
inför konungen, föll han ned till jorden på sitt ansikte för
konungen. **24** Och Natan sade: »Min herre konung, är
det väl du som har sagt att Adonia skall bliva konung
efter dig, och att han skall sitta på din tron? **25** Ty han
har i dag gått ned och slaktat tjurar och gödkalvar och
får i myckenhet, och har inbjudit alla konungens söner
och härhövitsmännen och prästen Ebjatar, och de hålla
nu på med att äta och dricka hos honom; och de ropa:
'Leve konung Adonia!' **26** Men mig, din tjänare, och
prästen Sadok och Benaja, Jojadas son, och din tjänare
Salomo har han icke inbjudit. **27** Kan väl detta hava
utgått från min herre konungen, utan att du har låtit dina
tjänare vet vem som skall sitta på min herre konungens
tron efter honom?» **28** Då svarade konung David och
sade: »Kallen hit till mig Bat-Seba.» När hon nu kom
inför konungen och stod inför konungen, **29** betygade
konungen med ed och sade: »Så sant HERREN lever,
han som har förlossat mig från all nöd: **30** såsom jag
lovade dig med ed vid HERREN, Israels Gud, då jag
sade: 'Din son Salomo skall bliva konung efter mig; han
skall sitta på min tron i mitt ställe', så vill jag denna dag
göra.» **31** Då bugade sig Bat-Seba, med ansiktet mot
jorden, och föll ned för konungen och sade: »Må min
herre, konung David, leva evinnerligen!» **32** Och konung
David sade: »Kallen till mig prästen Sadok och profeten
Natan och Benaja, Jojadas son. När dessa kommo inför
konungen, **33** sade konungen till dem: »Tagen eder
herres tjänare med eder och sätten min son Salomo
på min egen mulåsna och fören honom med till Gihon.
34 Där må prästen Sadok och profeten Natan smörja
honom till konung över Israel; sedan skolen I stöta i
basun och ropa: 'Leve konung Salomo!' **35** Därefter
skolen I följa honom hitupp, och när han kommer hit,
skall han sätta sig på min tron, och så skall han vara
konung i mitt ställe. Ty det är honom jag har förordnat att
vara furste över Israel och Juda.» **36** Då svarade Benaja,
Jojadas son, konungen och sade: »Amen. Så bjude
ock HERREN, min herre konungens Gud. **37** Såsom
HERREN har varit med min herre konungen, så vare
han ock med Salomo. Ja, må han göra hans tron ännu
mäktigare än min herres, konung Davids, tron.» **38** Så
gingo nu prästen Sadok och profeten Natan och Benaja,
Jojadas son, ditned, jämte keretéerna och peletéerna,
och satte Salomo på konung Davids mulåsna och förde
honom till Gihon. **39** Och prästen Sadok tog oljehornet
ur tältet och smorde Salomo. Därefter stötte de i basun,

och allt folket ropade: »Leve konung Salomo!» **40** Sedan
följde allt folket honom upp, under det att de blåste på
flöjter och visade sin glädje med ett så stort jubel, att
jorden kunde rämna av deras rop. **41** Men Adonia och
alla de inbjudna som han hade hos sig hörde detta, just
då de hade slutat att äta. När Joab nu hörde basunljudet,
sade han: »Varför höres detta larm från staden?» **42**
Medan han ännu talade, kom Jonatan, prästen Ebjatars
son; och Adonia sade: »Kom hit, ty du är en rättskaffens
man och har nog ett gott glädjebudskap att förkunna.»
43 Jonatan svarade och sade till Adonia: »Nej, vår herre,
konung David, har gjort Salomo till konung. **44** Och
konungen har med honom sänt åstad prästen Sadok
och profeten Natan och Benaja, Jojadas son, jämte
keretéerna och peletéerna, och de hava satt honom på
konungens mulåsna. **45** Därefter hava prästen Sadok
och profeten Natan i Gihon smort honom till konung,
och sedan hava de dragit upp därifrån under jubel,
och hela staden har kommit i rörelse. Härav kommer
det buller som I haven hört. **46** Salomo sitter nu ock
på konungatronen. **47** Vidare hava konungens tjänare
kommit och lyckönskat vår herre konung David, och
sagt: 'Din Gud låte Salomos namn bliva ännu större än
ditt namn, och hans tron ännu mäktigare än din tron.'
Och konungen har tillbett, nedböjd på sin säng; **48** ja,
konungen har sagt så: 'Lovas vare HERREN, Israels
Gud, som i dag har satt en efterträdare på min tron, så
att jag med egna ögon har fått se det!» **49** Då blevo
alla de inbjudna som voro hos Adonia förskräckta och
stodo upp och gingo bort, var och en sin väg. **50** Men
Adonia fruktade så för Salomo, att han stod upp och
gick bort och fattade i hornen på altaret. **51** Och det
blev berättat för Salomo: »Se, Adonia fruktar för konung
Salomo; därför har han fattat i hornen på altaret och
sagt: 'Konung Salomo måste lova mig i dag med ed
att han icke skall döda sin tjänare med svärd.'» **52** Då
sade Salomo: »Om han vill vara en rättskaffens man, så
skall icke ett hår av hans huvud falla till jorden; men om
något ont bliver funnet hos honom, så skall han dö.»
53 Därefter sände konung Salomo åstad och lät hämta
honom från altaret; och han kom och föll ned för konung
Salomo. Då sade Salomo till honom: »Gå hem till ditt.»

2 Då nu tiden tillstundade att David skulle dö, bjöd han
sin son Salomo och sade: **2** »Jag går nu all världens
väg; så var då frimodig och visa dig såsom en man. **3**
Och håll vad HERREN, din Gud, bjuder dig hålla, så att
du vandrar på hans vägar och håller hans stadgar, hans
bud och rätter och vittnesbörd, såsom det är skrivet i
Moses lag, på det att du må hava framgång i allt vad du
gör, och överallt dit du vänder dig; **4** så att HERREN får
uppfylla det ord som han talade om mig, då han sade:
'Om dina barn hava akt på sin väg, så att de vandra
inför mig i trohet och av allt sitt hjärta och av all sin själ,
då' -- sade han -- 'skall på Israels tron aldrig saknas
en avkomling av dig.' **5** Vidare: du vet väl vad Joab,
Serujas son, har gjort mot mig, huru han gjorde mot
de två härhövitsmännen i Israel, Abner, Ners son, och
Amasa, Jeters son, huru han dräpte dem, så att han
i fredstid utgöt blod, likasom hade det varit krig, och,
likasom hade det varit krig, lät blod komma på bältet
som han hade omkring sina länder, och på skorna som
han hade på sina fötter. **6** Så gör nu efter din vishet, och
låt icke hans grå hår få med frid fara ned i dödsriket.
(Sheol h7585) **7** Men mot gileaditen Barsillais söner skall
du bevisa godhet, så att de få vara med bland dem som
äta vid ditt bord; ty på sådant sätt bemötte de mig, när
jag flydde för din broder Absalom. **8** Vidare har du hos
dig Simei, Geras son, benjaminiten från Bahurim, som
for ut mot mig i gruvliga förbannelser på den dag då jag
gick till Mahanaim, men som sedan kom ned till Jordan
mig till mötes, varvid jag med en ed vid HERREN lovade
honom och sade: 'Jag skall icke döda dig med svärd.' **9**
Men nu må du icke låta honom bliva ostraffad, ty du är
en vis man och vet väl vad du bör göra med honom, så
att du låter hans grå hår med blod fara ned i dödsriket.»
(Sheol h7585) **10** och David gick till vila hos sina fäder och
blev begraven i Davids stad. **11** Den tid David regerade
över Israel var fyrtio år; i Hebron regerade han i sju
år, och i Jerusalem regerade han i trettiotre år. **12** Och
Salomo satte sig på sin fader Davids tron, och han
konungamakt blev starkt befäst. **13** Men Adonia, Haggits
son, kom till Bat-Seba, Salomos moder. Hon frågade
då: »Har du gott att meddela?» Han svarade: »Ja.»
14 Därefter sade han: »Jag har något att tala med dig
om.» Hon svarade: »Tala.» **15** Då sade han: »Du vet
själv att konungadömet tillhörde mig, och att hela Israel
fäste sina blickar på mig, i förväntan att jag skulle bliva
konung. Men så gick konungadömet ifrån mig och blev
min broders; genom HERRENS skickelse blev det hans.
16 Nu har jag en enda bön till dig. Visa icke bort mig.»
Hon svarade honom: »Tala.» **17** Då sade han: »Säg till
konung Salomo -- dig visar han ju icke bort -- att han
giver mig Abisag från Sunem till hustru.» **18** Bat-Seba
svarade: »Gott! Jag skall själv tala med konungen om
dig.» **19** Så gick då Bat-Seba in till konung Salomo för
att tala med honom om Adonia. Då stod konungen upp
och gick emot henne och bugade sig för henne och
satte sig därefter på sin stol; man ställde ock fram en
stol åt konungens moder, och hon satte sig på hans
högra sida. **20** Därefter sade hon: »Jag har en enda
liten bön till dig. Visa icke bort mig.» Konungen svarade
henne: »Framställ din bön, min moder; jag vill ingalunda
visa bort dig.» **21** Då sade hon: »Låt giva Abisag från
Sunem åt din broder Adonia till hustru.» **22** Men konung
Salomo svarade och sade till sin moder: »Varför begär
du endast Abisag från Sunem åt Adonia? Du kunde lika
gärna begära konungadömet åt honom -- han är ju min
äldste broder -- ja, åt honom och åt prästen Ebjatar och

åt Joab, Serujas son.» 23 Och konung Salomo betygade
med ed vid HERREN och sade: »Gud straffe mig nu och
framgent, om icke Adonia med sitt liv skall få umgälla att
han har talat detta. 24 Och nu, så sant HERREN lever,
han som har utsett mig och uppsatt mig på min fader
Davids tron, och som, enligt sitt löfte, har uppbyggt åt
mig ett hus: i dag skall Adonia dödas.» 25 Därefter sände
konung Salomo åstad och lät utföra detta genom Benaja,
Jojadas son; denne stötte ned honom, så att han dog.
26 Och till prästen Ebjatar sade konungen: »Gå bort till
ditt jordagods i Anatot, ty du har förtjänat döden; men i
dag vill jag icke döda dig, eftersom du har burit Herrens,
HERRENS ark framför min fader David, och eftersom du
med min fader har lidit allt vad han har fått lida. 27 Så
drev Salomo bort Ebjatar och lät honom icke längre vara
HERRENS präst, för att HERRENS ord skulle uppfyllas,
det som han hade talat i Silo över Elis hus. 28 Då nu
ryktet härom kom till Joab -- som ju hade slutit sig till
Adonia, om han ock icke hade slutit sig till Absalom --
flydde han till HERRENS tält och fattade i hornen på
altaret. 29 Men när det blev berättat för konung Salomo
att Joab hade flytt till HERRENS tält, och att han stod
invid altaret, sände Salomo åstad Benaja, Jojadas son,
och sade: »Gå och stöt ned honom.» 30 När Benaja så
kom till HERRENS tält, sade han till honom: »Så säger
konungen: Gå bort härifrån.» Men han svarade: »Nej;
här vill jag dö.» När Benaja framförde detta till konungen
och sade: »Så och så har Joab sagt, så har han svarat
mig», 31 sade konungen till honom: »Gör såsom han
har sagt, stöt ned honom och begrav honom, så att du
befriar mig och min faders hus från skulden för det blod
som Joab utan sak har utgjutit. 32 Och må HERREN
låta hans blod komma tillbaka över hans eget huvud,
därför att han stötte ned två män som voro rättfärdigare
och bättre än han själv, och dräpte dem med svärd, utan
att min fader David visste det, nämligen Abner, Ners
son, härhövitsmannen i Israel, och Amasa, Jeters son,
härhövitsmannen i Juda. 33 Ja, deras blod skall komma
tillbaka över Joabs och hans efterkommandes huvud
för evigt. Men åt David och hans efterkommande, hans
hus och hans tron skall HERREN giva frid till evig tid.
34 Så gick då Benaja, Jojadas son, ditupp och stötte
ned honom och dödade honom; och han blev begraven
där han bodde i öknen. 35 Och konungen satte Benaja,
Jojadas son, i hans ställe över hären; och prästen Sadok
hade konungen satt i Ebjatars ställe. 36 Därefter sände
konungen och lät kalla till sig Simei och sade till honom:
»Bygg dig ett hus i Jerusalem och bo där, och därifrån
får du icke gå ut, varken hit eller dit. 37 Ty det må du
veta, att på den dag du går ut och går över bäcken
Kidron skall du döden dö. Ditt blod kommer då över ditt
eget huvud.» 38 Simei sade till konungen: »Vad du har
talat är gott; såsom min herre konungen har sagt, så
skall din tjänare göra.» Och Simei bodde i Jerusalem en
lång tid. 39 Men tre år därefter hände sig att två tjänare
flydde ifrån Simei till Akis, Maakas son, konungen i Gat.
Och man berättade för Simei och sade: »Dina tjänare
äro i Gat.» 40 Då stod Simei upp och sadlade sin åsna
och begav sig till Akis i Gat för att söka efter sina tjänare.
Simei begav sig alltså åstad och hämtade sina tjänare
från Gat. 41 Men när det blev berättat för Salomo att
Simei hade begivit sig från Jerusalem till Gat och kommit
tillbaka, 42 sände konungen och lät kalla till sig Simei
och sade till honom: »Har jag icke bundit dig med ed vid
HERREN och varnat dig och sagt till dig: 'Det må du
veta, att på den dag du går ut och begiver dig hit eller dit
skall du döden dö'? Och du svarade mig: 'Vad du har
sagt är gott, och jag har hört det.' 43 Varför har du då
icke aktat på din ed vid HERREN och på det bud som
jag har givit dig?» 44 Och konungen sade ytterligare till
Simei: »Du känner själv allt det onda som ditt hjärta vet
med sig att du har gjort min fader David. HERREN skall
nu låta din ondska komma tillbaka över ditt eget huvud.
45 Men konung Salomo skall bliva välsignad, och Davids
tron skall bliva befäst inför HERREN till evig tid.» 46
På konungens befallning gick därefter Benaja, Jojadas
son, fram och stötte ned honom, så att han dog. Och
konungadömet blev befäst i Salomos hand.

3 Och Salomo befryndade sig med Farao, konungen
i Egypten; han tog Faraos dotter till hustru och förde
henne in i Davids stad, och där fick hon bo, till dess
han hade byggt sitt hus färdigt, så ock HERRENS hus
och muren runt omkring Jerusalem. 2 Emellertid offrade
folket på höjderna, eftersom ännu vid denna tid intet hus
hade blivit byggt åt HERRENS namn. 3 Och Salomo
älskade HERREN och vandrade efter sin fader Davids
stadgar, utom att han frambar offer på höjderna och
tände offereld där. 4 Och konungen begav sig till Gibeon
för att offra där, ty detta var den förnämsta offerhöjden;
tusen brännoffer offrade Salomo på altaret där. 5 I
Gibeon uppenbarade sig nu HERREN för Salomo i en
dröm om natten; Gud sade: »Bed mig om vad du vill att
jag skall giva dig.» 6 Salomo svarade: »Du har gjort
stor nåd med din tjänare, min fader David, eftersom han
vandrade inför dig i trohet, rättfärdighet och rättsinnighet
mot dig. Och du bevarade åt honom denna stora nåd
och gav honom en son till efterträdare på hans tron,
såsom ju nu har skett. 7 Ja, nu har du, HERRE, min
Gud, gjort din tjänare till konung efter min fader David;
men jag är en helt ung man, som icke rätt förstår att vara
ledare och anförare. 8 Och din tjänare är här bland ditt
folk, det som du har utvalt, ett folk som är så talrikt att
det icke kan räknas eller täljas för sin myckenhets skull.
9 Så giv nu din tjänare ett hörsamt hjärta, så att han
kan vara domare för ditt folk och skilja mellan gott och
ont; ty vem förmår väl eljest att vara domare för detta
ditt stora folk?» 10 Detta, att Salomo bad om sådant,
täcktes Herren. 11 Och Gud sade till honom: »Eftersom

du har bett om sådant och icke bett om ett långt liv, ej
heller bett om rikedom eller bett om dina fienders liv,
utan har bett om att få förstånd till att akta på vad rätt är,
12 se, därför vill jag göra såsom du önskar; se, jag giver
dig ett så vist och förståndigt hjärta, att din like icke har
funnits före dig, och att din like ej heller skall uppstå efter
dig. 13 Därtill giver jag dig ock vad du icke har bett om,
nämligen både rikedom och ära, så att i all din tid ingen
konung skall vara din like. 14 Och om du vandrar på mina
vägar, så att du håller mina stadgar och bud, såsom din
fader David gjorde, då skall jag låta dig länge leva.» 15
Därefter vaknade Salomo och fann att det var en dröm.
Och när han kom till Jerusalem, trädde han fram inför
Herrens förbundsark och offrade brännoffer och frambar
tackoffer; och därefter gjorde han ett gästabud för alla
sina tjänare. 16 Vid den tiden kommo två skökor till
konungen och trädde fram inför honom. 17 Och den ena
kvinnan sade: »Hör mig, herre. Jag och denna kvinna
bo i samma hus. Och jag födde barn där i huset hos
henne. 18 Sedan, på tredje dagen efter det jag hade fött
mitt barn, födde ock denna kvinna ett barn. Och vi voro
tillsammans, utan att någon främmande var hos oss i
huset; allenast vi båda voro i huset. 19 Men en natt dog
denna kvinnas son, ty hon hade legat ihjäl honom. 20
Då stod hon upp om natten och tog min son från min
sida, under det att din tjänarinna sov, och lade honom i
sin famn, men sin döde son lade hon i min famn. 21 När
jag då om morgonen reste mig upp för att giva min son
di, fick jag se att han var död. Men när jag såg nogare
på honom om morgonen, fick jag se att det icke var min
son, den som jag hade fött.» 22 Då sade den andra
kvinnan: »Det är icke så. Min son är den som lever, och
din son är den som är död.» Men den första svarade:
»Det är icke så. Din son är den som är död, och min son
är den som lever.» Så tvistade de inför konungen. 23
Då sade konungen: »Den ena säger: 'Denne, den som
lever, är min son, och din son är den som är död.' Och
den andra säger: 'Det är icke så. Din son är den som är
död, och min son är den som lever.'» 24 Därefter sade
konungen: »Tagen hit ett svärd.» Och när man hade burit
svärdet fram till konungen, 25 sade konungen: »Huggen
det levande barnet i två delar, och given den ena hälften
åt den ena och den andra hälften åt den andra.» 26 Men
då sade den kvinna vilkens son det levande barnet var
till konungen -- ty hennes hjärta upprördes av kärlek till
sonen -- hon sade: »Hör mig, herre; given henne det
levande barnet; döden det icke.» Men den andra sade:
»Må det vara varken mitt eller ditt; huggen det itu.» 27
Då tog konungen till orda och sade: »Given henne det
levande barnet; döden det icke. Hon är dess moder.»
28 När nu hela Israel fick höra talas om den dom som
konungen hade fällt, häpnade de över konungen, ty de
sågo att Guds vishet var i honom till att skipa rätt.

4 Konung Salomo var nu konung över hela Israel. 2
Och dessa voro hans förnämsta män: Asarja, Sadoks
son, var präst; 3 Elihoref och Ahia, Sisas söner, voro
sekreterare; Josafat, Ahiluds son, var kansler; 4 Benaja,
Jojadas son, var överbefälhavare; Sadok och Ebjatar
voro präster; 5 Asarja, Natans son, var överfogde;
Sabud, Natans son, en präst, var konungens vän; 6
Ahisar var överhovmästare; Adoniram, Abdas son, hade
uppsikten över de allmänna arbetena. 7 Och Salomo
hade satt över hela Israel tolv fogdar, som skulle sörja för
vad konungen och hans hus behövde; var och en hade
årligen sin månad, då han skulle sörja för dessa behov.
8 Och följande voro deras namn: Ben-Hur i Efraims
bergsbygd; 9 Ben-Deker i Makas, Saalbim, Bet-Semes,
Elon, Bet-Hanan; 10 Ben-Hesed i Arubbot, vilken hade
Soko och hela Heferlandet; 11 Ben-Abinadab i hela
Nafat-Dor -- denne fick Salomos dotter Tafat till hustru --;
12 Baana, Ahiluds son, i Taanak och Megiddo och i hela
den del av Bet-Sean, som ligger på sidan om Saretan,
nedanför Jisreel, från Bet-Sean ända till Abel-Mehola
och bortom Jokmeam; 13 Ben-Geber i Ramot i Gilead;
han hade Manasses son Jairs byar, som ligga i Gilead;
han hade ock landsträckan Argob, som ligger i Basan,
sextio stora städer med murar och kopparbommar; 14
Ahinadab, Iddos son, i Mahanaim; 15 Ahimaas i Naftali;
också han hade tagit en dotter av Salomo, Basemat,
till hustru; 16 Baana, Husais son, i Aser och Alot; 17
Josafat, Paruas son, i Isaskar; 18 Simei, Elas son, i
Benjamin; 19 Geber, Uris son, i Gileads land, det land
som hade tillhört Sihon, amoréernas konung, och Og,
konungen i Basan; ty allenast en enda fogde fanns i det
landet. 20 Juda och Israel voro då talrika, så talrika som
sanden vid havet; och man åt och drack och var glad. 21
Så var nu Salomo herre över alla riken ifrån floden till
filistéernas land och ända ned till Egyptens gräns; de
förde skänker till Salomo och voro honom underdåniga,
så länge han levde. 22 Och vad Salomo för var dag
behövde av livsmedel var: trettio korer fint mjöl och
sextio korer vanligt mjöl, 23 tio gödda oxar, tjugu valloxar
och hundra far, förutom hjortar, gaseller, dovhjortar och
gödda fåglar. 24 Ty han rådde över hela landet på
andra sidan floden, ifrån Tifsa ända till Gasa, över alla
konungar på andra sidan floden; och han hade fred på
alla sidor, runt omkring, 25 Så att Juda och Israel sutto i
trygghet, var och en under sitt vinträd och sitt fikonträd,
ifrån Dan ända till Beer-Seba, så länge Salomo levde.
26 Och Salomo hade fyrtio tusen spann vagnshästar
och tolv tusen ridhästar. 27 Och de nämnda fogdarna
sörjde var sin månad för konung Salomos behov, och för
allas som hade tillträde till konung Salomos bord; de läto
intet fattas. 28 Och kornet och halmen för hästarna och
travarna förde de, var och en i sin ordning, till det ställe
där han uppehöll sig. 29 Och Gud gav Salomo vishet
och förstånd i mycket rikt mått och så mycken insikt, att

den kunde liknas vid sanden på havets strand, **30** så att
Salomos vishet var större än alla österlänningars vishet
och all Egyptens vishet. **31** Han var visare än alla andra
människor, visare än esraiten Etan och Heman och
Kalkol och Darda, Mahols söner; och ryktet om honom
gick ut bland alla folk runt omkring. **32** Han diktade tre
tusen ordspråk, och hans sånger voro ett tusen fem.
33 Han talade om träden, från cedern på Libanon ända
till isopen, som växer fram ur väggen. Han talade ock
om fyrfotadjuren, om fåglarna, om kräldjuren och om
fiskarna. **34** Och från alla folk kom man för att höra
Salomos visdom, från alla konungar på jorden, som
hade hört talas om hans visdom. Se Vän i Ordförkl. Se
Ordspråk i Ordförkl.

5 Och Hiram, konungen i Tyrus, sände sina tjänare
till Salomo, sedan han hade fått höra att denne hade
blivit smord till konung efter sin fader; ty Hiram hade alltid
varit Davids vän. **2** Och Salomo sände till Hiram och lät
säga: **3** »Du vet själv att min fader David icke kunde
bygga något hus åt HERRENS, sin Guds, namn, för
de krigs skull med vilka fienderna runt omkring ansatte
honom, till dess att HERREN lade dem under hans fötter
4 Men nu har HERREN, min Gud, låtit mig få ro på alla
sidor; ingen motståndare finnes, och ingen olycka är på
färde. **5** Därför tänker jag nu på att bygga ett hus åt
HERRENS, min Guds, namn, såsom HERREN talade
till min fader David, i det han sade: 'Din son, den som
jag skall sätta på din tron efter dig, han skall bygga
huset åt mitt namn.' **6** Så bjud nu att man hugger åt
mig cedrar på Libanon. Härvid skola mina tjänare vara
dina tjänare behjälpliga; och jag vill giva dig betalning
för dina tjänares arbete, alldeles såsom du själv begär.
Ty du vet själv att bland oss icke finnes någon som är
så skicklig att hugga virke som sidonierna.» **7** Då nu
Hiram hörde Salomos ord, blev han mycket glad; och
han sade: »Lovad vare HERREN i dag, han som har
givit David en så vis son till att regera över detta talrika
folk!» **8** Och Hiram sände till Salomo och lät säga: »Jag
har hört det budskap du har sänt till mig. Jag vill göra allt
vad du begär i fråga om cederträ och cypressträ. **9** Mina
tjänare skola föra virket från Libanon ned till havet, och
jag skall låta lägga det i flottar på havet och föra det till
det ställe som du anvisar mig, och lossa det där; men du
må själv avhämta det. Du åter skall göra vad jag begär,
nämligen förse mitt hus med livsmedel.» **10** Så gav då
Hirom åt Salomo cederträ och cypressträ, så mycket
han begärde. **11** Men Salomo gav åt Hiram tjugu tusen
korer vete, till föda för hans hus, och tjugu korer olja
av stötta oliver. Detta gav Salomo åt Hiram för vart år.
12 Och HERREN hade givit Salomo vishet, såsom han
hade lovat honom. Och vänskap rådde mellan Hiram
och Salomo; och de slöto förbund med varandra. **13** Och
konung Salomo bådade upp arbetsfolk ur hela Israel,
och arbetsfolket utgjorde trettio tusen man. **14** Dessa
sände han till Libanon, tio tusen i vår månad, skiftevis,
så att de voro en månad på Libanon och två månader
hemma; och Adoniram hade uppsikten över de allmänna
arbetena. **15** Och Salomo hade sjuttio tusen män som
buro bördor, och åttio tusen som höggo sten i bergen,
16 förutom de överfogdar som av Salomo voro anställda
över arbetet, tre tusen tre hundra, vilka hade befälet
över folket som utförde arbetet. **17** Och på konungens
befallning bröto de stora och dyrbara stenar, för att
husets grund skulle kunna läggas med huggen sten, **18**
Och Salomos byggningsmän och Hiroms byggningsmän
och männen från Gebal höggo och tillredde både det
trävirke och de stenar som behövdes till att bygga huset.

6 I det fyra hundra åttionde året efter Israels barns
uttåg ur Egyptens land, i det fjärde året av Salomos
regering över Israel, i månaden Siv, det är den andra
månaden, begynte han bygga huset åt HERREN. **2**
Huset som konung Salomo byggde åt HERREN var
sextio alnar långt, tjugu alnar brett och trettio alnar högt.
3 Förhuset framför tempelsalen var tjugu alnar långt,
framför husets kortsida, och tio alnar brett, där det låg
framför huset. **4** Och han gjorde fönster på huset, slutna
fönster, med bjälkramar. **5** Och runt omkring huset, utmed
dess vägg, uppförde han en ytterbyggnad, som gick
runt omkring husets väggar, både utmed tempelsalen
och utmed koret; och han gjorde däri sidokamrar runt
omkring. **6** Den nedersta våningen i ytterbyggnaden var
fem alnar bred, den mellersta sex alnar bred och den
tredje sju alnar bred; ty han hade gjort avsatser på huset
runt omkring utvändigt, för att icke behöva göra fästhål i
husets väggar. **7** Och när huset uppfördes, byggdes det
av sten som hade blivit färdighuggen vid stenbrottet;
alltså hördes varken hammare eller yxa eller andra
järnverktyg vid huset, när det byggdes. **8** Dörren till
mellersta sidokammaren hade sin plats på husets södra
sida, och genom en trappgång kom man upp till den
mellersta våningen, och från den mellersta våningen upp
till den tredje. **9** Så byggde han huset och fullbordade
det. Och han panelade huset med inläggningar och med
cederplankor i rader. **10** Och i ytterbyggnaden utmed hela
huset byggde han våningarna fem alnar höga; och den
var fäst vid huset med cederbjälkar. **11** Och HERRENS
ord kom till Salomo; han sade: **12** »Med detta hus som
du nu bygger skall så ske: om du vandrar efter mina
stadgar och gör efter mina rätter och håller alla mina
bud och vandrar efter dem, så skall jag på dig uppfylla
mitt ord, det som jag talade till din fader David: **13** jag
skall bo mitt ibland Israels barn och skall icke övergiva
mitt folk Israel.» **14** Så byggde nu Salomo huset och
fullbordade det. **15** Han täckte husets väggar invändigt
med bräder av cederträ. Från husets golv ända upp
till takbjälkarna överklädde han det med trä invändigt;

husets golv överklädde han med bräder av cypressträ.
16 Och han täckte de tjugu alnarna i det innersta av
huset med bräder av cederträ, från golvet ända upp
till bjälkarna; så inrättade han rummet därinne åt sig
till ett kor: det allraheligaste. 17 Och fyrtio alnar mätte
den del av huset, som utgjorde tempelsalen därframför.
18 Och innantill hade huset en beläggning av cederträ
med utsirningar i form av gurkfrukter och blomsterband;
alltsammans var där av cederträ, ingen sten syntes. 19
Och ett kor inredde han i det inre av huset för att där
ställa HERRENS förbundsark. 20 Och framför koret, som
var tjugu alnar långt, tjugu alnar brett och tjugu alnar
högt, och som han överdrog med fint guld, satte han ett
altare, överklätt med cederträ. 21 Och Salomo överdrog
det inre av huset med fint guld. Och med kedjor av guld
stängde han för koret; och jämväl detta överdrog han
med guld. 22 Alltså överdrog han hela huset med guld,
till dess att hela huset var helt och hållet överdraget med
guld. Han överdrog ock med guld hela det altare som
hörde till koret. 23 Och till koret gjorde han två keruber
av olivträ. Den ena av dem var tio alnar hög; 24 och
den kerubens ena vinge var fem alnar, och kerubens
andra vinge var ock fem alnar, så att det var tio alnar
från den ena vingspetsen till den andra. 25 Den andra
keruben var ock tio alnar. Båda keruberna hade samma
mått och samma form: 26 den ena keruben var tio alnar
hög och likaså den andra keruben. 27 Och han ställde
keruberna i de innersta av huset, och keruberna bredde
ut sina vingar, så att den enas ena vinge rörde vid den
ena väggen och den andra kerubens ena vinge rörde
vid den andra väggen; och mitt i huset rörde deras
båda andra vingar vid varandra. 28 Och han överdrog
keruberna med guld. 29 Och alla husets väggar runt
omkring utsirade han med snidverk i form av keruber,
palmer och blomsterband; så både i det inre rummet och
i det yttre. 30 Och husets golv överdrog han med guld; så
både i det inre rummet och i det yttre. 31 För ingången
till koret gjorde han dörrar av olivträ. Dörrinfattningen
hade formen av en femkant. 32 Och de båda dörrarna
av olivträ prydde han med utsirningar i form av keruber,
palmer och blomsterband, och överdrog dem med guld;
han lade ut guldet över keruberna och palmerna. 33
Likaså gjorde han för ingången till tempelsalen dörrposter
av olivträ, i fyrkant, 34 och två dörrar av cypressträ,
var dörr bestående av två dörrhalvor som kunde vridas.
35 Och han utsirade dem med keruber, palmer och
blomsterband, och överdrog dem med guld, som lades
jämnt över snidverken. 36 Vidare byggde han den inre
förgårdsmuren av tre varv huggna stenar och ett varv
huggna bjälkar av cederträ. 37 I det fjärde året blev
grunden lagd till HERRENS hus, i månaden Siv. 38
Och i det elfte året, månaden Bul, det är den åttonde
månaden, var huset färdigt till alla sina delar alldeles
såsom det skulle vara. Han byggde alltså därpå i sju år.

7 Men på sitt eget hus byggde Salomo i tretton år,
innan han fick hela sitt hus färdigt. 2 Han byggde
Libanonskogshuset, hundra alnar långt, femtio alnar brett
och trettio alnar högt, med fyra rader pelare av cederträ
och med huggna bjälkar av cederträ ovanpå pelarna. 3
Det hade ock ett tak av cederträ över sidokamrarna,
vilka vilade på pelarna, som tillsammans voro fyrtiofem,
femton i var rad. 4 Och det hade bjälklag i tre rader;
och fönsteröppningarna sutto mitt emot varandra i tre
omgångar. 5 Alla dörröppningar och dörrposter voro
fyrkantiga, av bjälkar; och fönsteröppningarna sutto
alldeles mitt emot varandra i tre omgångar. 6 Vidare
gjorde han pelarförhuset, femtio alnar långt och trettio
alnar brett, och framför detta också ett förhus med pelare,
och med ett trapphus framför dessa. 7 Och han gjorde
tronförhuset, där han skulle skipa rätt, domsförhuset; det
var belagt med cederträ från golv till tak. 8 Och hans
eget hus, där han själv skulle bo, på den andra gården,
innanför förhuset, var byggt på samma sätt. Salomo
byggde ock ett hus, likadant som detta förhus, åt Faraos
dotter, som han hade tagit till hustru. 9 Allt detta var
av dyrbara stenar, avmätta såsom byggnadsblock och
sågade med såg invändigt och utvändigt, alltsammans,
ända ifrån grunden upp till taklisterna; och likaså allt
därutanför, ända till den stora förgårdsmuren. 10 Och
grunden var lagd med dyrbara och stora stenar, stenar av
tio alnars längd och av åtta alnars längd. 11 Därovanpå
lågo dyrbara stenar, avmätta såsom byggnadsblock,
ävensom cederbjälkar. 12 Och den stora förgårdsmuren
där runt omkring var uppförd av tre varv huggna stenar
och ett varv huggna bjälkar av cederträ. Så var det
ock med den inre förgårdsmuren till HERRENS hus,
så jämväl med husets förhus. 13 Och konung Salomo
sände och lät hämta Hiram från Tyrus. 14 Denne var
son till en änka av Naftali stam, och hans fader var en
tyrisk man, en kopparsmed; han hade konstskicklighet
och förstånd och kunskap i fullt mått till att utföra alla
slags arbeten av koppar. Han kom nu till konung Salomo
och utförde alla hans arbeten. 15 Han förfärdigade de
båda pelarna av koppar. Aderton alnar hög var den ena
pelaren, och en tolv alnar lång tråd mätte omfånget av
den andra pelaren. 16 Han gjorde ock två pelarhuvuden,
gjutna av koppar, till att sätta ovanpå pelarna; vart
pelarhuvud var fem alnar högt. 17 Nätlika utsirningar,
som bildade ett nätverk, hängprydnader i form av kedjor
funnos på pelarhuvudena som sutto ovanpå pelarna,
sju på vart pelarhuvud. 18 Och han gjorde pelarna så,
att två rader gingo runt omkring över det ena av de
nätverk som tjänade till att betäcka pelarhuvudena, vilka
höjde sig över granatäpplena; och likadant gjorde han
på det andra pelarhuvudet. 19 Och pelarhuvudena som
sutto ovanpå pelarna inne i förhuset voro utformade till
liljor, och mätte fyra alnar. 20 På båda pelarna funnos
pelarhuvuden, också ovantill invid den bukformiga delen

inemot nätverket. Och granatäpplena voro två hundra,
i rader runt omkring, över det andra pelarhuvudet. 21
Pelarna ställde han upp vid förhuset till tempelsalen.
Åt den pelare han ställde upp på högra sidan gav han
namnet Jakin, och åt den han ställde upp på vänstra
sidan gav han namnet Boas. 22 Överst voro pelarna
utformade till liljor. Så blev då arbetet med pelarna
fullbordat. 23 Han gjorde ock havet, i gjutet arbete. Det
var tio alnar från den ena kanten till den andra, runt
allt omkring, och fem alnar högt; och ett trettio alnar
långt snöre mätte dess omfång. 24 Och under kanten
voro gurklika sirater, som omgåvo det runt omkring -- tio
alnar brett som det var -- så att de gingo runt omkring
havet. De gurklika siraterna sutto i två rader, och de
voro gjutna i ett stycke med det övriga. 25 Det stod
på tolv oxar, tre vända mot norr, tre vända mot väster,
tre vända mot söder och tre vända mot öster; havet
stod ovanpå dessa, och deras bakdelar voro alla vända
inåt. 26 Dess tjocklek var en handsbredd; och dess
kant var gjord såsom kanten på en bägare, i form av
en utslagen lilja. Det rymde två tusen bat. 27 Vidare
gjorde han de tio bäckenställen, av koppar. Vart ställ
var fyra alnar långt, fyra alnar brett och tre alnar högt.
28 Och på följande sätt voro dessa ställ gjorda. De
voro försedda med sidolister, vilka sidolister hade sin
plats mellan hörnlisterna. 29 På dessa sidolister mellan
hörnlisterna funnos avbildade lejon, tjurar och keruber,
och likaså på hörnlisterna upptill. Under lejonen och
tjurarna sutto nedhängande blomsterslingor. 30 Vart
ställ hade fyra hjul av koppar med axlar av koppar; och
dess fyra fötter voro försedda med bärarmar. Dessa
bärarmar voro gjutna till att sitta under bäckenet, och
mitt för var och en sutto blomsterslingor. 31 Sin öppning
hade det inom kransstycket, som höjde sig en aln uppåt.
öppningen i detta var rund; det var så gjort, att det kunde
tjäna såsom underlag, och det mätte en och en halv
aln. Också på dess öppning funnos utsirningar. Men
sidolisterna därtill voro fyrkantiga, icke runda. 32 De
fyra hjulen sutto under sidolisterna, och hjulens hållare
voro fästa vid bäckenstället. Vart hjul mätte en och en
halv aln. 33 Hjulen voro gjorda såsom vagnshjul; och
deras hållare, deras ringar, deras ekrar och deras navar
voro allasammans gjutna. 34 Fyra bärarmar funnos på
vart ställ, i de fyra hörnen; bärarmarna voro gjorda i ett
stycke med sitt ställ. 35 Överst på vart ställ var en helt
och hållet rund uppsats, en halv aln hög; och ovantill
på vart ställ sutto dess hållare, så ock dess sidolister
gjorda i ett stycke därmed. 36 Och på hållarnas ytor
och på sidolisterna inristade han keruber, lejon och
palmer, alltefter som utrymme fanns på var och en, så
ock blomsterslingor runt omkring. 37 På detta sätt gjorde
han de tio bäckenställen; de voro alla gjutna på samma
sätt och hade samma mått och samma form 38 Han
gjorde ock tio bäcken, av koppar. Fyrtio bat rymde vart
bäcken, och vart bäcken mätte fyra alnar; till vart och
ett av de tio bäckenställen gjordes ett bäcken. 39 Och
han ställde fem av bäckenställen på högra sidan om
huset och fem på vänstra sidan om huset. Och havet
ställde han på högra sidan om huset, åt sydost. 40 Hirom
gjorde dessa bäcken, så ock skovlarna och skålarna. Så
förde Hiram allt det arbete till slut, som han fick utföra åt
konung Salomo för HERRENS hus: 41 nämligen två
pelare, och de två klotformiga pelarhuvuden som sutto
ovanpå pelarna, och de två nätverk som skulle betäcka
de båda klotformiga pelarhuvuden som sutto ovanpå
pelarna, 42 därjämte de fyra hundra granatäpplena till de
båda nätverken, två rader granatäpplen till vart nätverk,
för att de båda klotformiga pelarhuvuden som sutto uppe
på pelarna så skulle bliva betäckta, 43 Vidare de tio
bäckenställen och de tio bäckenen på bäckenställen, 44
så ock havet, som var allenast ett, och de tolv oxarna
under havet, 45 vidare askkärlen, skovlarna och skålarna,
korteligen, alla redan nämnda föremål som Hiram gjorde
åt konung Salomo för HERRENS hus. Allt var av polerad
koppar. 46 På Jordanslätten lät konungen gjuta det i
lerformar, mellan Suckot och Saretan. 47 Och för den
övermåttan stora myckenhetens skull lämnade Salomo
alla föremålen ovägda, så att kopparens vikt icke blev
utrönt. 48 Salomo gjorde ock alla övriga föremål som
skulle finnas i HERRENS hus: det gyllene altaret, det
gyllene bordet som skådebröden skulle ligga på, 49 så
ock ljusstakarna, fem på högra sidan och fem på vänstra
framför koret, av fint guld, med blomverket, lamporna
och lamptängerna av guld, 50 vidare faten, knivarna, de
båda slagen av skålar och fyrfaten, av fint guld, äntligen
de gyllene gångjärnen till de dörrar som ledde till det
innersta av huset, det allraheligaste, och till de dörrar
i huset, som ledde till tempelsalen. 51 Sedan allt det
arbete som konung Salomo lät utföra på HERRENS hus
var färdigt, förde Salomo ditin vad hans fader David
hade helgat åt HEREN: silvret, guldet och kärlen; detta
lade han in i skattkamrarna i HERRENS hus.

8 Därefter församlade Salomo de äldste i Israel,
alla huvudmännen för stammarna, Israels barns
familjehövdingar, till konung Salomo i Jerusalem, för att
hämta HERRENS förbundsark upp från Davids stad, det
är Sion. 2 Så församlade sig då till konung Salomo alla
Israels män under högtiden i månaden Etanim, det är
den sjunde månaden. 3 När då alla de äldste i Israel
hade kommit tillstädes, lyfte prästerna upp arken. 4
Och de hämtade HERRENS ark och uppenbarelsetältet
ditupp, jämte alla heliga föremål som funnos i tältet;
prästerna och leviterna hämtade det ditupp. 5 Och
konung Salomo stod framför arken jämte Israels hela
menighet, som hade församlats till honom; och de offrade
därvid småboskap och fäkreatur i sådan myckenhet,
att de icke kunde täljas eller räknas. 6 Och prästerna

buro in HERRENS förbundsark till dess plats i husets
kor, i det allraheligaste, till platsen under kerubernas
vingar. 7 Ty keruberna bredde ut sina vingar fram över
den plats där arken stod, så att arken och dess stänger
ovantill betäcktes av keruberna. 8 Och stängerna voro
så långa, att deras ändar väl kunde ses från helgedomen
framför koret, men däremot icke voro synliga längre ute.
Och de hava blivit kvar där ända till denna dag. 9 I
arken fanns intet annat än de två stentavlor som Mose
hade lagt ned däri vid Horeb, när HERREN slöt förbund
med Israels barn, sedan de hade dragit ut ur Egyptens
land. 10 Men när prästerna gingo ut ur helgedomen,
uppfyllde molnskyn HERRENS hus, 11 så att prästerna
för molnskyns skull icke kunde stå där och göra tjänst;
ty HERRENS härlighet uppfyllde HERRENS hus. 12
Då sade Salomo: »HERREN har sagt att han vill bo i
töcknet. 13 Jag har nu byggt ett hus till boning åt dig,
berett en plats där du må förbliva till evig tid.» 14 Sedan
vände konungen sig om och välsignade Israels hela
församling, under det att Israels hela församling förblev
stående. 15 Han sade: »Lovad vare HERREN, Israels
Gud, som med sin hand har fullbordat vad han med sin
mun lovade min fader David, i det han sade: 16 'Från
den dag då jag förde mitt folk Israel ut ur Egypten har
jag icke i någon av Israels stammar utvalt en stad, till
att i den bygga ett hus där mitt namn skulle vara; men
David har jag utvalt till att råda över mitt folk Israel.' 17
Och min fader David hade väl i sinnet att bygga ett hus
åt HERRENS, Israels Guds, namn; 18 men HERREN
sade till min fader David: 'Då du nu har i sinnet att bygga
ett hus åt mitt namn, så gör du visserligen väl däri att du
har detta i sinnet; 19 dock skall icke du få bygga detta
hus, utan din son, den som har utgått från din länd, han
skall bygga huset åt mitt namn.' 20 Och HERREN har
uppfyllt det löfte han gav; ty jag har kommit upp min
fader Davids ställe och sitter nu på Israels tron, såsom
HERREN lovade, och jag har byggt huset åt HERRENS,
Israels Guds, namn. 21 Och där har jag tillrett ett rum
för arken, i vilken förvaras det förbund som HERREN
slöt med våra fäder, när han förde dem ut ur Egyptens
land.» 22 Därefter trädde Salomo fram för HERRENS
altare inför Israels hela församling, och uträckte sina
händer mot himmelen 23 och sade: »HERRE, Israels
Gud, ingen gud är dig lik, uppe i himmelen eller nere
på jorden, du som håller förbund och bevarar nåd mot
dina tjänare, när de vandra inför dig av allt sitt hjärta, 24
du som har hållit vad du lovade din tjänare David, min
fader; ty vad du med din mun lovade, det fullbordade du
med din hand, såsom nu har skett. 25 Så håll nu ock,
HERRE, Israels Gud, vad du lovade din tjänare David,
min fader, i det att du sade: 'Aldrig skall den tid komma,
då på Israels tron icke inför mig sitter en avkomling av
dig, om allenast dina barn hava akt på sin väg, så att de
vandra inför mig, såsom du har vandrat inför mig.' 26
Så låt nu, o Israels Gud, de ord som du har talat till din
tjänare David, min fader, bliva sanna. 27 Men kan då
Gud verkligen bo på jorden? Himlarna och himlarnas
himmel rymma dig ju icke; huru mycket mindre då detta
hus som jag har byggt! 28 Men vänd dig ändå till din
tjänares bön och åkallan, HERRE, min Gud, så att du hör
på det rop och den bön som din tjänare nu uppsänder till
dig, 29 och låter dina ögon natt och dag vara öppna och
vända mot detta hus -- den plats varom du har sagt: 'Mitt
namn skall vara där' -- så att du ock hör den bön som din
tjänare beder, vänd mot denna plats. 30 Ja, hör på den
åkallan som din tjänare och ditt folk Israel uppsända,
vända mot denna plats. Må du höra den och låta den
komma upp till himmelen, där du bor; och när du hör,
så må du förlåta. 31 Om någon försyndar sig mot sin
nästa och man ålägger honom en ed och låter honom
svärja, och han så kommer och svär inför ditt altare i
detta hus, 32 må du då höra det i himmelen och utföra
ditt verk och skaffa dina tjänare rätt, i det att du dömer
den skyldige skyldig och låter hans gärningar komma
över hans huvud, men skaffar rätt åt den som har rätt
och låter honom få efter hans rättfärdighet. 33 Om ditt
folk Israel bliver slaget av en fiende, därför att de hava
syndat mot dig, men de omvända sig till dig och prisa ditt
namn och bedja och åkalla dig i detta hus, 34 må du då
höra det i himmelen och förlåta ditt folk Israels synd och
låta dem komma tillbaka till det land som du har givit åt
deras fäder. 35 Om himmelen bliver tillsluten, så att regn
icke faller, därför att de hava syndat mot dig, men de då
bedja, vända mot denna plats, och prisa ditt namn och
omvända sig från sin synd, när du bönhör dem, 36 må
du då höra det i himmelen och förlåta dina tjänares och
ditt folk Israels synd, i det att du lär dem den goda väg
som de skola vandra; och må du låta det regna över
ditt land, det som du har givit åt ditt folk till arvedel. 37
Om hungersnöd uppstår i landet, om pest uppstår, om
sot eller rost, om gräshoppor eller gräsmaskar komma,
om fienden tränger folket i det land där deras städer
stå, eller om någon annan plåga eller sjukdom kommer,
vilken det vara må, 38 och om då någon bön och åkallan
höjes från någon människa, vilken det vara må, eller
från hela ditt folk Israel, när de var för sig känna plågan
därav i sitt hjärta och så uträcka sina händer mot detta
hus, 39 må du då höra det i himmelen, där du bor, och
förlåta och utföra ditt verk, i det att du giver var och en
efter alla hans gärningar, eftersom du känner hans hjärta
-- ty du allena känner alla människors hjärtan -- 40 på
det att de alltid må frukta dig, så länge de leva i det land
som du har givit åt våra fäder. 41 Också om en främling,
en som icke är av ditt folk Israel, kommer ifrån fjärran
land för ditt namns skull 42 -- ty man skall ock där höra
talas om ditt stora namn och din starka hand och din
uträckta arm -- om någon sådan kommer och beder,
vänd mot detta hus, 43 må du då i himmelen, där du bor,

höra det och göra allt varom främlingen ropar till dig, på
det att alla jordens folk må känna ditt namn och frukta
dig, likasom ditt folk Israel gör, och förnimma att detta
hus som jag har byggt är uppkallat efter ditt namn. **44**
Om ditt folk drager ut i strid mot sin fiende, på den väg
du sänder dem, och de då bedja till HERREN, vända i
riktning mot den stad som du har utvalt, och mot det hus
som jag har byggt åt ditt namn, **45** må du då i himmelen
höra deras bön och åkallan och skaffa dem rätt. **46** Om
de synda mot dig -- eftersom ingen människa finnes,
som icke syndar -- och du bliver vred på dem och giver
dem i fiendens våld, så att man tager dem till fånga och
för dem bort till fiendens land, fjärran eller nära, **47** men
de då besinna sig i det land där de äro i fångenskap,
och omvända sig och åkalla dig i landet där man håller
dem fångna och säga: 'Vi hava syndat och gjort illa, vi
hava varit ogudaktiga', **48** om de så omvända sig till dig
av allt sitt hjärta och av all sin själ, i sina fienders land --
deras som hava fört dem i fångenskap -- och bedja till
dig, vända i riktning mot sitt land, det som du har givit åt
deras fäder, och mot den stad som du har utvalt, och
mot det hus som jag har byggt åt ditt namn, **49** må du
då i himmelen, där du bor, höra deras bön och åkallan
och skaffa dem rätt **50** och förlåta ditt folk vad de hava
syndat mot dig, och alla de överträdelser som de hava
begått mot dig, och låta dem finna barmhärtighet inför
dem som hålla dem fångna, så att dessa förbarma sig
över dem. **51** Ty de äro ju ditt folk och din arvedel, som
du har fört ut ur Egypten, den smältugnen. **52** Ja, låt
dina ögon vara öppna och vända till din tjänares och
ditt folk Israels åkallan, så att du hör på dem, så ofta
de ropa till dig. **53** Ty du har själv avskilt dem åt dig
till arvedel bland alla folk på Jorden, såsom du talade
genom din tjänare Mose, när du förde våra fäder ut
ur Egypten, o Herre, HERRE.» **54** När Salomo hade
slutat att med dessa ord bedja och åkalla HERREN, stod
han upp från HERRENS altare, där han hade legat på
sina knän med händerna uträckta mot himmelen, **55**
och trädde fram och välsignade Israels hela församling
med hög röst och sade: **56** »Lovad vare HERREN, som
har givit sitt folk Israel ro, alldeles såsom han har sagt!
Alls intet har uteblivit av allt det goda som han lovade
genom sin tjänare Mose. **57** Så vare då HERREN, vår
Gud, med oss, såsom han har varit med våra fäder.
Han må icke övergiva oss och förskjuta oss, **58** utan
böja våra hjärtan till sig, så att vi alltid vandra på hans
vägar och hålla hans bud och stadgar och rätter, dem
som han har givit våra fäder. **59** Och må dessa mina
ord, med vilka jag har bönfallit inför HERRENS ansikte,
vara nära HERREN, vår Gud, dag och natt, så att han
skaffar rätt åt sin tjänare och rätt åt sitt folk Israel, efter
var dags behov; **60** på det att alla folk på jorden må
förnimma att HERREN är Gud, och ingen annan. **61** Och
må edra hjärtan vara hängivna åt HERREN, vår Gud,
så att I alltjämt vandren efter hans stadgar och hållen
hans bud, såsom I nu gören.» **62** Och konungen jämte
hela Israel offrade slaktoffer inför HERRENS ansikte. **63**
Till det tackoffer som Salomo offrade åt HERREN tog
han tjugutvå tusen tjurar och ett hundra tjugu tusen av
småboskapen. Så invigdes HERRENS hus av konungen
och alla Israels barn. **64** På samma dag helgade
konungen den mellersta delen av förgården framför
HERRENS hus, ty där offrade han brännoffret, spisoffret
och fettstyckena av tackoffret, eftersom kopparaltaret,
som stod inför HERRENS ansikte, var för litet för att
brännoffret, spisoffret och fettstyckena av tackoffret
skulle kunna rymmas där. **65** Vid detta tillfälle firade
Salomo högtiden, och med honom hela Israel -- en
stor församling ifrån hela landet, allt ifrån det ställe där
vägen går till Hamat ända till Egyptens bäck -- inför
HERRENS, vår Guds, ansikte i sju dagar och åter sju
dagar, tillsammans fjorton dagar. **66** På åttonde dagen
lät han folket gå, och de togo avsked av konungen.
Sedan gingo de till sina hyddor, fulla av glädje och fröjd
över allt det goda som HERREN hade gjort mot sin
tjänare David och sitt folk Israel.

9 Då nu Salomo hade byggt HERRENS hus färdigt, så
ock konungshuset, ävensom allt annat som han hade
känt åstundan och lust att utföra, **2** uppenbarade sig
HERREN för andra gången för Salomo, likasom han
förut hade uppenbarat sig för honom i Gibeon. **3** Och
HERREN sade till honom »Jag har hört den bön och
åkallan som du har uppsänt till mig; detta hus som du har
byggt har jag helgat, till att där fästa mitt namn för evig
tid. Och mina ögon och mitt hjärta skola vara där alltid.
4 Om du nu vandrar inför mig, såsom din fader David
vandrade, med ostraffligt hjärta och i redlighet, så att du
gör allt vad jag har bjudit dig och håller mina stadgar
och rätter **5** då skall jag upprätthålla din konungatron
över Israel evinnerligen, såsom jag lovade angående din
fader David, när jag sade: 'Aldrig skall på Israels tron
saknas en avkomling av dig.' **6** Men om I och edra barn
vänden om och övergiven mig, och icke hållen de bud
och stadgar som jag har förelagt eder, utan gån bort och
tjänen andra gudar och tillbedjen dem, **7** då skall jag
utrota Israel ur det land som jag har givit dem; och det
hus som jag har helgat åt mitt namn skall jag förkasta
ifrån mitt ansikte; och Israel skall bliva ett ordspråk och
en visa bland alla folk. **8** Och huru upphöjt detta hus
nu än må vara, skall då var och en som går därförbi
bliva häpen och vissla. Och när man frågar: 'Varför har
HERREN gjort så mot detta land och detta hus?', **9** då
skall man svara: 'Därför att de övergåvo HERREN, sin
Gud, som hade fört deras fäder ut ur Egyptens land, och
höllo sig till andra gudar och tillbådo dem och tjänade
dem, därför har HERREN låtit allt detta onda komma
över dem.'» **10** När de tjugu år voro förlidna, under vilka

Salomo byggde på de två husen, HERRENS hus och
konungshuset, 11 gav konung Salomo tjugu städer i
Galileen åt Hiram, konungen i Tyrus, som hade försett
honom med cederträ, cypressträ och guld, så mycket
han begärde. 12 Men när Hiram från Tyrus begav sig ut
för att bese de städer som Salomo hade givit honom,
behagade de honom icke, 13 utan han sade: »Vad är
detta för städer som du har givit mig, min broder?» Och
han kallade dem Kabuls land, såsom de heta ännu i
dag. 14 Men Hiram sände till konungen ett hundra tjugu
talenter guld. 15 Och på följande sätt förhöll det sig med
det arbetsfolk som konung Salomo bådade upp för att
bygga HERRENS hus och hans eget hus och Millo,
ävensom Jerusalems murar, så ock Hasor, Megiddo och
Geser. 16 (Farao, konungen i Egypten, hade nämligen
dragit upp och intagit Geser och bränt upp det i eld och
dräpt de kananéer som bodde i staden, varefter han
hade givit den till hemgift åt sin dotter, Salomos hustru.
17 Men Salomo byggde upp Geser, ävensom Nedre Bet-
Horon, 18 så ock Baalat och Tamar i öknen där i landet,
19 vidare alla Salomos förrådsstäder, vagnsstäderna och
häststäderna, och vad annat Salomo kände åstundan att
bygga i Jerusalem, på Libanon och eljest i hela det land
som lydde under hans välde.) 20 Allt det folk som fanns
kvar av amoréerna, hetiterna, perisséerna hivéerna och
jebuséerna, korteligen, alla de som icke voro av Israels
barn -- 21 deras avkomlingar, så många som funnos
kvar i landet efter dem, i det Israels barn icke hade
förmått giva dem till spillo, dessa pålade Salomo att
vara arbetspliktiga tjänare, såsom de äro ännu i dag. 22
Men av Israels barn gjorde Salomo ingen till träl, utan
de blevo krigare och blevo hans tjänare och hövitsman
och kämpar, eller uppsyningsmän över hans vagnar och
ridhästar. 23 Överfogdarna över Salomos arbeten voro
fem hundra femtio; dessa hade befälet över folket som
utförde arbetet. 24 Men så snart Faraos dotter hade
flyttat upp från Davids stad till det hus som han hade
byggt åt henne, byggde han ock Millo. 25 Och Salomo
offrade tre gånger om året brännoffer och tackoffer på
det altare som han hade byggt åt HERREN, och tände
därjämte rökelsen inför HERRENS ansikte. Så hade
han då gjort huset färdigt. 26 Konung Salomo byggde
ock en flotta i Esjon-Geber, som ligger vid Elot, på
stranden av Röda havet, i Edoms land. 27 På denna flotta
sände Hiram av sitt folk sjökunnigt skeppsmanskap, som
åtföljde Salomos folk. 28 De foro till Ofir och hämtade
därifrån guld, fyra hundra tjugu talenter, som de förde till
konung Salomo.

10 När drottningen av Saba fick höra ryktet om
Salomo och vad han hade gjort för HERRENS
namn, kom hon för att sätta honom på prov med svåra
frågor. 2 Hon kom till Jerusalem med ett mycket stort
följe, med kameler, som buro välluktande kryddor och
guld i stor myckenhet, så ock ädla stenar. Och när hon
kom inför Salomo, förelade hon honom allt vad hon
hade i tankarna. 3 Men Salomo gav henne svar på alla
hennes frågor; intet var förborgat för konungen, utan
han kunde giva henne svar på allt. 4 När nu drottningen
av Saba såg all Salomos vishet, och såg huset som
han hade byggt, 5 och såg rätterna på hans bord,
och såg huru hans tjänare sutto där, och huru de som
betjänade honom utförde sina åligganden, och huru de
voro klädda, och vidare såg hans munskänkar, och när
hon såg brännoffren som han offrade i HERRENS hus,
då blev hon utom sig av förundran. 6 Och hon sade till
konungen: »Sant var det tal som jag hörde i mitt land om
dig och om din vishet. 7 Jag ville icke tro vad man sade,
förrän jag själv kom och med egna ögon fick se det;
men nu finner jag att det icke ens till hälften har blivit
omtalat för mig. Du har långt mer vishet och rikedom,
än jag genom ryktet hade hört. 8 Sälla äro dina män,
sälla äro dessa dina tjänare, som beständigt få stå inför
dig och höra din visdom. 9 Lovad vare HERREN, din
Gud, som har funnit sådant behag i dig, att han har satt
dig på Israels tron! Ja, därför att HERREN älskar Israel
evinnerligen, därför har han satt dig till konung, för att du
skall skipa lag och rätt.» 10 Och hon gav åt konungen ett
hundra tjugu talenter guld, så ock välluktande kryddor i
stor myckenhet, därtill ädla stenar; en så stor myckenhet
av välluktande kryddor, som drottningen av Saba gav
åt konung Salomo, har aldrig mer blivit införd. 11 När
Hirams flotta hämtade guld från Ofir, hemförde också
den från Ofir almugträ i stor myckenhet, ävensom ädla
stenar. 12 Av almugträet lät konungen göra tillbehör till
HERRENS hus och till konungshuset, så ock harpor och
psaltare för sångarna. Så mycket almugträ har sedan
intill denna dag icke införts eller blivit sett i landet. 13
Konung Salomo åter gav åt drottningen av Saba allt vad
hon åstundade och begärde, och skänkte henne i sin
konungsliga frikostighet också annat därutöver. Sedan
vände hon om och for till sitt land igen med sina tjänare.
14 Det guld som årligen inkom till Salomo vägde sex
hundra sextiosex talenter, 15 förutom det som inkom
genom kringresande handelsmän och genom krämares
köpenskap, så ock från Erebs alla konungar och från
ståthållarna i landet. 16 Och konung Salomo lät göra två
hundra stora sköldar av uthamrat guld och använde till
var sådan sköld sex hundra siklar guld; 17 likaledes tre
hundra mindre sköldar av uthamrat guld och använde
till var sådan sköld tre minor guld; och konungen satte
upp dem i Libanonskogshuset. 18 Vidare lät konungen
göra en stor tron av elfenben och överdrog den med
fint guld. 19 Tronen hade sex trappsteg, och tronens
ryggstycke var ovantill avrundat; på båda sidor om sitsen
voro armstöd, och två lejon stodo utmed armstöden; 20
och tolv lejon stodo där på de sex trappstegen, på båda
sidor. Något sådant har aldrig blivit förfärdigat i något

annat rike. 21 Och alla konung Salomos dryckeskärl
voro av guld, och alla kärl i Libanonskogshuset voro av
fint guld; av silver fanns intet, det aktades icke för något
i Salomos tid. 22 Ty konungen hade en egen Tarsisflotta
på havet jämte Hirams flotta; en gång vart tredje år kom
Tarsisflottan hem och förde med sig guld och silver,
elfenben, apor och påfåglar. 23 Och konung Salomo
blev större än någon annan konung på jorden, både i
rikedom och i vishet. 24 Från alla länder kom man för
att besöka Salomo och höra den vishet som Gud hade
nedlagt i hans hjärta. 25 Och var och en förde med sig
skänker: föremål av silver och av guld, kläder, vapen,
välluktande kryddor, hästar och mulåsnor. Så skedde år
efter år. 26 Salomo samlade ock vagnar och ridhästar, så
att han hade ett tusen fyra hundra vagnar och tolv tusen
ridhästar; dem förlade han dels i vagnsstäderna, dels i
Jerusalem, hos konungen själv. 27 Och konungen styrde
så, att silver blev lika vanligt i Jerusalem som stenar, och
cederträ lika vanligt som mullbärsfikonträ i Låglandet.
28 Och hästarna som Salomo lät anskaffa infördes från
Egypten; ett antal kungliga uppköpare hämtade ett visst
antal av dem till bestämt pris. 29 Var vagn som hämtades
upp från Egypten och infördes kostade sex hundra siklar
silver, och var häst ett hundra femtio. Sammalunda
infördes ock genom deras försorg sådana till hetiternas
alla konungar och till konungarna i Aram.

11 Men konung Salomo hade utom Faraos dotter
många andra utländska kvinnor som han älskade:
moabitiskor, ammonitiskor, edomeiskor, sidoniskor och
hetitiskor, 2 kvinnor av de folk om vilka HERREN hade
lagt till Israels barn: »I skolen icke inlåta eder med dem,
och de få icke inlåta sig med eder; de skola förvisso
eljest förleda edra hjärtan att avfalla till deras gudar.» Till
dessa höll sig Salomo och älskade dem. 3 Han hade
sju hundra furstliga gemåler och tre hundra bihustrur.
Dessa kvinnor förledde hans hjärta till avfall. 4 Ja, när
Salomo blev gammal, förledde kvinnorna hans hjärta att
avfalla till andra gudar, så att hans hjärta icke förblev
hängivet åt HERREN, hans Gud, såsom hans fader
Davids hjärta hade varit. 5 Så kom Salomo att följa efter
Astarte, sidoniernas gudinna, och Milkom, ammoniternas
styggelse. 6 Och Salomo gjorde vad ont var i HERRENS
ögon och följde icke i allt efter HERREN, såsom hans
fader David hade gjort. 7 Salomo byggde nämligen
då en offerhöjd åt Kemos, moabiternas styggelse, på
berget öster om Jerusalem, och likaså en åt Molok,
Ammons barns styggelse. 8 På samma sätt gjorde
han för alla sina utländska kvinnor, så att de fingo
tända offereld och frambära offer åt sina gudar. 9 Och
HERREN blev vred på Salomo, därför att hans hjärta
hade avfallit från HERREN, Israels Gud, som dock två
gånger hade uppenbarat sig för honom, 10 och som
hade givit honom ett särskilt bud angående denna sak,
att han icke skulle följa efter andra gudar, ett HERRENS
bud som han icke hade hållit. 11 Därför sade HERREN
till Salomo: »Eftersom det är så med dig, och eftersom
du icke har hållit det förbund och de stadgar som jag har
givit dig, skall jag rycka riket ifrån dig och giva det åt
din tjänare. 12 Men för din fader Davids skull vill jag
icke göra detta i din tid; först ur din sons hand skall
jag rycka det. 13 Dock skall jag icke rycka hela riket
ifrån honom, utan en stam skall jag giva åt din son, för
min tjänare Davids skull och för Jerusalems skull, som
jag har utvalt.» 14 Och HERREN lät en motståndare
till Salomo uppstå i edoméen Hadad. Denne var av
konungasläkten i Edom. 15 Ty när David var i strid
med Edom, och härhövitsmannen Joab drog upp för att
begrava de slagna och därvid förgjorde allt mankön i
Edom 16 -- ty Joab och hela Israel stannade där i sex
månader, till dess att han hade utrotat allt mankön i
Edom -- 17 då flydde Adad jämte några edomeiska män
som hade varit i hans faders tjänst, och de togo vägen
till Egypten; Hadad var då en ung gosse. 18 De begav
sig åstad från Midjan och kommo till Paran; och de togo
folk med sig från Paran och kommo så till Egypten, till
Farao, konungen i Egypten. Denne gav honom ett hus
och anslog ett underhåll åt honom och gav honom land.
19 Och Hadad fann mycken nåd för Faraos ögon, så
att denne gav honom till hustru en syster till sin gemål,
en syster till drottning Tapenes. 20 Denna syster till
Tapenes födde åt honom sonen Genubat, och Tapenes
lät avvänja honom i Faraos hus; sedan vistades Genubat
i Faraos hus bland Faraos söner. 21 Då nu Hadad i
Egypten hörde att David hade gått till vila hos sina fäder,
och att härhövitsmannen Joab var död, sade han till
Farao: »Låt mig fara hem till mitt land.» 22 Men Farao
sade till honom: »Vad fattas dig här hos mig, eftersom
du vill fara till ditt land?» Han svarade: »Hindra mig icke,
utan låt mig gå. 23 Och Gud lät ännu en motståndare till
honom uppstå i Reson, Eljadas son, som hade flytt ifrån
sin herre, Hadadeser, konungen i Soba. 24 När David
sedan anställde blodbadet ibland dem, samlade denne
folk omkring sig och blev hövitsman för en strövskara;
dessa drogo därefter till Damaskus och slogo sig ned
där och gjorde sig till herrar i Damaskus. 25 Denne var
nu under Salomos hela livstid Israels motståndare och
gjorde det skada, han såväl som Hadad. Han avskydde
Israel; och han blev konung över Aram. 26 Och en av
Salomos tjänare hette Jerobeam; han var son till Nebat,
en efraimit, från Sereda, och hans moder hette Seruga
och var änka. Denne reste sig upp mot konungen. 27
Orsaken varför han reste sig upp mot konungen var
följande. Salomo byggde då på Millo; han ville befästa
det blottade stället på sin fader Davids stad. 28 Nu
var Jerobeam en dugande man; och då Salomo såg
att den unge mannen var driftig i sitt arbete, satte han
honom över allt det arbete som ålåg Josefs hus. 29
Vid den tiden hände sig en gång att Jerobeam hade

begivit sig ut ur Jerusalem; då kom profeten Ahia från
Silo emot honom på vägen, där han gick klädd i en ny
mantel; och de båda voro ensamma på fältet. **30** Och
Ahia fattade i den nya manteln som han hade på sig
och ryckte sönder den i tolv stycken. **31** Därefter sade
han till Jerobeam: »Tag här tio stycken för dig. Ty så
säger HERREN, Israels Gud: Se, jag vill rycka riket ur
Salomos hand och giva tio av stammarna åt dig; **32** den
ena stammen skall han få behålla för min tjänare Davids
skull och för Jerusalems skull, den stads som jag har
utvalt ur alla Israels stammar. **33** Så skall ske, därför att
de hava övergivit mig och tillbett Astarte, sidoniernas
gudinna, och Kemos, Moabs gud, och Milkom, Ammons
barns gud, och icke vandrat på mina vägar och icke gjort
vad rätt är i mina ögon, efter mina stadgar och rätter,
såsom hans fader David gjorde. **34** Dock skall jag icke
taga ifrån honom själv det samlade riket, utan jag vill
låta honom förbliva furste, så länge han lever, för min
tjänare Davids skull, som jag utvalde, därför att han höll
mina bud och stadgar. **35** Men från hans son skall jag
taga konungadömet och giva det åt dig, nämligen de tio
stammarna. **36** En stam skall jag giva åt hans son, så att
min tjänare David alltid har en lampa inför mitt ansikte i
Jerusalem, den stad som jag har utvalt åt mig, till att där
fästa mitt namn. **37** Dig vill jag alltså taga och vill låta dig
regera över allt vad dig lyster; du skall bliva konung över
Israel. **38** Om du nu hörsammar allt vad jag bjuder dig
och vandrar på mina vägar och gör vad rätt är i mina
ögon, så att du håller mina stadgar och bud, såsom
min tjänare David gjorde, så skall jag vara med dig och
bygga åt dig ett hus som bliver beståndande, såsom
jag byggde ett hus åt David, och jag skall giva Israel
åt dig. -- **39** Ja, för den sakens skull skall jag ödmjuka
Davids säd, dock icke för alltid.» **40** Och Salomo sökte
tillfälle att döda Jerobeam; men Jerobeam stod upp och
flydde till Egypten, till Sisak, konungen i Egypten. Och
han stannade i Egypten till Salomos död. **41** Vad nu mer
är att säga om Salomo, om allt vad han gjorde och om
hans vishet, det finnes upptecknat i Salomos krönika. **42**
Den tid Salomo regerade i Jerusalem över hela Israel
var fyrtio år. **43** Och Salomo gick till vila hos sina fäder
och blev begraven i sin fader Davids stad. Och hans son
Rehabeam blev konung efter honom.

12 Och Rehabeam drog till Sikem, ty hela Israel hade
kommit till Sikem för att göra honom till konung.
2 När Jerobeam, Nebats son, hörde detta -- han var
då ännu kvar i Egypten, dit han hade flytt för konung
Salomo; Jerobeam bodde alltså i Egypten, **3** men de
sände ditbort och läto kalla honom åter -- då kom han
tillstädes jämte Israels hela församling och talade till
Rehabeam och sade: **4** »Din fader gjorde vårt ok för
svårt; men lätta nu du det svåra arbete och det tunga
ok som din fader lade på oss, så vilja vi tjäna dig.» **5**
Han svarade dem: »Gån bort och vänten ännu tre dagar,
och kommen så tillbaka till mig.» Och folket gick. **6** Då
rådförde sig konung Rehabeam med de gamle som hade
varit i tjänst hos hans fader Salomo, medan denne ännu
levde; han sade: »Vilket svar råden I mig att giva detta
folk?» **7** De svarade honom och sade: »Om du i dag
underkastar dig detta folk och bliver dem till tjänst, om
du lyssnar till deras bön och talar goda ord till dem, så
skola de för alltid bliva dina tjänare.» **8** Men han aktade
icke på det råd som de gamle hade givit honom, utan
rådförde sig med de unga män som hade vuxit upp med
honom, och som nu voro i hans tjänst. **9** Han sade till
dem: »Vilket svar råden I oss att giva detta folk som har
talat till mig och sagt: 'Lätta det ok som din fader har
lagt på oss'?» **10** De unga männen som hade vuxit upp
med honom svarade honom då och sade: »Så bör du
säga till detta folk som har talat till dig och sagt: 'Din
fader gjorde vårt ok tungt, men lätta du det för oss' -- så
bör du tala till dem: 'Mitt minsta finger är tjockare än
min faders länd. **11** Så veten nu, att om min fader har
belastat eder med ett tungt ok, så skall jag göra edert
ok ännu tyngre; har min fader tuktat eder med ris, så
skall jag tukta eder med skorpiongissel.'» **12** Så kom nu
Jerobeam med allt folket till Rehabeam på tredje dagen,
såsom konungen hade befallt, i det han sade: »Kommen
tillbaka till mig på tredje dagen.» **13** Då gav konungen
folket ett hårt svar; ty han aktade icke på det råd som de
gamle hade givit honom. **14** Han talade till dem efter de
unga männens råd och sade: »Har min fader gjort edert
ok tungt, så skall jag göra edert ok ännu tyngre; har min
fader tuktat eder med ris, så skall jag tukta eder med
skorpiongissel.» **15** Alltså hörde konungen icke på folket;
ty det var så skickat av HERREN, för att hans ord skulle
uppfyllas, det som HERREN hade talat till Jerobeam,
Nebats son, genom Ahia från Silo. **16** Då nu hela Israel
förnam att konungen icke ville höra på dem, gav folket
konungen detta svar: »Vad del hava vi i David? Ingen
arvslott hava vi i Isais son. Drag hem till dina hyddor,
Israel. Se nu själv om ditt hus, du David.» Därefter drog
Israel hem till sina hyddor. **17** Allenast över de israeliter
som bodde i Juda städer förblev Rehabeam konung. **18**
Och när konung Rehabeam sände åstad Adoram, som
hade uppsikten över de allmänna arbetena, stenade hela
Israel denne till döds; och konung Rehabeam själv måste
med hast stiga upp i sin vagn och fly till Jerusalem.
19 Så avföll Israel från Davids hus och har varit skilt
därifrån ända till denna dag. **20** Men när hela Israel
hörde att Jerobeam hade kommit tillbaka, sände de och
läto kalla honom till folkförsamlingen och gjorde honom
till konung över hela Israel; ingen höll sig till Davids
hus, utom Juda stam allena. **21** Och när Rehabeam
kom till Jerusalem, församlade han hela Juda hus och
Benjamins stam, ett hundra åttio tusen utvalda krigare,
för att de skulle strida mot Israels hus och återvinna

konungadömet åt Rehabeam, Salomos son. **22** Men
Guds ord kom till gudsmannen Semaja; **23** han sade:
»Säg till Rehabeam, Salomos son, Juda konung, och till
hela Juda hus och Benjamin och till det övriga folket: **24**
Så säger HERREN: I skolen icke draga upp och strida
mot edra bröder, Israels barn. Vänden tillbaka hem, var
och en till sitt, ty vad som har skett har kommit från
mig.» Och de lyssnade till HERRENS ord och vände om
och gingo sin väg, såsom HERREN hade befallt. **25**
Men Jerobeam befäste Sikem i Efraims bergsbygd och
bosatte sig där. Därifrån drog han åstad och befäste
Penuel. **26** Och Jerobeam sade vid sig själv: »Såsom
nu är, kan riket komma tillbaka till Davids hus. **27** Ty
om folket här får draga upp och anställa slaktoffer i
HERRENS hus i Jerusalem, så kan folkets hjärta vända
tillbaka till deras herre Rehabeam, Juda konung; ja, då
kunna de dräpa mig och vända tillbaka till Rehabeam,
Juda konung.» **28** Sedan nu konungen hade överlagt
härom, lät han göra två kalvar av guld. Därefter sade
han till folket: »Nu må det vara nog med edra färder upp
till Jerusalem. Se, här är din Gud, Israel, han som har
fört dig upp ur Egyptens land.» **29** Och han ställde upp
den ena i Betel, och den andra satte han upp i Dan **30**
Detta blev en orsak till synd; folket gick ända till Dan för
att träda fram inför den ena av dem. **31** Han byggde
också upp offerhöjdshus och gjorde till präster allahanda
män ur folket, sådana som icke voro av Levi barn. **32**
Och Jerobeam anordnade en högtid i åttonde månaden,
på femtonde dagen i månaden, lik högtiden Juda, och
steg då upp till altaret; så gjorde han i Betel för att offra
åt de kalvar som han hade låtit göra. Och de män som
han hade gjort till offerhöjdspräster lät han göra tjänst i
Betel. **33** Till det altare som han hade gjort i Betel steg
han alltså upp på femtonde dagen i åttonde månaden,
den månad som han av eget påfund hade valt. Han
anordnade nämligen då en högtid för Israels barn och
steg upp till altaret för att där tända offereld.

13 Men då kom på HERRENS befallning en gudsman
från Juda till Betel, just när Jerobeam stod vid
altaret för att där tända offereld. **2** Och mannen ropade
mot altaret på HERRENS befallning och sade: »Altare!
Altare! Så säger HERREN: Se, åt Davids hus skall
födas en son vid namn Josia, han skall på dig slakta
offerhöjdsprästerna som antända offereld på dig, och
människoben skall man då bränna upp på dig.» **3** På
samma gång angav han ett tecken, i det han sade:
»Detta är tecknet på att det är HERREN som har talat:
se, altaret skall rämna, och askan därpå skall spillas
ut.» **4** När konung Jerobeam hörde dessa ord, som
gudsmannen ropade mot altaret i Betel, räckte han ut
sin hand från altaret och sade: »Gripen honom.» Men
handen som han hade räckt ut mot honom förvissnade,
och han kunde icke draga den tillbaka till sig igen. **5** Och
altaret rämnade, och askan på altaret spilldes ut; det var
det tecken som gudsmannen på HERRENS befallning
hade angivit. **6** Då tog konungen till orda och sade till
gudsmannen: »Bönfall inför HERREN, din Gud, och bed
för mig att jag må kunna draga min hand tillbaka till mig
igen.» Och gudsmannen bönföll inför HERREN; och
konungen kunde då draga sin hand tillbaka till sig igen,
och den var likadan som förut. **7** Då talade konungen till
gudsmannen: »Kom hem med mig och vederkvick dig;
sedan vill jag giva dig en gåva.» **8** Men gudsmannen
svarade konungen: »Om du än vill giva mig hälften av
vad som finnes i ditt hus, så kommer jag dock icke med
dig; här på orten vill jag varken äta eller dricka. **9** Ty
så har HERREN genom sitt ord bjudit mig och sagt:
Du skall varken äta eller dricka, och ej heller vända
tillbaka samma väg du har gått hit.» **10** Därefter gick
han sina färde en annan väg och vände icke tillbaka
samma väg han hade kommit till Betel. **11** Men i Betel
bodde en gammal profet. Dennes son kom och förtäljde
för honom allt vad gudsmannen den dagen hade gjort i
Betel, huru han hade talat till konungen. När de hade
förtäljt detta för sin fader, **12** frågade deras fader dem
vilken väg han hade gått. Och hans söner visste vilken
väg gudsmannen som kom från Juda hade gått. **13** Då
sade han till sina söner: »Sadlen åsnan åt mig.» När de
då hade sadlat åsnan åt honom, satte han sig på den **14**
och begav dig åstad efter gudsmannen och fann honom
sittande under terebinten; och han frågade honom: »Är
du den gudsman som har kommit från Juda?» Han
svarade: »Ja.» **15** Då sade han till honom: »Kom med
mig hem och ät med mig.» **16** Men han svarade: »Jag
kan icke vända om med dig och följa dig, och jag vill icke
äta eller dricka med dig här på orten; **17** ty så har blivit
mig sagt genom HERRENS ord: Du skall varken äta
eller dricka där; du skall icke heller gå tillbaka samma
väg du har gått dit.» **18** Han sade till honom: »Jag är
ock en profet såsom du, och en ängel har talat till mig
på HERRENS befallning och sagt: 'För honom tillbaka
med dig hem och giv honom att äta och dricka.'» Men
häri ljög han för honom. **19** Då vände han tillbaka med
honom och åt i hans hus och drack. **20** Men under det
att de sutto till bords, kom HERRENS ord till profeten
som hade fört honom tillbaka. **21** Och han ropade till
gudsmannen som hade kommit från Juda och sade: »Så
säger HERREN: Därför att du har varit gensträvig mot
HERRENS ord och icke hållit det bud som HERREN,
din Gud, har givit dig, **22** utan vänt tillbaka och ätit och
druckit på den ort där han hade förbjudit, dig att äta
och dricka, därför skall din döda kropp icke komma i
dina fäders grav. **23** Sedan han nu hade ätit och druckit,
sadlade han åsnan åt honom, åt profeten som han hade
fört tillbaka. **24** Och denne begav sig åstad; men ett
lejon kom emot honom på vägen och dödade honom.
Sedan låg hans döda kropp utsträckt där på vägen,
under det att åsnan stod bredvid den; och lejonet stod

också bredvid den döda kroppen. 25 Då nu folk som
gick därförbi fick se den döda kroppen ligga utsträckt
på vägen och lejonet stå bredvid den döda kroppen,
gingo de in i staden där den gamle profeten bodde och
omtalade det där. 26 När profeten, som hade fört honom
tillbaka från hans väg, hörde det, sade han: »Det är
gudsmannen, han som var gensträvig mot HERRENS
ord; därför har HERREN givit honom i lejonets våld, och
det har krossat och dödat honom, i enlighet med det ord
som HERREN hade talat till honom.» 27 Därefter tillsade
han sina söner att de skulle sadla åsnan åt honom; och
de sadlade den. 28 Så begav han sig åstad och fann den
döda kroppen liggande utsträckt på vägen och åsnan
och lejonet stående bredvid den döda kroppen; lejonet
hade icke ätit av den döda kroppen och ej heller krossat
åsnan. 29 Då tog profeten upp gudsmannens döda
kropp och lade den på åsnan och förde den tillbaka; och
den gamle profeten begav sig in i sin stad för att hålla
dödsklagan och begrava honom. 30 Och han lade hans
döda kropp i sin egen grav; och de höllo dödsklagan
efter honom och ropade: »Ack ve, min broder!» 31
Då han nu hade begravit honom, sade han till sina
söner: »När jag dör, så begraven mig i den grav där
gudsmannen ligger begraven; läggen mina ben vid sidan
av hans ben. 32 Ty förvisso skall det ord gå i fullbordan,
som han på HERRENS befallning ropade mot altaret i
Betel och mot alla offerhöjdshus i Samariens städer.»
33 Dock vände Jerobeam efter detta icke om från sin
onda väg, utan gjorde åter allahanda man ur folket
till offerhöjdspräster; vem som hade lust därtill fick av
honom mottaga handfyllning till att vara offerhöjdspräst.
34 På detta sätt blev han för Jerobeams hus en orsak till
synd, och en orsak till att det blev utplånat och utrotat
från jorden.

14 Vid den tiden blev Abia, Jerobeams son, sjuk. 2
Då sade Jerobeam till sin hustru: »Stå upp och
förkläd dig, så att ingen kan märka att du är Jerobeams
hustru, och gå till Silo, ty där bor profeten Ahia, han
som förkunnade om mig att jag skulle bliva konung över
detta folk. 3 Och tag med dig tio bröd, därtill smått
bakverk och en kruka honung, och gå in till honom;
han skall då förkunna för dig huru det skall gå med
gossen.» 4 Jerobeams hustru gjorde så; hon stod upp
och gick till Silo och kom till Ahias hus. Och Ahia kunde
icke se, ty hans ögon voro starrblinda av ålderdom. 5
Men HERREN hade sagt till Ahia: »Just nu kommer
Jerobeams hustru för att förfråga sig hos dig om sin son,
ty han är sjuk; så och så skall du tala till henne. Men när
hon kommer, skall hon ställa sig främmande. 6 Då nu
Ahia hörde ljudet av hennes steg, när hon kom i dörren,
sade han: »Kom in, du Jerobeams hustru. Varför ställer
du dig främmande? Jag har ju fått uppdrag att giva dig
ett hårt budskap. 7 Gå och säg Jerobeam: Så säger
HERREN, Israels Gud: Se, jag har upphöjt dig ur folket
och satt dig till furste över mitt folk Israel 8 och har ryckt
riket från Davids hus och givit det åt dig. Men du har icke
varit sådan som min tjänare David, som höll mina bud
och följde efter mig av allt sitt hjärta, så att han gjorde
allenast vad rätt var i mina ögon; 9 utan du har gjort mer
ont än alla som hava varit före dig och har gått bort och
gjort dig andra gudar, nämligen gjutna beläten, för att
förtörna mig, och har kastat mig bakom din rygg. 10
Därför skall jag låta olycka komma över Jerobeams hus
och utrota allt mankön av Jerobeams hus, både små och
stora i Israel; och jag skall bortsopa Jerobeams hus,
såsom man sopar bort orenlighet, till dess det bliver
en ände därpå. 11 Den av Jerobeams hus, som dör i
staden, skola hundarna äta upp, och den som dör ute
på marken, skola himmelens fåglar äta upp. Ty så har
HERREN talat. 12 Så stå du nu upp och gå hem igen.
När din fot träder in i staden, skall barnet dö. 13 Och hela
Israel skall hålla dödsklagan efter honom, och man skall
begrava honom; ty av Jerobeams hus skall allenast han
komma i en grav, därför att i Jerobeams hus dock hos
honom blev funnet något som var gott inför HERREN,
Israels Gud. 14 Men HERREN skall låta en konung
över Israel uppstå åt sig, en konung som skall utrota
Jerobeams hus. Detta är den dagen; och vad skall icke
nu ske! 15 HERREN skall slå Israel, så att det bliver likt
vassen, som vaggar hit och dit i vattnet. Och han skall
rycka upp Israel ur detta goda land, som han har givit åt
deras fäder, och skall förströ dem på andra sidan floden,
därför att de hava gjort sig Aseror och därmed förtörnat
HERREN. 16 Och han skall prisgiva Israel för de synders
skull som Jerobeam har begått, och genom vilka han har
kommit Israel att synda.» 17 Då stod Jerobeams hustru
upp och gick sin väg och kom till Tirsa; och just som hon
beträdde husets tröskel, gav gossen upp andan. 18 Och
man begrov honom, och hela Israel höll dödsklagan efter
honom, i enlighet med det ord som HERREN hade talat
genom sin tjänare, profeten Ahia. 19 Vad nu mer är att
säga om Jerobeam, om hans krig och om hans regering,
det finnes upptecknat i Israels konungars krönika. 20
Den tid Jerobeam regerade var tjugutvå år. Så gick
han till vila hos sina fäder; och hans son Nadab blev
konung efter honom. 21 Men Rehabeam, Salomos son,
var konung i Juda. Fyrtioett år gammal var Rehabeam,
när han blev konung, och han regerade sjutton år i
Jerusalem, den stad som HERREN hade utvalt ur alla
Israels stammar, till att där fästa sitt namn. Hans moder
hette Naama, ammonitiskan. 22 Och Juda gjorde vad ont
var i HERRENS ögon; med de synder som de begingo
retade de honom långt mer, än deras fäder hade gjort.
23 Ty också de byggde sig offerhöjder och reste stoder
och Aseror på alla höga kullar och under alla gröna träd;
24 ja, också tempelbolare funnos i landet. De gjorde
efter alla styggelser hos de folk som HERREN hade
fördrivit för Israels barn. 25 Men i konung Rehabeams

femte regeringsår drog Sosak, konungen i Egypten, upp
mot Jerusalem. 26 Och han tog skatterna i HERRENS
hus och skatterna i konungshuset; alltsammans tog
han. Han tog ock alla de gyllene sköldar som Salomo
hade låtit göra. 27 I deras ställe lät konung Rehabeam
göra sköldar av koppar, och dessa lämnade han i förvar
åt hövitsmännen för drabanterna som höllo vakt vid
ingången till konungshuset. 28 Och så ofta konungen
gick till HERRENS hus, buro drabanterna dem; sedan
förde de dem tillbaka till drabantsalen. 29 Vad nu mer är
att säga om Rehabeam och om allt vad han gjorde, det
finnes uppteckna i Juda konungars krönika. 30 Men
Rehabeam och Jerobeam lågo i krig med varandra, så
länge de levde. 31 Och Rehabeam gick till vila hos sina
fäder och blev begraven hos sina fäder i Davids stad.
Hans moder hette Naama, ammonitiskan. Och hans son
Abiam blev konung efter honom.

15 I konung Jerobeams, Nebats sons, adertonde
regeringsår blev Abiam konung över Juda. 2 Han
regerade tre år i Jerusalem. Hans moder hette Maaka,
Abisaloms dotter. 3 Och han vandrade i alla de synder
som hans fader hade begått före honom, och hans hjärta
var icke hängivet åt HERREN, hans Gud, såsom hans
fader Davids hjärta hade varit. 4 Allenast för Davids
skull lät HERREN, hans Gud, honom få en lampa i
Jerusalem, i det att han uppsatte hans son efter honom
och lät Jerusalem hava bestånd -- 5 detta därför att
David gjorde vad rätt var i HERRENS ögon och icke
vek ifrån något som han bjöd honom, så länge han
levde, utom i saken med hetiten Uria. 6 Men Rehabeam
och Jerobeam lågo i krig med varandra, så länge den
förre levde. 7 Vad nu mer är att säga om Abiam och
om allt vad han gjorde, det finnes uppteckna i Juda
konungars krönika. Men Abiam och Jerobeam lågo i
krig med varandra. 8 Och Abiam gick till vila hos sina
fäder, och man begrov honom i Davids stad. Och hans
son Asa blev konung efter honom. 9 I Jerobeams,
Israels konungs, tjugonde regeringsår blev Asa konung
över Juda. 10 Han regerade fyrtioett år i Jerusalem.
Hans moder hette Maaka, Abisaloms dotter. 11 Och
Asa gjorde vad rätt var i HERRENS ögon, såsom hans
fader David hade gjort 12 Han drev ut tempelbolarna ur
landet och skaffade bort alla de eländiga avgudabeläten
som hans fader hade låtit göra. 13 Ja, sin moder Maaka
avsatte han från hennes drottningsvärdighet, därför att
hon hade satt upp en styggelse åt Aseran; Asa högg nu
ned styggelsen och brände upp den i Kidrons dal. 14
Men offerhöjderna blevo icke avskaffade; dock var Asas
hjärta hängivet åt HERREN, så länge han levde. 15 Och
han förde in i HERRENS hus både vad hans fader och
vad han själv hade helgat åt HERREN: silver, guld och
kärl. 16 Men Asa och Baesa, Israels konung, lågo i krig
med varandra, så länge de levde. 17 Baesa, Israels
konung, drog upp mot Juda och begynte befästa Rama,
för att hindra att någon komme vare sig till eller ifrån Asa,
Juda konung. 18 Då tog Asa allt silver och guld som
fanns kvar i skattkamrarna i HERRENS hus, ävensom
skatterna i konungshuset, och lämnade detta åt sina
tjänare; därefter sände konung Asa dem till Ben-Hadad,
son till Tabrimmon, son till Hesjon, konungen i Aram,
som bodde i Damaskus, och lät säga: 19 »Ett förbund
består ju mellan mig och dig, såsom det var mellan min
fader och din fader. Se, här sänder jag dig skänker av
silver och guld, så bryt då nu ditt förbund med Baesa,
Israels konung, för att han må lämna mig i fred.» 20
Och Ben-Hadad lyssnade till konung Asa och sände
sina krigshövitsmän mot Israels städer och förhärjade
Ijon, Dan, Abel-Bet-Maaka och hela Kinarot jämte hela
Naftali land. 21 När Baesa hörde detta, avstod han från
att befästa Rama och höll sig sedan stilla i Tirsa. 22 Men
konung Asa bådade upp hela Juda, ingen fritagen; och
de förde bort stenar och trävirke som Baesa använde till
att befästa Rama. Därmed befäste nu konung Asa Geba
i Benjamin, så ock Mispa. 23 Allt vad mer är att säga
om Asa, om alla hans bedrifter, om allt vad han gjorde
och om de städer han byggde, det finnes uppteckna i
Juda konungars krönika. Men på sin ålderdom fick han
en sjukdom i sina fötter. 24 Och Asa gick till vila hos
sina fäder och blev begraven hos sina fäder i sin fader
Davids stad. Och hans son Josafat blev konung efter
honom. 25 Men Nadab, Jerobeams son, blev konung
över Israel i Asas, Juda konungs, andra regeringsår,
och han regerade över Israel i två år. 26 Han gjorde
vad ont var i HERRENS ögon och vandrade på sin
faders väg och i den synd genom vilken denne hade
kommit Israel att synda. 27 Men Baesa, Ahias son, av
Isaskar hus, anstiftade en sammansvärjning mot honom,
och Baesa dräpte honom vid Gibbeton, som tillhörde
filistéerna; Nadab med hela Israel höll nämligen på med
att belägra Gibbeton. 28 I Asas, Juda konungs, tredje
regeringsår var det som Baesa dödade honom, och han
blev så själv konung i hans ställe. 29 Och när han hade
blivit konung förgjorde han hela Jerobeams hus; han
lät intet som anda hade bliva kvar av Jerobeams hus,
utan utrotade det, i enighet med det ord som HERREN
hade talat genom sin tjänare Ahia från Silo -- 30 detta
för de synders skull som Jerobeam hade begått, och
genom vilka han kom Israel att synda, så att han därmed
förtörnade HERREN, Israels Gud. 31 Vad nu mer är att
säga om Nadab och om allt vad han gjorde det finnes
uppteckna i Israels konungars krönika. 32 Men Asa och
Baesa, Israels konung, lågo i krig med varandra, länge
de levde. 33 I Asas, Juda konungs, tredje regeringsår
blev Baesa, Ahias son, konung över hela Israel i Tirsa
och regerade i tjugufyra år. 34 Han gjorde vad ont var i
HERRENS ögon och vandrade på Jerobeams väg och i
den synd genom vilken denne hade kommit Israel att
synda.

16 Och HERRENS ord kom till Jehu, Hananis son,
mot Baesa; han sade: **2** »Se, jag har lyft dig upp
ur stoftet och satt dig till furste över mitt folk Israel. Men
du har vandrat på Jerobeams väg och kommit mitt folk
Israel att synda, så att de hava förtörnat mig genom
sina synder. **3** Därför vill jag bortsopa Baesa och hans
hus; ja, jag vill göra med ditt hus såsom jag gjorde med
Jerobeams, Nebats sons, hus. **4** Den av Baesas hus,
som dör i staden, skola hundarna äta upp, och den av
hans hus, som dör ute på marken, skola himmelens
fåglar äta upp.» **5** Vad nu mer är att säga om Baesa,
om vad han gjorde och om hans bedrifter, det finnes
upptecknat i Israels konungars krönika. **6** Och Baesa
gick till vila hos sina fäder och blev begraven i Tirsa. Och
hans son Ela blev konung efter honom. **7** Men genom
profeten Jehu, Hananis son, hade HERRENS ord kommit
till Baesa och hans hus, icke allenast för allt det onda
som han hade gjort i HERRENS ögon, då han förtörnade
honom genom sina händers verk, så att det måste gå
honom såsom det gick Jerobeams hus, utan ock därför
att han hade förgjort detta. **8** I Asas, Juda konungs,
tjugusjätte regeringsår blev Ela, Baesas son, konung
över Israel i Tirsa och regerade i två år. **9** Men hans
tjänare Simri, som var hövitsman för den ena hälften
av stridsvagnarna, anstiftade en sammansvärjning mot
honom. Och en gång, då han i Tirsa hade druckit sig
drucken i Arsas hus, överhovmästarens i Tirsa, **10** kom
Simri dit och slog honom till döds -- det var i Asas, Juda
konungs, tjugusjunde regeringsår -- och han själv blev så
konung i hans ställe. **11** Och när han hade blivit konung
och intagit sin tron, förgjorde han hela Baesas hus,
utan att låta någon av mankön bliva kvar, varken hans
blodsförvanter eller hans vänner. **12** Så utrotade Simri
hela Baesas hus, i enlighet med det ord som HERREN
hade talat till Baesa genom profeten Jehu -- **13** detta
för alla de synders skull som Baesa och hans son Ela
hade begått, och genom vilka de hade kommit Israel
att synda, så att de förtörnade HERREN, Israels Gud,
med de fåfängliga avgudar som de dyrkade. **14** Vad
nu mer är att säga om Ela och om allt vad han gjorde,
det finnes upptecknat i Israels konungars krönika. **15** I
Asas, Juda konungs, tjugusjunde regeringsår blev Simri
konung och regerade i sju dagar, i Tirsa. Folket höll då
på att belägra Gibbeton, som tillhörde filistéerna. **16**
Medan nu folket höll på med belägringen, fingo de höra
sägas »Simri har anstiftat en sammansvärjning; han
har ock dräpt konungen.» Då gjorde hela Israel samma
dag Omri, den israelitiske härhövitsmannen, till konung,
i lägret. **17** Därefter drog Omri med hela Israel upp
från Gibbeton, och de angrepo Tirsa. **18** Men när Simri
såg att staden var intagen, gick han in i konungshusets
palatsbyggnad och brände upp konungshuset jämte sig
själv i eld och omkom så -- **19** detta för de synders skull
som han hade begått, i det att han gjorde vad ont var i
HERRENS ögon och vandrade på Jerobeams väg och
i den synd som denne hade gjort, och genom vilken
han hade kommit Israel att synda. **20** Vad nu mer är
att säga om Simri och om den sammansvärjning som
han anstiftade, det finnes upptecknat i Israels konungars
krönika. **21** Nu delade sig Israels folk i två hälfter; den
ena hälften av folket höll sig till Tibni, Ginats son, och
ville göra honom till konung, och den andra hälften höll
sig till Omri. **22** Men den del av folket som höll sig till
Omri, fick överhanden över den del som höll sig till Tibni,
Ginats son. Och när Tibni var död, blev Omri konung.
23 I Asas, Juda konungs, trettioförsta regeringsår blev
Omri konung över Israel och regerade i tolv år; i Tirsa
regerade han i sex år. **24** Han köpte berget Samaria av
Semer för två talenter silver; och han bebyggde berget
och kallade staden som han byggde där Samaria, efter
Semer, den man som hade varit bergets ägare. **25** Men
Omri gjorde vad ont var i HERRENS ögon; han gjorde
mer ont än någon av dem som hade varit före honom. **26**
Han vandrade i allt på Jerobeams, Nebats sons, väg och
i de synder genom vilka denne hade kommit Israel att
synda, så att de förtörnade HERREN, Israels Gud, med
de fåfängliga avgudar de dyrkade. **27** Vad nu mer är att
säga om Omri, om vad han gjorde och om de bedrifter
han utförde, det finnes upptecknat i Israels konungars
krönika. **28** Och Omri gick till vila hos sina fäder och blev
begraven i Samaria. Och hans son Ahab blev konung
efter honom. **29** Ahab, Omris son, blev konung över
Israel i Asas, Juda konungs, trettioåttonde regeringsår;
sedan regerade Ahab, Omris son, i tjugutvå år över
Israel i Samaria. **30** Men Ahab, Omris son, gjorde vad
ont var i HERRENS ögon, mer än någon av dem som
hade varit före honom. **31** Det var honom icke nog att
vandra i Jerobeams, Nebats sons, synder; han tog ock
till hustru Isebel, dotter till Etbaal, sidoniernas konung,
och gick så åstad och tjänade Baal och tillbad honom. **32**
Och han reste ett altare åt Baal i Baalstemplet som han
hade byggt i Samaria. **33** Därtill lät Ahab göra Aseran.
Så gjorde Ahab mer till att förtörna HERREN, Israels
Gud, än någon av de Israels konungar som hade varit
före honom. **34** Under hans tid byggde beteliten Hiel åter
upp Jeriko. Men när han lade dess grund, kostade det
honom hans äldste son Abiram, och när han satte upp
dess portar, kostade det honom hans yngste son Segib -
- i enlighet med det ord som HERREN hade talat genom
Josua, Nuns son.

17 Och tisbiten Elia, en man som förut hade uppehållit
sig i Gilead, sade till Ahab: »Så sant HERREN,
Israels Gud, lever, han vilkens tjänare jag är, under
dessa år skall varken dagg eller regn falla, med mindre
jag säger det.» **2** Och HERRENS ord kom till honom;
han sade: **3** »Gå bort härifrån och begiv dig österut,
och göm dig vid bäcken Kerit, som österifrån rinner ut i

Jordan. 4 Din dryck skall du få ur bäcken, och korparna
har jag bjudit att där förse dig med föda.» 5 Då gick han
bort och gjorde såsom HERREN hade befallt; han gick
bort och uppehöll sig vid bäcken Kerit, som österifrån
rinner ut i Jordan. 6 Och korparna förde till honom bröd
och kött om morgonen, och bröd och kött om aftonen,
och sin dryck fick han ur bäcken. 7 Men efter någon tid
torkade bäcken ut, därför att det icke regnade i landet. 8
Då kom HERRENS ord till honom; han sade: 9 »Stå
upp och gå till Sarefat, som hör till Sidon, och uppehåll
dig där. Se, jag har där bjudit en änka att förse dig
med föda.» 10 Han stod upp och gick till Sarefat. Och
när han kom till stadsporten, fick han där se en änka
som samlade ved. Då ropade han till henne och sade:
»Hämta litet vatten åt mig i kärlet, så att jag får dricka.»
11 När hon nu gick för att hämta det, ropade han efter
henne och sade: »Tag ock med dig ett stycke bröd åt
mig.» 12 Men hon svarade: »Så sant HERREN, din Gud,
lever, jag äger icke en kaka bröd, utan allenast en hand
full mjöl i krukan och litet olja i kruset. Och se, här har
jag samlat ihop ett par vedpinnar, och jag går nu hem
och tillreder det åt mig och min son, för att vi må äta
det och sedan dö.» 13 Då sade Elia till henne: »Frukta
icke; gå och gör såsom du har sagt. Men red först till
en liten kaka därav åt mig, och bär ut den till mig; red
sedan till åt dig och din son. 14 Ty så säger HERREN,
Israels Gud: Mjölet i krukan skall icke taga slut, och oljan
i kruset skall icke tryta, intill den dag då HERREN låter
det regna på jorden.» 15 Då gick hon åstad och gjorde
såsom Elia hade sagt. Och hon hade sedan att äta, hon
själv och han och hennes husfolk, en lång tid. 16 Mjölet i
krukan tog icke slut, och oljan i kruset tröt icke, i enlighet
med det ord som HERREN hade talat genom Elia. 17
Men härefter hände sig, att kvinnans, hans värdinnas,
son blev sjuk; hans sjukdom blev mycket svår, så att han
till slut icke mer andades. 18 Då sade hon till Elia: »Vad
har du med mig att göra, du gudsman? Du har kommit
till mig, för att min missgärning skulle bliva ihågkommen,
så att min son måste dö.» 19 Men han sade till henne:
»Giv mig din son.» Och han tog honom ur hennes famn
och bar honom upp i salen där han bodde och lade
honom på sin säng. 20 Och han ropade till HERREN
och sade: »HERRE, min Gud, har du väl kunnat göra
så illa mot denna änka, vilkens gäst jag är, att du har
dödat hennes son?» 21 Därefter sträckte han sig ut
över gossen tre gånger och ropade till HERREN och
sade: »HERRE, min Gud, låt denna gosses själ komma
tillbaka in i honom.» 22 Och HERREN hörde Elias röst,
och gossens själ kom tillbaka in i honom, och han fick liv
igen. 23 Och Elia tog gossen och bar honom från salen
ned i huset och gav honom åt hans moder. Och Elia
sade: »Se, din son lever.» 24 Då sade kvinnan till Elia:
»Nu vet jag att du är en gudsman, och att HERRENS
ord i din mun är sanning.»

18 En lång tid härefter, på tredje året, kom HERRENS
ord till Elia; han sade: »Gå åstad och träd fram
för Ahab, så skall jag sedan låta det regna på jorden.»
2 Då gick Elia åstad för att träda fram för Ahab. Men
hungersnöden var då stor i Samaria. 3 Och Ahab kallade
till sig Obadja, sin överhovmästare; men Obadja dyrkade
HERREN med stor iver. 4 Och när Isebel utrotade
HERRENS profeter, hade Obadja tagit ett hundra profeter
och gömt dem, femtio man åt gången, i en grotta och
försett dem med mat och dryck. 5 Ahab sade nu till
Obadja: »Far igenom landet till alla vattenkällor och alla
bäckar. Kanhända skola vi finna gräs, så att vi kunna
behålla hästar och mulåsnor vid liv och slippa att slakta
ned någon boskap.» 6 Och de fördelade mellan sig
landet som de skulle draga i genom. Ahab for en väg
för sig, och Obadja for en annan väg för sig. 7 När nu
Obadja färdades sin väg fram, fick han se Elia komma
emot sig. Och han kände igen denne och föll ned på Sitt
ansikte och sade: »Är du här, min herre Elia?» 8 Han
svarade honom: »Ja. Gå och säg till din herre: 'Elia är
här.'» 9 Då sade han: »Varmed har jag försyndat mig,
eftersom du vill giva din tjänare i Ahabs hand och låta
honom döda mig? 10 Så sant HERREN, din Gud, lever,
det finnes icke något folk eller något rike dit min herre
icke har sänt för att söka efter dig; och om man har
svarat: 'Han är icke här', så har han av det riket eller det
folket tagit en ed, att man icke har funnit dig. 11 Och
nu säger du: 'Gå och säg till din herre: Elia är här!' 12
Om nu, när jag går ifrån dig, HERRENS Ande skulle
rycka bort dig, jag vet icke vart, och jag likväl komme
med ditt budskap till Ahab, så skulle han dräpa mig, när
han icke funne dig. Och dock har ju jag, din tjänare,
fruktat HERREN allt ifrån min ungdom. 13 Har det icke
blivit berättat för min herre vad jag gjorde, när Isebel
dräpte HERRENS profeter, huru jag gömde ett hundra
av HERRENS profeter, femtio man och åter femtio, i en
grotta och försåg dem med mat och dryck? 14 Och nu
säger du: 'Gå och säg till din herre: Elia är här!' -- för att
han skall dräpa mig.» 15 Men Elia svarade: »Så sant
HERREN Sebaot lever, han vilkens tjänare jag är, redan
i dag skall jag träda fram för honom.» 16 Då gick Obadja
Ahab till mötes och förkunnade detta för honom; och
Ahab begav sig åstad för att möta Elia. 17 Och när Ahab
fick se Elia, sade Ahab till honom: »Är du här, du som
drager olycka över Israel?» 18 Han svarade: »Det är
icke jag, som drager olycka över Israel, utan du och din
faders hus, därmed att I övergiven HERRENS bud, och
därmed att du följer efter Baalerna. 19 Men sänd nu
bort och församla hela Israel till mig på berget Karmel,
jämte Baals fyra hundra femtio profeter och Aserans
fyra hundra profeter, som äta vid Isebels bord.» 20 Då
sände Ahab omkring bland Israels barn och lät församla
profeterna på berget Karmel. 21 Och Elia trädde fram
för allt folket och sade: »Huru länge viljen I halta på

båda sidor? Är det HERREN som är Gud, så följen efter
honom; men om Baal är det, så följen efter honom.»
Och folket svarade honom icke ett ord. 22 Då sade
Elia till folket: »Jag allena är kvar såsom HERRENS
Profet, och Baals profeter äro fyra hundra femtio man.
23 Må man nu giva oss två tjurar, och må de välja ut åt
sig den ena tjuren och stycka den och lägga den på
veden, utan att tända eld därpå, så vill jag reda till den
andra tjuren och lägga den på veden, utan att tända eld
därpå. 24 Därefter mån I åkalla eder guds namn, men
själv vill jag åkalla HERRENS namn. »Den gud som då
svarar med eld, han vare Gud.» Allt folket svarade och
sade. »Ditt förslag är gott.» 25 Då sade Elia till Baals
profeter: »Väljen ut åt eder den ena tjuren och reden till
den, I först, ty I åren flertalet; åkallen därefter eder guds
namn, men eld fån I icke tända.» 26 Då togo de den tjur
som han gav dem och redde till den; sedan åkallade
de Baals namn från morgonen ända till middagen och
ropade: »Baal, svara oss.» Men icke ett ljud hördes,
och ingen svarade. Och alltjämt haltade de åstad kring
altaret som man hade gjort. 27 När det så blev middag,
gäckades Elia med dem och sade: »Ropen ännu högre,
ty visserligen är han en gud, men han har väl något att
begrunda, eller ock har han gått avsides, eller är han på
resa; kanhända sover han, men då skall han väl vakna.»
28 Då ropade de ännu högre och ristade sig, såsom
deras sed var, med svärd och spjut, så att blodet kom
ut på dem. 29 När det sedan hade blivit eftermiddag,
fattades de av profetiskt raseri, och höllo så på ända till
den tid då spisoffret frambäres. Men icke ett ljud hördes,
ingen svarade, och ingen tycktes heller akta på dem. 30
Och Elia sade till allt folket: »Träden hitfram till mig.» Så
trädde nu allt folket fram till honom. Då satte han åter i
stånd HERRENS altare, som hade blivit nedrivet. 31 Elia
tog tolv stenar, lika många som Jakobs söners stammar -
- den mans, till vilken detta HERRENS ord hade kommit:
»Israel skall vara ditt namn.» 32 Och han byggde av
stenarna ett altare i HERRENS namn och gjorde omkring
altaret en grav, stor nog för ett utsäde av två sea-mått.
33 Därefter lade han upp veden, styckade tjuren och lade
den på veden. 34 Sedan sade han: »Fyllen fyra krukor
med vatten, och gjuten ut vattnet över brännoffret och
veden.» Han sade ytterligare: »Gören så ännu en gång.»
Och de gjorde så för andra gången. Därefter sade han:
»Gören så för tredje gången.» Och de gjorde så för
tredje gången. 35 Och vattnet flöt runt omkring altaret;
och han lät fylla också graven med vatten. 36 Då nu
tiden var inne att frambära spisoffret, trädde profeten Elia
fram och sade: »HERRE, Abrahams, Isaks och Israels
Gud, låt det i dag bliva kunnigt att du är Gud i Israel, och
att jag är din tjänare, och att det är på din befallning jag
har gjort allt detta.» 37 Svara mig, HERRE, svara mig,
så att detta folk förnimmer att det är du, HERRE, som
är Gud, i det att du vänder om deras hjärtan.» 38 »Då
föll HERRENS ed ned och förtärde brännoffret, veden,
stenarna och jorden, och uppslickade vattnet som var
i graven. 39 När allt folket såg detta, föllo de ned på
sina ansikten och sade: »HERREN är det som är Gud!
HERREN är det som är Gud!» 40 Men Elia sade till
dem: »Gripen Baals profeter; låten ingen av dem komma
undan.» Och de grepo dem. Och Elia lät föra dem ned
till bäcken Kison och slakta dem där. 41 Och Elia sade
till Ahab: »Begiv dig ditupp, ät och drick, ty jag hör bruset
av regn.» 42 Då begav sig Ahab ditupp för att äta och
dricka. Men Elia steg upp på Karmels topp, hukade sig
ned mot jorden och sänkte sitt ansikte mellan sina knän.
43 Och han sade till sin tjänare »Gå upp och skåda ut åt
havet.» Denne gick då upp och skådade ut, men sade:
»Jag ser ingenting.» Så tillsade han honom sju gånger
att gå tillbaka. 44 När han då kom dit sjunde gången
sade han: »Nu ser jag ett litet moln, icke större än en
mans hand, stiga upp ur havet.» Då sade han: »Gå upp
och säg till Ahab: Spänn för och far ned, så att regnet
icke håller dig kvar.» 45 Och i ett ögonblick förmörkades
himmelen av moln och storm, och ett starkt regn föll.
Och Ahab steg upp i sin vagn och for till Jisreel. 46
Men HERRENS hand hade kommit över Elia, så att han
omgjorde sina länder och sprang framför Ahab ända
inemot Jisreel.

19 Men när Ahab berättade för Isebel allt vad Elia
hade gjort, och huru han hade dräpt alla profeterna
med svärd, 2 Sände Isebel en budbärare till Elia och lät
säga: »Gudarna straffe mig nu och framgent om jag icke
i morgon vid denna tid låter det gå med ditt liv såsom det
gick med alla dessas liv.» 3 När han förnam detta, stod
han upp och begav sig i väg för att rädda sitt liv, och han
kom så till Beer-Seba, som hör till Juda; där lämnade
han kvar sin tjänare. 4 Men själv gick han ut i öknen en
dagsresa. Där satte han sig under en ginstbuske; och
han önskade sig döden och sade: »Det är nog; tag nu
mitt liv, HERRE, ty jag är icke förmer än mina fäder.» 5
Därefter lade han sig att sova under en ginstbuske. Men
se, då rörde en ängel vid honom och sade till honom:
»Stå upp och ät.» 6 När han då såg upp, fick han vid sin
huvudgärd se ett bröd, sådant som bakas på glödande
stenar, och ett krus med vatten. Och han åt och drack
och lade sig åter ned. 7 Men HERRENS ängel rörde
åter vid honom, för andra gången, och sade: »Stå upp
och ät, ty eljest bliver vägen dig för lång.» 8 Då stod han
upp och åt och drack, och gick så, styrkt av den maten, i
fyrtio dagar och fyrtio nätter, ända till Guds berg Horeb.
9 Där gick han in i en grotta, och i den stannade han
över natten. Då kom HERRENS ord till honom; han sade
till honom: »Vad vill du här, Elia?» 10 Han svarade: »Jag
har nitälskat för HERREN, härskarornas Gud. Ty Israels
barn hava övergivit ditt förbund, rivit ned dina altaren och
dräpt dina profeter med svärd; jag allena är kvar, och
de stå efter att taga mitt liv.» 11 Han sade: »Gå ut och

ställ dig på berget inför HERREN.» Då gick HERREN
fram där, och en stor och stark storm, som ryckte loss
berg och bröt sönder klippor, gick före HERREN; men
icke var HERREN i stormen. Efter stormen kom en
jordbävning; men icke var HERREN i jordbävningen. 12
Efter jordbävningen kom en eld; men icke var HERREN
i elden. Efter elden kom ljudet av en sakta susning.
13 Så snart Elia hörde detta, skylde han sitt ansikte
med manteln och gick ut och ställde sig vid ingången
till grottan. Då kom en röst till honom och sade: »Vad
vill du här, Elia?» 14 Han svarade: »Jag har nitälskat
för HERREN, härskarornas Gud. Ty Israels barn hava
övergivit ditt förbund, rivit ned dina altaren och dräpt
dina profeter med svärd; jag allena är kvar, och de stå
efter att taga mitt liv.» 15 HERREN sade till honom: »Gå
nu tillbaka igen, och tag vägen till Damaskus' öken, och
gå in och smörj Hasael till konung över Aram. 16 Och
Jehu, Nimsis son, skall du smörja till konung över Israel.
Och till profet i ditt ställe skall du smörja Elisa, Safats
son, från Abel-Mehola. 17 Och så skall ske: den som
kommer undan Hasaels svärd, honom skall Jehu döda,
och den som kommer undan Jehus svärd, honom skall
Elisa döda. 18 Men jag skall låta sju tusen män bliva
kvar i Israel, alla de knän som icke hava böjt sig för Baal,
och var mun som icke har givit honom hyllningskyss.»
19 När han sedan gick därifrån, träffade han på Elisa,
Safats son, som höll på att plöja; tolv par oxar gingo
framför honom, och själv körde han det tolfte paret. Och
Elia gick fram till honom och kastade sin mantel över
honom. 20 Då släppte han oxarna och skyndade efter
Elia och sade: »Låt mig först få kyssa min fader och min
moder, så vill jag sedan följa dig.» Han sade till honom:
»Välan, du må gå tillbaka igen; du vet ju vad jag har
gjort med dig.» 21 Då lämnade han honom och gick
tillbaka och tog sina båda oxar och slaktade dem, och
med oxarnas ok kokade han deras kött; detta gav han åt
folket, och de åto. Därefter stod han upp och följde Elia
och blev hans tjänare.

20 Och Ben-Hadad, konungen i Aram, samlade hela
sin här; han hade med sig trettiotvå konungar
jämte hästar och vagnar. Han drog upp och belägrade
Samaria och ansatte det. 2 Och han skickade sändebud
in i staden till Ahab, Israels konung, 3 och lät säga
honom: »Så säger Ben-Hadad: Ditt silver och ditt guld
tillhör mig, och det bästa du har av kvinnor och barn
tillhör mig ock.» 4 Israels konung svarade och sade:
»Såsom du har sagt, min herre konung: jag själv och
allt vad jag har tillhör dig.» 5 Men sändebuden kommo
tillbaka och sade: »Så säger Ben-Hadad: Jag har ju
sänt till dig och låtit säga: 'Ditt silver och ditt guld, dina
kvinnor och dina barn skall du giva mig.' 6 Och nu
skall jag sannerligen i morgon vid denna tid sända mina
tjänare till dig, för att de må genomsöka ditt hus och dina
tjänares hus; och allt som är dina ögons lust skola de
taga med sig och föra bort.» 7 Då kallade Israels konung
till sig alla de äldste i landet och sade: »Märken och
sen huru denne står efter vårt fördärv. Ty när han sände
till mig och begärde mina kvinnor och mina barn, mitt
silver och mitt guld, vägrade jag ju icke att giva honom
det.» 8 Alla de äldste och allt folket sade till honom:
»Hör icke på honom och gör honom icke till viljes.» 9
Så svarade han då Ben-Hadads sändebud: »Sägen till
min herre konungen: Allt, varom du förra gången sände
bud till din tjänare, det vill jag foga mig i; men detta kan
jag icke foga mig i.» Och sändebuden vände tillbaka
med detta svar. 10 Då sände Ben-Hadad till honom och
lät säga: »Gudarna straffe mig nu och framgent, om
Samarias grus skall räcka till att fylla händerna på allt
det folk som följer mig.» 11 Men Israels konung svarade
och sade: »Sägen så: Icke må den som omgjordar sig
med svärdet berömma sig likt den som spänner det
av sig.» 12 Så snart Ben-Hadad hörde detta svar, där
han satt och drack med konungarna i lägerhyddorna,
sade han till sina tjänare: »Gören eder redo.» Och de
gjorde sig redo till att angripa staden. 13 Då trädde en
profet fram till Ahab, Israels konung, och sade: »Så
säger HERREN: Ser du hela denna stor hop? Se, jag vill
i dag giva den i din hand, på det att du må förnimma
att jag är HERREN.» 14 Då frågade Ahab: »Genom
vem? Han svarade: »Så säger HERREN: Genom
landshövdingarnas män.» Han frågade ytterligare: »Vem
skall begynna striden?» Han svarade: »Du själv.» 15
Så mönstrade han då landshövdingarnas män, och de
voro två hundra trettiotvå, därefter mönstrade han allt
folket, alla Israels barn, sju tusen man. 16 Och vid
middagstiden gjorde de ett utfall, just när Ben-Hadad höll
på att dricka sig drucken i lägerhyddorna, tillsammans
med de trettiotvå konungar som sade kommit honom till
hjälp. 17 Landshövdingarnas män drogo först ut. Och
de kunskapare som Ben-Hadad sände ut underrättade
honom om att folk kom ut från Samaria. 18 Då sade han:
»Om de hava dragit ut i fredlig avsikt, så gripen dem
levande; och om de hava dragit ut till strid, så gripen dem
ock levande.» 19 Men när dessa -- landshövdingarnas
män och hären som följde dem -- hade kommit ut ur
staden, 20 höggo de ned var och en sin man, och
araméerna flydde, och Israel förföljde dem. Och Ben-
Hadad, konungen i Aram, kom undan på en häst,
jämte några ryttare. 21 Och Israels konung drog ut och
slog både ryttarhären och vagnshären och tillfogade
araméerna ett stort nederlag. 22 Men profeten trädde
fram till Israels konung och sade till honom: »Grip dig nu
an; och betänk och se till, vad du bör göra, ty nästa år
kommer konungen i Aram att åter draga upp mot dig.» 23
Men den arameiske konungens tjänare sade till honom:
»Deras gud är en bergsgud; därför hava de blivit oss
övermäktiga. Låt oss nu strida mot dem på slätten, så

skola vi förvisso bliva dem övermäktiga. 24 Och vidare
måste du göra så: avsätt var och en av konungarna från
hans plats, och insätt ståthållare i deras ställe. 25 Skaffa
dig sedan själv en här, lika stor som den du har förlorat,
med lika många hästar och lika många vagnar, och låt
oss sedan strida mot dem på slätten, så skola vi förvisso
bliva dem övermäktiga.» Och han lyssnade till deras ord
och gjorde så. 26 Följande år mönstrade Ben-Hadad
araméerna och drog så upp till Afek för att strida mot
Israel. 27 Israels barn hade ock blivit mönstrade och
försedda med livsmedel och tågade därefter emot dem.
Och Israels barn lägrade sig gent emot dem, lika två små
gethjordar, under det att araméerna uppfyllde landet.
28 Då trädde gudsmannen fram och sade till Israels
konung: »Så säger HERREN: Därför att araméerna hava
sagt: 'HERREN är en bergsgud och icke en dalgud',
därför giver jag hela denna stora hop i din hand, på det
att I mån förnimma att jag är HERREN.» 29 Och de
voro lägrade mitt emot varandra i sju dagar. På sjunde
dagen kom det till strid, och Israels barn slogo då av
araméerna hundra tusen man fotfolk, detta på en enda
dag. 30 De återstående flydde in i staden Afek; men
stadsmuren föll ned över tjugusju tusen man, dem som
återstodo. Ben-Hadad flydde också och kom in i staden
och sprang från kammare till kammare. 31 Då sade
hans tjänare till honom: »Vi hava hört att konungarna av
Israels hus äro nådiga konungar. Låt oss därför sätta
säcktyg om våra länder och rep om våra huvuden och
giva oss åt Israels konung; kanhända låter han dig då få
leva.» 32 Och de bundo säcktyg omkring sina länder
och rep omkring sina huvuden och kommo så till Israels
konung och sade: »Din tjänare Ben-Hadad beder: 'Låt
mig få leva.'» Han svarade: »Är han ännu vid liv, han
min broder?» 33 Männen, som i detta hans ord sågo ett
gott varsel, skyndade att taga fasta därpå och sade: »Ja,
din broder är Ben-Hadad.» Han sade: »Gån och hämten
honom hit.» Då gav sig Ben-Hadad åt honom, och han
lät honom stiga upp i sin vagn. 34 Och Ben-Hadad sade
till honom: »De städer som min fader tog från din fader
vill jag giva tillbaka, och du skall för din räkning få inrätta
handelskvarter i Damaskus, såsom min fader fick göra i
Samaria.» »Välan», sade Ahab, »på sådana villkor vill
jag giva dig fri.» Och han slöt ett fördrag med honom
och gav honom fri. 35 Och en av profetlärjungarna sade
på HERRENS befallning till en annan: »Slå till mig.»
Men mannen vägrade att slå honom. 36 Då sade han till
honom: »Eftersom du icke har lyssnat till HERRENS röst,
därför skall ett lejon slå ned dig, när du går ifrån mig.»
Och när han gick sin väg ifrån honom, kom ett lejon
emot honom och slog ned honom. 37 Sedan träffade
han en annan man och sade: »Slå till mig.» Och mannen
slog honom så hårt, att sår uppstod därav. 38 Därefter
gick profeten och ställde sig i konungens väg, sedan han
hade gjort sig oigenkännlig genom att sätta en bindel
över ögonen. 39 När nu konungen kom därfram, ropade
han till konungen och sade: »Din tjänare hade givit sig ut
i striden, då i detsamma en man kom därifrån och förde
till mig en annan man och sade: 'Vakta denne man; om
han kommer bort, skall det gå dig såsom det skulle hava
gått honom, eller ock måste du betala en talent silver.'
40 Nu hände sig, under det din tjänare hade att syssla än
här än där, att mannen kom undan.» Israels konung sade
till honom: »Din dom är given; du har ju själv avkunnat
den.» 41 Då tog han skyndsamt bort bindeln från sina
ögon, och Israels konung kände igen honom och såg att
han var en av profeterna. 42 Och han sade till konungen:
»Så säger HERREN: Därför att du har släppt ur din hand
den man som av mig var given till spillo, skall det gå dig
såsom det skulle hava gått honom, och ditt folk såsom
det har gått hans folk.» 43 Och Israels konung begav sig
hem, missmodig och vred, och kom till Samaria.

21 Därefter hände sig följande. Jisreeliten Nabot
hade en vingård i Jisreel bredvid Ahabs palats,
konungens i Samaria. 2 Och Ahab talade till Nabot och
sade: »Låt mig få din vingård för att därav göra mig en
kökträdgård, eftersom den ligger så nära intill mitt hus;
jag vill giva dig en bättre vingård i stället, eller om dig
så behagar, vill jag giva dig penningar såsom betalning
för den.» 3 Men Nabot svarade Ahab: »HERREN låte
det vara fjärran ifrån mig att jag skulle låta dig få mina
fäders arvedel.» 4 Då gick Ahab hem till sitt, missmodig
och vred för det svars skull som jisreeliten Nabot hade
givit honom, när denne sade: »Jag vill icke låta dig få
mina fäders arvedel.» Och han lade sig på sin säng och
vände bort sitt ansikte och åt intet. 5 Då kom hans hustru
Isebel in till honom och frågade honom: »Varför är du så
missmodig, och varför äter du intet?» 6 Han svarade
henne: »Därför att när jag talade till jisreeliten Nabot och
sade till honom: 'Låt mig få din vingård för penningar,
eller om du så önskar, vill jag giva dig en annan vingård
i stället', då svarade han: 'Jag vill icke låta dig få min
vingård.' 7 Då sade hans hustru Isebel honom: »Är det
du som nu regerar över Israel? Stå upp och ät och var vid
gott mod; jag skall skaffa dig jisreeliten Nabot vingård. 8
Därefter skrev hon ett brev i Ahabs namn och satte sigill
under det med hans signetring, och sände så brevet till
de äldste och förnämsta i Nabots stad, de som bodde
där jämte honom. 9 Och hon skrev i brevet så: »Lysen ut
en fasta, och låten Nabot sitta längst fram bland folket.
10 Och låten så två onda män sätta sig mitt emot honom,
och låten dem vittna emot honom och säga: 'Du har
talat förgripligt mot Gud och konungen.' Fören så ut
honom och stenen honom till döds.» 11 Och de äldsta
och förnämsta männen i staden, de som bodde där i
hans stad, handlade i enlighet med det bud som Isebel
hade sänt dem, och såsom det var skrivet i brevet som
hon hade sänt till dem. 12 De lyste ut en fasta och läto
Nabot sitta längst fram bland folket. 13 Och de två onda

männen kommo och satte sig mitt emot honom; och de
onda männen vittnade mot Nabot inför folket och sade:
Nabot har talat förgripligt mot Gud och konungen.» Då
förde man honom utanför staden och stenade honom till
döds. 14 Därefter sände de bud till Isebel och läto säga:
»Nabot har blivit stenad till döds.» 15 Så snart Isebel
hörde att Nabot var stenad till döds, sade hon till Ahab:
»Stå upp och tag jisreeliten Nabots vingård i besittning,
den som han vägrade att låta dig få för penningar; ty
Nabot är icke längre vid liv, utan han är död.» 16 Så
snart Ahab hörde att Nabot var död, stod han upp och
begav sig åstad ned till jisreeliten Nabots vingård för
att taga den i besittning. 17 Men HERRENS ord kom
till tisbiten Elia; han sade: 18 »Stå upp, gå åstad och
möt Ahab, Israels konung, som bor i Samaria. Du träffar
honom i Nabots vingård, dit han har gått ned för att taga
den i besittning. 19 Och du skall tala till honom och säga:
'Så säger HERREN: Har du till redan hunnit att både
dräpa och tillträda arvet?' Därefter skall du tala till honom
och säga: 'Så säger HERREN: På samma ställe där
hundarna hava slickat Nabots blod skola hundarna slicka
också ditt blod.'» 20 Ahab sade till Elia: »Har du äntligen
funnit mig, du min fiende?» Han svarade: »Ja, jag har
funnit dig. Eftersom du har sålt dig till att göra vad ont är
i HERRENS ögon, 21 därför skall jag ock låta vad ont är
komma över dig och skall bortsopa dig, och av Ahabs
hus skall jag utrota allt mankön, både små och stora i
Israel. 22 Och jag skall göra med ditt hus såsom jag
gjorde med Jerobeams, Nebats sons, hus, och såsom
jag gjorde med Baesas, Ahias sons, hus, därför att du
har förtörnat mig och kommit Israel att synda. 23 Också
om Isebel har HERREN talat och sagt: Hundarna skola
äta upp Isebel invid Jisreels murar. 24 Ja, den av Ahabs
hus, som dör i staden, skola hundarna äta upp, och
den som dör ute på marken skola himmelens fåglar äta
upp.» 25 (Också har ingen varit såsom Ahab, han som
sålde sig till att göra vad ont var i HERRENS ögon, när
hans hustru Isebel uppeggade honom därtill. 26 Mycken
styggelse förövade han, i det han följde efter de eländiga
avgudarna, alldeles såsom amoréerna hade gjort, vilka
HERREN fördrev för Israels barn.) 27 Men när Ahab
hörde de orden, rev han sönder sina kläder och svepte
säcktyg om sin kropp och fastade; och han låg höljd i
säcktyg och gick tyst omkring. 28 Då kom HERRENS
ord till tisbiten Elia; han sade: 29 »Har du sett huru Ahab
ödmjukar sig inför mig? Därför att han så ödmjukar sig
inför mig, skall jag icke låta olyckan komma i hans tid;
först i hans sons tid skall jag låta olyckan komma över
hans hus.»

22 Och de sutto i ro i tre år, under vilka intet krig var
mellan Aram och Israel. 2 Men i det tredje året for
Josafat, Juda konung, ned till Israels konung. 3 Och
Israels konung sade till sina tjänare: »I veten ju att Ramot
i Gilead tillhör oss. Och likväl sitta vi stilla och taga det
icke ifrån konungen i Aram.» 4 Och han frågade Josafat:
Vill du draga med mig för att belägra Ramot i Gilead?»
Josafat svarade Israels konung: »Jag såsom du, mitt folk
såsom ditt folk, mina hästar såsom dina hästar!» 5 Men
Josafat sade ytterligare till Israels konung: »Fråga dock
först HERREN härom.» 6 Då församlade Israels konung
profeterna, vid pass fyra hundra män, och frågade dem:
»Skall jag draga åstad mot Ramot i Gilead för att belägra
det, eller skall jag avstå därifrån?» De svarade: »Drag
ditupp; Herren skall giva det i konungens hand.» 7
Men Josafat sade: »Finnes här ingen annan HERRENS
profet, så att vi kunna fråga genom honom?» 8 Israels
konung svarade Josafat: »Här finnes ännu en man,
Mika, Jimlas son, genom vilken vi kunna fråga HERREN;
men han är mig förhatlig, ty han profeterar aldrig lycka åt
mig, utan allenast olycka.» Josafat sade: »Konungen
säge icke så.» 9 Då kallade Israels konung till sig en
hovman och sade: »Skaffa skyndsamt hit Mika, Jimlas
son.» 10 Israels konung och Josafat, Juda konung,
sutto nu var och en på sin tron, iklädda sina skrudar,
på en tröskplats vid Samarias port, under det att alla
profeterna profeterade inför dem. 11 Då gjorde sig
Sidkia, Kenaanas son, horn av järn och sade: »Så säger
HERREN: Med dessa skall du stånga araméerna, så
att de förgöras.» 12 Och alla profeterna profeterade på
samma sätt och sade: »Drag upp mot Ramot i Gilead,
så skall du bliva lyckosam; HERREN skall giva det i
konungens hand.» 13 Och budet som hade gått för att
tillkalla Mika talade till honom och sade: »Det är så,
att profeterna med en mun lova konungen lycka; låt nu
dina ord stämma överens med vad de hava talat, och
lova också du lycka.» 14 Men Mika svarade: »Så sant
HERREN lever, jag skall allenast tala det som HERREN
säger till mig.» 15 När han sedan kom till konungen,
frågade konungen honom: »Mika, skola vi draga åstad
till Ramot i Gilead för att belägra det, eller skola vi avstå
därifrån?» Han svarade honom: »Drag ditupp, så skall
du bliva lyckosam; HERREN skall giva det i konungens
hand.» 16 Men konungen sade till honom: »Huru många
gånger skall jag besvärja dig att icke tala till mig annat
än sanning i HERRENS namn?» 17 Då sade han: »Jag
såg hela Israel förskingrat på bergen, likt får som icke
hava någon herde. Och HERREN sade: 'Dessa hava
icke någon herre; må de vända tillbaka hem i frid, var
och en till sitt.'» 18 Då sade Israels konung till Josafat:
»Sade jag dig icke att denne aldrig profeterar lycka åt
mig, utan allenast olycka?» 19 Men han sade: »Hör
alltså HERRENS ord. Jag såg HERREN sitta på sin tron
och himmelens hela härskara stå där hos honom, på
hans högra sida och på hans vänstra. 20 Och HERREN
sade: 'Vem vill locka Ahab att draga upp mot Ramot
i Gilead, för att han må falla där?' Då sade den ene
så och den andre så. 21 Slutligen kom anden fram
och ställde sig inför HERREN och sade: 'Jag vill locka

honom därtill.' HERREN frågade honom: 'På vad sätt?'
22 Han svarade: 'Jag vill gå ut och bliva en lögnens ande
i alla hans profeters mun.' Då sade han: 'Du må försöka
att locka honom därtill, och du skall också lyckas; gå
ut och gör så.' 23 Och se, nu har HERREN lagt en
lögnens ande i alla dessa dina profeters mun, medan
HERREN ändå har beslutit att olycka skall komma över
dig.» 24 Då trädde Sidkia, Kenaanas son, fram och gav
Mika ett slag på kinden och sade: »På vilken väg har
då HERRENS Ande gått bort ifrån mig för att tala med
dig?» 25 Mika svarade: »Du skall få se det på den dag
då du nödgas springa från kammare till kammare för
att gömma dig.» 26 Men Israels konung sade: »Tag
Mika och för honom tillbaka till Amon, hövitsmannen i
staden, och till Joas, konungasonen. 27 Och säg: Så
säger konungen: Sätten denne i fängelse och bespisen
honom med fångkost, till dess jag kommer välbehållen
hem.» 28 Mika svarade: »Om du kommer välbehållen
tillbaka, så har HERREN icke talat genom mig.» Och han
sade ytterligare: »Hören detta, I folk, allasammans.» 29
Så drog nu Israels konung jämte Josafat, Juda konung,
upp till Ramot i Gilead. 30 Och Israels konung sade till
Josafat: »Jag vill förkläda mig, när jag drager ut i striden,
men du må vara klädd i dina egna kläder.» Så förklädde
sig Israels konung, när han drog ut i striden. 31 Men
konungen i Aram hade bjudit och sagt till sina trettiotvå
vagnshövitsmän: »I skolen icke giva eder i strid med
någon, vare sig liten eller stor, utom med Israels konung
allena.» 32 När då hövitsmännen över vagnarna fingo se
Josafat, tänkte de: »Förvisso är detta Israels konung»,
och vände sig därför till anfall mot honom. Då gav Josafat
upp ett rop. 33 Så snart nu hövitsmännen över vagnarna
märkte att det icke var Israels konung, vände de om och
läto honom vara. 34 Men en man som spände sin båge
och sköt på måfå träffade Israels konung i en fog på
rustningen. Då sade denne till sin körsven: »Sväng om
vagnen och för mig ut ur hären, ty jag är sårad.» 35 Och
striden blev på den dagen allt häftigare, och konungen
stod upprätt i sin vagn, vänd mot araméerna; men om
aftonen gav han upp andan. Och blodet från såret hade
runnit ned i vagnen. 36 Och vid solnedgången gick ett
rop genom hären: »Var och en till sin stad igen! Var och
en till sitt land igen!» 37 Så dödades då konungen och
blev förd till Samaria; och man begrov konungen där i
Samaria. 38 Och när man sköljde vagnen i dammen i
Samaria, slickade hundarna hans blod, och skökorna
badade sig däri -- såsom HERREN hade sagt. 39 Vad
nu mer är att säga om Ahab och om allt vad han gjorde,
om elfenbenshuset som han byggde, och om alla de
städer som han byggde, det finnes upptecknat i Israels
konungars krönika. 40 Och Ahab gick till vila hos sina
fäder. Och hans son Ahasja blev konung efter honom.
41 Men Josafat, Asas sons blev konung över Juda i
Ahabs, Israels konungs, fjärde regeringsår. 42 Trettiofem
år gammal var Josafat, när han blev konung, och han
regerade tjugufem år i Jerusalem. Hans moder hette
Asuba, Silhis dotter. 43 Och han vandrade i allt på sin
fader Asas väg, utan att vika av ifrån den; han gjorde
nämligen vad rätt var i HERRENS ögon. 44 Dock blevo
offerhöjderna icke avskaffade, utan folket fortfor att
frambära offer och tända offereld på höjderna. 45 Och
Josafat höll fred med Israels konung. 46 Vad nu mer är
att säga om Josafat och om de bedrifter han utförde och
om hans krig, det finnes upptecknat i Juda konungars
krönika. 47 Han utrotade ock ur landet de tempelbolare
som ännu funnos där, vilka hade lämnats kvar i hans
fader Asas tid. 48 I Edom fanns då ingen konung, utan
en ståthållare regerade där. 49 Och Josafat hade låtit
bygga Tarsis-skepp, som skulle gå till Ofir för att hämta
guld; men de kommo aldrig åstad, ty de ledo skeppsbrott
vid Esjon-Geber. 50 Då sade Ahasja, Ahabs son, till
Josafat: »Låt mitt folk fara med ditt folk på skeppen.»
Men Josafat ville icke. 51 Och Josafat gick till vila hos
sina fäder och blev begraven hos sina fäder i sin fader
Davids stad. Och hans son Joram blev konung efter
honom. 52 Ahasja, Ahabs son, blev konung över Israel i
Samaria i Josafats, Juda konungs, sjuttonde regeringsår,
och han regerade över Israel i två år. 53 Han gjorde vad
ont var i HERRENS ögon och vandrade på sin faders
och sin moders väg och på Jerobeams, Nebats sons,
väg, hans som hade kommit Israel att synda. Och han
tjänade Baal och tillbad honom och förtörnade HERREN,
Israels Gud, alldeles såsom hans fader hade gjort.

2 Kungaboken

1 Efter Ahabs död avföll Moab från Israel. **2** Och Ahasja
störtade ned genom gallret i sin Övre sal i Samaria
och skadade sig, så att han blev sjuk. Då skickade han
åstad sändebud och sade till dem: »Gån och frågen
Baal-Sebub, guden i Ekron, om jag skall tillfriskna från
denna sjukdom.» **3** Men HERRENS ängel hade talat
så till tisbiten Elia: »Stå upp och gå emot konungens i
Samaria sändebud och tala så till dem: 'Är det därför att
ingen Gud finnes i Israel som I gån åstad och frågen
Baal-Sebub, guden i Ekron? **4** Därför att I gören detta,
säger HERREN så: Du skall icke komma upp ur den
säng i vilken du har lagt dig, ty du skall döden dö.'» Och
Elia gick. **5** När sedan sändebuden kommo tillbaka till
konungen, frågade han dem: »Varför kommen I tillbaka?»
6 De svarade honom: »En man kom emot oss och sade
till oss: 'Gån tillbaka till konungen, som har sänt eder,
och talen så till honom: Så säger HERREN: Är det därför
att ingen Gud finnes i Israel som du sänder bud för att
fråga Baal-Sebub, guden i Ekron? Därför att du så gör
skall du icke komma upp ur den säng i vilken du har lagt
dig, ty du skall döden dö.'» **7** Då frågade han dem: »Huru
såg den mannen ut, som kom emot eder och talade till
eder på detta sätt?» **8** De svarade honom: »Mannen bar
en hårmantel och var omgjordad med en lädergördel
om sina länder.» Då sade han: »Det var tisbiten Elia.»
9 Och han sände till honom en underhövitsman med
femtio man. Och när denne kom upp till honom, där
han satt på toppen av berget, sade han till honom: »Du
gudsman, konungen befaller dig att komma ned.» **10**
Men Elia svarade och sade till underhövitsmannen: »Om
jag är en gudsman, så komme eld ned från himmelen
och förtäre dig och dina femtio.» Då kom eld ned från
himmelen och förtärde honom och hans femtio. **11** Och
han sände åter till honom en annan underhövitsman med
femtio man. Denne tog till orda och sade till honom: »Du
gudsman, så säger konungen: Kom strax ned.» **12** Men
Elia svarade och sade till dem: »Om jag är en gudsman,
så komme eld ned från himmelen och förtäre dig och
dina femtio.» Då kom Guds eld ned från himmelen och
förtärde honom och hans femtio. **13** Åter sände han
åstad en tredje underhövitsman med femtio man Och
denne tredje underhövitsman drog ditupp, och när han
kom fram, föll han ned på sina knän för Elia och bad
honom och sade till honom: »Du gudsman, låt mitt liv
och dessa dina femtio tjänares liv vara något aktat i
dina ögon. **14** Se, eld har kommit ned från himmelen
och förtärt de första två underhövitsmännen med deras
femtio man; men låt nu mitt liv vara något aktat i dina
ögon. **15** Och HERRENS ängel sade till Elia: »Gå ned
med honom, frukta icke för honom.» Då stod han upp
och gick med honom ned till konungen **16** Och han sade
till denne: »Så säger HERREN: Eftersom du skickade
sändebud för att fråga Baal-Sebub, guden i Ekron --
likasom om i Israel icke funnes någon Gud, som du
kunde fråga härom -- fördenskull skall du icke få komma
upp ur den säng i vilken du har lagt dig, ty du skall döden
dö.» **17** Och han dog, i enlighet med det HERRENS
ord som Elia hade talat; och Joram blev konung efter
honom, i Jorams, Josafats sons, Juda konungs, andra
regeringsår. Han hade nämligen ingen son. **18** Vad nu
mer är att säga om Ahasja, om vad han gjorde, det
finnes upptecknat i Israels konungars krönika.

2 Vid den tid då HERREN ville upptaga Elia till himmelen
i en stormvind gingo Elia och Elisa från Gilgal. **2** Och
Elia sade till Elisa: »Stanna här, ty HERREN har sänt mig
till Betel.» Men Elisa svarade: »Så sant HERREN lever,
och så sant du själv lever, jag lämnar dig icke. Och de
gingo ned till Betel. **3** Då kommo profetlärjungarna i Betel
ut till Elisa och sade till honom: »Vet du att HERREN i
dag vill taga din herre ifrån dig, upp över ditt huvud?»
Han svarade: »Ja, jag vet det; tigen stilla.» **4** Och Elia
sade till honom: »Elisa, stanna här, ty HERREN har sänt
mig till Jeriko.» Men han svarade: »Så sant HERREN
lever, och så sant du själv lever, jag lämnar dig icke.»
Och de kommo till Jeriko. **5** Då gingo profetlärjungarna i
Jeriko fram till Elisa och sade till honom: »Vet du att
HERREN i dag vill taga din herre ifrån dig, upp över
ditt huvud?» Han svarade: »Ja, jag vet det; tigen stilla.»
6 Och Elia sade till honom: »Stanna här, ty HERREN
har sänt mig till Jordan.» Men han svarade: »Så sant
HERREN lever, och så sant du själv lever, jag lämnar
dig icke.» Och de gingo båda åstad. **7** Men femtio män
av profetlärjungarna gingo ock åstad och ställde sig på
något avstånd, längre bort, under det att de båda stodo
vid Jordan. **8** Och Elia tog sin mantel och vek ihop den
och slog på vattnet; då delade sig detta åt två sidor. Och
de gingo så båda på torr mark därigenom. **9** När de
hade kommit över, sade Elia till Elisa: »Bed mig om vad
jag skall göra för dig, innan jag bliver tagen ifrån dig.»
Elisa sade »Må en dubbel arvslott av din ande falla mig
till.» **10** Han svarade: »Du har bett om något svårt. Men
om du ser mig, när jag bliver tagen ifrån dig, då kommer
det dock att så ske dig; varom icke, så sker det ej.» **11**
Under det att de nu gingo och talade, syntes plötsligt en
vagn eld, med hästar av eld, och skilde de båda från
varandra; och Elia for i stormvinden upp till himmelen. **12**
Och Elisa såg det och ropade: »Min fader, min fader! Du
som för Israel är både vagnar och ryttare!» Sedan såg
han honom icke mer. Och han fattade i sina kläder och
rev sönder dem i två stycken. **13** Därefter tog han upp
Elias mantel, som hade fallit av denne, och vände så om
och ställde sig vid Jordans strand. **14** Och han tog Elias
mantel, som hade fallit av denne, och slog på vattnet
och sade: »Var är HERREN, Elias Gud?» Då nu också
Elisa slog på vattnet, delade det sig åt två sidor, och han
gick över. **15** När profetlärjungarna, som voro vid Jeriko

på något avstånd, sågo detta, sade de: »Elias ande
vilar på Elisa.» Och de kommo honom till mötes och
bugade sig ned till jorden för honom. 16 Och de sade
till honom: »Se, bland dina tjänare finnas femtio raska
män; låt dessa gå och söka efter din herre. Kanhända
har HERRENS Ande lyft upp honom och kastat honom
på något berg eller i någon dal.» Men han svarade:
»Sänden ingen åstad. 17 Men när de länge och väl
enträget hade bett honom därom, sade han: »Så sänden
då åstad.» Då sände de åstad femtio män; och dessa
sökte efter honom i tre dagar, men funno honom icke. 18
När de sedan kommo tillbaka till honom, medan han
ännu vistades i Jeriko, sade han till dem: »Sade jag icke
till eder att I icke skullen gå?» 19 Och männen i staden
sade till Elisa: »Stadens läge är ju gott, såsom min herre
ser, men vattnet är dåligt, och därav komma missfall i
landet.» 20 Han sade: »Hämten hit åt mig en ny skål
och läggen salt däri.» Och de hämtade en åt honom. 21
Därefter gick han ut till vattenkällan och kastade salt däri
och sade: »Så säger HERREN: Jag har nu gjort detta
vatten sunt; död och missfall skola icke mer komma
därav. 22 Och vattnet blev sunt, och har förblivit så ända
till denna dag, i enlighet med det ord Elisa talade. 23
Därifrån begav han sig upp till Betel. Och under det han
var på väg ditupp, kom en skara gossar ut ur staden;
och de begynte driva gäck med honom och ropade till
honom: »Upp med dig, du flintskalle! Upp med dig, du
flintskalle!» 24 När han då vände sig om och fick se
dem, uttalade han en förbannelse över dem i HERRENS
namn. Då kommo två björninnor ut ur skogen och sleto
sönder fyrtiotvå av barnen. 25 Därifrån gick han till berget
Karmel och vände sedan därifrån tillbaka till Samaria.

3 Joram, Ahabs son, blev konung över Israel i Samaria
i Josafats, Juda konungs, adertonde regeringsår,
och han regerade i tolv år. 2 Han gjorde vad ont var
i HERRENS ögon; dock icke såsom hans fader och
moder, ty han skaffade bort den Baalsstod som hans
fader hade låtit göra. 3 Dock höll han fast vid de
Jerobeams, Nebats sons, synder genom vilka denne
hade kommit Israel att synda; från dessa avstod han
icke. 4 Mesa, konungen i Moab, som ägde mycken
boskap, hade i skatt till konungen i Israel erlagt hundra
tusen lamm och ull av hundra tusen vädurar. 5 Men när
Ahab var död, avföll konungen i Moab från konungen i
Israel. 6 Då drog konung Joram ut från Samaria och
mönstrade hela Israel. 7 Därefter sände han åstad
bud till Josafat, konungen i Juda, och lät säga honom:
»Konungen i Moab har avfallit från mig. Vill du draga
med mig för att strida mot Moab?» Han svarade: »Ja, jag
vill draga ditupp -- jag såsom du, mitt folk såsom ditt folk,
mina hästar såsom dina hästar!» 8 Och han frågade:
»Vilken väg skola vi draga ditupp?» Han svarade »Vägen
genom Edoms öken.» 9 Så drogo då konungen i Israel
konungen i Juda och konungen i Edom åstad; men när
de hade färdats sju dagsresor, fanns intet vatten för
hären och för djuren som de hade med sig. 10 Då sade
Israels konung: »Ack att HERREN skulle kalla tillhopa
dessa tre konungar för att giva dem i Moabs hand!» 11
Men Josafat sade: »Finnes här ingen HERRENS profet,
så att vi kunna fråga HERREN genom honom?» Då
svarade en av Israels konungs tjänare och sade: »Elisa,
Safats son, finnes här, han som plägade gjuta vatten
på Elias händer.» 12 Josafat sade: »Hos honom är
HERRENS ord.» Israels konung och Josafat och Edoms
konung gingo då ned till honom. 13 Men Elisa sade till
Israels konung: »Vad har du med mig att göra? Gå du till
din faders profeter och till din moders profeter.» Israels
konung svarade honom: »Bort det, att HERREN skulle
hava kallat tillhopa dessa tre konungar för att giva dem i
Moabs hand!» 14 Då sade Elisa: »Så sant HERREN
Sebaot lever, han vilkens tjänare jag är: om jag icke
hade undseende för Josafat, Juda konung, så skulle
jag icke akta på dig eller se till dig. 15 Men hämten
nu hit åt mig en harpospelare.» Så ofta harpospelaren
spelade, kom nämligen HERRENS hand över honom.
16 Och han sade: »Så säger HERREN: Gräven i denna
dal grop vid grop. 17 Ty så säger HERREN: I skolen
icke märka någon vind, ej heller se något regn, men
likväl skall denna dal bliva full med vatten, så att både
I själva skolen hava att dricka och eder boskap och
edra övriga djur. 18 Dock anser HERREN icke ens
detta vara nog, utan han vill ock giva Moab i eder
hand. 19 Och I skolen intaga alla befästa städer och
alla andra ansenliga städer, I skolen fälla alla nyttiga
träd och kasta igen alla vattenkällor, och alla bördiga
åkerstycken skolen I fördärva med stenar.» 20 Och
se, om morgonen, vid den tid då spisoffret frambäres,
strömmade vatten till från Edomssidan, så att landet
fylldes med vatten. 21 Moabiterna hade nu allasammans
hört att konungarna hade dragit upp för att strida mot
dem, och alla de som voro vid vapenför ålder eller
därutöver blevo uppbådade och stodo nu vid gränsen.
22 Men bittida om morgonen, när solen gick upp och
lyste på vattnet, sågo moabiterna vattnet framför sig rött
såsom blod. 23 Då sade de: »Det är blod! Konungarna
hava helt visst råkat i strid och därvid dräpt varandra. Nu
till plundring, Moab!» 24 Men när de kommo till Israels
läger, bröto israeliterna fram och slogo moabiterna, så
att de flydde för dem. Och de drogo in i landet och slogo
ytterligare moabiterna. 25 Och städerna förstörde de,
och på alla bördiga åkerstycken kastade de var och
en sin sten, till dess de hade överhöljt dem, och alla
vattenkällor täppte de till, och alla nyttiga träd fällde
de, så att de till slut lämnade kvar allenast stenarna av
Kir-Hareset. Men när slungkastarna omringade staden
och besköto den 26 och Moabs konung såg att han
icke kunde hålla stånd i striden, tog han med sig sju
hundra svärdbeväpnade män för att slå sig igenom till

Edoms konung; men de kunde det icke. 27 Då tog han
sin förstfödde son, den som skulle bliva konung efter
honom, och offrade denne på muren till ett brännoffer.
Då drabbades Israel av svår hemsökelse, så att de
måste bryta upp och lämna honom i fred och vända
tillbaka till sitt land igen.

4 Och en kvinna som var hustru till en av
profetlärjungarna ropade till Elisa och sade: »Min
man, din tjänare, har dött, och du vet att din tjänare
fruktade HERREN; nu kommer hans fordringsägare och
vill taga mina båda söner till trälar. 2 Elisa sade till
henne: »Vad kan jag göra för dig? Säg mig, vad har du i
huset?» Hon svarade: »Din tjänarinna har intet annat i
huset än en flaska smörjelseolja.» 3 Då sade han: »Gå
och låna dig kärl utifrån av alla dina grannar, tomma kärl,
men icke för få. 4 Gå så in, och stäng igen dörren om dig
och dina söner, och gjut i alla dessa kärl; och när ett kärl
är fullt, så flytta undan det.» 5 Då gick hon ifrån honom.
Och sedan hon hade stängt igen dörren om sig och sina
söner, buro de fram kärlen till henne, och hon göt i. 6
Och när kärlen voro fulla, sade hon till sin son: »Bär
fram åt mig ännu ett kärl.» Men han svarade henne:
»Här finnes intet kärl mer. Då stannade oljan av. 7 Och
hon kom och berättade detta för gudsmannen. Då sade
han: »Gå och sälj oljan, och betala din skuld. Sedan må
du med dina söner leva av det som bliver över.» 8 En
dag kom Elisa över till Sunem. Där bodde en rik kvinna,
som nödgade honom att äta hos sig; och så ofta han
sedan kom ditöver, tog han in där och åt. 9 Då sade hon
en gång till sin man: »Se, jag har förnummit att han som
beständigt kommer hitöver är en helig gudsman. 10 Så
låt oss nu mura upp ett litet rum på taket och där sätta in
åt honom en säng, ett bord, en stol och en ljusstake, så
att han kan få taga in där, när han kommer till oss.» 11
Så kom han dit en dag och fick då taga in i rummet och
ligga där. 12 Och han sade till sin tjänare Gehasi: »Kalla
hit sunemitiskan.» Då kallade han dit henne, och hon
infann sig där hos tjänaren. 13 Ytterligare tillsade han
honom: »Säg till henne: 'Se, du har haft allt detta besvär
för oss. Vad kan nu jag göra för dig? Har du något att
andraga hos konungen eller hos härhövitsmannen?'»
Men hon svarade: »Nej; jag bor ju här mitt ibland mitt
folk.» 14 Sedan frågade han: »Vad kan jag då göra
för henne?» Gehasi svarade: »Jo, hon har ingen son,
och hennes man är gammal.» 15 Så sade han då:
»Kalla henne hitin.» Då kallade han dit henne, och hon
stannade i dörren. 16 Och han sade: »Nästa år vid just
denna tid skall du hava en son i famnen.» Hon svarade:
»Nej, min herre, du gudsman, inbilla icke din tjänarinna
något sådant.» 17 Men kvinnan blev havande och födde
en son följande år, just vid den tid som Elisa hade sagt
henne. 18 Och när gossen blev större, hände sig en
dag att han gick ut till sin fader hos skördemännen. 19
Då begynte han klaga för sin fader: »Mitt huvud! Mitt
huvud!» Denne sade till sin tjänare: »Tag honom och bär
honom till hans moder. 20 Han tog honom då och förde
honom till hans moder. Och han satt i hennes knä till
middagstiden; då gav han upp andan. 21 Men hon gick
upp och lade honom på gudsmannens säng och stängde
igen om honom och gick ut. 22 Därefter kallade hon på
sin man och sade: »Sänd till mig en av tjänarna med
en åsninna, så vill jag skynda till gudsmannen; sedan
kommer jag strax tillbaka.» 23 Han sade: »Varför vill du
i dag fara till honom? Det är ju varken nymånad eller
sabbat.» Hon svarade: »Oroa dig icke!» 24 Sedan lät
hon sadla åsninnan och sade till sin tjänare: »Driv på
framåt, och gör icke något uppehåll i min färd, förrän
jag säger dig till.» 25 Så begav hon sig åstad och kom
till gudsmannen på berget Karmel. Då nu gudsmannen
fick se henne på något avstånd, sade han till sin tjänare
Gehasi: »Se, där är sunemitiskan. 26 Skynda nu emot
henne och fråga henne: 'Allt står väl rätt till med dig och
med din man och med gossen?'» Hon svarade: »Ja.» 27
Men när hon kom upp till gudsmannen på berget, fattade
hon om hans fötter. Då gick Gehasi fram och ville driva
henne undan; men gudsmannen sade: »Låt henne vara,
ty hennes själ är bedrövad; men HERREN hade fördolt
detta för mig och icke låtit mig få veta det.» 28 Och hon
sade: »Hade jag väl bett min herre om en son? Sade jag
icke fastmer att du icke skulle inbilla mig något?» 29 Då
sade han till Gehasi: »Omgjorda dina länder och tag min
stav i din hand och gå åstad; om du möter någon, så
hälsa icke på honom, och om någon hälsar på dig, så
besvara icke hans hälsning. Och lägg sedan min stav
på gossens ansikte.» 30 Men gossens moder sade:
»Så sant HERREN lever, och så sant du själv lever,
jag släpper dig icke.» Då stod han upp och följde med
henne. 31 Men Gehasi hade redan gått före dem och
lagt staven på gossens ansikte; dock hördes icke ett ljud,
och intet spår av förnimmelse kunde märkas. Då vände
han om och gick honom till mötes och berättade det för
honom och sade: »Gossen har icke vaknat upp.» 32
Och när Elisa kom in i huset, fick han se att gossen låg
död på hans säng. 33 Då gick han in och stängde igen
dörren om dem båda och bad till HERREN. 34 Och han
steg upp i sängen och lade sig över gossen, så att han
hade sin mun på hans mun, sina ögon på hans ögon
och sina händer på hans händer. När han så lutade sig
ned över gossen, blev kroppen varm. 35 Därefter gick
han åter fram och tillbaka i rummet och steg så åter
upp i sängen och lutade sig ned över honom. Då nös
gossen, ända till sju gånger. Och därpå slog gossen upp
ögonen. 36 Sedan ropade han på Gehasi och sade:
»Kalla hit sunemitiskan.» Då kallade han in henne, och
när hon kom in till honom, sade han: »Tag din son.» 37
Då kom hon fram och föll ned för hans fötter och bugade
sig mot jorden. Därefter tog hon sin son och gick ut. 38

Och Elisa kom åter till Gilgal, medan hungersnöden var i
landet. När då profetlärjungarna sutto där inför honom,
sade han till sin tjänare »Sätt på den stora grytan och
koka något till soppa åt profetlärjungarna.» 39 Och en av
dem gick ut på marken för att plocka något grönt; då
fick han se en vild slingerväxt, och av den plockade han
något som liknade gurkor, sin mantel full. När han sedan
kom in, skar han sönder dem och lade dem i soppgrytan;
ty de kände icke till dem. 40 Och de öste upp åt männen,
för att de skulle äta. Men så snart de hade begynt äta
av soppan, gåvo de upp ett rop och sade: »Döden är i
grytan, du gudsman!» Och de kunde icke äta. 41 Då
sade han: »Skaffen hit mjöl.» Detta kastade han i grytan.
Därefter sade han: »Ös upp åt folket och låt dem äta.»
Och intet skadligt fanns nu mer i grytan. 42 Och en man
kom från Baal-Salisa och förde med sig åt gudsmannen
förstlingsbröd; tjugu kornbröd, och ax av grönskuren säd
i sin påse. Då sade han: »Giv det åt folket att äta.» 43
Men hans tjänare sade: »Huru skall jag kunna sätta fram
detta för hundra män?» Han sade: »Giv det åt folket att
äta; ty så säger HERREN: De skola äta och få över. 44
Då satte han fram det för dem. Och de åto och fingo
över, såsom HERREN hade sagt.

5 Naaman, den arameiske konungens härhövitsman,
hade stort anseende hos sin herre och var högt
aktad, ty genom honom hade HERREN givit seger åt
Aram; och han var en tapper stridsman, men spetälsk. 2
Nu hade araméerna, en gång då de drogo ut på strövtåg,
fört med sig såsom fånge ur Israels land en ung flicka,
som kom i tjänst hos Naamans hustru. 3 Denna sade till
sin fru: »Ack att min herre vore hos profeten i Samaria,
så skulle denne nog befria honom från hans spetälska!»
4 Då gick hon åstad och berättade detta för sin herre och
sade: »Så och så har flickan ifrån Israels land sagt. 5
Konungen i Aram svarade: »Far dit, så skall jag sända
brev till konungen i Israel.» Så for han då och tog med
sig tio talenter silver och sex tusen siklar guld, så ock tio
högtidsdräkter. 6 Och han överlämnade brevet till Israels
konung, och däri stod det: »Nu, när detta brev kommer
dig till handa, må du veta att jag har sänt till dig min
tjänare Naaman, för att du må befria honom från hans
spetälska.» 7 När Israels konung hade läst brevet, rev
han sönder sina kläder och sade: »Är jag då Gud, så att
jag skulle kunna döda och göra levande, eftersom denne
sänder bud till mig att jag skall befria en man från hans
spetälska? Märken nu och sen huru han söker sak med
mig.» 8 Men när gudsmannen Elisa hörde att Israels
konung hade rivit sönder sina kläder, sände han till
konungen och lät säga: »Varför har du rivit sönder dina
kläder? Låt honom komma till mig, så skall han förnimma
att en profet finnes i Israel.» 9 Så kom då Naaman med
sina hästar och vagnar och stannade vid dörren till Elisas
hus. 10 Då sände Elisa ett bud ut till honom och lät säga:
»Gå bort och bada dig sju gånger i Jordan, så skall ditt
kött åter bliva sig likt, och du skall bliva ren.» 11 Men
Naaman blev vred och for sin väg, i det han sade: »Jag
tänkte att han skulle gå ut till mig och träda fram och
åkalla HERRENS, sin Guds, namn och föra sin hand
fram och åter över stället och så taga bort spetälskan. 12
Äro icke Damaskus' floder, Abana och Parpar, bättre än
alla vatten Israel? Då kunde jag ju lika gärna bada mig i
dem för att bliva ren.» Så vände han om och for sin väg i
vrede. 13 Men hans tjänare gingo fram och talade till
honom och sade: »Min fader, om profeten hade förelagt
dig något svårt, skulle du då icke hava gjort det? Huru
mycket mer nu, då han allenast har sagt till dig: 'Bada
dig, så bliver du ren'! 14 Då for han ned och doppade
sig i Jordan sju gånger, såsom gudsmannen hade sagt;
och hans kött blev då åter sig likt, friskt såsom en ung
gosses kött, och han blev ren. 15 Därefter vände han
tillbaka till gudsmannen med hela sin skara och gick in
och trädde fram för honom och sade: »Se, nu vet jag
att ingen Gud finnes på hela jorden utom i Israel. Så
tag nu emot en tacksamhetsskänk av din tjänare.» 16
Men han svarade: »Så sant HERREN lever, han vilkens
tjänare jag är, jag vill icke taga emot den.» Och fastän
han enträget bad honom att taga emot den, ville han
icke. 17 Då sade Naaman: »Om du icke vill detta, så låt
då din tjänare få så mycket jord som ett par mulåsnor
kunna bära. Ty din tjänare vill icke mer offra brännoffer
och slaktoffer åt andra gudar, utan allenast åt HERREN.
18 Detta må dock HERREN förlåta din tjänare: när min
herre går in i Rimmons tempel för att där böja knä, och
han då stöder sig vid min hand, och jag också böjer
knä där i Rimmons tempel, må då HERREN förlåta din
tjänare, när jag så böjer knä i Rimmons tempel. 19 Han
sade till honom: »Far i frid.» Men när hän hade lämnat
honom och farit ett stycke väg framåt, 20 tänkte Gehasi,
gudsmannen Elisas tjänare: »Se, min herre har släppt
denne Naaman från Aram, utan att taga emot av honom
vad han hade fört med sig. Så sant HERREN lever, jag
vill skynda efter honom och söka få något av honom.»
21 Så gav sig då Gehasi åstad efter Naaman. Men när
Naaman såg någon skynda efter sig, steg han med hast
ned från vagnen och gick emot honom och sade: »Allt
står väl rätt till?» 22 Han svarade: »Ja; men min herre
har sänt mig och låter säga: 'Just nu hava två unga män,
profetlärjungar, kommit till mig från Efraims bergsbygd;
giv dem en talent silver och två högtidsdräkter.'» 23
Naaman svarade: »Värdes taga två talenter.» Och han
bad honom enträget och knöt så in två talenter silver i
två pungar och tog fram två högtidsdräkter, och lämnade
detta åt två av sina tjänare, och dessa buro det framför
honom. 24 Men när han kom till kullen, tog han det ur
deras hand och lade det i förvar i huset; sedan lät han
männen gå sin väg. 25 Därefter gick han in och trädde
fram för sin herre. Då frågade Elisa honom: »Varifrån
kommer du, Gehasi?» Han svarade: »Din tjänare har

ingenstädes varit.» 26 Då sade han till honom: »Menar
du att jag icke i min ande var med, när en man vände
om från sin vagn och gick emot dig? Är det nu tid
att du skaffar dig silver och skaffar dig kläder, så ock
olivplanteringar, vingårdar, får och fäkreatur, tjänare och
tjänarinnor, 27 nu då Naamans spetälska kommer att
låda vid dig och vid dina efterkommande för evigt?» Så
gick denne ut ifrån honom, vit såsom snö av spetälska.

6 Profetlärjungarna sade till Elisa: »Se, rummet där
vi sitta inför dig är för trångt för oss.» 2 Låt oss därför
gå till Jordan och därifrån hämta var sin timmerstock, så
att vi där kunna bygga oss ett annat hus att sitta i.» Han
svarade: »Gån åstad.» 3 Men en av dem sade: »Värdes
själv gå med dina tjänaren.» Han varade: »Ja, jag skall
gå med.» 4 Så gick han med dem. Och när de kommo till
Jordan, begynte de hugga ned träd. 5 Men under det att
en av dem höll på att fälla en stock, föll yxjärnet i vattnet.
Då gav han upp ett rop och sade: »Ack, min herre, yxan
var ju lånad.» 6 Gudsmannen frågade: »Var föll den
i?» Och han visade honom stället. Då högg han av ett
stycke trä och kastade det i där och fick så järnet att flyta
upp. 7 Sedan sade han: »Tag nu upp det.» Då räckte
mannen ut sin hand och tog det. 8 Och konungen i Aram
låg i krig med Israel. Men när han rådförde sig med sina
tjänare och sade: »På det och det stället vill jag lägra
mig», 9 då sände gudsmannen bud till Israels konung
och lät säga: »Tag dig till vara för att tåga fram vid det
stället, ty araméerna ligga där.» 10 Då sände Israels
konung till det ställe som gudsmannen hade angivit för
honom och varnat honom för; och han tog sig till vara
där. Detta skedde icke allenast en gång eller två gånger.
11 Häröver blev konungen i Aram mycket orolig; och han
kallade till sig sina tjänare och sade till dem: »Kunnen I
icke säga mig vem av de våra det är som håller med
Israels konung?» 12 Då svarade en av hans tjänare:
»Icke så, min herre konung; men Elisa, profeten i Israel,
kungör för Israels konung vart ord som du talar i din
sovkammare.» 13 Han sade: »Gån och sen till, var han
finnes, så att jag kan sända åstad och gripa honom.»
Och man berättade för honom att han var i Dotan. 14
Då sände han dit hästar och vagnar och en stor här;
och de kommo dit om natten och omringade staden. 15
När nu gudsmannens tjänare bittida om morgonen stod
upp och gick ut, fick han se att en här hade lägrat sig
runt omkring staden med hästar och vagnar. Då sade
tjänaren till honom: »Ack, min herre, huru skola vi nu
göra?» 16 Han svarade: »Frukta icke; ty de som äro
med oss äro flera än de som äro med dem.» 17 Och
Elisa bad och sade: »HERRE, öppna hans ögon, så att
han ser.» Då öppnade HERREN tjänarens ögon, och
han fick se att berget var fullt med hästar och vagnar av
eld, runt omkring Elisa. 18 När de nu drogo ned mot
honom, bad Elisa till HERREN och sade: »Slå detta folk
med blindhet.» Då slog han dem med blindhet, såsom
Elisa bad. 19 Och Elisa sade till dem: »Detta är icke den
rätta vägen eller den rätta staden. Följen mig, så skall
jag föra eder till den man som I söken.» Därefter förde
han dem till Samaria. 20 Men när de kommo till Samaria,
sade Elisa: »HERRE, öppna dessas ögon, så att de se.»
Då öppnade HERREN deras ögon, och de fingo se att
de voro mitt i Samaria. 21 När då Israels konung såg
dem, sade han till Elisa: »Skall jag hugga ned dem, min
fader, skall jag hugga ned dem?» 22 Han svarade: »Du
skall icke hugga ned dem. Du plägar ju icke ens hugga
ned dem som du har tagit till fånga med svärd och båge.
Sätt fram för dem mat och dryck och låt dem äta och
dricka, och låt dem sedan gå till sin herre igen» 23 Då
tillredde han åt dem en stor måltid, och när de hade
ätit och druckit, lät han dem gå; och de gingo till sin
herre igen. Sedan kommo icke vidare några arameiska
strövskaror in i Israels land. 24 Därefter hände sig att
Ben-Hadad, konungen i Aram, samlade hela sin här och
drog upp och belägrade Samaria. 25 Och medan de
belägrade Samaria, uppstod där en så stor hungersnöd,
att man betalade åttio siklar silver för ett åsnehuvud
och fem siklar silver för en fjärdedels kab duvoträck. 26
Och en gång då Israels konung gick omkring på muren
ropade en kvinna till honom och sade: »Hjälp, min herre
konung!» 27 Han svarade: »Hjälper icke HERREN dig,
varifrån skall då jag kunna skaffa hjälp åt dig? Från
logen eller från vinpressen?» 28 Och konungen frågade
henne: »Vad fattas dig?» Hon svarade: »Kvinnan där
sade till mig: 'Giv hit din son, så att vi få äta honom i
dag, så skola vi äta min son i morgon.' 29 Så kokade
vi min son och åto upp honom. Nästa dag sade jag till
henne: 'Giv nu hit din son, så att vi få äta honom.' Men
då gömde hon undan sin son.» 30 När konungen hörde
kvinnans ord, rev han sönder sina kläder, där han gick
på muren. Då fick folket se att han hade säcktyg inunder,
närmast kroppen. 31 Och han sade: »Gud straffe mig
nu och framgent, om Elisas, Safats sons, huvud i dag
får sitta kvar på honom.» 32 Så sände han då dit en
man före sig, under det att Elisa satt i sitt hus och de
äldste sutto där hos honom. Men innan den utskickade
hann fram till honom, sade han till de äldste: »Sen I
huru denne mördarson sänder hit en man för att taga
mitt huvud? Men sen nu till, att I stängen igen dörren,
när den utskickade kommer; och spärren så vägen för
honom med den. Jag hör nu ock ljudet av hans herres
steg efter honom.» 33 Medan han ännu talade med dem,
kom den utskickade ned till honom. Och denne sade:
»Se, detta är en olycka som kommer från HERREN;
huru skall jag då längre kunna hoppas på HERREN?»

7 Men Elisa svarade: »Hören HERRENS ord. Så säger
HERREN: I morgon vid denna tid skall man få ett
sea-mått fint mjöl för en sikel, så ock två sea-mått korn
för en sikel, i Samarias port.» 2 Den kämpe vid vilkens
hand konungen stödde sig svarade då gudsmannen och

sade: »Om HERREN också gjorde fönster på himmelen,
huru skulle väl detta kunna ske?» Han sade: »Du skall få
se det med egna ögon, men du skall icke få äta därav.»
3 Utanför stadsporten uppehöllo sig då fyra spetälska
män. Dessa sade till varandra: »Varför skola vi stanna
kvar här, till dess vi dö?» 4 Om vi besluta oss för att gå
in i staden nu då hungersnöd är i staden, så skola vi dö
där, och om vi stanna här, skola vi ock dö. Välan då, låt
oss gå över till araméernas läger; låta de oss leva, så få
vi leva, och döda de oss, så må vi dö.» 5 Så stodo de
då upp i skymningen för att gå in i araméernas läger.
Men när de kommo till utkanten av araméernas läger,
se, då fanns ingen människa där. 6 Ty Herren hade låtit
ett dån av vagnar och hästar höras i araméernas läger,
ett dån såsom av en stor här, så att de hade sagt till
varandra: »Förvisso har Israels konung lejt hjälp mot oss
av hetiternas och egyptiernas konungar, för att dessa
skola komma över oss.» 7 Därför hade de brutit upp
och flytt i skymningen och hade övergivit sina tält, sina
hästar och åsnor, lägret sådant det stod; de hade flytt
för att rädda sina liv. 8 När de spetälska nu kommo
till utkanten av lägret, gingo de in i ett tält och åto och
drucko, och togo därur silver och guld och kläder, och
gingo så bort och gömde det. Sedan vände de tillbaka
och gingo in i ett annat tält och togo vad där fanns, och
gingo så bort och gömde det. 9 Men därefter sade de till
varandra: »Vi bete oss icke rätt. I dag kunna vi frambära
ett glädjebudskap. Men om vi nu tiga och vänta till i
morgon, när det bliver dager, så skall det tillräknas oss
såsom missgärning. Välan då, låt oss gå och berätta
detta i konungens hus. 10 Så gingo de åstad och ropade
an vakten vid stadsporten och berättade för dem och
sade: »Vi kommo till araméernas läger, men där fanns
ingen människa, och icke ett ljud av någon människa
hördes; där stodo allenast hästarna och åsnorna bundna
och tälten såsom de pläga stå.» 11 Detta ropades sedan
ut av dem som höllo vakt vid porten, och man förkunnade
det också inne i konungens hus. 12 Konungen stod
då upp om natten och sade till sina tjänare: »Jag vill
säga eder vad araméerna hava för händer mot oss. De
veta att vi lida hungersnöd, därför hava de gått ut ur
lägret och gömt sig ute på marken, i det de tänka att
de skola gripa oss levande, när vi nu gå ut ur staden,
och att de så skola komma in i staden.» 13 Men en av
hans tjänare svarade och sade: »Låt oss taga fem av
de återstående hästarna, dem som ännu finnas kvar
härinne -- det skall ju eljest gå dem såsom det går
hela hopen av israeliter som ännu äro kvar härinne,
eller såsom det har gått hela hopen av israeliter som
redan hava omkommit -- och låt oss sända åstad och se
efter.» 14 Så tog man då två vagnar med hästar för,
och konungen sände dem åstad efter araméernas här
och sade: »Faren åstad och sen efter.» 15 Dessa foro
nu efter dem ända till Jordan; och se, hela vägen var
full med kläder och andra saker som araméerna hade
kastat ifrån sig, när de hastade bort. Och de utskickade
kommo tillbaka och berättade detta för konungen. 16 Då
drog folket ut och plundrade Araméernas läger; och nu
fick man ett sea-mått fint mjöl för en sikel och likaså två
sea-mått korn för en sikel, såsom HERREN hade sagt.
17 Och den kämpe vid vilkens hand konungen plägade
stödja sig hade av honom blivit satt till att hålla ordning
vid stadsporten; men folket trampade honom till döds
i porten, detta i enlighet med gudsmannens ord, vad
denne hade sagt, när konungen kom ned till honom.
18 Ty när gudsmannen sade till konungen: »I morgon
vid denna tid skall man i Samarias port få två sea-mått
korn för en sikel och likaså ett sea-mått fint mjöl för en
sikel», 19 då svarade kämpen gudsmannen och sade:
»Om HERREN också gjorde fönster på himmelen, huru
skulle väl något sådant kunna ske?» Då sade han: »Du
skall få se det med egna ögon, men du skall icke få äta
därav.» 20 Så gick det honom ock, ty folket trampade
honom till döds i porten.

8 Och Elisa talade till den kvinna vilkens son han hade
gjort levande, han sade: »Stå upp och drag bort
med ditt husfolk och vistas var du kan, ty HERREN
har bjudit hungersnöden komma, och den har redan
kommit in i landet och skall räcka i sju år.» 2 Då stod
kvinnan upp och gjorde såsom gudsmannen sade; hon
drog bort med sitt husfolk och vistades i filistéernas
land i sju år. 3 Men när de sju åren voro förlidna, kom
kvinnan tillbaka ifrån filistéernas land; och hon gick åstad
för att anropa konungen om att återfå sitt hus och sin
åker. 4 Och konungen höll då på att tala med Gehasi,
gudsmannens tjänare, och sade: »Förtälj för mig alla
de stora ting som Elisa har gjort.» 5 Och just som
han förtäljde för konungen huru han hade gjort en död
levande, då kom den kvinna vilkens son han hade gjort
levande och anropade konungen om att återfå sitt hus
och sin åker. Då sade Gehasi: »Min herre konung, detta
är kvinnan, och detta är hennes son, den som Elisa har
gjort levande.» 6 Då frågade konungen kvinnan, och hon
förtäljde allt för honom. Sedan lät konungen henne få en
hovman med sig och sade: »Skaffa tillbaka allt vad som
tillhör henne, och därtill all avkastning av åkern, från den
dag då hon lämnade landet ända till nu.» 7 Och Elisa
kom till Damaskus, under det att Ben-Hadad, konungen
i Aram, låg sjuk. När man nu berättade för denne att
gudsmannen hade kommit dit, 8 sade konungen till
Hasael: »Tag skänker med dig och gå gudsmannen
till mötes, och fråga HERREN genom honom om jag
skall tillfriskna från denna sjukdom. 9 Så gick då Hasael
honom till mötes och tog med sig skänker, allt det bästa
som fanns i Damaskus, så mycket som fyrtio kameler
kunde bära. Och han kom och trädde fram för honom
och sade: »Din son Ben-Hadad, konungen i Aram, har
sänt mig till dig och låter fråga: 'Skall jag tillfriskna från

denna sjukdom?'» 10 Elisa svarade honom: »Gå och
säg till honom: 'Du skall tillfriskna.' Men HERREN har
uppenbarat för mig att han likväl skall dö.» 11 Och
gudsmannen stirrade framför sig och betraktade honom
länge och väl; därefter begynte han gråta. 12 Då sade
Hasael: »Varför gråter min herre?» Han svarade: »Därför
att jag vet huru mycket ont du skall göra Israels barn:
du skall sätta eld på deras fästen, deras unga män
skall du dräpa med svärd, deras späda barn skall du
krossa, och deras havande kvinnor skall du upprista.»
13 Hasael sade: »Vad är väl din tjänare, den hunden,
eftersom han skulle kunna göra så stora ting?» Elisa
svarade: »HERREN har uppenbarat för mig att du skall
bliva konung över Aram.» 14 Och han gick ifrån Elisa
och kom till sin herre. Då frågade denne honom: »Vad
sade Elisa till dig?» Han svarade: »Han sade till mig
att du skall tillfriskna.» 15 Men dagen därefter tog han
täcket och doppade det i vatten och bredde ut det över
hans ansikte; detta blev hans död. Och Hasael blev
konung efter honom. 16 I Jorams, Ahabs sons, Israels
konungs, femte regeringsår, medan Josafat var konung i
Juda, blev Joram, Josafats son, konung i Juda. 17 Han
var trettiotvå år gammal, när han blev konung, och han
regerade åtta år i Jerusalem. 18 Men han vandrade på
Israels konungars väg, såsom Ahabs hus hade gjort,
ty en dotter till Ahab var hans hustru; han gjorde vad
ont var i HERRENS ögon. 19 Dock ville HERREN icke
fördärva Juda, för sin tjänare Davids skull, enligt sitt löfte
till honom, att han skulle låta honom och hans söner
hava en lampa för alltid. 20 I hans tid avföll Edom från
Juda välde och satte en egen konung över sig. 21 Då
drog Joram över till Sair med alla sina stridsvagnar. Och
om natten gjorde han ett anfall på edoméerna, som
hade omringat honom, och slog dem och hövitsmannen
över deras vagnar, men folket flydde till sina hyddor. 22
Så avföll Edom från Juda välde, och det har varit skilt
därifrån ända till denna dag. Vid just samma tid avföll
ock Libna. 23 Vad nu mer är att säga om Joram och
om allt vad han gjorde, det finnes upptecknat i Juda
konungars krönika. 24 Och Joram gick till vila hos sina
fäder och blev begraven hos sina fäder i Davids stad.
Och hans son Ahasja blev konung efter honom. 25 I
Jorams, Ahabs sons, Israels konungs, tolfte regeringsår
blev Ahasja, Jorams son, konung i Juda. 26 Tjugutvå
år gammal var Ahasja, när han blev konung, och han
regerade ett år i Jerusalem. Hans moder hette Atalja,
dotter till Omri, Israels konung. 27 Han vandrade på
Ahabs hus' väg och gjorde vad ont var i HERRENS
ögon likasom Ahabs hus; han var ju nära besläktad
med Ahabs hus. 28 Och han drog åstad med Joram,
Ahabs son, och stridde mot Hasael, konungen i Aram,
vid Ramot Gilead. Men Joram blev sårad av araméerna.
29 Då vände konung Joram tillbaka, för att i Jisreel låta
hela sig från de sår som araméerna hade tillfogat honom
vid Rama, i striden mot Hasael, konungen i Aram. Och
Ahasja, Jorams son, Juda konung, for ned för att besöka
Joram, Ahabs son, i Jisreel, eftersom denne låg sjuk.

9 Profeten Elisa kallade till sig en av profetlärjungarna
och sade till honom: »Omgjorda dina länder och tag
denna oljeflaska med dig, och gå till Ramot i Gilead.
2 Och när du har kommit dit, så sök upp Jehu, son till
Josafat, son till Nimsi, och gå in och bed honom stå upp,
där han sitter bland sina bröder, och för honom in i den
innersta kammaren. 3 Tag så oljeflaskan och gjut olja
på hans huvud och säg: 'Så säger HERREN: Jag har
smort dig till konung över Israel.' Öppna sedan dörren
och fly, utan att dröja.» 4 Så gick då den unge mannen,
profetens tjänare, åstad till Ramot i Gilead. 5 Och när
han kom dit, fick han se härens hövitsmän sitta där. Då
sade han: »Jag har ett ärende till dig, hövitsman.» Jehu
frågade: »Till vem av oss alla här?» Han svarade: »Till
dig själv, hövitsman.» 6 Då stod han upp och gick in i
huset; och han göt oljan på hans huvud och sade till
honom: »Så säger HERREN Israels Gud: Jag har smort
dig till konung över HERRENS folk, över Israel. 7 Och du
skall förgöra Ahabs, din herres, hus; ty jag vill på Isebel
hämnas mina tjänare profeterna blod, ja, alla HERRENS
tjänares blod. 8 Och Ahabs hela hus skall förgås jag
skall utrota allt mankön av Ahab hus, både små och
stora i Israel. 9 Och jag skall göra med Ahab hus
såsom jag gjorde med Jerobeams, Nebats sons, hus,
och såsom jag gjorde med Baesas, Ahias sons, hus. 10
Och hundarna skola äta upp Isebel på Jisreels åkerfält,
och ingen skall begrava henne.» Därefter öppnade han
dörren och flydde. 11 När sedan Jehu åter kom ut till sin
herres tjänare, frågade man honom: »Allt står väl rätt
till? Varför kom denne vanvetting till dig?» Han svarade
dem: »I kännen ju den mannen och hans tal.» 12 Men
de sade: »Du vill bedraga oss; säg oss sanningen.»
Då sade han: »Så och så talade han till mig och sade:
'Så säger HERREN: Jag har smort dig till konung över
Israel.'» 13 Strax tog då var och en av dem sin mantel
och lade den under honom på själva trappan; och de
stötte i basun och ropade: »Jehu har blivit konung.» 14
Och Jehu, son till Josafat, son till Nimsi, anstiftade nu en
sammansvärjning mot Joram. (Joram hade då med hela
Israel legat vid Ramot i Gilead för att försvara det mot
Hasael, konungen i Aram; 15 men själv hade konung
Joram vänt tillbaka, för att i Jisreel låta hela sig från de
sår som araméerna hade tillfogat honom under hans
strid mot Hasael, konungen i Aram.) Och Jehu sade:
»Om I så viljen, så låten ingen slippa ut ur staden, som
kan gå åstad och berätta detta i Jisreel.» 16 Och Jehu
steg upp i sin vagn och for till Jisreel, ty Joram låg sjuk
där; och Ahasja, Juda konung, hade farit ditned för att
besöka Joram. 17 När nu väktaren som stod på tornet i
Jisreel fick se Jehus skara, då han kom, sade han: »Jag

ser en skara.» Då bjöd Joram att man skulle taga en
ryttare och sända honom dem till mötes och låta honom
fråga om allt stode rätt till. 18 Ryttaren red honom då till
mötes och sade: »Konungen låter fråga 'Allt står väl rätt
till?'» Då svarade Jehu: »Vad kommer den saken dig
vid? Vänd, och följ efter mig.» Och väktaren berättade
och sade: »Den utskickade har hunnit fram till dem,
men han kommer icke tillbaka.» 19 Då sände han en
annan ryttare. När denne hade hunnit fram till dem, sade
han: »Konungen låter fråga: 'Allt står väl rätt till?'» Jehu
svarade: »Vad kommer den saken dig vid? Vänd, och följ
efter mig.» 20 Väktaren berättade åter och sade: »Han
har hunnit fram till dem men han kommer icke tillbaka.
På deras sätt att fara fram ser det ut som vore det
Jehu, Nimsis son, ty han far fram såsom en vanvetting.»
21 Då sade Joram: »Spänn för.» Och man spände för
hans vagn. Och Joram, Israels konung, for nu ut med
Ahasja, Juda konung, var och en i sin vagn; de foro
ut för att möta Jehu. Och de träffade tillsammans med
honom på jisreeliten Nabots åkerstycke. 22 När Joram
nu fick se Jehu, sade han: »Allt står väl rätt till, Jehu?»
Denne svarade: »Huru skulle det kunna stå rätt till, så
länge som du tål din moder Isebels avgudiska väsen
och hennes många trolldomskonster?» 23 Då svängde
Joram om vagnen och flydde, i det han ropade till Ahasja:
»Förräderi, Ahasja!» 24 Men Jehu hade fattat bågen i sin
hand och sköt Joram i ryggen, att pilen gick ut genom
hjärtat, och han sjönk ned i sin vagn. 25 Därefter sade
han till sin livkämpe Bidkar: »Tag honom och kasta ut
honom på jisreeliten Nabots åkerstycke; kom ihåg huru
HERREN, när jag och du bredvid varandra redo bakom
hans fader Ahab, om denne uttalade den utsagan: 26
'Sannerligen, så visst som jag i går såg Nabots och
hans söners blod, säger HERREN, skall jag just på detta
åkerstycke vedergälla dig, säger HERREN.' Tag därför
honom nu och kasta ut honom här på åkerstycket, i
enlighet med HERRENS ord.» 27 När Ahasja, Juda
konung, såg detta, flydde han åt Trädgårdshuset till.
Men Jehu jagade efter honom och ropade: »Skjuten ned
också honom i vagnen.» Så skedde ock på Gurhöjden
vid Jibleam; men han flydde vidare till Megiddo och dog
där. 28 Sedan förde hans tjänare honom i vagnen till
Jerusalem; och man begrov honom i hans grav hos hans
fäder, i Davids stad. 29 Ahasja hade blivit konung över
Juda i Jorams, Ahabs sons, elfte regeringsår. 30 Så kom
nu Jehu till Jisreel. När Isebel fick höra detta, sminkade
hon sig kring ögonen och smyckade sitt huvud och såg
ut genom fönstret. 31 Och när Jehu kom in genom
porten, ropade hon: »Allt står väl rätt till, du, Simri, som
har dräpt din herre?» 32 Han lyfte sitt ansikte upp mot
fönstret och sade: »Vem håller med mig? Vem?» Då
sågo två eller tre hovmän ut, ned på honom. 33 Han
sade: »Störten ned henne.» Och de störtade ned henne,
så att hennes blod stänkte på väggen och på hästarna;
och han körde över henne. 34 Därefter gick han in och
åt och drack. Sedan sade han: »Tagen vara på henne,
den förbannade, och begraven henne, ty hon är dock
en konungadotter.» 35 Men när de då gingo åstad för
att begrava henne, funno de av henne intet annat än
huvudskålen, fötterna och händerna. 36 och de vände
tillbaka och berättade detta för honom. Då sade han:
»Detta är vad HERREN talade genom sin tjänare tisbiten
Elia, i det han sade: 'På Jisreels åkerfält skola hundarna
äta upp Isebels kött; 37 och Isebels döda kropp skall
ligga såsom gödsel på marken på Jisreels åkerfält, så
att ingen skall kunna säga: Detta är Isebel.'»

10 Men Ahab hade sjuttio söner i Samaria. Och Jehu
skrev brev och sände till Samaria, till de överste i
Jisreel, de äldste, och till de fostrare som Ahab hade
utsett; 2 han skrev: »Nu, när detta brev kommer eder till
handa, I som haven eder herres söner hos eder, och
som haven vagnarna och hästarna hos eder, och därtill
en befäst stad och vapen, 3 mån I utse den som är bäst
och lämpligast av eder herres söner och sätta honom
på hans faders tron och strida för eder herres hus.» 4
Men de blevo övermåttan förskräckta och sade: »De
två konungarna hava ju icke kunnat hålla stånd mot
honom; huru skulle då vi kunna hålla stånd!» 5 Och
överhovmästaren och hövdingen över staden och de
äldste och konungasönernas fostrare sände till Jehu och
läto säga: »Vi äro dina tjänare; allt vad du säger oss villa
vi göra. Vi vilja icke göra någon till konung; gör vad dig
täckes.» 6 Då skrev han ett annat brev till dem, vari
det stod: »Om I hållen med mig och viljen lyssna till
mina ord, så tagen huvudena av eder herres söner och
kommen i morgon vid denna tid till mig i Jisreel.» De
sjuttio konungasönerna bodde nämligen hos de store i
staden, vilka fostrade dem. 7 Då nu brevet kom dem till
handa, togo de konungasönerna och slaktade dem, alla
sjuttio, och lade deras huvuden i korgar och sände dem
till honom i Jisreel. 8 När då ett bud kom och berättade
för honom att de hade fört dit konungasönernas huvuden,
sade han: »Läggen dem till i morgon i två högar vid
ingången till porten.» 9 Och om morgonen gick han ut
och ställde sig där och sade till allt folket: »I ären utan
skuld. Det är jag som har anstiftat sammansvärjningen
mot min herre och dräpt honom; men vem har slagit
ihjäl alla dessa? 10 Märken nu huru intet av HERRENS
ord faller till jorden, intet som HERREN har talat mot
Ahabs hus. Ja, HERREN har gjort vad han har sagt
genom sin tjänare Elia.» 11 Sedan, dräpte Jehu alla
som voro kvar av Ahabs hus i Jisreel, så ock alla hans
store och hans förtrogne och hans präster; han lät ingen
slippa undan. 12 Därefter stod han upp och begav sig
åstad till Samaria; men under vägen, när Jehu kom till
Bet-Eked-Haroim, 13 träffade han på Ahasjas, Juda
konungs, bröder. Han frågade dem: »Vilka ären I?» De
svarade: »Vi äro Ahasjas bröder, och vi äro på väg ned

för att hälsa på konungasönerna och konungamoderns
söner.» 14 Han sade: »Gripen dem levande.» Då grepo
de dem levande och slaktade dem och kastade dem i
Bet-Ekeds brunn, alla fyrtiotvå; han lät ingen av dem
bliva kvar. 15 När han sedan begav sig därifrån, träffade
han Jonadab, Rekabs son, som kom honom till mötes;
och han hälsade på honom och sade till honom: »Är
du lika redligt sinnad mot mig som jag är mot dig?»
Jonadab svarade: »Ja.» »Är det så», sade han, »så räck
mig din hand.» Då räckte han honom sin hand; och han
lät honom stiga upp till sig i vagnen. 16 Och han sade:
»Far med mig och se huru jag nitälskar för HERREN.»
Så körde man åstad med honom i hans vagn. 17 Och
när han kom till Samaria, dräpte han alla som voro kvar
av Ahabs hus i Samaria och förgjorde det så, i enlighet
med det ord som HERREN hade talat till Elia. 18 Och
Jehu församlade allt folket och sade till dem: »Ahab
har tjänat Baal litet; Jehu skall tjäna honom mycket. 19
Så kallen nu hit till mig alla Baals profeter, alla hans
tjänare och alla hans präster -- ingen får saknas -- ty
jag har ett stort offer åt Baal i sinnet; var och en som
saknas skall mista livet.» Men Jehu gjorde så med led
list, i avsikt att utrota Baals tjänare. 20 Därefter sade
Jehu: »Pålysen en helig högtidsförsamling åt Baal.»
Då lyste man ut en sådan. 21 Och Jehu sände bud
över hela Israel, och alla Baals tjänare kommo; Ingen
underlät att komma. Och de gingo in i Baals tempel,
och Baals tempel blev fullt, ifrån den ena ändan till
den andra. 22 Sedan sade han till föreståndaren för
klädkammaren: »Tag fram kläder åt alla Baals tjänare.»
Och han tog fram kläderna åt dem. 23 Därefter gick
Jehu in i Baals tempel med Jonadab, Rekabs son. Och
han sade till Baals tjänare: »Sen nu noga efter, att här
bland eder icke finnes någon HERRENS tjänare, utan
allenast sådana som tjäna Baal. 24 De gingo alltså in
för att offra slaktoffer och brännoffer. Men Jehu hade
därutanför ställt åttio man och sagt: »Om någon slipper
undan av de män som jag nu överlämnar i edra händer,
så skall liv givas för liv.» 25 Och när man hade offrat
brännoffret, sade Jehu till drabanterna och kämparna:
»Gån in och slån ned dem; låten ingen komma ut.»
Och de slogo dem med svärdsegg, och drabanterna
och kämparna kastade undan deras kroppar. Därefter
gingo de in i det inre av Baals tempel 26 och kastade
ut stoderna ur Baals tempel och brände upp dem. 27
Och själva Baalsstoden bröto de ned; de bröto ock ned
Baals tempel och gjorde därav avträden, som finnas
kvar ännu i dag. 28 Så utrotade Jehu Baal ur Israel. 29
Men från de Jerobeams, Nebats sons, synder genom
vilka denne hade kommit Israel att synda, från dem
avstod icke Jehu, icke från guldkalvarna i Betel och Dan
30 Och HERREN sade till Jehu: »Därför att du har väl
utfört vad rätt var i mina ögon, och gjort mot Ahabs hus
allt vad jag hade i sinnet, därför skola dina söner till
fjärde led sitta på Israels tron. 31 Men Jehu tog dock
icke i akt att vandra efter HERRENS, Israels Guds, lag
av allt sitt hjärta; han avstod icke från de Jerobeams
synder genom vilka denne hade kommit Israel att synda.
32 Vid denna tid begynte HERREN skära bort stycken
från Israel, ty Hasael slog israeliterna utefter hela deras
gräns 33 och intog östra sidan om Jordan hela landet
Gilead, gaditernas, rubeniternas och manassiternas land,
området från Aroer vid bäcken Arnon, både Gilead och
Basan. 34 Vad nu mer är att säga om Jehu, om allt
vad han gjorde och om alla hans bedrifter, det finnes
upptecknat i Israels konungars krönika. 35 Och Jehu gick
till vila hos sina fäder, och man begrov honom i Samaria.
Och hans son Joahas blev konung efter honom. 36 Den
tid Jehu regerade över Israel Samaria var tjuguåtta år.

11 När Atalja, Ahasjas moder, förnam att hennes
son var död, stod hon upp och förgjorde hela
konungasläkten. 2 Men just när konungabarnen skulle
dödas, tog Joseba, konung Jorams dotter, Ahasjas
syster, Joas, Ahasjas son, och skaffade honom jämte
hans amma hemligen undan, in i sovkammaren; där höll
man honom dold för Atalja, så att han icke blev dödad. 3
Sedan var han hos henne i HERRENS hus, där han
förblev gömd i sex år, medan Atalja regerade i landet. 4
Men i det sjunde året sände Jojada åstad och lät hämta
karéernas och drabanternas underhövitsmän och förde
dem in till sig i HERRENS hus; och sedan han hade
gjort en överenskommelse med dem och tagit en ed
av dem i HERRENS hus visade han dem konungens
son. 5 Därefter bjöd han dem och sade: »Detta är vad
I skolen göra: en tredjedel av eder, I som haven att
inträda i vakthållningen på sabbaten, skall hålla vakt i
konungshuset 6 och en tredjedel vid Surporten och en
tredjedel vid porten bakom drabanterna; så skolen hålla
vakt vid huset var i sin ordning. 7 Men de båda andra
avdelningarna av eder, nämligen alla som hava att avgå
från vakthållningen på sabbaten, de skola hålla vakt i
HERRENS hus hos konungen. 8 I skolen ställa eder
runt omkring; konungen, var och en med sina vapen i
handen; och om någon vill tränga sig inom leden, skall
han dödas. Och I skolen följa konungen, vare sig han går
ut eller in. 9 Underhövitsmännen gjorde allt vad prästen
Jojada hade bjudit dem; var och en av dem tog sina män,
både de som skulle inträda i vakthållningen på sabbaten
och de som skulle avgå därifrån på sabbaten, och de
kommo så till prästen Jojada. 10 Och prästen gav åt
underhövitsmännen det spjut och de sköldar som hade
tillhört konung David, och som funnos i HERRENS hus.
11 Och drabanterna ställde upp sig, var och en med sina
vapen i handen, från husets södra sida till husets norra
sida, mot altaret och mot huset, runt omkring konungen.
12 Därefter förde han ut konungasonen och satte på
honom kronan och gav honom vittnesbördet; och de
gjorde honom till konung och smorde honom. Och de

klappade i händerna och ropade: »Leve konungen!»
13 När Atalja nu hörde drabanternas och folkets rop,
gick hon in i HERRENS hus till folket. 14 Där fick
hon då se konungen stå vid pelaren, såsom övligt
var, och hövitsmännen och trumpetblåsarna bredvid
konungen, och fick höra huru hela folkmängden jublade
och stötte i trumpeterna. Då rev Atalja sönder sina kläder
och utropade: »Sammansvärjning! Sammansvärjning!»
15 Men prästen Jojada gav underhövitsmännen som
anförde skaran denna befallning: »Fören henne ut mellan
leden, och om någon följer henne, så må han dödas
med svärd.» Prästen ville nämligen förhindra att hon
dödades i HERRENS hus. 16 Alltså grepo de henne, och
när hon hade kommit till den plats där hästarna plägade
föras in i konungshuset, dödades hon där. 17 Och
Jojada slöt det förbundet mellan HERREN, konungen
och folket, att de skulle vara ett HERRENS folk; han
slöt ock ett förbund mellan konungen och folket. 18
Och hela folkmängden begav sig till Baals tempel och
rev ned det och förstörde i grund dess altaren och
dess bilder; och Mattan, Baals präst, dräpte de framför
altarna. Därefter ställde prästen ut vakter vid HERRENS
hus. 19 Och han tog med sig underhövitsmännen jämte
karéerna och drabanterna och hela folkmängden, och de
förde konungen ned från HERRENS hus och gingo in i
konungshuset genom Drabantporten; och han satte sig
på konungatronen. 20 Och hela folkmängden gladde sig,
och staden förblev lugn. Men Atalja hade de dödat med
svärd i konungshuset. 21 Joas var sju år gammal, när
han blev konung. Se vittnesbördet i Ordförkl.

12 I Jehus sjunde regeringsår blev Joas konung,
och han regerade fyrtio år i Jerusalem. Hans
moder hette Sibja, från Beer-Seba. 2 Krön 24,1 f. 2
Och Joas gjorde vad rätt var HERRENS ögon, så länge
han levde, prästen Jojada hade varit hans lärare. 3
Dock blevo offerhöjderna icke avskaffade, utan folket
fortfor att frambära offer och tända offereld på höjderna.
4 Och Joas sade till prästerna: »Alla penningar vilka
såsom heliga gåvor inflyta till HERRENS hus, gångbara
penningar, sådana som utgöra lösen för personer, efter
det värde som för var och en bestämmes, och alla
penningar som någon av sitt hjärta manas att bära till
HERRENS hus, 5 dem skola prästerna taga emot, var
och en av sina bekanta, och de skola därmed sätta i
stånd vad som är förfallet på HERRENS hus, överallt där
något förfallet finnes.» 6 Men i konung Joas' tjugutredje
regeringsår hade prästerna ännu icke satt i stånd vad
som var förfallet på huset. 7 Då kallade konung Joas till
sig prästen Jojada och de övriga prästerna och sade till
dem: »Varför sätten I icke i stånd vad som är förfallet
på huset? Nu fån I icke längre taga emot penningar
av edra bekanta, utan I skolen lämna dem ifrån eder
till det som är förfallet på huset.» 8 Och prästerna
samtyckte till att icke taga emot penningar av folket,
och ej heller befatta sig med att sätta i stånd vad som
var förfallet på huset. 9 Då tog prästen Jojada en kista
och borrade ett hål på locket och ställde den bredvid
altaret, på högra sidan, när man går in i HERRENS hus.
Och prästerna som höllo vakt vid tröskeln lade dit alla
penningar som inflöto till HERRENS hus. 10 Men så
snart de då märkte att mycket penningar fanns i kistan,
gick konungens sekreterare ditupp jämte översteprästen,
och de knöto in och räknade sedan de penningar som
funnos i HERRENS hus. 11 Därefter överlämnades de
uppvägda penningarna åt de män som förrättade arbete
såsom tillsyningsmän vid HERRENS hus, och dessa
betalade ut dem åt de timmermän och byggningsmän
som arbetade på HERRENS hus, 12 och åt murarna
och stenhuggarna, så ock till inköp av trävirke och
huggen sten för att sätta i stånd vad som var förfallet
på HERRENS hus, korteligen, till alla utgifter för att
sätta huset i stånd. 13 Men man gjorde inga silverfat för
HERRENS hus, ej heller knivar, skålar, trumpeter eller
andra föremål av guld eller av silver, för de penningar
som inflöto till HERRENS hus, 14 utan man gav dem åt
arbetarna, och dessa satte därför HERRENS hus i stånd.
15 Och man höll icke någon räkenskap med de män åt
vilka penningarna överlämnades, för att de skulle giva
dem åt arbetarna, utan de fingo handla på heder och tro.
16 Men skuldoffers- och syndofferspenningarna gingo
icke till HERRENS hus utan tillföllo prästerna. 17 På den
tiden drog Hasael, konungen i Aram, upp och belägrade
Gat och intog det, därefter ställde Hasael sitt tåg upp
mot Jerusalem. 18 Då tog Joas, Juda konung, allt vad
hans fäder Josafat, Joram och Ahasja, Juda konungar,
hade helgat åt HERREN, och vad han själv hade helgat
åt HERREN, och allt guld som fanns i skattkamrarna
i HERRENS hus och i konungshuset, och sände det
till Hasael, konungen i Aram, och då lämnade denne
Jerusalem i fred. 19 Vad nu mer är att säga om Joas
och om allt vad han gjorde, det finnes upptecknat i Juda
konungars krönika. 20 Och hans tjänare uppreste sig
och sammansvuro sig och dräpte Joas i Millobyggnaden,
som sträcker sig ned mot Silla. 21 Det var hans tjänare
Josakar, Simeats son, och Josabad, Somers son, som
slogo honom till döds. Och man begrov honom hos hans
fäder i Davids stad. Och hans son Amasja blev konung
efter honom

13 I Joas', Ahasjas sons, Juda konungs, tjugutredje
regeringsår blev Joahas, Jehus son, konung över
Israel i Samaria och regerade i sjutton år. 2 Han
gjorde vad ont var i HERRENS ögon och följde efter de
Jerobeams, Nebats sons, synder genom vilka denne
hade kommit Israel att synda; från dem avstod han icke.
3 Då upptändes HERRENS vrede mot Israel, och han
gav dem i Hasaels, den arameiske konungens, hand
och i Ben-Hadads, Hasaels sons, hand hela denna tid.

4 (Men Joahas bönföll inför HERREN, och HERREN
hörde honom, eftersom han såg Israels betryck, då
nu konungen i Aram förtryckte dem. 5 Och HERREN
gav åt Israel en frälsare, så att de blevo räddade ur
araméernas hand; sedan bodde Israels barn i sina
hyddor såsom förut. 6 Dock avstodo de icke från de
Jerobeams hus' synder genom vilka denne hade kommit
Israel att synda, utan vandrade i dem. Aseran fick också
stå kvar i Samaria.) 7 Ty han hade icke låtit Joahas
behålla mer folk än femtio ryttare, tio vagnar och tio
tusen man fotfolk; så illa förgjorde dem konungen i Aram;
han slog dem, så att de blevo såsom stoft, när man
tröskar. 8 Vad nu mer är att säga om Joahas, om allt vad
han gjorde och om hans bedrifter, det finnes uppteckna t
i Israels konungars krönika. 9 Och Joahas gick till vila
hos sina fäder, och man begrov honom i Samaria. Och
hans son Joas blev konung efter honom. 10 I Joas', Juda
konungs, trettiosjunde regeringsår blev Joas, Joahas'
son, konung över Israel i Samaria och regerade i sexton
år. 11 Han gjorde vad ont var i HERRENS ögon; han
avstod icke från någon av de Jerobeams, Nebats sons,
synder genom vilka denne hade kommit Israel att synda,
utan vandrade i dem. 12 Vad nu mer är att säga om
Joas, om allt vad han gjorde och om hans bedrifter,
om hans krig mot Amasja, Juda konung, det finnes
uppteckna t i Israels konungars krönika. 13 Och Joas
gick till vila hos sina fäder, och Jerobeam besteg hans
tron. Och Joas blev begraven i Samaria, hos Israels
konungar. 14 Men när Elisa låg sjuk i den sjukdom varav
han dog, kom Joas, Israels konung, ned till honom. Och
han satt hos honom gråtande och sade: »Min fader, min
fader! Du som för Israel är både vagnar och ryttare!» 15
Då sade Elisa till honom: »Hämta en båge och pilar.»
Och han hämtade åt honom en båge och pilar. 16 Då
sade han till Israels konung: »Fatta i bågen med din
hand.» Och när han hade gjort detta, lade Elisa sina
händer på konungens händer. 17 Därefter sade han:
»Öppna fönstret mot öster.» Och när han hade öppnat
det, sade Elisa: »Skjut.» Och han sköt. Då sade han:
»En HERRENS segerpil, en segerpil mot Aram! Du
skall slå araméerna vid Afek, så att de förgöras.» 18
Därefter sade han: »Tag pilarna.» Och när han hade
tagit dem, sade han till Israels konung: »Slå på jorden.»
Då slog han tre gånger och sedan höll han upp. 19
Då blev gudsmannen vred på honom och sade: »Du
skulle slagit fem eller sex gånger, ty då skulle du hava
slagit araméerna så, att de hade blivit förgjorda; men nu
kommer du att slå araméerna allenast tre gånger.» 20 Så
dog då Elisa, och man begrov honom. Men moabitiska
strövskaror plägade falla in i landet, vid årets ingång. 21
Så hände sig, att just när några höllo på att begrava en
man, fingo de se en strövskara; då kastade de mannen i
Elisas grav. När då mannen kom i beröring med Elisas
ben, fick han liv igen och reste sig upp på sina fötter. 22
Och Hasael, konungen i Aram, hade förtryckt Israel, så
länge Joahas levde. 23 Men HERREN blev dem nådig
och förbarmade sig över dem och vände sig till dem, för
det förbunds skull som han hade slutit med Abraham,
Isak och Jakob; ty han ville icke fördärva dem, och han
hade ännu icke kastat dem bort ifrån sitt ansikte. 24 Och
Hasael, konungen i Aram, dog, och hans son Ben-Hadad
blev konung efter honom. 25 Då tog Joas, Joahas' son,
tillbaka från Ben-Hadad, Hasaels son, de städer som
denne i krig hade tagit ifrån hans fader Joahas. Tre
gånger slog Joas honom och återtog så Israels städer.

14 I Joas', Joahas' sons, Israels konungs, andra
regeringsår blev Amasja, Joas' son, konung i Juda.
2 Han var tjugufem år gammal, när han blev konung,
och han regerade tjugunio år i Jerusalem. Hans moder
hette Joaddin, från Jerusalem. 3 Han gjorde vad rätt
var i HERRENS ögon, dock icke såsom hans fader
David; men han gjorde i allt såsom hans fader Joas
hade gjort. 4 Offerhöjderna blevo likväl icke avskaffade,
utan folket fortfor att frambära offer och tända offereld på
höjderna. 5 Och sedan konungadömet hade blivit befäst
i hans hand, lät han dräpa dem av sina tjänare, som
hade dräpt hans fader, konungen. 6 Men mördarnas
barn dödade han icke, i enlighet med vad föreskrivet
var i Moses lagbok, där HERREN hade bjudit och sagt:
»Föräldrarna skola icke dödas för sina barns skull, och
barnen skola icke dödas för sina föräldrars skull, utan
var och en skall dö genom sin egen synd.» 7 Han slog
edoméerna i Saltdalen, tio tusen man, och intog Sela
med strid och gav det namnet Jokteel, såsom det heter
ännu i dag. 8 Därefter skickade Amasja sändebud till
Joas, son till Joahas, son till Jehu, Israels konung, och
lät säga: »Kom, låt oss drabba samman med varandra.»
9 Men Joas, Israels konung, sände då till Amasja, Juda
konung, och lät svara: »Törnbusken på Libanon sände
en gång bud till cedern på Libanon och lät säga: 'Giv din
dotter åt min son till hustru.' Men sedan gingo markens
djur på Libanon fram över törnbusken och trampade ned
den. 10 Du har slagit Edom, och däröver förhäver du dig
i ditt hjärta. Men låt dig nöja med den äran, och stanna
hemma. Varför utmanar du olyckan, dig själv och Juda
med dig till fall?» 11 Men Amasja ville icke höra härpå,
och Joas, Israels konung, drog då upp, och de drabbade
samman med varandra, han och Amasja, Juda konung,
vid det Bet-Semes som hör till Juda. 12 Och Juda män
blevo slagna av Israels män och flydde, var och en till
sin hydda. 13 Och Amasja, Juda konung, son till Joas,
son till Ahasja, blev tagen till fånga i Bet-Semes av Joas,
Israels konung. Och när de kommo till Jerusalem, bröt
han ned ett stycke av Jerusalems mur vid Efraimsporten,
och därifrån ända till Hörnporten, fyra hundra alnar. 14
Och han tog allt guld och silver och alla kärl som funnos
i HERRENS hus och i konungshusets skattkamrar, därtill

ock gisslan, och vände så tillbaka till Samaria. **15** Vad nu
mer är att säga om Joas, om vad han gjorde och om hans
bedrifter och om hans krig mot Amasja, Juda konung,
det finnes upptecknat i Israels konungars krönika. **16**
Och Joas gick till vila hos sina fäder och blev begraven i
Samaria, hos Israels konungar. Och hans son Jerobeam
blev konung efter honom. **17** Men Amasja, Joas' son,
Juda konung, levde i femton år efter Joas', Joahas' sons,
Israels konungs, död. **18** Vad nu mer är att säga om
Amasja, det finnes upptecknat i Juda konungars krönika.
19 Och en sammansvärjning anstiftades mot honom i
Jerusalem, så att han måste fly till Lakis. Då sändes män
efter honom till Lakis, och dessa dödade honom där. **20**
Sedan förde man honom därifrån på hästar; och han
blev begraven i Jerusalem hos sina fäder i Davids stad.
21 Och allt folket i Juda tog Asarja som då var sexton
år gammal, och gjorde honom till konung i hans fader
Amasjas ställe. **22** Det var han som befäste Elat; ock
han lade det åter under Juda, sedan konungen hade gått
till vila hos sina fäder. **23** I Amasjas, Joas' sons, Juda
konungs, femtonde regeringsår blev Jerobeam, Joas'
son, konung över Israel i Samaria och regerade i fyrtioett
år. **24** Han gjorde vad ont var i HERRENS ögon; han
avstod icke från någon av de Jerobeams, Nebats sons,
synder genom vilka denne hade kommit Israel att synda.
25 Han återvann Israels område, från det ställe där vägen
går till Hamat ända till Hedmarkshavet, i enlighet med
det ord som HERREN, Israels Gud, hade talat genom sin
tjänare profeten Jona, Amittais son, från Gat-Hahefer. **26**
Ty HERREN såg att Israels betryck var mycket svårt,
och att det var ute med alla och envar, och att Israel icke
hade någon hjälpare. **27** Och HERREN hade ännu icke
beslutit att utplåna Israels namn under himmelen; därför
frälste han dem genom Jerobeam, Joas' son. **28** Vad nu
mer är att säga om Jerobeam, om allt vad han gjorde
och om hans bedrifter och hans krig, så ock om huru
han åt Israel återvann den del av Damaskus och Hamat,
som en gång hade tillhört Juda, det finnes upptecknat i
Israels konungars krönika. **29** Och Jerobeam gick till vila
hos sina fäder, Israels konungar. Och hans son Sakarja
blev konung efter honom.

15 I Jerobeams, Israels konungs, tjugusjunde
regeringsår blev Asarja, Amasjas son, konung i
Juda. **2** Han var sexton år gammal, när han blev konung,
och han regerade femtiotvå år i Jerusalem. Hans moder
hette Jekolja, från Jerusalem. **3** Han gjorde vad rätt var i
HERRENS ögon, alldeles såsom hans fader Amasja
hade gjort. **4** Dock blevo offerhöjderna icke avskaffade,
utan folket fortfor att frambära offer och tända offereld på
höjderna. **5** Men HERREN hemsökte konungen, så att
han blev spetälsk för hela sitt liv; och han bodde sedan
i ett särskilt hus. Jotam, konungens son, förestod då
hans hus och dömde folket i landet. **6** Vad nu mer är att
säga om Asarja och om allt vad han gjorde, det finnes
upptecknat i Juda konungars krönika. **7** Och Asarja gick
till vila hos sina fäder, och man begrov honom hos hans
fäder i Davids stad. Och hans son Jotam blev konung
efter honom. **8** I Asarjas, Juda konungs, trettioåttonde
regeringsår blev Sakarja, Jerobeams son, konung över
Israel i Samaria och regerade i sex månader. **9** Han
gjorde vad ont var i HERRENS ögon, såsom hans fäder
hade gjort; han avstod icke från de Jerobeams, Nebats
sons, synder genom vilka denne hade kommit Israel
att synda. **10** Och Sallum, Jabes' son, anstiftade en
sammansvärjning mot honom och slog honom till döds i
folkets åsyn, och blev så konung i hans ställe **11** Vad
nu mer är att säga om Sakarja, det finnes upptecknat i
Israels konungars krönika. **12** Så, uppfylldes det ord som
HERREN, hade talat till Jehu, när han sade: »Dina söner
till fjärde led skola sitta på Israels tron.» Det skedde
så. **13** Sallum, Jabes' son, blev konung i Ussias, Juda
konungs, trettionionde regeringsår, och han regerade en
månads tid i Samaria. **14** Men då drog Menahem, Gadis
son, upp från Tirsa och kom till Samaria och slog Sallum,
Jabes' son, till döds i Samaria, och blev så konung i
hans ställe **15** Vad nu mer är att säga om Sallum och
om den sammansvärjning han anstiftade, det finnes
upptecknat i Israels konungars krönika. **16** Vid den tiden
förhärjade Menahem Tifsa med allt vad därinne var, så
ock hela dess område, från Tirsa; ty staden hade icke
öppnat portarna, därför härjade han den, och alla dess
havande kvinnor lät han upprista. **17** I Asarjas, Juda
konungs, trettionionde regeringsår blev Menahem, Gadis
son, konung över Israel och regerade i tio år, i Samaria.
18 Han gjorde vad ont var i HERRENS ögon; han avstod
icke, så länge han levde, från de Jerobeams Nebats
sons, synder genom vilka denne hade kommit Israel att
synda. **19** Och Pul, konungen i Assyrien, föll in i landet;
då gav Menahem åt Pul tusen talenter silver, för att han
skulle understödja honom och befästa konungadömet i
hans hand. **20** Och de penningar som Menahem skulle
giva åt konungen i Assyrien tog han ut genom att lägga
skatt på alla rika män i Israel, en skatt av femtio siklar
silver på var och en. Så vände då konungen i Assyrien
tillbaka och stannade icke där i landet. **21** Vad nu mer
är att säga om Menahem och om allt vad han gjorde,
det finnes upptecknat i Israels konungars krönika. **22**
Och Menahem gick till vila hos sina fäder. Och hans
son Pekaja blev konung efter honom. **23** I Asarjas, Juda
konungs, femtionde regeringsår blev Pekaja, Menahems
son, konung över Israel i Samaria och regerade i två
år. **24** Han gjorde vad ont var i HERRENS ögon; han
avstod icke från de Jerobeams, Nebats sons, synder
genom vilka denne hade kommit Israel att synda. **25**
Och Peka, Remaljas son, hans livkämpe, anstiftade
en sammansvärjning mot honom och dräpte honom i
Samaria, i konungshusets palatsbyggnad, han tillika med
Argob och Arje; därvid hade han med sig femtio gileaditer.

Så dödade han honom och blev konung i hans ställe. **26** Vad nu mer är att säga om Pekaja och om allt vad han gjorde, det finnes uppteckna i Israels konungars krönika. **27** I Asarjas, Juda konungs, femtioandra regeringsår blev Peka, Remaljas son, konung över Israel i Samaria och regerade i tjugu år. **28** Han gjorde vad ont var i HERRENS Ögon; han avstod icke från de Jerobeams; Nebats sons, synder genom vilka denne hade kommit Israel att synda. **29** I Pekas, Israels konungs, tid kom Tiglat-Pileser, konungen i Assyrien, och intog Ijon, Abel-Bet-Maaka, Janoa, Kedes, Hasor, Gilead och Galileen, hela Naftali land, och förde folket bort till Assyrien. **30** Och Hosea, Elas son, anstiftade en sammansvärjning mot Peka, Remaljas son, och slog honom till döds och blev så konung i hans ställe, i Jotams, Ussias sons, tjugonde regeringsår. **31** Vad nu mer är att säga om Peka och om allt vad han gjorde, det finnes uppteckna i Israels konungars krönika. **32** I Pekas, Remaljas sons, Israels konungs, andra regeringsår blev Jotam, Ussias son, konung i Juda. **33** Han var tjugufem år gammal, när han blev konung, och han regerade sexton år i Jerusalem. Hans moder hette Jerusa, Sadoks dotter. **34** Han gjorde vad rätt var i HERRENS ögon; han gjorde alldeles såsom hans fader Ussia hade gjort. **35** Dock blevo offerhöjderna icke avskaffade, utan folket fortfor att frambära offer och tända offereld på höjderna. Han byggde Övre porten till HERRENS hus. **36** Vad nu mer är att säga om Jotam, om vad han gjorde, det finnes uppteckna i Juda konungars krönika. **37** Vid den tiden begynte HERREN att låta Juda hemsökas av Resin, konungen i Aram, och av Peka, Remaljas son. **38** Och Jotam gick till vila hos sina fäder och blev begraven hos sina fäder i sin fader Davids stad. Och hans son Ahas blev konung efter honom.

16 I Pekas, Remaljas sons, sjuttonde regeringsår blev Ahas, Jotams son, konung i Juda. **2** Tjugu år gammal var Ahas, när han blev konung, och han regerade sexton år i Jerusalem. Han gjorde icke vad rätt var i HERRENS, sin Guds, ögon, såsom hans fader David, **3** utan vandrade på Israels konungars väg; ja, han lät ock sin son gå genom eld, efter den styggeliga seden hos de folk som HERREN hade fördrivit för Israels barn. **4** Och han frambar offer och tände offereld på höjderna och kullarna och under alla gröna träd. **5** På den tiden drogo Resin, konungen i Aram, och Peka, Remaljas son, Israels konung, upp för att erövra Jerusalem; och de inneslöto Ahas, men kunde icke erövra staden. **6** Vid samma tid återvann Resin, konungen i Aram, Elat åt Aram och jagade Juda män bort ifrån Elot. Därefter kommo araméerna till Elat och bosatte sig där, och där bo de ännu i dag. **7** Men Ahas skickade sändebud till Tiglat-Pileser, konungen i Assyrien, och lät säga: »Jag är din tjänare och din son. Drag hitupp och fräls mig från Arams konung och från Israels konung, ty de hava överfallit mig.» **8** Och Ahas tog det silver och guld som fanns i HERRENS hus och i konungshusets skattkamrar, och sände det såsom skänk till konungen i Assyrien. **9** Och konungen i Assyrien lyssnade till honom: konungen i Assyrien drog upp mot Damaskus och intog det och förde bort folket till Kir och dödade Resin. **10** Sedan for konung Ahas till Damaskus för att där möta Tiglat-Pileser, konungen i Assyrien. Och när konung Ahas fick se altaret i Damaskus, sände han till prästen Uria en avteckning av altaret och en mönsterbild till ett sådant, alldeles såsom det var gjort. **11** Sedan byggde prästen Uria altaret; alldeles efter den föreskrift som konung Ahas hade sänt till honom från Damaskus gjorde prästen Uria det färdigt, till dess konung Ahas kom tillbaka från Damaskus. **12** När så konungen efter sin hemkomst från Damaskus fick se altaret, trädde han fram till altaret och steg upp till det. **13** Därefter förbrände han sitt brännoffer och sitt spisoffer och utgöt sitt drickoffer; och blodet av det tackoffer som han offrade stänkte han på altaret. **14** Men kopparaltaret, som stod inför HERRENS ansikte, flyttade han undan från husets framsida, från platsen mellan det nya altaret och HERRENS hus, och ställde det på norra sidan om detta altare. **15** Och konung Ahas bjöd prästen Uria och sade: »På det stora altaret skall du förbränna morgonens brännoffer och aftonens spisoffer, ävensom konungens brännoffer jämte hans spisoffer, så ock brännoffer, spisoffer och drickoffer för allt folket i landet; och allt blodet, såväl av brännoffer som av slaktoffer, skall du stänka därpå. Men vad Jag skall göra med kopparaltaret, det vill jag närmare betänka.» **16** Och prästen Uria gjorde alldeles såsom konung Ahas bjöd honom. **17** Konung Ahas lösbröt ock sidolisterna på bäckenställen och tog bort bäckenet från dem; och havet lyfte han ned från kopparoxarna som stodo därunder och ställde det på ett stengolv. **18** Och den täckta sabbatsgången som man hade byggt vid huset, så ock konungens yttre ingångsväg, förlade han inom HERRENS hus, för den assyriske konungens skull. **19** Vad nu mer är att säga om Ahas, om vad han gjorde, det finnes uppteckna i Juda konungars krönika. **20** Och Ahab gick till vila hos sina fäder och blev begraven hos sina fäder i Davids stad. Och hans son Hiskia blev konung efter honom.

17 I Ahas', Juda konungs, tolfte regeringsår blev Hosea, Elas son, konung i Samaria över Israel och regerade i nio år. **2** Han gjorde vad ont var i HERRENS; ögon, dock icke såsom de israelitiska konungar som hade varit före honom **3** Mot honom drog den assyriske konungen Salmaneser upp; och Hosea måste bliva honom underdånig och giva honom skänker. **4** Men sedan märkte konungen i Assyrien att Hosea förehade stämplingar, i det att han skickade sändebud till So, konungen i Egypten och icke, såsom förut, vart år sände

skänker till konungen i Assyrien Då lät konungen i
Assyrien spärra in honom och hålla honom bunden
i fängelse. 5 Ty konungen i Assyrien drog upp och
angrep hela landet, och drog upp mot Samaria och
belägrade det i tre år. 6 I Hoseas nionde regeringsår
intog konungen i Assyrien Samaria och förde Israel bort
till Assyrien och lät dem bo i Hala och vid Habor -- en
ström i Gosan -- och i Mediens städer. 7 Israels barn
hade ju syndat mot HERREN, sin Gud, honom som
hade fört dem upp ur Egyptens land, undan Faraos, den
egyptiske konungens, hand, och de hade fruktat andra
gudar. 8 De hade ock vandrat efter de folks stadgar,
som HERREN hade fördrivit för Israels barn, och efter
de stadgar som Israels konungar hade uppgjort. 9 Ja,
Israels barn hade bedrivit otillbörliga ting mot HERREN,
sin Gud; de hade byggt sig offerhöjder på alla sina
boningsorter, vid väktartornen såväl som i de befästa
städerna. 10 De hade rest stoder och Aseror åt sig på
alla höga kullar och under alla gröna träd. 11 Där hade
de på alla offerhöjder tänt offereld, likasom de folk som
HERREN hade drivit bort för dem, och hade gjort onda
ting, så att de förtörnade HERREN. 12 De hade tjänat de
eländiga avgudarna, fastän HERREN hade sagt till dem:
»I skolen icke göra så. 13 Och HERREN hade varnat
både Israel och Juda genom alla sina profeter och siare
och sagt: »Vänden om från edra onda vägar och hållen
mina bud och stadgar -- efter hela den lag som jag gav
edra fäder -- så ock vad jag har låtit säga eder genom
mina tjänare profeterna.» 14 Men de ville icke höra, utan
voro hårdnackade såsom deras fäder, vilka icke trodde
på HERREN, sin Gud. 15 De förkastade hans stadgar
och det förbund som han hade slutit med deras fäder, och
de förordningar som han hade givit dem, och följde efter
fåfängliga avgudar och bedrevo fåfänglighet, likasom
de folk som voro omkring dem, fastän HERREN hade
förbjudit dem att göra såsom dessa. 16 De övergåvo
HERRENS, sin Guds, alla bud och gjorde sig gjutna
beläten, två kalvar; de gjorde sig ock Aseror och tillbådo
himmelens hela härskara och tjänade Baal. 17 Och de
läto sina söner och döttrar gå genom eld och befattade
sig med spådom och övade trolldom de sålde sig till
att göra vad ont var i HERRENS ögon och förtörnade
honom därmed. 18 Därför blev ock HERREN mycket
vred på Israel och försköt dem från sitt ansikte, så att
icke något annat blev kvar än Juda stam allena. 19 Dock
höll icke heller Juda HERRENS, sin Guds, bud, utan
vandrade efter de stadgar som Israel hade uppgjort. 20
Så förkastade då HERREN all Israels säd och tuktade
dem och gav dem i plundrares hand, till dess att han
kastade dem bort ifrån sitt ansikte. 21 Ty när han hade
ryckt Israel från Davids hus och de hade gjort Jerobeam,
Nebats son, till konung, förförde Jerobeam Israel till att
avfalla från HERREN och kom dem att begå en stor
synd. 22 Och Israels barn vandrade i alla de synder son
Jerobeam hade gjort; de avstodo icke från dem. 23 Men
till slut försköt HERREN Israel från sitt ansikte, såsom
har hade hotat genom alla sina tjänare profeterna. Så
blev Israel; bortfört från sitt land till Assyrien, där de
äro ännu i dag. 24 Och konungen i Assyrien lät folk
komma från Babel, Kuta, Ava, Hamat och Sefarvaim och
bosätta sig i Samariens städer, i Israels barns ställe. Så
togo då dessa Samarien i besittning och bosatte sig i
dess städer. 25 Men då de under den första tiden av sin
vistelse där icke fruktade HERREN, sände HERREN
bland dem lejon, som anställde förödelse bland dem. 26
Och man omtalade detta för konungen i Assyrien och
sade: »De folk som du har fört bort och låtit bosätta sig
i Samariens städer veta icke huru landets Gud skall
dyrkas därför har han sänt lejon ibland dem, och dessa
döda dem nu, eftersom de icke veta huru landets Gud
skall dyrkas.» 27 Då bjöd konungen i Assyrien och sade:
»Låten en av de präster som I haven fört bort därifrån
fara dit; må de fara dit och bosätta sig där. Och må
han lära dem huru landets Gud skall dyrkas.» 28 Så
kom då en av de präster som: de hade fört bort ifrån
Samarien och bosatte sig i Betel; och han lärde dem
huru de skulle frukta HERREN. 29 Väl gjorde sig vart folk
sin egen gud och ställde upp denne i de offerhöjdshus
som samariterna hade uppbyggt, vart folk för sig, i de
städer där det bodde. 30 Folket ifrån Babel gjorde sig en
Suckot-Benot, folket ifrån Kut gjorde sig en Nergal, och
folket ifrån Hamat gjorde sig en Asima; 31 aviterna gjorde
sig en Nibhas och en Tartak, och sefarviterna brände
upp sina barn i eld åt Adrammelek och Anammelek,
Sefarvaims gudar. 32 Men de fruktade också HERREN.
Och de gjorde män ur sin egen krets till offerhöjdspräster
åt sig, och dessa offrade åt dem i offerhöjdshusen. 33
Så fruktade de visserligen HERREN, men de tjänade
därjämte sina egna gudar, på samma sätt som de folk
ifrån vilka man hade fört bort dem. 34 Ännu i dag göra
de likasom förut: de frukta icke HERREN och göra icke
efter de stadgar och den rätt som de hava fått, icke
efter den lag och de bud som HERREN har givit Jakobs
barn, den mans åt vilken han gav namnet Israel. 35
Ty HERREN slöt ett förbund med dem och bjöd dem
och sade: »I skolen icke frukta andra gudar, ej heller
tillbedja dem eller tjäna dem eller offra åt dem. 36 Nej,
HERREN allena, som förde eder upp ur Egyptens land
med stor makt och uträckt arm, honom skolen I frukta,
honom skolen I tillbedja och åt honom skolen I offra.
37 Och de stadgar och rätter, den lag och de bud som
han har föreskrivit eder, dem skolen I hålla och göra
i all tid; men I skolen icke frukta andra gudar. 38 Det
förbund som jag har slutit med eder skolen I icke förgäta;
I skolen icke frukta andra gudar. 39 Allenast HERREN,
eder Gud, skolen I frukta, så skall han rädda eder ur alla
edra fienders hand.» 40 Men de ville icke höra härpå,
utan gjorde likasom förut. 41 Så fruktade då dessa folk

HERREN, men tjänade därjämte sina beläten. Också
deras barn och deras barnbarn göra ännu i dag såsom
deras fäder gjorde.

18 I Hoseas, Elas sons, Israels konungs, tredje
regeringsår blev Hiskia, Ahas' son, konung i
Juda. **2** Han var tjugufem år gammal, när han blev
konung, och han regerade tjugunio år i Jerusalem. Hans
moder hette Abi, Sakarjas dotter. **3** Han gjorde vad
rätt var i HERRENS ögon, alldeles såsom hans fader
David hade gjort. **4** Han avskaffade offerhöjderna, slog
sönder stoderna och högg ned Aseran. Han krossade
ock den kopparorm som Mose hade gjort; ty ända till
denna tid hade Israels barn tänt offereld åt denne. Man
kallade honom Nehustan. **5** På HERREN, Israels Gud,
förtröstade han, så att ingen var honom lik bland alla
Juda konungar efter honom, ej heller bland dem som
hade varit före honom. **6** Han höll sig till HERREN
och vek icke av ifrån honom, utan höll hans bud, dem
som HERREN hade givit Mose. **7** Och HERREN var
med honom, så att han hade framgång i allt vad han
företog sig. Han avföll från konungen i Assyrien och
upphörde att vara honom underdånig. **8** Han slog ock
filistéerna och intog deras land ända till Gasa med dess
område, såväl väktartorn som befästa städer. **9** I konung
Hiskias fjärde regeringsår, som var Hoseas, Elas sons,
Israels konungs, sjunde regeringsår, drog Salmaneser,
konungen i Assyrien, upp mot Samaria och belägrade
det. **10** Och de intogo det efter tre år, i Hiskias sjätte
regeringsår; under detta år, som var Hoseas, Israels
konungs, nionde regeringsår, blev Samaria intaget. **11**
Och konungen i Assyrien förde Israel bort till Assyrien
och förflyttade dem till Hala och till Habor, en ström i
Gosan, och till Mediens städer -- **12** detta därför att de
icke hörde HERRENS, sin Guds, röst, utan överträdde
hans förbund, allt vad HERRENS tjänare Mose hade
bjudit; de ville varken höra eller göra det. **13** Och i
konung Hiskias fjortonde regeringsår drog Sanherib,
konungen i Assyrien, upp och angrep alla befästa städer
i Juda och intog dem. **14** Då sände Hiskia, Juda konung,
till Assyriens konung i Lakis och lät säga: »Jag har
försyndat mig; vänd om och lämna mig i fred. Vad
du lägger på mig vill jag bära.» Då ålade konungen
i Assyrien Hiskia, Juda konung, att betala tre hundra
talenter silver och trettio talenter guld. **15** Och Hiskia
gav ut alla de penningar som funnos i HERRENS hus
och i konungshusets skattkamrar. **16** Vid detta tillfälle
lösbröt ock Hiskia från dörrarna till HERRENS tempel
och från dörrposterna den beläggning som Hiskia, Juda
konung, hade överdragit dem med, och gav detta åt
konungen i Assyrien. **17** Men konungen i Assyrien sände
från Lakis åstad Tartan, Rab-Saris och Rab-Sake med
en stor här mot konung Hiskia i Jerusalem. Dessa drogo
då upp och kommo till Jerusalem; och när de hade
dragit ditupp och kommit fram, stannade de vid Övre
dammens vattenledning, på vägen till Valkarfältet. **18**
Och de begärde att få tala med konungen. Då gingo
överhovmästaren Eljakim, Hilkias son, och sekreteraren
Sebna och kansleren Joa, Asafs son, ut till dem. **19** Och
Rab-Sake sade till dem: »Sägen till Hiskia: Så säger den
store konungen, konungen i Assyrien: Vad är det för en
förtröstan som du nu har hängivit dig åt? **20** Du menar väl
att allenast munväder behövs för att veta råd och hava
makt att föra krig. På vem förtröstar du då, eftersom du
har satt dig upp mot mig? **21** Du förtröstar val nu på den
bräckta rörstaven Egypten, men se, när någon stöder
sig på den, går den in i hans hand och genomborrar
den. Ty sådan är Farao, konungen i Egypten, för alla
som förtrösta på honom. **22** Eller sägen I kanhända till
mig: 'Vi förtrösta på HERREN, vår Gud'? Var det då icke
hans offerhöjder och altaren Hiskia avskaffade, när han
sade till Juda och Jerusalem: 'Inför detta altare skolen
I tillbedja, har i Jerusalem'? **23** Men ingå nu ett vad
med min herre, konungen i Assyrien: jag vill giva dig två
tusen hästar, om du kan skaffa dig ryttare till dem. **24**
Huru skulle du då kunna slå tillbaka en enda ståthållare,
en av min herres ringaste tjänare? Och du sätter din
förtröstan till Egypten, i hopp om att så få vagnar och
ryttare! **25** Menar du då att jag utan HERRENS vilja
har dragit upp till detta ställe för att fördärva det? Nej,
det är HERREN som har sagt till mig: Drag upp mot
detta land och fördärva det.» **26** Då sade Eljakim, Hilkias
son, och Sebna och Joa till Rab-Sake: »Tala till dina
tjänare på arameiska, ty vi förstå det språket, och tala
icke med oss på judiska inför folket som står på muren.»
27 Men Rab-Sake svarade dem: »Är det då till din herre
och till dig som min herre har sänt mig att tala dessa
ord? Är det icke fastmer till de män som sitta på muren,
och som jämte eder skola nödgas äta sin egen träck
och dricka sitt eget vatten?» **28** Därefter trädde Rab-
Sake närmare och ropade med hög röst på judiska och
talade och sade: »Hören den store konungens, den
assyriske konungens, ord. **29** Så säger konungen: Låten
icke Hiskia bedraga eder, ty han förmår icke rädda eder
ur min hand **30** Och låten icke Hiskia förleda eder att
förtrösta på HERREN, därmed att han säger: 'HERREN
skall förvisso rädda oss, och denna stad skall icke bliva
given i den assyriske konungens hand.' **31** Hören icke
på Hiskia. Ty så säger konungen i Assyrien: Gören upp i
godo med mig och given eder åt mig, så skolen I få äta
var och en av sitt vinträd och av sitt fikonträd och dricka
var och en ur sin brunn, **32** till dess jag kommer och
hämtar eder till ett land som är likt edert eget land, ett
land med säd och vin, ett land med bröd och vingårdar,
ett land med ädla olivträd och honung; så skolen I få
leva och icke dö. Men hören icke på Hiskia; ty han vill
förleda eder, när han säger: 'HERREN skall rädda oss.'
33 Har väl någon av de andra folkens gudar någonsin

räddat sitt land ur den assyriske konungens hand? **34** Var äro Hamats och Arpads gudar? Var äro Sefarvaims, Henas och Ivas gudar? Eller hava de räddat Samaria ur min hand? **35** Vilken bland andra länders alla gudar har väl räddat sitt land ur min hand, eftersom I menen att HERREN skall rädda Jerusalem ur min hand?» **36** Men folket teg och svarade honom icke ett ord, ty konungen hade så bjudit och sagt: »Svaren honom icke.» **37** Och överhovmästaren Eljakim, Hilkias son, och sekreteraren Sebna och kansleren Joa, Asafs son, kommo till Hiskia med sönderrivna kläder och berättade för honom vad Rab-Sake hade sagt.

19 Då nu konung Hiskia hörde detta, rev han sönder sina kläder och höljde sig i sorgdräkt och gick in i HERRENS hus. **2** Och överhovmästaren Eljakim och sekreteraren Sebna och de äldste bland prästerna sände han, höljda i sorgdräkt, till profeten Jesaja, Amos' son. **3** Och de sade till denne: »Så säger Hiskia: En nödens, tuktans och smälekens dag är denna dag, ty fostren hava väl kommit fram till födseln, men kraft att föda finnes icke. **4** Kanhända skall HERREN, din Gud, höra alla Rab-Sakes ord, med vilka hans herre, konungen i Assyrien, har sänt honom till att smäda den levande Guden, så att han straffar honom för dessa ord, som han, HERREN, din Gud, har hört. Så bed nu en bön för den kvarleva som ännu finnes.» **5** När nu konung Hiskias tjänare kommo till Jesaja, **6** sade Jesaja till dem: »Så skolen I säga till eder herre: Så säger HERREN: Frukta icke för de ord som du har hört, dem med vilka den assyriske konungens tjänare hava hädat mig. **7** Se, jag skall låta en sådan ande komma in i honom, att han, på grund av ett rykte som han skall få höra, vänder tillbaka till sitt land; och jag skall låta honom falla för svärd i hans eget land. **8** Och Rab-Sake vände tillbaka och fann den assyriske konungen upptagen med att belägra Libna; ty han hade hört att han hade brutit upp från Lakis. **9** Men när Sanherib fick höra säga om Tirhaka, konungen i Etiopien, att denne hade dragit ut för att strida mot honom, skickade han åter sändebud till Hiskia och sade: **10** »Så skolen I säga till Hiskia, Juda konung: Låt icke din Gud, som du förtröstar på, bedraga dig, i det att du tänker: 'Jerusalem skall icke bliva givet i den assyriske konungens hand.' **11** Du har nu hört vad konungarna i Assyrien hava gjort med alla andra länder, huru de hava givit dem till spillo. Och du skulle nu bliva räddad! **12** Hava väl de folk som mina fäder fördärvade, Gosan, Haran, Resef och Edens barn i Telassar, blivit räddade av sina gudar? **13** Var är Hamats konung och Arpads konung och konungen över Sefarvaims stad, över Hena och Iva?» **14** När Hiskia hade mottagit brevet av sändebuden och läst det, gick han upp i HERRENS hus, och där bredde Hiskia ut det inför HERRENS ansikte. **15** Och Hiskia bad inför HERRENS ansikte och sade: »HERRE, Israels Gud, du som tronar på keruberna, du allena är Gud, den som råder över alla riken på jorden; du har gjort himmel och jord. **16** HERRE, böj ditt öra härtill och hör; HERRE, öppna dina ögon och se. Ja, hör Sanheribs ord, det budskap varmed han har smädat den levande Guden. **17** Det är sant, HERRE, att konungarna i Assyrien hava förött folken och deras land. **18** Och de hava kastat deras gudar i elden; ty dessa voro inga gudar, utan verk av människohänder, trä och sten; därför kunde de förgöra dem. **19** Men fräls oss nu, HERRE, vår Gud, ur hans hand, så att alla riken på jorden förnimma att du, HERRE, allena är Gud.» **20** Då sände Jesaja, Amos' son, bud till Hiskia och låt säga: »Så säger HERREN, Israels Gud: Det varom du har bett mig angående Sanherib, konungen i Assyrien, det har jag hört. **21** Så är nu detta det ord som HERREN har talat om honom: Hon föraktar dig och bespottar dig, jungfrun dottern Sion; hon skakar huvudet efter dig, dottern Jerusalem. **22** vem har du smädat och hädat, och mot vem har du upphävt din röst? Alltför högt har du upplyft dina ögon -- Ja, mot Israels Helige. **23** Genom dina sändebud smädade du Herren, när du sade: 'Med mina många vagnar drog jag upp på bergens höjder, längst upp på Libanon; jag högg ned dess höga cedrar och väldiga cypresser; jag trängde fram till dess innersta gömslen, dess frodigaste skog; **24** jag grävde brunnar och drack ut främmande vatten, och med min fot uttorkade jag alla Egyptens strömmar.' **25** Har du icke hört att jag för länge sedan beredde detta? Av ålder bestämde jag ju så; och nu har jag fört det fram: du fick makt att ödelägga befästa städer till grusade stenhopar. **26** Deras invånare blevo maktlösa, de förfärades och stodo med skam. Det gick dem såsom gräset på marken och gröna örter, såsom det som växer på taken, och säd som förbrännes, förrän strået har vuxit upp. **27** Om du sitter eller går ut eller går in, så vet jag det, och huru du rasar mot mig. **28** Men då du nu så rasar mot mig, och då ditt övermod har nått till mina öron, skall jag sätta min krok i din näsa och mitt betsel i din mun och föra dig tillbaka samma väg som du har kommit på. **29** Och detta skall för dig vara tecknet: man skall detta år äta vad som växer upp av spillsäd, och nästa år självvuxen säd; men det tredje året skolen I få så och skörda och plantera vingårdar och äta deras frukt. **30** Och den räddade skara av Juda hus, som bliver kvar, skall åter skjuta rot nedtill och bära frukt upptill. **31** Ty från Jerusalem skall utgå en kvarleva, en räddad skara från Sions berg. HERRENS nitälskan skall göra detta. **32** Därför säger HERREN så om konungen i Assyrien: Han skall icke komma in i denna stad och icke skjuta någon pil ditin; han skall icke mot den föra fram någon sköld eller kasta upp någon vall mot den. **33** Samma väg han kom skall han vända tillbaka, och in i denna stad skall han icke komma, säger HERREN. **34** Ty jag skall beskärma och frälsa denna stad för min och min tjänare Davids skull.»

35 Och samma natt gick HERRENS ängel ut och slog i
assyriernas läger ett hundra åttiofem tusen man; och
när man bittida följande morgon kom ut, fick man se
döda kroppar ligga där överallt 36 Då bröt Sanherib,
konungen i Assyrien, upp och tågade tillbaka; och han
stannade sedan i Nineve. 37 Men när han en gång tillbad
i sin gud Nisroks tempel, blev han dräpt med svärd av
Adrammelek och Sareser; därefter flydde dessa undan
till Ararats land. Och hans son Esarhaddon blev konung
efter honom.

20 Vid den tiden blev Hiskia dödssjuk; och profeten
Jesaja, Amos' son, kom till honom och sade till
honom: »Så säger HERREN: Beställ om ditt hus; ty du
måste dö och skall icke tillfriskna.» 2 Då vände han sitt
ansikte mot väggen och bad till HERREN och sade: 3
»Ack HERRE, tänk dock på huru jag har vandrat inför
dig i trohet och med hängivet hjärta och gjort vad gott är
i dina ögon.» Och Hiskia grät bitterligen. 4 Men innan
Jesaja hade hunnit ut ur den inre staden, kom HERRENS
ord till honom; han sade: 5 »Vänd om och säg till Hiskia,
fursten över mitt folk: Så säger HERREN, din fader
Davids Gud: Jag har hört din bön, jag har sett dina tårar.
Se, jag vill göra dig frisk; i övermorgon skall du få gå upp
i HERRENS hus. 6 Och jag skall föröka din livstid med
femton år; jag skall ock rädda dig och denna stad ur
den assyriske konungens hand. Ja, jag skall beskärma
denna stad, för min skull och för min tjänare Davids
skull. 7 Och Jesaja sade: »Hämten hit en fikonkaka.»
Då hämtade man en sådan och lade den på bulnaden.
Och han tillfrisknade. 8 Och Hiskia sade till Jesaja: »Vad
för ett tecken gives mig därpå att HERREN skall göra
mig frisk, så att jag i övermorgon får gå upp i HERRENS
hus?» 9 Jesaja svarade: »Detta skall för dig vara tecknet
från HERREN därpå att HERREN skall göra vad han
har lovat: skuggan har gått tio steg framåt; skall den nu
gå tio steg tillbaka?» 10 Hiskia sade: »Det är lätt för
skuggan att sträcka sig tio steg framåt. Nej, låt skuggan
gå tio steg tillbaka.» 11 Då ropade profeten Jesaja till
HERREN, och han lät skuggan på Ahas' solvisare gå
tillbaka de tio steg som den redan hade lagt till rygga. 12
Vid samma tid sände Berodak-Baladan, Baladans son,
konungen i Babel, brev och skänker till Hiskia, ty han
hade sport att Hiskia hade varit sjuk. 13 Och när Hiskia
hade hört på dem, visade han dem hela sitt förrådshus,
sitt silver och guld, sina välluktande kryddor och sina
dyrbara oljor, och hela sitt tyghus och allt vad som fanns
i hans skattkamrar. Intet fanns i Hiskias hus eller eljest i
hans ägo, som han icke visade dem. 14 Men profeten
Jesaja kom till konung Hiskia och sade till honom: »Vad
hava dessa män sagt, och varifrån hava de kommit till
dig?» Hiskia svarade: »De hava kommit ifrån fjärran
land, ifrån Babel.» 15 Han sade vidare: »Vad hava de
sett i ditt hus?» Hiskia svarade: »Allt som är i mitt hus
hava de sett; intet finnes i mina skattkamrar, som jag
icke har visat dem.» 16 Då sade Jesaja till Hiskia: »Hör
HERRENS ord: 17 Se, dagar skola komma, då allt som
finnes i ditt hus, och som dina fäder hava samlat ända
till denna dag skall föras bort till Babel; intet skall bliva
kvar, säger HERREN. 18 Och söner till dig, de som
skola utgå av dig, och som du skall föda, dem skall man
taga, och de skola bliva hovtjänare i den babyloniske
konungens palats.» 19 Hiskia sade till Jesaja: »Gott är
det HERRENS ord som du har talat.» Och han sade
ytterligare: »Ja, om nu blott frid och trygghet få råda i min
tid.» 20 Vad nu mer är att säga om Hiskia och om alla
hans bedrifter, och om huru han anlade dammen och
vattenledningen och ledde vatten in i staden, det finnes
upptecknat Juda konungars krönika. 21 Och Hiskia gick
till vila hos sina fäder. Och hans son Manasse blev
konung efter honom.

21 Manasse var tolv år gammal, när han blev konung,
och han regerade femtiofem år i Jerusalem. Hans
moder hette Hefsi-Ba. 2 Han gjorde vad ont var i
HERRENS ögon, efter den styggeliga seden hos de folk
som HERREN hade fördrivit för Israels barn. 3 Han
byggde åter upp de offerhöjder som hans fader Hiskia
hade förstört, och reste altaren åt Baal och gjorde en
Asera, likasom Ahab, Israels konung, hade gjort, och
tillbad och tjänade himmelens hela härskara. 4 Ja, han
byggde altaren i HERRENS hus, det om vilket HERREN
hade sagt: »Vid Jerusalem vill jag fästa mitt namn.»
5 Han byggde altaren åt himmelens hela härskara på
de båda förgårdarna till HERRENS hus. 6 Han lät
ock sin son gå genom eld och övade teckentyderi och
svartkonst och skaffade sig andebesvärjare och spåmän
och gjorde mycket som var ont i HERRENS ögon, så att
han förtörnade honom. 7 Och Aserabelätet som han
hade låtit göra satte han i det hus om vilket HERREN
hade sagt till David och till hans son Salomo: »Vid detta
hus och vid Jerusalem som jag har utvalt bland alla
Israels stammar, vill jag fästa mitt namn för evig tid 8
Och jag skall icke mer låta Israel vandra flyktig bort
ifrån det land som jag har givit åt deras fäder, om de
allenast hålla och göra allt vad jag har bjudit dem, och
det alldeles efter den lag som min tjänare Mose har givit
dem.» 9 Men de lyssnade icke härtill, och Manasse
förförde dem, så att de gjorde mer ont än de folk som
HERREN hade förgjort för Israels barn. 10 Då talade
HERREN genom sina tjänare profeterna och sade: 11
»Eftersom Manasse, Juda konung, har bedrivit dessa
styggelser och så gjort mer ont, än allt vad amoréerna
som voro före honom hava gjort, så att han med sina
eländiga avgudar har kommit också Juda att synda, 12
därför säger HERREN, Israels Gud, så: 'Se, jag skall
låta en sådan olycka komma över Jerusalem och Juda,
att det skall genljuda i båda öronen på var och en som
får höra det. 13 Och mot Jerusalem skall jag bruka det
mätsnöre som jag brukade mot Samaria, och det sänklod

som jag brukade mot Ahabs hus; och jag skall skölja
Jerusalem tomt, såsom man sköljer ett fat och, sedan
man har sköljt det, vänder det upp och ned. 14 Och jag
skall förskjuta kvarlevan av min arvedel och giva dem i
deras fienders hand, så att de skola bliva ett rov och ett
byte för alla sina fiender -- 15 detta därför att de hava
gjort vad ont är i mina ögon och beständigt förtörnat mig,
från den dag då deras fader drogo ut ur Egypten ända till
denna dag.'» 16 Därtill utgöt ock Manasse oskyldigt blod
i så stor myckenhet, att han därmed uppfyllde Jerusalem
från den ena ändan till den andra -- detta förutom den
särskilda syns genom vilken han kom Juda att synda
och göra vad ont var i HERRENS ögon. 17 Vad nu mer
är att säga om Manasse och om allt vad han gjorde så
ock om den synd han begick det finnes upptecknat i
Juda konungars krönika. 18 Och Manasse gick till vila
hos sina fäder och blev begraven i trädgården till sitt
hus, i Ussas trädgård. Och hans son Amon blev konung
efter honom. 19 Amon var tjugutvå år gammal när han
blev konung, och han regerade två år i Jerusalem. Hans
moder hette Mesullemet, Harus' dotter, från Jotba. 20
Han gjorde vad ont var i HERRENS ögon, såsom hans
fader Manasse hade gjort. 21 Han vandrade i allt på
samma väg som hans fader hade vandrat, och tjänade
och tillbad de eländiga avgudar som hans fader hade
tjänat. 22 Han övergav HERREN, sina fäders Gud, och
vandrade icke på HERRENS väg. 23 Och Amons tjänare
sammansvuro sig mot honom och dödade konungen
hemma i hans hus. 24 Men folket i landet dräpte alla
som hade sammansvurit sig mot konung Amon. Därefter
gjorde folket i landet hans son Josia till konung efter
honom. 25 Vad nu mer är att säga om Amon, om vad
han gjorde, det finnes upptecknat i Juda konungars
krönika. Och man begrov honom i hans grav i Ussas
trädgård. Och hans son Josia blev konung efter honom.
Se Mätsnöre i Ordförkl.

22 Josia var åtta år gammal, när han blev konung,
och han regerade trettioett år i Jerusalem. Hans
moder hette Jedida, Adajas dotter, från Boskat. 2 Han
gjorde vad rätt var i HERRENS ögon och vandrade i
allt på sin fader Davids väg och vek icke av vare sig
till höger eller till vänster. 3 I sitt adertonde regeringsår
sände konung Josia sekreteraren Safan, son till Asalja,
Mesullams son, åstad till HERRENS hus och sade:
4 »Gå upp till översteprästen Hilkia, och bjud honom
att göra i ordning de penningar som hava influtit till
HERRENS hus, sedan de hava blivit insamlade ifrån
folket av dem som hålla vakt vid tröskeln. 5 Och han
skall överlämna dem åt de män som förrätta arbete
såsom tillsyningsmän vid HERRENS hus, och dessa
skola giva dem åt de män som arbeta vid HERRENS
hus, för att sätta i stånd vad som är förfallet på huset,
6 nämligen åt timmermännen, byggningsmännen och
murarna, så ock till att inköpa trävirke och huggen sten
för att sätta huset i stånd. 7 Dock skall man icke hålla
någon räkenskap med dem angående de penningar som
överlämnas åt dem, utan de skola få handla på heder och
tro.» 8 Och översteprästen Hilkia sade till sekreteraren
Safan: »Jag har funnit lagboken i HERRENS hus.» Och
Hilkia gav boken åt Safan, och han läste den. 9 Därefter
gick sekreteraren Safan in till konungen och avgav sin
berättelse inför konungen; han sade: »Dina tjänare hava
tömt ut de penningar som funnos i templet, och hava
överlämnat dem åt de män som förrätta arbete såsom
tillsyningsmän vid HERRENS hus.» 10 Vidare berättade
sekreteraren Safan för konungen och sade: »Prästen
Hilkia har givit mig en bok.» Och Safan föreläste den för
konungen. 11 När konungen nu hörde lagbokens ord, rev
han sönder sina kläder. 12 Och konungen bjöd prästen
Hilkia och Ahikam, Safans son, och Akbor, Mikajas son,
och sekreteraren Safan och Asaja, konungens tjänare,
och sade: 13 »Gån och frågen HERREN för mig och för
folket, ja, för hela Juda, angående det som står i denna
bok som nu har blivit funnen. Ty stor är HERRENS
vrede, den som är upptänd mot oss, därför att våra fäder
icke hava velat lyssna till denna boks ord och icke hava
gjort allt som är oss föreskrivet. 14 Då gingo prästen
Hilkia och Ahikam, Akbor, Safan och Asaja till profetissan
Hulda, hustru åt Sallum, klädkammarvaktaren, som var
son till Tikva, Harhas' son; hon bodde i Jerusalem, i
Nya staden. Och de talade med henne. 15 Då sade
hon till dem: »Så säger HERREN, Israels Gud: Sägen
till den man som har sänt eder till mig: 16 Så säger
HERREN: Se, över denna plats och över dess invånare
skall jag låta olycka komma, allt vad som står i den
bok som Juda konung har läst -- 17 detta därför att de
hava övergivit mig och tänt offereld åt andra gudar, och
så hava förtörnat mig med alla sina händers verk. Min
vrede skall upptändas mot denna plats och skall icke
bliva utsläckt. 18 Men till Juda konung, som har sänt
eder för att fråga HERREN, till honom skolen I säga så:
Så säger HERRES, Israels Gud, 19 angående de ord
som du har hört: Eftersom ditt hjärta blev bevekt och du
ödmjukade dig inför HERREN, när du hörde vad jag har
talat mot denna plats och mot dess invånare, nämligen
att de skola bliva ett föremål för häpnad och ett exempel
som man nämner, när man förbannar, och eftersom du
rev sönder dina kläder och grät inför mig, fördenskull har
jag ock hört dig, säger HERREN. 20 Därför vill jag samla
dig till dina fäder, så att du får samlas till dem i din grav
med frid; och dina ögon skola slippa att se all den olycka
som jag skall låta komma över denna plats.» Och de
vände till baka till konungen med detta svar.

23 Då sände konungen åstad män som församlade
till honom alla de äldste i Juda och Jerusalem.
2 Och konungen gick upp i HERRENS hus, och alla
Juda män och alla Jerusalems invånare följde honom,
också prästerna och profeterna, ja, allt folket, ifrån den

minste till den störste. Och han läste upp för dem allt
vad som stod i förbundsboken, som hade blivit funnen i
HERRENS hus 3 Och konungen trädde fram till pelaren
och slöt inför HERRENS ansikte det förbundet, att de
skulle följa efter HERREN och hålla hans bud, hans
vittnesbörd och hans stadgar, av allt hjärta och av all
själ, och upprätthålla detta förbunds ord, dem som voro
skrivna i denna bok. Och allt folket trädde in i förbundet.
4 Därefter bjöd konungen översteprästen Hilkia och
prästerna näst under honom, så ock dem som höllo
vakt vid tröskeln, att de skulle föra bort ur HERRENS
tempel alla de redskap som voro gjorda åt Baal och
Aseran och åt himmelens hela härskara. Och han lät
bränna upp dem utanför Jerusalem på Kidrons fält, men
askan efter dem lät han föra till Betel. 5 Han avsatte
ock de avgudapräster som Juda konungar hade tillsatt,
för att tända offereld på offerhöjderna i Juda städer och
runt omkring Jerusalem, så ock dem som tände offereld
åt Baal, åt solen, åt månen, åt stjärnbilderna och åt
himmelens hela härskara. 6 Och han tog Aseran ur
HERRENS hus och förde bort den utanför Jerusalem
till Kidrons dal, och brände upp den där i Kidrons dal,
han stötte sönder den till stoft och kastade stoftet på
den allmänna begravningsplatsen. 7 Vidare rev han ned
tempelbolarhusen som funnos i HERRENS hus, dem i
vilka kvinnor vävde tyg till tält åt Aseran. 8 Och han lät
föra alla prästerna bort ifrån Juda städer och orenade de
offerhöjder där prästerna hade tänt offereld, från Geba
ända till Beer-Seba; och han bröt ned offerhöjderna
vid stadsportarna, både den som låg vid ingången till
stadshövitsmannen Josuas port och den som låg till
vänster, när man gick in genom stadsporten. 9 Dock
fingo offerhöjdsprästerna icke stiga upp till HERRENS
altare i Jerusalem; de fingo allenast äta osyrat bröd
ibland sina bröder. 10 Han orenade ock Tofet i Hinnoms
barns dal, för att ingen skulle låta sin son eller dotter
gå genom eld, till offer åt Molok. 11 Och han skaffade
bort de hästar som Juda konungar hade invigt åt solen
och ställt upp så, att man icke kunde gå in i HERRENS
hus, vid hovmannen Netan-Meleks kammare i Parvarim;
och solens vagnar brände han upp i eld. 12 Och altarna
på taket över Ahas' sal, vilka Juda konungar hade låtit
göra, och de altaren som Manasse hade låtit göra på de
båda förgårdarna till HERRENS hus, dem bröt konungen
ned; sedan skyndade han bort därifrån och kastade
stoftet av dem i Kidrons dal. 13 Och offerhöjderna
öster om Jerusalem och söder om Fördärvets berg,
vilka Salomo, Israels konung, hade byggt åt Astarte,
sidoniernas styggelse, åt Kemos, Moabs styggelse, och
åt Milkom, Ammons barns skändlighet, dem orenade
konungen. 14 Han slog sönder stoderna och högg ned
Aserorna; och platsen där de hade stått fyllde han med
människoben. 15 Också altaret i Betel, den offerhöjd
som Jerobeam, Nebats son, hade byggt upp, han som
kom Israel att synda, också detta altare med offerhöjden
bröt han ned; därefter brände han upp offerhöjden och
stötte sönder den till stoft och brände tillika upp Aseran.
16 När då Josia såg sig om och fick se gravarna som
voro där på berget, sände han åstad och lät hämta
benen ur gravarna och brände upp dem på altaret och
orenade det så -- i enlighet med det HERRENS ord som
hade blivit förkunnat av gudsmannen som förkunnade
att detta skulle ske. 17 Och han frågade: »Vad är det
för en vård som jag ser där?» Folket i staden svarade
honom: »Det är den gudsmans grav, som kom från
Juda och ropade mot altaret i Betel att det skulle ske,
som du nu har gjort.» 18 Då sade han: »Låten honom
vara; ingen må röra hans ben.» Så lämnade man då
hans ben i fred, och tillika benen av den profet som
hade kommit dit från Samarien. 19 Därjämte skaffade
Josia bort alla de offerhöjdshus i Samariens städer,
som Israels konungar hade byggt upp, och med vilka
de hade kommit förtörnelse åstad; och han gjorde med
dem alldeles på samma sätt som han hade gjort i
Betel. 20 Och alla offerhöjdspräster som funnos där
slaktade han på altarna och brände människoben ovanpå
dem. Därefter vände han tillbaka till Jerusalem. 21 Och
konungen bjöd allt folket och sade: »Hållen HERRENS,
eder Guds, påskhögtid, såsom det är föreskrivet i denna
förbundsbok.» 22 Ty en sådan påskhögtid hade icke
blivit hållen sedan den tid då domarna dömde Israel,
icke under Israels konungars och Juda konungars hela
tid. 23 Först i konung Josias adertonde regeringsår
hölls en sådan HERRENS påskhögtid i Jerusalem.
24 Därjämte skaffade Josia bort andebesvärjarna och
spåmännen, husgudarna och de eländiga avgudarna,
och alla styggelser som voro att se i Juda land och i
Jerusalem, på det att han skulle upprätthålla lagens ord,
dem som voro skrivna i den bok som prästen Hilkia hade
funnit i HERRENS hus. 25 Ingen konung lik honom hade
funnits före honom, ingen som så av allt sitt hjärta och av
all sin själ och av all sin kraft hade vänt sig till HERREN,
i enlighet med Moses hela lag; och efter honom uppstod
ej heller någon som var honom lik. 26 Dock vände
HERREN sig icke ifrån sin stora vredes glöd, då nu hans
vrede hade blivit upptänd mot Juda, för allt det varmed
Manasse hade förtörnat honom. 27 Och HERREN sade:
»Också Juda vill jag förskjuta ifrån mitt ansikte, likasom
jag har förskjutit Israel; ja, jag vill förkasta Jerusalem,
denna stad som jag hade utvalt, så ock det hus varom
jag hade sagt: Mitt namn skall vara där.» 28 Vad nu
mer är att säga om Josia och om allt vad han gjorde,
det finnes upptecknat i Juda konungars krönika. 29 I
hans tid drog Farao Neko, konungen i Egypten, upp
mot konungen i Assyrien, till floden Frat. Då tågade
konung Josia emot honom, men blev dödad av honom
vid Megiddo, under första sammandrabbningen. 30 Och
hans tjänare förde hans döda kropp i en vagn bort

ifrån Megiddo till Jerusalem och begrovo honom i hans
grav. Men folket i landet tog Josias son Joahas och
smorde honom och gjorde honom till konung efter hans
fader. 31 Joahas var tjugutre år gammal, när han blev
konung, och han regerade tre månader i Jerusalem.
Hans moder hette Hamutal, Jeremias dotter, från Libna.
32 Han gjorde vad ont var i HERRENS ögon, alldeles
såsom hans fäder hade gjort. 33 Och Farao Neko lät
sätta honom i fängelse i Ribla i Hamats land och gjorde
så slut på hans regering i Jerusalem; och han pålade
landet en skatt av ett hundra talenter silver och en talent
guld. 34 Och Farao Neko gjorde Josias son Eljakim till
konung i hans fader Josias ställe och förändrade hans
namn till Jojakim. Men Joahas tog han med sig, och
denne kom så till Egypten och dog där. 35 Och Jojakim
betalade ut silvret och guldet åt Farao; men han måste
skattlägga landet för att kunna utbetala dessa penningar
enligt Faraos befallning. Efter som var och en av folket
i landet blev uppskattad, indrevs från dem silvret och
guldet, för att sedan utbetalas åt Farao Neko. 36 Jojakim
var tjugufem år gammal, när han blev konung; och han
regerade elva år i Jerusalem. Hans moder hette Sebida,
Pedajas dotter, från Ruma. 37 Han gjorde vad ont var i
HERRENS ögon, alldeles såsom hans fäder hade gjort.
Se Höjd i Ordförkl.

24 I hans tid drog Nebukadnessar, konungen i Babel,
upp, och Jojakim blev honom underdånig och
förblev så i tre år; men sedan avföll han från honom. 2 Då
sände HERREN över honom kaldéernas; araméernas,
moabiternas och Ammons barns härskaror; han sände
dem över Juda för att förgöra det -- i enlighet med
det ord som HERREN hade talat genom sina tjänare
profeterna. 3 Ja, det var efter HERRENS ord som detta
kom över Juda, i det att han försköt det från sitt ansikte
för de synder Manasse hade begått och för allt vad
denne hade förövat, 4 jämväl för det oskyldiga blod som
han utgöt, ty han uppfyllde Jerusalem med oskyldigt
blod; det ville HERREN icke förlåta. 5 Vad nu mer är
att säga om Jojakim och om allt vad han gjorde, det
finnes upptecknat i Juda konungars krönika. 6 Och
Jojakim gick till vila hos sina fäder. Och hans son Jojakin
blev konung efter honom. 7 Därefter drog konungen
i Egypten icke vidare ut ur sitt land, ty konungen i
Babel hade intagit allt som tillhörde konungen i Egypten,
från Egyptens bäck ända till floden Frat.» 8 Jojakin
var aderton år gammal, när han blev konung, och han
regerade tre månader i Jerusalem. Hans moder hette
Nehusta, Elnatans dotter, från Jerusalem. 9 Han gjorde
vad ont var i HERRENS ögon, alldeles såsom hans
fader hade gjort. 10 På den tiden drogo den babyloniske
konungen Nebukadnessars tjänare upp till Jerusalem,
och staden blev belägrad. 11 Och Nebukadnessar,
konungen i Babel, kom till staden, medan hans tjänare
belägrade den. 12 Då gav sig Jojakin, Juda konung, åt
konungen i Babel, med sin moder och med sina tjänare,
sina hövitsmän och hovmän; och konungen i Babel tog
honom så till fånga i sitt åttonde regeringsår. 13 Och
han förde bort därifrån alla skatter i HERRENS hus och
skatterna i konungshuset, han lösbröt ock beläggningen
från alla gyllene föremål som Salomo, Israels konung,
hade låtit göra för HERRENS tempel, detta i enlighet
med vad HERREN hade hotat. 14 Och han förde bort
i fångenskap hela Jerusalem, alla hövitsmän och alla
tappra stridsmän; tio tusen förde han bort, jämväl alla
timmermän och smeder. Inga andra lämnades kvar än
de ringaste av folket i landet. 15 Han förde Jojakin
bort till Babel; därjämte förde han konungens moder,
konungens hustrur och hans hovmän samt de mäktige i
landet såsom fångar bort ifrån Jerusalem till Babel, 16 så
ock alla stridsmännen, sju tusen, och timmermännen och
smederna, ett tusen, allasammans raska och krigsdugliga
män. Dessa fördes nu av den babyloniske konungen i
fångenskap till Babel. 17 Men konungen i Babel gjorde
hans farbroder Mattanja till konung i hans ställe och
förändrade dennes namn till Sidkia. 18 Sidkia var tjuguett
år gammal, när han blev konung, och han regerade elva
år i Jerusalem. Hans moder hette Hamital, Jeremias
dotter, från Libna. 19 Han gjorde vad ont var i HERRENS
ögon, alldeles såsom Jojakim hade gjort. 20 Ty på
grund av HERRENS vrede skedde vad som skedde med
Jerusalem och Juda, till dess att han kastade dem bort
ifrån sitt ansikte.

25 Då, i hans nionde regeringsår, i tionde månaden;
på tionde dagen i månaden, kom Nebukadnessar,
konungen i Babel, med hela sin här till Jerusalem och
belägrade det; och de byggde en belägringsmur runt
omkring det. 2 Så blev staden belägrad och förblev så
ända till konung Sidkias elfte regeringsår. 3 Men på nionde
dagen i månaden var hungersnöden så stor i staden, att
mängden av folket icke hade något att äta. 4 Och staden
stormades, och allt krigsfolket flydde om natten genom
porten mellan de båda murarna (den port som ledde till
den kungliga trädgården), medan kaldéerna lågo runt
omkring staden; och folket tog vägen åt Hedmarken
till. 5 Men kaldéernas här förföljde konungen, och de
hunno upp honom på Jerikos hedmarker, sedan hela
hans här hade övergivit honom och skingrat sig. 6 Och
de grepo konungen och förde honom till den babyloniske
konungen i Ribla; där höll man rannsakning och dom
med honom. 7 Och Sidkias barn slaktade man inför hans
ögon, och på Sidkia själv stack man ut ögonen; och man
fängslade honom med kopparfjättrar och förde honom till
Babel. 8 I femte månaden, på sjunde dagen i månaden,
detta i den babyloniske konungen Nebukadnessars
nittonde regeringsår, kom den babyloniske konungens
tjänare Nebusaradan, översten för drabanterna, till
Jerusalem. 9 Denne brände upp HERRENS hus och
konungshuset: ja, alla hus i Jerusalem, i synnerhet

alla de förnämas hus, brände han upp i eld. **10** Och
murarna runt omkring Jerusalem brötos ned av hela
den här av kaldéer, som översten för drabanterna hade
med sig, **11** och återstoden av folket, dem som voro
kvar i staden, och de överlöpare som hade gått över
till konungen i Babel, så ock den övriga hopen, dem
förde Nebusaradan, översten för drabanterna, bort i
fångenskap. **12** Men av de ringaste i landet lämnade
översten för drabanterna några kvar till vingårdsmän
och åkermän. **13** Kopparpelarna i HERRENS hus,
bäckenställen och kopparhavet i HERRENS hus slogo
kaldéerna sönder och förde kopparen till Babel. **14**
Och askkärlen, skovlarna, knivarna, skålarna och alla
kopparkärl som hade begagnats vid gudstjänsten togo
de bort. **15** Likaledes tog översten för drabanterna bort
fyrfaten och offerskålarna, allt som var av rent guld eller
av rent silver. **16** Vad angår de två pelarna, havet, som
var allenast ett, och bäckenställen, som Salomo hade
låtit göra till HERRENS hus, så kunde kopparen i alla
dessa föremål icke vägas. **17** Aderton alnar hög var
den ena pelaren, och ovanpå den var ett pelarhuvud
av koppar, och pelarhuvudet var tre alnar högt, och
ett nätverk och granatäpplen funnos på pelarhuvudet
runt omkring, alltsammans av koppar; och likadant var
det på den andra pelaren, över nätverket. **18** Och
översten för drabanterna tog översteprästen Seraja
jämte Sefanja, prästen näst under honom, så ock de
tre som höllo vakt vid tröskeln, **19** och från staden tog
han en hovman, den som var anförare för krigsfolket,
och fem av konungens närmaste män, som påträffades
i staden, så ock sekreteraren, den härhövitsman som
plägade utskriva folket i landet till krigstjänst, och sextio
andra män av landets folk, som påträffades i staden --
20 dessa tog Nebusaradan, översten för drabanterna,
och förde dem till den babyloniske konungen i Ribla.
21 Och konungen i Babel lät avliva dem där, i Ribla i
Hamats land. blev Juda bortfört från sitt land. **22** Men
över det folk som blev kvar i Juda land, det folk som
Nebukadnessar, konungen i Babel, lät bliva kvar där,
satte han Gedalja, son till Ahikam, son till Safan. **23** När
då alla krigshövitsmännen jämte sina män fingo höra att
konungen i Babel hade satt Gedalja över landet, kommo
de till Gedalja i Mispa, nämligen Ismael, Netanjas son,
Johanan, Kareas son, netofatiten Seraja, Tanhumets
son, och Jaasanja, maakatitens son, med sina män. **24**
Och Gedalja gav dem och deras män sin ed och sade till
dem: »Frukten icke för kaldéernas tjänare. Stannen kvar
i landet, och tjänen konungen i Babel, så skall det gå
eder väl.» **25** Men i sjunde månaden kom Ismael, son till
Netanja, son till Elisama, av konungslig börd, och hade
med sig tio män, och de slogo ihjäl Gedalja, så ock de
judar och kaldéer som voro hos honom i Mispa. **26** Då
bröt allt folket upp, från den minste till den störste, tillika
med krigshövitsmännen, och begav sig till Egypten; ty
de fruktade för kaldéerna. **27** Men i det trettiosjunde
året sedan Jojakin, Juda konung, hade blivit bortförd i
fångenskap, i tolfte månaden, på tjugusjunde dagen i
månaden, tog Evil-Merodak, konungen i Babel -- samma
år han blev konung -- Jojakin, Juda konung, till nåder
och befriade honom ur fängelset; **28** Och han talade
vänligt med honom och gav honom främsta platsen
bland de konungar som voro hos honom i Babel. **29** Han
fick lägga av sin fångdräkt och beständigt äta vid hans
bord, så länge han levde. **30** Och ett ständigt underhåll
gavs honom från konungen, visst för var dag, så länge
han levde.

1 Krönikeboken

1 Adam, Set, Enos, **2** Kenan, Mahalalel, Jered, **3** Hanok, Metusela, Lemek, **4** Noa, Sem, Ham och Jafet. **5** Jafets söner voro Gomer, Magog, Madai, Javan, Tubal, Mesek och Tiras. **6** Gomers söner voro Askenas, Difat och Togarma. **7** Javans söner voro Elisa och Tarsisa, kittéerna och rodanéerna. **8** Hams söner voro Kus, Misraim, Put och Kanaan. **9** Kus' söner voro Seba, Havila, Sabta, Raema och Sabteka. Raemas söner voro Saba och Dedan. **10** Men Kus födde Nimrod; han var den förste som upprättade ett välde på jorden. **11** Och Misraim födde ludéerna, anaméerna, lehabéerna, naftuhéerna, **12** patroséerna, kasluhéerna, från vilka filistéerna hava utgått, och kaftoréerna. **13** Och Kanaan födde Sidon, som var hans förstfödde, och Het, **14** så ock jebuséerna, amoréerna och girgaséerna, **15** hivéerna, arkéerna, sinéerna, **16** arvadéerna, semaréerna och hamatéerna. **17** Sems söner voro Elam, Assur, Arpaksad, Lud och Aram, så ock Us, Hul, Geter och Mesek. **18** Arpaksad födde Sela, och Sela födde Eber. **19** Men åt Eber föddes två söner; den ene hette Peleg, ty i hans tid blev jorden fördelad; och hans broder hette Joktan. **20** Och Joktan födde Almodad, Selef, Hasarmavet, Jera, **21** Hadoram, Usal, Dikla, **22** Ebal, Abimael, Saba, **23** Ofir, Havila och Jobab; alla dessa voro Joktans söner. **24** Sem, Arpaksad, Sela, **25** Eber, Peleg, Regu, **26** Serug, Nahor, Tera, **27** Abram, det är Abraham **28** Abrahams söner voro Isak och Ismael. **29** Detta är deras släkttavla: Nebajot, Ismaels förstfödde, vidare Kedar, Adbeel och Mibsam, **30** Misma och Duma, Massa, Hadad och Tema, **31** Jetur, Nafis och Kedma. Dessa voro Ismaels söner. **32** Och de söner som Ketura, Abrahams bihustru, födde voro Simran, Joksan, Medan, Midjan, Jisbak och Sua. Joksans söner voro Saba och Dedan. **33** Och Midjans söner voro Efa, Efer, Hanok, Abida och Eldaa. Alla dessa voro Keturas söner. **34** Och Abraham födde Isak. Isaks söner voro Esau och Israel. **35** Esaus söner voro Elifas, Reguel, Jeus, Jaelam och Kora. **36** Elifas' söner voro Teman och Omar, Sefi och Gaetam, Kenas, Timna och Amalek **37** Reguels söner voro Nahat, Sera, Samma och Missa. **38** Men Seirs söner voro Lotan, Sobal, Sibeon, Ana, Dison, Eser och Disan. **39** Lotans söner voro Hori och Homam; och Lotans syster var Timna. **40** Sobals söner voro Aljan, Manahat och Ebal, Sefi och Onam. Och Sibeons söner voro Aja och Ana. **41** Anas söner voro Dison. Och Disons söner voro Hamran, Esban, Jitran och Keran. **42** Esers söner voro Bilhan, Saavan, Jaakan. Disans söner voro Us och Aran. **43** Och dessa voro de konungar som regerade i Edoms land, innan ännu någon israelitisk konung var konung där: Bela, Beors son, och hans stad hette Dinhaba. **44** När Bela dog, blev Jobab, Seras son, från Bosra, konung efter honom. **45** När Jobab dog, blev Husam från temanéernas land konung efter honom. **46** När Husam dog, blev Hadad, Bedads son, konung efter honom, han som slog midjaniterna på Moabs mark; och hans stad hette Avit. **47** När Hadad dog, blev Samla från Masreka konung efter honom. **48** När Samla dog, blev Saul, från Rehobot vid floden, konung efter honom. **49** När Saul dog, blev Baal-Hanan, Akbors son, konung efter honom **50** När Baal-Hanan dog, blev Hadad konung efter honom; och hans stad hette Pagi, och hans hustru hette Mehetabel, dotter till Matred, var dotter till Me-Sahab. **51** Men när Hadad hade dött, voro dessa Edoms stamfurstar: fursten Timna, fursten Alja, fursten Jetet, **52** fursten Oholibama, fursten Ela, fursten Pinon, **53** fursten Kenas, fursten Teman, fursten Mibsar, **54** fursten Magdiel, fursten Iram. Dessa voro Edoms stamfurstar. D. ä. delning.

2 Dessa voro Israels söner: Ruben, Simeon, Levi och Juda, Isaskar och Sebulon, **2** Dan, Josef och Benjamin, Naftali, Gad och Aser. **3** Judas söner voro Er, Onan och Sela; dessa tre föddes åt honom av Suas dotter, kananeiskan. Men Er, Judas förstfödde, misshagade HERREN; därför dödade han honom. **4** Och Tamar, hans sonhustru, födde åt honom Peres och Sera, så att Judas söner voro tillsammans fem. **5** Peres' söner voro Hesron och Hamul. **6** Seras söner voro Simri, Etan, Heman, Kalkol och Dara, tillsammans fem. **7** Men Karmis söner voro Akar, som drog olycka över Israel, när han trolöst förgrep sig på det tillspillogivna. **8** Och Etans söner voro Asarja. **9** Och de söner som föddes åt Hesron voro Jerameel, Ram och Kelubai. **10** Och Ram födde Amminadab, och Amminadab födde Naheson, hövding för Juda barn. **11** Naheson födde Salma, och Salma födde Boas. **12** Boas födde Obed, och Obed födde Isai. **13** Isai födde Eliab, som var hans förstfödde, Abinadab, den andre, och Simea, den tredje, **14** Netanel, den fjärde, Raddai, den femte, **15** Osem, den sjätte, David, den sjunde. **16** Och deras systrar voro Seruja och Abigail. Och Serujas söner voro Absai, Joab och Asael, tillsammans tre. **17** Och Abigail födde Amasa, och Amasas fader var ismaeliten Jeter. **18** Och Kaleb, Hesrons son, födde ett barn av kvinnkön, Asuba, därtill ock Jeriot; och dessa voro henne söner: Jeser, Sobab och Ardon. **19** Och när Asuba dog, tog Kaleb Efrat till hustru åt sig, och hon födde åt honom Hur. **20** Och Hur födde Uri, och Uri födde Besalel. **21** Därefter gick Hesron in till Makirs, Gileads faders, dotter; henne tog han till hustru, när han var sextio år gammal. Och hon födde åt honom Segub. **22** Och Segub födde Jair; denne hade tjugutre städer i Gileads land. **23** Men gesuréerna och araméerna togo ifrån dem Jairs byar jämte Kenat med underlydande orter, sextio städer. Alla dessa voro söner till Makir, Gileads fader. **24** Och sedan Hesron hade dött i Kaleb-Efrata, födde Hesrons hustru Abia åt honom Ashur, Tekoas fader. **25** Och Jerameels, Hesrons förstföddes, söner voro Ram, den förstfödde, vidare

Buna, Oren och Osem samt Ahia. **26** Men Jerameel
hade en annan hustru som hette Atara; hon var moder
till Onam. **27** Och Rams, Jerameels förstföddes, söner
voro Maas, Jamin och Eker. **28** Onams söner voro
Sammai och Jada; och Sammais söner voro Nadab och
Abisur. **29** Och Abisurs hustru hette Abihail; hon födde åt
honom Aban och Molid. **30** Nadabs söner voro Seled
och Appaim. Seled dog barnlös. **31** Men Appaims söner
voro Jisei; Jiseis söner voro Sesan; Sesans söner voro
Alai. **32** Jadas, Sammais broders, söner voro Jeter och
Jonatan. Jeter dog barnlös. **33** Men Jonatans söner
voro Pelet och Sasa. Dessa voro Jerameels söner. **34**
Men Sesan hade inga söner, utan allenast döttrar. Nu
hade Sesan en egyptisk tjänare som hette Jarha. **35**
Och Sesan gav sin dotter till hustru åt sin tjänare Jarha,
och hon födde åt honom Attai. **36** Attai födde Natan,
och Natan födde Sabad. **37** Sabad födde Eflal, och
Eflal födde Obed. **38** Obed födde Jehu, och Jehu födde
Asarja. **39** Asarja födde Heles, och Heles födde Eleasa.
40 Eleasa födde Sisamai, och Sisamai födde Sallum. **41**
Sallum födde Jekamja, och Jekamja födde Elisama. **42**
Och Kalebs, Jerameels broders, söner voro Mesa, hans
förstföddе, som var Sifs fader, och Maresas, Hebrons
faders, söner. **43** Men Hebrons söner voro Kora, Tappua,
Rekem och Sema. **44** Sema födde Raham, Jorkeams
fader. Men Rekem födde Sammai. **45** Sammais son
var Maon, och Maon var Bet-Surs fader. **46** Och Efa,
Kalebs bihustru, födde Haran, Mosa och Gases; och
Haran födde Gases. **47** Och Jadais söner voro Regem,
Jotam, Gesan, Pelet, Efa och Saaf. **48** Kalebs bihustru
Maaka födde Seber och Tirhana. **49** Hon födde ock
Saaf, Madmannas fader, Seva, Makbenas fader och
Gibeas fader. Och Kalebs dotter var Aksa. **50** Dessa voro
Kalebs söner: Hurs, Efratas förstföddes, son var Sobal
Kirjat-Jearims fader, **51** vidare Salma, Bet-Lehems fader,
och Haref, Bet-Gaders fader. **52** Söner till Sobal, Kirjat-
Jearims fader, voro Haroe och hälften av Hammenuhot-
släkten. **53** Men Kirjat-Jearims släkter voro jeteriterna,
putiterna, sumatiterna och misraiterna. Från dem utgingo
sorgatiterna och estaoliterna. **54** Salmas söner voro Bet-
Lehem och netofatiterna, Atrot-Bet-Joab, så ock hälften
av manahatiterna, sorgiterna. **55** Och de skriftlärdes
släkter, deras som bodde i Jaebes, voro tireatiterna,
simeatiterna, sukatiterna. Dessa voro de kainéer som
härstammade från Hammat, fader till Rekabs släkt.

3 Dessa voro de söner som föddes åt David i Hebron:
Amnon, den förstföddе, av Ahinoam från Jisreel;
Daniel, den andre, av Abigail från Karmel; **2** Absalom,
den tredje, son till Maaka, som var dotter till Talmai,
konungen i Gesur; Adonia, den fjärde, Haggits son; **3**
Sefatja, den femte, av Abital; Jitream, den sjätte, av hans
hustru Egla. **4** Dessa sex föddes åt honom i Hebron,
där han regerade i sju år och sex månader. I Jerusalem
åter regerade han i trettiotre år. **5** Och dessa söner
föddes åt honom i Jerusalem: Simea, Sobab, Natan och
Salomo, tillsammans fyra, av Bat-Sua, Ammiels dotter; **6**
vidare Jibhar, Elisama, Elifelet, **7** Noga, Nefeg, Jafia, **8**
Elisama, Eljada och Elifelet, tillsammans nio. **9** Detta var
alla Davids söner, förutom sönerna med bihustrurna; och
Tamar var deras syster. **10** Salomos son var Rehabeam.
Hans son var Abia; hans son var Asa; hans son var
Josafat. **11** Hans son var Joram; hans son var Ahasja;
hans son var Joas. **12** Hans son var Amasja; hans son
var Asarja; hans son var Jotam. **13** Hans son var Ahas;
hans son var Hiskia; hans son var Manasse. **14** Hans
son var Amon; hans son var Josia. **15** Josias söner voro
Johanan den förstföddе, Jojakim, den andre, Sidkia, den
tredje, Sallum, den fjärde. **16** Jojakims söner voro hans
son Jekonja och dennes son Sidkia. **17** Jekonjas söner
voro Assir och dennes son Sealtiel, **18** vidare Malkiram,
Pedaja, Senassar, Jekamja, Hosama och Nedabja. **19**
Pedajas söner voro Serubbabel och Simei. Serubbabels
söner voro Mesullam och Hananja, och deras syster var
Selomit, **20** vidare Hasuba, Ohel, Berekja, Hasadja och
Jusab-Hesed, tillsammans fem. **21** Hananjas söner voro
Pelatja och Jesaja, vidare Refajas söner, Arnans söner,
Obadjas söner och Sekanjas söner. **22** Sekanjas söner
voro Semaja, Semajas söner voro Hattus, Jigeal, Baria,
Nearja och Safat, tillsammans sex. **23** Nearjas söner
voro Eljoenai, Hiskia och Asrikam, tillsammans tre. **24**
Eljoenais söner voro Hodauja, Eljasib, Pelaja, Ackub,
Johanan, Delaja och Anani, tillsammans sju.

4 Judas söner voro Peres, Hesron, Karmi, Hur och
Sobal. **2** Och Reaja, Sobals son, födde Jahat, och
Jahat födde Ahumai och Lahad. Dessa voro sorgatiternas
släkter. **3** Och dessa voro Abi-Etams söner: Jisreel,
Jisma och Jidbas, och deras syster hette Hasselelponi,
4 vidare Penuel, Gedors fader, och Eser, Husas fader.
Dessa voro söner till Hur, Efratas förstföddе, Bet-Lehems
fader. **5** Och Ashur, Tekoas fader, hade två hustrur,
Helea och Naara. **6** Naara födde åt honom Ahussam,
Hefer, Timeni och ahastariterna. Dessa voro Naaras
söner. **7** Och Heleas söner voro Seret, Jishar och
Etnan. **8** Och Kos födde Anub och Hassobeba, så ock
Aharhels, Harums sons, släkter. **9** Men Jaebes var mer
ansedd än sina bröder; hans moder hade givit honom
namnet Jaebes, i det hon sade: »Jag har fött honom
med smärta.» **10** Och Jaebes åkallade Israels Gud
och sade: »O att du ville välsigna mig och utvidga mitt
område och låta din hand vara med mig! O att du ville
avvända vad ont är, så att jag sluppe att känna någon
smärta!» Och Gud lät det ske, som han begärde. **11** Och
Kelub, Suhas broder, födde Mehir; han var Estons fader.
12 Och Eston födde Bet-Rafa, Pasea och Tehinna, Ir-
Nahas' fader. Dessa voro männen från Reka. **13** Och
Kenas söner voro Otniel och Seraja. Otniels söner voro
Hatat. **14** Och Meonotai födde Ofra. Och Seraja födde
Joab, fader till Timmermansdalens släkt, ty dessa voro

timmermän. 15 Och Kalebs, Jefunnes sons, söner voro
Iru, Ela och Naam, så ock Elas söner och Kenas. 16 Och
Jehallelels söner voro Sif och Sifa, Tirja och Asarel. 17
Och Esras son var Jeter, vidare Mered, Efer och Jalon.
Och kvinnan blev havande och födde Mirjam, Sammai
och Jisba, Estemoas fader. 18 Och hans judiska hustru
födde Jered, Gedors fader, och Heber, Sokos fader, och
Jekutiel, Sanoas fader. Men de andra voro söner till
Bitja, Faraos dotter, som Mered hade tagit till hustru.
19 Och söner till Hodias hustru, Nahams syster, voro
Kegilas fader, garmiten, och maakatiten Estemoa. 20
Och Simons söner voro Amnon och Rinna, Ben-Hanan
och Tilon. Och Jiseis söner voro Sohet och Sohets
son. 21 Söner till Sela, Judas son, voro Er, Lekas fader,
och Laeda, Maresas fader, och de släkter som tillhörde
linnearbetarnas hus, av Asbeas hus, 22 vidare Jokim och
männen i Koseba samt Joas och Saraf, som blevo herrar
över Moab, så ock Jasubi-Lehem. Men detta tillhör en
avlägsen tid. 23 Dessa voro krukmakarna och invånarna
i Netaim och Gedera; de bodde där hos konungen och
voro i hans arbete. 24 Simeons söner voro Nemuel och
Jamin, Jarib, Sera och Saul. 25 Hans son var Sallum;
hans son var Mibsam; hans son var Misma. 26 Mismas
söner voro hans son Hammuel, dennes son Sackur och
dennes son Simei. 27 Och Simei hade sexton söner
och sex döttrar; men hans bröder hade icke många
barn. Och deras släkt i sin helhet förökade sig icke så
mycket som Juda barn. 28 Och de bodde i Beer-Seba,
Molada och Hasar-Sual, 29 i Bilha, i Esem och i Tolad,
30 i Betuel, i Horma och i Siklag, 31 i Bet-Markabot,
i Hasar-Susim, i Bet-Birei och i Saaraim. Dessa voro
deras städer, till dess att David blev konung. 32 Och
deras byar voro Etam och Ain, Rimmon, Token och Asan
-- fem städer; 33 därtill alla deras byar, som lågo runt
omkring dessa städer, ända till Baal. Dessa voro deras
boningsorter; och de hade sitt särskilda släktregister. 34
Vidare: Mesobab, Jamlek och Josa, Amasjas son, 35
och Joel och Jehu, son till Josibja, son till Seraja, son till
Asiel, 36 och Eljoenai, Jaakoba, Jesohaja, Asaja, Adiel,
Jesimiel och Benaja, 37 så ock Sisa, son till Sifei, son
till Allon, son till Jedaja, son till Simri son till Semaja.
38 Dessa nu nämnda voro hövdingar i sina släkter, och
deras familjer utbredde sig och blevo talrika. 39 Och de
drogo fram mot Gedor, ända till östra sidan av dalen, för
att söka bete för sin boskap. 40 Och de funno fett och
gott bete, och landet hade utrymme nog, och där var
stilla och lugnt, ty de som förut bodde där voro hamiter.
41 Men dessa som här hava blivit upptecknade vid namn
kommo i Hiskias, Juda konungs, tid och förstörde deras
tält och slogo de meiniter som funnos där och gåvo dem
till spillo, så att de nu icke mer äro till, och bosatte sig i
deras land; ty där fanns bete för deras boskap. 42 Och
av dem, av Simeons barn, drogo fem hundra man till
Seirs bergsbygd; och Pelatja, Nearja, Refaja och Ussiel,
Jiseis söner, stodo i spetsen för dem. 43 Och de slogo
den sista kvarlevan av amalekiterna; sedan bosatte de
sig där och bo där ännu i dag. Hebr beóseb.

5 Och Rubens söner, Israels förstföddes -- han var
nämligen den förstfödde, men därför att han oskärade
sin faders bädd, blev hans förstfödslorätt given åt Josefs,
Israels sons, söner, dock icke så, att denne skulle
upptagas i släktregistret såsom den förstfödde; 2 ty väl
var Juda den mäktigaste bland sina bröder, och furste
blev en av hans avkomlingar, men förstfödslorätten blev
dock Josefs -- 3 Rubens, Israels förstföddes, söner voro
Hanok och Pallu, Hesron och Karmi. 4 Joels söner voro
hans son Semaja, dennes son Gog, dennes son Simei,
5 dennes son Mika, dennes son Reaja, dennes son Baal,
6 så ock dennes son Beera, som Tillegat-Pilneeser,
konungen i Assyrien, förde bort i fångenskap; han var
hövding för rubeniterna. 7 Och hans bröder voro, efter
sina släkter, när de upptecknades i släktregistret efter
sin ättföljd: Jegiel, huvudmannen, Sakarja 8 och Bela,
son till Asas, son till Sema, son till Joel; han bodde i
Aroer, och hans boningsplatser nådde ända till Nebo och
Baal-Meon. 9 Och österut nådde hans boningsplatser
ända fram till öknen som sträcker sig ifrån floden Frat; ty
de hade stora boskapshjordar i Gileads land. 10 Men i
Sauls tid förde de krig mot hagariterna, och dessa föllo
för deras hand; då bosatte de sig i deras hyddor utefter
hela östra sidan av Gilead. 11 Och Gads barn hade
sina boningsplatser gent emot dem i landet Basan ända
till Salka: 12 Joel, huvudmannen, och Safam därnäst,
och vidare Jaanai och Safat i Basan. 13 Och deras
bröder voro, efter sina familjer, Mikael, Mesullam, Seba,
Jorai, Jaekan, Sia och Eber, tillsammans sju. 14 Dessa
voro söner till Abihail, son till Huri, son till Jaroa, son till
Gilead, son till Mikael, son till Jesisai, son till Jado, son
till Bus. 15 Men Ahi, son till Abdiel, son till Guni, var
huvudman för deras familjer. 16 Och de bodde i Gilead i
Basan och underlydande orter, så ock på alla Sarons
utmarker, så långt de sträckte sig. 17 Alla dessa blevo
upptecknade i släktregistret i Jotams, Juda konungs,
och i Jerobeams, Israels konungs, tid. 18 Rubens barn
och gaditerna och ena hälften av Manasse stam, de
av dem, som voro krigsdugliga och buro sköld och
svärd och spände båge och voro stridskunniga, utgjorde
fyrtiofyra tusen sju hundra sextio stridbara män. 19
Och de förde krig mot hagariterna och mot Jetur, Nafis
och Nodab. 20 Och seger beskärdes dem i striden mot
dessa, så att hagariterna och alla som voro med dem
blevo givna i deras hand; ty de ropade till Gud under
striden, och han bönhörde dem, därför att de förtröstade
på honom. 21 Och såsom byte förde de bort deras
boskapshjordar, femtio tusen kameler, två hundra femtio
tusen får och två tusen åsnor, så ock ett hundra tusen
människor. 22 Ty många hade fallit slagna, eftersom

striden var av Gud. Sedan bosatte de sig i deras land och
bodde där ända till fångenskapen. **23** Halva Manasse
stams barn bodde ock där i landet, från Basan ända
till Baal-Hermon och Senir och Hermons berg, och de
voro talrika. **24** Och dessa voro huvudmän för sina
familjer: Efer, Jisei, Eliel, Asriel, Jeremia, Hodauja och
Jadiel, tappra stridsmän, namnkunniga män, huvudmän
för sina familjer. **25** Men de blevo otrogna mot sina
fäders Gud, i det att de i trolös avfällighet lupo efter de
gudar som dyrkades av de folk där i landet, som Gud
hade förgjort för dem. **26** Då uppväckte Israels Gud
den assyriske konungen Puls ande och den assyriske
konungen Tillegat-Pilnesers ande och lät folket föras bort
i fångenskap, såväl rubeniterna och gaditerna som ena
hälften av Manasse stam, och lät dem komma till Hala,
Habor, Hara och Gosans ström, där de äro ännu i dag.

6 Levis söner voro Gerson, Kehat och Merari. **2** Kehats
söner voro Amram, Jishar, Hebron och Ussiel. **3**
Amrams barn voro Aron, Mose och Mirjam. Arons söner
voro Nadab och Abihu, Eleasar och Itamar. **4** Eleasar
födde Pinehas, Pinehas födde Abisua. **5** Abisua födde
Bucki, och Bucki födde Ussi. **6** Ussi födde Seraja,
och Seraja födde Merajot. **7** Merajot födde Amarja,
och Amarja födde Ahitub. **8** Ahitub födde Sadok, och
Sadok födde Ahimaas. **9** Ahimaas födde Asarja, och
Asarja födde Johanan. **10** Johanan födde Asarja; det var
han som var präst i det tempel som Salomo byggde i
Jerusalem. **11** Asarja födde Amarja, och Amarja födde
Ahitub. **12** Ahitub födde Sadok, och Sadok födde Sallum.
13 Sallum födde Hilkia, och Hilkia födde Asarja. **14**
Asarja födde Seraja, och Seraja födde Josadak. **15** Men
Josadak måste gå med i fångenskap, när HERREN lät
Juda och Jerusalem föras bort genom Nebukadnessar.
16 Levis söner voro Gersom, Kehat och Merari. **17**
Och dessa voro namnen på Gersoms söner: Libni och
Simei. **18** Och Kehats söner voro Amram, Jishar, Hebron
och Ussiel. **19** Meraris söner voro Maheli och Musi.
Dessa voro leviternas släkter, efter deras fäder. **20**
Från Gersom härstammade hans son Libni, dennes
son Jahat, dennes son Simma, **21** dennes son Joa,
dennes son Iddo, dennes son Sera, dennes son Jeaterai.
22 Kehats söner voro hans son Amminadab, dennes
son Kora, dennes son Assir, **23** dennes son Elkana,
dennes son Ebjasaf, dennes son Assir, **24** dennes
son Tahat, dennes son Uriel, dennes son Ussia och
dennes son Saul. **25** Elkanas söner voro Amasai och
Ahimot. **26** Hans son var Elkana; hans son var Elkana-
Sofai; hans son var Nahat. **27** Hans son var Eliab;
hans son var Jeroham; hans son var Elkana. **28** Och
Samuels söner voro Vasni, den förstfödde, och Abia. **29**
Meraris söner voro Maheli, dennes son Libni, dennes
son Simei, dennes son Ussa, **30** dennes son Simea,
dennes son Haggia, dennes son Asaja. **31** Och dessa
voro de som David anställde för att ombesörja sången i
HERRENS hus, sedan arken hade fått en vilostad. **32**
De gjorde tjänst inför uppenbarelsetältets tabernakel
såsom sångare, till dess att Salomo byggde HERRENS
hus i Jerusalem; de stodo där och förrättade sin tjänst,
såsom det var föreskrivet för dem. **33** Dessa voro de
som så tjänstgjorde, och dessa voro deras söner: Av
kehatiternas barn: Heman, sångaren, son till Joel, son
till Samuel, **34** son till Elkana, son till Jeroham, son till
Eliel, son till Toa, **35** son till Sif, son till Elkana, son till
Mahat, son till Amasai, **36** son till Elkana, son till Joel,
son till Asarja, son till Sefanja, **37** son till Tahat, son till
Assir, son till Ebjasaf, son till Kora, **38** son till Jishar,
son till Kehat, son till Levi, son till Israel; **39** vidare hans
broder Asaf, som hade sin plats på hans högra sida,
Asaf, son till Berekja, son till Simea, **40** son till Mikael,
son till Baaseja, son till Malkia, **41** son till Etni, son till
Sera, son till Adaja, **42** son till Etan, son till Simma,
son till Simei, **43** son till Jahat, son till Gersom, son
till Levi. **44** Och deras bröder, Meraris barn stodo på
den vänstra sidan: Etan son till Kisi, son till Abdi, son
till Malluk, **45** son till Hasabja, son till Amasja, son till
Hilkia, **46** son till Amsi, son till Bani, son till Semer,
47 son till Maheli, son till Musi, son till Merari, son till
Levi. **48** Och deras bröder, de övriga leviterna, hade
blivit givna till allt slags tjänstgöring vid tabernaklet,
Guds hus. **49** Men Aron och hans söner ombesörjde
offren på brännoffersaltaret och på rökelsealtaret, och
skulle utföra all förrättning i det allraheligaste och bringa
försoning för Israel, alldeles såsom Mose, Guds tjänare,
hade bjudit. **50** Och dessa voro Arons söner: hans son
Eleasar, dennes son Pinehas, dennes son Abisua, **51**
dennes son Bucki, dennes son Ussi, dennes son Seraja,
52 dennes son Merajot, dennes son Amarja, dennes son
Ahitub, **53** dennes son Sadok, dennes son Ahimaas. **54**
Och dessa voro deras boningsorter, efter deras tältläger
inom deras område: Åt Arons söner av kehatiternas
släkt -- ty dem träffade nu lotten -- **55** åt dem gav man
Hebron i Juda land med dess utmarker runt omkring.
56 Men åkerjorden och byarna som hörde till staden
gav man åt Kaleb, Jefunnes son. **57** Åt Arons söner
gav man alltså fristäderna Hebron och Libna med dess
utmarker, vidare Jattir och Estemoa med dess utmarker.
58 Hilen med dess utmarker, Debir med dess utmarker,
59 Asan med dess utmarker och Bet-Semes med dess
utmarker; **60** och ur Benjamins stam Geba med dess
utmarker, Alemet med dess utmarker och Anatot med
dess utmarker, så att deras städer tillsammans utgjorde
tretton städer, efter deras släkter. **61** Och Kehats övriga
barn fingo ur en stamsläkt, nämligen den stamhalva
som utgjorde ena hälften av Manasse stam, genom
lottkastning tio städer. **62** Gersoms barn åter fingo, efter
sina släkter, ur Isaskars stam, ur Asers stam, ur Naftali
stam och ur Manasse stam i Basan tretton städer. **63**
Meraris barn fingo, efter sina släkter, ur Rubens stam, ur

Gads stam och ur Sebulons stam genom lottkastning tolv
städer. 64 Så gåvo Israels barn åt leviterna dessa städer
med deras utmarker. 65 Genom lottkastning gåvo de åt
dem ur Juda barns stam, ur Simeons barns stam och ur
Benjamins barns stam dessa städer, som de namngåvo.
66 Och bland Kehats barns släkter fingo några följande
städer ur Efraims stam såsom sitt område: 67 Man gav
dem fristäderna Sikem med dess utmarker i Efraims
bergsbygd, Geser med dess utmarker, 68 Jokmeam
med dess utmarker, Bet-Horon med dess utmarker; 69
vidare Ajalon med dess utmarker och Gat-Rimmon med
dess utmarker; 70 och ur ena hälften av Manasse stam
Aner med dess utmarker och Bileam med dess utmarker.
Detta tillföll Kehats övriga barns släkt. 71 Gersoms barn
fingo ur den släkt som utgjorde ena hälften av Manasse
stam Golan i Basan med dess utmarker och Astarot med
dess utmarker; 72 och ur Isaskars stam Kedes med dess
utmarker, Dobrat med dess utmarker, 73 Ramot med
dess utmarker och Anem med dess utmarker; 74 och ur
Asers stam Masal med dess utmarker, Abdon med dess
utmarker, 75 Hukok med dess utmarker och Rehob med
dess utmarker; 76 och ur Naftali stam Kedes i Galileen
med dess utmarker, Hammon med dess utmarker och
Kirjataim med dess utmarker. 77 Meraris övriga barn
fingo ur Sebulons stam Rimmono med dess utmarker
och Tabor med dess utmarker, 78 och på andra sidan
Jordan mitt emot Jeriko, öster om Jordan, ur Rubens
stam Beser i öknen med dess utmarker, Jahas med dess
utmarker, 79 Kedemot med dess utmarker och Mefaat
med dess utmarker; 80 och ur Gads stam Ramot i Gilead
med dess utmarker, Mahanaim med dess utmarker,
81 Hesbon med dess utmarker och Jaeser med dess
utmarker.

7 Och Isaskars söner voro Tola och Pua, Jasib och
Simron, tillsammans fyra. 2 Tolas söner voro Ussi,
Refaja, Jeriel, Jamai, Jibsam och Samuel, huvudmän
för sina familjer, ättlingar av Tola, tappra stridsmän,
upptecknade efter sin ättföljd. I Davids tid var deras
antal tjugutvå tusen sex hundra. 3 Ussis söner voro
Jisraja, och Jisrajas söner voro Mikael, Obadja och
Joel samt Jissia, tillhopa fem, allasammans huvudmän.
4 Och med dem följde stridbara härskaror, trettiosex
tusen man, efter sin ättföljd och sina familjer; ty de hade
många hustrur och barn. 5 Och deras bröder i alla
Isaskars släkter voro tappra stridsmän; åttiosju tusen
utgjorde tillsammans de som voro upptecknade i deras
släktregister. 6 Benjamins söner voro Bela, Beker och
Jediael, tillsammans tre. 7 Belas söner voro Esbon, Ussi,
Ussiel, Jerimot och Iri, tillsammans fem, huvudmän för
sina familjer, tappra stridsmän; de som voro upptecknade
i deras släktregister utgjorde tjugutvå tusen trettiofyra.
8 Bekers söner voro Semira, Joas, Elieser, Eljoenai,
Omri, Jeremot, Abia, Anatot och Alemet. Alla dessa
voro Bekers söner. 9 De som voro upptecknade i deras
släktregister, efter sin ättföljd, efter huvudmannen för
sina familjer, tappra stridsmän, utgjorde tjugu tusen
två hundra. 10 Jediaels söner voro Bilhan; Bilhans
söner voro Jeus, Benjamin, Ehud, Kenaana, Setan,
Tarsis och Ahisahar. 11 Alla dessa voro Jediaels söner,
upptecknade efter huvudmännen för sina familjer, tappra
stridsmän, sjutton tusen två hundra stridbara krigsmän.
12 Och Suppim och Huppim voro Irs söner. -- Men Husim
voro Ahers söner. 13 Naftalis söner voro Jahasiel, Guni,
Jeser och Sallum, Bilhas söner. 14 Manasses söner
voro Asriel, som kvinnan födde; hans arameiska bihustru
födde Makir, Gileads fader. 15 Och Makir tog hustru åt
Huppim och Suppim. Hans syster hette Maaka. Och
den andre hette Selofhad. Och Selofhad hade döttrar.
16 Och Maaka, Makirs hustru, födde en son och gav
honom namnet Peres, men hans broder hette Seres.
Hans söner voro Ulam och Rekem. 17 Ulams söner voro
Bedan. Dessa voro söner till Gilead, son till Makir, son
till Manasse. 18 Och hans syster var Hammoleket; hon
födde Is-Hod, Abieser och Mahela. 19 Och Semidas
söner voro Ajan, Sekem, Likhi och Aniam. 20 Och
Efraims söner voro Sutela, dennes son Bered, dennes
son Tahat, dennes son Eleada, dennes son Tahat, 21
dennes son Sabad och dennes son Sutela, så ock Eser
och Elead. Och män från Gat, som voro födda där i
landet, dräpte dem, därför att de hade dragit ned för att
taga deras boskapshjordar. 22 Då sörjde Efraim, deras
fader, i lång tid, och hans bröder kommo för att trösta
honom. 23 Och han gick in till sin hustru, och hon blev
havande och födde en son; och han gav honom namnet
Beria, därför att det hade skett under en olyckstid för
hans hus. 24 Hans dotter var Seera; hon byggde Nedre
och Övre Bet-Horon, så ock Ussen-Seera. 25 Och hans
son var Refa; hans son var Resef, ävensom Tela; hans
son var Tahan. 26 Hans son var Laedan; hans son
var Ammihud; hans son var Elisama. 27 Hans son var
Non; hans son var Josua. 28 Och deras besittning och
deras boningsorter voro Betel med underlydande orter,
österut Naaran och västerut Geser med underlydande
orter, vidare Sikem med underlydande orter, ända till
Aja med underlydande orter. 29 Men i Manasse barns
ägo voro Bet-Sean med underlydande orter, Taanak
med underlydande orter, Megiddo med underlydande
orter, Dor med underlydande orter. Här bodde nu Josefs,
Israels sons, barn. 30 Asers söner voro Jimna, Jisva,
Jisvi och Beria; och deras syster var Sera. 31 Berias
söner voro Heber och Malkiel; han var Birsaits fader. 32
Och Heber födde Jaflet, Somer och Hotam, så ock Sua,
deras syster. 33 Och Jaflets söner voro Pasak, Bimhal
och Asvat. Dessa voro Jaflets söner. 34 Semers söner
voro Ahi och Rohaga, Jaba och Aram. 35 Hans broder
Helems söner voro Sofa, Jimna, Seles och Amal. 36
Sofas söner voro Sua, Harnefer, Sual, Beri och Jimra,
37 Beser, Hod, Samma, Silsa, Jitran och Beera. 38

Jeters söner voro Jefunne, Pispa och Ara. **39** Och Ullas
söner voro Ara, Hanniel och Risja. **40** Alla dessa voro
Asers söner, huvudmän för sina familjer, utvalda tappra
stridsmän, huvudmän bland hövdingarna; och de som
voro upptecknade i deras släktregister såsom dugliga
till krigstjänst utgjorde ett antal av tjugusex tusen man.
Hebr beraá.

8 Och Benjamin födde Bela, sin förstfödde, Asbel, den
andre, och Ahara, den tredje, **2** Noha, den fjärde,
och Rafa, den femte. **3** Bela hade följande söner: Addar,
Gera, Abihud, **4** Abisua, Naaman, Ahoa, **5** Gera, Sefufan
och Huram. **6** Och dessa voro Ehuds söner, och de voro
familjehuvudmän för dem som bodde i Geba, och som
blevo bortförda till Manahat, **7** dit Gera jämte Naaman
och Ahia förde bort dem: han födde Ussa och Ahihud.
8 Och Saharaim födde barn i Moabs land, sedan han
hade skilt sig från sina hustrur, Husim och Baara; **9** med
sin hustru Hodes födde han där Jobab, Sibja, Mesa,
Malkam, **10** Jeus, Sakeja och Mirma. Dessa voro hans
söner, huvudmän för familjer. **11** Med Husim hade han
fött Abitub och Elpaal. **12** Och Elpaals söner voro Eber,
Miseam och Semed. Han var den som byggde Ono
och Lod med underlydande orter. **13** Beria och Sema -
- vilka voro familjehuvudmän för Ajalons invånare och
förjagade Gats invånare -- **14** så ock Ajo, Sasak och
Jeremot. **15** Och Sebadja, Arad, Eder, **16** Mikael, Jispa
och Joha voro Berias söner. **17** Och Sebadja, Mesullam,
Hiski, Heber, **18** Jismerai, Jislia och Jobab voro Elpaals
söner. **19** Och Jakim, Sikri, Sabdi, **20** Elienai, Silletai,
Eliel, **21** Adaja, Beraja och Simrat voro Simeis söner.
22 Och Jispan, Eber, Eliel, **23** Abdon, Sikri, Hanan,
24 Hananja, Elam, Antotja, **25** Jifdeja och Peniel voro
Sasaks söner. **26** Och Samserai, Seharja, Atalja, **27**
Jaaresja, Elia och Sikri voro Jerohams söner. **28** Dessa
vore huvudman för familjer, huvudmän efter sin ättföljd;
de bodde i Jerusalem. **29** I Gibeon bodde Gibeons fader,
vilkens hustru hette Maaka. **30** Och hans förstfödde son
var Abdon; vidare Sur, Kis, Baal, Nadab, **31** Gedor, Ajo
och Seker. **32** Men Miklot födde Simea. Också dessa
bodde jämte sina bröder i Jerusalem, gent emot sina
bröder. **33** Och Ner födde Kis, Kis födde Saul, och Saul
födde Jonatan, Malki-Sua, Abinadab och Esbaal. **34**
Jonatans son var Merib-Baal, och Merib-Baal födde
Mika. **35** Mikas söner voro Piton, Melek, Taarea och
Ahas. **36** Ahas födde Joadda, Joadda födde Alemet,
Asmavet och Simri, och Simri födde Mosa. **37** Mosa
födde Binea. Hans son var Rafa; hans son var Eleasa;
hans son var Asel. **38** Och Asel hade sex söner, och
dessa hette Asrikam, Bokeru, Ismael, Searja, Obadja
och Hanan. Alla dessa voro Asels söner. **39** Och hans
broder Eseks söner voro Ulam, hans förstfödde, Jeus,
den andre, och Elifelet, den tredje. **40** Och Ulams söner
voro tappra stridsmän, som voro skickliga i att spänna
båge; och de hade många söner och sonsöner: ett
hundra femtio. Alla dessa voro av Benjamins barn

9 Och hela Israel blev upptecknat i släktregister, och
de finnas uppskrivna i boken om Israels konungar.
Och Juda fördes i fångenskap bort till Babel för sin
otrohets skull. **2** Men de förra invånarna som bodde där
de hade sin arvsbesittning, i sina städer, utgjordes av
vanliga israeliter, präster, leviter och tempelträlar. **3** I
Jerusalem bodde en del av Juda barn, av Benjamins
barn och av Efraims och Manasse barn, nämligen: **4**
Utai, son till Ammihud, son till Omri, son till Imri, son
till Bani, av Peres', Judas sons, barn; **5** av siloniterna
Asaja, den förstfödde, och hans söner; **6** av Seras
barn Jeguel och deras broder, sex hundra nittio; **7** av
Benjamins barn Sallu, son till Mesullam, son till Hodauja,
son till Hassenua, **8** vidare Jibneja, Jerohams son, och
Ela, son till Ussi, son till Mikri, och Mesullam, son till
Sefatja, son till Reguel, son till Jibneja, **9** så ock deras
bröder, efter deras ättföljd, nio hundra femtiosex. Alla
dessa män voro huvudmän för familjer, var och en för
sin familj. **10** Och av prästerna: Jedaja, Jojarib och
Jakin, **11** vidare Asarja, son till Hilkia, son till Mesullam,
son till Sadok, son till Merajot, son till Ahitub, fursten
i Guds hus, **12** vidare Adaja, son till Jeroham, son till
Pashur, son till Malkia, vidare Maasai, son till Adiel,
son till Jasera, son till Mesullam, son till Mesillemit, son
till Immer, **13** så ock deras bröder, huvudmän för sina
familjer, ett tusen sju hundra sextio, dugande män i de
sysslor som hörde till tjänstgöringen i Guds hus. **14** Och
av leviterna: Semaja, som till Hassub, son till Asrikam,
son till Hasabja, av Meraris barn, **15** vidare Bakbackar,
Heres och Galal, så ock Mattanja, son till Mika, son till
Sikri, son till Asaf, **16** vidare Obadja, son till Semaja,
son till Galal, son till Jedutun, så ock Berekja, son till
Asa, son till Elkana, som bodde i netofatiternas byar. **17**
Och dörrvaktarna: Sallum, Ackub, Talmon och Ahiman
med sina bröder; men Sallum var huvudmannen. **18**
Och ända till nu göra de tjänst vid Konungsporten, på
östra sidan. Dessa voro dörrvaktarna i Levi barns läger.
19 Men Sallum, son till Kore, son till Ebjasaf, son till
Kora, hade jämte sina bröder, dem som voro av hans
familj, koraiterna, till tjänstgöringssyssla att hålla vakt vid
tältets trösklar; deras fäder hade nämligen i HERRENS
läger hållit vakt vid ingången. **20** Och Pinehas, Eleasars
son, hade förut varit furste över dem -- med honom vare
HERREN! **21** Sakarja, Meselemjas son, var dörrvaktare
vid ingången till uppenbarelsetältet. **22** Alla dessa voro
utvalda till dörrvaktare vid trösklarna: två hundra tolv. De
blevo i sina byar upptecknade i släktregistret. David och
siaren Samuel hade tillsatt dem att tjäna på heder och
tro. **23** De och deras söner stodo därför vid portarna
till HERRENS hus, tälthuset, och höllo vakt. **24** Efter
de fyra väderstrecken hade dörrvaktarna sina platser:
i öster, väster, norr och söder. **25** Och deras bröder,

de som fingo bo i sina byar, skulle var sjunde dag,
alltid på samma timme, infinna sig hos dem. 26 Ty på
heder och tro voro dessa fyra anställda såsom förmän
för dörrvaktarna. Detta var nu leviterna. De hade ock
uppsikten över kamrarna och förvaringsrummen i Guds
hus. 27 Och de vistades om natten runt omkring Guds
hus, ty dem ålåg att hålla vakt, och de skulle öppna
dörrarna var morgon. 28 Somliga av dem hade uppsikten
över de kärl som användes vid tjänstgöringen. De buro
nämligen in dem, efter att hava räknat dem, och buro
sedan ut dem, efter att åter hava räknat dem. 29 Och
somliga av dem voro förordnade till att hava uppsikten
över de andra kärlen, över alla andra helgedomens
kärl, så ock över det fina mjölet och vinet och oljan och
rökelsen och de välluktande kryddorna. 30 Men somliga
av prästernas söner beredde salvan av de välluktande
kryddorna. 31 Och Mattitja, en av leviterna, koraiten
Sallums förstfödde, hade på heder och tro uppsikten över
bakverket. 32 Och somliga av deras bröder, kehatiternas
söner, hade uppsikten över skådebröden och skulle
tillreda dem för var sabbat. 33 Men de andra, nämligen
sångarna, huvudmän för levitiska familjer, vistades i
kamrarna, fria ifrån annan tjänstgöring, ty dag och natt
voro de upptagna av sina egna sysslor. 34 Dessa voro
huvudmännen för de levitiska familjerna, huvudman efter
sin ättföljd; de bodde i Jerusalem. 35 I Gibeon bodde
Gibeons fader Jeguel, vilkens hustru hette Maaka. 36
Och hans förstfödde son var Abdon; vidare Sur, Kis,
Baal, Ner, Nadab 37 Gedor, Ajo, Sakarja och Miklot.
38 Men Miklot födde Simeam. Också de bodde jämte
sina bröder i Jerusalem, gent emot sina bröder. 39 Och
Ner födde Kis, Kis födde Saul, och Saul födde Jonatan,
Malki-Sua, Abinadab och Esbaal. 40 Jonatans son var
Merib-Baal, och Merib-Baal födde Mika. 41 Mikas söner
voro Piton, Melek och Taharea. 42 Ahas födde Jaera,
Jaera födde Alemet, Asmavet och Simri, och Simri födde
Mosa. 43 Mosa födde Binea. Hans son var Refaja; hans
son var Eleasa; hans son var Asel. 44 Och Asel hade
sex söner, och dessa hette Asrikam, Bokeru, Ismael,
Searja, Obadja och Hanan. Dessa voro Asels söner

10 Och filistéerna stridde mot Israel; och Israels män
flydde för filistéerna och föllo slagna på berget
Gilboa. 2 Och filistéerna ansatte ivrigt Saul och hans
söner. Och filistéerna dödade Jonatan, Abinadab och
Malki-Sua, Sauls söner. 3 När då Saul själv blev häftigt
anfallen och bågskyttarna kommo över honom, greps
han av förskräckelse för skyttarna. 4 Och Saul sade till
sin vapendragare: »Drag ut ditt svärd och genomborra
mig därmed, så att icke dessa oomskurna komma och
hantera mig skändligt.» Men hans vapendragare ville det
icke, ty han fruktade storligen. Då tog Saul själv svärdet
och störtade sig därpå. 5 Men när vapendragaren såg
att Saul var död, störtade han sig ock på sitt svärd och
dog. 6 Så dogo då Saul och hans tre söner; och alla
som hörde till hans hus dogo på samma gång. 7 Och
när alla israeliterna i dalen förnummo att deras här hade
flytt, och att Saul och hans söner voro döda, övergåvo
de sina städer och flydde; sedan kommo filistéerna och
bosatte sig i dem. 8 Dagen därefter kommo filistéerna
för att plundra de slagna och funno då Saul och hans
söner, där de lågo fallna på berget Gilboa. 9 Och de
plundrade honom och togo med sig hans huvud och
hans vapen och sände dem omkring i filistéernas land
och läto förkunna det glada budskapet för sina avgudar
och för folket. 10 Och de lade hans vapen i sitt gudahus,
men hans huvudskål hängde de upp i Dagons tempel.
11 Men när allt folket i Jabes i Gilead hörde allt vad
filistéerna hade gjort med Saul, 12 stodo de upp, alla
stridbara män, och togo Sauls och hans söners lik och
förde dem till Jabes; och de begrovo deras ben under
terebinten i Jabes och fastade så i sju dagar. 13 Detta
blev Sauls död, därför att han hade begått otrohet mot
HERREN, i det att han icke hade hållit HERRENS ord,
så ock därför att han hade frågat en ande och sökt svar
hos en sådan. 14 Han hade icke sökt svar hos HERREN;
därför dödade HERREN honom. Och sedan överflyttade
han konungadömet på David, Isais son.

11 Då församlade sig hela Israel till David i Hebron
och sade: »Vi äro ju ditt kött och ben. 2 Redan för
länge sedan, redan då Saul ännu var konung, var det
du som var ledare och anförare för Israel. Och till dig
har HERREN, din Gud, sagt: Du skall vara en herde
för mitt folk Israel, ja, du skall vara en furste över mitt
folk Israel.» 3 När så alla de äldste i Israel kommo till
konungen i Hebron, slöt David ett förbund med dem där i
Hebron, inför HERREN; och sedan smorde de David
till konung över Israel, i enlighet med HERRENS ord
genom Samuel. 4 Och David drog med hela Israel till
Jerusalem, det är Jebus; där befunno sig jebuséerna,
som ännu bodde kvar i landet. 5 Och invånarna i Jebus
sade till David: »Hitin kommer du icke.» Men David
intog likväl Sions borg, det är Davids stad 6 Och David
sade: »Vemhelst som först slår ihjäl en jebusé, han
skall bliva hövding och anförare.» Och Joab, Serujas
son, kom först ditupp och blev så hövding. 7 Sedan
tog David sin boning i bergfästet; därför kallade man
det Davids stad. 8 Och han uppförde befästningsverk
runt omkring staden, från Millo och allt omkring; och
Joab återställde det övriga av staden. 9 Och David
blev allt mäktigare och mäktigare, och HERREN Sebaot
var med honom 10 Och dessa äro de förnämsta bland
Davids hjältar, vilka gåvo honom kraftig hjälp att bliva
konung, de jämte hela Israel, och så skaffade honom
konungaväldet, enligt HERRENS ord angående Israel.
11 Detta är förteckningen på Davids hjältar: Jasobeam,
son till en hakmonit, den förnämste bland kämparna, han
som svängde sitt spjut över tre hundra som hade blivit
slagna på en gång. 12 Och efter honom kom ahoaiten

Eleasar, son till Dodo; han var en av de tre hjältarna. 13
Han var med David vid Pas-Dammim, när filistéerna där
hade församlat sig till strid. Och där var ett åkerstycke,
fullt med korn. Och folket flydde för filistéerna. 14 Då
ställde de sig mitt på åkerstycket och försvarade det
och slogo filistéerna; och HERREN lät dem så vinna en
stor seger. 15 En gång drogo tre av de trettio förnämsta
männen ned över klippan till David vid Adullams grotta,
medan en avdelning filistéer var lägrad i Refaimsdalen.
16 Men David var då på borgen, under det att en filisteisk
utpost fanns i Bet-Lehem. 17 Och David greps av lystnad
och sade: »Ack att någon ville giva mig vatten att dricka
från brunnen vid Bet-Lehems stadsport!» 18 Då bröto
de tre sig igenom filistéernas läger och hämtade vatten
ur brunnen vid Bet-Lehems stadsport och togo det och
buro det till David. Men David ville icke dricka det, utan
göt ut det såsom ett drickoffer åt HERREN. 19 Han sade
nämligen: »Gud låte det vara fjärran ifrån mig att jag
skulle göra detta! Skulle jag dricka dessa mäns blod,
som hava vågat sina liv? Ty med fara för sina liv hava
de burit det hit.» Och han ville icke dricka det. Sådana
ting hade de tre hjältarna gjort. 20 Absai, Joabs broder,
var den förnämste av tre andra; han svängde en gång
sitt spjut över tre hundra som hade blivit slagna. Och
han hade ett stort namn bland de tre. 21 Han var dubbelt
mer ansedd än någon annan i detta tretal, och han var
deras hövitsman, men upp till de tre första kom han
dock icke. 22 Vidare Benaja, son till Jojada, som var
son till en tapper, segerrik man från Kabseel; han slog
ned de två Arielerna i Moab, och det var han som en
snövädersdag steg ned och slog ihjäl lejonet i brunnen.
23 Han slog ock ned den egyptiske mannen som var så
reslig: fem alnar lång. Fastän egyptiern i handen hade ett
spjut som liknade en vävbom, gick han ned mot honom,
väpnad allenast med sin stav. Och han ryckte spjutet
ur egyptiern hand och dräpte honom med hans eget
spjut. 24 Sådana ting hade Benaja, Jojadas son, gjort.
Och han hade ett stort namn bland de tre hjältarna. 25
Ja, han var mer ansedd än någon av de trettio, men
upp till de tre första kom han icke. Och David satte
honom till anförare för sin livvakt. 26 De tappra hjältarna
voro: Asael, Joabs broder, Elhanan, Dodos son, från
Bet-Lehem; 27 haroriten Sammot; peloniten Heles; 28
tekoaiten Ira, Ickes' son; anatotiten Abieser; 29 husatiten
Sibbekai; ahoaiten Ilai; 30 netofatiten Maherai; netofatiten
Heled, Baanas son; 31 Itai, Ribais son, från Gibea i
Benjamins barns stam; pirgatoniten Benaja; 32 Hurai från
Gaas' dalar; arabatiten Abiel; 33 baharumiten Asmavet;
saalboniten Eljaba; 34 gisoniten Bene-Hasem; harariten
Jonatan, Sages son; 35 harariten Ahiam, Sakars son;
Elifal, Urs son; 36 mekeratiten Hefer; peloniten Ahia; 37
Hesro från Karmel; Naarai, Esbais son; 38 Joel, broder
till Natan; Mibhar, Hagris son; 39 ammoniten Selek;
berotiten Naherai, vapendragare åt Joab, Serujas son;
40 jeteriten Ira; jeteriten Gareb; 41 hetiten Uria; Sabad,
Alais son; 42 rubeniten Adina, Sisas son, en huvudman
bland rubeniterna, och jämte honom trettio andra; 43
Hanan, Maakas son, och mitniten Josafat; 44 astarotiten
Ussia; Sama och Jeguel, aroeriten Hotams söner; 45
Jediael, Simris son, och hans broder Joha, tisiten; 46
Eliel-Hammahavim samt Jeribai och Josauja, Elnaams
söner, och moabiten Jitma; 47 slutligen Eliel, Obed och
Jaasiel-Hammesobaja.

12 Och dessa voro de som kommo till David i Siklag,
medan han ännu höll sig undan för Saul, Kis'
son; de hörde till de hjältar som bistodo honom under
kriget. 2 De voro väpnade med båge och skickliga i att,
både med höger och med vänster hand, slunga stenar
och avskjuta pilar från bågen. Av Sauls stamfränder,
benjaminiterna, kommo: 3 Ahieser, den förnämste, och
Joas, gibeatiten Hassemaas söner; Jesuel och Pelet,
Asmavets söner; Beraka; anatotiten Jehu; 4 gibeoniten
Jismaja, en av de trettio hjältarna, anförare för de trettio;
Jeremia; Jahasiel; Johanan; gederatiten Josabad; 5
Eleusai; Jerimot; Bealja; Semarja; harufiten Sefatja; 6
koraiterna Elkana, Jissia, Asarel, Joeser och Jasobeam;
7 Joela och Sebadja, söner till Jeroham, av strövskaran.
8 Och av gaditerna avföllo några och gingo till David i
bergfästet i öknen, tappra män, krigsmän skickliga att
strida, rustade med sköld och spjut; de hade en uppsyn
såsom lejon och voro snabba såsom gaseller på bergen:
9 Eser, den förnämste, Obadja, den andre, Eliab, den
tredje, 10 Masmanna, den fjärde, Jeremia, den femte,
11 Attai, den sjätte, Eliel, den sjunde, 12 Johanan, den
åttonde, Elsabad, den nionde, 13 Jeremia, den tionde,
Makbannai, den elfte. 14 Dessa hörde till Gads barn och
till de förnämsta i hären; den ringaste av dem var ensam
så god som hundra, men den ypperste så god som
tusen. 15 Dessa voro de som i första månaden gingo
över Jordan, när den var full över alla sina bräddar, och
som förjagade alla dem som bodde i dalarna, åt öster
och åt väster. 16 Av Benjamins och Juda barn kommo
några män till David ända till bergfästet. 17 Då gick
David ut emot dem och tog till orda och sade till dem:
»Om I kommen till mig i fredlig avsikt och viljen bistå
mig, så är mitt hjärta redo till förening med eder; men om
I kommen för att förråda mig åt mina ovänner, fastän
ingen orätt är i mina händer, då må våra fäders Gud se
därtill och straffa det.» 18 Men Amasai, den förnämste
bland de trettio, hade blivit beklädd med andekraft, och
han sade: »Dina äro vi, David, och med dig stå vi, du
Isais son. Frid vare med dig, frid, och frid vare med dem
som bistå dig ty din Gud har bistått dig!» Och David tog
emot dem och gav dem plats bland de förnämsta i sin
skara. 19 Från Manasse gingo några över till David,
när han med filistéerna drog ut i strid mot Saul, dock
fingo de icke bistå dessa; ty när filistéernas hövdingar

hade rådplägat, skickade de bort honom, i det de sade:
»Det gäller huvudet för oss, om han går över till sin
herre Saul. 20 När han då drog till Siklag, gingo dessa
från Manasse över till honom: Adna, Josabad, Jediael,
Mikael, Josabad, Elihu och Silletai, huvudmän för de
ätter som tillhörde Manasse. 21 Dessa bistodo David mot
strövskaran, ty de voro allasammans tappra stridsmän
och blevo hövitsmän i hären. 22 Dag efter dag kommo
nämligen allt flera till David för att bistå honom, så att
hans läger blev övermåttan stort. 23 Detta är de tal som
angiva summorna av det väpnade krigsfolk som kom till
David i Hebron, för att efter HERRENS befallning flytta
Sauls konungamakt över på honom: 24 Juda barn, som
buro sköld och spjut, sex tusen åtta hundra, väpnade till
strid; 25 av Simeons barn tappra krigsmän, sju tusen ett
hundra; 26 av Levi barn fyra tusen sex hundra; 27 därtill
Jojada, fursten inom Arons släkt, och med honom tre
tusen sju hundra; 28 så ock Sadok, en tapper yngling,
med sin familj, tjugutvå hövitsmän; 29 av Benjamins
barn, Sauls stamfränder, tre tusen (ty ännu vid den tiden
höllo de flesta av dem troget med Sauls hus); 30 av
Efraims barn tjugu tusen åtta hundra, tappra stridsmän,
namnkunniga män i sina familjer; 31 av ena hälften
av Manasse stam aderton tusen namngivna män, som
kommo för att göra David till konung; 32 av Isaskars barn
kommo män som väl förstodo tidstecknen och insågo
vad Israel borde göra, två hundra huvudmän, därtill alla
deras stamfränder under deras befäl; 33 av Sebulon
stridbara män, rustade till krig med alla slags vapen,
femtio tusen, som samlades endräktigt; 34 av Naftali ett
tusen hövitsmän, och med dem trettiosju tusen, väpnade
med sköld och spjut; 35 av daniterna krigsrustade män,
tjuguåtta tusen sex hundra; 36 av Aser stridbara män,
rustade till krig, fyrtio tusen; 37 och från andra sidan
Jordan, av rubeniterna, gaditerna och andra hälften av
Manasse stam, ett hundra tjugu tusen, väpnade med
alla slags vapen som brukas vid krigföring. 38 Alla
dessa krigsmän, ordnade till strid, kommo i sina hjärtans
hängivenhet till Hebron för att göra David till konung över
hela Israel. Också hela det övriga Israel var enigt i att
göra David till konung. 39 Och de voro där hos David
i tre dagar och åto och drucko, ty deras bröder hade
försett dem med livsmedel. 40 De som bodde närmast
dem, ända upp till Isaskar, Sebulon och Naftali, tillförde
dem ock på åsnor, kameler, mulåsnor och oxar livsmedel
i myckenhet till föda: mjöl, fikonkakor och russinkakor,
vin och olja, fäkreatur och småboskap; ty glädje rådde i
Israel.

13 Och David rådförde sig med över- och
underhövitsmännen, med alla furstarna. 2 Sedan
sade David till Israels hela församling: »Om I så finnen
för gott, och om detta är från HERREN, vår Gud, så
låt oss sända bud åt alla håll till våra övriga bröder i
alla Israels landsändar, och därjämte till prästerna och
leviterna i de städer kring vilka de hava sina utmarker,
att de må församla sig till oss; 3 och låt oss flytta vår
Guds ark till oss, ty i Sauls tid frågade vi icke efter den.»
4 Och hela församlingen svarade att man skulle göra
så, ty förslaget behagade hela folket. 5 Så församlade
då David hela Israel, från Sihor i Egypten ända dit
där vägen går till Hamat, för att hämta Guds ark från
Kirjat-Jearim. 6 Och David drog med hela Israel upp
till Baala, det är Kirjat-Jearim, som hör till Juda, för
att därifrån föra upp Guds, HERRENS, ark, hans som
tronar på keruberna, och efter vilken den hade fått sitt
namn. 7 Och de satte Guds ark på en ny vagn och förde
den bort ifrån Abinadabs hus; och Ussa och Ajo körde
vagnen. 8 Och David och hela Israel fröjdade sig inför
Gud av all makt, med sånger och med harpor, psaltare,
pukor, cymbaler och trumpeter. 9 Men när de kommo
till Kidonslogen, räckte Ussa ut sin hand för att fatta I
arken, ty oxarna snavade. 10 Då upptändes HERRENS
vrede mot Ussa, och därför att han hade räckt ut sin
hand mot arken, slog han honom, så att han föll ned död
där inför Gud. 11 Men det gick David hårt till sinnes att
HERREN så hade brutit ned Ussa; och han kallade det
stället Peres-Ussa, såsom det heter ännu i dag. 12 Och
David betogs av sådan fruktan för Gud på den dagen,
att han sade: »Huru skulle jag töras låta föra Guds ark
till mig?» 13 Därför lät David icke flytta in arken till sig i
Davids stad, utan lät sätta in den i gatiten Obed-Edoms
hus. 14 Sedan blev Guds ark kvar vid Obed-Edoms hus,
där den stod i sitt eget hus, i tre månader; men HERREN
välsignade Obed-Edoms hus och allt vad som hörde
honom till. Hebr parás péres be-Ussá.

14 Och Hiram, konungen i Tyrus, skickade sändebud
till David med cederträ, därjämte ock murare och
timmermän, för att de skulle bygga honom ett hus. 2
Och David märkte att HERREN hade befäst honom
såsom konung över Israel; ty han hade låtit hans rike
bliva övermåttan upphöjt, för sitt folk Israels skull. 3
Och David tog sig ännu flera hustrur i Jerusalem, och
David födde ännu flera söner och döttrar. 4 Dessa äro
namnen på de söner som han fick i Jerusalem: Sammua,
Sobab, Natan, Salomo, 5 Jibhar, Elisua, Elpelet, 6 Noga,
Nefeg, Jafia, 7 Elisama, Beeljada och Elifelet. 8 Men när
filistéerna hörde att David hade blivit smord till konung
över hela Israel, drogo de allasammans upp för att fånga
David. När David hörde detta, drog han ut mot dem. 9
Då nu filistéerna hade fallit in i Refaimsdalen och där
företogo plundringståg, 10 frågade David Gud: »Skall
jag draga upp mot filistéerna? Vill du då giva dem i min
hand?» HERREN svarade honom: »Drag upp; jag vill
giva dem i din hand.» 11 Och de drogo upp till Baal-
Perasim, och där slog David dem. Då sade David: »Gud
har brutit ned mina fiender genom min hand, likasom
en vattenflod bryter ned.» Därav fick det stället namnet

Baal-Perasim. 12 De lämnade där efter sig sina gudar;
och David befallde att dessa skulle brännas upp i eld.
13 Men filistéerna företogo ännu en gång plundringståg
i dalen. 14 När David då åter frågade Gud, svarade
Gud honom: »Du skall icke draga upp efter dem; du
må kringgå dem på en omväg, så att du kommer över
dem från det håll där bakaträden stå. 15 Så snart du
sedan hör ljudet av steg i bakaträdens toppar, drag då ut
till strid, ty då har Gud dragit ut framför dig till att slå
filistéernas här.» 16 David gjorde såsom Gud hade bjudit
honom; och de slogo filistéernas här och förföljde dem
från Gibeon ända till Geser. 17 Och ryktet om David
gick ut i alla länder, och HERREN lät fruktan för honom
komma över alla folk. Hebr parás.

15 Och han uppförde åt sig hus i Davids stad; sedan
beredde han en plats åt Guds ark och slog upp
ett tält åt den. 2 Därvid befallde David: »Inga andra än
leviterna må bära Guds ark; ty dem har HERREN utvalt
till att bära Guds ark och till att göra tjänst inför honom
för evärdlig tid.» 3 Och David församlade hela Israel
till Jerusalem för att hämta HERRENS ark upp till den
plats som han hade berett åt den. 4 Och David samlade
tillhopa Arons barn och leviterna; 5 av Kehats barn: Uriel,
deras överste, och hans bröder, ett hundra tjugu; 6 av
Meraris barn: Asaja, deras överste, och hans bröder, två
hundra tjugu; 7 av Gersoms barn: Joel, deras överste,
och hans bröder, ett hundra trettio; 8 av Elisafans barn:
Semaja, deras överste, och hans bröder, två hundra; 9
av Hebrons barn: Eliel, deras överste, och hans bröder,
åttio; 10 av Ussiels barn: Amminadab, deras överste, och
hans bröder, ett hundra tolv. 11 Och David kallade till sig
prästerna Sadok och Ebjatar jämte leviterna Uriel, Asaja,
Joel, Semaja, Eliel och Amminadab. 12 Och han sade till
dem: »I ären huvudmän för leviternas familjer. Helgen
eder tillika med edra bröder, och hämten så HERRENS,
Israels Guds, ark upp till den plats som jag har berett åt
den. 13 Ty därför att I förra gången icke voren tillstädes
var det som HERREN, vår Gud, bröt ned en av oss, till
straff för att vi icke sökte honom så, som tillbörligt var.»
14 Då helgade prästerna och leviterna sig till att hämta
upp HERRENS, Israels Guds, ark. 15 Och såsom Mose
hade bjudit i enlighet med HERRENS ord, buro nu Levi
barn Guds ark med stänger, som vilade på deras axlar.
16 Och David sade till de översta bland leviterna att de
skulle förordna sina bröder sångarna till tjänstgöring med
musikinstrumenter, psaltare, harpor och cymbaler, som
de skulle låta ljuda, under det att de höjde glädjesången.
17 Leviterna förordnade då Heman, Joels son, och av
hans bröder Asaf, Berekjas son, och av dessas bröder,
Meraris barn, Etan, Kusajas son, 18 och jämte dem
deras bröder av andra ordningen Sakarja, Ben, Jaasiel,
Semiramot, Jehiel, Unni, Eliab, Benaja, Maaseja, Mattitja,
Elifalehu, Mikneja, Obed-Edom och Jegiel, dörrvaktarna.
19 Och sångarna, Heman, Asaf och Etan, skulle slå
kopparcymbaler. 20 Sakarja, Asiel, Semiramot, Jehiel,
Unni, Eliab, Maaseja och Benaja skulle spela på psaltare,
till Alamót. 21 Mattitja, Elifalehu, Mikneja, Obed-Edom,
Jegiel och Asasja skulle leda sången med harpor, till
Seminit. 22 Kenanja, leviternas anförare, när de buro,
skulle undervisa i att bära, ty han var kunnig i sådant. 23
Berekja och Elkana skulle vara dörrvaktare vid arken.
24 Sebanja, Josafat, Netanel, Amasai, Sakarja, Benaja
och Elieser, prästerna, skulle blåsa i trumpeter framför
Guds ark. Slutligen skulle Obed-Edom och Jehia vara
dörrvaktare vid arken. 25 Så gingo då David och de
äldste i Israel och överhövitsmännen åstad för att hämta
HERRENS förbundsark upp ur Obed-Edoms hus, under
jubel. 26 Och då Gud skyddade leviterna som buro
HERRENS förbundsark, offrade man sju tjurar och sju
vädurar. 27 Därvid var David klädd i en kåpa av fint
linne; så voro ock alla leviterna som buro arken, så ock
sångarna och Kenanja, som anförde sångarna, när de
buro. Och därjämte bar David en linne-efod. 28 Och hela
Israel hämtade upp HERRENS förbundsark under jubel
och basuners ljud; och man blåste i trumpeter och slog
cymbaler och lät psaltare och harpor ljuda. 29 När då
HERRENS förbundsark kom till Davids stad, blickade
Mikal, Sauls dotter, ut genom fönstret, och då hon såg
konung David dansa och göra sig glad, fick hon förakt
för honom i sitt hjärta.

16 Sedan de hade fört Guds ark ditin, ställde de
den i tältet som David hade slagit upp åt den,
och framburo därefter brännoffer och tackoffer inför
Guds ansikte. 2 När David hade offrat brännoffret och
tackoffret, välsignade han folket i HERRENS namn. 3
Och åt var och en av alla israeliterna, både man och
kvinna, gav han en kaka bröd, ett stycke kött och en
druvkaka. 4 Och han förordnade vissa leviter till att göra
tjänst inför HERRENS ark, för att de skulle prisa, tacka
och lova HERREN, Israels Gud: 5 Asaf såsom anförare,
näst efter honom Sakarja, och vidare Jegiel, Semiramot,
Jehiel, Mattitja, Eliab, Benaja, Obed-Edom och Jegiel
med psaltare och harpor; och Asaf skulle slå cymbaler.
6 Men prästerna Benaja och Jahasiel skulle beständigt
stå med sina trumpeter framför Guds förbundsark. 7
På den dagen var det som David först fastställde den
ordningen att man genom Asaf och hans bröder skulle
tacka HERREN på detta sätt: 8 »Tacken HERREN,
åkallen hans namn, gören hans gärningar kunniga bland
folken. 9 Sjungen till hans ära, lovsägen honom, talen
om alla hans under. 10 Berömmen eder av hans heliga
namn; glädje sig av hjärtat de som söka HERREN.
11 Frågen efter HERREN och hans makt, söken hans
ansikte beständigt. 12 Tänken på de underbara verk som
han har gjort, på hans under och hans muns domar, 13 I
Israels, hans tjänares, säd, I Jakobs barn, hans utvalda.

14 Han är HERREN, vår Gud; över hela jorden gå hans
domar. 15 Tänken evinnerligen på hans förbund, intill
tusen släkten på vad han har stadgat, 16 på det förbund
han slöt med Abraham och på hans ed till Isak. 17
Han fastställde det för Jakob till en stadga, för Israel
till ett evigt förbund; 18 han sade: 'Åt dig vill jag giva
Kanaans land, det skall bliva eder arvedels lott.' 19 Då
voren I ännu en liten hop, I voren ringa och främlingar
därinne. 20 Och de vandrade åstad ifrån folk till folk
ifrån ett rike bort till ett annat. 21 Han tillstadde ingen
att göra dem skada, han straffade konungar för deras
skull: 22 'Kommen icke vid mina smorda, och gören
ej mina profeter något ont.' 23 Sjungen till HERRENS
ära, alla länder, båden glädje var dag, förkunnen hans
frälsning. 24 Förtäljen bland hedningarna hans ära, bland
alla folk hans under. 25 Ty stor är HERREN och högt
lovad, och fruktansvärd är han mer än alla gudar. 26 Ty
folkens alla gudar äro avgudar, men HERREN är den
som har gjort himmelen. 27 Majestät och härlighet äro
inför hans ansikte, makt och fröjd i hans boning. 28
Given åt HERREN, I folkens släkter, given åt HERREN
ära och makt; 29 given åt HERREN hans namns ära,
bären fram skänker och kommen inför hans ansikte,
tillbedjen HERREN i helig skrud. 30 Bäven för hans
ansikte, alla länder; se, jordkretsen står fast och vacklar
icke. 31 Himmelen vare glad, och jorden fröjde sig, och
bland hedningarna säge man: 'HERREN är nu konung!'
32 Havet bruse och allt vad däri är, marken glädje sig
och allt som är därpå; 33 ja, då juble skogens träd
inför HERREN, ty han kommer för att döma jorden.
34 Tacken HERREN, ty han är god, ty hans nåd varar
evinnerligen, 35 och sägen: 'Fräls oss, du vår frälsnings
Gud, församla oss och rädda oss från hedningarna,
så att vi få prisa ditt heliga namn och berömma oss
av ditt lov.' 36 Lovad vare HERREN, Israels Gud, från
evighet till evighet!» Och allt folket sade: »Amen», och
lovade HERREN. 37 Och han gav där, inför HERRENS
förbundsark, åt Asaf och hans bröder uppdraget att
beständigt göra tjänst inför arken, var dag med de för
den dagen bestämda sysslorna. 38 Men Obed-Edom och
deras bröder voro sextioåtta; och Obed-Edom, Jedituns
son, och Hosa gjorde han till dörrvaktare. 39 Och prästen
Sadok och hans bröder, prästerna, anställde han inför
HERRENS tabernakel, på offerhöjden i Gibeon, 40 för
att de beständigt skulle offra åt HERREN brännoffer på
brännoffersaltaret, morgon och afton, och göra allt vad
som var föreskrivet i HERRENS lag, den som han hade
givit åt Israel; 41 och jämte dem Heman och Jedutun och
de övriga namngivna utvalda, på det att de skulle tacka
HERREN, därför att hans nåd varar evinnerligen. 42 Och
hos dessa, nämligen Heman och Jedutun, förvarades
trumpeter och cymbaler åt dem som skulle spela, så
ock andra instrumenter som hörde till gudstjänsten. Och
Jedutuns söner gjorde han till dörrvaktare. 43 Sedan
gick allt folket hem, var och en till sitt; men David vände
om för att hälsa sitt husfolk.

17 Då nu David satt i sitt hus, sade han till profeten
Natan: »Se, jag bor i ett hus av cederträ, under det
att HERRENS förbundsark står under ett tält.» 2 Natan
sade till David: »Gör allt vad du har i sinnet; ty Gud är
med dig.» 3 Men om natten kom Guds ord till Natan;
han sade: 4 »Gå och säg till min tjänare David: Så säger
HERREN: Icke du skall bygga mig det hus som jag skall
bo i. 5 Jag har ju icke bott i något hus, från den dag då
jag förde Israel hitupp ända till denna dag, utan jag har
flyttat ifrån tält till tält, ifrån tabernakel till tabernakel. 6
Har jag då någonsin, varhelst jag flyttade omkring med
hela Israel, talat och sagt så till någon enda av Israels
domare, som jag har förordnat till herde för mitt folk:
'Varför haven I icke byggt mig ett hus av cederträ?' 7
Och nu skall du säga så till min tjänare David: Så säger
HERREN Sebaot: Från betesmarken, där du följde fåren,
har jag hämtat dig, för att du skulle bliva en furste över
mitt folk Israel. 8 Och jag har varit med dig på alla dina
vägar och utrotat alla dina fiender för dig. Och jag vill
göra dig ett namn, sådant som de störstes namn på
jorden. 9 Jag skall bereda en plats åt mitt folk Israel och
plantera det, så att det får bo kvar där, utan att vidare
bliva oroat. Orättfärdiga människor skola icke mer föröda
det, såsom fordom skedde, 10 och såsom det har varit
allt ifrån den tid då jag förordnade domare över mitt folk
Israel; och jag skall kuva alla dina fiender. Så förkunnar
jag nu för dig att HERREN skall bygga ett hus åt dig.
11 Ty det skall ske, att när din tid är ute och du går till
dina fäder skall jag efter dig upphöja din son, en av dina
avkomlingar; och jag skall befästa hans konungamakt.
12 Han skall bygga ett hus åt mig, och jag skall befästa
hans tron för evig tid. 13 Jag skall vara hans fader,
och han skall vara min son; och min nåd skall jag icke
låta vika ifrån honom, såsom jag lät den vika ifrån din
företrädare. 14 Jag skall hålla honom vid makt i mitt hus
och i mitt rike för evig tid, och hans tron skall vara befäst
för evig tid.» 15 Alldeles i överensstämmelse med dessa
ord och med denna syn talade nu Natan till David. 16 Då
gick konung David in och satte sig ned inför HERRENS
ansikte och sade: »Vem är jag, HERRE Gud, och vad är
mitt hus, eftersom du har låtit mig komma härtill? 17 Och
detta har likväl synts dig vara för litet, o Gud; du har talat
angående din tjänares hus om det som ligger långt fram
i tiden. Ja, du har sett till mig på människosätt, for att
upphöja mig, HERRE Gud. 18 Vad skall nu David vidare
säga till dig om den ära du har bevisat din tjänare?
Du känner ju din tjänare. 19 HERRE, för din tjänares
skull och efter ditt hjärta har du gjort allt detta stora och
förkunnat alla dessa stora ting. 20 HERRE, ingen är dig
lik, och ingen Gud finnes utom dig, efter allt vad vi hava
hört med våra öron. 21 Och var finnes på jorden något
enda folk som är likt ditt folk Israel, vilket Gud själv har

gått åstad att förlossa åt sig till ett folk -- för att så göra
dig ett stort och fruktansvärt namn, i det att du förjagade
hedningarna för ditt folk, det som du hade förlossat ifrån
Egypten? 22 Och du har gjort ditt folk Israel till ett folk åt
dig för evig tid, och du, HERRE, har blivit deras Gud 23
Så må nu, HERRE, vad du har talat om din tjänare och
om hans hus bliva fast för evig tid; gör såsom du har
talat. 24 Då skall ditt namn anses fast och bliva stort till
evig tid, så att man skall säga: 'HERREN Sebaot, Israels
Gud, är Gud över Israel.' Och så skall din tjänare Davids
hus bestå inför dig. 25 Ty du, min Gud, har uppenbarat
för din tjänare att du skall bygga honom ett hus; därför
har din tjänare dristat att bedja inför dig. 26 Och nu,
HERRE, du är Gud; och då du har lovat din tjänare detta
goda, 27 så må du nu ock värdigas välsigna din tjänares
hus, så att det förbliver evinnerligen inför dig. Ty vad du,
HERRE, välsignar, det är välsignat evinnerligen.»

18 En tid härefter slog David filistéerna och kuvade
dem. Därvid tog han Gat med underlydande orter
ur filistéernas hand. 2 Han slog ock moabiterna; så
blevo moabiterna David underdåniga och förde till honom
skänker. 3 Likaledes slog David Hadareser, konungen i
Soba, vid Hamat, när denne hade dragit åstad för att
befästa sitt välde vid floden Frat. 4 Och David tog ifrån
honom ett tusen vagnar och tog till fånga sju tusen
ryttare och tjugu tusen man fotfolk; och David lät avskära
fotsenorna på alla vagnshästarna, utom på ett hundra
hästar, som han skonade. 5 När sedan araméerna från
Damaskus kommo för att hjälpa Hadareser, konungen i
Soba, nedgjorde David tjugutvå tusen man av dem. 6
Och David insatte fogdar bland araméerna i Damaskus;
och araméerna blevo David underdåniga och förde
till honom skänker. Så gav HERREN seger åt David,
varhelst han drog fram. 7 Och David tog de gyllene
sköldar som Hadaresers tjänare hade burit och förde
dem till Jerusalem. 8 Och från Hadaresers städer Tibhat
och Kun tog David koppar i stor myckenhet; därav gjorde
sedan Salomo kopparhavet, pelarna och kopparkärlen.
9 Då nu Tou, konungen i Hamat, hörde att David hade
slagit Hadaresers, konungens i Soba, hela här, 10 sände
han sin son Hadoram till konung David för att hälsa
honom och lyckönska honom, därför att han hade givit
sig i strid med Hadareser och slagit honom; ty Hadareser
hade varit Tous fiende. Han sände ock alla slags kärl
av guld, silver och koppar. 11 Också dessa helgade
konung David åt HERREN, likasom han hade gjort med
det silver och guld han hade hemfört från alla andra folk:
från edoméerna, moabiterna, Ammons barn, filistéerna
och amalekiterna. 12 Och sedan Absai, Serujas son,
hade slagit edoméerna i Saltdalen, aderton tusen man,
13 insatte han fogdar i Edom; och alla edoméer blevo
David underdåniga. Så gav HERREN seger åt David,
varhelst han drog fram. 14 David regerade nu över hela
Israel; och han skipade lag och rätt åt allt sitt folk. 15
Joab, Serujas son, hade befälet över krigshären, och
Josafat, Ahiluds son, var kansler. 16 Sadok, Ahitubs son,
och Abimelek, Ebjatars son, voro präster, och Sausa var
sekreterare. 17 Benaja, Jojadas son, hade befälet över
keretéerna och peletéerna; men Davids söner voro de
förnämste vid konungens sida.

19 En tid härefter dog Nahas, Ammons barns konung,
och hans son blev konung efter honom. 2 Då sade
David: »Jag vill bevisa Hanun, Nahas' son, vänskap,
eftersom hans fader bevisade mig vänskap.» Och David
skickade sändebud för att trösta honom i hans sorg efter
fadern. När så Davids tjänare kommo till Ammons barns
land, till Hanun, för att trösta honom, 3 sade Ammons
barns furstar till Hanun: »Menar du att David därmed att
han sänder tröstare till dig vill visa dig att han ärar din
fader? Nej, för att undersöka och fördärva och bespeja
landet hava hans tjänare kommit till dig.» 4 Då tog
Hanun Davids tjänare och lät raka dem och skära av
deras kläder mitt på, ända uppe vid sätet, och lät dem så
gå. 5 Och man kom och berättade för David vad som
hade hänt männen; då sände han bud emot dem, ty
männen voro ju mycket vanärade. Och konungen lät
säga: »Stannen i Jeriko, till dess edert skägg hinner
växa ut, och kommen så tillbaka.» 6 Då nu Ammons
barn insågo att de hade gjort sig förhatliga för David,
sände Hanun och Ammons barn ett tusen talenter silver
för att leja sig vagnar och ryttare från Aram-Naharaim,
från Aram-Maaka och från Soba. 7 De lejde sig trettiotvå
tusen vagnar, ävensom hjälp av konungen i Maaka
med hans folk; dessa kommo och lägrade sig framför
Medeba. Ammons barn församlade sig ock från sina
städer och kommo för att strida. 8 När David hörde detta,
sände han åstad Joab med hela hären, de tappraste
krigarna. 9 Och Ammons barn drogo ut och ställde upp
sig till strid vid ingången till staden; men de konungar
som hade kommit dit ställde upp sig för sig själva på
fältet. 10 Då Joab nu såg att han hade fiender både
framför sig och bakom sig, gjorde han ett urval bland
allt Israels utvalda manskap och ställde sedan upp sig
mot araméerna. 11 Men det övriga folket överlämnade
han åt sin broder Absai, och dessa fingo ställa upp sig
mot Ammons barn. 12 Och han sade: »Om araméerna
bliva mig övermäktiga, så skall du komma mig till hjälp;
och om Ammons barn bliva dig övermäktiga, så vill jag
hjälpa dig. 13 Var nu vid gott mod; ja, låt oss visa mod i
striden för vårt folk och för vår Guds städer. Sedan må
HERREN göra vad honom täckes. 14 Därefter ryckte
Joab fram med sitt folk till strid mot araméerna, och
de flydde för honom. 15 Men när Ammons barn sågo
att araméerna flydde, flydde också de för hans broder
Absai och begåvo sig in i staden. Då begav sig Joab till
Jerusalem. 16 Då alltså araméerna sågo att de hade
blivit slagna av Israel, sände de bud att de araméer som

bodde på andra sidan floden skulle rycka ut, anförda
av Sofak, Hadaresers härhövitsman. 17 När detta blev
berättat för David, församlade han hela Israel och gick
över Jordan, och då han kom fram till dem, ställde han
upp sig i slagordning mot dem; och när David hade ställt
upp sig till strid mot araméerna, gåvo dessa sig i strid
med honom. 18 Men araméerna flydde undan för Israel,
och David dräpte av araméerna manskapet på sju tusen
vagnar, så ock fyrtio tusen man fotfolk; härhövitsmannen
Sofak dödade han ock. 19 Då, alltså Hadaresers tjänare
sågo att de hade blivit slagna av israeliterna, ingingo de
fred med David och blevo honom underdåniga. Efter
detta ville araméerna icke vidare hjälpa Ammons barn.

20 Följande år, vid den tid då konungarna plägade
draga i fält, tågade Joab ut med krigshären och
härjade Ammons barns land, och kom så och belägrade
Rabba, medan David stannade kvar i Jerusalem. Och
Joab intog Rabba och förstörde det. 2 Och David tog
deras konungs krona från hans huvud, den befanns
väga en talent guld och var prydd med en dyrbar sten.
Den sattes nu på Davids huvud. Och han förde ut byte
från staden i stor myckenhet. 3 Och folket därinne
förde han ut och söndersargade dem med sågar och
tröskvagnar av järn och med bilor. Så gjorde David mot
Ammons barns alla städer. Sedan vände David med allt
folket tillbaka till Jerusalem. 4 Därefter uppstod en strid
med filistéerna vid Geser; husatiten Sibbekai slog då
ned Sippai, en av rafaéernas avkomlingar; så blevo de
kuvade. 5 Åter stod en strid med filistéerna; Elhanan,
Jaurs son, slog då ned Lami, gatiten Goljats broder, som
hade ett spjut vars skaft liknade en vävbom. 6 Åter stod
en strid vid Gat. Där var en reslig man som hade sex
fingrar och sex tår, tillsammans tjugufyra; han var ock en
avkomling av rafaéerna. 7 Denne smädade Israel; då
blev han nedgjord av Jonatan, son till Simea, Davids
broder. 8 Dessa voro avkomlingar av rafaéerna i Gat;
och de föllo för Davids och hans tjänares hand.

21 Men Satan trädde upp mot Israel och uppeggade
David till att räkna Israel. 2 Då sade David till
Joab och till folkets andra hövitsman: »Gån åstad och
räknen Israel, från Beer-Seba ända till Dan, och given
mig besked därom, så att jag får veta huru många de
äro.» 3 Joab svarade: »Må HERREN än vidare föröka
sitt folk hundrafalt. Äro de då icke, min herre konung,
allasammans min herres tjänare? Varför begär då min
herre sådant? Varför skulle man därmed draga skuld
över Israel? 4 Likväl blev konungens befallning gällande,
trots Joab. Alltså drog Joab ut och for omkring i hela
Israel, och kom så hem igen till Jerusalem. 5 Och
Joab uppgav för David vilken slutsumma folkräkningen
utvisade: i Israel funnos tillsammans elva hundra tusen
svärdbeväpnade män, och i Juda funnos fyra hundra
sjuttio tusen svärdbeväpnade man. 6 Men Levi och
Benjamin hade han icke räknat jämte de andra, ty
konungens befallning var en styggelse för Joab. 7 Vad
som hade skett misshagade Gud, och han hemsökte
Israel. 8 Då sade David till Gud: »Jag har syndat storligen
däri att jag har gjort detta; men tillgiv nu din tjänares
missgärning, ty jag har handlat mycket dåraktigt.» 9 Men
HERREN talade till Gad, Davids siare, och sade: 10
»Gå och tala till David och säg: Så säger HERREN: Tre
ting lägger jag fram för dig; välj bland dem ut åt dig ett
som du vill att jag skall göra dig.» 11 Då gick Gad in
till David och sade till honom: »Så säger HERREN: 12
Tag vilketdera du vill: antingen hungersnöd i tre år, eller
förödelse i tre månader genom dina ovänners anfall,
utan att du kan undkomma dina fienders svärd, eller
HERRENS svärd och pest i landet under tre dagar, i det
att HERRENS ängel sprider fördärv inom hela Israels
område. Eftersinna nu vilket svar jag skall giva honom
som har sänt mig.» 13 David svarade Gad: »Jag är i stor
vånda. Men låt mig då falla i HERRENS hand, ty hans
barmhärtighet är mycket stor; i människohand vill jag icke
falla.» 14 Så lät då HERREN pest komma i Israel, så att
sjuttio tusen män av Israel föllo. 15 Och Gud sände en
ängel mot Jerusalem till att fördärva det. Men när denne
höll på att fördärva, såg HERREN därtill och ångrade det
onda, så att han sade till ängeln, Fördärvaren: »Det är
nog; drag nu din hand tillbaka.» Och HERRENS ängel
stod då vid jebuséen Ornans tröskplats. 16 När nu David
lyfte upp sina ögon och fick se HERRENS ängel stående
mellan jorden och himmelen med ett blottat svärd i sin
hand, uträckt över Jerusalem, då föllo han och de äldste,
höljda i sorgdräkt, ned på sina ansikten. 17 Och David
sade till Gud: »Det var ju jag som befallde att folket skulle
räknas. Det är då jag som har syndat och gjort vad ont
är; men dessa, min hjord, vad hava de gjort? HERRE,
min Gud, må din hand vända sig mot mig och min faders
hus, men icke mot ditt folk, så att det bliver hemsökt.» 18
Men HERRENS ängel befallde Gad att säga till David att
David skulle gå åstad och resa ett altare åt HERREN på
jebuséen Ornans tröskplats. 19 Och David gick åstad på
grund av det ord som Gad hade talat i HERRENS namn.
20 Då Ornan nu vände sig om, fick han se ängeln; och
hans fyra söner som voro med honom, gömde sig. Men
Ornan höll på att tröska vete. 21 Och David kom till
Ornan; när då Ornan såg upp och fick se David, gick
han fram ifrån tröskplatsen och föll ned till jorden på sitt
ansikte för David. 22 Och David sade till Ornan: »Giv mig
den plats där du tröskar din säd, så att jag där kan bygga
ett altare åt HERREN; giv mig den för full betalning;
och må så hemsökelsen upphöra bland folket.» 23 Då
sade Ornan till David: »Tag den, och må sedan min
herre konungen göra vad honom täckes. Se, här giver
jag dig fäkreaturen till brännoffer och tröskvagnarna till
ved och vetet till spisoffer; alltsammans giver jag.» 24
Men konung David svarade Ornan: »Nej, jag vill köpa

det för full betalning; ty jag vill icke taga åt HERREN
det som är ditt, och offra brännoffer som jag har fått
för intet.» 25 Och David gav åt Ornan för platsen sex
hundra siklar guld, i full vikt. 26 Och David byggde där ett
altare åt HERREN och offrade brännoffer och tackoffer.
Han ropade till HERREN, och han svarade honom med
eld från himmelen på brännoffersaltaret. 27 Och på
HERRENS befallning stack ängeln sitt svärd tillbaka i
skidan. 28 Då, när David förnam att HERREN hade
bönhört honom på jebuséen Ornans tröskplats, offrade
han där. 29 Men HERRENS tabernakel, som Mose hade
låtit göra i öknen, stod jämte brännoffersaltaret, vid den
tiden på offerhöjden i Gibeon. 30 Dock vågade David
icke komma inför Guds ansikte för att söka honom;
så förskräckt var han för HERRENS ängels svärd. Se
Fördärvaren i Ordförkl.

22 Och David sade: »Här skall HERREN Guds hus
stå, och här altaret för Israels brännoffer.» 2 Och
David befallde att man skulle samla tillhopa de främlingar
som funnos i Israels land; och han anställde hantverkare,
som skulle hugga ut stenar för att därmed bygga Guds
hus. 3 Och David anskaffade järn i myckenhet till spikar
på dörrarna i portarna och till krampor, så ock koppar
i sådan myckenhet att den icke kunde vägas, 4 och
cederbjälkar i otalig mängd; ty sidonierna och tyrierna
förde cederträ i myckenhet till David. 5 David tänkte
nämligen: »Min son Salomo är ung och späd, men huset
som skall byggas åt HERREN måste göras övermåttan
stort, så att det bliver namnkunnigt och prisat i alla länder;
jag vill därför skaffa förråd åt honom.» Så skaffade David
förråd i myckenhet före sin död. 6 Och han kallade till
sig sin son Salomo och bjöd honom att bygga ett hus åt
HERREN, Israels Gud. 7 Och David sade till sin son
Salomo: »Jag hade själv i sinnet att bygga ett hus åt
HERRENS, min Guds, namn. 8 Men HERRENS ord kom
till mig; han sade: Du har utgjutit blod i myckenhet och
fört stora krig; du skall icke bygga ett hus åt mitt namn,
eftersom du har utgjutit så mycket blod på jorden, i min
åsyn. 9 Men se, åt dig skall födas en son; han skall bliva
en fridsäll man, och jag skall låta honom få fred med alla
sina fiender runt omkring; ty Salomo skall han heta, och
frid och ro skall jag låta vila över Israel i hans dagar. 10
Han skall bygga ett hus åt mitt namn; han skall vara min
son, och jag skall vara hans fader. Och jag skall befästa
hans konungatron över Israel för evig tid. 11 Så vare
nu HERREN med dig, min son; må du bliva lyckosam
och få bygga HERRENS, din Guds, hus, såsom han har
lovat om dig. 12 Må HERREN allenast giva dig klokhet
och förstånd, när han sätter dig till härskare över Israel,
och förhjälpa dig till att hålla HERRENS, din Guds, lag.
13 Då skall du bliva lyckosam, om du håller och gör efter
de stadgar och rätter som HERREN har bjudit Mose att
ålägga Israel. Var frimodig och oförfärad; frukta icke och
var icke försagd. 14 Och se, trots mitt betryck har jag nu
anskaffat till HERRENS hus ett hundra tusen talenter
guld och tusen gånger tusen talenter silver, därtill av
koppar och järn mer än som kan vägas, ty så mycket är
det; trävirke och sten har jag ock anskaffat, och mer må
du själv anskaffa. 15 Arbetare har du ock i myckenhet
hantverkare, stenhuggare och timmermän, och därtill
allahanda folk som är kunnigt i allt slags annat arbete. 16
På guldet, silvret, kopparen och järnet kan ingen räkning
hållas. Upp då och gå till verket; och vare HERREN
med dig!» 17 Därefter bjöd David alla Israels furstar
att de skulle understödja hans son Salomo; han sade:
18 »HERREN, eder Gud, är ju med eder och har låtit
eder få ro på alla sidor; ty han har givit landets förra
inbyggare i min hand, och landet har blivit HERREN och
hans folk underdånigt. 19 Så vänden nu edert hjärta
och eder själ till att söka HERREN, eder Gud; och stån
upp och byggen HERREN Guds helgedom, så att man
kan föra HERRENS förbundsark och vad annat som
hör till Guds helgedom in i det hus som skall byggas åt
HERRENS namn.» Hebr Schelomó. Hebr. schalóm.

23 Och när David blev gammal och levnadsmätt,
gjorde han sin son Salomo till konung över Israel. 2
Och han församlade alla Israels furstar, så ock prästerna
och leviterna. 3 Och leviterna blevo räknade, de nämligen
som voro trettio år gamla eller därutöver; och deras
antal, antalet av alla personer av mankön, utgjorde
trettioåtta tusen. 4 »Av dessa», sade han, »skola
tjugufyra tusen förestå sysslorna vid HERRENS hus, och
sex tusen vara tillsyningsmän och domare; 5 fyra tusen
skola vara dörrvaktare och fyra tusen skola lovsjunga
HERREN till de instrumenter som jag har låtit göra för
lovsången.» 6 Och David delade dem i avdelningar
efter Levis söner, Gerson Kehat och Merari. 7 Till
gersoniterna hörde Laedan och Simei. 8 Laedans söner
voro Jehiel, huvudmannen, Setam och Joel, tillsammans
tre. 9 Simeis söner voro Selomot, Hasiel och Haran,
tillsammans tre. Dessa voro huvudmän för Laedans
familjer. 10 Och Simeis söner voro Jahat, Sina, Jeus och
Beria. Dessa voro Simeis söner, tillsammans fyra. 11
Jahat var huvudmannen, och Sisa var den andre. Men
Jeus och Beria hade icke många barn; därför fingo de
utgöra allenast en familj, en ordning. 12 Kehats söner
voro Amram, Jishar, Hebron och Ussiel, tillsammans
fyra. 13 Amrams söner voro Aron och Mose. Och Aron
blev jämte sina söner för evärdlig tid avskild till att
helgas såsom höghelig, till att för evärdlig tid antända
rökelse inför HERREN och göra tjänst inför honom och
välsigna i hans namn. 14 Men gudsmannen Moses
söner räknades till Levi stam. 15 Moses söner voro
Gersom och Elieser. 16 Gersoms söner voro Sebuel,
huvudmannen. 17 Och Eliesers söner voro Rehabja,
huvudmannen. Elieser hade inga andra söner; men
Rehabjas söner voro övermåttan talrika. 18 Jishars söner
voro Selomit, huvudmannen. 19 Hebrons söner voro

Jeria, huvudmannen, Amarja, den andre, Jahasiel, den
tredje, och Jekameam, den fjärde. 20 Ussiels söner voro
Mika, huvudmannen, och Jissia, den andre. 21 Meraris
söner voro Maheli och Musi. Mahelis söner voro Eleasar
och Kis. 22 När Eleasar dog, lämnade han inga söner
efter sig, utan allenast döttrar; men Kis' söner, deras
fränder, togo dessa till hustrur. 23 Musis söner voro
Maheli, Eder och Jeremot, tillsammans tre. 24 Dessa
voro Levi barn, efter deras familjer, huvudmännen för
familjerna, så många av dem som inmönstrades, vart
namn räknat särskilt, var person för sig, de som kunde
förrätta sysslor vid tjänstgöringen i HERRENS hus,
nämligen de som voro tjugu år gamla eller därutöver. 25
Ty David sade: »HERREN, Israels Gud, har låtit sitt folk
komma till ro, och han har nu sin boning i Jerusalem till
evig tid; 26 därför behöva icke heller leviterna mer bära
tabernaklet och alla redskap till tjänstgöringen därvid.»
27 (Enligt berättelsen om Davids sista tid räknades
nämligen av Levi barn de som voro tjugu år gamla eller
därutöver.) 28 De fingo i stället sin plats vid Arons söners
sida för tjänstgöringen i HERRENS hus, i vad som rörde
förgårdarna och kamrarna och reningen av allt heligt
och sysslorna vid tjänstgöringen i Guds hus, 29 vare sig
det gällde skådebröden eller det fina mjölet till spisoffret
eller de osyrade tunnkakorna eller plåtarna eller det
hopknådade mjölet, eller något mått och mål, 30 eller
att var morgon göra tjänst genom att tacka och lova
HERREN, och likaledes var afton, 31 eller att offra alla
brännoffer åt HERREN på sabbaterna, vid nymånaderna
och vid högtiderna, till bestämt antal och såsom det
var föreskrivet för dem, beständigt, inför HERRENS
ansikte. 32 De skulle iakttaga vad som var att iakttaga
vid uppenbarelsetältet och vid det heliga, vad Arons
söner, deras bröder, hade att iakttaga vid tjänstgöringen
i HERRENS hus.

24 Och Arons söner hade följande avdelningar: Arons
söner voro Nadab och Abihu, Eleasar och Itamar.
2 Men Nadab och Abihu dogo före sin fader; och de
hade inga söner. Så blevo allenast Eleasar och Itamar
präster. 3 Och David jämte Sadok, av Eleasars söner,
och Ahimelek, av Itamars söner, indelade dem och
bestämde den ordning i vilken de skulle göra tjänst. 4
Då nu Eleasars söner befunnos hava flera huvudmän än
Itamars söner, indelade man dem så, att Eleasars söner
fingo sexton huvudmän för sina familjer och Itamars
söner åtta huvudmän för sina familjer. 5 Man indelade
dem genom lottkastning, de förra såväl som de senare,
ty helgedomens furstar och Guds furstar togos både av
Eleasars söner och av Itamars söner. 6 Och Semaja,
Netanels son, sekreteraren, av Levi stam, tecknade
upp dem i närvaro av konungen, furstarna och prästen
Sadok och Ahimelek, Ebjatars son, och i närvaro av
huvudmännen för prästernas och leviternas familjer.
Lotterna drogos skiftevis för Eleasars och för Itamars
familjer. 7 Den första lotten föll ut för Jojarib, den andra
för Jedaja, 8 den tredje för Harim, den fjärde för Seorim,
9 den femte för Malkia, den sjätte för Mijamin, 10 den
sjunde för Hackos, den åttonde för Abia, 11 den nionde
för Jesua, den tionde för Sekanja, 12 den elfte för Eljasib,
den tolfte för Jakim, 13 den trettonde för Huppa, den
fjortonde för Jesebab, 14 den femtonde för Bilga, den
sextonde för Immer, 15 den sjuttonde för Hesir, den
adertonde för Happisses, 16 den nittonde för Petaja,
den tjugonde för Hesekiel, 17 den tjuguförsta för Jakin,
den tjuguandra för Gamul, 18 den tjugutredje for Delaja,
den tjugufjärde för Maasja. 19 Detta blev den ordning i
vilken de skulle göra tjänst, när de gingo in i HERRENS
hus, såsom det var föreskrivet för dem genom deras
fader Aron, i enlighet med vad HERREN, Israels Gud,
hade bjudit honom. 20 Vad angår de övriga Levi barn, så
hörde till Amrams barn Subael, till Subaels barn Jedeja,
21 till Rehabja, det är till Rehabjas barn, huvudmannen
Jissia, 22 till jishariterna Selomot, till Selomots barn
Jahat. 23 Och benajiter voro Jeria, Amarja, den andre,
Jahasiel, den tredje, och Jekameam, den fjärde. 24
Ussiels barn voro Mika; till Mikas barn hörde Samur. 25
Mikas broder var Jissia; till Jissias barn hörde Sakarja.
26 Meraris barn voro Maheli och Musi, Jaasia-Benos
söner. 27 Meraris barn voro dessa av Jaasia-Beno,
och vidare Soham, Sackur och Ibri. 28 Mahelis son
var Eleasar, men denne hade inga söner. 29 Till Kis,
det är Kis' barn, hörde Jerameel. 30 Men Musis barn
voro Maheli, Eder och Jerimot. Dessa voro leviternas
barn, efter deras familjer. 31 Också dessa kastade lott
likasåväl som deras bröder, Arons söner, i närvaro av
konung David, Sadok, Ahimelek och huvudmännen för
prästernas och leviternas familjer, huvudmännen för
familjerna likasåväl som deras yngsta bröder.

25 Och David jämte härhövitsmännen avskilde till
tjänstgöring Asafs, Hemans och Jedutuns söner,
som hade profetisk anda till att spela på harpor, psaltare
och cymbaler. Och detta är förteckningen på dem, på de
män som fingo denna tjänstgöring till åliggande. 2 Av
Asafs söner: Sackur, Josef, Netanja och Asarela, Asafs
söner, under ledning av Asaf, som hade profetisk anda
till att spela, under konungens ledning. 3 Av Jedutun:
Jedutuns söner Gedalja, Seri, Jesaja, Hasabja och
Mattitja, tillsammans sex, med harpor, under ledning
av sin fader Jedutun, som hade profetisk anda till att
spela tack- och lovsånger till HERREN. 4 Av Heman:
Hemans söner Buckia, Mattanja, Ussiel, Sebuel och
Jerimot, Hananja, Hanani, Eliata, Giddalti och Romamti-
Eser, Josbekasa, Malloti, Hotir, Mahasiot. 5 Alla dessa
voro söner till Heman, som var konungens siare, enligt
det löfte Gud hade givit, att han ville upphöja hans horn;
därför gav Gud Heman fjorton söner och tre döttrar. 6

Alla dessa stodo var och en under sin faders ledning,
när de utförde sången i HERRENS hus till cymbaler,
psaltare och harpor och så gjorde tjänst i Guds hus; de
stodo under konungens, Asafs, Jedutuns och Hemans
ledning. 7 Och antalet av dem jämte deras bröder, av
dem som hade blivit undervisade i sången till HERREN
ära, alla de däri kunniga, utgjorde två hundra åttioåtta. 8
Och de kastade lott om tjänstgöringen, alla, den minste
likaväl som den störste, den kunnige jämte lärjungen.
9 Den första lotten kom ut för Asaf och föll på Josef;
den andre blev Gedalja, han själv med sina bröder och
söner, tillsammans tolv; 10 den tredje blev Sackur, med
sin söner och bröder, tillsammans tolv 11 den fjärde
lotten kom ut för Jisri, med hans söner och bröder,
tillsammans tolv; 12 den femte blev Netanja, med sina
söner och bröder, tillsammans tolv; 13 den sjätte blev
Buckia, med sina söner och bröder, tillsammans tolv; 14
den sjunde blev Jesarela, med sina söner och bröder,
tillsammans tolv; 15 den åttonde blev Jesaja, med sin
söner och bröder, tillsammans tolv 16 den nionde blev
Mattanja, med sina söner och bröder, tillsammans tolv;
17 den tionde blev Simei, med sina söner och bröder,
tillsammans tolv 18 den elfte blev Asarel, med sin söner
och bröder, tillsammans tolv 19 den tolfte lotten kom ut
för Hasabja, med hans söner och bröder tillsammans
tolv; 20 den trettonde blev Subael, med sina söner och
bröder, tillsammans tolv; 21 den fjortonde blev Mattitja,
med sina söner och bröder, tillsammans tolv; 22 den
femtonde lotten kom ut för Jeremot, med hans söner och
bröder, tillsammans tolv; 23 den sextonde för Hananja,
med hans söner och bröder, tillsammans tolv; 24 den
sjuttonde för Josbekasa, med hans söner och bröder,
tillsammans tolv; 25 den adertonde för Hanani, med
hans söner och bröder, tillsammans tolv; 26 den nittonde
för Malloti, med hans söner och bröder, tillsammans tolv;
27 den tjugonde för Elijata, med hans söner och bröder,
tillsammans tolv; 28 den tjuguförsta för Hotir, med hans
söner och bröder, tillsammans tolv; 29 den tjuguandra för
Giddalti, med hans söner och bröder, tillsammans tolv;
30 den tjugutredje för Mahasiot, med hans söner och
bröder, tillsammans tolv; 31 den tjugufjärde för Romamti-
Eser, med hans söner och bröder, tillsammans tolv.

26 Vad angår dörrvaktarnas avdelningar, så hörde
till koraiterna Meselemja, Kores son, av Asafs
barn. 2 Och Meselemja hade söner: Sakarja var den
förstfödde, Jediael den andre, Sebadja den tredje, Jatniel
den fjärde, 3 Elam den femte, Johanan den sjätte,
Eljoenai den sjunde. 4 Och Obed-Edom hade söner:
Semaja var den förstfödde, Josabad den andre, Joa den
tredje, Sakar den fjärde, Netanel den femte, 5 Ammiel
den sjätte, Isaskar den sjunde, Peulletai den åttonde;
ty Gud hade välsignat honom. 6 Åt hans son Semaja
föddes ock söner, som blevo furstar inom sin familj,
ty de voro dugande män. 7 Semajas söner voro Otni,
Refael och Obed, Elsabad och hans bröder, dugliga
män, Elihu och Semakja. 8 Alla dessa hörde till Obed-
Edoms avkomlingar, de själva och deras söner och
bröder, dugliga och kraftfulla män i tjänsten, tillsammans
sextiotvå avkomlingar av Obed-Edom. 9 Meselemja
hade ock söner och bröder, dugliga män, tillsammans
aderton. 10 Och Hosa, av Meraris barn, hade söner:
Simri var huvudmannen, ty visserligen var han icke
förstfödd, men hans fader insatte honom till huvudman;
11 Hilkia var den andre, Tebalja den tredje, Sakarja den
fjärde. Hosas söner och bröder voro tillsammans tretton.
12 Dessa avdelningar av dörrvaktarna, nämligen dessa
deras huvudmän, fingo nu, likaväl som deras bröder,
sina åligganden för att göra tjänst i HERRENS hus. 13
Och om var port kastade de lott, den minste såväl som
den störste, efter sina familjer. 14 Den lott som angav
öster föll då på Selemja; och för hans son Sakarja,
en rådklok man, kastade man lott, och för honom kom
ut den lott som angav norr; 15 för Obed-Edom den
lott som angav söder, under det att hans söner fingo
på sin del förrådshuset; 16 för Suppim och för Hosa
den lott som angav platsen västerut, vid Salleketporten,
där vägen höjer sig uppåt, det ena vaktstället invid det
andra. 17 Österut voro sex leviter, norrut fyra för var
dag, söderut fyra för var dag, och vid förrådshuset två
i sänder; 18 vid Parbar västerut voro fyra vid vägen
och två vid själva Parbar. 19 Dessa voro dörrvaktarnas
avdelningar, av koraiternas barn och av Meraris barn.
20 Och av leviterna hade Ahia uppsikten över Guds
hus skatter och vården om de förråd som utgjordes av
vad som hade blivit helgat åt HERREN. 21 Laedans
barn, nämligen gersoniternas barn av Laedans släkt,
huvudmannen för gersoniten Laedans familj, jehieliterna,
22 det är jehieliternas barn, Setam och hans broder
Joel, hade uppsikten över skatterna i HERRENS hus.
23 Vad angår amramiterna, jishariterna, hebroniterna
och ossieliterna, 24 så var Sebuel, son till Gersom, son
till Mose, överuppsyningsman över skatterna. 25 Och
hans bröder av Eliesers släkt voro dennes son Rehabja,
dennes son Jesaja, dennes son Joram, dennes son Sikri
och dennes son Selomot. 26 Denne Selomot och hans
bröder hade uppsikten över alla förråd som utgjordes av
vad som hade blivit helgat åt HERREN av konung David,
så ock av huvudmännen för familjerna, ävensom av
över- och underhövitsmännen och av härhövitsmännen.
27 Från krigen och av bytet hade de helgat detta för
att hålla HERRENS hus vid makt; 28 likaledes allt vad
siaren Samuel och Saul, Kis' son, och Abner, Ners son,
och Joab, Serujas son, hade helgat -- korteligen, var
och en som helgade något lämnade det under Selomits
och hans bröders vård. 29 Av jishariterna togos Kenanja
och hans söner till de världsliga sysslorna i Israel, till
att vara tillsyningsmän och domare. 30 Av hebroniterna
togos Hasabja och hans bröder, dugliga män, ett tusen

sju hundra, till ämbetsförvaltningen i Israel på andra
sidan Jordan, på västra sidan, till alla slags sysslor åt
HERREN och till konungens tjänst. 31 För hebroniterna
var Jeria huvudman, för hebroniterna efter deras ättföljd
och familjer. (I Davids fyrtionde regeringsår anställdes
undersökning rörande dem; och bland dem funnos då
dugande män i Jaeser i Gilead.) 32 Hans bröder, dugliga
män, vore två tusen sju hundra, huvudmän för familjer.
Dem satte konung David över rubeniterna, gaditerna
och ena hälften av Manasse stam, för att ombesörja alla
Guds och konungens angelägenheter.

27 Och detta är förteckningen på Israels barn, efter
deras antal med huvudmännen för deras familjer
och med över- och underhövitsmännen och med deras
tillsyningsmän vilka tjänade konungen i allt som rörde
krigsfolkets avdelningar, vilka avdelningar kommo och
avgingo skiftevis för var och en av årets alla månader,
var avdelning tjugufyra tusen man stark. 2 Över den
första avdelningen, den som tjänstgjorde under första
månaden, hade Jasobeam, Sabdiels son, befälet. Och i
hans avdelning voro tjugufyra tusen. 3 Han hörde till
Peres' barn och var huvudanförare för alla härhövitsmän
som tjänstgjorde under första månaden. 4 Över den
andra månadens avdelning hade ahoaiten Dodai befälet,
det var hans avdelning; där var ock fursten Miklot. Och
i hans avdelning voro tjugufyra tusen. 5 Den tredje
härhövitsmannen, den som tjänstgjorde under tredje
månaden, var Benaja, prästen Jojadas son, såsom
huvudanförare. Och i hans avdelning voro tjugufyra
tusen. 6 Denne Benaja var en hjälte bland de trettio
och hade befälet över de trettio. Och vid hans avdelning
var hans son Ammisabad. 7 Den fjärde, den som
tjänstgjorde under fjärde månaden, var Asael, Joabs
broder, och efter honom hans son Sebadja. Och i hans
avdelning voro tjugufyra tusen 8 Den femte, den som
tjänstgjorde under femte månaden, var hövitsmannen
Samhut, jisraiten. Och i hans avdelning voro tjugufyra
tusen. 9 Den sjätte, den som tjänstgjorde under sjätte
månaden, var tekoaiten Ira, Ickes' son. Och i hans
avdelning voro tjugufyra tusen. 10 Den sjunde, den
som tjänstgjorde under sjunde månaden, var peloniten
Heles, av Efraims barn. Och i hans avdelning voro
tjugufyra tusen. 11 Den åttonde, den som tjänstgjorde
under åttonde månaden, var husatiten Sibbekai, som
hörde till seraiterna. Och i hans avdelning voro tjugufyra
tusen. 12 Den nionde, den som tjänstgjorde under
nionde månaden, var anatotiten Abieser, som hörde
till benjaminiterna. Och i hans avdelning voro tjugufyra
tusen. 13 Den tionde, den som tjänstgjorde under
tionde månaden, var netofatiten Maherai, som hörde till
seraiterna. Och i hans avdelning voro tjugufyra tusen. 14
Den elfte, den som tjänstgjorde under elfte månaden,
var pirgatoniten Benaja, av Efraims barn. Och i hans
avdelning voro tjugufyra tusen. 15 Den tolfte, den som
tjänstgjorde under tolfte månaden, var netofatiten Heldai,
som hörde till Otniels släkt. Och i hans avdelning voro
tjugufyra tusen. 16 Och Israels stamhövdingar voro
dessa: furste för rubeniterna var Elieser, Sikris son; för
simeoniterna Sefatja, Maakas son; 17 för Levi Hasabja,
Kemuels son; för Arons släkt Sadok; 18 för Juda Elihu,
en av Davids bröder; för Isaskar Omri, Mikaels son; 19
för Sebulon Jismaja, Obadjas son; för Naftali Jerimot,
Asriels son; 20 för Efraims barn Hosea, Asasjas son; för
ena hälften av Manasse stam Joel, Pedajas son; 21 för
andra hälften av Manasse, den i Gilead, Jiddo, Sakarjas
son; för Benjamin Jaasiel, Abners son; 22 för Dan Asarel,
Jerohams son. Dessa voro Israels stamhövdingar. 23
Men David tog i förteckningen icke upp dem som voro
under tjugu år, ty HERREN hade lovat att han ville föröka
Israel såsom stjärnorna på himmelen. 24 Joab, Serujas
son, begynte räkningen, men fullbordade den icke, ty
genom den kom förtörnelse över Israel; och antalet togs
icke upp i någon förteckning i konung Davids krönika. 25
Uppsikten över konungens skatter hade Asmavet, Adiels
son; över förråden på fälten, i städerna och byarna och
fästningstornen Jonatan, Ussias son; 26 över dem som
arbetade på fältet med jordbruket Esri, Kelubs son; 27
över vingårdarna ramatiten Simei; över de vinförråd som
man hade samlat i vingårdarna sifmiten Sabdi; 28 över
olivplanteringarna och mullbärsfikonträden i Låglandet
gaderiten Baal-Hanan; över oljeförråden Joas. 29 Över
de fäkreatur som betade i Saron saroniten Sitrai, och
över fäkreaturen i dalarna Safat, Adlais son; 30 över
kamelerna ismaeliten Obil; över åsninnorna meronotiten
Jedeja; 31 över småboskapen hagariten Jasis. Alla dessa
voro uppsyningsmän över konung Davids ägodelar. 32
Men Jonatan, Davids farbroder, var rådgivare; han var en
förståndig och skriftlärd man. Jehiel, Hakmonis son, var
anställd hos konungens söner. 33 Ahitofel var konungens
rådgivare, och arkiten Husai var konungens vän. 34
Efter Ahitofel kom Jojada, Benajas son, och Ebjatar. Och
Joab var konungens härhövitsman. Se Vän i Ordförkl.

28 Och David församlade till Jerusalem alla
Israels hövdingar, stamhövdingarna och
häravdelningarnas hövitsmän, dem som voro i
konungens tjänst, och över- och underhövitsmännen
och uppsyningsmännen över alla konungens och hans
söners ägodelar och boskap, så ock hovmännen och
hjältarna och alla tappra stridsmän. 2 Och konung
David stod upp från sin plats och sade: »Hören mig,
mina bröder och mitt folk. Jag hade själv i sinnet att
bygga ett hus till vilostad för HERRENS förbundsark och
för vår Guds fotapall, och jag hade skaffat förråd till
byggnadsverket. 3 Men Gud sade till mig: 'Du skall icke
bygga ett hus åt mitt namn, ty du är en krigsman och har
utgjutit blod.' 4 Dock utvalde HERREN, Israels Gud mig
ur hela min faders hus till att vara konung över Israel

evärdligen. Ty Juda utvalde han till furste, och i Juda hus
min faders hus, och bland min faders söner hade han
behag till mig, så att han gjorde mig till konung över hela
Israel. 5 Och bland alla mina söner -- ty HERREN har
givit mig många söner -- utvalde han min son Salomo till
att sitta på HERRENS konungatron och härska över
Israel. 6 Och han sade till mig: 'Din son Salomo är den
som skall bygga mitt hus och mina förgårdar; ty honom
har jag utvalt till min son, och jag skall vara hans fader.
7 Och jag skall befästa hans konungamakt för evigt, om
han är ståndaktig i att göra efter mina bud och rätter,
såsom han nu gör.' 8 Och nu säger jag inför hela Israel,
HERRENS församling, och inför vår Gud, som hör det:
Hållen och akten på alla HERRENS, eder Guds, bud, så
att I fån besitta det goda landet och lämna det såsom
arv åt edra barn efter eder till evärdlig tid. 9 Och du,
min son Salomo, må lära känna din faders Gud och
tjäna honom med hängivet hjärta och med villig själ; ty
HERREN rannsakar alla hjärtan och förstår alla uppsåt
och tankar. Om du söker honom, så låter han sig finnas
av dig, men om du övergiver honom, då förkastar han
dig evinnerligen. 10 Så se nu till; ty HERREN har utvalt
dig att bygga ett hus till helgedomen. Var frimodig och
gå till verket.» 11 Och David gav åt sin son Salomo
en mönsterbild av förhuset och tempelbyggnaderna,
och av förrådskamrarna, de övre salarna och de inre
rummen, och av nådastolens boning; 12 vidare en
mönsterbild av allt som han hade tänkt ut i sitt sinne
rörande förgårdarna till HERRENS hus, och rörande alla
kamrarna runt omkring för Guds hus' skatter och för
de förråd som utgjordes av vad som hade blivit helgat
åt HERREN; 13 vidare föreskrifter rörande prästernas
och leviternas avdelningar och alla sysslor som skulle
förekomma vid tjänstgöringen i HERRENS hus, och
rörande alla kärl som skulle användas vid tjänstgöringen
i HERRENS hus, 14 och rörande guldet, med uppgift
på den vikt i guld, som kom på vart särskilt kärl till
tjänstgöringen, och rörande alla kärl av silver, med
uppgift på den vikt som kom på vart särskilt kärl till
tjänstgöringen. 15 Och han angav vikten på de gyllene
ljusstakarna med tillhörande lampor av guld, med uppgift
på vikten i var särskild ljusstake med dess lampor, så
ock rörande silverljusstakarna, med uppgift på vikten i
var ljusstake med dess lampor, alltefter beskaffenheten
av den tjänstförrättning vid vilken ljusstaken skulle
användas; 16 likaledes rörande vikten på guldet till
skådebrödsborden, vart bord för sig, och rörande silvret
till silverborden. 17 Och han gav honom föreskrifter
rörande gafflarna och skålarna och kannorna av rent
guld, och rörande de gyllene bägarna, med uppgift på
vikten i var särskild bägare, och rörande silverbägarna,
med uppgift på vikten i var särskild bägare; 18 likaså
rörande rökelsealtaret av rent guld, med uppgift på
vikten; så ock en mönsterbild av vagnen, de gyllene
keruberna, som skulle breda ut sina vingar och övertäcka
HERRENS förbundsark. 19 »Om alltsammans», sade
han, »har HERREN undervisat mig genom en skrift av
sin hand, om allt som skall utföras enligt mönsterbilden.»
20 Och David sade till sin son Salomo: »Var frimodig
och oförfärad och gå till verket; frukta icke och var icke
försagd. Ty HERREN Gud, min Gud, skall vara med dig.
Han skall icke lämna dig och icke övergiva dig, till dess
att allt som skall utföras för tjänstgöringen i HERRENS
hus har blivit fullbordat. 21 Och se, här äro prästernas
och leviternas avdelningar, som skola förrätta allt slags
tjänst i Guds hus. Och till allt som skall utföras har du
hos dig allahanda villigt folk, utrustat med vishet till allt
slags arbete; därjämte äro hövdingarna och allt folket
redo till allt vad du befaller.» Se Nådastolen i Ordförkl.

29 Och konung David sade till hela församlingen:
»Min son Salomo den ende som Gud har utvalt,
är ung och späd, och arbetet är stort, ty denna borg är
icke avsedd för en människa, utan för HERREN Gud. 2
Därför har jag, så vitt jag har förmått, för min Guds hus
anskaffat guld till det som skall vara av guld, silver till det
som skall vara av silver, koppar till det som skall vara av
koppar, järn till det som skall vara av järn, och trä till det
som skall vara av trä, dessutom onyxstenar och andra
infattningsstenar, svartglänsande och brokiga stenar,
korteligen, alla slags dyrbara stenar, så ock marmor i
myckenhet. 3 Och därjämte, eftersom jag har min Guds
hus kärt, giver jag nu vad jag själv äger i guld och silver
till min Guds hus, utöver allt vad jag förut har anskaffat
för det heliga huset: 4 tre tusen talenter guld, guld från
Ofir, och sju tusen talenter renat silver till att därmed
överdraga byggnadernas väggar, 5 till att göra av guld
vad som skall vara av guld, och till att göra av silver
vad som skall vara av silver, ja, till allt slags arbete
som utföres av konstnärer. Vill då någon annan nu i
dag frivilligt fylla sin hand med gåvor åt HERREN?»
6 Då kommo frivilligt familjehövdingarna och Israels
stamhövdingar, så ock över- och underhövitsmännen
och tillika uppsyningsmännen över konungens arbeten,
7 och de gåvo till arbetet på Guds hus fem tusen talenter
guld, tio tusen dariker, tio tusen talenter silver, aderton
tusen talenter koppar och ett hundra tusen talenter järn.
8 Och var och en som hade ädla stenar i sin ägo gav dem
till skatten i HERRENS hus, under gersoniten Jehiels
vård. 9 Då gladde sig folket över deras frivilliga gåvor,
ty av hängivet hjärta buro de fram sina frivilliga gåvor
åt HERREN; konung David gladde sig ock högeligen.
10 Och David lovade HERREN inför hela församlingen;
David sade: »Lovad vare du, HERRE, vår fader Israels
Gud, från evighet till evighet! 11 Dig, HERRE, tillhör
storhet och makt och härlighet och glans och majestät,
ja, allt vad i himmelen och på jorden är. Ditt, o HERRE,
är riket, och du har upphöjt dig till ett huvud över allt. 12
Rikedom och ära komma från dig, du råder över allt,

och i din hand är kraft och makt; det står i din hand att
göra vad som helst stort och starkt. **13** Så tacka vi dig
nu, vår Gud, och lova ditt härliga namn. **14** Ty vad är
väl jag, och vad är mitt folk, att vi själva skulle förmå
att giva sådana frivilliga gåvor? Nej, från dig kommer
allt, och ur din hand hava vi givit det åt dig. **15** Ty
vi äro främlingar hos dig och gäster såsom alla våra
fäder; såsom en skugga äro våra dagar på jorden, och
intet är här att lita på. **16** HERRE, vår Gud, alla dessa
håvor som vi hava anskaffat för att bygga dig ett hus
åt ditt heliga namn -- från din hand hava de kommit,
och ditt är alltsammans. **17** Och jag vet, min Gud, att
du prövar hjärtat och har behag till vad rätt är. Med
rättsinnigt hjärta har jag burit fram alla dessa frivilliga
gåvor; och nu har jag ock sett med glädje huru ditt folk,
som står har, har burit fram åt dig sina frivilliga gåvor. **18**
HERRE, Abrahams, Isaks och Israels, våra fäders, Gud,
låt evinnerligen ditt folks hjärtas håg och tankar vara redo
till sådant, och vänd deras hjärtan till dig. **19** Och giv min
son Salomo ett hängivet hjärta, så att han håller dina
bud, dina vittnesbörd och dina stadgar, och utför allt detta
och bygger denna borg, vartill jag har skaffat förråd.»
20 Därefter sade David till hela församlingen: »Loven
HERREN, eder Gud.» Då lovade hela församlingen
HERREN, sina fäders Gud, och de bugade sig och föllo
ned för HERREN och för konungen. **21** Och dagen efter
denna dag slaktade de slaktoffer åt HERREN och offrade
brännoffer åt HERREN: tusen tjurar, tusen vädurar och
tusen lamm med tillhörande drickoffer, därtill slaktoffer i
myckenhet för hela Israel. **22** Och de åto och drucko
inför HERRENS ansikte på den dagen med stor glädje.
Och de gjorde för andra gången Salomo, Davids son, till
konung; de smorde honom till en HERRENS furste, och
Sadok till präst. **23** Och så satt Salomo på HERRENS
tron såsom konung efter sin fader David, och han blev
lyckosam; och hela Israel lydde honom. **24** Och alla
hövdingarna och hjältarna och därjämte alla konung
Davids söner underkastade sig konung Salomo. **25**
Och HERREN gjorde Salomo övermåttan stor inför hela
Israel, och lät hans konungsliga härlighet bliva större än
någons som före honom hade varit konung över Israel.
26 Men David, Isais son, hade regerat över hela Israel.
27 Den tid han regerade över Israel var fyrtio år; i Hebron
regerade han i sju år, och i Jerusalem regerade han i
trettiotre år. **28** Och han dog i en god ålder, mätt på att
leva och mätt på rikedom och ära. Och hans son Salomo
blev konung efter honom. **29** Och vad som är att säga
om konung David, om hans första tid såväl som om hans
sista, det finnes upptecknat i siaren Samuels krönika, i
profeten Natans krönika och i siaren Gads krönika, **30**
tillika med hela hans regering och hans bedrifter och
de skickelser som övergingo honom och Israel och alla
andra länder och riken.

2 Krönikeboken

1 Salomo, Davids son, befäste sig nu i sin konungamakt,
i det att HERREN, hans Gud, var med honom och
gjorde honom övermåttan stor. **2** Och sedan Salomo
hade låtit kallelse utgå till hela Israel, till över- och
underhövitsmännen, till domarna och till alla hövdingar i
hela Israel, huvudmännen för familjerna, **3** begav han sig
med hela denna församling till offerhöjden i Gibeon, ty
där stod Guds uppenbarelsetält, som HERRENS tjänare
Mose hade gjort i öknen. **4** Guds ark däremot hade
David hämtat från Kirjat-Jearim upp till den plats som
David hade berett åt den, ty han hade åt den slagit upp
ett tält i Jerusalem. **5** Men kopparaltaret, som Besalel,
son till Uri, son till Hur, hade gjort, det hade man ställt
upp framför HERRENS tabernakel; och Salomo och
församlingen gingo dit för att fråga honom. **6** Där offrade
nu Salomo inför HERRENS ansikte på kopparaltaret,
som stod vid uppenbarelsetältet; han offrade på det
tusen brännoffer. **7** Och om natten uppenbarade sig Gud
för Salomo; han sade till honom: »Bed mig om vad du
vill att jag skall giva dig.» **8** Salomo svarade Gud: »Du
har gjort stor nåd med min fader David och har låtit mig
bliva konung efter honom. **9** Så låt nu, HERRE Gud, ditt
ord till min fader David visa sig vara sant; ty du har själv
gjort mig till konung över ett folk som är så talrikt som
stoftet på jorden. **10** Giv mig nu vishet och förstånd till
att vara detta folks ledare och anförare; ty vem skulle
eljest kunna vara domare för detta ditt stora folk?» **11**
Då sade Gud till Salomo: »Eftersom du är så till sinnes,
och icke har bett om rikedom, skatter och ära eller om
dina ovänners liv, och ej heller bett om långt liv, utan har
bett om vishet och förstånd, så att du kan vara domare
för mitt folk, över vilket jag har gjort dig till konung, **12**
därför vare vishet och förstånd dig givna; därtill vill jag
ock giva dig rikedom och skatter och ära, så att ingen
konung före dig har haft och ej heller någon efter dig
skall hava så mycket därav.» **13** Sedan nu Salomo
hade varit vid offerhöjden i Gibeon, begav han sig från
uppenbarelsetältet till Jerusalem och regerade där över
Israel. **14** Och Salomo samlade vagnar och ridhästar, så
att han hade ett tusen fyra hundra vagnar och tolv tusen
ridhästar; dem förlade han dels i vagnsstäderna, dels i
Jerusalem, hos konungen själv. **15** Och konungen styrde
så, att silver och guld blev lika vanligt i Jerusalem som
stenar, och cederträ lika vanligt som mullbärsfikonträ i
Låglandet. **16** Och hästarna som Salomo lät anskaffa
infördes från Egypten; ett antal kungliga uppköpare
hämtade ett visst antal av dem till bestämt pris. **17** Var
vagn som de hämtade upp från Egypten och införde
kostade sex hundra siklar silver, och var häst ett hundra
femtio. Sammalunda infördes ock genom deras försorg
sådana till hetiternas alla konungar och till konungarna i
Aram.

2 Och Salomo tänkte nu på att bygga ett hus åt
HERRENS namn och ett hus åt sig själv till
konungaboning. **2** Därför avräknade Salomo sjuttio
tusen män till att vara bärare, åttio tusen man till att
hugga sten i bergen, och tre tusen sex hundra till att
hava uppsikt över de andra. **3** Och Salomo sände till
Huram, konungen i Tyrus, och lät säga: »Visa samma
vänskap mot mig som mot min fader David, till vilken
du sände cederträ, för att han skulle bygga sig ett hus
att bo i. **4** Nu vill jag bygga ett hus åt HERRENS, min
Guds, namn och helga det åt honom, för att man där må
antända välluktande rökelse inför hans ansikte, och hava
skådebröden beständigt upplagda, och offra brännoffer
morgon och afton, på sabbaterna, vid nymånaderna
och vid HERRENS, vår Guds, högtider; ty så är det för
evärdlig tid stadgat för Israel. **5** Och det hus som jag
vill bygga skall vara stort, ty vår Gud är större än alla
andra gudar. **6** Vem förmår väl att bygga honom ett hus?
Himlarna och himlarnas himmel rymma honom ju icke.
Vem är då jag, att jag skulle kunna bygga honom ett hus,
om icke för att antända rökelse inför hans ansikte? **7** Så
sänd mig nu en konstförfaren man som kan arbeta i guld,
silver, koppar och järn, så ock i purpurrött, karmosinrött
och mörkblått garn, och som är skicklig i att utföra
snidverk, tillsammans med de konstförfarna män som
jag har hos mig här i Juda och Jerusalem, och som
min fader David har anställt. **8** Och sänd mig cederträ,
cypresträ och algumträ från Libanon, ty jag vet att dina
tjänare äro skickliga i att hugga virke på Libanon; och
mina tjänare äro redo att vara dina tjänare behjälpliga.
9 Må du skaffa mig virke i myckenhet, ty huset som
jag vill bygga skall vara stort och härligt. **10** Och jag är
villig att åt timmermännen som hugga virket giva, för
dina tjänares räkning, tjugu tusen korer tröskat vete,
tjugu tusen korer korn, tjugu tusen bat vin och tjugu
tusen bat olja.» **11** Härpå svarade Huram, konungen
i Tyrus, i ett brev som han sände till Salomo: »Därför
att HERREN älskar sitt folk, har han satt dig till konung
över dem.» **12** Och Huram skrev ytterligare: »Lovad vare
HERREN, Israels Gud, himmelens och jordens skapare,
han som har givit konung David en vis son, så utrustad
med klokhet och förstånd, att han kan bygga ett hus åt
HERREN och ett hus åt sig själv till konungaboning! **13**
Så sänder jag nu en konstförfaren och förståndig man,
nämligen Huram-Abi. **14** Han är son till en av Dans
döttrar, och hans fader är en tyrisk man; han är skicklig
att arbeta i guld och silver, i koppar, järn, sten och trä, så
ock i purpurrött, mörkblått, vitt och karmosinrött garn,
och tillika att utföra alla slags snidverk och att väva alla
slags konstvävnader; honom må du låta utföra arbetet
tillsammans med dina och min herres, din fader Davids,
konstförfarna män. **15** Må alltså nu min herre sända
till sina tjänare vetet och kornet, oljan och vinet som
han har talat om. **16** Då vilja vi hugga virke på Libanon,

så mycket du behöver, och flotta det till dig på havet
till Jafo; men därifrån må du själv låta föra det upp till
Jerusalem.» 17 Och Salomo lät räkna alla främmande
män i Israels land, likasom hans fader David förut hade
anställt en räkning av dem. Och de befunnos vara ett
hundra femtiotre tusen sex hundra. 18 Av dem utsåg
han sjuttio tusen till att vara bärare, åttio tusen till att
hugga sten i bergen, och tre tusen sex hundra till att
hava uppsikt över folket och hålla det till arbete.

3 Och Salomo begynte att bygga HERRENS hus i
Jerusalem, på berget Moria, där hans fader David
hade fått sin uppenbarelse, och där han nu själv hade
berett rum, på det ställe som David hade utsett, nämligen
på jebuséen Ornans tröskplats. 2 Han begynte att
bygga på andra dagen i andra månaden, i sitt fjärde
regeringsår. 3 När Salomo då skulle bygga Guds hus,
lade han grunden så, att det blev sextio alnar långt
och tjugu alnar brett, efter det gamla alnmåttet. 4
Förhuset, som låg framför långhuset, framför husets
kortsida, mätte tjugu alnar, och dess höjd var ett hundra
tjugu, och han överdrog det innantill med rent guld. 5
Huvudbyggnaden beklädde han med cypressträ, detta
åter beklädde han med bästa guld, och prydde det med
palmer och kedjeverk. 6 Därjämte smyckade han huset
med dyrbara stenar. Men guldet var från Parvaim. 7
Och han beklädde huset, bjälkarna, trösklarna, ävensom
väggarna och dörrarna däri med guld, och lät inrista
keruber på väggarna. 8 Vidare tillredde han det rum
som skulle vara det allraheligaste; det låg utefter husets
kortsida och var tjugu alnar långt och tjugu alnar brett.
Och han beklädde det med bästa guld, sex hundra
talenter i vikt. 9 Och spikarna däri vägde femtio siklar i
guld. De övre salarna beklädde han ock med guld. 10
Och till det rum som var det allraheligaste gjorde han två
keruber, i bildhuggeriarbete, och man överdrog dem med
guld. 11 Längden på kerubernas vingar tillsammans var
tjugu alnar. Den enas ena vinge, fem alnar lång, rörde
vid husets ena vägg, och hans andra vinge, fem alnar
lång, rörde vid den andra kerubens vinge. 12 Och den
andra kerubens ena vinge, fem alnar lång, rörde vid
husets andra vägg, och hans andra vinge, fem alnar
lång, nådde intill den första kerubens vinge. 13 Alltså
bredde dessa keruber ut sina vingar tjugu alnar vitt,
under det att de stodo på sina fötter, med ansiktena
vända inåt. 14 Och han gjorde förlåten av mörkblått,
purpurrött, karmosinrött och vitt garn och prydde den
med keruber. 15 Och han gjorde två pelare till att stå
framför huset, trettiofem alnar höga; och huvudet som
satt ovanpå var och en av dem var fem alnar. 16 Och
han gjorde kedjor till koret och satte ock sådana upptill
på pelarna. Och vidare gjorde han hundra granatäpplen
och satte dem på kedjorna. 17 Och pelarna ställde han
upp framför tempelsalen, den ena på högra sidan och
den andra på vänstra; åt den högra gav han namnet
Jakin och åt den vänstra namnet Boas.

4 Och han gjorde ett altare av koppar, tjugu alnar långt,
tjugu alnar brett och tio alnar högt. 2 Han gjorde ock
havet, i gjutet arbete. Det var tio alnar från den ena
kanten till den andra, runt allt omkring, och fem alnar
högt; och ett trettio alnar långt snöre mätte dess omfång.
3 Och runt omkring nedantill voro bilder som föreställde
oxar, och omgåvo det runt omkring -- tio alnar brett som
det var -- så att de omslöto havet runt omkring; oxarna
bildade två rader och voro gjutna i ett stycke med det
övriga. 4 Det stod ock på tolv oxar, tre vända mot norr,
tre vända mot väster, tre vända mot söder och tre vända
mot öster; havet stod ovanpå dessa, och deras bakdelar
voro alla vända inåt. 5 Dess tjocklek var en handsbredd;
och dess kant var gjord såsom kanten på en bägare, i
form av en utslagen lilja. Det rymde och höll tre tusen
bat. 6 Vidare gjorde han tio bäcken och ställde fem
på högra sidan och fem på vänstra, för att brukas vid
tvagning; i dem skulle man nämligen skölja vad som
hörde till brännoffret. Men havet var för prästerna till att
två sig i. 7 Vidare gjorde han de gyllene ljusstakarna,
tio till antalet, sådana de skulle vara, och ställde dem i
tempelsalen, fem på högra sidan och fem på vänstra. 8
Vidare gjorde han tio bord och satte dem i tempelsalen,
fem på högra sidan och fem på vänstra. Han gjorde ock
ett hundra skålar av guld. 9 Och han gjorde prästernas
förgård och den stora yttre förgården, så ock dörrar till
denna förgård; och dörrarna överdrog han med koppar.
10 Och havet ställde han på högra sidan, åt sydost.
11 Dessutom gjorde Huram askkärlen, skovlarna och
skålarna. Så förde Hiram det arbete till slut, som han fick
utföra åt konung Salomo för Guds hus: 12 nämligen två
pelare, och de två kloten och pelarhuvudena ovanpå
pelarna, och de två nätverk som skulle betäcka de båda
klotformiga pelarhuvuden som sutto ovanpå pelarna,
13 och därjämte de fyra hundra granatäpplena till de
båda nätverken, två rader granatäpplen till vart nätverk,
för att de båda klotformiga pelarhuvuden som sutto
uppe på pelarna så skulle bliva betäckta. 14 Vidare
gjorde han bäckenställen och gjorde tillika bäckenen på
bäckenställen, 15 så ock havet, som var allenast ett, och
de tolv oxarna därunder. 16 Och askkärlen, skovlarna
och gafflarna och alla dithörande föremål gjorde Huram-
Abiv åt konung Salomo till HERRENS hus. Allt var av
blank koppar. 17 På Jordanslätten lät konungen gjuta det
i lerformar, mellan Suckot och Sereda. 18 Och Salomo
lät göra en så stor myckenhet av alla dessa föremål,
att kopparens vikt icke kunde utrönas. 19 Alltså gjorde
Salomo alla föremål som skulle finnas i Guds hus: det
gyllene altaret, borden som skådebröden skulle ligga
på, 20 så ock ljusstakarna med sina lampor, som skulle
tändas på föreskrivet sätt, framför koret, av fint guld, 21
med blomverket, lamporna och lamptängerna av guld

-- allt av yppersta guld; 22 vidare knivarna, de båda
slagen av skålar och fyrfaten, av fint guld. Och vad
angår ingångarna i huset, så voro både de dörrar i dess
innersta, som ledde till det allraheligaste, och de dörrar i
huset, som ledde till tempelsalen, gjorda av guld.

5 Sedan allt det arbete som Salomo lät utföra för
HERRENS hus var färdigt, förde Salomo ditin vad
hans fader David hade helgat åt HERREN: silvret, guldet
och alla kärlen; detta lade han in i skattkamrarna i
Guds hus. 2 Därefter församlade Salomo de äldste i
Israel, alla huvudmännen för stammarna, Israels barns
familjehövdingar, till Jerusalem, för att hämta HERRENS
förbundsark upp från Davids stad, det är Sion. 3 Så
församlade sig då till konungen alla Israels män under
högtiden, den som firades i sjunde månaden. 4 När
då alla de äldste i Israel hade kommit tillstädes, lyfte
leviterna upp arken. 5 Och de hämtade arken och
uppenbarelsetältet ditupp, jämte alla heliga föremål som
funnos i tältet; de levitiska prästerna hämtade det ditupp.
6 Och konung Salomo stod framför arken jämte Israels
hela menighet, som hade församlats till honom; och
de offrade därvid småboskap och fäkreatur i sådan
myckenhet, att de icke kunde täljas eller räknas. 7
Och prästerna buro in HERRENS förbundsark till dess
plats i husets kor, i det allraheligaste, till platsen under
kerubernas vingar. 8 Keruberna höllo nämligen sina
vingar utbredda över den plats där arken stod, så att
arken och dess stänger ovantill övertäcktes av keruberna.
9 Och stängerna voro så långa, att deras ändar, som
sköto ut från arken, väl kunde ses framför koret, men
däremot icke voro synliga längre ute. Och den har blivit
kvar där ända till denna dag. 10 I arken fanns intet annat
än de två tavlor som Mose hade lagt dit vid Horeb, när
HERREN slöt förbund med Israels barn, sedan de hade
dragit ut ur Egypten. 11 Men när prästerna gingo ut ur
helgedomen (ty alla präster som funnos där hade helgat
sig, utan avseende på vilken avdelning de tillhörde;
12 och leviterna, samtliga sångarna, Asaf, Heman och
Jedutun med sina söner och bröder, stodo, klädda i
vitt linne, med cymbaler, psaltare och harpor öster om
altaret, och jämte dem ett hundra tjugu präster som
blåste i trumpeter; 13 och trumpetblåsarna och sångarna
stämde på en gång och enhälligt upp HERRENS lov och
pris), och när man nu lät trumpeter och cymbaler och
andra instrumenter ljuda och begynte lova HERREN,
därför att han är god, och därför att hans nåd varar
evinnerligen, då blev huset, HERRENS hus, uppfyllt av
en molnsky, 14 så att prästerna för molnskyns skull icke
kunde stå där och göra tjänst; ty HERRENS härlighet
uppfyllde Guds hus.

6 Då sade Salomo: »HERREN har sagt att han vill bo i
töcknet. 2 Men jag har byggt ett hus till boning åt dig
och berett en plats där du må förbliva till evig tid.» 3
Sedan vände konungen sig om och välsignade Israels
hela församling, under det att Israels hela församling
förblev stående. 4 Han sade: »Lovad vare HERREN,
Israels Gud, som med sina händer har fullbordat vad han
med sin mun lovade min fader David, i det han sade: 5
'Från den dag då jag förde mitt folk ut ur Egyptens land
har jag icke i någon av Israels stammar utvalt en stad,
till att i den bygga ett hus där mitt namn skulle vara, ej
heller har jag utvalt någon man till att vara en furste över
mitt folk Israel; 6 men Jerusalem har jag nu utvalt, för att
mitt namn skall vara där, och David har jag utvalt till att
råda över mitt folk Israel.' 7 Och min fader David hade
väl i sinnet att bygga ett hus åt HERRENS, Israels Guds,
namn; 8 men HERREN sade till min fader David: 'Då du
nu har i sinnet att bygga ett hus åt mitt namn, så gör du
visserligen väl däri att du har detta i sinnet; 9 dock skall
icke du få bygga detta hus, utan din son, den som har
utgått från din länd, han skall bygga huset åt mitt namn.'
10 Och HERREN har uppfyllt det löfte han gav; ty jag
har kommit upp i min fader Davids ställe och sitter nu
på Israels tron, såsom HERREN lovade, och jag har
byggt huset åt HERRENS, Israels Guds, namn. 11 Och
där har jag satt arken, i vilken förvaras det förbund som
HERREN slöt med Israels barn.» 12 Därefter trädde han
fram för HERRENS altare inför Israels hela församling
och uträckte sina händer. 13 Ty Salomo hade gjort en
talarstol av koppar, fem alnar lång, fem alnar bred och
tre alnar hög, och ställt den mitt på den yttre förgården,
på den stod han nu. Och han föll ned på sina knän inför
Israels hela församling, och uträckte sina händer mot
himmelen 14 och sade: »HERRE, Israels Gud, ingen
gud är dig lik, i himmelen eller på jorden, du som håller
förbund och bevarar nåd mot dina tjänare, när de vandra
inför dig av allt sitt hjärta, 15 du som har hållit vad du
lovade din tjänare David, min fader; ty vad du med din
mun lovade, det fullbordade du med din hand, så som
nu har skett. 16 Så håll nu ock, HERRE, Israels Gud,
vad du lovade din tjänare David, min fader, i det att du
sade: 'Aldrig skall den tid komma, då på Israels tron icke
inför mig sitter en avkomling av dig, om allenast dina
barn hava akt på sin väg, så att de vandra efter min lag,
såsom du har vandrat inför mig.' 17 Så låt nu, HERRE,
Israels Gud, det ord som du har talat till din tjänare David
bliva sant. 18 Men kan då Gud verkligen bo på jorden
bland människorna? Himlarna och himlarnas himmel
rymma dig ju icke; huru mycket mindre då detta hus som
jag har byggt! 19 Men vänd dig ändå till din tjänares
bön och åkallan, HERRE, min Gud, så att du hör på
det rop och den bön som din tjänare uppsänder till dig
20 och låter dina ögon dag och natt vara öppna och
vända mot detta hus -- den plats varom du har sagt
att du där vill fästa ditt namn -- så att du ock hör den
bön som din tjänare beder, vänd mot denna plats. 21
Ja, hör på de böner som din tjänare och ditt folk Israel

uppsända, vända mot denna plats. Må du höra dem från
himmelen, där du bor; och när du hör, så må du förlåta.
22 Om någon försyndar sig mot sin nästa och man
ålägger honom en ed och låter honom svärja, och han
så kommer och svär inför ditt altare i detta hus, 23 må du
då höra det från himmelen och utföra ditt verk och skaffa
dina tjänare rätt, i det att du vedergäller den skyldige
och låter hans gärningar komma över hans huvud, men
skaffar rätt åt den som har rätt och låter honom få efter
hans rättfärdighet. 24 Och om ditt folk Israel bliver slaget
av en fiende, därför att de hava syndat mot dig, men de
omvända sig och prisa ditt namn och bedja och åkalla
inför ditt ansikte i detta hus 25 må du då höra det från
himmelen och förlåta ditt folk Israels synd och låta dem
komma tillbaka till det land som du har givit åt dem och
deras fäder. 26 Om himmelen bliver tillsluten, så att regn
icke faller, därför att de hava syndat mot dig, men de då
bedja, vända mot denna plats, och prisa ditt namn och
omvända sig från sin synd, när du bönhör dem, 27 må
du då höra det i himmelen och förlåta dina tjänares och
ditt folk Israels synd, i det att du lär dem den goda väg
som de skola vandra; och må du låta det regna över ditt
land, det som du har givit åt ditt folk till arvedel. 28 Om
hungersnöd uppstår i landet, om pest uppstår, om sot
och rost, om gräshoppor och gräsmaskar komma, om
fienderna tränga folket i det land där deras städer stå,
eller om någon annan plåga och sjukdom kommer, vilken
det vara må, 29 och om då någon bön och åkallan höjes
från någon människa, vilken det vara må, eller ock från
hela ditt folk Israel, när de var för sig känna den plåga
och smärta som har drabbat dem, och de så uträcka
sina händer mot detta hus, 30 må du då höra det från
himmelen, där du bor, och förlåta och giva var och en
efter alla hans gärningar, eftersom du känner hans hjärta
-- ty du allena känner människornas hjärtan -- 31 på det
att de alltid må frukta dig och vandra på dina vägar, så
länge de leva i det land som du har givit åt våra fäder.
32 Också om en främling, en som icke är av ditt folk
Israel, kommer ifrån fjärran land, för ditt stora namns och
din starka hands och din uträckta arms skull, om någon
sådan kommer och beder, vänd mot detta hus, 33 må
du då från himmelen, där du bor, höra det och göra allt
varom främlingen ropar till dig, på det att alla jordens
folk må känna ditt namn och frukta dig, likasom ditt folk
Israel gör, och förnimma att detta hus som jag har byggt
är uppkallat efter ditt namn. 34 Om ditt folk drager ut till
strid mot sina fiender, på den väg du sänder dem, och
de då bedja till dig, vända i riktning mot denna stad som
du har utvalt och mot det hus som jag har byggt åt ditt
namn, 35 må du då från himmelen höra deras bön och
åkallan och skaffa dem rätt. 36 Om de synda mot dig --
eftersom ingen människa finnes, som icke syndar -- och
du bliver vred på dem och giver dem i fiendens våld, så
att man tager dem till fånga och för dem bort till något
annat land, fjärran eller nära, 37 men de då besinna sig
i det land där de äro i fångenskap, och omvända sig
och åkalla dig i fångenskapens land och säga: 'Vi hava
syndat, vi hava gjort illa och varit ogudaktiga', 38 om de
så omvända sig till dig av allt sitt hjärta och av all sin själ,
i fångenskapens land, dit man har fört dem i fångenskap,
och bedja, vända i riktning mot sitt land, det som du har
givit åt deras fäder, och mot den stad som du har utvalt,
och mot det hus som jag har byggt åt ditt namn, 39 må
du då från himmelen, där du bor, höra deras bön och
åkallan och skaffa dem rätt och förlåta ditt folk vad de
hava syndat mot dig. 40 Ja, min Gud, låt nu dina ögon
vara öppna och dina öron akta på vad som bedes på
denna plats. 41 Ja: Stå upp, HERRE Gud, och kom till
din vilostad, du och din makts ark. Dina präster, HERRE
Gud, vare klädda i frälsning, och dina fromma glädje sig
över ditt goda. 42 HERRE Gud, visa icke tillbaka din
smorde; tänk på den nåd du har lovat din tjänare David.

7 När Salomo hade slutat sin bön, kom eld ned från
himmelen och förtärde brännoffret och slaktoffren, och
HERRENS härlighet uppfyllde huset. 2 Och prästerna
kunde icke gå in i HERRENS hus, eftersom HERRENS
härlighet uppfyllde HERRENS hus. 3 Då nu alla Israels
barn sågo huru elden kom ned, och sågo HERRENS
härlighet över huset, föllo de ned på den stenlagda
gården, med ansiktena mot jorden, och tillbådo HERREN
och tackade honom, därför att han är god, och därför
att hans nåd varar evinnerligen. 4 Och konungen och
allt folket offrade slaktoffer inför HERRENS ansikte. 5
Konung Salomo offrade såsom slaktoffer tjugutvå tusen
tjurar och ett hundra tjugu tusen av småboskapen.
Så invigdes Guds hus av konungen och allt folket. 6
Och prästerna stodo där i sina tjänstförrättningar, och
leviterna stodo med HERRENS musikinstrumenter, som
konung David hade låtit göra, för att de med dem skulle
tacka HERREN, därför att hans nåd varar evinnerligen;
David lät nämligen dem utföra lovsången. Men prästerna
stodo mitt emot dem och blåste i trumpeter, medan
hela Israel förblev stående. 7 Och Salomo helgade
den mellersta delen av förgården framför HERRENS
hus; ty där offrade han brännoffren och fettstyckena
av tackoffret eftersom kopparaltaret som Salomo hade
låtit göra icke kunde rymma brännoffret, spisoffret och
fettstyckena. 8 Tid detta tillfälle firade Salomo högtiden i
sju dagar, och med honom hela Israel, en mycket stor
församling ifrån hela landet, allt ifrån det ställe där vägen
går till Hamat ända till Egyptens bäck. 9 Och på åttonde
dagen höllo de högtidsförsamling. Ty altarets invigning
firade de i sju dagar och högtiden i sju dagar. 10 Men
på tjugutredje dagen i sjunde månaden lät han folket
gå hem till sina hyddor; och de voro fulla av glädje och
fröjd över det goda som HERREN hade gjort mot David
och Salomo och mot sitt folk Israel. 11 Så fullbordade
Salomo HERRENS hus och konungshuset; och allt vad

Salomo hade haft i sinnet att utföra i HERRENS hus
och i sitt eget hus hade lyckats honom väl. 12 Och
HERREN uppenbarade sig för Salomo om natten och
sade till honom: »Jag har hört din bön och utvalt denna
plats åt mig till offerplats. 13 Om jag tillsluter himmelen,
så att regn icke faller, om jag bjuder gräshoppor att
fördärva landet, eller om jag sänder pest bland mitt folk,
14 men mitt folk, det som är uppkallat efter mitt namn,
då ödmjukar sig och beder och söker mitt ansikte och
omvänder sig från sina onda vägar, så vill jag höra det
från himmelen och förlåta deras synd och skaffa bot åt
deras land. 15 Så skola nu mina ögon vara öppna och
mina öron akta på vad som bedes på denna plats. 16
Och nu har jag utvalt och helgat detta hus, för att mitt
namn skall vara där till evig tid. Och mina ögon och mitt
hjärta skola vara där alltid. 17 Om du nu vandrar inför
mig, såsom din fader David vandrade, så att du gör allt
vad jag har bjudit dig och håller mina stadgar och rätter,
18 då skall jag upprätthålla din konungatron, såsom jag
lovade din fader David, när jag sade: 'Aldrig skall den tid
komma, då en avkomling av dig icke råder över Israel.'
19 Men om I vänden om och övergiven de stadgar och
bud som jag har förelagt eder, och gån bort och tjänen
andra gudar och tillbedjen dem, 20 då skall jag rycka
upp dem som så göra ur mitt land, det som jag har givit
dem; och detta hus som jag har helgat åt mitt namn skall
jag förkasta ifrån mitt ansikte; och jag skall göra det till
ett ordspråk och en visa bland alla folk. 21 Och över
detta hus, som har varit så upphöjt, skall då var och en
som går därförbi bliva häpen. Och när någon frågar:
'Varför har HERREN gjort så mot detta land och detta
hus?', 22 då skall man svara: 'Därför att de övergåvo
HERREN, sina fäders Gud, som hade fört dem ut ur
Egyptens land, och höllo sig till andra gudar och tillbådo
dem och tjänade dem, därför har han låtit allt detta onda
komma över dem.'»

8 När de tjugu år voro förlidna, under vilka Salomo
byggde på HERRENS hus och på sitt eget hus,
2 byggde Salomo upp de städer som Huram hade
givit honom och lät Israels barn bosätta sig i dem. 3
Och Salomo drog till Hamat-Soba och bemäktigade
sig det. 4 Och han byggde upp Tadmor i öknen och
alla de förrådsstäder som i Hamat äro byggda av
honom. 5 Vidare byggde han upp Övre Bet-Horon och
Nedre Bet-Horon och gjorde dem till fasta städer med
murar, portar och bommar, 6 så ock Baalat och alla
Salomos förrådsstäder, ävensom alla vagnsstäderna
och häststäderna, och allt annat som Salomo kände
åstundan att bygga i Jerusalem, på Libanon och eljest i
hela det land som lydde under hans välde. 7 Allt det folk
som fanns kvar av hetiterna, amoréerna, perisséerna,
hivéerna och jebuséerna, korteligen, alla de som icke
voro av Israel -- 8 deras avkomlingar, så många som
funnos kvar i landet efter dem, i det att Israels barn
icke hade utrotat dem, dessa pålade Salomo att vara
arbetspliktiga, såsom de äro ännu i dag. 9 Men somliga
av Israels barn gjorde Salomo icke till trälar vid de
arbeten han utförde, utan de blevo krigare och hövitsmän
för hans kämpar, eller uppsyningsmän över hans vagnar
och ridhästar. 10 Och konung Salomos överfogdar voro
två hundra femtio; dessa hade befälet över folket. 11
Och Salomo lät Faraos dotter flytta upp från Davids
stad till det hus som han hade byggt åt henne; ty han
sade: »Jag vill icke att någon kvinna skall bo i Davids,
Israels konungs, hus, ty det är en helig plats, eftersom
HERRENS ark har kommit dit.» 12 Nu offrade Salomo
brännoffer åt HERREN på HERRENS, altare, det som
han hade byggt framför förhuset; 13 han offrade var dag
de för den dagen bestämda offren, efter Moses bud,
på sabbaterna, vid nymånaderna och vid högtiderna
tre gånger om året, nämligen vid det osyrade brödets
högtid, vid veckohögtiden och vid lövhyddohögtiden. 14
Och efter sin fader Davids anordning fastställde han de
avdelningar i vilka prästerna skulle tjänstgöra, ävensom
leviternas åligganden, att de skulle utföra lovsången och
betjäna prästerna -- var dag de för den dagen bestämda
åliggandena -- så ock huru dörrvaktarna, efter sina
avdelningar, skulle hålla vakt vid de särskilda portarna;
ty så hade gudsmannen David bjudit. 15 Och man
vek icke av ifrån vad konungen hade bjudit angående
prästerna och leviterna, varken i fråga om någon annan
angelägenhet eller i fråga om förråden. 16 Så utfördes
allt Salomos arbete, först intill den dag då grunden
lades till HERRENS hus, och sedan intill dess det blev
fullbordat. Och så var då HERRENS hus färdigt. 17 Vid
denna tid drog Salomo till Esjon-Geber och till Elot, på
havsstranden, i Edoms land. 18 Och Huram sände till
honom skepp genom sitt folk, och därjämte av sitt folk
sjökunnigt manskap. De foro med Salomos folk till Ofir
och hämtade därifrån fyra hundra femtio talenter guld,
som de förde till konung Salomo.

9 När drottningen av Saba fick höra ryktet om Salomo,
kom hon för att i Jerusalem sätta Salomo på prov
med svåra frågor. Hon kom med ett mycket stort följe och
förde med sig kameler, som buro välluktande kryddor
och guld i myckenhet, så ock ädla stenar. Och när hon
kom inför konung Salomo, förelade hon honom allt vad
hon hade i tankarna. 2 Men Salomo gav henne svar på
alla hennes frågor; intet var förborgat för Salomo, utan
han kunde giva henne svar på allt. 3 När nu drottningen
av Saba såg Salomos vishet, och såg huset som han
hade byggt, 4 och såg rätterna på hans bord och såg
huru hans tjänare sutto där, och huru de som betjänade
honom utförde sina åligganden, och huru de voro klädda,
och vidare såg hans munskänkar, och huru de voro
klädda, och när hon såg den trappgång på vilken han
gick upp till HERRENS hus, då blev hon utom sig av
förundran. 5 Och hon sade till konungen: »Sant var

det tal som jag hörde i mitt land om dig och om din
vishet. 6 Jag ville icke tro vad man sade förrän jag själv
kom och med egna ögon fick se det; men nu finner jag
att vidden av din vishet icke ens till hälften har blivit
omtalad för mig. Du är vida förmer, än jag genom ryktet
hade hört. 7 Sälla äro dina män, och sälla äro dessa
dina tjänare, som beständigt få stå inför dig och höra
din visdom. 8 Lovad vare HERREN, din Gud, som har
funnit sådant behag i dig, att han har satt dig på sin
tron till att vara konung inför HERREN, din Gud! Ja,
därför att din Gud älskar Israel och vill hålla det vid makt
evinnerligen, därför har han satt dig till konung över
dem, för att du skall skipa lag och rätt.» 9 Och hon
gav åt konungen ett hundra tjugu talenter guld, så och
välluktande kryddor i stor myckenhet, därtill ädla stenar;
sådana välluktande kryddor som de vilka drottningen av
Saba gav åt konung Salomo hava eljest icke funnits. 10
När Hirams folk och Salomos folk hämtade guld från
Ofir, hemförde också de algumträ och ädla stenar. 11 Av
algumträet lät konungen göra tillbehör till HERRENS
hus och till konungshuset, så ock harpor och psaltare
för sångarna. Sådant hade aldrig förut blivit sett i Juda
land. 12 Konung Salomo åter gav åt drottningen av Saba
allt vad hon åstundade och begärde, förutom vad som
svarade emot det hon hade medfört åt konungen. Sedan
vände hon om och for till sitt land igen med sina tjänare.
13 Det guld som årligen inkom till Salomo vägde sex
hundra sextiosex talenter, 14 förutom det som infördes
genom kringresande handelsmän och andra köpmän;
också Arabiens alla konungar och ståthållarna i landet
förde guld och silver till Salomo. 15 Och konung Salomo
lät göra två hundra stora sköldar av uthamrat guld och
använde till var sådan sköld sex hundra siklar uthamrat
guld; 16 likaledes tre hundra mindre sköldar av uthamrat
guld och använde till var sådan sköld tre hundra siklar
guld; och konungen satte upp dem i Libanonskogshuset.
17 Vidare lät konungen göra en stor tron av elfenben
och överdrog den med rent guld. 18 Tronen hade sex
trappsteg och en pall av guld, fastsatta vid tronen;
på båda sidor om sitsen voro armstöd, och två lejon
stodo utmed armstöden; 19 och tolv lejon stodo där på
de sex trappstegen, på båda sidor. Något sådant har
aldrig blivit förfärdigat i något annat rike. 20 Och alla
konung Salomos dryckeskärl voro av guld, och alla kärl i
Libanonskogshuset voro av fint guld; silver aktades icke
för något i Salomos tid. 21 Ty konungen hade skepp som
gingo till Tarsis med Hurams folk; en gång vart tredje
år kommo Tarsis-skeppen hem och förde med sig guld
och silver, elfenben, apor och påfåglar. 22 Och konung
Salomo blev större än någon annan konung på jorden,
både i rikedom och i vishet. 23 Alla konungar på jorden
kommo för att besöka Salomo och höra den vishet som
Gud hade nedlagt i hans hjärta. 24 Och var och en av
dem förde med sig skänker: föremål av silver och av guld,
kläder, vapen, välluktande kryddor, hästar och mulåsnor.
Så skedde år efter år. 25 Och Salomo hade fyra tusen
spann hästar med vagnar och tolv tusen ridhästar; dem
förlade han dels i vagnsstäderna, dels i Jerusalem, hos
konungen själv. 26 Och han var herre över alla konungar
ifrån floden ända till filistéernas land och sedan ända ned
till Egyptens gräns. 27 Och konungen styrde så, att silver
blev lika vanligt i Jerusalem som stenar, och cederträ
lika vanligt som mullbärsfikonträ i Låglandet. 28 Och
hästar infördes till Salomo från Egypten och från alla
andra länder. 29 Vad nu vidare är att säga om Salomo,
om hans första tid såväl som om hans sista, det finnes
upptecknat i profeten Natans krönika, i siloniten Ahias
profetia och i siaren Jedais syner om Jerobeam, Nebats
son. 30 Salomo regerade i Jerusalem över hela Israel i
fyrtio år. 31 Och Salomo gick till vila hos sina fäder, och
man begrov honom i hans fader Davids stad. Och hans
son Rehabeam blev konung efter honom.

10 Och Rehabeam drog till Sikem, ty hela Israel hade
kommit till Sikem för att göra honom till konung. 2
När Jerobeam, Nebats son, hörde detta, där han var i
Egypten -- dit hade han nämligen flytt för konung Salomo
-- vände han tillbaka från Egypten. 3 Och de sände bort
och läto kalla honom åter. Då kom Jerobeam tillstädes
jämte hela Israel och talade till Rehabeam och sade: 4
»Din fader gjorde vårt ok för svårt; men lätta nu du det
svåra arbete och det tunga ok som din fader lade på
oss, så vilja vi tjäna dig.» 5 Han svarade dem: »Vänten
ännu tre dagar, och kommen så tillbaka till mig.» Och
folket gick. 6 Då rådförde sig konung Rehabeam med de
gamle som hade varit i tjänst hos hans fader Salomo,
medan denne ännu levde; han sade: »Vilket svar råden
I mig att giva detta folk?» 7 De svarade honom och
sade: »Om du visar dig god mot detta folk och är nådig
mot dem och talar goda ord till dem, så skola de för
alltid bliva dina tjänare.» 8 Men han aktade icke på det
råd som de gamle hade givit honom, utan rådförde sig
med de unga män som hade vuxit upp med honom, och
som nu voro i hans tjänst. 9 Han sade till dem: »Vilket
svar råden I oss att giva detta folk som har talat till mig
och sagt: 'Lätta det ok som din fader har lagt på oss'?»
10 De unga männen som hade vuxit upp med honom
svarade honom då och sade: »Så bör du säga till folket
som har talat till dig och sagt: 'Din fader gjorde vårt ok
tungt, men lätta du det för oss' -- så bör du säga till dem:
'Mitt minsta finger är tjockare än min faders länd. 11
Så veten nu, att om min fader har belastat eder med
ett tungt ok, så skall jag göra edert ok ännu tyngre;
har min fader tuktat eder med ris, så skall jag göra det
med skorpiongissel.'» 12 Så kom nu Jerobeam med allt
folket till Rehabeam på tredje dagen, såsom konungen
hade befallt, i det han sade: »Kommen tillbaka till mig på
tredje dagen.» 13 Då gav konungen dem ett hårt svar;
ty konung Rehabeam aktade icke på de gamles råd.

14 Han talade till dem efter de unga männens råd och
sade: »Jag skall göra edert ok tungt, ja, jag skall göra
det ännu tyngre än förut; har min fader tuktat eder med
ris, så skall jag göra det med skorpiongissel.» 15 Alltså
hörde konungen icke på folket; ty det var så skickat av
Gud, för att HERRENS ord skulle uppfyllas, det som han
hade talat till Jerobeam, Nebats son, genom Ahia från
Silo. 16 Då nu hela Israel förnam att konungen icke ville
höra på dem, gav folket konungen detta svar: »Vad del
hava vi i David? Ingen arvslott hava vi i Isais son. Israel
drage hem, var och en till sin hydda. Se nu själv om ditt
hus, du David.» Därefter drog hela Israel hem till sina
hyddor. 17 Allenast över de israeliter som bodde i Juda
städer förblev Rehabeam konung. 18 Och när konung
Rehabeam sände åstad Hadoram, som hade uppsikten
över de allmänna arbetena, stenade Israels barn denne
till döds; och konung Rehabeam själv måste med hast
stiga upp i sin vagn och fly till Jerusalem. 19 Så avföll
Israel från Davids hus och har varit skilt därifrån ända till
denna dag.

11 Och när Rehabeam kom till Jerusalem, församlade
han Juda hus och Benjamin, ett hundra åttio
tusen utvalda krigare, för att de skulle strida mot Israel
och återvinna konungadömet åt Rehabeam. 2 Men
HERRENS ord kom till gudsmannen Semaja; han sade:
3 »Säg till Rehabeam, Salomos son, Juda konung,
och till alla israeliter i Juda och Benjamin: 4 Så säger
HERREN: I skolen icke draga upp och strida mot edra
bröder. Vänden tillbaka hem, var och en till sitt, ty vad
som har skett har kommit från mig.» Och de lyssnade
till HERRENS ord och vände om och drogo icke mot
Jerobeam. 5 Men Rehabeam bodde i Jerusalem, och
han befäste städer i Juda och gjorde dem till fasta
platser. 6 Han befäste Bet-Lehem, Etam, Tekoa, 7 Bet-
Sur, Soko, Adullam 8 Gat, Maresa, Sif, 9 Adoraim, Lakis,
Aseka, 10 Sorga, Ajalon och Hebron, alla i Juda och
Benjamin, och gjorde dem till fasta städer. 11 Och han
gjorde deras befästningar starka och tillsatte hövdingar i
dem och lade in i dem förråd av mat, olja och vin; 12 var
och en särskild av dessa städer försåg han med sköldar
och spjut; han befäste dem mycket starkt. Och Juda och
Benjamin förblevo under hans välde. 13 Och prästerna
och leviterna i hela Israel gingo över till honom från alla
sina områden; 14 ty leviterna övergåvo sina utmarker
och sina andra besittningar och begåvo sig till Juda och
Jerusalem, eftersom Jerobeam med sina söner drev dem
bort ifrån deras tjänst såsom HERRENS präster, 15 och
anställde åt sig andra präster för offerhöjderna och för de
onda andarna och för kalvarna som han hade låtit göra.
16 Och dem följde ifrån alla Israels stammar de som
vände sina hjärtan till att söka HERREN, Israels Gud;
dessa kommo till Jerusalem för att offra åt HERREN, sina
fäders Gud. 17 I tre år befäste de så konungamakten
i Juda och gjorde Rehabeams, Salomos sons, välde
starkt; ty i tre år vandrade de på Davids och Salomos
väg. 18 Och Rehabeam tog till hustru åt sig Mahalat,
dotter till Jerimot, Davids son, och till Abihail, Eliabs,
Isais sons, dotter. 19 Hon födde åt honom sönerna
Jeus, Semarja och Saham. 20 Och efter henne tog
han till hustru Maaka, Absaloms dotter. Hon födde åt
honom Abia, Attai, Sisa och Selomit. 21 Och Rehabeam
hade Maaka, Absaloms dotter, kärare än alla sina andra
hustrur och bihustrur -- ty han hade tagit aderton hustrur
och sextio bihustrur -- och han födde tjuguåtta söner och
sextio döttrar. 22 Och Rehabeam satte Abia, Maakas
son, till huvud och furste bland sina bröder, ty han hade i
sinnet att göra honom till konung. 23 Och på lämpligt
sätt fördelade han alla Judas och Benjamins landskap
och alla fasta städer mellan några av sina söner och gav
dem rikligt underhåll; han skaffade dem ock hustrur i
mängd.

12 När Rehabeams konungamakt nu hade blivit befäst
och han hade blivit mäktig, övergav han HERRENS
lag, han jämte hela Israel. 2 Men i konung Rehabeams
femte regeringsår drog Sisak, konungen i Egypten, upp
mot Jerusalem, därför att de hade varit otrogna mot
HERREN; 3 han kom med ett tusen två hundra vagnar
och sextio tusen ryttare, och ingen kunde räkna det
folk som följde honom från Egypten: libyer, suckéer och
etiopier. 4 Och han intog de fasta städerna i Juda och
kom ända till Jerusalem. 5 Och profeten Semaja hade
kommit till Rehabeam och till Juda furstar, som hade
församlat sig i Jerusalem av fruktan för Sisak; och han
sade till dem: »Så säger HERREN: I haven övergivit
mig, därför har ock jag övergivit eder och givit eder i
Sisaks hand.» 6 Då ödmjukade sig Israels furstar och
konungen själv och sade: »HERREN är rättfärdig.» 7 När
nu HERREN såg att de ödmjukade sig, kom HERRENS
ord till Semaja; han sade: »Eftersom de hava ödmjukat
sig, vill jag icke fördärva dem; jag skall låta dem med
knapp nöd komma undan, och min vrede skall icke
bliva utgjuten över Jerusalem genom Sisaks hand. 8
Dock skola de nödgas bliva honom underdåniga, för
att de må lära sig förstå vilken skillnad det är mellan
att tjäna mig och att tjäna främmande konungadömen.»
9 Så drog nu Sisak, konungen i Egypten, upp mot
Jerusalem. Och han tog skatterna i HERRENS hus
och skatterna i konungshuset; alltsammans tog han.
Han tog ock de gyllene sköldar som Salomo hade låtit
göra. 10 I deras ställe lät konung Rehabeam göra
sköldar av koppar, och dessa lämnade han i förvar
åt hövitsmännen för drabanterna som höllo vakt vid
ingången till konungshuset. 11 Och så ofta konungen gick
till HERRENS hus, gingo ock drabanterna och buro dem;
sedan förde de dem tillbaka till drabantsalen. 12 Därför
att nu Rehabeam ödmjukade sig, vände sig HERRENS
vrede ifrån honom, så att han icke alldeles fördärvade
honom. Också fanns ännu något gott i Juda. 13 Alltså

befäste konung Rehabeam sitt välde i Jerusalem och
fortsatte att regera. Rehabeam var nämligen fyrtioett år
gammal, när han blev konung, och han regerade sjutton
år i Jerusalem, den stad som HERREN hade utvalt ur
alla Israel stammar, till att där fästa sitt namn. Hans
moder hette Naama, ammonitiskan. **14** Och han gjorde
vad ont var, ty han vände icke sitt hjärta till att söka
HERREN. **15** Men vad som är att säga om Rehabeam,
om hans första tid såväl som om hans sista, det finnes
upptecknat i profeten Semajas och siaren Iddos krönikor,
enligt släktregistrens sätt. Och Rehabeam och Jerobeam
lågo i krig med varandra, så länge de levde. **16** Men
Rehabeam gick till vila hos sina fäder och blev begraven
i Davids stad. Och hans son Abia blev konung efter
honom.

13 I konung Jerobeams adertonde regeringsår blev
Abia konung över Juda. **2** Han regerade tre år
i Jerusalem. Hans moder hette Mikaja, Uriels dotter,
från Gibea. Men Abia och Jerobeam lågo i krig med
varandra. **3** Och Abia begynte kriget med en här av
tappra krigsmän, fyra hundra tusen utvalda män; men
Jerobeam ställde upp sig till strid mot honom med åtta
hundra tusen utvalda tappra stridsmän. **4** Och Abia steg
upp på berget Semaraim i Efraims bergsbygd och sade:
»Hören mig, du, Jerobeam, och I, hela Israel. **5** Skullen
I icke veta att det är HERREN, Israels Gud, som har
givit åt David konungadömet över Israel för evig tid, åt
honom själv och hans söner, genom ett saltförbund?
6 Men Jerobeam, Nebats son, Salomos, Davids sons,
tjänare, uppreste sig och avföll från sin herre. **7** Och
till honom församlade sig löst folk, onda män, och de
blevo Rehabeam, Salomos son, för starka, eftersom
Rehabeam ännu var ung och försagd och därför icke
kunde stå dem emot. **8** Och nu menen I eder kunna
stå emot HERRENS konungadöme, som tillhör Davids
söner, eftersom I ären en stor hop och haven hos eder de
guldkalvar som Jerobeam har låtit göra åt eder till gudar.
9 Haven I icke fördrivit HERRENS präster, Arons söner,
och leviterna, och själva gjort eder präster, såsom de
främmande folken göra? Vemhelst som kommer med en
ungtjur och sju vädurar for att taga handfyllning, han får
bliva präst åt dessa gudar, som icke äro gudar. **10** Men
vi hava HERREN till vår Gud, och vi hava icke övergivit
honom. Vi hava präster av Arons söner, som göra tjänst
inför HERREN, och leviter, som sköta tempelsysslorna;
11 och de förbrända åt HERREN brännoffer var morgon
och var afton och antända välluktande rökelse och lägga
upp bröd på det gyllene bordet och tända var afton den
gyllene ljusstaken med dess lampor. Ty vi hålla vad
HERREN, vår Gud, har bjudit oss hålla, men I haven
övergivit honom. **12** Och se, vi hava Gud i spetsen för
oss, och vi hava hans präster med larmtrumpeterna för
att blåsa till strid mot eder. I Israels barn, striden icke
mot HERREN, edra fäders Gud; ty då skall det icke gå
eder väl.» **13** Men Jerobeam hade låtit kringgå dem och
lagt ett bakhåll för att falla dem i ryggen; så stodo de nu
mitt emot Juda män och hade sitt bakhåll bakom dem.
14 När då Juda män vände sig om, fingo de se att de
hade fiender både framför sig och bakom sig. Då ropade
de till HERREN, och prästerna blåste i trumpeterna. **15**
Därefter hovo Juda män upp ett härskri; och när Juda
män hovo upp sitt härskri, lät Gud Jerobeam och hela
Israel bliva slagna av Abia och Juda. **16** Och Israels
barn flydde för Juda, och Gud gav dem i deras hand.
17 Och Abia med sitt folk anställde ett stort nederlag
bland dem, så att fem hundra tusen unga män av Israel
föllo slagna. **18** Alltså blevo Israels barn på den tiden
kuvade; men Juda barn voro starka, ty de stödde sig
på HERREN sina fäders Gud. **19** Och Abia förföljde
Jerobeam och tog ifrån honom några städer: Betel med
underlydande orter, Jesana med underlydande orter
och Efron med underlydande orter. **20** Och Jerobeam
förmådde ingenting mer, så länge Abia levde; och han
blev hemsökt av HERREN, så att han dog. **21** Men Abia
befäste sitt välde; och han tog sig fjorton hustrur och
födde tjugutvå söner och sexton döttrar. **22** Vad nu mer
är att säga om Abia, om hans företag och om annat
som rör honom, det finnes upptecknat i profeten Iddos
»Utläggning». Se Saltförbund i Ordförkl.

14 Och Abia gick till vila hos sina fäder, och man
begrov honom i Davids stad. Och hans son Asa
blev konung efter honom. Under hans tid hade landet
ro i tio år. **2** Och Asa gjorde vad gott och rätt var i
HERRENS, sin Guds, ögon. **3** Han skaffade bort de
främmande altarna och offerhöjderna och slog sönder
stoderna och högg ned Aserorna. **4** Och han uppmanade
Juda att söka HERREN, sina fäders Gud, och hålla lagen
och budorden. **5** Ur alla Juda städer skaffade han bort
offerhöjderna och solstoderna; och riket hade ro under
honom. **6** Och han byggde fasta städer i Juda, eftersom
landet hade ro och han under dessa år icke hade något
krig; ty HERREN hade givit honom lugn. **7** Han sade
nämligen till Juda: »Låt oss bygga dessa städer och
förse dem runt omkring med murar och torn, med portar
och bommar, medan vi ännu hava landet i vår makt,
därför att vi hava sökt HERREN, vår Gud; ty vi hava sökt
honom, och han har låtit oss få lugn på alla sidor.» Så
byggde de då, och allt gick väl. **8** Och Asa hade en här
som var väpnad med stora sköldar och med spjut, och
som utgjordes av tre hundra tusen man från Juda, vartill
kommo två hundra åttio tusen man från Benjamin, som
voro väpnade med små sköldar och spände båge. Alla
dessa voro tappra stridsmän. **9** Men Sera från Etiopien
drog ut mot dem med en här av tusen gånger tusen
man och tre hundra vagnar; och han kom till Maresa.
10 Och Asa drog ut mot honom, och de ställde upp sig
till strid i Sefatas dal vid Maresa. **11** Och Asa ropade
till HERREN, sin Gud, och sade: »HERRE, förutom dig

finnes ingen som kan hjälpa i striden mellan den starke
och den svage. Så hjälp oss, HERRE, vår Gud, ty på dig
stödja vi oss, och i ditt namn hava vi kommit hit mot
denna hop. HERRE, du är vår Gud; mot dig förmår ju
ingen människa något.» 12 Och HERREN lät etiopierna
bliva slagna av Asa och Juda, så att etiopierna flydde.
13 Och Asa och hans folk förföljde dem ända till Gerar;
och av etiopierna föllo så många, att ingen av dem kom
undan med livet, ty de blevo nedgjorda av HERREN
och hans här. Och folket tog byte i stor myckenhet. 14
Och de intogo alla städer runt omkring Gerar, ty en
förskräckelse ifrån HERREN hade kommit över dessa;
och de plundrade alla städerna, ty i dem fanns mycket
att plundra. 15 Till och med boskapsskjulen bröto de ned
och förde bort småboskap i myckenhet och kameler, och
vände så tillbaka till Jerusalem.

15 Och över Asarja, Odeds son, kom Guds Ande.
2 Han gick ut mot Asa och sade till honom: »Hören
mig, du, Asa, och I, hela Juda och Benjamin. HERREN
är med eder, när I ären med honom, och om I söken
honom, så låter han sig finnas av eder; men om I
övergiven honom, så övergiver han ock eder. 3 En lång
tid var ju Israel utan den sanne Guden, utan präster
som undervisade dem, och utan någon lag. 4 Men
i sin nöd omvände de sig till HERREN, Israels Gud,
och när de sökte honom, lät han sig finnas av dem. 5
Under de tiderna fanns ingen trygghet, när man gick ut
eller in; utan stor förvirring rådde bland alla dem som
bodde här i länderna, 6 och folk drabbade samman
med folk och stad med stad; ty Gud förvirrade dem
med allt slags nöd. 7 Men varen I frimodiga, låten icke
modet falla, ty edert verk skall få sin lön.» 8 När Asa
hörde dessa ord och denna profetia av profeten Oded,
tog han mod till sig och skaffade bort styggelserna ur
Judas och Benjamins hela land och ur de städer som
han hade tagit i Efraims bergsbygd, och upprättade
åter HERRENS altare, det som stod framför HERRENS
förhus. 9 Och han församlade hela Juda och Benjamin,
så ock de främlingar ifrån Efraim, Manasse och Simeon,
som bodde ibland dem; ty många från Israel hade gått
över till honom, när de sågo att HERREN, hans Gud, var
med honom. 10 Och de församlade sig till Jerusalem
i tredje månaden av Asas femtonde regeringsår, 11
och offrade på den dagen åt HERREN sju hundra tjurar
och sju tusen djur av småboskapen, uttagna av det
byte som de hade fört med sig. 12 Och de ingingo det
förbundet att de skulle söka HERREN, sina fäders Gud,
av allt sitt hjärta och av all sin själ, 13 och att var och
en som icke sökte HERREN, Israels Gud, han skulle
bliva dödad, liten eller stor, man eller kvinna. 14 Och de
gåvo HERREN sin ed med hög röst och under jubel, och
under det att trumpeter och basuner ljödo. 15 Och hela
Juda gladde sig över eden; ty de hade svurit den av allt
sitt hjärta, och de sökte HERREN med hela sin vilja, och
han lät sig finnas av dem, och han lät dem få ro på alla
sidor. 16 Konung Asa avsatte ock sin moder Maaka från
hennes drottningsvärdighet, därför att hon hade satt upp
en styggelse åt Aseran; Asa högg nu ned styggelsen
och krossade de och brände upp den i Kidrons dal. 17
Men offerhöjderna blevo icke avskaffade ur Israel; dock
var Asas hjärta gudhängivet, så länge han levde. 18
Och han förde in i Guds hus både vad hans fader och
vad han själv hade helgat åt HERREN: silver, guld och
kärl. 19 Och intet krig uppstod förrän i Asas trettiofemte
regeringsår.

16 I Asas trettiosjätte regeringsår drog Baesa, Israels
konung, upp mot Juda och begynte befästa Rama,
för att hindra att någon komme vare sig från eller till
Asa, Juda konung. 2 Då tog Asa silver och guld ur
skattkamrarna i HERRENS hus och i konungshuset, och
sände det till Ben-Hadad, konungen i Aram, som bodde i
Damaskus, och lät säga: 3 »Ett förbund består ju mellan
mig och dig, såsom det var mellan min fader och din
fader. Se, här sänder jag dig silver och guld; så bryt
då ditt förbund med Baesa, Israels konung, för att han
må lämna mig i fred.» 4 Och Ben-Hadad lyssnade till
konung Asa och sände sina krigshövitsmän mot Israels
städer, och de förhärjade Ijon, Dan och Abel-Maim samt
alla förrådshus i Naftali städer. 5 När Baesa hörde detta,
avstod han från att befästa Rama och lät sina arbeten
där upphöra. 6 Men konung Asa tog med sig hela Juda,
och de förde bort ifrån Rama stenar och trävirke som
Baesa använde till att befästa det. Därmed befäste han
så Geba och Mispa. 7 Vid samma tid kom siaren Hanani
till Asa, Juda konung, och sade till honom: »Eftersom
du stödde dig på konungen i Aram och icke stödde
dig på HERREN, din Gud, därför har den arameiske
konungens här sluppit undan din hand. 8 Voro icke
etiopierna och libyerna en väldig här, med vagnar och
ryttare i stor myckenhet? Men därför att du då stödde dig
på HERREN, gav han dem i din hand. 9 TY HERRENS
ögon överfara hela jorden, för att han med sin kraft skall
bistå dem som med sina hjärtan hängiva sig åt honom.
Härutinnan har du handlat dåraktigt. Därför skall du
hädanefter hava ständiga strider.» 10 Men Asa blev
förtörnad på siaren och satte honom i stockhuset; så
förbittrad var han på honom för vad han hade sagt. Vid
samma tid förfor Asa ock våldsamt mot andra av folket.
11 Men vad som är att säga om Asa, om hans första
tid såväl som om hans sista, det finnes upptecknat i
boken om Judas och Israels konungar. 12 Och i sitt
trettionionde regeringsår fick Asa en sjukdom i sina
fötter, och sjukdomen blev övermåttan svår; men oaktat
sin sjukdom sökte han icke HERREN, utan allenast
läkares hjälp. 13 Och Asa gick till vila hos sina fäder och
dog i sitt fyrtioförsta regeringsår. 14 Och man begrov
honom i den grav som han hade låtit hugga ut åt sig

i Davids stad; och man lade honom på en bädd som
man hade fyllt med vällukter och kryddor av olika slag,
konstmässigt beredda, och anställde till hans ära en
mycket stor förbränning Sorgebruk i Ordförkl.

17 Och hans son Josafat blev konung; efter honom.
Han befäste sitt välde mot Israel. **2** Han lade in
krigsfolk i alla Juda fasta städer och lade in besättningar
i Juda land och i de Efraims städer som hans fader
Asa hade intagit. **3** Och HERREN var med Josafat,
ty han vandrade på sin fader Davids första vägar och
sökte icke Baalerna, **4** utan sökte sin faders Gud och
vandrade efter hans bud och gjorde icke såsom Israel. **5**
Därför befäste HERREN konungadömet i hans hand, och
hela Juda gav skänker åt Josafat, så att hans rikedom
och ära blev stor. **6** Och då hans frimodighet växte på
HERRENS vägar, skaffade han också bort offerhöjderna
och Aserorna ur Juda. **7** Och i sitt tredje regeringsår
sände han ut sina hövdingar Ben-Hail, Obadja, Sakarja,
Netanel och Mikaja, till att undervisa i Juda städer, **8**
och med dem några leviter, nämligen leviterna Semaja,
Netanja, Sebadja, Asael, Semiramot, Jonatan, Adonia,
Tobia och Tob-Adonia; och de hade med sig prästerna
Elisama och Joram. **9** Dessa undervisade nu i Juda och
hade HERRENS lagbok med sig; de foro omkring i alla
Juda städer och undervisade bland folket. **10** Och en
förskräckelse ifrån HERREN kom över alla riken i de
länder som lågo omkring Juda, så att de icke vågade
kriga mot Josafat. **11** Och en del av filistéerna förde
skänker till Josafat och gåvo silver i skatt. Därtill förde
ock araberna till honom småboskap, sju tusen sju hundra
vädurar och sju tusen sju undra bockar. **12** Så blev
Josafat allt mäktigare och till slut övermåttan mäktig. Och
han byggde borgar och förrådsstäder i Juda. **13** Han
hade stora upplag i Juda städer; och krigsfolk, tappra
stridsmän, hade han i Jerusalem. **14** Och detta var
ordningen bland dem, efter deras familjer. Till Juda hörde
följande överhövitsmän: hövitsmannen Adna och med
honom tre hundra tusen tappra stridsmän; **15** därnäst
hövitsmannen Johanan och med honom två hundra åttio
tusen; **16** därnäst Amasja, Sikris son, som frivilligt hade
givit sig i HERRENS tjänst, och med honom två hundra
tusen tappra stridsmän. **17** Men från Benjamin voro:
Eljada, en tapper stridsman, och med honom två hundra
tusen, väpnade med båge och sköld; **18** därnäst Josabad
och med honom ett hundra åttio tusen, rustade till strid.
19 Dessa voro de som gjorde tjänst hos konungen; därtill
kommo de som konungen hade förlagt i de befästa
städerna i hela Juda.

18 När Josafat nu hade kommit till stor rikedom och
ära, befryndade han sig med Ahab. **2** Och efter
några års förlopp for han ned till Ahab i Samaria. Och
Ahab lät för honom och folket som han hade med sig
slakta får och fäkreatur i myckenhet; och han sökte
intala honom att draga upp mot Ramot i Gilead. **3** Ahab,
Israels konung, frågade alltså Josafat, Juda konung: »Vill
du draga med mig mot Ramot i Gilead?» Han svarade
honom: »Jag såsom du, och mitt folk såsom ditt folk!
Jag vill följa med dig i striden.» **4** Men Josafat sade
ytterligare till Israels konung: »Fråga dock först HERREN
härom.» **5** Då församlade Israels konung profeterna,
fyra hundra män, och frågade dem: »Skola vi draga
åstad till Ramot i Gilead för att belägra det, eller skall
jag avstå därifrån?» De svarade: »Drag ditupp; Gud
skall giva det i konungens hand.» **6** Men Josafat sade:
»Finnes här ingen annan HERRENS profet, så att vi
kunna fråga genom honom?» **7** Israels konung svarade
Josafat: »Här finnes ännu en man, Mika, Jimlas son,
genom vilken vi kunna fråga HERREN; men han är
mig förhatlig, ty han profeterar aldrig lycka åt mig, utan
beständigt allenast olycka.» Josafat sade: »Konungen
säge icke så.» **8** Då kallade Israels konung till sig en
hovman och sade: »Skaffa skyndsamt hit Mika, Jimlas
son.» **9** Israels konung och Josafat, Juda konung, sutto
nu var och en på sin tron, iklädda sina skrudar; de
sutto på en tröskplats vid Samarias port, under det att
alla profeterna profeterade inför dem. **10** Då gjorde sig
Sidkia, Kenaanas son, horn av järn och sade: »Så säger
HERREN: Med dessa skall du stånga araméerna, så
att de förgöras.» **11** Och alla profeterna profeterade på
samma sätt och sade: »Drag upp mot Ramot i Gilead,
så skall du bliva lyckosam; HERREN skall giva det i
konungens hand.» **12** Och budet som hade gått för att
kalla på Mika talade till honom och sade: »Det är så, att
profeterna med en mun lova konungen lycka; så låt nu
ock ditt tal stämma överens med deras, och lova också
du lycka.» **13** Men Mika svarade: »Så sant HERREN
lever, jag skall allenast tala det som min Gud säger.» **14**
När han sedan kom till konungen, frågade konungen
honom: »Mika, skola vi draga åstad till Ramot i Gilead
för att belägra det, eller skall jag avstå därifrån?» Han
svarade: »Dragen ditupp, så skolen I bliva lyckosamma;
de skola bliva givna i eder hand.» **15** Men konungen
sade till honom: »Huru många gånger skall jag besvärja
dig att icke tala till mig annat än sanning i HERRENS
namn?» **16** Då sade han: »Jag såg hela Israel förskingrat
på bergen, likt får som icke hava någon herde. Och
HERREN sade: 'Dessa hava icke någon herre; må de
vända tillbaka hem i frid, var och en till sitt.'» **17** Då sade
Israels konung till Josafat: »Sade jag dig icke att denne
aldrig profeterar lycka åt mig, utan allenast olycka?» **18**
Men han sade: »Hören alltså HERRENS ord. Jag såg
HERREN sitta på sin tron och himmelens hela härskara
stå på hans högra sida och på hans vänstra. **19** Och
HERREN sade: 'Vem vill locka Ahab, Israels konung, att
draga upp mot Ramot i Gilead, för att han må falla där?'
Då sade den ene så och den andre så. **20** Slutligen kom
anden fram och ställde sig inför HERREN och sade: 'Jag

vill locka honom därtill.' HERREN frågade honom: 'På
vad sätt?' 21 Han svarade: 'Jag vill gå ut och bliva en
lögnens ande i alla hans profeters mun.» Då sade han:
'Du må försöka att locka honom därtill och du skall också
lyckas; gå ut och gör så.' 22 Och se, nu har HERREN
lagt en lögnens ande i dessa dina profeters mun, medan
HERREN ändå har beslutit att olycka skall komma över
dig.» 23 Då trädde Sidkia, Kenaanas son, fram och gav
Mika ett slag på kinden och sade: »På vilken väg har
då HERRENS Ande gått bort ifrån mig för att tala med
dig?» 24 Mika svarade: »Du skall få se det på den dag
då du nödgas springa från kammare till kammare för
att gömma dig.» 25 Men Israels konung sade: »Tagen
Mika och fören honom tillbaka till Amon, hövitsmannen i
staden, och till Joas, konungasonen. 26 Och sägen: Så
säger konungen: Sätten denne i fängelse och bespisen
honom med fångkost, till dess jag kommer välbehållen
tillbaka.» 27 Mika svarade: »Om du kommer välbehållen
tillbaka, så har HERREN icke talat genom mig.» Och han
sade ytterligare: »Hören detta, I folk, allasammans.» 28
Så drog nu Israels konung jämte Josafat, Juda konung,
upp till Ramot i Gilead. 29 Och Israels konung sade
till Josafat: »Jag vill förkläda mig, när jag drager ut i
striden, men du må vara klädd i dina egna kläder.» Så
förklädde sig Israels konung, när de drogo ut i striden.
30 Men konungen i Aram hade bjudit och sagt till sina
vagnshövitsmän: »I skolen icke giva eder i strid med
någon, vare sig liten eller stor, utom med Israels konung
allena.» 31 När då hövitsmannen över vagnarna fingo
se Josafat, tänkte de: »Detta är Israels konung», och
omringade honom därför, i avsikt att anfalla honom. Då
gav Josafat upp ett rop, och HERREN hjälpte honom,
Gud vände dem bort ifrån honom. 32 Så snart nämligen
hövitsmännen över vagnarna märkte att det icke var
Israels konung, vände de om och läto honom vara. 33
Men en man som spände sin båge och sköt på måfå
träffade Israels konung i en fog på rustningen. Då sade
denne till sin körsven: »Sväng om vagnen och för mig ut
ur hären, ty jag är sårad.» 34 Och striden blev på den
dagen allt häftigare, och Israels konung höll sig ända till
aftonen upprätt i sin vagn, vänd mot araméerna; men vid
den tid då solen gick ned gav han upp andan.

19 Men Josafat, Juda konung, vände välbehållen
hem igen till Jerusalem. 2 Då gick siaren Jehu,
Hananis son, ut mot konung Josafat och sade till honom:
»Skall man då hjälpa den ogudaktige? Skall du då älska
dem som hata HERREN? För vad du har gjort vilar
nu HERRENS förtörnelse över dig. 3 Dock har något
gott blivit funnet hos dig, ty du har utrotat Aserorna ur
landet och har vänt ditt hjärta till att söka Gud.» 4 Och
Josafat stannade nu i Jerusalem, men sedan drog han
åter ut bland folket, ifrån Beer-Seba ända till Efraims
bergsbygd, och förde dem tillbaka till HERREN, deras
fäders Gud. 5 Och han anställde domare i landet, i alla
Juda befästa städer, särskilda för var stad. 6 Och han
sade till dessa domare: »Sen till, vad I gören; ty I dömen
icke människodom, utan HERRENS dom, och han är
närvarande, så ofta I dömen. 7 Låten alltså nu fruktan
för HERREN vara över eder. Given akt på vad I gören; ty
hos HERREN, vår Gud, finnes ingen orätt, och han har
icke anseende till personen, ej heller tager han mutor.»
8 Också i Jerusalem hade Josafat anställt några av
leviterna och prästerna och några av huvudmännen för
Israels familjer till att döma HERRENS dom och avgöra
rättstvister. När de sedan vände tillbaka till Jerusalem, 9
bjöd han dem och sade: »Så skolen I göra i HERRENS
fruktan, redligt och med hängivet hjärta. 10 Och så ofta
någon rättssak drages inför eder av edra bröder, som
bo i sina städer, det må gälla dom i en blodssak eller
eljest tillämpning av lag och bud, stadgar och rätter, då
skolen I varna dem, så att de icke ådraga sig skuld inför
HERREN, varigenom förtörnelse kommer över eder och
edra bröder. Så skolen I göra, för att I icke mån ådraga
eder skuld. 11 Och se, översteprästen Amarja skall
vara eder förman i alla HERRENS saker, och Sebadja,
Ismaels son, fursten för Juda hus, i alla konungens
saker; och leviterna skola vara tillsyningsmän under
eder. Varen nu ståndaktiga i vad I gören, och HERREN
skall vara med den som är god.»

20 Därefter kommo Moabs barn och Ammons barn
och med dem en del av ammoniterna för att strida
mot Josafat. 2 Och man kom och berättade detta för
Josafat och sade: »En stor hop kommer mot dig från
landet på andra sidan havet, från Aram, och de äro redan
i Hasason-Tamar (det är En-Gedi).» 3 Då blev Josafat
förskräckt och vände sin håg till att söka HERREN; och
han lät lysa ut en fasta över hela Juda. 4 Och Juda
församlade sig för att söka hjälp hos HERREN; ja, från
alla Juda städer kom man för att söka HERREN. 5
Och Josafat trädde upp i Juda mäns och Jerusalems
församling i HERRENS hus, framför den nya förgården,
6 och sade: »HERRE, våra fäders Gud, är icke du Gud i
himmelen och den som råder över alla hednafolkens
riken? I din hand är kraft och makt; och ingen finnes,
som kan stå dig emot. 7 Var det icke du, vår Gud, som
fördrev detta lands inbyggare för ditt folk Israel och gav
det åt Abrahams, din väns, säd för evig tid? 8 De fingo
bo där, och de byggde dig där en helgedom åt ditt namn,
i det de sade: 9 'Om något ont kommer över oss, svärd,
straffdom eller pest eller hungersnöd, så vilja vi träda
upp inför detta hus och inför dig, ty ditt namn är i detta
hus; och vi vilja ropa till dig i vår nöd, och du skall då
höra och hjälpa.' 10 Se därför nu huru Ammons barn
och Moab och folket i Seirs bergsbygd -- genom vilkas
område du icke tillstadde Israel att gå, när de kommo
från Egyptens land, varför de ock togo en omväg bort
ifrån dem och icke förgjorde dem -- 11 se huru dessa nu
vedergälla oss, i det att de komma för att förjaga oss

ur det land som är din besittning, och som du har givit
oss till besittning. 12 Du, vår Gud, skall du icke hålla
dom över dem? Ty vi förmå intet mot denna stora hop
som kommer emot oss, och själva veta vi icke vad vi
skola göra, utan till dig se våra ögon.» 13 Och hela
Juda stod där inför HERREN med sina späda barn,
sina hustrur och söner. 14 Då kom HERRENS Ande
mitt i församlingen över Jahasiel, son till Sakarja, son
till Benaja, son till Jegiel, son till Mattanja, en levit, av
Asafs söner, 15 och han sade: »Akten härpå, alla I
av Juda, och I Jerusalems invånare, och du konung
Josafat. Så säger HERREN till eder: Frukten icke och
varen icke förfärade för denna stora hop, ty striden är
icke eder, utan Guds. 16 Dragen i morgon ned mot dem.
De draga då upp på Hassishöjden, och I skolen träffa
dem vid andan av dalen, framför Jeruels öken. 17 Men
därvid bliver det icke eder sak att strida. I skolen allenast
träda fram och stå stilla och se på, huru HERREN
frälsar eder, I av Juda och Jerusalem. Frukten icke och
varen icke förfärade. Dragen i morgon ut mot dem, och
HERREN skall vara med eder.» 18 Då böjde Josafat
sig ned med ansiktet mot jorden, och alla Juda män
och Jerusalems invånare föllo ned för HERREN och
tillbådo HERREN. 19 Och de av leviterna, som tillhörde
kehatiternas och koraiternas barn, stodo upp och lovade
HERREN, Israels Gud, med hög och stark röst. 20 Men
bittida följande morgon drogo de ut till Tekoas öken.
Och när de drogo ut, trädde Josafat fram och sade:
»Hören mig, I av Juda och I Jerusalems invånare. Haven
tro på HERREN, eder Gud, så skolen I hava ro. Och
tron på hans profeter, så skolen I bliva lyckosamma.»
21 Och sedan han hade rådfört sig med folket, ställde
han upp män som skulle sjunga till HERRENS ära och
lova honom i helig skrud, under det att de drogo ut
framför den väpnade hären; de skulle sjunga: »Tacken
HERREN, ty hans nåd varar evinnerligen.» 22 Och just
som de begynte med sången och lovet, lät HERREN
ett angrepp ske bakifrån på Ammons barn och Moab
och folket ifrån Seirs bergsbygd, dem som hade kommit
mot Juda; och de blevo slagna. 23 Och Ammons barn
och Moab reste sig mot folket ifrån Seirs bergsbygd
och gåvo dem till spillo och förgjorde dem; och när de
hade gjort ände på folket ifrån Seir, hjälptes de åt att
nedgöra varandra. 24 När sedan Juda män kommo upp
på höjden, varifrån man kunde se ut över öknen, och
vände sig mot fiendernas hop, fingo de se dessa ligga
döda på jorden, och ingen hade undkommit. 25 Och när
Josafat begav sig dit med sitt folk för att plundra och
taga byte från dem, funno de där en myckenhet av gods
och av döda kroppar och av dyrbara ting; och de togo
for sig så mycket att de icke kunde bära det. Och de
fortsatte plundringen i tre dagar; så stort var bytet. 26
Men på fjärde dagen församlade de sig i Berakadalen;
där lovade de HERREN, och därav fick det stället namnet
Berakadalen, såsom det heter ännu i dag. 27 Därefter
vände alla Judas och Jerusalems män, med Josafat i
spetsen, glada tillbaka igen till Jerusalem; ty HERREN
hade berett dem glädje genom vad som hade skett med
deras fiender. 28 Och de drogo in i Jerusalem med
psaltare, harpor och trumpeter och tågade till HERRENS
hus. 29 Och en förskräckelse ifrån Gud kom över alla de
främmande rikena, när de hörde att HERREN hade stritt
mot Israels fiender. 30 Och Josafats rike hade nu ro, ty
hans Gud lät honom få lugn på alla sidor. 31 Så regerade
Josafat över Juda. han var trettiofem år gammal, när han
blev konung, och han regerade tjugufem år i Jerusalem.
Hans moder hette Asuba, Silhis dotter. 32 Och han
vandrade på sin fader Asas väg, utan att vika av ifrån
den; han gjorde nämligen vad rätt var i HERRENS ögon.
33 Dock blevo offerhöjderna icke avskaffade, och ännu
hade folket icke vänt sina hjärtan till sina fäders Gud. 34
Vad nu mer är att säga om Josafat, om hans första tid
såväl som om hans sista, det finnes upptecknat i Jehus,
Hananis sons, krönika, som är upptagen i boken om
Israels konungar. 35 Men sedan förband sig Josafat,
Juda konung, med Ahasja, Israels konung, fastän denne
var ogudaktig i sina gärningar; 36 han förband sig med
honom för att bygga skepp som skulle gå till Tarsis.
Och de byggde skepp i Esjon-Geber. 37 Då profeterade
Elieser, Dodavahus son, från Maresa, mot Josafat; han
sade: »Därför att du har förbundit dig med Ahasja, skall
HERREN låta ditt företag bliva om intet.» Och somliga
av skeppen ledo skeppsbrott, så att de icke kunde gå till
Tarsis. Hebr berekú.

21 Och Josafat gick till vila hos sina fäder och
blev begraven hos sina fäder i Davids stad. Och
hans son Joram blev konung efter honom. 2 Denne
hade bröder, söner till Josafat: Asarja, Jehiel, Sakarja,
Asarjahu, Mikael och Sefatja; alla dessa voro söner till
Josafat, Israels konung. 3 Och deras fader gav dem
stora skänker i silver och guld och dyrbarheter, därtill ock
fasta städer i Juda; men konungadömet hade han givit
åt Joram, ty denne var den förstfödde. 4 När Joram nu
hade övertagit sin faders konungadöme och befäst sig
däri, dräpte han alla sina bröder med svärd, så ock några
av Israels furstar, 5 Joram var trettiotvå år gammal, är
han blev konung, och han regerade åtta år i Jerusalem.
6 Men han vandrade på Israels konungars väg, såsom
Ahabs hus hade gjort, ty en dotter till Ahab var hans
hustru; han gjorde vad ont var i HERRENS ögon. 7 Dock
ville HERREN icke fördärva Davids hus, för det förbunds
skull som han hade slutit med David, och enligt sitt löfte,
att han skulle låta honom och hans söner hava en lampa
för alltid. 8 I hans tid avföll Edom från Juda välde och
satte en egen konung över sig. 9 Då drog Joram dit
med sina hövitsmän och med alla sina stridsvagnar.
Och om natten gjorde han ett anfall på edoméerna, som

hade omringat honom, och slog dem och hövitsmännen
över deras vagnar. 10 Så avföll Edom från Juda välde,
och det har varit skilt därifrån ända till denna dag. Vid
samma tid avföll ock Libna från hans välde, därför att
han hade övergivit HERREN, sina fäders Gud. 11 Också
han uppförde offerhöjder på bergen i Juda och förledde
så Jerusalems invånare till trolös avfällighet och förförde
Juda. 12 Men en skrivelse kom honom till handa från
profeten Elia, så lydande: »Så säger HERREN, din
fader Davids Gud: Se, du har icke vandrat på din fader
Josafats vägar eller på Asas, Juda konungs, vägar, 13
utan du har vandrat på Israels konungars väg och förlett
Juda och Jerusalems invånare till trolös avfällighet, på
samma sätt som Ahabs hus förledde till avfällighet; du
har också dräpt dina bröder, dem som hörde till din
faders hus, och som voro bättre än du. 14 Därför skall
HERREN låta en stor hemsökelse drabba ditt folk, så
ock dina barn och dina hustrur och allt vad du äger; 15
och själv skall du träffas av svår sjukdom, en sjukdom i
dina inälvor, så svår att dina inälvor, efter år och dagar,
skola falla ut i följd av sjukdomen.» 16 Och HERREN
uppväckte mot Joram filistéernas ande och de arabers
som bodde närmast etiopierna; 17 och de drogo upp mot
Juda och bröto in där och förde bort allt gods som fanns
i konungens hus, därtill ock hans söner och hustrur, så
att han icke hade kvar någon av sina söner förutom
Joahas, sin yngste son. 18 Och efter allt detta hemsökte
HERREN honom med en obotlig sjukdom i inälvorna. 19
Och efter år och dagar, när två år voro förlidna, föllo
hans inälvor ut i följd av sjukdomen, och han dog i svåra
plågor; men hans folk anställde ingen förbränning till
hans ära, såsom de hade gjort efter hans fäder. 20 Han
var trettiotvå år gammal, när han blev konung, och han
regerade åtta år i Jerusalem. Och han gick bort utan att
bliva saknad, och man begrov honom i Davids stad, men
icke i konungagravarna. Se Sorgebruk i Ordförkl.

22 Och Jerusalems invånare gjorde Ahasja, hans
yngste son, till konung efter honom; ty alla de äldre
hade blivit dräpta av den rövarskara som med araberna
hade kommit till lägret. Så blev då Ahasja, Jorams son,
konung i Juda. 2 Fyrtiotvå år gammal var Ahasja, är
han blev konung, ock han regerade ett år i Jerusalem.
Hans moder hette Atalja, Omris dotter. 3 Också han
vandrade på Ahabs hus' vägar, ty hans moder var hans
rådgiverska i ogudaktighet. 4 Han gjorde vad ont var i
HERRENS ögon likasom Ahabs hus; ty därifrån tog han,
efter sin faders död, sina rådgivare, till sitt eget fördärv.
5 Det var ock deras råd han följde, när han drog åstad
med Joram, Ahabs son, Israels konung, och stridde
mot Hasael, konungen i Aram, vid Ramot i Gilead. Men
Joram blev sårad av araméerna. 6 Då vände han tillbaka,
för att i Jisreel låta hela sig från de sår som han hade
fått vid Rama, i striden mot Hasael, konungen i Aram.
Och Asarja, Jorams son, Juda konung, for ned för att
besöka Joram, Ahabs son, i Jisreel, eftersom denne låg
sjuk. 7 Men till Ahasjas fördärv var det av Gud bestämt
att han skulle komma till Joram. Ty när han hade kommit
dit, for han med Joram för att möta Jehu, Nimsis son,
som HERREN hade smort till att utrota Ahabs hus. 8 Så
hände sig att Jehu, när han utförde straffdomen över
Ahabs hus, träffade på de Juda furstar och de brorsöner
till Ahasja, som voro i Ahasjas tjänst, och dräpte dem. 9
Sedan sökte han efter Ahasja; och man grep denne, där
han höll sig gömd i Samaria, och förde honom till Jehu
och dödade honom. Men därefter begrovo de honom,
ty de sade: »Han var dock son till Josafat, som sökte
HERREN av allt sitt hjärta.» Och av Ahasjas hus fanns
sedan ingen dom förmådde övertaga konungadömet. 10
När nu Atalja, Ahasjas moder, förnam att hennes son var
död, stod hon upp och förgjorde hela konungasläkten i
Juda hus. 11 Men just när konungabarnen skulle dödas,
tog konungadottern Josabeat Joas, Ahasjas son, och
skaffade honom hemligen undan, i det att han förde
honom jämte hans amma in i sovkammaren; där höll
Josabeat, konung Jorams dotter, prästen Jojadas hustru
-- som ju ock var Ahasjas syster -- honom dold för Atalja,
så att denna icke fick döda honom. 12 Sedan var han
hos dem i Guds hus, där han förblev gömd i sex år,
medan Atalja regerade i landet.

23 Men i det sjunde året tog Jojada mod till sig
och förband sig med underhövitsmännen Asarja,
Jerohams son, Ismael, Johanans son, Asarja, Obeds
son, Maaseja, Adajas son, och Elisafat, Sikris son. 2
Dessa foro därefter omkring i Juda och församlade
leviterna ur alla Juda städer, så ock huvudmännen för
Israels familjer. Och när de kommo till Jerusalem, 3 Slöt
hela församlingen i Guds hus ett förbund med konungen.
Och Jojada sade till dem: »Konungens son skall nu vara
konung, såsom HERREN har talat angående Davids
söner. 4 Detta är alltså vad I skolen göra: en tredjedel
av eder, nämligen de präster och leviter som hava att
inträda i vakthållningen på sabbaten, skall stå på vakt
vid trösklarna 5 och en tredjedel vid konungshuset och
en tredjedel vid Jesodporten; och allt folket skall vara
på förgårdarna till HERRENS hus. 6 Dock må ingen
annan än prästerna och de tjänstgörande leviterna gå
in i HERRENS hus; dessa må gå in, ty de äro heliga.
Men allt det övriga folket skall iakttaga vad HERREN har
bjudit dem iakttaga. 7 Och leviterna skola ställa sig runt
omkring konungen, var och en med sina vapen i handen;
och om någon vill tränga sig in i huset, skall han dödas.
Och I skolen följa konungen, vare sig han går in eller ut.»
8 Leviterna och hela Juda gjorde allt vad prästen Jojada
hade bjudit dem, var och en av dem tog sina män, både
de som skulle inträda i vakthållningen på sabbaten och
de som skulle avgå därifrån på sabbaten, ty prästen
Jojada lät ingen avdelning vara fri ifrån tjänstgöring.
9 Och prästen Jojada gav åt underhövitsmännen de

spjut och de sköldar av olika slag, som hade tillhört
konung David, och som funnos i Guds hus. 10 Och
han ställde upp allt folket, var och en med sitt vapen i
handen, från husets södra sida till husets norra sida,
mot altaret och mot huset, runt omkring konungen. 11
Därefter förde de ut konungasonen och satte på honom
kronan och gåvo honom vittnesbördet och gjorde honom
till konung; och Jojada och hans söner smorde honom
och ropade: »Leve konungen!» 12 När Atalja nu hörde
folkets rop, då de skyndade fram och hyllade konungen,
gick hon in i HERRENS hus till folket. 13 Där fick hon
då se konungen stå vid sin pelare, nära ingången, och
hövitsmännen och trumpetblåsarna bredvid konungen,
och fick höra huru hela folkmängden jublade och stötte i
trumpeterna, och huru sångarna med sina instrumenter
ledde hyllningssången. Då rev Atalja sönder sina kläder
och ropade: »Sammansvärjning! Sammansvärjning!» 14
Men prästen Jojada lät underhövitsmännen som anförde
skaran träda fram, och han sade till dem: »Fören henne
ut mellan leden, och om någon följer henne, så må han
dödas med svärd.» Prästen förbjöd dem nämligen att
döda henne i HERRENS hus. 15 Alltså grepo de henne,
och när hon hade kommit fram dit där Hästporten för in i
konungshuset, dödade de henne där. 16 Och Jojada
slöt ett förbund mellan sig och allt folket och konungen,
att de skulle vara ett HERRENS folk. 17 Och allt folket
begav sig till Baals tempel och rev ned det och slog
sönder dess altaren och bilder; och Mattan, Baals präst,
dräpte de framför altarna. 18 Därefter ställde Jojada ut
vakter vid HERRENS hus och betrodde detta värv åt de
levitiska prästerna, dem som David hade indelat i klasser
för tjänstgöringen i HERRENS hus, till att offra brännoffer
åt HERREN, såsom det var föreskrivet i Moses lag,
med jubel och sång, efter Davids anordning. 19 Och
han ställde dörrvaktarna vid portarna till HERRENS
hus, för att ingen skulle komma in, som på något sätt
var oren. 20 Och han tog med sig underhövitsmännen
och de förnämsta och mäktigaste bland folket och hela
folkmängden och förde konungen ned från HERRENS
hus, och de gingo in i konungshuset genom Övre porten;
och de satte konungen på konungatronen. 21 Och hela
folkmängden gladde sig, och staden förblev lugn. Men
Atalja hade de dödat med svärd. Se Vittnesbördet i
Ordförkl.

24 Joas var sju år gammal, när han blev konung, och
han regerade fyrtio år i Jerusalem. Hans moder
hette Sibja, från Beer-Seba. 2 Och Joas gjorde vad
rätt var i HERRENS ögon, så länge prästen Jojada
levde. 3 Och Jojada tog åt honom två hustrur, och han
födde söner och döttrar. 4 Därefter blev Joas betänkt på
att upphjälpa HERRENS hus. 5 Och han församlade
prästerna och leviterna och sade till dem: »Faren vart
år ut till Juda städer, och samlen från hela Israel in
penningar till att sätta eder Guds hus i stånd; och I
skolen bedriva denna sak med skyndsamhet.» Men
leviterna skyndade sig icke. 6 Då kallade konungen till sig
översteprästen Jojada och sade till honom: »Varför har du
icke tillhållit leviterna att från Juda och Jerusalem indriva
den skatt som HERRENS tjänare Mose pålade, och
som Israels församling skulle erlägga till vittnesbördets
tabernakel? 7 Ty Ataljas, den ogudaktiga kvinnans,
söner hava fördärvat Gud hus; ja, allt som var helgat
till HERRENS hus hava de använt till Baalerna.» 8
På konungens befallning gjorde man därefter en kista
och ställde den utanför porten till HERREN hus. 9 Och
man lät utropa i Juda och Jerusalem att den skatt som
Guds tjänare Mose hade pålagt Israel i öknen skulle
erläggas åt HERREN. 10 Och alla furstarna och allt
folket buro fram penningar med glädje och kastade
dem i kistan, till dess att allt var insamlat. 11 Och när
tid blev att genom leviternas försorg föra kistan till de
granskningsmän som konungen hade förordnat, och
dessa då märkte att mycket penningar fanns i den, då
kommo konungens sekreterare och översteprästens
tillsyningsman och tömde kistan och buro den sedan
tillbaka till dess plats. Så gjorde de gång efter annan
och samlade in penningar i myckenhet. 12 Därefter
lämnade konungen och Jojada dessa åt den som skulle
utföra arbetet på HERRENS hus, och lejde stenhuggare
och timmermän till att upphjälpa HERRENS hus, så
ock järn- och kopparsmeder till att sätta HERRENS hus
i stånd. 13 Och de som utförde arbetet bedrevo det
så, att arbetet gick framåt under deras händer, Och de
återställde Guds hus i dess förra skick och satte det i gott
stånd. 14 Och när de hade slutat, buro de återstoden av
penningarna till konungen och Jojada; och man gjorde
därav kärl till HERRENS hus, kärl till gudstjänsten och
offren, skålar och andra kärl av guld och silver Och man
offrade brännoffer i HERRENS hus beständigt, så länge
Jojada levde. 15 Men Jojada blev gammal och mätt på
att leva och dog så; ett hundra trettio år gammal var
han vid sin död. 16 Och man begrov honom i Davids
stad bland konungarna, därför att han hade gjort vad
gott var mot Israel och mot Gud och hans hus. 17 Men
efter Jojadas död kommo Juda furstar och föllo ned
för konungen; då lyssnade konungen till dem. 18 Och
de övergåvo HERRENS, sina fäders Guds, hus och
tjänade Aserorna och avgudarna. Då kom förtörnelse
över Juda och Jerusalem genom den skuld de så ådrogo
sig. 19 Och profeter sändes ibland dem för att omvända
dem till HERREN; och dessa varnade dem, men de
lyssnade icke därtill. 20 Men Sakarja, prästen Jojadas
son, hade blivit beklädd med Guds Andes kraft, och han
trädde fram inför folket och sade till dem: »Så säger
Gud: Varför överträden I HERRENS bud, eder själva till
ingen fromma? Eftersom I haven övergivit HERREN,
har han ock övergivit eder.» 21 Då sammansvuro de
sig mot honom och stenade honom, enligt konungens

befallning, på förgården till HERRENS hus. 22 Ty konung
Joas tänkte icke på den kärlek som Jojada, dennes
fader, hade bevisat honom, utan dräpte hans son. Men
denne sade i sin dödsstund: »Må HERREN se detta
och utkräva det.» 23 Och när året hade gått till ända,
drog araméernas här upp mot honom, och de kommo till
Juda och Jerusalem och utrotade ur folket alla folkets
furstar. Och allt byte som de togo sände de till konungen
i Damaskus. 24 Ty fastän araméernas här som då ryckte
an utgjorde allenast en ringa skara, gav HERREN likväl i
deras hand en mycket talrik här, därför att folket hade
övergivit HERREN, sina fäders Gud. Så fingo de utföra
straffdomen över Joas. 25 Och när dessa drogo bort
ifrån honom -- ty de lämnade honom kvar illa sjuk --
sammansvuro sig hans tjänare mot honom, därför att han
hade utgjutit prästen Jojadas söners blod, och dräpte
honom på hans säng; detta blev hans död. Och man
begrov honom i Davids stad; dock begrov man honom
icke i konungagravarna. 26 Och de som sammansvuro
sig mot honom voro Sabad, son till ammonitiskan Simeat,
och Josabad, son till moabitiskan Simrit. 27 Men om
hans söner, och om de många profetior som förkunnades
mot honom, och om huru Guds hus åter upprättades,
härom är skrivet i »Utläggning av Konungaboken». Och
hans son Amasja blev konung efter honom.

25 Amasja var tjugufem år gammal, när han blev
konung, och han regerade tjugunio år i Jerusalem.
Hans moder hette Joaddan, från Jerusalem. 2 Han
gjorde vad rätt var i HERRENS ögon, dock icke av fullt
hängivet hjärta. 3 Och sedan hans konungadöme hade
blivit befäst, lät han dräpa dem av sina tjänare, som hade
dödat hans fader, konungen. 4 Men deras barn dödade
han icke, utan handlade i enlighet med vad föreskrivet
var i Moses lagbok, där HERREN hade bjudit och sagt:
»Föräldrarna skola icke dö för sina barns skull, och
barnen skola icke dö för sina föräldrars skull, utan var
och en skall dö genom sin egen synd.» 5 Och Amasja
församlade Juda barn och lät dem ställa upp sig efter
sina familjer, efter sina över- och under- hövitsmän, hela
Juda och Benjamin. Därefter inmönstrade han dem som
voro tjugu år gamla eller därutöver, och fann dem utgöra
tre hundra tusen utvalda stridbara män, som kunde föra
spjut och sköld. 6 Därtill lejde han för hundra talenter
silver ett hundra tusen tappra stridsmän ur Israel. 7 Men
en gudsman kom till honom och sade: »O konung, låt
icke Israels här draga åstad med dig, ty HERREN är
icke med Israel, icke med hela hopen av Efraims barn; 8
utan du själv må allena draga åstad. Grip verket an, gå
frimodigt ut i striden. Gud skall eljest låta dig komma
på fall genom fienden; ty Gud förmår både att hjälpa
och att stjälpa.» 9 Amasja sade till gudsmannen: »Men
huru skall det då gå med de hundra talenterna som jag
har givit åt skaran från Israel?» Gudsmannen svarade:
»HERREN kan väl giva dig mer än det.» 10 Då avskilde
Amasja den skara som hade kommit till honom från
Efraim och lät dem gå hem igen. Häröver blevo dessa
högeligen förgrymmade på Juda och vände tillbaka hem
i vredesmod. 11 Men Amasja tog mod till sig och tågade
ut med sitt folk och drog till Saltdalen och nedgjorde där
av Seirs barn tio tusen. 12 Och Juda barn togo andra tio
tusen till fånga levande; dem förde de upp på spetsen
av en klippa och störtade dem ned från klippspetsen,
så att de alla krossades. 13 Men de som tillhörde den
skara som Amasja hade sänt tillbaka, och som icke hade
fått gå med honom ut i striden, företogo plundringståg i
Juda städer, från Samaria ända till Bet-Horon; och de
nedgjorde tre tusen av invånarna och togo stort byte.
14 När sedan Amasja kom tillbaka från sin seger över
edoméerna, förde han med sig Seirs barns gudar och
ställde upp dem till gudar åt sig; och han tillbad inför dem
och tände offereld åt dem. 15 Då upptändes HERRENS
vrede mot Amasja, och han sände till honom en profet;
denne sade till honom: »Varför söker du detta folks
gudar, som ju icke hava kunnat rädda sitt eget folk ur
din hand?» 16 När denne så talade till honom, svarade
han honom: »Hava vi satt dig till konungens rådgivare?
Håll upp, om du icke vill att man skall dräpa dig.» Då
höll profeten upp och sade: »Jag förstår nu att Gud har
beslutit att fördärva dig, eftersom du gör på detta sätt
och icke vill höra på mitt råd.» 17 Och sedan Amasja,
Juda konung, hade hållit rådplägning, sände han till
Joas, son till Joahas, son till Jehu, Israels konung, och
lät säga: »Kom, låt oss drabba samman med varandra.»
18 Men Joas, Israels konung, sände då till Amasja, Juda
konung, och lät svara: »Törnbusken på Libanon sände
en gång bud till cedern på Libanon och lät säga: 'Giv din
dotter åt min son till hustru.' Men sedan gingo markens
djur på Libanon fram över törnbusken och trampade
ned den. 19 Du tänker på huru du har slagit Edom, och
däröver förhäver du dig ditt hjärta och vill vinna ännu
mer ära. Men stanna nu hemma. Varför utmanar du
olyckan, dig själv och Juda med dig till fall?» 20 Men
Amasja ville icke höra härpå, ty Gud skickade det så, för
att de skulle bliva givna i fiendehand, eftersom de hade
sökt Edoms gudar. 21 Så drog då Joas, Israels konung,
upp, och de drabbade samman med varandra, han och
Amasja, Juda konung, vid det Bet-Semes som hör till
Juda. 22 Och Juda män blevo slagna av Israels män
och flydde, var och en till sin hydda. 23 Och Amasja,
Juda konung, son till Joas, son till Joahas, blev tagen
till fånga i Bet-Semes av Joas, Israels konung. Och
när denne hade fört honom till Jerusalem, bröt han
ned ett stycke av Jerusalems mur, från Efraimsporten
ända till Poneporten, fyra hundra alnar. 24 Och han
tog allt guld och silver och alla kärl som funnos i Guds
hus, hos Obed-Edom, och konungshusets skatter, därtill
ock gisslan, och vände så tillbaka till Samaria. 25 Men
Amasja, Joas' son, Juda konung, levde i femton år efter

Joas', Joahas' sons, Israels konungs, död. **26** Vad nu
mer är att säga om Amasja, om hans första tid såväl
som om hans sista, det finnes upptecknat i boken om
Judas och Israels konungar. **27** Och från den tid då
Amasja vek av ifrån HERREN begynte man anstifta en
sammansvärjning mot honom i Jerusalem, så att han
måste fly till Lakis. Då sändes män efter honom till Lakis,
och dessa dödade honom där. **28** Sedan förde man
honom därifrån på hästar och begrov honom hos hans
fäder i Juda huvudstad.

26 Och allt folket i Juda tog Ussia, som då var sexton
år gammal, och gjorde honom till konung i hans
fader Amasjas ställe. **2** Det var han som befäste Elot,
och han lade det åter under Juda, sedan konungen
hade gått till vila hos sina fäder. **3** Ussia var sexton
år gammal, när han blev konung, och han regerade
femtiotvå år i Jerusalem. Hans moder hette Jekilja, från
Jerusalem. **4** Han gjorde vad rätt var i HERRENS ögon,
alldeles såsom hans fader Amasja hade gjort. **5** Och
han sökte Gud, så länge Sakarja levde, han som aktade
på Guds syner. Och så länge han sökte HERREN,
lät Gud det gå honom väl. **6** Han drog ut och stridde
mot filistéerna och bröt ned Gats, Jabnes och Asdods
murar; och han byggde städer på Asdods område och
annorstädes i filistéernas land. **7** Och Gud hjälpte honom
mot filistéerna och mot de araber som bodde i Gur-
Baal och mot maoniterna. **8** Och ammoniterna måste
giva skänker åt Ussia, och ryktet om honom sträckte sig
ända till Egypten, ty han blev övermåttan mäktig. **9** Och
Ussia byggde torn i Jerusalem över Hörnporten och över
Dalporten och över Vinkeln och befäste dem. **10** Han
byggde ock torn i öknen och högg ut många brunnar,
ty han hade mycken boskap, både i låglandet och på
slätten. Jordbruks- och vingårdsarbetare hade han i
bergsbygden och på de bördiga fälten, ty han var en vän
av åkerbruk. **11** Och Ussia hade en krigshär som drog ut
till strid i avdelade skaror, med en mansstyrka som hade
blivit fastställd vid mönstring genom sekreteraren Jeguel
och tillsyningsmannen Maaseja, under överinseende av
Hananja, en av konungens hövitsmän. **12** Hela antalet av
de tappra stridsmän som voro huvudmän för familjerna
var två tusen sex hundra. **13** Under deras befäl stod
en krigshär av tre hundra sju tusen fem hundra män,
som stridde med kraft och mod och voro konungens
hjälp mot fienden. **14** Och Ussia försåg hela denna
här med sköldar, spjut, hjälmar, pansar och bågar, så
ock med slungstenar. **15** Och han lät i Jerusalem göra
krigsredskap, konstmässigt uttänkta, till att sätta upp på
tornen och på murarnas hörn, för att med dem avskjuta
pilar och stora stenar. Och ryktet om honom gick ut vida
omkring, ty underbart hjälptes han fram till makt. **16** Men
när han nu var så mäktig, blev hans hjärta högmodigt, så
att han gjorde vad fördärvligt var; han förbröt sig trolöst
mot HERREN, sin Gud, i det att han gick in i HERRENS
tempel för att antända rökelse på rökelsealtaret. **17** Då
gick prästen Asarja ditin efter honom, åtföljd av åttio
HERRENS präster, oförskräckta män. **18** Dessa trädde
fram mot konung Ussia och sade till honom: »Det hör
icke dig till, Ussia, att antända rökelse åt HERREN, utan
det tillhör prästerna, Arons söner, som är helgade till
att antända rökelse. Gå ut ur helgedomen, ty du har
begått en förbrytelse, och HERREN Gud skall icke låta
detta lända dig till ära.» **19** Då for Ussia ut i vrede, där
han stod med ett rökelsekar i sin hand för att antända
rökelse. Men just som han for ut mot prästerna, slog
spetälska ut på hans panna, i prästernas närvaro, inne
i HERRENS hus, bredvid rökelsealtaret. **20** Och när
översteprästen Asarja och alla prästerna vände sig till
honom och fingo se att han var spetälsk i pannan, drevo
de honom strax ut därifrån. Själv skyndade han också
ut, eftersom HERREN så hemsökte honom. **21** Sedan
var konung Ussia spetälsk för hela sitt liv och bodde i ett
särskilt hus såsom spetälsk, ty han var utesluten från
HERRENS hus. Hans son Jotam förestod då konungens
hus och dömde folket i landet. **22** Vad nu mer är att säga
om Ussia, om hans första tid såväl som om hans sista,
det har profeten Jesaja, Amos' son, tecknat upp. **23** Och
Ussia gick till vila hos sina fäder, och man begrov honom
hos hans fäder, ute på konungagravens mark, detta med
tanke därpå att han hade varit spetälsk. Och hans son
Jotam blev konung efter honom.

27 Jotam var tjugufem år gammal när han blev
konung, och han regerade sexton år i Jerusalem.
Hans moder hette Jerusa, Sadoks dotter. **2** Han gjorde
vad rätt var i HERRENS ögon, alldeles såsom hans fader
Ussia hade gjort, vartill kom att han icke trängde in i
HERRENS tempel; men folket gjorde ännu vad fördärvligt
var. **3** Han byggde Övre porten till HERRENS hus,
och på Ofelmuren utförde han stora byggnadsarbeten.
4 Därtill byggde han städer i Juda bergsbygd, och i
skogarna byggde han borgar och torn. **5** Och när han så
kom i strid med Ammons barns konung, blev han dem
övermäktig, så att Ammons barn det året måste giva
honom ett hundra talenter silver, tio tusen korer vete och
tio tusen korer korn. Lika mycket måste Ammons barn
erlägga åt honom också nästa år och året därpå. **6** Så
mäktig blev Jotam, därför att han vandrade ståndaktigt
inför HERREN, sin Gud. **7** Vad nu mer är att säga om
Jotam och om alla hans krig och andra företag, det
finnes upptecknat i boken om Israels och Juda konungar.
8 Han var tjugufem år gammal, när han blev konung, och
han regerade sexton år i Jerusalem. **9** Och Jotam gick
till vila hos sina fäder, och man begrov honom i Davids
stad. Och hans son Ahas blev konung efter honom.

28 Ahas var tjugu år gammal när han blev konung,
och han regerade sexton år i Jerusalem. Han
gjorde icke vad rätt var i HERRENS ögon, såsom hans

fader David, 2 utan vandrade på Israels konungars väg;
ja, han lät ock göra gjutna beläten åt Baalerna. 3 Och
själv tände han offereld i Hinnoms sons dal och brände
upp sina barn i eld, efter den styggeliga seden hos de
folk som HERREN hade fördrivit för Israels barn. 4
Och han frambar offer och tände offereld på höjderna
och kullarna och under alla gröna träd. 5 Därför gav
HERREN, hans Gud, honom i den arameiske konungens
hand; de slogo honom och togo av hans folk en stor hop
fångar och förde dem till Damaskus. Han blev ock given
i Israels konungs hand, så att denne tillfogade honom
ett stort nederlag. 6 Ty Peka, Remaljas son, dräpte
av Juda ett hundra tjugu tusen man på en enda dag,
allasammans stridbara män. Detta skedde därför att de
hade övergivit HERREN, sina fäders Gud. 7 Och Sikri, en
tapper man från Efraim, dräpte Maaseja, konungasonen,
och Asrikam, slottshövdingen, och Elkana, konungens
närmaste man. 8 Och Israels barn bortförde från sina
bröder två hundra tusen fångar, nämligen deras hustrur,
söner och döttrar, och togo därjämte mycket byte från
dem och förde bytet till Samaria. 9 Men där var en
HERRENS profet som hette Oded; denne gick ut mot
hären, när den kom till Samaria, och sade till dem: »Se, i
sin vrede över Juda har HERREN, edra fäders Gud,
givit dem i eder hand, men I haven dräpt dem med en
hätskhet som har nått upp till himmelen. 10 Och nu
tänken I göra Judas och Jerusalems barn till trälar och
trälinnor åt eder. Därmed dragen I ju allenast skuld över
eder själva inför HERREN, eder Gud. 11 Så hören mig
nu: Sänden tillbaka fångarna som I haven tagit från edra
bröder; ty HERRENS vrede är upptänd mot eder.» 12
Några av huvudmännen bland Efraims barn, nämligen
Asarja, Johanans son, Berekja, Mesillemots son, Hiskia,
Sallums son, och Amasa, Hadlais son, stodo då upp och
gingo emot dem som kommo från kriget 13 och sade till
dem: »I skolen icke föra dessa fångar hitin; ty I förehaven
något som drager skuld över oss inför HERREN, och
varigenom I ytterligare föröken våra synder och vår skuld.
Vår skuld är ju redan stor nog, och vrede är upptänd mot
Israel.» 14 Då lämnade krigsfolket ifrån sig fångarna
och bytet inför de överste och hela församlingen. 15
Och de nämnda männen stodo upp och togo sig an
fångarna. Alla som voro nakna bland dem klädde de upp
med vad de hade tagit såsom byte; de gåvo dem kläder
och skor, mat och dryck, och smorde dem med olja,
och alla som icke orkade gå läto de sätta sig upp på
åsnor, och förde dem så till Jeriko, Palmstaden, till deras
bröder där. Sedan vände de tillbaka till Samaria. 16
Vid samma tid sände konung Ahas bud till konungarna
i Assyrien, med begäran att de skulle hjälpa honom.
17 Ty förutom allt annat hade edoméerna kommit och
slagit Juda och tagit fångar. 18 Och filistéerna hade
fallit in i städerna i Juda lågland och sydland och hade
intagit Bet-Semes, Ajalon och Gederot, så ock Soko med
underlydande orter, Timna med underlydande orter och
Gimso med underlydande orter, och hade bosatt sig i
dem. 19 Ty HERREN ville förödmjuka Juda, för Ahas',
den israelitiske konungens, skull, därför att denne hade
vållat oordning i Juda och varit otrogen mot HERREN. 20
Men Tillegat-Pilneeser, konungen i Assyrien, drog emot
honom och angrep honom, i stället för att understödja
honom. 21 Ty fastän Ahas plundrade HERRENS hus
och konungshuset och de överstes hus och gav allt
åt konungen i Assyrien, så hjälpte det honom dock
icke. 22 Och i sin nöd försyndade sig samme konung
Ahas ännu mer genom otrohet mot HERREN. 23 Han
offrade nämligen åt gudarna i Damaskus, som hade
slagit honom; ty han tänkte: »Eftersom de arameiska
konungarnas gudar hava förmått hjälpa dem, vill jag
offra åt dessa gudar, för att de ock må hjälpa mig.»
Men i stället var det dessa som kommo honom och
hela Israel på fall. 24 Ahas samlade ihop de kärl som
funnos i Guds hus och bröt sönder kärlen i Guds hus
och stängde igen dörrarna till HERRENS hus, och gjorde
sig altaren i vart hörn i Jerusalem. 25 Och i var och en
av Juda städer uppförde han offerhöjder för att där tända
offereld åt andra gudar, och han förtörnade så HERREN,
sina fäders Gud. 26 Vad nu mer är att säga om honom
och om alla hans företag, under hans första tid såväl
som under hans sista, det finnes upptecknat i boken om
Judas och Israels konungar. 27 Och Ahas gick till vila
hos sina fäder, och man begrov honom i Jerusalem, inne
i själva staden; de lade honom nämligen icke i Israels
konungars gravar. Och hans son Hiskia blev konung
efter honom.

29 Hiskia var tjugufem år gammal, när han blev
konung, och han regerade tjugunio år i Jerusalem.
Hans moder hette Abia, Sakarjas dotter. 2 Han gjorde
vad rätt var i HERRENS ögon, alldeles såsom hans
fader David hade gjort. 3 I sitt första regeringsår, i första
månaden, öppnade han dörrarna till HERRENS hus och
satte dem i stånd 4 Och han lät hämta prästerna och
leviterna och församlade dem på den öppna platsen
mot öster. 5 Och han sade till dem: »Hören mig, I
leviter. Helgen nu eder själva, och helgen HERRENS,
edra fäders Guds, hus, och skaffen orenheten ut ur
helgedomen. 6 Ty våra fäder voro otrogna och gjorde
vad ont var i HERRENS, vår Guds, ögon och övergåvo
honom; de vände sitt ansikte bort ifrån HERRENS boning
och vände honom ryggen. 7 De stängde ock igen
dörrarna till förhuset, släckte ut lamporna, tände ingen
rökelse och offrade inga brännoffer i helgedomen åt
Israels Gud. 8 Därför har HERRENS förtörnelse kommit
över Juda och Jerusalem, och han har gjort dem till
en varnagel, till ett föremål för häpnad och begabberi,
såsom I sen med egna ögon. 9 Ja, därför hava ock
våra fäder fallit för svärd, och våra söner och döttrar och
hustrur hava fördenskull kommit i fångenskap. 10 Men

nu har jag i sinnet att sluta ett förbund med HERREN,
Israels Gud, för att hans vredes glöd må vända sig
ifrån oss. 11 Så varen nu icke försumliga, mina barn, ty
eder har HERREN utvalt till att stå inför hans ansikte
och göra tjänst inför honom, till att vara hans tjänare
och antända rökelse åt honom.» 12 Då stodo leviterna
upp: Mahat, Amasais son, och Joel, Asarjas son, av
kehatiternas barn; av Meraris barn Kis, Abdis son, och
Asarja, Jehallelels son; av gersoniterna Joa, Simmas
son, och Eden, Joas son; 13 av Elisafans barn Simri
och Jeguel; av Asafs barn Sakarja och Mattanja; 14
av Hemans barn Jehuel och Simei; av Jedutuns barn
Semaja och Ussiel. 15 Dessa församlade nu sina bröder
och helgade sig och gingo, såsom konungen hade
bjudit i kraft av HERRENS ord, sedan in för att rena
HERRENS hus. 16 Men prästerna gingo in i det inre av
HERRENS hus för att rena det, och all orenhet som de
funno i HERRENS tempel buro de ut på förgården till
HERRENS hus; där togo leviterna emot den och buro ut
den i Kidrons dal. 17 De begynte att helga templet på
första dagen i första månaden, och på åttonde dagen
i månaden hade de hunnit till HERRENS förhus och
helgade sedan HERRENS hus under åtta dagar; och på
sextonde dagen i första månaden hade de fullgjort sitt
arbete. 18 Då gingo de in till konung Hiskia och sade: »Vi
hava renat hela HERRENS hus och brännoffersaltaret
med alla dess tillbehör och skådebrödsbordet med alla
dess tillbehör. 19 Och alla de kärl som konung Ahas
under sin regering i sin otrohet förkastade, dem hava vi
återställt och helgat, och de stå nu framför HERRENS
altare.» 20 Då lät konung Hiskia bittida om morgonen
församla de överste i staden och gick upp i HERRENS
hus. 21 Och man förde fram sju tjurar, sju vädurar och
sju lamm, så ock sju bockar till syndoffer för riket och
för helgedomen och för Juda; och han befallde Arons
söner, prästerna, att offra detta på HERRENS altare.
22 Då slaktade de fäkreaturen, och prästerna togo upp
blodet och stänkte det på altaret; därefter slaktade de
vädurarna och stänkte blodet på altaret; sedan slaktade
de lammen och stänkte blodet på altaret. 23 Därefter
förde de syndoffersbockarna fram inför konungen och
församlingen, och de lade sina händer på dem. 24
Och prästerna slaktade dem och läto deras blod såsom
syndoffer komma på altaret, till försoning för hela Israel;
ty konungen hade befallt att offra dessa brännoffer och
syndoffer för hela Israel. 25 Och han lät leviterna ställa
upp sig till tjänstgöring i HERRENS hus med cymbaler,
psaltare och harpor, såsom David och Gad, konungens
siare, och profeten Natan hade bjudit; ty budet härom var
givet av HERREN genom hans profeter. 26 Och leviterna
ställde upp sig med Davids instrumenter, och prästerna
med trumpeterna. 27 Och Hiskia befallde att man skulle
offra brännoffret på altaret; och på samma gång som
offret begynte, begynte ock HERRENS sång ljuda jämte
trumpeterna, och detta under ledning av Davids, Israels
konungs, instrumenter. 28 Och hela församlingen föll ned,
under det att sången sjöngs och trumpeterna skallade --
allt detta ända till dess brännoffret var fullbordat. 29 Och
när de hade offrat brännoffret, knäböjde konungen och
alla som voro där tillstädes med honom, och tillbådo. 30
Och konung Hiskia och de överste befallde leviterna
att lova HERREN med Davids och siaren Asafs ord;
och de sjöngo hans lov med glädje och böjde sig ned
och tillbådo. 31 Och Hiskia tog till orda och sade: »I
haven nu tagit handfyllning till HERRENS tjänst. Så
träden nu hit och fören fram slaktoffer och lovoffer till
HERRENS hus.» Då förde församlingen fram slaktoffer
och lovoffer, och var och en som av sitt hjärta manades
därtill offrade brännoffer. 32 Antalet av de brännoffersdjur
som församlingen förde fram var sjuttio tjurar, ett hundra
vädurar och två hundra lamm, alla dessa till brännoffer
åt HERREN. 33 Och tackoffren utgjordes av sex hundra
tjurar och tre tusen djur av småboskapen. 34 Men
prästerna voro för få, så att de icke kunde draga av
huden på alla brännoffersdjuren; därför understöddes
de av sina bröder leviterna, till dess detta göromål var
fullgjort, och till dess prästerna hade helgat sig. Ty i fråga
om att helga sig hade leviterna visat sig mer rättsinniga
än prästerna. 35 Också var antalet stort av brännoffer,
vartill kommo fettstyckena från tackoffren, så ock de
drickoffer som hörde till brännoffren. Så blev det ordnat
med tjänstgöringen i HERRENS hus. 36 Och Hiskia och
allt folket gladde sig över vad Gud hade berett åt folket;
ty helt oväntat hade detta kommit till stånd.

30 Därefter sände Hiskia ut bud till hela Israel och
Juda och skrev också brev till Efraim och Manasse,
att de skulle komma till HERRENS hus i Jerusalem för
att hålla HERRENS, Israels Guds, påskhögtid. 2 Och
konungen och hans förnämsta män och hela församlingen
i Jerusalem enade sig om att hålla påskhögtiden i
andra månaden; 3 ty de kunde icke hålla den nu
genast, eftersom prästerna ännu icke hade helgat sig i
tillräckligt antal och folket icke hade hunnit församla sig
till Jerusalem. 4 Därför syntes det konungen och hela
församlingen rätt att göra så. 5 Och de beslöto att låta
utropa i hela Israel, från Beer-Seba ända till Dan, att
man skulle komma och hålla HERRENS, Israels Guds,
påskhögtid i Jerusalem; ty man hade icke eljest hållit
den samfällt, såsom föreskrivet var. 6 Så begåvo sig
då ilbuden åstad med breven från konungen och hans
förnämsta män och drogo genom hela Israel och Juda,
enligt konungens befallning, och sade: »I Israels barn,
vänden om till HERREN, Abrahams, Isaks och Israels
Gud, på det att han må vända om till den kvarleva av
eder, som har räddats undan de assyriska konungarnas
hand. 7 Och varen icke såsom edra fäder och bröder,
som voro otrogna mot HERREN, sina fäders Gud, så

att han prisgav dem åt förödelse, såsom I själva haven
sett. 8 Varen alltså nu icke hårdnackade såsom edra
fäder, utan underkasten eder HERREN och kommen till
hans helgedom, den som han har helgat för evig tid,
och tjänen HERREN, eder Gud, på det att hans vredes
glöd må vända sig ifrån eder. 9 Ty om I vänden om
till HERREN, skola edra bröder och edra barn finna
barmhärtighet inför dem som hålla dem fångna, så att de
få vända tillbaka till detta land; ty HERREN, eder Gud,
är nådig och barmhärtig, och han skall icke vända sitt
ansikte ifrån eder, om I vänden om till honom.» 10 Och
ilbuden foro ifrån stad till stad i Efraims och Manasse
land och ända till Sebulon; men man gjorde spe av
dem och bespottade dem. 11 Dock funnos några i Aser,
Manasse och Sebulon, som ödmjukade sig och kommo
till Jerusalem. 12 Också i Juda verkade Guds hand,
så att han gav dem ett endräktigt hjärta till att göra
efter vad konungen och de överste hade bjudit i kraft
av HERRENS ord. 13 Och mycket folk kom tillhopa i
Jerusalem för att hålla det osyrade brödets högtid i andra
månaden, en mycket stor församling. 14 Och de stodo
upp och skaffade bort de altaren som funnos i Jerusalem;
också alla offereldsaltarna skaffade de bort och kastade
dem i Kidrons dal. 15 Och de slaktade påskalammet
på fjortonde dagen i andra månaden; prästerna och
leviterna, som nu kände blygsel och därför hade helgat
sig, förde därvid fram brännoffer till HERRENS hus.
16 Och de inställde sig till tjänstgöring på sina platser,
såsom det var föreskrivet för dem, efter gudsmannen
Moses lag; och prästerna stänkte med blodet, sedan de
hade tagit emot det av leviterna. 17 Ty många funnos i
församlingen, som icke hade helgat sig; därför måste
leviterna slakta påskalammen för alla som icke voro rena,
och så helga dem åt HERREN. 18 Det var nämligen en
myckenhet av folket, många från Efraim och Manasse,
Isaskar och Sebulon, som icke hade renat sig, utan åto
påskalammet på annat sätt än föreskrivet var. Men Hiskia
hade bett för dem och sagt: »HERREN, den gode, förlåte
var och en 19 som har vänt sitt hjärta till att söka Gud,
HERREN, sina fäders Gud, om han än icke är ren efter
helgedomens ordning.» 20 Och HERREN hörde Hiskia
och skonade folket. 21 Så höllo Israels barn, de som då
voro tillstädes i Jerusalem, det osyrade brödets högtid i
sju dagar med stor glädje; och leviterna och prästerna
lovade HERREN var dag med kraftiga instrumenter,
HERREN till ära. 22 Och Hiskia talade vänligt till alla de
leviter som voro väl förfarna i HERRENS tjänst. Och
de åto av högtidsoffren under de sju dagarna, i det att
de offrade tackoffer och prisade HERREN, sina faders
Gud. 23 Och hela församlingen enade sig om att hålla
högtid under ännu sju dagar; och så höll man högtid
med glädje också under de sju dagarna. 24 Ty Hiskia,
Juda konung, hade såsom offergärd givit åt församlingen
ett tusen tjurar och av småboskapen sju tusen djur, och
de överste hade såsom offergärd givit åt församlingen
ett tusen tjurar och av småboskapen tio tusen djur. Och
ett stort antal präster helgade sig. 25 Och hela Juda
församling gladde sig med prästerna och leviterna, så
ock hela församlingen av dem som hade kommit från
Israel, ävensom de främlingar som hade kommit från
Israels land, eller som bodde i Juda. 26 Och i Jerusalem
var stor glädje; ty alltsedan Salomos, Davids sons,
Israels konungs, tid hade icke något sådant som detta
skett i Jerusalem. 27 Och de levitiska prästerna stodo
upp och välsignade folket, och deras röst blev hörd, och
deras bön kom till himmelen, hans heliga boning.

31 När nu allt detta var till ända, drogo alla israeliter
som hade varit där tillstädes ut till Juda städer
och slogo sönder stoderna, höggo ned Aserorna och
bröto ned offerhöjderna och altarna i hela Juda och
Benjamin och i Efraim och Manasse, till dess att de
hade gjort ände på dem; sedan vände alla Israels barn
tillbaka till sina städer, var och en till sin egendom. 2
Och Hiskia förordnade om prästernas och leviternas
avdelningar, alltefter som de tillhörde den ena eller den
andra avdelningen, så att var och en av såväl prästerna
som leviterna fick sitt bestämda göromål, när brännoffer
och tackoffer skulle offras, till att därvid göra tjänst och
tacka och lovsjunga i portarna till HERRENS läger. 3 Och
konungen anslog en del av sin egendom till brännoffren,
nämligen till att offra brännoffer morgon och afton, och till
att offra brännoffer på sabbaterna, vid nymånaderna och
vid högtiderna, såsom det var föreskrivet i HERRENS
lag. 4 Och han befallde folket som bodde i Jerusalem
att giva prästerna och leviterna deras del, för att de
skulle kunna hålla fast vid HERRENS lag. 5 Och när
denna befallning blev känd, gåvo Israels barn rikligen en
förstling av säd, vin, olja och honung och av all markens
avkastning; och tionde av allt förde de fram i myckenhet.
6 Och de av Israels och Juda barn, som bodde i Juda
städer, förde ock fram tionde av fäkreatur och små
boskap, så ock tionde av de heliga gåvor som helgades
åt HERRENS, deras Gud, och lade upp dem i särskilda
högar. 7 I tredje månaden begynte de att lägga upp
högarna, och i sjunde månaden hade de slutat därmed. 8
När då Hiskia och de överste kommo och sågo högarna,
prisade de HERREN och hans folk Israel. 9 Och Hiskia
frågade prästerna och leviterna om högarna. 10 Då
svarade honom översteprästen Asarja, av Sadoks hus,
och sade; »Alltsedan man begynte föra fram offergärden
till HERRENS hus, hava vi ätit och blivit mätta och dock
fått mycket kvar; ty HERREN har välsignat sitt folk,
och vad som är kvar är denna stora rikedom.» 11 Och
Hiskia befallde att man skulle inreda förrådskamrar i
HERRENS hus, och man inredde sådana. 12 Och i
dem förde man in offergärden och tionden och de heliga
gåvorna, allt på heder och tro. Och överuppsyningsman
däröver var leviten Konanja, och hans närmaste man

var hans broder Simei. 13 Men Jehiel, Asasja, Nahat,
Asael, Jerimot, Josabad, Eliel, Jismakja, Mahat och
Benaja voro tillsyningsmän under Konanja och hans
broder Simei, efter förordnande av konung Hiskia och
Asarja, fursten i Guds hus. 14 Och leviten Kore, Jimnas
son, som var dörrvaktare på östra sidan, hade uppsikten
över de frivilliga gåvorna åt Gud och skulle fördela
HERRENS offergärd och det högheliga av offren. 15 Och
under honom sattes Eden, Minjamin, Jesua, Semaja,
Amarja och Sekanja till förtroendemän i prästständerna
för att ombesörja utdelningen åt sina bröder, efter deras
avdelningar, åt den minste såväl som åt den störste. 16
Härifrån voro undantagna alla sådana i sina släktregister
upptecknade personer av mankön, från tre års ålder och
därutöver, som skulle infinna sig i HERRENS hus, där
var dag de för den dagen bestämda sysslorna skulle
utföras genom dem som hade tjänstgöringen, med de
särskilda åligganden de hade efter sina avdelningar.
17 Och vad angick prästernas släktregister, så var det
uppgjort efter deras familjer; och av leviterna voro de
upptagna, som voro tjugu år gamla eller därutöver, efter
sina särskilda åligganden, alltefter sina avdelningar. 18
Och i släktregistret skulle de vara upptecknade jämte alla
sina späda barn, hustrur, söner och döttrar, så många de
voro. Ty på heder och tro skulle de förvalta det heliga
såsom heligt. 19 Och för dem av Arons söner, prästerna,
som bodde på sina städers utmarker, voro i var särskild
stad namngivna män tillsatta, som åt allt mankön bland
prästerna och åt alla de leviter som voro upptecknade i
släktregistret skulle utdela vad dem tillkom. 20 Så förfor
Hiskia i hela Juda, och han gjorde inför HERREN, sin
Gud, vad gott och rätt och sant var. 21 Och allt som han
företog sig, när han nu sökte sin Gud, allt, vare sig det
angick tjänstgöringen i Guds hus eller det angick lagen
och budorden, det gjorde han av allt sitt hjärta, och det
lyckades honom väl.

32 Sedan han hade utfört detta och bevisat sådan
trohet, kom Sanherib, konungen i Assyrien, och
drog in i Juda och belägrade dess befästa städer och
tänkte erövra dem åt sig. 2 Då nu Hiskia såg att Sanherib
kom, i avsikt att belägra Jerusalem, 3 rådförde han sig
med sina förnämsta män och sina hjältar om att täppa för
vattnet i de källor som lågo utom staden; och de hjälpte
honom härmed. 4 Mycket folk församlades och täppte till
alla källorna och dämde för bäcken som flöt mitt igenom
trakten, ty de sade: »När de assyriska konungarna
komma, böra de icke finna vatten i sådan myckenhet.»
5 Och han tog mod till sig och byggde upp muren överallt
där den var nedbruten, och byggde tornen högre, och
förde upp en annan mur därutanför, och befäste Millo i
Davids stad, och lät göra skjutvapen i myckenhet, så
ock sköldar. 6 Och han tillsatte krigshövitsmän över
folket och församlade dem till sig på den öppna platsen
vid stadsporten, och talade uppmuntrande till dem och
sade: 7 »Varen frimodiga och oförfärade, frukten icke
och varen icke förskräckta för konungen i Assyrien och
för hela den hop han har med sig; ty med oss är en som
är större än den som är med honom. 8 Med honom är
en arm av kött, men med oss är HERREN, vår Gud,
och han skall hjälpa oss och föra våra krig. Och folket
tryggade sig vid Hiskias, Juda konungs, ord. 9 Därefter
sände Sanherib, konungen i Assyrien -- som nu med
hela sin härsmakt låg framför Lakis -- sina tjänare till
Jerusalem, till Hiskia, Juda konung, och till alla dem
av Juda, som voro i Jerusalem, och lät säga: 10 »Så
säger Sanherib, konungen i Assyrien: Varpå förtrösten I,
eftersom I stannen kvar i det belägrade Jerusalem? 11
Se, Hiskia uppeggar eder, så att I kommen att dö genom
hunger och törst; han säger: 'HERREN, vår Gud, skall
rädda oss ur den assyriske konungens hand.' 12 Har
icke denne samme Hiskia avskaffat hans offerhöjder
och altaren och sagt till Juda och Jerusalem: 'Inför ett
enda altare skolen I tillbedja, och på detta skolen I tända
offereld'? 13 Veten I icke vad jag och mina fäder hava
gjort med andra länders alla folk? Hava väl de gudar
som dyrkas av folken i dessa andra länder någonsin
förmått rädda sina länder ur min hand? 14 Ja, vilket
bland alla dessa folk som mina fäder hava givit till spillo
har väl haft någon gud som har förmått rädda sitt folk
ur min hand eftersom I menen att eder Gud förmår
rädda eder ur min hand!» 15 Nej, låten nu icke Hiskia
så bedraga och uppegga eder, och tron honom icke; ty
ingen gud hos något folk eller i något rike har förmått
rädda sitt folk ur min hand eller ur mina fäders hand.
Huru mycket mindre skall då eder Gud kunna rädda eder
ur min hand!» 16 Och hans tjänare talade ännu mer
mot HERREN Gud och mot hans tjänare Hiskia. 17 Han
hade ock skrivit ett brev vari han smädade HERREN,
Israels Gud, och talade mot honom så: »Lika litet som
de gudar som dyrkas av folken i de andra länderna
hava kunnat rädda sina folk ur min hand, lika litet skall
Hiskias Gud kunna rädda sitt folk ur min hand.» 18
Och till Jerusalems folk, dem som stodo på muren,
ropade de med hög röst på judiska för att göra dem
modlösa och förskräckta, så att man sedan skulle kunna
intaga staden. 19 Och de talade om Jerusalems Gud
på samma sätt som om de främmande folkens gudar,
vilka äro verk av människohänder. 20 Men vid allt detta
bådo konung Hiskia och profeten Jesaja, Amos' son,
och ropade till himmelen. 21 Då sände HERREN en
ängel, som förgjorde alla de tappra stridsmännen och
furstarna och hövitsmännen i den assyriske konungens
läger, så att han med skam måste draga tillbaka till sitt
land. Och när han en gång gick in i sin guds hus, blev
han där nedhuggen med svärd av sina egna söner. 22
Så frälste HERREN Hiskia och Jerusalems invånare ur
Sanheribs, den assyriske konungens, hand och ur alla
andras hand; och han beskyddade dem på alla sidor.

23 Och många förde skänker till HERREN i Jerusalem
och dyrbara gåvor till Hiskia, Juda konung; och han
blev härefter högt aktad av alla folk. 24 Vid den tiden
blev Hiskia dödssjuk. Då bad han till HERREN, och
han svarade honom och gav honom ett undertecken.
25 Dock återgäldade Hiskia icke det goda som hade
blivit honom bevisat, utan hans hjärta blev högmodigt;
därför kom förtörnelse över honom och över Juda och
Jerusalem. 26 Men då Hiskia ödmjukade sig, mitt i sitt
hjärtas högmod, och Jerusalems invånare med honom,
drabbade HERRENS förtörnelse dem icke, så länge
Hiskia levde. 27 Och Hiskias rikedom och härlighet var
mycket stor; han hade byggt sig skattkamrar för silver
och guld och ädla stenar, och för välluktande kryddor,
och för sköldar och för allahanda dyrbara håvor av andra
slag, 28 så ock förrådshus för vad som kom in av säd,
vin och olja, ävensom stall för allt slags boskap; och
hjordar hade han skaffat för sina fållor. 29 Och han
hade byggt sig städer och förvärvat sig stor rikedom
på får och fäkreatur; ty Gud hade givit honom mycket
stora ägodelar. 30 Det var ock Hiskia som täppte till
Gihonsvattnets övre källa och ledde vattnet nedåt, väster
om Davids stad. Och Hiskia var lyckosam i allt vad
han företog sig. 31 Jämväl när från Babels furstar de
sändebud kommo, som voro skickade till honom för att
fråga efter det under som hade skett i landet, övergav
Gud honom allenast för att pröva honom, på det att han
skulle förnimma allt vad som var i hans hjärta. 32 Vad
nu mer är att säga om Hiskia och om hans fromma
gärningar, det finnes upptecknat i »Profeten Jesajas,
Amos' sons, syner», i boken om Judas och Israels
konungar. 33 Och Hiskia gick till vila hos sina fäder,
och han begrov honom på den plats där man går upp
till Davids hus' gravar; och hela Juda och Jerusalems
invånare bevisade honom ära vid hans död. Och hans
son Manasse blev konung efter honom.

33 Manasse var tolv år gammal, när han blev konung,
och han regerade femtiofem år i Jerusalem. 2
Han gjorde vad ont var i HERRENS ögon, efter den
styggeliga seden hos de folk som HERREN hade fördrivit
för Israels barn. 3 Han byggde åter upp de offerhöjder
som hans fader Hiskia hade brutit ned, och reste altaren
åt Baalerna och gjorde Aseror, och tillbad och tjänade
himmelens hela härskara. 4 Ja, han byggde altaren
i HERRENS hus, det om vilket HERREN hade sagt:
»I Jerusalem skall mitt namn vara till evig tid.» 5 Han
byggde altaren åt himmelens hela härskara på de båda
förgårdarna till HERRENS hus. 6 Han lät ock sina
barn gå genom eld i Hinnoms sons dal och övade
teckentyderi, svartkonst och trolldom och skaffade sig
andebesvärjare och spåmän och gjorde mycket som var
ont i HERRENS ögon, så att han förtörnade honom. 7
Och avgudabelätet som han hade låtit göra satte han
i Guds hus, om vilket Gud hade sagt till David och till
hans son Salomo: »Vid detta hus och vid Jerusalem,
som jag har utvalt bland alla Israels stammar, vill jag
fästa mitt namn för evig tid. 8 Och jag skall icke mer låta
Israel vandra bort ifrån det land som jag har bestämt åt
edra fäder, om de allenast hålla och göra allt vad jag
har bjudit dem, alldeles efter den lag, de stadgar och
rätter som de hava fått genom Mose.» 9 Men Manasse
förförde Juda och Jerusalems invånare, så att de gjorde
mer ont än de folk som HERREN hade förgjort för Israels
barn. 10 Och HERREN talade till Manasse och hans
folk, men de aktade icke därpå. 11 Då lät HERREN den
assyriske konungens härhövitsmän komma över dem;
de slogo Manasse i bojor och fängslade honom med
kopparfjättrar och förde honom till Babel. 12 Men när han
nu var i nöd, bön föll han inför HERREN, sin Gud, och
ödmjukade sig storligen för sina fäders Gud. 13 Och när
han så bad till honom, lät han beveka sig och hörde hans
bön och lät honom komma tillbaka till Jerusalem såsom
konung. Och då besinnade Manasse att HERREN är
Gud. 14 Därefter byggde han en yttre mur till Davids
stad västerut mot Gihon i dalen, intill Fiskporten, och
runt omkring Ofel, och gjorde den mycket hög. Och
han insatte krigshövitsmän i alla befästa städer i Juda.
15 Och han skaffade bort de främmande gudarna och
avgudabelätet ur HERRENS hus, så ock alla de altaren
som han hade byggt på det berg där HERRENS hus
stod och i Jerusalem, och kastade dem utanför staden.
16 Och han upprättade HERRENS altare och offrade
tackoffer och lovoffer därpå, och uppmanade Juda att
tjäna HERREN, Israels Gud. 17 Men folket offrade ännu
på höjderna, dock allenast åt HERREN, sin Gud. 18 Vad
nu mer är att säga om Manasse och om hans bön till
sin Gud och om de ord som siarna talade till honom
i HERRENS, Israels Guds, namn, det står i Israels
konungars krönika. 19 Och om hans bön och huru han
blev bönhörd, och om all hans synd och otrohet, och om
de platser på vilka han byggde offerhöjder och ställde
upp sina Aseror och beläten, innan han ödmjukade sig,
härom är skrivet i Hosais krönika. 20 Och Manasse gick
till vila hos sina fäder, och man begrov honom där han
bodde. Och hans son Amon blev konung efter honom.
21 Amon var tjugutvå år gammal, när han blev konung,
och han regerade två år i Jerusalem. 22 Han gjorde vad
ont var i HERRENS ögon, såsom hans fader Manasse
hade gjort; åt alla de beläten som hans fader Manasse
hade låtit göra offrade Amon, och han tjänade dem. 23
Men han ödmjukade sig icke för HERREN, såsom hans
fader Manasse hade gjort, utan denne Amon hopade
skuld på skuld. 24 Och hans tjänare sammansvuro sig
mot honom och dödade honom hemma i hans hus. 25
Men folket i landet dräpte alla som hade sammansvurit
sig mot konung Amon. Därefter gjorde folket i landet
hans son Josia till konung efter honom.

34 Josia var åtta år gammal, när han blev konung, och
han regerade trettioett år i Jerusalem. **2** Han gjorde
vad rätt var i HERRENS ögon och vandrade på sin fader
Davids vägar och vek icke av vare sig till höger eller till
vänster. **3** I sitt åttonde regeringsår, medan han ännu
var en yngling, begynte han att söka sin fader Davids
Gud; och i det tolfte året begynte han att rena Juda och
Jerusalem från offerhöjderna och Aserorna och från de
skurna och gjutna belätena. **4** Men Baalsaltarna brötos
ned i hans åsyn, och solstoderna som voro uppställda
på dem högg han ned, och Aserorna och de skurna och
gjutna belätena slog han sönder och krossade dem till
stoft och strödde ut stoftet på de mäns gravar, som hade
offrat åt dem. **5** Och prästernas ben brände han upp på
deras altaren. Så renade han Juda och Jerusalem. **6**
Och i Manasses, Efraims och Simeons städer ända till
Naftali genomsökte han överallt husen. **7** Och sedan
han hade brutit ned altarna och krossat Aserorna och
belätena sönder till stoft och huggit ned alla solstoder i
hela Israels land, vände han tillbaka till Jerusalem. **8**
Och i sitt adertonde regeringsår, medan han höll på med
att rena landet och templet, sände han Safan, Asaljas
son, och Maaseja, hövitsmannen i staden, och kansleren
Joa, Joahas' son, för att sätta HERRENS, sin Guds,
hus i stånd. **9** Och de gingo till översteprästen Hilkia
och avlämnade de penningar som hade influtit till Guds
hus, sedan de av de leviter som höllo vakt vid tröskeln
hade blivit insamlade från Manasse, Efraim och hela det
övriga Israel, så ock från hela Juda och Benjamin och
från Jerusalems invånare; **10** de överlämnade dem åt
de män som förrättade arbete såsom tillsyningsmän vid
HERRENS hus. Sedan gåvos penningarna av dessa
män, som förrättade arbete och hade befattning vid
HERRENS hus med att laga huset och sätta det i stånd,
11 de gåvos åt timmermännen och byggningsmännen,
till att inköpa huggen sten och trävirke till stockar, för
att man därmed skulle timra upp de hus som Juda
konungar hade förstört. **12** Och männen fingo vid sitt
arbete handla på heder och tro; och tillsyningsmän över
dem och föreståndare för arbetet voro Jahat och Obadja,
leviter av Meraris barn, och Sakarja och Mesullam, av
kehatiternas barn, så ock alla de leviter som voro kunniga
på musikinstrumenter. **13** De hade ock tillsynen över
bärarna, så att föreståndare funnos för alla arbetarna vid
de särskilda göromålen. Av leviterna togos ock skrivare,
uppsyningsmän och dörrvaktare. **14** När de nu togo
ut penningarna som hade influtit till HERRENS hus,
fann prästen Hilkia HERRENS lagbok, den som hade
blivit given genom Mose **15** Då tog Hilkia till orda och
sade till sekreteraren Safan: »Jag har funnit lagboken i
HERRENS hus.» Och Hilkia gav boken åt Safan. **16**
Och Safan bar boken till konungen och avgav därjämte
sin berättelse inför konungen och sade: »Allt vad dina
tjänare hava fått i uppdrag att göra, det göra de. **17** Och
de hava tömt ut de penningar som funnos i HERRENS
hus, och hava överlämnat dem åt tillsyningsmännen och
åt arbetarna.» **18** Vidare berättade sekreteraren Safan
för konungen och sade: »Prästen Hilkia har givit mig
en bok.» Och Safan föreläste därur för konungen **19**
När konungen nu hörde lagens ord, rev han sönder sina
kläder. **20** Och konungen bjöd Hilkia och Ahikam, Safans
son, och Abdon, Mikas son, och sekreteraren Safan och
Asaja, konungens tjänare, och sade: **21** »Gån och frågen
HERREN för mig och för dem som äro kvar av Israel och
Juda, angående det som står i den bok som nu har blivit
funnen. Ty stor är HERRENS vrede, den som är utgjuten
över oss, därför att våra fäder icke hava hållit HERRENS
ord och icke hava gjort allt som är föreskrivet i denna
bok.» **22** Då gick Hilkia, tillika med andra som konungen
sände åstad, till profetissan Hulda, hustru åt Sallum,
klädkammarvaktaren, som var son till Tokehat, Hasras
son; hon bodde i Jerusalem, i Nya staden. Och de talade
med henne såsom dem bjudet var. **23** Då svarade hon
dem: »Så säger HERREN, Israels Gud: Sägen till den
man som har sänt eder till mig: **24** Så säger HERREN:
Se, över denna plats och över dess invånare skall jag
låta olycka komma, alla de förbannelser som äro skrivna
i den bok som man har föreläst för Juda konung -- **25**
detta därför att de hava övergivit mig och tänt offereld åt
andra gudar, och så hava förtörnat mig med alla sina
händers verk. Min vrede skall utgjutas över denna plats
och skall icke bliva utsläckt. **26** Men till Juda konung, som
har sänt eder för att fråga HERREN, till honom skolen I
säga så: Så säger HERREN, Israels Gud, angående
de ord som du har hört: **27** Eftersom ditt hjärta blev
bevekt och du ödmjukade dig inför Gud, när du hörde
hans ord mot denna plats och mot dess invånare, ja,
ödmjukade dig inför mig och rev sönder dina kläder och
grät inför mig, fördenskull har jag ock hört dig, säger
HERREN. **28** Se, jag vill samla dig till dina fäder, så
att du får samlas till dem i din grav med frid, och dina
ögon skola slippa att se all den olycka som jag skall låta
komma över denna plats och dess invånare.» Och de
vände tillbaka till konungen med detta svar. **29** Då sände
konungen åstad och lät församla alla de äldste i Juda
och Jerusalem. **30** Och konungen gick upp i HERRENS
hus med alla Juda män och Jerusalems invånare, också
prästerna och leviterna, ja, allt folket, ifrån den störste till
den minste. Och han läste upp för dem allt vad som stod
i förbundsboken, som hade blivit funnen i HERRENS
hus. **31** Och konungen trädde fram på sin plats och slöt
inför HERRENS ansikte det förbundet, att de skulle följa
efter HERREN och hålla hans bud, hans vittnesbörd och
hans stadgar, av allt sitt hjärta och av all sin själ, och
göra efter förbundets ord, dem som voro skrivna i denna
bok. **32** Och han lät alla som funnos i Jerusalem och
Benjamin träda in i förbundet Och Jerusalems invånare
gjorde efter Guds, sina fäders Guds, förbund. **33** Och

Josia skaffade bort alla styggelser ur Israels barns alla
landområden, och tillhöll alla dem som funnos i Israel att
tjäna HERREN, sin Gud. Så länge han levde, veko de
icke av ifrån HERREN, sina fäders Gud.

35 Därefter höll Josia HERRENS påskhögtid i
Jerusalem; man slaktade påskalammet på fjortonde
dagen i första månaden. **2** Och han fastställde prästernas
åligganden och styrkte dem till tjänstgöringen i HERRENS
hus. **3** Och han sade till leviterna som undervisade
hela Israel, och som voro helgade åt HERREN: »Sätten
den heliga arken i det hus som Salomo, Davids son,
Israels konung, har byggt. Den skall icke mer vara en
börda på edra axlar. Tjänen nu HERREN, eder Gud,
och hans folk Israel. **4** Gören eder redo efter edra
familjer, i edra avdelningar, enligt vad David, Israels
konung, har föreskrivit, och enligt hans son Salomos
föreskrifter, **5** och inställen eder i helgedomen, ordnade
efter edra bröders, det meniga folkets, familjeskiften,
så att en avdelning av en levitisk familj kommer på
vart skifte. **6** Och slakten påskalammet och helgen
eder och reden till det för edra bröder, så att I gören
efter HERRENS ord genom Mose.» **7** Och Josia gav
åt det meniga folket såsom offergärd småboskap, dels
lamm och dels killingar, till ett antal av trettio tusen,
alltsammans till påskoffer, åt alla som voro där tillstädes,
så ock tre tusen fäkreatur, detta allt av konungens
enskilda egendom. **8** Och hans förnämsta män gåvo
efter sin fria vilja offergåvor åt folket, åt prästerna och
leviterna. Hilkia, Sakarja och Jehiel, furstarna i Guds
hus, gåvo åt prästerna två tusen sex hundra lamm och
killingar till påskoffer, så ock tre hundra fäkreatur. **9**
Men Konanja och hans bröder, Semaja och Netanel,
jämte Hasabja, Jegiel och Josabad, de översta bland
leviterna, gåvo åt leviterna såsom offergärd fem tusen
lamm och killingar till påskoffer, så ock fem hundra
fäkreatur. **10** Så blev det då ordnat för gudstjänsten;
och prästerna inställde sig till tjänstgöring på sina
platser och likaledes leviterna, efter sina avdelningar,
såsom konungen hade bjudit. **11** Därefter slaktade de
påskalammet, och prästerna stänkte med blodet som
de togo emot av leviterna; och dessa drogo av huden.
12 Och de avskilde brännoffersstyckena och delade ut
dem åt det meniga folket, efter deras familjeskiften,
för att de skulle offra dem åt HERREN, såsom det var
föreskrivet i Moses bok. På samma sätt gjorde de ock
med fäkreaturen. **13** Och de stekte påskalammet på
eld, på föreskrivet sätt; men tackoffersköttet kokade de i
grytor, pannor och kittlar och delade ut det med hast
åt allt det meniga folket. **14** Sedan redde de till åt sig
själva och åt prästerna; ty prästerna, Arons söner, voro
upptagna ända till natten med att offra brännoffret och
fettstyckena; därför måste leviterna reda till både åt
sig och åt prästerna, Arons söner. **15** Och sångarna,
Asafs barn, stodo på sin plats, såsom David och Asaf
och Heman och konungens siare Jedutun hade bjudit,
och dörrvaktarna stodo var och en vid sin port; de
behövde icke gå ifrån sin tjänstgöring, ty deras bröder,
de andra leviterna, redde till åt dem. **16** Så blev allt
ordnat för HERRENS tjänst på den dagen, i det att man
höll påskhögtid och offrade brännoffer på HERRENS
altare, såsom konung Josia hade bjudit. **17** De israeliter
som voro där tillstädes höllo nu påskhögtid och firade
det osyrade brödets högtid i sju dagar. **18** En påskhögtid
lik denna hade icke blivit hållen i Israel sedan profeten
Samuels tid; ty ingen av Israels konungar hade hållit
en sådan påskhögtid som den vilken nu hölls av Josia
jämte prästerna och leviterna och hela Juda och dem
av Israel, som voro där tillstädes, jämväl Jerusalems
invånare. **19** I Josias adertonde regeringsår hölls denna
påskhögtid. **20** Efter allt detta, sedan Josia hade försatt
templet i gott stånd, drog Neko, konungen i Egypten, upp
för att strida vid Karkemis, som ligger vid Frat; och Josia
drog ut mot honom. **21** Då skickade denne sändebud
till honom och lät säga: »Vad har du med mig att göra,
du Juda konung? Det är icke mot dig jag nu kommer,
utan mot min arvfiende, och Gud har befallt mig att
skynda. Hör upp att trotsa Gud, som är med mig, och
tag dig till vara, så att han icke fördärvar dig.» **22** Men i
stället för att vända om och lämna honom i fred förklädde
Josia sig och gick att strida mot honom, utan att höra
på Nekos ord, som dock kommo från Guds mun. Och
det kom till strid på Megiddos slätt. **23** Men skyttarnas
skott träffade konung Josia; och konungen sade till sina
tjänare: »Bären mig undan, ty jag är svårt sårad.» **24** Då
buro hans tjänare honom från stridsvagnen och satte
honom i hans andra vagn och förde honom till Jerusalem;
och han gav upp andan och blev begraven där hans
fäder voro begravna. Och hela Juda och Jerusalem
sörjde Josia. **25** Och Jeremia sjöng en klagosång över
Josia. Och alla sångare och sångerskor talade sedan
i sina klagosånger om Josia, såsom man gör ännu i
dag; och dessa sånger blevo allmänt gängse i Israel. De
finnas upptecknade bland »Klagosångerna». **26** Vad nu
mer är att säga om Josia och om de fromma gärningar
han gjorde, efter vad föreskrivet var i HERRENS lag, **27**
och om annat som han företog sig under sin första tid
såväl som under sin sista, det finnes upptecknat i boken
om Israels och Juda konungar

36 Och folket i landet tog Josias son Joahas och
gjorde honom till konung i Jerusalem efter hans
fader. **2** Joahas var tjugutre år gammal, när han blev
konung, och han regerade tre månader i Jerusalem. **3**
Konungen i Egypten avsatte honom i Jerusalem och
pålade landet en skatt av ett hundra talenter silver och
en talent guld. **4** Och konungen i Egypten gjorde hans
broder Eljakim till konung över Juda och Jerusalem och
förändrade hans namn till Jojakim men hans broder
Joahas, honom tog Neko med sig, och han förde honom

till Egypten. **5** Jojakim var tjugufem år gammal när han
blev konung, och han regerade elva år i Jerusalem.
Han gjorde vad ont var i HERRENS, sin Guds, ögon. **6**
Och Nebukadnessar, konungen i Babel, drog upp mot
honom och fängslade honom med kopparfjättrar och
förde honom bort till Babel. **7** Och en del av kärlen i
HERRENS hus förde Nebukadnessar till Babel, och han
satte in dem i sitt tempel i Babel. **8** Vad nu mer är att
säga om Jojakim och om de styggelser som han gjorde,
och om vad han eljest har befunnits vara skyldig till, det
finnes upptecknat i boken om Israels och Juda konungar.
Och hans son Jojakin blev konung efter honom. **9**
Jojakin var åtta år gammal, när han blev konung, och
han regerade tre månader och tio dagar i Jerusalem.
Han gjorde vad ont var i HERRENS ögon. **10** Och vid
följande års början sände konung Nebukadnessar och
lät hämta honom till Babel, tillika med de dyrbara kärlen i
HERRENS hus; och han gjorde hans broder Sidkia till
konung över Juda och Jerusalem. **11** Sidkia var tjuguett
år gammal, när han blev konung, och han regerade elva
år i Jerusalem. **12** Han gjorde vad ont var i HERRENS,
sin Guds, ögon; han ödmjukade sig icke för profeten
Jeremia, som talade HERRENS ord. **13** Han avföll från
konung Nebukadnessar, som hade tagit ed av honom vid
Gud. Och han var hårdnackad och förstockade sitt hjärta,
så att han icke omvände sig till HERREN, Israels Gud.
14 Alla de översta bland prästerna och folket försyndade
sig ock storligen i otrohet mot Gud med hedningarnas
alla styggelser och orenade HERRENS hus, som han
hade helgat i Jerusalem. **15** Och HERREN, deras faders
Gud, skickade sina budskap till dem titt och ofta genom
sina sändebud, ty han ömkade sig över sitt folk och
sin boning. **16** Men de begabbade Guds sändebud och
föraktade hans ord och bespottade hans profeter, till
dess HERRENS vrede över hans folk växte så, att ingen
bot mer fanns. **17** Då sände han emot dem kaldéernas
konung, och denne dräpte deras unga män med svärd
i deras helgedomshus och skonade varken ynglingar
eller jungfrur, ej heller gamla och gråhårsmän; allt blev
givet i hans hand. **18** Och alla kärl i Guds hus, både
stora och små, och skatterna i HERRENS hus, så ock
konungens och hans förnämsta mäns skatter, allt förde
han till Babel. **19** Och man brände upp Guds hus och
bröt ned Jerusalems mur, och alla dess palats brände
man upp i eld och förstörde alla de dyrbara föremål som
funnos där. **20** Och dem som hade undsluppit svärdet
förde han bort i fångenskap till Babel, och de blevo
tjänare åt honom och åt hans söner, till dess att perserna
kommo till väldet -- **21** för att HERRENS ord genom
Jeremias mun skulle uppfyllas -- alltså till dess att landet
hade fått gottgörelse för sina sabbater. Ty medan det låg
öde, hade det sabbat -- till dess att sjuttio år hade gått till
ända. **22** Men i den persiske konungens Kores' första
regeringsår uppväckte HERREN -- för att HERRENS ord
genom Jeremias mun skulle fullbordas -- den persiske
konungen Kores' ande, så att denne lät utropa över hela
sitt rike och tillika skriftligen kungöra följande: **23** »Så
säger Kores, konungen i Persien: Alla riken på jorden
har HERREN, himmelens Gud, givit mig; och han har
anbefallt mig att bygga honom ett hus i Jerusalem i
Juda. Vemhelst nu bland eder, som tillhör hans folk,
med honom vare HERREN, hans Gud, och han drage
ditupp.»

Esra

1 Men i den persiske konungen Kores' första regeringsår
uppväckte HERREN -- för att HERRENS ord från
Jeremias mun skulle fullbordas -- den persiske konungen
Kores' ande, så att denne lät utropa över hela sitt rike och
tillika skriftligen kungöra följande: **2** »Så säger Kores,
konungen i Persien: Alla riken på jorden har HERREN,
himmelens Gud, givit mig; och han har anbefallt mig att
bygga honom ett hus i Jerusalem i Juda. **3** Vemhelst
nu bland eder, som tillhör hans folk, med honom vare
hans Gud, och han drage upp till Jerusalem i Juda för
att bygga på HERRENS, Israels Guds, hus; han är
den Gud som bor i Jerusalem. **4** Och varhelst någon
ännu finnes kvar, må han av folket på den ort där han
bor såsom främling få hjälp med silver och guld, med
gods och boskap, detta jämte vad som frivilligt gives till
Guds hus i Jerusalem.» **5** Då stodo huvudmännen för
Judas och Benjamins familjer upp, ävensom prästerna
och leviterna, alla de vilkas ande Gud uppväckte till att
draga upp och bygga på HERRENS hus i Jerusalem. **6**
Och alla de som bodde i deras grannskap understödde
dem med silverkärl, med guld, med gods och boskap
och med dyrbara skänker, detta förutom allt vad man
eljest frivilligt gav. **7** Och konung Kores utlämnade de
kärl till HERRENS hus, som Nebukadnessar hade fört
bort ifrån Jerusalem och låtit sätta in i sin guds hus.
8 Dem utlämnade nu Kores, konungen i Persien, åt
skattmästaren Mitredat, och denne räknade upp den
åt Sesbassar, hövdingen för Juda. **9** Och detta var
antalet av dem: trettio bäcken av guld, ett tusen bäcken
av silver, tjugunio andra offerkärl, **10** trettio bägare
av guld, fyra hundra tio silverbägare av ringare slag,
därtill ett tusen andra kärl. **11** Kärlen av guld och silver
utgjorde tillsammans fem tusen fyra hundra. Allt detta
förde Sesbassar med sig, när de som hade varit i
fångenskapen drogo upp från Babel till Jerusalem.

2 Och dessa voro de män från hövdingdömet, som
drogo upp ur den landsflykt och fångenskap i Babel,
till vilken de hade blivit bortförda av Nebukadnessar,
konungen i Babel, och som vände tillbaka till Jerusalem
och Juda, var och en till sin stad, **2** i det att de följde
med Serubbabel, Jesua, Nehemja, Seraja, Reelaja,
Mordokai, Bilsan, Mispar, Bigvai, Rehum och Baana.
Detta var antalet män av Israels meniga folk: **3** Pareos'
barn: två tusen ett hundra sjuttiotvå; **4** Sefatjas barn: tre
hundra sjuttiotvå; **5** Aras barn: sju hundra sjuttiofem; **6**
Pahat-Moabs barn, av Jesuas och Joabs barn: två tusen
åtta hundra tolv; **7** Elams barn: ett tusen två hundra
femtiofyra; **8** Sattus barn: nio hundra fyrtiofem; **9** Sackais
barn: sju hundra sextio; **10** Banis barn: sex hundra
fyrtiotvå; **11** Bebais barn: sex hundra tjugutre; **12** Asgads
barn: ett tusen två hundra tjugutvå; **13** Adonikams
barn: sex hundra sextiosex; **14** Bigvais barn: två tusen
femtiosex; **15** Adins barn: fyra hundra femtiofyra; **16** Aters
barn av Hiskia: nittioåtta; **17** Besais barn: tre hundra
tjugutre; **18** Joras barn: ett hundra tolv; **19** Hasums barn:
två hundra tjugutre; **20** Gibbars barn: nittiofem; **21** Bet-
Lehems barn: ett hundra tjugutre; **22** männen från Netofa:
femtiosex; **23** männen från Anatot: ett hundra tjuguåtta;
24 Asmavets barn: fyrtiotvå; **25** Kirjat-Arims, Kefiras och
Beerots barn: sju hundra fyrtiotre; **26** Ramas och Gebas
barn: sex hundra tjuguen; **27** männen från Mikmas: ett
hundra tjugutvå; **28** männen från Betel och Ai: två hundra
tjugutre; **29** Nebos barn: femtiotvå; **30** Magbis' barn: ett
hundra femtiosex; **31** den andre Elams barn: ett tusen
två hundra femtiofyra; **32** Harims barn: tre hundra tjugu;
33 Lods, Hadids och Onos barn: sju hundra tjugufem;
34 Jerikos barn: tre hundra fyrtiofem; **35** Senaas barn:
tre tusen sex hundra trettio. **36** Av prästerna: Jedajas
barn av Jesuas hus: nio hundra sjuttiotre; **37** Immers
barn: ett tusen femtiotvå; **38** Pashurs barn: ett tusen två
hundra fyrtiosju; **39** Harims barn: ett tusen sjutton. **40**
Av leviterna: Jesuas och Kadmiels barn, av Hodaujas
barn: sjuttiofyra; **41** av sångarna: Asafs barn: ett hundra
tjuguåtta; **42** av dörrvaktarnas barn: Sallums barn,
Aters barn, Talmons barn, Ackubs barn, Hatitas barn,
Sobais barn: alla tillsammans ett hundra trettionio. **43** Av
tempelträlarna: Sihas barn, Hasufas barn, Tabbaots barn,
44 Keros' barn, Siahas barn, Padons barn, **45** Lebanas
barn, Hagabas barn, Ackubs barn, **46** Hagabs barn,
Samlais barn, Hanans barn, **47** Giddels barn, Gahars
barn, Reajas barn, **48** Resins barn, Nekodas barn,
Gassams barn, **49** Ussas barn, Paseas barn, Besais
barn, **50** Asnas barn, Meunims barn, Nefisims barn, **51**
Bakbuks barn, Hakufas barn, Harhurs barn, **52** Basluts
barn, Mehidas barn, Harsas barn, **53** Barkos' barn,
Siseras barn, Temas barn, **54** Nesias barn, Hatifas barn.
55 Av Salomos tjänares barn: Sotais barn, Hassoferets
barn, Perudas barn, **56** Jaalas barn, Darkons barn,
Giddels barn, **57** Sefatjas barn, Hattils barn, Pokeret-
Hassebaims barn, Amis barn. **58** Tempelträlarna och
Salomos tjänares barn utgjorde tillsammans tre hundra
nittiotvå. **59** Och dessa voro de som drogo åstad från Tel-
Mela, Tel-Harsa, Kerub, Addan och Immer, men som icke
kunde uppgiva sina familjer och sin släkt och huruvida
de voro av Israel: **60** Delajas barn, Tobias barn, Nekodas
barn, sex hundra femtiotvå. **61** Och av prästernas barn:
Habajas barn, Hackos' barn, Barsillais barn, hans som
tog en av gileaditen Barsillais döttrar till hustru och blev
uppkallad efter deras namn. **62** Dessa sökte efter sina
släktregister, men kunde icke finna dem; därför blevo
de såsom ovärdiga uteslutna från prästadömet. **63** Och
ståthållaren tillsade dem att de icke skulle få äta av
det högheliga, förrän en präst uppstode med urim och
tummim. **64** Hela församlingen utgjorde sammanräknad
fyrtiotvå tusen tre hundra sextio, **65** förutom deras tjänare

och tjänarinnor, som voro sju tusen tre hundra trettiosju.
Och till dem hörde två hundra sångare och sångerskor.
66 De hade sju hundra trettiosex hästar, två hundra
fyrtiofem mulåsnor, 67 fyra hundra trettiofem kameler
och sex tusen sju hundra tjugu åsnor. 68 Och somliga
av huvudmännen för familjerna gåvo, när de kommo till
HERRENS hus i Jerusalem, frivilliga gåvor till Guds hus,
för att det åter skulle byggas upp på samma plats. 69 De
gåvo, efter som var och en förmådde, till arbetskassan
i guld sextioett tusen dariker och i silver fem tusen
minor, så ock ett hundra prästerliga livklädnader. 70 Och
prästerna, leviterna, en del av meniga folket, sångarna,
dörrvaktarna och tempelträlarna bosatte sig i sina städer:
hela Israel i sina städer.

3 När sjunde månaden nalkades och Israels barn nu
voro bosatta i sina städer, församlade sig folket såsom
en man till Jerusalem. 2 Och Jesua, Josadaks son,
och hans bröder, prästerna, och Serubbabel, Sealtiels
son, och hans bröder stodo upp och byggde Israels
Guds altare för att offra brännoffer därpå, såsom det
var föreskrivet i gudsmannen Moses lag. 3 De uppförde
altaret på dess plats, ty en förskräckelse hade kommit
över dem för de främmande folken; och de offrade åt
HERREN brännoffer därpå, morgonens och aftonens
brännoffer. 4 Och de höllo lövhyddohögtiden, såsom
det var föreskrivet, och offrade brännoffer för var dag
till bestämt antal, på stadgat sätt, var dag det för den
dagen bestämda antalet, 5 och därefter det dagliga
brännoffret och de offer som hörde till nymånaderna och
till alla HERRENS övriga helgade högtider, så ock alla de
offer som man frivilligt frambar åt HERREN. 6 På första
dagen i sjunde månaden begynte de att offra brännoffer
åt HERREN, innan grunden till HERRENS tempel ännu
var lagd. 7 Och de gåvo penningar åt stenhuggare och
timmermän, så ock matvaror, dryckesvaror och olja åt
sidonierna och tyrierna, för att dessa sjöledes skulle
föra cederträ från Libanon till Jafo, i enlighet med den
tillåtelse som Kores, konungen i Persien, hade givit dem.
8 Och året näst efter det då de hade kommit till Guds
hus i Jerusalem, i andra månaden, begyntes verket
av Serubbabel, Sealtiels son, och Jesua, Josadaks
son, och deras övriga bröder, prästerna och leviterna,
och av alla dem som ur fångenskapen hade kommit
till Jerusalem; det begyntes därmed att de anställde
leviterna, dem som voro tjugu år gamla eller därutöver,
till att förestå arbetet på HERRENS hus. 9 Och Jesua
med sina söner och bröder och Kadmiel med sina söner,
Judas söner, allasammans, blevo anställda till att hava
uppsikt över dem som utförde arbetet på Guds hus,
sammaledes ock Henadads söner med sina söner och
bröder, leviterna. 10 Och när byggningsmännen lade
grunden till HERRENS tempel, ställdes prästerna upp
i ämbetsskrud med trumpeter, så ock leviterna, Asafs
barn, med cymbaler, till att lova HERREN, efter Davids,
Israels konungs, anordning. 11 Och de sjöngo, under lov
och tack till HERREN, därför att han är god, och därför
att hans nåd varar evinnerligen över Israel. Och allt folket
jublade högt till HERRENS lov, därför att grunden till
HERRENS hus var lagd. 12 Men många av prästerna
och leviterna och huvudmännen för familjerna, de gamle
som hade sett det förra huset, gräto högljutt, när de sågo
grunden läggas till detta hus, många åter jublade och
voro så glada att de ropade med hög röst. 13 Och man
kunde icke skilja mellan det högljudda, glada jubelropet
och folkets högljudda gråt; ty folket ropade så högt att
ljudet därav hördes vida omkring.

4 Men när ovännerna till Juda och Benjamin fingo
höra att de som hade återkommit ifrån fångenskapen
höllo på att bygga ett tempel åt HERREN, Israels Gud,
2 gingo de till Serubbabel och till huvudmännen för
familjerna och sade till dem: »Vi vilja bygga tillsammans
med eder, ty vi söka eder Gud, likasom I, och åt honom
offra vi alltsedan den tid då den assyriske konungen
Esarhaddon lät föra oss hit.» 3 Men Serubbabel och
Jesua och de övriga huvudmännen för Israels familjer
sade till dem: »Det är icke tillbörligt att I tillsammans med
oss byggen ett hus åt vår Gud, utan vi vilja för oss själva
med varandra bygga huset åt HERREN, Israels Gud,
såsom konung Kores, konungen i Persien, har bjudit
oss.» 4 Men folket i landet bedrev det så, att judafolkets
mod föll och de avskräcktes från att bygga vidare. 5
Och de lejde mot dem män som genom sina råd gjorde
deras rådslag om intet, så länge Kores, konungen i
Persien, levde, och sedan ända till dess att Darejaves,
konungen i Persien, kom till regeringen. 6 (Sedermera,
under Ahasveros' regering, redan i begynnelsen av
hans regering, skrev man en anklagelseskrift mot dem
som bodde i Juda och Jerusalem. 7 Och i Artasastas
tid skrevo Bislam, Mitredat och Tabeel samt dennes
övriga medbröder till Artasasta, konungen i Persien. Och
det som stod i skrivelsen var skrivet med arameiska
bokstäver och avfattat på arameiska. 8 Likaledes skrevo
rådsherren Rehum och sekreteraren Simsai ett brev om
Jerusalem till konung Artasasta av följande innehåll.
9 De skrevo då, rådsherren Rehum och sekreteraren
Simsai och de andra, deras medbröder: diniterna och
afaresatkiterna, tarpeliterna, afaresiterna, arkeviterna,
babylonierna, susaniterna, dehaviterna, elamiterna 10
och de andra folk som den store och mäktige Asenappar
hade fört bort och låtit bosätta sig i staden Samaria
och annorstädes i landet på andra sidan floden o. s.
v. 11 Och detta är vad som stod skrivet i det brev som
de sände till konung Artasasta: »Dina tjänare, männen
på andra sidan floden o. s. v. 12 Det vare veterligt för
konungen att de judar som drogo upp från dig hava
kommit hit till oss i Jerusalem, och de hålla nu på att
bygga upp den upproriska och onda staden, att sätta

murarna i stånd och att förbättra grundvalarna. 13 Så må
nu konungen veta, att om denna stad bliver uppbyggd
och murarna bliva satta i stånd, skola de varken giva
skatt eller tull eller vägpenningar, och sådant skall bliva
till men för konungarnas inkomster. 14 Alldenstund vi
nu äta palatsets salt, och det icke är tillbörligt att vi
åse huru skada tillskyndas konungen, därför sända vi
nu och låta konungen veta detta, 15 för att man må
göra efterforskningar i dina fäders krönikor; ty av dessa
krönikor skall du finna och erfara att denna stad har varit
en upprorisk stad, till förfång för konungar och länder,
och att man i den har anstiftat oroligheter ända ifrån
äldsta tider, varför ock denna stad har blivit förstörd. 16
Så låta vi nu konungen veta, att om denna stad bliver
uppbyggd och dess murar bliva satta i stånd, så skall
du i följd härav icke mer hava någon del i landet på
andra sidan floden.» 17 Då sände konungen följande
svar till rådsherren Rehum och sekreteraren Simsai och
de andra, deras medbröder, som bodde i Samaria och i
det övriga landet på andra sidan floden: »Frid o. s. v. 18
Den skrivelse som I haven sänt till oss har noggrant blivit
uppläst för mig. 19 Och sedan jag hade givit befallning
att man skulle göra efterforskningar, fann man att denna
stad ända ifrån äldsta tider har plägat sätta sig upp
mot konungar, och att uppror och oroligheter där hava
anstiftats. 20 I Jerusalem hava ock funnits mäktiga
konungar, som hava varit herrar över allt land som ligger
på andra sidan floden, och skatt, tull och vägpenningar
hava blivit dem givna. 21 Så utfärden nu en befallning
att man förhindrar dessa män att bygga upp denna stad,
till dess jag giver befallning därom. 22 Och sen till, att I
icke handlen försumligt i denna sak, så att skadan icke
växer, konungarna till förfång.» 23 Så snart nu vad som
stod i konung Artasastas skrivelse hade blivit läst för
Rehum och sekreteraren Simsai och deras medbröder,
gingo de med hast till judarna i Jerusalem och hindrade
dem med våld och makt.) 24 Så förhindrades nu arbetet
på Guds hus i Jerusalem. Och det blev förhindrat ända
till den persiske konungen Darejaves' andra regeringsår.
Se Salt i Ordförkl.

5 Men profeten Haggai och Sakarja, Iddos son,
profeterna, profeterade för judarna i Juda och
Jerusalem, i Israels Guds namn, efter vilket de voro
uppkallade. 2 Och Serubbabel, Sealtiels son, och Jesua,
Josadaks son, stodo då upp och begynte bygga på
Guds hus i Jerusalem, och med dem Guds profeter,
som understödde dem. 3 Vid samma tid kommo till dem
Tattenai, ståthållaren i landet på andra sidan floden,
och Setar-Bosenai och dessas medbröder, och sade så
till dem: »Vem har givit eder tillåtelse att bygga detta
hus och att sätta denna mur i stånd?» 4 Då sade vi
dem vad de män hette, som uppförde byggnaden. 5
Och över judarnas äldste vakade deras Guds öga, så
att man lovade att icke lägga något hinder i vägen för
dem, till dess saken hade kommit inför Darejaves; sedan
skulle man sända dem en skrivelse härom. 6 Detta
är nu vad som stod skrivet i det brev som Tattenai,
ståthållaren i landet på andra sidan floden, och Setar-
Bosenai och hans medbröder, afarsekiterna, som bodde
på andra sidan floden, sände till konung Darejaves; 7
de sände nämligen till honom en berättelse, och däri
var så skrivet: »Frid vare i allo med konung Darejaves.
8 Det vare veterligt för konungen att vi kommo till det
judiska hövdingdömet, till den store Gudens hus. Detta
håller man nu på att bygga upp med stora stenar, och i
väggarna lägger man in trävirke; och arbetet bedrives
med omsorg och har god framgång under deras händer.
9 Då frågade vi de äldste där och sade till dem så: 'Vem
har givit eder tillåtelse att bygga detta hus och att sätta
denna mur i stånd?' 10 Vi frågade dem ock huru de hette,
för att kunna underrätta dig därom, och för att teckna upp
namnen på de män som stodo i spetsen för dem. 11 Och
detta var det svar som de gåvo oss: 'Vi äro himmelens
och jordens Guds tjänare, och vi bygga nu upp det hus
som fordom, för många år sedan, var uppbyggt här, och
som en stor konung i Israel hade byggt och fulländat. 12
Men eftersom våra fäder förtörnade himmelens Gud, gav
han dem i kaldéen Nebukadnessars, den babyloniske
konungens, hand; och han förstörde detta hus och förde
folket bort till Babel. 13 Men i den babyloniske konungen
Kores' första regeringsår gav konung Kores befallning
att man åter skulle bygga upp detta Guds hus. 14 Och
tillika tog konung Kores ur templet i Babel de kärl av
guld och silver, som hade tillhört Guds hus, men som
Nebukadnessar hade tagit ur templet i Jerusalem och
fört till templet i Babel; och de överlämnades åt en man
vid namn Sesbassar, som han hade satt till ståthållare.
15 Och till honom sade han: Tag dessa kärl och far
åstad och sätt in dem i templet i Jerusalem; ty Guds
hus skall åter byggas upp på sin plats. 16 Så kom då
denne Sesbassar hit och lade grunden till Guds hus
i Jerusalem. Och från den tiden och intill nu har man
byggt därpå, och det är ännu icke färdigt.' 17 Om det
nu täckes konungen, må man göra efterforskningar i
konungens skattkammare därborta i Babel om det är så,
att konung Kores har givit tillåtelse att bygga detta Guds
hus i Jerusalem; därefter må konungen meddela oss sin
vilja härom.»

6 Då gav konung Darejaves befallning att man skulle
göra efterforskningar i kansliet i Babel, där skatterna
nedlades. 2 Och i Ametas borg, i hövdingdömet Medien,
fann man en bokrulle i vilken följande var upptecknat till
hågkomst: 3 »I konung Kores' första regeringsår gav
konung Kores denna befallning: 'Guds hus i Jerusalem,
det huset skall byggas upp till att vara en plats där man
frambär offer; och dess grundvalar skola göras fasta. Det
skall byggas sextio alnar högt och sextio alnar brett, 4
med tre varv stora stenar och med ett varv nytt trävirke;

och vad som fordras för omkostnaderna skall utgivas
från konungens hus. 5 De kärl av guld och silver i Guds
hus, som Nebukadnessar tog ur templet i Jerusalem och
förde till Babel, skall man ock giva tillbaka, så att de
komma åter till sin plats i templet i Jerusalem, och man
skall sätta in dem i Guds hus.' -- 6 Alltså, du Tattenai,
som är ståthållare i landet på andra sidan floden, och du
Setar-Bosenai, och I afarsekiter, de nämndas medbröder
på andra sidan floden: hållen eder fjärran därifrån. 7
Lämnen arbetet på detta Guds hus ostört. Judarnas
ståthållare och judarnas äldste må bygga detta Guds
hus på dess plats. 8 Och härmed giver jag befallning om
huru I skolen förfara med dessa judarnas äldste, när de
bygga på detta Guds hus. Av de penningar som givas
åt konungen i skatt från landet på andra sidan floden
skall vad som fordras för omkostnaderna redligt utgivas
åt dessa män, så att hinder icke uppstår i arbetet. 9
Och vad de behöva, ungtjurar, vädurar och lamm till
brännoffer åt himmelens Gud, så och vete, salt, vin och
olja, det skall, efter uppgift av prästerna i Jerusalem,
utgivas åt dem dag för dag utan någon försummelse, 10
för att de må kunna frambära offer, till en välbehaglig
lukt åt himmelens Gud, och för att de må bedja för
konungens och hans söners liv. 11 Och härmed giver jag
befallning, att om någon överträder denna förordning, så
skall en bjälke brytas ut ur hans hus, och på den skall
man upphänga och fästa honom, och hans hus skall
göras till en plats för orenlighet, därför att han har så
gjort. 12 Och må den Gud som har låtit sitt namn bo där
slå ned alla konungar och folk som uträcka sin hand
till att överträda denna förordning, och till att förstöra
detta Guds hus i Jerusalem. Jag, Darejaves, giver denna
befallning. Blive den redligt fullgjord!» 13 Alldenstund nu
konung Darejaves hade sänt ett sådant bud, blev detta
redligt fullgjort av Tattenai, ståthållaren i landet på andra
sidan floden, och av Setar-Bosenai, så ock av deras
medbröder. 14 Och judarnas äldste byggde vidare och
hade god framgång i arbetet genom profeten Haggais
och Sakarjas, Iddos sons, profetiska tal; man byggde
och fullbordade det såsom Israels Gud hade befallt, och
såsom Kores och Darejaves och Artasasta, den persiske
konungen, hade befallt. 15 Och huset blev färdigt till
den tredje dagen i månaden Adar, i konung Darejaves'
sjätte regeringsår. 16 Och Israels barn, prästerna och
leviterna och de övriga som hade återkommit ifrån
fångenskapen, firade invigningen av detta Guds hus med
glädje. 17 Och till invigningen av detta Guds hus offrade
de ett hundra tjurar, två hundra vädurar och fyra hundra
lamm, så ock till syndoffer för hela Israel tolv bockar,
efter antalet av Israels stammar. 18 Och man anställde
prästerna, efter deras skiften, och leviterna, efter deras
avdelningar, till att förrätta Guds tjänst i Jerusalem,
såsom det var föreskrivet i Moses bok. 19 Och de som
hade återkommit ifrån fångenskapen höllo påskhögtid på
fjortonde dagen i första månaden. 20 Ty prästerna och
leviterna hade då allasammans renat sig, så att de alla
voro rena; och de slaktade påskalammet för alla dem
som hade återkommit ifrån fångenskapen, också för sina
bröder, prästerna, likasåväl som för sig själva. 21 Och
de israeliter som hade återvänt ifrån fångenskapen åto
därav, jämte alla sådana som hade avskilt sig från den
hedniska landsbefolkningens orenhet och slutit sig till
dem för att söka HERREN, Israels Gud. 22 Och de höllo
det osyrade brödets högtid i sju dagar med glädje; ty
HERREN hade berett dem glädje, i det att han hade
vänt den assyriske konungens hjärta till dem, så att han
understödde dem i arbetet på Guds, Israels Guds, hus.

7 Efter en tids förlopp, under den persiske konungen
Artasastas regering, hände sig att Esra, son till
Seraja, son till Asarja, son till Hilkia, 2 son till Sallum,
son till Sadok, son till Ahitub, 3 son till Amarja, son till
Asarja, son till Merajot, 4 son till Seraja, son till Ussi,
son till Bucki, 5 son till Abisua, son till Pinehas, son till
Eleasar, son till Aron, översteprästen -- 6 det hände
sig att denne Esra drog upp från Babel; han var en
skriftlärd, väl förfaren i Moses lag, den som HERREN,
Israels Gud, hade utgivit. Och konungen gav honom
allt vad han begärde, eftersom HERRENS, hans Guds,
hand var över honom. 7 Också en del av Israels barn
och av prästerna, leviterna, sångarna, dörrvaktarna
och tempelträlarna drog upp till Jerusalem i Artasastas
sjunde regeringsår. 8 Och han kom till Jerusalem i
femte månaden, i konungens sjunde regeringsår. 9 Ty
på första dagen i första månaden blev det bestämt att
man skulle draga upp från Babel; och på första dagen i
femte månaden kom han till Jerusalem, eftersom Guds
goda hand var över honom. 10 Ty Esra hade vänt sitt
hjärta till att begrunda HERRENS lag och göra efter
den, och till att i Israel undervisa i lag och rätt. 11 Så
stod nu skrivet i den skrivelse som konung Artasasta
gav åt prästen Esra, den skriftlärde, som var lärd i det
som HERREN hade bjudit och stadgat för Israel: 12
»Artasasta, konungarnas konung, till prästen Esra, den i
himmelens Guds lag lärde, o. s. v. med övlig fortsättning.
13 Jag giver härmed befallning att var och en i mitt rike av
Israels folk och av dess präster och leviter, som är villig
att fara till Jerusalem, må fara med dig, 14 alldenstund
du är sänd av konungen och hans sju rådgivare till att
hålla undersökning om Juda och Jerusalem efter din
Guds lag, som är i din hand, 15 och till att föra dit det
silver och guld som konungen och hans rådgivare av fritt
beslut hava givit åt Israels Gud, vilken har sin boning i
Jerusalem, 16 så ock allt det silver och guld som du kan
få i hela Babels hövdingdöme, tillika med de frivilliga
gåvor som folket och prästerna giva till sin Guds hus i
Jerusalem. 17 Alltså skall du nu för dessa penningar
såsom en redlig man köpa tjurar, vädurar och lamm,
jämte sådant som behöves till dithörande spisoffer och

drickoffer; och detta skall du offra på altaret i eder Guds
hus i Jerusalem. 18 Och vad du och dina bröder finnen
för gott att göra med det silver och guld som bliver över,
det mån I göra efter eder Guds vilja. 19 Och alla de kärl
som givas dig till tempeltjänsten i din Guds hus skall du
avlämna inför Jerusalems Gud. 20 Och vad du måste
utbetala för det som härutöver behöves till din Guds hus,
det må du låta utbetala ur konungens skattkammare. 21
Och jag, konung Artasasta, giver härmed befallning till
alla skattmästare i landet på andra sidan floden att allt
vad prästen Esra, den i himmelens Guds lag lärde, begär
av eder, det skall redligt göras och givas, 22 ända till
hundra talenter silver, hundra korer vete, hundra bat vin
och hundra bat olja, så ock salt utan särskild föreskrift.
23 Allt vad himmelens Gud befaller skall noggrant göras
och givas till himmelens Guds hus, för att icke vrede
må komma över konungens och hans söners rike. 24
Och vi göra eder veterligt att ingen skall hava makt
att lägga skatt, tull eller vägpenningar på någon präst
eller levit, sångare, dörrvaktare, tempelträl eller annan
tjänare i detta Guds hus. 25 Och du, Esra, må, efter din
Guds vishet, den som har blivit dig betrodd, förordna
domare och lagkloke till att döma allt folket i landet på
andra sidan floden, alla dem som känna din Guds lagar;
och om någon icke känner dessa, skolen I lära honom
dem. 26 Och var och en som icke gör efter din Guds
lag och konungens lag, över honom skall dom fällas
med rättvisa, vare sig till död eller till landsförvisning
eller till penningböter eller till fängelse.» 27 Lovad vare
HERREN, våra fäders Gud, som ingav konungen sådant
i hjärtat, nämligen att han skulle förhärliga HERRENS
hus i Jerusalem, 28 och som lät mig finna nåd inför
konungen och hans rådgivare och inför alla konungens
mäktiga hövdingar! Och jag kände mig frimodig, eftersom
HERRENS, min Guds, hand var över mig, och jag
församlade en del av huvudmännen i Israel till att draga
upp med mig.

8 Och dessa voro de huvudmän för familjerna, som
under konung Artasastas regering med mig drogo
upp från Babel, och så förhöll det sig med deras släkter:
2 Av Pinehas' barn Gersom; av Itamars barn Daniel; av
Davids barn Hattus; 3 av Sekanjas barn, av Pareos'
barn, Sakarja och med honom i släktregistret upptagna
män, ett hundra femtio; 4 av Pahat-Moabs barn Eljoenai,
Serajas son, och med honom två hundra män; 5 av
Sekanjas barn Jahasiels son och med honom tre hundra
män; 6 av Adins barn Ebed, Jonatans son, och med
honom femtio män; 7 av Elams barn Jesaja, Ataljas
son, och med honom sjuttio män; 8 av Sefatjas barn
Sebadja, Mikaels son, och med honom åttio män; 9 av
Joabs barn Obadja, Jehiels son och med honom två
hundra aderton män; 10 av Selomits barn Josifjas son
och med honom ett hundra sextio män; 11 av Bebais
barn Sakarja, Bebais son, och med honom tjuguåtta
män; 12 av Asgads barn Johanan, Hackatans son, och
med honom ett hundra tio män; 13 av Adonikams barn
de sistkomna, vilka hette Elifelet, Jegiel och Semaja,
och med dem sextio män; 14 av Bigvais barn Utai
och Sabbud och med dem sjuttio män. 15 Och jag
församlade dessa till den ström som flyter till Ahava, och
vi voro lägrade där i tre dagar. Men när jag närmare
gav akt på folket och prästerna, fann jag där ingen av
Levi barn. 16 Då sände jag åstad huvudmännen Elieser,
Ariel, Semaja, Elnatan, Jarib, Elnatan, Natan, Sakarja
och Mesullam och lärarna Jojarib och Elnatan; 17 jag
bjöd dem gå till Iddo, huvudmannen i Kasifja, och jag
lade dem i munnen de ord som de skulle tala till Iddo
och hans broder och till tempelträlarna i Kasifja, på det
att man skulle sända till oss tjänare för vår Guds hus. 18
Och eftersom vår Guds goda hand var över oss, sände
de till oss en förståndig man av Mahelis, Levis sons,
Israels sons, barn, ävensom Serebja med hans söner
och bröder, aderton män, 19 vidare Hasabja och med
honom Jesaja, av Meraris barn, med dennes bröder
och deras söner, tjugu män, 20 så ock två hundra tjugu
tempelträlar, alla namngivna, av de tempelträlar som
David och hans förnämsta män hade givit till leviternas
tjänst. 21 Och jag lät där, vid Ahavaströmmen, lysa ut
en fasta, för att vi skulle ödmjuka oss inför vår Gud,
till att av honom utbedja oss en lyckosam resa för oss
och våra kvinnor och barn och all vår egendom. 22 Ty
jag blygdes för att av konungen begära krigsfolk och
ryttare till att hjälpa oss mot fiender på vägen, eftersom
vi hade sagt till konungen: »Vår Guds hand är över
alla dem som söka honom, och så går det dem väl,
men hans makt och hans vrede äro emot alla dem som
övergiva honom.» 23 Därför fastade vi och sökte hjälp
av vår Gud, och han bönhörde oss. 24 Och jag avskilde
tolv av de översta bland prästerna, så ock Serebja och
Hasabja och med dem tio av deras bröder. 25 Och
jag vägde upp åt dem silvret och guldet och kärlen,
den gärd till vår Guds hus, som hade blivit given av
konungen och hans rådgivare och hövdingar och av alla
de israeliter som voro där. 26 Jag vägde upp åt dem sex
hundra femtio talenter silver jämte silverkärl till ett värde
av ett hundra talenter, så ock ett hundra talenter guld,
27 därtill tjugu bägare av guld, till ett värde av tusen
dariker, samt två kärl av fin, glänsande koppar, dyrbara
såsom guld. 28 Och jag sade till dem: »I ären helgade åt
HERREN, och kärlen äro helgade, och silvret och guldet
är en frivillig gåva åt HERREN, edra fäders Gud. 29
Så vaken däröver och bevaren det, till dess I fån väga
upp det i Jerusalem inför de översta bland prästerna
och leviterna och de översta inom Israels familjer, i
kamrarna i HERRENS hus.» 30 Då togo prästerna och
leviterna emot det uppvägda, silvret och guldet och
kärlen, för att de skulle föra det till Jerusalem, till vår
Guds hus. 31 Och vi bröto upp från Ahavaströmmen på

tolfte dagen i första månaden för att draga till Jerusalem;
och vår Guds hand var över oss och räddade oss
undan fiender och försåt på vägen. 32 Och vi kommo till
Jerusalem och blevo stilla där i tre dagar. 33 Men på
fjärde dagen uppvägdes silvret och guldet och kärlen i
vår Guds hus, och överlämnades åt prästen Meremot,
Urias son, och jämte honom åt Eleasar, Pinehas' son,
och jämte dessa åt leviterna Josabad, Jesuas son,
och Noadja, Binnuis som -- 34 alltsammans efter antal
och vikt, och hela vikten blev då upptecknad. 35 De
landsflyktiga som hade återkommit ifrån fångenskapen
offrade nu till brännoffer åt Israels Gud tolv tjurar
för hela Israel, nittiosex vädurar, sjuttiosju lamm och
tolv syndoffersbockar, alltsammans till brännoffer åt
HERREN. 36 Och de överlämnade konungens påbud åt
konungens satraper och åt ståthållarna i landet på andra
sidan floden, och dessa gåvo understöd åt folket och åt
Guds hus.

9 Sedan allt detta hade skett, trädde några av furstarna
fram till mig och sade: »Varken folket i Israel
eller prästerna och leviterna hava hållit sig avskilda
från de främmande folken, såsom tillbörligt hade varit
för de styggelsers skull som hava bedrivits av dem,
av kananéerna, hetiterna, perisséerna, jebuséerna,
ammoniterna, moabiterna, egyptierna och amoréerna. 2
Ty av deras döttrar hava de tagit hustrur åt sig och åt
sina söner, och så har det heliga släktet blandat sig med
de främmande folken; och furstarna och föreståndarna
hava varit de första att begå sådan otrohet.» 3 När
jag nu hörde detta, rev jag sönder min livrock och min
kåpa och ryckte av mig huvudhår och skägg och blev
sittande i djup sorg. 4 Och alla de som fruktade för vad
Israels Gud hade talat mot sådan otrohet som den de
återkomna fångarna hade begått, de församlade sig
till mig, under det att jag förblev sittande i min djupa
sorg ända till tiden för aftonoffret. 5 Men vid tiden för
aftonoffret stod jag upp från min bedrövelse och rev
sönder min livrock och min kåpa; därefter föll jag ned
på mina knän och uträckte mina händer till HERREN,
min Gud, 6 och sade: »Min Gud, jag skämmes och
blyges för att upplyfta mitt ansikte till dig, min Gud, ty
våra missgärningar hava växt oss över huvudet, och vår
skuld är stor allt upp till himmelen. 7 Från våra fäders
dagar ända till denna dag hava vi varit i stor skuld, och
genom våra missgärningar hava vi, med våra konungar
och präster, blivit givna i främmande konungars hand,
och hava drabbats av svärd, fångenskap, plundring och
skam, såsom det går oss ännu i dag. 8 Men nu har ett
litet ögonblick nåd vederfarits oss från HERREN, vår
Gud, så att han har låtit en räddad skara bliva kvar av
oss, och givit oss fotfäste på sin heliga plats, för att han,
vår Gud, så skulle låta ljus gå upp för våra ögon och
giva oss något litet andrum i vår träldom. 9 Ty trälar äro
vi, men i vår träldom har vår Gud icke övergivit oss, utan
han har låtit oss finna nåd inför Persiens konungar, så att
de hava givit oss andrum till att upprätta vår Guds hus
och bygga upp dess ruiner och bereda oss en hägnad
plats i Juda och Jerusalem. 10 Och vad skola vi nu säga,
o vår Gud, efter allt detta? Vi hava ju övergivit dina bud,
11 dem som du gav genom dina tjänare profeterna, i det
du sade: 'Det land dit I nu kommen, för att taga det i
besittning, är ett besmittat land, genom de främmande
folkens besmittelse, och genom de styggelser med vilka
de i sin orenhet hava uppfyllt det från den ena ändan till
den andra. 12 Så given nu icke edra döttrar åt deras
söner, och tagen icke deras döttrar till hustrur åt edra
söner. Ja, I skolen aldrig fråga efter deras välfärd och
lycka -- detta på det att I mån bliva starka, så att I fån äta
av landets goda och lämna det till besittning åt edra barn
för evärdlig tid.' 13 Skulle vi väl nu, efter allt vad som
har kommit över oss genom våra onda gärningar och
genom den stora skuld vi hava ådragit oss, och sedan
du, vår Gud, har skonat oss mer än våra missgärningar
förtjänade, och låtit en skara av oss, sådan som denna,
bliva räddad -- 14 skulle vi väl nu på nytt bryta mot dina
bud och befrynda oss med folk som bedriva sådana
styggelser? Skulle du då icke vredgas på oss, ända
därhän att du förgjorde oss, så att intet mer vore kvar
och ingen räddning funnes? 15 HERRE, Israels Gud, du
är rättfärdig, ty av oss har allenast blivit kvar en räddad
skara, såsom i dag nogsamt synes. Och se, nu ligga vi
här i vår skuld inför dig, ty vid sådant kan ingen bestå
inför dig.»

10 Då nu Esra så bad och bekände, där han låg
gråtande framför Guds hus, församlade sig till
honom av Israel en mycket stor skara, män, kvinnor och
barn; ty också folket grät bitterligen. 2 Och Sekanja,
Jehiels son, av Ulams barn, tog till orda och sade till
Esra: »Ja, vi hava varit otrogna mot vår Gud, i det att
vi hava tagit till oss främmande kvinnor från de andra
folken här i landet. Dock finnes ännu hopp för Israel. 3
Så låt oss nu sluta ett förbund med vår Gud, att vi, i
kraft av Herrens rådslut och de mäns som frukta för vår
Guds bud, vilja avlägsna ifrån oss alla sådana kvinnor
jämte deras barn; så bör ju ske efter lagen. 4 Stå upp,
ty dig åligger denna sak, och vi vilja vara med dig.
Var frimodig och grip verket an.» 5 Då stod Esra upp
och tog en ed av de översta bland prästerna, leviterna
och hela Israel, att de skulle göra såsom det var sagt;
och de gingo eden. 6 Och Esra stod upp från platsen
framför Guds hus och gick in i Johanans, Eljasibs sons,
tempelkammare. Och när han hade kommit dit, kunde
han varken äta eller dricka; så sörjde han över den
otrohet som de återkomna fångarna hade begått. 7 Och
man lät utropa i Juda och Jerusalem, bland alla dem
som hade återkommit ifrån fångenskapen, att de skulle
församla sig i Jerusalem; 8 och vilken som icke komme
till den tredje dagen därefter, i enlighet med furstarnas

och de äldstes beslut, hans hela egendom skulle givas
till spillo, och han själv skulle avskiljas från de återkomna
fångarnas församling. **9** Så församlade sig då alla Judas
och Benjamins män i Jerusalem till den tredje dagen, det
är på tjugonde dagen i nionde månaden; och allt folket
stannade på den öppna platsen vid Guds hus, skälvande
både på grund av den sak som förelåg och på grund av
det starka regnet. **10** Och prästen Esra stod upp och
sade till dem: »I haven varit otrogna, i det att I haven
tagit till eder främmande kvinnor och därigenom ökat
Israels skuld. **11** Men bekännen det nu, HERREN, edra
fäders Gud, till pris, och gören hans vilja: skiljen eder
från de andra folken här i landet och från de främmande
kvinnorna.» **12** Då svarade hela församlingen och sade
med hög röst: »Såsom du har sagt, så tillkommer det
oss att göra. **13** Men folket är talrikt, och regntiden är nu
inne, och man kan icke stå härute; detta ärende kan ej
heller avslutas på en dag eller två, ty vi hava mycket
förbrutit oss härutinnan. **14** Må därför våra furstar stå
redo för hela församlingen, och må alla i våra städer,
som hava tagit till sig främmande kvinnor, infinna sig på
bestämda tider, och med dem de äldste i var stad och
domarna där, till dess att vi hava avvänt ifrån oss vår
Guds vredes glöd i denna sak.» **15** Allenast Jonatan,
Asaels son, och Jaseja, Tikvas son, trädde upp häremot,
och Mesullam jämte leviten Sabbetai understödde dem.
16 Men de som hade återkommit ifrån fångenskapen
gjorde såsom det var sagt. Och man utsåg prästen
Esra och några av huvudmännen för familjerna, efter de
särskilda familjerna, alla namngivna; och på första dagen
i tionde månaden satte de sig att rannsaka härom. **17**
Och till första dagen i första månaden hade de avslutat
rannsakningen om allt som angick de män vilka hade
tagit till sig främmande kvinnor. **18** Bland prästernas
söner befunnos följande hava tagit till sig främmande
kvinnor: Av Jesuas, Josadaks sons, barn och hans
bröder: Maaseja, Elieser, Jarib och Gedalja, **19** vilka
nu gåvo sin hand därpå att de skulle avlägsna ifrån sig
sina kvinnor; och de skulle frambära en vädur såsom
skuldoffer för den skuld de hade ådragit sig; **20** av
Immers barn: Hanani och Sebadja; **21** av Harims barn:
Maaseja, Elia, Semaja, Jehiel och Ussia; **22** av Pashurs
barn: Eljoenai, Maaseja, Ismael, Netanel, Josabad och
Eleasa. **23** Av leviterna: Josabad, Simei och Kelaja,
som ock hette Kelita, Petaja, Juda och Elieser; **24** av
sångarna: Eljasib; av dörrvaktarna: Sallum, Telem och
Uri. **25** Av det övriga Israel: av Pareos' barn: Ramja, Issia,
Malkia Mijamin, Eleasar, Malkia och Benaja; **26** av Elams
barn: Mattanja, Sakarja, Jehiel, Abdi, Jeremot och Elia;
27 av Sattus barn: Eljoenai, Eljasib, Mattanja, Jeremot,
Sabad och Asisa; **28** av Bebais barn: Johanan, Hananja,
Sabbai, Atlai; **29** av Banis barn: Mesullam, Malluk, Adaja,
Jasub, Seal och Jeremot; **30** av Pahat-Moabs barn:
Adna och Kelal, Benaja, Maaseja, Mattanja, Besalel,
Binnui och Manasse; **31** vidare Harims barn: Elieser,
Issia, Malkia, Semaja, Simeon, **32** Benjamin, Malluk,
Semarja; **33** av Hasums barn: Mattenai, Mattatta, Sabad,
Elifelet, Jeremai, Manasse, Simei; **34** av Banis barn:
Maadai, Amram och Uel, **35** Benaja, Bedeja, Keluhi,
36 Vanja, Meremot, Eljasib, **37** Mattanja, Mattenai och
Jaasu, **38** vidare Bani, Binnui, Simei, **39** vidare Selemja,
Natan och Adaja, **40** Maknaddebai, Sasai, Sarai, **41**
Asarel, Selemja, Semarja, **42** Sallum, Amarja, Josef; **43**
av Nebos barn: Jegiel, Mattitja, Sabad, Sebina, Jaddu,
Joel och Benaja. **44** Alla dessa hade tagit främmande
kvinnor till hustrur; och bland dessa funnos kvinnor som
hade fött barn.

Nehemja

1 Nehemjas, Hakaljas sons, berättelse. I månaden
Kisleu, i det tjugonde året, när jag var i Susans borg,
2 hände sig att Hanani, en av mina bröder, och några
andra män kommo från Juda. Och jag frågade dem
om judarna, den räddade skara som fanns kvar efter
fångenskapen, och om Jerusalem. **3** De sade till mig:
»De kvarblivna, de som efter fångenskapen finnas kvar i
hövdingdömet, lida stor nöd och smälek, och Jerusalems
mur är nedbruten, och dess portar äro uppbrända i eld.»
4 När jag hade hört detta, satt jag gråtande och sörjande
i flera dagar och fastade och bad inför himmelens Gud.
5 Och jag sade: »Ack HERRE, himmelens Gud, du
store och fruktansvärde Gud, du som håller förbund och
bevarar nåd mot dem som älska dig och hålla dina bud,
6 låt ditt öra akta härpå, och låt dina ögon vara öppna,
och hör din tjänares bön, den som jag nu beder inför dig
både dag och natt, för Israels barn, dina tjänare, i det att
jag bekänner Israels barns synder, dem som vi hava
begått mot dig; ty också jag och min faders hus hava
syndat. **7** Vi hava svårt förbrutit oss mot dig; vi hava
icke hållit de bud och stadgar och rätter som du gav din
tjänare Mose. **8** Men tänk på det ord som du gav din
tjänare Mose, när du sade: 'Om I ären otrogna, så skall
jag förströ eder bland folken; **9** men om I vänden om till
mig och hållen mina bud och gören efter dem, då vill jag,
om än edra fördrivna vore vid himmelens ända, likväl
församla dem därifrån och låta dem komma till den plats
som jag har utvalt till boning åt mitt namn.' **10** De äro ju
dina tjänare och ditt folk, som du har förlossat genom
din stora kraft och din starka hand. **11** Ack Herre, låt
ditt öra akta på din tjänares bön, ja, på vad dina tjänare
bedja, de som vilja frukta ditt namn; låt nu din tjänare
vara lyckosam och låt honom finna barmhärtighet inför
denne man.» Jag var då munskänk hos konungen.

2 I månaden Nisan, i Artasastas tjugonde regeringsår,
vid ett tillfälle då vin stod framsatt för konungen, tog
jag vinet och gav det åt honom. Och jag hade icke förr
visat mig sorgsen inför honom; **2** men nu sade konungen
till mig: »Varför ser du så sorgsen ut? Du är ju icke
sjuk; du måste hava någon hjärtesorg.» Då blev jag
övermåttan häpen. **3** Och jag sade till konungen: »Må
konungen leva evinnerligen! Skulle jag icke se sorgsen
ut, då den stad där mina fäders gravar äro ligger öde
och dess portar äro förtärda av eld?» **4** Konungen sade
till mig: »Vad är det då du begär?» Då bad jag en bön till
himmelens Gud **5** och sade till konungen: »Om det så
täckes konungen, och om du finner behag i din tjänare,
så beder jag att du ville låta mig fara till Juda, till den
stad där mina fäders gravar äro, på det att jag åter
må bygga upp den.» **6** Då frågade konungen mig, allt
under det att drottningen satt vid hans sida: »Huru länge
kan din resa räcka, och när kan du komma tillbaka?»
Då det nu alltså täcktes konungen att låta mig fara,
uppgav jag för honom en bestämd tid. **7** Och jag sade till
konungen: »Om det så täckes konungen, så må brev
givas mig till ståthållarna i landet på andra sidan floden,
att de låta mig fara därigenom, till dess jag kommer till
Juda, **8** så ock ett brev till Asaf, uppsyningsmannen över
den kungliga skogsparken, att han låter mig få virke för
att därmed timra upp portarna till borgen som hör till
templet, ävensom virke till stadsmuren, så ock till det
hus där jag själv skall hava min bostad.» Och konungen
beviljade mig detta, eftersom min Guds goda hand var
över mig. **9** När jag så kom till ståthållarna i landet
på andra sidan floden, gav jag dem konungens brev.
Och konungen hade sänt med mig härhövitsmän och
ryttare. **10** Men då horoniten Sanballat och Tobia, den
ammonitiske tjänstemannen, hörde detta, förtröt det dem
högeligen att någon hade kommit för att se Israels barn
till godo. **11** När jag sedan hade kommit till Jerusalem
och varit där i tre dagar, **12** stod jag upp om natten jämte
några få män, utan att hava omtalat för någon människa
vad min Gud ingav mig i hjärtat att göra för Jerusalem;
och det djur som jag red på var det enda jag hade med
mig. **13** Och jag drog om natten ut genom Dalporten fram
emot Drakkällan och Dyngporten och besåg Jerusalems
murar, huru de voro nedbrutna, och huru dess portar
voro förtärda av eld. **14** Och jag drog vidare till Källporten
och till Konungsdammen, men där var det icke möjligt
för djuret att komma fram med mig. **15** Då begav jag mig
uppför dalen om natten och besåg muren och vände
sedan åter in genom Dalporten och kom så tillbaka. **16**
Och föreståndarna hade icke fått veta vart jag hade gått,
och vad jag ville göra, ty jag hade ännu icke omtalat
något för judarna, prästerna, ädlingarna, föreståndarna
och de övriga, som skulle få med arbetet att göra. **17**
Men nu sade jag till dem: »I sen själva i vilken nöd vi
äro, huru Jerusalem ligger öde, och huru dess portar äro
uppbrända i eld. Välan då, låt oss bygga upp Jerusalems
mur, för att vi icke längre må vara till smälek.» **18** Och
jag omtalade för dem huru min Guds hand hade varit
mig nådig, så ock vad konungen hade lovat mig. Då
sade de: »Vi vilja stå upp och bygga.» Och de togo
mod till sig för det goda verket. **19** Men när horoniten
Sanballat och Tobia, den ammonitiske tjänstemannen,
och araben Gesem hörde detta, bespottade de oss och
visade förakt för oss; och de sade: »Vad är det I gören?
Viljen I sätta eder upp mot konungen?» **20** Då gav jag
dem detta svar: »Himmelens Gud skall låta det gå oss
väl, och vi, hans tjänare, vilja stå upp och bygga; men I
haven ingen del eller rätt eller åminnelse i Jerusalem.»

3 Och översteprästen Eljasib och hans bröder,
prästerna, stodo upp och byggde Fårporten, vilken
de helgade, och i vilken de sedan satte in dörrarna.
Vidare byggde de ända fram till Hammeatornet, som de

helgade, och vidare fram till Hananeltornet. **2** Därbredvid
byggde Jerikos män; och därbredvid byggde Sackur,
Imris son. **3** Fiskporten byggdes av Hassenaas barn;
de timrade upp den och satte in dess dörrar, dess
riglar och bommar. **4** Därbredvid arbetade Meremot,
son till Uria, son till Hackos, på att sätta muren i stånd;
därbredvid arbetade Mesullam, son till Berekja, son till
Mesesabel; och därbredvid arbetade Sadok, Baanas son.
5 Därbredvid arbetade tekoaiterna, men de förnämsta
bland dem ville icke böja sin hals till att tjäna sin Herre. **6**
Gamla porten sattes i stånd av Jojada, Paseas son, och
Mesullam, Besodjas son; de timrade upp den och satte
in dess dörrar, dess riglar och bommar. **7** Därbredvid
arbetade gibeoniten Melatja och meronotiten Jadon
jämte männen från Gibeon och Mispa, som lydde under
ståthållaren i landet på andra sidan floden. **8** Därbredvid
arbetade Ussiel, Harhajas son, jämte guldsmederna; och
därbredvid arbetade Hananja, en av salvoberedarna.
Det nästföljande stycket av Jerusalem lät man vara,
ända till Breda muren. **9** Därbredvid arbetade Refaja,
Hurs son, hövdingen över ena hälften av Jerusalems
område. **10** Därbredvid arbetade Jedaja, Harumafs son,
mitt emot sitt eget hus; och därbredvid arbetade Hattus,
Hasabnejas son. **11** En annan sträcka sattes i stånd
av Malkia, Harims son, och av Hassub, Pahat-Moabs
son, och därjämte Ugnstornet. **12** Därbredvid arbetade
Sallum, Hallohes' son, hövdingen över andra hälften
av Jerusalems område, han själv med sina döttrar. **13**
Dalporten sattes i stånd av Hanun och Sanoas invånare;
de byggde upp den och satte in dess dörrar, dess riglar
och bommar. De byggde ock ett tusen alnar på muren,
ända fram till Dyngporten. **14** Och Dyngporten sattes
i stånd av Malkia, Rekabs son, hövdingen över Bet-
Hackerems område; han byggde upp den och satte in
dess dörrar, dess riglar och bommar. **15** Och Källporten
sattes i stånd av Sallun, Kol-Hoses son, hövdingen över
Mispas område; han byggde upp den och lade tak därpå
och satte in dess dörrar, dess riglar och bommar. Han
byggde ock muren vid Vattenledningsdammen, invid
den kungliga trädgården, ända fram till trapporna som
föra ned från Davids stad. **16** Därnäst sattes ett stycke i
stånd av Nehemja, Asbuks son, hövdingen över ena
hälften av Bet-Surs område, nämligen stycket ända fram
till platsen mitt emot Davidsgravarna och vidare fram
till den grävda dammen och till Hjältehuset. **17** Därnäst
arbetade leviterna under Rehum, Banis son; därbredvid
arbetade Hasabja, hövdingen över ena hälften av Kegilas
område, för sitt område. **18** Därnäst arbetade deras
bröder under Bavai, Henadads son, hövdingen över
andra hälften av Kegilas område. **19** Därbredvid sattes
en annan sträcka i stånd av Eser, Jesuas son, hövdingen
över Mispa, nämligen från platsen mitt emot uppgången
till tyghuset i Vinkeln. **20** Därnäst sattes, under ivrigt
arbete, en annan sträcka i stånd av Baruk, Sabbais son,
från Vinkeln ända fram till ingången till översteprästen
Eljasibs hus. **21** Därnäst sattes en annan sträcka i stånd
av Meremot, son till Uria, son till Hackos, från ingången
till Eljasibs hus ända dit där Eljasibs hus slutar. **22**
Därnäst arbetade prästerna, männen från Jordanslätten.
23 Därnäst arbetade Benjamin och Hassub, mitt emot sitt
eget hus; därnäst arbetade Asarja, son till Maaseja, son
till Ananja, utmed sitt eget hus. **24** Därnäst sattes en
annan sträcka i stånd av Binnui, Henadads son, från
Asarjas hus ända fram till Vinkeln och vidare fram till
Hörnet. **25** Palal, Usais son, satte i stånd stycket från
platsen mitt emot Vinkeln och det torn som skjuter ut
från det övre konungshuset, vid fängelsegården; därnäst
kom Pedaja, Pareos' son. **26** (Men tempelträlarna bodde
på Ofel ända fram till platsen mitt emot Vattenporten
mot öster och det utskjutande tornet.) **27** Därnäst sattes
en annan sträcka i stånd av tekoaiterna, från platsen
mitt emot det stora utskjutande tornet ända fram till
Ofelmuren. **28** Ovanför Hästporten arbetade prästerna,
var och en mitt emot sitt eget hus. **29** Därnäst arbetade
Sadok, Immers son, mitt emot sitt eget hus; och därnäst
arbetade Semaja, Sekanjas son, som hade vakten vid
Östra porten. **30** Därnäst sattes en annan sträcka i
stånd av Hananja, Selemjas son, och Hanun, Salafs
sjätte son; därnäst arbetade Mesullam, Berekjas son,
mitt emot sin tempelkammare. **31** Därnäst sattes ett
stycke i stånd av Malkia, en av guldsmederna, ända
fram till tempelträlarnas och köpmännens hus, mitt emot
Mönstringsporten och vidare fram till Hörnsalen. **32** Och
mellan Hörnsalen och Fårporten arbetade guldsmederna
och köpmännen på att sätta muren i stånd.

4 När nu Sanballat hörde att vi höllo på att bygga upp
muren, vredgades han och blev högeligen förtörnad.
Och han bespottade judarna **2** och talade så inför sina
bröder och inför Samariens krigsfolk: »Vad är det dessa
vanmäktiga judar göra? Skall man låta dem hållas? Skola
de få offra? Skola de kanhända i sinom tid fullborda sitt
verk? Skola de kunna giva liv åt stenarna i grushögarna,
där de ligga förbrända?» **3** Och ammoniten Tobia,
som stod bredvid honom sade: »Huru de än bygga,
skall dock en räv komma deras stenmur att rämna,
blott han hoppar upp på den.» **4** Hör, vår Gud, huru
föraktade vi äro. Låt deras smädelser falla tillbaka på
deras egna huvuden. Ja, låt dem bliva utplundrade i ett
land dit de föras såsom fångar. **5** Överskyl icke deras
missgärningar, och låt deras synd icke varda utplånad
ur din åsyn, eftersom de hava varit de byggande till
förargelse. **6** Och vi byggde på muren, och hela muren
blev hopfogad till sin halva höjd; och folket arbetade
med gott mod. **7** Men när Sanballat och Tobia och
araberna, ammoniterna och asdoditerna hörde att man
alltjämt höll på med att laga upp Jerusalems murar, och
att rämnorna begynte igentäppas, då blevo de mycket
vreda. **8** Och de sammansvuro sig allasammans att gå

åstad och angripa Jerusalem och störa folket i deras
arbete. 9 Då bådo vi till vår Gud; och vi läto hålla vakt
mot dem både dag och natt för att skydda oss mot
dem. 10 Men judarna sade: »Bärarnas kraft sviker, och
gruset är alltför mycket; vi förmå icke mer att bygga på
muren.» 11 Våra ovänner åter sade: »Innan de få veta
eller se något, skola vi stå mitt ibland dem och dräpa
dem; så skola vi göra slut på arbetet.» 12 När nu de
judar som bodde i deras grannskap kommo och från alla
håll uppmanade oss, väl tio gånger, att vi skulle draga
oss tillbaka till dem, 13 då ställde jag upp folket i de
lägsta och mest öppna delarna av staden bakom muren;
jag ställde upp dem efter släkter, med sina svärd, spjut
och bågar. 14 Och sedan jag hade besett allt, stod jag
upp och sade till ädlingarna och föreståndarna och det
övriga folket: »Frukten icke för dem; tänken på Herren,
den store och fruktansvärde, och striden för edra bröder,
edra söner och döttrar, edra hustrur och edra hus.» 15
Sedan våra fiender sålunda hade fått förnimma att saken
var oss bekant, och att Gud hade gjort deras råd om
intet, kunde vi alla vända tillbaka till muren, var och en
till sitt arbete. 16 Från den dagen var ena hälften av
mina tjänare sysselsatt med arbetet, under det att andra
hälften stod väpnad med sina spjut, sköldar, bågar och
pansar, medan furstarna stodo bakom hela Juda hus. 17
De som byggde på muren och de som lassade på och
buro bördor gjorde sitt arbete med den ena handen, och
med den andra höllo de vapnet. 18 Och de som byggde
hade var och en sitt svärd bundet vid sin länd, under det
att de byggde; och bredvid mig stod en basunblåsare. 19
Jag hade nämligen sagt till ädlingarna och föreståndarna
och det övriga folket: »Arbetet är stort och vidsträckt,
och vi äro spridda över muren, långt ifrån varandra. 20
Där I nu hören basunen ljuda, dit skolen I församla eder
till oss; vår Gud skall strida för oss.» 21 Så gjorde ock vi
vårt arbete, under det att hälften av folket stod väpnad
med sina spjut från morgonrodnadens uppgång, till dess
att stjärnorna kommo fram. 22 Vid samma tid sade jag
ock till folket att var och en med sin tjänare skulle stanna
över natten inne i Jerusalem, så att vi om natten kunna
hava dem till vakt och om dagen till arbete. 23 Och
varken jag eller mina bröder eller mina tjänare eller de
som gjorde vakt hos mig lade av kläderna; vapnen höllos
av var och en för lika nödvändiga som vatten.

5 Och männen av folket med sina hustrur hovo upp ett
stort rop mot sina judiska bröder. 2 Några sade: »Vi
med våra söner och döttrar äro många; låt oss få säd,
så att vi hava att äta och kunna bliva vid liv.» 3 Och
några sade: »Våra åkrar, vingårdar och hus måste vi
pantsätta; låt oss få säd till att stilla vår hunger.» 4 Och
andra sade: »Vi hava måst låna penningar på våra åkrar
och vingårdar till skatten åt konungen. 5 Nu äro ju våra
kroppar lika goda som våra bröders kroppar, och våra
barn lika goda som deras barn; men ändå måste vi giva
våra söner och döttrar i träldom, ja, några av våra döttrar
hava redan blivit givna i träldom, utan att vi förmå göra
något därvid, eftersom våra åkrar och vingårdar äro i
andras händer.» 6 När jag nu hörde deras rop och hörde
dessa ord, blev jag mycket vred. 7 Och sedan jag hade
gått till råds med mig själv, förebrådde jag ädlingarna
och föreståndarna och sade till dem: »Det är ocker I
bedriven mot varandra.» Därefter sammankallade jag
en stor folkförsamling emot dem. 8 Och jag sade till
dem: »Vi hava efter förmåga friköpt våra judiska bröder
som voro sålda åt hedningarna. Skolen nu I sälja edra
bröder? Skola de behöva sälja sig åt oss?» Då tego de
och hade intet att svara. 9 Och jag sade: »Vad I gören
är icke rätt. I borden ju vandra i vår Guds fruktan, så att
våra fiender, hedningarna, ej finge orsak att smäda oss.
10 Också jag och mina bröder och mina tjänare hava
penningar och säd att fordra av dem; låt oss nu avstå
från vår fordran. 11 Given dem redan i dag tillbaka deras
åkrar, vingårdar, olivplanteringar och hus, och skänken
efter den ränta på penningarna, på säden, på vinet och
oljan, som I haven att fordra av dem.» 12 De svarade:
»Vi vilja giva det tillbaka och icke utkräva något av dem;
vi vilja göra såsom du har sagt.» Och jag tog en ed av
dem, sedan jag hade tillkallat prästerna, att de skulle
göra så. 13 Därjämte skakade jag fånget på min mantel
och sade: »Var och en som icke håller detta sitt ord,
honom må Gud så skaka bort ifrån hans hus och hans
gods; ja, varde han så utskakad och tom på allt.» Och
hela församlingen sade: »Amen», och lovade HERREN.
Därefter gjorde folket såsom det var sagt. 14 Ytterligare
är att nämna att från den dag då jag förordnades att vara
ståthållare över dem i Juda land, alltså från Artasastas
tjugonde regeringsår ända till hans trettioandra, tolv hela
år, varken jag eller mina bröder åto av ståthållarkosten.
15 De förra ståthållarna, de som hade varit före mig,
hade betungat folket och tagit av dem mat och vin till ett
värde av mer än fyrtio siklar silver, och jämväl deras
tjänare hade förfarit hårt mot folket. Men så gjorde icke
jag, ty jag fruktade Gud. 16 Dessutom höll jag i att
arbeta på muren, och ingen åker köpte vi oss; och alla
mina tjänare voro församlade vid arbetet där. 17 Och av
judarna och deras föreståndare åto ett hundra femtio
man vid mitt bord, förutom dem som kommo till oss ifrån
folken runt omkring oss. 18 Och vad som tillreddes för
var dag, nämligen en oxe och sex utsökta får, förutom
fåglar, det tillreddes på min bekostnad; och var tionde
dag anskaffades mycket vin av alla slag. Men likväl
krävde jag icke ut ståthållarkosten, eftersom arbetet
tyngde så svårt på folket. 19 Tänk, min Gud, på allt vad
jag har gjort för detta folk, och räkna mig det till godo!

6 När nu Sanballat och Tobia och araben Gesem och
våra övriga fiender hörde att jag hade byggt upp
muren, och att det icke mer fanns någon rämna i den --
om jag ock vid den tiden ännu icke hade satt in dörrar i

portarna -- 2 då sände Sanballat och Gesem bud till mig
och läto säga: »Kom, låt oss träda tillsammans i Kefirim i
Onos dal.» De tänkte nämligen göra mig något ont. 3
Men jag skickade bud till dem och lät säga: »Jag har ett
stort arbete för händer och kan icke komma ned. Arbetet
kan ju icke vila, såsom dock måste ske, om jag lämnade
det och komme ned till eder.» 4 Och de sände samma
bud till mig fyra gånger; men var gång gav jag dem
samma svar som förut. 5 Då sände Sanballat för femte
gången till mig sin tjänare med samma bud, och denne
hade nu med sig ett öppet brev. 6 Däri var skrivet: »Det
förljudes bland folken, och påstås jämväl av Gasmu, att
du och judarna haven i sinnet att avfalla, och att det är
därför du bygger upp muren, ja, att du vill bliva deras
konung -- sådant säger man. 7 Du lär ock hava beställt
profeter som i Jerusalem skola utropa och förkunna att
du är konung i Juda. Eftersom nu konungen nog får höra
talas härom, därför må du nu komma, så att vi få rådslå
med varandra.» 8 Då sände jag bud till honom och lät
svara: »Intet av det du säger har någon grund, utan det
är dina egna påfund.» 9 De ville nämligen alla skrämma
oss, i tanke att vi då skulle förlora allt mod till arbetet,
och att detta så skulle bliva ogjort. Styrk du nu i stället
mitt mod! 10 Men jag gick hem till Semaja, son till Delaja,
son till Mehetabel; han höll sig då inne. Och han sade:
»Låt oss tillsammans gå till Guds hus, in i templet, och
sedan stänga igen templets dörrar. Ty de skola komma
för att dräpa dig; om natten skola de komma för att dräpa
dig.» 11 Men jag svarade: »Skulle en man sådan som
jag vilja fly? Eller kan väl en man av mitt slag gå in i
templet och dock bliva vid liv? Nej, jag vill icke gå dit.»
12 Jag förstod nämligen att Gud icke hade sänt honom,
utan att han förebådade mig sådant, blott därför att Tobia
och Sanballat hade lejt honom. 13 Han var lejd, för att
jag skulle låta skrämma mig till att göra såsom han sade
och därmed försynda mig; på detta sätt ville de framkalla
ont rykte om mig, för att sedan kunna smäda mig. 14
Tänk, min Gud på Tobia, ävensom Sanballat, efter dessa
hans gärningar, så ock på profetissan Noadja och de
andra profeterna som ville skrämma mig! 15 Och muren
blev färdig på tjugufemte dagen i månaden Elul, efter
femtiotvå dagar. 16 När nu alla våra fiender hörde detta,
betogos de, alla de kringboende folken, av fruktan, och
sågo att de hade kommit illa till korta; ty de förstodo nu
att detta arbete var vår Guds verk. 17 Vid denna tid
sände ock Juda ädlingar många brev till Tobia, och brev
från Tobia ankommo ock till dem. 18 Ty många i Juda
voro genom ed förbundna med honom; han var nämligen
måg till Sekanja, Aras son, och hans son Johanan hade
tagit till hustru en dotter till Mesullam, Berekjas son. 19
Dessa plägade också inför mig tala gott om honom, och
vad jag sade buro de fram till honom. Tobia sände ock
brev för att skrämma mig.

7 När nu muren var uppbyggd, satte jag in dörrarna;
och dörrvaktare, sångare och leviter blevo anställda.
2 Och till befälhavare över Jerusalem satte jag min
broder Hanani jämte Hananja, hövitsman i borgen, ty
denne hölls för en pålitlig man och var gudfruktig mer
än många andra. 3 Och jag sade till dem: »Jerusalems
portar må icke öppnas, förrän solen är högt uppe; och
medan vakten ännu står kvar, skall man stänga dörrarna
och sätta bommarna för. Och I skolen ställa ut vakter av
Jerusalems invånare, var och en på hans post, så att
envar får stå framför sitt eget hus.» 4 Och staden var
vidsträckt och stor, men där fanns icke mycket folk, och
husen voro icke uppbyggda. 5 Och min Gud ingav mig i
hjärtat att jag skulle församla ädlingarna, föreståndarna
och folket för att upptecknas i släktregister. Då fann jag
släktförteckningen över dem som först hade dragit upp,
och jag fann däri så skrivet: 6 »Dessa voro de män
från hövdingdömet, som drogo upp ur den landsflykt
och fångenskap till vilken de hade blivit bortförda av
Nebukadnessar, konungen i Babel, och som vände
tillbaka till Jerusalem och till Juda, var och en till sin stad,
7 i det att de följde med Serubbabel, Jesua, Nehemja,
Asarja, Raamja, Nahamani, Mordokai, Bilsan, Misperet,
Bigvai, Nehum och Baana. Detta var antalet män av
Israels meniga folk: 8 Pareos' barn: två tusen ett hundra
sjuttiotvå; 9 Sefatjas barn: tre hundra sjuttiotvå; 10 Aras
barn: sex hundra femtiotvå; 11 Pahat-Moabs barn, av
Jesuas och Joabs barn: två tusen åtta hundra aderton;
12 Elams barn: ett tusen två hundra femtiofyra; 13 Sattus
barn: åtta hundra fyrtiofem; 14 Sackais barn: sju hundra
sextio; 15 Binnuis barn: sex hundra fyrtioåtta; 16 Bebais
barn: sex hundra tjuguåtta; 17 Asgads barn: två tusen
tre hundra tjugutvå; 18 Adonikams barn: sex hundra
sextiosju; 19 Bigvais barn: två tusen sextiosju; 20 Adins
barn: sex hundra femtiofem; 21 Aters barn av Hiskia:
nittioåtta; 22 Hasums barn: tre hundra tjuguåtta; 23
Besais barn: tre hundra tjugufyra; 24 Harifs barn: ett
hundra tolv; 25 Gibeons barn: nittiofem; 26 männen
från Bet-Lehem och Netofa: ett hundra åttioåtta; 27
männen från Anatot: ett hundra tjuguåtta; 28 männen från
Bet-Asmavet: fyrtiotvå; 29 männen från Kirjat-Jearim,
Kefira och Beerot: sju hundra fyrtiotre; 30 männen från
Rama och Geba: sex hundra tjuguen; 31 männen från
Mikmas: ett hundra tjugutvå; 32 männen från Betel
och Ai: ett hundra tjugutre; 33 männen från det andra
Nebo: femtiotvå; 34 den andre Elams barn: ett tusen
två hundra femtiofyra; 35 Harims barn: tre hundra tjugu;
36 Jerikos barn: tre hundra fyrtiofem; 37 Lods, Hadids
och Onos barn: sju hundra tjuguen; 38 Senaas barn:
tre tusen nio hundra trettio. 39 Av prästerna: Jedajas
barn av Jesuas hus: nio hundra sjuttiotre; 40 Immers
barn: ett tusen femtiotvå; 41 Pashurs barn: ett tusen
två hundra fyrtiosju; 42 Harims barn: ett tusen sjutton.
43 Av leviterna: Jesuas barn av Kadmiel, av Hodevas

barn: sjuttiofyra; **44** av sångarna: Asafs barn: ett hundra
fyrtioåtta; **45** av dörrvaktarna: Sallums barn, Aters barn,
Talmons barn, Ackubs barn, Hatitas barn, Sobais barn:
ett hundra trettioåtta. **46** Av tempelträlarna: Sihas barn,
Hasufas barn, Tabbaots barn, **47** Keros' barn, Sias
barn, Padons barn, **48** Lebanas barn, Hagabas barn,
Salmais barn, **49** Hanans barn, Giddels barn, Gahars
barn, **50** Reajas barn, Resins barn, Nekodas barn, **51**
Gassams barn, Ussas barn, Paseas barn, **52** Besais
barn, Meunims barn, Nefusesims barn, **53** Bakbuks
barn, Hakufas barn, Harhurs barn, **54** Basluts barn,
Mehidas barn, Harsas barn, **55** Barkos' barn, Siseras
barn, Temas barn, **56** Nesias barn, Hatifas barn. **57**
Av Salomos tjänares barn: Sotais barn, Soferets barn,
Peridas barn, **58** Jaalas barn, Darkons barn, Giddels
barn, **59** Sefatjas barn, Hattils barn, Pokeret-Hassebaims
barn, Amons barn. **60** Tempelträlarna och Salomos
tjänares barn utgjorde tillsammans tre hundra nittiotvå.
61 Och dessa voro de som drogo åstad från Tel-Mela,
Tel-Harsa, Kerub, Addon och Immer, men som icke
kunde uppgiva sina familjer och sin släkt, och huruvida
de voro av Israel: **62** Delajas barn, Tobias barn, Nekodas
barn, sex hundra fyrtiotvå. **63** Och av prästerna: Habajas
barn, Hackos' barn, Barsillais barn, hans som tog en av
gileaditen Barsillais döttrar till hustru och blev uppkallad
efter deras namn. **64** Dessa sökte efter sina släktregister,
men man kunde icke finna dem; därför blevo de såsom
ovärdiga uteslutna från prästadömet. **65** Och ståthållaren
tillsade dem att de icke skulle få äta av det högheliga,
förrän en präst uppstode med urim och tummim. **66** Hela
församlingen utgjorde sammanräknad fyrtiotvå tusen tre
hundra sextio, **67** förutom deras tjänare och tjänarinnor,
som voro sju tusen tre hundra trettiosju. Och till dem
hörde två hundra fyrtiofem sångare och sångerskor. **69**
Och de hade fyra hundra trettiofem kameler och sex
tusen sju hundra tjugu åsnor. **70** Och somliga bland
huvudmännen för familjerna gåvo skänker till arbetet.
Ståthållaren gav till kassan i guld ett tusen dariker,
därtill femtio skålar och fem hundra trettio prästerliga
livklädnader. **71** Och somliga bland huvudmännen för
familjerna gåvo till arbetskassan i guld tjugu tusen dariker
och i silver två tusen två hundra minor. **72** Och det
övriga folkets gåvor utgjorde i guld tjugu tusen dariker
och i silver två tusen minor, så ock sextiosju prästerliga
livklädnader. **73** Och prästerna, leviterna, dörrvaktarna,
sångarna, en del av meniga folket samt tempelträlarna,
korteligen hela Israel, bosatte sig i sina städer.» V. 68 se
Gamla testamentets text i Ordförkl.

8 När sjunde månaden nalkades och Israels barn
voro bosatta i sina städer, församlade sig folket,
alla såsom en man, på den öppna platsen framför
Vattenporten; och de bådo Esra, den skriftlärde, att
hämta fram Moses lagbok, den som HERREN hade
givit åt Israel. **2** Då framlade prästen Esra lagen för
församlingen, för både män och kvinnor, alla som
kunde förstå vad de hörde; detta var på första dagen
i sjunde månaden. **3** Och han föreläste därur vid den
öppna platsen framför Vattenporten, från dagningen till
middagen, för män och kvinnor, dem som kunde förstå
det; och allt folket lyssnade till lagboken. **4** Och Esra,
den skriftlärde, stod på en hög träställning som man
hade gjort för det ändamålet; och bredvid honom stodo
Mattitja, Sema, Anaja, Uria, Hilkia och Maaseja på hans
högra sida, och till vänster om honom Pedaja, Misael,
Malkia, Hasum, Hasbaddana, Sakarja och Mesullam.
5 Och Esra öppnade boken, så att allt folket såg det,
ty han stod högre än allt folket; och när han öppnade
den, stod allt folket upp. **6** Och Esra lovade den store
HERREN Gud, och allt folket svarade: »Amen, Amen»,
med uppräckta händer; och de böjde sig ned och tillbådo
HERREN med ansiktet mot jorden. **7** Och Jesua, Bani,
Serebja, Jamin, Ackub, Sabbetai, Hodia, Maaseja, Kelita,
Asarja, Josabad, Hanan, Pelaja och de andra leviterna
undervisade folket i lagen, medan folket stod där, var
och en på sin plats. **8** Och de föreläste tydligt ur boken,
ur Guds lag; och de utlade meningen, så att man förstod
det som lästes. **9** Och Nehemja, han som var ståthållare,
och prästen Esra, den skriftlärde, och leviterna, som
undervisade folket, sade till allt folket: »Denna dag är
helgad åt HERREN, eder Gud; sörjen icke och gråten
icke.» Ty allt folket grät, när de hörde lagens ord. **10** Och
han sade ytterligare till dem: »Gån bort och äten eder
bästa mat och dricken edert sötaste vin, och sänden
omkring gåvor därav till dem som icke hava något tillrett
åt sig, ty denna dag är helgad åt vår Herre. Och varen
icke bedrövade, ty fröjd i HERREN är eder starkhet.»
11 Också leviterna lugnade allt folket och sade: »Varen
stilla, ty dagen är helig; varen icke bedrövade.» **12** Och
allt folket gick bort och åt och drack; de sände ock
omkring gåvor av den mat de hade tillagat och gjorde
sig mycket glada; ty de hade aktat på det som man
hade kungjort för dem. **13** Dagen därefter församlade sig
huvudmännen för hela folkets familjer, så ock prästerna
och leviterna, till Esra, den skriftlärde, för att giva närmare
akt på lagens ord. **14** Och de funno skrivet i lagen att
HERREN genom Mose hade bjudit att Israels barn skulle
bo i lövhyddor under högtiden i sjunde månaden, **15**
och att man skulle kungöra och låta utropa i alla deras
städer och i Jerusalem och säga: »Gån ut på bergen
och hämten löv av olivträd, planterade eller vilda, och löv
av myrten, palmträd och andra lummiga träd, och gören
lövhyddor, såsom det är föreskrivet.» **16** Då gick folket
ut och hämtade sådant och gjorde sig hyddor på tak
och på gårdar, var och en åt sig, så ock på gårdarna till
Guds hus och på den öppna platsen vid Vattenporten
och på den öppna platsen vid Efraimsporten. **17** Och
hela församlingen, så många som hade kommit tillbaka

ifrån fångenskapen, gjorde sig lövhyddor och bodde i
dessa hyddor. Ty från Jesuas, Nuns sons, dagar ända
till den dagen hade Israels barn icke gjort så. Och där
rådde mycket stor glädje. 18 Och man föreläste ur Guds
lagbok var dag, från den första dagen till den sista. Och
de höllo högtid i sju dagar, och på åttonde dagen hölls
en högtidsförsamling på föreskrivet sätt.

9 Men på tjugufjärde dagen i samma månad församlade
sig Israels barn och höllo fasta och klädde sig i
sorgdräkt och strödde jord på sina huvuden. 2 Och de
som voro av Israels släkt avskilde sig från alla främlingar
och trädde så fram och bekände sina synder och sina
fäders missgärningar. 3 Och de stodo upp, var och en
på sin plats, och man föreläste ur HERRENS, deras
Guds, lagbok under en fjärdedel av dagen; och under en
annan fjärdedel bekände de sina synder och tillbådo
HERREN, sin Gud. 4 Och Jesua och Bani, Kadmiel,
Sebanja, Bunni, Serebja, Bani och Kenani trädde upp
på leviternas upphöjning och ropade med hög röst till
HERREN, sin Gud. 5 Och leviterna Jesua och Kadmiel,
Bani, Hasabneja, Serebja, Hodia, Sebanja och Petaja
sade: »Stån upp och loven HERREN, eder Gud, från
evighet till evighet. Ja, lovat vare ditt härliga namn, som
är upphöjt över allt lov och pris. 6 Du allena är HERREN.
Du har gjort himlarna och himlarnas himmel och hela
deras härskara, jorden och allt vad därpå är, haven och
allt vad som är i dem, och det är du som behåller det allt
vid liv; och himmelens härskara tillbeder dig. 7 Du är
HERREN Gud, som utvalde Abram och förde honom ut
från det kaldeiska Ur och gav honom namnet Abraham.
8 Och du fann hans hjärta fast i tron inför dig, och du
slöt med honom det förbundet att du skulle giva åt hans
säd kananéernas, hetiternas, amoréernas, perisséernas,
jebuséernas och girgaséernas land, ja, giva det åt dem;
och du uppfyllde dina ord, ty du är rättfärdig. 9 Och du
såg till våra fäders betryck i Egypten och hörde deras
rop vid Röda havet. 10 Du gjorde tecken och under på
Farao och på alla hans tjänare och på allt folket i hans
land; ty du förnam att dessa handlade övermodigt mot
dem, och du gjorde dig ett namn, som är detsamma än i
dag. 11 Havet klöv du itu för dem, så att de gingo mitt
igenom havet på torr mark; men deras förföljare lät du
sjunka i djupet såsom stenar, i väldiga vatten. 12 Du
ledde dem om dagen med en molnstod, och om natten
med en eldstod, för att lysa dem på den väg de skulle
gå. 13 Och du steg ned på berget Sinai och talade till
dem från himmelen och gav dem rättfärdiga rätter och
riktiga lagar, goda stadgar och bud. 14 Du gav dem
kunskap om din heliga sabbat och gav dem bud och
stadgar och lag genom din tjänare Mose. 15 Och du
gav dem bröd från himmelen, när de hungrade, och lät
vatten komma ut ur klippan, när de törstade; och du
tillsade dem att gå och taga i besittning det land som du
med upplyft hand hade lovat giva åt dem. 16 Men våra
fäder, de voro övermodiga; de voro hårdnackade, så att
de icke hörde på dina bud. 17 De ville icke höra och
tänkte icke på de under som du hade gjort med dem,
utan voro hårdnackade och valde i sin gensträvighet en
anförare, för att vända tillbaka till sin träldom. Men du är
en förlåtande Gud, nådig och barmhärtig, långmodig och
stor i mildhet; och du övergav dem icke. 18 Nej, fastän
de gjorde åt sig en gjuten kalv och sade: 'Detta är din
Gud, han som har fört dig upp ur Egypten', och fastän
de gjorde sig skyldiga till stora hädelser, 19 så övergav
du dem likväl icke i öknen, efter din stora barmhärtighet.
Molnstoden vek om dagen icke ifrån dem, utan ledde
dem på vägen, ej heller eldstoden om natten, utan lyste
dem på den väg de skulle gå. 20 Din gode Ande sände
du att undervisa dem, och ditt manna förvägrade du icke
deras mun, och vatten gav du dem, när de törstade. 21 I
fyrtio år försörjde du dem i öknen, så att intet fattades
dem; deras kläder blevo icke utslitna, och deras fötter
svullnade icke. 22 Och du gav dem riken och folk och
utskiftade lotter åt dem på skilda håll; och de intogo
Sihons land, det land som tillhörde konungen i Hesbon,
och det land som tillhörde Og, konungen i Basan 23
Och du lät deras barn bliva talrika såsom stjärnorna
på himmelen, och förde dem in i det land varom du
hade sagt till deras fäder att de skulle komma dit och
taga det i besittning. 24 Så kommo då barnen och
togo landet i besittning, och du kuvade för dem landets
inbyggare, kananéerna, och gav dessa i deras hand,
både konungarna och folken där i landet, så att de gjorde
med dem vad de ville. 25 Och de intogo befästa städer
och ett bördigt land och kommo i besittning av hus,
fulla med allt gott, och av uthuggna brunnar, vingårdar,
olivplanteringar och fruktträd i myckenhet; och de åto
och blevo mätta och feta och gjorde sig glada dagar
av ditt myckna goda. 26 Men de blevo gensträviga och
satte sig upp mot dig och kastade din lag bakom sin
rygg och dräpte dina profeter, som varnade dem och
ville omvända dem till dig; och de gjorde sig skyldiga
till stora hädelser. 27 Då gav du dem i deras ovänners
hand, så att dessa förtryckte dem; men när de i sin
nöds tid ropade till dig, hörde du det från himmelen,
och efter din stora barmhärtighet gav du dem frälsare,
som frälste dem ur deras ovänners hand. 28 När de så
kommo till ro, gjorde de åter vad ont var inför dig. Då
överlämnade du dem i deras fienders hand, så att dessa
fingo råda över dem; men när de åter ropade till dig,
då hörde du det från himmelen och räddade dem efter
din barmhärtighet, många gånger. 29 Och du varnade
dem och ville omvända dem till din lag; men de voro
övermodiga och hörde icke på dina bud, utan syndade
mot dina rätter, om vilka det gäller att den människa
som gör efter dem får leva genom dem; de spjärnade
emot i gensträvighet och voro hårdnackade och ville
icke höra. 30 Du hade fördrag med dem i många år och

varnade dem med din Ande genom dina profeter, men
de lyssnade icke därtill; då gav du dem i de främmande
folkens hand. 31 Men i din stora barmhärtighet gjorde du
icke alldeles ände på dem och övergav dem icke; ty du
är en nådig och barmhärtig Gud. 32 Och nu, vår Gud,
du store, väldige och fruktansvärde Gud, du som håller
förbund och bevarar nåd, nu må du icke akta för ringa
all den vedermöda som har träffat oss, våra konungar,
våra furstar, våra präster, våra fäder och hela ditt folk,
ifrån de assyriska konungarnas dagar ända till denna
dag. 33 Nej, du är rättfärdig vid allt det som har kommit
över oss; ty du har visat dig trofast, men vi hava varit
ogudaktiga. 34 Och våra konungar, våra furstar, våra
präster och våra fäder hava icke gjort efter din lag och
icke aktat på dina bud och på de varningar som du har
låtit komma till dem. 35 Och fastän de sutto i sitt eget
rike i det myckna goda som du hade givit dem, och i det
rymliga och bördiga land som du hade upplåtit för dem,
hava de ändå icke tjänat dig och icke omvänt sig från
sina onda gärningar. 36 Se, vi äro nu andras tjänare; i
det land som du gav åt våra fäder, för att de skulle äta
dess frukt och dess goda, just där äro vi andras tjänare,
37 och sin rika avkastning giver det åt de konungar som
du för våra synders skull har satt över oss. Och de råda
över våra kroppar och vår boskap såsom de vilja, och vi
äro i stor nöd.» 38 På grund av allt detta slöto vi ett fast
förbund och uppsatte det skriftligen; och på skrivelsen,
som försågs med sigill, stodo våra furstars, våra leviters
och våra prästers namn.

10 Följande namn stodo på skrivelserna som buro
sigillen: Nehemja, ståthållaren, Hakaljas son, och
Sidkia, 2 Seraja, Asarja, Jeremia, 3 Pashur, Amarja,
Malkia, 4 Hattus, Sebanja, Malluk, 5 Harim, Meremot,
Obadja, 6 Daniel, Ginneton, Baruk, 7 Mesullam, Abia,
Mijamin, 8 Maasja, Bilgai, Semaja; dessa voro prästerna.
9 Och leviterna voro: Jesua, Asanjas son, Binnui, av
Henadads barn, Kadmiel, 10 så ock deras bröder:
Sebanja, Hodia, Kelita, Pelaja, Hanan, 11 Mika, Rehob,
Hasabja, 12 Sackur, Serebja, Sebanja, 13 Hodia, Bani
och Beninu. 14 Folkets huvudmän voro: Pareos, Pahat-
Moab, Elam, Sattu, Bani, 15 Bunni, Asgad, Bebai, 16
Adonia, Bigvai, Adin, 17 Ater, Hiskia, Assur, 18 Hodia,
Hasum, Besai, 19 Harif, Anatot, Nobai, 20 Magpias,
Mesullam, Hesir, 21 Mesesabel, Sadok, Jaddua, 22
Pelatja, Hanan, Anaja, 23 Hosea, Hananja, Hassub, 24
Hallohes, Pilha, Sobek, 25 Rehum, Hasabna, Maaseja,
26 Ahia, Hanan, Anan, 27 Malluk, Harim och Baana. 28
Och det övriga folket, prästerna, leviterna, dörrvaktarna,
sångarna, tempelträlarna och alla de som hade avskilt
sig från de främmande folken och vänt sig till Guds
lag, så ock deras hustrur, söner och döttrar, alla som
hade kommit till moget förstånd, 29 dessa slöto sig till
sina förnämligare bröder och gingo ed och svuro att
de skulle vandra efter Guds lag, den som hade blivit
given genom Guds tjänare Mose, och att de skulle hålla
och göra efter alla HERRENS, vår HERRES, bud och
rätter och stadgar, 30 att vi icke skulle giva våra döttrar
åt de främmande folken, ej heller taga deras döttrar
till hustrur åt våra söner. 31 Och när de främmande
folken förde in handelsvaror eller något slags säd till
salu på sabbatsdagen, skulle vi icke köpa det av dem
på sabbat eller helgdag; och vi skulle låta vart sjunde
år vara friår och då avstå från alla slags krav. 32 Och
vi fastställde för oss den förpliktelsen att såsom vår
gärd årligen erlägga en tredjedels sikel till tjänsten i vår
Guds hus, 33 nämligen till skådebröden, och till det
dagliga brännoffret, och till offren på sabbaterna, vid
nymånaderna och högtiderna, och till tackoffren, och
till syndoffren för Israels försoning, och till allt arbete
i vår Guds hus. 34 Och vi, prästerna, leviterna och
folket, kastade lott angående vedoffret, huru man årligen
skulle föra det till vår Guds hus på bestämda tider,
efter våra familjer, för att antändas på HERRENS, vår
Guds, altare, såsom det är föreskrivet i lagen. 35 Och
vi skulle årligen föra till HERRENS hus förstlingen av
vår mark, och förstlingen av all frukt på alla slags träd,
36 och de förstfödda av våra söner och av vår boskap,
såsom det är föreskrivet i lagen; vi skulle föra till vår
Guds hus de förstfödda både av våra fäkreatur och av
vår småboskap, till prästerna som gjorde tjänst i vår
Guds hus. 37 Och förstlingen av vårt mjöl och våra
offergärder, så ock av allt slags trädfrukt, av vin och olja
skulle vi föra till prästerna, in i kamrarna i vår Guds hus,
och tionden av vår jord till leviterna; ty det var leviterna
som skulle uppbära tionden i alla de städer vid vilka vi
brukade jorden. 38 Och en präst, en av Arons söner,
skulle vara med leviterna, när leviterna uppburo tionden;
och själva skulle leviterna föra tionden av sin tionde
upp till vår Guds hus, in i förrådshusets kamrar. 39 Ty
såväl de övriga israeliterna som Levi barn skulle föra
sin offergärd av säd, vin och olja in i dessa kamrar,
där helgedomens kärl och de tjänstgörande prästerna,
ävensom dörrvaktarna och sångarna voro. Alltså skulle
vi icke försumma vår Guds hus.

11 Och folkets furstar bodde i Jerusalem; men det
övriga folket kastade lott, för att så var tionde
man skulle utses att bo i Jerusalem, den heliga staden,
medan nio tiondedelar skulle bo i de andra städerna. 2
Och folket välsignade alla de män som frivilligt bosatte
sig i Jerusalem. 3 Och de huvudmän i hövdingdömet,
som bodde i Jerusalem, bodde var och en där han hade
sin arvsbesittning, i sin stad; vanliga israeliter, präster,
leviter och tempelträlar, så ock Salomos tjänares barn.
4 I Jerusalem bodde en del av Juda barn och en del
av Benjamins barn, nämligen: Av Juda barn: Ataja,
son till Ussia, son till Sakarja, son till Amarja, son till
Sefatja, son till Mahalalel, av Peres' barn, 5 så ock
Maaseja, son till Baruk, son till Kol-Hose, son till Hasaja,

son till Adaja, son till Jojarib, son till Sakarja, silonitens
son. 6 Peres' barn som bodde i Jerusalem utgjorde
tillsammans fyra hundra sextioåtta stridbara män. 7 Och
Benjamins barn voro dessa: Sallu, son till Mesullam, son
till Joed, son till Pedaja, son till Kolaja, son till Maaseja,
son till Itiel, son till Jesaja, 8 och näst honom Gabbai
och Sallai, nio hundra tjuguåtta. 9 Joel, Sikris son, var
tillsyningsman över dem, och Juda, Hassenuas son,
var den andre i befälet över staden. 10 Av prästerna:
Jedaja, Jojaribs son, Jakin 11 samt Seraja, son till Hilkia,
son till Mesullam, son till Sadok, son till Merajot, son
till Ahitub, fursten i Guds hus, 12 så ock deras bröder,
som förrättade sysslorna i huset, åtta hundra tjugutvå;
vidare Adaja, son till Jeroham, son till Pelalja, son till
Amsi, son till Sakarja, son till Pashur, son till Malkia, 13
så ock hans bröder, huvudmän för familjer, två hundra
fyrtiotvå; vidare Amassai, son till Asarel, son till Asai, son
till Mesillemot, son till Immer, 14 så ock deras bröder,
dugande män, ett hundra tjuguåtta; och tillsyningsman
över dem var Sabdiel, Haggedolims son. 15 Och av
leviterna: Semaja, son till Hassub, son till Asrikam, son
till Hasabja, son till Bunni, 16 så ock Sabbetai och
Josabad, som hade uppsikten över de yttre sysslorna
vid Guds hus och hörde till leviternas huvudmän, 17
vidare Mattanja, son till Mika, son till Sabdi, son till Asaf,
sånganföraren, som vid bönen tog upp lovsången, och
Bakbukja, den av hans bröder, som var närmast efter
honom, och Abda, son till Sammua, son till Galal, son
till Jeditun. 18 Leviterna i den heliga staden utgjorde
tillsammans två hundra åttiofyra. 19 Och dörrvaktarna,
Ackub, Talmon och deras bröder, som höllo vakt vid
portarna, voro ett hundra sjuttiotvå. 20 Och de övriga
israeliterna, prästerna och leviterna bodde i alla de
andra städerna i Juda, var och en i sin arvedel. 21 Men
tempelträlarna bodde på Ofel, och Siha och Gispa hade
uppsikten över tempelträlarna. 22 Och tillsyningsman
bland leviterna i Jerusalem vid sysslorna i Guds hus
var Ussi, son till Bani, son till Hasabja, son till Mattanja,
son till Mika, av Asafs barn, sångarna. 23 Ty ett kungligt
påbud var utfärdat angående dem, och en bestämd
utanordning var för var dag fastställd för sångarna. 24
Och Petaja, Mesesabels son, av Seras, Judas sons,
barn, gick konungen till handa i var sak som rörde folket.
25 Och i byarna med tillhörande utmarker bodde ock en
del av Juda barn: i Kirjat-Arba och underlydande orter,
I Dibon och underlydande orter, i Jekabseel och dess
byar, 26 vidare i Jesua, Molada, Bet-Pelet 27 och Hasar-
Sual, så ock i Beer-Seba och underlydande orter, 28 i
Siklag, ävensom i Mekona och underlydande orter, 29
i En-Rimmon, Sorga, Jarmut, 30 Sanoa, Adullam och
deras byar, i Lakis med dess utmarker, i Aseka och
underlydande orter; och de hade sina boningsorter från
Beer- Seba ända till Hinnoms dal. 31 Och Benjamins
barn hade sina boningsorter från Geba: i Mikmas och Aja,
så ock i Betel och underlydande orter, 32 i Anatot, Nob,
Ananja, 33 Hasor, Rama, Gittaim, 34 Hadid, Seboim,
Neballat, 35 Lod, Ono, och Timmermansdalen. 36 Och
av leviterna blevo några avdelningar från Juda räknade
till Benjamin.

12 Och dessa voro de präster och leviter som drogo
upp med Serubbabel, Sealtiels son, och Jesua:
Seraja, Jeremia, Esra, 2 Amarja, Malluk, Hattus, 3
Sekanja, Rehum, Meremot, 4 Iddo, Ginnetoi, Abia, 5
Mijamin, Maadja, Bilga, 6 Semaja, Jojarib, Jedaja, 7
Sallu, Amok, Hilkia och Jedaja. Dessa voro huvudmän
för prästerna och för sina bröder i Jesuas tid. 8 Och
leviterna voro: Jesua, Binnui, Kadmiel, Serebja, Juda
och Mattanja, som jämte sina bröder förestod lovsången;
9 vidare Bakbukja och Unno, deras bröder, som hade
sina platser mitt emot dem, så att var avdelning hade sin
tjänstgöring. 10 Och Jesua födde Jojakim, och Jojakim
födde Eljasib, och Eljasib Jojada, 11 och Jojada födde
Jonatan, och Jonatan födde Jaddua. 12 Och i Jojakims
tid voro huvudmännen för prästernas familjer följande:
för Seraja Meraja, för Jeremia Hananja, 13 för Esra
Mesullam, för Amarja Johanan, 14 för Malluki Jonatan,
för Sebanja Josef, 15 för Harim Adna, för Merajot Helkai,
16 för Iddo Sakarja, för Ginneton Mesullam, 17 för
Abia Sikri, för Minjamin, för Moadja Piltai, 18 för Bilga
Sammua, för Semaja Jonatan, 19 för Jojarib Mattenai,
för Jedaja Ussi, 20 för Sallai Kallai, för Amok Eber, 21 för
Hilkia Hasabja, för Jedaja Netanel. 22 I Eljasibs, Jojadas,
Johanans och Jadduas tid blevo huvudmännen för
leviternas familjer upptecknade, ävenså prästerna under
persern Darejaves' regering. 23 Huvudmännen för Levi
barns familjer äro upptecknade i krönikeboken, ända till
Johanans, Eljasibs sons, tid. 24 Och leviternas huvudmän
voro Hasabja, Serebja och Jesua, Kadmiels son, samt
deras bröder, som stodo mitt emot dem för att lova och
tacka, såsom gudsmannen David hade bjudit, den ena
tjänstgörande avdelningen jämte den andra. 25 Mattanja,
Bakbukja, Obadja, Mesullam, Talmon och Ackub höllo
såsom dörrvaktare vakt över förrådshusen vid portarna.
26 Dessa levde i Jojakims, Jesuas sons, Josadaks sons,
tid, och i Nehemjas, ståthållarens, och i prästen Esras,
den skriftlärdes, tid. 27 Och när Jerusalems mur skulle
invigas, uppsökte man leviterna på alla deras orter och
förde dem till Jerusalem för att hålla invignings- och
glädjehögtid under tacksägelse och sång, med cymbaler,
psaltare och harpor. 28 Då församlade sig sångarnas
barn såväl från nejden runt omkring Jerusalem som
från netofatiternas byar, 29 ävensom från Bet-Haggilgal
och från Gebas och Asmavets utmarker; ty sångarna
hade byggt sig byar runt omkring Jerusalem. 30 Och
prästerna och leviterna renade sig och renade sedan
folket, portarna och muren. 31 Och jag lät Juda furstar
stiga upp på muren. Därefter anordnade jag två stora
lovsångskörer och högtidståg; den ena kören gick till

höger ovanpå muren, fram till Dyngporten. 32 Och dem
följde Hosaja och ena hälften av Juda furstar 33 samt
Asarja, Esra och Mesullam, 34 Juda, Benjamin, Semaja
och Jeremia, 35 ävensom några av prästerna söner
med trumpeter, vidare Sakarja, son till Jonatan, son
till Semaja, son till Mattanja, son till Mikaja, son till
Sackur, son till Asaf, 36 så ock hans bröder Semaja,
Asarel, Milalai, Gilalai, Maai, Netanel och Juda samt
Hanani, med gudsmannen Davids musikinstrumenter;
och Esra, den skriftlärde, gick i spetsen för dem. 37
Och de gingo över Källporten och rakt fram uppför
trapporna till Davids stad, på trappan i muren ovanför
Davids hus, ända fram till Vattenporten mot öster. 38
Och efter den andra lovsångskören, som gick åt motsatt
håll, följde jag med andra hälften av folket, ovanpå
muren, upp genom Ugnstornet ända till Breda muren, 39
vidare över Efraimsporten, Gamla porten och Fiskporten
och genom Hananeltornet, ända fram till Fårporten;
och de stannade vid Fängelseporten. 40 Sedan trädde
de båda lovsångskörerna upp i Guds hus, och likaså
jag och ena hälften av föreståndarna jämte mig, 41
så ock prästerna Eljakim, Maaseja, Minjamin, Mikaja,
Eljoenai, Sakarja och Hananja, med trumpeterna, 42
och Maaseja, Semaja, Eleasar, Ussi, Johanan, Malkia,
Elam och Eser. Och sångarna läto sången ljuda under
Jisrajas anförarskap. 43 Och de offrade på den dagen
stora offer och voro glada, ty Gud hade berett dem stor
glädje; också kvinnor och barn voro glada. Och glädjen
från Jerusalem hördes vida omkring. 44 Vid samma tid
tillsattes män som skulle förestå förrådskamrarna där
offergärder, förstling och tionde nedlades; de skulle i dem
hopsamla från stadsåkrarna det som efter lagen tillkom
prästerna och leviterna. Ty glädje rådde i Juda över att
prästerna och leviterna nu gjorde sin tjänst. 45 Dessa
iakttogo nu vad som var att iakttaga vid gudstjänsten
och vid reningarna, och likaså gjorde sångarna och
dörrvaktarna sin tjänst, såsom David och hans son
Salomo hade bjudit. 46 Ty redan i fordom tid, på Davids
och Asafs tid, hans som var anförare för sångarna,
sjöngos lov- och tacksägelsesånger till Gud. 47 Och nu
under Serubbabels och Nehemjas tid gav hela Israel åt
sångarna och dörrvaktarna vad som tillkom dem för var
dag; och man gav åt leviterna deras helgade andel, och
leviterna gåvo åt Arons söner deras helgade andel.

13 Vid samma tid föreläste man ur Moses bok för
folket, och man fann däri skrivet att ingen ammonit
eller moabit någonsin skulle få komma in i Guds
församling, 2 därför att de icke hade kommit Israels barn
till mötes med mat och dryck, utan hade lejt Bileam emot
dem till att förbanna dem; fastän vår Gud förvandlade
förbannelsen till välsignelse. 3 Och när de hade hört
lagen, avskilde de allt slags främmande folk från Israel.
4 Men en tid förut hade prästen Eljasib, som var satt
att förestå kammaren i vår Guds hus, och som var en
frände till Tobia, 5 åt denne inrett en stor kammare,
där man förut plägade lägga in spisoffret, rökelsen och
kärlen och den tionde av säd, vin och olja, som var
bestämd åt leviterna, sångarna och dörrvaktarna, så
ock offergärden åt prästerna. 6 Men under allt detta var
jag icke i Jerusalem; ty i den babyloniske konungen
Artasastas trettioandra regeringsår hade jag återkommit
till konungen. Men sedan jag efter någon tid hade utbett
mig tillstånd av konungen, 7 begav jag mig till Jerusalem.
Och när jag där förnam det onda som Eljasib hade gjort
till förmån för Tobia, då han hade inrett åt honom en
kammare i förgårdarna till Guds hus, 8 misshagade detta
mig högeligen; och jag lät kasta allt Tobias bohag ut ur
kammaren. 9 Därefter tillsade jag att man skulle rena
kamrarna, och jag lät åter ställa in i dem Guds hus' kärl,
så ock spisoffret och rökelsen. 10 Och när jag vidare
fick veta att man icke hade givit åt leviterna vad dem
tillkom, varför ock leviterna och sångarna, i stället för
att förrätta sina sysslor, hade avvikit var och en till sitt
jordagods, 11 då förebrådde jag föreståndarna detta
och sade: »Varför har Guds hus blivit så försummat?»
Och jag hämtade dem tillhopa och lät dem inställa
sig på sina platser. 12 Och hela Juda förde fram till
förrådshusen sin tionde av säd, vin och olja; 13 och jag
satte prästen Selemja och Sadok, den skriftlärde, och
Pedaja, en av leviterna, till förvaltare över förrådshusen
och gav dem till biträde Hanan, son till Sackur, son
till Mattanja; ty dessa voro ansedda såsom pålitliga
män, och de skulle nu ombesörja utdelningen åt sina
bröder. 14 Tänk fördenskull på mig, min Gud, och låt
icke de fromma gärningar bliva utplånade, som jag
har gjort för min Guds hus och för tjänstgöringen där!
15 Vid samma tid såg jag i Juda huru man trampade
vinpressarna på sabbaten och förde hem säd, som
man lastade på åsnor, så ock vin, druvor och fikon
och annat lastgods av olika slag, och huru man förde
sådant till Jerusalem på sabbatsdagen; och jag varnade
dem, när de sålde dessa livsförnödenheter. 16 Och
tyrierna, som vistades där, förde in fisk och alla slags
varor och sålde dem på sabbaten till judarna, och detta i
Jerusalem. 17 Då förebrådde jag Juda ädlingar detta
och sade till dem: »Huru kunnen I handla så illa och
därmed ohelga sabbatsdagen? 18 Var det icke därför
att edra fäder gjorde sådant som vår Gud lät all denna
olycka komma över oss och över denna stad? Och nu
dragen I ännu större vrede över Israel genom att så
ohelga sabbaten.» 19 Och så snart det begynte bliva
mörkt i Jerusalems portar före sabbaten, tillsade jag att
man skulle stänga dörrarna; jag tillsade ock att man
icke skulle öppna dem förrän efter sabbaten. Och jag
ställde några av mina tjänare på vakt vid portarna, för att
intet lastgods skulle kunna föras in på sabbatsdagen.
20 Då stannade köpmän och försäljare av alla slags
varor utanför Jerusalem över natten, och det både en

och två gånger. **21** Men jag varnade dem och sade
till dem: »Varför stannen I över natten framför muren?
Om I ännu en gång gören så, skall jag låta min hand
drabba eder.» **22** Och jag tillsade leviterna att de skulle
rena sig och komma och hålla vakt vid portarna, för
att sabbatsdagen måtte hållas helig. Tänk ock därför
på mig, min Gud, och hav misskund med mig efter
din stora nåd! **23** På den tiden såg jag också judiska
män som hade tagit till sig asdoditiska, ammonitiska
och moabitiska kvinnor. **24** Och deras barn talade till
hälften asdoditiska -- ty judiska kunde de icke tala riktigt
-- eller ock något av de andra folkens tungomål. **25** Då
förebrådde jag dem detta och uttalade förbannelser över
dem, ja, några av dem slog jag och ryckte jag i skägget.
Och jag besvor dem vid Gud och sade: »I skolen icke
giva edra döttrar åt deras söner, ej heller skolen I av
deras döttrar taga hustrur åt edra söner eller åt eder
själva. **26** Var det icke med sådant som Salomo, Israels
konung, försyndade sig? Det fanns bland de många
folken ingen konung som var hans like, ty han var älskad
av sin Gud, och Gud satte honom till konung över hela
Israel. Likväl kommo de främmande kvinnorna också
honom att synda. **27** Och nu skulle vi om eder få höra
att I haven gjort allt detta stora onda och varit otrogna
mot vår Gud, i det att I haven tagit till eder främmande
kvinnor!» **28** Och en son till Jojada, översteprästen
Eljasibs son, var måg till horoniten Sanballat; honom
drev jag bort ifrån mig. **29** Tänk på dem, min Gud, därför
att de hava befläckat prästadömet och prästadömets
och leviternas förbund! **30** Så renade jag folket ifrån allt
främmande väsen; och jag fastställde vad prästerna och
leviterna skulle iakttaga, var och en i sin syssla, **31** och
huru vedoffret på bestämda tider skulle avlämnas, och
huru med förstlingsgåvorna skulle förfaras. Tänk härpå,
min Gud, och räkna mig det till godo!

Ester

1 I Ahasveros' tid -- den Ahasveros' som regerade
från Indien ända till Etiopien, över ett hundra tjugusju
hövdingdömen -- **2** under den tiden, medan konung
Ahasveros satt på konungatronen i Susans borg, tilldrog
sig följande. **3** I sitt tredje regeringsår gjorde han ett
gästabud för alla sina furstar och tjänare, varvid Persiens
och Mediens härförare och hans förnämsta män och
furstarna i hövdingdömena voro samlade inför honom. **4**
Och han lät dem under många dagar se sin konungsliga
härlighet och rikedom och sin storhets glans och prakt --
under ett hundra åttio dagar. **5** Och när dessa dagar
hade gått till ända, gjorde konungen ett sju dagars
gästabud för allt det folk som fanns i Susans borg, både
stora och små, i den inhägnade trädgård som hörde till
konungapalatset. **6** Där hängde tapeter av linne, bomull
och mörkblått tyg, uppsatta med vita och purpurröda
snören i ringar av silver och på pelare av vit marmor.
Soffor av guld och silver stodo på ett golv som var inlagt
med grön och vit marmor och med pärlglänsande och
svart sten. **7** Och dryckerna sattes fram i gyllene kärl,
det ena icke likt det andra, och konungsligt vin fanns i
myckenhet, såsom det hövdes hos en konung. **8** Och
när man drack, gällde den lagen att intet tvång skulle
råda; ty konungen hade befallt alla sina hovmästare att
de skulle rätta sig efter vars och ens önskan. **9** Samtidigt
gjorde ock Vasti, drottningen, ett gästabud för kvinnorna i
konung Ahasveros' kungliga palats. **10** När då på sjunde
dagen konungens hjärta var glatt av vinet, befallde han
Mehuman, Bisseta, Harebona, Bigeta, Abageta, Setar
och Karkas, de sju hovmän som gjorde tjänst hos konung
Ahasveros, **11** att de skulle föra drottning Vasti, prydd
med kunglig krona, inför konungen, för att han skulle
låta folken och furstarna se hennes skönhet, ty hon
var fager att skåda. **12** Men drottning Vasti ville icke
komma, fastän konungen befallde henne det genom
hovmännen. Då blev konungen mycket förtörnad. och
hans vrede upptändes. **13** Och konungen frågade de vise
som voro kunniga i tidstecknens tydning (ty konungens
ärenden plägade så läggas fram för alla i lag och rätt
kunniga; **14** och han hade vid sin sida Karsena, Setar,
Admata, Tarsis, Meres, Marsena och Memukan, de
sju furstar i Persien och Medien, som voro konungens
närmaste män och innehade främsta platsen i riket); han
frågade: **15** »Vad skall man efter lag göra med drottning
Vasti, då hon nu icke har gjort vad konung Ahasveros
befallde genom hovmännen?» **16** Memukan svarade
inför konungen och furstarna: »Icke mot konungen allena
har drottning Vasti gjort illa, utan mot alla furstar och alla
folk i alla konung Ahasveros' hövdingdömen. **17** Ty vad
drottningen har gjort skall komma ut bland alla kvinnor,
och skall leda till att de förakta sina män, då de ju kunna
säga: 'Konung Ahasveros befallde att man skulle föra
drottning Vasti inför honom, men hon kom icke.' **18** Ja,
redan i dag skola furstinnorna i Persien och Medien, när
de få höra vad drottningen har gjort, åberopa detta inför
alla konungens furstar, och därav skall komma förakt
och förtret mer än nog. **19** Om det så täckes konungen,
må han därför låta en kunglig befallning utgå -- och
må denna uppteckna i Persiens och Mediens lagar,
så att den bliver orygglig -- att Vasti icke mer skall få
komma inför konung Ahasveros' ansikte; och hennes
konungsliga värdighet give konungen åt en annan,
som är bättre än hon. **20** När så den förordning som
konungen utfärdar bliver kunnig i hela hans rike, så stort
det är, då skola alla kvinnor giva sina män tillbörlig ära,
både stora och små.» **21** Detta tal behagade konungen
och furstarna, och konungen gjorde såsom Memukan
hade sagt. **22** Skrivelser blevo sända till alla konungens
hövdingdömen, till vart hövdingdöme med dess skrift och
till vart folk på dess tungomål, att envar man skulle vara
herre i sitt hus och tala sitt folks tungomål.

2 Efter en tids förlopp, sedan konung Ahasveros' vrede
hade lagt sig, tänkte han åter på Vasti och vad hon
hade gjort, och vad som var beslutet om henne. **2** Då
sade konungens män som betjänade honom: »Må man
för konungens räkning söka upp unga och fagra jungfrur,
3 och må konungen i sitt rikes alla hövdingdömen förordna
vissa män som samla tillhopa alla dessa unga och fagra
jungfrur till fruhuset i Susans borg och överlämna dem
åt konungens hovman Hege, kvinnovaktaren, och man
give dem vad nödigt är till deras beredelse. **4** Och den
kvinna som konungen finner behag i blive drottning i
Vastis ställe.» Detta tal behagade konungen, och han
gjorde så. **5** I Susans borg fanns då en judisk man som
hette Mordokai, son till Jair, son till Simei, son till Kis, en
benjaminit; **6** denne hade blivit bortförd från Jerusalem
med de fångar som fördes bort tillsammans med Jekonja,
Juda konung, när denne fördes bort av Nebukadnessar,
konungen i Babel. **7** Han var fosterfader åt Hadassa,
som ock kallades Ester, hans farbroders dotter; ty hon
hade varken fader eller moder. Hon var en flicka med
skön gestalt, fager att skåda; och efter hennes faders
och moders död hade Mordokai upptagit henne såsom
sin egen dotter. **8** Då nu konungens befallning och
påbud blev kunnigt, och många unga kvinnor samlades
tillhopa till Susans borg och överlämnades åt Hegai, blev
ock Ester hämtad till konungshuset och överlämnad åt
kvinnovaktaren Hegai. **9** Och flickan behagade honom
och fann nåd inför honom; därför skyndade han att
giva henne vad nödigt var till hennes beredelse, så
ock den kost hon skulle hava, ävensom att giva henne
från konungshuset de sju tärnor som utsågos åt henne.
Och han lät henne med sina tärnor flytta in i den bästa
delen av fruhuset. **10** Men om sitt folk och sin släkt
hade Ester icke yppat något, ty Mordokai hade förbjudit

henne att yppa något därom. 11 Och Mordokai gick var
dag fram och åter utanför gården till fruhuset, för att få
veta huru det stod till med Ester, och vad som vederfors
henne. 12 Nu var det så, att när ordningen kom till
den ena eller andra av de unga kvinnorna att gå in till
konung Ahasveros, sedan med henne hade förfarits i tolv
månader såsom det var påbjudet om kvinnorna (så lång
tid åtgick nämligen till att bereda dem: sex månader med
myrraolja och sex månader med välluktande kryddor
och annat som var nödigt till kvinnornas beredelse), 13
när alltså en kvinna gick in till konungen, då fick hon
taga med sig ifrån fruhuset till konungshuset allt vad
hon begärde. 14 Och sedan hon om aftonen hade gått
ditin, skulle hon om morgonen, när hon gick tillbaka, gå
in i det andra fruhuset och överlämnas åt konungens
hovman Saasgas, som hade vakten över bihustrurna.
Hon fick sedan icke mer komma in till konungen, om icke
konungen hade funnit sådant behag i henne, att hon
uttryckligen blev kallad till honom. 15 Då nu ordningen
att gå in till konungen kom till Ester, dotter till Abihail,
farbroder till Mordokai, som hade upptagit henne till sin
dotter, begärde hon intet annat än det som konungens
hovman Hegai, kvinnovaktaren, rådde henne till. Och
Ester fann nåd för allas ögon, som sågo henne. 16 Ester
blev hämtad till konung Ahasveros i hans kungliga palats
i tionde månaden, det är månaden Tebet, i hans sjunde
regeringsår. 17 Och Ester blev konungen kärare än alla
de andra kvinnorna, och hon fann nåd och ynnest inför
honom mer än alla de andra jungfrurna, så att han satte
en kunglig krona på hennes huvud och gjorde henne
till drottning i Vastis ställe. 18 Och konungen gjorde
ett stort gästabud för alla sina furstar och tjänare, ett
gästabud till Esters ära; och han beviljade skattelindring
åt sina hövdingdömen och delade ut skänker, såsom
det hövdes en konung. 19 När sedermera jungfrur för
andra gången samlades tillhopa och Mordokai satt i
konungens port 20 (men Ester hade, såsom Mordokai
bjöd henne, icke yppat något om sin släkt och sitt folk,
ty Ester gjorde efter Mordokais befallning, likasom när
hon var under hans vård), 21 vid den tiden, under det
att Mordokai satt i konungens port, blevo Bigetan och
Teres, två av de hovmän hos konungen, som höllo
vakt vid tröskeln, förbittrade på konung Ahasveros och
sökte tillfälle att bära hand på honom. 22 Härom fick
Mordokai kunskap, och han berättade det för drottning
Ester; därefter omtalade Ester det för konungen på
Mordokais vägnar. 23 Saken blev nu undersökt och så
befunnen; och de blevo båda upphängda på trä. Och
detta upptecknades i krönikan, för konungen.

3 En tid härefter upphöjde konung Ahasveros agagiten
Haman, Hammedatas son, till hög värdighet och gav
honom främsta platsen bland alla de furstar som voro
hos honom. 2 Och alla konungens tjänare som voro
i konungens port böjde knä och föllo ned för Haman,
ty så hade konungen bjudit om honom. Men Mordokai
böjde icke knä och föll icke ned för honom. 3 Då
sade konungens tjänare som voro i konungens port till
Mordokai: »Varför överträder du konungens bud?» 4
Och när de dag efter dag hade sagt så till honom, utan
att han lyssnade till dem, berättade de det för Haman,
för att se om Mordokais förklaring skulle få gälla: ty han
hade berättat för dem att han var en jude. 5 När nu
Haman såg att Mordokai icke böjde knä eller föll ned för
honom, uppfylldes han med vrede. 6 Men det syntes
honom för ringa att bära hand allenast på Mordokai,
sedan man berättat för honom av vilket folk Mordokai var,
utan Haman sökte tillfälle att utrota alla judar som funnos
i Ahasveros' hela rike, därför att de voro Mordokais
landsmän. 7 I första månaden, det är månaden Nisan, i
Ahasveros' tolfte regeringsår, kastades pur, det är lott,
inför Haman om var särskild dag och var särskild månad
intill tolfte månaden, det är månaden Adar. 8 Och Haman
sade till konung Ahasveros: »Här finnes ett folk som
bor kringspritt och förströtт bland de andra folken i ditt
rikes alla hövdingdömen. Deras lagar äro olika alla andra
folks, och de göra icke efter konungens lagar; därför
är det icke konungen värdigt att låta dem vara. 9 Om
det så täckes konungen, må fördenskull en skrivelse
utfärdas, att man skall förgöra dem. Tio tusen talenter
silver skall jag då kunna väga upp åt tjänstemännen
till att läggas in i konungens skattkamrar.» 10 Då tog
konungen ringen av sin hand och gav den åt agagiten
Haman, Hammedatas son, judarnas ovän. 11 Därefter
sade konungen till Haman: »Silvret vare dig skänkt, och
med folket må du göra såsom du finner för gott.» 12 Så
blevo då konungens sekreterare tillkallade på trettonde
dagen i första månaden, och en skrivelse, alldeles sådan
som Haman ville, utfärdades till konungens satraper och
till ståthållarna över de särskilda hövdingdömena och till
furstarna över de särskilda folken, till vart hövdingdöme
med dess skrift och till vart folk på dess tungomål. I
konung Ahasveros' namn utfärdades skrivelsen, och den
beseglades med konungens ring. 13 Sedan kringsändes
med ilbud brev till alla konungens hövdingdömen, att
man skulle utrota, dräpa och förgöra judarna, både unga
och gamla, både barn och kvinnor, alla på en och samma
dag, nämligen på trettonde dagen i tolfte månaden, det
är månaden Adar, varvid ock deras ägodelar såsom byte
skulle givas till plundring. 14 I skrivelsen stod att i vart
särskilt hövdingdöme ett påbud, öppet för alla folk, skulle
utfärdas, som innehöll att de skulle vara redo den dagen.
15 Och på grund av konungens befallning drogo ilbuden
med hast åstad, så snart påbudet hade blivit utfärdat i
Susans borg. Men konungen och Haman satte sig ned
till att dricka, under det att bestörtning rådde i staden
Susan.

4 När Mordokai fick veta allt vad som hade skett, rev
han sönder sina kläder och klädde sig i säck och

aska, och gick så ut i staden och uppgav högljudda
och bittra klagorop. 2 Och han begav sig till konungens
port och stannade framför den, ty in i konungens port
fick ingen komma, som var klädd i sorgdräkt. 3 Och i
vart hövdingdöme dit konungens befallning och påbud
kom blev stor sorg bland judarna, och de fastade, gräto
och klagade, ja, de flesta satte sig i säck och aska.
4 När nu Esters tjänarinnor och hovmän kommo och
berättade detta för henne, blev drottningen högeligen
förskräckt; och hon skickade ut kläder till Mordokai, för
att man skulle kläda honom i dem och taga av honom
sorgdräkten; men han tog icke emot dem. 5 Då kallade
Ester till sig Hatak, en av de hovmän som konungen
hade anställt i hennes tjänst, och bjöd honom att gå till
Mordokai, för att få veta vad som var på färde, och varför
han gjorde så. 6 När då Hatak kom ut till Mordokai på
den öppna platsen i staden framför konungens port, 7
berättade Mordokai för honom allt vad som hade hänt
honom, och uppgav beloppet av den penningsumma som
Haman hade lovat väga upp till konungens skattkamrar,
för att han skulle få förgöra judarna. 8 Och en avskrift av
det skrivna påbud som hade blivit utfärdat i Susan om
att de skulle utrotas lämnade han honom ock, för att
han skulle visa Ester den och berätta allt för henne, och
ålägga henne att gå in till konungen och bedja honom om
misskund och söka nåd hos honom för sitt folk. 9 Och
Hatak kom och berättade för Ester vad Mordokai hade
sagt. 10 Då bjöd Ester Hatak att gå till Mordokai och
säga: 11 »Alla konungens tjänare och folket i konungens
hövdingdömen veta, att om någon, vare sig man eller
kvinna, går in till konungen på den inre gården utan att
vara kallad, så gäller för var och en samma lag: att han
skall dödas, såframt icke konungen räcker ut mot honom
den gyllene spiran, till tecken på att han får leva. Men
jag har icke på trettio dagar varit kallad att komma till
konungen.» 12 När man nu berättade för Mordokai vad
Ester hade sagt, 13 sade Mordokai att man skulle giva
Ester detta svar: »Tänk icke att du ensam bland alla
judar skall slippa undan, därför att du är i konungens
hus. 14 Nej, om du tiger stilla vid detta tillfälle, så skall
nog hjälp och räddning beredas judarna från något annat
håll, men du och din faders hus, I skolen förgöras. Vem
vet om du icke just för en sådan tid som denna har
kommit till konungslig värdighet?» 15 Då lät Ester giva
Mordokai detta svar: 16 »Gå åstad och församla alla
judar som finnas i Susan, och hållen fasta för mig; I
skolen icke äta eller dricka något under tre dygn, vare sig
dag eller natt. Jag med mina tärnor vill ock sammalunda
fasta; därefter vill jag gå in till konungen, fastän det är
emot lagen. Och skall jag gå förlorad, så må det då
ske.» 17 Och Mordokai gick bort och gjorde alldeles
såsom Ester hade bjudit honom.

5 På tredje dagen klädde Ester sig i konungslig skrud
och trädde in på den inre gården till konungshuset,
mitt emot själva konungshuset; konungen satt då på sin
konungatron i det kungliga palatset, mitt emot palatsets
dörr. 2 När nu konungen såg drottning Ester stå på
gården, fann hon nåd för hans ögon, så att konungen
räckte ut mot Ester den gyllene spira, som han hade i sin
hand; då gick Ester fram och rörde vid ändan av spiran. 3
Och konungen sade till henne: »Vad önskar du, drottning
Ester, och vad är din begäran? Gällde den ock hälften av
riket, så skall den beviljas dig.» 4 Ester svarade: »Om
det så täckes konungen, må konungen jämte Haman
i dag komma till ett gästabud, som jag har tillrett för
honom.» 5 Då sade konungen: »Skynden att hämta hit
Haman, för att så må ske, som Ester har begärt.» Så
kommo då konungen och Haman till gästabudet, som
Ester hade tillrett. 6 Och när vinet dracks, sade konungen
till Ester: »Vad är din bön? Den vare dig beviljad. Och
vad är din begäran? Gällde den ock hälften av riket, så
skall den uppfyllas.» 7 Ester svarade och sade: »Min
bön och min begäran är: 8 om jag har funnit nåd för
konungens ögon, och det täckes konungen att bevilja
min bön och uppfylla min begäran, så må konungen och
Haman komma till ännu ett gästabud, som jag vill tillreda
för dem; då skall jag i morgon göra såsom konungen
har befallt.» 9 Och Haman gick därifrån den dagen,
glad och väl till mods. Men när han fick se Mordokai i
konungens port och denne varken stod upp eller ens
rörde sig för honom, då uppfylldes Haman med vrede
mot Mordokai. 10 Men Haman betvang sig och gick
hem; därefter sände han och lät hämta sina vänner och
sin hustru Seres. 11 Och Haman talade för dem om sin
rikedom och härlighet och om sina många barn och om
all den storhet, som konungen hade givit honom, och
om huru konungen i allt hade upphöjt honom över de
andra furstarna och konungens övriga tjänare. 12 Och
Haman sade ytterligare: »Icke heller har drottning Ester
låtit någon annan än mig komma med konungen till det
gästabud, som hon hade tillrett; och jämväl i morgon
är jag bjuden till henne, jämte konungen. 13 Men vid
allt detta kan jag dock icke vara till freds, så länge jag
ser juden Mordokai sitta i konungens port.» 14 Då sade
hans hustru Seres och alla hans vänner till honom: »Låt
resa upp en påle, femtio alnar hög, och bed i morgon
konungen, att Mordokai må bliva upphängd därpå; då
kan du glad komma med konungen till gästabudet.»
Detta behagade Haman, och han lät resa upp pålen.

6 Den natten kunde konungen icke sova; därför lät
han hämta krönikan, där minnesvärda händelser voro
upptecknade, och man föreläste ur den för konungen. 2
Då fann man där skrivet, att Mordokai hade berättat,
hurusom Bigetana och Teres, två av de hovmän, som
höllo vakt vid tröskeln, hade sökt tillfälle att bära hand
på konung Ahasveros. 3 Konungen frågade: »Vilken
ära och upphöjelse har vederfarits Mordokai för detta?»
Konungens män, som betjänade honom, svarade: »Intet

sådant har vederfarits honom.» 4 Då sade konungen: »Är
någon nu tillstädes på gården?» Och Haman hade just
kommit in på den yttre gården till konungshuset för att
bedja konungen, att Mordokai måtte bliva upphängd på
den påle, som han hade låtit sätta upp för hans räkning.
5 Så svarade honom då konungens tjänare: »Ja, Haman
står därute på gården.» Konungen sade: »Låt honom
komma in.» 6 När då Haman kom in, sade konungen
till honom: »Huru skall man göra med den man, som
konungen vill ära?» Men Haman tänkte i sitt hjärta:
»Vem skulle konungen vilja bevisa ära mer än mig?»
7 Därför sade Haman till konungen: »Om konungen
vill ära någon, 8 så skall man hämta en konungslig
klädnad, som konungen själv har burit, och en häst,
som konungen själv har ridit på, och på vilkens huvud
en kunglig krona är fäst; 9 och man skall överlämna
klädnaden och hästen åt en av konungens förnämsta
furstar, och klädnaden skall sättas på den man, som
konungen vill ära, och man skall föra honom ridande
på hästen fram på den öppna platsen i staden och
utropa framför honom: 'Så gör man med den man, som
konungen vill ära.'» 10 Då sade konungen till Haman:
»Skynda dig att taga klädnaden och hästen, såsom du
har sagt, och gör så med juden Mordokai, som sitter i
konungens port. Underlåt intet av allt vad du har sagt.»
11 Så tog då Haman klädnaden och hästen och satte
klädnaden på Mordokai och förde honom ridande fram
på den öppna platsen i staden och utropade framför
honom: »Så gör man med den man, som konungen vill
ära.» 12 Och Mordokai vände tillbaka till konungens port;
men Haman skyndade hem, sörjande och med överhöljt
huvud. 13 Och när Haman förtäljde för sin hustru Seres
och alla sina vänner vad som hade hänt honom, sade
hans vise män och hans hustru Seres till honom: »Om
Mordokai, som du har begynt att stå tillbaka för, är av
judisk börd, så förmår du intet mot honom, utan skall
komma alldeles till korta för honom.» 14 Medan de ännu
så talade med honom, kommo konungens hovmän för
att skyndsamt hämta Haman till gästabudet, som Ester
hade tillrett.

7 Så kommo då konungen och Haman till gästabudet
hos drottning Ester. 2 Och när vinet dracks, sade
konungen till Ester, också nu på andra dagen: »Vad är
din bön, drottning Ester? Den vare dig beviljad. Och vad
är din begäran? Gällde den ock hälften av riket, så skall
den uppfyllas.» 3 Drottning Ester svarade och sade:
»Om jag har funnit nåd för dina ögon, o konung, och det
så täckes konungen, så blive mitt liv mig skänkt på min
bön, och mitt folks på min begäran. 4 Ty vi äro sålda, jag
och mitt folk, till att utrotas, dräpas och förgöras. Om
vi allenast hade blivit sålda till trälar och trälinnor, så
skulle jag hava tegat; ty den olyckan vore icke sådan,
att vi borde besvära konungen därmed.» 5 Då svarade
konung Ahasveros och sade till drottning Ester: »Vem är
den, och var är den, som har fördristat sig att så göra?»
6 Ester sade: »En hätsk och illvillig man är det: den onde
Haman där.» Då blev Haman förskräckt för konungen
och drottningen. 7 Och konungen stod upp i vrede och
lämnade gästabudet och gick ut i palatsets trädgård;
men Haman trädde fram för att bedja drottning Ester om
sitt liv, ty han såg, att konungen hade beslutit hans ofärd.
8 När konungen därefter kom tillbaka till gästabudssalen
från palatsets trädgård, hade Haman sjunkit ned mot
den soffa, där Ester satt; då sade konungen: »Vill han
ock öva våld mot drottningen, härinne i min närvaro?»
Knappt hade detta ord gått över konungens läppar, förrän
man höljde över Hamans ansikte. 9 Och Harebona, en
av hovmännen hos konungen, sade: »Vid Hamans hus
står redan en påle, femtio alnar hög, som Haman låtit
resa upp för Mordokai, vilkens ord en gång var konungen
till sådant gagn.» Då sade konungen: »Hängen upp
honom på den.» 10 Så hängde de upp Haman på den
påle, som han hade låtit sätta upp för Mordokai. Sedan
lade sig konungens vrede.

8 Samma dag gav konung Ahasveros åt drottning Ester
Hamans, judarnas oväns, hus. Och Mordokai fick
tillträde till konungen, ty Ester hade nu omtalat, vad
han var för henne. 2 Och konungen tog av sig ringen,
som han hade låtit taga ifrån Haman, och gav den åt
Mordokai. Och Ester satte Mordokai över Hamans hus.
3 Och Ester talade ytterligare inför konungen, i det att
hon föll ned för hans fötter; hon bönföll honom gråtande,
att han skulle avvända agagiten Hamans onda råd och
det anslag, som denne hade förehaft mot judarna. 4
Då räckte konungen ut den gyllene spiran mot Ester;
och Ester stod upp och trädde fram inför konungen 5
och sade: »Om det så täckes konungen, och om jag har
funnit nåd inför honom, och det synes konungen vara
riktigt och jag är honom till behag, så må en skrivelse
utfärdas för att återkalla de brev, som innehöllo agagiten
Hamans, Hammedatas sons, anslag, och som han skrev
för att förgöra judarna i alla konungens hövdingdömen. 6
Ty huru skulle jag kunna uthärda att se den olycka, som
eljest träffade mitt folk? Ja, huru skulle jag kunna uthärda
att se mina landsmän förgöras?» 7 Då sade konung
Ahasveros till drottning Ester och till juden Mordokai: »Se,
Hamans hus har jag givit åt Ester, och han själv har blivit
upphängd på en påle, därför att han ville bära hand på
judarna. 8 Men utfärden nu ock I en skrivelse angående
judarna i konungen namn, såsom I finnen för gott, och
beseglen den med konungens ring. Ty en skrivelse,
som är utfärdad i konungens namn och beseglad med
konungens ring, kan icke återkallas.» 9 Så blevo nu
strax konungens sekreterare tillkallade, på tjugutredje
dagen i tredje månaden, det är månaden Sivan, och en
skrivelse, alldeles sådan som Mordokai ville, utfärdades
till judarna och till satraperna, ståthållarna och furstarna i
hövdingdömena, från Indien ända till Etiopien, ett hundra

tjugusju hövdingdömen, till vart hövdingdöme med dess
skrift och till vart folk på dess tungomål, jämväl till
judarna med deras skrift och på deras tungomål. **10**
Han utfärdade skrivelsen i konung Ahasveros' namn och
beseglade den med konungens ring. Därefter kringsände
han brev med ilbud till häst, som redo på kungliga travare
från stuterierna, **11** att konungen tillstadde judarna i var
särskild stad att församla sig till försvar för sitt liv och att
i vart folk och hövdingdöme utrota, dräpa och förgöra
alla väpnade skaror, som angrepe dem, ävensom barn
och kvinnor, varvid deras ägodelar såsom byte skulle
givas till plundring, **12** detta på en och samma dag i
alla konung Ahasveros' hövdingdömen, nämligen på
trettonde dagen i tolfte månaden, det är månaden Adar.
13 I skrivelsen stod, att i vart särskilt hövdingdöme ett
påbud, öppet för alla folk, skulle utfärdas, som innehöll,
att judarna skulle vara redo till den dagen att hämnas på
sina fiender. **14** Och på grund av konungens befallning
drogo ilbuden på de kungliga travarna skyndsamt och
med hast åstad, så snart påbudet hade blivit utfärdat i
Susans borg. **15** Men Mordokai gick ut från konungen i
konungslig klädnad av mörkblått och vitt tyg och med en
stor gyllene krona och en mantel av vitt och purpurrött
tyg, under det att staden Susan jublade och var glad.
16 För judarna hade nu uppgått ljus och glädje, fröjd
och ära. **17** Och i vart hövdingdöme och i var stad, dit
konungens befallning och påbud kom, blev glädje och
fröjd bland judarna, och de höllo gästabud och högtid.
Och många ur de främmande folken blevo judar, ty
förskräckelse för judarna hade fallit över dem.

9 På trettonde dagen i tolfte månaden, det är månaden
Adar, den dag då konungens befallning och påbud
skulle verkställas, och då judarnas fiender hade hoppats
att bliva dem övermäktiga -- fastän det vände sig så, att
judarna i stället skulle bliva sina motståndare övermäktiga
-- **2** på den dagen församlade sig judarna i sina städer,
i alla konung Ahasveros' hövdingdömen, för att kasta
sig över dem, som sökte deras ofärd; och ingen kunde
stå dem emot, ty förskräckelse för dem hade fallit över
alla folk. **3** Och alla furstarna i hövdingdömena och
satraperna och ståthållarna och konungens tjänstemän
understödde judarna, ty förskräckelse för Mordokai hade
fallit över dem. **4** Ty Mordokai var nu stor i konungens
hus, och hans rykte gick ut i alla hövdingdömen, eftersom
denne Mordokai lev allt större och större. **5** Och judarna
anställde med sina svärd ett nederlag överallt bland
sina fiender och dräpte och förgjorde dem och förforo
såsom de ville med sina motståndare. **6** I Susans borg
dräpte och förgjorde judarna fem hundra män. **7** Och
Parsandata, Dalefon, Aspata, **8** Porata, Adalja, Aridata,
9 Parmasta, Arisai, Aridai och Vajsata, **10** judarnas ovän
Hamans, Hammedatas sons, tio söner dräpte de; men
till plundring räckte de icke ut sin hand. **11** Samma
dag fick konungen veta huru många som hade blivit
dräpta i Susans borg. **12** Då sade konungen till drottning
Ester: »I Susans borg hava judarna dräpt och förgjort
fem hundra män utom Hamans tio söner; vad skola de
då icke hava gjort i konungens övriga hövdingdömen?
Vad är nu din bön? Den vare dig beviljad. Och vad
är ytterligare din begäran? Den skall uppfyllas.» **13**
Ester svarade: »Om det så täckes konungen, så må det
också i morgon tillstädjas de judar, som äro i Susan, att
göra efter påbudet för i dag; och må Hamans tio söner
bliva upphängda på pålen.» **14** Då befallde konungen,
att så skulle ske, och påbudet blev utfärdat i Susan;
därefter blevo Hamans tio söner upphängda. **15** och
de judar, som voro i Susan, församlade sig också på
fjortonde dagen i månaden Adar och dräpte i Susan
tre hundra män; men till plundring räckte de icke ut sin
hand. **16** Och de övriga judarna, de som voro i konungen
hövdingdömen, församlade sig till försvar för sitt liv och
skaffade sig ro för sina fiender, i det att dräpte sjuttiofem
tusen av dessa sina motståndare; men till plundring
räckte de icke ut sin hand. **17** Detta skedde på trettonde
dagen i månaden Adar; men på fjortonde dagen vilade
de och firade den såsom en gästabuds- och glädjedag.
18 De judar åter, som voro i Susan, hade församlat sig
både den trettonde dagen och på den fjortonde; men de
vilade på den femtonde dagen och firade den såsom
en gästabuds- och glädjedag. **19** Därför fira judarna
på landsbygden, de som bo i landsortsstäderna, den
fjortonde dagen i månaden Adar såsom en glädje-,
gästabuds- och högtidsdag, på vilken de sända gåvor till
varandra av den mat de hava tillagat. **20** Och Mordokai
tecknade upp dessa händelser och sände skrivelser
till alla judar i konung Ahasveros' hövdingdömen, både
nära och fjärran, **21** och stadgade såsom lag för dem,
att de alltid, år efter år, skulle fira den fjortonde och
den femtonde dagen i månaden Adar, **22** eftersom det
var på dessa dagar som judarna hade fått ro för sina
fiender, och eftersom i denna månad deras bedrövelse
hade blivit förvandlad till glädje och deras sorg till högtid.
Därför skulle de fira dessa dagar såsom gästabuds- och
glädjedagar, på vilka de skulle sända gåvor till varandra
av den mat de hade tillagat, så ock skänker till de fattiga.
23 Och judarna antogo såsom sed, vad de nu hade
begynt att göra, det varom Mordokai hade skrivit till dem
-- **24** detta eftersom agagiten Haman, Hammedatas son,
alla judars ovän, hade förehaft sitt anslag mot judarna till
att förgöra dem och hade kastat pur, det är lott, till att
plötsligt överfalla och förgöra dem; **25** varemot konungen,
när han hade fått veta detta, hade givit befallning och
utfärdat en skrivelse om att det onda anslag, som denne
hade förehaft mot judarna, skulle vända tillbaka på
hans eget huvud, så att han själv och hans söner hade
blivit upphängda på pålen. **26** Fördenskull blevo dessa
dagar kallade purim efter ordet pur; och fördenskull, i

anledning av allt som stod i detta brev, och vad de själva
härav hade sett, och vad som hade vederfarits dem,
27 stadgade judarna och antogo såsom orygglig sed
för sig och sina efterkommande och för alla, som slöto
sig till dem, att alltid, år efter år, fira dessa båda dagar,
efter föreskriften om dem och på den för dem bestämda
tiden, 28 och att dessa dagar skulle ihågkommas och
firas i alla tider, i var släkt, i vart hövdingdöme och
i var stad, så att dessa purimsdagar oryggligt skulle
hållas bland judarna och deras åminnelse icke upphöra
bland deras efterkommande. 29 Men drottning Ester,
Abihails dotter, och juden Mordokai uppsatte ånyo en
skrivelse, i eftertryckliga ordalag, för att stadga såsom en
lag, vad som föreskrevs i detta nya brev om purim. 30
Och skrivelser, vänligt och välvilligt avfattade, utsändes
till alla judar i de ett hundra tjugusju hövdingdömena
i Ahasveros' rike, 31 för att stadga såsom lag, att de
skulle fira dessa purimsdagar på deras bestämda tider
så, som juden Mordokai och drottning Ester stadgade för
dem, och så, som de stadgade för sig själva och sina
efterkommande, nämligen med föreskrivna fastor och
övliga klagorop. 32 Alltså blevo genom Esters befallning
dessa föreskrifter om purim stadgade såsom lag; och
den tecknades upp i en bok.

10 Och konung Ahasveros tog skatt både av fastlandet
och av öarna i havet. 2 Och allt vad han i sin
makt och sin väldighet gjorde, ävensom berättelsen om
den storhet, till vilken konungen upphöjde Mordokai, det
finnes upptecknat i de mediska och persiska konungarnas
krönika. 3 Ty juden Mordokai var konung Ahasveros'
närmaste man, och han var stor bland judarna och
älskad av alla sina bröder, eftersom han sökte sitt folks
bästa och lade sig ut för alla sina landsmän till deras
välfärd.

Job

1 I Us' land levde en man som hette Job; han var en
ostrafflig och redlig man, som fruktade Gud och flydde
det onda. **2** Åt honom föddes sju söner och tre döttrar;
3 och han ägde sju tusen får, tre tusen kameler, fem
hundra par oxar och fem hundra åsninnor, därtill tjänare
i stor mängd. Så var denne man mäktigare än någon
annan i Österlandet. **4** Och hans söner hade för sed att
gå åstad och hålla gästabud, den ena dagen i den enes
hus, den andra dagen i den andres; de sände då och
inbjödo sina tre systrar att äta och dricka tillsammans
med dem. **5** När så en omgång av gästabudsdagar
var till ända, sände Job efter dem för att helga dem;
bittida om morgonen offrade han då ett brännoffer för
var och en av dem. Ty Job tänkte »Kanhända hava
mina barn syndat och i sina hjärtan talat förgripligt om
Gud». Så gjorde Job för var gång. **6** Men nu hände sig
en dag att Guds söner kommo och trädde fram inför
HERREN, och Åklagaren kom också med bland dem.
7 Då frågade HERREN Åklagaren: »Varifrån kommer
du?» Åklagaren svarade HERREN och sade: »Från en
vandring utöver jorden och från en färd omkring på den.»
8 Då sade HERREN till Åklagaren: »Har du givit akt på
min tjänare Job? Ty på jorden finnes icke hans like i
ostrafflighet och redlighet, ingen som så fruktar Gud
och flyr det onda.» **9** Åklagaren svarade HERREN och
sade: »Är det då för intet som Job fruktar Gud? **10** Du
har ju på allt sätt beskärmat honom och hans hus och
allt vad han äger; du har välsignat hans händers verk,
och hans boskapshjordar hava utbrett sig i landet. **11**
Man räck ut din hand och kom vid detta allt som han
äger; förvisso skall han då mitt i ansiktet tala förgripliga
ord mot dig.» **12** HERREN sade till Åklagaren: »Välan,
allt vad han äger vare givet i din hand; allenast mot
honom själv må du icke räcka ut din hand.» Så gick
Åklagaren bort ifrån HERRENS ansikte. **13** När nu en
dag hans söner och döttrar höllo måltid och drucko vin i
den äldste broderns hus, **14** Kom en budbärare till Job
och sade: »Oxarna gingo för plogen, och åsninnorna
betade därbredvid; **15** då föllo sabéerna in och rövade
bort dem, och folket slogo de med svärdsegg. Jag var
den ende som kom undan, för att jag skulle underrätta
dig därom.» **16** Medan denne ännu talade, kom åter en
och sade: »Guds eld föll ifrån himmelen och slog ned
bland småboskapen och folket och förtärde dem. Jag var
den ende som kom undan, för att jag skulle underrätta
dig därom.» **17** Medan denne ännu talade, kom åter en
och sade: Kaldéerna ställde upp sitt manskap i tre hopar
och föllo så över kamelerna och rövade bort dem, och
folket slogo de med svärdsegg. Jag var den ende som
kom undan, för att jag skulle underrätta dig därom.» **18**
Under det att denne ännu talade, kom åter en annan och
sade: Dina söner och döttrar höllo måltid och drucko vin i
den äldste broderns hus; **19** då kom en stark storm fram
över öknen och tog tag i husets fyra hörn, och det föll
omkull över folket, så att de förgingos. Jag var den ende
som kom undan, för att jag skulle underrätta dig därom.»
20 Då stod Job upp och rev sönder sin mantel och skar
av håret på sitt huvud. Och han föll ned till jorden och
tillbad **21** och sade: »Naken kom jag ur min moders liv,
och naken skall jag vända åter dit; HERREN gav, och
HERREN tog. Lovat vare HERRENS namn!» **22** Vid allt
detta syndade Job icke och talade intet lasteligt mot
Gud. Se Änglar i Ordförkl. Se Djävul i Ordförkl.

2 Åter hände sig en dag att Guds söner kommo och
trädde fram inför HERREN; och Åklagaren kom
också med bland dem och trädde fram inför HERREN.
2 Då frågade HERREN Åklagaren: »Varifrån kommer
du?» Åklagaren svarade HERREN och sade: »Från
en vandring utöver jorden och från en färd omkring på
den.» **3** Då sade HERREN till Åklagaren: »Har du givit
akt på min tjänare Job? Ty på jorden finnes icke hans
like i ostrafflighet och redlighet, ingen som så fruktar
Gud och flyr det onda; och ännu håller han fast vid sin
ostrafflighet. Så har du då uppeggat mig mot honom
till att utan sak fördärva honom.» **4** Åklagaren svarade
HERREN och sade: »Hud för hud; allt vad man äger
giver man ju för att själv slippa undan. **5** Men räck ut
din hand och kom vid hans kött och ben; förvisso skall
han då mitt i ansiktet tala förgripliga ord mot dig.» **6**
HERREN sade till Åklagaren: »Välan, han vare given i
din hand; allenast hans liv må du skona.» **7** Så gick
Åklagaren bort ifrån HERRENS ansikte och slog Job
med svåra bulnader, ifrån fotbladet ända till hjässan. **8**
Och han tog sig en lerskärva att skrapa sig med, där
han satt mitt i askan. **9** Då sade hans hustru till honom:
»Håller du ännu fast vid din ostrafflighet? Tala fritt ut om
Gud, och dö.» **10** Man han svarade henne: »Du talar
såsom en dåraktig kvinna skulle tala. Om vi taga emot
det goda av Gud, skola vi då icke också taga emot det
onda?» Vid allt detta syndade Job icke med sina läppar.
11 Men tre vänner till Job fingo höra om alla de olyckor
som hade träffat honom, och de kommo så, var och en
från sin ort; Elifas från Teman, Bildad från Sua och Sofar
från Naama. Och de avtalade med varandra att de skulle
begiva sig åstad för att ömka honom och trösta honom.
12 Men när de, ännu på avstånd, lyfte upp sina ögon och
sågo att de icke mer kunde känna igen honom, brusto
de ut i gråt och revo sönder sina mantlar och kastade
stoft mot himmelen, ned över sina huvuden. **13** Sedan
sutto de med honom på jorden i sju dagar och sju nätter,
utan att någon av dem talade ett ord till honom, eftersom
de sågo att hans plåga var mycket stor.

3 Därefter upplät Job sin mun och förbannade sin
födelsedag; **2** Job tog till orda och sade: **3** Må den
dag utplånas, på vilken jag föddes, och den natt som

sade: »Ett gossebarn är avlat.» **4** Må den dagen vändas
i mörker, må Gud i höjden ej fråga efter den och intet
dagsljus lysa däröver. **5** Mörkret och dödsskuggan börde
den åter, molnen lägre sig över den; förskräcke den allt
som kan förmörka en dag. **6** Den natten må gripas av
tjockaste mörker; ej må den få fröjda sig bland årets
dagar, intet rum må den finna inom månadernas krets.
7 Ja, ofruktsam blive den natten, aldrig höje sig jubel
under den. **8** Må den förbannas av dem som besvärja
dagar, av dem som förmå mana upp Leviatan. **9** Må
dess grynings stjärnor förmörkas, efter ljus må den bida,
utan att det kommer, morgonrodnadens ögonbryn må
den aldrig få se; **10** eftersom den ej tillslöt dörrarna till
min moders liv, ej lät olyckan förbliva dold för mina ögon.
11 Varför fick jag ej dö strax i modersskötet, förgås vid
det jag kom ut ur min moders liv? **12** Varför funnos knän
mig till mötes, och varför bröst, där jag fick di? **13** Hade
så icke skett, låge jag nu i ro, jag finge då sova, jag njöte
då min vila, **14** vid sidan av konungar och rådsherrar i
landet, män som byggde sig palatslika gravar, **15** ja, vid
sidan av furstar som voro rika på guld och hade sina
hus uppfyllda av silver; **16** eller vore jag icke till, lik ett
nedgrävt foster, lik ett barn som aldrig fick se ljuset.
17 Där hava ju de ogudaktiga upphört att rasa, där få
de uttröttade komma till vila; **18** där hava alla fångar
fått ro, de höra där ingen pådrivares röst. **19** Små och
stora äro där varandra lika, trälen har där blivit fri ifrån
sin herre. **20** Varför skulle den olycklige skåda ljuset?
Ja, varför gives liv åt dem som plågas så bittert, **21** åt
dem som vänta efter döden, utan att den kommer, och
spana därefter mer än efter någon skatt, **22** åt dem som
skulle glädjas -- ja, intill jubel -- och fröjda sig, allenast de
funne sin grav; **23** varför åt en man vilkens väg är höljd i
mörker, åt en man så kringstängd av Gud? **24** Suckan
har ju blivit mitt dagliga bröd, och såsom vatten strömma
mina klagorop. **25** ty det som ingav mig förskräckelse,
det drabbar mig nu, och vad jag fruktade för, det kommer
över mig. **26** Jag får ingen rast, ingen ro, ingen vila;
ångest kommer över mig.

4 Därefter tog Elifas från Teman till orda och sade: **2**
Misstycker du, om man dristar tala till dig? Vem kan
hålla tillbaka sina ord? **3** Se, många har du visat till rätta,
och maktlösa händer har du stärkt; **4** dina ord hava
upprättat den som stapplade, och åt vacklande knän har
du givit kraft. **5** Men nu, då det gäller dig själv, bliver
du otålig, när det är dig det drabbar, förskräckes du. **6**
Skulle då icke din gudsfruktan vara din tillförsikt och dina
vägars ostrafflighet ditt hopp? **7** Tänk efter: när hände
det att en oskyldig fick förgås? och var skedde det att de
redliga måste gå under? **8** Nej, så har jag sett det gå, att
de som plöja fördärv och de som utså olycka, de skörda
och sådant; **9** för Guds andedräkt förgås de och för en
fnysning av hans näsa försvinna de. **10** Ja, lejonets skri
och rytarens röst måste tystna, och unglejonens tänder
brytas ut; **11** Det gamla lejonet förgås, ty det finner intet
rov, och lejoninnans ungar bliva förströdda. **12** Men till
mig smög sakta ett ord, mitt öra förnam det likasom en
viskning, **13** När tankarna svävade om vid nattens syner
och sömnen föll tung på människorna, **14** då kom en
förskräckelse och bävan över mig, med rysning fyllde
den alla ben i min kropp. **15** En vindpust for fram över
mitt ansikte, därvid reste sig håren på min kropp. **16** Och
något trädde inför mina ögon, en skepnad vars form jag
icke skönjde; och jag hörde en susning och en röst: **17**
»Kan då en människa hava rätt mot Gud eller en man
vara ren inför sin skapare? **18** Se, ej ens på sina tjänare
kan han förlita sig, jämväl sina änglar måste han tillvita
fel; **19** huru mycket mer då dem som bo i hyddor av ler,
dem som hava sin grundval i stoftet! De krossas sönder
så lätt som mal; **20** när morgon har bytts till afton, ligga
de slagna; innan man aktar därpå, hava de förgåtts för
alltid. **21** Ja, deras hyddas fäste ryckes bort för dem,
oförtänkt måste de dö.»

5 Ropa fritt; vem finnes, som svarar dig, och till vilken
av de heliga kan du vända dig? **2** Se, dåren dräpes av
sin grämelse, och den fåkunnige dödas av sin bitterhet.
3 Jag såg en dåre, fast var han rotad, men plötsligt
måste jag ropa ve över hans boning. **4** Ty hans barn gå
nu fjärran ifrån frälsning, de förtrampas i porten utan
räddning. **5** Av hans skörd äter vem som är hungrig,
den rövas bort, om och hägnad med törnen; efter hans
rikedom gapar ett giller. **6** Ty icke upp ur stoftet kommer
fördärvet, ej ur marken skjuter olyckan upp; **7** nej,
människan varder född till olycka, såsom eldgnistor
måste flyga mot höjden. **8** Men vore det nu jag, så sökte
jag nåd hos Gud, åt Gud hemställde jag min sak, **9** åt
honom som gör stora och outrannsakliga ting, under,
flera än någon kan räkna, **10** åt honom som låter regnet
falla på jorden och sänder vatten ned över markerna, **11**
när han vill upphöja de ringa och förhjälpa de sörjande
till frälsning. **12** Han är den som gör de klokas anslag om
intet, så att deras händer intet uträtta med förnuft; **13** han
fångar de visa i deras klokskap och låter de illfundiga
förhasta sig i sina rådslag: **14** mitt på dagen råka de ut
för mörker och famla mitt i ljuset, likasom vore det natt.
15 Så frälsar han från deras tungors svärd, han frälsar
den fattige ur den övermäktiges hand. **16** Den arme kan
så åter hava ett hopp, och orättfärdigheten måste tillsluta
sin mun. **17** Ja, säll är den människa som Gud agar;
den Allsmäktiges tuktan må du icke förkasta. **18** Ty om
han och sargar, så förbinder han ock, om han slår, så
hela ock hans händer. **19** Sex gånger räddar han dig ur
nöden, ja, sju gånger avvändes olyckan från dig. **20** I
hungerstid förlossar han dig från döden och i krig undan
svärdets våld. **21** När tungor svänga gisslet, gömmes du
undan; du har intet att frukta, när förhärjelse kommer. **22**
Ja, åt förhärjelse och dyr tid kan du då le, för vilddjur

behöver du ej heller känna fruktan; **23** ty med markens
stenar står du i förbund, och med djuren på marken har
du ingått fred. **24** Och du får se huru din hydda står
trygg; när du synar din boning, saknas intet däri. **25** Du
får ock se huru din ätt förökas, huru din avkomma bliver
såsom markens örter. **26** I graven kommer du, när du
har hunnit din mognad, såsom sädesskylen bärgas, då
dess tid är inne. **27** Se, detta hava vi utrannsakat, och
så är det; hör därpå och betänk det väl.

6 Då tog Job till orda och sade: **2** Ack att min grämelse
bleve vägd och min olycka lagd jämte den på vågen!
3 Se, tyngre är den nu än havets sand, därför kan jag icke
styra mina ord. **4** Ty den Allsmäktiges pilar hava träffat
mig, och min ande indricker deras gift; ja, förskräckelser
ifrån Gud ställa sig upp mot mig. **5** Icke skriar vildåsnan,
när hon har friskt gräs, icke råmar oxen, då han står vid
sitt foder? **6** Men vem vill äta den mat som ej har smak
eller sälta, och vem finner behag i slemörtens saft? **7** Så
vägrar nu min själ att komma vid detta, det är för mig
en vämjelig spis. **8** Ack att min bön bleve hörd, och att
Gud ville uppfylla mitt hopp! **9** O att det täcktes Gud
att krossa mig, att räcka ut sin hand och avskära mitt
liv! **10** Då funnes ännu för mig någon tröst, jag kunde
då jubla, fastän plågad utan förskoning; jag har ju ej
förnekat den Heliges ord. **11** Huru stor är då min kraft,
eftersom jag alltjämt bör hoppas? Och vad väntar mig för
ände, eftersom jag skall vara tålig? **12** Min kraft är väl ej
såsom stenens, min kropp är väl icke av koppar? **13** Nej,
förvisso gives ingen hjälp för mig, var utväg har blivit mig
stängd. **14** Den förtvivlade borde ju röna barmhärtighet
av sin vän, men se, man övergiver den Allsmäktiges
fruktan, **15** Mina bröder äro trolösa, de äro såsom
regnbäckar, ja, lika bäckarnas rännilar, som snart sina ut,
16 som väl kunna gå mörka av vinterns flöden, när snön
har fallit och gömt sig i dem, **17** men som åter försvinna,
när de träffas av hettan, och torka bort ifrån sin plats,
då värmen kommer. **18** Vägfarande där i trakten vika
av till dem, men de finna allenast ödslighet och måste
förgås. **19** Temas vägfarande skådade dithän, Sabas
köpmanståg hoppades på dem; **20** men de kommo
på skam i sin förtröstan, de sågo sig gäckade, när de
hade hunnit ditfram. **21** Ja, likaså ären I nu ingenting
värda, handfallna stån I av förfäran och förskräckelse.
22 Har jag då begärt att I skolen giva mig gåvor, taga av
edert gods för att lösa mig ut, **23** att I skolen rädda mig
undan min ovän, köpa mig fri ur våldsverkares hand? **24**
Undervisen mig, så vill jag tiga, lären mig att förstå vari
jag har farit vilse. **25** Gott är förvisso uppriktigt tal, men
tillrättavisning av eder, vad båtar den? **26** Haven I då i
sinnet att hålla räfst med ord, och skall den förtvivlade få
tala för vinden? **27** Då kasten I väl också lott om den
faderlöse, då lären I väl köpslå om eder vän! **28** Dock,
må det nu täckas eder att akta på mig; icke vill jag ljuga
eder mitt i ansiktet. **29** Vänden om! Må sådan orätt icke
ske; ja, vänden ännu om, ty min sak är rättfärdig! **30**
Skulle väl orätt bo på min tunga, och min mun, skulle
den ej förstå vad fördärvligt är?

7 En stridsmans liv lever ju människan på jorden, och
hennes dagar äro såsom dagakarlens dagar. **2** Hon
är lik en träl som flämtar efter skugga, lik en dagakarl
som får bida efter sin lön. **3** Så har jag fått till arvedel
månader av elände; nätter av vedermöda hava blivit min
lott. **4** Så snart jag har lagt mig, är min fråga: »När skall
jag då få stå upp?» Ty aftonen synes mig så lång; jag är
övermätt av oro, innan morgonen har kommit. **5** Med
förruttnelsens maskar höljes min kropp, med en skorpa
lik jord; min hud skrymper samman och faller sönder. **6**
Mina dagar fly snabbare än vävarens spole; de försvinna
utan något hopp. **7** Tänk därpå att mitt liv är en fläkt, att
mitt öga icke mer skall få se någon lycka. **8** Den nu ser
mig, hans öga skall ej vidare skåda mig; bäst din blick
vilar på mig, är jag icke mer. **9** Såsom ett moln som har
försvunnit och gått bort, så är den som har farit ned i
dödsriket; han kommer ej åter upp därifrån. **(Sheol h7585)**
10 Aldrig mer vänder han tillbaka till sitt hus, och hans
plats vet icke av honom mer. **11** Därför vill jag nu icke
lägga band på min mun, jag vill taga till orda i min andes
ångest, jag vill klaga i min själs bedrövelse. **12** Icke är
jag väl ett hav eller ett havsvidunder, så att du måste
sätta ut vakt mot mig? **13** När jag hoppas att min bädd
skall trösta mig, att mitt läger skall lindra mitt bekymmer,
14 då förfärar du mig genom drömmar, och med syner
förskräcker du mig. **15** Nej, hellre vill jag nu bliva kvävd,
hellre dö än vara blott knotor! **16** Jag är led vid detta;
aldrig kommer jag åter till liv. Låt mig vara; mina dagar
äro ju fåfänglighet. **17** Vad är då en människa, att du gör
så stor sak av henne, aktar på henne så noga, **18** synar
henne var morgon, prövar henne vart ögonblick? **19**
Huru länge skall det dröja, innan du vänder din blick ifrån
mig, lämnar mig i fred ett litet andetag? **20** Om jag än
har syndar, vad skadar jag därmed dig, du människornas
bespejare? Varför har du satt mig till ett mål för dina
angrepp och låtit mig bliva en börda för mig själv? **21**
Varför vill du icke förlåta mig min överträdelse, icke
tillgiva mig min missgärning? Nu måste jag ju snart gå till
vila i stoftet; om du söker efter mig, så är jag icke mer.

8 Därefter tog Bildad från Sua till orda och sade: **2**
Huru länge vill du hålla på med sådant tal och låta din
muns ord komma såsom en väldig storm? **3** Skulle väl
Gud kunna kränka rätten? Kan den Allsmäktige kränka
rättfärdigheten? **4** Om dina barn hava syndat mot honom
och han gav dem i sina överträdelsers våld, **5** så vet, att
om du själv söker Gud och beder till den Allsmäktige
om misskund, **6** då, om du är ren och rättsinnig, ja, då
skall han vakna upp till din räddning och upprätta din
boning, så att du bor där i rättfärdighet; **7** och så skall

din första tid synas ringa, då nu din sista tid har blivit
så stor. 8 Ty fråga framfarna släkten, och akta på vad
fäderna hava utrönt 9 -- vi själva äro ju från i går och
veta intet, en skugga äro våra dagar på jorden; 10 men
de skola undervisa dig och säga dig det, ur sina hjärtan
skola de hämta fram svar: 11 »Icke kan röret växa högt,
där marken ej är sank, eller vassen skjuta i höjden, där
vatten ej finnes? 12 Nej, bäst den står grön, ej mogen
för skörd, måste den då vissna, före allt annat gräs. 13
Så går det alla som förgäta Gud; den gudlöses hopp
måste varda om intet. 14 Ty hans tillförsikt visar sig
bräcklig och hans förtröstan lik spindelns väv. 15 Han
förlitar sig på sitt hus, men det har intet bestånd; han
tryggar sig därvid, men det äger ingen fasthet. 16 Lik en
frodig planta växer han i solens sken, ut över lustgården
sträcka sig hans skott; 17 kring stenröset slingra sig hans
rötter, mellan stenarna bryter han sig fram. 18 Men när
så Gud rycker bort honom från hans plats, då förnekar
den honom: 'Aldrig har jag sett dig.' 19 Ja, så går det
med hans levnads fröjd, och ur mullen få andra växa
upp.» 20 Se, Gud föraktar icke den som är ostrafflig, han
håller ej heller de onda vid handen. 21 Så bida då, till
dess han fyller din mun med löje och dina läppar med
jubel. 22 De som hata dig varda då höljda med skam,
och de ogudaktigas hyddor skola ej mer vara till.

9 Därefter tog Job till orda och sade: 2 Ja, förvisso
vet jag att så är; huru skulle en människa kunna
hava rätt mot Gud? 3 Vill han gå till rätta med henne,
så kan hon ej svara honom på en sak bland tusen. 4
Han som är så vis i förstånd och så väldig i kraft, vem
kan trotsa honom och dock slippa undan; 5 honom som
oförtänkt flyttar bort berg och omstörtar dem i sin vrede;
6 honom som kommer jorden att vackla från sin plats,
och dess pelare bäva därvid; 7 honom som befaller
solen, så går hon icke upp, och som sätter stjärnorna
under försegling; 8 honom som helt allena spänner ut
himmelen och skrider fram över havets toppar; 9 honom
som har gjort Karlavagnen och Orion, Sjustjärnorna och
söderns Stjärngemak; 10 honom som gör stora och
outrannsakliga ting och under, flera än någon kan räkna?
11 Se, han far förbi mig, innan jag hinner att se det, han
drager framom mig, förrän jag bliver honom varse. 12
Se, han griper sitt rov; vem kan hindra honom? Vem kan
säga till honom: »Vad gör du?» 13 Gud, han ryggar icke
sin vrede; för honom har Rahabs följe måst böja sig; 14
huru skulle jag då våga svara honom, välja ut ord till att
tala med honom? 15 Nej, om jag än hade rätt, tordes
jag dock ej svara; jag finge anropa min motpart om
misskund. 16 Och om han än svarade mig på mitt rop, så
kunde jag ej tro att han lyssnade till min röst. 17 Ty med
storm hemsöker han mig och slår mig med sår på sår,
utan sak. 18 Han unnar mig icke att hämta andan; nej,
med bedrövelser mättar han mig. 19 Gäller det försteg i
kraft: »Välan, jag är redo!», gäller det rätt: »Vem ställer
mig till ansvar?» 20 Ja, hade jag än rätt, så dömde min
mun mig skyldig; vore jag än ostrafflig, så läte han mig
synas vrång. 21 Men ostrafflig är jag! Jag aktar ej mitt liv,
jag frågar icke efter, om jag får leva. 22 Det må gå som
det vill, nu vare det sagt: han förgör den ostrafflige jämte
den ogudaktige. 23 Om en landsplåga kommer med
plötslig död, så bespottar han de oskyldigas förtvivlan.
24 Jorden är given i de ogudaktigas hand, och täckelse
sätter han för dess domares ögon. Är det ej han som
gör det, vem är det då? 25 Min dagar hasta undan
snabbare än någon löpare, de fly bort utan att hava sett
någon lycka; 26 de ila åstad såsom en farkost av rör,
såsom en örn, när han störtar sig ned på sitt byte. 27
Om jag än besluter att förgäta mitt bekymmer, att låta
min sorgsenhet fara och göra mig glad, 28 Så måste jag
dock bäva för alla mina kval; jag vet ju att du icke skall
döma mig fri. 29 Nej, såsom skyldig måste jag stå där;
varför skulle jag då göra mig fåfäng möda? 30 Om jag
än tvår mig i snö och renar mina händer i lutsalt, 31 så
skall du dock sänka mig ned i pölen, så att mina kläder
måste vämjas vid mig. 32 Ty han är ej min like, så att
jag vågar svara honom, ej en sådan, att vi kunna gå till
doms med varandra; 33 ingen skiljeman finnes mellan
oss, ingen som har myndighet över oss båda. 34 Må han
blott vända av från mig sitt ris, och må fruktan för honom
ej förskräcka mig; 35 då skall jag tala utan att rädas för
honom, ty jag vet med min själv att jag icke är en sådan.

10 Min själ är led vid livet. Jag vill giva fritt lopp åt
min klagan, jag vill tala i min själs bedrövelse. 2
Jag vill säga till Gud: Döm mig icke skyldig; låt mig veta
varför du söker sak mot mig. 3 Anstår det dig att öva
våld, att förkasta dina händers verk, medan du låter ditt
ljus lysa över de ogudaktigas rådslag? 4 Har du då ögon
som en varelse av kött, eller ser du såsom människor
se? 5 Är din ålder som en människas ålder, eller äro
dina år såsom en mans tider, 6 eftersom du letar efter
missgärning hos mig och söker att hos mig finna synd, 7
du som dock vet att jag icke är skyldig, och att ingen
finnes, som kan rädda ur din hand? 8 Dina händer hava
danat och gjort mig, helt och i allo; och nu fördärvar du
mig! 9 Tänk på huru du formade mig såsom lera; och
nu låter du mig åter varda till stoft! 10 Ja, du utgöt mig
såsom mjölk, och såsom ostämne lät du mig stelna. 11
Med hud och kött beklädde du mig, av ben och senor
vävde du mig samman. 12 Liv och nåd beskärde du
mig, och genom din vård bevarades min ande. 13 Men
därvid gömde du i ditt hjärta den tanken, jag vet att du
hade detta i sinnet: 14 om jag syndade, skulle du vakta
på mig och icke lämna min missgärning ostraffad. 15
Ve mig, om jag befunnes vara skyldig! Men vore jag
än oskyldig, så finge jag ej lyfta mitt huvud, jag skulle
mättas av skam och skåda min ofärd. 16 Höjde jag det
likväl, då skulle du såsom ett lejon jaga mig och alltjämt

bevisa din undermakt på mig. **17** Nya vittnen mot mig
skulle du då föra fram och alltmer låta mig känna din
förtörnelse; med skaror efter skaror skulle du ansätta
mig. **18** Varför lät du mig då komma ut ur modersskötet?
Jag borde hava förgåtts, innan något öga såg mig, **19**
hava blivit såsom hade jag aldrig varit till; från moderlivet
skulle jag hava förts till graven. **20** Kort är ju min tid; må
han då låta mig vara, lämna mig i fred, så att jag får
en flyktig glädje, **21** innan jag går hädan, för att aldrig
komma åter, bort till mörkrets och dödsskuggans land,
22 till det land vars dunkel är såsom djupa vatten, dit där
dödsskugga och förvirring råder, ja, där dagsljuset självt
är såsom djupa vatten.

11 Därefter tog Sofar från Naama till orda och sade:
2 Skall sådant ordflöde bliva utan svar och en så
stortalig man få rätt? **3** Skall ditt lösa tal nödga män till
tystnad, så att du får bespotta, utan att någon kommer
dig att blygas? **4** Och skall du så få säga: »Vad jag lär är
rätt, och utan fläck har jag varit inför dina ögon»? **5** Nej,
om allenast Gud ville tala och upplåta sina läppar till att
svara dig, **6** om han ville uppenbara dig sin visdoms
lönnligheter, huru han äger förstånd, ja, i dubbelt mått,
då insåge du att Gud, dig till förmån, har lämnat åt
glömskan en del av din missgärning. **7** Men kan väl du
utrannsaka Guds djuphet eller fatta den Allsmäktiges
fullkomlighet? **8** Hög såsom himmelen är den -- vad kan
du göra? djupare än dödsriket -- vad kan du förstå?
(Sheol h7585) **9** Dess längd sträcker sig vidare än jorden,
och i bredd överträffar den havet. **10** När han vill fara
fram och spärra någon inne eller kalla någon till doms,
vem kan då hindra honom? **11** Han är ju den som
känner lögnens män, fördärv upptäcker han, utan att leta
därefter. **12** Men lika lätt kan en dåraktig man få förstånd,
som en vildåsnefåle kan födas till människa. **13** Om du
nu rätt bereder ditt hjärta och uträcker dina händer till
honom, **14** om du skaffar bort det fördärv som kan låda
vid din hand och ej låter orättfärdighet bo i dina hyddor,
15 ja, då får du upplyfta ditt ansikte utan skam, du står
fast och har intet att frukta. **16** Ja, då skall du förgäta din
olycka, blott minnas den såsom vatten som har förrunnit.
17 Ditt liv skall då stråla klarare än middagens sken; och
kommer mörker på, så är det som en gryning till morgon.
18 Du kan då vara trygg, ty du äger ett hopp; du spanar
omkring dig och går sedan trygg till vila. **19** Ja, du får då
ligga i ro, utan att någon förskräcker dig, och många
skola söka din ynnest. **20** Men de ogudaktigas ögon
skola försmäkta; ingen tillflykt skall mer finnas för dem,
och deras hopp skall vara att få giva upp andan.

12 Därefter tog Job till orda och sade: **2** Ja, visst ären
I det rätta folket, och med eder kommer visheten
att dö ut! **3** Dock, jämväl jag har förstånd så gott som
I, icke står jag tillbaka för eder; ty vem är den som ej
begriper slikt? **4** Så måste jag då vara ett åtlöje för min
vän, jag som fick svar, så snart jag ropade till Gud; man
ler åt en som är rättfärdig och ostrafflig! **5** Ja, med förakt
ses olyckan av den som står säker; förakt väntar dem
vilkas fötter vackla. **6** Men förhärjares hyddor åtnjuta
frid, och trygghet få sådana som trotsa Gud, de som
hava sin gud i sin hand. **7** Men fråga du boskapen, den
må undervisa dig, och fåglarna under himmelen, de må
upplysa dig; **8** eller tala till jorden, hon må undervisa dig,
fiskarna i havet må giva dig besked. **9** Vem kan icke
lära genom allt detta att det är HERRENS hand som
har gjort det? **10** I hans han är ju allt levandes själ och
alla mänskliga varelsers anda. **11** Skall icke öra pröva
orden, likasom munnen prövar matens smak? **12** Vishet
tillkommer ju de gamle och förstånd dem som länge hava
levat. **13** Hos Honom finnes vishet och makt, hos honom
råd och förstånd. **14** Se, vad han river ned, det bygges
ej upp; för den han spärrar inne kan ingen upplåta. **15**
Han håller vattnen tillbaka -- se, se då bliver där torrt,
han släpper dem lösa, då fördärva de landet. **16** Hos
honom är kraft och klokhet, den förvillade och förvillaren
äro båda i hans hand. **17** Rådsherrar utblottar han, han
för dem i landsflykt, och domare gör han till dårar. **18**
Han upplöser konungars välde och sätter fångbälte om
deras höfter. **19** Präster utblottar han, han för dem i
landsflykt, och de säkrast rotade kommer han på fall. **20**
Välbetrodda män berövar han målet och avhänder de
äldste deras insikt. **21** Han utgjuter förakt över furstar
och lossar de starkes gördel. **22** Han blottar djupen,
så att de ej höljas av mörker, dödsskuggan drager han
fram i ljuset. **23** Han låter folkslag växa till -- och förgör
dem; han utvidgar deras gränser, men för dem sedan
bort. **24** Stamhövdingar i landet berövar han förståndet,
han leder dem vilse i väglösa ödemarker. **25** De famla i
mörkret och hava intet ljus, han kommer dem att ragla
såsom druckna.

13 Ja, alltsammans har mitt öga sett, mitt öra har
hört det och nogsamt givit akt. **2** Vad I veten, det
vet också jag; icke står jag tillbaka för eder. **3** Men till
den Allsmäktige vill jag nu tala, det lyster mig att gå till
rätta med Gud. **4** Dock, I ären män som spinna ihop
lögn, allasammans hopsätten I fåfängligt tal. **5** Om I
ändå villen alldeles tiga! Det kunde tillräknas eder som
vishet. **6** Hören nu likväl mitt klagomål, och akten på
mina läppars gensagor. **7** Viljen I försvara Gud med
orättfärdigt tal och honom till förmån bruka oärligt tal? **8**
Skolen I visa eder partiska för honom eller göra eder
till sakförare för Gud? **9** Icke kan sådant ändas väl,
när han håller räfst med eder? Eller kunnen I gäckas
med honom, såsom man kan gäckas med en människa?
10 Nej, förvisso skall han straffa eder, om I visen en
hemlig partiskhet. **11** Sannerligen, hans majestät skall
då förskräcka eder, och fruktan för honom skall falla över
eder. **12** Edra tänkespråk skola då bliva visdomsord av

aska, edra försvarsverk varda såsom vallar av ler. **13** Tigen nu för min, så skall jag tala, gånge så över mig vad det vara må. **14** Ja, huru det än går, vill jag fatta mitt kött mellan tänderna och taga min själ i min hand. **15** Må han dräpa mig, jag hoppas intet annat; min vandel vill jag ändå hålla fram inför honom. **16** Redan detta skall lända mig till frälsning, ty ingen gudlös dristar komma inför honom. **17** Hören, hören då mina ord, och låten min förklaring tränga in i edra öron. **18** Se, här lägger jag saken fram; jag vet att jag skall befinnas hava rätt. **19** Eller gives det någon som kan vederlägga mig? Ja, då vill jag tiga -- och dö. **20** Allenast två ting må du ej göra mot mig, så behöver jag ej dölja mig inför ditt ansikte: **21** din hand må du ej låta komma mig när, och fruktan för dig må icke förskräcka mig. **22** Sedan må du åklaga, och jag vill svara, eller ock skall jag tala, och du må gendriva mig. **23** Huru är det alltså med mina missgärningar och synder? Låt mig få veta min överträdelse och synd. **24** Varför döljer du ditt ansikte och aktar mig såsom din fiende? **25** Vill du skrämma ett löv som drives av vinden, vill du förfölja ett borttorkat strå? **26** Du skriver ju bedrövelser på min lott och giver mig till arvedel min ungdoms missgärningar; **27** du sätter mina fötter i stocken, du vaktar på alla vägar, för mina fotsulor märker du ut stegen. **28** Och detta mot en som täres bort lik murket trä, en som liknar en klädnad sönderfrätt av mal!

14 Människan, av kvinna född, lever en liten tid och mättas av oro; **2** lik ett blomster växer hon upp och vissnar bort, hon flyr undan såsom skuggan och har intet bestånd. **3** Och till att vakta på en sådan upplåter du dina ögon, ja, du drager mig till doms inför dig. **4** Som om en ren skulle kunna framgå av en oren! Sådant kan ju aldrig ske. **5** Äro nu människans dagar oryggligt bestämda, hennes månaders antal fastställt av dig, har du utstakat en gräns som hon ej kan överskrida, **6** vänd då din blick ifrån henne och unna henne ro, låt henne njuta en dagakarls glädje av sin dag. **7** För ett träd finnes ju kvar något hopp; hugges det än ned, kan det åter skjuta skott, och telningar behöva ej fattas därpå. **8** Om än dess rot tynar hän i jorden och dess stubbe dör bort i mullen, **9** så kan det grönska upp genom vattnets ångor och skjuta grenar lik ett nyplantat träd. **10** Men om en man dör, så ligger han där slagen; om en människa har givit upp andan, var finnes hon då mer? **11** Såsom när vattnet har förrunnit ur en sjö, och såsom när en flod har sinat bort och uttorkat, **12** så ligger mannen där och står ej mer upp, han vaknar icke åter, så länge himmelen varar; aldrig väckes han upp ur sin sömn. **13** Ack, att du ville gömma mig i dödsriket, fördölja mig, till dess din vrede hade upphört, staka ut för mig en tidsgräns och sedan tänka på mig -- **(Sheol h7585)** **14** fastän ju ingen kan få liv, när han en gång är död! Då skulle jag hålla min stridstid ut, ända till dess att min avlösning komme. **15** Du skulle då ropa på mig, och jag skulle svara dig; efter dina händers verk skulle du längta; **16** ja, du skulle då räkna mina steg, du skulle ej akta på min synd. **17** I en förseglad pung låge då min överträdelse, och du överskylde min missgärning. **18** Men såsom själva berget faller och förvittrar, och såsom klippan flyttas ifrån sin plats, **19** såsom stenar nötas sönder genom vattnet, och såsom mullen sköljes bort av dess flöden, så gör du ock människans hopp om intet. **20** Du slår henne ned för alltid, och hon far hädan; du förvandlar hennes ansikte och driver henne bort. **21** Om hennes barn komma till ära, så känner hon det icke; om de sjunka ned till ringhet, så aktar hon dock ej på dem. **22** Hennes kropp känner blott sin egen plåga, hennes själ blott den sorg hon själv får förnimma.

15 Därefter tog Elifas från Teman till orda och sade: **2** Skall en vis man tala så i vädret och fylla upp sitt bröst med östanvind? **3** Skall han försvara sin sak med haltlöst tal, med ord som ingenting bevisa? **4** Än mer, du gör gudsfruktan om intet och kommer med klagolåt inför Gud. **5** Ty din ondska lägger dig orden i munnen, och ditt behag står till illfundigt tal. **6** Så dömes du nu skyldig av din mun, ej av mig, dina egna läppar vittna emot dig. **7** Var du den första människa som föddes, och fick du liv, förrän höjderna funnos? **8** Blev du åhörare i Guds hemliga råd och fick så visheten i ditt våld? **9** Vad vet du då, som vi icke veta? Vad förstår du, som ej är oss kunnigt? **10** Gråhårsman och åldring finnes också bland oss, ja, en som övergår din fader i ålder. **11** Försmår du den tröst som Gud har att bjuda, och det ord som i saktmod talas med dig? **12** Vart föres du hän av ditt sinne, och varför välva dina ögon så, **13** i det du vänder ditt raseri mot Gud och öser ut ord ur din mun? **14** Vad är en människa, att hon skulle vara ren? Vad en av kvinna född, att han skulle vara rättfärdig? **15** Se, ej ens på sina heliga kan han förlita sig, och himlarna äro icke rena inför hans ögon; **16** huru mycket mindre då den som är ond och fördärvad, den man som läskar sig med orättfärdighet såsom med vatten! **17** Jag vill kungöra dig något, så hör nu mig; det som jag har skådat vill jag förtälja, **18** vad visa män hava gjort kunnigt, lagt fram såsom ett arv ifrån sina fäder, **19** ifrån dem som allena fingo landet till gåva, och bland vilka ingen främling ännu hade trängt in: **20** Den ogudaktige har ångest i alla sina dagar, under de år, helt få, som beskäras en våldsverkare. **21** Skräckröster ljuda i hans öron; när han är som tryggast, kommer förhärjaren över honom. **22** Han har intet hopp om räddning ur mörkret, ty svärdet lurar på honom. **23** Såsom flykting söker han sitt bröd: var är det? Han förnimmer att mörkrets dag är för handen. **24** Ångest och trångmål förskräcka honom, han nedslås av dem såsom av en stridsrustad konung. **25** Ty mot Gud räckte han ut sin hand, och mot den Allsmäktige förhävde han sig; **26** han stormade

mot honom med trotsig hals, med sina sköldars ryggar i
sluten hop; 27 han höljde sitt ansikte med fetma och
samlade hull på sin länd; 28 han bosatte sig i städer,
dömda till förstöring, i hus som ej fingo bebos, ty till
stenhopar voro de bestämda. 29 Därför bliver han ej
rik, och hans gods består ej, hans skördar luta ej tunga
mot jorden. 30 Han kan icke undslippa mörkret; hans
telningar skola förtorka av hetta, och själv skall han
förgås genom Guds muns anda. 31 I sin förvillelse må
han ej lita på vad fåfängligt är, ty fåfänglighet måste
bliva hans lön. 32 I förtid skall hans mått varda fyllt, och
hans krona skall ej grönska mer. 33 Han bliver lik ett
vinträd som i förtid mister sina druvor, lik ett olivträd som
fäller sina blommor. 34 Ty den gudlöses hus förbliver
ofruktsamt, såsom eld förtär hyddor där mutor tagas. 35
Man går havande med olycka och föder fördärv; den
livsfrukt man alstrar är ett sviket hopp.

16 Därefter tog Job till orda och sade: 2 Över nog
har jag fått höra av sådant; usla tröstare ären I
alla. 3 Är det nu slut på detta tal i vädret, eller eggar dig
ännu något till gensvar? 4 Jag kunde väl ock tala, jag
såsom I; ja, jag ville att I voren i mitt ställe! Då kunde jag
hopsätta ord mot eder och skaka mot eder mitt huvud
till hån. 5 Med munnen kunde jag då styrka eder och
med läpparnas ömkan bereda eder lindring. 6 Om jag
nu talar, så lindras därav ej min plåga; och tiger jag, icke
släpper den mig ändå. 7 Nej, nu har all min kraft blivit
tömd; du har ju förött hela mitt hus. 8 Och att du har
hemsökt mig, det gäller såsom vittnesbörd; min sjukdom
får träda upp och tala mot mig. 9 I vrede söndersliter
och ansätter man mig, man biter sina tänder samman
emot mig; ja, min ovän vässer mot mig sina blickar. 10
Man spärrar upp munnen mot mig, smädligt slår man
mig på mina kinder; alla rota sig tillsammans emot mig.
11 Gud giver mig till pris åt orättfärdiga människor och
kastar mig i de ogudaktigas händer. 12 Jag satt i god ro,
då krossade han mig; han grep mig i nacken och slog
mig i smulor. Han satte mig upp till ett mål för sina skott;
13 från alla sidor träffa mig hans pilar, han genomborrar
mina njurar utan förskoning, min galla gjuter han ut på
jorden. 14 Han bryter ned mig med stöt på stöt, han
stormar emot mig såsom en kämpe. 15 Säcktyg bär jag
hopfäst över min hud, och i stoftet har jag måst sänka
mitt horn, 16 Mitt anlete är glödande rött av gråt, och
på mina ögonlock är dödsskugga lägrad. 17 Och detta,
fastän våld ej finnes i mina händer, och fastän min bön
är ren! 18 Du jord, överskyl icke mitt blod, och låt för
mitt rop ingen vilostad finnas. 19 Se, redan nu har jag i
himmelen mitt vittne, och i höjden den som skall tala för
mig. 20 Mina vänner hava mig nu till sitt åtlöje, därför
skådar mitt öga med tårar till Gud, 21 Ja, må han här
skaffa rätt åt en man mot Gud och åt ett människobarn
mot dess nästa. 22 Ty få äro de år som skola upprinna,
innan jag vandrar den väg där jag ej mer kommer åter.

17 Min livskraft är förstörd, mina dagar slockna ut,
bland gravar får jag min lott. 2 Ja, i sanning är jag
omgiven av gäckeri, och avoghet får mitt öga ständigt
skåda hos dessa! 3 Så ställ nu säkerhet och borgen för
mig hos dig själv; vilken annan vill giva mig sitt handslag?
4 Dessas hjärtan har du ju tillslutit för förstånd, därför
skall du icke låta dem triumfera. 5 Den som förråder
sina vänner till plundring, på hans barn skola ögonen
försmäkta. 6 Jag är satt till ett ordspråk bland folken; en
man som man spottar i ansiktet är jag. 7 Därför är mitt
öga skumt av grämelse, och mina lemmar äro såsom en
skugga allasammans. 8 De redliga häpna över sådant,
och den oskyldige uppröres av harm mot den gudlöse. 9
Men den rättfärdige håller fast vid sin väg, och den som
har rena händer bemannar sig dess mer. 10 Ja, gärna
mån I alla ansätta mig på nytt, jag lär ändå bland eder ej
finna någon vis. 11 Mina dagar äro förlidna, sönderslitna
äro mina planer, vad som var mitt hjärtas begär. 12 Men
natten vill man göra till dag, ljuset skulle vara nära, nu
då mörker bryter in. 13 Nej, huru jag än bidar, bliver
dödsriket min boning, i mörkret skall jag bädda mitt läger;
(Sheol h7585) 14 till graven måste jag säga: »Du är min
fader», till förruttnelsens maskar: »Min moder», »Min
syster». 15 Vad bliver då av mitt hopp, ja, mitt hopp, vem
får skåda det? 16 Till dödsrikets bommar far det ned, då
jag nu själv går till vila i stoftet. **(Sheol h7585)**

18 Därefter tog Bildad från Sua till orda och sade: 2
Huru länge skolen I gå på jakt efter ord? Kommen
till förstånd; sedan må vi talas vid. 3 Varför skola vi
aktas såsom oskäliga djur, räknas i edra ögon såsom
ett förstockat folk? 4 Du som i din vrede sliter sönder
dig själv, menar du att dör din skull jorden skall bliva
öde och klippan flyttas bort från sin plats? 5 Nej, den
ogudaktiges ljus skall slockna ut, och lågan av hans
eld icke giva något sken. 6 Ljuset skall förmörkas i
hans hydda, och lampan slockna ut för honom. 7 Hans
väldiga steg skola stäckas, hans egna rådslag bringa
honom på fall. 8 Ty han rusar med sina fötter in i nätet,
försåten lura, där han vandrar fram; 9 snaran griper
honom om hälen, och gillret tager honom fatt; 10 garn till
att fånga honom äro lagda på marken och snärjande
band på hans stig. 11 Från alla sidor ängsla honom
förskräckelser, de jaga honom, varhelst han går fram. 12
Olyckan vill uppsluka honom, och ofärd står redo, honom
till fall. 13 Under hans hud frätas hans lemmar bort, ja,
av dödens förstfödde bortfrätas hans lemmar. 14 Ur sin
hydda, som han förtröstar på, ryckes han bort, och till
förskräckelsernas konung vandrar han hän. 15 I hans
hydda får främlingar bo, och svavel utströs över hans
boning. 16 Nedantill förtorkas hans rötter, och ovantill
vissnar hans krona bort. 17 Hans åminnelse förgås ifrån
jorden, hans namn lever icke kvar i världen. 18 Från ljus
stötes han ned i mörker och förjagas ifrån jordens krets.
19 Utan barn och avkomma bliver han i sitt folk, och

ingen i hans boningar skall slippa undan. **20** Över hans
ofärdsdag häpna västerns folk, och österns män gripas
av rysning. **21** Ja, så sker det med den orättfärdiges
hem, så går det dens hus, som ej vill veta av Gud.

19 Därefter tog Job till orda och sade: **2** Huru länge
skolen I bedröva min själ och krossa mig sönder
med edra ord? **3** Tio gånger haven I nu talat smädligt
mot mig och kränkt mig utan all försyn. **4** Om så är, att
jag verkligen har farit vilse, då är förvillelsen min egen
sak. **5** Men viljen I ändå verkligen förhäva eder mot mig,
och påstån I att smäleken har drabbat mig med skäl, **6**
så veten fastmer att Gud har gjort mig orätt och att han
har omsnärjt mig med sitt nät. **7** Se, jag klagar över våld,
men får intet svar; jag ropar, men får icke rätt. **8** Min väg
har han spärrat, så att jag ej kommer fram, och över
mina stigar breder han mörker. **9** Min ära har han avklätt
mig, och från mitt huvud har han tagit bort kronan. **10**
Från alla sidor bryter han ned mig, så att jag förgås; han
rycker upp mitt hopp, såsom vore det ett träd. **11** Sin
vrede låter han brinna mot mig och aktar mig såsom
sina ovänners like. **12** Hans skaror draga samlade fram
och bereda sig väg till anfall mot mig; de lägra sig runt
omkring min hydda. **13** Långt bort ifrån mig har han
drivit mina fränder; mina bekanta äro idel främlingar mot
mig. **14** Mina närmaste hava dragit sig undan, och mina
förtrogna hava förgätit mig. **15** Mitt husfolk och mina
tjänstekvinnor akta mig såsom främling; en främmande
man har jag blivit i deras ögon. **16** Kallar jag på min
tjänare, så svarar han icke; ödmjukt måste jag bönfalla
hos honom. **17** Min andedräkt är vidrig för min hustru,
jag väcker leda hos min moders barn. **18** Till och med de
små barnen visa mig förakt; så snart jag står upp, tala
de ohöviskt emot mig. **19** Ja, en styggelse är jag för alla
dem jag umgicks med; de som voro mig kärast hava vänt
sig emot mig. **20** Benen i min kropp tränga ut i hud och
hull; knappt tandköttet har jag fått behålla kvar. **21** Haven
misskund, haven misskund med mig, I mina vänner, då
nu Guds hand så har hemsökt mig. **22** Varför skolen I
förfölja mig, I såsom Gud, och aldrig bliva mätta av mitt
kött? **23** Ack att mina ord skreves upp, ack att de bleve
upptecknade i en bok, **24** ja, bleve med ett stift av järn
och med bly för evig tid inpräglade i klippan! **25** Dock,
jag vet att min förlossare lever, och att han till slut skall
stå fram över stoftet. **26** Och sedan denna min sargade
hud är borta, skall jag fri ifrån mitt kött få skåda Gud. **27**
Ja, honom skall jag få skåda, mig till hjälp, för mina ögon
skall jag se honom, ej såsom en främling; därefter trånar
jag i mitt innersta. **28** Men när I tänken: »huru skola vi
icke ansätta honom!» -- såsom vore skulden att finna
hos mig -- **29** då mån I taga eder till vara för svärdet, ty
vreden hör till de synder som straffas med svärd; så
mån I då besinna att en dom skall komma.

20 Därefter tog Sofar från Naama till orda och sade:
2 På sådant tal giva mina tankar mig ett svar, än
mer, då jag nu är så upprörd i mitt inre. **3** Smädlig
tillrättavisning måste jag höra, och man svarar mig med
munväder på förståndigt tal. **4** Vet du då icke att så har
varit från evig tid, från den stund då människor sattes på
jorden: **5** att de ogudaktigas jubel varar helt kort och den
gudlöses glädje ett ögonblick? **6** Om än hans förhävelse
stiger upp till himmelen och hans huvud når intill molnen,
7 Så förgås han dock för alltid och aktas lik sin träck;
de som sågo honom måste fråga: »Var är han?» **8** Lik
en dröm flyger han bort, och ingen finner honom mer;
han förjagas såsom en syn om natten. **9** Det öga som
såg honom ser honom icke åter, och hans plats får ej
skåda honom mer. **10** Hans barn måste gottgöra hans
skulder till de arma, hans händer återbära hans vinning.
11 Bäst ungdomskraften fyller hans ben, skall den ligga i
stoftet med honom. **12** Om än ondskan smakar ljuvligt i
hans mun, så att han gömmer den under sin tunga, **13**
är rädd om den och ej vill gå miste därom, utan håller
den förvarad inom sin gom, **14** så förvandlas denna
kost i hans inre, bliver huggormsetter i hans liv. **15** Den
rikedom han har slukat måste han utspy; av Gud drives
den ut ur hans buk. **16** Ja, huggormsgift kommer han att
dricka, av etterormens tunga bliver han dräpt. **17** Ingen
bäck får vederkvicka hans syn, ingen ström med flöden
av honung och gräddmjölk. **18** Sitt fördärv måste han
återbära, han får ej njuta därav; hans fröjd svarar ej mot
den rikedom han har vunnit. **19** Ty mot de arma övade
han våld och lät dem ligga där; han rev till sig hus som
han ej kan hålla vid makt. **20** Han visste ej av någon
ro för sin buk, men han skall icke rädda sig med sina
skatter. **21** Intet slapp undan hans glupskhet, därför äger
och hans lycka intet bestånd. **22** Mitt i hans överflöd
påkommer honom nöd, och envar eländig vänder då
mot honom sin hand. **23** Ja, så måste ske, för att hans
buk må bliva fylld; sin vredes glöd skall Gud sända
över honom och låta den tränga såsom ett regn in i
hans kropp. **24** Om han flyr undan för vapen av järn, så
genomborras han av kopparbågens skott. **25** När han
då drager i pilen och den kommer ut ur hans rygg, när
den ljungande udden kommer fram ur hans galla, då
falla dödsfasorna över honom. **26** Idel mörker är förvarat
åt hans skatter; till mat gives honom eld som brinner
utan pust, den förtär vad som är kvar i hans hydda. **27**
Himmelen lägger hans missgärning i dagen, och jorden
reser sig upp emot honom. **28** Vad som har samlats
i hans hus far åter sin kos, likt förrinnande vatten, på
vredens dag. **29** Sådan lott får en ogudaktig människa av
Gud, sådan arvedel har av Gud blivit bestämd åt henne.

21 Därefter tog Job till orda och sade: **2** Hören
åtminstone på mina ord; låten det vara den tröst
som I given mig. **3** Haven fördrag med mig, så att jag
får tala; sedan jag har talat, må du bespotta. **4** Är då

min klagan, såsom när människor eljest klaga? Eller
huru skulle jag kunna vara annat än otålig? **5** Akten på
mig, så skolen I häpna och nödgas lägga handen på
munnen. **6** Ja, när jag tänker därpå, då förskräckes
jag själv, och förfäran griper mitt kött. **7** Varför få de
ogudaktiga leva, ja, med åldern växa till i rikedom? **8** De
se sina barn leva kvar hos sig, och sin avkomma hava
de inför sina ögon. **9** Deras hus stå trygga, ej hemsökta
av förskräckelse; Gud låter sitt ris icke komma vid dem.
10 När deras boskap parar sig, är det icke förgäves; lätt
kalva deras kor, och icke i otid. **11** Sina barn släppa de
ut såsom en hjord, deras piltar hoppa lustigt omkring. **12**
De stämma upp med pukor och harpor, och glädja sig
vid pipors ljud. **13** De förnöta sina dagar i lust, och ned
till dödsriket fara de i frid. **(Sheol h7585)** **14** Och de sade
dock till Gud: »Vik ifrån oss, dina vägar vilja vi icke veta
av. **15** Vad är den Allsmäktige, att vi skulle tjäna honom?
och vad skulle det hjälpa oss att åkalla honom?» **16**
Det är sant, i deras egen hand står ej deras lycka, och
de ogudaktigas rådslag vare fjärran ifrån mig! **17** Men
huru ofta utslocknar väl de ogudaktigas lampa, huru
ofta händer det att ofärd kommer över dem, och att han
tillskiftar dem lotter i vrede? **18** De borde ju bliva såsom
halm för vinden, lika agnar som stormen rycker bort.
19 »Gud spar åt hans barn att lida för hans ondska.»
Ja, men honom själv borde han vedergälla, så att han
finge känna det. **20** Med egna ögon borde han se sitt
fall, och av den Allsmäktiges vrede borde han få dricka.
21 Ty vad frågar han efter sitt hus, när han själv är borta,
när hans månaders antal har nått sin ände? **22** »Skall
man då lära Gud förstånd, honom som dömer över de
högsta?» **23** Ja, den ene får dö i sin välmaktstid, där han
sitter i allsköns frid och ro; **24** hans stävor hava fått stå
fulla med mjölk, och märgen i hans ben har bevarat sin
saft. **25** Den andre måste dö med bedrövad själ, och
aldrig fick han njuta av någon lycka. **26** Tillsammans
ligga de så i stoftet, och förruttnelsens maskar övertäcka
dem. **27** Se, jag känner väl edra tankar och de funder
med vilka I viljen nedslå mig. **28** I spörjen ju: »Vad har
blivit av de höga herrarnas hus, av hyddorna när de
ogudaktiga bodde?» **29** Haven I då ej frågat dem som
vida foro, och akten I ej på deras vittnesbörd: **30** att
den onde bliver sparad på ofärdens dag och bärgad
undan på vredens dag? **31** Vem vågar ens förehålla en
sådan hans väg? Vem vedergäller honom, vad han än
må göra? **32** Och när han har blivit bortförd till graven,
så vakar man sedan där vid kullen. **33** Ljuvligt får han
vilja under dalens torvor. I hans spår drager hela världen
fram; före honom har och otaliga gått. **34** Huru kunnen
I då bjuda mig så fåfänglig tröst? Av edra svar står
allenast trolösheten kvar.

22 Därefter tog Elifas från Teman till orda och sade:
2 Kan en man bereda Gud något gagn, så att det
länder honom till gagn, om någon är förståndig? **3** Har
den Allsmäktige någon båtnad av att du är rättfärdig,
eller någon vinning av att du vandrar ostraffligt? **4** Är det
för din gudsfruktans skull som han straffar dig, och som
han går med dig till doms? **5** Har då icke din ondska
varit stor, och voro ej dina missgärningar utan ände? **6**
Jo, du tog pant av din broder utan sak, du plundrade
de utblottade på deras kläder. **7** Åt den försmäktande
gav du intet vatten att dricka, och den hungrige nekade
du bröd. **8** För den väldige ville du upplåta landet,
och den myndige skulle få bo däri, **9** men änkor lät
du gå med tomma händer, och de faderlösas armar
blevo krossade. **10** Därför omgives du nu av snaror och
förfäras av plötslig skräck. **11** ja, av ett mörker där du
intet ser, och av vattenflöden som övertäcka dig. **12**
I himmelens höjde är det ju Gud som har sin boning,
och du ser stjärnorna däruppe, huru högt de sitta; **13**
därför tänker du: »Vad kan Gud veta? Skulle han kunna
döma, han som bor bortom töcknet? **14** Molnen äro ju ett
täckelse, så att han intet ser; och på himlarunden är det
han har sin gång.» **15** Vill du då hålla dig på forntidens
väg, där fördärvets män gingo fram, **16** de män som
bortrycktes, innan deras tid var ute, och såsom en ström
flöt deras grundval bort, **17** de män som sade till Gud:
»Vik ifrån oss», ty vad skulle den Allsmäktige kunna
göra dem? **18** Det var ju dock han som uppfyllde deras
hus med sitt goda. De ogudaktigas rådslag vare fjärran
ifrån mig! **19** De rättfärdiga skola se det och glädja
sig, och den oskyldige skall få bespotta dem: **20** »Ja,
nu äro förvisso våra motståndare utrotade, och deras
överflöd har elden förtärt.» **21** Men sök nu förlikning
och frid med honom; därigenom skall lycka falla dig till.
22 Tag emot undervisning av hans mun, och förvara
hans ord i ditt hjärta. **23** Om du omvänder dig till den
Allsmäktige, så bliver du upprättad; men orättfärdighet
må du skaffa bort ur din hydda. **24** Ja kasta din gyllene
skatt i stoftet och Ofirs-guldet ibland bäckens stenar, **25**
så bliver den Allsmäktige din gyllene skatt, det ädlaste
silver varder han för dig. **26** Ja, då skall du hava din lust
i den Allsmäktige och kunna upplyfta ditt ansikte till Gud.
27 När du då beder till honom, skall han höra dig, och de
löften du gör skall du få infria. **28** Allt vad du besluter
skall då lyckas för dig, och ljus skall skina på dina vägar.
29 Om de leda mot djupet och du då beder: »Uppåt!», så
frälsar han mannen som har ödmjukat sig. **30** Ja han
räddar och den som ej är fri ifrån skuld; genom dina
händers renhet räddas en sådan.

23 Därefter tog Job till orda och sade: **2** Också i dag
vill min klaga göra uppror. Min hand kännes matt
för min suckans skull. **3** Om jag blott visste huru jag
skulle finna honom, huru jag kunde komma dit där han
bor! **4** Jag skulle då lägga fram för honom min sak och
fylla min mun med bevis. **5** Jag ville väl höra vad han
kunde svara mig, och förnimma vad han skulle säga

till mig. 6 Icke med övermakt finge han bekämpa mig,
nej, han borde allenast lyssna till mig. 7 Då skulle hans
motpart stå här såsom en redlig man, ja, då skulle jag
för alltid komma undan min domare. 8 Men går jag
mot öster, så är han icke där; går jag mot väster, så
varsnar jag honom ej; 9 har han något att skaffa i norr,
jag skådar honom icke; döljer han sig i söder, jag ser
honom ej heller där. 10 Han vet ju vilken väg jag har
vandrat; han har prövat mig, och jag har befunnits lik
guld. 11 Vid hans spår har min for hållit fast, hans väg
har jag följt, utan att vika av. 12 Från hans läppars bud
har jag icke gjort något avsteg; mer än egna rådslut har
jag aktat hans muns tal. 13 Men hans vilja är orygglig;
vem kan hindra honom? Vad honom lyster, det gör han
ock. 14 Ja, han giver mig fullt upp min beskärda del, och
mycket av samma slag har han ännu i förvar. 15 Därför
gripes jag av förskräckelse för hans ansikte; när jag
betänker det, fruktar jag för honom. 16 Det är Gud som
har gjort mitt hjärta försagt, den Allsmäktige är det som
har vållat min förskräckelse, 17 ty jag fick icke förgås,
innan mörkret kom, dödsnatten undanhöll han mig.

24 Varför har den Allsmäktige inga räfstetider i förvar?
varför få hans vänner ej skåda hans hämndedagar?
2 Se, råmärken flyttar man undan, rövade hjordar driver
man i bet; 3 de faderlösas åsna för man bort och
tager änkans ko i pant. 4 Man tränger de fattiga undan
från vägen, de betryckta i landet måste gömma sig
med varandra. 5 Ja, såsom vildåsnor måste de leva i
öknen; dit gå de och möda sig och söka något till täring;
hedmarken är det bröd de hava åt sina barn. 6 På
fältet få de till skörd vad boskap plägar äta, de hämta
upp det sista i den ogudaktiges vingård. 7 Nakna ligga
de om natten, berövade sina kläder; de hava intet att
skyla sig med i kölden. 8 Av störtskurar från bergen
genomdränkas de; de famna klippan, ty de äga ej annan
tillflykt. 9 Den faderlöse slites från sin moders bröst, och
den betryckte drabbas av utpantning. 10 Nakna måste de
gå omkring, berövade sina kläder, hungrande nödgas de
bära på kärvar. 11 Inom sina förtryckares murar måste de
bereda olja, de få trampa vinpressar och därvid lida törst.
12 Utstötta ur människors samfund jämra de sig, ja, från
dödsslagnas själar uppstiger ett rop. Men Gud aktar ej
på vad förvänt som sker. 13 Andra hava blivit fiender till
ljuset; de känna icke dess vägar och hålla sig ej på dess
stigar. 14 Vid dagningen står mördaren upp för att dräpa
den betryckte och fattige; och om natten gör han sig till
tjuvars like. 15 Äktenskapsbrytarens öga spejar efter
skymningen, han tänker: »Intet öga får känna igen mig»,
och sätter så ett täckelse framför sitt ansikte. 16 När det
är mörkt, bryta sådana sig in i husen, men under dagen
stänga de sig inne; ljuset vilja de icke veta av. 17 Ty det
svarta mörkret räknas av dem alla såsom morgon, med
mörkrets förskräckelser äro de ju förtrogna. 18 »Men
hastigt», menen I, »ryckes en sådan bort av strömmen,
förbannad bliver hans del i landet; till vingårdarna får han
ej mer styra sina steg. 19 Såsom snövatten förtäres av
torka och hetta, så förtär dödsriket den som har syndat.
(Sheol h7585) 20 Hans moders liv förgäter honom, maskar
frossa på honom, ingen finnes, som bevarar hans minne;
såsom ett träd brytes orättfärdigheten av. 21 Så går det,
när någon plundrar den ofruktsamma, som intet föder,
och när någon icke gör gott mot änkan.» 22 Ja, men
han uppehåller ock våldsmännen genom sin kraft, de få
stå upp, när de redan hade förlorat hoppet om livet; 23
han giver dem trygghet, så att de få vila, och hans ögon
vaka över deras vägar. 24 När de hava stigit till sin höjd,
beskäres dem en snar hädanfärd, de sjunka då ned och
dö som alla andra; likasom axens toppar vissna de bort.
25 Är det ej så, vem vill då vederlägga mig, vem kan
göra mina ord om intet?

25 Därefter tog Bildad från Sua till orda och sade:
2 Hos honom är väldighet och förskräckande makt,
hos honom, som skapar frid i sina himlars höjd. 3
Vem finnes, som förmår räkna hans skaror? Och vem
överstrålas ej av hans ljus? 4 Huru skulle då en människa
kunna hava rätt mot Gud eller en av kvinna född kunna
befinnas ren? 5 Se, ej ens månen skiner nog klart, ej
ens stjärnorna äro rena i hans ögon; 6 huru mycket
mindre då människan, det krypet, människobarnet, den
masken!

26 Därefter tog Job till orda och sade: 2 Vilken hjälp
har du ej skänkt den vanmäktige, huru har du
ej stärkt den maktlöses arm! 3 Vilka råd har du ej
givit den ovise, och vilket överflöd av klokhet har du ej
lagt i dagen! 4 Vem gav dig kraft att tala sådana ord,
och vems ande var det som kom till orda ur dig? 5
Dödsrikets skuggor gripas av ångest, djupets vatten och
de som bo däri. 6 Dödsriket ligger blottat för honom,
och avgrunden har intet täckelse. **(Sheol h7585)** 7 Han
spänner ut nordanrymden över det tomma och hänger
upp jorden på intet. 8 Han samlar vatten i sina moln
såsom i ett knyte, och skyarna brista icke under bördan.
9 Han gömmer sin tron för vår åsyn, han omhöljer den
med sina skyar. 10 En rundel har han välvt såsom gräns
för vattnen, där varest ljus ändas i mörker. 11 Himmelens
pelare skälva, de gripas av förfäran vid hans näpst.
12 Med sin kraft förskräckte han havet, och genom
sitt förstånd sönderkrossade han Rahab. 13 Blott han
andades, blev himmelen klar; hans hand genomborrade
den snabba ormen. 14 Se, detta är allenast utkanterna
av hans verk; en sakta viskning är allt vad vi förnimma
därom. Hans allmakts dunder, vem skulle kunna fatta
det?

27 Åter hov Job upp sin röst och kvad: 2 Så sant
Gud lever, han som har förhållit mig min rätt,
den Allsmäktige, som har vållat min själs bedrövelse:
3 aldrig, så länge ännu min ande är i mig och Guds

livsfläkt är kvar i min näsa, **4** aldrig skola mina läppar
tala vad orättfärdigt är, och min tunga bära fram oärligt
tal. **5** Bort det, att jag skulle giva eder rätt! Intill min
död låter jag min ostrafflighet ej tagas ifrån mig. **6** Vid
min rättfärdighet håller jag fast och släpper den icke,
mitt hjärta förebrår mig ej för någon av mina dagar. **7**
Nej, såsom ogudaktig må min fiende stå där och min
motståndare såsom orättfärdig. **8** Ty vad hopp har den
gudlöse när hans liv avskäres, när hans själ ryckes bort
av Gud? **9** Månne Gud skall höra hans rop, när nöden
kommer över honom? **10** Eller kan en sådan hava sin
lust i den Allsmäktige, kan han åkalla Gud alltid? **11**
Jag vill undervisa eder om huru Gud går till väga; huru
den Allsmäktige tänker, vill jag icke fördölja. **12** Dock, I
haven ju själva allasammans skådat det; huru kunnen
I då hängiva eder åt så fåfängliga tankar? **13** Hören
vad den ogudaktiges lott bliver hos Gud, vilken arvedel
våldsverkaren får av den Allsmäktige: **14** Om hans barn
bliva många, så är vinningen svärdets; hans avkomlingar
få ej bröd att mätta sig med. **15** De som slippa undan
läggas i graven genom pest, och hans änkor kunna icke
hålla sin klagogråt. **16** Om han ock hopar silver såsom
stoft och lägger kläder på hög såsom lera, **17** så är det
den rättfärdige som får kläda sig i vad han lägger på hög,
och den skuldlöse kommer att utskifta silvret. **18** Det hus
han bygger bliver så förgängligt som malen, det skall
likna skjulet som vaktaren gör sig. **19** Rik lägger han sig
och menar att intet skall tagas bort; men när han öppnar
sina ögon, är ingenting kvar. **20** Såsom vattenfloder taga
förskräckelser honom fatt, om natten rövas han bort av
stormen. **21** Östanvinden griper honom, så att han far
sin kos, den rycker honom undan från hans plats. **22**
Utan förskoning skjuter Gud sina pilar mot honom; för
hans hand måste han flykta med hast. **23** Då slår man
ihop händerna, honom till hån; man visslar åt honom på
platsen där han var.

28 Silvret har ju sin gruva, sin fyndort har guldet,
som man renar; **2** järn hämtas upp ur jorden, och
stenar smältas till koppar. **3** Man sätter då gränser för
mörkret, och rannsakar ned till yttersta djupet, **4** Där
spränger man schakt långt under markens bebyggare,
där färdas man förgäten djupt under vandrarens fot, där
hänger man svävande, fjärran ifrån människor. **5** Ovan
ur jorden uppväxer bröd, men därnere omvälves den
såsom av eld. **6** Där, bland dess stenar, har safiren sitt
fäste, guldmalm hämtar man ock där. **7** Stigen ditned
är ej känd av örnen, och falkens öga har ej utspanat
den; **8** den har ej blivit trampad av stolta vilddjur, intet
lejon har gått därfram. **9** Ja, där bär man hand på hårda
stenen; bergen omvälvas ända ifrån rötterna. **10** In i
klipporna bryter man sig gångar, där ögat får se allt vad
härligt är. **11** Vattenådror täppas till och hindras att gråta.
Så dragas dolda skatter fram i ljuset. **12** Men visheten,
var finnes hon, och var har förståndet sin boning? **13**
Priset för henne känner ingen människa; hon står ej
att finna i de levandes land. **14** Djupet säger: »Hon är
icke här», och havet säger: »Hos mig är hon icke.» **15**
Hon köper icke för ädlaste metall, med silver gäldas ej
hennes värde. **16** Hon väges icke upp med guld från
Ofir, ej med dyrbar onyx och safir. **17** Guld och glas
kunna ej liknas vid henne; hon får ej i byte mot gyllene
klenoder. **18** Koraller och kristall må icke ens nämnas;
svårare är förvärva vishet än pärlor. **19** Etiopisk topas
kan ej liknas vid henne; hon väges icke upp med renaste
guld. **20** Ja, visheten, varifrån kommer väl hon, och var
har förståndet sin boning? **21** Förborgad är hon för alla
levandes ögon, för himmelens fåglar är hon fördold; **22**
avgrunden och döden giva till känna; »Blott hörsägner
om henne förnummo våra öron.» **23** Gud, han är den
som känner vägen till henne, han är den som vet var
hon har sin boning. **24** Ty han förmår skåda till jordens
ändar, allt vad som finnes under himmelen ser han. **25**
När han mätte ut åt vinden dess styrka och avvägde
vattnen efter mått, **26** när han stadgade en lag för regnet
och en väg för tordönets stråle, **27** då såg han och
uppenbarade henne, då lät han henne stå fram, då
utforskade han henne. **28** Och till människorna sade han
så: »Se Herrens fruktan, det är vishet, och att fly det
onda är förstånd.»

29 Åter hov Job upp sin röst och kvad: **2** Ack att jag
vore såsom i forna månader, såsom i de dagar
då Gud gav mig sitt beskydd, **3** då hans lykta sken
över mitt huvud och jag vid hans ljus gick fram genom
mörkret! **4** Ja, vore jag såsom i min mognads dagar,
då Guds huldhet vilade över min hydda, **5** då ännu
den Allsmäktige var med mig och mina barn stodo runt
omkring mig, **6** då mina fötter badade i gräddmjölk och
klippan invid mig göt ut bäckar av olja! **7** När jag då gick
upp till porten i staden och intog mitt säte på torget, **8** då
drogo de unga sig undan vid min åsyn, de gamla reste
sig upp och blevo stående. **9** Då höllo hövdingar tillbaka
sina ord och lade handen på munnen; **10** furstarnas röst
ljöd då dämpad, och deras tunga lådde vid gommen.
11 Ja, vart öra som hörde prisade mig då säll, och vart
öga som såg bar vittnesbörd om mig; **12** ty jag räddade
den betryckte som ropade, och den faderlöse, den som
ingen hjälpare hade. **13** Den olyckliges välsignelse kom
då över mig, och änkans hjärta uppfyllde jag med jubel.
14 I rättfärdighet klädde jag mig, och den var såsom min
klädnad; rättvisa bar jag såsom mantel och huvudbindel.
15 Ögon blev jag då åt den blinde, och fötter var jag åt
den halte. **16** Jag var då en fader för de fattiga, och
den okändes sak redde jag ut. **17** Jag krossade den
orättfärdiges käkar och ryckte rovet undan hans tänder.
18 Jag tänkte då: »I mitt näste skall jag få dö, mina dagar
skola bliva många såsom sanden. **19** Min rot ligger ju
öppen för vatten, och i min krona faller nattens dagg. **20**
Min ära bliver ständigt ny, och min båge föryngras i min

hand.» **21** Ja, på mig hörde man då och väntade, man
lyssnade under tystnad på mitt råd. **22** Sedan jag hade
talat, talade ingen annan; såsom ett vederkvickande
flöde kommo mina ord över dem. **23** De väntade på mig
såsom på regn, de spärrade upp sina munnar såsom
efter vårregn. **24** När de misströstade, log jag emot dem,
och mitt ansiktes klarhet kunde de icke förmörka. **25**
Täcktes jag besöka dem, så måste jag sitta främst; jag
tronade då såsom en konung i sin skara, lik en man som
har tröst för de sörjande.

30 Och nu le de åt mig, människor som äro yngre till
åren än jag, män vilkas fäder jag aktade ringa, ja,
ej ens hade velat sätta bland mina vallhundar. **2** Vad
skulle de också kunna gagna mig med sin hjälp, dessa
människor som sakna all manlig kraft? **3** Utmärglade
äro de ju av brist och svält; de gnaga sin föda av torra
öknen, som redan i förväg är öde och ödslig. **4** Saltörter
plocka de där bland snåren, och ginströtter är vad de
hava till mat. **5** Ur människors samkväm drives de ut,
man ropar efter dem såsom efter tjuvar. **6** I gruvliga
klyftor måste de bo, i hålor under jorden och i bergens
skrevor. **7** Bland snåren häva de upp sitt tjut, under
nässlor ligga de skockade, **8** en avföda av dårar och
ärelöst folk, utjagade ur landet med hugg och slag. **9**
Och för sådana har jag nu blivit en visa, de hava mig
till ämne för sitt tal; **10** med avsky hålla de sig fjärran
ifrån mig, de hava ej försyn för att spotta åt mig. **11** Nej,
mig till plåga, lossa de alla band, alla tyglar kasta de av
inför mig. **12** Invid min högra sida upphäver sig ynglet;
mina fötter vilja de stöta undan. De göra sig vägar som
skola leda till min ofärd. **13** Stigen framför mig hava de
rivit upp. De göra sitt bästa till att fördärva mig, de som
dock själva äro hjälplösa. **14** Såsom genom en bred
rämna bryta de in; de vältra sig fram under murarnas
brak. **15** Förskräckelser välvas ned över mig. Såsom en
storm bortrycka de min ära, och såsom ett moln har min
välfärd farit bort. **16** Och nu utgjuter sig min själ inom
mig, eländesdagar hålla mig fast. **17** Natten bortfräter
benen i min kropp, och kvalen som gnaga mig veta ej av
vila. **18** Genom övermäktig kraft har mitt kroppshölje
blivit vanställt, såsom en livklädnad hänger det omkring
mig. **19** I orenlighet har jag blivit nedstjälpt, och själv
är jag nu lik stoft och aska. **20** Jag ropar till dig, men
du svarar mig icke; jag står här, men de bespejar mig
allenast. **21** Du förvandlas för mig till en grym fiende,
med din starka hand ansätter du mig. **22** Du lyfter upp
mig i stormvinden och för mig hän, och i bruset låter du
mig försmälta av ångest. **23** Ja, jag förstår att du vill föra
mig till döden, till den boning dit allt levande församlas.
24 Men skulle man vid sitt fall ej få sträcka ut handen,
ej ropa efter hjälp, när ofärd har kommit? **25** Grät jag
ej själv över den som hade hårda dagar, och ömkade
sig min själ ej över den fattige? **26** Se, jag väntade
mig lycka, men olycka kom; jag hoppades på ljus, men
mörker kom. **27** Därför sjuder mitt innersta och får ingen
ro, eländesdagar hava ju mött mig. **28** Med mörknad
hud går jag, fastän ej bränd av solen; mitt i församlingen
står jag upp och skriar. **29** En broder har jag blivit till
schakalerna, och en frände är jag vorden till strutsarna.
30 Min hud har svartnat och lossnat från mitt kött, benen
i min kropp äro förbrända av hetta. **31** I sorgelåt är mitt
harpospel förbytt, mina pipors klang i högljudd gråt.

31 Ett förbund slöt jag med mina ögon: aldrig skulle
jag skåda efter någon jungfru. **2** Vilken lott finge jag
eljest av Gud i höjden, vilken arvedel av den Allsmäktige
därovan? **3** Ofärd kommer ju över de orättfärdiga, och
olycka drabbar ogärningsmän. **4** Ser icke han mina
vägar, räknar han ej alla mina steg? **5** Har jag väl umgåtts
med lögn, och har min fot varit snar till svek? **6** Nej,
må jag vägas på en riktig våg, så skall Gud förnimma
min ostrafflighet. **7** Hava mina steg vikit av ifrån vägen,
har mitt hjärta följt efter mina ögon, eller låder vid min
händer en fläck? **8** Då må en annan äta var jag har sått,
och vad jag har planterat må ryckas upp med roten.
9 Har mitt hjärta låtit dåra sig av någon kvinna, så att
jag har stått på lur vid min nästas dörr? **10** Då må min
hustru mala mjöl åt en annan, och främmande män
må då famntaga henne. **11** Ja, sådant hade varit en
skändlighet, en straffbar missgärning hade det varit, **12**
en eld som skulle förtära intill avgrunden och förhärja
till roten all min gröda. **13** Har jag kränkt min tjänares
eller tjänarinnas rätt, när de hade någon tvist med mig?
14 Vad skulle jag då göra, när Gud stode upp, och när
han hölle räfst, vad kunde jag då svara honom? **15** Han
som skapade mig skapade ju och dem i moderlivet, han,
densamme, har berett dem i modersskötet. **16** Har jag
vägrat de arma vad de begärde eller låtit änkans ögon
försmäkta? **17** Har jag ätit mitt brödstycke allena, utan
att den faderlöse och har fått äta därav? **18** Nej, från min
ungdom fostrades han hos mig såsom hos en fader,
och från min moders liv var jag änkors ledare. **19** Har
jag kunnat se en olycklig gå utan kläder, se en fattig ej
äga något att skyla sig med? **20** Måste ej fastmer hans
länd välsigna mig, och fick han ej värma sig i ull av mina
lamm? **21** Har jag lyft min hand mot den faderlöse, därför
att jag såg mig hava medhåll i porten? **22** Då må min
axel lossna från sitt fäste och min arm brytas av ifrån sin
led. **23** Jag måste då frukta ofärd ifrån Gud och skulle
stå maktlös inför hans majestät. **24** Har jag satt mitt hopp
till guldet och kallat guldklimpen min förtröstan? **25** Var
det min glädje att min rikedom blev så stor, och att min
hand förvärvade så mycket? **26** Hände det, när jag såg
solljuset, huru det sken, och månen, huru härligt den
gick fram, **27** att mitt hjärta hemligen lät dåra sig, så
att jag med handkyss gav dem min hyllning? **28** Nej,
också det hade varit en straffbar missgärning; därmed
hade jag ju förnekat Gud i höjden. **29** Har jag glatt mig
åt min fiendes ofärd och fröjdats, när olycka träffade

honom? **30** Nej, jag tillstadde ej min mun att synda så, ej
att med förbannelse begära hans liv. **31** Och kan mitt
husfolk icke bevittna att envar fick mätta sig av kött vid
mitt bord? **32** Främlingen behövde ej stanna över natten
på gatan, mina dörrar lät jag stå öppna utåt vägen. **33**
Har jag på människovis skylt mina överträdelser och
gömt min missgärning i min barm, **34** av fruktan för
den stora hopen och av rädsla för stamfränders förakt,
så att jag teg och ej gick utom min dörr? **35** Ack att
någon funnes, som ville höra mig! Jag har sagt mitt ord.
Den Allsmäktige må nu svara mig; ack att jag finge min
vederparts motskrift! **36** Sannerligen, jag skulle då bära
den högt på min skuldra, såsom en krona skulle jag
fästa den på mig. **37** Jag ville då göra honom räkenskap
för alla mina steg, lik en furste skulle jag då träda inför
honom. **38** Har min mark höjt rop över mig, och hava
dess fåror gråtit med varandra? **39** Har jag förtärt dess
gröda obetald eller utpinat dess brukares liv? **40** Då må
törne växa upp för vete, och ogräs i stället för korn. Slut
på Jobs tal.

32 De tre männen upphörde nu att svara Job, eftersom
han höll sig själv för rättfärdig. **2** Då blev Elihu,
Barakels son, från Bus, av Rams släkt, upptänd av
vrede. Mot Job upptändes han av vrede, därför att denne
menade sig hava rätt mot Gud; **3** och mot hans tre
vänner upptändes hans vrede, därför att de icke funno
något svar varmed de kunde vederlägga Job **4** Hittills
hade Elihu dröjt att tala till Job, därför att de andra voro
äldre till åren än han. **5** Men då nu Elihu såg att de tre
männen icke mer hade något att svara, upptändes hans
vrede. **6** Så tog då Elihu, Barakels son, från Bus, till orda
och sade; Ung till åren är jag, I däremot ären gamla.
Därför höll jag mig tillbaka och var försagd och lade ej
fram för eder min mening. **7** Jag tänkte: »Må åldern tala,
och må årens mängd förkunna visdom.» **8** Dock, på
anden i människorna kommer det an, den Allsmäktiges
livsfläkt giver dem förstånd. **9** Icke de åldriga äro alltid
visast, icke de äldsta förstå bäst vad rätt är. **10** Därför
säger jag nu: Hör mig; jag vill lägga fram min mening,
också jag. **11** Se, jag väntade på vad I skullen tala,
jag lyssnade efter förstånd ifrån eder, efter skäl som I
skullen draga fram. **12** Ja, noga aktade jag på eder. Men
se, ingen fanns, som vederlade Job, ingen bland eder,
som kunde svara på hans ord. **13** Nu mån I icke säga:
»Vi möttes av vishet; Gud, men ingen människa, kan
nedslå denne.» **14** Skäl mot min mening har han icke
lagt fram, ej heller skall jag bemöta honom med edra
bevis. **15** Se, nu stå de bestörta och svara ej mer, målet i
munnen hava de mist. **16** Och jag skulle vänta, då de nu
intet kunna säga, då de stå där och ej mer hava något
svar! **17** Nej, också jag vill svara i min ordning, jag vill
lägga fram min mening, också jag. **18** Ty, fullt upp har
jag av skäl, anden i mitt inre vill spränga mig sönder.
19 Ja, mitt inre är såsom instängt vin, likt en lägel med
nytt vin är det nära att brista. **20** Så vill jag då tala och
skaffa mig luft, jag vill upplåta mina läppar och svara. **21**
Jag får ej hava anseende till personen, och jag skall ej
till någon tala inställsamma ord. **22** Nej, jag förstår ej
att tala inställsamma ord; huru lätt kunde ej eljest min
skapare rycka mig bort!

33 Men hör nu, Job, mina ord, och lyssna till allt vad
jag vill säga. **2** Se, jag upplåter nu mina läppar,
min tunga tager till orda i min mun. **3** Ur ett redbart
hjärta framgår mitt tal, och vad mina läppar förstå säga
de ärligt ut. **4** Guds ande är det som har gjort mig, den
Allsmäktiges fläkt beskär mig liv. **5** Om du förmår, så må
du nu svara mig; red dig till strid mot mig, träd fram. **6**
Se, jag är likställd med dig inför Gud, jag är danad av
en nypa ler, också jag. **7** Ja, fruktan för mig behöver ej
förskräcka dig, ej heller kan min myndighet trycka dig
ned. **8** Men nu sade du så inför mina öron, så ljödo de
ord jag hörde: **9** »Ren är jag och fri ifrån överträdelse,
oskyldig är jag och utan missgärning; **10** men se, han
finner på sak mot mig, han aktar mig såsom sin fiende.
11 Han sätter mina fötter i stocken, vaktar på alla mina
vägar.» **12** Nej, häri har du orätt, svarar jag dig. Gud är
ju förmer än en människa. **13** Huru kan du gå till rätta
med honom, såsom gåve han aldrig svar i sin sak? **14**
Både på ett sätt och på två talar Gud, om man också ej
aktar därpå. **15** I drömmen, i nattens syn, när sömnen
har fallit tung över människorna och de vila i slummer
på sitt läger, **16** då öppnar han människornas öron och
sätter inseglet på sina varningar till dem, **17** när han vill
avvända någon från en ogärning eller hålla högmodet
borta ifrån en människa. **18** Så bevarar han hennes själ
från graven och hennes liv ifrån att förgås genom vapen.
19 Hon bliver ock agad genom plågor på sitt läger och
genom ständig oro, allt intill benen. **20** Hennes sinne
får leda vid maten, och hennes själ vid den föda hon
älskade. **21** Hennes hull förtvinar, till dess intet är att se,
ja, hennes ben täras bort intill osynlighet. **22** Så nalkas
hennes själ till graven och hennes liv hän till dödens
makter. **23** Men om en ängel då finnes, som vakar över
henne, en medlare, någon enda av de tusen, och denne
får lära människan hennes plikt, **24** då förbarmar Gud sig
över henne och säger; »Fräls henne, så att hon slipper
fara ned i graven; lösepenningen har jag nu fått.» **25**
Hennes kropp får då ny ungdomskraft, hon bliver åter
såsom under sin styrkas dagar. **26** När hon då beder till
Gud, är han henne nådig och låter henne se sitt ansikte
med jubel; han giver så den mannen hans rättfärdighet
åter. **27** Så får denne då sjunga inför människorna och
säga: »Väl syndade jag, och väl kränkte jag rätten,
dock vederfors mig ej vad jag hade förskyllt; **28** ty han
förlossade min själ, så att den undslapp graven, och
mitt liv får nu med lust skåda ljuset.» **29** Se, detta allt
kommer Gud åstad, både två gånger och tre, för den

mannen, **30** till att rädda hans själ från graven, så att
han får njuta av de levandes ljus. **31** Akta nu härpå, du
Job, och hör mig; tig, så att jag får tala. **32** Dock, har du
något att säga, så svara mig; tala, ty gärna gåve jag dig
rätt. **33** Varom icke, så är det du som må höra på mig;
du må tiga, så att jag får lära dig vishet.

34 Och Elihu tog till orda och sade: **2** Hören, I vise,
mina ord; I förståndige, lyssnen till mig. **3** Örat
skall ju pröva orden, och munnen smaken hos det man
vill äta. **4** Må vi nu utvälja åt oss vad rätt är, samfällt
söka förstå vad gott är. **5** Se, Job har sagt: »Jag är
oskyldig. Gud har förhållit mig min rätt. **6** Fastän jag
har rätt, måste jag stå såsom lögnare; dödsskjuten är
jag, jag som intet har brutit.» **7** Var finnes en man
som är såsom Job? Han läskar sig med bespottelse
såsom med vatten, **8** han gör sig till ogärningsmäns
stallbroder och sällar sig till ogudaktiga människor. **9** Ty
han säger: »Det gagnar en man till intet, om han håller
sig väl med Gud.» **10** Hören mig därför, I förståndige
män: Bort det, att Gud skulle begå någon orätt, att den
Allsmäktige skulle göra vad orättfärdigt är! **11** Nej, han
vedergäller var människa efter hennes gärningar och
lönar envar såsom hans vandel har förtjänat. **12** Ty Gud
gör i sanning intet som är orätt, den Allsmäktige kan
icke kränka rätten. **13** Vem har bjudit honom att vårda
sig om jorden, och vem lade på honom bördan av hela
jordens krets? **14** Om han ville tänka allenast på sig
själv och åter draga till sig sin anda och livsfläkt, **15**
då skulle på en gång allt kött förgås, och människorna
skulle vända åter till stoft. **16** Men märk nu väl och hör
härpå, lyssna till vad mina ord förkunna. **17** Skulle den
förmå regera, som hatade vad rätt är? Eller fördömer
du den som är den störste i rättfärdighet? **18** Får man
då säga till en konung: »Du ogärningsman», eller till en
furste: »Du ogudaktige»? **19** Gud har ju ej anseende
till någon hövdings person, han aktar den rike ej för
mer än den fattige, ty alla äro de hans händers verk.
20 I ett ögonblick omkomma de, mitt i natten: folkhopar
gripas av bävan och förgås, de väldige ryckas bort, utan
människohand. **21** Ty hans ögon vakta på var mans
vägar, och alla deras steg, dem ser han. **22** Intet mörker
finnes och ingen skugga så djup, att ogärningsmän
kunna fördölja sig däri. **23** Ty länge behöver Gud ej vakta
på en människa, innan hon måste stå till doms inför
honom. **24** Han krossar de väldige utan rannsakning
och låter så andra träda fram i deras ställe. **25** Ja, han
märker väl vad de göra, han omstörtar dem om natten
och låter dem förgås. **26** Såsom ogudaktiga tuktar han
dem öppet, inför människors åsyn, **27** eftersom de veko
av ifrån honom och ej aktade på alla hans vägar. **28**
De bragte så den armes rop inför honom, och rop av
betryckta fick han höra. **29** Vem vågar då fördöma, om
han stillar larmet? Ja, vem vill väl skåda honom, om han
döljer sitt ansikte, för ett folk eller för en enskild man, **30**
när han vill rycka makten ifrån gudlösa människor och
hindra dem att bliva snaror för folket? **31** Kan man väl
säga till Gud: »Jag måste lida, jag som ändå intet har
förbrutit. **32** Visa mig du vad som går över mitt förstånd;
om jag har gjort något orätt, vill jag då ej göra så mer.»
33 Skall då han, för ditt klanders skull, giva vedergällning
såsom du vill? Du själv, och icke jag, må döma därom;
ja, tala du ut vad du menar. **34** Men kloka män skola
säga så till mig, visa män, när de få höra mig: **35** »Job
talar utan någon insikt, hans ord äro utan förstånd.» **36**
Så må nu Job utstå prövningar allt framgent, då han
vill försvara sig på ogärningsmäns sätt. **37** Till sin synd
lägger han ju uppenbar ondska, oss till hån slår han ihop
sina händer och talar stora ord mot Gud.

35 Och Elihu tog till orda och sade: **2** Menar du att
sådant är riktigt? Kan du påstå att du har rätt
mot Gud, **3** du som frågar vad rättfärdighet gagnar dig,
vad den båtar dig mer än synd? **4** Svar härpå vill jag
giva dig, jag ock dina vänner med dig. **5** Skåda upp
mot himmelen och se, betrakta skyarna, som gå där
högt över dig. **6** Om du syndar, vad gör du väl honom
därmed? Och om dina överträdelser äro många, vad
skadar du honom därmed? **7** Eller om du är rättfärdig,
vad giver du honom, och vad undfår han av din hand? **8**
Nej, för din like kunde din ogudaktighet något betyda
och för en människoson din rättfärdighet. **9** Väl klagar
man, när våldsgärningarna äro många, man ropar om
hjälp mot de övermäktigas arm; **10** men ingen frågar:
»Var är min Gud, min skapare, han som låter lovsånger
ljuda mitt i natten, **11** han som giver oss insikt framför
markens djur och vishet framför himmelens fåglar?» **12**
Därför är det man får ropa utan svar om skydd mot de
ondas övermod. **13** Se, på fåfängliga böner hör icke
Gud, den Allsmäktige aktar icke på slikt; **14** allra minst,
när du påstår att du icke får skåda honom, att du måste
vänta på honom, fastän saken är uppenbar. **15** Och nu
menar du att hans vrede ej håller någon räfst, och att
han föga bekymrar sig om människors övermod? **16** Ja,
till fåfängligt tal spärrar Job upp sin mun, utan insikt talar
han stora ord.

36 Vidare sade Elihu: **2** Bida ännu litet, så att jag får
giva dig besked, ty ännu något har jag att säga till
Guds försvar. **3** Min insikt vill jag hämta vida ifrån, och
åt min skapare vill jag skaffa rätt. **4** Ja, förvisso skola
mina ord icke vara lögn; en man med fullgod insikt har
du framför dig. **5** Se, Gud är väldig, men han försmår
dock ingen, han som är så väldig i sitt förstånds kraft.
6 Den ogudaktige låter han ej bliva vid liv, men åt de
arma skaffar han rätt. **7** Han tager ej sina ögon från de
rättfärdiga; de få trona i konungars krets, för alltid låter
han dem sitta där i höghet. **8** Och om de läggas bundna i
kedjor och fångas i eländets snaror, **9** så vill han därmed

visa dem vad de hava gjort, och vilka överträdelser de
hava begått i sitt högmod; 10 han vill då öppna deras öra
för tuktan och mana dem att vända om ifrån fördärvet.
11 Om de då höra på honom och underkasta sig, så få
de framleva sina dagar i lycka och sina år i ljuvlig ro.
12 Men höra de honom ej, så förgås de genom vapen
och omkomma, när de minst tänka det. 13 Ja, de som
med gudlöst hjärta hängiva sig åt vrede och icke anropa
honom, när han lägger dem i band, 14 deras själ skall
i deras ungdom ryckas bort av döden, och deras liv
skall dela tempelbolares lott. 15 Genom lidandet vill han
rädda den lidande, och genom betrycket vill han öppna
hans öra. 16 Så sökte han ock draga dig ur nödens gap,
ut på en rymlig plats, där intet trångmål rådde; och ditt
bord skulle bliva fullsatt med feta rätter. 17 Men nu bär
du till fullo ogudaktighetens dom; ja, dom och rättvisa
hålla dig nu fast. 18 Ty vrede borde ej få uppegga dig
under din tuktans tid, och huru svårt du än har måst
plikta, borde du ej därav ledas vilse. 19 Huru kan han
lära dig bedja, om icke genom nöd och genom allt som
nu har prövat din kraft? 20 Du må ej längta så ivrigt
efter natten, den natt då folken skola ryckas bort ifrån
sin plats. 21 Tag dig till vara, så att du ej vänder dig
till vad fördärvligt är; sådant behagar dig ju mer än att
lida. 22 Se, Gud är upphöjd genom sin kraft. Var finnes
någon mästare som är honom lik? 23 Vem har föreskrivit
honom hans väg, och vem kan säga: »Du gör vad orätt
är?» 24 Tänk då på att upphöja hans gärningar, dem
vilka människorna besjunga 25 och som de alla skåda
med lust, de dödliga, om de än blott skönja dem i fjärran.
26 Ja, Gud är för hög för vårt förstånd, hans år äro
flera än någon kan utrannsaka. 27 Se, vattnets droppar
drager han uppåt, och de sila ned såsom regn, där hans
dimma går fram; 28 skyarna gjuta dem ut såsom en
ström, låta dem drypa ned över talrika människor. 29 Ja,
kan någon fatta molnens utbredning, braket som utgår
från hans hydda? 30 Se, sitt ljungeldsljus breder han ut
över molnen, och själva havsgrunden höljer han in däri.
31 Ty så utför han sina domar över folken; så bereder
han ock näring i rikligt mått. 32 I ljungeldsljus höljer han
sina händer och sänder det ut mot dem som begynna
strid. 33 Budskap om honom bär hans dunder; själva
boskapen bebådar hans antåg.

37 Ja, vid sådant förskräckes mitt hjärta, bävande
spritter det upp. 2 Hören, hören huru hans röst
ljuder vred, hören dånet som går ut ur hans mun. 3
Han sänder det åstad, så långt himmelen når, och
sina ljungeldar bort till jordens ändar. 4 Efteråt ryter
så dånet, när han dundrar med sin väldiga röst; och
på ljungeldarna spar han ej, då hans röst låter höra
sig. 5 Ja, underbart dundrar Gud med sin röst, stora
ting gör han, utöver vad vi förstå. 6 Se, åt snön giver
han bud: »Fall ned till jorden», så ock åt regnskuren, åt
sitt regnflödes mäktiga skur. 7 Därmed fjättrar han alla
människors händer, så att envar som han har skapat kan
lära därav. 8 Då draga sig vilddjuren in i sina gömslen,
och i sina kulor lägga de sig till ro. 9 Från Stjärngemaket
kommer då storm och köld genom nordanhimmelens
stjärnor; 10 med sin andedräkt sänder Gud frost, och
de vida vattnen betvingas. 11 Skyarna lastar han ock
med väta och sprider omkring sina ljungeldsmoln. 12 De
måste sväva än hit, än dit, alltefter hans rådslut och de
uppdrag de få, vadhelst han ålägger dem på jordens
krets. 13 Än är det som tuktoris, än med hjälp åt hans
jord, än är det med nåd som han låter dem komma.
14 Lyssna då härtill, du Job; stanna och betänk Guds
under. 15 Förstår du på vad sätt Gud styr deras gång
och låter ljungeldarna lysa fram ur sina moln? 16 Förstår
du lagen för skyarnas jämvikt, den Allvises underbara
verk? 17 Förstår du huru kläderna bliva dig så heta, när
han låter jorden domna under sunnanvinden? 18 Kan
du välva molnhimmelen så som han, så fast som en
spegel av gjuten metall? 19 Lär oss då vad vi skola
säga till honom; för vårt mörkers skull hava vi intet att
lägga fram. 20 Ej må det bebådas honom att jag vill tala.
Månne någon begär sitt eget fördärv? 21 Men synes
icke redan skenet? Strålande visar han sig ju mellan
skyarna, där vinden har gått fram och sopat dem undan.
22 I guldglans kommer han från norden. Ja, Gud är höljd
i fruktansvärt majestät; 23 den Allsmäktige kunna vi
icke fatta, honom som är så stor i kraft, honom som ej
kränker rätten, ej strängaste rättfärdighet. 24 Fördenskull
frukta människorna honom; men de självkloka -- dem
alla aktar han ej på.

38 Och HERREN svarade Job ur stormvinden och
sade: 2 Vem är du som stämplar vishet såsom
mörker, i det att du talar så utan insikt? 3 Omgjorda nu
såsom ej man dina länder; jag vill fråga dig, och du må
giva mig besked. 4 Var var du, när jag lade jordens
grund? Säg det, om du har ett så stort förstånd. 5 Vem har
fastställt hennes mått -- du vet ju det? Och vem spände
sitt mätsnöre ut över henne? 6 Var fingo hennes pelare
sina fästen, och vem var det som lade hennes hörnsten,
7 medan morgonstjärnorna tillsammans jublade och alla
Guds söner höjde glädjerop? 8 Och vem satte dörrar
för havet, när det föddes och kom ut ur moderlivet, 9
när jag gav det moln till beklädnad och lät töcken bliva
dess linda, 10 när jag åt det utstakade min gräns och
satte bom och dörrar därför, 11 och sade: »Härintill skall
du komma, men ej vidare, här skola dina stolta böljor
lägga sig»? 12 Har du i din tid bjudit dagen att gry eller
anvisat åt morgonrodnaden dess plats, 13 där den skulle
fatta jorden i dess flikar, så att de ogudaktiga skakades
bort därifrån? 14 Då ändrar den form såsom leran under
signetet, och tingen stå fram såsom klädda i skrud; 15
då berövas de ogudaktiga sitt ljus, och den arm som
lyftes för högt brytes sönder. 16 Har du stigit ned till

havets källor och vandrat omkring på djupets botten?
17 Hava dödens portar avslöjat sig för dig, ja, såg du
dödsskuggans portar? 18 Har du överskådat jordens
vidder? Om du känner allt detta, så låt höra. 19 Vet du
vägen dit varest ljuset bor, eller platsen där mörkret har
sin boning, 20 så att du kan hämta dem ut till deras
gräns och finna stigarna som leda till deras hus? 21
Visst kan du det, ty så tidigt blev du ju född, så stort är ju
dina dagars antal! 22 Har du varit framme vid snöns
förrådshus? Och haglets förrådshus, du såg väl dem 23
-- de förråd som jag har sparat till hemsökelsens tid,
till stridens och drabbningens dag? 24 Vet du vägen
dit varest ljuset delar sig, dit där stormen sprider sig ut
över jorden? 25 Vem har åt regnflödet öppnat en ränna
och banat en väg för tordönets stråle, 26 till att sända
regn över länder där ingen bor, över öknar, där ingen
människa finnes, 27 till att mätta ödsliga ödemarker och
giva växt åt gräsets brodd? 28 Säg om regnet har någon
fader, och vem han är, som födde daggens droppar? 29
Ur vilken moders liv är det isen gick fram, och vem är hon
som födde himmelens rimfrost? 30 Se, vattnet tätnar och
bliver likt sten, så ytan sluter sig samman över djupet.
31 Knyter du tillhopa Sjustjärnornas knippe? Och förmår
du att lossa Orions band? 32 Är det du som, när tid är,
för himmelstecknen fram, och som leder Björninnan med
hennes ungar? 33 Ja, förstår du himmelens lagar, och
ordnar du dess välde över jorden? 34 Kan du upphöja
din röst till molnen och förmå vattenflöden att övertäcka
dig? 35 Kan du sända ljungeldar åstad, så att de gå, så
att de svara dig: »Ja vi äro redo»? 36 Vem har lagt vishet
i de mörka molnen, och vem gav förstånd åt järtecknen i
luften? 37 Vem håller med sin vishet räkning på skyarna?
Och himmelens läglar, vem häller ut dem, 38 medan
mullen smälter såsom malm och jordkokorna klibbas
tillhopa? 39 Är det du som jagar upp rov åt lejoninnan
och stillar de unga lejonens hunger, 40 när de trycka sig
ned i sina kulor eller ligga på lur i snåret? 41 Vem är det
som skaffar mat åt korpen, när hans ungar ropar till Gud,
där de sväva omkring utan föda?

39 Vet du tiden för stengetterna att föda, vakar du över
när hindarna bör kalva? 2 Räknar du månaderna
som de skola gå dräktiga, ja, vet du tiden för dem att
föda? 3 De böja sig ned, de avbörda sig sina foster,
hastigt göra de sig fria ifrån födslovåndan. 4 Deras
ungar frodas och växa till på marken, så springa de sin
väg och vända ej tillbaka. 5 Vem har skänkt vildåsnan
hennes frihet, vem har lossat den skyggas band? 6 Se,
hedmarken gav jag henne till hem, och saltöknen blev
hennes boning. 7 Hon ler åt larmet i staden, hon hör
ingen pådrivares rop. 8 Vad hon spanar upp på berget
har hon till bete, hon letar efter allt som är grönt. 9 Skall
vildoxen finnas hågad att tjäna dig och att stanna över
natten invid din krubba? 10 Kan du tvinga vildoxen att gå
i fåran efter töm och förmå honom att i ditt spår harva
markerna jämna? 11 Kan du lita på honom, då ju hans
kraft är så stor, kan du betro åt honom ditt arbetes frukt?
12 Överlåter du åt honom att föra hem din säd och att
hämta den tillhopa till din loge? 13 Strutshonans vingar
flaxa med fröjd, men vad modersömhet visa väl hennes
pennor, hennes fjädrar? 14 Åt jorden överlåter hon ju
sina ägg och ruvar dem ovanpå sanden. 15 Hon bryr
sig ej om att en fot kan krossa dem, att ett vilddjur kan
trampa dem sönder. 16 Hård är hon mot sin avkomma,
såsom vore den ej hennes; att hennes avel kan gå
under, det bekymrar henne ej. 17 Ty Gud har gjort henne
glömsk för vishet, han har ej tilldelat henne förstånd. 18
Men när det gäller, piskar hon sig själv upp till språng; då
ler hon åt både häst och man. 19 Är det du som giver åt
hästen hans styrka och kläder hans hals med brusande
man? 20 Är det du som lär honom gräshoppans språng?
Hans stolta frustning, en förskräckelse är den! 21 Han
skrapar marken och fröjdar sig i sin kraft och rusar så
fram mot väpnade skaror. 22 Han ler åt fruktan och
känner ej förfäran, han ryggar icke tillbaka för svärd. 23
Omkring honom ljuder ett rassel av koger, av ljungande
spjut och lans. 24 Han skakas och rasar och uppslukar
marken, han kan icke styra sig, när basunen har ljudit. 25
För var basunstöt frustar han: Huj! Ännu i fjärran vädrar
han striden, anförarnas rop och larmet av härskrin. 26 Är
det ett verk av ditt förstånd, att falken svingar sig upp
och breder ut sina vingar till flykt mot söder? 27 Eller är
det på ditt bud som örnen stiger så högt och bygger
sitt näste i höjden? 28 På klippan bor han, där har han
sitt tillhåll, på klippans spets och på branta berget. 29
Därifrån spanar han efter sitt byte, långt bort i fjärran
skådar hans ögon. 30 Hans ungar frossa på blod, och
där slagna ligga, där finner man honom.

40 Så svarade nu HERREN Job och sade: 2 Vill du
tvista med den Allsmäktige, du mästare? Svara
då, du som så klagar på Gud! 3 Job svarade HERREN
och sade: 4 Nej, därtill är jag för ringa; vad skulle jag
svara dig? Jag måste lägga handen på munnen. 5 En
gång har jag talat, och nu säger jag intet mer; ja, två
gånger, men jag gör det icke åter. 6 Och HERREN
talade till Job ur stormvinden och sade: 7 Omgjorda
såsom en man dina länder; jag vill fråga dig, och du må
giva mig besked. 8 Vill du göra min rätt om intet och
döma mig skyldig, för att själv stå såsom rättfärdig? 9
Har du en sådan arm som Gud, och förmår du dundra
med din röst såsom han? 10 Pryd dig då med ära och
höghet, kläd dig i majestät och härlighet. 11 Gjut ut din
vredes förgrymmelse, ödmjuka med en blick allt vad
högt är. 12 Ja, kuva med en blick allt vad högt är, slå
ned de ogudaktiga på stället. 13 Göm dem i stoftet
allasammans, ja, fjättra deras ansikten i mörkret. 14 Då
vill jag prisa dig, också jag, för segern som din högra
hand har berett dig. 15 Se, Behemot, han är ju mitt verk
såväl som du. Han lever av gräs såsom en oxe. 16 Och

se vilken kraft han äger i sina länder, vilken styrka han
har i sin buks muskler. 17 Han bär sin svans så styv som
en ceder, ett konstrikt flätverk äro senorna i hans lår. 18
Hans benpipor äro såsom rör av koppar, benen i hans
kropp likna stänger av järn. 19 Förstlingen är han av vad
Gud har gjort; hans skapare själv har givit honom hans
skära. 20 Ty foder åt honom frambära bergen, där de
vilda djuren alla hava sin lek. 21 Under lotusträd lägger
han sig ned, i skygdet av rör och vass. 22 Lotusträd
giva honom tak och skugga, pilträd hägna honom runt
omkring. 23 Är floden än så våldsam, så ängslas han
dock icke; han är trygg, om ock en Jordan bryter fram
mot hans gap. 24 Vem kan fånga honom, när han är på
sin vakt, vem borrar en snara genom hans nos?

41 Kan du draga upp Leviatan med krok och med en
metrev betvinga hans tunga? 2 Kan du sätta en
sävhank i hans nos eller borra en hake genom hans
käft? 3 Menar du att han skall slösa på dig många böner
eller tala till dig med mjuka ord? 4 Att han skall vilja
sluta fördrag med dig, så att du finge honom till din träl
för alltid? 5 Kan du hava honom till leksak såsom en
fågel och sätta honom i band åt dina tärnor? 6 Pläga
fiskarlag köpslå om honom och stycka ut hans kropp
mellan krämare? 7 Kan du skjuta hans hud full med
spjut och hans huvud med fiskharpuner? 8 Ja, försök att
bära hand på honom du skall minnas den striden och
skall ej föra så mer. 9 Nej, den sådant vågar, hans hopp
bliver sviket, han fälles till marken redan vid hans åsyn.
10 Så oförvägen är ingen, att han törs reta denne. Vem
vågar då sätta sig upp mot mig själv? 11 Vem har först
givit mig något, som jag alltså bör betala igen? Mitt är ju
allt vad som finnes under himmelen. 12 Jag vill ej höra
upp att tala om hans lemmar, om huru väldig han är,
och huru härligt han är danad. 13 Vem mäktar rycka
av honom hans pansar? Vem vågar sig in mellan hans
käkars par? 14 Hans gaps dörrar, vem vill öppna dem?
Runtom hans tänder bor ju förskräckelse. 15 Stolta sitta
på honom sköldarnas rader; hopslutna äro de med fast
försegling. 16 Tätt fogar sig den ena intill den andra,
icke en vindfläkt tränger in mellan dem. 17 Var och en
håller ihop med den nästa, de gripa in i varandra och
skiljas ej åt. 18 När han fnyser, strålar det av ljus; hans
blickar äro såsom morgonrodnadens ögonbryn. 19 Bloss
fara ut ur hans gap, eldgnistor springa fram därur. 20
Från hans näsborrar utgår rök såsom ur en sjudande
panna på bränslet. 21 Hans andedräkt framgnistrar
eldkol, och lågor bryta fram ur hans gap. 22 På hans
hals har kraften sin boning, och framför honom stapplar
försagdhet. 23 Själva det veka på hans buk är ett stadigt
fogverk, det sitter orubbligt, såsom gjutet på honom. 24
Hans hjärta är fast såsom sten, fast såsom bottenstenen
i kvarnen. 25 När han reser sig, bäva hjältar, av ångest
mista de all sans. 26 Angripes han med ett svärd, så
håller det ej stånd, ej heller spjut eller pil eller pansar. 27
Han aktar järn såsom halm och koppar såsom murket
trä. 28 Bågskott skrämma honom ej bort, slungstenar
förvandlas för honom till strå; 29 ja, stridsklubbor aktar
han såsom strå, han ler åt rasslet av lansar. 30 På sin
buk bär han skarpa eggar, spår såsom av en tröskvagn
ristar han i dyn. 31 Han gör djupet sjudande som en
gryta, likt en salvokokares kittel förvandlar han vattnet.
32 Bakom honom strålar vägen av ljus, djupet synes bära
silverhår. 33 Ja, på jorden finnes intet som är honom likt,
otillgänglig för fruktan skapades han. 34 På allt vad högt
är ser han med förakt, konung är han över alla stolta
vilddjur.

42 Job svarade HERREN och sade: 2 Ja, jag vet att
du förmår allt, och att intet som du besluter är dig
för svårt. 3 Vem var då jag som i oförstånd gav vishet
namn av mörker? Jag ordade ju om vad jag icke begrep,
om det som var mig för underbart och det jag ej kunde
förstå. 4 Men hör nu, så vill jag tala; jag vill fråga dig,
och du må giva mig besked. 5 Blott hörsägner hade
jag förnummit om dig, men nu har jag fått se dig med
egna ögon. 6 Därför tager jag det tillbaka och ångrar
mig, i stoft och aska. 7 Sedan HERREN hade talat
så till Job, sade han till Elifas från Teman: »Min vrede
är upptänd mot dig och dina båda vänner, därför att I
icke haven talat om mig vad rätt är, såsom min tjänare
Job har gjort. 8 Så tagen eder nu sju tjurar och sju
vädurar, och gån till min tjänare Job och offren dem
såsom brännoffer för eder; ock låten min tjänare Job
bedja för eder. Till äventyrs skall jag då, av nåd mot
honom, avstå från att göra något förskräckligt mot eder,
till straff därför att I icke haven talat om mig vad rätt är,
såsom min tjänare Job har gjort.» 9 Då gingo Elifas
från Teman, Bildad från Sua och Sofar från Naaman
åstad och gjorde såsom HERREN hade tillsagt dem; och
HERREN tog nådigt emot Jobs bön. 10 Och då nu Job
bad för sina vänner, upprättade HERREN åter honom
själv; HERREN gav Job dubbelt igen mot vad han förut
hade haft. 11 Och alla hans bröder och systrar och alla
hans forna bekanta kommo till honom och höllo måltid
med honom i hans hus, och ömkade honom för alla de
olyckor som HERREN hade låtit komma över honom.
Och de gåvo honom vardera en kesita och en guldring.
12 Och HERREN välsignade slutet av Jobs levnad ännu
mer än begynnelsen, så att han fick fjorton tusen får, sex
tusen kameler, ett tusen par oxar och ett tusen åsninnor.
13 Och han fick sju söner och tre döttrar. 14 Den första
dottern kallade han Jemima, den andra Kesia och den
tredje Keren-Happuk. 15 Och så sköna kvinnor som
Jobs döttrar funnos icke i hela landet; och deras fader
gav dem arvedel bland deras bröder. 16 Och Job levde
därefter ett hundra fyrtio år, och fick se sina barn och
barnbarn i fyra led. 17 Sedan dog Job, gammal och mätt
på att leva.

Psaltaren

1 Säll är den man som icke vandrar i de ogudaktigas
råd och icke träder in på syndares väg, ej heller sitter
där bespottare sitta, **2** utan har sin lust i HERRENS lag
och tänker på hans lag både dag och natt. **3** Han är
såsom ett träd, planterat vid vattenbäckar, vilket bär sin
frukt i sin tid, och vars löv icke vissna; och allt vad han
gör, det lyckas väl. **4** Icke så de ogudaktiga, utan de
äro såsom agnar som vinden bortför. **5** Därför skola
de ogudaktiga icke bestå i domen, ej heller syndarna i
de rättfärdigas församling. **6** Ty HERREN känner de
rättfärdigas väg, men de ogudaktigas väg förgås.

2 Varför larma hedningarna och tänka folken
fåfänglighet? **2** Jordens konungar resa sig upp, och
furstarna rådslå med varandra, mot HERREN och hans
smorde: **3** »Låt oss slita sönder deras bojor och kasta
deras band ifrån oss.» **4** Han som bor i himmelen ler,
HERREN bespottar dem. **5** Då talar han till dem i sin
vrede, och i sin förgrymmelse förskräcker han dem: **6**
»Jag själv har insatt min konung på Sion, mitt heliga
berg.» **7** Jag vill förtälja om vad beslutet är; HERREN
sade till mig: »Du är min son, jag har i dag fött dig.
8 Begär av mig, så skall jag giva dig hedningarna till
arvedel och jordens ändar till egendom. **9** Du skall
sönderslå dem med järnspira, såsom lerkärl skall du
krossa dem.» **10** Så kommen nu till förstånd, I konungar;
låten varna eder, I domare på jorden. **11** Tjänen HERREN
med fruktan, och fröjden eder med bävan. **12** Hyllen
sonen, så att han icke vredgas och I förgåns på eder
väg; ty snart kunde hans vrede upptändas. Saliga äro
alla de som taga sin tillflykt till honom.

3 En psalm av David, när han flydde för sin son
Absalom. **2** HERRE, huru många äro icke mina
ovänner! Ja, många resa sig upp mot mig. **3** Många
säga om mig: »Det finnes ingen frälsning för honom hos
Gud.» **4** Men du, HERRE, är en sköld för mig; du är min
ära och den som upplyfter mitt huvud. **5** Jag höjer min
röst och ropar till HERREN, och han svarar mig från sitt
heliga berg. (Sela) **6** Jag lade mig och somnade in; jag
har åter vaknat upp, ty HERREN uppehåller mig. **7** Jag
fruktar icke för skaror av många tusen, som lägra sig
mot mig runt omkring. **8** Stå upp, HERRE, fräls mig, min
Gud; ty du slår alla mina fiender på kinden, du krossar
de ogudaktigas tänder. Hos HERREN är frälsningen;
över ditt folk komme din välsignelse. (Sela)

4 För sångmästaren, med strängaspel; en psalm av
David. **2** När jag ropar, så svara mig, du min
rättfärdighets Gud, du som i trångmål skaffar mig rum;
var mig nådig och hör min bön. **3** I herrar, huru länge skall
min ära vara vänd i smälek, huru länge skolen I älska
fåfänglighet och fara efter lögn? (Sela) **4** Besinnen dock
att HERREN har utvalt åt sig den fromme; HERREN hör,
när jag ropar till honom. **5** Vredgens, men synden icke;
eftersinnen i edra hjärtan, på edra läger, och varen stilla.
(Sela) **6** Offren rätta offer, och förtrösten på HERREN. **7**
Många säga: »Vem skall låta oss se det gott är?» Upplyft
du över oss ditt ansiktes ljus, o HERRE. **8** Du giver mig
glädje i hjärtat, större än andras, när de få säd och vin i
myckenhet. I frid vill jag lägga mig ned, och i frid skall
jag somna in, ty du, HERRE, låter mig bo avskild och i
trygghet.

5 För sångmästaren, till Nehilót; en psalm av David.
2 Lyssna till mina ord, HERRE; förnim min suckan.
3 Akta på mitt klagorop, du min konung och min Gud;
ty till dig vill jag ställa min bön. **4** HERRE, bittida hör
du nu min röst, bittida frambär jag mitt offer till dig och
skådar efter dig. **5** Ty du är icke en Gud som har behag
till ogudaktighet; den som är ond får icke bo hos dig.
6 De övermodiga bestå icke inför dina ögon; du hatar
alla ogärningsmän. **7** Du förgör dem som tala lögn; de
blodgiriga och falska äro en styggelse för HERREN. **8**
Men jag får gå in i ditt hus, genom din stora nåd; jag
får tillbedja i din fruktan, vänd mot ditt heliga tempel.
9 HERRE, led mig genom din rättfärdighet, för mina
förföljares skull; gör din väg jämn för mig. **10** Ty i deras
mun är intet visst, deras innersta är fördärv, en öppen
grav är deras strupe, sin tunga göra de hal. **11** Döm
dem, o Gud; må de komma på fall med sina anslag. Driv
bort dem för deras många överträdelsers skull, eftersom
de äro genstäviga mot dig. **12** Men låt alla dem glädjas,
som taga sin tillflykt till dig; evinnerligen må de jubla, ty
du beskärmar dem; i dig må de fröjda sig, som hava ditt
namn kärt. Ty du, HERRE, välsignar den rättfärdige; du
betäcker honom med nåd såsom med en sköld.

6 För sångmästaren, med strängaspel, till Seminit;
en psalm av David. HERRE, straffa mig icke i din
vrede, och tukta mig icke i din förtörnelse. **2** Var mig
nådig, HERRE, ty jag försmäktar; hela mig, HERRE,
ty ända in i mitt innersta är jag förskräckt. **3** Ja, min
själ är storligen förskräckt; ack HERRE, huru länge?
4 Vänd åter, HERRE, rädda min själ, fräls mig för din
nåds skull. **5** Ty i döden tänker man icke på dig; vem
tackar dig i dödsriket? **(Sheol h7585)** **6** Jag är så trött av
suckande; var natt fuktar jag min säng och väter mitt
läger med mina tårar. **7** Av sorg är mitt öga förmörkat;
det har åldrats för alla mina ovänners skull. **8** Viken bort
ifrån mig, alla I ogärningsmän; ty HERREN har hört min
högljudda gråt. **9** HERREN har hört min åkallan, min bön
upptager HERREN. **10** Alla mina fiender skola komma
på skam och storligen förskräckas; de skola vika tillbaka
och komma på skam med hast.

7 En sång av David, som han sjöng till HERREN för
benjaminiten Kus' ords skull. **2** HERRE, min Gud,
till dig tager jag min tillflykt; fräls mig från alla mina
förföljare och rädda mig, **3** så att de icke, såsom lejon,
sönderslita min själ och rycka bort henne utan räddning.
4 HERRE, min Gud, har jag gjort sådant, och är orätt i
mina händer, **5** har jag med ont vedergällt ned som höll
frid med mig eller plundrat den som var min ovän utan
sak, **6** så förfölje fienden min själ och tage henne fatt
och trampe mitt liv till jorden och lägge min ära i stoftet.
(Sela) **7** Stå upp, HERRE, i din vrede, res dig mot mina
ovänners raseri och vakna upp till min hjälp, du som
har påbjudit dom. **8** Må folkens församling omgiva dig,
och må du över den vända åter till höjden. **9** HERREN
håller dom över folken; skaffa mig rätt, HERRE, efter
min rättfärdighet och ostrafflighet. **10** Låt de ogudaktigas
ondska få en ände, men håll den rättfärdige vid makt; ty
du, som prövar hjärtan och njurar, är en rättfärdig Gud.
11 Min sköld är i Guds hand; han frälsar de rättsinniga.
12 Gud är en rättfärdig domare och en Gud som dagligen
vredgas. **13** Om någon icke vill omvända sig, så vässer
han sitt svärd, sin båge spänner han och gör den redo;
14 och han riktar mot honom dödande skott, sina pilar
gör han brinnande. **15** Se, denne är i födsloarbete med
fördärv, han går havande med olycka, men han föder
ett intet. **16** Han gräver en grop och gör den djup, men
han faller själv i den grav som han gräver. **17** Den
olycka han tänkte vålla vänder tillbaka på hans huvud,
och över hans hjässa kommer hans ondska. Jag vill
tacka HERREN efter hans rättfärdighet och lovsjunga
HERRENS, den Högstes, namn. Se Ära i Ordförkl.

8 För sångmästaren, till Gittít; en psalm av David. **2**
HERRE, vår Herre, huru härligt är icke ditt namn över
hela jorden, du som har satt ditt majestät på himmelen!
3 Av barns och spenabarns mun har du upprättat en
makt, för dina ovänners skull, till att nedslå fienden och
den hämndgirige. **4** När jag ser din himmel, dina fingrars
verk, månen och stjärnorna, som du har berett, **5** vad
är då en människa, att du tänker på henne, eller en
människoson, att du låter dig vårda om honom. **6** Dock
gjorde du honom nästan till ett gudaväsen; med ära och
härlighet krönte du honom. **7** Du satte honom till herre
över dina händers verk; allt lade du under hans fötter: **8**
får och oxar, allasammans, så ock vildmarkens djur, **9**
fåglarna under himmelen och fiskarna i havet, vad som
vandrar havens vägar. HERRE, vår Herre, huru härligt är
icke ditt namn över hela jorden!

9 För sångmästaren, till Mutlabbén; en psalm av David.
Jag vill tacka HERREN av allt mitt hjärta; jag vill
förtälja alla dina under. **2** Jag vill vara glad och fröjdas i
dig, jag vill lovsjunga ditt namn, du den Högste. **3** Ty
mina fiender vika tillbaka, de falla och förgås för ditt
ansikte. **4** Ja, du har utfört min rätt och min sak; du sitter
på din tron såsom en rättfärdig domare. **5** Du har näpst
hedningarna och förgjort de ogudaktiga; deras namn
har du utplånat för alltid och evinnerligen. **6** Fienderna
äro nedgjorda, utrotade för alltid; deras städer har du
omstörtat, deras åminnelse har förgåtts. **7** Men HERREN
tronar evinnerligen, sin stol har han berett till doms; **8**
och han skall döma jordens krets med rättfärdighet, han
skall skipa lag bland folken med rättvisa. **9** Så vare då
HERREN en borg för den förtryckte, en borg i nödens
tider. **10** Och må de som känna ditt namn förtrösta på
dig; ty du övergiver icke dem som söka dig, HERRE.
11 Lovsjungen HERREN, som bor i Sion, förkunnen
bland folken hans gärningar. **12** Ty han som utkräver
blodskulder har kommit ihåg dem; han har icke förgätit
de betrycktas klagorop. **13** Var mig nådig, HERRE; se
huru jag plågas av dem som hata mig, du som lyfter mig
upp från dödens portar; **14** på det att jag må förtälja allt
ditt lov och i dottern Sions portar fröjda mig över din
frälsning. **15** Hedningarna hava sjunkit ned i den grav
som de grävde; i det nät som de lade ut har deras fot
blivit fångad. **16** HERREN har gjort sig känd, han har
hållit dom; han snärjer den ogudaktige i hans händers
verk. Higgajón. (Sela) **17** DE ogudaktiga vika tillbaka,
ned i dödsriket, alla hedningar, de som förgäta Gud.
(Sheol h7585) **18** Ty icke för alltid skall den fattige vara
förgäten, de betrycktas hopp skall ej varda om intet
evinnerligen. **19** Stå upp, HERRE; låt icke människor
få överhanden, låt hedningarna bliva dömda inför ditt
ansikte. **20** Låt, o HERRE, förskräckelse komma över
dem; må hedningarna förnimma att de äro människor.
(Sela)

10 Varför, HERRE, står du så långt ifrån och fördöljer
dig i nödens tider? **2** Genom de ogudaktigas
övermod måste den arme lida. Må de fångas i de ränker
som de hava uttänkt! **3** Ty den ogudaktige berömmer sig
av sin själs lystnad, och den rovgirige talar förgripligt
och föraktar HERREN. **4** Den ogudaktige säger i sitt
högmod: »Han frågar icke därefter.» »Det finnes ingen
Gud», så äro alla hans tankar. **5** Trygga äro alltid hans
vägar, dina domar gå högt över hans blickar; alla sina
ovänner räknar han för intet. **6** Han säger i sitt hjärta:
»Jag skall icke vackla, över mig skall i evighet ingen
olycka komma.» **7** Hans mun är full av förbannelse,
av svek och förtryck; hans tunga gömmer olycka och
fördärv. **8** Han lägger sig i försåt vid gårdarna, i lönndom
vill han dräpa den oskyldige; hans ögon lura på den
olycklige. **9** Han ligger i försåt på lönnligt ställe, såsom
ett lejon i sitt snår, han ligger i försåt för att gripa den
arme; han griper den arme, i det han drager honom in i
sitt nät. **10** Han trycker sig ned, han ligger på lur, och de
olyckliga falla i hans klor. **11** Han säger i sitt hjärta: »Gud
förgäter det, han har dolt sitt ansikte, han ser det aldrig.»
12 Stå upp, HERRE; Gud, upplyft din hand, förgät icke de
arma. **13** Varför skall den ogudaktige få förakta Gud och

säga i sitt hjärta att du icke frågar därefter? 14 Du har ju
sett det, ty du giver akt på olycka och jämmer, för att
taga det i din hand. Åt dig överlämnar den olycklige sin
sak; du blev den faderlöses hjälpare. 15 Bryt sönder den
ogudaktiges arm, och hemsök de ondas ogudaktighet,
så att du icke mer finner den. 16 Ja, HERREN är konung
alltid och evinnerligen; hedningarna utrotas ur hans land.
17 De ödmjukas trängtan hör du, HERRE; du gör deras
hjärtan ståndaktiga; du låter ditt öra giva akt 18 för att
skaffa den faderlöse och förtryckte rätt, så att människor,
komna av jord, ej längre vålla skräck. Delvis alfabetisk
psalm; se Poesi i Ordförkl.

11 För sångmästaren; av David. Till HERREN Har
jag tagit min tillflykt. Huru kunnen I då säga till mig:
»Flyn såsom fåglar till edert berg; 2 ty se, de ogudaktiga
spänna bågen, de hava lagt sin pil på strängen, för att i
mörkret skjuta på de rättsinniga. 3 När grundvalarna
upprivas, vad kan då den rättfärdige uträtta?» 4 HERREN
är i sitt heliga tempel, HERRENS tron är i himmelen;
hans ögon skåda, hans blickar pröva människors barn.
5 HERREN prövar den rättfärdige; men den ogudaktige
och den som älskar våld, dem hatar hans själ. 6 Han
skall låta ljungeldssnaror regna över de ogudaktiga; eld
och svavel och glödande vind, det är den kalk som bliver
dem beskärd. 7 Ty HERREN är rättfärdig, han älskar
rättfärdigheten; de redliga skola skåda hans ansikte.

12 För sångmästaren, till Seminít; en psalm av David.
2 Fräls, HERRE; ty de fromma äro borta, de trogna
äro försvunna ifrån människors barn. 3 De tala lögn, den
ene med den andre; med hala läppar tala de, och med
dubbelt hjärta. 4 HERREN utrote alla hala läppar, den
tunga som talar stora ord, 5 dem som säga: »Genom
vår tunga äro vi starka, våra läppar stå oss bi; vem är
herre över oss?» 6 »Eftersom de arma lida övervåld och
de fattiga klaga, vill jag nu stå upp», säger HERREN;
»jag vill skaffa frälsning åt den som längtar därefter.» 7
HERRENS tal är ett rent tal, likt silver som rinner ned mot
jorden, luttrat i degeln, renat sju gånger. 8 Du, HERRE,
skall bevara dem, du skall beskydda dem för detta släkte
evinnerligen. Ty runt omkring dem vandra de ogudaktiga,
då nu uselheten är rådande bland människors barn.

13 För sångmästaren; en psalm av David. 2 Huru
länge, HERRE; skall du så alldeles förgäta mig?
Huru länge skall du fördölja ditt ansikte för mig? 3 Huru
länge skall jag bekymras i min själ och ängslas i mitt
hjärta dagligen? Huru länge skall min fiende förhäva sig
över mig? 4 Skåda ned, svara mig, HERRE, min Gud;
upplys mina ögon, så att jag icke somnar in i döden; 5
på det att min fiende icke må säga: »Jag blev honom
övermäktig», och på att mina ovänner ej må fröjda sig,
när jag vacklar. 6 Jag förtröstar på din nåd, mitt hjärta
fröjde sig över din frälsning. Jag vill sjunga till HERRENS
ära, ty han har gjort väl mot mig.

14 För sångmästaren; av David. Dårarna säga i sina
hjärtan: »Det finnes ingen Gud.» Fördärv och
styggelse är deras verk; ingen finnes, som gör vad gott
är. 2 HERREN skådar ned från himmelen på människors
barn, för att se om det finnes någon förståndig, någon
som söker Gud. 3 Nej, alla äro de avfälliga, allasammans
äro de fördärvade; ingen finnes, som gör vad gott är, det
finnes icke en enda. 4 Hava de då intet fått förnimma,
alla dessa ogärningsmän, dessa som uppäta mitt folk,
likasom åte de bröd, och som icke åkalla HERREN? 5
Jo, där överföll dem förskräckelse -- ty Gud är hos de
rättfärdigas släkte. 6 Den betrycktes rådslag mån I söka
bringa på skam, HERREN är ju ändå hans tillflykt. 7 Ack
att från Sion komme frälsning för Israel! När HERREN
vill åter upprätta sitt folk, då skall Jakob fröjda sig, då
skall Israel vara glad.

15 En psalm av David. HERRE, vem får bo i din
hydda? Vem får dväljas på ditt heliga berg? 2
Den som vandrar ostraffligt och gör vad rätt är och talar
sanning av hjärtat; 3 den som icke bär förtal på sin
tunga, den som icke gör sin broder något ont och icke
drager smälek över sin nästa; 4 den som aktar den
förkastlige för intet, men ärar dem som frukta HERREN;
den som svär sig till skada, men ej bryter sin ed; 5 den
som icke driver ocker med sina penningar och icke tager
mutor för att fälla den oskyldige. Den som så handlar,
han skall icke vackla till evig tid.

16 En sång av David. Bevara mig, Gud, ty jag tager
min tillflykt till dig. 2 Jag säger till HERREN: »Du
är ju Herren; för mig finnes intet gott utom dig; 3 de
heliga som finnas i landet, de äro de härliga till vilka jag
har allt mitt behag.» 4 Men de som taga sig en annan
gud, de hava stora vedermödor; jag vill icke offra deras
drickoffer av blod eller taga deras namn på mina läppar.
5 HERREN är min beskärda del och bägare; du är den
som uppehåller min arvedel. 6 En lott har tillfallit mig i
det ljuvliga, ja, ett arv som behagar mig väl. 7 Jag vill
lova HERREN, ty han giver mig råd; ännu om natten
manar mig mitt innersta. 8 Jag har haft HERREN för
mina ögon alltid; ja, han är på min högra sida, jag skall
icke vackla. 9 Fördenskull gläder sig mitt hjärta, och min
ära fröjdar sig; jämväl min kropp får bo i trygghet. 10
Ty du skall icke lämna min själ åt dödsriket, du skall
icke låta din fromme få se graven. (Sheol h7585) 11 Du
skall kungöra mig livets väg; inför ditt ansikte är glädje till
fyllest, ljuvlighet i din högra hand evinnerligen.

17 En bön av David. Hör, o HERRE, en rättfärdig sak,
akta på mitt rop, lyssna till min bön; den kommer
icke ifrån falska läppar. 2 Av dig må jag få min rätt;
dina ögon må skåda vad rättvist är. 3 Du prövar mitt

hjärta, du utrannsakar mig, men du finner intet; ingen
ond tanke går ut ur min mun. **4** Efter dina läppars ord,
och vad människor än må göra, tager jag mig till vara för
våldsverkares stigar. **5** Mina steg hålla sig stadigt på dina
vägar, mina fötter vackla icke. **6** Så åkallar jag nu dig, ty
du, Gud, skall svara mig; böj ditt öra till mig, hör mitt
tal. **7** Bevisa din underbara nåd, du som frälsar undan
motståndarna dem som taga sin tillflykt till din högra
hand. **8** Bevara mig såsom en ögonsten, beskärma mig
under dina vingars skugga **9** för de ogudaktiga, som vilja
fördärva mig, för mina dödsfiender, som omringa mig. **10**
Sitt hjärta förstocka de; med sin mun tala de stora ord.
11 Nu äro de omkring mig, var vi gå, deras ögon speja
efter huru de skola böja mig till jorden. **12** Ja, denne är
lik ett lejon som längtar efter rov, lik ett ungt lejon som
ligger i försåt. **13** Stå upp, HERRE; träd emot honom,
slå honom ned, rädda med ditt svärd min själ från den
ogudaktige, **14** ja, med din hand, från människorna,
HERRE, från denna världens människor, som hava sin
del i detta livet, och vilkas buk du fyller med dina håvor,
som hava söner i mängd och lämna sitt överflöd åt sina
barn. **15** Men jag skall skåda ditt ansikte i rättfärdighet;
när jag uppvaknar, vill jag mätta mig av din åsyn.

18 För sångmästaren; av HERRENS tjänare David,
som talade till HERREN denna sångs ord, när
HERREN hade räddat honom från alla hans fienders
hand och ur Sauls våld. **2** Han sade: Hjärtligen kär har
jag dig, HERRE, min starkhet, **3** HERRE, mitt bergfäste,
min borg och min räddare, min Gud, min klippa, till
vilken jag tager min tillflykt, min sköld och min frälsnings
horn, mitt värn. **4** HERREN, den högtlovade, åkallar jag,
och från mina fiender bliver jag frälst. **5** Dödens band
omvärvde mig, och fördärvets strömmar förskräckte mig.
(Sheol h7585) **6** Dödsrikets band omslöto mig, dödens
snaror föllo över mig. **7** Men jag åkallade HERREN i
min nöd och ropade till min Gud. Han hörde från sin
himmelska boning min röst, och mitt rop inför honom
kom till hans öron. **8** Då skalv jorden och bävade,
och bergens grundvalar darrade; de skakades, ty hans
vrede var upptänd. **9** Rök steg upp från hans näsa och
förtärande eld från hans mun; eldsglöd ljungade från
honom. **10** Och han sänkte himmelen och for ned, och
töcken var under hans fötter. **11** Han for på keruben och
flög, han svävade på vindens vingar. **12** Han gjorde
mörker till sitt täckelse, till en hydda som omslöt honom;
mörka vatten, tjocka moln. **13** Av glansen framför honom
veko molnen undan; hagel föll, och eldsglöd for ned.
14 Och HERREN dundrade i himmelen, den Högste
lät höra sin röst; hagel föll, och eldsglöd for ned. **15**
Han sköt sina pilar och förskingrade dem, ljungeldar i
mängd och förvirrade dem. **16** Vattnens bäddar kommo i
dagen, och jordens grundvalar blottades, för din näpst,
o HERRE, för din vredes stormvind. **17** Han räckte ut
sin hand från höjden och fattade mig, han drog mig
upp ur de stora vattnen. **18** Han räddade mig från min
starke fiende och från mina ovänner, ty de voro mig
övermäktiga. **19** De överföllo mig på min olyckas dag,
men HERREN blev mitt stöd. **20** Han förde mig ut på
rymlig plats; han räddade mig, ty han hade behag till
mig. **21** HERREN lönar mig efter min rättfärdighet; efter
mina händers renhet vedergäller han mig. **22** Ty jag
höll mig på HERRENS vägar och avföll icke från min
Gud i ogudaktighet; **23** nej, alla hans rätter hade jag för
ögonen, och hans stadgar lät jag icke vika ifrån mig. **24**
Så var jag ostrafflig inför honom och tog mig till vara för
missgärning. **25** Därför vedergällde mig HERREN efter
min rättfärdighet, efter mina händers renhet inför hans
ögon. **26** Mot den fromme bevisar du dig from, mot en
ostrafflig man bevisar du dig ostrafflig. **27** Mot den rene
bevisar du dig ren, men mot den vrånge bevisar du dig
avog. **28** Ty du frälsar ett betryckt folk, men stolta ögon
ödmjukar du. **29** Ja, du låter min lampa brinna klart;
HERREN, min Gud, gör mitt mörker ljuset. **30** Ja, med
dig kan jag nedslå härskaror, och med min Gud stormar
jag murar. **31** Guds väg är ostrafflig; HERRENS tal är
luttrat. En sköld är han för alla som taga sin tillflykt till
honom. **32** Ty vem är Gud förutom HERREN, och vem
är en klippa utom vår Gud? **33** Gud, du som omgjordade
mig med kraft och lät min väg vara lyckosam, **34** du som
gjorde mina fötter såsom hindens och ställde mig på
mina höjder, **35** du som lärde mina händer att strida och
mina armar att spänna kopparbågen! **36** Du gav mig din
frälsnings sköld, och din högra hand stödde mig, och ditt
saktmod gjorde mig stor; **37** du skaffade rum för mina
steg, där jag gick, och mina fötter vacklade icke. **38** Jag
förföljde mina fiender och hann upp dem; jag vände icke
tillbaka, förrän jag hade gjort ände på dem. **39** Jag slog
dem, så att de icke mer kunde resa sig; de föllo under
mina fötter. **40** Du omgjordade mig med kraft till striden,
du böjde mina motståndare under mig. **41** Mina fiender
drev du på flykten för mig, och dem som hatade mig
förgjorde jag. **42** De ropade, men det fanns ingen som
frälste; till HERREN, men han svarade dem icke. **43** Och
jag stötte dem sönder till stoft för vinden, jag kastade ut
dem såsom orenlighet på gatan. **44** Du räddade mig ur
folkets strider, du satte mig till ett huvud över hedningar;
folkslag som jag ej kände blevo mina tjänare. **45** Vid
blotta ryktet hörsammade de mig; främlingar visade mig
underdånighet. **46** Ja, främlingarnas mod vissnade bort;
med bävan övergåvo de sina borgar. **47** HERREN lever!
Lovad vare min klippa, och upphöjd vare min frälsnings
Gud! **48** Gud, som har givit mig hämnd och tvingat folken
under mig; **49** du som har befriat mig från mina fiender
och upphöjt mig över mina motståndare, räddat mig
från våldets man! **50** Fördenskull vill jag tacka dig bland
hedningarna, HERRE, och lovsjunga ditt namn. Ty du
giver din konung stor seger och gör nåd mot din smorde,
mot David och hans säd till evig tid.

19 För sångmästaren; en psalm av David. **2** Himlarna
förtälja Guds ära, och fästet förkunnar hans
händers verk; **3** den ena dagen talar därom till den
andra, och den ena natten kungör det för den andra;
4 det är ej ett tal eller språk vars ljud icke höres. **5**
De sträcka sig ut över hela jorden, och deras ord gå
till världens ändar. Åt solen har han gjort en hydda i
dem; **6** och den är såsom en brudgum som går ut ur
sin kammare, den fröjdar sig, såsom en hjälte, att löpa
sin bana. **7** Vid himmelens ända är det den går upp,
och dess omlopp når intill himmelens gränser, och intet
är skylt för dess hetta. **8** HERRENS lag är utan brist
och vederkvicker själen; HERRENS vittnesbörd är fast
och gör den enfaldige vis. **9** HERRENS befallningar
äro rätta och giva glädje åt hjärtat; HERRENS bud är
klart och upplyser ögonen. **10** HERRENS fruktan är ren
och består evinnerligen; HERRENS rätter äro sanning,
allasammans rättfärdiga. **11** De äro dyrbarare än guld,
ja, än fint guld i mängd; de äro sötare än honung, ja,
än renaste honung. **12** Av dem hämtar ock din tjänare
varning; den som håller dem har stor lön. **13** Vem märker
själv huru ofta han felar? Förlåt mig mina hemliga brister.
14 Bevara ock din tjänare för räcka människor; låt dem
icke få makt med mig, så bliver jag ostrafflig och varder
fri ifrån svår överträdelse. Låt min muns tal täckas dig
och mitt hjärtas tankar, HERRE, min klippa och min
förlossare.

20 För sångmästaren; en psalm av David. **2** HERREN
bönhöre dig på nödens dag, Jakobs Guds namn
beskydde dig. **3** Han sände dig hjälp från helgedomen,
och stödje dig från Sion. **4** Han tänke på alla dina
spisoffer och upptage med välbehag ditt brännoffer.
(Sela) **5** Han give dig vad ditt hjärta begär och fullborde
alla dina rådslag. **6** Må vi få jubla över din seger och i
vår Guds namn resa upp baneret; HERREN uppfylle alla
dina böner. **7** Nu vet jag att HERREN giver seger åt
sin smorde; han svarar honom från sin heliga himmel,
genom väldiga gärningar giver hans högra hand seger.
8 De andra prisa vagnar, de prisa hästar, men vi prisa
HERRENS, vår Guds, namn. **9** De sjunka ned och falla,
men vi resa oss upp och bliva beståndande. HERRE, giv
seger; ja, konungen svare oss på den tid då vi ropa.

21 För sångmästaren; en psalm av David. **2** HERRE,
över din makt gläder sig konungen; huru fröjdas
han icke högeligen över din seger! **3** Vad hans hjärta
önskar har du givit honom, och hans läppars begäran har
du icke vägrat honom. (Sela) **4** Ty du kommer honom till
mötes med välsignelser av vad gott är; du sätter på hans
huvud en gyllene krona. **5** Han bad dig om liv, och du gav
honom det, ett långt liv alltid och evinnerligen. **6** Stor är
hans ära genom din seger; majestät och härlighet beskär
du honom. **7** Ja, du låter honom bliva till välsignelse
evinnerligen; du fröjdar honom med glädje inför ditt
ansikte. **8** Ty konungen förtröstar på HERREN, och
genom den Högstes nåd skall han icke vackla. **9** Din
hand skall nå alla dina fiender; din högra hand skall träffa
dem som hata dig. **10** Du skall låta dem känna det såsom
i en glödande ugn, när du låter se ditt ansikte. HERREN
skall fördärva dem i sin vrede; eld skall förtära dem.
11 Deras livsfrukt skall du utrota från jorden och deras
avkomma från människors barn. **12** Ty de ville draga ont
över dig; de tänkte ut ränker, men de förmå intet. **13** Nej,
du skall driva dem tillbaka; med din båge skall du sikta
mot deras anleten. Upphöjd vare du, HERREN, i din
makt; vi vilja besjunga och lovsäga din hjältekraft.

22 För sångmästaren, efter »Morgonrodnadens hind»;
en psalm av David. **2** Min Gud, min Gud, varför
har du övergivit mig? Jag brister ut och klagar, men min
frälsning är fjärran. **3** Men Gud, jag ropar om dagen,
men du svarar icke, så ock om natten, men jag får ingen
ro. **4** Och dock är du den Helige, den som tronar på
Israels lovsånger. **5** På dig förtröstade våra fäder; de
förtröstade, och du räddade dem. **6** Till dig ropade de
och blevo hulpna; på dig förtröstade de och kommo icke
på skam. **7** Men jag är en mask, och icke en människa,
till smälek bland män, föraktad av folket. **8** Alla som se
mig bespotta mig; de spärra upp munnen, de skaka
huvudet: **9** »Befall dig åt HERREN! Han befrie honom,
han rädde honom, ty han har ju behag till honom.» **10**
Ja, det var du som hämtade mig ut ur moderlivet och lät
mig vila trygg vid min moders bröst. **11** På dig är jag
kastad allt ifrån modersskötet; du är min Gud allt ifrån
min moders liv. **12** Var icke långt ifrån mig, ty nöd är nära,
och det finnes ingen hjälpare. **13** Tjurar i mängd omgiva
mig, Basans oxar omringa mig. **14** Såsom glupande och
rytande lejon spärrar man upp gapet mot mig. **15** Jag
är lik vatten som utgjutes, alla mina leder hava skilts
åt; mitt hjärta är såsom vax, det smälter i mitt liv. **16**
Min kraft är förtorkad och lik en lerskärva, min tunga
låder vid min gom, och du lägger mig i dödens stoft.
17 Ty hundar omgiva mig; de ondas hop har kringränt
mig, mina händer och fötter hava de genomborrat. **18**
Jag kan räkna alla mina ben; de skåda därpå, de se
med lust på mig. **19** De dela mina kläder mellan sig
och kasta lott om min klädnad. **20** Men du, HERRE,
var icke fjärran; du min starkhet, skynda till min hjälp.
21 Rädda min själ från svärdet, mitt liv ur hundarnas
våld. **22** Fräls mig från lejonets gap. Ja, du bönhör mig
och räddar mig undan vildoxarnas horn. **23** Då skall jag
förkunna ditt namn för mina bröder, mitt i församlingen
skall jag prisa dig: **24** I som frukten HERREN, loven
honom; ären honom, alla Jakobs barn, och bäven för
honom, alla Israels barn. **25** Ty han föraktade icke den
betrycktes elände och höll det icke för en styggelse;
han fördolde icke sitt ansikte för honom, och när han
ropade, lyssnade han till honom. **26** Genom dig skall min
lovsång ljuda i den stora församlingen; mina löften får

jag infria inför dem som frukta honom. 27 De ödmjuka
skola äta och bliva mätta, de som söka HERREN skola
få lova honom; ja, edra hjärtan skola leva evinnerligen.
28 Alla jordens ändar skola betänka det och omvända
sig till HERREN. Hedningarnas alla släkter skola tillbedja
inför dig. 29 Ty riket är HERRENS, och han råder över
hedningarna. 30 Ja, alla mäktiga på jorden skola äta och
tillbedja; inför honom skola knäböja alla de som måste
fara ned i graven, de som icke kunna behålla sin själv
vid liv. 31 Kommande ättled skola tjäna honom; man
skall förtälja om Herren för ett annat släkte. Man skall
träda upp och förkunna hans rättfärdighet, ja, bland folk
som skola födas att han har gjort det.

23 En psalm av David. HERREN är min herde, mig
skall intet fattas, 2 han låter mig vila på gröna
ängar; han för mig till vatten där jag finner ro, 3 han
vederkvicker min själ; han leder mig på rätta vägar, för
sitt namns skull. 4 Om jag ock vandrar i dödsskuggans
dal, fruktar jag intet ont, ty du är med mig; din käpp och
stav, de trösta mig. 5 Du bereder för mig ett bord i mina
ovänners åsyn; du smörjer mitt huvud med olja och låter
min bägare flöda över. 6 Godhet allenast och nåd skola
följa mig i alla mina livsdagar, och jag skall åter få bo i
HERRENS hus, evinnerligen.

24 Av David; en psalm. Jorden är HERRENS och allt
vad därpå är, jordens krets och de som bo därpå.
2 Ty han är den som har lagt hennes grund på haven,
den som på strömmarna har berett henne fäste. 3 Vem
får gå upp på HERRENS berg, och vem får träda in i
hans helgedom? 4 Den som har oskyldiga händer och
rent hjärta, den som icke vänder sin själ till lögn och
den som icke svär falskt. 5 Han skall undfå välsignelse
av HERREN och rättfärdighet av sin frälsnings Gud. 6
Sådant är det släkte som frågar efter honom; de som
söka ditt ansikte, de äro Jakobs barn. (Sela) 7 Höjen,
I portar, edra huvuden, höjen eder, I eviga dörrar, för
att ärans konung må draga därin. 8 Vem är då ärans
konung? Det är HERREN, stark och väldig, HERREN,
väldig i strid. 9 Höjen, I portar, edra huvuden, höjen
dem, I eviga dörrar, för att ärans konung må draga därin.
10 Vem är då denne ärans konung? Det är HERREN
Sebaot; han är ärans konung. (Sela)

25 Av David. Till dig, HERRE, upplyfter jag min själ. 2
Min Gud, på dig förtröstar jag; låt mig icke komma
på skam, låt icke mina fiender fröjda sig över mig. 3
Nej, ingen kommer på skam, som förbidar dig; på skam
kommer de som, utan sak, handla trolöst. 4 HERRE,
kungör mig dina vägar, lär mig dina stigar. 5 Led mig i
din sanning, och lär mig, ty du är min frälsnings Gud; dig
förbidar jag alltid. 6 Tänk, HERRE, på din barmhärtighet
och din nåd, ty de äro av evighet. 7 Tänk icke på min
ungdoms synder och på mina överträdelser, utan tänk
på mig efter din nåd, för din godhets skull, HERRE. 8
HERREN är god och rättfärdig, därför undervisar han
syndare om vägen. 9 Han leder de ödmjuka rätt, han
lär de ödmjuka sin väg. 10 Alla HERRENS vägar äro
nåd och trofasthet för dem som hålla hans förbund och
vittnesbörd. 11 För ditt namns skull, HERRE, förlåt min
missgärning, ty den är stor. 12 Finnes det en man som
fruktar HERREN, då undervisar han honom om den
väg han bör välja. 13 Han själv skall leva i lycka, och
hans efterkommande skola besitta landet. 14 HERREN
har sin umgängelse med dem som frukta honom, och
sitt förbund vill han kungöra för dem. 15 Mina ögon se
alltid till HERREN, ty han drager mina fötter ur nätet. 16
Vänd dig till mig och var mig nådig; ty jag är ensam och
betryckt. 17 Mitt hjärtas ångest är stor; för mig ut ur mitt
trångmål. 18 Se till mitt lidande och min vedermöda, och
förlåt mig alla mina synder. 19 Se därtill att mina fiender
äro så många och hata mig med orätt. 20 Bevara min
själ och rädda mig; låt mig icke komma på skam, ty jag
tager min tillflykt till dig. 21 Ostrafflighet och redlighet
bevare mig, ty jag förbidar dig. 22 Förlossa Israel, o Gud,
ur all dess nöd. Alfabetisk psalm; se Poesi i Ordförkl.

26 Av David. Skaffa mig rätt, HERRE, ty jag vandrar i
ostrafflighet, och jag förtröstar på HERREN utan att
vackla. 2 Pröva mig, HERRE, och försök mig; rannsaka
mina njurar och mitt hjärta. 3 Ty din nåd är inför mina
ögon, och jag vandrar i din sanning. 4 Jag sitter icke
hos lögnens män, och med hycklare har jag icke min
umgängelse. 5 Jag hatar de ondas församling, och hos
de ogudaktiga sitter jag icke. 6 Jag tvår mina händer
i oskuld, och kring ditt altare, HERRE, vill jag vandra,
7 för att höja min röst till tacksägelse och förtälja alla
dina under. 8 HERRE, jag har din boning kär och den
plats där din härlighet bor. 9 Ryck icke min själ bort
med syndare, icke mitt liv med de blodgiriga, 10 i vilkas
händer är skändlighet, och vilkas högra hand är full av
mutor. 11 Jag vandrar ju i ostrafflighet; förlossa mig
och var mig nådig. 12 Ja, min fot står på jämn mark; i
församlingarna skall jag lova HERREN.

27 Av David. HERREN är mitt ljus och min frälsning;
för vem skulle jag frukta? HERREN är mitt livs
värn; för vem skulle jag rädas? 2 När de onda draga
emot mig och vilja uppsluka mig, då stappla de själva
och falla, mina motståndare och fiender. 3 Om ock en
här lägrar sig mot mig, så fruktar ändå icke mitt hjärta;
om krig uppstår mot mig, så är jag dock trygg. 4 Ett
har jag begärt av HERREN, därefter traktar jag: att jag
må få bo i HERRENS hus i alla mina livsdagar, för att
skåda HERRENS ljuvlighet och betrakta hans tempel.
5 Ty han döljer mig i sin hydda på olyckans dag, han
beskärmar mig i sitt tjäll, han för mig upp på en klippa. 6
Och nu skall mitt huvud resa sig över mina fiender runt
omkring mig, och jag vill offra i hans hydda jublets offer,

jag vill sjunga till HERRENS ära och lovsäga honom. **7** Hör, o HERRE! Jag höjer min röst och ropar, var mig nådig och svara mig. **8** Mitt hjärta förehåller dig ditt ord: »Söken mitt ansikte.» Ja, ditt ansikte, HERRE, söker jag; **9** fördölj icke ditt ansikte för mig. Driv icke bort din tjänare i vrede, du som har varit min hjälp; förskjut mig icke, övergiv mig icke, du min frälsnings Gud. **10** Nej, om än min fader och min moder övergiva mig, skall HERREN upptaga mig. **11** Visa mig, HERRE, din väg, och led mig på en jämn stig, för mina förföljares skull. **12** Överlämna mig icke åt mina ovänners vilja; ty mot mig uppstå falska vittnen och män som andas våld. **13** Ja, jag tror förvisso att jag skall få se HERRENS goda i de levandes land. **14** Förbida HERREN, var frimodig och oförfärad i ditt hjärta; ja, förbida HERREN.

28 Av David. Till dig, HERRE, ropar jag; min klippa, var icke stum mot mig. Ja, var icke tyst mot mig, så att jag bliver lik dem som fara ned i graven. **2** Hör mina böners ljud, när jag ropar till dig, när jag upplyfter mina händer mot det allraheligaste i din helgedom. **3** Tag mig icke bort med de ogudaktiga och med ogärningsmännen, som tala vänligt med sin nästa men hava ondska i sina hjärtan. **4** Giv dem efter deras gärningar och efter deras onda väsende, giv dem efter deras händers verk, vedergäll dem vad de hava gjort. **5** Ty de akta icke på HERRENS gärningar, icke på hans händer verk; därför skall han slå dem ned och ej mer bygga upp dem. **6** Lovad vare HERREN, ty han har hört mina böners ljud! **7** HERREN är min starkhet och min sköld; på honom förtröstade mitt hjärta. Och jag vart hulpen, därför fröjdar sig mitt hjärta, och med min sång vill jag tacka honom. **8** HERREN är sitt folks starkhet, och ett frälsningens värn är han för sin smorde. **9** Fräls ditt folk och välsigna din arvedel, och var deras herde och bär dem till evig tid.

29 En psalm av David. Given åt HERREN, I Guds sönder, given åt HERREN ära och makt; **2** given åt HERREN hans namns ära, tillbedjen HERREN i helig skrud. **3** HERRENS röst går ovan vattnen; Gud, den härlige, dundrar, ja, HERREN, ovan de stora vattnen. **4** HERRENS röst ljuder med makt, HERRENS röst ljuder härligt. **5** HERRENS röst bräcker cedrar, HERREN bräcker Libanons cedrar. **6** Han kommer dem att hoppa likasom kalvar, Libanon och Sirjon såsom unga vildoxar. **7** HERRENS röst sprider ljungeldslågor. **8** HERRENS röst kommer öknen att bäva, HERREN kommer Kades' öken att bäva. **9** HERRENS röst bringar hindarna att föda; skogarnas klädnad rycker den bort. I hans himmelska boning förkunnar allting hans ära. **10** HERREN på sin tron bjöd floden komma, och HERREN tronar såsom konung evinnerligen. **11** HERREN skall giva makt åt sitt folk, HERREN skall välsigna sitt folk med frid.

30 En psalm, en sång av David, vid templets invigning. Jag vill upphöja dig, HERRE, ty du har dragit mig ur djupet, du har icke låtit mina fiender glädja sig över mig. **2** HERRE, min Gud, jag ropade till dig, och du helade mig. **3** HERRE, du förde min själ upp ur dödsriket, du tog mig levande ut från dem som foro ned i graven. **(Sheol h7585)** **4** Lovsjungen HERREN, I hans fromme, och prisen hans heliga namn. **5** Ty ett ögonblick varar hans vrede, men hela livet hans nåd; om aftonen gästar gråt, men om morgonen kommer jubel. **6** Jag sade, när det gick mig väl: »Jag skall aldrig vackla.» **7** HERRE, i din nåd hade du gjort mitt berg starkt; men du fördolde ditt ansikte, då förskräcktes jag. **8** Till dig, HERRE, ropade jag, och till Herren bad jag: **9** »Vad vinning har du av mitt blod, eller därav att jag far ned i graven? Kan stoftet tacka dig, kan det förkunna din trofasthet? **10** Hör, o HERRE, och var mig nådig; HERRE, var min hjälpare.» **11** Då förvandlade du min klagan i fröjdesprång; du klädde av mig sorgens dräkt och omgjordade mig med glädje. **12** Därför skall min ära lovsjunga dig, utan att tystna; HERRE, min Gud, jag vill tacka dig evinnerligen.

31 För sångmästaren; en psalm av David. Till dig, HERRE, tager jag min tillflykt; låt mig aldrig komma på skam, befria mig genom din rättfärdighet. **2** Böj ditt öra till mig, rädda mig snarligen; var mig en fast klippa, en bort till min frälsning. **3** Ty du är mitt bergfäste och min bort, och du skall, för ditt namns skull, leda och föra mig. **4** Du skall draga mig ur det nät som de lade ut för mig; ty du är mitt värn. **5** I din hand befaller jag min ande; du förlossar mig, HERRE, du trofaste Gud. **6** Jag hatar dem som hålla sig till fåfängliga avgudar, men jag förtröstar på HERREN. **7** Jag vill fröjda mig och vara glad över din nåd, att du ser till mitt lidande, att du låter dig vårda om min själ i nöden **8** och icke överlämnar mig i fiendens hand, utan ställer mina fötter på rymlig plats. **9** Var mig nådig, HERRE, ty jag är i nöd; av sorg är mitt öga förmörkat, ja, min själ såväl som min kropp. **10** Ty mitt liv har försvunnit i bedrövelse och mina år i suckan; min kraft är bruten genom min missgärning, och benen i min kropp äro maktlösa. **11** För alla mina ovänners skull har jag blivit till smälek, ja, till stor smälek för mina grannar och till skräck för mina förtrogna; de som se mig på gatan fly undan för mig. **12** Jag är bortglömd ur hjärtat, såsom vore jag död; jag har blivit såsom ett sönderslaget kärl. **13** Ty jag hör mig förtalas av många; skräck från alla sidor! De rådslå med varandra mot mig och stämpla för att taga mitt liv. **14** Men jag förtröstar på dig, HERRE; jag säger: »Du är min Gud.» **15** Min tid står i dina händer; rädda mig från mina fienders hand och mina förföljare. **16** Låt ditt ansikte lysa över din tjänare; fräls mig genom din nåd. **17** HERRE, låt mig icke komma på skam, ty jag åkallar dig; låt de ogudaktiga komma på

skam och varda tystade i dödsriket. **(Sheol h7585)** **18** Må
lögnaktiga läppar förstummas, de som tala vad fräckt är
mot den rättfärdige, med högmod och förakt. **19** Huru
stor är icke din godhet, den du förvarar åt dem som
frukta dig, och den du bevisar inför människors barn mot
dem som taga sin tillflykt till dig! **20** Du beskärmar dem i
ditt ansiktes beskärm mot människors sammangaddning;
du döljer dem i din hydda mot tungors angrepp. **21** Lovad
vare HERREN, ty han har bevisat mig sin underbara nåd
genom att beskära mig en fast stad! **22** Ty väl sade jag i
min ångest: »Jag är bortdriven från dina ögon.» Likväl
hörde du mina böners ljud, när jag ropade till dig. **23**
Älsken HERREN, alla I hans fromme. HERREN bevarar
de trogna, men han vedergäller i fullt mått den som
över högmod. **24** Varen frimodiga och oförfärade i edra
hjärtan, alla I som sätten edert hopp till HERREN.

32 Av David; en sång. Säll är den vilkens överträdelse
är förlåten, vilkens synd är överskyld. **2** Säll är
den människa som HERREN icke tillräknar missgärning,
och i vilkens ande icke är något svek. **3** Så länge jag
teg, försmäktade mina ben vid min ständiga klagan.
4 Ty dag och natt var din hand tung över mig; min
livssaft förtorkades såsom av sommarhetta. (Sela) **5**
Då uppenbarade jag min synd för dig och överskylde
icke min missgärning. Jag sade: »Jag vill bekänna för
HERREN mina överträdelser»; då förlät du mig min
synds missgärning. (Sela) **6** Därför skola alla fromma
bedja till dig på den tid då du är att finna; sannerligen,
om ock stora vattenfloder komma, skola de icke nå till
dem. **7** Du är mitt beskärm, för nöd bevarar du mig; med
räddningens jubel omgiver du mig. (Sela) **8** Jag vill lära
dig och undervisa dig om den väg du skall vandra; jag
vill giva dig råd och låta mitt öga vaka över dig. **9** Varen
icke såsom hästar och mulåsnor utan förstånd, på vilka
man lägger töm och betsel för att tämja dem, eljest får
man dem ej fram. **10** Den ogudaktige har många plågor;
men den som förtröstar på HERREN, honom omgiver
han med nåd. **11** Varen glada i HERREN och fröjden
eder, I rättfärdige, och jublen, alla I rättsinnige.

33 Jublen i HERREN, I rättfärdige; lovsång höves de
redliga. **2** Tacken HERREN på harpa, lovsjungen
honom till tiosträngad psaltare. **3** Sjungen honom en ny
sång, spelen skönt med jubelklang. **4** Ty HERRENS ord
är rätt, och allt vad han gör är gjort i trofasthet. **5** Han
älskar rättfärdighet och rätt; jorden är full av HERRENS
nåd. **6** Himmelen är gjord genom HERRENS ord och
all dess här genom hans muns anda. **7** Han samlar
havets vatten såsom i en hög; han lägger djupen i deras
förvaringsrum. **8** Hela jorden frukte HERREN; för honom
bäve alla som bo på jordens krets. **9** Ty han sade, och
det vart; han bjöd, och det stod där. **10** HERREN gjorde
hedningarnas råd om intet, han lät folkens tankar komma
på skam. **11** Men HERRENS råd består evinnerligen,
hans hjärtas tankar från släkte till släkte. **12** Saligt är det
folk vars Gud HERREN är, det folk som han har utvalt till
arvedel åt sig. **13** Ja, från himmelen skådade HERREN
ned, han såg alla människors barn. **14** Från sin boning
blickade han ned till alla dem som bo på jorden, **15** han
som har danat allas deras hjärtan, han som aktar på
alla deras verk. **16** En konung segrar icke genom sin
stora styrka, en hjälte räddas icke genom sin stora kraft.
17 Förgäves väntar man sig seger genom hästar, med
all sin styrka rädda de icke. **18** Se, HERRENS öga är
vänt till dem som frukta honom, till dem som hoppas på
hans nåd; **19** han vill rädda deras själ från döden och
behålla dem vid liv i hungerns tid. **20** Vår själ väntar efter
HERREN; han är vår hjälp och sköld. **21** Ty i honom
gläder sig vårt hjärta, vi förtrösta på hans heliga namn.
22 Din nåd, HERRE, vare över oss, såsom vi hoppas på
dig.

34 Av David, här han ställde sig vansinnig inför
Abimelek, och denne drev honom ifrån sig, och
han gick sin väg. **2** Jag vill lova HERREN alltid; hans pris
skall ständigt vara i min mun. **3** Min själ skall berömma
sig av HERREN; de ödmjuka skola höra det och glädja
sig. **4** Loven med mig HERREN, låtom oss med varandra
upphöja hans namn. **5** Jag sökte HERREN, och han
svarade mig, och ur all min förskräckelse räddade han
mig. **6** De som skåda upp till honom stråla av fröjd, och
deras ansikten behöva icke rodna av blygsel. **7** Här är
en betryckt som ropade, och HERREN hörde honom och
frälste honom ur all hans nöd. **8** HERRENS ängel slår
sitt läger omkring dem som frukta honom, och han befriar
dem. **9** Smaken och sen att HERREN är god; säll är den
som tager sin tillflykt till honom. **10** Frukten HERREN, I
hans helige; ty de som frukta honom lida ingen brist.
11 Unga lejon lida nöd och hungra, men de som söka
HERREN hava icke brist på något gott. **12** Kommen,
barn, hören mig; jag skall lära eder HERRENS fruktan.
13 Är du en man som älskar livet och önskar att se goda
dagar? **14** Avhåll då din tunga från det som är ont och
dina läppar från att tala svek. **15** Vänd dig bort ifrån det
som är ont, och gör vad gott är, sök friden och trakta
därefter. **16** HERRENS ögon äro vända till de rättfärdiga
och hans öron till deras rop. **17** Men HERRENS ansikte
är emot dem som göra det onda, han vill utrota deras
åminnelse från jorden. **18** När de rättfärdiga ropa, då hör
HERREN och räddar dem ur all deras nöd. **19** HERREN
är nära dem som hava ett förkrossat hjärta och frälsar
dem som hava en bedrövad ande. **20** Den rättfärdige
måste lida mycket, men HERREN räddar honom ur allt.
21 Han bevarar alla hans ben; icke ett enda av dem skall
sönderslås. **22** Den ogudaktige skall dödas av olyckan,
och de som hata den rättfärdige skola stå med skuld.
Men sina tjänares själar förlossar HERREN, och ingen
skall stå med skuld, som tager sin tillflykt till honom.
Alfabetisk psalm; se Poesi i Ordförkl.

35 Av David. Gå till rätta, HERRE, med dem som
gå till rätta med mig; strid mot dem som strida
mot mig. **2** Fatta sköld och skärm, och stå upp till min
hjälp; **3** drag fram spjutet, och spärra vägen för mina
förföljare. Säg till min själ: »Jag är din frälsning.» **4** Må
de komma på skam och blygas, som stå efter mitt liv;
må de vika tillbaka och varda utskämda, som hava ont i
sinnet mot mig. **5** Må de bliva såsom agnar för vinden,
och HERRENS ängel drive dem bort. **6** Deras väg blive
mörk och slipprig, och HERRENS ängel drive dem bort.
7 Ty utan sak hava de försåtligen tillrett sin nätgrop
för mig, utan sak hava de grävt en grav för mitt liv. **8**
Fördärv komme över den mannen oförtänkt, det nät han
har utlagt må fånga honom; ja, till sitt fördärv falle han
själv däri. **9** Men min själ skall fröjda sig i HERREN och
vara glad över hans frälsning. **10** Alla ben i min kropp
skola säga: »HERRE, vem är dig lik, du som räddar
den betryckte från den som är honom för stark, den
betryckte och fattige ifrån den som plundrar honom?» **11**
Orättfärdiga vittnen träda fram; de utfråga mig om det
jag icke vet. **12** De löna mig med ont för gott; övergiven
är min själ. **13** Jag åter bar sorgdräkt, när de voro sjuka,
jag späkte min själ med fasta, jag bad med nedsänkt
huvud; **14** såsom gällde det min vän, min broder, så
skickade jag mig; lik den som sörjer sin moder gick jag
sorgklädd och lutande. **15** Men de glädja sig över mitt fall
och rota sig samman; ja, eländiga människor, som jag
icke känner, rota sig samman mot mig, de smäda mig
utan uppehåll. **16** Dessa gudlösa, som driva gyckel för
en kaka bröd, bita ihop tänderna mot mig. **17** Herre, huru
länge skall du se härpå? Ryck min själ undan det fördärv
de bereda, och mitt liv undan lejonen. **18** Då skall jag
tacka dig i den stora församlingen, och bland mycket folk
skall jag lova dig. **19** Låt icke dem få glädja sig över mig,
som utan skäl äro mina fiender; låt icke dem som utan
sak hata mig få blinka med ögonen. **20** Ty det är icke frid
som de tala; nej, svekets ord tänka de ut mot de stilla i
landet. **21** De spärra upp munnen mot mig; de säga:
»Rätt så, rätt så, nu se vi det med egna ögon!» **22** Du,
HERRE, ser det; tig icke. Herre, var icke långt ifrån mig.
23 Vakna och stå upp för att skaffa mig rätt, för att utföra
min sak, du min Gud och Herre. **24** Skaffa mig rätt efter
din rättfärdighet, HERRE, min Gud, och låt dem icke få
glädja sig över mig. **25** Låt dem icke säga i sina hjärtan:
»Rätt så, det gick såsom vi ville!» Låt dem icke säga: »Vi
hava fördärvat honom.» **26** Må alla komma på skam och
blygas, som glädja sig över min ofärd. Med skam och
blygd må de varda klädda, som förhäva sig över mig. **27**
Men må de jubla och glädja sig, som unna mig min rätt,
och må de alltid kunna säga: »Lovad vare HERREN,
han som unnar sin tjänare gott!» **28** Då skall min tunga
förkunna din rättfärdighet och hela dagen ditt lov.

36 För sångmästaren; av HERRENS tjänare David.
2 I mitt hjärta betänker jag vad synden säger till
den ogudaktige, till den för vilkens ögon Guds fruktan ej
finnes. **3** Den intalar ju honom vad som är behagligt i
hans ögon: att man icke skall finna hans missgärning
och hata den. **4** Hans muns ord äro fördärv och svek;
han vill icke göra vad förståndigt och gott är. **5** Fördärv
tänker han ut på sitt läger, han träder på den väg som
icke är god; han skyr icke för något ont. **6** HERRE, upp
i himmelen räcker din nåd, och din trofasthet allt upp
till skyarna. **7** Din rättfärdighet är såsom väldiga berg,
dina rätter såsom det stora havsdjupet; både människor
och djur hjälper du, HERRE. **8** Huru dyrbar är icke din
nåd, o Gud! Människors barn hava sin tillflykt under
dina vingars skugga. **9** De varda mättade av ditt hus'
rika håvor, och av din ljuvlighets ström giver du dem
att dricka. **10** Ty hos dig är livets källa, i ditt ljus se vi
ljus. **11** Låt din nåd förbliva över dem som känna dig
och din rättfärdighet över de rättsinniga. **12** Låt icke de
högmodigas fot komma över mig eller de ogudaktigas
hand driva mig bort. Ja, där ligga ogärningsmännen
fallna; de äro nedstötta och kunna icke mer resa sig.

37 Av David. Harmas icke över de onda, avundas
icke dem som göra orätt. **2** Ty såsom gräs varda
de snart avhuggna, och såsom gröna örter vissna de.
3 Förtrösta på HERREN, och gör vad gott är, förbliv i
landet och beflita dig om redbarhet, **4** och hav din lust i
HERREN: då skall han giva dig vad ditt hjärta begär.
5 Befall din väg åt HERREN och förtrösta på honom;
han skall göra det. **6** Han skall låta din rättfärdighet gå
fram såsom ljuset och din rätt såsom middagens sken.
7 Var stilla för HERREN och förbida honom, harmas
icke över den vilkens väg är lyckosam, över den man
som umgås med ränker. **8** Avhåll dig från vrede och
låt förbittringen fara; harmas icke; därmed gör du blott
illa. **9** Ty de onda skola varda utrotade, men de som
vänta efter HERREN, de skola besitta landet. **10** Ännu
en liten tid, så är den ogudaktige icke mer; och när
du ser efter hans plats, då är han borta. **11** Men de
ödmjuka skola besitta landet och hugnas av stor frid.
12 Den ogudaktige stämplar mot den rättfärdige och
biter sina tänder samman mot honom; **13** men Herren
ler åt honom, ty han ser att hans dag kommer. **14** De
ogudaktiga draga ut svärdet och spänna sin båge, för
att fälla den som är betryckt och fattig, för att slakta
dem som vandra i redlighet. **15** Men deras svärd skall
gå in i deras eget hjärta, och deras bågar skola brista
sönder. **16** Det lilla som en rättfärdig har är bättre än
många ogudaktigas stora håvor. **17** Ty de ogudaktigas
armar skola sönderbrytas; men HERREN uppehåller
de rättfärdiga. **18** HERREN känner de frommas dagar,
och deras arvedel skall bestå evinnerligen. **19** De skola
icke komma på skam i den onda tiden, och i hungerns
dagar skola de varda mättade. **20** Ty de ogudaktiga
skola förgås; HERRENS fiender äro såsom ängarnas
prakt: de försvinna såsom rök, ja, de försvinna. **21** Den

ogudaktige lånar och kan icke betala, men den rättfärdige
är barmhärtig och givmild. 22 Ty HERRENS välsignade
skola besitta landet, men de som han förbannar skola
varda utrotade. 23 Genom HERREN bliva en mans
steg fasta, när han har behag till hans väg. 24 Om han
faller, störtar han dock icke till marken, ty HERREN
håller honom vid handen. 25 Jag har varit ung och är nu
gammal, men jag har icke sett den rättfärdige övergiven
eller hans barn gå efter bröd. 26 Han är alltid barmhärtig
och villig att låna och hans barn äro till välsignelse. 27
Vänd dig bort ifrån det som är ont, och gör vad gott är, så
skall du få bo kvar evinnerligen. 28 Ty HERREN älskar
vad rätt är och övergiver icke sina fromma, evinnerligen
bliva de bevarade; men de ogudaktigas avkomma varder
utrotad. 29 De rättfärdiga skola besitta landet och bo
däri evinnerligen. 30 Den rättfärdiges mun talar visdom,
och hans tunga säger vad rätt är. 31 Hans Guds lag är i
hans hjärta; hans steg vackla icke. 32 Den ogudaktige
vaktar på den rättfärdige och står efter att döda honom,
33 men HERREN överlämnar honom icke i hans hand
och fördömer honom icke, när han dömes. 34 Förbida
HERREN, och håll dig på hans väg, så skall han upphöja
dig till att besitta landet; du skall se med lust huru de
ogudaktiga varda utrotade. 35 Jag såg en ogudaktig
som trotsade på sin makt; han utbredde sig såsom
ett grönskande träd, väl rotat. 36 Men när man sedan
gick där fram, se, då var han borta; jag sökte efter
honom, men han fanns icke mer. 37 Giv akt på den
ostrafflige, och se på den redlige, huru fridens man har
en framtid. 38 Men överträdarna skola allasammans
förgås, de ogudaktigas framtid varder avskuren. 39 Till
de rättfärdiga kommer frälsning ifrån HERREN; han är
deras värn i nödens tid. 40 HERREN hjälper dem och
befriar dem; han befriar dem från de ogudaktiga och
frälsar dem, ty de taga sin tillflykt till honom. Alfabetisk
psalm; se Poesi i Ordförkl.

38 En psalm av David; till åminnelse. 2 HERRE,
straffa mig icke i din förtörnelse, och tukta mig
icke i din vrede. 3 Ty dina pilar hava träffat mig, och
din hand drabbar mig. 4 Det finnes intet helt på min
kropp för din vredes skull, intet helbrägda i mina ben för
min synds skull. 5 Ty mina missgärningar gå mig över
huvudet; såsom en svår börda äro de mig för tunga.
6 Mina sår stinka och flyta för min dårskaps skull. 7
Jag går krokig och mycket lutande; hela dagen går jag
sörjande. 8 Ty mina länder äro fulla av brand, och intet
helt finnes på min kropp. 9 Jag är vanmäktig och illa
sönderslagen; jag klagar för mitt hjärtas jämmers skull.
10 Herre, du känner all min trängtan, och min suckan
är dig icke fördold. 11 Mitt hjärta slår häftigt, min kraft
har övergivit mig; mina ögons ljus, också det är borta.
12 Mina vänner och fränder hålla sig fjärran ifrån min
plåga, och mina närmaste hava ställt sig långt ifrån. 13
Snaror lägga de ut, som stå efter mitt liv, och de som
söka min ofärd tala vad fördärvligt är; på svek tänka de
hela dagen. 14 Men jag är lik en döv, som intet hör, och
lik en stum, som icke upplåter sin mun; 15 ja, jag är lik
en man som intet hör, och som icke har något gensvar i
sin mun. 16 Se, på dig, HERRE, hoppas jag; du skall
svara, Herre, min Gud. 17 Ty jag fruktar att de annars få
glädja sig över mig, att de skola förhäva sig över mig,
när min fot vacklar. 18 Ty jag är nära att falla, och min
plåga är alltid inför mig; 19 ja, jag måste bekänna min
missgärning, och jag sörjer över min synd. 20 Men mina
fiender få leva och äro mäktiga, och många äro de som
hata mig utan sak, 21 de som löna gott med ont, och
som stå mig emot, därför att jag far efter det goda. 22
Övergiv mig icke, HERRE; min Gud, var icke långt ifrån
mig. Skynda till min hjälp, Herre, du min frälsning.

39 För sångmästaren, till Jedutun; en psalm av David.
2 Jag sade: »Jag vill akta på vad jag gör, så att jag
icke syndar med min tunga; jag vill akta på att tygla min
mun, så länge den ogudaktige är för mina ögon.» 3 Jag
blev stum och tyst, jag teg i min sorg; man jag upprördes
av smärta. 4 Mitt hjärta blev brinnande i mitt bröst: när
jag begrundade, upptändes en eld i mig; jag talade med
min tunga. 5 HERRE, lär mig betänka att jag måste få en
ände, och vad som är mina dagars mått, så att jag förstår
huru förgänglig jag är. 6 Se, såsom en handsbredd har
du gjort mina dagars mått, och min livslängd är såsom
intet inför dig; fåfänglighet allenast äro alla människor,
huru säkra de än stå. (Sela) 7 Såsom en drömbild
allenast gå de fram, fåfänglighet allenast är deras ävlan;
de samla tillhopa och veta icke vem som skall få det. 8
Och nu, vad förbidar jag, Herre? Till dig står mitt hopp.
9 Befria mig från alla mina överträdelser, låt mig icke
bliva till smälek för dåren. 10 Jag tiger och upplåter icke
min mun; ty det är du som har gjort det. 11 Vänd av
ifrån mig din plåga; för din hands aga försmäktar jag.
12 Om du tuktar någon med näpst för missgärning, så
är det ute med hans härlighet, såsom när mal krossas.
Fåfänglighet allenast äro alla människor. (Sela) 13 Hör
min bön, o HERRE, och lyssna till mitt rop, tig icke vid
mina tårar; ty jag är en främling i ditt hägn, en gäst
såsom alla mina fäder. Vänd ifrån mig din blick, så att
jag får vederkvickas, innan jag går hädan och icke mer
är till.

40 För sångmästaren; av David; en psalm. 2 Stadigt
förbidade jag HERREN, och han böjde sig till mig
och hörde mitt rop. 3 Han drog mig upp ur fördärvets
grop, ur den djupa dyn; han ställde mina fötter på en
klippa, han gjorde mina steg fasta; 4 han lade i min mun
en ny sång, en lovsång till vår Gud. Det skola många se
och varda häpna, och skola förtrösta på HERREN. 5 Säll
är den man som sätter sin förtröstan till HERREN; och
icke vänder sig till dem som äro stolta och vika av i lögn.
6 Stora äro de under du har gjort, HERRE, min Gud, och

de tankar du har tänkt för oss; dig är intet likt. Jag ville
förkunna dem och tala om dem, men de stå icke till att
räkna. 7 Till slaktoffer och spisoffer har du icke behag --
öppna öron har du givit mig -- brännoffer och syndoffer
begär du icke. 8 Därför säger jag: »Se, jag kommer; i
bokrullen är skrivet vad jag skall göra. 9 Att göra din
vilja, min Gud, är min lust, och din lag är i mitt hjärta.»
10 Jag bådar glädje, jag förkunnar din rättfärdighet i den
stora församlingen; se, jag tillsluter icke mina läppar;
du, HERRE, vet det. 11 Din rättfärdighet fördöljer jag
icke i mitt hjärta, om din trohet och din frälsning talar
jag; jag förtiger icke din nåd och din trofasthet för den
stora församlingen. 12 Du, HERRE, skall icke tillsluta
din barmhärtighet för mig; din nåd och din trofasthet må
alltid bevara mig. 13 Ty lidanden omvärva mig, flera än
jag kan räkna; mina missgärningar hava tagit mig fatt, så
att jag icke kan se; de äro flera än håren på mitt huvud,
och mitt mod har övergivit mig. 14 Värdes, o HERRE,
rädda mig; HERRE, skynda till min hjälp. 15 Må alla de
komma på skam och varda utskämda, som stå efter mitt
liv för att förgöra det; må de vika tillbaka och blygas, som
önska min ofärd. 16 Må de häpna i sin skam, som säga
till mig: »Rätt så, rätt så!» 17 Men alla de som söka dig
må fröjdas och vara glada i dig; de som åstunda din
frälsning säge alltid: »Lovad vare HERREN!» Är jag ock
betryckt och fattig, Herren sörjer dock för mig. Min hjälp
och min befriare är du; min Gud, dröj icke.

41 För sångmästaren; en psalm av David. 2 Säll är
den som låter sig vårda om den arme; honom
skall HERREN hjälpa på olyckans dag. 3 HERREN
skall bevara honom och behålla honom vid liv, han skall
prisas säll i landet. Icke skall du överlämna honom åt
hans fienders vilja! 4 HERREN skall på sjukbädden stå
honom bi; vid hans krankhet förvandlar du alldeles hans
läger. 5 Så säger jag då: HERRE; var du mig nådig; hela
du min själ, ty jag har syndat mot dig. 6 Mina fiender
tala vad ont är mot mig: »När skall han dö och hans
namn förgås?» 7 Kommer någon och besöker mig, så
talar han falskhet; hans hjärta samlar åt honom vad
ondskefullt är; sedan går han ut och talar därom. 8 De
som hata mig tassla alla med varandra mot mig; de
tänka ut mot mig det som är mig till skada. 9 »Ohjälplig
ofärd har drabbat honom, han som ligger där skall icke
mer stå upp.» 10 Ja, också min vän, som jag litade på,
han som åt mitt bröd, lyfter nu mot mig sin häl. 11 Men
du, HERRE, var mig nådig och upprätta mig, så vill jag
vedergälla dem. 12 Att du har behag till mig, det vet jag
därav att min fiende icke får jubla över mig. 13 Ty mig
uppehåller du, för min ostrafflighets skull, och låter mig
stå inför ditt ansikte evinnerligen. Lovad vare HERREN,
Israels Gud, från evighet till evighet! Amen, Amen.

42 För sångmästaren; en sång av Koras söner. 2
Såsom hjorten trängtar till vattenbäckar, så trängtar
min själ efter dig, o Gud. 3 Min själ törstar efter Gud,
efter den levande Guden. När skall jag få träda fram
inför Guds ansikte? 4 Mina tårar äro min spis både dag
och natt, ty ständigt säger man till mig: »Var är nu din
Gud?» 5 Men jag vill utgjuta inom mig min själ och hava
i minne huru jag gick med hopen upp till Guds hus, under
fröjderop och tacksägelse, i högtidsskaran. 6 Varför är
du så bedrövad, min själ, och så orolig i mig? Hoppas på
Gud; ty jag skall åter få tacka honom för frälsning genom
honom. 7 Min Gud, bedrövad är min själ i mig; därför
tänker jag på dig i Jordans land och på Hermons höjder,
på Misars berg. 8 Djup ropar till djup, vid dånet av dina
vattenfall; alla dina svallande böljor gå fram över mig. 9
Om dagen må HERREN beskära sin nåd, och om natten
vill jag sjunga till hans ära och bedja till mitt livs Gud. 10
Jag vill säga till Gud, min klippa: »Varför har du förgätit
mig, varför måste jag gå sörjande, trängd av fiender?»
11 Det är såsom krossade man benen i min kropp, när
mina ovänner smäda mig, när de beständigt säga till
mig: »Var är nu din Gud?» Varför är du så bedrövad, min
själ, och varför så orolig i mig? Hoppas på Gud; ty jag
skall åter få tacka honom, min frälsning och min Gud.

43 Skaffa mig rätt, o Gud, och utför min sak mot
ett folk utan fromhet; rädda mig ifrån falska och
orättfärdiga människor. 2 Ty du är den Gud som är mitt
värn; varför har du förkastat mig? Varför måste jag gå
sörjande, trängd av fiender? 3 Sänd ditt ljus och din
sanning; må de leda mig, må de föra mig till ditt heliga
berg och till dina boningar, 4 så att jag får gå in till Guds
altare, till Gud, som är min glädje och fröjd, och tacka
dig på harpa, Gud, min Gud. 5 Varför är du så bedrövad,
min själ, och varför så orolig i mig? Hoppas på Gud;
ty jag skall åter få tacka honom, min frälsning och min
Gud.

44 För sångmästaren; av Koras söner; en sång. 2
Gud, med våra öron hava vi hört, våra fäder hava
förtäljt därom för oss: om den gärning du gjorde i deras
dagar, i forntidens dagar. 3 Det var du som med din
hand utrotade hedningarna, men planterade dem; du
fördärvade andra folk, men dem lät du utbreda sig. 4 Ty
icke med sitt svärd intogo de landet, och deras egen
arm gav dem icke seger, utan din högra hand och din
arm och ditt ansiktes ljus, ty du hade behag till dem.
5 Du, densamme, är min konung, o Gud; så tillsäg nu
Jakob seger. 6 Med din hjälp kunna vi stöta ned våra
ovänner och i ditt namn förtrampa våra motståndare.
7 Ty icke på min båge förlitar jag mig, och mitt svärd
kan icke giva mig seger; 8 nej, du giver oss seger över
våra ovänner, och dem som hata oss låter du komma
på skam. 9 Gud lova vi alltid, och ditt namn prisa vi
evinnerligen. (Sela) 10 Och dock har du nu förkastat oss
och låtit oss varda till blygd, och du drager icke ut med
våra härar. 11 Du låter oss vika tillbaka för ovännen,

och de som hata oss taga sig byte. 12 Du låter oss
bliva uppätna såsom får, och bland hedningarna han du
förstrött oss. 13 Du säljer ditt folk för ett ringa pris, stor är
icke den vinst du har gjort därpå. 14 Du låter oss bliva till
smälek för våra grannar, till spott och hån för dem som
bo omkring oss. 15 Du gör oss till ett ordspråk bland
hedningarna, du låter folken skaka huvudet åt oss. 16
Hela dagen är min smälek inför mig, och blygsel höljer
mitt ansikte, 17 när jag hör smädarens och lastarens
tal, när jag ser fienden och den hämndgirige. 18 Allt
detta har kommit över oss, och vi hava dock icke förgätit
dig, ej heller svikit ditt förbund. 19 Våra hjärtan avföllo
icke, och våra steg veko ej av ifrån din väg, 20 så att du
därför har krossat oss i schakalers land och övertäckt
oss med dödsskugga. 21 Om vi hade förgätit vår Guds
namn och uträckt våra händer till en främmande gud, 22
månne icke Gud skulle hava utrannsakat det, han som
känner hjärtats lönnligheter? 23 Nej, för din skull varda
vi dödade hela dagen och bliva aktade såsom slaktfår.
24 Vakna upp; varför sover du, Herre? Vakna, förkasta
oss icke för alltid. 25 Varför döljer du ditt ansikte och
förgäter vårt lidande och trångmål? 26 Se, vår själ är
nedböjd i stoftet, vår kropp ligger nedtryckt till jorden.
Stå upp till vår hjälp, och förlossa oss för din nåds skull.

45 För sångmästaren, efter »Liljor»; av Koras söner;
en sång, ett kväde om kärlek. 2 Mitt hjärta flödar
över av sköna ord; jag säger: min dikt gäller en konung;
en snabb skrivares penna är min tunga. 3 Du är den
skönaste bland människors barn, ljuvlighet är utgjuten
över dina läppar; så se vi att Gud har välsignat dig
evinnerligen. 4 Omgjorda din länd med ditt svärd, du
hjälte, i ditt majestät och din härlighet. 5 Och drag så
åstad, lyckosam i din härlighet, till försvar för sanning,
för ödmjukhet och rättfärdighet, så skall din högra
hand lära dig underbara gärningar. 6 Skarpa äro dina
pilar; folk skola falla för dig; konungens fiender skola
träffas i hjärtat. 7 Gud, din tron förbliver alltid och
evinnerligen; ditt rikes spira är rättvisans spira. 8 Du
älskar rättfärdighet och hatar orättfärdighet; därför har
Gud, din Gud, smort dig med glädjens olja mer än dina
medbröder. 9 Av myrra, aloe och kassia dofta alla dina
kläder; från elfenbenspalatser gläder dig strängaspel.
10 Konungadöttrar har du såsom tärnor i ditt hov, en
drottning står vid din högra sida, i guld från Ofir. 11
Hör, dotter, och giv akt, och böj ditt öra härtill: Förgät
nu ditt folk och din faders hus, 12 och må konungen få
hava sin lust i din skönhet; ty han är din herre, och för
honom skall du falla ned. 13 Se, dottern Tyrus, ja, de
rikaste folk söka nu att vinna din ynnest med skänker.
14 Idel härlighet är hon, konungadottern i gemaket: av
guldvirkat tyg består hennes dräkt, 15 i brokigt vävda
kläder föres hon till konungen; jungfrur, hennes väninnor,
följa henne åt; de ledas in till dig. 16 Under glädje och
fröjd föras de fram, de tåga in i konungens palats. 17 I
dina fäders ställe skola dina söner träda; dem skall du
sätta till furstar överallt i landet. Ditt namn vill jag göra
prisat bland alla kommande släkten; så skola ock folken
lova dig, alltid och evinnerligen.

46 För sångmästaren; av Koras söner; till Alamót;
en sång. 2 Gud är vår tillflykt och vår starkhet,
en hjälp i nöden, väl beprövad. 3 Därför skulle vi icke
frukta, om än jorden omvälvdes och bergen vacklade
ned i havsdjupet; 4 om än dess vågor brusade och
svallade, så att bergen bävade vid dess uppror. (Sela)
5 En ström går fram, vars flöden giva glädje åt Guds
stad, åt den Högstes heliga boning. 6 Gud bor därinne,
den vacklar icke; Gud hjälper den, när morgonen gryr. 7
Hedningarna larma, riken vackla; han låter höra sin röst,
då försmälter jorden. 8 HERREN Sebaot är med oss,
Jakobs Gud är vår borg. (Sela) 9 Kommen och skåden
HERRENS verk: gärningar som väcka häpnad gör han
på jorden. 10 Han stillar strider intill jordens ända, bågen
bryter han sönder och bräcker spjutet, i eld bränner han
upp stridsvagnarna. 11 »Bliven stilla och besinnen att
jag är Gud; hög varder jag bland hedningarna, hög på
jorden.» HERREN Sebaot är men oss, Jakobs Gud är
vår borg. (Sela)

47 För sångmästaren; av Koras söner; en psalm.
2 Klappen i händerna, alla folk, höjen jubel till
Gud med fröjderop. 3 Ty HERREN är den Högste,
fruktansvärd är han, en stor konung över hela jorden. 4
Han tvingar folk under oss och folkslag under våra fötter.
5 Han utväljer åt oss vår arvedel, Jakobs, hans älskades,
stolthet. (Sela) 6 Gud har farit upp under jubel, HERREN,
under basuners ljud. 7 Lovsjungen Gud, lovsjungen;
lovsjungen vår konung, lovsjungen. 8 Ty Gud är konung
över hela jorden; lovsjungen honom med en sång. 9
Gud är nu konung över hedningarna, Gud har satt sig på
sin heliga tron. Folkens ypperste hava församlat sig till
att bliva ett Abrahams Guds folk. Ty Gud tillhöra de som
äro jordens sköldar; högt är han upphöjd.

48 En sång, en psalm av Koras söner. 2 Stor är
HERREN och högt lovad, i vår Guds stad, på sitt
heliga berg. 3 Skönt höjer det sig, hela jordens fröjd,
berget Sion längst uppe i norr, den store konungens
stad. 4 Gud har i dess palatser gjort sig känd såsom
ett värn. 5 Ty se, konungarna församlade sig, tillhopa
drogo de fram. 6 De sågo det, då häpnade de; de
förskräcktes, de flydde. 7 Bävan grep dem där, ångest
lik en barnaföderskas. 8 Så krossar du Tarsis-skepp
med östanvinden. 9 Såsom vi hade hört, så fingo vi
se det, i HERREN Sebaots stad, i vår Guds stad; Gud
håller den vid makt till evig tid. (Sela) 10 Vi tänka, o
Gud, på din nåd, när vi stå i ditt tempel. 11 Såsom ditt
namn, o Gud, så når ock ditt lov intill jordens ändar; din
högra hand är full av rättfärdighet. 12 Sions berg glädje

sig, Juda döttrar fröjde sig, för dina domars skull. **13** Gån omkring Sion och vandren runt därom, räknen dess
torn; **14** given akt på dess murar, skriden genom dess
palatser, så att I kunnen förtälja därom för ett kommande
släkte. Ty sådan är Gud, vår Gud, alltid och evinnerligen;
intill döden skall han ledsaga oss.

49 För sångmästaren; av Koras söner; en psalm.
Hören detta, alla folk, lyssnen härtill, I alla som
leven i världen, **2** både låga och höga, rika såväl som
fattiga. **3** Hin mun skall tala visdom, och mitt hjärtas tanke
skall vara förstånd. **4** Jag vill böja mitt öra till lärorikt
tal, jag vill yppa vid harpan min förborgade kunskap.
5 Varför skulle jag frukta i olyckans dagar, när mina
förföljares ondska omgiver mig? **6** De förlita sig på sina
ägodelar och berömma sig av sin stora rikedom. **7** Men
sin broder kan ingen förlossa eller giva Gud lösepenning
för honom. **8** För dyr är lösen för hans själ och kan icke
betalas till evig tid, **9** så att han skulle få leva för alltid
och undgå att se graven. **10** Nej, man skall se att visa
män dö, att dårar och oförnuftiga förgås likasom de;
de måste lämna sina ägodelar åt andra. **11** De tänka
att deras hus skola bestå evinnerligen, deras boningar
från släkte till släkte; de uppkalla jordagods efter sina
namn. **12** Men en människa har, mitt i sin härlighet, intet
bestånd, hon är lik fänaden, som förgöres. **13** Den vägen
gå de, dårar som de äro, och de följas av andra som
finna behag i deras tal. (Sela) **14** Såsom en fårhjord
drivas de ned till dödsriket, där döden bliver deras herde.
Så få de redliga makt över dem, när morgonen gryr,
medan deras skepnader förtäras av dödsriket och ej få
annan boning. **(Sheol h7585)** **15** Men min själ skall Gud
förlossa ifrån dödsrikets våld, ty han skall upptaga mig.
(Sela) **(Sheol h7585)** **16** Frukta icke, när en man bliver rik,
när hans hus växer till i härlighet. **17** Ty av allt detta får
han vid sin död intet med sig, och hans härlighet följer
honom icke ditned. **18** Om han ock prisar sig välsignad
under sitt liv, ja, om man än berömmer dig, när du gör
goda dagar, **19** så skall dock vars och ens själ gå till
hans fäders släkte, till dem som aldrig mer se ljuset. **20**
En människa som, mitt i sin härlighet, är utan förstånd,
hon är lik fänaden, som förgöres.

50 En psalm av Asaf. Gud, HERREN Gud, talar och
kallar jorden, allt mellan öster och väster. **2** Från
Sion, skönhetens fullhet, träder Gud fram i glans. **3** Vår
Gud kommer, och han skall icke tiga. Förtärande eld
går framför honom, och omkring honom stormar det
med makt. **4** Han kallar på himmelen därovan och på
jorden, för att döma sitt folk: **5** »Församlen till mig mina
fromma, som sluta förbund med mig vid offer.» **6** Och
himlarna förkunna att han är rättfärdig, att Gud är den
som skipar rätt. (Sela) **7** Hör, mitt folk, jag vill tala; Israel,
låt mig varna dig. Gud, din Gud, är jag. **8** Icke för dina
slaktoffer vill jag gå till rätta med dig; dina brännoffer har
jag alltid inför mig. **9** Jag vill icke taga tjurar ur ditt hus
eller bockar ur dina fållor; **10** ty mina äro alla skogens
djur, boskapen på de tusende bergen; **11** jag känner alla
fåglar på bergen, och vad som rör sig på marken är mig
bekant. **12** Om jag hungrade, skulle jag icke säga dig
det; ty min är jordens krets med allt vad därpå är. **13**
Skulle jag äta tjurars kött, och skulle jag dricka bockars
blod? **14** Nej, offra lovets offer åt Gud, så skall du få
infria dina löften till den Högste. **15** Och åkalla mig i
nöden, så vill jag hjälpa dig, och du skall prisa mig.» **16**
Men till den ogudaktige säger Gud: »Huru kan du tala
om mina stadgar och föra mitt förbund på tungan, **17** du
som hatar tuktan och kastar mina ord bakom dig? **18**
Om du ser en tjuv, så håller du med honom, och med
äktenskapsbrytare giver du dig i lag. **19** Din mun släpper
du lös till vad ont är, och din tunga hopspinner svek.
20 Du sitter där och förtalar din broder, din moders son
lastar du! **21** Så gör du, och jag tiger, och nu tror du att
jag är såsom du. Nej, jag vill straffa dig och ställa dig det
för ögonen. **22** I som förgäten Gud, märken detta, för att
jag icke må sönderriva eder utan räddning: **23** den som
offrar lovets offer, han ärar mig; och den som aktar på
sin väg, honom skall jag låta se Guds frälsning.»

51 För sångmästaren; en psalm av David, **2** när
profeten Natan kom till honom, då han hade gått
in till Bat-Seba. **3** Gud, var mig nådig efter din godhet,
utplåna mina överträdelser efter din stora barmhärtighet.
4 Två mig väl från min missgärning, och rena mig från
synd. **5** Ty jag känner mina överträdelser, och min synd
är alltid inför mig. **6** Mot dig allena har jag syndat och
gjort vad ont är i dina ögon; på det att du må finnas
rättfärdig i dina ord och rättvis i dina domar. **7** Se, i synd
är jag född, och i synd har min moder avlat mig. **8** Du
har ju behag till sanning i hjärtegrunden; så lär mig då
vishet i mitt innersta. **9** Skära mig med isop, så att jag
varder ren; två mig, så att jag bliver vitare än snö. **10** Låt
mig förnimma fröjd och glädje, låt de ben som du har
krossat få fröjda sig. **11** Vänd bort ditt ansikte från mina
synder, och utplåna alla mina missgärningar. **12** Skapa i
mig, Gud, ett rent hjärta, och giv mig på nytt en frimodig
ande. **13** Förkasta mig icke från ditt ansikte, och tag
icke din helige Ande ifrån mig. **14** Låt mig åter få fröjdas
över din frälsning, och uppehåll mig med villighetens
ande. **15** Då skall jag lära överträdarna dina vägar, och
syndarna skola omvända sig till dig. **16** Rädda mig undan
blodstider, Gud, du min frälsnings Gud, så skall min
tunga jubla över din rättfärdighet. **17** Herre, upplåt mina
läppar, så att min mun kan förkunna ditt lov. **18** Ty du har
icke behag till offer, eljest skulle jag giva dig sådana; till
brännoffer har du icke lust. **19** Det offer som behagar
Gud är en förkrossad ande; ett förkrossat och bedrövat
hjärta skall du, Gud, icke förakta. Gör väl mot Sion i din
nåd, bygg upp Jerusalems murar. Då skall du undfå rätta

offer, som behaga dig, brännoffer och heloffer; då skall
man offra tjurar på ditt altare.

52 För sångmästaren; en sång av David, **2** när
edoméen Doeg kom och berättade för Saul och
sade till honom: »David har gått in i Ahimeleks hus.» **3**
Varför berömmer du dig av vad ont är, du våldsverkare?
Guds nåd varar ju beständigt. **4** Din tunga far efter
fördärv, den är lik en skarp rakkniv, du arglistige. **5** Du
älskar ont mer än gott, lögn mer än att tala vad rätt är.
(Sela) **6** Ja, du älskar allt fördärvligt tal, du falska tunga.
7 Därför skall ock Gud störta dig ned för alltid, han skall
gripa dig och rycka dig ut ur din hydda och utrota dig
ur de levandes land. (Sela) **8** Och de rättfärdiga skola
se det och frukta, de skola le åt honom: **9** »Se där är
den man som icke gjorde Gud till sitt värn, utan förlitade
sig på sin stora rikedom, trotsig i sin lystnad!» Men jag
skall vara såsom ett grönskande olivträd i Guds hus; jag
förtröstar på Guds nåd alltid och evinnerligen. Jag skall
evinnerligen tacka dig för att du har gjort det; och inför
dina fromma skall jag förbida ditt namn, ty det är gott.

53 För sångmästaren, till Mahalát; en sång av David.
2 Dårarna säga i sina hjärtan: »Det finnes ingen
Gud.» Fördärv och styggelse är deras onda verk; ingen
finnes, som gör vad gott är. **3** Gud skådar ned från
himmelen på människors barn, för att se om det finnes
någon förståndig, någon som söker Gud. **4** Nej, alla hava
de avfallit, allasammans äro de fördärvade; ingen finnes,
som gör vad gott är, det finnes icke en enda. **5** Hava
de då intet fått förnimma, dessa ogärningsmän, dessa
som uppäta mitt folk, likasom åte de bröd, och som
icke åkalla Gud? **6** Jo, där överföll dem förskräckelse,
varest intet förskräckligt var; ty Gud förströdde deras
ben, när de lägrade sig mot dig. Så lät du dem komma
på skam, ja, Gud förkastade dem. Ack att från Sion
komme frälsning för Israel! När Gud vill åter upprätta sitt
folk, då skall Jakob fröjda sig, då skall Israel vara glad.

54 För sångmästaren, med strängaspel; en sång av
David, **2** när sifiterna kommo och sade till Saul:
»David håller sig nu gömd hos oss.» **3** Gud, fräls mig
genom ditt namn, och skaffa mig rätt genom din makt. **4**
Gud, hör min bön, lyssna till min muns tal. **5** Ty främlingar
resa sig upp mot mig, och våldsverkare stå efter mitt liv;
de hava icke Gud för ögonen. (Sela) **6** Se, Gud är min
hjälpare, Herren uppehåller min själ. **7** Må det onda falla
tillbaka på mina förföljare, förgör dem, du som är trofast.
Då skall jag offra åt dig med villigt hjärta; jag skall prisa
ditt namn, o HERRE, ty det är gott. Ja, ur all nöd räddar
det mig, och mitt öga får se med lust på mina fiender.

55 För sångmästaren, med strängaspel; en sång av
David. Lyssna, Gud, till min bön, och fördölj dig
icke för min åkallan. **2** Akta på mig och svara mig. I
mitt bekymmer är jag utan ro och måste klaga, **3** vid
fiendens rop, vid den ogudaktiges skri. Ty de vilja draga
fördärv över mig, och i vrede ansätta de mig. **4** Mitt
hjärta ängslas i mitt bröst, och dödens fasor hava fallit
över mig. **5** Fruktan och bävan kommer över mig, och
förfäran övertäcker mig. **6** Därför säger jag: Ack att jag
hade vingar såsom duvan! Då skulle jag flyga bort och
söka mig ett bo. **7** Ja, långt bort skulle jag fly, jag skulle
taga härbärge i öknen. (Sela) **8** Jag skulle skynda att
söka mig en tillflykt undan stormvind och oväder. **9**
Fördärva dem, Herre; gör deras tungor oense. Ty våld
och genstridighet ser jag i staden. **10** Dag och natt gå de
omkring den, ovanpå dess murar, ondska och olycka
råda därinne; **11** ja, fördärv råder därinne, och från dess
torg vika icke förtryck och svek. **12** Se, det är icke en
fiende som smädar mig, det kunde jag fördraga; det är
icke min ovän som förhäver sig mot mig, för honom
kunde jag gömma mig undan. **13** Nej, du gör det, du
som var min jämlike, min vän och förtrogne, **14** du som
levde med mig i ljuvlig förtrolighet, du som i Guds hus
gick med mig i högtidsskaran. **15** Döden komme över
dem oförtänkt, levande fare de ned i dödsriket; ty ondska
råder i deras boning, i deras hjärtan. **(Sheol h7585)** **16** Men
jag ropar till Gud; HERREN skall frälsa mig. **17** Afton och
morgon och middag vill jag utgjuta mitt bekymmer och
klaga, och han skall höra min röst. **18** Han förlossar min
själ och skaffar henne ro, så att de icke komma vid mig;
ty de äro många, som stå mig emot. **19** Gud skall höra
det och giva dem svar, han som sitter på sin tron av
ålder. (Sela) Ty de vilja icke ändra sig, och de frukta ej
Gud. **20** Den mannen bär händer på sin vän; han bryter
sitt förbund. **21** Orden i hans mun äro hala såsom smör,
men stridslust fyller hans hjärta; hans ord äro lenare än
olja, dock äro de dragna svärd. **22** Kasta din börda på
HERREN, han skall uppehålla dig; han skall i evighet
icke tillstädja att den rättfärdige vacklar. **23** Gud, du skall
störta dem ned i gravens djup; de blodgiriga och falska
skola ej nå sin halva ålder. Men jag förtröstar på dig.

56 För sångmästaren, efter »Den stumma duvan i
fjärran»; en sång av David, når filistéerna grepo
honom i Gat. **2** Var mig nådig, o Gud, ty människor
stå mig efter livet; beständigt tränga mig stridsmän. **3**
Mina förföljare stå mig beständigt efter livet; ja, de äro
många, som i högmod strida mot mig. **4** Men när fruktan
kommer över mig, sätter jag min förtröstan på dig. **5** Med
Guds hjälp skall jag få prisa hans ord, på Gud förtröstar
jag och skall icke frukta; vad kan det som är kött göra
mig? **6** Beständigt förbittra de livet för mig, alla deras
tankar gå ut på att skada mig. **7** De rota sig samman,
de lägga försåt, de vakta på mina steg, ty de stå efter
mitt liv. **8** Skulle de räddas med all sin ondska? Nej, slå
ned folken, Gud, i din vrede. **9** Du har räknat min flykts
dagar. Samla mina tårar i din lägel; de stå ju i din bok. **10**
Så måste då mina fiender vika tillbaka på den dag då jag
ropar; det vet jag, att Gud står mig bi. **11** Med Guds hjälp

skall jag få prisa hans ord; med HERRENS hjälp skall
jag få prisa hans ord. 12 På Gud förtröstar jag och skall
icke frukta; vad kunna människor göra mig? 13 Jag har
löften att infria till dig, o Gud; jag vill betala dig lovoffer.
Ty du har räddat min själ från döden, ja, mina fötter ifrån
fall, så att jag kan vandra inför Gud i de levandes ljus.

57 För sångmästaren; »Fördärva icke»; en sång av
David, när han flydde för Saul och var i grottan. 2
Var mig nådig, o Gud, var mig nådig; ty till dig tager min
själ sin tillflykt. Ja, under dina vingars skugga vill jag
taga min tillflykt, till dess att det onda är förbi. 3 Jag
ropar till Gud den Högste, till Gud, som fullbordar sitt
verk för mig. 4 Han skall sända från himmelen och frälsa
mig, när jag smädas av människor som stå mig efter
livet. (Sela) Gud skall sända sin nåd och sin trofasthet.
5 Min själ är omgiven av lejon, jag måste ligga bland
eldsprutare, bland människor vilkas tänder äro spjut och
pilar, och vilkas tungor äro skarpa svärd. 6 Upphöjd vare
du, Gud, över himmelen; över hela jorden sträcke sig
din ära. 7 De lägga ut nät för mina fötter, min själ böjes
ned, de gräva för mig en grop, men de falla själva däri.
(Sela) 8 Mitt hjärta är frimodigt, o Gud, mitt hjärta är
frimodigt; jag vill sjunga och lova. 9 Vakna upp, min ära;
upp, psaltare och harpa! Jag vill väcka morgonrodnaden.
10 Jag vill tacka dig bland folken, Herre; jag vill lovsjunga
dig bland folkslagen. 11 Ty din nåd är stor allt upp till
himmelen och din trofasthet allt upp till skyarna. Upphöjd
vare du, Gud, över himmelen; över hela jorden sträcke
sig din ära. Se Ära i Ordförkl.

58 För sångmästaren; »Fördärva icke»; av David; en
sång. 2 Talen I väl i eder stumhet vad rättfärdigt
är? Dömen I såsom rätt är, I människors barn? 3 Nej,
i hjärtat uppgören I onda anslag; I vägen ut i landet
edra händers våld. 4 De ogudaktiga äro avfälliga allt
ifrån modersskötet; de lögnaktiga fara vilse ända från
sin moders liv. 5 Gift är i dem, likt ormens gift; en döv
huggorm likna de, en som tillstoppar sitt öra, 6 så att han
icke hör tjusarnas röst, icke den förfarne besvärjarens. 7
Gud, krossa tänderna i deras mun; bryt ut, o HERRE,
de unga lejonens kindtänder. 8 Låt dem bliva till intet,
likasom vatten som förrinner. När någon skjuter sina
pilar, blive de såsom utan udd. 9 Må han vara lik snigeln,
som upplöses och förgås, lik en kvinnas foster, som
ej fick skåda solen. 10 Förrän edra grytor hava hunnit
märka bränslet, och medan köttet ännu är rått, skall en
glödvind rycka bort det. 11 Den rättfärdige skall glädja
sig, när han skådar hämnden, han skall två sina fötter i
den ogudaktiges blod. Och människorna skola säga:
»Ja, den rättfärdige får sin lön; ja, det finnes en Gud
som dömer på jorden.»

59 För sångmästaren; »Fördärva icke»; en sång
av David, när Saul sände och lät bevaka hans
hus för att döda honom. 2 Rädda mig, min Gud, från
mina fiender, beskydda mig för mina motståndare. 3
Rädda mig från ogärningsmännen, och fräls mig från de
blodgiriga. 4 Ty se, de ligga i försåt för mig; grymma
människor rota sig samman mot mig, utan någon min
överträdelse eller synd, o HERRE. 5 Utan någon min
missgärning löpa de fram och göra sig redo; vakna upp,
kom mig till mötes, och se härtill. 6 Ja, du HERRE Gud
Sebaot, Israels Gud, vakna och hemsök alla hedningar,
hemsök utan nåd alla trolösa ogärningsmän. (Sela) 7
Var afton komma de tillbaka, de tjuta såsom hundar och
stryka omkring i staden. 8 Se, deras mun flödar över,
svärd äro på deras läppar, ty »vem skulle höra det?» 9
Men du, HERRE, ler åt dem; du bespottar alla hedningar.
10 Mot deras makt vill jag hålla mig till dig, ty Gud är min
borg. 11 Min Gud kommer mig till mötes med sin nåd,
Gud låter mig se med lust på mina förföljare. 12 Dräp
dem icke, på det att mitt folk ej må förgäta det; låt dem
genom din kraft driva ostadiga omkring, och slå dem
ned, du vår sköld, o Herre. 13 Vart ord på deras läppar
är en synd i deras mun. Må de fångas i sitt högmod,
genom den förbannelse och lögn som de tala. 14 Förgör
dem i vrede, förgör dem, så att de ej mer äro till; och må
de förnimma att det är Gud som råder i Jakob, allt intill
jordens ändar. (Sela) 15 Ja, var afton komma de tillbaka,
de tjuta såsom hundar och stryka omkring i staden. 16
De driva omkring efter rov; om de icke bliva mätta, så
stanna de kvar över natten. 17 Men jag vill sjunga om
din makt och jubla var morgon över din nåd; ty du var
för mig en borg och en tillflykt, när jag var i nöd. Min
starkhet, dig vill jag lovsjunga, ty Gud är min borg, min
nåderike Gud.

60 För sångmästaren, efter »Vittnesbördets lilja»; en
sång, till att inläras; av David, 2 när han var i fejd
med Aram-Naharaim och Aram-Soba, och Joab kom
tillbaka och slog edoméerna i Saltdalen, tolv tusen man.
3 Gud, du har förkastat och förskingrat oss, du har varit
vred; upprätta oss igen. 4 Du har kommit jorden att bäva
och rämna; hela nu dess revor, ty den vacklar. 5 Du
har låtit ditt folk se hårda ting, du har iskänkt åt oss
rusande vin. 6 Men åt dem som frukta dig gav du ett
baner, dit de kunde samla sig för att undfly bågen. (Sela)
7 På det att dina vänner må varda räddade, må du giva
seger med din högra hand och bönhöra oss. 8 Gud
har talat i sin helgedom: »Jag skall triumfera, jag skall
utskifta Sikem och skall avmäta Suckots dal. 9 Mitt är
Gilead, och mitt är Manasse, Efraim är mitt huvuds värn,
Juda min härskarstav; 10 Moab är mitt tvagningskärl, på
Edom kastar jag min sko; höj jubelrop till min ära, du
filistéernas land.» 11 Vem skall föra mig till den fasta
staden, vem leder mig till Edom? 12 Har icke du, o Gud,
förkastat oss, så att du ej drager ut med våra härar, o
Gud? Giv oss hjälp mot ovännen; ty människors hjälp är

fåfänglighet. Med Gud kunna vi göra mäktiga ting; han
skall förtrampa våra ovänner.

61 För sångmästaren, till strängaspel; av David. **2**
Hör, o Gud, mitt rop, akta på min bön. **3** Från
jordens ända ropar jag till dig, ty mitt hjärta försmäktar;
för mig upp på en klippa, som är mig alltför hög. **4** Ty du
är min tillflykt, ett starkt torn mot fienden. **5** Låt mig bo
i din hydda evinnerligen; under dina vingars beskärm
tager jag min tillflykt. (Sela) **6** Ty du, o Gud, hör mina
löften, åt dem som frukta ditt namn giver du en arvedel.
7 Du förökar konungens dagar; hans år skola vara från
släkte till släkte. **8** Må han sitta på sin tron inför Gud
evinnerligen; låt nåd och trofasthet bevara honom. Då
skall jag lovsjunga ditt namn till evig tid, i det jag får infria
mina löften dag efter dag.

62 För sångmästaren, till Jedutun; en psalm av David.
2 Allenast hos Gud söker min själ sin ro; från
honom kommer min frälsning. **3** Allenast han är min
klippa och min frälsning, min borg, jag skall ej mycket
vackla. **4** Huru länge viljen I rasa mot denne man,
samfällt slå honom ned, såsom vore han en lutande
vägg, en sönderbräckt mur? **5** De rådslå allenast om att
stöta honom ned från hans höjd, de hava behag till lögn;
med munnen välsigna de, men i sitt innersta förbanna
de. (Sela) **6** Allenast i Gud må du hava din ro, min själ;
ty från honom kommer mitt hopp. **7** Allenast han är min
klippa och min frälsning, min borg, jag skall icke vackla.
8 Hos Gud är min frälsning och min ära; min starka
klippa, min tillflykt har jag i Gud. **9** Förtrösta på honom
alltid, du folk; utgjuten för honom edra hjärtan. Gud är
vår tillflykt. (Sela) **10** Allenast ett intet äro människors
barn, myndiga herrar fåfänglighet; i vågskålen äro de för
lätta, mindre än intet äro de allasammans. **11** Förliten
eder icke på orätt vinning, sätten icke ett fåfängligt hopp
till rov: om ock eder rikedom växer, så akten icke därpå.
12 En gång har Gud sagt det, ja, två gånger har jag hört
det, att hos Gud är makten; och hos dig, Herre, är nåd.
Ty du vedergäller var och en efter hans gärningar.

63 En psalm av David, när han var i Juda öken. **2**
Gud, du är min Gud, bittida söker jag dig; min själ
törstar efter dig, min kropp längtar efter dig, i ett torrt
land, som försmäktar utan vatten. **3** Så skådar jag nu
efter dig i helgedomen, för att få se din makt och ära.
4 Ty din nåd är bättre än liv; mina läppar skola prisa
dig. **5** Så skall jag då lova dig, så länge jag lever; i ditt
namn skall jag upplyfta mina händer. **6** Min själ varder
mättad såsom av märg och fett; och med jublande läppar
lovsjunger min mun, **7** när jag kommer ihåg dig på mitt
läger och under nattens vakter tänker på dig. **8** Ty du är
min hjälp, och under dina vingars skugga jublar jag. **9**
Min själ håller sig intill dig; din högra hand uppehåller
mig. **10** Men dessa som stå efter mitt liv och vilja fördärva
det, de skola fara ned i jordens djup. **11** De skola givas
till pris åt svärdet, rovdjurs byte skola de varda. Men
konungen skall glädja sig i Gud; berömma sig skall var
och en som svär vid honom, ty de lögnaktigas mun skall
varda tillstoppad.

64 För sångmästaren; en psalm av David. **2** Hör, o
Gud, min röst, när jag klagar, bevara mitt liv, ty
fienden förskräcker mig. **3** Fördölj mig för de ondas
hemliga råd, för ogärningsmännens larmande hop; **4** ty
de vässa sina tungor likasom svärd, med bittra ord lägga
de an såsom med pilar, **5** för att i lönndom skjuta den
ostrafflige; plötsligt skjuta de på honom, utan försyn. **6**
De befästa sig i sitt onda uppsåt, de orda om huru de
skola lägga ut snaror; de säga: »Vem skulle se oss?»
7 De tänka ut onda anslag: »Nu äro vi redo med det
råd vi hava uttänkt!» Ja, djupa äro männens tankar och
hjärtan. **8** Då skjuter Gud dem; plötsligt sårar dem hans
pil. **9** De bringas på fall och få straff för sina tungors
skull; var och en som ser dem rister huvudet. **10** Och alla
människor varda förskräckta; de förkunna vad Gud har
gjort och förstå hans verk. Den rättfärdige skall glädja
sig i HERREN och taga sin tillflykt till honom, och alla
rättsinniga skola berömma sig.

65 För sångmästaren; en psalm; en sång av David.
2 Gud, dig lovar man i stillhet i Sion, och till dig
får man infria löfte. **3** Du som hör bön, till dig kommer
allt kött. **4** Mina missgärningar voro mig övermäktiga;
men du förlåter våra överträdelser. **5** Säll är den som
du utväljer och låter komma till dig, så att han får bo
i dina gårdar. Må vi få mätta oss med det goda i ditt
hus, det heliga i ditt tempel. **6** Med underbara gärningar
bönhör du oss i rättfärdighet, du vår frälsnings Gud, du
som är en tillflykt för alla jordens ändar och för havet
i fjärran; **7** du som gör bergen fasta genom din kraft,
ty du är omgjordad med makt; **8** du som stillar havens
brus, deras böljors brus och folkens larm. **9** De som
bo vid jordens ändar häpna för dina tecken; österland
och västerland uppfyller du med jubel. **10** Du låter dig
vårda om landet och giver det överflöd, rikedom i ymnigt
mått; Guds källa har vatten till fyllest. Du bereder säd åt
människorna, när du så bereder jorden. **11** Dess fåror
vattnar du, du jämnar det som är upplöjt; med regnskurar
uppmjukar du den, det som växer därpå välsignar du. **12**
Du kröner året med ditt goda, och dina spår drypa av
fetma. **13** Betesmarkerna i öknen drypa, och höjderna
omgjorda sig med fröjd. Ängarna hölja sig i hjordar,
och dalarna betäckas med säd; man höjer jubelrop och
sjunger.

66 För sångmästaren; en sång, en psalm. Höjen jubel
till Gud, alla länder; **2** lovsjungen hans namns
ära, given honom ära och pris. **3** Sägen till Gud: Huru
underbara äro icke dina gärningar! För din stora makts
skull visa dina fiender dig underdånighet. **4** Alla länder

skola tillbedja och lovsjunga dig; de skola lovsjunga ditt
namn. (Sela) 5 Kommen och sen vad Gud har gjort;
underbara äro hans gärningar mot människors barn. 6
Han förvandlade havet till torrt land; till fots gingo de
genom floden; då gladdes vi över honom. 7 Genom
sin makt råder han evinnerligen, hans ögon giva akt på
hedningarna; de gensträviga må icke förhäva sig. (Sela)
8 Prisen, I folk, vår Gud, och låten hans lov ljuda högt; 9
ty han har beskärt liv åt vår själ och har icke låtit vår fot
vackla. 10 Ty väl prövade de oss, o Gud, du luttrade
oss, såsom silver luttras; 11 du förde oss in i fängelse,
du lade en tung börda på vår rygg; 12 du lät människor
fara fram över vårt huvud, vi måste gå genom eld och
vatten. Men du har fört oss ut och vederkvickt oss. 13 Så
kommer jag då till ditt hus med brännoffer, jag vill infria
mina löften till dig, 14 dem till vilka mina läppar öppnade
sig, och som min mun uttalade i min nöd. 15 Brännoffer
av feta får vill jag frambära åt dig, med offerånga av
vädurar; jag vill offra både tjurar och bockar. (Sela) 16
Kommen och hören, så vill jag förtälja för eder, I alla
som frukten Gud, vad han har gjort mot min själ. 17 Till
honom ropade jag med min mun, och lovsång var redan
på min tunga. 18 Om jag hade förehaft något orätt i mitt
hjärta, så skulle Herren icke höra mig. 19 Men Gud har
hört mig, han har aktat på mitt bönerop. 20 Lovad vare
Gud, som icke har förkastat min bön eller vänt ifrån mig
sin nåd!

67 För sångmästaren, med strängaspel; en psalm, en
sång. 2 Gud vare oss nådig och välsigne oss, han
låte sitt ansikte lysa och ledsaga oss, (Sela) 3 för att
man på jorden må känna din väg, bland alla hedningar
din frälsning. 4 Folken tacke dig, o Gud, alla folk tacke
dig. 5 Folkslagen glädje sig och juble, ty du dömer folken
rätt, och du leder folkslagen på jorden. (Sela) 6 Folken
tacke dig, o Gud, alla folk tacke dig. 7 Jorden har givit
sin gröda. Gud, vår Gud, välsigne oss. Gud välsigne
oss, och alla jordens ändar frukte honom.

68 För sångmästaren; av David; en psalm, en sång. 2
Gud står upp; hans fiender varda förskingrade, och
de som hata honom fly för hans ansikte. 3 Såsom rök
fördrives, så fördrivas de av dig; likasom vaxet smälter
för eld, så förgås de ogudaktiga för Guds ansikte. 4 Men
de rättfärdiga äro glada, de fröjda sig inför Gud och jubla
i glädje. 5 Sjungen till Guds ära, lovsägen hans namn.
Gören väg för honom som drager fram genom öknarna.
Hans namn är HERREN, fröjdens inför honom; 6 de
faderlösas fader och änkors försvarare, Gud i sin heliga
boning, 7 en Gud som förhjälper de ensamma till ett
hem, och som för de fångna ut till lycka; allenast de
gensträviga måste bo i en öken. 8 Gud, när du drog ut i
spetsen för ditt folk, när du gick fram i ödemarken, (Sela)
9 då bävade jorden, då utgöt himmelen sina flöden inför
Guds ansikte; ja, Sinai bävade för Guds ansikte; Israels
Guds. 10 Ett nåderikt regn lät du falla, o Gud; ditt arvland,
som försmäktade, vederkvickte du. 11 Din skara fick bo
däri; genom din godhet beredde du det åt de betryckta,
o Gud. 12 Herren låter höra sitt ord, stor är skaran av
kvinnor som båda glädje: 13 »Härskarornas konungar
fly, de fly, och husmodern därhemma får utskifta byte. 14
Viljen I då ligga stilla inom edra hägnader? Duvans vingar
äro höljda i silver, och hennes fjädrar skimra av guld. 15
När den Allsmäktige förströr konungarna i landet, faller
snö på Salmon.» 16 Ett Guds berg är Basans berg, ett
högtoppigt berg är Basans berg. 17 Men varför sen I så
avogt, I höga berg, på det berg som Gud har utkorat
till sitt säte, det där ock HERREN skall bo för alltid?
18 Guds vagnar äro tiotusenden, tusen och åter tusen;
Herren drog fram med dem, Sinai är nu i helgedomen.
19 Du for upp i höjden, du tog fångar, du undfick gåvor
bland människorna, ja, också de gensträviga skola bo
hos HERREN Gud. 20 Lovad vare Herren! Dag efter
dag bär han oss; Gud är vår frälsning. (Sela) 21 Gud är
för oss en Gud som frälsar, och hos HERREN, Herren
finnes räddning från döden. 22 Men Gud sönderkrossar
sina fienders huvuden, krossar hjässan på den som går
där med skuld. 23 Herren säger: »Från Basan skall jag
hämta dem, från havets djup skall jag hämta dem upp,
24 så att du kan stampa med din fot i blod och låta dina
hundars tunga få sin del av fienderna.» 25 Man ser, o
Gud, ditt högtidståg, min Guds, min konungs, tåg inne i
helgedomen. 26 Främst gå sångare, harpospelare följa
efter, mitt ibland unga kvinnor som slå på pukor. 27 Lova
Gud i församlingarna, loven Herren, I av Israels brunn.
28 Där går Benjamin, den yngste, han för dem an; där
går skaran av Juda furstar, Sebulons furstar, Naftalis
furstar. 29 Din Gud har beskärt dig makt; så håll nu vid
makt, o Gud, vad du har gjort för oss. 30 I ditt tempel i
Jerusalem bäre konungar fram sina skänker åt dig. 31
Näps odjuret i vassen, tjurarnas hop med deras kalvar,
folken, må de ödmjukt hylla dig med sina silverstycken.
Ja, han förströr de folk som finna behag i krig. 32 De
mäktige skola komma hit från Egypten, Etiopien skall
skynda hit till Gud, med gåvor i händerna. 33 I riken på
jorden, sjungen till Guds ära; lovsägen Herren, (Sela) 34
honom som far fram på urtidshimlarnas himmel. Ja, där
låter han höra sin röst, en mäktig röst. 35 Given Gud
makten; över Israel är hans härlighet, och hans makt
är i skyarna. Fruktansvärd är du, Gud, i din helgedom;
Israels Gud, han giver makt och styrka åt sitt folk. Lovad
vare Gud!

69 För sångmästaren, efter »Liljor»; av David. 2 Fräls
mig, Gud; ty vattnen tränga mig inpå livet. 3 Jag
har sjunkit ned i djup dy, där ingen botten är; jag har
kommit i djupa vatten, och svallet vill fördränka mig. 4
Jag har ropat mig trött, min strupe är förtorkad; mina
ögon försmäkta av förbidan efter min Gud. 5 Flera än
håren på mitt huvud äro de som hata mig utan sak;

många äro de som vilja förgöra mig, de som äro mina
fiender utan skäl; vad jag icke har rövat, det måste jag
gälda. 6 Du, o Gud, känner min dårskap, och mina
skulder äro icke förborgade för dig. 7 Låt icke i mig
dem komma på skam, som förbida dig, Herre, HERRE
Sebaot; Låt icke i mig dem varda till blygd, som söka
dig, du Israels Gud. 8 Ty för din skull bär jag smälek, för
din skull höljer blygsel mitt ansikte; 9 främmande har jag
blivit för mina bröder och en främling för min moders
barn. 10 Ty nitälskan för ditt hus har förtärt mig, och dina
smädares smädelser hava fallit över mig. 11 Jag grät, ja,
min själ grät under fasta, men det blev mig till smälek.
12 Jag klädde mig i sorgdräkt, men jag blev för dem ett
ordspråk. 13 Om mig tassla de, när de sitta i porten; i
dryckeslag göra de visor om mig. 14 Men jag kommer
med min bön till dig, HERRE, i behaglig tid, genom din
stora nåd, o Gud; svara mig i din frälsande trofasthet. 15
Rädda mig ur dyn, så att jag icke sjunker ned; låt mig
bliva räddad från dem som hata mig och från de djupa
vattnen. 16 Låt icke vattensvallet fördränka mig eller
djupet uppsluka mig; och låt ej graven tillsluta sitt gap
över mig. 17 Svara mig, HERRE, ty god är din nåd;
vänd dig till mig efter din stora barmhärtighet. 18 Fördölj
icke ditt ansikte för din tjänare, ty jag är i nöd; skynda
att svara mig. 19 Kom till min själ och förlossa henne;
befria mig för mina fienders skull. 20 Du känner min
smälek, min skam och blygd; du ser alla mina ovänner.
21 Smälek har krossat mitt hjärta, så att jag är vanmäktig;
jag väntade på medlidande, men där var intet, och på
tröstare, men jag fann ingen. 22 De gåvo mig galla att
äta, och ättika att dricka, i min törst. 23 Må deras bord
framför dem bliva till en snara och till ett giller, bäst de
gå där säkra; 24 må deras ögon förmörkas, så att de
icke se; gör deras länder vacklande alltid. 25 Gjut ut
över dem din ogunst, och låt din vredes glöd hinna upp
dem. 26 Deras gård blive öde, ingen må finnas, som
bor i deras hyddor, 27 eftersom de förfölja dem som du
själv har slagit och orda om huru de plågas, som du har
stungit. 28 Låt dem gå från missgärning till missgärning,
och låt dem icke komma till din rättfärdighet. 29 Må de
utplånas ur de levandes bok och icke varda uppskrivna
bland de rättfärdiga. 30 Men mig som är betryckt och
plågad, mig skall din frälsning, o Gud, beskydda. 31 Jag
vill lova Guds namn med sång och upphöja honom med
tacksägelse. 32 Det skall behaga HERREN bättre än
någon tjur, något offerdjur med horn och klövar. 33 När
de ödmjuka se det, skola de glädja sig; I som söken
Gud, edra hjärtan skola leva. 34 Ty HERREN lyssnar
till de fattiga och föraktar icke sina fångna. 35 Honom
love himmelen och jorden, havet och allt vad som rör sig
däri. 36 Ty Gud skall frälsa Sion, han skall bygga upp
Juda städer; man skall bo i dem och besitta landet. Hans
tjänares barn skola få det till arvedel, och de som älska
hans namn skola bo däri.

70 För sångmästaren; av David, till åminnelse. 2
Gud, kom till min räddning; HERRE, skynda till min
hjälp. 3 Må de komma på skam och varda utskämda,
som stå efter mitt liv; må de vika tillbaka och blygas, som
önska min ofärd. 4 Må de vända tillbaka i sin skam, som
säga: »Rätt så, rätt så!» 5 Men alla de som söka dig må
fröjdas och vara glada i dig; och de som åstunda din
frälsning säge alltid: »Lovad vare Gud!» Jag är betryckt
och fattig; Gud, skynda till mig. Min hjälp och min befriare
är du; HERRE, dröj icke.

71 Till dig, HERRE, tager jag min tillflykt; låt mig aldrig
komma på skam. 2 Rädda mig och befria mig
genom din rättfärdighet; böj ditt öra till mig och fräls mig.
3 Var mig en klippa där jag får bo, och dit jag alltid kan
fly, du som beskär mig frälsning. Ty du är mitt bergfäste
och min borg. 4 Min Gud, befria mig ur den ogudaktiges
våld, ur den orättfärdiges och förtryckarens hand. 5 Ty
du är mitt hopp, o Herre, HERRE, du är min förtröstan
allt ifrån min ungdom. 6 Du har varit mitt stöd allt ifrån
moderlivet, ja, du har förlöst mig ur min moders liv; dig
gäller ständigt mitt lov. 7 Jag har blivit såsom ett vidunder
för många; men du är min starka tillflykt. 8 Låt min mun
vara full av ditt lov, hela dagen av din ära. 9 Förkasta
mig icke i min ålderdoms tid, övergiv mig ej, när min kraft
försvinner. 10 Ty mina fiender säga så om mig, och de
som vakta på min själ rådslå så med varandra: 11 »Gud
har övergivit honom; förföljen och gripen honom, ty det
finnes ingen som räddar.» 12 Gud, var icke långt ifrån
mig; min Gud, skynda till min hjälp. 13 Må de komma på
skam och förgås, som stå emot min själ; må de höljas
med smälek och blygd, som söka min ofärd. 14 Men
jag skall alltid hoppas och än mer föröka allt ditt lov. 15
Min mun skall förtälja din rättfärdighet, hela dagen din
frälsning, ty jag känner intet mått därpå. 16 Jag skall
frambära Herrens, HERRENS väldiga gärningar; jag
skall prisa din rättfärdighet, ja, din allenast. 17 Gud, du
har undervisat mig allt ifrån min ungdom; och intill nu
förkunnar jag dina under. 18 Så övergiv mig ej heller, o
Gud, i min ålderdom, när jag varder grå, till dess jag
får förtälja om din arm för ett annat släkte, om din makt
för alla dem som skola komma. 19 Din rättfärdighet når
till himmelen, o Gud. Du som har gjort så stora ting, o
Gud, vem är dig lik? 20 Du som har låtit oss pröva så
mycken nöd och olycka, du skall åter göra oss levande
och föra oss upp igen du jordens djup. 21 Ja, låt mig
växa till alltmer; och trösta mig igen. 22 Så vill ock jag
tacka dig med psaltarspel för din trofasthet, min Gud; jag
vill lovsjunga dig till harpa, du Israels Helige. 23 Mina
läppar skola jubla, ty jag vill lovsjunga dig; ja, jubla skall
min själ, som du har förlossat. 24 Och min tunga skall
hela dagen tala om din rättfärdighet; ty de som sökte
min ofärd hava kommit på skam och måst blygas.

72 Av Salomo. Gud, giv åt konungen dina rätter och
din rättfärdighet åt konungasonen. **2** Han döme
ditt folk med rättfärdighet och dina betryckta med rätt.
3 Bergen bäre frid åt folket, så ock höjderna, genom
rättfärdighet. **4** Han skaffe rätt åt de betryckta i folket,
han frälse de fattiga och krosse förtryckaren. **5** Dig frukte
man, så länge solen varar, och så länge månen skiner,
från släkte till släkte. **6** Han vare lik regnet som faller
på ängen, lik en regnskur som vattnar jorden. **7** I hans
dagar blomstre den rättfärdige, och stor frid råde, till dess
ingen måne mer finnes. **8** Må han härska från hav till hav
och ifrån floden intill jordens ändar. **9** För honom buge
sig öknens inbyggare, och hans fiender slicke stoftet.
10 Konungarna från Tarsis och havsländerna hembäre
skänker, konungarna av Saba och Seba bäre fram gåvor.
11 Ja, alla konungar falle ned för honom, alla hedningar
tjäne honom. **12** Ty han skall rädda den fattige som ropar
och den betryckte och den som ingen hjälpare har. **13**
Han skall vara mild mot den arme och fattige; de fattigas
själar skall han frälsa. **14** Ifrån förtryck och våld skall han
förlossa deras själ, och deras blod skall aktas dyrt i hans
ögon. **15** Må han leva; må man föra till honom guld från
Saba. Ständigt bedje man för honom, alltid välsigne man
honom. **16** Ymnigt växe säden i landet, ända till bergens
topp; dess frukt må susa likasom Libanons skog; och
folk blomstre upp i städerna såsom örter på marken. **17**
Hans namn förblive evinnerligen; så länge solen skiner,
fortplante sig hans namn. Och i honom välsigne man sig;
alla hedningar prise honom säll. **18** Lovad vare HERREN
Gud, Israels Gud, som allena gör under! **19** Och lovat
vare hans härliga namn evinnerligen, och hela jorden
vare full av hans ära! Amen, Amen. **20** Slut på Davids,
Isais sons, böner. Se Välsigna sig i Ordförkl.

73 En psalm av Asaf. Sannerligen, Gud är god mot
Israel, mot dem som hava rena hjärtan. **2** Men
jag hade så när stapplat med mina fötter, mina steg
voro nära att slinta; **3** ty jag upptändes av avund mot de
övermodiga, när jag såg att det gick dem väl i deras
ogudaktighet. **4** Ty fria ifrån vedermödor äro de till
sin död, och deras hull är frodigt. **5** De komma icke i
olycka såsom andra dödliga och varda icke plågade
såsom andra människor. **6** Därför är högmod deras
halsprydnad, våld den klädnad som höljer dem. **7** Ur
fetma skåda deras ögon fram, deras hjärtans inbillningar
hava intet mått. **8** De håna och tala förtryck i sin ondska;
med höga åthävor tala de. **9** Med sin mun stiga de upp i
himmelen, och deras tunga far fram på jorden; **10** därför
vänder sig deras folk till dem och super så in vattnet i
fulla drag. **11** Och de säga: »Huru skulle Gud kunna veta
det? Skulle sådan kunskap finnas hos den Högste?» **12**
Ja, så är det med de ogudaktiga; det går dem alltid väl,
och de växa i makt. **13** Sannerligen, förgäves bevarade
jag mitt hjärta rent och tvådde mina händer i oskuld; **14**
jag vart dock plågad hela dagen, och var morgon kom
tuktan över mig. **15** Om jag hade sagt: »Så vill jag lära»,
då hade jag svikit dina barns släkte. **16** När jag nu tänkte
efter för att begripa detta, syntes det mig alltför svårt, **17**
till dess jag trängde in i Guds heliga rådslut och aktade
på dess ände. **18** Sannerligen, på slipprig mark ställer
du dem, du störtar dem ned i fördärv. **19** Huru varda
de ej till intet i ett ögonblick! De förgås och få en ände
med förskräckelse. **20** Såsom det är med en dröm, när
man vaknar, o Herre, så aktar du dem för intet, såsom
skuggbilder, när du vaknar. **21** När mitt hjärta förbittrades
och jag kände styng i mitt inre, **22** då var jag oförnuftig
och förstod intet; såsom ett oskäligt djur var jag inför dig.
23 Dock förbliver jag städse hos dig; du håller mig vid
min högra hand. **24** Du skall leda mig efter ditt råd och
sedan upptaga mig med ära. **25** Vem har jag i himmelen
utom dig! Och när jag har dig, då frågar jag efter intet på
jorden. **26** Om än min kropp och min själ försmäkta, så
är dock Gud mitt hjärtas klippa och min del evinnerligen.
27 Ty se, de som hava vikit bort ifrån dig skola förgås; du
förgör var och en som trolöst avfaller från dig. **28** Men
jag har min glädje i att hålla mig intill Gud; jag söker min
tillflykt hos Herren, HERREN, för att kunna förtälja alla
dina gärningar.

74 En sång av Asaf. Varför, o Gud, har du så alldeles
förkastat oss, varför ryker din vredes eld mot fåren
i din hjord? **2** Tänk på din menighet, som du i fordom tid
förvärvade, som du förlossade, till att bliva din arvedels
stam; tänk på Sions berg, där du har din boning. **3** Vänd
dina steg till den plats där evig förödelse råder; allt har ju
fienden fördärvat i helgedomen. **4** Dina ovänner hava
skränat inne i ditt församlingshus, de hava satt upp sina
tecken såsom rätta tecken. **5** Det var en syn, såsom
när man höjer yxor mot en tjock skog. **6** Och alla dess
snidverk hava de nu krossat med yxa och bila. **7** De hava
satt eld på din helgedom och oskärat ända till grunden
ditt namns boning. **8** De hava sagt i sina hjärtan: »Vi
vilja alldeles kuva dem.» Alla Guds församlingshus hava
de bränt upp här i landet. **9** Våra tecken se vi icke;
ingen profet finnes mer, och hos oss är ingen som vet
för huru länge. **10** Huru länge, och Gud, skall ovännen
få smäda och fienden oavlåtligen få förakta ditt namn?
11 Varför håller du tillbaka din hand, din högra hand?
Drag den fram ur din barm och förgör dem. **12** Gud,
du är ju min konung av ålder, du är den som skaffar
frälsning på jorden. **13** Det var du som delade havet
genom din makt; du krossade drakarnas huvuden mot
vattnet. **14** Det var du som bräckte Leviatans huvuden
och gav honom till mat åt öknens skaror. **15** Det var
du som lät källa och bäck bryta fram; du lät ock starka
strömmar uttorka. **16** Din är dagen, din är ock natten,
du har berett ljuset och solen. **17** Det är du som har
fastställt alla jordens gränser; sommar och vinter äro
skapade av dig. **18** Så tänk nu på huru fienden smädar
HERREN, och huru ett dåraktigt folk föraktar ditt namn.

19 Lämna ej ut åt vilddjuren din turturduvas själ; förgät
icke för alltid dina betrycktas liv. 20 Tänk på förbundet; ty
i landets smygvrår finnes fullt upp av våldsnästen. 21
Låt icke den förtryckte vika tillbaka med blygd, låt den
betryckte och den fattige lova ditt namn. 22 Stå upp, o
Gud; utför din sak. Betänk huru du varder smädad hela
dagen av dåren. 23 Glöm icke bort dina ovänners rop,
dina motståndares larm, som alltjämt höjes.

75 För sångmästaren; »Fördärva icke»; en psalm, en
sång av Asaf. 2 Vi tacka dig, o Gud, vi tacka dig.
Ditt namn är oss nära; man förtäljer dina under. 3 »Om
jag än bidar min tid, så dömer jag dock rätt. 4 Om än
jorden är i upplösning med alla som bo därpå, så håller
dock jag dess pelare stadiga.» (Sela) 5 Jag säger till
de övermodiga: »Varen icke övermodiga», och till de
ogudaktiga: »Upphöjen ej hornet.» 6 Ja, upphöjen icke
så högt edert horn, talen ej så hårdnackat vad fräckt är.
7 Ty icke från öster eller väster, ej heller från bergsöknen
kommer hjälpen; 8 nej, Gud är den som dömer; den ene
ödmjukar han, den andre upphöjer han. 9 Ty en kalk är
i HERRENS hand, den skummar av vin och är full av
tillblandad dryck, och han skänker i därav; sannerligen,
alla ogudaktiga på jorden måste dricka dess drägg i
botten. 10 Men jag skall förkunna det evinnerligen, jag
skall lovsjunga Jakobs Gud. Och de ogudaktigas alla
horn skall jag få hugga av; men den rättfärdiges horn
skola varda upphöjda.

76 För sångmästaren, med strängaspel; en psalm,
en sång av Asaf. 2 Gud är känd i Juda, i Israel är
hans namn stort; 3 i Salem vart hans hydda rest och
hans boning på Sion. 4 Där bröt han sönder bågens
ljungeldar, sköld och svärd och vad till kriget hör. (Sela)
5 Full av ljus och härlighet går du fram ifrån segerbytenas
berg. 6 De stormodiga äro avväpnade, de hava slumrat
in och sova; alla stridsmännen hava måst låta händerna
falla. 7 För din näpst, du Jakobs Gud, ligga domnade
både man och häst. 8 Du, du är fruktansvärd; vem kan
bestå inför dig, när du vredgas? 9 Från himmelen lät du
höra din dom; då förskräcktes jorden och vart stilla, 10
då när Gud stod upp till dom, till att frälsa alla ödmjuka
på jorden. (Sela) 11 Ty människors vrede varder dig till
pris; du har vrede till övers att omgjorda dit med. 12
Gören löften och infrien dem åt HERREN, eder Gud;
alla de som äro omkring honom bäre fram skänker åt
den Fruktansvärde. Ty han stäcker furstarnas övermod;
fruktansvärd är han för konungarna på jorden.

77 För sångmästaren, till Jedutun; av Asaf; en psalm.
2 Jag vill höja min röst till Gud och ropa; jag vill
höja min röst till Gud, för att han må lyssna till mig. 3 På
min nöds dag söker jag Herren; min hand är utsträckt
om natten och förtröttas icke; min själ vill icke låta trösta
sig. 4 Jag vill tänka på Gud och klaga; jag vill utgjuta
mitt bekymmer, ty min ande försmäktar. (Sela) 5 Mina
ögonlock håller du öppna; jag är full av oro och kan
icke tala. 6 Jag tänker på forntidens dagar, på år som
längesedan hava gått. 7 Jag vill om natten komma
ihåg mitt strängaspel; i mitt hjärta vill jag utgjuta mitt
bekymmer, och min ande skall eftersinna. 8 Skall då
Herren förkasta evinnerligen och ingen nåd mer bevisa?
9 Är det då ute med hans godhet för beständigt, har hans
ord blivit till intet för alla tider? 10 Har Gud förgätit att
vara nådig eller i vrede tillslutit sin barmhärtighet? (Sela)
11 Jag svarar: Nej, detta är min plågas tid, den Högstes
högra hand är ej såsom förr. 12 Jag vill prisa HERRENS
gärningar, ja, jag vill tänka på dina fordomtima under; 13
jag vill begrunda alla dina gärningar och eftersinna dina
verk. 14 Gud, i helighet går din väg; vem är en gud så
stor som Gud? 15 Du är Gud, en Gud som gör under; du
har uppenbarat din makt bland folken. 16 Med väldig
arm förlossade du ditt folk, Jakobs och Josefs barn.
(Sela) 17 Vattnen sågo dig, och Gud, vattnen sågo dig
och våndades, själva djupen darrade. 18 Molnen göto
ut strömmar av vatten, skyarna läto höra sin röst, och
dina pilar foro omkring. 19 Ditt dunder ljöd i stormvirveln,
ljungeldar lyste upp jordens krets, jorden darrade och
bävade. 20 Genom havet gick din väg, din stig genom
stora vatten, och dina fotspår fann man icke. Så förde du
ditt folk såsom en hjord genom Moses och Arons hand.

78 En sång av Asaf. Lyssna, mitt folk, till min
undervisning; böjen edra öron till min muns ord.
2 Jag vill öppna min mun till lärorikt tal, uppenbara
förborgade ting ifrån fordom. 3 Vad vi hava hört och
känna, och vad våra fäder hava förtäljt för oss, 4 det
vilja vi icke dölja för deras barn; för ett kommande släkte
vilja vi förtälja HERRENS lov och hans makt och de
under han har gjort. 5 Ty han upprättade ett vittnesbörd i
Jakob och stiftade en lag i Israel; han påbjöd den för
våra fäder, och de skulle kungöra den för sina barn. 6
Så skulle det bliva kunnigt för ett kommande släkte,
för barn som en gång skulle födas, och dessa skulle
stå upp och förtälja det för sina barn. 7 Då skulle de
sätta sitt hopp till Gud och icke förgäta Guds verk, utan
taga hans bud i akt. 8 Och de skulle icke bliva, såsom
deras fäder, ett gensträvigt och upproriskt släkte, ett
släkte som icke höll sitt hjärta ståndaktigt, och vars ande
icke var trofast mot Gud. 9 Efraims barn, välbeväpnade
bågskyttar, vände om på stridens dag. 10 De höllo icke
Guds förbund, och efter hans lag ville de ej vandra. 11
De glömde hans gärningar och de under han hade låtit
dem se. 12 Ja, inför deras fäder hade han gjort under, i
Egyptens land, på Soans mark. 13 Han klöv havet och
lät dem gå därigenom och lät vattnet stå såsom en hög.
14 Han ledde dem om dagen med molnskyn, och hela
natten med eldens sken. 15 Han klöv sönder klippor i
öknen och gav dem rikligen att dricka, såsom ur väldiga
hav. 16 Rinnande bäckar lät han framgå ur klippan och

vatten flyta ned såsom strömmar. **17** Likväl syndade de
allt framgent mot honom och voro genträviga mot den
Högste, i öknen. **18** De frestade Gud i sina hjärtan, i
det de begärde mat för sin lystnad. **19** Och de talade
mot Gud, de sade: »Kan väl Gud duka ett bord i öknen?
20 Se, visst slog han klippan, så att vatten flödade och
bäckar strömmade fram, men kan han ock giva bröd
eller skaffa kött åt sitt folk?» **21** Så förgrymmades då
HERREN, när han hörde det; och eld upptändes i Jakob,
jag, vrede kom över Israel, **22** eftersom de icke trodde på
Gud och ej förtröstade på hans frälsning. **23** Och han gav
befallning åt skyarna i höjden och öppnade himmelens
dörrar; **24** han lät manna regna över dem till föda, och
korn från himmelen gav han dem. **25** Änglabröd fingo
människor äta; han sände dem mat till fyllest. **26** Han
lät östanvinden fara ut på himmelen, och genom sin
makt förde han sunnanvinden fram. **27** Och han lät kött
regna över dem såsom stoft, bevingade fåglar såsom
havets sand; **28** han lät det falla ned i sitt läger, runt
omkring sin boning. **29** Då åto de och blevo övermätta;
han lät dem få vad de hade lystnad efter. **30** Men ännu
hade de icke stillat sin lystnad, ännu var maten i deras
mun, **31** då kom Guds vrede över dem; han sände död
bland deras ypperste och slog ned Israels unga män.
32 Likväl syndade de alltjämt och trodde icke på hans
under. **33** Då lät han deras dagar försvinna i förgängelse
och deras år i plötslig undergång. **34** När han dräpte
folket, frågade de efter honom och vände om och sökte
Gud. **35** De tänkte då på att Gud var deras klippa, och
att Gud den Högste var deras förlossare; **36** och de
talade inställsamt för honom med sin mun och skrymtade
för honom med sin tunga. **37** Men deras hjärtan höllo sig
icke ståndaktigt vid honom, och de voro icke trogna i
hans förbund. **38** Dock, han är barmhärtig, han förlåter
missgärning, och han vill icke fördärva. Därför avvände
han ofta sin vrede och lät ej hela sin förtörnelse bryta
fram. **39** Ty han tänkte därpå att de voro kött, en vind
som far bort och icke kommer åter. **40** Huru ofta voro de
ej genträviga mot honom i öknen och bedrövade honom
i ödemarken! **41** Ja, de frestade Gud allt framgent och
förtörnade Israels Helige. **42** De betänkte icke vad hans
hand hade uträttat på den tid då han förlossade dem
från ovännen, **43** då han gjorde sina tecken i Egypten
och sina under på Soans mark. **44** Där förvandlade han
deras strömmar till blod, så att de ej kunde dricka ur sina
rinnande vatten; **45** han sände bland dem flugsvärmar,
som åto dem, och paddor, som voro dem till fördärv. **46**
Han gav deras gröda åt gräsmaskar och deras arbetes
frukt åt gräshoppor; **47** han slog deras vinträd med hagel
och deras fikonträd med hagelstenar; **48** han gav deras
husdjur till pris åt hagel och deras boskap åt ljungeldar.
49 Han sände över dem sin vredes glöd, förgrymmelse
och ogunst och nöd, en skara av olycksänglar. **50** Han
gav fritt lopp åt sin vrede; han skonade icke deras själ
från döden, utan gav deras liv till pris åt pesten. **51** Och
han slog allt förstfött i Egypten, kraftens förstling i Hams
hyddor. **52** Och han lät sitt folk bryta upp såsom en
fårhjord och förde dem såsom en boskapshjord genom
öknen. **53** Han ledde dem säkert, så att de icke behövde
frukta; men deras fiender övertäcktes av havet. **54** Och
han lät dem komma till sitt heliga land, till det berg
som hans högra hand hade förvärvat. **55** Han förjagade
hedningarna för dem och gav dem deras land till arvslott
och lät Israels stammar bo i deras hyddor. **56** Men i sin
genträvighet frestade de Gud den Högste och höllo
icke hans vittnesbörd; **57** de veko trolöst tillbaka, de
såsom deras fäder, de vände om, lika en båge som
sviker. **58** De förtörnade honom med sina offerhöjder och
retade honom genom sina beläten. **59** Gud förnam det
och vart förgrymmad och förkastade Israel med harm.
60 Och han försköt sin boning i Silo, det tält han hade
slagit upp bland människorna; **61** han gav sin makt i
fångenskap och sin ära i fiendehand. **62** Ja, han gav sitt
folk till pris åt svärdet, och på sin arvedel förgrymmades
han. **63** Deras unga män förtärdes av eld, och deras
jungfrur blevo utan brudsång. **64** Deras präster föllo
för svärd, och inga änkor kunde hålla klagogråt. **65** Då
vaknade Herren såsom ur en sömn, han reste sig, lik
en hjälte som hade legat dövad av vin. **66** Och han
slog sina ovänner tillbaka, evig smälek lät han komma
över dem. **67** Han förkastade ock Josefs hydda och
utvalde icke Efraims stam. **68** Men han utvalde Juda
stam, Sions berg, som han älskade. **69** Och han byggde
sin helgedom hög såsom himmelen, fast såsom jorden,
som han har grundat för evigt. **70** Och han utvalde sin
tjänare David och tog honom ifrån fårhjordens fållor. **71**
Ja, ifrån fåren hämtade han honom och satte honom till
en herde för Jakob, sitt folk, och för Israel, sin arvedel.
72 Och han var deras herde med redligt hjärta och ledde
dem med förståndig hand. Se Makt i Ordförkl.

79 En psalm av Asaf. Gud, hedningarna hava fallit in
i din arvedel, de hava orenat ditt heliga tempel, de
hava gjort Jerusalem till en stenhop. **2** De hava givit
dina tjänares kroppar till mat åt himmelens fåglar, dina
frommas kött åt markens djur. **3** De hava utgjutit deras
blod såsom vatten, runt omkring Jerusalem, och ingen
fanns, som begrov dem. **4** Vi hava blivit till smälek för
våra grannar, till spott och hån för dem som bo omkring
oss. **5** Huru länge, o HERRE, skall du så oavlåtligen
vredgas, huru länge skall din nitälskan brinna såsom
eld? **6** Utgjut din förtörnelse över hedningarna, som
ej känna dig, och över de riken som icke åkalla ditt
namn. **7** Ty de hava uppätit Jakob, och hans boning
hava de förött. **8** Tänk ej, oss till men, på förfädernas
missgärningar, låt din barmhärtighet snarligen komma
oss till mötes, ty vi äro i stort elände. **9** Hjälp oss, du
vår frälsnings Gud, för ditt namns äras skull; rädda oss
och förlåt oss våra synder för ditt namns skull. **10** Varför

skulle hedningarna få säga: »Var är nu deras Gud?»
Låt det inför våra ögon bliva kunnigt på hedningarna
huru du hämnas dina tjänares utgjutna blod. 11 Låt de
fångnas klagan komma inför ditt ansikte, låt efter din
arms väldighet dödens barn bliva vid liv. 12 Och giv
våra grannar sjufalt tillbaka i deras sköte den smädelse
varmed de hava smädat dig, Herre. 13 Men vi som äro
ditt folk och får i din hjord, vi vilja tacka dig evinnerligen,
vi vilja förtälja ditt lov från släkte till släkte.

80 För sångmästaren, efter »Liljor»; ett vittnesbörd;
av Asaf; en psalm. 2 Lyssna, du Israels herde,
du som leder Josef såsom din hjord; du som tronar på
keruberna, träd fram i glans. 3 Låt din makt vakna upp
till att gå framför Efraim och Benjamin och Manasse,
och kom till vår frälsning. 4 Gud, upprätta oss, och låt
ditt ansikte lysa, så att vi varda frälsta. 5 HERRE Gud
Sebaot, huru länge skall du vredgas vid ditt folks bön?
6 Du har låtit dem äta tårebröd och givit dem tårar att
dricka i fullt mått. 7 Du gör oss till ett trätoämne för
våra grannar, och våra fiender bespotta oss. 8 Gud
Sebaot, upprätta oss, och låt ditt ansikte lysa, så att vi
varda frälsta. 9 Ett vinträd flyttade du från Egypten, du
förjagade hedningarna och planterade det. 10 Du röjde
rum för det, och det slog rötter och uppfyllde landet.
11 Bergen blevo betäckta av dess skugga och Guds
cedrar av dess rankor; 12 det utbredde sina revor ända
till havet och sina telningar intill floden. 13 Varför har du
då brutit ned dess hägnad, så att alla vägfarande riva till
sig därav? 14 Vildsvinet från skogen frossar därpå, och
djuren på marken äta därav. 15 Gud Sebaot, vänd åter,
skåda ned från himmelen och se härtill, och låt dig vårda
om detta vinträd. 16 Skydda trädet som din högra hand
har planterat, och den son som du har fostrat åt dig. 17
Det är förbränt av eld och kringhugget; för ditt ansiktes
näpst förgås de. 18 Håll din hand över din högra hands
man, över den människoson som du har fostrat åt dig.
19 Då skola vi icke vika ifrån dig; behåll oss vid liv, så
skola vi åkalla ditt namn. HERRE Gud Sebaot, upprätta
oss; låt ditt ansikte lysa, så att vi varda frälsta.

81 För sångmästaren, till Gittít; av Asaf. 2 Höjen
glädjerop till Gud, vår starkhet, höjen jubel till
Jakobs Gud. 3 Stämmen upp lovsång och låten pukor
ljuda, ljuvliga harpor tillsammans med psaltare. 4 Stöten i
basun vid nymånaden, vid fullmånen, på vår högtidsdag.
5 Ty detta är en stadga för Israel, en Jakobs Guds rätt. 6
Det bestämde han till ett vittnesbörd i Josef, när han
drog ut mot Egyptens land. Jag hör ett tal som är mig
nytt: 7 »Jag lyfte bördan från hans skuldra, hans händer
blevo fria ifrån lastkorgen. 8 I nöden ropade du, och jag
räddade dig; jag svarade dig, höljd i tordön, jag prövade
dig vid Meribas vatten. (Sela) 9 Hör, mitt folk, och låt mig
varna dig; Israel, o att du ville höra mig! 10 Hos dig skall
icke finnas någon annan gud, och du skall ej tillbedja
någon främmande gud. 11 Jag är HERREN, din Gud,
som har fört dig upp ur Egyptens land; låt din mun vitt
upp, så att jag får uppfylla den. 12 Men mitt folk ville ej
höra min röst, och Israel var mig icke till viljes. 13 Då lät
jag dem gå i deras hjärtans hårdhet, det fingo vandra
efter sina egna rådslag. 14 O att mitt folk ville höra mig,
och att Israel ville vandra på mina vägar! 15 Då skulle
jag snart kuva deras fiender och vända min hand mot
deras ovänner. 16 De som hata HERREN skulle då visa
honom underdånighet, och hans folks tid skulle vara
evinnerligen. Och han skulle bespisa det med bästa
vete; ja, med honung ur klippan skulle jag mätta dig.»

82 En psalm av Asaf. Gud står i gudaförsamlingen,
mitt ibland gudarna håller han dom: 2 »Huru länge
skolen I döma orätt och vara partiska för de ogudaktiga?
(Sela) 3 Skaffen den arme och faderlöse rätt, given den
betryckte och torftige rättvisa. 4 Befrien den arme och
fattige, rädden honom från de ogudaktigas hand. 5 Men
de veta intet och hava intet förstånd, de vandra i mörker;
jordens alla grundvalar vackla. 6 Jag har väl sagt att I
ären gudar och allasammans den Högstes söner; 7 men
I måsten dock dö, såsom människor dö, och falla, likaväl
som var furste faller.» 8 Ja, stå upp, o Gud; håll dom
över jorden, ty med arvsrätt råder du över alla folk. Se
Änglar i Ordförkl.

83 En sång, en psalm av Asaf. 2 Gud, var icke så
tyst, tig icke och var icke så stilla, o Gud. 3 Ty
se, dina fiender larma, och de som hata dig resa upp
huvudet. 4 Mot ditt folk förehava de listiga anslag och
rådslå mot dem som du beskyddar. 5 De säga: »Kom,
låt oss utrota dem, så att de ej mer äro ett folk, och så
att ingen mer tänker på Israels namn.» 6 Ty endräktigt
rådslå dem med varandra, de sluta mot dig ett förbund:
7 Edoms tält och ismaeliterna, Moab och hagariterna, 8
Gebal och Ammon och Amalek, filistéerna tillika med
dem som bo i Tyrus; 9 Assur har ock slutit sig till dem,
han har lånat sin arm åt Lots barn. (Sela) 10 Gör med
dem såsom du gjorde med Midjan, såsom med Sisera
och Jabin vid Kisons bäck, 11 dem som förgjordes vid
En-Dor och blevo till gödning åt marken. 12 Låt det gå
deras ädlingar såsom det gick Oreb och Seeb, och alla
deras furstar såsom det gick Seba och Salmunna, 13
eftersom de säga: »Guds ängder vilja vi intaga åt oss.»
14 Min Gud, låt dem bliva såsom virvlande löv, såsom
strå för vinden. 15 Lik en eld som förbränner skog och
lik en låga som avsvedjar berg 16 förfölje du dem med
ditt oväder, och förskräcke du dem med din storm. 17
Gör deras ansikten fulla med skam, så att de söka ditt
namn, o HERRE. 18 Ja, må de komma på skam och
förskräckas till evig tid, må de få blygas och förgås. Och
må de förnimma att du allena bär namnet »HERREN»,
den Högste över hela jorden.

84 För sångmästaren, till Gittít; av Koras söner; en psalm. **2** Huru ljuvliga äro icke dina boningar, HERRE Sebaot! **3** Min själ längtar och trängtar efter HERRENS gårdar, min själ och min kropp jubla mot levande Gud. **4** Ty sparven har funnit ett hus och svalan ett bo åt sig, där hon kan lägga sina ungar: dina altaren, HERRE Sebaot, min konung och min Gud. **5** Saliga äro de som bo i ditt hus; de lova dig beständigt. (Sela) **6** Saliga äro de människor som i dig hava sin starkhet, de vilkas håg står till dina vägar. **7** När de vandra genom Tåredalen, göra de den rik på källor, och höstregnet höljer den med välsignelser. **8** De gå från kraft till kraft; så träda de fram inför Gud på Sion. **9** HERRE Gud Sebaot, hör min bön, lyssna, du Jakobs Gud. (Sela) **10** Gud, vår sköld, ser härtill, och akta på din smordes ansikte. **11** Ty en dag i dina gårdar är bättre än eljest tusen. Jag vill hellre vakta dörren i min Guds hus än dväljas i de ogudaktigas hyddor. **12** Ty HERREN Gud är sol och sköld; HERREN giver nåd och ära; han vägrar icke dem något gott, som vandra i ostrafflighet. HERRE Sebaot, salig är den människa som förtröstar på dig. Eller fastmer: Min själ längtade och trängtade efter HERRENS gårdar; nu jubla min själ och min kropp mot levande Gud. Ja, sparven har funnit ett hus och svalan ett bo åt sig, där hon har lagt sina ungar osv. Se Tåredalen i Ordförkl. Eller: Ty HERREN Gud är värn och sköld osv.

85 För sångmästaren; av Koras söner; en psalm. **2** HERRE, du var förr ditt land nådig, du upprättade åter Jakobs hus. **3** Du förlät ditt folks missgärning, du överskylde all dess synd. (Sela) **4** Du lät all din förgrymmelse fara och vände dig ifrån din vredes glöd. **5** Så vänd dig nu åter till oss, du vår frälsnings Gud, och upphör med din förtörnelse mot oss. **6** Vill du då vredgas på oss evinnerligen och låta din vrede vara från släkte till släkte? **7** Vill du icke åter giva oss liv, så att ditt folk får glädjas i dig? **8** HERRE, låt oss se din nåd, och giv oss din frälsning. **9** Jag vill höra vad Gud, HERREN, talar: se, han talar frid till sitt folk och till sina fromma; må de blott icke vända åter till dårskap. **10** Ja, hans frälsning är nära dem som frukta honom, och så skall ära bo i vårt land. **11** Godhet och trofasthet skola där mötas, rättfärdighet och frid kyssas; **12** trofasthet skall växa upp ur jorden och rättfärdighet blicka ned från himmelen. **13** HERREN skall giva oss vad gott är, och vårt land skall giva sin gröda. Rättfärdighet skall gå framför honom, den skall ock stadigt följa i hans spår.

86 En bön av David. HERRE, böj till mig ditt öra och svara mig, ty jag är betryckt och fattig. **2** Bevara min själ, ty jag är from; du min Gud, fräls din tjänare, som förtröstar på dig. **3** Var mig nådig, o Herre, ty hela dagen ropar jag till dig. **4** Gläd din tjänares själ, ty till dig, Herre, upplyfter jag min själ. **5** Ty du, o Herre, är god och förlåtande och stor i nåd mot alla som åkalla dig. **6** Lyssna, HERRE, till mitt bedjande, och akta på mina böners ljud. **7** På min nöds dag åkallar jag dig, ty du skall svara mig. **8** Ingen är dig lik bland gudarna, Herre, och intet är såsom dina verk. **9** Hedningarna, som du har gjort, skola alla komma och tillbedja inför dig, Herre, och skola ära ditt namn. **10** Ty du är stor, och du gör stora under; du allena är Gud. **11** Visa mig, HERRE, din väg; jag vill vandra i din sanning. Behåll mitt hjärta vid det ena att jag fruktar ditt namn. **12** Då vill jag tacka dig, Herre, min Gud, av allt mitt hjärta och ära ditt namn evinnerligen; **13** ty din nåd är stor över mig, och du räddar min själ ur dödsrikets djup. **(Sheol h7585)** **14** Gud, fräcka människor hava rest sig upp mot mig, och våldsverkarnas hop står efter mitt liv; de hava icke dig för ögonen. **15** Men du, Herre, är en barmhärtig och nådig Gud, långmodig och stor i mildhet och trofasthet. **16** Vänd dig till mig och var mig nådig, giv åt din tjänare din makt, och fräls din tjänarinnas son. **17** Gör ett tecken med mig, så att det går mig väl; och må de som hata mig se med blygd att du, o HERRE, hjälper mig och tröstar mig.

87 Av Koras söner; en psalm, en sång. Den stad han har grundat står på de heliga bergen; **2** HERREN älskar Sions portar mest bland alla Jakobs boningar. **3** Härliga ting äro talade om dig, du Guds stad. (Sela) **4** »Rahab och Babel skall jag nämna bland mina bekännare; så ock Filisteen och Tyrus och Kus, dessa äro födda där.» **5** Ja, om Sion skall det sägas: »Den ene som den andre är född därinne.» Och han, den Högste, skall hålla det vid makt. **6** Ja, när HERREN tecknar upp folken, då skall han räkna så: »Dessa äro födda där.» (Sela) **7** Och under sång och dans skall man säga: »Alla mina källor äro i dig.»

88 En sång, en psalm av Koras söner; för sångmästaren, till Mahalat-leannót; en sång av esraiten Heman. HERRE, min frälsnings Gud, dag och natt ropar jag inför dig. **2** Låt min bön komma inför ditt ansikte, böj ditt öra till mitt rop. **3** Ty min själ är mättad med lidanden, och mitt liv har kommit nära dödsriket. **(Sheol h7585)** **4** Jag är aktad lik dem som hava farit ned i graven, jag är såsom en man utan livskraft. **5** Jag är övergiven bland de döda, lik de slagna som ligga i graven, dem på vilka du icke mer tänker, och som äro avskilda från din hand. **6** Ja, du har sänkt mig ned underst i graven, ned i mörkret, ned i djupet. **7** Din vrede vilar tungt på mig, och alla dina böljors svall låter du gå över mig. (Sela) **8** Du har drivit mina förtrogna långt bort ifrån mig; du har gjort mig till en styggelse för dem; jag ligger fången och kan icke komma ut. **9** Mitt öga förtvinar av lidande; HERRE, jag åkallar dig dagligen, jag uträcker mina händer till dig. **10** Gör du väl under för de döda, eller kunna skuggorna stå upp och tacka dig? (Sela) **11** Förtäljer man i graven om din nåd, i

avgrunden om din trofasthet? 12 Känner man i mörkret
dina under, och din rättfärdighet i glömskans land? 13
Men jag ropar till dig, HERRE, och bittida kommer min
bön dig till mötes. 14 Varför förkastar du, HERRE, min
själ, varför döljer du ditt ansikte för mig? 15 Betryckt är
jag och döende allt ifrån min ungdom; jag måste bära
dina förskräckelser, så att jag är nära att förtvivla. 16 Din
vredes lågor gå över mig, dina fasor förgöra mig. 17 De
omgiva mig beständigt såsom vatten, de kringränna mig
allasammans. 18 Du har drivit vän och frände långt bort
ifrån mig; i mina förtrognas ställe har jag nu mörkret.

89 En sång av esraiten Etan. Jag vill sjunga om
HERRENS nådegärningar evinnerligen; jag vill låta
min mun förkunna din trofasthet, från släkte till släkte.
2 Ja, jag säger: För evig tid skall nåd byggas upp; i
himmelen, där befäster du din trofasthet. 3 »Jag har
slutit ett förbund med min utvalde, med ed har jag lovat
min tjänare David: 4 'Jag skall befästa din säd för evig
tid och bygga din tron från släkte till släkte.'» (Sela) 5 Av
himlarna prisas dina under, o HERRE, och i de heligas
församling din trofasthet. 6 Ty vilken i skyn kan liknas
vid HERREN, vilken bland Guds söner kan aktas lik
HERREN? 7 Ja, Gud är mycket förskräcklig i de heligas
råd och fruktansvärd utöver alla som äro omkring honom.
8 HERRE, härskarornas Gud, vem är dig lik? Stark är
HERREN; och din trofasthet är runt omkring dig. 9 Du är
den som råder över havets uppror; när dess böljor resa
sig, stillar du dem. 10 Du krossade Rahab, så att han låg
lik en slagen; med din mäktiga arm förströdde du dina
fiender. 11 Din är himmelen, din är ock jorden; du har
grundat jordens krets med allt vad därpå är. 12 Norr och
söder, dem har du skapat; Tabor och Hermon jubla i ditt
namn. 13 Du har en arm med hjältekraft, mäktig är din
hand, hög är din högra hand. 14 Rättfärdighet och rätt
äro din trons fäste, nåd och sanning stå inför ditt ansikte.
15 Saligt är det folk som vet vad jubel är, de som vandra,
o HERRE, i ditt ansiktes ljus. 16 I ditt namn fröjda de sig
alltid, och genom din rättfärdighet upphöjas de. 17 Ty
du är deras starkhet och prydnad, och genom din nåd
upphöjer du vårt horn. 18 Ty han som är vår sköld tillhör
HERREN, vår konung tillhör Israels Helige. 19 På den
tiden talade du i en syn till dina fromma och sade: »Jag
har lagt hjälp i en hjältes hans, jag har upphöjt en yngling
ur folket. 20 Jag har funnit min tjänare David och smort
honom med min helig olja. 21 Min hand skall stadigt vara
med honom, och min arm skall styrka honom. 22 Ingen
fiende skall oförtänkt komma över honom, och ingen
orättfärdig skall förtrycka honom; 23 nej, jag skall krossa
hans ovänner framför honom, och jag skall hemsöka
dem som hata honom. 24 Min trofasthet och min nåd
skola vara med honom, och i mitt namn skall hans horn
varda upphöjt. 25 Jag skall lägga havet under hans hand
och strömmarna under hans högra hand. 26 Han skall
kalla mig så: 'Du min fader, min Gud och min frälsnings
klippa.' 27 Ja, jag skall göra honom till den förstfödde, till
den högste bland konungarna på jorden. 28 Jag skall
bevara min nåd åt honom evinnerligen, och mitt förbund
med honom skall förbliva fast. 29 Jag skall låta hans
säd bestå till evig tid, och hans tron, så länge himmelen
varar. 30 Om hans barn övergiva min lag och icke vandra
efter mina rätter, 31 om de bryta mot mina stadgar och
icke hålla mina bud, 32 då skall jag väl hemsöka deras
överträdelse med ris och deras missgärning med plågor,
33 men min nåd skall jag ej taga ifrån honom, och jag
skall icke svika i trofasthet. 34 Jag skall icke bryta mitt
förbund, och vad mina läppar hava talat skall jag ej
förändra. 35 En gång har jag svurit det vid min helighet,
och mitt löfte till David skall jag icke bryta. 36 Hans
säd skall förbliva evinnerligen och hans tron inför mig
så länge som solen; 37 såsom månen skall den bestå
evinnerligen. Och trofast är vittnet i skyn.» (Sela) 38
Men nu har du förkastat och förskjutit din smorde och
handlat i vrede mot honom. 39 Du har upplöst förbundet
med din tjänare, du har oskärat hans krona och kastat
den ned till jorden. 40 Du har brutit ned alla hans murar,
du har gjort hans fästen till spillror. 41 Alla som gå vägen
fram plundra honom, han har blivit till smälek för sina
grannar. 42 Du har upphöjt hans ovänners högra hand
och berett alla hans fiender glädje. 43 Ja, du har låtit
hans svärdsegg vika tillbaka och icke hållit honom uppe i
striden. 44 Du har gjort slut på hans glans och slagit
hans tron till jorden. 45 Du har förkortat hans ungdoms
dagar, du har höljt honom med skam. (Sela) 46 Huru
länge, o HERRE, skall du så alldeles fördölja dig? Huru
länge skall din vrede brinna såsom eld? 47 Tänk på huru
kort mitt liv varar, och huru förgängliga du har skapat
alla människors barn. 48 Ty vilken är den man som får
leva och undgår att se döden? Vem räddar din själ från
dödsrikets våld? (Sela) **(Sheol h7585)** 49 Herre, var äro
din forna nådegärningar, vad du lovade David med ed i
din trofasthet. 50 Tänk, Herre, på dina tjänares smälek,
på vad jag måste fördraga av alla de många folken; 51
tänk på huru dina fiender smäda, o HERRE, huru de
smäda din smordes fotspår. 52 Lovad vare HERREN
evinnerligen! Amen, Amen.

90 En bön av gudsmannen Mose. Herre, du har varit
vår tillflykt från släkte till släkte. 2 Förrän bergen
blevo till och du frambragte jorden och världen, ja, från
evighet till evighet är du, o Gud. 3 Du låter människorna
vända åter till stoft, du säger: »Vänden åter, I människors
barn.» 4 Ty tusen år äro i dina ögon såsom den dag
som förgick i går; ja, de äro såsom en nattväkt. 5 Du
sköljer dem bort; de äro såsom en sömn. Om morgonen
likna de gräset som frodas; 6 det blomstrar upp och
frodas om morgonen, men om aftonen torkar det bort
och förvissnar. 7 Ty vi förgås genom din vrede, och
genom din förtörnelse ryckas vi plötsligt bort. 8 Du ställer

våra missgärningar inför dig, våra förborgade synder i
ditt ansiktes ljus. 9 Ja, alla våra dagar försvinna genom
din förgrymmelse, vi lykta våra år såsom en suck. 10
Vårt liv varar sjuttio år eller åttio år, om det bliver långt;
och när det är som bäst, är det möda och fåfänglighet, ty
det går snart förbi, likasom flöge vi bort. 11 Vem besinnar
din vredes makt och din förgrymmelse, så att han fruktar
dig? 12 Lär oss betänka huru få våra dagar äro, för att vi
må undfå visa hjärtan. 13 HERRE, vänd åter. Huru länge
dröjer du? Förbarma dig över dina tjänare. 14 Mätta oss
med din nåd, när morgonen gryr, så att vi få jubla och
vara glada i alla våra livsdagar. 15 Giv oss glädje så
många dagar som du har plågat oss, så många år som
vi hava lidit olycka. 16 Låt dina gärningar uppenbaras för
dina tjänare och din härlighet över deras barn. 17 Och
HERRENS, vår Guds, ljuvlighet komme över oss. Må du
främja för oss våra händers verk; ja, våra händers verk
främje du.

91 Den som sitter under den Högstes beskärm och
vilar under den Allsmäktiges skugga, 2 han säger:
»I HERREN har jag min tillflykt och min borg, min Gud,
på vilken jag förtröstar.» 3 Ja, han skall rädda dig ifrån
fågelfängarens snara och ifrån pesten, som fördärvar. 4
Med sina fjädrar skall han betäcka dig, och under hans
vingar skall du finna tillflykt; hans trofasthet är sköld
och skärm. 5 Du skall icke behöva frukta nattens fasor,
icke pilen, som flyger om dagen, 6 icke pesten, som
går fram i mörkret, eller farsoten, som ödelägger vid
middagens ljus. 7 Om ock tusen falla vid din sida, ja, tio
tusen vid din högra sida, så skall det dock icke drabba
dig. 8 Dina ögon skola blott skåda därpå med lust, och
du skall se de ogudaktigas lön. 9 Ty du har sagt: »Du,
HERRE, är mitt skygd», och du har gjort den Högste till
din tillflykt. 10 Ingen olycka skall vederfaras dig, och
ingen plåga skall nalkas din hydda. 11 Ty han skall giva
sina änglar befallning om dig, att de skola bevara dig på
alla dina vägar. 12 De skola bära dig på händerna, så att
du icke stöter din fot mot någon sten. 13 Över lejon och
huggormar skall du gå fram, du skall trampa ned unga
lejon och drakar. 14 »Han håller sig intill mig, därför skall
jag befria honom; jag skall beskydda honom, därför att
han känner mitt namn. 15 Han åkallar mig, och jag skall
svara honom; jag är med honom i nöden, jag skall rädda
honom och låta honom komma till ära. 16 Jag skall mätta
honom med långt liv och låta honom se min frälsning.»

92 En psalm, en sång för sabbatsdagen. 2 Det är gott
att tacka HERREN och att lovsjunga ditt namn, du
den Högste, 3 att om morgonen förkunna din nåd, och
när natten har kommit din trofasthet, 4 med tiosträngat
instrument och psaltare, med spel på harpa. 5 Ty du
gläder mig, HERRE, med dina gärningar; jag vill jubla
över dina händers verk. 6 Huru stora äro icke dina verk,
o HERRE! Ja, övermåttan djupa äro dina tankar. 7 En
oförnuftig man besinnar det ej, och en dåre förstår icke
sådant. 8 Om ock de ogudaktiga grönska såsom gräs
och ogärningsmännen blomstra allasammans, så sker
det till fördärv för evig tid. 9 Men du, HERRE, är hög
evinnerligen. 10 Ty se, dina fiender, HERRE, se, dina
fiender förgås, alla ogärningsmännen bliva förströdda.
11 Men mitt horn gör du högt såsom vildoxens; jag varder
övergjuten med frisk olja. 12 Och med lust får mitt öga
skåda på mina förföljare och mina öron höra om de onda
som resa sig upp mot mig. 13 Den rättfärdige grönskar
såsom ett palmträd, såsom en ceder på Libanon växer
han till. 14 Ja, sådana äro planterade i HERRENS hus;
de grönska i vår Guds gårdar. 15 Ännu när de bliva
gamla, skjuta de skott, de frodas och grönska; så för att
de skola förkunna att HERREN är rättfärdig, min klippa,
han i vilken orätt icke finnes.

93 HERREN är min konung! Han har klätt sig i
härlighet. HERREN har klätt sig, omgjordat sig
med makt; därför står jordkretsen fast och vacklar icke.
2 Din tron står fast ifrån fordom tid, du är från evighet. 3
HERRE, strömmarna hava upphävt, strömmarna hava
upphävt sin röst, ja, strömmarna upphäva sitt dån. 4
Men väldig är HERREN i höjden, mer än bruset av
stora vatten, väldiga vatten, havets bränningar. 5 Dina
vittnesbörd äro fasta alltigenom; helighet höves ditt hus,
HERRE, evinnerligen.

94 Du hämndens Gud, o HERRE, du hämndens Gud,
träd fram i glans. 2 Res dig, du jordens domare,
vedergäll de högmodiga vad de hava gjort. 3 Huru länge
skola de ogudaktiga, o HERRE, huru länge skola de
ogudaktiga triumfera? 4 Deras mun flödar över av fräckt
tal; de förhäva sig, alla ogärningsmännen. 5 Ditt folk,
o HERRE, krossa de, och din arvedel förtrycka de. 6
Änkor och främlingar dräpa de, och faderlösa mörda de.
7 Och de säga: »HERREN ser det icke, Jakobs Gud
märker det icke.» 8 Märken själva, I oförnuftiga bland
folket; I dårar, när kommen I till förstånd? 9 Den som har
planterat örat, skulle han icke höra? Den som har danat
ögat, skulle han icke se? 10 Den som håller hedningarna
i tukt, skulle han icke straffa, han som lär människorna
förstånd? 11 HERREN känner människornas tankar, han
vet att de själva äro fåfänglighet. 12 Säll är den man
som du, HERRE, undervisar, och som du lär genom din
lag, 13 för att skaffa honom ro för olyckans dagar, till
dess de ogudaktigas grav varder grävd. 14 Ty HERREN
förskjuter icke sitt folk, och sin arvedel övergiver han
icke. 15 Nej, rättfärdighet skall åter gälla i rätten, och
alla rättsinniga skola hålla sig därtill. 16 Vem står upp
till att försvara mig mot de onda, vem bistår mig mot
ogärningsmännen? 17 Om HERREN icke vore min hjälp,
så bodde min själ snart i det tysta. 18 När jag tänkte:
»Min fot vacklar», då stödde mig din nåd, o HERRE: 19
När jag hade mycket bekymmer i mitt hjärta, då gladde

din tröst min själ. **20** Kan fördärvets domarsäte hava
gemenskap med dig, det säte där man över våld i lagens
namn, **21** där de tränga den rättfärdiges själ och fördöma
oskyldigt blod? **22** Men HERREN bliver för mig en borg,
min Gud bliver min tillflykts klippa. **23** Och han låter
deras fördärv vända tillbaka över dem och förgör dem för
deras ondskas skull. Ja, HERREN, vår Gud, förgör dem.

95 Kommen, låtom oss höja glädjerop till HERREN,
jubel till vår frälsnings klippa. **2** Låtom oss träda
fram för hans ansikte med tacksägelse och höja jubel till
honom med lovsånger. **3** Ty HERREN är en stor Gud, en
stor konung över alla gudar. **4** Han har jordens djup i sin
hand, och bergens höjder äro hans; **5** hans är havet, ty
han har gjort det, och hans händer hava danat det torra.
6 Kommen, låtom oss tillbedja och nedfalla, låtom oss
knäböja för HERREN, vår skapare. **7** Ty han är vår Gud,
och vi äro det folk som han har till sin hjord, vi äro får
som stå under hans vård. **8** O att I villen i dag höra hans
röst! Förhärden icke edra hjärtan såsom i Meriba, såsom
på Massas dag i öknen, **9** där edra fäder frestade mig,
där de prövade mig, fastän de hade sett mina verk. **10** I
fyrtio år var det släktet mig till leda, och jag sade: »De
äro ett folk som far vilse med sitt hjärta, och de vilja icke
veta av mina vägar.» **11** Så svor jag då i min vrede: »De
skola icke komma in i min vila.»

96 Sjungen till HERRENS ära en ny sång, sjungen
till HERRENS ära, alla länder. **2** Sjungen till
HERRENS ära, loven hans namn. Båden glädje var dag,
förkunnen hans frälsning. **3** Förtäljen bland hedningarna
hans ära, bland alla folk hans under. **4** Ty stor är
HERREN och högt lovad, fruktansvärd är han mer än
alla gudar. **5** Ty folkens alla gudar äro avgudar, men
HERREN är den som har gjort himmelen. **6** Majestät och
härlighet äro inför hans ansikte, makt och glans i hans
helgedom. **7** Given åt HERREN, I folkens släkter, given
åt HERREN ära och makt; **8** given åt HERREN hans
namns ära, bären fram skänker, och kommen i hans
gårdar. **9** Tillbedjen HERREN i helig skrud, bäven för
hans ansikte, alla länder. **10** Sägen bland hedningarna:
»HERREN är nu konung! Därför står jordkretsen fast
och vacklar icke; han dömer folken med rättvisa.» **11**
Himmelen vare glad, och jorden fröjde sig; havet bruse
och allt vad däri är. **12** Marken glädje sig och allt som är
därpå, ja, då juble alla skogens träd. **13** inför HERREN,
ty han kommer, ty han kommer för att döma jorden. Han
skall döma jordens krets med rättfärdighet och folken
med sin trofasthet.

97 HERREN är nu konung! Därför fröjde sig jorden;
havsländerna glädje sig, så många som de äro. **2**
Moln och töcken omgiva honom, rättfärdighet och rätt äro
hans trons fäste. **3** Eld går framför honom och förbränner
hans ovänner runt omkring. **4** Hans ljungeldar lysa upp
jordens krets; jorden ser det och bävar. **5** Bergen smälta
såsom vax för HERREN, för hela jordens Herre. **6**
Himlarna förkunna hans rättfärdighet, och alla folk se
hans ära. **7** Alla de skola komma på skam, som dyrka
beläten, de som berömma sig av avgudar. Alla gudar
skola tillbedja honom. **8** Sion hör det och gläder sig, och
Juda döttrar fröjda sig för dina domars skull, HERRE. **9**
Ty du, HERRE, är den Högste över hela jorden; du är
högt upphöjd över alla gudar. **10** I som älsken HERREN,
haten det onda. Han bevarar sina frommas själar, ur de
ogudaktigas hand räddar han dem. **11** Ljus är utsått för
den rättfärdige och glädje för de rättsinniga. **12** Glädjens,
I rättfärdige, i HERREN, och prisen hans heliga namn.

98 En psalm. Sjungen till HERREN ära en ny sång, ty
han har gjort under. Han har vunnit seger med sin
högra hand och med sin väldiga arm. **2** HERREN har
låtit sin frälsning bliva kunnig, han har uppenbarat sin
rättfärdighet för hedningarnas ögon. **3** Han har tänkt på
sin nåd och trofasthet mot Israels hus; alla jordens ändar
hava sett huru vår Gud frälsar. **4** Höjen jubel till HERREN,
alla länder; bristen ut i glädjerop och lovsjungen. **5**
Lovsjungen HERREN med harpa, med harpa och med
lovsångs ljud. **6** Höjen jubel med trumpeter och med
basuners ljud inför HERREN, konungen. **7** Havet bruse
och allt vad däri är, jordens krets och de som bo därpå.
8 Strömmarna klappe i händerna, bergen juble med
varandra, **9** inför HERREN, ty han kommer för att döma
jorden. Han skall döma jordens krets med rättfärdighet
och folken med rättvisa.

99 HERREN är nu konung! Därför darra folken. Han
som tronar på keruberna! Därför skälver jorden.
2 HERREN är stor i Sion, och upphöjd är han över
alla folk. **3** Därför prisar man ditt namn, det stora och
fruktansvärda. Helig är han. **4** Och konungen i sin makt
älskar vad rätt är. Ja, du håller rättvisa vid makt, rätt och
rättfärdighet övar du i Jakob. **5** Upphöjen HERREN, vår
Gud, och tillbedjen vid hans fotapall. Helig är han. **6**
Mose och Aron voro bland hans präster, och Samuel
bland dem som åkallade hans namn; de ropade till
HERREN, och han svarade dem. **7** I molnstoden talade
han då till dem; de höllo hans vittnesbörd och den lag
som han gav dem. **8** Ja, HERRE, vår Gud, du svarade
dem; du var mot dem en förlåtande Gud -- och en
hämnare över deras gärningar. **9** Upphöjen HERREN,
vår Gud, och tillbedjen inför hans heliga berg. Ty helig är
HERREN, vår Gud.

100 En tacksägelsepsalm. Höjen jubel till HERREN,
alla länder. **2** Tjänen HERREN med glädje,
kommen inför hans ansikte med fröjderop. **3** Förnimmen
att HERREN är Gud. Han har gjort oss, och icke vi
själva, till sitt folk och till får i sin hjord. **4** Gån in i hans
portar med tacksägelse, i hans gårdar med lov; tacken
honom, loven hans namn. **5** Ty HERREN är god, hans

nåd varar evinnerligen och hans trofasthet från släkte till
släkte.

101 Av David; en psalm. Om nåd och rätt vill jag
sjunga, dig, HERRE, lovsäga. **2** Jag vill akta
på ostrafflighetens väg -- när kommer du till mig? Jag
vill föra en ostrafflig vandel, där jag bor i mitt hus. **3**
Jag vänder mitt öga ej till det som fördärvligt är. Att öva
orättfärdighet hatar jag; sådant skall ej låda vid mig. **4**
Ett vrångt hjärta vare fjärran ifrån mig; vad ont är vill
jag ej veta av. **5** Den som i hemlighet förtalar sin nästa,
honom vill jag förgöra; den som har stolta ögon och
högmodigt hjärta, honom lider jag icke. **6** Mina ögon se
efter de trogna i landet, för att de må bo hos mig; den
som vandrar på ostrafflighetens väg, han får vara min
tjänare. **7** Den får icke bo i mitt hus, som övar svek; den
som talar lögn skall ej bestå inför mina ögon. **8** Morgon
efter morgon skall jag förgöra alla ogudaktiga i landet
och utrota alla ogärningsmän ur HERRENS stad.

102 Bön av en betryckt, när han försmäktar och
utgjuter sitt bekymmer inför HERREN. **2** HERRE,
hör min bön, och låt mitt rop komma inför dig. **3** Dölj
icke ditt ansikte för mig, när jag är i nöd. Böj ditt öra till
mig; när jag ropar, så skynda att svara mig. **4** Ty mina
dagar hava försvunnit såsom rök, benen i min kropp äro
förtorkade såsom av eld. **5** Mitt hjärta är förbränt såsom
gräs och förvissnat; ty jag förgäter att äta mitt bröd. **6** För
min högljudda suckans skull tränga benen i min kropp ut
till huden. **7** Jag är lik en pelikan i öknen, jag är såsom
en uggla bland ruiner. **8** Jag får ingen sömn och har
blivit lik en ensam fågel på taket. **9** Hela dagen smäda
mig mina fiender; de som rasa mot mig förbanna med
mitt namn. **10** Ty jag äter aska såsom bröd och blandar
min dryck med gråt, **11** för din vredes och förtörnelses
skull, därför att du har gripit mig och kastat mig bort. **12**
Mina dagar äro såsom skuggan, när den förlänges, och
jag själv förvissnar såsom gräs. **13** Men du, o HERRE,
tronar evinnerligen, och din åminnelse varar från släkte
till släkte. **14** Du skall stå upp och förbarma dig över
Sion; se, det är tid att du bevisar det nåd; ja, stunden
har kommit. **15** Ty dina tjänare hava dess stenar kära
och ömka sig över dess grus. **16** Då skola hedningarna
frukta HERRENS namn och alla jordens konungar din
härlighet, **17** när en gång HERREN har byggt upp Sion
och uppenbarat sig i sin härlighet; **18** när han har vänt
sig till de utblottades bön och upphört att förakta deras
bön. **19** Det skall tecknas upp för ett kommande släkte,
och det folk som varder skapat skall lova HERREN, **20**
att han har blickat ned från sin heliga höjd, att HERREN
har skådat från himmelen ned till jorden, **21** för att höra
den fångnes klagan, för att befria dödens barn, **22** på det
att man i Sion må förkunna HERRENS namn och hans
lov i Jerusalem, **23** när alla folk församlas, och alla riken,
för att tjäna HERREN. **24** Han har på vägen nedböjt min
kraft, han har förkortat mina dagar. **25** Jag säger: Min
Gud, tag mig icke bort i mina halva dagar, du vilkens år
vara från släkte till släkte. **26** I urtiden lade du jordens
grund, och himlarna äro dina händer verk: **27** de skola
förgås, men du förbliver, de skola alla nötas ut såsom en
klädnad; du skall förvanda dem såsom man byter om sin
dräkt, och de fara hän. **28** Men du är densamme, och
dina år skola icke hava någon ände. Dina tjänares barn
skola få bo i landet, och deras avkomma skall bestå inför
dig.

103 Av David. Lova HERREN, min själ, och allt det
i mig är hans heliga namn. **2** Lova HERREN,
min själ, och förgät icke vad gott han har gjort, **3** han
som förlåter dig alla dina missgärningar och helar alla
dina brister, **4** han som förlossar ditt liv från graven
och kröner dig med nåd och barmhärtighet, **5** han som
mättar ditt begär med sitt goda, så att du bliver ung på
nytt såsom en örn. **6** HERREN gör rättfärdighetens verk
och skaffar rätt åt alla förtryckta. **7** Han lät Mose se
sina vägar, Israels barn sina gärningar. **8** Barmhärtig
och nådig är HERREN, långmodig och stor i mildhet.
9 Han går icke ständigt till rätta och behåller ej vrede
evinnerligen. **10** Han handlar icke med oss efter våra
synder och vedergäller oss icke efter våra missgärningar.
11 Ty så hög som himmelen är över jorden, så väldig
är hans nåd över dem som frukta honom. **12** Så långt
som öster är från väster låter han våra överträdelser
vara från oss. **13** Såsom en fader förbarmar sig över
barnen, så förbarmar sig HERREN över dem som frukta
honom. **14** Ty han vet vad för ett verk vi äro, han tänker
därpå att vi äro stoft. **15** En människas dagar äro såsom
gräset, hon blomstrar såsom ett blomster på marken. **16**
När vinden går däröver, då är det icke mer, och dess
plats vet icke mer därav. **17** Men HERRENS nåd varar
från evighet till evighet över dem som frukta honom, och
hans rättfärdighet intill barnbarn, **18** när man håller hans
förbund och tänker på hans befallningar och gör efter
dem. **19** HERREN har ställt sin tron i himmelen, och
hans konungavälde omfattar allt. **20** Loven HERREN, I
hans änglar, I starke hjältar, som uträtten hans befallning,
så snart I hören ljudet av hans befallning. **21** Loven
HERREN, I alla hans härskaror, I hans tjänare, som
uträtten hans vilja. **22** Loven HERREN, I alla hans verk,
varhelst hans herradöme är. Min själ, lova HERREN.

104 Lova HERREN, min själ. HERRE, min Gud,
du är hög och stor, i majestät och härlighet är
du klädd. **2** Du höljer dig i ljus såsom i en mantel, du
spänner ut himmelen såsom ett tält; **3** du timrar på
vattnen dina salar, molnen gör du till din vagn, och du
far fram på vindens vingar. **4** Du gör vindar till dina
sändebud, eldslågor till dina tjänare. **5** Du grundade
jorden på hennes fästen, så att hon icke vacklar till
evig tid. **6** Med djupet betäckte du henne såsom med

en klädnad; uppöver bergen stodo vattnen. **7** Men för
din näpst flydde de; för ljudet av ditt dunder hastade
de undan. **8** Berg höjde sig, och dalar sänkte sig, på
den plats som du hade bestämt för dem. **9** En gräns
satte du, som vattnen ej fingo överskrida, så att de icke
åter skulle betäcka jorden. **10** Du lät källor flyta fram i
dalarna, mellan bergen togo de sin väg. **11** De vattna alla
markens djur, vildåsnorna släcka i dem sin törst. **12** Vid
dem bo himmelens fåglar, från trädens grenar höja de sin
röst. **13** Du vattnar bergen från dina salar, jorden mättas
av den frukt du skapar. **14** Du låter gräs skjuta upp för
djuren och örter till människans tjänst. Så framalstrar
du bröd ur jorden **15** och vin, som gläder människans
hjärta; så gör du hennes ansikte glänsande av olja,
och brödet styrker människans hjärta. **16** HERRENS
träd varda ock mättade, Libanons cedrar, som han har
planterat; **17** fåglarna bygga där sina nästen, hägern gör
sitt bo i cypresserna. **18** Stenbockarna hava fått de höga
bergen, klyftorna är klippdassarnas tillflykt. **19** Du gjorde
månen till att bestämma tiderna; solen vet stunden då
den skall gå ned. **20** Du sänder mörker, och det bliver
natt; då komma alla skogens djur i rörelse, **21** de unga
lejonen ryta efter rov och begära sin föda av Gud. **22**
Solen går upp; då draga de sig tillbaka och lägga sig
ned i sina kulor. **23** Människan går då ut till sin gärning
och till sitt arbete intill aftonen. **24** Huru mångfaldiga
äro icke dina verk, o HERRE! Med vishet har du gjort
dem alla. Jorden är full av vad du har skapat. **25** Se
ock havet, det stora ock vida: ett tallöst vimmel rör sig
däri, djur både stora och små. **26** Där gå skeppen sin
väg fram, Leviatan, som du har skapat att leka däri. **27**
Alla vänta de efter dig, att du skall giva dem deras mat i
rätt tid. **28** Du giver dem, då samla de in; du upplåter
din hand, då varda de mättade med goda håvor. **29** Du
fördöljer ditt ansikte, då förskräckas de; du tager bort
deras ande, då förgås de och vända åter till sitt stoft
igen. **30** Du sänder ut din ande, då varda de skapade,
och du förnyar jordens anlete. **31** HERRENS ära förblive
evinnerligen; må HERREN glädja sig över sina verk, **32**
han som skådar på jorden, och hon bävar, han som rör
vid bergen, och de ryka. **33** Jag vill sjunga till HERRENS
ära, så länge jag lever; jag vill lovsjunga min Gud, så
länge jag är till. **34** Mitt tal behage honom väl; må jag
själv få glädja mig i HERREN. **35** Men må syndare
försvinna ifrån jorden och inga ogudaktiga mer vara till.
Lova HERREN, min själ Halleluja!

105 Tacken HERREN, åkallen hans namn, gören
hans gärningar kunniga bland folken. **2** Sjungen
till hans ära, lovsägen honom, talen om alla hans under.
3 Berömmen eder av hans heliga namn; glädje sig av
hjärtat de som söka HERREN. **4** Frågen efter HERREN
och hans makt, söken hans ansikte beständigt. **5** Tänken
på de underbara verk som han har gjort, på hans under
och hans muns domar, **6** I Abrahams, hans tjänares,
säd, I Jakobs barn, hans utvalda. **7** Han är HERREN,
vår Gud; över hela jorden gå hans domar. **8** Han tänker
evinnerligen på sitt förbund, intill tusen släkten på vad
han har stadgat, **9** på det förbund han slöt med Abraham
och på sin ed till Isak. **10** Han fastställde det för Jakob
till en stadga, för Israel till ett evigt förbund; **11** han sade:
»Åt dig vill jag giva Kanaans land, det skall bliva eder
arvedels lott.» **12** Då voro de ännu en liten hop, de
voro ringa och främlingar därinne. **13** Och de vandrade
åstad ifrån folk till folk, ifrån ett rike bort till ett annat. **14**
Han tillstadde ingen att göra dem skada, han straffade
konungar för deras skull: **15** »Kommen icke vid mina
smorda, och gören ej mina profeter något ont.» **16**
Och när han bjöd hungersnöd komma över landet och
fördärvade allt deras livsuppehälle, **17** då sände han
åstad en man framför dem: Josef blev såld till träl. **18**
Man slog hans fötter i bojor, i järn fick han ligga fjättrad,
19 till den tid då hans ord uppfylldes, då HERRENS tal
bevisade hans oskuld. **20** Då sände konungen och lät
släppa honom lös, folkens behärskare gav honom fri. **21**
Han satte honom till herre över sitt hus, till att råda över
all hans egendom; **22** han skulle binda hans furstar efter
sin vilja och lära hans äldste vishet. **23** Och Israel kom
till Egypten, Jakob blev en gäst i Hams land. **24** Och
HERREN gjorde sitt folk mycket fruktsamt och mäktigare
än dess ovänner voro, **25** de vilkas hjärtan han vände
till att hata hans folk, till att lägga onda råd mot hans
tjänare. **26** Han sände Mose, sin tjänare, och Aron, som
han hade utvalt. **27** De gjorde hans tecken ibland dem
och under i Hams land. **28** Han sände mörker och lät allt
bliva mörkt; och de stodo icke emot hans ord. **29** Han
förvandlade deras vatten till blod och lät så deras fiskar
dö. **30** Deras land kom att vimla av paddor, ända in i
deras konungars kamrar. **31** Han bjöd, och flugsvärmar
kommo, mygg i hela deras land. **32** Han gav dem hagel
för regn, eldslågor sände han i deras land. **33** Och han
slog deras vinträd och fikonträd och bröt sönder träden i
deras land. **34** Han bjöd, och gräshoppor kommo, och
gräsmaskar i tallös mängd. **35** De åto upp alla örter i
deras land, de åto upp frukten på deras mark. **36** Och
han slog allt förstfött i deras land, förstlingen av all deras
kraft. **37** Så förde han dem ut, med silver och guld, och i
hans stammar var ingen som stapplade. **38** Egyptierna
gladde sig, när de drogo ut; ty förskräckelse för Israel
hade fallit över dem. **39** Han bredde ut ett moln till skygd,
och en eld för att lysa om natten. **40** De begärde, då
lät han vaktlar komma, och med bröd från himmelen
mättade han dem. **41** Han öppnade klippan, och vatten
flödade; det gick genom öknen såsom en ström. **42** Ty
han tänkte på sitt heliga ord, på sin tjänare Abraham.
43 Så förde han ut sitt folk med fröjd, med jubel dem
som han hade utvalt. **44** Han gav åt dem hedningarnas
länder, och folkens förvärv fingo de till besittning, **45** för

att de skulle hålla hans stadgar och taga hans lagar i
akt. Halleluja!

106 Halleluja! Tacken HERREN, ty han är god, ty
hans nåd varar evinnerligen. **2** Vem kan uttala
HERRENS väldiga gärningar och förkunna allt hans lov?
3 Saliga äro de som akta på vad rätt är, de som alltid
öva rättfärdighet. **4** Tänk på mig, HERRE, efter din nåd
mot ditt folk, besök mig med din frälsning, **5** så att jag
med lust får se dina utvaldas lycka, glädja mig med ditt
folks glädje, berömma mig med din arvedel. **6** Vi hava
syndat likasom våra fäder, vi hava gjort illa, vi hava varit
ogudaktiga. **7** Våra fäder i Egypten aktade icke på dina
under; de tänkte icke på dina många nådegärningar,
utan voro gensträviga vid havet, invid Röda havet. **8** Men
han frälste dem för sitt namns skull, för att göra sin makt
kunnig. **9** Han näpste Röda havet, så att det blev torrt,
och förde dem genom djupen såsom genom en öken.
10 Han frälste dem från deras motståndares hand och
förlossade dem ifrån fiendens hand. **11** Vattnet övertäckte
deras ovänner; icke en enda av dem blev kvar. **12** Då
trodde de på hans ord, då sjöngo de hans lov. **13** Men
snart glömde de hans gärningar, de förbidade icke hans
råd. **14** De grepos av lystnad i öknen och frestade Gud i
ödemarken. **15** Då gav han dem vad de begärde, men
sände tärande sjukdom över dem. **16** Och de upptändes
av avund mot Mose i lägret, mot Aron, HERRENS helige.
17 Men jorden öppnade sig och uppslukade Datan och
övertäckte Abirams hop. **18** Och eld begynte brinna i
deras hop, en låga brände upp de ogudaktiga. **19** De
gjorde en kalv vid Horeb och tillbådo ett gjutet beläte; **20**
sin ära bytte de bort mot bilden av en oxe, som äter gräs.
21 De glömde Gud, sin frälsare, som hade gjort så stora
ting i Egypten, **22** så underbara verk i Hams land, så
fruktansvärda gärningar vid Röda havet. **23** Då hotade
han att förgöra dem; men Mose, den man som han hade
utvalt, trädde fram såsom medlare inför honom till att
avvända hans vrede, så att den icke skulle fördärva.
24 De föraktade det ljuvliga landet och trodde icke på
hans ord. **25** De knorrade i sina tält och lyssnade icke till
HERRENS röst. **26** Då lyfte han upp sin hand mot dem
och svor att slå ned dem i öknen, **27** att slå ned deras
barn ibland hedningarna och förströ dem i länderna. **28**
Och de slöto sig till Baal-Peor och åto det som var offrat
åt döda. **29** De förtörnade Gud med sina gärningar, och
en hemsökelse bröt in över dem. **30** Men Pinehas trädde
fram och skipade rätt, och så upphörde hemsökelsen;
31 det vart honom räknat till rättfärdighet från släkte till
släkte, för evig tid. **32** De förtörnade honom ock vid
Meribas vatten, och det gick Mose illa för deras skull. **33**
Ty de voro gensträviga mot hans Ande, och han talade
obetänksamt med sina läppar. **34** De förgjorde icke de
folk om vilka HERREN hade givit dem befallning, **35** utan
beblandade sig med hedningarna och lärde sig deras
gärningar. **36** De tjänade deras avgudar, och dessa blevo
dem till en snara. **37** Och de offrade sina söner och
döttrar till offer åt onda andar. **38** Ja, de utgöto oskyldigt
blod, sina söners och döttrars blod och offrade dessa
åt Kanaans avgudar; och landet vart ohelgat genom
blodskulder. **39** Så blevo de orena genom sina gärningar
och betedde sig trolöst i sina verk. **40** Då upptändes
HERRENS vrede mot hans folk, och hans arvedel blev
honom en styggelse. **41** Och han gav dem i hedningars
hand, så att de som hatade dem fingo råda över dem.
42 Deras fiender trängde dem, och de blevo kuvade
under deras hand. **43** Många gånger räddade han dem,
men de voro gensträviga i sin egenvilja och förgingos
så genom sin missgärning. **44** Men han såg till dem i
deras nöd, när han hörde deras rop. **45** Och han tänkte,
dem till fromma, på sitt förbund och ömkade sig efter sin
stora nåd. **46** Och han lät dem finna barmhärtighet inför
alla dem som hade fört dem i fångenskap. **47** Fräls oss,
HERRE, vår Gud, och församla oss från hedningarna, så
att vi få prisa ditt heliga namn och berömma oss av ditt
lov. **48** Lovad vare HERREN, Israels Gud, från evighet
till evighet! Och allt folket säge: »Amen, Halleluja!»

107 Tacken HERREN, ty han är god, ty hans nåd
varar evinnerligen. **2** Så säge HERRENS
förlossade, de som han har förlossat ur nöden, **3** de
som han har församlat ifrån länderna, från öster och från
väster, från norr och från havssidan. **4** De irrade omkring
i öknen på öde stigar, de funno ingen stad där de kunde
bo; **5** de hungrade och törstade, deras själ försmäktade i
dem. **6** Men de ropade till HERREN i sin nöd, och han
räddade dem ur deras trångmål. **7** Och han ledde dem
på en rätt väg, så att de kommo till en stad där de kunde
bo. **8** De må tacka HERREN för hans nåd och för hans
under med människors barn, **9** att han mättade den
försmäktande själen och uppfyllde den hungrande själen
med sitt goda. **10** De sutto i mörker och dödsskugga,
fångna i elände och järnbojor, **11** därför att de hade
varit gensträviga mot Guds ord och hade föraktat den
Högstes råd. **12** Han kuvade deras hjärtan med olycka;
de kommo på fall och hade ingen hjälpare. **13** Men de
ropade till HERREN i sin nöd, och han frälste dem ur
deras trångmål; **14** han förde dem ut ur mörkret och
dödsskuggan, och deras bojor slet han sönder. **15** De
må tacka HERREN för hans nåd och för hans under med
människors barn, **16** att han krossade kopparportarna
och bröt sönder järnbommarna. **17** De voro ofornuftiga,
ty de vandrade i överträdelse, och blevo nu plågade för
sina missgärningars skull; **18** deras själ vämjdes vid all
mat, och de voro nära dödens portar. **19** Men de ropade
till HERREN i sin nöd, och han frälste dem ur deras
trångmål. **20** Han sände sitt ord och botade dem och
räddade dem från graven. **21** De må tacka HERREN
för hans nåd och för hans under med människors barn;
22 de må offra lovets offer och förtälja hans verk med
jubel. **23** De foro på havet med skepp och drevo sin

handel på stora vatten; **24** där fingo de se HERRENS
gärningar och hans under på havsdjupet. **25** Med sitt ord
uppväckte han stormvinden, så att den hävde upp dess
böljor. **26** De foro upp mot himmelen, ned i djupen; deras
själ upplöstes av ångest. **27** De raglade och stapplade
såsom druckna, och all deras vishet blev till intet. **28**
Men de ropade till HERREN i sin nöd, och han förde
dem ut ur deras trångmål. **29** Han förbytte stormen i
lugn, så att böljorna omkring dem tystnade. **30** Och de
blevo glada att det vart stilla, och han förde dem till den
hamn dit de ville. **31** De må tacka HERREN för hans
nåd och för hans under med människors barn; **32** de
må upphöja honom i folkets församling och lova honom
där de äldste sitta. **33** Han gjorde strömmar till öken,
källsprång till torr mark, **34** bördigt land till salthed, för
dess inbyggares ondskas skull. **35** Han gjorde öknen
till en vattenrik sjö och torrt land till källsprång. **36** Och
han lät de hungrande bo där, och de byggde en stad
där de kunde bo. **37** De besådde åkrar och planterade
vingårdar, som gåvo dem sin frukt i avkastning. **38** Han
välsignade dem, och de förökades storligen, och deras
boskapshjordar lät han icke förminskas. **39** Väl blevo de
sedan ringa och nedböjda, i det olycka och bedrövelse
tryckte dem, **40** men han som utgjuter förakt över furstar
och låter dem irra omkring i väglösa ödemarker, **41** han
upphöjde då den fattige ur eländet och lät släkterna växa
till såsom fårhjordar. **42** De redliga se det och glädja
sig, och all orättfärdighet måste tillsluta sin mun. **43**
Den som är vis, han akte härpå och besinne HERRENS
nådegärningar.

108 En sång, en psalm av David. **2** Mitt hjärta är
frimodigt, o Gud, jag vill sjunga och lova; ja,
så vill min ära. **3** Vakna upp, psaltare och harpa; jag
vill väcka morgonrodnaden. **4** Jag vill tacka dig bland
folken, HERREN, och lovsjunga dig bland folkslagen.
5 Ty din nåd är stor ända uppöver himmelen, och din
trofasthet allt upp till skyarna. **6** Upphöjd vare du, Gud,
över himmelen, och över hela jorden sträcke sig din ära.
7 På det att dina vänner må varda räddade, må du giva
seger med din högra hand och bönhöra mig. **8** Gud
har talat i sin helgedom: »Jag skall triumfera, jag skall
utskifta Sikem och skall avmäta Suckots dal. **9** Mitt är
Gilead, mitt är Manasse, Efraim är mitt huvuds värn, **10**
Juda min härskarstav; Moab är mitt tvagningskärl, på
Edom kastar jag min sko; över filistéernas land höjer jag
jubelrop.» **11** Vem skall föra mig till den fasta staden,
vem leder mig till Edom? **12** Har icke du, o Gud, förkastat
oss, så att du ej drager ut med våra härar, o Gud?
13 Giv oss hjälp mot ovännen; ty människors hjälp är
fåfänglighet. Med Gud kunna vi göra mäktiga ting; han
skall förtrampa våra ovänner. Se Ära i Ordförkl.

109 För sångmästaren; av David; en psalm. Min
lovsångs Gud, tig icke. **2** Ty sin ogudaktiga
mun, sin falska mun hava de upplåtit mot mig, de hava
talat mot mig med lögnaktig tunga. **3** Med hätska ord
hava de omgivit mig, de hava begynt strid mot mig utan
sak. **4** Till lön för min kärlek stå de mig emot, men jag
beder allenast. **5** De hava bevisat mig ont för gott och
hat för min kärlek. **6** Låt en ogudaktig man träda upp
emot honom, och låt en åklagare stå på hans högra sida.
7 När han kommer inför rätta, må han dömas skyldig,
och hans bön vare synd. **8** Blive hans dagar få, hans
ämbete tage en annan. **9** Varde hans barn faderlösa och
hans hustru änka. **10** Må hans barn alltid gå husvilla och
tigga och söka sitt bröd fjärran ifrån ödelagda hem. **11**
Må ockraren få i sin snara allt vad han äger, och må
främmande plundra hans gods. **12** Må ingen finnas, som
hyser misskund med honom, och ingen, som förbarmar
sig över hans faderlösa. **13** Hans framtid varde avskuren,
i nästa led vare sådanas namn utplånat. **14** Hans fäders
missgärning varde ihågkommen inför HERREN, och
hans moders synd varde icke utplånad. **15** Må den alltid
stå inför HERRENS ögon; ja, sådana mäns åminnelse
må utrotas från jorden. **16** Ty han tänkte ju icke på att
öva misskund, utan förföljde den som var betryckt och
fattig och den vilkens hjärta var bedrövat, för att döda
dem. **17** Han älskade förbannelse, och den kom över
honom; han hade icke behag till välsignelse, och den
blev fjärran ifrån honom. **18** Han klädde sig i förbannelse
såsom i en klädnad, och såsom vatten trängde den in i
hans liv och såsom olja in i hans ben. **19** Den varde
honom såsom en mantel att hölja sig i, och såsom en
gördel att alltid omgjorda sig med. **20** Detta vare mina
motståndares lön från HERREN, och deras som tala
ont mot min själ. **21** Men du, HERRE, Herre, stå mig
bi för ditt namn skull; god är ju din nåd, så må du då
rädda mig. **22** Ty jag är betryckt och fattig, och mitt hjärta
är genomborrat i mitt bröst. **23** Såsom skuggan, när
den förlänges, går jag bort; jag ryckes bort såsom en
gräshoppssvärm. **24** Mina knän äro vacklande av fasta,
och min kropp förlorar sitt hull. **25** Till smälek har jag
blivit inför dem; när de se mig, skaka de huvudet. **26**
Hjälp mig, HERRE, min Gud; fräls mig efter din nåd; **27**
och må de förnimma att det är din hand, att du, HERRE,
har gjort det. **28** Om de förbanna, så välsigna du; om
de resa sig upp, så komme de på skam, men må din
tjänare få glädja sig. **29** Mina motståndare varde klädda i
blygd och höljda i skam såsom i en mantel. **30** Min mun
skall storligen tacka HERREN; mitt ibland många vill jag
lova honom. **31** Ty han står på den fattiges högra sida
för att frälsa honom från dem som fördöma hans själ.

110 Av David; en psalm. HERREN sade till min
herre: »Sätt dig på min högra sida, till dess jag
har lagt dina fiender dig till en fotapall.» **2** Din makts
spira skall HERREN utsträcka från Sion; du skall härska
mitt ibland dina fiender. **3** Villigt kommer ditt folk, när du

samlar din här; i helig skrud kommer din unga skara inför
dig, såsom daggen kommer ur morgonrodnadens sköte.
4 HERREN har svurit och skall icke ångra sig: »Du är en
präst till evig tid efter Melki-Sedeks sätt.» 5 Herren är på
din högra sida, han skall krossa konungar på sin vredes
dag. 6 Han skall hålla dom bland hedningarna, överallt
skola döda ligga; han skall sönderkrossa huvuden vida
omkring på jorden. 7 Ur bäcken skall han dricka på
vägen; därför skall han upplyfta huvudet.

111 Halleluja! Jag vill tacka HERREN av allt hjärta
i de rättsinnigas råd och församling. 2 Stora
äro HERRENS verk, de begrundas av alla som hava
sin lust i dem. 3 Majestät och härlighet är vad han
gör, och hans rättfärdighet förbliver evinnerligen. 4 Han
har så gjort, att hans under äro i åminnelse; nådig och
barmhärtig är HERREN. 5 Han giver mat åt dem som
frukta honom, han tänker evinnerligen på sitt förbund. 6
Sina gärningars kraft har han gjort kunnig för sitt folk, i
det han gav dem hedningarnas arvedel. 7 Hans händers
verk äro trofasthet och rätt, oryggliga äro alla hans
ordningar. 8 De stå fasta för alltid och för evigt, de
fullbordas med trofasthet och rättvisa. 9 Han har sänt
sitt folk förlossning, han har stadgat sitt förbund för evig
tid; heligt och fruktansvärt är hans namn. 10 HERRENS
fruktan är vishetens begynnelse, ett gott förstånd få alla
de som göra därefter. Hans lov förbliver evinnerligen.
Alfabetisk psalm; se Poesi i Ordförkl.

112 Halleluja! Säll är den man som fruktar HERREN
och har sin stora lust i hans bud. 2 Hans
efterkommande skola bliva väldiga på jorden; de redligas
släkte skall varda välsignat. 3 Gods och rikedom
skall finnas i hans hus, och hans rättfärdighet består
evinnerligen. 4 För de redliga går han upp såsom ett
ljus i mörkret, nådig och barmhärtig och rättfärdig. 5 Väl
den som är barmhärtig och giver lån, den som stöder all
sin sak på rätt! 6 Ty han skall icke vackla till evig tid;
den rättfärdige skall vara i evig åminnelse. 7 För ont
budskap fruktar han icke; hans hjärta är frimodigt, det
förtröstar på HERREN. 8 Hans hjärta är fast, det fruktar
icke, till dess han får se med lust på sina ovänner. 9
Han utströr, han giver åt de fattiga, hans rättfärdighet
förbliver evinnerligen; hans horn skall varda upphöjt med
ära. 10 Den ogudaktige skall se det och harmas; han
skall bita sina tänder samman och täras bort. Vad de
ogudaktiga önska bliver till intet. Alfabetisk psalm; se
Poesi i Ordförkl.

113 Halleluja! Loven, I HERRENS tjänare, loven
HERRENS namn. 2 Välsignat vare HERRENS
namn från nu och till evig tid. 3 Från solens uppgång
ända till dess nedgång vare HERRENS namn högtlovat.
4 HERREN är hög över alla folk, hans ära når över
himmelen. 5 Ja, vem är såsom HERREN, vår Gud, han
som sitter så högt, 6 han som ser ned så djupt -- ja,
vem i himmelen och på jorden? 7 Han som upprättar
den ringe ur stoftet, han som lyfter den fattige ur dyn,
8 för att sätta honom bredvid furstar, bredvid sitt folks
furstar; 9 han som låter den ofruktsamma hustrun sitta
med glädje såsom moder, omgiven av barn! Halleluja!

114 När Israel drog ut ur Egypten, Jakobs hus ut
ifrån folket med främmande tunga, 2 då vart
Juda hans helgedom, Israel hans herradöme. 3 Havet
såg det och flydde, Jordan vände tillbaka. 4 Bergen
hoppade såsom vädurar, höjderna såsom lamm. 5 Varför
flyr du undan, du hav? Du Jordan, varför vänder du
tillbaka? 6 I berg, varför hoppen I såsom vädurar, I
höjder, såsom lamm? 7 För Herren må du väl bäva,
du jord, för Jakobs Guds ansikte, 8 för honom som
förvandlar klippan till en vattenrik sjö, hårda stenen till en
vattenkälla.

115 Icke åt oss, HERRE, icke åt oss, utan åt ditt
namn giv äran, för din nåds, för din sannings
skull. 2 Varför skulle hedningarna få säga: »Var är nu
deras Gud?» 3 Vår Gud är ju i himmelen; han kan göra
allt vad han vill. 4 Men deras avgudar äro silver och guld,
verk av människohänder. 5 De hava mun och tala icke,
de hava ögon och se icke, 6 de hava öron och höra icke,
de hava näsa och lukta icke. 7 Med sina händer taga de
icke, med sina fötter gå de icke; de hava intet ljud i sin
strupe. 8 De som hava gjort dem skola bliva dem lika,
ja, alla som förtrösta på dem. 9 I av Israel, förtrösten
på HERREN. Ja, han är deras hjälp och sköld. 10 I av
Arons hus, förtrösten på HERREN. Ja, han är deras
hjälp och sköld. 11 I som frukten HERREN, förtrösten på
HERREN. Ja, han är deras hjälp och sköld. 12 HERREN
har tänkt på oss, han skall välsigna, han skall välsigna
Israels hus, han skall välsigna Arons hus, 13 han skall
välsigna dem som frukta HERREN, de små såväl som de
stora. 14 Ja, HERREN föröke eder, seder själva och edra
barn. 15 Varen välsignade av HERREN, av honom som
har gjort himmel och jord. 16 Himmelen är HERRENS
himmel, och jorden har han givit åt människors barn. 17
De döda prisa icke HERREN, ingen som har farit ned i
det tysta. 18 Men vi, vi skola lova HERREN från nu och
till evig tid. Halleluja! Se Frukta Gud i Ordförkl.

116 Jag har HERREN kär, ty han hör min röst och
mina böner. 2 Ja, han har böjt sitt öra till mig;
i hela mitt liv skall jag åkalla honom. 3 Dödens band
omvärvde mig, och dödsrikets ångest grep mig; jag kom
i nöd och bedrövelse. **(Sheol h7585)** 4 Men jag åkallade
HERRENS namn: »Ack HERRE, rädda min själ.» 5
HERREN är nådig och rättfärdig, vår Gud är barmhärtig.
6 HERREN bevarar de enfaldiga; jag var i elände, och
han frälste mig. 7 Vänd nu åter till din ro, min själ, ty
HERREN har gjort väl mot dig. 8 Ja, du har räddat min

själ från döden, mitt öga från tårar, min fot ifrån fall; **9** jag
skall få vandra inför HERREN i de levandes land. **10** Jag
tror, ty därför talar jag, jag som var storligen plågad, **11**
jag som måste säga i min ångest: »Alla människor äro
lögnaktiga.» **12** Huru skall jag vedergälla HERREN alla
hans välgärningar mot mig? **13** Jag vill taga frälsningens
bägare och åkalla HERRENS namn. **14** Jag vill infria
åt HERREN mina löften, ja, i hela hans folks åsyn. **15**
Dyrt aktad i HERRENS ögon är hans frommas död. **16**
Ack HERRE, jag är ju din tjänare, jag är din tjänare, din
tjänarinnas son; du har lossat mina band. **17** Dig vill jag
offra lovets offer, och HERRENS namn vill jag åkalla. **18**
Jag vill infria åt HERREN mina löften, ja, i hela hans
folks åsyn, **19** i gårdarna till HERRENS hus, mitt i dig,
Jerusalem. Halleluja!

117 Loven HERREN, alla hedningar, prisen honom,
alla folk. **2** Ty hans nåd är väldig över oss, och
HERRENS sanning varar i evighet. Halleluja!

118 Tacken HERREN, ty han är god, ty hans nåd
varar evinnerligen. **2** Så säge Israel, ty hans nåd
varar evinnerligen. **3** Så säge Arons hus, ty hans nåd
varar evinnerligen. **4** Så säge de som frukta HERREN,
ty hans nåd varar evinnerligen. **5** I mitt trångmål åkallade
jag HERREN, och HERREN svarade mig och ställde
mig på rymlig plats. **6** HERREN står mig bi, jag skall
icke frukta; vad kunna människor göra mig? **7** HERREN
står mig bi, han är min hjälpare, och jag skall få se
med lust på dem som hata mig. **8** Bättre är att taga sin
tillflykt till HERREN än att förlita sig på människor. **9**
Bättre är att taga sin tillflykt till HERREN än att förlita
sig på furstar. **10** Alla hedningar omringa mig, men i
HERRENS namn skall jag förgöra dem. **11** De omringa
mig, ja, de omringa mig, men i HERRENS namn skall
jag förgöra dem. **12** De omringa mig såsom bin, men
de slockna såsom eld i törne; i HERRENS namn skall
jag förgöra dem. **13** Man stöter mig hårdeligen, för att
jag skall falla, men HERREN hjälper mig. **14** HERREN
är min starkhet och min lovsång, och han blev mig till
frälsning. **15** Man sjunger med jubel om frälsning i de
rättfärdigas hyddor: »HERRENS högra hand gör mäktiga
ting. **16** HERRENS högra han upphöjer, HERRENS
högra hand gör mäktiga ting.» **17** Jag skall icke dö, utan
leva och förtälja HERRENS gärningar. **18** Väl tuktade
mig HERREN, men han gav mig icke åt döden. **19**
Öppnen för mig rättfärdighetens portar; jag vill gå in
genom dem och tacka HERREN. **20** Detta är HERRENS
port, de rättfärdiga skola gå in genom den. **21** Jag tackar
dig för att du svarade mig och blev mig till frälsning. **22**
Den sten som byggningsmännen förkastade har blivit en
hörnsten. **23** Av HERREN har den blivit detta; underbart
är det i våra ögon. **24** Detta är den dag som HERREN
har gjort; låtom oss på den fröjdas och vara glada. **25**
Ack HERRE, fräls! Ack HERRE, låt väl gå! **26** Välsignad
vare han som kommer, i HERRENS namn. Vi välsigna
eder från HERRENS hus. **27** HERREN är Gud, och
han gav oss ljus. Ordnen eder i högtidsled, med lövrika
kvistar i händerna, fram till altarets horn. **28** Du är min
Gud, och jag vill tacka dig; min Gud, jag vill upphöja dig.
29 Tacka HERREN, ty han är god, ty hans nåd varar
evinnerligen. Se Frukta Gud i Ordförkl.

119 Saliga äro de vilkas väg är ostrafflig, de som
vandra efter HERRENS lag. **2** Saliga äro de
som taga hans vittnesbörd i akt, de som av allt hjärta
söka honom, **3** de som icke göra vad orätt är, utan
vandra på hans vägar. **4** Du har givit befallningar, för
att de skola hållas med all flit. **5** O att mina vägar vore
rätta, så att jag hölle dina stadgar! **6** Då skulle jag icke
komma på skam, när jag skådade på alla dina bud. **7**
Jag vill tacka dig av uppriktigt hjärta, när jag får lära din
rättfärdighets rätter. **8** Dina stadgar vill jag hålla; övergiv
mig icke så helt och hållet. **9** Huru skall en yngling
bevara sin väg obesmittad? När han håller sig efter ditt
ord. **10** Jag söker dig av allt mitt hjärta; låt mig icke
fara vilse från dina bud. **11** Jag gömmer ditt tal i mitt
hjärta, för att jag icke skall synda mot dig. **12** Lovad vare
du, HERRE! Lär mig dina stadgar. **13** Med mina läppar
förtäljer jag alla din muns rätter. **14** Jag fröjdar mig över
dina vittnesbörds väg såsom över alla skatter. **15** Jag vill
begrunda dina befallningar och skåda på dina stigar. **16**
Jag har min lust i dina stadgar, jag förgäter icke ditt ord.
17 Gör väl mot din tjänare, så att jag får leva, då vill jag
hålla ditt ord. **18** Öppna mina ögon, så att jag kan skåda
undren i din lag. **19** Jag är en främling på jorden; fördölj
icke dina bud för mig. **20** Min själ är sönderkrossad
av ständig trängtan efter dina rätter. **21** Du näpser de
fräcka, de förbannade, dem som fara vilse från dina bud.
22 Tag bort ifrån mig smälek och förakt, ty jag tager i akt
dina vittnesbörd. **23** Ja, furstar sitta och lägga råd mot
mig, men din tjänare begrundar dina stadgar; **24** ja, dina
vittnesbörd äro min lust, de äro mina rådgivare. **25** Min
själ ligger nedtryckt i stoftet; behåll mig vid liv efter ditt
ord. **26** Jag förtäljde om mina vägar, och du svarade
mig; lär mig dina stadgar. **27** Lär mig att förstå dina
befallningars väg, så vill jag begrunda dina under. **28**
Min själ gråter av bedrövelse; upprätta mig efter ditt ord.
29 Låt lögnens väg vara fjärran ifrån mig, och förunna
mig din undervisning. **30** Jag har utvalt sanningens väg,
dina rätter har jag ställt framför mig. **31** Jag håller mig till
dina vittnesbörd; HERRE, låt mig icke komma på skam.
32 Jag vill löpa dina buds väg, ty du tröstar mitt hjärta. **33**
Visa mig, HERRE, dina stadgars väg, så vill jag taga
den i akt intill änden. **34** Giv mig förstånd, så vill jag
taga din lag i akt och hålla den av allt hjärta. **35** Led mig
på dina buds stig, ty till den har jag behag. **36** Böj mitt
hjärta till dina vittnesbörd, och låt det icke vika av till orätt
vinning. **37** Vänd bort mina ögon, så att de icke se efter
fåfänglighet; behåll mig vid liv på dina vägar. **38** Uppfyll

på din tjänare ditt tal, ty det leder till din fruktan. **39** Vänd bort ifrån mig den smälek som jag fruktar; ty dina rätter äro goda. **40** Se, jag längtar efter dina befallningar; behåll mig vid liv genom din rättfärdighet. **41** Din nåd komme över mig, HERRE, din frälsning efter ditt tal; **42** Så kan jag giva den svar, som smädar mig; ty jag förtröstar på ditt ord. **43** Ryck icke sanningens ord så helt och hållet bort ifrån min mun, ty jag hoppas på dina domar. **44** Så vill jag hålla din lag beständigt, ja, alltid och evinnerligen. **45** Låt mig gå fram på rymlig plats, ty jag begrundar dina befallningar. **46** Jag vill tala om dina vittnesbörd inför konungar, och jag skall icke komma på skam. **47** Jag vill hava min lust i dina bud, ty de äro mig kära; **48** jag vill lyfta mina händer upp till dina bud, ty de äro mig kära, och jag vill begrunda dina stadgar. **49** Tänk på ordet till din tjänare, eftersom du har givit mig hopp. **50** Det är min tröst i mitt lidande att ditt tal behåller mig vid liv. **51** De fräcka bespotta mig övermåttan; likväl viker jag icke ifrån din lag. **52** Jag tänker på dina domar i forna tider, HERRE, och jag varder tröstar. **53** Glödande harm griper mig för de ogudaktigas skull, därför att de övergiva din lag. **54** Dina stadgar äro lovsånger för mig i det hus där jag dväljes. **55** Jag tänker om natten på ditt namn, HERRE, och jag håller din lag. **56** Detta har blivit mig beskärt: att jag får taga dina befallningar i akt. **57** Min del är HERREN; jag har beslutit att hålla dina ord. **58** Jag bönfaller inför dig av allt hjärta; var mig nådig efter ditt tal. **59** Jag betänker mina vägar och vänder mina fötter till dina vittnesbörd. **60** Jag skyndar mig och dröjer icke att hålla dina bud. **61** De ogudaktigas snaror omgiva mig, men jag förgäter icke din lag. **62** Mitt i natten står jag upp för att tacka dig för din rättfärdighets rätter. **63** Jag sluter mig till alla dem som frukta dig och till dem som hålla dina befallningar. **64** Jorden är full av din nåd, o HERRE; lär mig dina stadgar. **65** Du gör din tjänare gott, HERRE, efter ditt ord. **66** Lär mig gott förstånd och kunskap, ty jag tror på dina bud. **67** Förrän jag fick lida, for jag vilse, men nu håller jag mig vid ditt tal. **68** Du är god och gör vad gott är; lär mig dina stadgar. **69** De fräcka hopspinna lögn mot mig, men jag vill av allt hjärta taga dina befallningar i akt. **70** Deras hjärtan äro okänsliga såsom fett, men jag har min lust i din lag. **71** Det var mig gott att jag vart tuktad, så att jag fick lära mig dina stadgar. **72** Din muns lag är mig bättre än tusentals stycken guld och silver. **73** Dina händer hava gjort och berett mig; giv mig förstånd, så att jag kan lära dina bud. **74** De som frukta dig skola se mig och glädjas, ty jag hoppas på ditt ord. **75** HERRE, jag vet att dina domar äro rättfärdiga, och att du har tuktat mig i trofasthet. **76** Din nåd vare min tröst, såsom du har lovat din tjänare. **77** Din barmhärtighet komme över mig, så att jag får leva; ty din lag är min lust. **78** På skam komme de fräcka, ty de hava gjort mig orätt utan sak; men jag vill begrunda dina befallningar. **79** Till mig må de vända sig, som frukta dig, och de om känna dina vittnesbörd. **80** Mitt hjärta vare ostraffligt i dina stadgar, så att jag icke kommer på skam. **81** Min själ trängtar efter din frälsning, jag hoppas på ditt ord. **82** Mina ögon trängta efter ditt tal, och jag säger: »När vill du trösta mig?» **83** Ty jag är såsom en vinlägel i rök, men jag förgäter icke dina stadgar. **84** Huru få äro icke din tjänares dagar! När vill du hålla dom över mina förföljare? **85** De fräcka gräva gropar för mig, de som icke leva efter din lag. **86** Alla dina bud äro sanning; utan sak förföljer man mig; hjälp mig. **87** De hava så när fördärvat mig på jorden, fastän jag icke har övergivit dina befallningar. **88** Behåll mig vid liv efter din nåd, så vill jag hålla din muns vittnesbörd. **89** Evinnerligen, HERRE, står ditt ord fast i himmelen. **90** Från släkte till släkte varar din trofasthet; du har grundat jorden, och den består. **91** Till att utföra dina rätter består allt än i dag, ty allting måste tjäna dig. **92** Om din lag icke hade varit min lust, så hade jag förgåtts i mitt elände. **93** Aldrig skall jag förgäta dina befallningar, ty genom dem har du behållit mig vid liv. **94** Jag är din, fräls mig; ty jag begrundar dina befallningar. **95** På mig vakta de ogudaktiga för att förgöra mig; men jag aktar på dina vittnesbörd. **96** På all annan fullkomlighet har jag sett en ände, men ditt bud är omätligt i vidd. **97** Huru kär har jag icke din lag! Hela dagen begrundar jag den. **98** Visare än mina fiender äro, göra mig dina bud, ty de tillhöra mig för evig tid. **99** Jag är klokare än alla mina lärare, ty jag begrundar dina vittnesbörd. **100** Jag är förståndigare än de gamle, ty jag tager dina befallningar i akt. **101** Jag avhåller mina fötter ifrån alla onda vägar, för att jag må hålla ditt ord. **102** Jag viker icke ifrån dina rätter, ty du undervisar mig. **103** Huru ljuvt för min tunga är icke ditt tal! Det är ljuvare än honung för min mun. **104** Av dina befallningar får jag förstånd; därför hatar jag alla lögnens vägar. **105** Ditt ord är mina fötters lykta och ett ljus på min stig. **106** Jag har svurit och hållit det: att taga din rättfärdighets rätter i akt. **107** Jag är storligen plågad; HERRE, behåll mig vid liv efter ditt ord. **108** Låt min muns frivilliga offer behaga dig, HERRE, och lär mig dina rätter. **109** Jag bär min själ alltid i min hand, men jag förgäter icke din lag. **110** De ogudaktiga lägga ut snaror för mig, men jag far icke vilse från dina befallningar. **111** Jag har dina vittnesbörd till min eviga arvedel, ty de äro mitt hjärtas fröjd. **112** Jag har böjt mitt hjärta till att göra efter dina stadgar, alltid och intill änden. **113** Jag hatar dem som halta på båda sidor, men din lag har jag kär. **114** Du är mitt beskärm och min sköld; jag hoppas på ditt ord. **115** Viken bort ifrån mig, I onde; jag vill taga min Guds bud i akt. **116** Uppehåll mig efter ditt tal, så att jag får leva, och låt mig icke komma på skam med mitt hopp. **117** Stöd mig, så att jag varder frälst, så vill jag alltid se med lust på dina stadgar. **118** Du aktar för intet alla som fara vilse från dina stadgar, ty förgäves är deras svek. **119** Du förkastar såsom slagg alla ogudaktiga på jorden;

därför har jag dina vittnesbörd kära. **120** Av fruktan för
dig ryser mitt kött, och jag rädes för dina domar. **121**
Jag övar rätt och rättfärdighet; du skall icke överlämna
mig åt mina förtryckare. **122** Tag dig an din tjänares sak,
och låt det gå honom väl; låt icke de fräcka förtrycka
mig. **123** Mina ögon trängta efter din frälsning och efter
din rättfärdighets tal. **124** Gör med din tjänare efter din
nåd, och lär mig dina stadgar. **125** Jag är din tjänare; giv
mig förstånd, så att jag kan känna dina vittnesbörd. **126**
Det är tid för HERREN att handla, ty de hava gjort din
lag om intet. **127** Därför har jag dina bud kära mer än
guld, jag, mer än fint guld. **128** Därför håller jag alla dina
befallningar i allo för rätta, men alla lögnens vägar hatar
jag. **129** Underbara äro dina vittnesbörd, därför tager min
själ dem i akt. **130** När dina ord upplåtas, giva de ljus
och skänka förstånd åt de enfaldiga. **131** Jag spärrar upp
min mun och flämtar, ty jag längtar ivrigt efter dina bud.
132 Vänd dig till mig och var mig nådig, såsom rätt är mot
dem som hava ditt namn kärt. **133** Gör mina steg fasta
genom ditt tal, och låt ingen orätt varda mig övermäktig.
134 Förlossa mig från människors förtryck, så vill jag
hålla dina befallningar. **135** Låt ditt ansikte lysa över din
tjänare, och lär mig dina stadgar. **136** Vattenbäckar rinna
ned från mina ögon, därför att man icke håller din lag.
137 HERRE, du är rättfärdig, och dina domar äro rättvisa.
138 Du har påbjudit dina vittnesbörd i rättfärdighet och
i stor trofasthet. **139** Jag förtäres av nitälskan, därför
att mina ovänner förgäta dina ord. **140** Ditt tal är väl
luttrat, och din tjänare har det kärt. **141** Jag är ringa och
föraktad, men jag förgäter icke dina befallningar. **142**
Din rättfärdighet är en evig rättfärdighet, och din lag är
sanning. **143** Nöd och trångmål hava träffat mig, men
dina bud äro min lust. **144** Dina vittnesbörd äro rättfärdiga
evinnerligen; giv mig förstånd, så att jag får leva. **145**
Jag ropar av allt hjärta, svara mig, HERRE; jag vill taga
dina stadgar i akt. **146** Jag ropar till dig, fräls mig, så
vill jag hålla dina vittnesbörd. **147** Jag kommer tidigt i
morgongryningen och ropar; jag hoppas på dina ord.
148 Mina ögon hasta före nattens väkter till att begrunda
ditt tal. **149** Hör min röst efter din nåd; HERRE, behåll
mig vid liv efter dina rätter. **150** Nära äro de som jaga
efter skändlighet, de som äro långt ifrån din lag. **151**
Nära är ock du, HERRE, och alla dina bud äro sanning.
152 Längesedan vet jag genom dina vittnesbörd att du
har stadgat dem för evig tid. **153** Se till mitt lidande och
rädda mig, ty jag förgäter icke din lag. **154** Utför min
sak och förlossa mig; behåll mig vid liv efter ditt tal. **155**
Frälsning är långt borta från de ogudaktiga, ty de fråga
icke efter dina stadgar. **156** HERRE, din barmhärtighet
är stor; behåll mig vid liv efter dina rätter. **157** Mina
förföljare och ovänner äro många, men jag viker icke
ifrån dina vittnesbörd. **158** När jag ser de trolösa, känner
jag leda vid dem, därför att de icke hålla sig vid ditt tal.
159 Se därtill att jag har dina befallningar kära; HERRE,
behåll mig vid liv efter din nåd. **160** Summan av ditt
ord är sanning, och alla din rättfärdighets rätter vara
evinnerligen. **161** Furstar förfölja mig utan sak, men mitt
hjärta fruktar för dina ord. **162** Jag fröjdar mig över ditt
tal såsom den som vinner stort byte. **163** Jag hatar
lögnen, den skall vara mig en styggelse; men din lag har
jag kär. **164** Jag lovar dig sju gånger om dagen för din
rättfärdighets rätter. **165** Stor frid äga de som hava din
lag kär, och intet finnes, som bringar dem på fall. **166**
Jag väntar efter din frälsning, HERRE, och jag gör efter
dina bud. **167** Min själ håller dina vittnesbörd, och jag har
dem storligen kära. **168** Jag håller dina befallningar och
vittnesbörd, ty du känner alla mina vägar. **169** HERRE,
mitt rop komme inför ditt ansikte; giv mig förstånd efter
ditt ord. **170** Min bön komme inför ditt ansikte; rädda
mig efter ditt tal. **171** Mina läppar må flöda över av lov,
ty du lär mig dina stadgar. **172** Min tunga sjunge om
ditt ord, ty alla dina bud äro rättfärdiga. **173** Din hand
vare mig till hjälp, ty jag har utvalt dina befallningar. **174**
Jag längtar efter din frälsning, HERRE, och din lag är
min lust. **175** Låt min själ leva, så skall hon lova dig;
och låt dina rätter hjälpa mig. **176** Om jag far vilse, så
uppsök din tjänare såsom ett förlorat får, ty jag förgäter
icke dina bud. Alfabetisk psalm; se Poesi i Ordförkl. Se
Själ i Ordförkl.

120 En vallfartssång. Jag ropar till HERREN i min
nöd, och han svarar mig. **2** HERRE, rädda min
själ från lögnaktiga läppar, från en falsk tunga. **3** Varmed
bliver du lönad, både nu och allt framgent, du falska
tunga? **4** Jo, med en våldsverkares skarpa pilar och
med glödande ginstkol. **5** Ve mig, att jag måste dväljas i
Meseks land och bo ibland Kedars hyddor! **6** Länge nog
har min själ måst bo ibland dem som hata friden. **7** Jag
själv håller frid, men säger jag blott ett ord, äro de redo
till strid.

121 En vallfartssång. Jag lyfter mina ögon upp till
bergen: varifrån skall min hjälp komma? **2** Min
hjälp kommer från HERREN, som har gjort himmel och
jord. **3** Icke skall han låta din fot vackla, icke slumrar han
som bevarar dig! **4** Nej, han som bevarar Israel, han
slumrar icke, han sover icke. **5** HERREN är den som
bevarar dig, HERREN är ditt skygd på din högra sida. **6**
Solen skall icke skada dig om dagen, ej heller månen
om natten. **7** HERREN skall bevara dig för allt ont, han
skall bevara din själ. **8** HERREN skall bevara din utgång
och din ingång, från nu och till evig tid.

122 En vallfartssång; av David. Jag gladdes, när
man sade till mig: »Vi skola gå till HERRENS
hus.» **2** Våra fötter fingo träda in i dina portar, Jerusalem,
3 Jerusalem, du nyuppbyggda stad, där hus sluter sig väl
till hus, **4** dit stammarna draga upp, HERRENS stammar,
efter lagen för Israel, till att prisa HERRENS namn. **5**

Ty där äro ställda domarstolar, stolar för Davids hus. **6** Önsken Jerusalem frid; ja, dem gånge väl, som älska dig. **7** Frid vare inom dina murar, välgång i dina palats! **8** För mina bröders och vänners skull vill jag tillsäga dig frid. **9** För HERRENS, vår Guds, hus' skull vill jag söka din välfärd.

123 En vallfartssång. Jag lyfter mina ögon upp till dig, du som bor i himmelen. **2** Ja, såsom tjänares ögon skåda på deras herres hand, såsom en tjänarinnas ögon på hennes frus hand, så skåda våra ögon upp till HERREN, vår Gud, till dess han varder oss nådig. **3** Var oss nådig, HERRE, var oss nådig, ty vi äro rikligen mättade med förakt. **4** Rikligen mättad är vår själ med de säkras bespottelse, med de högmodigas förakt.

124 En vallfartssång; av David. Om HERREN icke hade varit med oss -- så säge Israel -- **2** om HERREN icke hade varit med oss, när människorna reste sig upp emot oss, **3** då hade de uppslukat oss levande, när deras vrede upptändes mot oss; **4** då hade vattnen fördränkt oss, strömmen gått över vår själ; **5** ja, då hade de gått över vår själ, de svallande vattnen. **6** Lovad vare HERREN för att han ej gav oss till rov åt deras tänder! **7** Vår själ kom undan såsom en fågel ur fågelfängarnas snara; snaran gick sönder, och vi kommo undan. **8** Vår hjälp är i HERRENS namn, hans som har gjort himmel och jord.

125 En vallfartssång. De som förtrösta på HERREN, de likna Sions berg, som icke vacklar, utan förbliver evinnerligen. **2** Jerusalem omhägnas av berg, och HERREN omhägnar sitt folk, ifrån nu och till evig tid. **3** Ty ogudaktighetens spira skall icke förbliva över de rättfärdigas arvslott, på det att de rättfärdiga ej må uträcka sina händer till orättfärdighet. **4** Gör gott, o HERRE, mot de goda och mot dem som hava redliga hjärtan. **5** Men dem som vika av på vrånga vägar, dem rycke HERREN bort tillika med ogärningsmännen. Frid vare över Israel!

126 En vallfartssång. När HERREN åter upprättade Sion, då voro vi såsom drömmande. **2** Då blev vår mun uppfylld med löje och vår tunga med jubel; då sade man bland hedningarna: »HERREN har gjort stora ting med dem.» **3** Ja, HERREN hade gjort stora ting med oss; däröver voro vi glada. **4** HERRE, upprätta oss igen, såsom du återför bäckarna i Sydlandet. **5** De som så med tårar skola skörda med jubel. **6** De gå åstad gråtande och bära sitt utsäde; de komma åter med jubel och bära sina kärvar.

127 En vallfartssång; av Salomo. Om HERREN icke bygger huset, så arbeta de fåfängt, som bygga därpå. Om HERREN icke bevarar staden, så vakar väktaren fåfängt. **2** Det är fåfängt att I bittida stån upp och sent gån till vila, och äten eder bröd med vedermöda; detsamma giver han åt sina vänner, medan de sova. **3** Se, barn äro en HERRENS gåva, livsfrukt en lön. **4** Likasom pilar i en hjältes hand, så äro söner som man får vid unga år. **5** Säll är den man som har sitt koger fyllt av sådana. De komma icke på skam, när de mot fiender föra sin talan i porten.

128 En vallfartssång. Säll är envar som fruktar HERREN och vandrar på hans vägar. **2** Ja, av dina händers arbete får du njuta frukten; säll är du, och väl dig! **3** Lik ett fruktsamt vinträd varder din hustru, därinne i ditt hus, lika olivtelningar dina barn, omkring ditt bord. **4** Ty se, så varder den man välsignad, som fruktar HERREN. **5** HERREN välsigne dig från Sion; må du få se Jerusalems välgång i alla dina livsdagar, **6** och må du få se barn av dina barn. Frid över Israel!

129 En vallfartssång. Mycken nöd hava de vållat mig allt ifrån min ungdom -- så säge Israel -- **2** mycken nöd hava de vållat mig allt ifrån min ungdom, dock blevo de mig ej övermäktiga. **3** På min rygg hava plöjare plöjt och dragit upp långa fåror. **4** Men HERREN är rättfärdig och har huggit av de ogudaktigas band. **5** De skola komma på skam och vika tillbaka, så många som hata Sion. **6** De skola bliva lika gräs på taken, som vissnar, förrän det har vuxit upp; **7** ingen skördeman fyller därmed sin hand, ingen kärvbindare sin famn, **8** och de som gå där fram kunna icke säga: »HERRENS välsignelse vare över eder! Vi välsigna eder i HERRENS namn.»

130 En vallfartssång. Ur djupen ropar jag till dig, HERRE. **2** Herre, hör min röst, låt dina öron akta på mina böners ljud. **3** Om du, HERRE, vill tillräkna missgärningar, Herre, vem kan då bestå? **4** Dock, hos dig är ju förlåtelse, på det att man må frukta dig. **5** Jag väntar efter HERREN, min själ väntar, och jag hoppas på hans ord. **6** Min själ väntar efter Herren mer än väktarna efter morgonen, ja, mer än väktarna efter morgonen. **7** Hoppas på HERREN, Israel; ty hos HERREN är nåd, och mycken förlossning är hos honom. **8** Och han skall förlossa Israel från alla dess missgärningar.

131 En vallfartssång; av David. HERRE, mitt hjärta står icke efter vad högt är, och mina ögon se ej efter vad upphöjt är, och jag umgås icke med stora ting, med ting som äro mig för svåra. **2** Nej, jag har lugnat och stillat min själ; såsom ett avvant barn i sin moders famn, ja, såsom ett avvant barn, så är min själ i mig. **3** Hoppas på HERREN, Israel, från nu och till evig tid.

132 En vallfartssång. Tänk, HERRE, David till godo, på allt vad han fick lida, **2** han som svor HERREN en ed och gjorde ett löfte åt den Starke i Jakob; **3** »Jag skall icke gå in i den hydda där jag bor, ej

heller bestiga mitt viloläger, 4 jag skall icke unna mina
ögon sömn eller mina ögonlock slummer, 5 förrän jag
har funnit en plats åt HERREN, en boning åt den Starke
i Jakob.» 6 Ja, vi hörde därom i Efrata, vi förnummo
det i skogsbygden. 7 Låtom oss gå in i hans boning,
tillbedja vid hans fotapall. 8 Stå upp, HERRE, och kom
till din vilostad, du och din makts ark. 9 Dina präster
vare klädda i rättfärdighet, och dina fromma juble. 10
För din tjänare Davids skull må du icke visa tillbaka din
smorde. 11 HERREN har svurit David en osviklig ed,
som han icke skall rygga: »Av ditt livs frukt skall jag sätta
konungar på din tron. 12 Om dina barn hålla mitt förbund
och hålla mitt vittnesbörd, som jag skall lära dem, så
skola ock deras barn till evig tid få sitta på din tron. 13 Ty
HERREN har utvalt Sion, där vill han hava sin boning.
14 Detta är min vilostad till evig tid; här skall jag bo, ty till
detta ställe har jag lust. 15 Dess förråd skall jag rikligen
välsigna, åt dess fattiga skall jag giva bröd till fyllest. 16
Dess präster skall jag kläda i frälsning, och dess fromma
skola jubla högt. 17 Där skall jag låta ett horn skjuta upp
åt David; där har jag rett till en lampa åt min smorde. 18
Hans fiender skall jag kläda i skam, men på honom skall
hans krona glänsa.» Se Horn i Ordförkl.

133 En vallfartssång; av David. Se huru gott
och ljuvligt det är att bröder bo endräktigt
tillsammans. 2 Det är likt den dyrbara oljan på huvudet,
som flyter ned i skägget, ned i Arons skägg, som flyter
ned över linningen på hans kläder. 3 Det är likt Hermons
dagg, som faller ned på Sions-bergen. Ty där beskär
HERREN välsignelse, liv till evig tid.

134 En vallfartssång. Upp, välsignen HERREN, alla
I HERRENS tjänare, I som stån om natten
i HERRENS hus. 2 Lyften edra händer upp mot
helgedomen och välsignen HERREN. 3 HERREN
välsigne dig från Sion, han som har gjort himmel och
jord.

135 Halleluja! Loven HERRENS namn, loven det,
i HERRENS tjänare, 2 I som stån i HERRENS
hus, i gårdarna till vår Guds hus. 3 Loven HERREN, ty
HERREN är god, lovsjungen hans namn, ty det är ljuvligt.
4 Se, HERREN har utvalt Jakob åt sig, Israel till sin
egendom. 5 Ty jag vet att HERREN är stor, att vår Herre
är förmer än alla gudar. 6 HERREN kan göra allt vad
han vill, i himmelen och på jorden, i haven och i alla djup;
7 han som låter regnskyar stiga upp från jordens ända,
han som låter ljungeldar komma med regn och för vinden
ut ur dess förvaringsrum; 8 han som slog de förstfödda i
Egypten, både människor och boskap; 9 han som sände
tecken och under över dig, Egypten, över Farao och
alla hans tjänare; 10 han som slog stora folk och dräpte
mäktiga konungar: 11 Sihon, amoréernas konung, och
Og, konungen i Basan, med alla Kanaans riken, 12 och
gav deras land till arvedel, till arvedel åt sitt folk Israel.
13 HERRE, ditt namn varar evinnerligen, HERRE, din
åminnelse från släkte till släkte. 14 Ty HERREN skaffar
rätt åt sitt folk, och över sina tjänare förbarmar han sig.
15 Hedningarnas avgudar äro silver och guld, verk av
människohänder. 16 De hava mun och tala icke, de
hava ögon och se icke, 17 de hava öron och lyssna icke
till, och ingen ande är i deras mun. 18 De som hava
gjort dem skola bliva dem lika, ja, alla som förtrösta på
dem. 19 I av Israels hus, loven HERREN; I av Arons
hus, loven HERREN; 20 I av Levis hus, loven HERREN;
I som frukten HERREN, loven HERREN. 21 Lovad vare
HERREN från Sion, han som bor i Jerusalem! Halleluja!
Se Frukta Gud i Ordförkl.

136 Tacken HERREN, ty han är god, ty hans nåd
varar evinnerligen. 2 Tacken gudarnas Gud,
ty hans nåd varar evinnerligen. 3 Tacken herrarnas
HERRE, ty hans nåd varar evinnerligen; 4 honom som
allena gör stora under, ty hans nåd varar evinnerligen;
5 honom som har gjort himmelen med förstånd, ty
hans nåd varar evinnerligen; 6 honom som har utbrett
jorden över vattnen, ty hans nåd varar evinnerligen; 7
honom som har gjort de stora ljusen, ty hans nåd varar
evinnerligen: 8 solen till att råda över dagen, ty hans nåd
varar evinnerligen, 9 månen och stjärnorna till att råda
över natten, ty hans nåd varar evinnerligen; 10 honom
som slog Egypten i dess förstfödda, ty hans nåd varar
evinnerligen, 11 och som förde Israel ut därifrån, ty hans
nåd varar evinnerligen, 12 med stark hand och uträckt
arm, ty hans nåd varar evinnerligen; 13 honom som
delade Röda havet itu, ty hans nåd varar evinnerligen,
14 och lät Israel gå mitt därigenom, ty hans nåd varar
evinnerligen, 15 och kringströdde Farao och hans här i
Röda havet, ty hans nåd varar evinnerligen; 16 honom
som förde sitt folk genom öknen, ty hans nåd varar
evinnerligen, 17 honom som slog stora konungar, ty hans
nåd varar evinnerligen, 18 och dräpte väldiga konungar,
ty hans nåd varar evinnerligen: 19 Sihon, amoréernas
konung, ty hans nåd varar evinnerligen, 20 och Og,
konungen i Basan, ty hans nåd varar evinnerligen; 21
och som gav deras land till arvedel, ty hans nåd varar
evinnerligen, 22 till arvedel åt sin tjänare Israel, ty hans
nåd varar evinnerligen; 23 honom som tänkte på oss i
vår förnedring, ty hans nåd varar evinnerligen, 24 och
som ryckte oss ur våra ovänners våld, ty hans nåd varar
evinnerligen; 25 honom som giver mat åt allt levande, ty
hans nåd varar evinnerligen. 26 Tacken himmelens Gud,
ty hans nåd varar evinnerligen.

137 Vid Babels floder, där sutto vi och gräto, när
vi tänkte på Sion. 2 I pilträden som där voro
hängde vi upp våra harpor. 3 Ty de som höllo oss fångna
bådo oss där att sjunga, och våra plågare bådo oss vara
glada: »Sjungen för oss en av Sions sånger.» 4 Huru

skulle vi kunna sjunga HERRENS sång i främmande
land? 5 Nej, om jag förgäter dig, Jerusalem, så förgäte
min högra hand sin tjänst. 6 Min tunga låde vid min
gom, om jag upphör att tänka på dig, om jag icke låter
Jerusalem vara min allra högsta glädje. 7 Tänk, HERRE,
på Jerusalems dag, och straffa Edoms barn, dem som
ropade: »Riven ned, riven ned det ända till grunden.» 8
Dotter Babel, du ödeläggelsens stad, säll är den som får
vedergälla dig allt vad du har gjort oss. 9 Säll är den som
får gripa dina späda barn och krossa dem mot klippan.

138 Av David. Jag vill tacka dig av allt mitt hjärta;
inför gudarna vill jag lovsjunga dig. 2 Jag vill
tillbedja, vänd mot ditt heliga tempel, och prisa ditt namn
för din nåd och sanning, ty du har gjort ditt löftesord stort
utöver allt vad ditt namn hade sagt. 3 När jag ropade,
svarade du mig; du gav mig frimodighet, och min själ
fick kraft. 4 HERRE, alla jordens konungar skola tacka
dig, när de få höra din muns tal. 5 De skola sjunga
om HERRENS vägar, ty HERRENS ära är stor. 6 Ja,
HERREN är hög, men han ser till det låga, och han
känner den högmodige fjärran ifrån. 7 Om ock min väg
går genom nöd, så behåller du mig vid liv; du räcker ut
din hand till värn mot mina fienders vrede, och din högra
hand frälsar mig. 8 HERREN skall fullborda sitt verk för
mig. HERRE, din nåd varar evinnerligen; övergiv icke
dina händers verk.

139 För sångmästaren; av David; en psalm. HERRE,
du utrannsakar mig och känner mig. 2 Evad jag
sitter eller uppstår, vet du det; du förstår mina tankar
fjärran ifrån. 3 Evad jag går eller ligger, utforskar du det,
och med alla mina vägar är du förtrogen. 4 Ty förrän ett
ord är på min tunga, se, så känner du, HERRE, det till
fullo. 5 Du omsluter mig på alla sidor och håller mig i
din hand. 6 En sådan kunskap är mig alltför underbar;
den är mig för hög, jag kan icke begripa den. 7 Vart
skall jag gå för din Ande, och vart skall jag fly för ditt
ansikte? 8 Fore jag upp till himmelen, så är du där, och
bäddade jag åt mig i dödsriket, se, så är du ock där.
(Sheol h7585) 9 Toge jag morgonrodnadens vingar, gjorde
jag mig en boning ytterst i havet, 10 så skulle också
där din hand leda mig och din högra hand fatta mig. 11
Och om jag sade: »Mörker må betäcka mig och ljuset
bliva natt omkring mig», 12 så skulle själva mörkret icke
vara mörkt för dig, natten skulle lysa såsom dagen: ja,
mörkret skulle vara såsom ljuset. 13 Ty du har skapat
mina njurar, du sammanvävde mig i min moders liv.
14 Jag tackar dig för att jag är danad så övermåttan
underbart; ja, underbara äro dina verk, min själ vet det
väl. 15 Benen i min kropp voro icke förborgade för dig,
när jag bereddes i det fördolda, när jag bildades i jordens
djup. 16 Dina ögon sågo mig, när jag ännu knappast var
formad; alla mina dagar blevo uppskrivna i din bok, de
voro bestämda, förrän någon av dem hade kommit. 17
Huru outgrundliga äro icke för mig dina tankar, o Gud,
huru stor är icke deras mångfald! 18 Skulle jag räkna
dem, så vore de flera än sanden; när jag uppvaknade,
vore jag ännu hos dig. 19 Gud, o att du ville dräpa de
ogudaktiga! Ja, måtte de blodgiriga vika bort ifrån mig,
20 de som tala om dig med ränker i sinnet, de som hava
bragt dina städer i fördärv! 21 Skulle jag icke hata dem
som hata dig, HERRE? Skulle jag icke känna leda vid
dem som stå dig emot? 22 Jag hatar dem med starkaste
hat; ja, mina fiender hava de blivit. 23 Utrannsaka mig,
Gud, och känn mitt hjärta; pröva mig och känn mina
tankar, 24 och se till, om jag är stadd på en olycksväg,
och led mig på den eviga vägen.

140 För sångmästaren; en psalm av David. 2 Rädda
mig, HERRE, från onda människor, bevara mig
från våldets män, 3 för dem som uttänka ont i sina
hjärtan och dagligen rota sig samman till strid. 4 De
vässa sina tungor likasom ormar, huggormsgift är inom
deras läppar. (Sela) 5 Bevara mig, HERRE, för de
ogudaktigas händer, beskydda mig för våldets män,
som uttänka planer för att bringa mig på fall. 6 Stolta
människor lägga ut för mig snaror och garn; de breda
ut nät invid vägens rand, giller sätta de för mig. (Sela)
7 Jag säger till HERREN: »Du är min Gud.» Lyssna,
o HERRE, till mina böners ljud. 8 HERRE, Herre, du
min starka hjälp, du beskärmar mitt huvud, på stridens
dag. 9 Tillstäd icke, HERRE; vad de ogudaktiga begära;
låt deras anslag ej lyckas, de skulle eljest förhäva sig.
(Sela) 10 Över de mäns huvuden, som omringa mig,
må den olycka komma, som deras läppar bereda. 11
Eldsglöd må regna över dem; må de kastas i eld, i djup
som de ej komma upp ur. 12 En förtalets man skall ej
bestå i landet; en ond våldsman skall jagas, med slag på
slag. 13 Jag vet att HERREN skall utföra den betrycktes
sak och skaffa de fattiga rätt. Ja, de rättfärdiga skola
prisa ditt namn och de redliga bo inför ditt ansikte.

141 En psalm av David. HERRE, jag ropar till dig,
skynda till mig; lyssna till min röst, då jag nu
ropar till dig. 2 Min bön gälle inför dig såsom ett rökoffer,
mina händers upplyftande såsom ett aftonoffer. 3 Sätt,
o HERRE, en vakt för min mun, bevaka mina läppars
dörr. 4 Låt icke mitt hjärta vika av till något ont, till att
öva ogudaktighetens gärningar tillsammans med män
som göra vad orätt är; av deras läckerheter vill jag icke
äta. 5 Må den rättfärdige slå mig i kärlek och straffa mig;
det är såsom olja på huvudet, och mitt huvud skall icke
försmå det. Ty ännu en tid, så skall min bön uppfyllas,
genom att det går dem illa; 6 deras ledare skola störtas
ned utför klippan, och man skall då höra att mina ord äro
ljuvliga. 7 Såsom när man har plöjt och ristat upp jorden,
så ligga våra ben kringströdda vid dödsrikets rand. (Sheol
h7585) 8 Ja, till dig, HERRE, Herre, se mina ögon; till dig
tager jag min tillflykt, förkasta icke min själ. 9 Bevara

mig för de snaror som de lägga ut på min väg och för
ogärningsmännens giller. 10 De ogudaktiga falle i sina
egna garn, medan jag går oskadd förbi.

142 En sång av David; en bön, när han var i grottan.
2 Jag höjer min röst och ropar till HERREN, jag
höjer min röst och beder till HERREN. 3 Jag utgjuter
inför honom mitt bekymmer, min nöd kungör jag för
honom. 4 När min ande försmäktar i mig, är du den som
känner min stig. På den väg där jag skall gå hava de lagt
ut snaror för mig. 5 Skåda på min högra sida och se: där
finnes ingen som kännes vid mig. Ingen tillflykt återstår
för mig, ingen finnes, som frågar efter min själ. 6 Jag
ropar till dig, o HERRE, jag säger: »Du är min tillflykt,
min del i de levandes land.» 7 Akta på mitt rop, ty jag är
i stort elände; rädda mig från mina förföljare, ty de äro
mig övermäktiga. För min själ ut ur fängelset, så att jag
får prisa ditt namn. Omkring mig skola de rättfärdiga
församlas, när du gör väl mot mig.

143 En psalm av David. HERRE, hör min bön, lyssna
till min åkallan, svara mig i din rättfärdighet, för
din trofasthets skull. 2 Och gå icke till doms med din
tjänare, ty inför dig är ingen levande rättfärdig. 3 Se,
fienden förföljer min själ, han trampar mitt liv till jorden;
han lägger mig i mörker såsom de längesedan döda. 4
Och min ande försmäktar i mig, mitt hjärta är stelnat i
mitt bröst. 5 Jag tänker på forna dagar, jag begrundar
alla dina gärningar, dina händers verk eftersinnar jag. 6
Jag uträcker mina händer till dig; såsom ett törstigt land
längtar min själ efter dig. (Sela) 7 HERRE, skynda att
svara mig, ty min ande förgås; dölj icke ditt ansikte för
mig, må jag ej varda lik dem som hava farit ned i graven.
8 Låt mig bittida förnimma din nåd, ty jag förtröstar på
dig. Kungör mig den väg som jag bör vandra, ty till dig
upplyfter jag min själ. 9 Rädda mig från mina fiender,
HERRE; hos dig söker jag skygd. 10 Lär mig att göra din
vilja, ty du är min Gud; din gode Ande lede mig på jämn
mark. 11 HERRE, behåll mig vid liv för ditt namns skull;
tag min själ ut ur nöden för din rättfärdighets skull. 12
Utrota mina fiender för din nåds skull, och förgör alla
dem som tränga min själ; ty jag är din tjänare.

144 Av David. Lovad vare HERREN, min klippa, han
som lärde mina armar att kriga, mina händer att
strida; 2 min nåds Gud och min borg, mitt värn och min
räddare, min sköld och min tillflykt, han som lägger mitt
folk under mig. 3 HERRE, vad är en människa, att du
vill veta av henne, en människoson, att du tänker på
honom? 4 En människa är lik en fläkt, hennes dagar
såsom en försvinnande skugga. 5 HERRE, sänk din
himmel och far ned, rör vid bergen, så att de ryka. 6 Låt
ljungeldar ljunga och skingra dem, skjut dina pilar och
förvirra dem. 7 Räck ut dina händer från höjden, fräls
mig och rädda mig ur de stora vattnen, ur främlingarnas
hand, 8 vilkas mun talar lögn och vilkas högra hand är
en falskhetens hand. 9 Gud, en ny sång vill jag sjunga
till din ära, till tiosträngad psaltare vill jag lovsjunga dig,
10 dig som giver seger åt konungarna, dig som frälste
din tjänare David från det onda svärdet. 11 Fräls mig och
rädda mig ur främlingarnas hand, vilkas mun talar lögn,
och vilkas högra hand är en falskhetens hand. 12 När
våra söner stå i sin ungdom såsom högväxta plantor,
våra döttrar lika hörnstoder, huggna såsom för palatser;
13 när våra visthus äro fulla och skänka förråd på förråd;
när våra får öka sig tusenfalt, ja, tiotusenfalt på våra
utmarker; 14 när våra oxar gå rikt lastade; när ingen
rämna har brutits i muren och ingen nödgas draga ut
såsom fånge, när intet klagorop höres på våra gator --
15 saligt är det folk som det så går; ja, saligt är det folk
vars Gud HERREN är.

145 En lovsång av David. Jag vill upphöja dig, min
Gud, du konung, och lova ditt namn alltid och
evinnerligen. 2 Jag vill dagligen lova dig och prisa ditt
namn alltid och evinnerligen. 3 Stor är HERREN och
högtlovad, ja, hans storhet är outrannsaklig. 4 Det ena
släktet prisar för det andra dina verk, de förkunna dina
väldiga gärningar. 5 Ditt majestäts härlighet och ära vill
jag begrunda och dina underfulla verk. 6 Man skall tala
om dina fruktansvärda gärningars makt; dina storverk
skall jag förtälja. 7 Man skall utbreda ryktet om din stora
godhet och jubla över din rättfärdighet. 8 Nådig och
barmhärtig är HERREN, långmodig och stor i mildhet. 9
HERREN är god mot alla och förbarmar sig över alla
sina verk. 10 Alla dina verk, HERRE, skola tacka dig,
och dina fromma skola lova dig. 11 De skola tala om ditt
rikes ära, och din makt skola de förkunna. 12 Så skola
de kungöra för människors barn dina väldiga gärningar
och ditt rikes ära och härlighet. 13 Ditt rike är ett rike för
alla evigheter, och ditt herradöme varar från släkte till
släkte. 14 HERREN uppehåller alla dem som äro på
väg att falla, och han upprättar alla nedböjda. 15 Allas
ögon vänta efter dig, och du giver dem deras mat i rätt
tid. 16 Du upplåter din hand och mättar allt levande
med nåd. 17 HERREN är rättfärdig i alla sina vägar och
nådig i alla sina verk. 18 HERREN är nära alla dem som
åkalla honom, alla dem som åkalla honom uppriktigt. 19
Han gör vad de gudfruktiga begära och hör deras rop
och frälsar dem. 20 HERREN bevarar alla dem som
älska honom, men alla ogudaktiga skall han förgöra.
21 Min mun skall uttala HERREN lov, och allt kött skall
prisa hans heliga namn alltid och evinnerligen. Alfabetisk
psalm; se Poesi i Ordförkl.

146 Halleluja! Lova HERREN, min själ. 2 Jag vill lova
HERREN, så länge jag lever, jag vill lovsjunga
min Gud, så länge jag är till. 3 Förliten eder icke på
furstar, icke på en människoson, han kan icke hjälpa. 4
Hans ande måste sin väg, han vänder tillbaka till den jord

varav han är kommen; då varda hans anslag om intet. 5
Säll är den vilkens hjälp är Jakobs Gud, den vilkens hopp
står till HERREN, hans Gud, 6 till honom som har gjort
himmelen och jorden och havet och allt vad i dem är, till
honom som håller tro evinnerligen, 7 som skaffar rätt åt
de förtryckta, som giver bröd åt de hungrande. HERREN
löser de fångna, 8 HERREN öppnar de blindas ögon,
HERREN upprättar de nedböjda, HERREN älskar de
rättfärdiga, 9 HERREN bevarar främlingar, faderlösa och
änkor uppehåller han; men de ogudaktigas väg vänder
han i villa. 10 HERREN är konung evinnerligen, din Gud,
Sion, från släkte till släkte. Halleluja!

147 Halleluja! Ja, det är gott att lovsjunga vår
Gud, ja, det är ljuvligt; lovsång höves oss. 2
HERREN är den som bygger upp Jerusalem, Israels
fördrivna samlar han tillhopa. 3 Han helar dem som hava
förkrossade hjärtan, och deras sår förbinder han. 4 Han
bestämmer stjärnornas mängd, han nämner dem alla
vid namn. 5 Vår Herre är stor och väldig i kraft, hans
förstånd har ingen gräns. 6 HERREN uppehåller de
ödmjuka, men de ogudaktiga slår han till jorden. 7 Höjen
sång till HERREN med tacksägelse, lovsjungen vår Gud
till harpa, 8 honom som betäcker himmelen med moln,
honom som bereder regn åt jorden, honom som låter
gräs skjuta upp på bergen, 9 honom som giver föda åt
djuren, åt korpens ungar som ropa. 10 Han har icke sin
lust i hästens styrka, hans behag står ej till mannens
snabbhet. 11 HERRENS behag står till dem som frukta
honom, till dem som hoppas på hans nåd. 12 Jerusalem,
prisa HERREN; Sion, lova din Gud. 13 Ty han har gjort
bommarna för dina portar fasta; han har välsignat dina
barn i dig. 14 Han skaffar dina gränser frid, han mättar
dig med bästa vete. 15 Han låter sitt tal gå ut till jorden,
hans ord löper åstad med hast. 16 Han låter snö falla
såsom ull, rimfrost strör han ut såsom aska. 17 Han
kastar sitt hagel såsom smulor; vem kan bestå för hans
frost? 18 Åter sänder han sitt ord, då smälter det frusna;
sin vind låter han blåsa, då strömmar vatten. 19 Han har
förkunnat för Jakob sitt ord, för Israel sina stadgar och
rätter. 20 Så har han icke gjort för något hednafolk; och
hans rätter, dem känna de icke. Halleluja!

148 Halleluja! Loven HERREN från himmelen, loven
honom i höjden. 2 Loven honom, alla hans
änglar, loven honom, all hans här. 3 Loven honom, sol
och måne, loven honom, alla lysande stjärnor. 4 Loven
honom, I himlars himlar och I vatten ovan himmelen. 5
Ja, de må lova HERRENS namn, ty han bjöd, och de
blevo skapade. 6 Och han gav dem deras plats för alltid
och för evigt; han gav dem en lag, och ingen överträder
den. 7 Loven HERREN från jorden, I havsdjur och alla
djup, 8 eld och hagel, snö och töcken, du stormande
vind, som uträttar hans befallning, 9 I berg och alla
höjder, I fruktträd och alla cedrar, 10 I vilda djur och all
boskap, I kräldjur och bevingade fåglar, 11 I jordens
konungar och alla folk, I furstar och alla domare på
jorden, 12 I ynglingar, så ock I jungfrur, I gamle med
de unga. 13 Ja, de må lova HERRENS namn, ty hans
namn allena är högt, hans majestät når över jorden och
himmelen. 14 Och han har upphöjt ett horn åt sitt folk --
ett ämne till lovsång för alla hans fromma, för Israels
barn, det folk som står honom nära. Halleluja!

149 Halleluja! Sjungen till HERRENS ära en ny
sång, hans lov i de frommas församling. 2 Israel
glädje sig över sin skapare, Sions barn fröjde sig över
sin konung. 3 Må de lova hans namn under dans, till
puka och harpa må de lovsjunga honom. 4 Ty HERREN
har behag till sitt folk, han smyckar de ödmjuka med
frälsning. 5 De fromma fröjde sig och give honom ära,
de juble på sina läger. 6 Guds lov skall vara i deras mun
och ett tveeggat svärd i deras hand, 7 för att utkräva
hämnd på hedningarna och hemsöka folken med tuktan,
8 för att binda deras konungar med kedjor och deras
ädlingar med järnbojor, 9 för att utföra på dem den dom
som är skriven. En härlighet bliver det för alla hans
fromma. Halleluja!

150 Halleluja! Loven Gud i hans helgedom, loven
honom i hans makts fäste. 2 Loven honom för
hans väldiga gärningar, loven honom efter hans stora
härlighet 3 Loven honom med basunklang, loven honom
med psaltare och harpa. 4 Loven honom med puka
och dans, loven honom med strängaspel och pipa. 5
Loven honom med ljudande cymbaler, loven honom med
klingande cymbaler. 6 Allt vad anda har love HERREN.
Halleluja!

Ordspråksboken

1 Detta är Salomos ordspråk, Davids sons, Israels konungs. **2** Av dem kan man lära vishet och tukt, **3** så ock att förstå förståndigt tal. Av dem kan man undfå tuktan till insikt och lära rättfärdighet, rätt och redlighet. **4** De kunna giva åt de fåkunniga klokhet, åt den unge kunskap och eftertänksamhet. **5** Genom att höra på dem förökar den vise sin lärdom och förvärvar den förståndige rådklokhet. **6** Av dem lär man förstå ordspråk och djupsinnigt tal, de vises ord och deras gåtor. **7** HERRENS fruktan är begynnelsen till kunskap; vishet och tuktan föraktas av oförnuftiga. **8** Hör, min son, din faders tuktan, och förkasta icke din moders undervisning. **9** Ty sådant är en skön krans för ditt huvud och en kedja till prydnad för din hals. **10** Min son, om syndare locka dig, så följ icke. **11** Om de säga: »Kom med oss; vi vilja lägga oss på lur efter blod, sätta försåt för de oskyldiga, utan sak; **12** såsom dödsriket vilja vi uppsluka dem levande, friska och sunda, såsom fore de ned i graven; **(Sheol h7585)** **13** allt vad dyrbart är skola vi vinna, vi skola fylla våra hus med byte; **14** dela du med oss vår lott, alla skola vi hava samma pung» -- **15** då, min son, må du ej vandra samma väg som de. Nej, håll din fot ifrån deras stig, **16** ty deras fötter hasta till vad ont är, och äro snara, när det gäller att utgjuta blod. **17** Ty väl är det fåfängt, då man vill fånga fåglar, att breda ut nätet i hela flockens åsyn. **18** Men dessa ligga på lur efter sitt eget blod, de sätta försåt för sina egna liv. **19** Så går det envar som söker orätt vinning: sin egen herre berövar den livet. **20** Visheten höjer sitt rop på gatan, på torgen låter hon höra sin röst. **21** I bullrande gathörn predikar hon; där portarna i staden öppna sig, där talar hon sina ord: **22** Huru länge, I fåkunnige, skolen I älska fåkunnighet? Huru länge skola bespottarna hava sin lust i bespottelse och dårarna hata kunskap? **23** Vänden om och akten på min tillrättavisning; se, då skall jag låta min ande flöda för eder jag skall låta eder förnimma mina ord. **24** Eftersom I icke villen höra, när jag ropade, eftersom ingen aktade på, när jag räckte ut min hand, **25** eftersom I läten allt mitt råd fara och icke villen veta av min tillrättavisning **26** därför skall ock jag le vid eder ofärd och bespotta, när det kommer, som I frukten, **27** ja, när det I frukten kommer såsom ett oväder, när ofärden nalkas eder såsom en storm och över eder kommer nöd och ångest. **28** Då skall man ropa till mig, men jag skall icke svara, man skall söka mig, men icke finna mig. **29** Därför att de hatade kunskap och icke funno behag i HERRENS fruktan, **30** ej heller ville följa mitt råd, utan föraktade all min tillrättavisning, **31** därför skola de få äta sina gärningars frukt och varda mättade av sina egna anslag. **32** Ty av sin avfällighet skola de fåkunniga dräpas. och genom sin säkerhet skola dårarna förgås. **33** Men den som hör mig, han skall bo i trygghet och vara säker mot olyckans skräck.

2 Min son, om du tager emot mina ord och gömmer mina bud inom dig, **2** så att du låter ditt öra akta på visheten och böjer ditt hjärta till klokheten, **3** ja, om du ropar efter förståndet och höjer din röst till att kalla på klokheten, **4** Om du söker efter henne såsom efter silver och letar efter henne såsom efter en skatt, **5** då skall du förstå HERRENS fruktan, och Guds kunskap skall du då finna. **6** Ty HERREN är den som giver vishet; från hans mun kommer kunskap och förstånd. **7** Åt de redliga förvarar han sällhet, han är en sköld för dem som vandra i ostrafflighet, **8** ty han beskyddar det rättas stigar, och sina frommas väg bevarar han. **9** Då skall du förstå rättfärdighet och rätt och redlighet, ja, det godas alla vägar. **10** Ty visheten skall draga in i ditt hjärta och kunskapen kännas ljuvlig för din själ, **11** eftertänksamheten skall vaka över dig, klokheten skall beskydda dig. **12** Så skall hon rädda dig från de ondas väg, från män som tala vad vrångt är, **13** från dem som hava övergivit det rättas stigar. för att färdas på mörkrets vägar, **14** från dem som glädjas att göra om och fröjda sig åt ondskans vrånga väsen, **15** från dem som gå på krokiga stiga och vandra på förvända vägar. **16** Så skall hon rädda dig ifrån främmande kvinnor, från din nästas hustru, som talar hala ord, **17** från henne som har övergivit sin ungdoms vän och förgätit sin Guds förbund. **18** Ty en sådan sjunker med sitt hus ned i döden, och till skuggornas boning leda hennes stigar. **19** Ingen som har gått in till henne vänder åter Och hittar tillbaka till livets vägar. **20** Ja, så skall du vandra på de godas väg och hålla dig på de rättfärdigas stigar. **21** Ty de redliga skola förbliva boende i landet och de ostraffliga få stanna kvar däri. **22** Men de ogudaktiga skola utrotas ur landet och de trolösa ryckas bort därur.

3 Min son, förgät icke min undervisning, och låt ditt hjärta bevara mina bud. **2** Ty långt liv och många levnadsår och frid, mer och mer, skola de bereda dig. **3** Låt godhet och sanning ej vika ifrån dig; bind dem omkring din hals, skriv dem på ditt hjärtas tavla; **4** så skall du finna nåd och få gott förstånd, i Guds och i människors ögon. **5** Förtrösta på HERREN av allt ditt hjärta, och förlita dig icke på ditt förstånd. **6** På alla dina vägar må du akta på honom, så skall han göra dina stigar jämna. **7** Håll dig icke själv för vis; frukta HERREN, och fly det onda. **8** Det skall vara ett hälsomedel för din kropp och en vederkvickelse för benen däri. **9** Ära HERREN med dina ägodelar! och med förstlingen av all din gröda, **10** så skola dina lador fyllas med ymnighet, och av vinmust skola dina pressar flöda över. **11** Min son, förkasta icke HERRENS tuktan, och förargas icke, när du agas av honom. **12** Ty den HERREN älskar, den agar han, likasom en fader sin son, som han har

kär. **13** Säll är den människa som har funnit visheten,
den människa som undfår förstånd. **14** Ty bättre är att
förvärva henne än att förvärva silver, och den vinning hon
giver är bättre än guld. **15** Dyrbarare är hon än pärlor;
allt vad härligt du äger går ej upp emot henne. **16** Långt
liv bär hon i sin högra hand, i sin vänstra rikedom och
ära. **17** Hennes vägar äro ljuvliga vägar, och alla hennes
stigar äro trygga. **18** Ett livets träd är hon för dem som
få henne fatt, och sälla må de prisa, som hålla henne
kvar. **19** Genom vishet har HERREN lagt jordens grund,
himmelen har han berett med förstånd. **20** Genom hans
insikt bröto djupens vatten fram, och genom den låta
skyarna dagg drypa ned. **21** Min son, låt detta icke vika
ifrån dina ögon, tag klokhet och eftertänksamhet i akt; **22**
så skola de lända din själ till liv bliva ett smycke för din
hals. **23** Då skall du vandra din väg fram i trygghet, och
din fot skall du då icke stöta. **24** När du lägger dig, skall
intet förskräcka dig, och sedan du har lagt dig, skall du
sova sött. **25** Du behöver då ej frukta för plötslig skräck,
ej för ovädret, när det kommer över de ogudaktiga. **26** Ty
HERREN skall då vara ditt hopp, och han skall bevara
din fot för snaran. **27** Neka icke den behövande din
hjälp, är det står i din makt att giva den. **28** Säg icke till
din nästa: »Gå din väg och kom igen; i morgon vill jag
giva dig», fastän du kunde strax. **29** Stämpla intet ont
mot din nästa, när han menar sig bo trygg i din närhet.
30 Tvista icke med någon utan sak, då han icke har gjort
dig något ont. **31** Avundas icke den orättrådige, och finn
ej behag i någon av hans vägar. **32** Ty en styggelse för
HERREN är den vrånge, men med de redliga har han sin
umgängelse. **33** HERRENS förbannelse vilar över den
ogudaktiges hus, men de rättfärdigas boning välsignar
han. **34** Har han att skaffa med bespottare, så bespottar
också han; men de ödmjuka giver han nåd. **35** De visa
få ära till arvedel, men dårarna få uppbära skam.

4 Hören, I barn, en faders tuktan, och akten därpå, så
att I lären förstånd. **2** Ty god lärdom giver jag eder;
min undervisning mån I icke låta fara. **3** Ty själv har
jag varit barn och haft en fader, varit späd och för min
moder ende sonen. **4** Då undervisade han mig och sade
till mig: Låt ditt hjärta hålla fast vid mina ord; bevara
mina bud, så får du leva. **5** Sök förvärva vishet, sök
förvärva förstånd, förgät icke min muns tal och vik icke
därifrån. **6** Övergiv henne icke, så skall hon bevara dig;
älska henne, så skall hon beskydda dig. **7** Vishetens
begynnelse är: »Sök förvärva vishet»; ja, för allt ditt
förvärv sök förvärva förstånd. **8** Akta henne högt, så skall
hon upphöja dig; hon skall göra dig ärad, om du sluter
henne i din famn. **9** Hon skall sätta på ditt huvud en
skön krans; en ärekrona skall hon räcka åt dig. **10** Hör,
min son, och tag emot mina ord, så skola dina levnadsår
bliva många. **11** Om vishetens väg undervisar jag dig,
jag leder dig på det rättas stigar. **12** När du går, skall
sedan intet vara till hinder för dina steg, och när du löper,
skall du icke falla; **13** håll blott oavlåtligt fast vid min
tuktan; bevara henne, ty hon är ditt liv. **14** Träd icke in på
de ogudaktigas stig, och skrid icke fram på de ondas
väg. **15** Undfly den, gå ej in på den, vik av ifrån den
och gå undan. **16** Ty de kunna icke sova, om de ej få
göra vad ont är, sömnen förtages dem, om de ej få vålla
någons fall. **17** Ja, ogudaktighet är det bröd som de äta,
och våld är det vin som de dricka. **18** De rättfärdigas stig
är lik gryningens ljus, som växer i klarhet, till dess dagen
når sin höjd; **19** men de ogudaktigas väg är såsom tjocka
mörkret: de märka icke det som skall vålla deras fall. **20**
Min son, akta på mitt tal, böj ditt öra till mina ord. **21** Låt
dem icke vika ifrån dina ögon, bevara dem i ditt hjärtas
djup. **22** Ty de äro liv för envar som finner dem, och
en läkedom för hela hans kropp. **23** Framför allt som
skall bevaras må du bevara ditt hjärta, ty därifrån utgår
livet. **24** Skaffa bort ifrån dig munnens vrånghet, och
låt läpparnas falskhet vara fjärran ifrån dig. **25** Låt dina
ögon skåda rätt framåt och dina blickar vara riktade rakt
ut. **26** Akta på den stig där din fot går fram, och låt alla
dina vägar vara rätta. **27** Vik ej av, vare sig till höger eller
till vänster, vänd din fot bort ifrån vad ont är.

5 Min son, akta på min vishet, böj ditt öra till mitt
förstånd, **2** så att du bevarar eftertänksamhet och
låter dina läppar taga kunskap i akt. **3** Se, av honung
drypa en trolös kvinnas läppar, och halare än olja är
hennes mun. **4** Men på sistone bliver hon bitter såsom
malört och skarp såsom ett tveeggat svärd. **5** Hennes
fötter styra nedåt mot döden till dödsriket draga hennes
steg. **(Sheol h7585)** **6** Livets väg vill hon ej akta på; hennes
stigar äro villostigar, fastän hon ej vet det. **7** Så hören
mig nu, I barn, och viken icke ifrån min muns tal. **8**
Låt din väg vara fjärran ifrån henne, och nalkas icke
dörren till hennes hus. **9** Må du ej åt andra få offra din
ära, ej dina år åt en som hämnas grymt; **10** må icke
främmande få mätta sig av ditt gods och dina mödors
frukt komma i en annans hus, **11** så att du själv på
sistone måste sucka, när ditt hull och ditt kött är förtärt.
12 och säga: »Huru kunde jag så hata tuktan, huru kunde
mitt hjärta så förakta tillrättavisning! **13** Varför lyssnade
jag icke till mina lärares röst, och böjde icke mitt öra
till dem som ville undervisa mig? **14** Föga fattas nu att
jag har drabbats av allt vad ont är, mitt i församling och
menighet. **15** Drick vatten ur din egen brunn det vatten
som rinner ur din egen källa. **16** Icke vill du att dina flöden
skola strömma ut på gatan, dina vattenbäckar på torgen?
17 Nej, dig allena må de tillhöra, och ingen främmande
jämte dig. **18** Din brunn må vara välsignad, och av din
ungdoms hustru må du hämta din glädje; **19** hon, den
älskliga hinden, den täcka gasellen, hennes barm förnöje
dig alltid, i hennes kärlek finne du ständig din lust. **20**
Min son, icke skall du hava din lust i en främmande
kvinna? Icke skall du sluta din nästas hustru i din famn?

21 Se, för HERRENS ögon ligga var människas vägar
blottade, och på alla hennes stigar giver han akt. 22
Den ogudaktige fångas av sina egna missgärningar och
fastnar i sin egen synds snaror. 23 Han måste dö, därför
att han icke lät tukta sig; ja, genom sin stora dårskap
kommer han på fall.

6 Min son, om du har gått i borgen för din nästa och
givit ditt handslag för en främmande, 2 om du har
blivit bunden genom din muns tal, ja, fångad genom din
muns tal, 3 då, min son, må du göra detta för att rädda
dig, eftersom du har kommit i din nästas våld: gå och
kasta dig ned för honom och ansätt honom, 4 unna dina
ögon ingen sömn och dina ögonlock ingen slummer.
5 Sök räddning såsom en gasell ur jägarens våld, och
såsom en fågel ur fågelfängarens våld. 6 Gå bort till
myran, du late; se huru hon gör, och bliv vis. 7 Hon har
ingen furste över sig, ingen tillsyningsman eller herre; 8
dock bereder hon om sommaren sin föda och samlar
under skördetiden in sin mat. 9 Huru länge vill du ligga,
du late? När vill du stå upp ifrån din sömn? 10 Ja, sov
ännu litet, slumra ännu litet, lägg ännu litet händerna i
kors för att vila, 11 så skall fattigdomen komma över
dig såsom en rövare och armodet såsom en väpnad
man. 12 En fördärvlig människa, ja, en ogärningsman är
den som går omkring med vrånghet i munnen, 13 som
blinkar med ögonen, skrapar med fötterna, giver tecken
med fingrarna. 14 Svek bär en sådan i sitt hjärta, ont
bringar han alltid å bane, trätor kommer han åstad. 15
Därför skall ofärd plötsligt komma över honom; oförtänkt
varder han krossad utan räddning. 16 Sex ting är det
som HERREN hatar, ja, sju äro styggelser för hans själ
17 stolta ögon, en lögnaktig tunga, händer som utgjuta
oskyldigt blod, 18 ett hjärta som hopsmider fördärvliga
anslag, fötter som äro snara till att löpa efter vad ont
är, 19 den som främjar lögn genom falskt vittnesbörd,
och den som vållar trätor mellan bröder. 20 Min son,
bevara din faders bud, och förkasta icke din moders
undervisning. 21 Hav dem alltid bundna vid ditt hjärta,
fäst dem omkring din hals. 22 När du går, må de leda
dig, när du ligger, må de vaka över dig, och när du
vaknar upp, må de tala till dig. 23 Ty budet är en lykta
och undervisningen ett ljus, och tillrättavisningar till tukt
äro en livets väg. 24 De kunna bevara dig för onda
kvinnor, för din nästas hustrus hala tunga. 25 Hav icke
begärelse i ditt hjärta till hennes skönhet, och låt henne
icke fånga dig med sina blickar. 26 Ty för skökan måste
du lämna din sista brödkaka, och den gifta kvinnan går
på jakt efter ditt dyra liv. 27 Kan väl någon hämta eld i
sitt mantelveck utan att hans kläder bliva förbrända? 28
Eller kan någon gå på glödande kol, utan att hans fötter
varda svedda? 29 Så sker ock med den som går in till
sin nästas hustru; ostraffad bliver ingen som kommer
vid henne. 30 Föraktar man icke tjuven som stjäl för att
mätta sitt begär, när han hungrar? 31 Och han måste ju,
om han ertappas, betala sjufalt igen och giva allt vad han
äger i sitt hus. 32 Så är ock den utan förstånd, som förför
en annans hustru; ja, en självspilling är den som sådant
gör. 33 Plåga och skam är vad han vinner, och hans
smälek utplånas icke. 34 Ty svartsjuk är mannens vrede,
och han skonar icke på hämndens dag; 35 lösepenning
aktar han alls icke på, och bryr sig ej om att du bjuder
stora skänker.

7 Min son, tag vara på mina ord, och göm mina bud
inom dig. 2 Håll mina bud, så får du leva, och bevara
min undervisning såsom din ögonsten. 3 Bind dem vid
dina fingrar, skriv dem på ditt hjärtas tavla. 4 Säg till
visheten: »Du är min syster», och kalla förståndet din
förtrogna, 5 så att de bevara dig för främmande kvinnor,
för din nästas hustru, som talar hala ord. 6 Ty ut genom
fönstret i mitt hus, fram genom gallret där blickade jag; 7
då såg jag bland de fåkunniga, jag blev varse bland de
unga en yngling utan förstånd. 8 Han gick fram på gatan
invid hörnet där hon bodde, på vägen till hennes hus
skred han fram, 9 skymningen, på aftonen av dagen,
nattens dunkel, när mörker rådde 10 Se, då kom där en
kvinna honom till mötes; hennes dräkt var en skökas,
och hennes hjärta illfundigt. 11 Yster och lättsinnig var
hon, hennes fötter hade ingen ro i hennes hus. 12 Än
var hon på gatan, än var hon på torgen vid vart gathörn
stod hon på lur. 13 Hon tog nu honom fatt och kysste
honom och sade till honom med fräckhet i sin uppsyn:
14 »Tackoffer har jag haft att frambära; i dag har jag fått
infria mina löften. 15 Därför gick jag ut till att möta dig
jag ville söka upp dig, och nu ha jag funnit dig. 16 Jag
har bäddat min säng med sköna täcken, med brokigt
linne från Egypten. 17 Jag har bestänkt min bädd med
myrra, med aloe och med kanel. 18 Kom, låt oss förnöja
oss med kärlek intill morgonen, och förlusta oss med
varandra i älskog. 19 Ty min man är nu icke hemma han
har rest en lång väg bort. 20 Sin penningpung tog han
med sig; först vid fullmånstiden kommer han hem.» 21
Så förleder hon honom med allahanda fagert tal; genom
sina läppars halhet förför hon honom. 22 Han följer efter
henne med hast, lik oxen som går för att slaktas, och
lik fången som föres bort till straffet för sin dårskap; 23
ja, han följer, till dess pilen genomborrar hans lever, lik
fågeln som skyndar till snaran, utan att förstå att det
gäller dess liv. 24 Så hören mig nu, I barn, och given
akt på min muns tal. 25 Låt icke ditt hjärta vika av till
hennes vägar, och förvilla dig ej in på hennes stigar. 26
Ty många som ligga slagna äro fällda av henne, och
stor är hopen av dem hon har dräpt. 27 Genom hennes
hus gå dödsrikets vägar, de som föra nedåt till dödens
kamrar. **(Sheol h7585)**

8 Hör, visheten ropar, och förståndet höjer sin röst. 2
Uppe på höjderna står hon, vid vägen, där stigarna

mötas. **3** Invid portarna, vid ingången till staden där
man träder in genom dörrarna, höjer hon sitt rop: **4** Till
eder, I man, vill jag ropa, och min röst skall utgå till
människors barn. **5** Lären klokhet, I fåkunnige, och I
dårar, lären förstånd. **6** Hören, ty om höga ting vill jag
tala, och mina läppar skola upplåta sig till att säga vad
rätt är. **7** Ja, sanning skall min mun tala, en styggelse
för mina läppar är ogudaktighet. **8** Rättfärdiga äro alla
min muns ord; i dem finnes intet falskt eller vrångt. **9**
De äro alla sanna för den förståndige och rätta för dem
som hava funnit kunskap. **10** Så tagen emot min tuktan
hellre än silver, och kunskap hellre än utvalt guld. **11** Ty
visheten är bättre än pärlor; allt vad härligt som finnes
går ej upp emot henne. **12** Jag, visheten, är förtrogen
med klokheten, och jag råder över eftertänksam insikt.
13 Att frukta HERREN är att hata det onda; ja, högfärd,
högmod, en ond vandel och en ränkfull mun, det hatar
jag. **14** Hos mig finnes råd och utväg; jag är förstånd,
hos mig är makt. **15** Genom mig regera konungarna
och stadga furstarna vad rätt är. **16** Genom mig härska
härskarna och hövdingarna, ja, alla domare på jorden.
17 Jag älskar dem som älska mig, och de som söka mig,
de finna mig. **18** Rikedom och ära vinnas hos mig, ädla
skatter och rättfärdighet. **19** Min frukt är bättre än guld,
ja, finaste guld och den vinning jag skänker bättre än
utvalt silver. **20** På rättfärdighetens väg går jag fram, mitt
på det rättas stigar, **21** till att giva dem som älska mig en
rik arvedel och till att fylla deras förrådshus. **22** HERREN
skapade mig såsom sitt förstlingsverk, i urminnes tid,
innan han gjorde något annat. **23** Från evighet är jag
insatt, från begynnelsen, ända ifrån jordens urtidsdagar.
24 Innan djupen voro till, blev jag född, innan källor ännu
funnos, fyllda med vatten **25** Förrän bergens grund var
lagd, förrän höjderna funnos, blev jag född, **26** när han
ännu icke hade skapat land och mark, ej ens det första
av jordkretsens stoft. **27** När han beredde himmelen, var
jag tillstädes, när han spände ett valv över djupet, **28**
när han fäste skyarna i höjden, när djupets källor bröto
fram med makt, **29** när han satte för havet dess gräns,
så att vattnet icke skulle överträda hans befallning, när
han fastställde jordens grundvalar -- **30** då fostrades jag
såsom ett barn hos honom, då hade jag dag efter dag
min lust och min lek inför hans ansikte beständigt; **31**
jag hade min lek på hans jordkrets och min lust bland
människors barn. **32** Så hören mig nu, I barn, ty saliga
äro de som hålla mina vägar. **33** Hören tuktan, så att
I bliven visa, ja, låten henne icke fara. **34** Säll är den
människa som hör mig, så att hon vakar vid mina dörrar
dag efter dag och håller vakt vid dörrposterna i mina
portar. **35** Ty den som finner mig, han finner livet och
undfår nåd från HERREN. **36** Men den som går miste
om mig han skadar sig själv; alla de som hata mig, de
älska döden.

9 Visheten har byggt sig ett hus, hon har huggit ut sitt
sjutal av pelare. **2** Hon har slaktat sin boskap, blandat
sitt vin, hon har jämväl dukat sitt bord **3** Sina tjänarinnor
har hon utsänt och låter ropa ut sin bjudning uppe på
stadens översta höjder: **4** »Den som är fåkunnig, han
komme hit.» Ja, till den oförståndige säger hon så: **5**
»Kommen och äten av mitt bröd, och dricken av vinet
som jag har blandat. **6** Övergiven eder fåkunnighet,
så att I fån leva, och gån fram på förståndets väg. **7**
(Den som varnar en bespottare, han får skam igen, och
den som tillrättavisar en ogudaktig får smälek därav. **8**
Tillrättavisa icke bespottaren, på det att han icke må hata
dig; tillrättavisa den som är vis, så skall han älska dig. **9**
Giv åt den vise, så bliver han ännu visare; undervisa den
rättfärdige, så lär han än mer. **10** HERRENS fruktan
är vishetens begynnelse, och att känna den Helige är
förstånd.) **11** Ty genom mig skola dina dagar bliva många
och levnadsår givas dig i förökat mått. **12** Är du vis, så
är din vishet dig själv till gagn, och är du en bespottare,
så umgäller du det själv allena.» **13** En dåraktig, yster
kvinna är fåkunnigheten, och intet förstå hon. **14** Hon
har satt sig vid ingången till sitt hus, på sin stol, högt
uppe i staden, **15** för att ropa ut sin bjudning till dem
som färdas på vägen, dem som där vandra sin stig rätt
fram: **16** »Den som är fåkunnig, han komme hit.» Ja,
till den oförståndige säger hon så: **17** »Stulet vatten är
sött, bröd i lönndom smakar ljuvligt.» **18** han vet icke att
det bär till skuggornas boning, hennes gäster hamna i
dödsrikets djup. **(Sheol h7585)**

10 Detta är Salomos ordspråk. En vis son gör sin
fader glädje, men en dåraktig son är sin moders
bedrövelse. **2** Ogudaktighetens skatter gagna till intet
men rättfärdigheten räddar från döden. **3** HERREN
lämnar ej den rättfärdiges hunger omättad, men de
ogudaktigas lystnad avvisar han. **4** Fattig bliver den
som arbetar med lat hand, men de idogas hand skaffar
rikedom. **5** En förståndig son samlar om sommaren,
men en vanartig son sover i skördetiden. **6** Välsignelser
komma över den rättfärdiges huvud, men de ogudaktigas
mun gömmer på orätt. **7** Den rättfärdiges åminnelse lever
i välsignelse, men de ogudaktigas namn multnar bort. **8**
Den som har ett vist hjärta tager emot tillsägelser, men
den som har oförnuftiga läppar går till sin undergång. **9**
Den som vandrar i ostrafflighet, han vandrar trygg, men
den som går vrånga vägar, han bliver röjd. **10** Den som
blinkar med ögonen, han kommer ont åstad, och den
som har oförnuftiga läppar går till sin undergång. **11** Den
rättfärdiges mun är en livets källa, men de ogudaktigas
mun gömmer på orätt. **12** Hat uppväcker trätor, men
kärlek skyler allt som är brutet. **13** På den förståndiges
läppar finner man vishet, men till den oförståndiges rygg
hör ris. **14** De visa gömma på sin kunskap, men den
oförnuftiges mun är en överhängande olycka. **15** Den
rikes skatter äro honom en fast stad, men de armas

fattigdom är deras olycka. **16** Den rättfärdiges förvärv
bliver honom till liv; den ogudaktiges vinning bliver honom
till synd. **17** Att taga vara på tuktan är vägen till livet, men
den som ej aktar på tillrättavisning, han far vilse. **18** Den
som gömmer på hat är en lögnare med sina läppar, och
den som utsprider förtal, han är en dåre. **19** Där många
ord äro bliver överträdelse icke borta; men den som
styr sina läppar, han är förståndig. **20** Den rättfärdiges
tunga är utvalt silver, men de ogudaktigas förstånd är
föga värt. **21** Den rättfärdiges läppar vederkvicka många,
men de oförnuftiga dö genom brist på förstånd. **22**
Det är HERRENS välsignelse som giver rikedom, och
egen möda lägger intet därtill **23** Dårens fröjd är att öva
skändlighet, men den förståndiges är att vara vis. **24**
Vad den ogudaktige fruktar, det vederfares honom, och
vad de rättfärdiga önska, del varder dem givet. **25** När
stormen kommer, är det ute med den ogudaktige; men
den rättfärdige är en grundval som evinnerligen består.
26 Såsom syra för tänderna och såsom rök för ögonen,
så är den late för den som har sänt honom åstad. **27**
HERRENS fruktan förlänger livet men de ogudaktigas
år varda förkortade. **28** De rättfärdigas väntan får en
glad fullbordan, men de ogudaktigas hopp varder om
intet. **29** HERRENS vägar äro den ostraffliges värn,
men till olycka för ogärningsmännen. **30** Den rättfärdige
skall aldrig vackla men de ogudaktiga skola icke förbliva
boende i landet. **31** Den rättfärdiges mun bär vishet
såsom frukt, men en vrång tunga bliver utrotad. **32** Den
rättfärdiges läppar förstå vad välbehagligt är, men de
ogudaktigas mun är idel vrånghet.

11 Falsk våg är en styggelse för HERREN, men full
vikt behagar honom väl. **2** När högfärd kommer,
kommer ock smälek, men hos de ödmjuka är vishet. **3**
De redligas ostrafflighet vägleder dem, men de trolösas
vrånghet är dem till fördärv. **4** Gods hjälper intet på
vredens dag men rättfärdighet räddar från döden. **5** Den
ostraffliges rättfärdighet gör hans väg jämn, men genom
sin ogudaktighet faller den ogudaktige. **6** De redligas
rättfärdighet räddar dem, men de trolösa fångas genom
sin egen lystnad. **7** När en ogudaktig dör, varder hans
hopp om intet; ja, ondskans väntan bliver om intet. **8**
Den rättfärdige räddas ur nöden, och den ogudaktige
får träda i hans ställe. **9** Genom sin mun fördärvar den
gudlöse sin nästa, men genom sitt förstånd bliva de
rättfärdiga räddade. **10** När det går de rättfärdiga väl,
fröjdar sig staden, och när de ogudaktiga förgås, råder
jubel. **11** Genom de redligas välsignelse varder en stad
upphöjd, men genom de ogudaktigas mun brytes den
ned. **12** Den är utan vett, som visar förakt för sin nästa;
en man med förstånd tiger stilla. **13** Den som går med
förtal, han förråder din hemlighet, den som har ett trofast
hjärta döljer vad han får veta. **14** Där ingen rådklokhet
finnes kommer folket på fall, där de rådvisa äro många,
där går det väl. **15** En som går i borgen för en annan,
honom går det illa, den som skyr att giva handslag, han
är trygg. **16** En skön kvinna vinner ära, och våldsverkare
vinna rikedom. **17** En barmhärtig man gör väl mot sig
själv men den grymme misshandlar sitt eget kött. **18**
Den ogudaktige gör en bedräglig vinst, men den som
utsår rättfärdighet får en säker lön. **19** Den som står fast
i rättfärdighet, han vinner liv, men den som far efter ont
drager över sig död. **20** En styggelse för HERREN äro
de vrånghjärtade, men de vilkas väg är ostrafflig behaga
honom väl. **21** De onda bliva förvisso icke ostraffade,
men de rättfärdigas avkomma får gå fri. **22** Såsom en
gyllene ring i svinets tryne, så är skönhet hos en kvinna
som saknar vett. **23** Vad de rättfärdiga önska får i allo en
god fullbordan, men vad de ogudaktiga kunna hoppas
är vrede. **24** Den ene utströr och får dock mer, den
andre spar över hövan, men bliver allenast fattigare.
25 Den frikostige varder rikligen mättad, och den som
vederkvicker andra, han bliver själv vederkvickt. **26** Den
som håller inne sin säd, honom förbannar folket, den som
lämnar ut sin säd, över hans huvud kommer välsignelse.
27 Den som vinnlägger sig om vad gott är, han strävar
efter nåd, men den son söker vad ont är, över honom
kommer ock ont. **28** Den som förtröstar på sin rikedom,
han kommer på fall, men de rättfärdiga skola grönska
likasom löv. **29** Den som drager olycka över sitt hus, han
får vind till arvedel, och den oförnuftige bliver träl åt den
som har ett vist hjärta. **30** Den rättfärdiges frukt är ett
livets träd, och den som är vis, han vinner hjärtan. **31**
Se, den rättfärdige får sin lön på jorden; huru mycket
mer då den ogudaktige och syndaren!

12 Den som älskar tuktan, han älskar kunskap, men
oförnuftig är den som hatar tillrättavisning. **2**
Den gode undfår nåd av HERREN, men den ränkfulle
varder av honom fördömd. **3** Ingen människa bliver
beståndande genom ogudaktighet, men de rättfärdigas
rot kan icke rubbas. **4** En idog hustru är sin mans
krona, men en vanartig är såsom röta i hans ben. **5**
De rättfärdigas tankar gå ut på vad rätt är, men de
ogudaktigas rådklokhet går ut på svek. **6** De ogudaktigas
ord ligga på lur efter blod, men de redliga räddas genom
sin mun. **7** De ogudaktiga varda omstörtade och äro
så icke mer, men de rättfärdigas hus består. **8** I mån
av sitt vett varder en man prisad, men den som har ett
förvänt förstånd, han bliver föraktad. **9** Bättre är en ringa
man, som likväl har en tjänare, än den som vill vara
förnäm och saknar bröd. **10** Den rättfärdige vet huru
hans boskap känner det, men de ogudaktigas hjärtelag
är grymt. **11** Den som brukar sin åker får bröd till fyllest,
men oförståndig är den som far efter fåfängliga ting. **12**
Den ogudaktige vill in i det nät som fångar de onda,
men de rättfärdigas rot skjuter skott. **13** Den som är ond
bliver snärjd i sina läppars synd, men den rättfärdige
undkommer ur nöden **14** Sin muns frukt får envar njuta

sig fullt till godo, och vad en människas händer hava
förövat, det varder henne vedergällt. **15** Den oförnuftige
tycker sin egen väg vara den rätta, med den som är vis
lyssnar till råd. **16** Den oförnuftiges förtörnelse bliver
kunnig samma dag, men den som är klok, han döljer
sin skam **17** Den som talar vad rätt är, han främjar
sanning, men ett falskt vittne talar svek. **18** Mången talar
i obetänksamhet ord som stinga likasom svärd, men
de visas tunga är en läkedom. **19** Sannfärdiga läppar
bestå evinnerligen, men en lögnaktig tunga allenast ett
ögonblick. **20** De som bringa ont å bane hava falskhet i
hjärtat, men de som stifta frid, de undfå glädje. **21** Intet
ont vederfares den rättfärdige, men över de ogudaktiga
kommer olycka i fullt mått. **22** En styggelse för HERREN
äro lögnaktiga läppar, men de som handla redligt behaga
honom väl. **23** En klok man döljer sin kunskap, men
dårars hjärtan ropa ut sitt oförnuft. **24** De idogas hand
kommer till välde, men en lat hand måste göra trältjänst.
25 Sorg i en mans hjärta trycker det ned, men ett vänligt
ord skaffar det glädje. **26** Den rättfärdige visar sin vän till
rätta, men de ogudaktigas väg för dem själva vilse. **27**
Den late får icke upp något villebråd, men idoghet är för
människan en dyrbar skatt. **28** På rättfärdighetens väg
är liv, och där dess stig går fram är frihet ifrån död.

13 En vis son hör på sin faders tuktan, men en
bespottare hör icke på någon näpst. **2** Sin muns
frukt får envar njuta sig till godo, de trolösa hungra efter
våld. **3** Den som bevakar sin mun, han bevarar sitt
liv, men den som är lösmunt kommer i olycka **4** Den
late är full av lystnad, och han får dock intet, men de
idogas hunger varder rikligen mättad. **5** Den rättfärdige
skyr lögnaktigt tal, men den ogudaktige är förhatlig och
skändlig. **6** Rättfärdighet bevarar den vilkens väg är
ostrafflig, men ogudaktighet kommer syndarna på fall. **7**
Den ene vill hållas för rik och har dock alls intet, den
andre vill hållas för fattig och har dock stora ägodelar. **8**
Den rike måste giva sin rikedom såsom lösepenning för
sitt liv, den fattige hör icke av något **9** De rättfärdigas ljus
brinner glatt, men de ogudaktigas lampa slocknar ut.
10 Genom övermod kommer man allenast split åstad,
men hos dem som taga emot råd är vishet. **11** Lättfånget
gods försvinner, men den som samlar efter hand får
mycket. **12** Förlängd väntan tär på hjärtat, men en
uppfylld önskan är ett livets träd. **13** Den som föraktar
ordet hemfaller åt dess dom, men den som fruktar budet,
han får vedergällning. **14** Den vises undervisning är en
livets källa; genom den undviker man dödens snaror. **15**
Ett gott förstånd bereder ynnest, men de trolösas väg
är alltid sig lik. **16** Var och en som är klok går till väga
med förstånd, men dåren breder ut sitt oförnuft. **17** En
ogudaktig budbärare störtar i olycka, men ett tillförlitligt
sändebud är en läkedom. **18** Fattigdom och skam får den
som ej vill veta av tuktan, men den som tager vara på
tillrättavisning, han kommer till ära. **19** Uppfylld önskan
är ljuvlig för själen, men att fly det onda är en styggelse
för dårar. **20** Hav din umgängelse med de visa, så varder
du vis; den som giver sig i sällskap med dårar, honom
går det illa. **21** Syndare förföljas av olycka, men de
rättfärdiga få till lön vad gott är. **22** Den gode lämnar
arv åt barnbarn, men syndarens gods förvaras åt den
rättfärdige. **23** De fattigas nyodling giver riklig föda, men
mången förgås genom sin orättrådighet. **24** Den som
spar sitt ris, han hatar sin son, men den som älskar
honom agar honom i tid. **25** Den rättfärdige får äta, så
att hans hunger bliver mättad, men de ogudaktigas buk
måste lida brist.

14 Genom visa kvinnor varder huset uppbyggt, men
oförnuft river ned det med egna händer. **2** Den
som fruktar HERREN, han vandrar i redlighet, men
den som föraktar honom, han går krokiga vägar. **3** I
den oförnuftiges mun är ett gissel för hans högmod,
men de visa bevaras genom sina läppar. **4** Där inga
dragare finnas, där förbliver krubban tom, men riklig
vinning får man genom oxars kraft. **5** Ett sannfärdigt
vittne ljuger icke, men ett falskt vittne främjar lögn. **6**
Bespottaren söker vishet och finner ingen, men för den
förståndige är kunskap lätt. **7** Gå bort ifrån den man
som är dåraktig; aldrig fann du på hans läppar något
förstånd. **8** Det är den klokes vishet, att han aktar på
sin väg, men det är dårars oförnuft, att de öva svek.
9 De oförnuftiga bespottas av sitt eget skuldoffer, men
bland de redliga råder gott behag. **10** Hjärtat känner
självt bäst sin egen sorg, ej heller kan en främmande
intränga i dess glädje. **11** De ogudaktigas hus förödes,
men de rättsinnigas hydda blomstrar. **12** Mången håller
sin väg för den i rätta, men på sistone leder den dock till
döden. **13** Mitt under löjet kan hjärtat sörja, och slutet
på glädjen bliver bedrövelse. **14** Av sina gärningars
frukt varder den avfällige mättad, och den gode bliver
upphöjd över honom. **15** Den fåkunnige tror vart ord,
men den kloke aktar på sina steg. **16** Den vise tager sig
till vara och flyr det onda, men dåren är övermodig och
sorglös. **17** Den som är snar till vrede gör vad oförnuftigt
är, och en ränkfull man bliver hatad. **18** De fåkunniga
hava fått oförnuft till sin arvedel, men de kloka bliva
krönta med kunskap. **19** De onda måste falla ned inför
de goda, och de ogudaktiga vid den rättfärdiges portar.
20 Jämväl av sina närmaste är den fattige hatad, men
den rike har många vänner. **21** Den som visar förakt
för sin nästa, han begår synd, men säll är den som
förbarmar sig över de betryckta. **22** De som bringa ont å
bane skola förvisso fara vilse, men barmhärtighet och
trofasthet röna de som bringa gott å bane. **23** Av all
möda kommer någon vinning, men tomt tal är ren förlust.
24 De visas rikedom är för dem en krona men dårarnas
oförnuft förbliver oförnuft. **25** Ett sannfärdigt vittne räddar
liv, men den som främjar lögn, han är full av svek. **26**
Den som fruktar HERREN har ett tryggt fäste, och hans

barn få där en tillflykt. **27** I HERRENS fruktan är en
livets källa genom dem undviker man dödens snaror **28**
Att hava många undersåtar är en konungs härlighet,
men brist på folk är en furstes olycka. **29** Den som är
tålmodig visar gott förstånd, men den som är snar till
vrede går långt i oförnuft. **30** Ett saktmodigt hjärta är
kroppens liv, men bittert sinne är röta i benen. **31** Den
som förtrycker den arme smädar hans skapare, men
den som förbarmar sig över de fattiga, han ärar honom.
32 Genom sin ondska kommer de ogudaktige på fall,
men den rättfärdige är frimodig in i döden. **33** I den
förståndiges hjärta bor visheten, och i dårarnas krets
gör hon sig kunnig. **34** Rättfärdighet upphöjer ett folk
men synd är folkens vanära. **35** En förståndig tjänare
behaga konungen väl, men över en vanartig skall han
vrede komma.

15 Ett mjukt svar stillar vrede, men ett hårt ord
kommer harm åstad. **2** De visas tunga meddelar
god kunskap, men dårars mun flödar över av oförnuft. **3**
HERRENS ögon äro överallt; de giva akt på både onda
och goda. **4** En saktmodig tunga är ett livets träd, men en
vrång tunga giver hjärtesår. **5** Den oförnuftige föraktar sin
faders tuktan, men den som tager vara på tillrättavisning,
han varder klok. **6** Den rättfärdiges hus gömmer stor
rikedom, men i de ogudaktigas vinning är olycka. **7** De
visas läppar strö ut kunskap, men dårars hjärtan äro icke
såsom sig bör. **8** De ogudaktigas offer är en styggelse
för HERREN, men de redligas bön behagar honom väl.
9 En styggelse för HERREN är den ogudaktiges väg,
men den som far efter rättfärdighet, honom älskar han.
10 Svår tuktan drabbar den som övergiver vägen; den
som hatar tillrättavisning, han måste dö. **11** Dödsriket
och avgrunden ligga uppenbara inför HERREN; huru
mycket mer då människornas hjärtan! **(Sheol h7585)** **12**
Bespottaren finner ej behag i tillrättavisning; till dem som
äro visa går han icke. **13** Ett glatt hjärta gör ansiktet ljust,
men vid hjärtesorg är modet brutet. **14** Den förståndiges
hjärta söker kunskap, men dårars mun far med oförnuft.
15 Den betryckte har aldrig en glad dag, men ett gott
mod är ett ständigt gästabud. **16** Bättre är något litet
med HERRENS fruktan än en stor skatt med oro. **17**
Bättre är ett fat kål med kärlek än en gödd oxe med hat.
18 En snarsticken man uppväcker träta, men en tålmodig
man stillar kiv. **19** Den lates stig är såsom spärrad av
törne, men de redliga hava en banad stig. **20** En vis son
gör sin fader glädje, och en dåraktig människa är den
som föraktar sin moder. **21** I oförnuft har den vettlöse sin
glädje, men en förståndig man går sin väg rätt fram. **22**
Där rådplägning fattas varda planerna om intet, men
beståndande bliva de, där de rådvisa äro många. **23**
En man gläder sig, när hans mun kan giva svar; ja, ett
ord i sinom tid, det är gott. **24** Den förståndige vandrar
livets väg uppåt, Då att han undviker dödsriket därnere.
(Sheol h7585) **25** Den högmodiges hus rycker HERREN
bort, men änkans råmärke låter han stå fast. **26** För
HERREN äro ondskans anslag en styggelse, men milda
ord rena. **27** Den som söker orätt vinning drager olycka
över sitt hus, men den som hatar mutor, han får leva. **28**
Den rättfärdiges hjärta betänker vad svaras bör, men de
ogudaktigas mun flödar över av onda ord. **29** HERREN
är fjärran ifrån de ogudaktiga, men de rättfärdigas bön
hör han. **30** En mild blick gör hjärtat glatt, ett gott
budskap giver märg åt benen. **31** Den vilkens öra hör på
hälsosam tillrättavisning, han skall få dväljas i de vises
krets. **32** Den som ej vill veta av tuktan frågar icke efter
sitt liv, men den som hör på tillrättavisning, han förvärvar
förstånd. **33** HERRENS fruktan är en tuktan till vishet,
och ödmjukhet går före ära.

16 En människa gör upp planer i sitt hjärta, men från
HERREN kommer vad tungan svarar. **2** Var man
tycker sina vägar vara goda, men HERREN är den som
prövar andarna. **3** Befall dina verk åt HERREN, så hava
dina planer framgång. **4** HERREN har gjort var sak för
dess särskilda mål, så ock den ogudaktige för olyckans
dag. **5** En styggelse för HERREN är var högmodig
man; en sådan bliver förvisso icke ostraffad. **6** Genom
barmhärtighet och trofasthet försonas missgärning, och
genom HERRENS fruktan undflyr man det onda. **7** Om
en mans vägar behaga HERREN väl så gör han ock
hans fiender till hans vänner. **8** Bättre är något litet med
rättfärdighet än stor vinning med orätt. **9** Människans
hjärta tänker ut en väg, men HERREN är den som styr
hennes steg. **10** Gudasvar är på konungens läppar, i
domen felar icke hans mun. **11** Våg och rätt vägning äro
från HERREN, alla vikter i pungen äro hans verk. **12**
En styggelse för konungar äro ogudaktiga gärningar, ty
genom rättfärdighet bliver tronen befäst. **13** Rättfärdiga
läppar behaga konungar väl, Och den som talar vad rätt
är, han bliver älskad. **14** Konungens vrede är dödens
förebud, men en vis man blidkar den. **15** När konungen
låter sitt ansikte lysa, är där liv, och hans välbehag är
såsom ett moln med vårregn. **16** Långt bättre är att
förvärva vishet än guld förstånd är mer värt att förvärvas
än silver. **17** De redligas väg är att fly det onda; den som
aktar på sin väg, han bevarar sitt liv. **18** Stolthet går före
undergång, och högmod går före fall. **19** Bättre är att
vara ödmjuk bland de betryckta än att utskifta byte med
de högmodiga. **20** Den som aktar på ordet, han finner
lycka, och säll är den som förtröstar på HERREN. **21**
Den som har ett vist hjärta, honom kallar man förståndig,
och där sötma är på läpparna hämtas mer lärdom. **22**
En livets källa är förståndet för den som äger det, men
oförnuftet är de oförnuftigas tuktan. **23** Den vises hjärta
gör hans mun förståndig och lägger lärdom på hans
läppar, allt mer och mer. **24** Milda ord äro honungskakor;
de äro ljuvliga för själen och en läkedom för kroppen.
25 Mången håller sin väg för den rätta, men på sistone

leder den dock till döden. **26** Arbetarens hunger hjälper
honom att arbeta ty hans egen mun driver på honom. **27**
Fördärvlig är den människa som gräver gropar för att
skada; det är såsom brunne en eld på hennes läppar.
28 En vrång människa kommer träta åstad, och en
örontasslare gör vänner oense. **29** Den orättrådige förför
sin nästa och leder honom in på en väg som icke är god.
30 Den som ser under lugg, han umgås med vrånga
tankar; den som biter ihop läpparna, han är färdig med
något ont. **31** En ärekrona äro grå hår; den vinnes på
rättfärdighetens väg. **32** Bättre är en tålmodig man än en
stark, och bättre den som styr sitt sinne än den som
intager en stad. **33** Lotten varder kastad i skötet, men
den faller alltid vart HERREN vill.

17 Bättre är ett torrt brödstycke med ro än ett hus fullt
av högtidsmat med kiv. **2** En förståndig tjänare får
råda över en vanartig son, och bland bröderna får han
skifta arv. **3** Degeln prövar silver och smältugnen guld,
så prövar HERREN hjärtan. **4** En ond människa aktar
på ondskefulla läppar, falskheten lyssnar till fördärvliga
tungor. **5** Den som bespottar den fattige smädar hans
skapare; den som gläder sig åt andras ofärd bliver
icke ostraffad. **6** De gamlas krona äro barnbarn, och
barnens ära äro deras fäder. **7** Stortaliga läppar hövas
icke dåren, mycket mindre lögnaktiga läppar en furste.
8 En gåva är en lyckosten i dens ögon, som ger den;
vart den än kommer bereder den framgång. **9** Den som
skyler vad som är brutet, han vill främja kärlek, men den
som river upp gammalt, han gör vänner oense. **10** En
förebråelse verkar mer på den förståndige än hundra
slag på dåren. **11** Upprorsmakaren vill allenast vad ont
är, men en budbärare utan förbarmande skall sändas
mot honom. **12** Bättre är att möta en björninna från
vilken man har tagit ungarna, än att möta en dåre i hans
oförnuft. **13** Den som vedergäller gott med ont, från hans
hus skall olyckan icke vika. **14** Att begynna träta är att
släppa ett vattenflöde löst; håll därför inne, förrän kivet
har brutit ut. **15** Den som friar den skyldige och den
som fäller den oskyldige, de äro båda en styggelse för
HERREN. **16** Vartill gagna väl penningar i dårens hand?
Han kunde köpa sig vishet, men han saknar förstånd.
17 En väns kärlek består alltid. och en broder födes till
hjälp i nöden. **18** En människa utan förstånd är den som
giver handslag, den som går i borgen för sin nästa. **19**
Den som älskar split, han älskar överträdelse; Men som
bygger sin dörr hög, han far efter fall. **20** Den som har
ett vrångt hjärta vinner ingen framgång, och den som
har en förvänd tunga, han faller i olycka. **21** Den som
har fött en dåraktig son får bedrövelse av honom, en
dåres fader har ingen glädje. **22** Ett glatt hjärta är en god
läkedom, men ett brutet mod tager märgen ur benen. **23**
Den ogudaktige tager gärna skänker i lönndom, för att
han skall vränga rättens vägar. **24** Den förståndige har
sin blick på visheten, men dårens ögon äro vid jordens
ända. **25** En dåraktig son är sin faders grämelse och en
bitter sorg för henne som har fött honom. **26** Att pliktfälla
jämväl den rättfärdige är icke tillbörligt; att slå ädla män
strider mot rättvisan. **27** Den som har vett, han spar sina
ord; och lugn till sinnes är en man med förstånd. **28** Om
den oförnuftige tege, så aktades också han för vis; den
som tillsluter sina läppar är förståndig.

18 Den egensinnige följer sin egen lystnad, med
all makt söker han strid. **2** Dåren frågar ej efter
förstånd, allenast efter att få lägga fram vad han har
i hjärtat. **3** Där den ogudaktige kommer, där kommer
förakt, och med skamlig vandel följer smälek. **4** Orden
i en mans mun äro såsom ett djupt vatten, såsom en
flödande bäck, en vishetens källa. **5** Att vara partisk
för den skyldige är icke tillbörligt ej heller att vränga
rätten för den oskyldige. **6** Dårens läppar komma med
kiv, och hans mun ropar efter slag. **7** Dårens mun är
honom själv till olycka, och hans läppar äro en snara
hans liv. **8** Örontasslarens ord äro såsom läckerbitar
och tränga ned till hjärtats innandömen. **9** Den som
är försumlig i sitt arbete, han är allaredan en broder
till rövaren. **10** HERRENS namn är ett starkt torn; den
rättfärdige hastar dit och varder beskyddad. **11** Den rikes
skatter äro honom en fast stad, höga murar likna de,
i hans inbillning. **12** Före fall går högmod i mannens
hjärta, och ödmjukhet går före ära. **13** Om någon giver
svar, förrän han har hört, så tillräknas det honom såsom
oförnuft och skam. **14** Mod uppehåller mannen i hans
svaghet; men ett brutet mod, vem kan bära det? **15** Den
förståndiges hjärta förvärvar kunskap, och de visas öron
söka kunskap. **16** Gåvor öppna väg för en människa och
föra henne fram inför de store. **17** Den som först lägger
fram sin sak har rätt; sedan kommer vederparten och
uppdagar huru det är. **18** Lottkastning gör en ände på
trätor, den skiljer mellan mäktiga män. **19** En förorättad
broder är svårare att vinna än en fast stad, och trätor äro
såsom bommar för ett slott. **20** Av sin muns frukt får
envar sin buk mättad, han varder mättad av sina läppars
gröda. **21** Död och liv har tungan i sitt våld, de som
gärna bruka henne få äta hennes frukt. **22** Den som har
funnit en rätt hustru, han har funnit lycka och har undfått
nåd av HERREN. **23** Bönfallande är den fattiges tal,
men den rike svarar med hårda ord. **24** Den som ävlas
att få vänner, han kommer i olycka; men vänner finnas,
mer trogna än en broder.

19 Bättre är en fattig man som vandrar i ostrafflighet
än en man som har vrånga läppar och därtill är en
dåre. **2** Ett obetänksamt sinne, redan det är illa; och den
som är snar på foten, han stiger miste. **3** En människas
eget oförnuft kommer henne på fall, och dock är det på
HERREN som hennes hjärta vredgas **4** Gods skaffar
många vänner, men den arme bliver övergiven av sin

vän. **5** Ett falskt vittne bliver icke ostraffat, och den som
främjar lögn, han kommer icke undan. **6** Många söka en
furstes ynnest, och alla äro vänner till den givmilde. **7**
Den fattige är hatad av alla sina fränder, ännu längre
draga sig hans vänner bort ifrån honom; han far efter
löften som äro ett intet. **8** Den som förvärvar förstånd
har sitt liv kärt; den som tager vara på insikt, han finner
lycka **9** Ett falskt vittne bliver icke ostraffat, och den som
främjar lögn, han skall förgås. **10** Det höves icke dåren
att hava goda dagar, mycket mindre en träl att råda över
furstar. **11** Förstånd gör en människa tålmodig, och det
är hennes ära att tillgiva vad någon har brutit. **12** En
konungs vrede är såsom ett ungt lejons rytande, hans
nåd är såsom dagg på gräset. **13** En dåraktig son är sin
faders fördärv, och en kvinnas trätor äro ett oavlåtligt
takdropp. **14** Gård och gods får man i arv från sina fäder,
men en förståndig hustru är en gåva från HERREN.
15 Lättja försänker i dåsighet, och den håglöse får lida
hunger. **16** Den som håller budet får behålla sitt liv; den
som ej aktar på sin vandel han varder dödad. **17** Den
som förbarmar sig över den arme, han lånar åt HERREN
och får vedergällning av honom för vad gott han har
gjort. **18** Tukta din son, medan något hopp är, och åtrå
icke att vålla hans död. **19** Den som förgår sig i vrede,
han må plikta därför, ty om du vill ställa till rätta, så gör
du det allenast värre. **20** Hör råd och tag emot tuktan, på
det att du för framtiden må bliva vis. **21** Många planer
har en man i sitt hjärta, men HERRENS råd, det bliver
beståndande. **22** Efter en människas goda vilja räknas
hennes barmhärtighet, och en fattig man är bättre än
en som ljuger. **23** HERRENS fruktan för till liv; så får
man vila mätt och hemsökes icke av något ont. **24** Den
late sticker sin hand i fatet, men gitter icke föra den
åter till munnen. **25** Slår man bespottaren, så bliver den
fåkunnige klok; och tillrättavisar man den förståndige,
så vinner han kunskap. **26** Den som övar våld mot sin
fader eller driver bort sin moder, han är en vanartig och
skändlig son. **27** Min son, om du icke vill höra tuktan,
så far du vilse från de ord som giva kunskap. **28** Ett
ont vittne bespottar vad rätt är, och de ogudaktigas
mun är glupsk efter orätt. **29** Straffdomar ligga redo för
bespottarna och slag för dårarnas rygg.

20 En bespottare är vinet, en larmare är rusdrycken,
och ovis är envar som raglar därav. **2** Såsom ett
ungt lejons rytande är den skräck en konung ingiver; den
som ådrager sig hans vrede har förverkat sitt liv. **3** Det är
en ära för en man att hålla sig ifrån kiv, den oförnuftige
söker alltid strid. **4** När hösten kommer, vill den late
icke plöja; därför söker han vid skördetiden förgäves
efter frukt. **5** Planerna i en mans hjärta äro såsom ett
djupt vatten, men en man med förstånd hämtar ändå
upp dem. **6** Många finnas, som ropa ut var och en sin
barmhärtighet; men vem kan finna en man som är att
lita på? **7** Den som vandrar i ostrafflighet såsom en
rättfärdig man, hans barn går det val efter honom. **8** En
konung, som sitter på domarstolen, rensar med sina
ögons kastskovel bort allt vad ont är. **9** Vem kan säga:
»Jag har bevarat mitt hjärta rent, jag är fri ifrån synd»?
10 Två slags vikt och två slags mått, det ena som det
andra är en styggelse för HERREN. **11** Redan barnet
röjer sig i sina gärningar, om dess vandel är rättskaffens
och redlig. **12** Örat, som hör, och ögat, som ser, det
ena som det andra har HERREN gjort. **13** Älska icke
sömn, på det att du icke må bliva fattig; håll dina ögon
öppna, så får du bröd till fyllest. **14** »Uselt, uselt», säger
köparen; men när han går sin väg, rosar han sitt köp.
15 Man må hava guld, så ock pärlor i myckenhet, den
dyrbaraste klenoden äro dock läppar som tala förstånd.
16 Tag kläderna av honom, ty han har gått i borgen för
en annan, och panta ut vad han har, för de främmandes
skull. **17** Orättfånget bröd smakar mannen ljuvligt, men
efteråt bliver hans mun full av stenar. **18** Planer hava
framgång, när de äro väl överlagda, och med rådklokhet
må man föra krig. **19** Den som går med förtal, han
förråder hemligheter; med den som är lösmunt må du ej
giva dig i lag. **20** Den som uttalar förbannelser över fader
eller moder, hans lampa skall slockna ut mitt i mörkret.
21 Det förvärv man i förstone ävlas efter, det varder på
sistone icke välsignat. **22** Säg icke: »Jag vill vedergälla
ont med ont»; förbida HERREN, han skall hjälpa dig. **23**
Tvåfaldig vikt är en styggelse för HERREN, och falsk
våg är icke något gott. **24** Av HERREN bero en mans
steg; ja, en människa förstår icke själv sin väg. **25** Det är
farligt för en människa att obetänksamt helga något och
att överväga sina löften, först när de äro gjorda. **26** En
vis konung rensar bort de ogudaktiga såsom med en
kastskovel och låter tröskhjulet gå över dem. **27** Anden i
människan är en HERRENS lykta; den utrannsakar alla
hjärtats innandömen. **28** Mildhet och trofasthet äro en
konungs vakt; genom mildhet stöder han sin tron. **29** De
ungas ära är deras kraft, och de gamlas prydnad äro
deras grå hår. **30** Sår som svida rena från ondska, ja,
tuktan renar hjärtats innandömen.

21 Konungars hjärtan äro i HERRENS hand såsom
vattenbäckar: han leder dem varthelst han vill. **2**
Var man tycker sin väg vara den rätta, men HERREN
är den som prövar hjärtan. **3** Att öva rättfärdighet och
rätt, det är mer värt för HERREN än offer. **4** Stolta ögon
och högmodigt hjärta -- de ogudaktigas lykta är dem till
synd. **5** Den idoges omtanke leder allenast till vinning,
men all fikenhet allenast till förlust. **6** De skatter som
förvärvas genom falsk tunga, de äro en försvinnande
dunst och hasta till döden. **7** De ogudaktigas övervåld
bortrycker dem själva, eftersom de icke vilja göra vad
rätt är. **8** En oärlig mans väg är idel vrånghet, men
en rättskaffens man handla redligt **9** Bättre är att bo
i en vrå på taket än att hava hela huset gemensamt
med en trätgirig kvinna. **10** Den ogudaktiges själ har

lust till det onda; hans nästa finner ingen barmhärtighet
hos honom. **11** Straffar man bespottaren, så bliver den
fåkunnige vis: och undervisar man den vise, så inhämtar
han kunskap. **12** Den Rättfärdige giver akt på den
ogudaktiges hus, han störtar de ogudaktiga i olycka. **13**
Den som tillsluter sitt öra för den armes rop, han skall
själv ropa utan att få svar. **14** En hemlig gåva stillar
vrede och en skänk i lönndom våldsammaste förbittring.
15 Det är den rättfärdiges glädje att rätt skipa, men det är
ogärningsmännens skräck. **16** Den människa som far
vilse ifrån förståndets väg, hon hamnar i skuggornas
krets. **17** Den som älskar glada dagar varder fattig; den
som älskar vin och olja bliver icke rik. **18** Den ogudaktige
varder given såsom lösepenning för den rättfärdige, och
den trolöse sättes i de redligas ställe. **19** Bättre är att bo i
ett öde land än med en trätgirig och besvärlig kvinna. **20**
Dyrbara skatter och salvor har den vise i sin boning, men
en dåraktig människa förslösar sitt gods. **21** Den som far
efter rättfärdighet och godhet, han finner liv, rättfärdighet
och ära. **22** En vis man kan storma en stad full av hjältar
och bryta ned det fäste som var dess förtröstan. **23** Den
som bevarar sin mun och sin tunga han bevarar sitt liv
för nöd. **24** Bespottare må den kallas, som är fräck och
övermodig, den som far fram med fräck förmätenhet. **25**
Den lates begärelse för honom till döden, i det att hans
händer icke vilja arbeta. **26** Den snikne är alltid full av
snikenhet; men den rättfärdige giver och spar icke. **27**
De ogudaktigas offer är en styggelse; mycket mer, när
det frambäres i skändligt uppsåt. **28** Ett lögnaktigt vittne
skall förgås; men en man som hör på får allt framgent
tala. **29** En ogudaktig man uppträder fräckt; men den
redlige vandrar sina vägar ståndaktigt. **30** Ingen vishet,
intet förstånd, intet råd förmår något mot HERREN. **31**
Hästar rustas ut för stridens dag, men från HERREN är
det som segern kommer.

22 Ett gott namn är mer värt än stor rikedom, ett
gott anseende är bättre än silver och guld. **2** Rik
och fattig få leva jämte varandra; HERREN har gjort
dem båda. **3** Den kloke ser faran och söker skydd;
men de fåkunniga löpa åstad och få plikta därför. **4**
Ödmjukhet har sin lön i HERRENS fruktan, i rikedom,
ära och liv. **5** Törnen och snaror ligga på den vrånges
väg; den som vill bevara sitt liv håller sig fjärran ifrån
dem. **6** Vänj den unge vid den väg han bör vandra, så
viker han ej därifrån, när han bliver gammal. **7** Den rike
råder över de fattiga, och låntagaren bliver långivarens
träl. **8** Den som sår vad orätt är, han får skörda fördärv,
och hans övermods ris får en ände. **9** Den som unnar
andra gott, han varder välsignad, ty han giver av sitt
bröd åt den arme. **10** Driv ut bespottaren, så upphör
trätan, och tvist och smädelse få en ände. **11** Den som
älskar hjärtats renhet, den vilkens läppar tala ljuvligt,
hans vän är konungen. **12** HERRENS ögon bevara den
förståndige; därför omstörtar han den trolöses planer. **13**
Den late säger: »Ett lejon är på gatan; därute på torget
kunde jag bliva dräpt.» **14** En trolös kvinnas mun är en
djup grop; den som har träffats av HERRENS vrede,
han faller däri. **15** Oförnuft låder vid barnets hjärta, men
tuktans ris driver det bort. **16** Den som förtrycker den
arme bereder honom vinning men den som giver åt den
rike vållar honom allenast förlust. **17** Böj ditt öra härtill,
och hör de vises ord, och lägg mina lärdomar på hjärtat.
18 Ty det bliver dig ljuvligt, om du bevarar dem i ditt
innersta; må de alla ligga redo på dina läppar. **19** För att
du skall sätta din förtröstan till HERREN, undervisar jag i
dag just dig. **20** Ja, redan förut har jag ju skrivit regler för
dig och meddelat dig råd och insikt, **21** för att lära dig
tillförlitliga sanningsord, så att du rätt kan svara den som
har sänt dig åstad. **22** Plundra icke den arme, därför att
han är arm, och förtrampa icke den fattige porten. **23** Ty
HERREN skall utföra deras sak, och dem som röva från
dem skall han beröva livet. **24** Giv dig icke i sällskap
med den som lätt vredgas eller i lag med en snarsticken
man, **25** på det att du icke må lära dig hans vägar och
bereda en snara för ditt liv. **26** Var icke en av dem som
giva handslag, en av dem som gå i borgen för lån. **27**
Icke vill du att man skall taga ifrån dig sängen där du
ligger, om du icke har något att betala med? **28** Flytta
icke ett gammalt råmärke, ett sådant som dina fäder
hava satt upp. **29** Ser du en man som är väl förfaren i
sin syssla, hans plats är att tjäna konungar; icke må han
tjäna ringa män. Se Port i Ordförkl.

23 När du sitter till bords med en furste, så besinna
väl vad du har framför dig, **2** och sätt en kniv på
din strupe, om du är alltför hungrig. **3** Var ej lysten efter
hans smakliga rätter, ty de äro en bedräglig kost. **4** Möda
dig icke för att bliva rik; avstå från att bruka klokskap. **5**
Låt icke dina blickar flyga efter det som ej har bestånd;
ty förvisso gör det sig vingar och flyger sin väg, såsom
örnen mot himmelen. **6** Ät icke den missunnsammes
bröd, och var ej lysten efter hans smakliga rätter; **7**
ty han förfar efter sina själviska beräkningar. »Ät och
drick» kan han val säga till dig, men hans hjärta är icke
med dig. **8** Den bit du har ätit måste du utspy, och dina
vänliga ord har du förspillt. **9** Tala icke för en dåres öron,
ty han föraktar vad klokt du säger. **10** Flytta icke ett
gammalt råmärke, och gör icke intrång på de faderlösas
åkrar. **11** Ty deras bördeman är stark; han skall utföra
deras sak mot dig. **12** Vänd ditt hjärta till tuktan och
dina öron till de ord som giva kunskap. **13** Låt icke
gossen vara utan aga; ty om du slår honom med riset,
så bevaras han från döden; **14** ja, om du slår honom
med riset, så räddar du hans själ undan dödsriket. **(Sheol
h7585)** **15** Min son, om ditt hjärta bliver vist, så gläder sig
ock mitt hjärta; **16** ja, mitt innersta fröjdar sig, när dina
läppar tala vad rätt är. **17** Låt icke ditt hjärta avundas
syndare, men nitälska för HERRENS fruktan beständigt.

18 Förvisso har du då en framtid, och ditt hopp varder
icke om intet. 19 Hör, du min son, och bliv vis, och låt ditt
hjärta gå rätta vägar. 20 Var icke bland vindrinkare, icke
bland dem som äro överdådiga i mat. 21 Ty drinkare
och frossare bliva fattiga, och sömnaktighet giver trasiga
kläder. 22 Hör din fader, som har fött dig, och förakta
icke din moder, när hon varder gammal. 23 Sök förvärva
sanning, och avhänd dig henne icke, sök vishet och tukt
och förstånd. 24 Stor fröjd har den rättfärdiges fader;
den som har fått en vis son har glädje av honom. 25
Må då din fader och din moder få glädje, och må hon
som har fött dig kunna fröjda sig. 26 Giv mig, min son,
ditt hjärta, och låt mina vägar behaga dina ögon. 27 Ty
skökan är en djup grop, och nästans hustru är en trång
brunn. 28 Ja, såsom en rövare ligger hon på lur och de
trolösas antal förökar hon bland människorna. 29 Var är
ve, var är jämmer? Var äro trätor, var är klagan? Var äro
sår utan sak? Var äro ögon höljda i dunkel? 30 Jo, där
man länge sitter kvar vid vinet, där man samlas för att
pröva kryddade drycker. 31 Så se då icke på vinet, att
det är så rött, att det giver sådan glans i bägaren, och
att det så lätt rinner ned. 32 På sistone stinger det ju
såsom ormen, och likt basilisken sprutar det gift. 33 Dina
ögon få då skåda sällsamma syner, och ditt hjärta talar
förvända ting. 34 Det är dig såsom låge du i havets djup,
eller såsom svävade du uppe i en mast: 35 »De slå mig,
men åt vållar mig ingen smärta, de stöta mig, men jag
känner det icke. När skall jag då vakna upp, så att jag
återigen får skaffa mig sådant?»

24 Avundas icke onda människor, och hav ingen lust
till att vara med dem. 2 Ty på övervåld tänka deras
hjärtan, och deras läppar tala olycka. 3 Genom vishet
varder ett hus uppbyggt, och genom förstånd hålles det
vid makt. 4 Genom klokhet bliva kamrarna fyllda med
allt vad dyrbart och ljuvligt är. 5 En vis man är stark,
och en man med förstånd är väldig i kraft. 6 Ja, med
rådklokhet skall man föra krig, och där de rådvisa äro
många, där går det väl. 7 Sällsynt korall är visheten för
den oförnuftige, i porten kan han icke upplåta sin mun. 8
Den som tänker ut onda anslag, honom må man kalla en
ränksmidare. 9 Ett oförnuftigt påfund är synden, och
bespottaren är en styggelse för människor. 10 Låter du
modet falla, när nöd kommer på, så saknar du nödig
kraft. 11 Rädda dem som släpas till döden, och bistå
dem som stappla till avrättsplatsen. 12 Om du säger:
»Se, vi visste det icke», så betänk om ej han som prövar
hjärtan märker det, och om ej han som har akt på din
själ vet det. Och han skall vedergälla var och en efter
hans gärningar. 13 Ät honung, min son, ty det är gott,
och självrunnen honung är söt för din mun. 14 Lik sådan
må du räkna visheten för din själ. Om du finner henne,
så har du en framtid, och ditt hopp varder då icke om
intet. 15 Lura icke, du ogudaktige, på den rättfärdiges
boning, öva intet våld mot hans vilostad. 16 Ty den
rättfärdige faller sju gånger och står åter upp; men de
ogudaktiga störta över ända olyckan. 17 Gläd dig icke,
när din fiende faller, och låt ej ditt hjärta fröjda sig, när
han störtar över ända, 18 på det att HERREN ej må se
det med misshag och flytta sin vrede ifrån honom. 19
Harmas icke över de onda, avundas icke de ogudaktiga.
20 Ty den som är ond har ingen framtid; de ogudaktigas
lampa skall slockna ut. 21 Min son, frukta HERREN
och konungen; giv dig icke i lag med upprorsmän. 22
Ty plötsligt skall ofärd komma över dem, och vem vet
när deras år få en olycklig ände? 23 Dessa ord äro
ock av visa män. Att hava anseende till personen, när
man dömer, är icke tillbörligt. 24 Den som säger till den
skyldige: »Du är oskyldig», honom skola folk förbanna,
honom skola folkslag önska ofärd. 25 Men dem som
skipa rättvisa skall det gå väl, och över dem skall komma
välsignelse av vad gott är. 26 En kyss på läpparna är
det, när någon giver ett rätt svar. 27 Fullborda ditt arbete
på marken, gör allting redo åt dig på åkern; sedan må du
bygga dig bo. 28 Bär icke vittnesbörd mot din nästa utan
sak; icke vill du bedraga med dina läppar? 29 Säg icke:
»Såsom han gjorde mot mig vill jag göra mot honom, jag
vill vedergälla mannen efter hans gärningar.» 30 Jag
gick förbi en lat mans åker, en oförståndig människas
vingård. 31 Och se, den var alldeles full av ogräs, dess
mark var övertäckt av nässlor, och dess stenmur låg
nedriven. 32 Och jag betraktade det och aktade därpå,
jag såg det och tog varning därav. 33 Ja, sov ännu litet,
slumra ännu litet, lägg ännu litet händerna i kors för att
vila, 34 så skall fattigdomen komma farande över dig,
och armodet såsom en väpnad man.

25 Dessa ordspråk äro ock av Salomo; och Hiskias,
Juda konungs, män hava gjort detta utdrag. 2 Det
är Guds ära att fördölja en sak, men konungars ära att
utforska en sak. 3 Himmelens höjd och jordens djup
och konungars hjärtan kan ingen utrannsaka. 4 Skaffa
slagget bort ifrån silvret, så får guldsmeden fram en
klenod därav. 5 Skaffa de ogudaktiga bort ur konungens
tjänst, så varder hans tron befäst genom rättfärdighet.
6 Förhäv dig icke inför konungen, och träd icke fram
på de stores plats. 7 Ty det är bättre att man säger till
dig: »Stig hitupp», än att man flyttar ned dig för någon
förnämligare man, någon som dina ögon redan hava
sett. 8 Var icke för hastig att begynna en tvist; vad vill
du eljest göra längre fram, om din vederpart kommer
dig på skam? 9 Utför din egen sak mot din vederpart,
men uppenbara icke en annans hemlighet, 10 på det
att icke envar som hör det må lasta dig och ditt rykte
bliva ont för beständigt. 11 Gyllene äpplen i silverskålar
äro ord som talas i rättan tid. 12 Såsom en gyllene
örring passar till ett bröstspänne av fint guld, så passar
en vis bestraffare till ett hörsamt öra. 13 Såsom snöns
svalka på en skördedag, så är en pålitlig budbärare för
avsändaren; sin herres själ vederkvicker han. 14 Såsom

regnskyar och blåst, och likväl intet regn, så är en man
som skryter med givmildhet, men icke håller ord. **15**
Genom tålamod varder en furste bevekt, och en mjuk
tunga krossar ben. **16** Om du finner honung, så ät icke
mer än du tål, så att du ej bliver övermätt därav och får
utspy den. **17** Låt din fot icke för ofta komma i din väns
hus, Så att han ej bliver mätt på dig och får motvilja mot
dig. **18** En stridshammare och ett svärd och en skarp
pil är den som bär falskt vittnesbörd mot sin nästa. **19**
Såsom en gnagande tand och såsom ett skadedjurs
fot är den trolöses tillförsikt på nödens dag. **20** Såsom
att taga av dig manteln på en vinterdag, och såsom
syra på lutsalt, så är det att sjunga visor för ett sorgset
hjärta. **21** Om din ovän är hungrig, så giv honom att äta,
och om han är törstig, så giv honom att dricka; **22** så
samlar du glödande kol på hans huvud, och HERREN
skall vedergälla dig. **23** Nordanvind föder regn och en
tasslande tunga mulna ansikten. **24** Bättre är att bo
i en vrå på taket än att hava hela huset gemensamt
med en trätgirig kvinna. **25** Såsom friskt vatten för den
försmäktande, så är ett gott budskap ifrån fjärran land.
26 Såsom en grumlad källa och en fördärvad brunn, så
är en rättfärdig som vacklar inför den ogudaktige. **27** Att
äta för mycket honung är icke gott, och den som vinner
ära får sin ära nagelfaren. **28** Såsom en stad vars murar
äro nedbrutna och borta, så är en man som icke kan
styra sitt sinne.

26 Såsom snö icke hör till sommaren och regn icke
till skördetiden, så höves det ej heller att dåren får
ära. **2** Såsom sparven far sin kos, och såsom svalan
flyger bort, så far en oförtjänt förbannelse förbi. **3** Piskan
för hästen, betslet för åsnan och riset för dårarnas rygg!
4 Svara icke dåren efter hans oförnuft, så att du icke
själv bliver honom lik. **5** Svara dåren efter hans oförnuft,
för att han icke må tycka sig vara vis. **6** Den som sänder
bud med en dåre, han hugger själv av sig fötterna, och
får olycka till dryck. **7** Lika den lames ben, som hänga
kraftlösa ned, äro ordspråk i dårars mun. **8** Såsom att
binda slungstenen fast vid slungan, så är det att giva
ära åt en dåre. **9** Såsom när en törntagg kommer i en
drucken mans hand, så är det med ordspråk i dårars
mun. **10** En mästare gör själv allt, men dåren lejer, och
lejer vem som kommer. **11** Lik en hund som vänder åter
till i sina spyor dåre som på nytt begynner sitt oförnuft.
12 Ser du en man som tycker sig själv vara vis, det är
mer hopp om en dåre än om honom. **13** Den late säger:
»Ett vilddjur är på vägen, ja, ett lejon är på gatorna. **14**
Dörren vänder sig på sitt gångjärn, och den late vänder
sig i sin säng. **15** Den late sticker sin hand i fatet, men
finner det mödosamt att föra den åter till munnen. **16** Den
late tycker sig vara vis, mer än sju som giva förståndiga
svar. **17** Lik en som griper en hund i öronen är den
som förivrar sig vid andras kiv, där han går fram. **18**
Lik en rasande, som slungar ut brandpilar och skjuter
och dödar, **19** är en man som bedrager sin nästa och
sedan säger: »Jag gjorde det ju på skämt.» **20** När
veden tager slut, slocknar elden. och när örontasslaren
är borta, stillas trätan. **21** Såsom glöd kommer av kol,
och eld av ved, så upptändes kiv av en trätgirig man. **22**
Örontasslarens ord äro såsom läckerbitar och tränga ned
till hjärtats innandömen. **23** Såsom silverglasering på ett
söndrigt lerkärl äro kärleksglödande läppar, där hjärtat är
ondskefullt. **24** En fiende förställer sig i sitt tal, men i sitt
hjärta bär han på svek. **25** Om han gör sin röst ljuvlig,
så tro honom dock icke, ty sjufaldig styggelse är i hans
hjärta. **26** Hatet brukar list att fördölja sig med, men den
hatfulles ondska varder dock uppenbar i församlingen.
27 Den som gräver en grop, han faller själv däri, och den
som vältrar upp en sten, på honom rullar den tillbaka. **28**
En lögnaktig tunga hatar dem hon har krossat, och en
hal mun kommer fall åstad.

27 Beröm dig icke av morgondagen, ty du vet icke
vad en dag kan bära i sitt sköte. **2** Må en annan
berömma dig, och icke din egen mun, främmande, och
icke dina egna läppar. **3** Sten är tung, och sand är svår
att bära, men tyngre än båda är förargelse genom en
oförnuftig man. **4** Vrede är en grym sak och harm en
störtflod, men vem kan bestå mot svartsjuka? **5** Bättre
är öppen tillrättavisning än kärlek som hålles fördold. **6**
Vännens slag givas i trofasthet, men ovännens kyssar till
överflöd. **7** Den mätte trampar honung under fötterna,
men den hungrige finner allt vad bittert är sött. **8** Lik
en fågel som har måst fly ifrån sitt bo är en man som
har måst fly ifrån sitt hem. **9** Salvor och rökelse göra
hjärtat glatt, ömhet hos en vän som giver välbetänkta
råd. **10** Din vän och din faders vän må du icke låta
fara, gå icke till din broders hus, när ofärd drabbar dig;
bättre är en granne som står dig nära än broder som
står dig fjärran. **11** Bliv vis, min son, så gläder du mitt
hjärta; jag kan då giva den svar, som smädar mig. **12**
Den kloke ser faran och söker skydd; de fåkunniga löpa
åstad och få plikta därför. **13** Tag kläderna av honom, ty
han har gått i borgen för en annan, och panta ut vad
han har, för den främmande kvinnans skull. **14** Den som
välsignar sin nästa med hög röst bittida om morgonen,
honom kan det tillräknas såsom en förbannelse. **15** Ett
oavlåtligt takdropp på en regnig dag och en trätgirig
kvinna, det kan aktas lika. **16** Den som vill lägga band
på en sådan vill lägga band på vinden, och hala oljan
möter hans högra hand. **17** Järn giver skärpa åt järn; så
skärper den ena människan den andra. **18** Den som
vårdar sitt fikonträd, han får äta dess frukt; och den
som vårdar sig om sin herre, han kommer till ära. **19**
Såsom spegelbilden i vattnet liknar ansiktet, så avspeglar
den ena människans hjärta den andras. **20** Dödsriket
och avgrunden kunna icke mättas; så bliva ej heller
människans ögon mätta. **(Sheol h7585)** **21** Silvret prövas

genom degeln och guldet genom smältugnen, så ock en
man genom sitt rykte. 22 Om du stötte den oförnuftige
mortel med en stöt, bland grynen, så skulle hans oförnuft
ändå gå ur honom. 23 Se väl till dina får, och hav akt
på dina hjordar. 24 Ty rikedom varar icke evinnerligen;
består ens en krona från släkte till släkte? 25 När ny
brodd skjuter upp efter gräset som försvann, och när
foder samlas in på bergen, 26 då äger du lamm till att
bereda dig kläder och bockar till att köpa dig åker; 27 då
giva dig getterna mjölk nog, till föda åt dig själv och ditt
hus och till underhåll åt dina tjänarinnor.

28 De ogudaktiga fly, om ock ingen förföljer dem; men
de rättfärdiga äro oförskräckta såsom unga lejon.
2 För sin överträdelses skull får ett land många herrar;
men där folket har förstånd och inser vad rätt är, där
bliver det beståndande. 3 En usel herre, som förtrycker
de arma, är ett regn som förhärjar i stället för att giva
bröd. 4 De som övergiva lagen prisa de ogudaktiga,
men de som hålla lagen gå till strids mot dem. 5 Onda
människor förstå icke vad rätt är, men de som söka
HERREN, de förstå allt. 6 Bättre är en fattig man som
vandrar i ostrafflighet rik som i vrånghet går dubbla
vägar. 7 Den yngling är förståndig, som tager lagen i
akt; men den som giver sig i sällskap med slösare gör
sin fader skam. 8 De som förökar sitt gods genom ocker
och räntor, han samlar åt den som förbarmar sig över de
arma. 9 Om någon vänder bort sitt öra och icke vill höra
lagen, så är till och med hans bön en styggelse. 10 Den
som leder de redliga vilse in på en ond väg, han faller
själv i sin grop; men de ostraffliga få till sin arvedel vad
gott är. 11 En rik man tycker sig vara vis, men en fattig
man med förstånd uppdagar hurudan han är. 12 När
de rättfärdiga triumfera, står allt härligt till; men när de
ogudaktiga komma till makt, får man leta efter människor.
13 Den som fördöljer sina överträdelser, honom går det
icke väl; men den som bekänner och övergiver dem,
han får barmhärtighet. 14 Säll är den människa som
ständigt tager sig till vara; men den som förhärdar sitt
hjärta, han faller i olycka. 15 Lik ett rytande lejon och en
glupande björn är en ogudaktig furste över ett fattigt folk.
16 Du furste utan förstånd, du som övar mycket våld, att
den som hatar orätt vinning, han skall länge leva. 17 En
människa som tryckes av blodskuld bliver en flykting
ända till sin grav, och ingen må hjälpa en sådan. 18 Den
som vandrar ostraffligt, han bliver frälst; men den som i
vrånghet går dubbla vägar, han faller på en av dem. 19
Den som brukar sin åker får bröd till fyllest; men den
som far efter fåfängliga ting får fattigdom till fyllest. 20
En redlig man får mycken välsignelse; men den som
fikar efter att varda rik, kan bliver icke ostraffad. 21 Att
hava anseende till personen är icke tillbörligt; men för
ett stycke bröd gör sig mången till överträdare. 22 Den
missunnsamme ävlas efter ägodelar och förstår icke att
brist skall komma över honom. 23 Den som tillrättavisar
en avfälling skall vinna ynnest, mer än den som gör sin
tunga hal. 24 Den som plundrar sin fader eller sin moder
och säger: »Det är ingen synd», han är stallbroder till
rövaren. 25 Den som är lysten efter vinning uppväcker
träta; men den som förtröstar på HERREN varder rikligen
mättad. 26 Den som förlitar sig på sitt förstånd, han
är en dåre; men den som vandrar i vishet, han bliver
hulpen. 27 Den som giver åt den fattige, honom skall
intet fattas; men den som tillsluter sina ögon drabbas av
mycken förbannelse. 28 När de ogudaktiga komma till
makt, gömma sig människorna; men när de förgås, växa
de rättfärdiga till.

29 Den som får mycken tillrättavisning, men förbliver
hårdnackad, han varder oförtänkt krossad utan
räddning. 2 När de rättfärdiga växa till, gläder sig folket,
men när den ogudaktige kommer till välde, suckar folket.
3 Den som älskar vishet gör sin fader glädje; men den
som giver sig i sällskap med skökor förstör vad han äger.
4 Genom rättvisa håller en konung sitt land vid makt;
men den som utpressar gärder, har fördärvar det. 5 Den
man som smickrar sin nästa han breder ut ett nät för han
fötter. 6 En ond människas överträdelse bliver henne
en snara, men den rättfärdige får jubla och glädjas. 7
Den rättfärdige vårdar sig om de armas sak, men den
ogudaktige förstår intet. 8 Bespottare uppvigla staden,
men visa män stilla vreden. 9 När en vis man vill gå till
rätta med en oförnuftig man, då vredgas denne eller
ler, och har ingen ro. 10 De blodgiriga hata den som är
ostrafflig, men de redliga söka skydda hans liv. 11 Dåren
släpper all sin vrede lös, men den vise stillar den till slut.
12 Den furste som aktar på lögnaktigt tal, hans tjänare
äro alla ogudaktiga. 13 Den fattige och förtryckaren få
leva jämte varandra; av HERREN få bådas ögon sitt ljus.
14 Den konung som dömer de armas rätt. hans tron skall
bestå evinnerligen. 15 Ris och tillrättavisning giver vishet,
men ett oupptuktat barn drager skam över sin moder.
16 Där de ogudaktiga växa till, där växer överträdelsen
till, men de rättfärdiga skola se deras fall med lust. 17
Tukta din son, så skall han bliva dig till hugnad och giva
ljuvlig spis åt din själ. 18 Där profetia icke finnes, där
bliver folket tygellöst; men säll är den som håller lagen.
19 Med ord kan man icke tukta en tjänare ty om han
än förstår, så rättar han sig icke därefter. 20 Ser du en
man som är snar till att tala, det är mer hopp om en
dåre än om honom. 21 Om någon är för efterlåten mot
sin tjänare i hans ungdom, så visar denne honom på
sistone förakt. 22 En snarsticken man uppväcker träta,
och den som lätt förtörnas begår ofta överträdelse. 23 En
människas högmod bliver henne till förödmjukelse, men
den ödmjuke vinner ära. 24 Den som skiftar rov med en
tjuv hatar sitt eget liv; när han hör edsförpliktelsen, yppar
han intet. 25 Människofruktan har med sig snaror, men
den som förtröstar på HERREN, han varder beskyddad.

26 Många söka en furstes ynnest, men av HERREN får
var och en sin rätt. **27** En orättfärdig man är en styggelse
för de rättfärdiga, och den som vandrar i redlighet är en
styggelse för den ogudaktige.

30 Detta är Agurs, Jakes sons, ord och utsaga. Så
talade den mannen till Itiel -- till Itiel och Ukal.
2 Ja, jag är för oförnuftig för att kunna räknas såsom
människa, jag har icke mänskligt förstånd; **3** vishet har
jag icke fått lära, så att jag äger kunskap om den Helige.
4 Vem har stigit upp till himmelen och åter farit ned?
Vem har samlat vinden i sina händer? Vem har knutit
in vattnet i ett kläde? Vem har fastställt jordens alla
gränser? Vad heter han, och vad heter hans son -- du
vet ju det? **5** Allt Guds tal är luttrat; han är en sköld för
dem som taga sin tillflykt till honom. **6** Lägg icke något till
hans ord, på det att han icke må beslå dig med lögn. **7**
Om två ting beder jag dig, vägra mig dem icke, intill min
död: **8** Låt fåfänglighet och lögn vara fjärran ifrån mig;
och giv mig icke fattigdom, ej heller rikedom, men låt
mig få det bröd mig tillkommer. **9** Jag kunde eljest, om
jag bleve alltför matt, förneka dig, att jag sporde: »Vem
är HERREN?» eller om jag bleve alltför fattig, kunde
jag bliva en tjuv, ja, förgripa mig på min Guds namn.
10 Förtala icke en tjänare inför hans herre; han kunde
eljest förbanna dig, så att du stode där med skam. **11** Ett
släkte där man förbannar sin fader, och där man icke
välsignar sin moder; **12** ett släkte som tycker sig vara
rent, fastän det icke har avtvått sin orenlighet; **13** ett
släkte -- huru stolta äro icke dess ögon, och huru fulla av
högmod äro icke dess blickar! **14** ett släkte vars tänder
äro svärd, och vars kindtänder äro knivar, så att de äta
ut de betryckta ur landet och de fattiga ur människornas
krets! **15** Blodigeln har två döttrar: »Giv hit, giv hit.»
Tre finnas, som icke kunna mättas, ja, fyra, som aldrig
säga: »Det är nog»: **16** dödsriket och den ofruktsammas
kved, jorden, som icke kan mättas med vatten, och
elden, som aldrig säger: »Det är nog.» **(Sheol h7585)** **17**
Den som bespottar sin fader och försmår att lyda sin
moder hans öga skola korparna vid bäcken hacka ut,
och örnens ungar skola äta upp det. **18** Tre ting äro mig
för underbara, ja, fyra finnas, som jag icke kan spåra: **19**
örnens väg under himmelen, ormens väg över klippan,
skeppets väg mitt i havet och en mans väg hos en ung
kvinna. **20** Sådant är äktenskapsbryterskans sätt: hon
njuter sig mätt och stryker sig så om munnen och säger:
»Jag har intet orätt gjort.» **21** Tre finnas, under vilka
jorden darrar, ja, fyra, under vilka den ej kan uthärda:
22 under en träl, när han bliver konung, och en dåre,
när han får äta sig mätt, **23** under en försmådd kvinna,
när hon får man och en tjänstekvinna, när hon tränger
undan sin fru. **24** Fyra finnas, som äro små på jorden,
och likväl är stor vishet dem beskärd: **25** myrorna äro ett
svagt folk, men de bereda om sommaren sin föda; **26**
klippdassarna äro ett folk med ringa kraft, men i klippan
bygga de sig hus; **27** gräshopporna hava ingen konung,
men i härordning draga de alla ut; **28** gecko-ödlan kan
gripas med händerna, dock bor hon i konungapalatser.
29 Tre finnas, som skrida ståtligt fram, ja, fyra, som hava
en ståtlig gång: **30** lejonet, hjälten bland djuren, som ej
viker tillbaka för någon, **31** en stridsrustad häst och en
bock och en konung i spetsen för sin här. **32** Om du har
förhävt dig, evad det var dårskap eller det var medveten
synd, så lägg handen på munnen. **33** Ty såsom ost
pressas ut ur mjölk, och såsom blod pressas ut ur näsan,
så utpressas kiv ur vrede.

31 Detta är konung Lemuels ord, vad hans moder
sade, när hon förmanade honom: **2** Hör, min son,
ja, hör, du mitt livs son, hör, du mina löftens son. **3** Giv
icke din kraft åt kvinnor, vänd icke dina vägar till dem
som äro konungars fördärv. **4** Ej konungar tillkommer
det, Lemoel, ej konungar tillkommer det att dricka vin ej
furstar att fråga efter starka drycker. **5** De kunde eljest
under sitt drickande förgäta lagen och förvända rätten
för alla eländets barn. **6** Nej, åt den olycklige give man
starka drycker och vin åt dem som hava en bedrövad
själ. **7** Må dessa dricka och förgäta sitt armod och höra
upp att tänka på sin vedermöda. **8** Upplåt din mun till
förmån för den stumme och till att skaffa alla hjälplösa
rätt. **9** Ja, upplåt din mun och döm med rättvisa, och
skaffa den betryckte och fattige rätt. **10** En idog hustru,
var finner man en sådan? Långt högre än pärlor står
hon i pris. **11** På henne förlitar sig hennes mans hjärta,
och bärgning kommer icke att fattas honom. **12** Hon
gör honom vad ljuvt är och icke vad lett är, i alla sina
levnadsdagar. **13** Omsorg har hon om ull och lin och
låter sina händer arbeta med lust. **14** Hon är såsom en
köpmans skepp, sitt förråd hämtar hon fjärran ifrån. **15**
Medan det ännu är natt, står hon upp och sätter fram
mat åt sitt husfolk, åt tjänarinnorna deras bestämda del.
16 Hon har planer på en åker, och hon skaffar sig den; av
sina händers förvärv planterar hon en vingård. **17** Hon
omgjordar sina länder med kraft och lägger driftighet i
sina armar. **18** Så förmärker hon att hennes hushållning
går väl; hennes lampa släckes icke ut om natten. **19** Till
spinnrocken griper hon med sina händer, och hennes
fingrar fatta om sländan. **20** För den betryckte öppnar
hon sin hand och räcker ut sina armar mot den fattige. **21**
Av snötiden fruktar hon intet för sitt hus, ty hela hennes
hus har kläder av scharlakan. **22** Sköna täcken gör hon
åt sig, hon har kläder av finaste linne och purpur. **23**
Hennes man är känd i stadens portar, där han sitter
bland landets äldste. **24** Fina linneskjortor gör hon och
säljer dem, och bälten avyttrar hon till krämaren. **25** Kraft
och heder är hennes klädnad, och hon ler mot den dag
som kommer. **26** Sin mun upplåter hon med vishet, och
har vänlig förmaning på sin tunga. **27** Hon vakar över
ordningen i sitt hus och äter ej i lättja sitt bröd. **28** Hennes

söner stå upp och prisa henne säll, hennes man likaså
och förkunnar hennes lov: **29** »Många idoga kvinnor
hava funnits, men du, du övergår dem allasammans.»
30 Skönhet är förgänglig och fägring en vindfläkt; men
prisas må en hustru som fruktar HERREN. **31** Må hon
få njuta sina gärningars frukt; hennes verk skola prisa
henne i portarna. Kap. 31 v. 10--31 alfabetisk sång; se
Poesi i Ordförkl.

Predikaren

1 Detta är predikarens ord, Davids sons, konungens
i Jerusalem. **2** Fåfängligheters fåfänglighet!
säger Predikaren. Fåfängligheters fåfänglighet! Allt är
fåfänglighet! **3** Vad förmån har människan av all möda
som hon gör sig under solen? **4** Släkte går, och släkte
kommer, och jorden står evinnerligen kvar. **5** Och solen
går upp, och solen går ned, och har sedan åter bråtT
att komma till den ort där hon går upp. **6** Vinden far
mot söder och vänder sig så mot norr; den vänder sig
och vänder sig, allt under det att den far fram, och så
begynner den åter sitt kretslopp. **7** Alla floder rinna ut i
havet, och ändå bliver havet aldrig fullt; där floderna förut
hava runnit, dit rinna de ständigt åter. **8** Alla arbetar utan
rast; ingen kan utsäga det. Ögat mättas icke av att se,
och örat bliver icke fullt av att höra. **9** Vad som har varit
är vad som kommer att vara, och vad som har hänt är
vad som kommer att hända; intet nytt sker under solen.
10 Inträffar något varom man ville säga: »Se, detta är
nytt», så har detsamma ändå skett redan förut, i gamla
tider, som voro före oss. **11** Man kommer icke ihåg dem
som levde före oss. Och dem som skola uppstå efter
oss skall man icke heller komma ihåg bland dem som
leva ännu senare. **12** Jag, Predikaren, var konung över
Israel i Jerusalem. **13** Och jag vände mitt hjärta till att
begrunda och utrannsaka genom vishet allt vad som
händer under himmelen; sådant är ett uselt besvär, som
Gud har givit människors barn till att plåga sig med. **14**
När jag nu såg på allt vad som händer under himmelen,
se, då var det allt fåfänglighet och ett jagande efter vind.
15 Det som är krokigt kan icke bliva rakt, och det som ej
finnes kan ej komma med i någon räkning. **16** Jag sade i
mitt hjärta: »Se, jag har förvärvat mig stor vishet, och jag
har förökat den, så att den övergår allas som före mig
hava regerat över Jerusalem; ja, vishet och insikt har
mitt hjärta inhämtat i rikt mått.» **17** Men när jag nu vände
mitt hjärta till att förstå vishet och till att förstå oförnuft
och dårskap, då insåg jag att också detta var ett jagande
efter vind. **18** Ty där mycken vishet är, där är mycken
grämelse; och den som förökar sin insikt, han förökar sin
plåga.

2 Jag sade i mitt hjärta: »Välan, jag vill pröva huru
glädje kommer dig, gör dig nu goda dagar.» Men
se, också detta var fåfänglighet. **2** Jag måste säga om
löjet: »Det är dårskap», och om glädjen: »Vad gagnar
den till?» **3** I mitt hjärta begrundade jag huru jag skulle
pläga min kropp med vin -- allt under det att mitt hjärta
ägnade sig åt vishet -- och huru jag skulle hålla fast vid
dårskap, till dess jag finge se vad som vore bäst för
människors barn att göra under himmelen, de dagar de
leva. **4** Jag företog mig stora arbeten, jag byggde hus
åt mig, jag planterade vingårdar åt mig. **5** Jag anlade
åt mig lustgårdar och parker och planterade i dem alla
slags fruktträd. **6** Jag anlade vattendammar åt mig för
att ur dem vattna den skog av träd, som växte upp. **7**
Jag köpte trälar och trälinnor, och hemfödda tjänare
fostrades åt mig; jag fick ock boskap, fäkreatur och
får, i större myckenhet än någon som före mig hade
varit i Jerusalem. **8** Jag samlade mig jämväl silver och
guld och allt vad konungar och länder kunna äga; jag
skaffade mig sångare och sångerskor och vad som är
människors lust: en hustru, ja, många. **9** Så blev jag stor,
allt mer och mer, större än någon som före mig hade
varit i Jerusalem; och under detta bevarade jag ändå
min vishet. **10** Intet som mina ögon begärde undanhöll
jag dem, och ingen glädje nekade jag mitt hjärta. Ty
mitt hjärta fann glädje i all min möda, och detta var min
behållna del av all min möda. **11** Men när jag så vände
mig till att betrakta alla de verk som mina händer hade
gjort, och den möda som jag hade nedlagt på dem, se,
då var det allt fåfänglighet och ett jagande efter vind.
Ja, under solen finnes intet som kan räknas för vinning.
12 När jag alltså vände mig till att jämföra vishet med
oförnuft och dårskap -- ty vad kunna de människor göra,
som komma efter konungen, annat än detsamma som
man redan förut har gjort? -- **13** då insåg jag att visheten
väl har samma företräde framför dårskapen, som ljuset
har framför mörkret: **14** Den vise har ögon i sitt huvud,
men dåren vandrar i mörker. Dock märkte jag att det går
den ene som den andre. **15** Då sade jag i mitt hjärta:
»Såsom det går dåren, så skall det ock gå mig; vad
gagn har då därav att jag är förmer i vishet?» Och jag
sade i mitt hjärta att också detta var fåfänglighet. **16** Ty
den vises minne varar icke evinnerligen, lika litet som
dårens; i kommande dagar skall ju alltsammans redan
vara förgätet. Och måste icke den vise dö såväl som
dåren? **17** Och jag blev led vid livet, ty illa behagade mig
vad som händer under solen, eftersom allt är fåfänglighet
och ett jagande efter vind. **18** Ja, jag blev led vid all den
möda som jag hade gjort mig under solen, eftersom jag
åt någon annan som skall komma efter mig måste lämna
vad jag har gjort. **19** Och vem vet om denne skall vara
en vis man eller en dåre? Men ändå skall han få råda
över allt det varpå jag har nedlagt min möda och min
vishet under solen. Också detta är fåfänglighet. **20** Så
begynte jag då att åter förtvivla i mitt hjärta över all den
möda som jag hade gjort mig under solen. **21** Ty om
en människa med vishet och insikt och skicklighet har
utstått sin möda, så måste hon dock lämna sin del åt en
annan som icke har haft någon möda därmed. Också
detta är fåfänglighet och ett stort elände. **22** Ja, vad
gagn har människan av all möda och hjärteoro som hon
gör sig under solen? **23** Alla hennes dagar äro ju fulla av
plåga, och det besvär hon har är fullt av grämelse; icke
ens om natten får hennes hjärta någon ro. Också detta
är fåfänglighet. **24** Det är icke en lycka som beror av

människan själv, att hon kan äta och dricka och göra
sig goda dagar under sin möda. Jag insåg att också
detta kommer från Guds hand, hans som har sagt: 25
»Vem kan äta, och vem kan njuta, mig förutan?» 26 Ty
åt den människa som täckes honom giver han vishet och
insikt och glädje; men åt syndaren giver han besväret att
samla in och lägga tillhopa, för att det sedan må tillfalla
någon som täckes Gud. Också detta är fåfänglighet och
ett jagande efter vind.

3 Allting har sin tid, och vart företag under himmelen
har sin stund. 2 Födas har sin tid, och dö har sin tid.
Plantera har sin tid, och rycka upp det planterade har sin
tid. 3 Dräpa har sin tid, och läka har sin tid. Bryta ned
har sin tid, och bygga upp har sin tid. 4 Gråta har sin tid,
och le har sin tid. Klaga har sin tid, och dansa har sin tid.
5 Kasta undan stenar har sin tid, och samla ihop stenar
har sin tid. Taga i famn har sin tid, och avhålla sig från
famntag har sin tid. 6 Söka upp har sin tid, och tappa
bort har sin tid. Förvara har sin tid, och kasta bort har sin
tid. 7 Riva sönder har sin tid, och sy ihop har sin tid. Tiga
har sin tid, och tala har sin tid. 8 Älska har sin tid, och
hata har sin tid. Krig har sin tid, och fred har sin tid. 9
Vad förmån av sin möda har då den som arbetar? 10 Jag
såg vilket besvär Gud har givit människors barn till att
plåga sig med. 11 Allt har han gjort skönt för sin tid, ja,
han har ock lagt evigheten i människornas hjärtan, dock
så, att de icke förmå att till fullo, ifrån begynnelsen intill
änden, fatta det verk som Gud har gjort. 12 Jag insåg att
intet är bättre för dem, än att de äro glada och göra sig
goda dagar, så länge de leva. 13 Men om någon kan äta
och dricka och njuta vad gott är under all sin möda, så är
också detta en Guds gåva. 14 Jag insåg att allt vad Gud
gör skall förbliva evinnerligen; man kan icke lägga något
därtill, ej heller taga något därifrån. Och Gud har så gjort,
för att man skall frukta honom. 15 Vad som är, det var
redan förut, och vad som kommer att ske, det skedde
ock redan förut; Gud söker blott fram det förgångna. 16
Ytterligare såg jag under solen att på domarsätet rådde
orättfärdighet, och på rättfärdighetens säte orättfärdighet.
17 Då sade jag i mitt hjärta: Både den rättfärdige och den
orättfärdige skall Gud döma; ty vart företag och allt vad
man gör har sin tid hos honom. 18 Jag sade i mitt hjärta:
För människornas skull sker detta, på det att Gud må
pröva dem, och på det att de själva må inse att de äro
såsom fänad. 19 Ty det går människors barn såsom
det går fänaden, dem alla går det lika. Såsom fänaden
dör, så dö ock de; enahanda ande hava de ock alla.
Ja, människorna hava intet framför fänaden, ty allt är
fåfänglighet. 20 Alla går de till samma mål; alla have
de kommit av stoft, och alla skola de åter varda stoft.
21 Vem kan veta om människornas ande att den stiger
uppåt, och om fänadens ande att den far ned under
jorden? 22 Och jag såg att intet är bättre för människan,
än att hon är glad under sitt arbete; ty detta är den del
hon får. Ty vem kan föra henne tillbaka, så att hon får se
och hava glädje av vad som skall ske efter henne?

4 Och ytterligare såg jag på alla de våldsgärningar som
förövas under solen. Jag såg förtryckta fälla tårar,
och ingen fanns, som tröstade dem; jag såg dem lida
övervåld av sina förtryckares hand, och ingen fanns,
som tröstade dem. 2 Då prisade jag de döda, som
redan hade fått dö, lyckliga framför de levande, som
ännu leva; 3 Men lycklig framför båda prisade jag den
som ännu icke hade kommit till, den som hade sluppit
att se vad ont som göres under solen. 4 Och jag såg
att all möda och all skicklighet i vad som göres icke är
annat än den enes avund mot den andre. Också detta är
fåfänglighet och ett jagande efter vind. 5 Dåren lägger
händerna i kors och tär så sitt eget kött. 6 Ja, bättre är
en handfull ro än båda händerna fulla med möda och
med jagande efter vind. 7 Och ytterligare såg jag något
som är fåfänglighet under solen: 8 mången finnes, som
står ensam och icke har någon jämte sig, varken son
eller broder; och likväl är det ingen ände på all hans
möda, och hans ögon bliva icke mätta på rikedom. Och
för vem mödar jag mig då och nekar mig själv vad gott
är? Också detta är fåfänglighet och ett uselt besvär. 9
Bättre är att vara två än en, ty de två få större vinning
av sin möda. 10 Om någondera faller, så kan ju den
andre resa upp sin medbroder. Men ve den ensamme,
om han faller och icke en annan finnes, som kan resa
upp honom. 11 Likaledes, om två ligga tillsammans,
så hava de det varmt; men huru skall den ensamme
bliva varm? 12 Och om någon kan slå ned den som är
ensam, så hålla dock två stånd mot angriparen. Och
en tretvinnad tråd brister icke så snart. 13 Bättre än en
gammal konung som är dåraktig och ej har förstånd nog
att låta varna sig är en fattig yngling med vishet. 14 Ty
ifrån fängelset gick en gång en sådan till konungavälde,
fastän han var född i fattigdom inom den andres rike. 15
Jag såg huru alla som levde och rörde sig under solen
följde ynglingen, denne nye som skulle träda i den förres
ställe; 16 det var ingen ände på hela skaran av alla
dem som han gick i spetsen för. Men ändå hava de
efterkommande ingen glädje av honom. Ty också detta
är fåfänglighet och ett jagande efter vind. Bevara din fot,
när du går till Guds hus; att komma dit för att höra är
bättre än något slaktoffer som dårarna frambära; ty de
äro oförståndiga och göra så vad ont är.

5 Var icke obetänksam med din mun, och låt icke ditt
hjärta förhasta sig med att uttala något ord inför Gud.
Gud är ju i himmelen, och du är på jorden; låt därför dina
ord vara få. 2 Ty tanklöshet har med sig mångahanda
besvär, och en dåres röst har överflöd på ord. 3 När
du har gjort ett löfte åt Gud, så dröj icke att infria det;
ty till dårar har han icke behag. Det löfte du har givit

skall du infria. **4** Det är bättre att du intet lovar, än att
du gör ett löfte och icke infriar det. **5** Låt icke din mun
draga skuld över hela din kropp; och säg icke inför Guds
sändebud att det var ett förhastande. Icke vill du att
Gud skall förtörnas för ditt tals skull, så att han fördärvar
sina händers verk? **6** Se, där mycken tanklöshet och
fåfänglighet är, där är ock en myckenhet av ord. Ja, Gud
må du frukta. **7** Om du ser att den fattige förtryckes, och
att rätt och rättfärdighet våldföres i landet, så förundra
dig icke däröver; ty på den höge vaktar en högre, och
andra ännu högre vakta på dem båda. **8** Och vid allt
detta är det en förmån för ett land att hava en konung
som så styr, att marken bliver brukad. **9** Den som så
älskar penningar bliver icke mätt på penningar, och den
som älskar rikedom har ingen vinning därav. Också detta
är fåfänglighet. **10** När ägodelarna förökas, bliva ock
de som äta av dem många; och till vad gagn äro de då
för ägaren, utom att hans ögon få se dem? **11** Söt är
arbetarens sömn, vare sig han har litet eller mycket att
äta; men den rikes överflöd tillstädjer honom icke att
sova. **12** Ett bedrövligt elände som jag har sett under
solen är det att hopsparad rikedom kan bliva sin ägare
till skada. **13** Och om rikedomen har gått förlorad för
någon genom en olycka, så får hans son, om han har
fött en son, alls intet därav. **14** Sådan som han kom ur
sin moders liv måste han själv åter gå bort, lika naken
som han kom, och för sin möda får han alls intet som
han kan taga med sig. **15** Också det är ett bedrövligt
elände. Om han måste gå bort alldeles sådan som han
kom, vad förmån har han då därav att han så mödar sig
-- för vind? **16** Nej, alla sina livsdagar framlever han i
mörker; och mycken grämelse har han, och plåga och
förtret. **17** Se, vad jag har funnit vara bäst och skönast
för människan, det är att hon äter och dricker och gör sig
goda dagar vid den möda som hon har under solen,
medan de livsdagar vara, som Gud giver henne; ty detta
är den del hon får. **18** Och om Gud åt någon har givit
rikedom och skatter, och därtill förunnat honom makt att
njuta härav och att göra sig till godo sin del och att vara
glad under sin möda, så är också detta en Guds gåva.
19 Ty man tänker då icke så mycket på sina livsdagars
gång, när Gud förlänar glädje i hjärtat.

6 Ett elände som jag har sett under solen, och som
kommer tungt över människorna är det, **2** när Gud
åt någon har givit rikedom och skatter och ära, så att
denne för sin räkning intet saknar av allt det han önskar
sig, och Gud sedan icke förunnar honom makt att själv
njuta därav, utan låter en främling få njuta därav; detta
är fåfänglighet och en usel plåga. **3** Om en man än
finge hundra barn och finge leva i många år, ja, om
hans livsdagar bleve än så många, men hans själ icke
finge njuta sig mätt av hans goda, och om han så bleve
utan begravning, då säger jag: lyckligare än han är ett
ofullgånget foster. **4** Ty såsom ett fåfängligt ting har
detta kommit till världen, och i mörker går det bort, och i
mörker höljes dess namn; **5** det fick ej ens se solen, och
det vet av intet. Ett sådant har bättre ro än han. **6** Ja,
om han än levde i två gånger tusen år utan att få njuta
något gott -- gå icke ändå alla till samma mål? **7** All
människans möda är för hennes mun, och likväl bliver
hennes hunger icke mättad. **8** Ty vad förmån har den
vise framför dåren? Vad båtar det den fattige, om han
förstår att skicka sig inför de levande? **9** Bättre är att se
något för ögonen än att fara efter något med begäret.
Också detta är fåfänglighet och ett jagande efter vind.
10 Vad som är, det var redan förut nämnt vid namn;
förutbestämt var vad en människa skulle bliva. Och hon
kan icke gå till rätta med honom som är mäktigare än
hon själv. **11** Ty om man ock ordar än så mycket och
därmed förökar fåfängligheten, vad förmån har man
därav?

7 Ty vem vet vad gott som skall hända en människa
i livet, under de fåfängliga livsdagar som hon får
framleva, lik en skugga? Och vem kan säga en människa
vad som efter henne skall ske under solen? **2** Bättre är
gott namn än god salva, och bättre är dödens dag än
födelsedagen. **3** Bättre än att gå i gästabudshus är det
att gå i sorgehus; ty där är änden för alla människor,
och den efterlevande må lägga det på hjärtat. **4** Bättre
är grämelse än löje, ty av det som gör ansiktet sorgset
far hjärtat väl. **5** De visas hjärtan äro i sorgehus, och
dårarnas hjärtan i hus där man glädes. **6** Bättre är att
höra förebråelser av en vis man än att få höra sång av
dårar. **7** Ty såsom sprakandet av törne under grytan,
så är dårarnas löje. Också detta är fåfänglighet. **8** Ty
vinningslystnad gör den vise till en dåre, och mutor
fördärva hjärtat. **9** Bättre är slutet på en sak än dess
begynnelse; bättre är en tålmodig man än en högmodig.
10 Var icke för hastig i ditt sinne till att gräma dig,
ty grämelse bor i dårars bröst. **11** Spörj icke: »Varav
kommer det att forna dagar voro bättre än våra?» Ty
icke av vishet kan du fråga så. **12** Jämgod med arvgods
är vishet, ja, hon är förmer i värde för dom som se solen.
13 Ty under vishetens beskärm är man såsom under
penningens beskärm, men den förståndiges förmån är
att visheten behåller sin ägare vid liv. **14** Se på Guds
verk; vem kan göra rakt vad han har gjort krokigt? **15** Var
alltså vid gott mod under den goda dagen, och betänk
under den onda dagen att Gud har gjort denna såväl som
den andra, för att människan icke skall kunna utfinna
något om det som skall ske, när hon är borta. **16** Det ena
som det andra har jag sett under mina fåfängliga dagar:
mången rättfärdig som har förgåtts i sin rättfärdighet,
och mången orättfärdig som länge har fått leva i sin
ondska. **17** Var icke alltför rättfärdighet, och var icke
alltför mycket vis; icke vill du fördärva dig själv? **18** Var
icke alltför orättfärdig, och var icke en dåre; icke vill du
dö i förtid? **19** Det är bäst att du håller fast vid det ena,

utan att ändå släppa det andra; ty den som fruktar Gud
finner en utväg ur allt detta. 20 Visheten gör den vise
starkare än tio väldiga i staden. 21 Ty ingen människa är
så rättfärdig på jorden, att hon gör vad gott är och icke
begår någon synd. 22 Akta icke heller på alla ord som
man talar, eljest kunde du få höra din egen tjänare uttala
förbannelser över dig. 23 Ditt hjärta vet ju att du själv
mången gång har uttalat förbannelser över andra. 24
Detta allt har jag försökt att utröna genom vishet. Jag
sade: »Jag vill bliva vis», men visheten förblev fjärran
ifrån mig. 25 Ja, tingens väsen ligger i fjärran, djupt
nere i djupet; vem kan utgrunda det? 26 När jag vände
mig med mitt hjärta till att eftersinna och begrunda, och
till att söka visheten och det som är huvudsumman,
och till att förstå ogudaktigheten i dess dårskap och
dåraktigheten i dess oförnuft, 27 då fann jag något som
var bittrare än döden: kvinnan, hon som själv är ett nät,
och har ett hjärta som är en snara, och armar som äro
bojor. Den som täckes Gud kan undkomma henne, men
syndaren bliver hennes fånge. 28 Se, detta fann jag,
säger Predikaren, i det jag lade det ena till det andra för
att komma till huvudsumman. 29 Något gives, som min
själ beständigt har sökt, men som jag icke har funnit:
väl har jag funnit en man bland tusen, men en kvinna
har jag icke funnit i hela hopen. Dock se, detta har jag
funnit, att Gud har gjort människorna sådana de borde
vara, men själva tänka de ut mångahanda funder.

8 Vem är lik den vise, och vem förstår att så uttyda en
sak? Visheten gör människans ansikte ljust, genom
den förvandlas det råa i hennes uppsyn. 2 Jag säger er:
Akta på konungens bud, ja, gör det för den eds skull som
du har svurit vid Gud. 3 Förhasta dig icke att övergiva
honom, inlåt dig ej på något som är ont; han kan ju göra
allt vad han vill. 4 Ty en konungs ord är mäktigt, och
vem kan säga till honom: »Vad gör du?» 5 Den som
håller budet skall icke veta av något ont; och tid och sätt
skall den vises hjärta lära känna. 6 Ty vart företag har
sin tid och sitt sätt, och en människas ondska kommer
tungt över henne. 7 Hon vet ju icke vad som kommer att
ske; vem kan säga henne huru något kommer att ske?
8 Ingen människa har makt över vinden, till att hejda
den, ej heller har någon makt över dödens dag, ej heller
finnes undflykt i krig; så kan ogudaktigheten icke rädda
sin man. 9 Allt detta såg jag, när jag gav akt på allt vad
som händer under solen, i en tid då den ena människan
har makt över den andra, henne till olycka. 10 Ock
likaledes såg jag att de ogudaktiga fingo komma i sin
grav och gå till vila, under det att sådana som hade gjort
vad rätt var måste draga bort ifrån den Heliges boning
och blevo förgätna i staden. Också detta är fåfänglighet.
11 Därför att dom icke strax går över vad ont som göres,
få människors barn dristighet att göra det ont är, 12
eftersom syndaren hundra gånger kan göra vad ont är
och likväl får länge leva. Dock vet jag ju att det skall
gå de gudfruktiga väl, därför att de frukta Gud, 13 men
att det icke skall gå den ogudaktige väl, och att hans
dagar icke skola förlängas, såsom skuggan förlänges,
eftersom han icke fruktar Gud. 14 En fåfänglighet som
händer här på jorden är det att rättfärdiga finnas, vilka
det går såsom hade de gjort de ogudaktigas gärningar,
och att ogudaktiga finnas, vilka det går såsom hade de
gjort de rättfärdigas gärningar. Jag sade: Också detta är
fåfänglighet. 15 Så prisade jag då glädjen och fann att
intet är bättre för människan under solen, än att hon äter
ock dricker och är glad, så att detta får följa henne vid
hennes möda, under de livsdagar som Gud giver henne
under solen. 16 När jag vände mitt hjärta till att förstå
vishet, och till att betrakta det besvär som man gör sig
på jorden utan att få sömn i sina ögon, varken dag eller
natt, 17 då insåg jag att det är så med alla Guds verk,
att människan icke förmår fatta vad som händer under
solen; ty huru mycket en människa än mödar sig för att
utforska det, fattar hon det ändå icke. Och om någon vis
man tänker att han skall kunna förstå det, så kommer
han ändå icke att kunna fatta det.

9 Ja, allt detta har jag besinnat, och jag har sökt pröva
allt detta, huru de rättfärdiga och de visa och deras
verk äro i Guds våld. Varken om kärlek eller hat kan en
människa veta något förut; allt kan förestå henne. 2 Ja,
allt kan vederfaras alla; det går den rättfärdige såsom
den ogudaktige, den gode och rene såsom den orene,
den som offrar såsom den vilken icke offrar; den gode
räknas lika med syndaren, den som svär bliver lik den
som har försyn för att svärja. 3 Ett elände vid allt som
händer under solen är detta, att det går alla lika. Därför
äro ock människornas hjärtan fulla med ondska, och
oförnuft är i deras hjärtan, så länge de leva; och sedan
måste de ned bland de döda. 4 För den som utkoras
att vara i de levandes skara finnes ju ännu något att
hoppas; ty bättre är att vara en levande hund än ett dött
lejon. 5 Och väl veta de som leva att de måste dö, men
de döda vet alls intet, och de hava ingen vinning mer att
vänta, utan deras åminnelse är förgäten. 6 Både deras
kärlek och deras hat och deras avund hava redan nått
sin ände, och aldrig någonsin få de mer någon del i vad
som händer under solen. 7 Välan, så ät då ditt bröd
med glädje, och drick ditt vin med glatt hjärta, ty Gud har
redan i förväg givit sitt bifall till vad du gör. 8 Låt dina
kläder alltid vara vita, och låt aldrig olja fattas på ditt
huvud. 9 Njut livet med någon kvinna som du älskar,
så länge de fåfängliga livsdagar vara, som förlänas dig
under solen, ja, under alla dina fåfängliga dagar; ty detta
är den del du får i livet vid den möda som du gör dig
under solen. 10 Allt vad du förmår uträtta med din kraft
må du söka uträtta; ty i dödsriket, dit du går, kan man
icke verka eller tänka, där finnes ingen insikt eller vishet.

(Sheol h7585) 11 Ytterligare såg jag under solen att det
icke beror av de snabba huru de lyckas i löpandet, icke
av hjältarna huru striden utfaller, icke av de visa huru de
få sitt bröd, icke av de kloka vad rikedom de förvärva,
eller av de förståndiga vad ynnest de vinna, utan att allt
för dem beror av tid och lägenhet. 12 Ty människan
känner icke sin tid, lika litet som fiskarna, vilka fångas i
olycksnätet, eller fåglarna, vilka fastna i snaran. Såsom
dessa, så snärjas ock människornas barn på olyckans
tid, när ofärd plötsligt faller över dem. 13 Också detta
såg jag under solen, ett visdomsverk, som tycktes mig
stort: 14 Det fanns en liten stad med få invånare, och
mot den kom en stor konung och belägrade den och
byggde stora bålverk mot den. 15 Men därinne fanns
en fattig man som var vis; och denne räddade staden
genom sin vishet. Dock, sedan tänkte ingen människa på
denne fattige man. 16 Då sade jag: Väl är vishet bättre
än styrka, men den fattiges vishet bliver icke föraktad,
och hans ord varda icke hörda. 17 De vises ord, om de
ock höras helt stilla, äro förmer än allt ropande av en
dårarnas överste. 18 Bättre är vishet än krigsredskap; ty
en enda som felar kan fördärva mycket gott.

10 Giftflugor vålla stank och jäsning i salvoberedarens
salva; så uppväger ett grand av dårskap både
vishet och ära. 2 Den vise har sitt hjärta åt höger, men
dåren har sitt hjärta åt vänster. 3 Ja, varhelst dåren
går kommer hans förstånd till korta, och till alla säger
han ifrån, att han är en dåre. 4 Om hos en furste vrede
uppstår mot dig, så håll dig dock stilla, ty saktmod gör
stora synder ogjorda. 5 Ett elände gives, som jag har sett
under solen, ett fel som beror av den som har makten: 6
att dårskap sättes på höga platser, medan förnämliga
män få sitta i förnedring. 7 Jag har sett trälar färdas till
häst och hövdingar få gå till fots såsom trälar. 8 Den som
gräver en grop, han faller själv däri, och den som bryter
ned en mur, honom stinger ormen. 9 Den som vältrar
bort stenar bliver skadad av dem, den som hugger ved
kommer i fara därvid. 10 Om man icke slipar eggen, när
ett järn har blivit slött, så måste man anstränga krafterna
dess mer; och vishet är att göra allt på bästa sätt. 11
Om ormen får stinga, innan han har blivit tjusad, så
har besvärjaren intet gagn av sin konst. 12 Med sin
muns ord förvärvar den vise ynnest, men dårens läppar
fördärva honom själv. 13 Begynnelsen på hans muns
ord är dårskap, och änden på hans tal är uselt oförnuft.
14 Och dåren är rik på ord; dock vet ingen människa vad
som skall ske; vem kan säga en människa vad som efter
henne skall ske? 15 Dårens möda bliver honom tung, ty
icke ens till staden hittar han fram. 16 Ve dig, du land
vars konung är ett barn, och vars furstar hålla måltid
redan på morgonen! 17 Väl dig, du land vars konung
är en ädling, och vars furstar hålla måltid i tillbörlig tid,
med måttlighet, och icke för att överlasta sig! 18 Genom
lättja förfalla husets bjälkar, och genom försumlighet
dryper det in i huset. 19 Till sin förlustelse håller man
gästabud, och vinet gör livet glatt; men penningen är
det som förlänar alltsammans. 20 Uttala ej ens i din
tanke förbannelser över en konung, och ej ens i din
sovkammare förbannelser över en rik man; ty himmelens
fåglar böra fram ditt tal, och de bevingade förkunna vad
du har sagt.

11 Sänd ditt bröd över vattnet, ty i tidens längd får du
det tillbaka. 2 Dela vad du har i sju delar, ja, i åtta,
ty du vet icke vilken olycka som kan gå över landet. 3
Om molnen äro fulla av regn, så tömma de ut det på
jorden; och om ett träd faller omkull, det må falla mot
söder eller mot norr, så ligger det på den plats där det har
fallit. 4 En vindspejare får aldrig så, och en molnspanare
får aldrig skörda. 5 Lika litet som du vet vart vinden
far, eller huru benen bildas i den havandes liv, lika litet
förstår du Guds verk, hans som verkar alltsammans. 6
Så ut om morgonen din säd, och underlåt det ej heller
om aftonen, ty du vet icke vilketdera som är gagneligast,
eller om det ena jämte det andra är bäst. 7 Och ljuset är
ljuvligt, och det är gott för ögonen att få se solen. 8 Ja,
om en människa får leva än så många år, så må hon
vara glad under dem alla, men betänka, att eftersom
mörkrets dagar bliva så många, är ändå allt som händer
fåfänglighet. 9 Gläd dig, du yngling, din ungdom, och låt
ditt hjärta unna dig fröjd i din ungdomstid; ja, vandra de
vägar ditt hjärta lyster och så, som det behagar dina
ögon. Men vet att Gud för allt detta skall draga dig till
doms. 10 Ja, låt grämelse vika ur ditt hjärta, och håll
plåga borta från din kropp. Ty ungdom och blomstring är
fåfänglighet.

12 Så tänk då på din Skapare i din ungdomstid, förrän
de onda dagarna komma och de år nalkas, om
vilka du skall säga: »Jag finner icke behag i dem»; 2
Ja, förrän solen bliver förmörkad, och dagsljuset och
månen och stjärnorna; före den ålder då molnen komma
igen efter regnet, 3 den tid då väktarna i huset darra
och de starka männen kröka sig; då malerskorna sitta
fåfänga, så få som de nu hava blivit, och skåderskorna
hava det mörkt i sina fönster; 4 då dörrarna åt gatan
stängas till, medan ljudet från kvarnen försvagas; då man
står upp, när fågeln begynner kvittra, och alla sångens
tärnor sänka rösten; 5 då man fruktar för var backe och
förskräckelser bo på vägarna; då mandelträdet blommar
och gräshoppan släpar sig fram och kapristnoppen
bliver utan kraft, nu då människan skall fara till sin eviga
boning och gråtarna redan gå och vänta på gatan; 6 ja,
förrän silversnöret ryckes bort och den gyllene skålen
slås sönder, och förrän ämbaret vid källan krossas och
hjulet slås sönder och faller i brunnen 7 och stoftet
vänder åter till jorden, varifrån det har kommit, och anden
vänder åter till Gud, som har givit den. 8 Fåfängligheters

fåfänglighet! säger Predikaren. Allt är fåfänglighet! **9** För övrigt är att säga att Predikaren var en vis man, som också annars lärde folket insikt och övervägde och rannsakade; många ordspråk författade han. **10** Predikaren sökte efter att finna välbehagliga ord, sådant som med rätt kunde skrivas, och sådant som med sanning kunde sägas. **11** De visas ord äro såsom uddar, och lika indrivna spikar äro deras tänkespråk. De äro gåvor från en och samma Herde. **12** Och för övrigt är utom detta att säga: Min son, låt varna dig! Ingen ände är på det myckna bokskrivandet, och mycket studerande gör kroppen trött. **13** Änden på talet, om vi vilja höra huvudsumman, är detta: Frukta Gud och håll hans bud, ty det hör alla människor till. **14** Ty Gud skall draga alla gärningar till doms, när han dömer allt vad förborgat är, evad det är gott eller ont.

Höga Visan

1 Sångernas sång av Salomo. **2** Kyssar give han mig,
kyssar av sin mun! Ty din kärlek är mer ljuv än vin. **3**
Ljuv är doften av dina salvor, ja, en utgjuten salva är
ditt namn; fördenskull hava tärnorna dig kär. **4** Drag
mig med dig! Med hast vilja vi följa dig. Ja, konungen
har fört mig in i sina gemak; Vi vilja fröjdas och vara
glada över dig, vi vilja prisa din kärlek högre än vin; med
rätta har man dig kär. **5** Svart är jag, dock är jag täck, I
Jerusalems döttrar, lik Kedars hyddor, lik Salomos tält. **6**
Sen icke därpå att jag är så svart, att solen har bränt
mig så. Min moders söner blevo vreda på mig och satte
mig till vingårdsvakterska; min egen vingård kunde jag
icke vakta. **7** »Säg mig, du som min själ har kär: Var för
du din hjord i bet? Var låter du den vila om middagen?
Må jag slippa att gå lik en vilsekommen kvinna vid dina
vänners hjordar.» **8** »Om du icke vet det, du skönaste
bland kvinnor, så gå blott åstad i hjordens spår, och för
dina killingar i bet vid herdarnas tält.» **9** »Vid ett sto i
Faraos spann förliknar jag dig, min älskade. **10** Dina
kinder äro så täcka med sina kedjehängen, din hals med
sina pärlerader. **11** Kedjehängen av guld vilja vi skaffa åt
dig med silverkulor på.» **12** »Medan konungen håller sin
fest, sprider min nardus sin doft. **13** Min vän är för mig ett
myrragömme, som jag bär i min barm. **14** Min vän är för
mig en klase cyperblommor från En-Gedis vingårdar.»
15 »Vad du är skön, min älskade! Vad du är skön! Dina
ögon äro duvor.» **16** »Vad du är skön, min vän! Ja, ljuvlig
är du, och grönskande är vårt viloläger. **17** Bjälkarna i
vår boning äro cedrar, och cypresser vår väggpanel.»

2 »Jag är ett ringa blomster i Saron, en lilja i dalen.»
2 »Ja, såsom en lilja bland törnen, så är min
älskade bland jungfrur.» **3** »Såsom ett äppelträd bland
vildmarkens träd, så är min vän bland ynglingar; ljuvligt
är mig att sitta i dess skugga, och söt är dess frukt
för min mun. **4** I vinsalen har han fört mig in, och
kärleken är hans baner över mig. **5** Vederkvicken mig
med druvkakor, styrken mig med äpplen; ty jag är sjuk
av kärlek.» **6** Hans vänstra arm vilar under mitt huvud,
och hans högra omfamnar mig. **7** Jag besvär eder, I
Jerusalems döttrar, vid gaseller och hindar på marken:
Oroen icke kärleken, stören den icke, förrän den själv
så vill. **8** Hör, där är min vän! Ja, där kommer han,
springande över bergen, hoppande fram på höjderna. **9**
Lik en gasell är min vän eller lik en ung hjort. Se, nu står
han där bakom vår vägg, han blickar in genom fönstret,
han skådar genom gallret. **10** Min vän begynner tala,
han säger till mig: »Stå upp, min älskade, du min sköna,
och kom hitut. **11** Ty se, vintern är förbi, regntiden är
förliden och har gått sin kos. **12** Blommorna visa sig
på marken, tiden har kommit, då vinträden skäras, och
turturduvan låter höra sin röst i vårt land. **13** Fikonträdets
frukter begynna att mogna, vinträden stå redan i blom,
de sprida sin doft. Stå upp, min älskade, min sköna, och
kom hitut. **14** Du min duva i bergsklyftan, i klippväggens
gömsle, låt mig se ditt ansikte, låt mig höra din röst;
ty din röst är så ljuv, och ditt ansikte är så täckt.» **15**
Fången rävarna åt oss, de små rävarna, vingårdarnas
fördärvare, nu då våra vingårdar stå i blom. **16** Min vän
är min, och jag är hans, där han för sin hjord i bet ibland
liljor. **17** Till dess morgonvinden blåser och skuggorna
fly, må du ströva omkring, lik en gasell, min vän, eller lik
en ung hjort, på de kassiadoftande bergen.

3 Där jag låg på mitt läger om natten, sökte jag honom
som min själ har kär; jag sökte honom, men fann
honom icke. **2** »Jag vill stå upp och gå omkring i staden,
på gatorna och på torgen; jag vill söka honom som min
själ har kär.» Jag sökte honom, men fann honom icke.
3 Väktarna mötte mig, där de gingo omkring i staden.
»Haven I sett honom som min själ har kär?» **4** Knappt
hade jag kommit förbi dem, så fann jag honom som
min själ har kär. Jag tog honom fatt, och jag släppte
honom icke, förrän jag hade fört honom in i min moders
hus, in i min fostrarinnas kammare. **5** Jag besvär eder, I
Jerusalems döttrar, vid gaseller och hindar på marken:
Oroen icke kärleken, stören den icke, förrän den själv så
vill. **6** Vem är hon som kommer hitupp från öknen såsom
i stoder av rök, kringdoftad av myrra och rökelse och alla
slags köpmannakryddor? **7** Se, det är Salomos bärstol!
Sextio hjältar omgiva den, utvalda bland Israels hjältar. **8**
Alla bära de svärd och äro väl förfarna i strid. Var och en
har sitt svärd vid sin länd, till värn mot nattens faror. **9**
En praktbår är det som konung Salomo har låtit göra åt
sig av virke från Libanon. **10** Dess sidostöd äro gjorda
av silver, ryggstödet av guld, sätet belagt med purpurrött
tyg. Innantill är den prydd i kärlek av Jerusalems döttrar.
11 I Sions döttrar, gån ut och skåden konung Salomo
med lust, skåden kransen som hans moder har krönt
honom med på hans bröllopsdag, på hans hjärtefröjds
dag.

4 Vad du är skön, min älskade, vad du är skön! Dina
ögon äro duvor, där de skymta genom din slöja. Ditt
hår är likt en hjord av getter som strömma nedför Gileads
berg. **2** Dina tänder likna en hjord av nyklippta tackor,
nyss uppkomna ur badet, allasammans med tvillingar,
ofruktsam är ingen ibland dem. **3** Ett rosenrött snöre
likna dina läppar, och täck är din mun. Lik ett brustet
granatäpple är din kind, där den skymtar genom din
slöja. **4** Din hals är lik Davids torn, det väl befästa;
tusen sköldar hänga därpå, hjältarnas alla sköldar. **5**
Din barm är lik ett killingpar, tvillingar av en gasell, som
gå i bet ibland liljor. **6** Till dess morgonvinden blåser
och skuggorna fly, vill jag gå bort till myrraberget, till
den rökelsedoftande höjden. **7** Du är skön alltigenom,
min älskade, på dig finnes ingen fläck. **8** Kom med mig

från Libanon, min brud, kom med mig från Libanon.
Stig ned från Amanas topp, från toppen av Senir och
Hermon, från lejonens hemvist, från pantrarnas berg.
9 Du har tagit mitt hjärta, du min syster, min brud; du
har tagit mitt hjärta med en enda blick, med en enda
länk av kedjan kring din hals. 10 Huru skön är icke din
kärlek, du min syster, min brud! Huru ljuv är icke din
kärlek! Ja, mer ljuv än vin; och doften av dina salvor
övergår all vällukt. 11 Av sötma drypa dina läppar, min
brud; din tunga gömmer honung och mjölk, och doften
av dina kläder är såsom Libanons doft. 12 »En tillsluten
lustgård är min syster, min brud, en tillsluten brunn, en
förseglad källa. 13 Såsom en park av granatträd skjuter
du upp, med de ädlaste frukter, med cyperblommor
och nardusplantor, 14 med nardus och saffran, kalmus
och kanel och rökelseträd av alla slag, med myrra och
aloe och de yppersta kryddor av alla slag. 15 Ja, en
källa i lustgården är du, en brunn med friskt vatten och
ett rinnande flöde ifrån Libanon.» 16 »Vakna upp, du
nordanvind, och kom, du sunnanvind; blås genom min
lustgård, låt dess vällukt strömma ut. Må min vän komma
till sin lustgård och äta dess ädla frukter.»

5 »Ja, jag kommer till min lustgård, du min syster, min
brud; jag hämtar min myrra och mina välluktande
kryddor, jag äter min honungskaka och min honung, jag
dricker mitt vin och min mjölk.» Äten, I kära, och dricken,
ja, berusen eder av kärlek. 2 Jag låg och sov, dock
vakade mitt hjärta. Hör, då klappar min vän på dörren:
»Öppna för mig, du min syster, min älskade, min duva,
min fromma; ty mitt huvud är fullt av dagg, mina lockar
av nattens droppar.» 3 »Jag har lagt av mina kläder;
skulle jag nu åter taga dem på mig? Jag har tvagit mina
fötter; skulle jag nu orena dem?» 4 Min vän räckte
in sin hand genom luckan; då rördes mitt hjärta över
honom. 5 Jag stod upp för att öppna för min vän, och
mina händer dröpo av myrra, mina fingrar av flytande
myrra, som fuktade rigelns handtag. 6 Så öppnade jag
för min vän, men min vän var borta och försvunnen. Min
själ blev utom sig vid tanken på hans ord. Jag sökte
honom, men fann honom icke; jag ropade på honom,
men han svarade mig icke. 7 Väktarna mötte mig, där
de gingo omkring i staden, de slogo mig, de sårade
mig; de ryckte av mig min mantel, väktarna på murarna.
8 »Jag besvär eder, I Jerusalems döttrar, om I finnen
min vän, så sägen -- ja, vad skolen I säga honom? Att
jag är sjuk av kärlek!» 9 »Vad är då din vän förmer än
andra vänner, du skönaste bland kvinnor? Vad är din
vän förmer än andra vänner, eftersom du så besvär
oss?» 10 »Min vän är strålande vit och röd, härlig framför
tio tusen. 11 Hans huvud är finaste guld, hans lockar
palmträdsvippor, och svarta såsom korpen. 12 Hans
ögon likna duvor invid vattenbäckar, duvor som bada
sig i mjölk och sitta invid bräddfull rand. 13 Hans kinder
liknar välluktrika blomstersängar, skrin med doftande
kryddor. Hans läppar äro röda liljor; de drypa av flytande
myrra. 14 Hans händer äro tenar av guld, besatta med
krysoliter. Hans midja är formad av elfenben, övertäckt
med safirer. 15 Hans ben äro pelare av vitaste marmor,
som vila på fotstycken av finaste guld. Att se honom är
såsom att se Libanon; ståtlig är han såsom en ceder. 16
Hans mun är idel sötma, hela hans väsende är ljuvlighet.
Sådan är min vän, ja, sådan är min älskade, I Jerusalems
döttrar.» »Vart har han då gått, din vän, du skönaste
bland kvinnor? Vart har din vän tagit vägen? Låt oss
hjälpa dig att söka honom.»

6 »Min vän har gått ned till sin lustgård, till sina
välluktrika blomstersängar, för att låta sin hjord beta i
lustgårdarna och för att plocka liljor. 2 Jag är min väns,
och min vän är min, där han för sin hjord i bet ibland liljor.
3 Du är skön såsom Tirsa, min älskade, ljuvlig såsom
Jerusalem, överväldigande såsom en härskara. 4 Vänd
bort ifrån mig dina ögon, ty de hava underkuvat mig. Ditt
hår är likt en hjord av getter som strömma nedför Gilead.
5 Dina tänder likna en hjord av tackor, nyss uppkomna ur
badet, allasammans med tvillingar, ofruktsam är ingen
ibland dem. 6 Lik ett brustet granatäpple är din kind, där
den skymtar genom din slöja. 7 Sextio äro drottningarna,
och åttio bihustrurna, och tärnorna en otalig skara. 8
Men en enda är hon, min duva, min fromma, hon, sin
moders endaste, hon, sin fostrarinnas utkorade. När
jungfrur se henne, prisa de henne säll, drottningar och
bihustrur höja hennes lov. 9 Vem är hon som där blickar
fram lik en morgonrodnad, skön såsom månen, strålande
såsom solen, överväldigande såsom en härskara? 10
Till valnötslunden gick jag ned, för att glädja mig åt
grönskan i dalen, för att se om vinträden hade slagit ut,
om granatträden hade fått blommor. 11 Oförtänkt satte
mig då min kärlek upp på mitt furstefolks vagnar. 12
»Vänd om, vänd om, du brud från Sulem, vänd om, vänd
om, så att vi få se på dig.» »Vad finnen I att se hos
bruden från Sulem, där hon rör sig såsom i vapendans?»

7 »Huru sköna äro icke dina fötter i sina skor, du ädla!
Dina höfters rundning är såsom ett bröstspännes
kupor, gjorda av en konstnärs händer. 2 Ditt sköte är
en rundad skål, må vinet aldrig fattas däri. Din midja
är en vetehög, omhägnad av liljor. 3 Din barm är lik
ett killingpar, tvillingar av en gasell. 4 Din hals liknar
Elfenbenstornet, dina ögon dammarna i Hesbon, vid Bat-
Rabbimsporten. Din näsa är såsom Libanonstornet, som
skådar ut mot Damaskus. 5 Ditt huvud höjer sig såsom
Karmel, och lockarna på ditt huvud hava purpurglans.
En konung är fångad i deras snara.» 6 »Huru skön
och huru ljuv är du icke, du kärlek, så följd av lust!
7 Ja, din växt är såsom ett palmträds, och din barm
liknar fruktklasar. 8 Jag tänker: I det palmträdet vill
jag stiga upp, jag vill gripa tag i dess kvistar. Må din

barm då vara mig såsom vinträdets klasar och doften
av din andedräkt såsom äpplens doft 9 och din mun
såsom ljuvaste vin!» »Ja, ett vin som lätt glider ned i
min vän och fuktar de slumrandes läppar. 10 Jag är min
väns, och till mig står hans åtrå.» 11 Kom, min vän;
låt oss gå ut på landsbygden och stanna i byarna över
natten. 12 Bittida må vi gå till vingårdarna, för att se om
vinträden hava slagit ut, om knopparna hava öppnat sig,
om granatträden hava fått blommor. Där vill jag giva min
kärlek åt dig. 13 Kärleksäpplena sprida sin doft, och vid
våra dörrar finnas alla slags ädla frukter, både nya och
gamla; åt dig, min vän, har jag förvarat dem.

8 Ack att du vore såsom en min broder, ammad vid min
moders bröst! Om jag då mötte dig därute, så finge
jag kyssa dig, och ingen skulle tänka illa om mig därför.
2 Jag finge då ledsaga dig, föra dig in i min moders hus,
och du skulle undervisa mig; kryddat vin skulle jag giva
dig att dricka, saft från mitt granatträd. 3 Hans vänstra
arm vilar under mitt huvud, och hans högra omfamnar
mig. 4 Jag besvär eder, I Jerusalems döttrar: Oroen icke
kärleken, stören den icke, förrän den själv så vill. 5 Vem
är hon som kommer hitupp från öknen, stödd på sin
vän? »Där under äppelträdet väckte jag dig; där var det
som din moder hade fött dig, där födde dig hon som
gav dig livet. 6 Hav mig såsom en signetring vid ditt
hjärta, såsom en signetring på din arm. Ty kärleken är
stark såsom döden, dess trängtan obetvinglig såsom
dödsriket; dess glöd är såsom eldens glöd, en HERRENS
låga är den. (Sheol h7585) 7 De största vatten förmå ej
utsläcka kärleken, strömmar kunna icke fördränka den.
Om någon ville giva alla ägodelar i sitt hus för kärleken,
så skulle han ändå bliva försmådd.» 8 »Vi hava en
syster, en helt ung, som ännu icke har någon barm. Vad
skola vi göra med vår syster, när tiden kommer, att man
vill vinna henne?» 9 »Är hon en mur, så bygga vi på
den ett krön av silver; men är hon en dörr, så bomma
vi för den med en cederplanka.» 10 »Jag är en mur,
och min barm är såsom tornen därpå; så blev jag i hans
ögon en kvinna som var ynnest värd.» 11 En vingård
ägde Salomo i Baal-Hamon, den vingården lämnade
han åt väktare; tusen siklar silver var kunde de hämta ur
dess frukt. 12 Men min vingård, den har jag själv i min
vård. Du, Salomo, må taga dina tusen, och två hundra
må de få, som vakta dess frukt. 13 »Du lustgårdarnas
inbyggerska, vännerna lyssna efter din röst; låt mig höra
den.» 14 »Skynda åstad, min vän, lik en gasell eller lik
en ung hjort, upp på de välluktrika bergen.»

Jesaja

1 Detta är Jesajas, Amos' sons, syner, vad han skådade
angående Juda och Jerusalem i Ussias, Jotams,
Ahas' och Hiskias, Juda konungars, tid. **2** Hören, I
himlar, och lyssna, du jord; ty HERREN talar. Barn har
jag uppfött och fostrat, men de hava avfallit från mig.
3 En oxe känner sin ägare och en åsna sin herres
krubba, men Israel känner intet, mitt folk förstår intet. **4**
Ve dig, du syndiga släkte, du skuldbelastade folk, du
ogärningsmäns avföda, I vanartiga barn, som haven
övergivit HERREN, föraktat Israels Helige och vikit bort
ifrån honom! **5** Var skall man mer slå eder, då I så
fortgån i avfällighet? Hela huvudet är ju krankt, och hela
hjärtat är sjukt. **6** Ifrån fotbladet ända upp till huvudet
finnes intet helt, blott sårmärken och blånader och friska
sår, icke utkramade eller förbundna eller lenade med
olja. **7** Edert land är en ödemark, edra städer äro
uppbrända i eld, edra åkrar bliva i eder åsyn förtärda av
främlingar; en ödeläggelse är det, såsom där främlingar
hava omstörtat allt. **8** Allenast dottern Sion står kvar där,
såsom en hydda i en vingård, såsom ett vaktskjul på
ett gurkfält, såsom en inspärrad stad. **9** Om HERREN
Sebaot icke hade lämnat en liten återstod kvar åt oss, då
vore vi såsom Sodom, vi vore Gomorra lika. **10** Hören
HERRENS ord, I Sodomsfurstar, lyssna till vår Guds
lag, du Gomorra-folk. **11** Vad skall jag med edra många
slaktoffer? säger HERREN. Jag är mätt på brännoffer av
vädurar och på gödkalvars fett, och till blod av tjurar och
lamm och bockar har jag intet behag. **12** När I kommen
för att träda fram inför mitt ansikte, vem begär då av eder
det, att mina förgårdar trampas ned? **13** Bären ej vidare
fram fåfängliga spisoffer; ångan av dem är en styggelse
för mig. Nymånader och sabbater och utlysta fester,
ondska i förening med högtidsförsamlingar, sådant kan
jag icke lida. **14** Edra nymånader och högtider hatar
min själ; de hava blivit mig en börda, jag orkar ej bära
den. **15** Ja, huru I än uträcken edra händer, så gömmer
jag mina ögon för eder, och om I än mycket bedjen,
så hör jag icke därpå. Edra händer äro fulla av blod;
16 tvån eder då, och renen eder. Skaffen edert onda
väsende bort ifrån mina ögon. Hören upp att göra, vad
ont är. **17** Lären att göra vad gott är, faren efter det
rätt är, visen förtryckaren på bättre vägar, skaffen den
faderlöse rätt, utfören änkans sak. **18** Kom, låt oss gå till
rätta med varandra, säger HERREN. Om edra synder än
äro blodröda, så kunna de bliva snövita, och om de äro
röda såsom scharlakan, så kunna de bliva såsom vit ull.
19 Om I ären villiga att höra, skolen I få äta av landets
goda. **20** Men ären I ovilliga och gensträviga, skolen I
förtäras av svärd; ty så har HERRENS mun talat. **21**
Huru har hon icke blivit en sköka, den trogna staden!
Den var full av rätt, rättfärdighet bodde därinne, men
nu bo där mördare. **22** Ditt silver har blivit slagg, ditt
ädla vin är utspätt med vatten. **23** Dina styresmän äro
upprorsmän och tjuvars stallbröder. Alla älskar de mutor
och fara efter vinning. Den faderlöse skaffa de icke rätt,
och änkans sak kommer icke inför dem. **24** Därför säger
Herren, HERREN Sebaot, den Starke i Israel: Ve! Jag
vill släcka min harm på mina ovänner och hämnas på
mina fiender. **25** Jag vill vända min hand emot dig och
bortrensa ditt slagg såsom med lutsalt och skaffa bort
all din oädla malm. **26** Jag vill åter giva dig sådana
domare som tillförne, och sådana rådsherrar som du
förut ägde. Därefter skall du kallas »rättfärdighetens
stad», »en trogen stad». **27** Sion skall genom rätt bliva
förlossad och dess omvända genom rättfärdighet. **28**
Men fördärv skall drabba alla överträdare och syndare,
och de som övergiva HERREN, de skola förgås. **29** Ja,
de skola komma på skam med de terebinter som voro
eder fröjd; och I skolen få blygas över de lustgårdar
som I haden så kära. **30** Ty I skolen bliva såsom en
terebint med vissnade löv och varda lika en lustgård
utan något vatten. **31** Och de väldige skola varda såsom
blår, och deras verk såsom en gnista, och de skola
tillsammans brinna, och ingen skall kunna släcka. Se
Lustgård i Ordförkl.

2 Detta är vad Jesaja, Amos' son, skådade angående
Juda och Jerusalem. **2** Och det skall ske i kommande
dagar att det berg där HERRENS hus är skall stå där fast
grundat och vara det yppersta ibland bergen och upphöjt
över andra höjder; och alla hednafolk skola strömma
dit, **3** ja, många folk skola gå åstad och skola säga:
»Upp, låt oss draga åstad till HERRENS berg, upp till
Jakobs Guds hus, för att han må undervisa oss om sina
vägar, så att vi kunna vandra på hans stigar.» Ty från
Sion skall lag utgå, och HERRENS ord från Jerusalem.
4 Och han skall döma mellan hednafolken och skipa
rätt åt många folk. Då skola de smida sina svärd till
plogbillar och sina spjut till vingårdsknivar. Folken skola
ej mer lyfta svärd mot varandra och icke mer lära sig att
strida. **5** I av Jakobs hus, kommen, låtom oss vandra i
HERRENS ljus. **6** Ty du har förskjutit ditt folk, Jakobs
hus, därför att de äro fulla av Österlandets väsende och
öva teckentyderi såsom filistéerna; ja, med främlingar
förbinda de sig. **7** Deras land är fullt av silver och guld,
och på deras skatter är ingen ände; deras land är fullt
av hästar, och på deras vagnar är ingen ände; **8** deras
land är ock fullt av avgudar, och sina egna händers verk
tillbedja de, det som deras fingrar hava gjort. **9** Därför
bliva människorna nedböjda och männen ödmjukade; du
kan icke förlåta dem. **10** Fly in i klippan, och göm dig i
jorden, för HERRENS fruktansvärda makt och för hans
höga majestät. **11** Ty människornas högmodiga ögon
skola bliva ödmjukade, och männens övermod skall bliva
nedböjt, och HERREN allena skall vara hög på den
dagen. **12** Ty en dag har HERREN Sebaot bestämt,
som skall komma över allt stolt och övermodigt och över

allt som är upphöjt, och det skall bliva ödmjukat, **13** ja, över alla Libanons cedrar, de höga och stolta, och
över alla Basans ekar; **14** över alla höga berg och alla
stolta höjder, **15** över alla höga torn och alla fasta murar,
16 över alla Tarsis-skepp, ja, över allt som är skönt att
skåda. **17** Och människornas högmod skall bliva nedböjt
och männens övermod nedbrutet, och HERREN allena
skall vara hög på den dagen. **18** Men avgudarna skola
alldeles förgås. **19** Och man skall fly in i klippgrottor och
in i jordhålor, för HERRENS fruktansvärda makt och för
hans höga majestät, när han står upp för att förskräcka
jorden. **20** På den dagen skola människorna kasta bort
åt mullvadar och flädermöss de avgudar av silver och de
avgudar av guld, som de hava gjort åt sig för att tillbedja.
21 Ja, de skola fly in i klipprämnor och in i bergsklyftor,
för HERRENS fruktansvärda makt och för hans höga
majestät, när han står upp för att förskräcka jorden. **22**
Så förliten eder nu ej mer på människor, i vilkas näsa är
allenast en fläkt; ty huru ringa äro icke de att akta!

3 Ty se, Herren, HERREN Sebaot skall taga bort ifrån
Jerusalem och Juda allt slags stöd och uppehälle
-- all mat till uppehälle och all dryck till uppehälle --
2 hjältar och krigsmän, domare och profeter, spåmän
och äldste, **3** underhövitsmän och högtuppsatta män,
rådsherrar och slöjdkunnigt folk och män som äro
förfarna i besvärjelsekonst. **4** Och jag skall giva dem
ynglingar till furstar, och barnsligt självsvåld skall få
råda över dem. **5** Av folket skall den ene förtrycka den
andre, var och en sin nästa; den unge skall sätta sig
upp mot den gamle, den ringe mot den högt ansedde. **6**
När då så sker, att någon fattar tag i en annan i hans
faders hus och säger: »Du äger en mantel, du skall
bliva vår styresman; tag du hand om detta vacklande
rike» -- **7** då skall denne svara och säga: »Jag kan icke
skaffa bot; i mitt hus finnes varken bröd eller mantel.
Mig skolen I icke sätta till styresman över folket.» **8**
Ty Jerusalem vacklar, och Juda faller, då de nu med
sitt tal och sina gärningar stå emot HERREN och äro
genträviga mot hans härlighets blickar. **9** Deras uppsyn
vittnar emot dem; och likasom Sodoms folk bedriva de
sina synder uppenbart och dölja dem icke. Ve över deras
själar, ty själva hava de berett sig olycka! **10** Om den
rättfärdige mån I tänka att det skall gå honom väl, ty
sådana skola äta sina gärningars frukt. **11** Men ve över
den ogudaktige! Honom skall det gå illa, ty efter hans
gärningar skall hans vedergällning bliva. **12** Mitt folks
behärskare är ett barn, och kvinnor råda över det. Mitt
folk, dina ledare föra dig vilse och fördärva den väg, som
du skulle gå. **13** Men HERREN står redo att gå till rätta,
han träder fram för att döma folken; **14** HERREN vill gå
till doms med sitt folks äldste och med dess furstar. »I
haven skövlat vingården; rov från de fattiga är i edra hus.
15 Huru kunnen I så krossa mitt folk och söndermala
de fattiga?» Så säger Herren, HERREN Sebaot. **16**
Och HERREN säger: Eftersom Sions döttrar äro så
högmodiga, och gå med rak hals och spela med ögonen,
och gå där och trippa och pingla med sina fotringar,
17 därför skall Herren låta Sions döttrars hjässor bliva
fulla av skorv, och HERREN skall blotta deras blygd.
18 På den dagen skall Herren taga bort all deras ståt:
fotringar, pannband och halsprydnader, **19** örhängen,
armband och slöjor, **20** huvudprydnader, fotstegskedjor,
gördlar, luktflaskor och amuletter, **21** fingerringar och
näsringar, **22** högtidsdräkter, kåpor, mantlar och pungar,
23 speglar, fina linneskjortor, huvudbindlar och flor. **24**
Och där skall vara stank i stället för vällukt, rep i stället
för bälte, skalligt huvud i stället för krusat hår, hölje av
säcktyg i stället för högtidsmantel, märken av brännjärn i
stället för skönhet. **25** Dina män skola falla för svärd
och dina hjältar i krig: **26** hennes portar skola klaga och
sörja, och övergiven skall hon sitta på marken.

4 Och på den tiden skola sju kvinnor fatta i en och
samma man och säga: »Vi vilja själva föda oss och
själva kläda oss; låt oss allenast få bära ditt namn, och
tag så bort vår smälek.» **2** På den tiden skall det som
HERREN låter växa bliva till prydnad och härlighet, och
vad landet alstrar bliva till berömmelse och ära, för den
räddade skaran i Israel. **3** Och det skall ske att den som
lämnas övrig i Sion och den som bliver kvar i Jerusalem,
han skall då kallas helig, var och en som är upptecknad
till liv i Jerusalem -- **4** när en gång Herren har avtvått
Sions döttrars orenlighet och bortsköljt ur Jerusalem
dess blodskulder genom rättens och reningens ande.
5 Och HERREN skall över hela Sions bergs område
och över dess högtidsskaror skapa en molnsky och
en rök om dagen, och skenet av en lågande eld om
natten; ty ett beskärmande täckelse skall vila över all
dess härlighet. **6** Och ett skygd skall vara däröver till
skugga under dagens hetta, och till en tillflykt och ett
värn mot störtskurar och regn.

5 Jag vill sjunga om min vän, min väns sång om hans
vingård. Min vän hade en vingård på en bördig
bergskulle. **2** Och han hackade upp den och rensade
den från stenar och planterade där ädla vinträd; han
byggde ett vakttorn därinne, han högg ock ut ett presskar
däri. Så väntade han att den skulle bära äkta druvor,
men den bar vilddruvor. **3** Och nu, I Jerusalems invånare
och I Juda män, fällen nu eder dom mellan mig och min
vingård. **4** Vad kunde mer göras för min vingård, än vad
jag har gjort för den? Varför bar den då vilddruvor, när
jag väntade att den skulle bära äkta druvor? **5** Så vill jag
nu kungöra för eder vad jag skall göra med min vingård:
Jag skall taga bort dess hägnad, och den skall givas till
skövling; jag skall bryta ned dess mur, och den skall
bliva nedtrampad. **6** Jag skall i grund fördärva den, ingen
skall skära den eller gräva däri. Den skall fyllas med

tistel och törne; och molnen skall jag förbjuda att sända
ned regn på den. 7 Ty HERREN Sebaots vingård, det är
Israels hus; och Juda folk är hans älsklingsplantering.
Men när han väntade laglydnad, då fann han lagbrott,
och när han väntade rättfärdighet, fann han skriande
orättfärdighet. -- 8 Ve eder som läggen hus till hus och
fogen åker till åker, intill dess att rum ej mer finnes och I
ären de enda som bo i landet! 9 Från HERREN Sebaot
ljuder det så i mina öron: Sannerligen, de många husen
skola bliva öde; huru stora och sköna de än äro, skola
de bliva tomma på invånare. 10 Ty en vingård på tio
plogland skall giva allenast ett batmått, och en homers
utsäde skall giva blott en efa. 11 Ve dem som stå bittida
upp för att hasta till starka drycker, och som sitta intill
sena natten för att upphetta sig med vin! 12 Harpor
och psaltare, pukor och flöjter och vin hava de vid sina
dryckeslag, men på HERRENS gärningar akta de icke,
på hans händers verk se de icke. 13 Därför skall mitt folk
oförtänkt föras bort i fångenskap; dess ädlingar skola
lida hunger och dess larmande skaror försmäkta av
törst. 14 Ja, därför spärrar dödsriket upp sitt gap, det
öppnar sina käftar utan allt mått, och stadens yperste
måste fara ditned, jämte dess larmande och sorlande
skaror, envar som fröjdar sig därinne. **(Sheol h7585)** 15 Så
bliva människorna nedböjda och männen ödmjukade,
ja, ödmjukade varda de högmodigas ögon. 16 Men
HERREN Sebaot bliver hög genom sin dom, Gud, den
helige, bevisar sig helig genom rättfärdighet. 17 Och
lamm gå där i bet såsom på sin egen mark, och på de
rikas ödetomter söka vandrande herdar sin föda. 18 Ve
dem som draga fram missgärningsstraff med lögnens
tåg och syndastraff såsom med vagnslinor, 19 dem som
säga: »Må han hasta, må han skynda med sitt verk, så
att vi få se det; må det som Israels Helige har beslutit
nalkas och komma, så att vi förnimma det!» 20 Ve dem
som kalla det onda gott, och det goda ont, dem som
göra mörker till ljus, och ljus till mörker, dem som göra
surt till sött, och sött till surt! 21 Ve dem som äro visa i
sina egna ögon och hålla sig själva för kloka! 22 Ve dem
som äro hjältar i att dricka vin och som äro tappra i att
blanda starka drycker, 23 dem som giva den skyldige
rätt för mutors skull, men beröva den oskyldige vad som
är hans rätt! 24 Därför, såsom eldsflamman förtär strå,
och såsom halm sjunker tillsammans i lågan, så skall
deras rot förruttna, och deras löv skola flyga bort såsom
stoft, eftersom de förkastade HERREN Sebaots lag och
föraktade Israels Heliges ord. 25 Därför har HERRENS
vrede upptänts mot hans folk, och han uträcker sin hand
emot det och slår det, så att bergen darra, och så att
döda kroppar ligga såsom orenlighet på gatorna. Vid allt
detta vänder hans vrede icke åter, hans hand är ännu
uträckt. 26 Och han reser upp ett baner för hednafolken
i fjärran, och lockar på dem att de skola komma från
jordens ända; och se, snart och med hast komma de dit.
27 Ingen finnes bland dem, som är trött, ingen som är
stapplande. Ingen unnar sig slummer och ingen sömn;
på ingen lossnar bältet omkring hans länder, och för
ingen brister en skorem sönder. 28 Deras pilar äro
skarpa, och deras bågar äro alla spända; deras hästars
hovar äro såsom av flinta, och deras vagnshjul likna
stormvinden. 29 Deras skriande är såsom en lejoninnas;
de skria såsom unga lejon, rytande gripa de sitt rov
och bära bort det, och ingen finnes, som räddar. 30 Ett
rytande över folket höres på den dagen, likt rytandet av
ett hav; och skådar man ned på jorden, se, då är där
mörker och nöd, och ljuset är förmörkat genom töcken.

6 I det år då konung Ussia dog såg jag Herren sitta på
en hög och upphöjd tron, och släpet på hans mantel
uppfyllde templet. 2 Serafer stodo omkring honom. Var
och en av dem hade sex vingar: med två betäckte de
sina ansikten, med två betäckte de sina fötter, och med
två flögo de. 3 Och den ene ropade till den andre och
sade: »Helig, helig, helig är HERREN Sebaot; hela
jorden är full av hans härlighet.» 4 Och dörrtröskarnas
fästen darrade, när ropet ljöd; och huset blev uppfyllt
av rök. 5 Då sade jag: »Ve mig, jag förgås! Ty jag har
orena läppar, och jag bor ibland ett folk som har orena
läppar, och mina ögon hava sett Konungen, HERREN
Sebaot.» 6 Men en av seraferna flög fram till mig, och
han hade i sin hand ett glödande kol, som han med en
tång hade tagit på altaret. 7 Och han rörde därmed vid
min mun. Därefter sade han: »Se, då nu detta har rört
vid dina läppar, har din missgärning blivit tagen ifrån
dig, och din synd är försonad.» 8 Och jag hörde Herren
tala, och han sade: »Vem skall jag sända, och vem vill
vara vår budbärare?» Och jag sade: »Se, här är jag,
sänd mig.» 9 Då sade han: »Gå åstad och säg till detta
folk: 'Hören alltjämt, men förstån intet; sen alltjämt, men
förnimmen intet'. 10 Förstocka detta folks hjärta, och
tillslut dess öron, och förblinda dess ögon, så att det
icke kan se med sina ögon, eller höra med sina öron,
eller förstå med sitt hjärta, och omvända sig och bliva
helat.» 11 Men jag sade: »För huru lång tid, Herre?»
Han svarade: »Till dess att städerna bliva öde och utan
någon invånare, och husen utan folk, och till dess att
fälten ligga öde och förhärjade. 12 Och när HERREN
har fört folket bort i fjärran och ödsligheten bliver stor i
landet, 13 och allenast en tiondedel ännu är kvar däri,
då skall denna ytterligare förödas såsom en terebint eller
en ek av vilken en stubbe har lämnats kvar, när den
fälldes. Den stubben skall vara en helig säd.»

7 Och i Ahas', Jotams sons, Ussias sons, Juda konungs,
tid hände sig att Resin, konungen i Aram, och Peka,
Remaljas son, Israels konung, drogo upp mot Jerusalem
för att erövra det (vilket de likväl icke förmådde göra). 2
Och när det blev berättat för Davids hus att araméerna
hade lägrat sig i Efraim, då skälvde hans och hans

folks hjärtan, såsom skogens träd skälva för vinden. **3** Men HERREN sade till Jesaja: »Gå åstad med din son Sear-Jasub och möt Ahas vid ändan av Övre dammens vattenledning, på vägen till Valkarfältet, **4** och säg till honom: Tag dig till vara och håll dig stilla; frukta icke och var icke försagd i ditt hjärta för dessa två rykande brandstumpar, för Resin med araméerna och för Remaljas son, i deras förgrymmelse. **5** Eftersom Aram med Efraim och Remaljas son hava gjort upp onda planer mot dig och sagt: **6** 'Vi vilja draga upp mot Juda och slå det med skräck och erövra det åt oss och göra Tabals son till konung där', **7** därför säger Herren, HERREN: Det skall icke lyckas, det skall icke ske. **8** Ty Damaskus är Arams huvud, och Resin är Damaskus' huvud; och om sextiofem år skall Efraim vara krossat, så att det icke mer är ett folk. **9** Och Samaria är Efraims huvud, och Remaljas son är Samarias huvud. Om I icke haven tro, skolen I icke hava ro.» **10** Och HERREN talade ytterligare till Ahas och sade: **11** »Begär ett tecken från HERREN, din Gud; du må begära det vare sig nedifrån djupet eller uppifrån höjden.» **(Sheol h7585)** **12** Men Ahas svarade: »Jag begär intet, jag vill icke fresta HERREN.» **13** Då sade han: »Så hören då, I av Davids hus: Är det eder icke nog att I sätten människors tålamod på prov? Viljen I ock pröva min Guds tålamod? **14** Så skall då Herren själv giva eder ett tecken: Se, den unga kvinnan skall varda havande och föda en son, och hon skall giva honom namnet Immanuel. **15** Gräddmjölk och honung skall bliva hans mat inemot den tid då han förstår att förkasta vad ont är och utvälja vad gott är. **16** Ty innan gossen förstår att förkasta vad ont är och utvälja vad gott är, skall det land för vars båda konungar du gruvar dig vara öde. **17** Och över dig och över ditt folk och över din faders hus skall HERREN låta dagar komma, sådana som icke hava kommit allt ifrån den tid då Efraim skilde sig från Juda: konungen i Assyrien. **18** Ty på den tiden skall HERREN locka på flugorna längst borta vid Egyptens strömmar och på bisvärmarna i Assyriens land; **19** och de skola komma och slå ned, alla tillhopa, i bergsdälder och stenklyftor, i alla törnsnår och på alla betesmarker. **20** På den tiden skall HERREN med en rakkniv som tingas på andra sidan floden -- nämligen med konungen i Assyrien -- raka av allt hår både på huvudet och nedtill; ja, också skägget skall den taga bort. **21** På den tiden skall en kviga och två tackor vara vad en man föder upp. **22** Men han skall få mjölk i sådan myckenhet att han kan leva av gräddmjölk; ja, alla som finnas kvar i landet skola leva av gräddmjölk och honung. **23** Och det skall ske på den tiden, att där nu tusen vinträd stå, värda tusen siklar silver, där skall överallt växa tistel och törne. **24** Med pilar och båge skall man gå dit, ty hela landet skall vara tistel och törne. **25** Och alla de berg där man nu arbetar med hackan, dem skall man ej mer beträda, av fruktan för tistel och törne; de skola bliva platser dit oxar drivas, och marker som trampas ned av får.» D. ä. Gud med oss.

8 Och HERREN sade till mig: »Tag dig en stor tavla och skriv på den med tydlig stil Maher-salal Has-bas. **2** Och jag vill taga mig pålitliga vittnen: prästen Uria och Sakarja, Jeberekjas son.» **3** Och jag gick in till profetissan, och hon blev havande och födde en son. Och HERREN sade till mig: »Giv honom namnet Maher-salal Has-bas. **4** Ty förrän gossen kan säga 'fader' och 'moder' skall man bära Damaskus' skatter och byte från Samaria fram för konungen i Assyrien.» **5** Och HERREN talade vidare till mig och sade: **6** »Eftersom detta folk föraktar Siloas vatten, som flyter så stilla, och har sin fröjd med Resin och Remaljas son, **7** se, därför skall HERREN låta komma över dem flodens vatten, de väldiga och stora, nämligen konungen i Assyrien med all hans härlighet. Och den skall stiga över alla sina bräddar och gå över alla sina stränder. **8** Den skall tränga fram i Juda, svämma över och utbreda sig och räcka ända upp till halsen; och med sina utbredda vingar, skall den uppfylla ditt land, Immanuel, så vitt det är.» **9** Rasen, I folk; I skolen dock krossas. Lyssnen, alla I fjärran länder. Rusten eder; I skolen dock krossas. Ja, rusten eder; I skolen dock krossas. **10** Gören upp planer; de varda dock om intet. Avtalen, vad I viljen; det skall dock ej lyckas. Ty Gud är med oss. **11** Ty så sade HERREN till mig, när hans hand kom över mig med makt och han varnade mig för att vandra på detta folks väg: **12** I skolen icke kalla för sammansvärjning allt vad detta folk kallar sammansvärjning, ej heller skolen I frukta vad det fruktar, I skolen icke förskräckas därför. **13** Nej, HERREN Sebaot skolen I hålla helig; honom skolen I frukta, och för honom skolen I förskräckas. **14** Så skall han varda för eder något heligt; men för de två Israels hus skall han bliva en stötesten och en klippa till fall och för Jerusalems invånare en snara och ett giller. **15** Många av dem skola stupa därpå, de skola falla och krossas, de skola snärjas och varda fångade. **16** Lägg vittnesbördet ombundet och lagen förseglad i mina lärjungars hjärtan. **17** Så vill jag förbida HERREN, då han nu döljer sitt ansikte för Jakobs hus; jag vill vänta efter honom. **18** Se, jag och barnen som HERREN har givit mig, vi äro tecken och förebilder i Israel, från HERREN Sebaot, som bor på Sions berg. **19** Och när man säger till eder: »Frågen andebesvärjare och spåmän, dem som viska och mumla», så svaren: »Skall icke ett folk fråga sin Gud? Skall man fråga de döda för de levande?» **20** »Nej, hållen eder till lagen, till vittnesbördet!» Så skola förvisso en gång de nödgas mana, för vilka nu ingen morgonrodnad finnes. **21** De skola draga omkring i landet, nedtryckta och hungrande, och i sin hunger skola de förbittras och skola förbanna sin konung och sin Gud. Och de skola vända blicken uppåt, de skola ock skåda ned på jorden; **22** men se, där

är nöd och mörker och natt av ångest. Ja, tjockt mörker
är de fördrivnas liv. D. ä. rovet hastar, bytet skyndar.

9 Dock, natt skall icke förbliva där nu ångest råder. I
den förgångna tiden har har han låtit Sebulons och
Naftalis land vara ringa aktat, men i framtiden skall han
låta det komma till ära, trakten utmed Havsvägen, landet
på andra sidan Jordan, hedningarnas område. **2** Det folk
som vandrar i mörkret skall se ett stort ljus; ja, över dem
som bo i dödsskuggans land skall ett ljus skina klart.
3 Du skall göra folket talrikt, du skall göra dess glädje
stor; inför dig skola de glädja sig, såsom man glädes
under skördetiden, såsom man fröjdar sig, när man
utskiftar byte. **4** Ty du skall bryta sönder deras bördors
ok och deras skuldrors gissel och deras plågares stav,
likasom i Midjans tid. **5** Och skon som krigaren bar i
stridslarmet, och manteln som sölades i blod, allt sådant
skall brännas upp och förtäras av eld. **6** Ty ett barn
varder oss fött, en son bliver oss given, och på hans
skuldror skall herradömet vila; och hans namn skall vara:
Underbar i råd, Väldig Gud, Evig fader, Fridsfurste. **7** Så
skall herradömet varda stort och friden utan ände över
Davids tron och över hans rike; så skall det befästas
och stödjas med rätt och rättfärdighet, från nu och till
evig tid. HERREN Sebaots nitälskan skall göra detta.
8 Ett ord sänder Herren mot Jakob, och det slår ned
i Israel, **9** och allt folket får förnimma det, Efraim och
Samarias invånare, de som säga i sitt övermod och i sitt
hjärtas stolthet: **10** »Tegelmurar hava fallit, men med
huggen sten bygga vi upp nya; mullbärsfikonträd har
man huggit ned, men cederträd sätta vi i deras ställe.»
11 Och HERREN uppreser mot dem Resins ovänner och
uppeggar deras fiender, **12** araméerna från den ena
sidan och filistéerna från den andra, och de äta upp Israel
med glupska gap. Vid allt detta vänder hans vrede icke
åter, hans hand är ännu uträckt. **13** Men folket vänder ej
åter till honom som slår dem; Herren Sebaot söka de
icke. **14** Därför avhugger HERREN på Israel både huvud
och svans, han hugger av både palmtopp och sävstrå,
allt på en dag -- **15** de äldste och högst uppsatte de äro
huvudet, och profeterna, de falska vägvisarna, de äro
svansen. **16** Ty detta folks ledare föra det vilse, och de
som låta leda sig gå i fördärvet. **17** Därför kan Herren
icke glädja sig över dess unga män, ej heller hava
förbarmande med dess faderlösa och änkor; ty de äro
allasammans gudlösa ogärningsmän, och var mun talar
dårskap. Vid allt detta vänder hans vrede icke åter, hans
hand är ännu uträckt. **18** Ty ogudaktigheten förbränner
såsom en eld, den förtär tistel och törne; den tänder på
den tjocka skogen, så att den går upp i höga virvlar av
rök. **19** Genom HERREN Sebaots förgrymmelse har
landet råkat i brand, och folket är likasom eldsmat; den
ene skonar icke den andre. **20** Man river åt sig till höger
och förbliver dock hungrig, man tager för sig till vänster
och bliver dock ej mätt; envar äter köttet på sin egen
arm: **21** Manasse äter Efraim, och Efraim Manasse, och
båda tillhopa vända sig mot Juda. Vid allt detta vänder
hans vrede icke åter, hans hand är ännu uträckt.

10 Ve eder som stadgen orättfärdiga stadgar! I skriven,
men våldslagar skriven I **2** för att vränga de ringas
sak och beröva de fattiga i mitt folk deras rätt, för att
göra änkor till edert byte och plundra de faderlösa. **3** Vad
viljen I göra på hemsökelsens dag, när ovädret kommer
fjärran ifrån? Till vem viljen I fly för att få hjälp, och var
viljen I lämna edra skatter i förvar? **4** Om man ej böjer
knä såsom fånge, så måste man falla bland de dräpta.
Vid allt detta vänder hans vrede icke åter, hans hand är
ännu uträckt. **5** Ve över Assur, min vredes ris, som bär
min ogunst såsom en stav i sin hand! **6** Mot ett gudlöst
folk sänder jag honom, och mot min förgrymmelses
folk bjuder jag honom gå, för att taga rov och göra
byte, och för att nedtrampa det såsom orenlighet på
gatorna. **7** Men så menar icke han, och i sitt hjärta
tänker han ej så, utan hans hjärta står efter att förgöra
och efter att utrota folk i mängd. **8** Han säger: »Äro mina
hövdingar ej allasammans konungar? **9** Har det icke gått
Kalno såsom Karkemis, och Hamat såsom Arpad, och
Samaria såsom Damaskus? **10** Då min hand har träffat
de andra gudarnas riken, vilkas beläten voro förmer än
Jerusalems och Samarias, **11** skulle jag då ej kunna
göra med Jerusalem och dess gudabilder vad jag har
gjort med Samaria och dess gudar?» **12** Men när Herren
har fullbordat allt sitt verk på Sions berg och i Jerusalem,
då skall jag hemsöka den assyriske konungens hjärtas
högmodsfrukt och hans stolta ögons förhävelse. **13** Ty
han säger: »Med min hands kraft har jag utfört detta
och genom min vishet, ty jag har förstånd. Jag flyttade
folkens gränser, deras förråd utplundrade jag, och i min
väldighet stötte jag härskarna från tronen. **14** Och min
hand grep efter folkens skatter såsom efter fågelnästen,
och såsom man samlar övergivna ägg, så samlade
jag jordens alla länder; ingen fanns, som rörde vingen
eller öppnade näbben till något ljud.» **15** Skall då yxan
berömma sig mot honom som hugger med den, eller
sågen förhäva sig mot honom som sätter den i rörelse?
Som om käppen satte i rörelse honom som lyfter den,
eller staven lyfte en som dock är förmer än ett stycke trä!
16 Så skall då Herren, HERREN Sebaot sända tärande
sjukdom i hans feta kropp, och under hans härlighet
skall brinna en brand likasom en brinnande eld. **17** Och
Israels ljus skall bliva en eld och hans Helige en låga,
och den skall bränna upp och förtära dess törnen och
dess tistlar, allt på en dag. **18** Och på hans skogars
och parkers härlighet skall han alldeles göra en ände;
det skall vara, såsom när en sjuk täres bort. **19** De
träd som bliva kvar i hans skog skola vara lätt räknade;
ett barn skall kunna teckna upp dem. **20** På den tiden
skall kvarlevan av Israel och den räddade skaran av

Jakobs hus ej vidare stödja sig vid honom som slog
dem; i trohet skola de stödja sig vid HERREN, Israels
Helige. 21 En kvarleva skall omvända sig, en kvarleva
av Jakob, till Gud, den väldige. 22 Ty om än ditt folk,
Israel, vore såsom sanden i havet, så skall dock allenast
en kvarleva där omvända sig. Förödelsen är oryggligt
besluten, den kommer med rättfärdighet såsom en flod.
23 Ty förstöring och oryggligt besluten straffdom skall
Herren, HERREN Sebaot låta komma över hela jorden.
24 Därför säger Herren, HERREN Sebaot så: Frukta
icke, mitt folk, du som bor i Sion, för Assur, när han
slår dig med riset och upplyfter sin stav mot dig, såsom
man gjorde i Egypten. 25 Ty ännu allenast en liten tid,
och ogunsten skall hava en ände, och min vrede skall
vända sig till deras fördärv. 26 Och HERREN Sebaot
skall svänga sitt gissel över dem, såsom när han slog
Midjan vid Orebsklippan; och sin stav, som han räckte ut
över havet, skall han åter upplyfta, såsom han gjorde i
Egypten. 27 På den tiden skall hans börda tagas bort
ifrån din skuldra och hans ok ifrån din hals, ty oket skall
brista sönder för fetmas skull. 28 Han kommer över Ajat,
han drager fram genom Migron; i Mikmas lämnar han sin
tross. 29 De draga fram över passet; i Geba taga de
nattkvarter. Rama bävar; Sauls Gibea flyr. 30 Ropa högt,
du dotter Gallim. Giv akt, du Laisa. Arma Anatot! 31
Madmena flyktar; Gebims invånare bärga sitt gods. 32
Ännu samma dag står han i Nob; han lyfter sin hand
mot dottern Sions berg, mot Jerusalems höjd. 33 Men
se, då avhugger Herren, HERREN Sebaot den lummiga
kronan, med förskräckande makt; de resliga stammarna
ligga fällda, de höga träden störta ned. 34 Den tjocka
skogen nedhugges med järnet; Libanons skogar falla för
den väldige. En anspelning på namnet Sear-Jasub (Jes
7,3) som betyder en kvarleva skall omvända sig.

11 Men ett skott skall skjuta upp ur Isais avhuggna
stam, och en telning från dess rötter skall bära
frukt. 2 Och på honom skall HERRENS Ande vila,
vishets och förstånds Ande, råds och starkhets Ande,
HERRENS kunskaps och fruktans Ande. 3 Han skall
hava sitt välbehag i HERRENS fruktan; och han skall
icke döma efter som ögonen se eller skipa lag efter som
öronen höra. 4 Utan med rättfärdighet skall han döma
de arma och med rättvisa skipa lag åt de ödmjuka på
jorden. Och han skall slå jorden med sin muns stav,
och med sina läppars anda döda de ogudaktiga. 5
Rättfärdighet skall vara bältet omkring hans länder och
trofasthet bältet omkring hans höfter. 6 Då skola vargar
bo tillsammans med lamm och pantrar ligga tillsammans
med killingar; och kalvar och unga lejon och gödboskap
skola sämjas tillhopa, och en liten gosse skall valla dem.
7 Kor och björnar skola gå och beta, deras ungar skola
ligga tillhopa, och lejon skola äta halm likasom oxar.
8 Ett spenabarn skall leka invid en huggorms hål och
ett avvant barn sträcka ut sin hand efter basiliskens
öga. 9 Ingenstädes på mitt heliga berg skall man då
göra vad ont och fördärvligt är, ty landet skall vara fullt
av HERRENS kunskap, likasom havsdjupet är fyllt av
vattnet. 10 Och det skall ske på den tiden att hednafolken
skola söka telningen från Isais rot, där han står såsom
ett baner för folken; och hans boning skall vara idel
härlighet. 11 Och HERREN skall på den tiden ännu en
gång räcka ut sin hand, för att förvärva åt sig kvarlevan
av sitt folk, vad som har blivit räddat från Assyrien,
Egypten, Patros, Etiopien, Elam, Sinear, Hamat och
havsländerna. 12 Och han skall resa upp ett baner
för hednafolken och samla Israels fördrivna män; och
Juda förskingrade kvinnor skall han hämta tillhopa från
jordens fyra hörn. 13 Då skall Efraims avund upphöra
och Juda ovänskap bliva utrotad; Efraim skall ej hysa
avund mot Juda, och Juda icke ovänskap mot Efraim.
14 Men såsom rovfåglar skola de slå ned på filistéernas
skuldra västerut, tillsammans skola de taga byte av
österlänningarna; Edom och Moab skola gripas av deras
hand, och Ammons barn skola bliva dem hörsamma. 15
Och HERREN skall giva till spillo Egyptens havsvik och
lyfta sin hand mot floden i förgrymmelse; och han skall
klyva den i sju bäckar och göra så, att man torrskodd
kan gå däröver. 16 Så skall där bliva en banad väg för
den kvarleva av hans folk, som har blivit räddad från
Assur, likasom det var för Israel på den dag då de drogo
upp ur Egyptens land.

12 På den tiden skall du säga: »Jag tackar dig,
HERRE, ty väl var du vred på mig, men din vrede
har upphört, och du tröstar mig. 2 Se, Gud är min
frälsning, jag är trygg och fruktar icke; ty HERREN,
HERREN är min starkhet och min lovsång, och han
blev mig till frälsning.» 3 Och I skolen ösa vatten med
fröjd ur frälsningens källor 4 och skolen säga på den
tiden: »Tacken HERREN, åkallen hans namn, gören
hans gärningar kunniga bland folken; förtäljen att hans
namn är högt. 5 Lovsjungen HERREN, ty han har gjort
härliga ting; detta vare kunnigt över hela jorden. 6 Ropen
av fröjd och jublen, I Sions invånare, ty Israels Helige är
stor bland eder.

13 Detta är en utsaga om Babel, vad som
uppenbarades för Jesaja, Amos' son. 2 Resen upp
ett baner på ett kalt berg, ropen högt till dem; viften med
handen att de må draga in genom de mäktiges portar.
3 Jag själv har bådat upp mina invigda, ja, kallat mina
hjältar till mitt vredesverk, min stolta skara, som jublar. 4
Hör, det larmar på bergen såsom av ett stort folk. Hör,
det sorlar av riken med hopade hednafolk. HERREN
Sebaot mönstrar sin krigarskara. 5 Ifrån fjärran land
komma de, ifrån himmelens ända, HERREN och hans
vredes redskap, för att fördärva hela jorden. 6 Jämren
eder, ty nära är HERRENS dag; såsom våld från den
Allsvåldige kommer den. 7 Därför sjunka alla händer ned,

och alla människohjärtan förfäras. 8 Man förskräckes,
man gripes av ångest och kval, ja, våndas såsom en
barnaföderska. Häpen stirrar den ene på den andre; röda
såsom eldslågor äro deras ansikten. 9 Se, HERRENS
dag kommer, gruvlig och med förgrymmelse och med
vredesglöd, för att göra jorden till en ödemark och utrota
syndarna som där bo. 10 Ty himmelens stjärnor och
stjärnbilder sända ej mer ut sitt ljus, solen går mörk
upp, och månens ljus skiner icke. 11 Jag skall hemsöka
jordens krets för dess ondska och de ogudaktiga för
deras missgärning; jag skall göra slut på de fräckas
övermod och slå ned våldsverkarnas högmod. 12 Jag
skall göra en man mer sällsynt än fint guld, en människa
mer sällsynt än guld från Ofir. 13 Därför skall jag komma
himmelen att darra, och jorden skall bäva och vika från
sin plats -- genom HERREN Sebaots förgrymmelse,
på hans glödande vredes dag. 14 Och likasom jagade
gaseller och en hjord som ingen samlar vända de då
hem, var och en till sitt folk, och fly, var och en till sitt
land. 15 Men envar som upphinnes bliver genomborrad,
och envar som gripes faller för svärd. 16 Deras späda
barn krossas inför deras ögon, deras hus plundras, och
deras kvinnor skändas. 17 Ty se, jag vill uppväcka mot
dem mederna, som akta silver för intet och icke fråga
efter guld. 18 Deras bågar skola fälla de unga männen,
med frukten i moderlivet hava de intet förbarmande, och
barnen skona de icke. 19 Och det skall gå med Babel,
rikenas krona, kaldéernas ära och stolthet, likasom när
Gud omstörtade Sodom och Gomorra. 20 Aldrig mer
skall det bliva bebyggt, från släkte till släkte skall det
ligga obebott; ingen arab skall där slå upp sitt tält, ingen
herde lägra sig där med sin hjord. 21 Nej, öknens djur
skola lägra sig där, och dess hus skola fyllas av uvar;
strutsar skola bo där, och gastar skola hoppa där. 22
Schakaler skola tjuta i dess palatser och ökenhundar i
praktbyggnaderna. Snart kommer dess tid; dess dagar
skola ej fördröjas.

14 Ty HERREN skall förbarma sig över Jakob och
ännu en gång utvälja Israel och låta dem komma
till ro i deras land; och främlingar skola sluta sig till dem
och hålla sig till Jakobs hus. 2 Och folk skola taga dem
och föra dem hem igen; men Israels hus skall lägga
dem under sig såsom sin arvedel i HERRENS land, och
skall göra dem till trälar och trälinnor. Så skola de få
sina fångvaktare till fångar och råda över sina plågare.
3 Och på den dag då HERREN låter dig få ro från din
vedermöda och ångest, och från den hårda träldom som
har varit dig pålagd, 4 då skall du stämma upp denna
visa över konungen i Babel, du skall säga: »Vilken ände
har icke plågaren fått, vilken ände pinoorten! 5 HERREN
har brutit sönder de ogudaktigas stav, tyrannernas ris,
6 det ris som i grymhet slog folken med slag på slag,
och i vrede härskade över folkslagen med skoningslös
förföljelse. 7 Hela jorden har nu fått vila och ro; man
brister ut i jubel. 8 Själva cypresserna glädja sig över ditt
fall, så ock Libanons cedrar: 'Sedan du nu ligger där,
drager ingen hitupp för att hugga ned oss.' 9 Dödsriket
därnere störes i sin ro för din skull, när det måste taga
emot dig. Skuggorna där väckas upp för din skull, jordens
alla väldige; folkens alla konungar måste stå upp från
sina troner. **(Sheol h7585)** 10 De upphäva alla sin röst
och säga till dig: 'Så har då också du blivit maktlös
såsom vi, ja, blivit vår like.' 11 Ned till dödsriket har din
härlighet måst fara, och dina harpors buller; förruttnelse
är bädden under dig, och maskar äro ditt täcke. **(Sheol
h7585)** 12 Huru har du icke fallit ifrån himmelen, du
strålande morgonstjärna! Huru har du icke blivit fälld
till jorden, du folkens förgörare! 13 Det var du som
sade i ditt hjärta: 'Jag vill stiga upp till himmelen; högt
ovanför Guds stjärnor vill jag ställa min tron; jag vill
sätta mig på gudaförsamlingens berg längst uppe i norr.
14 Jag vill stiga upp över molnens höjder, göra mig lik
den Högste.' 15 Nej, ned till dödsriket måste du fara,
längst ned i graven. **(Sheol h7585)** 16 De som se dig stirra
på dig, de betrakta dig och säga: 'Är detta den man
som kom jorden att darra och riken att bäva, 17 den
som förvandlade jordkretsen till en öken och förstörde
dess städer, den som aldrig frigav sina fångar, så att
de fingo återvända hem?' 18 Folkens alla konungar
ligga allasammans med ära var och en i sitt vilorum; 19
men du ligger obegraven och bortkastad, lik en föraktad
gren; du ligger där överhöljd av dräpta, av svärdsslagna
män, av döda som hava farit ned i gravkammaren, lik ett
förtrampat as. 20 Du skulle icke såsom de få vila i en
grav, ty du fördärvade ditt land och dräpte ditt folk. Om
ogärningsmännens avföda skall man aldrig mer tala. 21
Anställen ett blodbad på hans söner för deras fäders
missgärning. De få ej stå upp och besitta jorden och
fylla jordkretsens yta med städer.» 22 Nej, jag skall stå
upp emot dem, säger HERREN Sebaot; och jag skall
utrota ur Babel både namn och kvarleva, både barn
och efterkommande, säger HERREN. 23 Och jag skall
göra det till ett tillhåll för rördrommar och fylla det med
sumpsjöar; ja, jag skall bortsopa det med ödeläggelsens
kvast, säger HERREN Sebaot. 24 HERREN Sebaot
har svurit och sagt: Sannerligen, såsom jag har tänkt,
så skall det ske, och vad jag har beslutit, det skall
fullbordas. 25 Jag skall krossa Assur i mitt land, och
på mina berg skall jag förtrampa honom. Så skall hans
ok bliva borttaget ifrån dem och hans börda tagas av
deras skuldra. 26 Detta är det beslut som är fattat mot
hela jorden; detta är den hand som är uträckt mot alla
folk. 27 Ty HERREN Sebaot har beslutit det; vem kan då
göra det om intet? Hans hand är det som är uträckt;
vem kan avvända den? 28 I det år då konung Ahas
dog förkunnades följande utsaga: 29 Gläd dig icke, du
filistéernas hela land, över att det ris som slog dig är
sönderbrutet; ty från ormens rot skall en basilisk komma

fram, och dennes avkomma bliver en flygande drake. **30** De utarmade skola sedan få bete och de fattiga få lägra sig i trygghet; men telningarna från din rot skall jag döda genom hunger, och vad som bliver kvar av dig skall dräpas. **31** Jämra dig, du port; ropa, du stad; försmält av ångest, du filistéernas hela land. Ty norrifrån kommer en rök; i fiendeskarornas tåg bliver ingen efter. **32** Vad skall man då svara det främmande folkets sändebud? Jo, att det är HERREN som har grundat Sion, och att de betryckta bland hans folk där hava sin tillflykt.

15 Utsaga om Moab. Ja, med Ar-Moab är det ute den natt då det förstöres. Ja, med Kir-Moab är det ute den natt då det förstöres. **2** Habbait och Dibon stiga upp på offerhöjderna för att gråta; uppe i Nebo och Medeba jämrar sig Moab; alla huvuden där äro skalliga, alla skägg avskurna. **3** På dess gator bär man sorgdräkt, så ock på dess tak; på dess torg jämra sig alla och flyta i tårar. **4** Hesbon och Eleale höja klagorop, så att det höres ända till Jahas. Därför skria ock Moabs krigare; hans själ våndas i honom. **5** Mitt hjärta klagar över Moab, ty hans flyktingar fly ända till Soar, till Eglat-Selisia; uppför Halluhits höjd stiger man under gråt, och på vägen till Horonaim höjas klagorop över förstörelsen. **6** Nimrims vatten bliva torr ökenmark, gräset förtorkas, brodden vissnar, intet grönt lämnas kvar. **7** Återstoden av sitt förvärv, sitt sparda gods, bär man därför nu bort över Pilträdsbäcken. **8** Ja, klagoropen ljuda runtom i Moabs land; till Eglaim når dess jämmer och till Beer-Elim dess jämmer. **9** Dimons vatten äro fulla av blod. Ja, ännu något mer skall jag låta komma över Dimon; ett lejon över Moabs räddade, över det som bliver kvar av landet.

16 »Sänden åstad de lamm som landets herre bör hava från Sela genom öknen till dottern Sions berg.» **2** Och såsom flyktande fåglar, lika skrämda fågelungar komma Moabs döttrar till Arnons vadställen. **3** De säga: »Giv oss råd, bliv medlare för oss. Låt din skugga vara såsom natten, nu mitt i middagshettan. Skydda de fördrivna; röj icke de flyktande. **4** Låt mina fördrivna finna härbärge hos dig, var för Moab ett beskärm mot fördärvaren, till dess att utpressaren ej mer är till och fördärvet får en ände och förtryckarna försvinna bort ur landet. **5** Så skall genom eder mildhet eder tron bliva befäst, och på den skall sitta trygg i Davids hydda en furste som far efter vad rätt är och främjar rättfärdighet.» **6** Vi hava hört om Moabs högmod, det övermåttan höga, om hans högfärd, högmod och övermod och opålitligheten i hans lösa tal. **7** Därför måste nu Moab jämra sig över Moab, hela landet måste jämra sig. Över Kir-Haresets druvkakor måsten I sucka i djup bedrövelse. **8** Ty Hesbons fält äro förvissnade, så ock Sibmas vinträd, vilkas ädla druvor slogo folkens herrar till marken, vilkas rankor nådde till Jaeser och förirrade sig i öknen, vilkas skott bredde ut sig och gingo över havet. **9** Därför gråter jag över Sibmas vinträd, såsom Jaeser gråter; med mina tårar vattnar jag dig, Hesbon, och dig, Eleale. Ty mitt i din sommar och din bärgningstid har ett skördeskri slagit ned. **10** Glädje och fröjd är nu avbärgad från de bördiga fälten, och i vingårdarna höjes intet glädjerop, höres intet jubel; ingen trampar vin i pressarna, på skördeskriet har jag gjort slut. **11** Därför klagar mitt hjärta såsom en harpa över Moab, ja, mitt innersta över Kir-Heres. **12** Ty huru än Moab ävlas att träda upp på offerhöjden och huru han än går in i sin helgedom och beder, så uträttar han intet därmed. **13** Detta är det ord, som HERREN tillförne talade till Moab. **14** Men nu har HERREN åter talat och sagt: Inom tre år, såsom dagakarlen räknar åren, skall Moab i sin härlighet, med alla sina stora skaror, varda aktad för intet; och vad som bliver kvar skall vara litet och ringa, icke mycket värt.

17 Utsaga om Damaskus. Se, Damaskus skall upphöra att vara en stad; det skall falla och bliva en stenhop. **2** Aroers städer varda övergivna; de bliva tillhåll för hjordar, som lägra sig där ostörda. **3** Det är förbi med Efraims värn, med Damaskus' konungadöme och med kvarlevan av Aram. Det skall gå med dem såsom med Israels barns härlighet, säger HERREN Sebaot. **4** Och det skall ske på den tiden att Jakobs härlighet vändes i armod, och att hans feta kropp bliver mager. **5** Det går, såsom när skördemannen samlar ihop säden och med sin arm skördar axen; det går, såsom när man plockar ax i Refaims-dalen: **6** en ringa efterskörd lämnas kvar där, såsom när man slår ned oliver, två eller tre bär lämnas kvar högst uppe i toppen, fyra eller fem på trädets kvistar, säger HERREN, Israels Gud. **7** På den tiden skola människorna blicka upp till sin Skapare och deras ögon se upp till Israels Helige. **8** Människorna skola ej vända sin blick till de altaren som deras händer hava gjort; på sina fingrars verk skola de icke se, icke på Aserorna eller på solstoderna. **9** På den tiden skola deras fasta städer bliva lika de övergivna fästen i skogarna och på bergstopparna, som övergåvos, när Israels barn drogo in; allt skall bliva ödelagt. **10** Ty du har förgätit din frälsnings Gud, och du tänker icke på din fasta klippa. Därför planterar du ljuvliga planteringar och sätter i dem främmande vinträd. **11** Och väl får du dem att växa högt samma dag du planterar dem, och morgonen därefter får du dina plantor att blomma, men skörden försvinner på hemsökelsens dag, då plågan bliver olidlig. **12** Hör, det brusar av många folk, det brusar, såsom havet brusar. Det dånar av folkslag, det dånar, såsom väldiga vatten dåna. **13** Ja, det dånar av folkslag, såsom stora vatten dåna. Men han näpser dem, och de fly bort i fjärran; de jagas bort såsom agnar för vinden, uppe på bergen, och såsom virvlande löv för stormen. **14** När aftonen är inne, se, då kommer förskräckelsen, och förrän morgonen gryr, äro de sin

kos. Detta bliver våra skövlares del, våra plundrares lott.
Se Plantering i Ordförkl.

18 Hör, du land där flygfän surra, du land bortom
Etiopiens strömmar, **2** du som har sänt budbärare
över havet, i rörskepp hän över vattnet! Gån åstad, I
snabba sändebud, till det resliga folket med glänsande
hy, till folket som är så fruktat vida omkring, det starka och
segerrika folket, vars land genomskäres av strömmar. **3** I
jordkretsens alla inbyggare, I som bon på jorden: sen till,
när man reser upp baner på bergen, och när man stöter
i basun, så lyssnen därtill. **4** Ty så har HERREN sagt till
mig: »I stillhet vill jag skåda ned från min boning, såsom
solglans glöder från en klar himmel, såsom molnet
utgjuter dagg under skördetidens hetta.» **5** Ty förrän
skördetiden är inne, just när blomningen är slut och
blomman förbytes i mognad druva, skall han avskära
rankorna med vingårdskniv och hugga av rotskotten
och skaffa dem bort. **6** Alltsammans skall lämnas till
pris åt rovfåglarna på bergen och åt djuren på marken;
rovfåglarna skola där hava sina nästen över sommaren
och markens alla djur ligga där om vintern. **7** På den
tiden skola skänker bäras fram till HERREN Sebaot från
det resliga folket med glänsande hy, från folket som är
så fruktat vida omkring, det starka och segerrika folket,
vars land genomskäres av strömmar -- till den plats där
HERREN Sebaots namn bor, till Sions berg.

19 Utsaga om Egypten. Se, HERREN far fram på ett
ilande moln och kommer till Egypten. Egyptens
avgudar bäva då för honom, och egyptiernas hjärtan
förfäras i deras bröst. **2** Och jag skall uppegga egyptier
mot egyptier, så att broder skall strida mot broder och
vän mot vän, stad mot stad och rike mot rike. **3** Och
egyptiernas förstånd skall försvinna ur deras hjärtan,
och deras råd skall jag göra om intet; de skola då
fråga sina avgudar och signare, sina andebesvärjare
och spåmän. **4** Men jag skall giva egyptierna i en hård
herres hand, och en grym konung skall få råda över
dem, säger Herren, HERREN Sebaot. **5** Och vattnet
skall försvinna ur havet, och floden skall sina bort och
uttorka. **6** Strömmarna skola utbreda stank, Egyptens
kanaler skola förminskas och sina bort; rör och vass skall
förvissna. **7** Ängarna vid Nilfloden, längs flodens strand,
och alla sädesfält vid floden, de skola förtorka, fördärvas
och varda till intet. **8** Dess fiskare skola klaga, alla som
kasta ut krok i floden skola sörja; och de som lägga ut
nät i vattnet skola stå där modlösa. **9** De som arbeta i
häcklat lin skola komma på skam, så ock de som väva
fina tyger. **10** Landets stödjepelare skola bliva krossade
och alla de som arbeta för lön gripas av ångest. **11**
Såsom idel dårar stå då Soans furstar; Faraos visaste
rådgivare giva blott oförnuftiga råd. Huru kunnen I då
säga till Farao: »Jag är en son av visa män, en son av
forntidens konungar»? **12** Ja, var är dina vise? Må de
förkunna för dig -- ty de veta det ju -- vad HERREN
Sebaot har beslutit över Egypten. **13** Nej, Soans furstar
hava blivit dårar, Nofs furstar äro bedragna, Egypten
föres vilse av dem som voro hörnstenar i dess stammar.
14 HERREN har där utgjutit en förvirringens ande, så att
de komma Egypten att ragla, vadhelst det företager sig,
såsom en drucken raglar i sina spyor. **15** Och Egypten
skall icke hava framgång i vad någon där gör, evad
han är huvud eller svans, evad han är palmtopp eller
sävstrå. **16** På den tiden skola egyptierna vara såsom
kvinnor: de skola bäva och förskräckas för HERREN
Sebaots upplyfta hand, när han lyfter den mot dem. **17**
Och Juda land skall bliva en skräck för egyptierna; så
ofta man nämner det för dem, skola de förskräckas, för
det besluts skull som HERREN Sebaot har fattat över
dem. **18** På den tiden skola i Egyptens land finnas fem
städer som tala Kanaans tungomål, och som svärja vid
HERREN Sebaot; en av dem skall heta Ir-Haheres. **19**
På den tiden skall ett altare vara rest åt HERREN mitt i
Egyptens land, så ock en stod åt HERREN vid landets
gräns. **20** Och de skola vara till tecken och vittnesbörd
för HERREN Sebaot i egyptiernas land: när de ropa till
HERREN om hjälp mot förtryckare, då skall han sända
dem en frälsare och försvarare, och han skall rädda dem.
21 Och HERREN skall göra sig känd för egyptierna, ja,
egyptierna skola lära känna HERREN på den tiden; och
de skola tjäna honom med slaktoffer och spisoffer, de
skola göra löften åt HERREN och få infria dem. **22** Så
skall då HERREN slå Egypten -- slå, men ock hela; när
de omvända sig till HERREN, skall han bönhöra dem
och hela dem. **23** På den tiden skall en banad väg leda
från Egypten till Assyrien, och assyrierna skola komma
in i Egypten, och egyptierna in i Assyrien; och egyptierna
skola hålla gudstjänst tillsammans med assyrierna. **24**
På den tiden skall Israel, såsom den tredje i förbundet,
stå vid sidan av Egypten och Assyrien, till en välsignelse
på jorden. **25** Och HERREN Sebaot skall välsigna dem
och säga: Välsignad vare du Egypten, mitt folk, och du
Assyrien, mina händer verk, och du Israel, min arvedel!

20 I det år då Tartan kom till Asdod, utsänd av
Sargon, konungen i Assyrien -- varefter han ock
belägrade Asdod och intog det -- **2** på den tiden talade
HERREN genom Jesaja, Amos' son, och sade: »Upp,
lös säcktygsklädnaden från dina länder, och drag dina
skor av dina fötter.» Och denne gjorde så och gick naken
och barfota. **3** Sedan sade HERREN: »Likasom min
tjänare Jesaja har gått naken och barfota och nu i tre
år varit till tecken och förebild angående Egypten och
Etiopien, **4** så skall konungen i Assyrien låta fångarna
ifrån Egypten och de bortförda från Etiopien, både unga
och gamla, vandra åstad nakna och barfota, med blottad
bak, Egypten till blygd. **5** Då skola de häpna och blygas
över Etiopien, som var deras hopp, och över Egypten,
som var deras stolthet. **6** På den dagen skola inbyggarna

här i kustlandet säga: 'Se, så gick det med dem som
voro vårt hopp, med dem till vilka vi flydde, för att få
hjälp och bliva räddade undan konungen i Assyrien; huru
skola vi då själva kunna undkomma?'»

21 Utsaga om Öknen vid havet. Likasom en storm
som far fram i Sydlandet kommer det från öknen,
från det fruktansvärda landet. **2** En gruvlig syn har blivit
mig kungjord: »Härjare härja, rövare röva. Drag upp,
du Elam! Träng på, du Mediens folk! På all suckan vill
jag göra slut.» **3** Fördenskull darra nu mina länder,
ångest griper mig, lik en barnaföderskas ångest; förvirring
kommer över mig, så att jag icke kan höra, förskräckelse
fattar mig, så att jag icke kan se. **4** Mitt hjärta är utom sig,
jag kväljes av förfäran; skymningen, som jag längtade
efter, vållar mig nu skräck. **5** Man dukar bord, man
breder ut täcken, man äter och dricker. Nej, stån upp, I
furstar; smörjen edra sköldar! **6** Ty så har Herren sagt till
mig: »Gå och ställ ut en väktare; vad han får se, det
må han förkunna. **7** Och om han ser ett tåg, ryttare par
efter par, ett tåg av åsnor, ett tåg av kameler, då må han
giva akt, noga giva akt.» **8** Och denne ropade, såsom
ett lejon ryter: »Herre, här står jag på vakt beständigt,
dagen igenom, och jag förbliver här på min post natt efter
natt. **9** Och se, nu kommer här ett tåg av män, ryttare
par efter par!» Och åter talade han och sade: »Fallet,
fallet är Babel! Alla dess gudabeläten äro nedbrutna till
jorden.» **10** O du mitt krossade, mitt söndertröskade
folk, vad jag har hört av HERREN Sebaot, Israels Gud,
det har jag förkunnat för eder. **11** Utsaga om Duma.
Man ropar till mig från Seir: »Väktare, vad lider natten?
Väktare, vad lider natten?» **12** Väktaren svarar: »Morgon
har kommit, och likväl är det natt. Viljen I fråga mer, så
frågen; kommen tillbaka igen.» **13** Utsaga över Arabien.
Tagen natthärbärge i Arabiens vildmark, I karavaner från
Dedan. **14** Må man komma emot de törstande och giva
dem vatten. Ja, inbyggarna i Temas land gå de flyktande
till mötes med bröd. **15** Ty de fly undan svärd, undan
draget svärd, och undan spänd båge och undan krigets
tunga. **16** Ty så har Herren sagt till mig: Om ett år, såsom
dagakarlen räknar året, skall all Kedars härlighet vara
förgången, **17** och föga skall då vara kvar av Kedars
hjältars bågar, så många de äro. Ty så har HERREN,
Israels Gud, talat.

22 Utsaga om Synernas dal. Vad är då på färde,
eftersom allt ditt folk stiger upp på taken? **2** Du
larmuppfyllda, du bullrande stad, du glada stad! Dina
slagna hava icke blivit slagna med svärd, ej dödats i
strid. **3** Alla dina furstar hava samfällt flytt undan, utan
bågskott blevo de fångar. Ja, så många som påträffades
hos dig blevo allasammans fångar, huru långt bort de än
flydde. **4** Därför säger jag: Vänden blicken ifrån mig,
jag måste gråta bitterligen; trugen icke på mig tröst för
att dottern mitt folk har blivit förstörd. **5** Ty en dag med
förvirring, nedtrampning och bestörtning kommer från
Herren, HERREN Sebaot, i Synernas dal, med nedbrutna
murar och med rop upp mot berget. **6** Elam hade fattat
kogret, vagnskämpar och ryttare följde honom; Kir hade
blottat skölden. **7** Dina skönaste dalar voro fyllda med
vagnar, och ryttarna hade fattat stånd vid porten. **8** Juda
blev blottat och låg utan skydd. Då skådade du bort
efter vapnen i Skogshuset. **9** Och I sågen att Davids
stad hade många rämnor, och I samladen upp vattnet i
Nedre dammen. **10** Husen i Jerusalem räknaden I, och I
bröten ned husen för att befästa muren. **11** Och mellan
de båda murarna gjorden I en behållare för vattnet från
Gamla dammen. Men I skådaden icke upp till honom
som hade verkat detta; till honom som för länge sedan
hade bestämt det sågen I icke. **12** Herren, HERREN
Sebaot kallade eder på den dagen till gråt och klagan, till
att raka edra huvuden och hölja eder i sorgdräkt. **13** Men
i stället hängåven I eder åt fröjd och glädje; I dödaden
oxar och slaktaden får, I åten kött och drucken vin, I
saden: »Låtom oss äta och dricka, ty i morgon måste
vi dö.» **14** Därför ljuder från HERREN Sebaot denna
uppenbarelse i mina öron: Sannerligen, denna eder
missgärning skall icke bliva försonad, så länge I leven,
säger Herren, HERREN Sebaot. **15** Så sade Herren,
HERREN Sebaot: Gå bort till honom där, förvaltaren,
överhovmästaren Sebna, och säg till honom: **16** Vad gör
du här, och vem tänker du lägga här, eftersom du här
hugger ut en grav åt dig? Du som hugger ut din grav så
högt uppe, du som i klippan urholkar en boning åt dig,
17 du må veta att HERREN skall slunga dig långt bort,
en sådan man som du är. Han skall rulla dig tillhopa till
en klump, **18** han skall hopnysta dig såsom ett nystan,
och kasta dig såsom en boll bort till ett land som har
utrymme nog för dig; där skall du dö, och dit skola dina
härliga vagnar komma, du skamfläck för din herres hus.
19 Ja, jag skall stöta dig bort ifrån din plats, och från din
tjänst skall du bliva avsatt. **20** Och på den dagen skall
jag kalla på min tjänare Eljakim, Hilkias son; **21** honom
skall jag ikläda din livklädnad, och med ditt bälte skall jag
omgjorda honom, och skall lägga ditt välde i hans hand,
så att han bliver en fader för Jerusalems invånare och
för Juda hus. **22** Och jag skall giva honom Davids hus'
nyckel att bära; när han upplåter, skall ingen tillsluta, och
när han tillsluter, skall ingen upplåta. **23** Och jag skall slå
in honom till en stadig spik i en fast vägg, och han skall
bliva ett äresäte för sin faders hus. **24** Men om då hans
faders hus, så tungt det är, hänger sig på honom, med
ättlingar och avkomlingar -- alla slags småkärl av vad
slag som helst, skålar eller allahanda krukor -- **25** då,
på den dagen, säger HERREN Sebaot, skall spiken,
som var inslagen i den fasta väggen lossna; den skall gå
sönder och falla ned, och bördan som hängde därpå,
skall krossas. Ty så har HERREN talat.

23 Utsaga om Tyrus. Jämren eder, I Tarsis-skepp!
Ty det är ödelagt, utan hus och utan gäster; från
kittéernas land når dem budskapet härom. **2** Sitten
stumma, I kustlandets invånare! Köpmän från Sidon,
sjöfarande män, uppfyllde dig; **3** av Sihors säd och
Nilflodens skördar skaffade du dig vinning, i det du for
över stora vatten och drev handel därmed bland folken.
4 Men stå där nu med skam, du Sidon; ty så säger
havet, havets fäste: »Så är jag då utan avkomma och
har icke fött några barn, icke uppfött ynglingar, icke
fostrat jungfrur.» **5** När man får höra detta i Egypten,
då bävar man vid ryktet om Tyrus. **6** Dragen bort till
Tarsis och jämren eder, I kustlandets invånare. **7** Är
detta eder glada stad, hon den urgamla, som av sina
fötter bars till fjärran land, för att gästa där? **8** Vem beslöt
detta över Tyrus, henne som delade ut kronor, vilkens
köpmän voro furstar, vilkens krämare voro stormän på
jorden? **9** HERREN Sebaot var den som beslöt det, för
att slå ned all den stolta härligheten och ödmjuka alla
stormän på jorden. **10** Bred nu ut dig över ditt land såsom
Nilfloden, du dotter Tarsis; du bär ingen boja mer. **11** Han
räckte ut sin hand över havet, han kom konungariken att
darra; HERREN bjöd om Kanaans fästen att de skulle
ödeläggas. **12** Han sade: »Du skall ej allt framgent få
leva i fröjd, du kränkta jungfru, du dotter Sidon. Stå upp
och drag bort till kittéernas land; dock, ej heller där får
du ro. **13** Se, kaldéernas land, folket som förr ej var till,
de vilkas land Assyrien gjorde till boning åt öknens djur,
de resa där sina belägringstorn och omstörta stadens
platser och göra den till en grushög. **14** Jämren eder,
I Tarsis-skepp, ty edert fäste är förstört.» **15** På den
tiden skall Tyrus ligga förgätet i sjuttio år, såsom rådde
där alltjämt en och samma konung; men efter sjuttio
år skall det gå med Tyrus, såsom det heter i visan om
skökan: **16** »Tag din harpa och gå omkring i staden,
du förgätna sköka; spela vackert och sjung flitigt, så
att man kommer ihåg dig.» **17** Ty efter sjuttio år skall
HERREN se till Tyrus, och det skall åter få begynna
att taga emot skökolön och bedriva otukt med jordens
alla konungariken i den vida världen. **18** Men hennes
handelsförvärv och vad hon får såsom skökolön skall
vara helgat åt HERREN; det skall icke läggas upp och
icke gömmas, utan de som bo inför HERRENS ansikte
skola av hennes handelsförvärv hava mat till fyllest och
präktiga kläder.

24 Se, HERREN ödelägger jorden och föröder den;
han omvälver, vad därpå är, och förströr dess
inbyggare. **2** Och det går prästen såsom folket,
husbonden såsom tjänaren, husfrun såsom tjänarinnan,
säljaren såsom köparen, låntagaren såsom långivaren,
gäldenären såsom borgenären. **3** Jorden bliver i grund
ödelagd och i grund utplundrad; ty HERREN har talat
detta ord. **4** Jorden sörjer och tvinar bort, jordkretsen
försmäktar och tvinar bort, vad högt är bland jordens folk
försmäktar. **5** Ty jorden har blivit ohelgad under sina
inbyggare; de hava överträtt lagarna, de hava förvandlat
rätten, brutit det eviga förbundet. **6** Därför uppfräter
förbannelse jorden, och de som bo där måste lida,
vad de hava förskyllt; därför förtäras jordens inbyggare
av hetta, så att ej många människor finnas kvar. **7**
Vinmusten sörjer, vinträdet försmäktar; de som voro så
hjärteglada sucka nu alla. **8** Det är förbi med fröjden vid
pukornas ljud, de gladas larm ha tystnat; det är förbi
med fröjden vid harpans klang. **9** Vin dricker man icke
mer under sång, rusdrycken kännes bitter för dem som
dricka den. **10** Nedbruten ligger den öde staden; vart hus
är stängt, så att ingen kommer därin. **11** Därute höres
klagorop över vinet; all glädje är såsom en nedgången
sol, all jordens fröjd har flyktat. **12** Ödeläggelse allenast
är kvar i staden, och porten är slagen i spillror. **13** Ty det
måste så gå på jorden bland folken, såsom det går, när
man slår ned oliver, såsom när man gör en efterskörd,
sedan vinbärgningen är slut. **14** Dessa häva då upp
sin röst och jubla; fröjderop över HERRENS höghet
ljuda borta i väster: **15** »Ären därför HERREN i österns
bygder, även i havsländerna HERRENS, Israels Guds,
namn.» **16** Från jordens ända höra vi lovsånger: »En
härlig lott får den rättfärdige!» Men jag säger: Jag arme,
jag arme, ve mig! Härjare härja, ja härjande fara härjare
fram. **17** Faror, fallgropar och fällor vänta eder, I jordens
inbyggare. **18** Och om någon flyr undan farlighetsropen,
så störtar han i fallgropen, och om han kommer upp ur
fallgropen, så fångas han i fällan. Ty fönstren i höjden
äro öppnade, och jordens grundvalar bäva. **19** Jorden
brister, ja, den brister; jorden rämnar, ja, den rämnar;
jorden vacklar, ja, den vacklar; **20** jorden raglar, ja, den
raglar såsom en drucken; den gungar såsom vaktskjulet
i trädets topp. Dess överträdelse vilar tung på den, och
den faller och kan icke mer stå upp. **21** På den tiden
skall HERREN hemsöka höjdens här uppe i höjden
och jordens konungar nere på jorden. **22** Och de skola
samlas tillhopa, såsom fångar hopsamlas i fånggropen,
och skola inneslutas i fängelse; sent omsider når dem
hemsökelsen. **23** Då skall månen blygas och solen
skämmas; ty HERREN Sebaot skall då vara konung på
Sions berg och i Jerusalem, och hans äldste skola skåda
härlighet.

25 HERRE, du är min Gud; jag vill upphöja dig, jag
vill prisa ditt namn, ty du gör underfulla ting, du
utför rådslut ifrån fordom tid, fasta och beståndande.
2 Ja, du har gjort staden till en stenhop, den befästa
staden till en grushög; främlingarnas palats står ej mer
där såsom en stad, aldrig skall det byggas upp igen. **3**
Därför måste nu det vilda folket ära dig, den grymma
hednastaden frukta dig. **4** Ty du har varit ett värn för den
arme, ett värn för den fattige i hans nöd, en tillflykt mot
störtskurar, ett skygd under hettan. Ty våldsverkarnas

raseri är likasom en störtskur mot en vägg. 5 Och såsom
du kuvar hettan, när det är som torrast, så kuvar du
främlingarnas larm; ja, såsom hettan dämpas genom
molnens skugga, så dämpas de grymmas segersång.
6 Och HERREN Sebaot skall på detta berg göra ett
gästabud för alla folk, ett gästabud med feta rätter, ett
gästabud med starkt vin, ja, med feta, märgfulla rätter,
med starkt vin, väl klarat. 7 Och han skall på detta
berg göra om intet det dok som höljer alla folk, och det
täckelse som betäcker alla folkslag. 8 Han skall för alltid
göra döden om intet; och Herren, HERREN skall avtorka
tårarna från alla ansikten, och skall taga bort sitt folks
smälek överallt på jorden. Ty så har HERREN talat. 9
På den tiden skall man säga: Se, där är vår Gud, som vi
förbidade och som skulle frälsa oss. Ja, där är HERREN,
som vi förbidade; låtom oss fröjdas och vara glada över
hans frälsning. 10 Ty HERRENS hand skall vila över
detta berg, men Moab skall bliva nedtrampad i sitt eget
land, likasom strå trampas ned i gödselpölen. 11 Och
huru han än där breder ut sina händer, lik simmaren, när
han simmar, så skall dock hans högmod bliva nedbrutet,
trots hans händers alla konster. 12 Ja, dina murars höga
fäste störtar han omkull och ödmjukar, han slår det till
jorden, ned i stoftet.

26 På den tiden skall man sjunga denna sång i Juda
land: »Vår stad giver oss styrka; murar och värn
bereda oss frälsning. 2 Låten upp portarna, så att ett
rättfärdigt folk får draga därin, ett som håller tro. 3 Den
som är fast i sitt sinne bevarar du i frid, i frid; ty på dig
förtröstar han. 4 Förtrösten då på HERREN till evig tid;
ty HERREN, HERREN är en evig klippa. 5 Ty dem som
trona i höjden, dem störtar han ned, ja, den höga staden;
han ödmjukar den, ödmjukar den till jorden, han slår
den ned i stoftet. 6 Den trampas under fötterna, under
de förtrycktas fötter, under de armas steg.» 7 Men den
rättfärdiges väg är jämn; åt den rättfärdige bereder du
en jämnad stig. 8 Ja, på dina domars väg, HERRE,
förbida vi dig; till ditt namn och ditt pris står vår själs
trängtan. 9 Min själ trängtar efter dig om natten, och
anden i mig söker dig bittida; ty när dina domar drabbar
jorden, lära sig jordkretsens inbyggare rättfärdighet. 10
Om nåd bevisas mot den ogudaktige, så lär han sig icke
rättfärdighet; i det land, där rätt skulle övas, gör han då
vad orätt är och ser icke HERRENS höghet. 11 HERRE,
din hand är upplyft, men de se det icke; må de nu med
blygsel se din nitälskan för folket; ja, må eld förtära dina
ovänner. 12 HERRE, du skall skaffa frid åt oss, ty allt
vad vi hava uträttat har du utfört åt oss. 13 HERREN,
vår Gud, andra herrar än du hava härskat över oss, men
allenast dig prisa vi, allenast ditt namn. 14 De döda få
icke liv igen, skuggorna stå ej åter upp; därför hemsökte
och förgjorde du dem och utrotade all deras åminnelse.
15 Du förökade en gång folket, HERRE; du förökade
folket och bevisade dig härlig; du utvidgade landets alla
gränser. 16 HERRE, i nöden hava de nu sökt dig, de
hava utgjutit tysta böner, när din tuktan kom över dem.
17 Såsom en havande kvinna, då hon är nära att föda,
våndas och ropar i sina kval, så var det med oss inför
ditt ansikte, o HERRE. 18 Vi voro också havande och
våndades; men när vi födde, var det vind. Vi kunde icke
bereda frälsning åt landet; inga människor födas mer
till att bo på jordens krets. 19 Men dina döda må få
liv igen; mina dödas kroppar må åter stå upp. Vaknen
upp och jublen, I som liggen i graven; ty din dagg är en
ljusets dagg, och jorden skall giva igen de avsomnade.
20 Välan då, mitt folk, gå in i dina kamrar och stäng igen
dörrarna om dig; göm dig ett litet ögonblick, till dess att
vreden har gått förbi. 21 Ty se, HERREN träder ut ur
sin boning, för att hemsöka jordens inbyggare för deras
missgärning; och jorden skall låta komma i dagen allt
blod som där har blivit utgjutet, och skall icke längre
betäcka dem som där hava blivit dräpta.

27 På den tiden skall HERREN med sitt svärd, det
hårda, det stora och starka, hemsöka Leviatan,
den snabba ormen, och Leviatan, den ringlande ormen,
och skall dräpa draken, som ligger i havet. 2 På den
tiden skall finnas en vingård, rik på vin, och man skall
sjunga om den: 3 Jag, HERREN, är dess vaktar, åter
och åter vattnar jag den. För att ingen skall skada den,
vaktar jag den natt och dag. 4 Jag vredgas icke på den;
nej, om tistel och törne ville begynna strid, så skulle jag
gå löst därpå och bränna upp alltsammans. 5 Eller ock
måste man söka skydd hos mig och göra fred med mig;
ja, fred måste man göra med mig. 6 I tider som komma
skall Jakob skjuta rötter och Israel grönska och blomstra;
jordkretsen skola de uppfylla med sin frukt. 7 Har man
väl plågat dem så, som han plågade deras plågare?
Eller dräptes de så, som deras dräpta fiender blevo
dräpta? 8 Nej, väl näpste han folket, när han förkastade
och försköt det, väl ryckte han bort det med sin hårda
vind, på östanstormens dag; 9 men därför kan ock
Jakobs missgärning då bliva försonad och deras synds
borttagande då giva fullmogen frukt, när alla stenar i
deras altaren äro förstörda -- såsom då man krossar
sönder kalkstycken -- och när Aseror och solstoder ej
mer resas upp. 10 Se, den fasta staden ligger öde, den
har blivit en folktom plats, övergiven såsom en öken,
kalvar gå där i bet och lägra sig där och avbita de kvistar
där finnas. 11 Och när grenarna äro torra, bryter man av
dem, och kvinnor komma och göra upp eld med dem. Ty
detta är icke ett folk med förstånd; därför visar deras
skapare dem intet förbarmande, och deras danare dem
ingen misskund. 12 Och det skall ske på den tiden att
HERREN anställer en inbärgning, från den strida floden
intill Egyptens bäck; och I skolen varda insamlade, en
och en, I Israels barn. 13 Och det skall ske på den tiden
att man stöter i en stor basun; och de som hava varit
borttappade i Assyriens land och fördrivna till Egyptens

land, de skola då komma; och de skola tillbedja HERREN
på det heliga berget i Jerusalem.

28 Ve dig, du Efraims druckna mäns stolta krona,
du hans strålande härlighets vissnande blomster
på bergshjässan ovan de vinberusades bördiga dal! **2**
Se, från Herren kommer en som är stark och väldig, lik
en hagelskur, en förödande storm, lik en störtskur med
väldiga, översvämmande vatten, som slår allt till jorden
med mat. **3** Under fötterna bliver den då trampad, Efraims
druckna mäns stolta krona. **4** Och det går med hans
strålande härlighets vissnande blomma på bergshjässan
ovan den bördiga dalen, såsom det går med ett fikon
därnere, ett som har mognat före sommarskörden: så
snart någon får syn därpå, slukar han det, medan han
ännu har det i sin hand. **5** På den tiden skall HERREN
Sebaot bliva en härlig krona och en strålande krans för
kvarlevan av sitt folk; **6** och han skall bliva en rättens
ande för den som skipar rätt, och en starkhetsmakt för
dem som driva fienden på porten. **7** Men också här raglar
man av vin, stapplar man av starka drycker; både präster
och profeter ragla av starka drycker, de äro överlastade
av vin, de stappla av starka drycker; de ragla, när de
profetera, de vackla, när de skipa rätt. **8** Ja, alla bord
äro fulla av vämjeliga spyor, ingen ren fläck finnes. **9** --
»Vem är det då han vill lära förstånd, och vem skall han
få att giva akt på sin predikan? Äro vi då nyss avvanda
från modersmjölken, nyss tagna från modersbröstet?
10 Det är ju gnat på gnat, gnat på gnat, prat på prat,
prat på prat, litet här, litet där!» **11** -- Ja väl, genom
stammande läppar och på ett främmande tungomål skall
han tala till detta folk, **12** han som en gång sade till
dem: »Här är vilostaden, låten den trötte få vila; här är
vederkvickelsens ort.» Men sådant ville de icke höra. **13**
Så skall då HERRENS ord bliva för dem »gnat på gnat,
gnat på gnat, prat på prat, prat på prat, litet här, litet
där». Och så skola de, bäst de gå där, falla baklänges
och krossas, varda snärjda och fångade. **14** Hören därför
HERRENS ord, I bespottare, I som råden över folket
här i Jerusalem. **15** Eftersom I sägen: »Vi hava slutit ett
förbund med döden, med dödsriket hava vi ingått ett
fördrag; om ock gisslet far fram likt en översvämmande
flod, skall det icke nå oss, ty vi hava gjort lögnen till vår
tillflykt och falskheten till vårt beskärm», **(Sheol h7585)** **16**
därför säger Herren, HERREN så: Se, jag har lagt i Sion
en grundsten, en beprövad sten, en dyrbar hörnsten, fast
grundad; den som tror på den behöver icke fly. **17** Och
jag skall låta rätten vara mätsnöret och rättfärdigheten
sänklodet. Och hagel skall slå ned eder lögntillflykt, och
vatten skall skölja bort edert beskärm. **18** Och edert
förbund med döden skall bliva utplånat, och edert fördrag
med dödsriket skall icke bestå; när gisslet far fram likt en
översvämmande flod, då solen I varda nedtrampade.
(Sheol h7585) **19** Så ofta det far fram, skall det träffa eder;
ty morgon efter morgon skall det fara fram, ja, både dag
och natt. Idel förskräckelse bliver det, när I måsten akta
på den predikan. **20** Ty sängen bliver då för kort att
sträcka ut sig på och täcket för knappt att svepa in sig i.
21 Ty HERREN skall stå upp likasom på Perasims berg,
och han skall låta se sin vrede likasom i Gibeons dal.
Han skall utföra sitt verk, ett sällsamt verk; han skall
förrätta sitt arbete, ett förunderligt arbete. **22** Så hören
nu upp med eder bespottelse, för att edra band ej må
bliva än hårdare; ty om förstöring och oryggligt besluten
straffdom över hela jorden har jag hört från Herren,
HERREN Sebaot. **23** Lyssnen och hören min röst, akten
härpå och hören mitt tal. **24** När åkermannen vill så,
plöjer han då beständigt och hackar upp och harvar sin
mark? **25** Nej, fastmer: sedan han har jämnat fältet, strör
han ju där svartkummin och kastar dit kryddkummin och
sår vete i rader och korn på dess särskilda plats och
spält i kanten. **26** Ty hans Gud har undervisat honom
och lärt honom det rätta sättet. **27** Man tröskar ju ej
heller svartkummin med tröskvagn och låter ej vagnshjul
gå över kryddkummin, utan klappar ut svartkummin med
stav och kryddkummin med käpp. **28** Och brödsäden,
tröskar man sönder den? Nej, man plägar icke oavlåtligt
tröska den och driva sina vagnshjul och hästar däröver;
man vill ju icke tröska sönder den. **29** Också detta
kommer från HERREN Sebaot; han är underbar i råd
och stor i vishet.

29 Ve dig, Ariel, Ariel, du stad, där David slog upp
sitt läger! Läggen år till år och låten högtiderna
fullborda sitt kretslopp, **2** så skall jag bringa Ariel i
trångmål; jämmer skall följa på jämmer, och då bliver
det för mig ett verkligt Ariel. **3** Jag skall slå läger runt
omkring dig och omsluta dig med vallar och resa upp
bålverk emot dig. **4** Då skall du tala djupt nedifrån jorden,
och dina ord skola dämpade komma fram ur stoftet; din
röst skall höras såsom en andes ur jorden, och ur stoftet
skall du viska fram dina ord. **5** Men främlingshopen skall
bliva såsom fint damm och våldsverkarhopen såsom
bortflyende agnar; plötsligt och med hast skall detta ske.
6 Från HERREN Sebaot skall hemsökelsen komma, med
tordön och jordbävning och stort dunder, med storm och
oväder och med lågor av förtärande eld. **7** Och hela
hopen av alla de folk som drogo i strid mot Ariel, de
skola vara såsom en drömsyn om natten, alla som drogo
i strid mot det och dess borg och bragte det i trångmål.
8 Såsom när den hungrige drömmer att han äter, men
vaknar och känner sin buk vara tom, och såsom när
den törstande drömmer att han dricker, men vaknar och
känner sig törstig och försmäktande, så skall det gå med
hela hopen av alla de folk som drogo i strid mot Sions
berg. **9** Stån där med häpnad, ja, varen häpna; stirren
eder blinda, ja, varen blinda, I som ären druckna, men
icke av vin, I som raglen, men icke av starka drycker.
10 Ty HERREN har utgjutit över eder en tung sömns
ande och har tillslutit edra ögon; han har höljt mörker

över profeterna och över siarna, edra ledare. **11** Och så
har profetsynen om allt detta blivit för eder lik orden i
en förseglad bok: om man räcker en sådan åt någon
som kan läsa och säger: »Läs detta», så svarar han:
»Jag kan det icke, den är ju förseglad», **12** och om man
räcker den åt någon som icke kan läsa och säger: »Läs
detta», så svarar han: »Jag kan icke läsa.» **13** Och
HERREN har sagt: Eftersom detta folk nalkas mig med
sin mun och ärar mig med sina läppar, men låter sitt
hjärta vara långt ifrån mig, så att deras fruktan för mig
består i inlärda människobud, **14** därför skall jag ännu en
gång göra underbara ting mot detta folk, ja, underbara
och förunderliga; de visas vishet skall förgås, och de
förståndigas förstånd skall bliva förmörkat. **15** Ve eder, I
som söken att dölja edra rådslag för HERREN i djupet,
och som bedriven edra verk i mörkret, I som sägen:
»Vem ser oss, och vem känner oss?» **16** Huru förvända
ären I icke! Skall då leret aktas lika med krukmakaren?
Skall verket säga om sin mästare: »Han har icke gjort
mig»? Eller skall bilden säga om honom som har format
den: »Han förstår intet»? **17** Se, ännu allenast en liten
tid, och Libanon skall förvandlas till ett bördigt fält och det
bördiga fältet räknas såsom vildmark. **18** De döva skola
på den tiden höra vad som läses för de, och de blindas
ögon skola se och vara fria ifrån dunkel och mörker;
19 och de ödmjuka skola då känna allt större glädje i
HERREN; och de fattigaste bland människor skola fröjda
sig i Israels Helige. **20** Ty våldsverkarna äro då icke mer
till, bespottarna hava fått en ände, och de som stodo
efter fördärv äro alla utrotade, **21** de som genom sitt
tal gjorde att oskyldiga blevo fällda och snärjde den
som skulle skipa rätt i porten och genom lögn vrängde
rätten för den rättfärdige. **22** Därför säger HERREN så
till Jakobs hus, han som förlossade Abraham: Nu skall
Jakob icke mer behöva blygas, nu skall hans ansikte
ej vidare blekna; **23** ty när han -- hans barn -- få se
mina händer verk ibland sig, då skola de hålla mitt namn
heligt, de skola hålla Jakobs Helige helig och förskräckas
för Israels Gud. **24** De förvillade skola då få förstånd,
och de knorrande skola taga emot lärdom.

30 Ve eder, I vanartiga barn, säger HERREN, I som
gören upp rådslag som icke komma från mig,
och sluten förbund, utan att min Ande är med, så att I
därigenom hopen synd på synd, **2** I som dragen ned till
Egypten, utan att hava rådfrågat min mun, för att söka
eder ett värn hos Farao och en tillflykt under Egyptens
skugga! **3** Se, Faraos värn skall bliva eder till skam,
och tillflykten under Egyptens skugga skall bliva eder
till blygd. **4** Ty om ock hans furstar äro i Soan, och om
än hans sändebud komma ända till Hanes, **5** så skall
dock var man få blygas över detta folk, som icke kan
hjälpa dem, icke vara till bistånd och hjälp, utan allenast
till skam och smälek. **6** Utsaga om Söderlandets odjur.
Genom ett farornas och ångestens land, där lejoninnor
och lejon hava sitt tillhåll, jämte huggormar och flygande
drakar, där föra de på åsnors ryggar sina rikedomar och
på kamelers pucklar sina skatter till ett folk som icke
kan hjälpa dem. **7** Ty Egyptens bistånd är fåfänglighet
och tomhet; därför kallar jag det landet »Rahab, som
ingenting uträttar». **8** Så gå nu in och skriv detta på
en tavla, som må förvaras bland dem, och teckna upp
det i en bok, så att det bevaras för kommande dagar,
alltid och evinnerligen. **9** Ty det är ett genträvigt folk,
trolösa barn, barn som icke vilja höra HERRENS lag,
10 utan säga till siarna: »Upphören med edra syner»,
och till profeterna: »Profeteren icke för oss vad sant är;
talen till oss sådant som är oss välbehagligt, profeteren
bedrägliga ting; **11** viken av ifrån vägen, gån åt sidan
från stigen, skaffen bort ur vår åsyn Israel Helige.» **12**
Därför säger Israels Helige så: »Eftersom I förakten detta
ord och förtrösten på våld och vrånghet och stödjen eder
på sådant, **13** därför skall denna missgärning bliva för
eder såsom ett fallfärdigt stycke på en hög mur, vilket
mer och mer giver sig ut, till dess att muren plötsligt och
med hast störtar ned och krossas; **14** den krossa, såsom
när man våldsamt slår en lerkruka i bitar, så våldsamt att
man bland bitarna icke kan finna en skärva stor nog att
därmed taga eld från eldstaden eller ösa upp vatten ur
dammen.» **15** Ty så säger Herren, HERREN, Israels
Helige: »Om i vänden om och ären stilla, skolen I bliva
frälsta, genom stillhet och förtröstan varden I starka.»
Men i viljen icke. **16** I sägen: »Nej, på hästar vilja vi jaga
fram» -- därför skolen I också bliva jagade; »på snabba
springare vilja vi rida åstad» -- därför skola ock edra
förföljare vara snabba. **17** Tusen av eder skola fly för en
enda mans hot eller för fem mäns hot, till dess att vad
som är kvar av eder bliver såsom en ensam stång på
bergets topp, såsom ett baner på höjden. **18** Ja, därför
väntar HERREN, till dess att han kan vara eder nådig;
därför tronar han i höghet, till dess att han kan förbarma
sig över eder. Ty en domens Gud är HERREN; saliga
äro alla de som vänta efter honom. **19** Ja, du folk som
bor på Sion, i Jerusalem, ingalunda må du gråta. Han
skall förvisso vara dig nådig, när du ropar; så snart han
hör din röst, skall han svara dig. **20** Ty väl skall Herren
giva eder nödens bröd och fångenskapens dryck, men
sedan skola dina lärare icke mer sättas å sido, utan dina
ögon skola se upp till dina lärare. **21** Och om du viker av,
vare sig åt höger eller åt vänster, så skola dina öron
höra detta ord ljuda bakom dig; »Här är vägen, vandren
på en.» **22** Då skolen I akta för orent silvret varmed edra
skurna beläten äro överdragna, och guldet varmed edra
gjutna beläten äro belagda; du skall kasta ut det såsom
orenlighet och säga till det: »Bort härifrån!» **23** Och han
skall giva regn åt säden som du har sått på din mark, och
han skall av markens gröda giva dig bröd som är kraftigt
och närande; och din boskap skall på den tiden gå i bet
på vida ängar. **24** Och oxarna och åsnorna med vilka

man brukar jorden, de skola äta saltad blandsäd om man
har kastat med vanna och kastskovel. 25 Och på alla
höga berg och alla stora höjder skola bäckar rinna upp
med strömmande vatten -- när den stora slaktningens
dag kommer, då torn skola falla. 26 Och månens ljus
skall bliva såsom solens ljus, och solens ljus skall varda
sju gånger klarare, såsom ett sjufaldigt dagsljus, när
den tid kommer, då HERREN förbinder sitt folks skador
och helar såren efter slagen som det har fått. 27 Se,
HERRENS namn kommer fjärran ifrån, med brinnande
vrede och med tunga rökmoln; hans läppar äro fulla
av förgrymmelse, och hans tunga är såsom förtärande
eld; 28 hans andedräkt är lik en ström som svämmar
över, så att den når ändå upp till halsen. Ty han vill sålla
folken i förintelsens såll och lägga i folkslagens mun
ett betsel, till att leda dem vilse. 29 Då skolen I sjunga
såsom i en natt då man firar helig högtid, och edra
hjärtan skola glädja sig, såsom när man under flöjters
ljud tågar upp på HERRENS berg, upp till Israels klippa.
30 Och HERREN skall låta höra sin röst i majestät och
visa huru hans arm drabbar, i vredesförgrymmelse och
med förtärande eldslåga, med storm och störtskurar och
hagelstenar. 31 Ty för HERRENS röst skall Assur bliva
förfärad, när han slår honom med sitt ris. 32 Och så ofta
staven far fram och HERREN efter sitt rådslut låter den
falla på honom skola pukor och harpor ljuda. Gång på
gång skall han lyfta sin arm till att strida mot honom.
33 Ty en Tofetplats är längesedan tillredd, ja ock för
konungen är den gjord redo, och djup och vid är den;
dess rund är fylld av eld och av ved i myckenhet, och lik
en svavelström skall HERRENS Ande sätta den i brand.
Rahab uttydes såsom stortalighet; jfr Ps 87,4; Jes 51,9.

31 Ve dem som draga åstad ned till Egypten för att
få hjälp, i det de förlita sig på hästar, dem som
sätta sin förtröstan på vagnar, därför att där finnas så
många, och på ryttare, därför att mängden är så stor,
men som ej vända sin blick till Israels Helige och icke
fråga efter HERREN! 2 Också han är ju vis; han låter
olyckan komma, och han ryggar icke sina ord. Han
reser sig upp mot de ondas hus och mot den hjälp som
ogärningsmännen sända. 3 Ty egyptierna äro människor
och äro icke Gud, deras hästar äro kött och icke ande.
Och HERREN skall räcka ut sin hand, och då skall
hjälparen vackla och den hjälpte falla, och båda skola
tillhopa förgås. 4 Ty så har HERREN sagt till mig:
Såsom ett lejon ryter, ett ungt lejon över sitt rov, och
icke skrämmes bort av herdarnas rop eller rädes för
deras larm, när de i mängd samlas dit, så skall HERREN
Sebaot fara ned för att strida på Sions berg och uppe
på dess höjd. 5 Såsom fågeln breder ut sina vingar, så
skall HERREN Sebaot beskärma Jerusalem; han skall
beskärma och hjälpa, han skall skona och rädda. 6 Så
vänden nu om till honom, från vilken I haven avfallit
genom ett så djupt fall, I Israels barn. 7 Ty på den tiden
skall var och en av eder kasta bort de avgudar av silver
och de avgudar av guld, som edra händer hava gjort åt
eder till synd. 8 Och Assur skall falla, men icke för en
mans svärd; ett svärd, som icke är en människas, skall
förtära honom. Han skall fly för svärd, och hans unga
män skola bliva trälar. 9 Och hans klippa skall förgås av
skräck, och hans furstar skola i förfäran fly ifrån baneret.
Så säger HERREN, han som har sin eld på Sion och sin
ugn i Jerusalem.

32 En konung skall uppstå, som skall regera med
rättfärdighet, och härskare, som skola härska med
rättvisa. 2 Var och en av dem skall vara såsom en
tillflykt i stormen, ett skydd mot störtskuren; de skola
vara såsom vattenbäckar i en ödemark, såsom skuggan
av en väldig klippa i ett törstigt land. 3 Då skola de
seendes ögon icke vara förblindade, och de hörandes
öron skola lyssna till. 4 Då skola de lättsinnigas hjärtan
bliva förståndiga och vinna kunskap, och de stammandes
tungor skola tala flytande och tydligt. 5 Dåren skall då
icke mer heta ädling, ej heller bedragaren kallas herre.
6 Ty en dåre talar dårskap, och hans hjärta reder till
fördärv; så övar han gudlöshet och talar, vad förvänt
är, om HERREN, så låter han den hungrige svälta och
nekar den törstige en dryck vatten. 7 Och bedragaren
brukar onda vapen, han tänker ut skändliga anslag till att
fördärva de betryckta genom lögnaktiga ord, fördärva en
fattig, som har rätt i sin talan. 8 Men en ädling tänker
ädla tankar och står fast vid det som ädelt är. 9 I kvinnor,
som ären så säkra, stån upp och hören min röst; I
sorglösa jungfrur, lyssnen till mitt tal. 10 När år och dagar
hava gått, då skolen I darra, I som ären så sorglösa, ty
då är det slut med all vinbärgning, och ingen fruktskörd
kommer mer. 11 Bäven, I som ären så säkra, darren,
I som ären så sorglösa, läggen av edra kläder och
blotten eder, kläden edra länder med säcktyg. 12 Slån
eder för bröstet och klagen över de sköna fälten, över
de fruktsamma vinträden, 13 över mitt folks åkrar som
fyllas av törne och tistel, ja, över alla glädjens boningar
i den yra staden. 14 Ty palatsen äro övergivna, den
folkrika staden ligger öde, Ofelhöjden med vakttornet
är förvandlad till grotthålor för evig tid, till en plats, där
vildåsnor hava sin fröjd och där hjordar beta -- 15 detta
intill dess att ande från höjden bliver utgjuten över oss.
Då skall öknen bliva ett bördigt fält och det bördiga
fältet räknas såsom vildmark; 16 då skall rätten taga sin
boning i öknen och rättfärdigheten bo på det bördiga
fältet. 17 Och rättfärdighetens frukt skall vara frid och
rättfärdighetens vinning vara ro med trygghet till evig tid.
18 Och mitt folk skall bo i fridshyddor, i trygga boningar
och på säkra viloplatser. 19 Men under hagelskurar skall
skogen fällas, och djupt skall staden bliva ödmjukad. 20
Sälla ären då I som fån så vid alla vatten, I som kunnen
låta edra oxar och åsnor fritt ströva omkring.

33 Ve dig, du fördärvare, som själv har gått fri ifrån
fördärvet! Ve dig, du härjare, som själv har undgått
förhärjning! När du har fyllt ditt mått att fördärva, drabbas
du själv av fördärvet; när du har fullbordat till härjande
drabbas du själv av förhärjning. **2** HERRE, var oss
nådig, dig förbida vi. Var dessas arm var morgon; ja,
var vår frälsning i nödens tid. **3** För ditt väldiga dån fly
folken bort; när du reser dig upp, förskingras folkslagen.
4 Och man får skövla och taga byte efter eder, såsom
gräsmaskar skövla; såsom gräshoppor störta fram, så
störtar man över det. **5** HERREN är hög, ty han bor i
höjden; han uppfyller Sion med rätt och rättfärdighet. **6**
Ja, trygga tider skola komma för dig! Vishet och kunskap
bereda Sion frälsning i rikt mått, och HERRENS fruktan
skall vara deras skatt. **7** Hör, deras hjältar klaga därute,
fredsbudbärarna gråta bitterligen. **8** Vägarna äro öde,
ingen går mer på stigarna. Han bryter förbund, han aktar
städer ringa, människor räknar han för intet. **9** Landet
ligger sörjande och försmäktar, Libanon blyges och står
förvissnat, Saron har blivit likt en hedmark, Basans och
Karmels skogar fälla sina löv. **10** Men nu vill jag stå
upp, säger HERREN, nu vill jag resa mig upp, nu vill
jag upphäva mig. **11** Med halm gån I havande, och strå
föden I; edert raseri är en eld, som skall förtära eder
själva. **12** Folken skola förbrännas och bliva till aska,
ja, likna avhugget törne, som brinner upp i eld. **13** Så
hören nu, I som fjärran ärer, vad jag har gjort; förnimmen
min makt, I som nära ären. **14** Syndarna i Sion bliva
förskräckta, bävan griper de gudlösa. »Vem av oss kan
härda ut vid en förtärande eld, vem av oss kan bo vid en
evig glöd?» **15** Den som vandrar i rättfärdighet och talar,
vad rätt är, den som föraktar, vad som vinnes genom
orätt och våld, och den som avhåller sina händer från att
taga mutor, den som tillstoppar sina öron för att icke höra
om blodsgärningar och tillsluter sina ögon för att icke
se, vad ont är, **16** han skall bo på höjderna, klippfästen
skola vara hans värn, sitt bröd skall han få, och vatten
skall han hava beständigt. **17** Ja, dina ögon skola skåda
en konung i hans härlighet, de skola blicka ut över ett
vidsträckt land. **18** Då skall ditt hjärta tänka tillbaka på
förskräckelsens tid: »Var är nu skatteräknaren, var är
nu skattevägaren, var är den som räknade tornen?»
19 Du slipper då att se det fräcka folket, folket, vars
obegripliga språk man ej kunde förstå, vars stammande
tungomål ingen kunde tyda. **20** Men skåda på Sion, våra
högtiders stad, låt dina ögon betrakta Jerusalem: det är
en säker boning, ett tält, som icke flyttas bort, ett vars
pluggar aldrig ryckas upp och av vars streck intet enda
brister sönder. **21** Ja, vi hava där HERREN, den väldige;
han är för oss såsom floder och breda strömmar; ingen
roddflotta kommer där fram, och det väldigaste skepp
kan ej fara däröver. **22** Ty HERREN är vår domare,
HERREN är vår härskare, HERREN är vår konung, han
frälsar oss. **23** Dina tåg hänga slappa, de hålla ej masten
stadig, ej seglet spänt. Men då skall rövat gods utskiftas
i myckenhet, ja, också de lama skola då taga byte. **24**
Och ingen av invånarna skall säga: »Jag är svag», ty
folket, som där bor, har fått sin missgärning förlåten.

34 Träden fram, I folk, och hören; I folkslag, akten
härpå. Jorden höre och allt vad på den är, jordens
krets och vad som alstras därav. **2** Ty HERREN är
förtörnad på alla folk och vred på all deras här; han giver
dem till spillo, han överlämnar dem till att slaktas. **3**
Deras slagna kämpar ligga bortkastade, och stank stiger
upp från deras döda kroppar, och bergen flyta av deras
blod. **4** Himmelens hela härskara förgås, och himmelen
själv hoprullas såsom en bokrulle; hela dess härskara
faller förvissnad ned, lik vissnade löv från vinrankan,
lik vissnade blad ifrån fikonträdet. **5** Ty mitt svärd har
druckit sig rusigt i himmelen; se, det far ned på Edom till
dom, på det folk jag har givit till spillo. **6** Ja, ett svärd
har HERREN, det dryper av blod och är dränkt i fett, i
lamms och bockars blod, i fett ifrån vädurars njurar; ty
HERREN anställer ett offer i Bosra, ett stort slaktande i
Edoms land. **7** Vildoxar fällas ock därvid, tjurar, både
små och stora. Deras land dricker sig rusigt av blod, och
deras jord bliver dränkt i fett. **8** Ty detta är en HERRENS
hämndedag, ett vedergällningens år, då han utför Sions
sak. **9** Då bliva Edoms bäckar förvandlade till tjära och
dess jord till svavel; ja, dess land bliver förbytt i brinnande
tjära. **10** Varken natt eller dag skall den branden slockna,
evinnerligen skall röken därav stiga upp. Från släkte till
släkte skall landet ligga öde, aldrig i evighet skall någon
gå där fram. **11** Pelikaner och rördrommar skola taga det
i besittning, uvar och korpar skola bo däri; ty förödelsens
mätsnöre och förstörelsens murlod skall han låta komma
däröver. **12** Av dess ädlingar skola inga finnas kvar
där, som kunna utropa någon till konung; och alla dess
furstar få en ände. **13** Dess palatser fyllas av törne,
nässlor och tistlar växa i dess fästen; och det bliver en
boning för ökenhundar och ett tillhåll för strutsar. **14**
Schakaler bo där tillsammans med andra ökendjur, och
gastar ropa där till varandra; ja, där kan Lilit få ro, där
kan hon finna en vilostad. **15** Där reder pilormen sitt bo
och lägger sina ägg och kläcker så ut ynglet och samlar
det i sitt skygd; ja, där komma gamarna tillhopa, den ene
möter där den andre. **16** Söken efter i HERRENS bok
och läsen däri; icke ett enda av de djuren skall utebliva,
det ena skall icke fåfängt söka det andra. Ty det är hans
mun, som bjuder det, det är hans Ande, som samlar
dem tillhopa. **17** Det är han, som kastar lott för dem,
hans hand tillskiftar dem deras mark efter mätsnöre; till
evig tid skola de hava den till besittning, från släkte till
släkte bo därpå. Se Mätsnöre i Ordförkl.

35 Öknen och ödemarken skola glädja sig, och
hedmarken skall fröjdas och blomstra såsom en
lilja. **2** Den skall blomstra skönt och fröjda sig, ja, fröjda

sig och jubla; Libanons härlighet skall bliva den given,
Karmels och Sarons prakt. Ja, de skola få se HERRENS
härlighet, vår Guds prakt. 3 Stärken maktlösa händer,
given kraft åt vacklande knän. 4 Sägen till de försagda:
»Varen frimodiga, frukten icke.» Se, eder Gud kommer
med hämnd; vedergällning kommer från Gud, ja, själv
kommer han och frälsar eder. 5 Då skola de blindas
ögon öppnas och de dövas öron upplåtas. 6 Då skall
den lame hoppa såsom en hjort, och den stummes
tunga skall jubla. Ty vatten skola bryta fram i öknen och
strömmar på hedmarken. 7 Av förbränt land skall bliva
en sjö och av torr mark vattenkällor; på den plats, där
ökenhundar lägrade sig, skall växa gräs jämte vass och
rör. 8 Och en banad väg, en farväg, skall gå där fram,
och den skall kallas »den heliga vägen»; ingen oren skall
färdas därpå, den skall vara för dem själva. Den som
vandrar den vägen skall icke gå vilse, om han ock hör
till de fåkunniga. 9 Där skall icke vara något lejon, ej
heller skall något annat vilddjur komma dit. Intet sådant
skall finnas där, men ett frälsat folk skall vandra på den.
10 Ja, HERRENS förlossade skola vända tillbaka och
komma till Sion med jubel; evig glädje skall kröna deras
huvuden, fröjd och glädje skola de undfå, men sorg och
suckan skola fly bort.

36 Och i konung Hiskias fjortonde regeringsår hände
sig, att Sanherib, konungen i Assyrien, drog
upp och angrep alla befästa städer i Juda och intog
dem. 2 Och konungen i Assyrien sände från Lakis
åstad Rab-Sake med en stor här till Jerusalem mot
konung Hiskia; och han stannade vid Övre dammens
vattenledning, på vägen till Valkarfältet. 3 Då gingo
överhovmästaren Eljakim, Hilkias son, och sekreteraren
Sebna och kansleren Joa, Asafs son, ut till honom. 4
Och Rab-Sake sade till dem: »Sägen till Hiskia: Så säger
den store konungen, konungen i Assyrien: Vad är det
för en förtröstan, som du nu har hängivit dig åt? 5 Jag
säger: Det är allenast munväder, att du vet råd och har
makt att föra kriget. På vem förtröstar du då, eftersom du
har satt dig upp mot mig? 6 Du förtröstar väl på den
bräckta rörstaven Egypten, men se, när någon stöder
sig på den, går den i i hans hand och genomborrar
den. Ty sådan är Farao, konungen i Egypten, för alla
som förtrösta på honom. 7 Eller säger du kanhända
till mig: 'Vi förtrösta på HERREN, vår Gud?' Var det
då icke hans offerhöjder och altaren Hiskia avskaffade,
när han sade till Juda och Jerusalem: 'Inför detta altare
skolen I tillbedja'? 8 Men ingå nu ett vad med min herre,
konungen i Assyrien: jag vill giva dig två tusen hästar,
om du kan skaffa dig ryttare till dem. 9 Huru skulle du då
kunna slå tillbaka en enda ståthållare, en av min herres
ringaste tjänare? Och du sätter din förtröstan till Egypten
i hopp om att så få vagnar och ryttare! 10 Menar du
då att jag utan HERRENS vilja har dragit upp till detta
land för att fördärva det? Nej, det är HERREN, som
har sagt till mig: Drag upp mot detta land och fördärva
det.» 11 Då sade Eljakim och Sebna och Joa till Rab-
Sake: »Tala till dina tjänare på arameiska, ty vi förstå det
språket, och tala icke till oss på judiska inför folket som
står på muren.» 12 Men Rab-Sake svarade: »Är det
då till din herre och till dig, som min herre har sänt mig
att tala dessa ord? Är det icke fastmer till de män som
sitta på muren och som jämte eder skola nödgas äta
sin egen träck och dricka sitt eget vatten?» 13 Därefter
trädde Rab-Sake närmare och ropade med hög röst
på judiska och sade: »Hören den store konungens,
den assyriske konungens, ord. 14 Så säger konungen:
Låten icke Hiskia bedraga eder, ty han förmår icke rädda
eder. 15 Och låten icke Hiskia förleda eder att förtrösta
på HERREN, därmed att han säger: 'HERREN skall
förvisso rädda oss; denna stad skall icke bliva given i
den assyriske konungens hand.' 16 Hören icke på Hiskia.
Ty så säger konungen i Assyrien: Gören upp i godo med
mig och given eder åt mig, så skolen I få äta var och en
av sitt vinträd och av sitt fikonträd och dricka var och en
ur sin brunn, 17 till dess jag kommer och hämtar eder till
ett land som är likt edert eget land, ett land med säd
och vin, ett land med bröd och vingårdar. 18 Låten icke
Hiskia förleda eder, när han säger: 'HERREN skall rädda
oss.' Har väl någon av de andra folkens gudar räddat
sitt land ur den assyriske konungens hand? 19 Var äro
Hamats och Arpads gudar? Var äro Sefarvaims gudar?
Eller hava de räddat Samaria ur min hand? 20 Vilken
bland dessa länders alla gudar har väl räddat sitt land ur
min hand, eftersom I menen, att HERREN skall rädda
Jerusalem ur min hand?» 21 Men de tego och svarade
honom icke ett ord, ty konungen hade så bjudit och sagt:
»Svaren honom icke.» 22 Och överhovmästaren Eljakim,
Hilkias son, och sekreteraren Sebna och kansleren Joa,
Asafs son, kommo till Hiskia med sönderrivna kläder och
berättade för honom, vad Rab-Sake hade sagt.

37 Då nu konung Hiskia hörde detta, rev han sönder
sina kläder och höljde sig i sorgdräkt och gick
in i HERRENS hus. 2 Och överhovmästaren Eljakim
och sekreteraren Sebna och de äldste bland prästerna
sände han, höljda i sorgdräkt, till profeten Jesaja, Amos'
son. 3 Och de sade till denne: »Så säger Hiskia: En
nödens, tuktans och smälekens dag är denne dag, ty
fostren hava väl kommit fram till födseln, men kraft att
föda finnes icke. 4 Kanhända skall HERREN, din Gud,
höra Rab-Sakes ord, med vilka hans herre, konungen
i Assyrien, har sänt honom till att smäda den levande
Guden, så att han straffar honom för dessa ord som han,
HERREN, din Gud, har hört. Så bed nu en bön för den
kvarleva som ännu finnes.» 5 När nu konung Hiskias
tjänare kommo till Jesaja, 6 sade Jesaja till dem: »Så
skolen I säga till eder herre: Så säger HERREN: Frukta
icke för de ord som du har hört, dem, med vilka den
assyriske konungens tjänare hava hädat mig. 7 Se, jag

skall låta en sådan ande komma in i honom, att han på
grund av ett rykte som han skall få höra vänder tillbaka
till sitt land; och jag skall låta honom falla för svärd i
hans eget land.» 8 Och Rab-Sake vände tillbaka och
fann den assyriske konungen upptagen med att belägra
Libna; ty han hade hört, att han hade brutit upp från
Lakis. 9 Men när Sanherib fick höra sägas om Tirhaka,
konungen i Etiopien, att denne hade dragit ut för att
strida mot honom, skickade han, så snart han hörde
detta, sändebud till Hiskia och sade: 10 »Så skolen I
säga till Hiskia, Juda konung: Låt icke din Gud, som du
förtröstar på, bedraga dig, i det att du tänker: 'Jerusalem
skall icke bliva givet i den assyriske konungens hand.'
11 Du har ju hört, vad konungarna i Assyrien hava gjort
med alla andra länder, huru de hava givit dem till spillo.
Och du skulle nu bliva räddad! 12 Hava väl de folk, som
mina fäder fördärvade, Gosan, Haran, Resef och Edens
barn i Telassar, blivit räddade av sina gudar? 13 Var är
Hamats konung och Arpads konung och konungen över
Sefarvaims stad, över Hena och Iva?» 14 När Hiskia
hade mottagit brevet av sändebuden och läst det, gick
han upp i HERRENS hus, och där bredde Hiskia ut det
inför HERRENS ansikte. 15 Och Hiskia bad till HERREN
och sade: 16 »HERRE Sebaot, Israels Gud, du som
tronar på keruberna, du allena är Gud, den som råder
över alla riken på jorden; du har gjort himmel och jord. 17
HERRE, böj ditt öra härtill och hör; HERRE, öppna dina
ögon och se. Ja, hör alla Sanheribs ord, det budskap,
varmed han har smädat den levande Guden. 18 Det är
sant, HERRE, att konungarna i Assyrien hava förött alla
länder såsom ock sitt eget land. 19 Och de hava kastat
deras gudar i elden; ty dessa voro inga gudar, utan
verk av människohänder, trä och sten; därför kunde de
förgöra dem. 20 Men fräls oss nu, HERRE, vår Gud, ur
hans hand, så att alla riken på jorden förnimma, att du,
HERRE, är den ende.» 21 Då sände Jesaja, Amos' son,
bud till Hiskia och lät säga: »Så säger HERREN, Israels
Gud, jag, till vilken du har bett angående Sanherib,
konungen i Assyrien: 22 Detta är det ord, som HERREN
har talat om honom: Hon föraktar dig och bespottar dig,
jungfrun dottern Sion; hon skakar huvudet efter dig,
dottern Jerusalem. 23 Vem har du smädat och hädat,
och mot vem har du upphävt din röst? Alltför högt har du
upplyft dina ögon -- ja, mot Israels Helige. 24 Genom
dina tjänare smädade du HERREN, när du sade: 'Med
mina många vagnar drog jag upp på bergens höjder,
längst upp på Libanon; jag högg ned dess höga cedrar
och väldiga cypresser; jag trängde fram till dess översta
höjder, dess frodigaste skog; 25 jag grävde brunnar
och drack ut vatten, och med min fot uttorkade jag alla
Egyptens strömmar.' 26 Har du icke hört, att jag för
länge sedan beredde detta? Av ålder bestämde jag ju
så; och nu har jag fört det fram: du fick makt att ödelägga
befästa städer till grusade stenhopar. 27 Deras invånare
blevo maktlösa, de förfärades och stodo med skam.
Det gick dem såsom gräset på marken och gröna örter,
såsom det som växer på taken, och säd, som förgås,
förrän strået har vuxit upp. 28 Om du sitter eller går ut
eller går in, så vet jag det, och huru du rasar mot mig.
29 Men då du nu så rasar mot mig och då ditt övermod
har nått till mina öron, skall jag sätta min krok i din näsa
och mitt betsel i din mun och föra dig tillbaka samma
väg, som du har kommit på. 30 Och detta skall för dig
vara tecknet: man skall detta år äta, vad som växer upp
av spillsäd, och nästa år självvuxen säd, men det tredje
året skolen I få så och skörda och plantera vingårdar
och äta deras frukt. 31 Och den räddade skaran av Juda
hus, som bliver kvar, skall åter skjuta rot nedtill och bära
frukt upptill. 32 Ty från Jerusalem skall utgå en kvarleva,
en räddad skara från Sions berg. HERREN Sebaots
nitälskan skall göra detta. 33 Därför säger HERREN
så om konungen i Assyrien: Han skall icke komma in i
denna stad och icke skjuta någon pil ditin; han skall icke
mot den föra fram någon sköld eller kasta upp någon
vall mot den. 34 Samma väg han kom skall han vända
tillbaka, och in i denna stad skall han icke komma, säger
HERREN. 35 Ty jag skall beskärma och frälsa denna
stad för min tjänare Davids skull.» 36 Och HERRENS
ängel gick ut och slog i assyriernas läger ett hundra
åttiofem tusen man; och när man bittida följande morgon
kom ut, fick man se döda kroppar ligga där överallt. 37
Då bröt Sanherib, konungen i Assyrien, upp och tågade
tillbaka; och han stannade sedan i Nineve. 38 Men när
han en gång tillbad i sin gud Nisroks tempel, blev han
dräpt med svärd av sina söner Adrammelek och Sareser;
därefter flydde dessa undan till Ararats land. Och hans
son Esarhaddon blev konung efter honom.

38 Vid den tiden blev Hiskia dödssjuk; och profeten
Jesaja, Amos' son, kom till honom och sade till
honom: »Så säger HERREN: Beställ om ditt hus; ty du
måste dö och skall icke tillfriskna.» 2 Då vände Hiskia
sitt ansikte mot väggen och bad till HERREN. 3 Och han
sade: »Ack HERRE, tänk dock på huru jag har vandrat
inför dig i trohet och med hängivet hjärta och gjort, vad
gott är i dina ögon.» Och Hiskia grät bitterligen. 4 Då
kom HERRENS ord till Jesaja: han sade: 5 »Gå och säg
till Hiskia: Så säger HERREN, din fader Davids Gud: Jag
har hört din bön, jag har sett dina tårar. Se, jag skall
föröka din livstid med femton år; 6 jag skall ock rädda
dig och denna stad ur den assyriske konungens hand.
Ja, jag skall beskärma denna stad. 7 Och detta skall
för dig vara tecknet från HERREN därpå att HERREN
skall göra, vad han nu har lovat: 8 se, solvisarskuggan,
som nu på Ahas' solvisare har gått nedåt med solen,
skall jag låta gå tio steg tillbaka.» Så gick solen tillbaka
på solvisaren de tio steg, som den reda hade lagt till
rygga. 9 En sång, skriven av Hiskia, Juda konung, när
han hade varit sjuk och tillfrisknat från sin sjukdom:

10 Jag tänkte: Jag går hädan i mina bästa dagar, in
genom dödsrikets portar; jag varder berövad återstoden
av mina år. **(Sheol h7585)** 11 Jag tänkte: Jag får icke
mer se HERREN, HERREN i de levandes land. Hos
dem som bo i förgängelsens rike får jag ej mer skåda
människor. 12 Min hydda ryckes upp och flyttas bort
ifrån mig såsom en herdes tält. Jag har vävt mitt liv till
slut såsom en vävare sin väv, och jag skäres nu ned
från bommen; innan dagen har gått över till natt, är du
färdig med mig. 13 Jag måste ryta såsom ett lejon intill
morgonen; så krossas alla bin i min kropp. Ja, innan
dagen har gått över till natt, är du färdig med mig. 14 Jag
klagade såsom en svala, såsom en trana, jag suckade
såsom en duva; matta blickade mina ögon mot höjden:
»HERRE, jag lider nöd; tag dig an min sak.» 15 Men vad
skall jag väl säga, då han nu har talat till mig och själv
utfört sitt verk? I ro får jag nu leva alla mina år till slut
efter all min själs bedrövelse. 16 Herre, sådant länder till
liv, min ande har i allo sitt liv därav. Och så helar du
mig -- ja, giv mig liv! 17 Se till mitt bästa kom denna
bittra bedrövelse över mig. I din kärlek räddade du min
själ ifrån förintelsens grop, i det du kastade alla mina
synder bakom din rygg. 18 Ty dödsriket tackar dig icke,
döden prisar dig icke, och de som hava farit ned i graven
hoppas ej mer på din trofasthet. **(Sheol h7585)** 19 De som
leva, de som leva, de tacka dig, såsom ock jag nu gör;
och fäderna göra din trofasthet kunnig för barnen. 20
HERREN skall frälsa mig, och mina sånger skola vi då
spela i alla våra livsdagar däruppe i HERRENS hus. 21
Och Jesaja tillsade, att man skulle taga en fikonkaka och
lägga den såsom plåster på bulnaden, så skulle han
tillfriskna. 22 Men Hiskia sade: »Vad för ett tecken gives
mig därpå att jag skall få gå upp i HERRENS hus?»

39 Vid samma tid sände Merodak-Baladan, Baladans
son, konungen i Babel, brev och skänker till Hiskia;
och han fick höra, att denne hade varit sjuk, men blivit
återställd. 2 Och Hiskia gladde sig över deras ankomst
och visade dem sitt förrådshus, sitt silver och guld, sina
välluktande kryddor och sina dyrbara oljor och hela sitt
tyghus och allt vad som fanns i hans skattkamrar. Intet
fanns i Hiskias hus eller eljest i hans ägo, som han icke
visade dem. 3 Men profeten Jesaja kom till konung
Hiskia och sade till honom: »Vad hava dessa män sagt,
och varifrån hava de kommit till dig?» Hiskia svarade:
»De hava kommit till mig ifrån fjärran land, ifrån Babel.»
4 Han sade vidare: »Vad hava de sett i ditt hus?» Hiskia
svarade: »Allt som är i mitt hus hava de sett: intet finnes
i mina skattkamrar, som jag icke har visat dem.» 5 Då
sade Jesaja till Hiskia: »Hör HERREN Sebaots ord: 6
Se, dagar skola komma, då allt som finnes i ditt hus
och som dina fäder hava samlat ända till denna dag
skall föras bort till Babel; intet skall bliva kvar, säger
HERREN. 7 Och söner till dig, de som skola utgå av dig
och som du skall föda, dem skall man taga, och de skola
bliva hovtjänare i den babyloniske konungens palats.»
8 Hiskia sade till Jesaja: »Gott är det HERRENS ord,
som du har talat.» Och han sade ytterligare: »Frid och
trygghet skola ju få råda i min tid.»

40 Trösten, trösten mitt folk, säger eder Gud. 2 Talen
ljuvligt till Jerusalem och prediken för det, att dess
vedermöda är slut, att dess missgärning är försonad
och att det har fått dubbelt igen av HERRENS hand
för all sina synder. 3 Hör, man ropar; »Bereden väg
för HERREN i öknen, banen på hedmarken en jämn
väg för vår Gud. 4 Alla dalar skola höjas och alla berg
och höjder sänkas; vad ojämnt är skall jämnas, och vad
oländigt är skall bliva slät mark. 5 HERRENS härlighet
skall varda uppenbarad, och allt kött skall tillsammans
se den. Ty så har HERRENS mun talat.» 6 Hör, någon
talar: »Predika!», och en annan svarar: »Vad skall jag
predika?» »Allt kött är gräs och all dess härlighet såsom
ett blomster på marken. 7 Gräset torkar bort, blomstret
förvissnar, när HERRENS andedräkt blåser därpå. 8
Gräset torkar bort, blomstret förvissnar, men vår Guds
ord förbliver evinnerligen.» 9 Stig upp på ett högt berg,
Sion, du glädjens budbärarinna; häv upp din röst med
kraft, Jerusalem, du glädjens budbärarinna: häv upp
den utan fruktan, säg till Juda städer: »Se, där är eder
Gud!» 10 Ja, Herren, HERREN kommer med väldighet,
och hans arm visar sin makt. Se, han har med sig sin
lön, och hans segerbyte går framför honom. 11 Han för
sin hjord i bet såsom en herde, han samlar lammen
i sin famn och bär dem i sitt sköte och sakta för han
moderfåren fram. 12 Vem är det, som mäter upp havens
vatten i sin hand och märker ut himmelens vidd med
sina utspända fingrar? Vem mäter upp stoftet på jorden
med ett tredingsmått? Vem väger bergen på en våg
och höjderna på en viktskål? 13 Vem kan utrannsaka
HERRENS Ande, och vem kan giva honom råd och
undervisa honom? 14 Går han till råds med någon, för
att denne skall giva honom förstånd och lära honom
den rätta stigen, lära honom kunskap och visa honom
förståndets väg? 15 Nej, folken äro att akta såsom en
droppe ur ämbaret och såsom ett grand på vågskålen; se,
havsländerna lyfter han såsom ett stoftkorn. 16 Libanons
skog vore icke nog till offerved och dess djur icke nog till
brännoffer. 17 Folken äro allasammans såsom ett intet
inför honom; såsom alls intet och idel tomhet aktas de
av honom. 18 Vid vem viljen I då likna Gud, och vad
finnes honom likt att ställa vid hans sida? 19 Månne
ett avgudabeläte? -- det gjutes av någon konstnär, och
guldsmeden överdrager det sedan med guld, och med
silverkedjor pryder så guldsmeden det. 20 Den som icke
har råd att offra så mycket, han väljer ut ett stycke trä,
som icke ruttnar, och söker sig en förfaren konstnär,
som kan förfärdiga ett beläte, som ej faller omkull. 21
Haven I då intet förstånd? Hören I då intet? Blev detta
icke förkunnat för eder från begynnelsen? Haven I icke

förstått, vad jordens grundvalar säga? 22 Han är den
som tronar över jordens rund, och dess inbyggare äro
såsom gräshoppor; han är den som utbreder himmelen
såsom ett flor och spänner ut den såsom ett tält att
bo inunder. 23 Han är den som gör furstarna till intet,
förvandlar domarna på jorden till idel tomhet. 24 Knappt
äro de planterade, knappt äro de sådda, knappt har
deras stam slagit rot i jorden, så blåser han på dem,
och de förtorka, och en stormvind för dem bort såsom
strå. 25 Vid vem viljen I då likna mig, så att jag skulle
vara såsom han? säger den Helige. 26 Lyften upp edra
ögon mot höjden och sen: vem har skapat allt detta?
Det har han som för härskaran däruppe fram i räknade
hopar; han nämner dem alla vid namn. Så stor är hans
makt, så väldig hans kraft, att icke en enda utebliver.
27 Huru kan du säga sådant, du Jakob, och tala så,
du Israel: »Min väg är fördold för HERREN, och min
rätt är försvunnen för min Gud»? 28 Vet du då icke,
har du ej hört det, att HERREN är en evig Gud, han
som har skapat jordens ändar? Han bliver ej trött och
uppgives icke, hans förstånd är outrannsakligt. 29 Han
giver den trötte kraft och förökar den maktlöses styrka.
30 Ynglingar kunna bliva trötta och uppgivas, och unga
män kunna falla; 31 men de som bida efter HERREN
hämta ny kraft, de få nya vingfjädrar såsom örnarna. Så
hasta de åstad utan att uppgivas, de färdas framåt utan
att bliva trötta.

41 Tigen, I havsländer, och lyssnen till mig, och må
folken hämta ny kraft; må de så komma fram och
tala, ja, låt oss med varandra träda inför rätta. 2 Vem har
i öster låtit denne uppstå, som mötes av seger, var han
går fram? Vem giver folkslag i hans våld och gör honom
till härskare över konungar? Vem gör deras svärd till stoft
och deras bågar till strå som föres bort av vinden? 3 Han
förjagar dem, där han går lyckosam fram, vanliga vägar
trampar icke hans fot. 4 Vem har verkat och utfört detta?
Det har han som från begynnelsen kallade människors
släkten fram: jag, HERREN, som är den förste och som
intill det sista är densamme. 5 Havsländerna se det och
frukta, och jordens ändar förskräckas. Man närmar sig
till varandra och kommer tillhopa. 6 Den ene vill hjälpa
den andre; han säger till den andre: »Fatta mod!» 7
Träsnidaren sätter mod i guldsmeden, bleckslagaren
i den som hamrar på städ. Han säger om lödningen:
»Den är god» och fäster bilden med spikar, så att den ej
faller omkull. 8 Men du Israel, min tjänare, du Jakob,
som jag har utvalt, du ättling av Abraham, min vän, 9
du som jag har hämtat från jordens ändar och kallat hit
från dess yttersta hörn och till vilken jag har sagt: »Du
är min tjänare, dig har jag utvalt och icke försmått»,
10 frukta icke, ty jag är med dig; var ej försagd, ty jag
är din Gud. Jag styrker dig, jag hjälper dig ock, jag
uppehåller dig med min rättfärdighets högra hand. 11
Se, alla som äro dig hätska skola komma på skam och
blygas; dina motståndare skola bliva till intet och skola
förgås. 12 Du skall söka efter dina vedersakare, men
icke finna dem; ja, de som strida mot dig skola bliva till
intet och få en ände. 13 Ty jag är HERREN, din Gud,
som håller dig vid din högra hand och som säger till dig:
Frukta icke, jag hjälper dig. 14 Så frukta nu icke, du
mask Jakob, du Israels lilla hop. Jag hjälper dig, säger
HERREN; din förlossare är Israels Helige. 15 Se, jag
gör dig till en tröskvagn, ny och med skarpa taggar, så
att du skall söndertröska berg och krossa dem till stoft
och göra höjder lika agnar. 16 Du skall kasta dem med
kastskovel, och vinden skall föra dem bort och stormen
förskingra dem; men du själv skall fröjda dig i HERREN
och berömma dig av Israels Helige. 17 De betryckta och
fattiga söka förgäves efter vatten, deras tunga försmäktar
av törst; men jag, HERREN, skall bönhöra dem, jag,
Israels Gud, skall icke övergiva dem. 18 Jag skall låta
strömmar rinna upp på höjderna och källor i dalarna; jag
skall göra öknen till en vattenrik sjö och torrt land till
källsprång. 19 Och jag skall låta cedrar och akacieträd
växa upp i öknen jämte myrten och olivträd och skall på
hedmarken plantera cypress tillsammans med alm och
buxbom, 20 för att man skall både se och veta och akta
på och förstå, att HERRENS hand har gjort detta, att
Israels Helige har skapat det. 21 Så träden nu fram med
eder sak, säger HERREN; kommen med edra bevis,
säger Jakobs konung. 22 Ja, må man komma med dem
och förkunna för oss, vad som skall ske. Var äro edra
forna utsagor? Läggen fram dem, för att vi må akta på
dem och se till, huru de hava gått i fullbordan. Eller
låten oss höra, vad som nu skall komma, 23 förkunnen,
vad framdeles skall hända, för att vi må se, att I ären
gudar. Ja, gören någonting, vad det nu vara må, så att vi
alla häpna, när vi se det. 24 Men se, I ären ett intet,
och edert verk är alls intet; den som utväljer eder är en
styggelse. 25 Jag lät i norr en man uppstå, och han kom,
ja, i öster en som skulle åkalla mitt namn; och han skulle
gå fram över landsherrarna, såsom vore de lerjord, lik en
krukmakare, som trampar lera. 26 Vem förkunnade detta
förut, så att vi fingo veta det, eller i förväg, så att vi kunde
säga: »Du hade rätt»? Ingen fanns, som förkunnade
det, ingen, som lät oss höra det, ingen, som hörde eder
tala därom. 27 Jag är den förste, som säger till Sion:
»Se, se där äro de», den förste, som bringar Jerusalem
detta glädjens budskap. 28 Jag ser mig om, men här
finnes ingen, ingen bland dessa, som kan giva besked;
ingen som kan giva ett svar på min fråga. 29 Se, de äro
allasammans fåfänglighet, deras verk äro ett intet, deras
beläten vind och tomhet.

42 Se, över min tjänare som jag uppehåller, min
utkorade, till vilken min själ har behag, över honom
har jag låtit min Ande komma; han skall utbreda rätten
bland folken. 2 Han skall icke skria eller ropa och icke

låta höra sin röst på gatorna. **3** Ett brutet rör skall han
icke sönderkrossa, och en tynande veke skall han icke
utsläcka; han skall i trofasthet utbreda rätten. **4** Hans
kraft skall icke förtyna eller brytas, intill dess att han har
grundat rätten på jorden; havsländerna vänta efter hans
lag. **5** Så säger Gud, HERREN, han som har skapat
himmelen och utspänt den, han som har utbrett jorden
med vad som alstras därav, han som har givit liv åt
folket som är därpå och ande åt dem som vandra där:
6 Jag, HERREN, har kallat dig i rättfärdighet, och jag
vill fatta dig vid handen och bevara dig och fullborda
i dig förbundet med folket och sätta dig till ett ljus för
folkslagen, **7** för att du må öppna blinda ögon och föra
fångar ut ur fängelset, ja, ur fångenskapen dem som
sitta i mörkret. **8** Jag, HERREN, det är mitt namn; och
jag giver icke min ära åt någon annan eller mitt lov åt
belätena. **9** Se, vad jag förut förkunnade, det har nu
kommit. Nu förkunnar jag nya ting; förrän de visa sig,
låter jag eder höra om dem. **10** Sjungen till HERRENS
ära en ny sång, hans lov från jordens ända, I som faren
på havet, så ock allt vad däri är, I havsländer med edra
inbyggare; **11** stämmen upp, du öken med dina städer
och I byar, där Kedar bor; jublen, I klippornas invånare,
ropen från bergens toppar. **12** Given HERREN ära och
förkunnen hans lov i havsländerna. **13** HERREN drager
ut såsom en hjälte, han eggar upp sig till iver såsom en
krigare; han uppgiver härskri, han ropar högt och visar
sin makt mot sina fiender. **14** I lång tid har jag tegat, jag
höll mig stilla och betvang mig; men nu skall jag höja
rop såsom en barnaföderska, jag vill skaffa mig luft och
andas ut. **15** Jag skall föröda berg och höjder och låta
allt gräs på dem förtorka; jag skall göra strömmar till
land och låta allt gräs på dem förtorka; jag skall göra
strömmar till land och låta sjöar torka ut. **16** Och de
blinda skall jag leda på en väg som de icke känna; på
stigar som de icke känna skall jag föra dem. Jag skall
göra mörkret framför dem till ljus och det som är ojämnt
till jämn mark. Detta är, vad jag skall göra, och jag skall
ej rygga mitt ord. **17** Men de som förtrösta på skurna
beläten och som säga till gjutna beläten: »I ären våra
gudar», de skola vika tillbaka och stå där med skam. **18**
Hören, I döve; I blinde, skåden och sen. **19** Vem är blind,
om icke min tjänare, och så döv som den budbärare
jag sänder åstad? **20** Du har fått se mycket, men du
aktar icke därpå; fastän öronen hava blivit öppnade,
lyssnar ingen till. **21** Det är HERRENS behag, för hans
rättfärdighets skull, att han vill låta sin lag komma till
makt och ära. **22** Men detta är ett plundrat och skövlat
folk; dess ynglingar äro alla lagda i bojor, och i fängelser
hållas de gömda, de hava blivit givna till plundring, och
ingen finnes, som räddar, till skövling, och ingen säger:
»Giv tillbaka.» **23** Ack att någon bland eder ville lyssna
härtill, för framtiden giva akt och höra härpå! **24** Vem har
lämnat Jakob till skövling och Israel i plundrares våld?
Har icke HERREN gjort det; han, mot vilken vi hava
syndat, han, på vilkens vägar man icke ville vandra och
på vilkens lag man icke ville höra? **25** Därför utgöt han
över dem i sin vrede förtörnelse och krigets raseri. Och
de förbrändes därav runt omkring, men besinnade det
icke; de förtärdes därav, men aktade icke därpå.

43 Men nu säger HERREN så, han som har skapat
dig, Jakob, han som har danat dig, Israel: Frukta
icke, ty jag har förlossat dig, jag har kallat dig vid ditt
namn, du är min. **2** Om du ock måste gå genom vatten,
så är jag med dig, eller genom strömmar, så skola de
icke fördränka dig; måste du än gå genom eld, så skall
du ej bliva svedd, och lågorna skola ej förtära dig. **3** Ty
jag är HERREN, din Gud, Israels Helige, din frälsare; jag
giver Egypten till lösepenning för dig, Etiopien och Seba
i ditt ställe. **4** Eftersom du är så dyrbar i mina ögon,
så högt aktad och så älskad av mig, därför giver jag
människor till lösen för dig och folk till lösen för ditt liv. **5**
Frukta då icke, ty jag är med dig. Jag skall låta dina barn
komma från öster, och från väster skall jag samla dig
tillhopa. **6** Jag skall säga till Norden: »Giv hit» och till
södern: »Förhåll mig dem icke; för hit mina söner ifrån
fjärran och mina döttrar ifrån jordens ända, **7** envar som
är uppkallad efter mitt namn och som jag har skapat till
min ära, envar som jag har danat och gjort.» **8** För hitut
det blinda folket, som dock har ögon, och de döva, som
dock hava öron. **9** Alla folk hava kommit tillsammans,
folkslagen samla sig tillhopa. Vem bland dem finnes,
som skulle kunna förutsäga sådant? Må de låta oss höra
sina forna utsagor. Må de ställa fram sina vittnen och
bevisa sin rätt, så att dessa, när de höra det, kunna
säga: »Det är sant.» **10** Men I ären mina vittnen, säger
HERREN, I ären min tjänare, den som jag har utvalt, på
det att I mån veta och tro mig och förstå, att det är jag;
före mig är ingen Gud danad, och efter mig skall ingen
komma. **11** Jag, jag är HERREN, och förutom mig finnes
ingen frälsare. **12** Jag har förkunnat det och skaffat
frälsning, jag har kungjort det och ingen främmande gud
bland eder. I ären mina vittnen, säger HERREN; och
jag är Gud. **13** Ja, allt framgent är jag densamme, och
ingen kan rädda från min hand. När jag vill göra något,
vem kan då avvända det? **14** Så säger HERREN, eder
förlossare, Israels Helige: För eder skull sänder jag mitt
bud mot Babel, och jag skall driva dem allasammans
på flykten, jag skall driva kaldéerna ned på skeppen
som voro deras fröjd. **15** Jag är HERREN, eder Helige,
Israels skapare, eder konung. **16** Så säger HERREN,
han som gör en väg i havet, en stig i väldiga vatten, **17**
han som för vagnar och hästar ditut, ja, härskara och
och stridsmakt, sedan ligga de där tillhopa och kunna
icke stå upp, de äro utsläckta, de hava slocknat såsom
en veke: **18** Tänken icke på vad förr har varit, akten
icke på vad fordom har skett. **19** Se, jag vill göra något

nytt. Redan nu visar det sig; märken I det icke? Ja, jag
skall göra en väg i öknen och strömmar i ödemarken,
20 så att markens djur skola ära mig, schakaler och
strutsar, därför att jag låter vatten flyta i öknen, strömmar
i ödemarken, så att mitt folk, min utkorade, kan få dricka.
21 Det folk, som jag har danat åt mig, skall förtälja mitt
lov. 22 Men icke har du, Jakob, kallat mig hit, i det du
har gjort dig möda för min skull, du Israel. 23 Icke har
du framburit åt mig dina brännoffersfår eller ärat mig
med dina slaktoffer; icke har jag vållat dig arbete med
spisoffer, ej heller möda med rökelse. 24 Icke har du köpt
kalmus åt mig för dina penningar eller mättat mig med
dina slaktoffers fett. Nej, du har vållat mig arbete genom
dina synder och möda genom dina missgärningar. 25
Jag, jag är den som utplånar dina överträdelser för min
egen skull, och dina synder kommer jag icke mer ihåg.
26 Låt mig höra, vad du har att säga, och låt oss gå
till rätta med varandra; tala du, för att du må finnas
rättfärdig. 27 Men se, redan din stamfader syndade, och
de som förde din talan begingo överträdelser mot mig.
28 Därför har jag måst låta helgedomens furstar utstå
vanära och har överlämnat Jakob åt tillspillogivning,
Israel åt försmädelse.

44 Men hör nu, du Jakob, min tjänare, du Israel, som
jag har utvalt. 2 Så säger HERREN, han som
har skapat dig, han som danade dig redan i moderlivet
och som hjälper dig: Frukta icke, du min tjänare Jakob,
du Jesurun, som jag har utvalt. 3 Ty jag skall utgjuta
vatten över de törstiga och strömmar över det torra; jag
skall utgjuta min Ande över din barn och min välsignelse
över dina telningar, 4 så att de växa upp mitt ibland
gräset såsom pilträd vid vattenbäckar. 5 Då skall den
ene säga: »HERREN tillhör jag», och den andre skall
åberopa Jakobs namn, och en tredje skall skriva på sin
hand: »HERRENS egen» och skall bruka Israel såsom
ett ärenamn. 6 Så säger HERREN, Israels konung, och
hans förlossare, HERREN Sebaot: Jag är den förste,
och jag är den siste, och förutom mig finnes ingen
Gud. 7 Och vem talar, såsom jag har gjort, alltsedan
jag lät urtidsfolket framträda? Må han förkunna det
och lägga det fram för mig. Ja, må de förkunna det
tillkommande, vad som skall ske. 8 Frukten icke och
varen icke förskräckta. Har jag icke för länge sedan låtit
dig höra om detta och förkunnat det? I ären ju mina
vittnen. Finnes väl någon Gud förutom mig? Nej, ingen
annan klippa finnes, jag vet av ingen. 9 Avgudamakarna
äro allasammans idel tomhet, och deras kära gudar
kunna icke hjälpa. Deras bekännare se själva intet och
förstå intet; därför måste de ock komma på skam. 10
Om någon formar en gud och gjuter ett beläte, så är
det honom till intet gagn. 11 Se, hela dess följe skall
komma på skam; konstnärerna själva äro ju allenast
människor. Må de församlas, så många de äro, och träda
fram; de skola då alla tillhopa med förskräckelse komma
på skam. 12 Smeden tager sitt verktyg och bearbetar
sitt smide i glöden, han formar det med hammare, han
bearbetar det med kraftig arm; till äventyrs får han därvid
svälta, så att han bliver vanmäktig, och försaka att dricka,
så att han bliver matt. 13 Träsnidaren spänner ut sitt
mätsnöre och gör märken på trästycket med sitt ritstift,
han arbetar därpå med sina eggjärn och märker ut det
med passaren; och han gör så därav en mansbild, en
prydlig människogestalt, som får bo i ett hus. 14 Man
fäller åt sig cedrar; man tager plantor av stenek och
vanlig ek och uppdrager dem åt sig bland skogens träd;
man planterar åt sig lärkträd, och regnet giver dem växt.
15 Detta hava människorna till bränsle; och man tager
därav och värmer sig därmed, man tänder på det och
bakar bröd därvid. Men därjämte förfärdigar man en gud
därav och tillbeder den, man gör därav ett beläte och
faller ned för det. 16 En del av träet bränner man alltså
upp i eld, över en annan del därav tillagar man kött till att
äta, steker sin stek och äter sig mätt; när man så har
värmt sig, säger man: »Gott, nu är jag varm, nu njuter
jag av brasan.» 17 Men av det som är kvar gör man en
gud, man gör sig ett beläte, och för det faller man ned
och tillbeder, man bönfaller inför det och säger: »Rädda
mig, ty du är min gud.» -- 18 Ja, sådana veta intet och
förstå intet, ty igentäppta äro deras ögon, så att de icke
se, och deras hjärtan, så att de intet begripa. 19 Ingen
har så mycken eftertanke, så mycket vett eller förstånd,
att han säger: »En del därav har jag bränt upp i eld,
och på kolen har jag bakat bröd och stekt kött och har
så ätit; skulle jag då av återstoden göra en styggelse?
Skulle jag falla ned för ett stycke trä?» 20 Den som
så håller sig till vad som blott är aska, han är förledd
av ett dårat hjärta, så att han icke förstår att rädda sin
själ, icke att tänka: »Blott fåfänglighet är, vad jag håller i
min högra hand.» 21 Tänk härpå, du Jakob, du Israel,
ty du är min tjänare; jag har danat dig, ja, du är min
tjänare. Israel, du varder icke förgäten av mig. 22 Jag
utplånar dina överträdelser såsom ett moln och dina
synder såsom en sky. Vänd om till mig, ty jag förlossar
dig. 23 Jublen, I himlar, ty HERREN utför sitt verk; höjen
glädjerop, I jordens djup, bristen ut i jubel, I berg, du
skog med alla dina träd; ty HERREN förlossar Jakob,
han bevisar sig härlig i Israel. 24 Så säger HERREN,
din förlossare, han som danade dig redan i moderlivet:
»Jag, HERREN, är den som för allt, den som ensam
utspänner himmelen och utan någons hjälp breder ut
jorden. 25 Jag är den som gör lögnprofeternas tecken
om intet och gör spåmännen till dårar, den som låter de
vise komma till korta och gör deras klokhet till dårskap,
26 men som låter sin tjänares ord bliva beståndande och
fullbordar sina sändebuds rådslag. Jag är den som säger
om Jerusalem: »Det skall bliva bebott» och om Juda
städer: »De skola varda uppbyggda; jag skall upprätta
ruinerna där.» 27 Jag är den som säger till havsdjupet:

»Sina ut; dina strömmar vill jag låta uttorka.» **28** Jag är
den som säger om Kores: »Han är min herde, han skall
fullborda all min vilja, och han skall säga om Jerusalem:
'Det skall bliva uppbyggt' och till templet: 'Din grund skall
åter varda lagd.'» Se Jesurun i Ordförkl.

45 Så säger HERREN till sin smorde, till Kores som
jag har fattat vid hans högra hand, då jag nu
vill slå ned folken inför honom och lösa svärdet från
konungarnas länd, då jag vill öppna dörrarna för honom
så att inga portar mer äro stängda: **2** Själv skall jag gå
framför dig, backarna skall jag jämna ut; kopparportarna
skall jag krossa, och järnbommarna skall jag bryta
sönder. **3** Och jag skall giva dig dolda skatter och
bortgömda rikedomar, för att du må förnimma, att jag,
HERREN, är den som har kallat dig vid ditt namn, jag,
Israels Gud. **4** För min tjänare Jakobs skull, för Israels,
min utkorades, skull kallade jag dig vid ditt namn och gav
dig ärenamn, innan du kände mig. **5** Jag är HERREN och
eljest ingen, utom mig finnes ingen Gud; innan du kände
mig, omgjordade jag dig, **6** för att man skulle förnimma
både i öster och i väster, att alls ingen finnes förutom
mig, att jag är HERREN och eljest ingen, **7** jag som
danar ljuset och skapar mörkret, jag som giver lyckan
och skapar olyckan. Jag, HERREN, är den som gör allt
detta. **8** Drypen, I himlar därovan, och må skyarna låta
rättfärdighet strömma ned. Må jorden öppna sig, och må
dess frukt bliva frälsning; rättfärdighet låte den ock växa
upp. Jag, HERREN, skapar detta. **9** Ve dig som vill gå till
rätta med din Skapare, ja, ve dig, du skärva bland andra
skärvor av jord! Skall väl leret säga till krukmakaren:
»Vad kan du göra?» Och skall ditt verk säga om dig:
»Han har inga händer»? **10** Ve dig som säger till din
fader: »Icke kan du avla barn» och till hans hustru:
»Icke kan du föda barn»! **11** Så säger HERREN, Israels
Helige, som ock är hans skapare: Frågen mig om det
tillkommande; lämnen åt mig omsorgen om mina söner,
mina händer verk. **12** Det är jag, som har gjort jorden
och skapat människorna därpå; det är mina händer, som
hava utspänt himmelen, och hela dess härskara har jag
bådat upp. **13** Det är ock jag, som har låtit denne uppstå
i rättfärdighet, och alla hans vägar skall jag göra jämna.
Han skall bygga upp min stad och släppa mina fångar
lösa, och det icke för betalning eller för gåvor, säger
HERREN Sebaot. **14** Så säger HERREN: Vad egyptierna
hava förvärvat med sitt arbete och etiopiernas och Sebas
resliga folk med sin handel, det skall allt övergå i din
hand och höra dig till. De skola följa bakom dig, i kedjor
skola de gå. Och de skola falla ned inför dig och ställa
sin bön till dig: »Allenast i dig är Gud, och eljest finnes
ingen, alls ingen annan Gud.» **15** Ja, du är sannerligen
en outgrundlig Gud, du Israels Gud, du frälsare **16** De
komma alla på skam och varda till blygd, de måste
allasammans gå där med blygd, alla avgudamakarna. **17**
Men Israel bliver frälst genom HERREN med en evig
frälsning; aldrig i evighet skolen I komma på skam och
varda till blygd. **18** Ty så säger HERREN, han som har
skapat himmelen, han som är Gud, han som har danat
jorden och gjort den, han som har berett den och som
icke har skapat den till att vara öde, utan danat den till att
bebos: Jag är HERREN och eljest ingen. **19** Jag har icke
talat i det fördolda, någonstädes i ett mörkt land; jag har
icke sagt till Jakobs släkt: Förgäves skolen I söka mig.
Jag är HERREN, som talar sanning, som förkunnar, vad
rätt är. **20** Så församlen eder nu och kommen hit, träden
fram allasammans, I räddade, som ären kvar av folken.
Ty de hava intet förstånd, de som föra sina träbeläten
omkring i högtidståg och bedja till en gud som icke kan
frälsa. **21** Förkunnen något och läggen fram det; alla
tillhopa må rådslå därom. Vem har långt förut låtit eder
höra detta och för länge sedan förkunnat det? Har icke
jag, HERREN, gjort det jag, förutom vilken ingen Gud
mer finnes, ingen Gud, som är rättfärdig och som frälsar,
nej, ingen finnes jämte mig. **22** Vänden eder till mig, så
varden I frälsta, I jordens alla ändar; ty jag är Gud och
eljest ingen. **23** Jag har svurit vid mig själv, från min
mun har utgått ett sanningsord, ett ord, som icke skall
ryggas: För mig skola alla knän böja sig, och mig skola
alla tungor giva sin ed. **24** Så har man betygat om mig:
Allenast hos HERREN finnes rättfärdighet och makt. Till
honom skola komma med blygd alla de som hava varit
honom hätska. **25** Ja, genom HERREN får all Israels
släkt sin rätt, och av honom skola de berömma sig.

46 Bel sjunker ned, Nebo måste böja sig, deras bilder
lämnas åt djur och fänad; de som I förden omkring
i högtidståg, de lastas nu på ök som bära sig trötta av
bördan. **2** Ja, de måste båda böja sig och sjunka ned;
de kunna icke rädda någon börda, själva vandra de bort
i fångenskap. **3** Så hören nu på mig, I av Jakobs hus,
I alla som ären kvar av Israels hus, I som haven varit
lastade på mig allt ifrån moderlivet och burna av mig
allt ifrån modersskötet. **4** Ända till eder ålderdom är jag
densamme, och intill dess I varden grå, skall jag bära
eder; så har jag hittills gjort, och jag skall också framgent
hålla eder uppe, jag skall bära och rädda eder. **5** Med
vem viljen I likna och jämföra mig, och med vem viljen
I sammanställa mig, så att jag skulle vara honom lik?
6 Man skakar ut guld ur pungen och väger upp silver
på vågen, och så lejer man en guldsmed att göra det
till en gud, för vilken man kan falla ned och tillbedja. **7**
Den lyfter man på axeln och bär den bort och sätter ned
den på dess plats, för att den skall stå där och ej vika
från stället. Men ropar någon till den, så svarar den icke
och frälsar honom icke ur hans nöd. **8** Tänken härpå
och kommen till förnuft; besinnen eder, I överträdare. **9**
Tänken på vad förr var, redan i forntiden; ty jag är Gud
och eljest ingen, en Gud, vilkens like icke finnes; **10**
jag som i förväg förkunnar, vad komma skall, och långt
förut, vad ännu ej har skett; jag som säger: »Mitt rådslut

skall gå i fullbordan, och allt vad jag vill, det gör jag»; **11** jag som kallar på örnen från öster och ifrån fjärran land på mitt rådsluts man. Vad jag har bestämt, det sätter jag ock i verket. **12** Så hören nu på mig, I stormodige, I som menen, att hjälpen är långt borta. **13** Se, jag låter min hjälp nalkas, den är ej långt borta, och min frälsning dröjer icke; jag giver frälsning i Sion och min härlighet åt Israel.

47 Stig ned och sätt dig i stoftet, du jungfru dotter Babel, sätt dig på jorden utan tron, du kaldéernas dotter; ty man skall icke mer kalla dig »den bortklemade och yppiga». **2** Tag till kvarnen och mal mjöl, lägg av din slöja, lyft upp släpet, blotta benet, vada genom strömmarna. **3** Din blygd skall varda blottad, och din skam skall ses. Hämnd skall jag utkräva och ej skona någon människa. **4** Vår förlossares namn är HERREN Sebaot, Israels Helige! **5** Sitt tyst och drag dig undan i mörkret, du kaldéernas dotter; ty du skall icke mer bliva kallad »konungarikenas drottning». **6** Jag förtörnades på mitt folk, jag ohelgade min arvedel och gav dem i din hand. Och du visade dem intet förbarmande; på gamla män lät du ditt ok tynga hårt. **7** Du tänkte: »Jag skall evinnerligen förbliva en drottning» därför ville du ej akta på och tänkte ej på änden. **8** Så hör nu detta, du som lever i vällust, du som tronar så trygg, du som säger i ditt hjärta: »Jag och ingen annan; aldrig skall jag sitta såsom änka, aldrig veta av, vad barnlöshet är.» **9** Se, båda dessa olyckor skola komma över dig med hast, på en och samma dag: både barnlöshet och änkestånd skola komma över dig i fullaste mått, trots myckenheten av dina trolldomskonster, trots dina besvärjelsers starka kraft. **10** Du kände dig trygg i din ondska, du tänkte: »Ingen ser mig.» Din vishet och din kunskap var det, som förförde dig, så att du så sade i ditt hjärta: »Jag och ingen annan.» **11** Därför skall en olycka komma över dig, som du ej förmår besvärja bort, och ett fördärv skall falla över dig, som du icke skall kunna avvända; ja, plötsligt skall ödeläggelse komma över dig, när du minst anar det. **12** Träd fram med de besvärjelser och många trolldomskonster som du har mödat dig med från din ungdom; se till, om du så kan skaffa hjälp, om du så kan skrämma bort faran. **13** Du har arbetat dig trött med dina många rådslag. Må de nu träda fram, må de frälsa dig, dessa som avmäta himmelen och spana i stjärnorna och var nymånad kungöra, varifrån ditt öde skall komma över dig. **14** Men se, de äro att likna vid strå som brännes upp i eld, de kunna icke rädda sitt liv ur lågornas våld. Detta är ju ingen koleld att värma sig framför, ingen brasa att sitta vid. **15** Ja, så går det för dig med dem som du mödade dig för. Och dina handelsvänner från ungdomstiden draga bort, var och en åt sitt håll och ingen finnes, som frälsar dig.

48 Hören detta, I av Jakobs hus, I som ären uppkallade med Israels namn och flutna ur Juda källa, I som svärjen vid HERRENS namn och prisen Israels Gud -- dock icke i sanning och rättfärdighet, **2** allt medan I kallen eder efter den heliga staden och stödjen eder på Israels Gud, på honom vilkens namn är HERREN Sebaot. **3** Vad förut skedde, det hade jag för länge sedan förkunnat; av min mun var det förutsagt, och jag hade låtit eder höra därom. Plötsligt satte jag det i verket, och det inträffade. **4** Eftersom jag visste, att du var så styvsint, ja, att din nacksena var av järn och din panna av koppar, **5** därför förkunnade jag det för länge sedan och lät dig höra därom, innan det skedde, på det att du icke skulle kunna säga: »Min gudastod har gjort det, min gudabild, den skurna eller den gjutna har skickat det så.» **6** Du hade hört det, nu kan du se alltsammans; viljen I då icke erkänna det? Nu låter jag dig åter höra om nya ting, om fördolda ting som du ej har vetat av. **7** Först nu hava de blivit skapade, icke tidigare, och förrän i dag fick du icke höra om dem, på det att du ej skulle kunna säga: »Det visste jag ju förut.» **8** Du fick icke förr höra något därom eller veta något därav, ej heller kom det tidigare för dina öron, eftersom jag visste, huru trolös du var och att du hette »överträdare» allt ifrån moderlivet. **9** Men för mitt namns skull är jag långmodig, och för min äras skull håller jag tillbaka min vrede, så att du icke bliver utrotad. **10** Se, jag har smält dig, men silver har jag icke fått; jag har prövat dig i lidandets ugn. **11** För min egen skull, ja, för min egen skull gör jag så, ty huru skulle jag kunna låta mitt namn bliva ohelgat? Jag giver icke min ära åt någon annan. **12** Hör på mig, du Jakob, du Israel, som jag har kallat. Jag är det; jag är den förste, jag är ock den siste. **13** Min hand har lagt jordens grund, och min högra hand har utspänt himmelen; jag kallar på dem, då stå de där båda. **14** Församlen eder, I alla, och hören: Vem bland dessa andra har förutsagt detta, att den man, som HERREN älskar, skall utföra hans vilja mot Babel och vara hans arm mot kaldéerna? **15** Jag, jag har talat detta, jag har ock kallat honom, jag har fört honom fram, så att hans väg har blivit lyckosam. **16** Träden hit till mig och hören detta; Mina förutsägelser har jag icke talat i det fördolda; när tiden kom, att något skulle ske, då var jag där. Och nu har Herren, HERREN sänt mig och sänt sin Ande. **17** Så säger HERREN, din förlossare, Israels Helige: Jag är HERREN, din Gud, den som lär dig, vad nyttigt är, den som leder dig på den väg du skall vandra. **18** O att du ville akta på mina bud! Då skulle frid tillflyta dig såsom en ström och din rätt såsom havets böljor; **19** dina barn skulle då vara såsom sanden och din livsfrukt såsom sandkornen, dess namn skulle aldrig bliva utrotat eller utplånat ur min åsyn. **20** Dragen ut från Babel, flyn ifrån kaldéernas land; förkunnen det med fröjderop och låten det bliva känt, utbreden ryktet därom till jordens ända; sägen: »HERREN har förlossat

sin tjänare Jakob.» 21 De ledo ingen törst, när han
förde dem genom ödemarker, ty han lät vatten strömma
fram ur klippan åt dem, han klöv sönder klippan, och
vattnet flödade. 22 Men de ogudaktiga få ingen frid,
säger HERREN.

49 Hören på mig, I havsländer, och akten härpå,
I folk, som bon i fjärran. HERREN kallade mig,
när jag ännu var i moderlivet, han nämnde mitt namn,
medan jag låg i min moders sköte. 2 Och han gjorde
min mun lik ett skarpt svärd och gömde mig under sin
hands skugga; han gjorde mig till en vass pil och dolde
mig i sitt koger. 3 Och han sade till mig: »Du är min
tjänare, Israel, genom vilken jag vill förhärliga mig.» 4
Men jag tänkte: »Förgäves har jag mödat mig, fruktlöst
och fåfängt har jag förtärt min kraft; dock, min rätt är
hos HERREN och min lön hos min Gud.» 5 Och nu
säger HERREN, han som danade mig till sin tjänare,
när jag ännu var i moderlivet, på det att jag måtte föra
Jakob tillbaka till honom, så att Israel icke rycktes bort
-- ty jag är ärad i HERRENS ögon, och min Gud har
blivit min starkhet -- 6 han säger: Det är för litet för
dig, då du är min tjänare, att allenast upprätta Jakobs
stammar och föra tillbaka de bevarade av Israel; jag vill
sätta dig till ett ljus för hednafolken, för att min frälsning
må nå till jordens ända. 7 Så säger HERREN, Israels
förlossare, hans Helige, till den djupt föraktade som
är en styggelse för människor, en träl under tyranner:
Konungar skola se det och stå upp, furstar skola se det
och buga sig för HERRENS skull, som har bevisat sig
trofast, för Israels Heliges skull, som har utvalt dig. 8
Så säger HERREN: Jag bönhör dig i behaglig tid, och
jag hjälper dig på frälsningens dag; jag skall bevara dig
och fullborda i dig förbundet med folket, så att du skall
upprätta landet och utskifta de förödda arvslotterna 9
och säga till de fångna: »Dragen ut», till dem som sitta i
mörkret: »Kommen fram.» De skola finna bete utmed
vägarna, ja, betesplatser på alla kala höjder; 10 de skola
varken hungra eller törsta, ökenhettan och solen skola
icke skada dem, ty deras förbarmare skall leda dem och
skall föra dem till vattenkällor. 11 Och jag skall göra
alla mina berg till öppna vägar, och mina farvägar skola
byggas höga. 12 Se, där komma de fjärran ifrån, ja,
somliga från norr och andra från väster, somliga ock från
sinéernas land. 13 Jublen, I himlar, och fröjda dig, du
jord, och bristen ut i jubel, I berg; ty HERREN tröstar sitt
folk och förbarmar sig över sina betryckta. 14 Men Sion
säger: »HERREN har övergivit mig, Herren har förgätit
mig.» 15 Kan då en moder förgäta sitt barn, så att hon
icke har förbarmande med sin livsfrukt? Och om hon än
kunde förgäta sitt barn, så skulle dock jag icke förgäta
dig. 16 Se, på mina händer har jag upptecknat dig; dina
murar stå alltid inför mina ögon. 17 Redan hasta dina
söner fram, under det dina förstörare och härjare draga
bort ifrån dig. 18 Lyft upp dina ögon och se dig omkring:
alla komma församlade till dig. Så sant jag lever, säger
HERREN, du skall få ikläda dig dem alla såsom en skrud
och lik en brud omgjorda dig med dem. 19 Ty om du
förut låg i ruiner och var ödelagd, ja, om ock ditt land var
förhärjat, så skall du nu i stället bliva för trång för dina
inbyggare, och dina fördärvare skola vara långt borta. 20
Den tid stundar, då du skall få höra sägas av barnen som
föddes under din barnlöshet: »Platsen är mig för trång,
giv rum, så att jag kan bo här.» 21 Då skall du säga i ditt
hjärta: »Vem har fött dessa åt mig? Jag var ju barnlös
och ofruktsam, landsflyktig och fördriven; vem har då
fostrat dessa? Se, jag var lämnad ensam kvar; varifrån
komma då dessa?» 22 Så säger Herren, HERREN:
Se, jag skall upplyfta min hand till tecken åt folken och
resa upp mitt baner till tecken åt folkslagen; då skola de
bära dina söner hit i sin famn och föra dina döttrar fram
på sina axlar. 23 Och konungar skola vara dina barns
vårdare och furstinnor deras ammor, de skola falla ned
inför dig med ansiktet mot jorden och slicka dina fötters
stoft. Och du skall förnimma, att jag är HERREN och
att de som förbida mig icke komma på skam. 24 Kan
man taga ifrån hjälten hans byte eller rycka fångarna
ifrån den som har segerns rätt? 25 Och om än så vore,
säger HERREN, om man än kunde taga ifrån hjälten
hans fångar och rycka bytet ur den väldiges hand, så
skulle jag dock själv stå emot dina motståndare, och
själv skulle jag frälsa dina barn. 26 Ja, jag skall tvinga
dina förtryckare att äta sitt eget kött, och av sitt eget blod
skola de bliva druckna såsom av druvsaft. Och allt kött
skall då förnimma, att jag, HERREN, är din frälsare och
att den Starke i Jakob är din förlossare.

50 Så säger HERREN: Var är eder moders skiljebrev,
det, varmed jag skulle hava förskjutit henne?
Eller finnes bland mina borgenärer någon som jag har
sålt eder åt? Nej, genom edra missgärningar bleven I
sålda, och för edra överträdelsers skull blev eder moder
förskjuten. 2 Varför var ingen tillstädes, när jag kom?
Varför svarade ingen, när jag ropade? Har då min arm
blivit för kort, så att den ej kan förlossa, eller finnes hos
mig ingen kraft till att hjälpa? Med min näpst uttorkar
jag ju havet, och strömmarna gör jag till torrt land, så
att fiskarna ruttna och dö av törst, eftersom vattnet är
borta; 3 själva himmelen kläder jag i mörker och giver
den sorgdräkt att bära. 4 Herren, HERREN har givit mig
en tunga med lärdom, så att jag förstår att genom mina
ord hugsvala den trötte; han väcker var morgon mitt
öra, han väcker det till att höra på lärjungesätt. 5 Ja,
Herren, HERREN har öppnat mitt öra, och jag har ej varit
gensträvig, jag har ej vikit tillbaka. 6 Jag höll fram min
rygg åt dem som slogo mig och mina kinder åt dem som
ryckte mig i skägget; jag skylde icke mitt ansikte mot
smädelse och spott. 7 Men Herren, HERREN hjälper
mig, därför kände jag ej smädelsen, därför gjorde jag min
panna hård såsom sten; jag visste ju, att jag ej skulle

komma på skam. **8** Den som dömer mig fri är nära, vem
vill då gå till rätta med mig? Må han träda fram jämte
mig. Vem vill vara min anklagare? Må han komma hit
till mig. **9** Se, Herren, HERREN hjälper mig; vem vill
då döma mig skyldig? Se, de skola allasammans falla
sönder såsom en klädnad; mal skall förtära dem. **10**
Vem bland eder, som fruktar HERREN och hör hans
tjänares röst? Om han än vandrar i mörkret och icke
ser någon ljusning, så förtröste han dock på HERRENS
namn och stödje sig vid sin Gud. **11** Men se, I alla som
tänden upp en brand och väpnen eder med glödande
pilar, I hemfallen själva åt lågorna från eder brand och
åt pilarna som I haven antänt. Av min hand skall detta
vederfaras eder; i kval skolen I komma att ligga.

51 Hören på mig, I som faren efter rättfärdighet,
I som söken HERREN. Skåden på klippan, ur
vilken I ären uthuggna, och på gruvan, ur vilken I haven
framhämtats: **2** ja, skåden på Abraham, eder fader,
och på Sara som födde eder. Ty när han ännu var
ensam, kallade jag honom och välsignade honom och
förökade honom. **3** Ja, HERREN skall varkunna sig över
Sion, han skall varkunna sig över alla dess ruiner; han
gör dess öken lik ett Eden och dess hedmark lik en
HERRENS lustgård. Fröjd och glädje skall höras därinne,
tacksägelse och lovsångs ljud. **4** Akta på mig, du mitt
folk; lyssna till mig, du min menighet. Ty från mig skall
lag utgå, och min rätt skall jag sätta till ett ljus för folken.
5 Min rättfärdighet är nära, min frälsning går fram, och
mina armar skola skaffa rätt bland folken; havsländerna
bida efter mig och hoppas på min arm. **6** Lyften upp
edra ögon till himmelen, skåden ock på jorden härnere:
se, himmelen skall upplösa sig såsom rök och jorden
nötas ut såsom en klädnad, och dess inbyggare skola dö
såsom mygg; men min frälsning förbliver evinnerligen,
och min rättfärdighet varder icke om intet. **7** Hören
på mig, I som kännen rättfärdigheten, du folk, som
bär min lag i ditt hjärta; Frukten icke för människors
smädelser och varen ej förfärade för deras hån. **8** Ty
mal skall förtära dem såsom en klädnad, och mott skall
förtära dem såsom ull; men min rättfärdighet förbliver
evinnerligen och min frälsning ifrån släkte till släkte. **9**
Vakna upp, vakna upp, kläd dig i makt, du HERRENS
arm; vakna upp såsom i forna dagar, i förgångna tider.
Var det icke du, som slog Rahab och genomborrade
draken? **10** Var det icke du, som uttorkade havet, det
stora djupets vatten, och som gjorde havsbottnen till en
väg, där ett frälsat folk kunde gå fram? **11** Ja, HERRENS
förlossade skola vända tillbaka och komma till Sion med
jubel; evig glädje skall kröna deras huvuden, fröjd och
glädje skola de undfå, sorg och suckan skola fly bort.
12 Jag, jag är den som tröstar eder. Vem är då du,
att du fruktar för dödliga människor, för människobarn
som bliva såsom torrt gräs? **13** Och därvid förgäter du
HERREN, som har skapat dig, honom som har utspänt
himmelen och lagt jordens grund. Ja, beständigt, dagen
igenom, förskräckes du för förtryckarens vrede, såsom
stode han just redo till att fördärva. Men vad bliver väl
av förtryckarens vrede? **14** Snart skall den fjättrade
lösas ur sitt tvång; han skall icke dö och hemfalla åt
graven, ej heller skall han lida brist på bröd. **15** ty jag är
HERREN, din Gud, han som rör upp havet, så att dess
böljor brusa, han vilkens namn är HERREN Sebaot; **16**
och jag har lagt mina ord i din mun och övertäckt dig
med min hands skugga för att plantera en himmel och
grunda en jord och för att säga till Sion: Du är mitt folk.
17 Vakna upp, vakna upp, stå upp, Jerusalem, du som av
HERRENS hand har fått att dricka hans vredes bägare,
ja, du som har tömt berusningens kalk till sista droppen.
18 Bland alla de söner hon hade fött fanns ingen som
ledde henne, bland alla de söner hon hade fostrat ingen
som fattade henne vid handen. **19** Dubbel är den olycka
som har drabbat dig, och vem visar dig medlidande? Här
är förödelse och förstöring, hunger och svärd. Huru skall
jag trösta dig? **20** Dina söner försmäktade, de lågo vid
alla gathörn, lika antiloper i jägarens garn, drabbade i
fullt mått av HERRENS vrede, av din Guds näpst. **21**
Därför må du höra detta, du arma, som är drucken,
fastän icke av vin: **22** Så säger HERREN, som är din
Herre, och din Gud, som utför sitt folks sak: Se, jag tager
bort ur din hand berusningens bägare; av min vredes
kalk skall du ej vidare dricka. **23** Och jag sätter den i
dina plågares hand, deras som sade till dig: »Fall ned,
så att vi få gå fram över dig»; och så nödgades du göra
din rygg likasom till en mark och till en gata för dem som
gingo där fram.

52 Vakna upp, vakna upp, ikläd dig din makt, o Sion;
ikläd dig din högtidsskrud, Jerusalem, du heliga
stad; ty ingen oomskuren eller oren skall vidare komma
in i dig. **2** Skaka stoftet av dig, stå upp och intag din
plats, Jerusalem; lös banden från din hals, du fångna
dotter Sion. **3** Ty så säger HERREN: I haven blivit sålda
för intet; så skolen I ock utan penningar bliva löskköpta.
4 Ja, så säger Herren, HERREN: Mitt folk drog i forna
dagar ned till Egypten och bodde där såsom främlingar;
sedan förtryckte Assur dem utan all rätt. **5** Och vad skall
jag nu göra här, säger HERREN, nu då man har fört bort
mitt folk utan sak, nu då dess tyranner så skräna, säger
HERREN, och mitt namn beständigt, dagen igenom,
varder smädat? **6** Jo, just därför skall mitt folk få lära
känna mitt namn, just därför skall det förnimma på den
dagen, att jag är den som talar; ja, se här är jag. **7**
Huru ljuvliga äro icke glädjebudbärarens fotsteg, när han
kommer över bergen för att förkunna frid och frambära
gott budskap och förkunna frälsning, i det han säger till
Sion: »Din Gud är nu konung!» **8** Hör, huru dina väktare
upphäva sin röst och jubla allasammans, ty de se för
sina ögon, huru HERREN vänder tillbaka till Sion. **9**

Ja, bristen ut i jubel tillsammans, I Jerusalems ruiner;
ty HERREN tröstar sitt folk, han förlossar Israel. **10**
HERREN blottar sin heliga arm inför alla hedningars
ögon, och alla jordens ändar få se vår Guds frälsning.
11 Bort, bort, dragen ut därifrån, kommen icke vid det
orent är; dragen ut ifrån henne, renen eder, I som bären
HERRENS kärl. **12** Se, I behöven icke draga ut med
hast, icke vandra bort såsom flyktingar, ty HERREN
går framför eder, och Israels Gud slutar edert tåg. **13**
Se, min tjänare skall hava framgång; han skall bliva
upphöjd och stor och högt uppsatt. **14** Såsom många
häpnade över honom, därför att hans utseende var
vanställt mer än andra människors och hans gestalt
oansenligare än andra människobarns, **15** så skall han
ock väcka förundran hos många folk; ja, konungar skola
förstummas i förundran över honom. Ty vad aldrig har
varit förtäljt för dem, det få de se, och vad de aldrig hava
hört, det få de förnimma.

53 Men vem trodde, vad som predikades för oss,
och för vem var HERRENS arm uppenbar? **2** Han
sköt upp såsom en ringa telning inför honom, såsom ett
rotskott ur förtorkad jord. Han hade ingen gestalt eller
fägring; när vi sågo på honom, kunde hans utseende
ej behaga oss. **3** Föraktad var han och övergiven
av människor, en smärtornas man och förtrogen med
krankhet; han var såsom en, för vilken man skyler sitt
ansikte, så föraktad, att vi höllo honom för intet. **4** Men
det var våra krankheter han bar, våra smärtor, dem lade
han på sig, medan vi höllo honom för att vara hemsökt,
tuktad av Gud och pinad. **5** Ja, han var sargad för våra
överträdelsers skull och slagen för våra missgärningars
skull; näpsten var lagd på honom, för att vi skulle få frid,
och genom hans sår bliva vi helade. **6** Vi gingo alla
vilse såsom får, var och en av oss ville vandra sin egen
väg, men HERREN lät allas vår missgärning drabba
honom. **7** Han blev plågad, fastän han ödmjukade sig
och icke öppnade sin mun, lik ett lamm, som föres bort
att slaktas, och lik ett får, som är tyst inför dem som
klippa det ja, han öppnade icke sin mun. **8** Undan våld
och dom blev han borttagen, men vem i hans släkte
betänker detta? Ja, han rycktes bort ifrån de levandes
land, och för mitt folks överträdelses skull kom plåga
över honom. **9** Och bland de ogudaktiga fick han sin grav
bland de rika kom han först, när han var död fastän han
ingen orätt hade gjort och fastän svek icke fanns i hans
mun. **10** Det behagade HERREN att slå honom med
krankhet: om hans liv så bleve ett skuldoffer, då skulle
han få se avkomlingar och länge leva, och HERRENS
vilja skulle genom honom hava framgång. **11** Ja, av den
vedermöda hans själ har utstått skall han se frukt och så
bliva mättad; genom sin kunskap skall han göra många
rättfärdiga, han, den rättfärdige, min tjänare, i det han
bär deras missgärningar. **12** Därför skall jag tillskifta
honom hans lott bland de många, och med talrika skaror
skall han få utskifta byte, eftersom han utgav sitt liv i
döden och blev räknad bland överträdare, han som bar
mångas synder och bad för överträdarna.

54 Jubla, du ofruktsamma, du som icke har fött barn;
brist ut i jubel och ropa av fröjd, du som icke
har blivit moder. Ty den ensamma skall hava många
barn, flera än den som har man, säger HERREN. **2**
Vidga ut platsen för ditt tjäll, låt spänna ut tältet, under
vilket du bor, och spar icke; förläng dina tältstreck och
gör dina tältpluggar fastare. **3** Ty du skall utbreda dig
både åt höger och vänster, och dina avkomlingar skola
taga hedningarnas länder i besittning och åter befolka
ödelagda städer. **4** Frukta icke, ty du skall ej komma på
skam; blygs icke, ty du skall ej varda utskämd. Nej, du
skall få förgäta din ungdoms skam, och ditt änkestånds
smälek skall du icke mer komma ihåg. **5** Ty den som har
skapat dig är din man, han vilkens namn är HERREN
Sebaot; och Israels Helige är din förlossare, han som
kallas hela jordens Gud. **6** Ty såsom en övergiven kvinna
i hjärtesorg kallades du av HERREN. Sin ungdomsbrud,
vill någon förskjuta henne? säger din Gud. **7** Ett litet
ögonblick övergav jag dig, men i stor barmhärtighet vill
jag åter församla dig. **8** I min förtörnelses översvall dolde
jag ett ögonblick mitt ansikte för dig, men med evig nåd
vill jag nu förbarma mig över dig, säger HERREN, din
förlossare. **9** Ty såsom jag gjorde vid Noas flod, så gör
jag ock nu: såsom jag då svor, att Noas flod icke mer
skulle komma över jorden, så svär jag ock nu, att jag
icke mer skall förtörnas på dig eller näpsa dig. **10** Ja,
om än bergen vika bort och höjderna vackla, så skall
min nåd icke vika ifrån dig och mitt fridsförbund icke
vackla, säger HERREN; din förbarmare. **11** Du arma,
som har blivit så hemsökt av stormar utan att få någon
tröst, se, med spetsglans vill jag nu mura dina stenar
och giva dig grundvalar av safirer, **12** jag vill göra dina
tinnar av rubiner och dina portar av kristall och hela
din ringmur av ädla stenar. **13** Och dina barn skola alla
bliva HERRENS lärjungar, och stor frid skola dina barn
då hava. **14** Genom rättfärdighet skall du bliva befäst.
All tanke på förtryck vare fjärran ifrån dig, ty du skall
intet hava att frukta, och all tanke på fördärv, ty sådant
skall icke nalkas dig. **15** Om man då rotar sig samman
till anfall, så kommer det ingalunda från mig; och vilka
de än äro, som rota sig samman mot dig, så skola de
falla för dig. **16** Se, jag är den som skapar smeden,
vilken blåser upp kolelden och så frambringar ett vapen,
sådant han vill göra det; men jag är ock den som skapar
fördärvaren, vilken förstör det. **17** Och nu skall intet
vapen, som smides mot dig, hava någon lycka; var
tunga, som upphäver sig för att gå till rätta med dig, skall
du få domfälld. Detta är HERRENS tjänares arvedel,
den rätt de skola undfå av mig, säger HERREN.

55 Upp, alla I som ären törstiga, kommen hit och fån
vatten; och I som inga penningar haven, kommen
hit och hämten säd och äten. Ja, kommen hit och hämten
säd utan penningar och för intet både vin och mjölk. **2**
Varför given I ut penningar för det som ej är bröd och
edert förvärv för det som icke kan mätta? Hören på mig,
så skolen I få äta det gott är och förnöja eder med feta
rätter. **3** Böjen edra öron hit och kommen till mig; hören,
så får eder själ leva. Jag vill sluta med eder ett evigt
förbund: att I skolen undfå all den trofasta nåd jag har
lovat David. **4** Se, honom har jag satt till ett vittne för
folken, till en furste och hövding för folken. **5** Ja, du skall
kalla på folkslag som du icke känner, och folkslag, som
icke känna dig, skola hasta till dig för HERRENS, din
Guds, skull, för Israels Heliges skull, när han förhärligar
dig. **6** Söken HERREN, medan han låter sig finnas;
åkallen honom, medan han är nära. **7** Den ogudaktige
övergive sin väg och den orättfärdige sina tankar och
vände om till HERREN, så skall han förbarma sig över
honom, och till vår Gud, ty han skall beskära mycken
förlåtelse. **8** Se, mina tankar äro icke edra tankar, och
edra vägar äro icke mina vägar, säger HERREN. **9** Nej,
så mycket som himmelen är högre än jorden, så mycket
äro ock mina vägar högre än edra vägar och mina tankar
högre än edra tankar. **10** Ty likasom regnet och snön
faller ifrån himmelen och icke vänder tillbaka dit igen,
förrän det har vattnat jorden och gjort den fruktsam och
bärande, så att den giver säd till att så och bröd till att
äta, **11** så skall det ock vara med ordet som utgår ur
min mun; det skall icke vända tillbaka till mig fåfängt
utan att hava verkat, vad jag vill, och utfört det, vartill
jag hade sänt ut det. **12** Ty med glädje skolen I draga
ut, och i frid skolen I föras åstad. Bergen och höjderna
skola brista ut i jubel, där I gån fram, och alla träd på
marken skola klappa i händerna. **13** Där törnsnår nu
finnas skola cypresser växa upp, och där nässlor stå
skall myrten uppväxa. Och detta skall bliva HERREN till
ära och ett evigt tecken, som ej skall plånas ut.

56 Så säger HERREN: Akten på vad rätt är och även
rättfärdighet, ty min frälsning kommer snart, och
snart bliver min rättfärdighet uppenbarad. **2** Säll är den
människa, som gör detta, den människoson, som står
fast därvid, den som håller sabbaten, så att han icke
ohelgar den, och den som avhåller sin hand från att göra
något ont. **3** Främlingen, som har slutit sig till HERREN,
må icke säga så: »Säkert skall HERREN avskilja mig
från sitt folk.» Ej heller må den snöpte säga: »Se, jag är
ett förtorkat träd.» **4** Ty så säger HERREN: De snöpta,
som hålla mina sabbater och utvälja det mig behagar och
stå fast vid mitt förbund, **5** åt dem skall jag i mitt hus och
inom mina murar giva en åminnelse och ett namn, en
välsignelse, som är förmer än söner och döttrar; jag skall
giva dem ett evigt namn, som icke skall varda utrotat. **6**
Och främlingarna, som hava slutit sig till HERREN för att
tjäna honom och för att älska HERRENS namn och så
vara hans tjänare, alla som hålla sabbaten, så att de icke
ohelga den, och som stå fast vid mitt förbund, **7** dem
skall jag låta komma till mitt heliga berg och giva dem
glädje i mitt bönehus, och deras brännoffer och slaktoffer
skola vara mig välbehagliga på mitt altare; ty mitt hus
skall kallas ett bönehus för alla folk. **8** Så säger Herren,
HERREN, han som församlar de fördrivna av Israel: Jag
skall församla ännu flera till honom, utöver dem som
redan äro församlade till honom. **9** I alla djur på marken,
kommen och äten, ja, I alla skogens djur. **10** Väktarna
här äro allasammans blinda, de hava intet förstånd;
de äro allasammans stumma hundar, som icke kunna
skälla; de ligga och drömma och vilja gärna slumra. **11**
Men de hundarna äro ock glupska och kunna ej bliva
mätta. Ja, sådana människor äro herdar, dessa som intet
kunna förstå! De vilja allasammans vandra sin egen väg;
var och en söker sin egen vinning, alla, så många de
äro. **12** »Kommen, jag skall hämta vin, och så skola vi
dricka oss druckna av starka drycker. Och morgondagen
skall bliva denna dag lik, en övermåttan härlig dag!»

57 Den rättfärdige förgås, och ingen finnes, som
tänker därpå; fromma människor ryckas bort, utan
att någon lägger märke därtill. Ja, genom ondskans makt
ryckes den rättfärdige bort **2** och går då in i friden; de
som hava vandrat sin väg rätt fram få ro i sina vilorum. **3**
Men träden fram hit, I söner av teckentyderskor, I barn
av äktenskapsbrytare och skökor. **4** Över vem gören I
eder lustiga? Mot vem spärren I upp munnen och räcken
I ut tungan? Sannerligen, I ären överträdelsens barn,
en lögnens avföda, **5** I som upptändens av brånad vid
terebinterna, ja, under alla gröna träd, I som slakten
edra barn i dalarna, i bergsklyftornas djup. **6** Stenarna i
din dal har du till din del, de, just de äro din lott; också
åt dem utgjuter du drickoffer och frambär du spisoffer.
Skulle jag giva mig till freds vid sådant? **7** På höga och
stora berg redde du dig läger; också upp på sådana
begav du dig för att offra slaktoffer. **8** Och bakom dörren
och dörrposten satte du ditt märke. Du övergav mig; du
klädde av dig och besteg ditt läger och beredde plats
där. Du gjorde upp med dem, gärna delade du läger
med dem vid första vink du såg. **9** Du begav dig till
Melek med olja och tog med dig dina många salvor; du
sände dina budbärare till fjärran land, ja, ända ned till
dödsriket. **(Sheol h7585)** **10** Om du än blev trött av din
långa färd, sade du dock icke: »Förgäves!» Så länge
du kunde röra din hand, mattades du icke. **11** För vem
räddes och fruktade du då, eftersom du var så trolös
och eftersom du icke tänkte på mig och ej ville akta
på? Är det icke så: eftersom jag har tegat, och det
sedan länge, därför fruktar du mig icke? **12** Men jag
skall visa, huru det är med din rättfärdighet och med

dina verk, de skola icke hjälpa dig. **13** När du ropar, då
må ditt avgudafölje rädda dig. Nej, en vind skall taga
dem med sig allasammans och en fläkt föra dem bort.
Men den som tager sin tillflykt till mig skall få landet
till arvedel och få besitta mitt heliga berg. **14** Ja, det
skall heta: »Banen väg, banen och bereden väg; skaffen
bort stötestenarna från mitt folks väg.» **15** Ty så säger
den höge och upphöjde, han som tronar till evig tid och
heter »den Helige»: Jag bor i helighet uppe i höjden,
men ock hos den som är förkrossad och har en ödmjuk
ande; ty jag vill giva liv åt de ödmjukas ande och liv åt
de förkrossades hjärtan. **16** Ja, jag vill icke evinnerligen
gå till rätta och icke ständigt förtörnas; eljest skulle deras
ande försmäkta inför mig, de själar, som jag själv har
skapat. **17** För hans girighetssynd förtörnades jag; jag
slog honom, och i min förtörnelse höll jag mig dold. Men
i sin avfällighet fortfor han att vandra på sitt hjärtas väg.
18 Hans vägar har jag sett, men nu vill jag hela honom
och leda honom och giva honom och hans sörjande
tröst. **19** Jag skall skapa frukt ifrån hans läppar. Frid
över dem som äro fjärran och frid över dem som äro
nära! säger HERREN; jag skall hela honom. **20** Men de
ogudaktiga äro såsom ett upprört hav, ett som icke kan
vara stilla, ett hav, vars vågor röra upp dy och orenlighet.
21 De ogudaktiga hava ingen frid, säger min Gud.

58 Ropa med full hals utan återhåll, häv upp din röst
såsom en basun och förkunna för mitt folk deras
överträdelse, för Jakobs hus deras synder. **2** Väl söka de
mig dag ut och dag in och vilja hava kunskap om mina
vägar. Såsom vore de ett folk, som övade rättfärdighet
och icke övergåve sin Guds rätt, så fråga de mig om
rättfärdighetens rätter och vilja, att Gud skall komma till
dem: **3** »Vartill gagnar det, att vi fasta, när du icke ser
det, vartill, att vi späka oss, när du icke märker det?»
Men se, på edra fastedagar sköten I edra sysslor, och
alla edra arbetare driven I blott på. **4** Och se, I hållen
eder fasta med kiv och split, med hugg och slag av
gudlösa nävar. I hållen icke mer fasta på sådant sätt, att
I kunnen göra eder röst hörd i höjden. **5** Skulle detta
vara en fasta, sådan som jag vill hava? Skulle detta vara
en rätt späkningsdag? Att man hänger med huvudet
såsom ett sävstrå och sätter sig i säck och aska, vill du
kalla sådant att hålla fasta, att fira en dag till HERRENS
behag? **6** Nej, detta är den fasta, som jag vill hava: att
I lossen orättfärdiga bojor och lösen okets band, att I
given de förtryckta fria och krossen sönder alla ok, **7** ja,
att du bryter ditt bröd åt den hungrige och skaffar de
fattiga och husvilla härbärge att du kläder den nakne,
var du ser honom, och ej drager dig undan för den som
är ditt kött och blod. **8** Då skall ljus bryta fram för dig
såsom en morgonrodnad, och dina sår skola läkas med
hast, och din rätt skall då gå framför dig och HERRENS
härlighet följa dina spår. **9** Då skall HERREN svara, när
du åkallar honom; när du ropar, skall han säga: »Se, här
är jag.» Om hos dig icke får finnas någon som pålägger
ok och pekar finger och talar, vad fördärvligt är, **10** om
du delar med dig av din nödtorft åt den hungrige och
mättar den som är i betryck, då skall ljus gå upp för dig
i mörkret, och din natt skall bliva lik middagens sken.
11 Och HERREN skall leda dig beständigt; han skall
mätta dig mitt i ödemarken och giva styrka åt benen i
din kropp. Och du skall vara lik en vattenrik trädgård
och likna ett källsprång, vars vatten aldrig tryter. **12** Och
dina avkomlingar skola bygga upp de gamla ruinerna, du
skall åter upprätta grundvalar ifrån forna släkten; och
du skall kallas »han som murar igen revor», »han som
återställer stigar, så att man kan bo i landet.» **13** Om du
är varsam med din fot på sabbaten, så att du icke på min
heliga dag utför dina sysslor; om du kallar sabbaten din
lust och HERRENS helgdag en äredag, ja, om du ärar
den, så att du icke går dina egna vägar eller sköter dina
sysslor eller talar tomma ord, **14** då skall du finna din
lust i HERREN, och jag skall föra dig fram över landets
höjder och giva dig till näring din fader Jakobs arvedel.
Ja, så har HERRENS mun talat.

59 Se, HERRENS arm är icke för kort, så att han
ej kan frälsa, och hans öra är icke tillslutet, så
att han ej kan höra. **2** Nej, det är edra missgärningar,
som skilja eder och eder Gud från varandra, och edra
synder dölja hans ansikte för eder, så att han icke hör
eder. **3** Ty edra händer äro fläckade av blod och edra
fingrar av missgärning, edra läppar tala lögn, och eder
tunga frambär orättfärdighet. **4** Ingen höjer sin röst i
rättfärdighetens namn, och ingen visar redlighet i vad till
rätten hör. De förtrösta på idel tomhet, de tala falskhet,
de gå havande med olycka och föda fördärv. **5** De
kläcka ut basiliskägg och väva spindelnät. Om någon
äter av deras ägg, så dör han, och trampas ett sådant
sönder, så kommer en huggorm ut. **6** Deras spindelnät
duga icke till kläder, och de kunna ej skyla sig med
vad de hava tillverkat; deras verk äro fördärvliga verk,
och våldsgärningar öva deras händer. **7** Deras fötter
hasta till vad ont är och äro snara, när det gäller att
utgjuta oskyldigt blod; deras tankar äro fördärvliga tankar,
förödelse och förstöring är på deras vägar. **8** Fridens
väg känna de icke, och rätten följer ej i deras spår; de
gå krokiga stigar, och ingen som vandrar så vet, vad frid
är. **9** Därför är rätten fjärran ifrån oss, och rättfärdighet
tillfaller oss icke; vi bida efter ljus, men se, mörker råder,
efter solsken, men vi få vandra i djupaste natt. **10** Vi
måste famla utefter väggen såsom blinda, famla, såsom
hade vi inga ögon; vi stappla mitt på dagen, såsom
vore det skymning, mitt i vår fulla kraft äro vi såsom
döda. **11** Vi brumma allasammans såsom björnar och
sucka alltjämt såsom duvor; vi bida efter rätten, men den
kommer icke, efter frälsningen, men den är fjärran ifrån
oss. **12** Ty många äro våra överträdelser inför dig, och
våra synder vittna emot oss; ja, våra överträdelser hava

vi för våra ögon, och våra missgärningar känna vi. **13** Genom överträdelse och förnekelse hava vi felat mot HERREN, vi hava vikit bort ifrån vår Gud; vi hava talat förtryck och avfällighet, lögnläror hava vi förkunnat och hämtat fram ur våra hjärtan. **14** Rätten tränges tillbaka, och rättfärdigheten står långt borta, ja, sanningen vacklar på torget, och vad rätt är kan ej komma fram. **15** Så måste sanningen hålla sig undan, och den som vände sig ifrån det onda blev plundrad. Detta såg HERREN, och det misshagade honom, att det icke fanns någon rätt. **16** Och han såg, att ingen trädde fram; han förundrade sig över att ingen grep in. Då hjälpte honom hans egen arm, och hans rättfärdighet understödde honom. **17** Och han klädde sig i rättfärdighet såsom i ett pansar och satte frälsningens hjälm på sitt huvud; han klädde sig i hämndens dräkt såsom i en livklädnad och höljde sig i nitälskan såsom i en mantel. **18** Efter deras gärningar skall han nu vedergälla dem; vrede skall han låta komma över sina ovänner och över sina fiender lönen för vad de hava gjort; ja, havsländerna skall han vedergälla, vad de hava gjort. **19** Så skall HERRENS namn bliva fruktat i väster och hans härlighet, där solen går upp. När fienden bryter fram lik en ström, skall HERRENS andedräkt förjaga honom. **20** Men såsom en förlossare kommer HERREN för Sion och för dem i Jakob, som omvända sig från sin överträdelse, **21** Och detta är det förbund, som jag å min sida gör med dem, säger HERREN: min Ande, som är över dig, och orden, som jag har lagt i din mun, de skola icke vika ur din mun, ej heller ur dina barns eller barnbarns mun från nu och till evig tid, säger HERREN.

60 Stå upp, var ljus, ty ditt ljus kommer, och HERRENS härlighet går upp över dig. **2** Se, mörker övertäcker jorden och töcken folken, men över dig uppgår HERREN, och hans härlighet uppenbaras över dig. **3** Och folken skola vandra i ditt ljus och konungarna i glansen som går upp över dig. **4** Lyft upp dina ögon och se dig omkring: alla komma församlade till dig; dina söner komma fjärran ifrån, och dina döttrar bäras fram på armen. **5** Då, vid den synen skall du stråla av fröjd, och ditt hjärta skall bäva och vidga sig; ty havets rikedomar skola föras till dig, och folkens skatter skola falla dig till. **6** Skaror av kameler skola övertäcka dig, kamelfålar från Midjan och Efa; från Saba skola de alla komma, guld och rökelse skola de bära och skola förkunna HERRENS lov. **7** Alla Kedars hjordar skola församlas till dig, Nebajots vädurar skola vara dig till tjänst. Mig till välbehag skola de offras på mitt altare, och min härlighets hus skall jag så förhärliga. **8** Vilka äro dessa som komma farande lika moln, lika duvor, som flyga till sitt duvslag? **9** Se, havsländerna bida efter mig, och främst komma Tarsis' skepp; de vilja föra dina söner hem ifrån fjärran land, och de hava med sig silver och guld åt HERRENS, din Guds, namn, åt Israels Helige, ty han förhärligar dig. **10** Och främlingar skola bygga upp dina murar, och deras konungar skola betjäna dig. Ty väl har jag slagit dig i min förtörnelse, men i min nåd förbarmar jag mig nu över dig. **11** Och dina portar skola hållas öppna beständigt, varken dag eller natt skola de stängas, så att folkens skatter kunna föras in i dig, med deras konungar i hyllningståget. **12** Ty det folk eller rike, som ej vill tjäna dig, skall förgås; ja, sådana folk skola i grund förgöras. **13** Libanons härlighet skall komma till dig, både cypress och alm och buxbom, för att pryda platsen, där min helgedom är; ty den plats, där mina fötter stå, vill jag göra ärad. **14** Och bugande skola dina förtryckares söner komma till dig, och dina föraktare skola allasammans falla ned för dina fötter. Och man skall kalla dig »HERRENS stad», »Israels Heliges Sion». **15** I stället för att du var övergiven och hatad, så att ingen ville taga vägen genom dig, skall jag göra dig till en härlighetens boning evinnerligen och till en fröjdeort ifrån släkte till släkte. **16** Och du skall dia folkens mjölk, ja, konungabröst skall du dia; och du skall förnimma, att jag, HERREN, är din frälsare och att den Starke i Jakob är din förlossare. **17** Jag skall låta guld komma i stället för koppar och låta silver komma i stället för järn och koppar i stället för trä och järn i stället för sten. Och jag vill sätta frid till din överhet och rättfärdighet till din behärskare. **18** Man skall icke mer höra talas om våld i ditt land, om ödeläggelse och förstöring inom dina gränser, utan du skall kalla dina murar för »frälsning» och dina portar för »lovsång». **19** Solen skall icke mer vara ditt ljus om dagen, och månen skall icke mer lysa dig med sitt sken, utan HERREN skall vara ditt eviga ljus, och din Gud skall vara din härlighet. **20** Din sol skall då icke mer gå ned och din måne icke mer taga av; ty HERREN skall vara ditt eviga ljus, och dina sorgedagar skola hava en ände. **21** Och i ditt folk skola alla vara rättfärdiga, evinnerligen skola de besitta landet; de äro ju en telning, som jag har planterat, ett verk av mina händer, som jag vill förhärliga mig med. **22** Av den minste skola komma tusen, och av den ringaste skall bliva ett talrikt folk. Jag är HERREN; när tiden är inne, skall jag med hast fullborda detta.

61 Herrens, HERRENS Ande är över mig, ty HERREN har smort mig till att förkunna glädjens budskap för de ödmjuka; han har sänt mig till att läka dem som hava ett förkrossat hjärta, till att predika frihet för de fångna och förlossning för de bundna, **2** till att predika ett nådens år från HERREN och en hämndens dag från vår Gud, en dag, då han skall trösta alla sörjande, **3** då han skall låta de sörjande i Sion få huvudprydnad i stället för aska, glädjeolja i stället för sorg, högtidskläder i stället för en bedrövad ande; och de skola kallas »rättfärdighetens terebinter», »HERRENS plantering, som han vill förhärliga sig med». **4** Och de skola bygga upp de gamla ruinerna och upprätta förfädernas ödeplatser; de skola återställa de förödda städerna,

de platser, som hava legat öde släkte efter släkte. 5
Främlingar skola stå redo att föra edra hjordar i bet, och
utlänningar skola bruka åt eder åkrar och vingårdar. 6
Men I skolen heta HERRENS präster, och man skall
kalla eder vår Guds tjänare; I skolen få njuta av folkens
skatter, och deras härlighet skall övergå till eder. 7 För
eder skam skolen I få dubbelt igen, och de som ledo
smälek skola nu jubla över sin del. Så skola de få dubbelt
att besitta i sitt land; evig glädje skola de undfå. 8 Ty
jag, HERREN, älskar, vad rätt är, och hatar orättfärdigt
rov; och jag skall giva dem deras lön i trofasthet och
sluta ett evigt förbund med dem. 9 Och deras släkte
skall bliva känt bland folken och deras avkomma bland
folkslagen; alla som se dem skola märka på dem, att de
äro ett släkte, som HERREN har välsignat. 10 Jag gläder
mig storligen i HERREN, och min själ fröjdar sig i min
Gud, ty han har iklätt mig frälsningens klädnad och höljt
mig i rättfärdighetens mantel, likasom när en brudgum
sätter högtidsbindeln på sitt huvud eller likasom när en
brud pryder sig med sina smycken. 11 Ty likasom jorden
låter sina växter spira fram och en trädgård sin sådd
växa upp, så skall Herren, HERREN låta rättfärdighet
uppväxa och lovsång inför alla folk.

62 För Sions skull vill jag icke tiga, och för Jerusalems
skull vill jag ej unna mig ro, förrän dess rätt går
upp såsom solens sken och dess frälsning lyser såsom
ett brinnande bloss. 2 Och folken skola se din rätt och
alla konungar din härlighet; och du skall få ett nytt namn,
som HERRENS mun skall bestämma. 3 Så skall du
vara en härlig krona i HERRENS hand, en konungslig
huvudbindel i din Guds hand. 4 Du skall icke mer kallas
»den övergivna», ej heller skall ditt land mer kallas
»ödemark», utan du skall få heta »hon som jag har
min lust i», och ditt land skall få heta »äkta hustrun»;
ty HERREN har sin lust i dig, och ditt land har fått sin
äkta man. 5 Ty såsom när en ung man bliver en jungrus
äkta herre, så skola dina barn bliva dina äkta herrar, och
såsom en brudgum fröjdar sig över sin brud, så skall din
Gud fröjda sig över dig. 6 På dina murar, Jerusalem, har
jag ställt väktare; varken dag eller natt få de någonsin
tystna. I som skolen ropa till HERREN, given eder ingen
ro. 7 Och given honom ingen ro förrän han åter har byggt
upp Jerusalem och låtit det bliva ett ämne till lovsång på
jorden. 8 HERREN har svurit vid sin högra hand och sin
starka arm: Jag skall icke mer giva din säd till mat åt dina
fiender, och främlingar skola icke dricka ditt vin, frukten
av din möda. 9 Nej, de som insamla säden skola ock äta
den och skola lova HERREN, och de som inbärga vinet
skola dricka det i min helgedoms gårdar. 10 Dragen
ut, dragen ut genom portarna, bereden väg för folket;
banen, ja, banen en farväg rensen den från stenar, resen
upp ett baner för folken. 11 Hör, HERREN höjer ett rop,
och det når till jordens ända: Sägen till dottern Sion: Se,
din frälsning kommer. Se, han har med sig sin lön, och
hans segerbyte går framför honom. 12 Och man skall
kalla dem »det heliga folket», »HERRENS förlossade»;
och dig själv skall man kalla »den mångbesökta staden»,
»staden, som ej varder övergiven».

63 Vem är han som kommer från Edom, från Bosra
i högröda kläder, så präktig i sin dräkt, så stolt i
sin stora kraft? »Det är jag, som talar i rättfärdighet,
jag, som är en mästare till att frälsa.» 2 Varför är din
dräkt så röd? Varför likna dina kläder en vintrampares?
3 »Jo, en vinpress har jag trampat, jag själv allena,
och ingen i folken bistod mig. Jag trampade dem i
min vrede, trampade sönder dem i min förtörnelse. Då
stänkte deras blod på mina kläder, och så fick jag hela
min dräkt nedfläckad. 4 Ty en hämndedag hade jag
beslutit, och mitt förlossningsår hade kommit. 5 Och jag
skådade omkring mig, men ingen hjälpare fanns; jag
stod där i förundran, men ingen fanns, som understödde
mig. Då hjälpte mig min egen arm, och min förtörnelse
understödde mig. 6 Jag trampade ned folken i min
vrede och gjorde dem druckna i min förtörnelse, och
jag lät deras blod rinna ned på jorden.» 7 HERRENS
nådegärningar vill jag förkunna, ja, HERRENS lov,
efter allt vad HERREN har gjort mot oss, den nåderike
mot Israels hus, vad han har gjort mot dem efter sin
barmhärtighet och sin stora nåd. 8 Ty han sade: »De äro
ju mitt folk, barn, som ej svika.» Och så blev han deras
frälsare. 9 I all deras nöd var ingen verklig nöd, ty hans
ansiktes ängel frälste dem. Därför att han älskade dem
och ville skona dem, förlossade han dem. Han lyfte dem
upp och bar dem alltjämt, i forna tider. 10 Men de voro
genstäviga, och de bedrövade hans heliga Ande; därför
förvandlades han till deras fiende, han själv stridde mot
dem. 11 Då tänkte hans folk på forna tider, de tänkte
på Mose: Var är nu han som förde dem upp ur havet,
jämte herdarna för hans hjord? Var är han som lade i
deras bröst sin helige Ande, 12 var är han som lät sin
härliga arm gå fram vid Moses högra sida, han som klöv
vattnet framför dem och så gjorde sig ett evigt namn, 13
han som lät dem färdas genom djupen, såsom hästar
färdas genom öknen, utan att stappla? 14 Likasom när
boskapen går ned i dalen så fördes de av HERRENS
Ande till ro. Ja, så ledde du ditt folk och gjorde dig
ett härligt namn. 15 Skåda ned från himmelen och se
härtill från din heliga och härliga boning. Var äro nu din
nitälskan och dina väldiga gärningar, var är ditt hjärtas
varkunnsamhet och din barmhärtighet? De hålla sig
tillbaka från mig. 16 Du är ju dock vår fader; ty Abraham
vet icke av oss, och Israel känner oss icke. Men du,
HERRE, är vår fader; »vår förlossare av evighet», det är
ditt namn. 17 Varför, o HERRE, låter du oss då gå vilse
från dina vägar och förhärdar våra hjärtan, så att vi ej
frukta dig? Vänd tillbaka för dina tjänares skull, för din
arvedels stammars skull. 18 Allenast helt kort fick ditt
heliga folk behålla sin besittning; våra ovänner trampade

ned din helgedom. 19 Det är oss nu så, som om du
aldrig hade varit herre över oss, om om vi ej hade blivit
uppkallade efter ditt namn.

64 O att du läte himmelen rämna och fore hitned,
så att bergen skälvde inför dig, 2 likasom när ris
antändes av eld och vatten genom eld bliver sjudande,
så att du gjorde ditt namn kunnigt bland dina ovänner
och folken darrade för dig! 3 O att du fore hitned med
underbara gärningar som vi icke kunde vänta, så att
bergen skälvde inför dig! 4 Aldrig någonsin har man ju
hört, aldrig har något öra förnummit, aldrig har något
öga sett en annan Gud än dig handla så mot dem som
vänta efter honom. 5 Du kom dem till mötes, som övade
rättfärdighet med fröjd, dem som på dina vägar tänkte på
dig. Men se, du blev förtörnad, och vi stodo där såsom
syndare. Så hava vi länge stått; skola vi väl bliva frälsta?
6 Vi blevo allasammans lika orena människor, och all vår
rättfärdighet var såsom en fläckad klädnad. Vi vissnade
allasammans såsom löv, och våra missgärningar förde
oss bort såsom vinden. 7 Ingen fanns, som åkallade ditt
namn, ingen, som vaknade upp för att hålla sig till dig; ty
du dolde ditt ansikte för oss och lät oss försmäkta genom
vår missgärning. 8 Men HERRE, du är ju vår fader;
vi äro leret, och du är den som har danat oss, vi äro
allasammans verk av din hand. 9 Var då ej så högeligen
förtörnad, HERRE; och tänk icke evinnerligen på vår
missgärning; nej, se därtill att vi allasammans äro ditt
folk. 10 Dina heliga städer hava blivit en öken, Sion har
blivit en öken, Jerusalem en ödemark. 11 Vårt heliga och
härliga tempel, där våra fäder lovade dig, det har blivit
uppbränt i eld; och allt vad dyrbart vi ägde har lämnats
åt förödelsen. 12 Kan du vid allt detta hålla dig tillbaka, o
HERRE? Kan du tiga stilla och plåga oss så svårt?

65 Jag har låtit mig bliva uppenbar för dem som icke
frågade efter mig, jag har låtit mig finnas av dem
som icke sökte mig; till ett folk som icke var uppkallat
efter mitt namn har jag sagt: Se, här är jag, här är jag. 2
Hela dagen har jag uträckt mina händer till ett gensträvigt
folk som vandrar på den väg som icke är god, i det att
de följa sina egna tankar -- 3 ett folk, som beständigt
förtörnar mig utan att hava någon försyn, som frambär
offer i lustgårdar och tänder offereld på tegelaltaren, 4
som har sitt tillhåll bland gravar och tillbringar natten
i undangömda nästen, som äter svinens kött och har
vederstygglig spis i sina kärl, 5 som säger: »Bort med
dig, kom icke vid mig, ty jag är helig för dig.» De äro
såsom rök i min näsa, en eld, som brinner beständigt. 6
Se, detta står upptecknat inför mina ögon; jag skall icke
tiga, förrän jag har givit vedergällning, ja, vedergällning i
deras sköte, 7 både för deras egna missgärningar och
för deras fäders, säger HERREN, vedergällning för att
de tände offereld på bergen och för att de smädade mig
på höjderna; ja, först skall jag mäta upp lönen åt dem i
deras sköte. 8 Så säger HERREN: Likasom man säger
om en druvklase, när däri finnes saft: »Fördärva den
icke, ty välsignelse är däri», så skall ock jag göra för
mina tjänares skull: jag skall icke fördärva alltsammans.
9 Jag skall låta en avkomma utgå från Jakob, från Juda
en arvinge till mina berg; ty mina utkorade skola besitta
landet, och mina tjänare skola bo däri. 10 Saron skall
bliva en betesmark för får och Akors dal en lägerplats för
fäkreatur, och de skola givas åt mitt folk, när det söker
mig. 11 Men I som övergiven HERREN och förgäten
mitt heliga berg, I som duken bord åt Gad och iskänken
vindryck åt Meni, 12 eder har jag bestämt åt svärdet,
och I skolen alla få böja eder ned till att slaktas, därför
att I icke svaraden, när jag kallade, och icke hörden,
när jag talade, utan gjorden, vad ont var i mina ögon,
och utvalden det som var mig misshagligt. 13 Därför
säger Herren, HERREN så: Se, mina tjänare skola äta,
men I skolen hungra; se, mina tjänare skola dricka, men
I skolen törsta; se, mina tjänare skola glädjas, men I
skolen få blygas. 14 Ja, mina tjänare skola jubla i sitt
hjärtas fröjd, men I skolen ropa i edert hjärtas plåga och
jämra eder i förtvivlan. 15 Och I skolen lämna edert
namn till ett förbannelsens ord, så att mina utkorade
skola säga: »Sådan död give dig Herren, HERREN.»
Men åt sina tjänare skall han giva ett annat namn: 16
den som då välsignar sig i landet skall välsigna sig i
»den sannfärdige Guden», och den som svär i landet,
han skall svärja vid »den sannfärdige Guden». Ty de
förra bedrövelserna äro då förgätna och dolda för mina
ögon. 17 Ty se, jag vill skapa nya himlar och en ny jord;
och man skall ej mer komma ihåg det förgångna eller
tänka därpå. 18 Nej, I skolen fröjdas och jubla till evig tid
över det som jag skapar; ty se, jag vill skapa Jerusalem
till jubel och dess folk till fröjd. 19 Och jag skall jubla
över Jerusalem och fröjda mig över mitt folk, och där
skall icke mer höras gråt eller klagorop. 20 Där skola
icke mer finnas barn som leva allenast några dagar, ej
heller gamla män, som icke fylla sina dagars mått; nej,
den som dör ung skall dö först vid hundra års ålder,
och först vid hundra års ålder skall syndaren drabbas
av förbannelsen. 21 När de bygga hus, skola de ock
få bo i dem; när de plantera vingårdar, skola de ock få
äta deras frukt. 22 När de bygga hus, skall det ej bliva
andra, som få bo i dem; när de plantera något, skall det
ej bliva andra, som få äta därav. Ty samma ålder, som
ett träd uppnår, skall man uppnå i mitt folk, och mina
utkorade skola själva njuta av sina händers verk. 23
De skola icke möda sig förgäves, och barnen, som de
föda, drabbas ej av plötslig död; ty de äro ett släkte av
HERRENS välsignade, och deras avkomlingar få leva
kvar bland dem. 24 Och det skall ske, att förrän de ropa,
skall jag svara, och medan de ännu tala, skall jag höra.
25 Då skola vargar gå i bet tillsammans med lamm, och
lejon skola äta halm likasom oxar, och stoft skall vara

ormens föda. Ingenstädes på mitt heliga berg skall man
då göra, vad ont och fördärvligt är, säger HERREN. Se
Lustgård i Ordförkl.

66 Så säger HERREN: Himmelen är min tron, och
jorden är min fotapall; vad för ett hus skullen I då
kunna bygga åt mig, och vad för en plats skulle tjäna mig
till vilostad? **2** Min hand har ju gjort allt detta, och så har
allt detta blivit till, säger HERREN. Men till den skådar
jag ned, som är betryckt och har en förkrossad ande,
och till den som fruktar för mitt ord. **3** Den däremot,
som slaktar sin offertjur, men ock är en mandråpare,
den som offrar sitt lamm, men tillika krossar nacken
på en hund, den som frambär ett spisoffer, men därvid
frambär svinblod, den som offrar rökelse, men därunder
hyllar en fåfänglig avgud -- likasom det lyster dessa att
gå sina egna vägar och likasom deras själ har behag
till deras styggelser, **4** så lyster det ock mig att fara
illa fram med dem och att låta förskräckelse komma
över dem, eftersom ingen svarade, när jag kallade, och
eftersom de icke hörde, när jag talade, utan gjorde, vad
ont var i mina ögon, och hade sin lust i att göra, vad mig
misshagligt var. **5** Hören HERRENS ord, I som frukten
för hans ord. Edra bröder, som hata eder och stöta
eder bort för mitt namns skull, de säga: »Må HERREN
förhärliga sig, så att vi få se eder glädje.» Men de skola
komma på skam. **6** Hör, huru det larmar i staden, hör
dånet i templet! Hör dånet, när HERREN vedergäller
sina fiender, vad de hava gjort! **7** Innan Sion har känt
någon födslovånda, föder hon barnet; innan kval har
kommit över henne, bliver hon förlöst med ett gossebarn.
8 Vem har hört något sådant, vem har sett något dylikt?
Kan då ett land komma till liv på en enda dag, eller kan
ett folk födas i ett ögonblick, eftersom Sion födde fram
sina barn, just då våndan begynte? **9** Ja, ty skulle jag
väl låta fostret bliva fullgånget, men icke giva kraft att
föda fram det? säger HERREN. Eller skulle jag giva
kraft att föda, men sedan hålla fostret tillbaka? säger din
Gud. **10** Glädjens med Jerusalem och fröjden eder över
henne, alla I som haven henne kär; jublen högt med
henne, alla I som haven sörjt över henne. **11** Så skolen
I få dia eder mätta vid hennes hugsvalelses bröst; så
skolen I få suga med lust av hennes rika barm. **12** Ty
så säger HERREN: Se, jag vill låta frid komma över
henne såsom en ström och folkens rikedomar såsom en
översvämmande flod, och I skolen så få dia, I skolen
bliva burna på armen och skolen få sitta i knäet och bliva
smekta. **13** Såsom en moder tröstar sin son, så skall jag
trösta eder; ja, i Jerusalem skolen I få tröst. **14** Och edra
hjärtan skola glädja sig, när I fån se detta, och benen i
edra kroppar skola hava livskraft såsom spirande gräs;
och man skall förnimma, att HERRENS hand är med
hans tjänare och att ogunst kommer över hans fiender.
15 Ty se, HERREN skall komma i eld, och hans vagnar
skola vara såsom en stormvind; och han skall låta sin
vrede drabba med hetta och sin näpst med eldslågor.
16 Ty HERREN skall hålla dom med eld, och med sitt
svärd skall han slå allt kött, och många skola de vara,
som bliva slagna av HERREN. **17** De som låta inviga sig
och rena sig till gudstjänst i lustgårdar, anförda av en
som står där i mitten, de som äta svinkött och annan
styggelse, ja, också möss, de skola allasammans förgås,
säger HERREN. **18** Jag känner deras gärningar och
tankar. Den tid kommer, då jag skall församla alla folk
och tungomål; och de skola komma och se min härlighet.
19 Och jag skall göra ett tecken bland dem; och några av
dem som bliva räddade skall jag sända såsom budbärare
till hednafolken, till Tarsis, till Pul och Lud, bågskyttfolken,
till Tubal och Javan, till havsländerna i fjärran, som icke
hava hört något om mig eller sett min härlighet; och de
skola förkunna min härlighet bland folken. **20** Och på
hästar och i vagnar och bärstolar och på mulåsnor och
dromedarer skola de från alla folk föra alla edra bröder
fram till mitt heliga berg i Jerusalem såsom ett spisoffer
åt HERREN, säger HERREN, likasom Israels barn i
rena kärl föra fram spisoffer till HERRENS hus. **21** Och
jämväl sådana skall jag taga till mina präster, till mina
leviter, säger HERREN. **22** Ty likasom de nya himlar och
den nya jord, som jag vill göra, bliva beståndande inför
mig, säger HERREN, så skall det ock vara med edra
barn och med edert namn. **23** Och nymånadsdag efter
nymånadsdag och sabbatsdag efter sabbatsdag skall
det ske, att allt kött kommer och tillbeder inför mig, säger
HERREN. **24** Och man skall gå ut och se med lust, huru
de människor, som avföllo från mig, nu ligga där döda;
ty deras mask skall icke dö, och deras eld skall icke
utsläckas, och de skola vara till vämjelse för allt kött. Se
Lustgård i Ordförkl.

Jeremia

1 Detta är vad som talades av Jeremia, Hilkias son,
en av prästerna i Anatot i Benjamins land. **2** Till
honom kom HERRENS ord i Josias, Amons sons, Juda
konungs, tid, i hans trettonde regeringsår, **3** Och sedan i
Jojakims, Josias sons, Juda konungs, tid, intill slutet av
Sidkias, Josias sons, Juda konungs, elfte regeringsår,
då Jerusalems invånare i femte månaden fördes bort i
fångenskap. **4** HERRENS ord kom till mig; han sade: **5**
»Förrän jag danade dig i moderlivet, utvalde jag dig, och
förrän du utgick ur modersskötet, helgade jag dig; jag
satte dig till en profet för folken.» **6** Men jag svarade:
»Ack Herre HERRE! Se, jag förstår icke att tala, ty jag är
för ung. **7** Då sade HERREN till mig: »Säg icke: 'Jag är
för ung', utan gå åstad vart jag än sänder dig, och tala
vad jag än bjuder dig. **8** Frukta icke för dem; ty jag är
med dig och vill hjälpa dig, säger HERREN.» **9** Och
HERREN räckte ut sin hand och rörde vid min mun; och
HERREN sade till mig: »Se, jag lägger mina ord i din
mun. **10** Ja, jag sätter dig i dag över folk och riken, för
att du skall upprycka och nedbryta, förgöra och fördärva,
uppbygga och plantera.» **11** Och HERRENS ord kom till
mig; han sade: »Vad ser du, Jeremia?» Tag svarade:
»Jag ser en gren av ett mandelträd.» **12** Och HERREN
sade till mig: »Du har sett rätt, ty jag skall vaka över mitt
ord och låta det gå i fullbordan.» **13** Och HERRENS ord
kom till mig för andra gången; han sade: »Vad ser du?»
Jag svarade: »Jag ser en sjudande gryta; den synes åt
norr till.» **14** Och HERREN sade till mig: »Ja, från norr
skall olyckan bryta in över alla landets inbyggare. **15** Ty
se, jag skall kalla på alla folkstammar i rikena norrut,
säger HERREN; och de skola komma och resa upp var
och en sitt säte vid ingången till Jerusalems portar och
mot alla dess murar, runt omkring, och mot alla Juda
städer. **16** Och jag skall gå till rätta med dem för all
deras ondska, därför att de hava övergivit mig och tänt
offereld åt andra gudar och tillbett sina händers verk. **17**
Så omgjorda nu du dina länder, och stå upp och tala till
dem allt vad Jag bjuder dig. Var icke förfärad för dem,
på det att jag icke må låta vad förfärligt är komma över
dig inför dem. **18** Ty se, jag själv gör dig i dag till en
fast stad och till en järnpelare och en kopparmur mot
hela landet, mot Juda konungar, mot dess furstar, mot
dess präster och mot det meniga folket, **19** så att de icke
skola bliva dig övermäktiga, om de vilja strida mot dig; ty
jag är med dig, säger HERREN, och jag vill hjälpa dig.»
Hebr scakéd. Hebr. schokéd.

2 Och HERRENS ord kom till mig; han sade: **2** Gå
åstad och predika för Jerusalem och säg: Så säger
HERREN: Jag kommer ihåg, dig till godo, din ungdoms
kärlek, huru du älskade mig under din brudtid, huru du
följde mig i öknen, i landet där man intet sår. **3** Ja,
en HERRENS heliga egendom är Israel, förstlingen av
hans skörd; alla som vilja äta därav ådraga sig skuld,
olycka kommer över dem, säger HERREN. **4** Hören
HERRENS ord, I av Jakobs hus, I alla släkter av Israels
hus. **5** Så säger HERREN: Vad orätt funno edra fäder
hos mig, eftersom de gingo bort ifrån mig och följde
efter fåfängliga avgudar och bedrevo fåfänglighet? **6**
De frågade icke: »Var är HERREN, han som förde oss
upp ur Egyptens land, han som ledde oss i öknen, det
öde och oländiga landet, torrhetens och dödsskuggans
land, det land där ingen vägfarande färdades, och där
ingen människa bodde?» **7** Och jag förde eder in i det
bördiga landet, och I fingen äta av dess frukt och dess
goda. Men när I haden kommit ditin, orenaden I mitt land
och gjorden min arvedel till en styggelse. **8** Prästerna
frågade icke: »Var är HERREN?» De som hade lagen
om händer ville icke veta av mig, och herdarna avföllo
från mig; profeterna profeterade i Baals namn och följde
efter sådana som icke kunde hjälpa. **9** Därför skall jag
än vidare gå till rätta med eder, säger HERREN, ja, ännu
med edra barnbarn skall jag gå till rätta. **10** Dragen
bort till kittéernas öländer och sen efter, sänden bud till
Kedar och forsken noga efter; sen till, om något sådant
där har skett. **11** Har väl något hednafolk bytt bort sina
gudar? Och dock äro dessa inga gudar. Men mitt folk
har bytt bort sin ära mot en avgud som icke kan hjälpa.
12 Häpnen häröver, I himlar; förskräckens och bäven
storligen, säger HERREN. **13** Ty mitt folk har begått en
dubbel synd: mig hava de övergivit, en källa med friskt
vatten, och de hava gjort sig brunnar, usla brunnar, som
icke hålla vatten. **14** Är väl Israel en träl eller en hemfödd
slav, eftersom han så har lämnats till plundring? **15** Lejon
ryta mot honom, de låta höra sitt skri. De göra hans
land till en ödemark, hans städer brännas upp, så att
ingen kan bo i dem. **16** Till och med Nofs och Tapanhes'
barn avbeta dina berg. **17** Men är det ej du själv som
vållar dig detta, därmed att du övergiver HERREN din
Gud, när han vill leda dig på den rätta vägen? **18** Varför
vill du nu gå till Egypten och dricka av Sihors vatten?
Och varför vill du gå till Assyrien och dricka av flodens
vatten? **19** Det är din ondska som bereder dig tuktan,
det är din avfällighet som ådrager dig straff. Märk därför
och besinna vilken olycka och sorg det har med sig att
du övergiver HERREN, din Gud, och icke vill frukta mig,
säger Herren, HERREN Sebaot. **20** Ty för länge sedan
bröt du sönder ditt ok och slet av dina band och sade:
»Jag vill ej tjäna.» Och på alla höga kullar och under alla
gröna träd lade du dig ned för att öva otukt. **21** Jag hade
ju planterat dig såsom ett ädelt vinträd av alltigenom
äkta art; huru har du då kunnat förvandlas för mig till
vilda rankor av ett främmande vinträd? **22** Ja, om du
ock tvår dig med lutsalt och tager än så mycken såpa,
så förbliver dock din missgärning oren inför mig, säger
Herren, HERREN. **23** Huru kan du säga: »Jag har ej

orenat mig, jag har icke följt efter Baalerna»? Besinna
vad du har bedrivit i dalen, ja, betänk vad du har gjort.
Du är lik ett ystert kamelsto, som löper hit och dit. **24** Du
är lik en vildåsna, fostrad i öknen, en som flåsar i sin
brunst, och vars brånad ingen kan stävja; om någon
vill till henne, behöver han ej löpa sig trött; när hennes
månad kommer, träffar man henne. **25** Akta din fot, så att
den icke tappar skon, och din strupe, så att den ej bliver
torr av törst. Men du svarar: »Du mödar dig förgäves.
Nej, jag älskar de främmande, och efter dem vill jag
följa.» **26** Såsom tjuven står där med skam, när han
ertappas, så skall Israels hus komma på skam, med sina
konungar, och furstar, med sina präster och profeter, **27**
dessa som säga till trästycket: »Du är min fader», och
säga till stenen: »Du har fött mig.» Ty de vända ryggen
till mig och icke ansiktet; men när olycka är på färde,
ropa de: »Upp och fräls oss!» **28** Var äro då dina gudar,
de som du gjorde åt dig? Må de stå upp. Kunna de
frälsa dig i din olyckas tid? Ty så många som dina städer
äro, så många hava dina gudar blivit, du Juda. **29** Huru
kunnen I gå till rätta med mig? I haven ju alla avfallit från
mig, säger HERREN. **30** Förgäves har jag slagit edra
barn; de hava icke velat taga emot tuktan. Edert svärd
har förtärt edra profeter, såsom vore det ett förhärjande
lejon. **31** Du onda släkte, giv akt på HERRENS ord. Har
jag då för Israel varit en öken eller ett mörkrets land,
eftersom mitt folk säger: »Vi hava gjort oss fria, vi vilja ej
mer komma till dig»? **32** Icke förgäter en jungfru sina
smycken eller en brud sin gördel? Men mitt folk har
förgätit mig sedan urminnes tid. **33** Huru skickligt går
du icke till väga, när du söker älskog! Därför har du
ock blivit förfaren på det ondas vägar. **34** Ja, på dina
mantelflikar finner man blod av arma och oskyldiga, som
du har dödat, icke därför att de ertappades vid inbrott,
nej, därför att din håg står till allt sådant. **35** Och dock
säger du: »Jag går fri ifrån straff; hans vrede mot mig
har förvisso upphört.» Nej, jag vill gå till rätta med dig,
om du än säger: »Jag har icke syndat.» **36** Varför har du
nu så brått att vandra åstad på en annan väg? Också
med Egypten skall du komma på skam, likasom du kom
på skam med Assyrien. **37** Också därifrån skall du få
gå din väg, med händerna på huvudet. Ty HERREN
förkastar dem som du förlitar dig på, och du skall icke
bliva lyckosam med dem.

3 Det är sagt: Om en man skiljer sig från sin hustru,
och hon så går bort ifrån honom och bliver en annan
mans hustru, icke får han då åter komma tillbaka till
henne? Bleve icke då det landet ohelgat? Och du, som
har bedrivit otukt med så många älskare, du vill ändå få
komma tillbaka till mig! säger HERREN. **2** Lyft upp dina
ögon till höjderna och se: var lät du icke skända dig? Vid
vägarna satt du och spejade efter dem, såsom en arab i
öknen, och ohelgade landet genom din otukt och genom
din ondska. **3** Väl blevo regnskurarna förhållna, och
intet vårregn föll; men du hade en äktenskapsbryterskas
panna, du ville icke blygas. **4** Och ändå har du nyss
ropat till mig: »Min fader!», Min ungdoms vän är du!» **5**
»Skulle han kunna behålla vrede evinnerligen, skulle
han framhärda så för alltid?» Så talar du och gör dock
vad ont är, ja, fullbordar det ock. **6** Och HERREN sade
till mig i konung Josias tid: Har du sett vad Israel, den
avfälliga kvinnan, har gjort? Hon gick upp på alla höga
berg och bort under alla gröna träd och bedrev där otukt.
7 Och jag tänkte att sedan hon hade gjort allt detta, skulle
hon vända tillbaka till mig. Men hon vände icke tillbaka.
Och hennes syster Juda, den trolösa kvinnan, såg det. **8**
Och jag såg, att fastän jag hade skilt mig från Israel,
den avfälliga, och givit henne skiljebrev just för hennes
äktenskapsbrotts skull, så skrämdes dock hennes syster
Juda den trolösa, icke därav, utan gick likaledes åstad
och bedrev otukt **9** och ohelgade så landet genom sin
lättfärdiga otukt, i det hon begick äktenskapsbrott med
sten och trä. **10** Ja, oaktat allt detta vände hennes syster
Juda, den trolösa, icke tillbaka till mig av fullt hjärta,
utan allenast med skrymteri, säger HERREN. **11** Och
HERREN sade till mig: Israel, den avfälliga, har bevisat
sig rättfärdigare än Juda, den trolösa. **12** Gå bort och
predika så norrut och säg: Vänd om, Israel, du avfälliga,
säger HERREN, så vill jag icke längre med ogunst se
på eder; ty jag är nådig, säger HERREN, jag behåller
icke vrede evinnerligen. **13** Allenast må du besinna din
missgärning, att du har varit avfällig från HERREN, din
Gud, och lupit hit och dit till främmande gudar under
alla gröna träd; ja, I haven icke velat höra min röst,
säger HERREN. **14** Vänden om, I avfälliga barn, säger
HERREN, ty jag är eder rätte herre; så vill jag hämta
eder, en från var stad och två från var släkt, och föra eder
till Sion. **15** Och jag vill giva eder herdar efter mitt hjärta,
och de skola föra eder i bet med förstånd och insikt. **16**
Och det skall ske, att när I på den tiden föröken eder
och bliven fruktsamma i landet, säger HERREN, då skall
man icke mer tala om HERRENS förbundsark eller tänka
på den; man skall icke komma ihåg den eller sakna den,
och man skall icke göra någon ny sådan. **17** Utan på
den tiden skall man kalla Jerusalem »HERRENS tron»;
och dit skola församla sig alla hednafolk, till HERRENS
namn i Jerusalem. Och de skola icke mer vandra efter
sina onda hjärtans hårdhet. **18** På den tiden skall Juda
hus gå till Israels hus, och tillsammans skola de komma
från nordlandet in i det land som jag gav edra fäder till
arvedel. **19** Jag tänkte: »Vilken plats skall jag ej förläna
dig bland barnen, och vilket ljuvligt land skall jag icke
giva dig, den allra härligaste arvedel bland folken!» Och
jag tänkte: »Då skolen I kalla mig fader och icke mer
vika bort ifrån mig.» **20** Men såsom när en hustru är
trolös mot sin make, så haven I av Israels hus varit
trolösa mot mig, säger HERREN. **21** Därför höras rop på
höjderna, gråt och böner av Israels barn; ty de hava gått

på förvända vägar och förgätit HERREN, sin Gud. **22** Så
vänden nu om, I avfälliga barn, så vill jag hela eder från
edert avfall. Ja se, vi komma till dig, ty du är HERREN,
vår Gud. **23** Sannerligen, bedrägligt var vårt hopp till
höjderna, blott tomt larm gåvo oss bergen. Sannerligen,
det är hos HERREN, vår Gud, som frälsning finnes för
Israel. **24** Men skändlighetsguden har förtärt frukten
av våra fäders arbete, allt ifrån vår ungdom, deras får
och fäkreatur, deras söner och döttrar. **25** Så vilja vi nu
ligga här i vår skam, och blygd må hölja oss. Ty mot
HERREN, vår Gud, hava vi syndat, vi och våra fäder,
ifrån vår ungdom ända till denna dag; vi hava icke velat
höra HERRENS, vår Guds, röst.

4 om du omvänder dig, Israel, säger HERREN, skall
du få vända tillbaka till mig; och om du skaffar bort
dina styggelser från min åsyn, skall du slippa vandra
flyktig omkring. **2** Då skall du svärja i sanning, rätt och
rättfärdighet: »Så sant HERREN lever», och hednafolken
skola välsigna sig i honom och berömma sig av honom.
3 Ja, så säger HERREN till Juda män och till Jerusalem:
Bryten eder ny mark, och sån ej bland törnen. **4**
Omskären eder åt HERREN; skaffen bort edert hjärtas
förhud, I Juda män och I Jerusalems invånare. Eljest
skall min vrede bryta fram såsom en eld och brinna så,
att ingen kan utsläcka den, för edert onda väsendes
skull. **5** Förkunnen i Juda, kungören i Jerusalem och
påbjuden, ja, stöten i basun i landet, ropen ut med hög
röst och sägen: »Församlen eder och låt oss fly in i de
befästa städerna.» **6** Resen upp ett baner som visar
åt Sion, bärgen edert gods och dröjen icke ty jag skall
låta olycka komma från norr, med stor förstöring. **7** Ett
lejon drager fram ur sitt snår och en folkfördärvare bryter
upp, han går ut ur sin boning, för att göra ditt land till en
ödemark; då bliva dina städer förstörda, så att ingen kan
bo i dem. **8** Så höljen eder nu i sorgdräkt, klagen och
jämren eder, ty HERRENS vredes glöd upphör icke över
oss. **9** På den tiden, säger HERREN, skall det vara förbi
med konungens och furstarnas mod, och prästerna skola
bliva förfärade och profeterna stå häpna. **10** Men jag
sade: »Ack Herre, HERRE, svårt bedrog du sannerligen
detta folk och Jerusalem, då du sade: »Det skall gå
eder väl.» Svärdet är ju nära att taga vårt liv. **11** På den
tiden skall det sägas om detta folk och om Jerusalem:
En brännande vind från höjderna i öknen kommer emot
dottern mitt folk, icke en sådan vind som passar, när man
kastar säd eller rensar korn; **12** nej, en våldsammare
vind än som så låter jag komma. Ja, nu vill jag gå till
rätta med dem! **13** Se, såsom ett moln kommer han upp
och såsom en stormvind äro hans vagnar; hans hästar
äro snabbare än örnar, ve oss, vi äro förlorade! **14** Så
två nu ditt hjärta rent från ondska, Jerusalem, för att du
må bliva frälst. Huru länge skola fördärvets tankar bo
i ditt bröst? **15** Från Dan höres ju en budbärare ropa,
och från Efraims bergsbygd en som bådar fördärv. **16**
Förkunnen för folken, ja, kungören över Jerusalem att
en belägringshär kommer ifrån fjärran land och häver
upp sitt rop mot Juda städer. **17** Såsom väktare kring
ett åkerfält samla de sig runt omkring henne, därför
att hon har varit genströvig mot mig, säger HERREN.
18 Ja, ditt eget leverne och dina egna varningar vålla
dig detta; det är din ondskas frukt att det bliver dig så
bittert, och att plågan träffar dig ända in i hjärtat. **19** I
mitt innersta våndas jag, i mitt hjärtas djup. Mitt hjärta
klagar i mig, jag kan icke tiga, ty basunljud hör du, min
själ, och krigiskt härskri. **20** Olycka efter olycka ropas ut,
ja, hela landet bliver förött; plötsligt bliva mina hyddor
förödda, i ett ögonblick mina tält. **21** Huru länge skall jag
se stridsbaneret och höra basunljud? **22** Ja, mitt folk är
oförnuftigt, de vilja ej veta av mig. De äro dåraktiga barn
och hava intet förstånd. Visa äro de till att göra vad ont
är, men att göra vad gott är förstå de ej. **23** Jag såg
på jorden, och se, den var öde och tom, och upp mot
himmelen, och där lyste intet ljus. **24** Jag såg på bergen,
och se, de bävade, och alla höjder vacklade. **25** Jag
såg mig om, och då fanns där ingen människa, och alla
himmelens fåglar hade flytt bort. **26** Jag såg mig om, och
då var det bördiga landet en öken, och alla dess städer
voro nedbrutna, för HERRENS ansikte, för hans vredes
glöd, **27** Ty så säger HERREN: Hela landet skall bliva en
ödemark, om jag än ej alldeles vill göra ände därpå. **28**
Därför sörjer jorden, och himmelen därovan kläder sig i
sorgdräkt, därför att jag så har talat och beslutit och ej
kan ångra det eller taga det tillbaka. **29** För larmet av
ryttare och bågskyttar tager hela staden till flykten. Man
giver sig in i skogssnåren och upp bland klipporna. Alla
städer äro övergivna, ingen människa bor mer i dem. **30**
Vad vill du göra i din förödelse? Om du än kläder dig i
scharlakan, om du än pryder dig med gyllene smycken
om du än söker förstora dina ögon genom smink, så
gör du dig dock skön förgäves. Dina älskare förakta dig,
ja, de stå efter ditt liv. **31** Ty jag hör rop såsom av en
barnaföderska, nödrop såsom av en förstföderska. Det
är dottern Sion som ropar; hon flämtar, hon räcker ut
sina händer: »Ack, ve mig! I mördares våld försmäktar
min själ.»

5 Gån omkring på gatorna i Jerusalem, och sen till och
given akt; söken på dess torg om I finnen någon, om
där är någon som gör rätt och beflitar sig om sanning;
då vill jag förlåta staden. **2** Men säga de än: »Så sant
HERREN lever», så svärja de dock falskt. **3** HERRE,
är det ej sanning dina ögon söka? Du slog dem, men
de kände ingen sveda. Du förgjorde dem, men de ville
ej taga emot tuktan. De gjorde sina pannor hårdare än
sten, de ville icke omvända sig. **4** Då tänkte jag: »Detta
är allenast de ringa i folket; de äro dåraktiga, ty de känna
icke HERRENS väg, sin Guds rätt. **5** Jag vill nu gå till de
stora och tala med dem; de måste ju känna HERRENS
väg, sin Guds rätt.» Men ock dessa hade alla brutit

sönder oket och slitit av banden. 6 Därför bliva de slagna
av lejonet från skogen och fördärvade av vargen från
hedmarken; pantern lurar vid deras städer, och envar
som vågar sig ut därifrån bliver ihjälriven. Ty många äro
deras överträdelser och talrika deras avfällighetssynder.
7 Huru skulle jag då kunna förlåta dig? Dina barn hava ju
övergivit mig och svurit vid gudar som icke äro gudar.
Jag gav dem allt till fyllest, men de blevo mig otrogna och
samlade sig i skaror till skökohuset. 8 De likna välfödda,
ystra hästar; de vrenskas var och en efter sin nästas
hustru. 9 Skulle jag icke för sådant hemsöka dem? säger
HERREN. Och skulle icke min själ hämnas på ett sådant
folk som detta är? 10 Stormen då hennes murar och för
stören dem, dock utan att alldeles göra ände på henne.
Riven bort hennes vinrankor, de äro ju icke HERRENS.
11 Ty både Israels hus och Juda hus hava varit mycket
trolösa mot mig, säger HERREN. 12 De hava förnekat
HERREN och sagt: »Han betyder intet. Olycka skall icke
komma över oss, svärd och hunger skola vi icke se.
13 Men profeterna skola försvinna såsom en vind, och
han som säges tala är icke i dem; dem själva skall det
så gå.» 14 Därför säger HERREN, härskarornas Gud:
Eftersom I fören ett sådant tal, se, därför skall jag göra
mina ord i din mun till en eld, och detta folk till ved, och
elden skall förtära dem. 15 Se, jag skall låta komma över
eder, I av Israels hus, ett folk ifrån fjärran land, säger
HERREN, ett starkt folk, ett urgammalt folk, ett folk vars
tungomål du icke känner, och vars tal du icke förstår.
16 Deras koger är en öppen grav; de äro allasammans
hjältar. 17 De skola förtära din skörd och ditt bröd, de
skola förtära dina söner och döttrar, de skola förtära
dina får och fäkreatur, de skola förtära dina vinträd och
fikonträd. Dina befästa städer, som du förlitar dig på,
dem skola de förstöra med svärd. 18 Dock vill jag på den
tiden, säger HERREN, icke alldeles göra ände på eder.
19 Och om I då frågen: »Varför har HERREN, vår Gud,
gjort oss allt detta?», så skall du svara dem: »Såsom
I haven övergivit mig och tjänat främmande gudar i
edert eget land, så skolen I nu få tjäna främlingar i ett
land som icke är edert.» 20 Förkunnen detta i Jakobs
hus, kungören det i Juda och sägen: 21 Hör detta, du
dåraktiga och oförståndiga folk, I som haven ögon, men
icke sen, I som haven öron, men icke hören. 22 Skullen I
icke frukta mig, säger HERREN, skullen I icke bäva för
mig, for mig som har satt stranden till en damm for havet,
till en evärdlig gräns, som det icke kan överskrida, så
att dess böljor, huru de än svalla, ändå intet förmå, och
huru de än brusa, likväl icke kunna överskrida den? 23
Men detta folk har ett gensträvigt och upproriskt hjärta;
de hava avfallit och gått sin väg. 24 De sade icke i sina
hjärtan: »Låtom oss frukta HERREN, vår Gud, honom
som giver regn i rätt tid, både höst och vår, och som
ständigt beskär oss de bestämda skördeveckorna.» 25
Edra missgärningar hava nu fört dessa i olag, och edra
synder hava förhållit för eder detta goda. 26 Ty bland
mitt folk finnas ogudaktiga människor: de ligga i försåt,
likasom fågelfängaren ligger på lur, de sätta ut giller
till att fånga människor. 27 Såsom när en bur är full
av fåglar, så äro deras hus fulla av svek. Därigenom
hava de blivit så stora och rika; de hava blivit feta och
skinande. 28 För sina ogärningar veta de icke av någon
gräns, de hålla icke rätten vid makt, icke den faderlöses
rätt, till att främja den; och i den fattiges sak fälla de icke
rätt dom. 29 Skulle jag icke för sådant hemsöka dem?
säger HERREN. Skulle icke min själ hämnas på ett
sådant folk som detta är? 30 Förfärliga och gruvliga ting
ske i landet. 31 Profeterna profetera lögn, och prästerna
styra efter deras råd; och mitt folk vill så hava det. Men
vad skolen I göra, när änden på detta kommer?

6 Bärgen edert gods ut ur Jerusalem, I Benjamins
barn, stöten i basun i Tekoa, och resen upp ett högt
baner ovanför Bet-Hackerem; ty en olycka hotar från
norr, med stor förstöring. 2 Hon som är så fager och
förklemad, dottern Sion, henne skall jag förgöra. 3
Herdar skola komma över henne med sina hjordar; de
skola slå upp sina tält runt omkring henne, avbeta var
och en sitt stycke. 4 Ja, invigen eder till strid mot henne.
»Upp, låt oss draga åstad, medan middagsljuset varar!
Ack att dagen redan lider till ända! Ack att aftonens
skuggor förlängas! 5 Välan, så låt oss draga ditupp om
natten och förstöra hennes palatser.» 6 Ty så säger
HERREN Sebaot: Fällen träd och kasten upp vallar
emot Jerusalem. Hon är staden som skall hemsökas,
hon som i sig har idel förtryck 7 Likasom en brunn låter
vatten välla fram, så låter hon ondska framvälla. Våld
och förödelse hör man där, sår och slag äro beständigt
inför min åsyn. 8 Låt varna dig, Jerusalem, så att min
själ ej vänder sig ifrån dig, så att jag icke gör dig till
en ödemark, till ett obebott land. 9 Så säger HERREN
Sebaot: En efterskörd, likasom på ett vinträd, skall man
hålla på kvarlevan av Israel. Räck ut din hand åter och
åter, såsom när man plockar av druvor från rankorna.
10 Men inför vem skall jag tala och betyga för att bliva
hörd? Se, deras öron äro oomskurna, så att de icke
kunna höra. Ja, HERRENS ord har blivit till smälek bland
dem; de hava intet behag därtill. 11 Därför är jag uppfylld
av HERRENS vrede, jag förmår icke hålla den inne.
Utgjut den över barnen på gatan och över alla de unga
männens samkväm; ja, både man och kvinna skola
drabbas därav, jämväl den gamle och den som har fyllt
sina dagars mått. 12 Och deras hus skola gå över i
främmandes ägo så ock deras åkrar och deras hustrur,
ty jag vill uträcka min hand mot landets inbyggare, säger
HERREN. 13 Ty alla, både små och stora, söka där orätt
vinning, och både profeter och präster fara allasammans
med lögn, 14 de taga det lätt med helandet av mitt folks
skada; de säga: »Allt står väl till, allt står väl till», och
dock står icke allt väl till. 15 De skola komma på skam,

ty de övade styggelse. Likväl känna de alls icke någon
skam och veta icke av någon blygsel. Därför skola de
falla bland de andra; när min hemsökelse träffar dem,
skola de komma på fall, säger HERREN, **16** Så sade
HERREN: »Ställen eder vid vägarna och sen till, och
frågen efter forntidens stigar, frågen vilken väg som är
den goda vägen, och vandren på den, så skolen I finna
ro för edra själar.» Men de svarade: »Vi vilja icke vandra
på den.» **17** Och när jag då satte väktare över eder
och sade: »Akten på basunens ljud», svarade de: »Vi
vilja icke akta därpå.» **18** Hören därför, I hednafolk, och
märk, du menighet, vad som sker bland dem. **19** Ja
hör, du jord: Se, jag skall låta olycka komma över detta
folk, såsom en frukt av deras anslag, eftersom de icke
akta på mina ord, utan förkasta min lag. **20** Vad frågar
jag efter rökelse, komme den ock från Saba, eller efter
bästa kalmus ifrån fjärran land? Edra brännoffer täckas
mig icke, och edra slaktoffer behaga mig icke. **21** Därför
säger HERREN så: Se, jag skall lägga stötestenar för
detta folk; och genom dem skola både fader och söner
komma på fall, den ene borgaren skall förgås med den
andre. **22** Så säger HERREN: Se, ett folk kommer från
nordlandet, ett stort folk reser sig vid jordens yttersta
ända. **23** De föra båge och lans, de äro grymma och
utan förbarmande. Dånet av dem är såsom havets brus,
och på sina hästar rida de fram, rustade såsom kämpar
till strid, mot dig, du dotter Sion. **24** När vi höra ryktet om
dem, sjunka våra händer ned, ängslan griper oss, ångest
lik en barnaföderskas. **25** Gå icke ut på marken, och
vandra ej på vägen, ty fienden bär svärd; skräck från alla
sidor! **26** Du dotter mitt folk, höll dig i sorgdräkt, vältra
dig i aska, höj sorgelåt likasom efter ende sonen, och
håll bitter dödsklagan; ty plötsligt kommer förhärjaren
över oss. **27** Jag har satt dig till en proberare i mitt folk --
såväl som till ett fäste -- på det att du må lära känna
och pröva deras väg. **28** De äro allasammans avfälliga
och genträviga, de gå med förtal, de äro koppar och
järn, allasammans äro de fördärvliga människor. **29**
Blåsbälgen pustar, men ur elden kommer allenast bly
fram; allt luttrande är förgäves, slagget bliver ändå icke
frånskilt. **30** »Ett silver som må kastas bort», så kan man
kalla dem, ty HERREN har förkastat dem.

7 Detta är det ord som kom till Jeremia från HERREN;
han sade: **2** Ställ dig i porten till HERRENS hus, och
predika där detta ord och säg: Hören HERRENS ord,
I alla av Juda, som gån in genom dessa portar för att
tillbedja HERREN. **3** Så säger HERREN Sebaot, Israels
Gud: Bättren edert leverne och edert väsende, så vill jag
låta eder bo kvar på denna plats. **4** Förliten eder icke
på lögnaktigt tal, när man säger: »Här är HERRENS
tempel, HERRENS tempel, HERRENS tempel!» **5** Nej,
om I bättren edert leverne och edert väsende, om I
dömen rätt mellan man och man, **6** om I upphören att
förtrycka främlingen, den faderlöse och änkan, att utgjuta
oskyldigt blod på denna plats och att följa efter andra
gudar, eder själva till olycka, **7** då vill jag för evärdliga
tider låta eder bo på denna plats, i det land som jag har
givit åt edra fäder. **8** Men se, I förliten eder på lögnaktigt
tal, som icke kan hjälpa. **9** Huru är det? I stjälen, mörden
och begån äktenskapsbrott, I svärjen falskt, I tänden
offereld åt Baal och följen efter andra gudar, som I icke
kännen; **10** sedan kommen I hit och träden fram inför
mitt ansikte i detta hus, som är uppkallat efter mitt namn,
och sägen: »Med oss är ingen nöd» -- för att därefter
fortfara med alla dessa styggelser. **11** Hållen I det då
för en rövarkula, detta hus, som är uppkallat efter mitt
namn? Ja, sannerligen, också jag anser det så, säger
HERREN. **12** Gån bort till den plats i Silo, där jag först
lät mitt namn bo, och sen huru jag har gjort med den, för
mitt folk Israels ondskas skull. **13** Och eftersom I haven
gjort alla dessa gärningar, säger HERREN, och icke
haven velat höra, fastän jag titt och ofta har talat till eder,
och icke haven velat svara, fastän jag har ropat på eder,
14 därför vill jag nu med detta hus, som är uppkallat efter
mitt namn, och som I förliten eder på, och med denna
plats, som jag har givit åt eder och edra fäder, göra
såsom jag gjorde med Silo. **15** Och jag skall kasta eder
bort ifrån mitt ansikte, såsom jag har bortkastat alla edra
bröder all Efraims släkt. **16** Så må du nu icke bedja för
detta folk eller frambära någon klagan och förbön för
dem eller lägga dig ut för dem hos mig, ty jag vill icke
höra dig. **17** Ser du icke vad de göra i Juda städer och
på Jerusalems gator? **18** Barnen samla tillhopa ved,
fäderna tända upp eld och kvinnorna knåda deg, allt för
att baka offerkakor åt himmelens drottning; och drickoffer
utgjuta de åt andra gudar, mig till sorg. **19** Men är det då
mig som de bereda sorg därmed, säger HERREN, och
icke fastmer sig själva, så att de komma på skam? **20**
Därför säger Herren, HERREN så: Se, min vrede och
förtörnelse skall utgjuta sig över denna plats, över både
människor och djur, över både träden på marken och
frukten på jorden; och den skall brinna och icke bliva
utsläckt. **21** Så säger HERREN Sebaot, Israels Gud:
Läggen edra brännoffer tillhopa med edra slaktoffer och
äten så kött. **22** Ty på den tid då jag förde edra fäder
ut ur Egyptens land gav jag dem icke någon befallning
eller något bud angående brännoffer och slaktoffer; **23**
utan detta var det bud jag gav dem: »Hören min röst, så
vill jag vara eder Gud, och I skolen vara mitt folk; och
vandren i allt på den väg som jag bjuder eder, på det att
det må gå eder väl.» **24** Men de ville icke höra eller böja
sitt öra till mig, utan vandrade efter sina egna rådslag, i
sina onda hjärtans hårdhet, och veko tillbaka i stället för
att gå framåt. **25** Allt ifrån den dag då edra fäder drogo
ut ur Egyptens land ända till nu har jag dag efter dag, titt
och ofta, sänt till eder alla mina tjänare profeterna. **26**
Men man ville icke höra mig eller böja sitt öra till mig; de
voro hårdnackade och gjorde ännu mer ont än deras

fäder. 27 Och om du än säger dem allt detta, så skola de
dock icke höra dig; och om du än ropar till dem, så skola
de dock icke svara dig. 28 Säg därför till dem: »Detta är
det folk som icke vill höra HERRENS, sin Guds, röst
eller taga emot tuktan. Sanningen är försvunnen och
utrotad ur deras mun.» 29 Skär av dig ditt huvudhår och
kasta det bort, och stäm upp en klagosång på höjderna.
Ty HERREN har förkastat och förskjutit detta släkte,
som har uppväckt hans vrede. 30 Juda barn hava ju
gjort vad ont är i mina ögon, säger HERREN; de hava
satt upp sina styggelser i det hus som är uppkallat
efter mitt namn, och de hava så orenat det. 31 Och
Tofethöjderna i Hinnoms sons dal hava de byggt upp, för
att där uppbränna sina söner och döttrar i eld, fastän jag
aldrig har bjudit eller ens tänkt mig något sådant. 32 Se,
därför skola dagar komma, säger HERREN, då man
icke mer skall säga »Tofet» eller »Hinnoms sons dal»,
utan »Dråpdalen», och då man skall begrava i Tofet,
därför att ingen annan plats finnes. 33 Ja, detta folks
döda kroppar skola bliva mat åt himmelens fåglar och
markens djur, och ingen skall skrämma bort dem. 34
Och i Juda städer och på Jerusalems gator skall jag
göra slut på fröjderop och glädjerop, på rop för brudgum
och rop för brud, ty landet skall bliva ödelagt.

8 på den tiden, säger HERREN, skall man kasta Juda
konungars och furstars ben, och prästernas och
profeternas ben, och Jerusalems invånares ben ut ur
deras gravar 2 och kringströ dem inför solen och månen
och himmelens hela härskara, som de hava älskat, tjänat
och efterföljt, sökt och tillbett; man skall icke sedan
samla dem tillhopa eller begrava dem, utan de skola
bliva gödsel på marken. 3 Och alla kvarblivna, de som
lämnas kvar av detta onda släkte, skola hellre vilja dö än
leva, vilka än de orter må vara, dit dessa kvarlämnade
bliva fördrivna av mig, säger HERREN Sebaot. 4 Du
skall ock säga till dem: Så säger HERREN: Om någon
faller, står han ju upp igen; om någon går bort, vänder
han ju tillbaka. 5 Varför går det då bort i beständig
avfällighet, detta folk i Jerusalem? Varför hålla de fast
vid sitt svek och vilja icke vända tillbaka? 6 Jag har givit
akt och hört huru de tala vad orätt är; ingen enda finnes,
som ångrar sin ondska, ingen säger: »Vad har jag gjort!»
Alla löpa de bort, lika hästar som rusa åstad i striden.
7 Till och med hägern under himmelen känner ju sin
bestämda tid, och turturduvan, svalan och tranan taga
i akt tiden för sin återkomst; mitt folk däremot känner
ej HERRENS rätter. 8 Huru kunnen I då säga: »Vi äro
visa och hava HERRENS lag ibland oss»? Icke så,
de skriftlärdes lögnpenna har förvandlat den i lögn. 9
Sådana visa skola komma på skam, komma till korta och
bliva snärjda. De hava ju förkastat HERRENS ord, vari
äro de då visa? 10 Så skall jag nu giva deras hustrur åt
andra och deras åkrar åt erövrare Ty alla, både små
och stora, söka orätt vinning; både profeter och präster
fara allasammans med lögn, 11 de taga det lätt med
helandet av dottern mitt folks skada; de säga: »Allt står
väl till, allt står väl till», och dock står icke allt väl 12 De
skola komma på skam, övade styggelse. Likväl känna
de alls icke skam och veta icke av att blygas. Därför
skola de falla bland de andra; när hemsökelsen träffar
dem, skola de komma på fall, säger HERREN. 13 Jag
skall bortrycka och förgöra dem, säger HERREN. Inga
druvor växa på vinträden, och inga fikon på fikonträden,
utan till och med löven äro vissnade: De bud jag gav
dem överträda de. 14 Varför sitta vi här stilla? Församlen
eder och låt oss fly in i de befästa städerna och förgås
där; ty HERREN, vår Gud, vill förgöra oss, han giver oss
gift att dricka därför att vi syndade mot HERREN. 15 V
bida efter frid, men intet gott kommer, efter en tid då vi
skulle bliva helade, men se, förskräckelse kommer. 16
Från Dan hör man frustandet av hans hästar; för hans
hingstars gnäggande bävar hela landet. De komma och
förtära landet med allt vad däri är, staden med dem
som bo däri. 17 Ty se, jag sänder emot eder ormar,
basilisker, mot vilka ingen besvärjelse hjälper, och de
skola stinga eder, säger HERREN. 18 Var skall jag finna
vederkvickelse i min sorg? Mitt hjärta är sjukt i mig. 19
Hör, dottern mitt folk ropar i fjärran land: »Finnes då icke
HERREN i Sion? Är dennes konung icke mer där?» Ja,
varför hava de förtörnat mig med sina beläten, med sina
främmande avgudar? 20 Skördetiden är förbi, sommaren
är till ända, och ingen frälsning har kommit oss till del. 21
Jag är förkrossad, därför att dottern mitt folk så krossas,
jag går sörjande, häpnad har gripit mig. 22 Finnes då
ingen balsam i Gilead, finnes ingen läkare där? Eller
varför bliver dottern mitt folk icke helad från sina sår?

9 Ack att mitt huvud vore en vattenbrunn och mina
ögon en tårekälla, så att jag kunde gråta dag och
natt över de slagna hos dottern mitt folk! 2 Ack att jag
hade ett härbärge i öknen, så att jag kunde övergiva mitt
folk och draga bort ifrån dem! Ty de äro allasammans
äktenskapsbrytare, en församling av trolösa. 3 Sin
tungas båge spänna de till att avskjuta lögner, och till
sanning bruka de icke sin makt i landet. Nej, de gå från
ogärning till ogärning, men mig vilja de ej veta av, säger
HERREN. 4 Var och en tage sig till vara för sin vän,
och ingen förlite sig på någon sin broder; ty den ene
brodern gör allt för att bedraga den andre, och den ene
vännen går omkring och förtalar den andre. 5 Var och
en handlar svikligt mot sin vän, och ingen talar vad sant
är; de öva sina tungor i att tala lögn de arbeta sig trötta
med att göra illa. 6 Du bor mitt ibland falskhet; i sin
falskhet vilja de ej veta av mig, säger HERREN. 7 Därför
säger HERREN Sebaot så. Se, jag måste luttra och
pröva dem; ty vad annat kan jag göra, då nu dottern mitt
folk är sådan? 8 Deras tunga är en mördande pil; vad
den talar är svek. Med munnen tala de vänligt till sin
nästa, men i hjärtat lägga de försåt för honom. 9 Skulle

jag icke för sådant hemsöka dem? säger HERREN.
Skulle icke min själ hämnas på ett sådant folk som detta
är? 10 Över bergen vill jag gråta och sjunga sorgesång;
jag vill höja klagosång över betesmarkerna i öknen. Ty
de äro förbrända, så att ingen går där fram och inga
läten av boskap där höras; både himmelens fåglar och
fyrfotadjuren hava flytt och äro borta. 11 Jag skall göra
Jerusalem till en stenhop, till en boning för schakaler,
och Juda städer till en ödemark, där ingen bor. 12 Vem
är en vis man, så att han förstår detta? Och till vem
har HERRENS mun talat, så att han kan förklara detta:
varför landet har blivit så fördärvat, förbränt såsom en
öken, där ingen går fram? 13 Och HERREN svarade: Jo,
därför att de hava övergivit min lag, den som jag förelade
dem, och icke hava hört min röst och vandrat efter den
14 utan vandrat efter sina egna hjärtans hårdhet och
efterföljt Baalerna, såsom deras fader lärde dem. 15
Därför säger HERREN Sebaot, Israels Gud, så: Se, jag
skall giva detta folk malört att äta och gift att dricka. 16
Och jag skall förströ dem bland folk som varken de eller
deras fäder hava känt, och skall sända svärdet efter
dem, till dess att jag har gjort ände på dem. 17 Så säger
HERREN Sebaot: Given akt; tillkallen gråterskor, för att
de må komma, och sänden efter förfarna kvinnor, och
låten dem komma. 18 Låten dem med hast stämma upp
sorgesång över oss, så att våra ögon flyta i tårar och
vatten strömmar från våra ögonlock. 19 Ty sorgesång
höres ljuda från Sion: Huru har ej förstörelse drabbat
oss! Vi hava kommit illa på skam, vi måste ju övergiva
landet, ty våra boningar hava de slagit ned. 20 Ja,
hören, I kvinnor, HERRENS ord, och edert öra fatte
hans muns tal. Lären edra döttrar sorgesång; ja, lären
varandra klagosång. 21 Ty döden stiger in genom vara
fönster, han kommer in i våra palats; han utrotar barnen
från gatan och ynglingarna från torgen. 22 Ja, tala:
Så säger HERREN: Och människornas döda kroppar
ligga såsom gödsel på marken och såsom kärvar efter
skördemannen, vilka ingen samlar upp. 23 Så säger
HERREN: Den vise berömme sig icke av sin vishet,
den starke berömme sig icke av sin styrka, den rike
berömme sig icke av sin rikedom. 24 Nej, den som
vill berömma sig, han berömme sig därav att han har
förstånd till att känna mig: att jag är HERREN, som gör
nåd, rätt och rättfärdighet på jorden. Ty till sådana har
jag behag, säger HERREN. 25 Se, dagar skola komma,
säger HERREN, då jag skall hemsöka alla omskurna
som dock äro oomskurna: 26 Egypten, Juda, Edom,
Ammons barn, Moab och alla ökenbor med kantklippt
hår. Ty hednafolken äro alla oomskurna, och hela Israels
hus har ett oomskuret hjärta.

10 Hören det ord som HERREN talar till eder, I av
Israels hus. Så säger HERREN: 2 I skolen icke
vänja eder vid hedningarnas sätt och icke förfäras för
himmelens tecken, därför att hedningarna förfäras för
dem. 3 Ty vad folken predika är fåfängliga avgudar.
Se, av ett stycke trä från skogen hugger man ut dem,
och konstnärens händer tillyxa dem; 4 med silver och
guld pryder man dem och fäster dem med spikar och
hammare, för att de icke skola falla omkull. 5 Lika
fågelskrämmor på ett gurkfält stå de där och kunna ej
tala; man måste bära dem, ty de kunna ej gå. Frukten då
icke för dem, ty de kunna ej göra något ont; och att göra
något gott, det förmå de ej heller. 6 Men dig, HERRE, är
ingen lik; du är stor, ditt namn är stort i makt. 7 Vem skulle
icke frukta dig, du folkens konung? Sådant tillkommer
ju dig. Ty bland folkens alla vise och i alla deras riken
finnes ingen som är dig lik. 8 Nej, allasammans äro de
oförnuftiga och dårar. Avgudadyrkan är att dyrka trä,
9 silverplåt, hämtad från Tarsis, guld, fört ifrån Ufas,
arbetat av en konstnär, av en guldsmeds händer. I blått
och rött purpurtyg stå de klädda, allasammans blott verk
av konstförfarna män. 10 Men HERREN är en sann
Gud, han är en levande Gud och en evig konung; för
hans förtörnelse bävar jorden, och folken kunna icke
uthärda hans vrede. 11 Så skolen I säga till dem: De
gudar som icke hava gjort himmel och jord, de skola
utrotas från jorden och ej få finnas under himmelen. 12
Han har gjort jorden genom sin kraft, han har berett
jordens krets genom sin vishet, och genom sitt förstånd
har han utspänt himmelen. 13 När han vill låta höra sin
röst, då brusa himmelens vatten, då låter han regnskyar
stiga upp från jordens ända; han låter ljungeldar komma
med regn och för vinden ut ur dess förvaringsrum. 14
Såsom dårar stå då alla människor där och begripa
intet; guldsmederna komma då alla på skam med sina
beläten, ty deras gjutna beläten äro lögn, och ingen
ande är i dem. 15 De äro fåfänglighet, en tillverkning
att le åt; när hemsökelsen kommer över dem, måste
de förgås. 16 Men sådan är icke han som är Jakobs
del; nej, det är han som har skapat allt, och Israel är
hans arvedels stam. HERREN Sebaot är hans namn. 17
Samlen edert gods och fören det bort ur landet, I som
sitten under belägring. 18 Ty så säger HERREN: Se,
denna gång skall jag slunga bort landets inbyggare; jag
skall bereda dem ångest, så att de förnimma det. 19 Ve
mig, jag är sönderkrossad! Oläkligt är mitt sår. Men jag
säger: Ja, detta är min plåga, jag måste bära den! 20
Mitt tält är förstört, och mina tältstreck äro alla avslitna.
Mina barn äro borta, de finnas icke mer; ingen är kvar,
som kan slå upp mitt tält och sätta upp mina tältdukar.
21 Ty herdarna voro oförnuftiga, de frågade icke efter
HERREN; därför hade de ingen framgång, och hela
deras hjord blev förskingrad. 22 Lyssna, något höres!
Se, det nalkas! Ett stort dån kommer från nordlandet
för att göra Juda städer till en ödemark, till en boning
för schakaler. 23 Jag vet det, HERRE: människans väg
beror ej av henne, det står icke i vandrarens makt att
rätt styra sina steg. 24 Så tukta mig, HERRE likväl med

måtta; icke i din vrede, på det att du ej må göra mig till
intet. 25 Utgjut din förtörnelse över hedningarna, som
icke känna dig, och över de släkter som ej åkalla ditt
namn. ty de hava uppätit Jakob, ja, uppätit och gjort
ände på honom, och hans boning hava de förött.

11 Detta är det ord som kom till Jeremia från HERREN;
han sade: 2 »Hören detta förbunds ord, och talen
till Juda män och till Jerusalems invånare; 3 säg till dem:
Så säger HERREN, Israels Gud: Förbannad vare den
man som icke hör detta förbunds ord, 4 det som jag bjöd
edra fader på den tid då jag förde dem ut ur Egyptens
land, den smältugnen, i det jag sade: Hören min röst och
gören detta, alldeles såsom jag bjuder eder, så skolen I
vara mitt folk, och jag skall vara eder Gud, 5 på det att
jag må hålla den ed som jag har svurit edra fäder: att
giva dem ett land som flyter av mjölk och honung, såsom
ock nu har skett.» Och jag svarade och sade: »Ja, amen,
HERRE.» 6 Och HERREN sade till mig: Predika allt
detta i Juda städer och på gatorna i Jerusalem och säg:
Hören detta förbunds ord och gören efter dem. 7 Ty både
på den dag då jag förde edra fäder ut ur Egyptens land
och sedan ända till denna dag har jag varnat dem, ja, titt
och ofta har jag varnat dem och sagt: »Hören min röst»;
8 men de ville icke höra eller böja sitt öra därtill, utan
vandrade var och en i sitt onda hjärtas hårdhet. Därför
lät jag ock komma över dem allt vad jag hade sagt i det
förbund som jag bjöd dem hålla, men som de dock icke
höllo. 9 Och HERREN sade till mig: Jag vet huru Juda
män och Jerusalems invånare hava sammansvurit sig.
10 De hava vänt tillbaka till sina förfäders missgärningar,
deras som icke ville höra mina ord. Själva hava de så
följt efter andra gudar och tjänat dem. Ja, Israels hus och
Juda hus hava brutit det förbund som jag slöt med deras
fäder. 11 Därför säger HERREN så: Se, jag skall låta
en olycka komma över dem, som de icke skola kunna
undkomma; och när de då ropa till mig, skall jag icke
höra dem. 12 Och om så Juda städer och Jerusalems
invånare gå bort och ropa till de gudar åt vilka de pläga
tända offereld, så skola dessa alls icke kunna frälsa dem
i deras olyckas tid. 13 Ty så många som dina städer äro,
så många hava dina gudar blivit, du Juda; och så många
som gatorna äro i Jerusalem, så många altaren haven
I satt upp åt skändlighetsguden: altaren till att tända
offereld åt Baal. 14 Så må du nu icke bedja för detta folk
eller frambära någon klagan och förbön för dem; ty jag
vill icke höra, när de ropa till mig för sin olyckas skull. 15
Vad har min älskade att göra i mitt hus, då hon, ja, hela
hopen, övar sådan skändlighet? Kan heligt kött komma
såsom offer från dig? När du får bedriva din ondska, då
fröjdar du dig ju. 16 »Ett grönskande olivträd, prytt med
sköna frukter», så kallade HERREN dig; men nu har han
med stort och väldigt dån tänt upp en eld omkring det
trädet, så att dess grenar fördärvas. 17 Ja, HERREN
Sebaot, han som planterade dig, har beslutit olycka över
dig, för den ondskas skull som Israels och Juda hus
hava bedrivit till att förtörna mig, i det att de hava tänt
offereld åt Baal. 18 HERREN kungjorde det för mig, så
att jag fick veta det; ja, du lät mig se vad de förehade.
19 Själv var jag såsom ett menlöst lamm som föres bort
till att slaktas; jag visste ej att de förehade anslag mot
mig: »Låt oss fördärva trädet med dess frukt, låt oss
utrota honom ur de levandes land, så att man icke mer
kommer ihåg hans namn.» 20 Men HERREN Sebaot är
en rättfärdig domare, som prövar njurar och hjärta. Så
låt mig då få se din hämnd på dem, ty för dig har jag lagt
fram min sak. 21 Därför säger HERREN så om Anatots
män, dem som stå efter ditt liv och säga: »Profetera icke
i HERRENS namn, om du icke vill dö för vår hand» 22 ja,
därför säger HERREN Sebaot så: Se, jag skall hemsöka
dem; deras unga män skola dö genom svärd, deras
söner och döttrar skola dö genom hunger. 23 Och intet
skall bliva kvar av dem; ty jag skall låta olycka drabba
Anatots män, när deras hemsökelses år kommer.

12 HERRE, om jag vill gå till rätta med dig, så behåller
du dock rätten. Likväl måste jag tala med dig om
vad rätt är. Varför går det de ogudaktiga så väl? Varför
hava alla trolösa så god lycka? 2 Du planterar dem, och
de slå rot; de växa och bära frukt. Nära är du i deras
mun, men fjärran är du från deras innersta. 3 Men du,
HERRE, känner mig; du ser mig och prövar huru mitt
hjärta är mot dig. Ryck dem bort såsom får till att slaktas,
och invig dem till en dödens dag. 4 Huru länge skall
landet ligga sörjande och gräset på marken allestädes
förtorka, så att både fyrfotadjur och fåglar förgås för
inbyggarnas ondskas skull, under det att dessa säga:
»Han skall icke se vår undergång» 5 Om du icke orkar
löpa i kapp med fotgängare, huru vill du då taga upp
tävlan med hästar? Och om du nu känner dig trygg i ett
fredligt land, huru skall det gå dig bland Jordanbygdens
snår? 6 Se, till och med dina bröder och din faders hus
äro ju trolösa mot dig; till och med dessa ropa med full
hals bakom din rygg. Du må icke tro på dem, om de ock
tala vänligt till dig. 7 Jag har övergivit mitt hus, förskjutit
min arvedel; det som var kärast för min själ lämnade
jag i fiendehand. 8 Hon som är min arvedel blev mot
mig såsom ett lejon i skogen; hon har höjt sin röst mot
mig, därför har jag fattat hat till henne. 9 Skall min
arvedel vara mot mig såsom en brokig rovfågel -- då må
ock rovfåglar komma emot henne från alla sidor. Upp,
samlen tillhopa alla markens djur, och låten dem komma
för att äta! 10 Herdar i mängd fördärva min vingård och
förtrampa min åker; de göra min sköna åker till en öde
öken. Man gör den till en ödemark; 11 sörjande och öde
ligger den framför mig. Hela landet ödelägges, ty ingen
finnes, som vill akta på. 12 Över alla höjder i öknen
rycka förhärjare fram, ja, HERRENS svärd förtär allt, från
den ena ändan av landet till den andra; intet kött kan

finna räddning. 13 De hava sått vete, men skördat tistel;
de hava mödat sig fåfängt. Ja, I skolen komma på skam
med eder gröda för HERRENS glödande vredes skull.
14 Så säger HERREN om alla de onda grannar som
förgripa sig på den arvedel jag har givit åt mitt folk Israel:
Se, jag skall rycka dem bort ur deras land, och Juda
hus skall jag rycka undan ifrån dem. 15 Men därefter,
sedan jag har ryckt dem bort, skall jag åter förbarma
mig över dem och låta dem komma tillbaka, var och en
till sin arvedel och var och en till sitt land. 16 Om de
då rätt lära sig mitt folks vägar, så att de svärja vid mitt
namn: »Så sant HERREN lever», likasom de förut lärde
mitt folk att svärja vid Baal, då skola de bliva upprättade
mitt ibland mitt folk. 17 Men om de icke vilja höra, så
skall jag alldeles bortrycka och förgöra det folket, säger
HERREN.

13 Så sade HERREN till mig: »Gå bort och köp dig en
linnegördel, och sätt den omkring dina länder, men
låt den icke komma i vatten.» 2 Och jag köpte en gördel,
såsom HERREN hade befallt, och satte den omkring
mina länder. 3 Då kom HERRENS ord till mig för andra
gången; han sade: 4 »Tag gördeln som du har köpt, och
som du bär omkring dina länder, och stå upp och gå bort
till Frat, och göm den där i en stenklyfta.» 5 Och jag gick
bort och gömde den vid Frat, såsom HERREN hade
bjudit mig. 6 Sedan, en lång tid därefter, sade HERREN
till mig: »Stå upp och gå bort till Frat, och hämta därifrån
den gördel som jag bjöd dig gömma där.» 7 Och jag
gick bort till Frat och grävde upp gördeln och hämtade
fram den från det ställe där jag hade gömt den. Och
se, gördeln var fördärvad, så att den icke mer dugde
till något. 8 Då kom HERRENS ord till mig; han sade:
9 Så säger HERREN: På samma sätt skall jag sända
fördärv över Judas och Jerusalems stora högmod. 10
Detta onda folk, som icke vill höra mitt ord, utan vandrar
i sitt hjärtas hårdhet och följer efter andra gudar och
tjänar och tillbeder dem, det skall bliva såsom denna
gördel vilken icke duger till något. 11 Ty likasom en mans
gördel sluter sig tätt omkring hans länder, så lät jag hela
Israels hus och hela Juda hus sluta sig till mig, säger
HERREN, på det att de skulle vara mitt folk och bliva
mig till berömmelse, lov och ära; men de ville icke höra.
12 Säg därför till dem detta ord: Så säger HERREN,
Israels Gud: Alla vinkärl äro till för att fyllas med vin.
Och när de då säga till dig: »Skulle vi icke veta att alla
vinkärl äro till för att fyllas med vin?», 13 så svara dem:
Så säger HERREN: Se, jag skall fylla detta lands alla
inbyggare, konungarna som sitta på Davids tron, och
prästerna och profeterna, ja, alla Jerusalems invånare,
så att de bliva druckna. 14 Och jag skall krossa dem,
den ene mot den andre, både fäder och barn, säger
HERREN. Jag skall icke hava någon misskund, icke
skona och icke förbarma mig, så att jag avstår från att
fördärva dem. 15 Hören och lyssnen härtill, varen icke
övermodiga; ty HERREN har talat. 16 Given HERREN,
eder Gud, ära, förrän han låter mörkret komma, och
förrän edra fötter snubbla på bergen, när det skymmer;
ty det ljus I förbiden skall han byta i dödsskugga och
göra till töcken. 17 Men om I icke hören härpå, så måste
min själ i lönndom sörja över sådant övermod, och mitt
öga måste bitterligen gråta och flyta i tårar, därför att
HERRENS hjord då bliver bortförd i fångenskap. 18 Säg
till konungen och konungamodern: Sätten eder lågt ned,
ty den härlighetens krona som prydde edert huvud har
fallit av eder. 19 Städerna i Sydlandet äro tillslutna, och
ingen finnes, som öppnar dem; hela Juda är bortfört i
fångenskap, ja, bortfört helt och hållet. 20 Lyften upp
edra ögon och sen huru de komma norrifrån. Var är nu
hjorden som var dig given, den hjord som var din ära?
21 Vad vill du säga, när han sätter till herrar över dig män
som du själv har lärt att komma till dig såsom älskare?
Skulle du då icke gripas av vånda såsom en kvinna i
barnsnöd? 22 Men om du säger i ditt hjärta: »Varför har
det gått mig så?», så vet: for din stora missgärnings
skull blev ditt mantelsläp upplyft och dina fötter nesligt
blottade. 23 Kan väl en etiopier förvandla sin hud eller
en panter sina fläckar? Då skullen också I kunna göra
något gott, I som ären så övade i ondska. 24 Välan, jag
vill förskingra dem såsom strå som far bort för öknens
vind. 25 Detta skall vara din lott och din beskärda del
från mig, säger HERREN, därför att du har förgätit mig
och förlitat dig på lögn. 26 Därför skall jag ock draga
upp ditt mantelsläp över ditt ansikte, så att man får se
din skam. 27 Din otukt, ditt vrenskande, ditt skändliga
otuktsväsen -- på höjderna, på fältet har jag sett dina
styggelser. Ve dig, Jerusalem! Du kommer icke att bliva
ren -- på huru lång tid ännu?

14 Detta är det HERRENS ord som kom till Jeremia
angående torkan. 2 Juda ligger sörjande, dess
portar äro förfallna, likasom i sorgdräkt luta de mot
jorden, och ett klagorop stiger upp från Jerusalem. 3
Stormännen där sända de små efter vatten, men när de
komma till dammarna, finna de intet vatten; de måste
vända tillbaka med tomma kärl. De stå där med skam
och blygd och måste hölja över sina huvuden. 4 För
markens skull, som ligger vanmäktig, därför att intet regn
faller på jorden, stå åkermännen med skam och måste
hölja över sina huvuden. 5 Ja, också hinden på fältet
övergiver sin nyfödda kalv, därför att intet grönt finnes
6 Och vildåsnorna stå på höjderna och flämta såsom
schakaler; deras ögon försmäkta, därför att gräset är
borta. 7 Om än våra missgärningar vittna emot oss,
så hjälp dock, HERRE, för ditt namns skull. Ty vår
avfällighet är stor; mot dig hava vi syndat. 8 Du Israels
hopp dess frälsare i nödens tid, varför är du såsom en
främling i landet, lik en vägfarande som slår upp sitt tält
allenast för en natt? 9 Varför är du lik en rådlös man, lik
en hjälte som icke kan hjälpa? Du bor ju dock mitt ibland

oss, HERRE, och vi äro uppkallade efter ditt namn; så
övergiv oss då icke. 10 Så säger HERREN om detta folk:
På detta sätt driva de gärna omkring, de hålla icke sina
fötter i styr. Därför har HERREN intet behag till dem; nej,
han kommer nu ihåg deras missgärning och hemsöker
deras synder. 11 Och HERREN sade till mig: Du må icke
bedja om något gott för detta folk. 12 Ty om de än fasta,
så vill jag dock icke höra deras rop, och om de än offra
brännoffer och spisoffer så har jag intet behag till dem,
utan vill förgöra dem med svärd, hungersnöd och pest.
13 Då sade jag: »Ack Herre, HERRE! Profeterna säga
ju till dem: I skolen icke se något svärd, ej heller skall
hungersnöd träffa eder, nej, en varaktig frid skall jag giva
eder på denna plats.» 14 Men HERREN sade till mig:
Profeterna profetera lögn i mitt namn; jag har icke sänt
dem eller givit dem någon befallning eller talat till dem.
Lögnsyner och tomma spådomar och fåfängligt tal och
sina egna hjärtans svek är det de profetera för eder. 15
Därför säger HERREN så om de profeter som profetera
i mitt namn, fastän jag icke har sänt dem, och som
säga att svärd och hungersnöd icke skola komma i detta
land: Jo, genom svärd och hunger skola dessa profeter
förgås. 16 Och folket som de profetera för, både män
och hustrur, både söner och döttrar, skola komma att
ligga på Jerusalems gator, slagna av hunger och svärd,
och ingen skall begrava dem; och jag skall utgjuta deras
ondska över dem. 17 Men du skall säga till dem detta
ord: Mina ögon flyta i tårar natt och dag och få ingen
ro, ty jungfrun, dottern mitt folk har drabbats av stor
förstöring, av ett svårt och oläkligt sår. 18 Om jag går
ut på marken, se, då ligga där svärdsslagna män; och
kommer jag in i staden, så mötes jag där av hungerns
plågor. Ja, både profeter och präster nödgas draga från
ort till ort, till ett land som de icke känna. 19 Har du
då alldeles förkastat Juda? Har din själ begynt försmå
Sion? Eller varför har du slagit oss så, att ingen kan
hela oss? Vi bida efter frid, men intet gott kommer, efter
en tid då vi skulle bliva helade, men se, förskräckelse
kommer. 20 HERRE, vi känna vår ogudaktighet, våra
fäders missgärning, ty vi hava syndat mot dig. 21 För
ditt namns skull, förkasta oss icke, låt din härlighets
tron ej bliva föraktad; kom ihåg ditt förbund med oss,
och bryt det icke. 22 Finnas väl bland hedningarnas
fåfängliga avgudar sådana som kunna giva regn? Eller
kan himmelen av sig själv låta regnskurar falla? Är det
icke dig, HERRE, vår Gud, som vi måste förbida? Det är
ju du som har gjort allt detta.

15 Men HERREN sade till mig; Om än Mose och
Samuel trädde inför mig, så skulle min själ dock
icke vända sig till detta folk. Driv dem bort ifrån mitt
ansikte och låt dem gå. 2 Och om de fråga dig: »Vart
skola vi gå?», så skall du svara dem: Så säger HERREN:
I pestens våld den som hör pesten till, i svärdets våld den
som hör svärdet till, i hungerns våld den som hör hungern
till, i fångenskapens våld den som hör fångenskapen
till. 3 Fyra slags hemsökelser skall jag låta komma
över dem, säger HERREN: svärdet, som skall dräpa
dem, hundarna, som skola släpa bort dem, himmelens
fåglar och vilddjuren på marken, som skola äta upp och
fördärva dem. 4 Och jag skall göra dem till en varnagel
för alla riken på jorden, till straff för det som Manasse,
Hiskias son, Juda konung, har gjort i Jerusalem. 5 Ty
vem kan hava misskund med dig, Jerusalem, och vem
kan ömka dig, och vem kan vilja komma för att fråga om
det står väl till med dig? 6 Du själv försköt mig, säger
HERREN; du gick din väg bort. Därför uträckte jag mot
dig min hand och fördärvade dig; jag hade tröttnat att
förbarma mig. 7 Ja, jag kastade dem med kastskovel
vid landets portar, jag gjorde föräldrarna barnlösa, jag
förgjorde mitt folk, då de ej ville vända om från sina
vägar. 8 Deras änkor blevo genom mig talrikare än
sanden i havet; över mödrarna till deras unga lät jag
förhärjare komma mitt på ljusa dagen; plötsligt lät jag
ångest och förskräckelse falla över dem. 9 Om en moder
än hade sju söner, måste hon dock giva upp andan i
sorg; hennes sol gick ned, medan det ännu var dag, hon
måste bliva till skam och blygd. Och vad som är kvar av
dem skall jag giva till pris åt deras fienders svärd, säger
HERREN 10 »Ve mig, min moder, att du har fött mig,
mig som är till kiv och träta för hela landet! Jag har icke
drivit ocker, ej heller har någon behövt ockra på mig;
likväl förbanna de mig alla.» 11 Men HERREN svarade:
»Sannerligen, jag skall styrka dig och låta det gå dig väl.
Sannerligen, jag skall så göra, att dina fiender komma
och bönfalla inför dig i olyckans och nödens tid. 12 Kan
man bryta sönder järn, järn från norden, eller koppar?» --
13 Ditt gods och dina skatter skall jag lämna till plundring,
och det utan betalning, till straff för allt vad du har syndat
i hela ditt land. 14 Och jag skall låta dina fiender föra
dig in i ett land som du icke känner. Ty min vredes eld
är upptänd; mot eder skall det brinna. 15 HERRE, du
vet det. Tänk på mig och låt dig vårda om mig, och
skaffa mig hämnd på mina förföljare; tag mig icke bort,
du som är långmodig. Betänk huru jag bär smälek för din
skull 16 När jag fick dina ord, blevo de min spis, ja, dina
ord blevo för mig mitt hjärtas fröjd och glädje; ty jag är
uppkallad efter ditt namn, HERRE, härskarornas Gud.
17 Jag har icke suttit i gycklares samkväm och förlustat
mig där; för din hands skull har jag måst sitta ensam, ty
du har uppfyllt mig med förgrymmelse. 18 Varför skall
jag då plågas så oavlåtligt, och varför är mitt sår så
ohelbart? Det vill ju icke läkas. Ja, du bliver för mig
såsom en försinande bäck, så som ett vatten som ingen
kan lita på. 19 Därför säger HERREN så: Om du vänder
åter, så vill jag låta dig komma åter och bliva min tjänare.
Och om du frambär ädel metall utan slagg, så skall du få
tjäna mig såsom mun. Dessa skola då vända åter till dig,
men du skall icke vända åter till dem. 20 Och jag skall

göra dig inför detta folk till en fast kopparmur, så att de
icke skola bliva dig övermäktiga, om de vilja strida mot
dig; ty jag är med dig och vill frälsa dig och vill hjälpa dig,
säger HERREN. 21 Jag skall hjälpa dig ut ur de ondas
våld och skall förlossa dig ur våldsverkarnas hand.

16 Och HERRENS ord kom till mig; han sade: 2 Du
skall icke taga dig någon hustru eller skaffa dig
några söner och döttrar på denna plats. 3 Ty så säger
HERREN om de söner och döttrar som bliva I födda
på denna plats, och om mödrarna som hava fött dem,
och om fäderna som hava avlat dem i detta land: 4
Av svåra sjukdomar skola de dö; man skall icke hålla
dödsklagan efter dem eller begrava dem, utan de skola
bliva gödsel på marken. Och genom svärd och hunger
skola de förgås, och deras döda kroppar skola bliva
mat åt himmelens fåglar och markens djur. I 5 Ty så
säger HERREN: Du skall icke gå in i något sorgehus
och icke begiva dig åstad för att hålla dödsklagan, ej
heller ömka dem; ty jag har tagit bort min frid ifrån detta
folk, säger HERREN, ja, min nåd och barmhärtighet.
6 Och både stora och små skola dö i detta land, utan
att bliva begravna; och man skall icke hålla dödsklagan
efter dem, och ingen skall för deras skull rista märken på
sig eller raka sitt huvud. 7 Man skall icke bryta bröd åt
någon, för att trösta honom i sorgen efter en död, och
icke giva någon tröstebägaren att dricka, när han har
förlorat fader eller moder. 8 Och i gästabudshus skall
du icke heller gå in för att sitta med dem och äta och
dricka. 9 Ty så säger HERREN Sebaot, Israels Gud: Se,
inför edra ögon, och medan I ännu leven, skall jag på
denna plats göra slut på fröjderop och glädjerop, på rop
för brudgum och rop för brud. I 10 När du nu förkunnar
alla dessa ord för detta folk och de då fråga dig: »Varför
har HERREN uttalat över oss all denna stora olycka?
Och vari består den missgärning och synd som vi hava
begått mot HERREN, vår Gud?», 11 då skall du svara
dem: »Jo, edra fäder övergåvo mig, säger HERREN, och
följde efter andra gudar och tjänade och tillbådo dem;
ja, mig övergåvo de och höllo icke min lag. 12 Och I
själva haven gjort ännu mer ont, än edra fäder gjorde; ty
se, I vandren var och en efter sitt onda hjärtas hårdhet,
och I viljen icke höra mig. 13 Därför skall jag ock slunga
eder bort ur detta land, till ett land son varken I eller
edra fäder haven känt, och där Skolen I få tjäna andra
gudar både dag och natt; ty jag skall icke hava någon
misskund med eder.» 14 Se, därför skola dagar komma,
säger HERREN, då man icke mer skall säga: »Så sant
HERREN lever, han som har fört Israels barn upp ur
Egyptens land», 15 utan: »Så sant HERREN lever, han
som har fört Israels barn upp ur nordlandet, och ur alla
andra länder till vilka han hade drivit dem bort.» Ty jag
skall föra dem tillbaka till deras land, det som jag gav åt
deras fäder. 16 Se, jag skall sända bud efter många
fiskare, säger HERREN, och de skola fiska upp dem;
och sedan skall jag sända bud efter många jägare, och
de skola jaga dem ned från alla berg och alla höjder och
ut ur stenklyftorna. 17 Ty mina ögon äro riktade på alla
deras vägar; de kunna icke gömma sig för mitt ansikte
och deras missgärning är icke fördold för mina ögon.
18 Och först skall jag i dubbelt mått vedergälla dem för
deras missgärning och synd, för att de hava oskärat mitt
land, i det att de hava uppfyllt min arvedel med sina
styggeliga och skändliga avgudars döda kroppar. 19
HERRE, du min starkhet och mitt värn, du min tillflykt
på nödens dag, till dig skola hedningarna komma från
jordens ändar och skola säga: »Allenast lögn hava våra
fäder fått i arv. fåfängliga avgudar, av vilka ingen kan
hjälpa. 20 Kan väl en människa göra sig gudar? Nej,
de gudarna äro inga gudar. 21 Därför vill jag nu denna
gång låta dem förnimma det, jag vill låta dem känna min
hand och min makt, för att de må veta att mitt namn är
HERREN.

17 Juda synd är uppskriven med järnstift, med
diamantgriffel; den är inristad på deras hjärtas
tavla och på edra altarens horn, 2 så visst som deras
barn vid gröna träd och på höga kullar komma ihåg sina
altaren och Aseror. 3 Du mitt berg på fältet, ditt gods, ja,
alla dina skatter skall jag lämna till plundring, så ock dina
offerhöjder, till straff för vad du har syndat i hela ditt land.
4 Och du skall nödgas avstå -- och detta genom din egen
förskyllan -- från den arvedel som jag har givit dig; och
jag skall låta dig tjäna dina fiender i ett land som du icke
känner. Ty I haven upptänt min vredes eld, och den skall
brinna till evig tid. 5 Så säger HERREN: Förbannad är
den man som förtröstar på människor och sätter kött
sig till arm och med sitt hjärta viker av ifrån HERREN.
6 Han skall bliva såsom en torr buske på hedmarken
och skall icke få se något gott komma, utan skall bo på
förbrända platser i öknen, i ett land med salthedar, där
ingen bor. 7 Men välsignad är den man som förtröstar
på HERREN, den som har HERREN till sin förtröstan.
8 Han är lik ett träd som är planterat vid vatten, och
som sträcker ut sina rötter till bäcken; ty om än hetta
kommer, så förskräckes det icke, utan bevarar sina löv
grönskande; och om ett torrt år kommer, så sörjer det
icke och upphör ej heller att bara frukt. 9 Ett illfundigt och
fördärvat ting är hjärtat framför allt annat; vem kan förstå
det? 10 Dock, Jag, HERREN, utrannsakar hjärtat och
prövar njurarna, och giver så åt var och en efter hans
vägar, efter hans gärningars frukt. 11 Lik en rapphöna
som ruvar på ägg, vilka hon ej själv har lagt, är den
som samlar rikedom med orätt; i sina halva dagar måste
han lämna den och vid sitt slut skall han stå såsom en
dåre. 12 En härlighetens tron, en urgammal höjd är vår
helgedoms plats. 13 HERREN är Israels hopp; alla som
övergiva dig komma på skam. de som vika av ifrån mig
likna en skrift i sanden; ty de hava övergivit HERREN,
källan med det friska vattnet. 14 Hela du mig, HERRE,

så varde jag helad; fräls mig du, så varder jag frälst. Ty
du är mitt lov. **15** Se, dessa säga till mig: »Vad bliver av
HERRENS ord? Må det fullbordas!» **16** Det är ju så, att
jag ej har undandragit mig herdekallet i din efterföljd, och
fördärvets dag har jag icke åstundat; du vet det själv.
Vad mina läppar hava uttalat, det har talats inför ditt
ansikte. **17** Så bliv då icke till skräck för mig; du som är
min tillflykt på olyckans dag. **18** Låt dem som förfölja mig
komma på skam, men låt icke mig komma på skam; låt
dem bliva förfärade, men låt ej mig bliva förfärad. Låt en
olycksdag komma över dem, och krossa dem i dubbelt
mått. **19** Så sade HERREN till mig: Gå åstad och ställ
dig i Menighetsporten, där Juda konungar gå in och gå
ut, och sedan i Jerusalems alla andra portar; **20** och säg
till dem: Hören HERRENS ord, I Juda konungar med
hela Juda, och I alla Jerusalems invånare som gån in
genom dessa portar. **21** Så säger HERREN: Tagen eder
val till vara för att på sabbatsdagen bära någon börda
eller föra in någon sådan genom Jerusalems portar. **22**
Och fören icke på sabbatsdagen någon börda ut ur edra
hus, och gören ej heller något annat arbete, utan helgen
sabbatsdagen, såsom jag bjöd edra fäder, **23** fastän
de icke ville höra eller böja sitt öra därtill, utan voro
hårdnackade, så att de icke hörde eller togo emot tuktan.
24 Men om I viljen höra mig, säger HERREN, så att I på
sabbatsdagen icke fören någon börda in genom denna
stads portar, utan helgen sabbatsdagen, så att I på den
icke gören något arbete, **25** då skola konungar och
furstar som komma att sitta på Davids tron få draga in
genom denna stads portar, på vagnar och hästar, följda
av sina furstar, av Juda man och Jerusalems invånare;
och denna stad skall då förbliva bebodd evinnerligen.
26 Och från Juda städer, från Jerusalems omnejd och
från Benjamins land, från Låglandet, Bergsbygden och
Sydlandet skall man komma och frambära brännoffer,
slaktoffer, spisoffer och rökelse och frambära lovoffer till
HERRENS hus. **27** Men om I icke hören mitt bud att
helga sabbaten och att icke bära någon börda in genom
Jerusalems portar på sabbatsdagen, då skall jag tända
eld på dess portar, och elden skall förtära Jerusalems
palatser och skall icke kunna utsläckas.

18 Detta är det ord som kom till Jeremia från HERREN;
han sade **2** »Stå upp och gå ned till krukmakarens
hus; där vill jag låta dig höra mina ord.» **3** Då gick jag
ned till krukmakarens hus och fann honom upptagen
med arbete på krukmakarskivan. **4** Och när kärlet som
krukmakare höll på att göra av leret misslyckades i hans
hand, begynte han omigen, och gjorde därav ett annat
kärl så, som han ville hava det gjort. **5** Och HERRENS
ord kom till mig han sade: **6** Skulle jag icke kunna göra
med eder, I är Israels hus, såsom denne krukmakare
gör? säger HERREN Jo, såsom leret är i krukmakarens
hand, så ären ock I i min hand, I av Israels hus. **7** Den
ena gången hotar jag ett folk och ett rike att jag vill
upprycka, nedbryta och förgöra det; **8** men om då det
folket omvänder sig från det onda väsende mot vilket jag
vände mitt hot, så ångrar jag det onda som jag hade
tänkt att göra dem. **9** En annan gång lovar jag ett folk
och ett rike att jag vill uppbygga och plantera det; **10**
men om det då gör vad ont är i mina ögon och icke hör
min röst, så ångrar jag det goda som jag hade sagt
att jag ville göra dem. **11** Så säg du nu till Juda man
och Jerusalems invånare: Så säger HERREN: Se, jag
bereder åt eder en olycka, och jag har i sinnet ett anslag
mot eder. Vänden därför om, var och en från sin onda
väg, och bättren edert leverne och edert väsende. **12**
Men de skola svara: »Du mödar dig förgäves. Vi vilja
följa vara egna tankar och göra var och er efter sitt
onda hjärtas hårdhet. **13** Därför säger HERREN så:
Frågen efter bland hednafolken om någon har hört något
sådant. Alltför gruvliga ting har jungfrun Israel bedrivit.
14 Övergiver då Libanons snö sin upphöjda klippa, eller
sina de friska vatten ut, som strömma ifrån fjärran, **15**
eftersom mitt folk förgäter mig och tänder offereld åt
avgudar? Se, av dem skola de bringas på fall, när de gå
sin gamla stråt och vandra på villostigar, på obanade
vägar. **16** Så göra de sitt land till ett föremål för häpnad,
för begabberi evinnerligen; alla som gå där fram skola
häpna och skaka huvudet. **17** Såsom en östanvind skall
jag förskingra dem, när fienden kommer; jag skall visa
dem ryggen och icke ansiktet, på deras ofärds dag.
18 Men de sade: »Kom, låt oss tänka ut något anslag
mot Jeremia. Ty prästerna skola icke komma till korta
med undervisning, ej heller de vise med råd, ej heller
profeterna med förkunnelse. Ja, kom, låt oss fälla honom
med vara tungor, vi behöva alls icke akta på vad han
säger.» **19** HERRE, akta du på mig, och hör rad mina
motståndare tala. **20** Skall man få vedergälla gott med
ont, eftersom dessa hava grävt en grop för mitt liv?
Tänk på huru jag har stått inför ditt ansikte för att mana
gott för dem, till att avvända från dem din vrede. **21**
Därför må du överlämna deras barn åt hungersnöden
och giva dem själva till pris åt svärdet, så att deras
hustrur bliva barnlösa och änkor, deras män dräpta av
pesten, och deras ynglingar slagna med svärd striden.
22 Må klagorop höras från deras hus, i det att du plötsligt
låter rövarskaror komma över dem. Ty de hava grävt
en grop för att fånga mig, och snaror hava de lagt ut
för mina fötter. **23** Men du, HERRE, känner alla deras
mordiska anslag mot mig; så må du då icke förlåta dem
deras missgärning eller utplåna deras synd ur din åsyn.
Må de bringas på fall inför dig; ja, utför ditt verk mot dem
på din vredes tid.

19 Så sade HERREN: Gå åstad och köp dig en
lerkruka av krukmakaren; och tag med dig några
av de äldste i folket och av de äldste bland prästerna,
2 och gå ut till Hinnoms sons dal, som ligger framför
Lerskärvsporten, och predika där de ord som jag skall

tala till dig. 3 Du skall säga: »Hören HERRENS ord, I
Juda konungar och I Jerusalems invånare: Så säger
HERREN Sebaot, Israels Gud: Se, jag skall låta en
sådan olycka komma över denna plats, att det skall
genljuda i öronen på var och en som får höra det. 4
Eftersom de hava övergivit mig och icke aktat denna
plats, utan där tänt offereld åt andra gudar, som varken
de själva eller deras fäder eller Juda konungar hava
känt, och eftersom de hava uppfyllt denna plats med
oskyldigas blod, 5 och byggt sina Baalshöjder, för att
där bränna upp sina barn i eld, till brännoffer åt Baal,
fastän jag aldrig har bjudit eller talat om eller ens tänkt
mig något sådant, 6 se, därför skola dagar komma,
säger HERREN, då man icke mer skall kalla denna plats
'Tofet' eller 'Hinnoms sons dal', utan 'Dråpdalen'. 7 Och
då skall jag på denna plats göra om intet Judas och
Jerusalems råd, och jag skall låta dem falla för deras
fienders svärd och för de mäns hand, som stå efter
deras liv och jag skall giva deras döda kroppar till mat åt
himmelens fåglar och markens djur. 8 Och jag skall göra
denna stad till ett föremål för häpnad och begabberi; alla
som gå där från skola häpna och vissla vid tanken på
alla dess plågor. 9 Och jag skall låta dem äta sina egna
söners och döttrars kött, ja, den ene skall nödgas äta
den andres kött. I sådan nöd och sådant trångmål skola
de komma genom sina fiender och genom dem som stå
efter deras liv.» 10 Och du skall slå sönder krukan inför
de mäns ögon, som hava gått med dig, 11 och du skall
säga till dem: »Så säger HERREN Sebaot: Jag skall
sönderslå detta folk och denna stad, på samma sätt som
man slår sönder ett krukmakarkärl, så att det icke kan
bliva helt igen; och man skall begrava i Tofet, därför att
ingen annan plats finnes att begrava på. 12 Så skall jag
göra med denna plats, säger HERREN, och med dess
invånare; jag skall göra denna stad lik Tofet. 13 Och
husen i Jerusalem och Juda konungars hus, de orena,
skola bliva såsom Tofetplatsen, ja, alla de hus på vilkas
tak man har tänt offereld åt himmelens hela härskara
och utgjutit drickoffer åt andra gudar.» 14 När sedan
Jeremia kom igen från Tofet, dit HERREN hade sänt
honom för att profetera, ställde han sig i förgården till
HERRENS hus och sade till allt folket: 15 »Så säger
HERREN Sebaot, Israels Gud: Se, över denna stad med
alla dess lydstäder skall jag låta all den olycka komma,
som jag har beslutit över den -- detta därför att de hava
varit hårdnackade och icke velat höra mina ord.»

20 Då nu Pashur, Immers son, prästen, som var
överuppsyningsman i HERRENS hus, hörde
Jeremia profetera detta, 2 lät han hudflänga
profeten Jeremia och satte honom i stocken i Övre
Benjaminsporten till HERRENS hus. 3 Men när Pashur
dagen därefter släppte Jeremia lös ur stocken, sade
Jeremia till honom: »Pashur är icke det namn varmed
HERREN benämner dig, utan Magor-Missabib; 4 ty så
säger HERREN: Se, jag skall göra dig till skräck såväl för
dig själv som för alla dina vänner; och de skola falla för
sina fienders svärd, i din egen åsyn. Och hela Juda skall
jag giva i den babyloniske konungens hand, och han
skall föra dem bort till Babel och dräpa dem med svärd.
5 Och jag skall giva denna stads alla rikedomar, allt dess
gods och alla dyrbarheter däri, ja, Juda konungars alla
skatter skall jag giva i deras fienders hand; och de skola
göra det till sitt byte och taga det och föra det till Babel.
6 Och du själv, Pashur, skall gå i fångenskap, med alla
som bo i ditt hus. Du skall komma till Babel; där skall du
dö, och där skall du begravas, Sjungen till HERRENS
ära, jämte alla dina vänner, för vilka du har profeterat
lögn.» 7 Du, HERRE, övertalade mig, och jag lät mig
övertalas; du grep mig och blev mig övermäktig. Så har
jag blivit ett ständigt åtlöje; var man bespottar mig. 8
Ty' så ofta jag talar, måste jag klaga; jag måste ropa
över våld och förtryck, ty HERRENS ord har blivit mig
till smälek och hån beständigt. 9 Men när jag sade:
»Jag vill icke tänka på honom eller vidare tala i hans
namn», då blev det i mitt hjärta såsom brunne där en eld,
instängd i mitt innersta; jag mödade mig med att uthärda
den, men jag kunde det icke. 10 Ty jag hör mig förtalas
av många; skräck från alla sidor! »Anklagen honom!»
»Ja, vi vilja anklaga honom!» Alla som hava varit mina
vänner vakta på att jag skall falla: »Kanhända skall han
låta locka sig, så att vi bliva honom övermäktiga och
få taga hämnd på honom.» 11 Men HERREN är med
mig såsom en väldig hjälte; därför skola mina förföljare
komma på fall och intet förmå. Ja, de skola storligen
komma på skam, därför att de ej hade förstånd; de skola
drabbas av en evig blygd, som icke skall varda förgäten
12 Ty HERREN Sebaot prövar med rättfärdighet, han ser
njurar och hjärta. Så skall jag då få se din hämnd på
dem, ty för dig har jag lagt fram min sak. 13 Sjungen
till HERRENS ära, loven HERREN; ty han räddar den
fattiges själv ur de ondas hand. 14 Förbannad vare den
dag på vilken jag föddes; utan välsignelse blive den dag
då min moder födde mig. 15 Förbannad vare den man
som förkunnade för min fader: »Ett gossebarn är dig
fött», och så gjorde honom stor glädje. 16 Gånge det
den mannen såsom det gick de städer som HERREN
omstörtade utan förbarmande. Må han få höra klagorop
om morgonen och härskri om middagen. 17 därför att
han icke dräpte mig strax i moderlivet, så att min moder
fick bliva min grav och hennes liv vara havande för evigt.
18 Varför kom jag ut ur moderlivet och fick se olycka och
bedrövelse, så att mina dagar måste försvinna i skam?
D. ä. skräck från alla sidor; jfr Jer 6,25.

21 Detta är det ord som kom till Jeremia från
HERREN, när konung Sidkia sände till honom
Pashur, Malkias son, och prästen Sefanja, Maasejas
son, och lät säga: 2 »Fråga HERREN för oss, då nu

Nebukadressar, konungen i Babel, har angripit oss;
kanhända vill HERREN handla med oss i enlighet med
alla sina förra under, så att denne lämnar oss i fred. 3
Jeremia svarade dem: Så skolen I säga till Sidkia: 4 Så
säger HERREN, Israels Gud Se, de vapen i eder hand,
med vilka I utanför muren striden mot konungen i Babel
och kaldéerna, som belägra eder, dem skall jag vända
om och skall famla dem inne i denna stad. 5 Och jag
skall själv strida mot eder med uträckt hand och stark
arm, vrede och harm och stor förtörnelse. 6 Och jag skall
slå dem som bo i denna stad, både människor och djur; i
svår pest skola de dö. 7 Och därefter, säger HERREN,
skall jag låta Sidkia, Juda konung, och hans tjänare
och folket, dem som i denna stad äro kvar efter pesten
svärdet och hungersnöden, falla i Nebukadressars, den
babyloniske konungens, hand och i deras fienders hand,
i de mäns hand, som stå efter deras liv. Och han skall
slå dem med svärdsegg; han skall icke skona dem och
icke hava någon misskund eller något förbarmande. 8
Och till detta folk skall du säga Så säger HERREN: Se,
jag förelägger eder vägen till livet och vägen till döden. 9
Den som stannar kvar i denna stad, han skall dö genom
svärd eller hunger eller pest, men den som går ut och
giver sig åt kaldéerna, som belägra eder, han skall få
leva och vinna sitt liv såsom ett byte. 10 Ty jag har vänt
mitt ansikte mot denna stad, till dess olycka och icke till
dess lycka, säger HERREN. Den skall bliva given i den
babyloniske konungens hand, och han skall bränna upp
den i eld. 11 Och till Juda konungs hus skall du säga:
Hören HERRENS ord: 12 I av Davids hus, så säger
HERREN: »Fällen var morgon rätt dom, och rädden den
plundrade ur förtryckarens hand, för att icke min vrede
må bryta fram såsom en eld och brinna så, att ingen kan
utsläcka den» -- detta för deras onda väsendes skull. 13
Se, jag skall vända mig mot dig, du som bor i dalen, du
bergfäste på slätten, säger HERREN, ja, mot eder som
sägen: »Vem kan falla över oss, och vem kan tränga in i
våra boningar?» 14 Jag skall hemsöka eder efter edra
gärningars frukt, säger HERREN. Ja, jag skall tända upp
en eld i deras skog, och den skall förtära allt där runt
omkring.

22 Så sade HERREN: Gå ned till Juda konungs hus
och tala där följande ord; 2 säg: Hör HERRENS
ord, du Juda konung, som sitter på Davids tron, hör det
du med dina tjänare och ditt folk, I som gån in genom
dessa portar. 3 Så säger HERREN: Även rätt och
rättfärdighet, och rädden den plundrade ur förtryckarens
hand; förorätten icke främlingen, den faderlöse och
änkan, gören icke övervåld mot dem, och utgjuten icke
oskyldigt blod på denna plats. 4 Ty om I gören efter
detta ord, så skola konungar som komma att sitta på
Davids tron få draga in genom portarna till detta hus, på
vagnar och hästar, följda av sina tjänare och sitt folk. 5
Men om I icke hören dessa ord, då har jag svurit vid mig
själv, säger HERREN, att detta hus skall bliva ödelagt. 6
Ty så säger HERREN om Juda konungs hus: Väl är du
för mig såsom ett Gilead, såsom Libanons topp; men
jag skall sannerligen göra dig till en öken, till obebodda
städer. 7 Och jag skall inviga fördärvare till att komma
över dig, var och en med sina vapen, och de skola
hugga ned dina väldiga cedrar och kasta dem i elden 8
Och många folk skola gå fram vid denna stad, och man
skall fråga varandra: »Varför har HERREN gjort så mot
denna stora stad?» 9 Och man skall då svara Därför att
de övergåvo HERREN sin Guds, förbund och tillbådo
andra gudar och tjänade dem.» 10 Gråten icke över en
död man, och ömken honom icke; men gråten bitterligen
över honom som har måst vandra bort, ty han skall icke
mer komma tillbaka och återse sitt fädernesland. 11
Ty så säger HERREN om Sallum, Josias son, Juda
konung, som blev konung efter sin fader Josia, och
som har dragit bort ifrån denna plats: Han skall icke
mer komma hit tillbaka, 12 utan på den ort dit han har
blivit bortförd i fångenskap, där skall han dö; detta land
skall han icke mer få återse. 13 Ve dig, du som bygger
ditt hus med orättfärdighet och dina salar med orätt,
du som låter din nästa arbeta för intet och icke giver
honom hans lön, 14 du som säger: »Jag vill bygga mig
ett stort hus med rymliga salar», och så gör åt dig vida
fönster och belägger huset med cederträ och målar det
rött med dyrbar färg! 15 Kallar du det att vara konung,
att du ävlas med att bygga cederhus? Din fader åt ju
och drack, dock övade han rätt och rättfärdighet; och
då gick det honom väl. 16 Han skaffade den betryckte
och fattige rätt; och då gick det väl. Är icke detta att
känna mig? säger HERREN. 17 Men dina ögon och
ditt hjärta stå allenast efter vinning och efter att utgjuta
den oskyldiges blod och att öva förtryck och våld. 18
Därför säger HERREN så om Jojakim, Josias son, Juda
konung: Man skall ej hålla dödsklagan efter honom och
ropa: »Ack ve, min broder! Ack ve, syster!» Man skall ej
hålla dödsklagan efter honom och ropa: »Ack ve, herre!
Ack ve, huru härlig han var!» 19 Såsom man begraver
en åsna, så skall han begravas; han skall släpas ut och
kastas bort, långt utanför Jerusalems portar. 20 Stig upp
på Libanon och ropa, häv upp din röst i Basan, och
ropa från Abarim, ty alla dina älskare äro krossade. 21
Jag talade till dig, när det gick dig väl, men du sade:
»Jag vill icke höra.» Sådan har din väg varit allt ifrån din
ungdom, att du icke har velat höra min röst. 22 Alla dina
herdar skola nu få en stormvind till sin herde, och dina
älskare måste gå i fångenskap. Ja, då skall du komma
på skam och få blygas för all din ondskas skull. 23 Du
som bor på Libanon, du som har ditt näste i cedrarna,
huru skall du icke jämra dig, när vånda kommer över dig,
ångest lik en barnaföderskas! 24 Så sant jag lever, säger
HERREN, om du, Konja, Jojakims son, Juda konung, än
vore en signetring på min högra hand, så skulle jag dock

rycka dig därifrån. 25 Och jag skall giva dig i de mäns
hand, som stå efter ditt liv, och i de mäns hans som du
fruktar för, nämligen i Nebukadressars, den babyloniske
konungens, hand och i kaldéernas hand. 26 Och dig och
din moder, den som har fött dig, skall jag slunga bort till
ett annat land, där I icke ären födda; och där skolen I
dö. 27 Till det land dit deras själ längtar att återvända,
dit skola de icke få vända åter. 28 Är då han, denne
Konja, ett föraktligt, krossat beläte eller ett värdelöst
kärl? Eller varför hava de blivit bortslungade, han och
hans avkomlingar, och kastade bort till ett land som de
icke hava känt? 29 O land, land, land, hör HERRENS
ord! 30 Så säger HERREN: Tecknen upp denne man
såsom barnlös, såsom en man som ingen lycka har
haft i sina livsdagar. Ty ingen av hans avkomlingar skall
vara så lyckosam att han får sitta på Davids tron och i
framtiden råda över Juda.

23 Ve över de herdar som fördärva och förskingra
våren i min hjord! säger HERREN. 2 Därför säger
HERREN, Israels Gud, så om de herdar som föra mitt
folk i bet: Det är I som haven förskingrat mina får och
drivit bort dem och underlåtit att söka deras bästa. Men
se, nu skall jag hemsöka eder för edert onda väsendes
skull, säger HERREN. 3 Och jag skall själv församla
kvarlevan av mina får ur alla de länder till vilka jag har
drivit dem bort, och skall föra dem tillbaka till deras
betesmarker, och de skola bliva fruktsamma och föröka
sig. 4 Och jag skall låta herdar uppstå åt dem, vilka
skola föra dem i bet; och de skola icke mer behöva
frukta eller förskräckas och skola icke mer drabbas av
hemsökelse, säger HERREN. 5 Se, dagar skola komma,
säger HERREN, då jag skall låta en rättfärdig telning
uppstå åt David. Han skall regera såsom konung och
hava framgång, och han skall skaffa rätt och rättfärdighet
på jorden. 6 I hans dagar skall Juda varda frälst och
Israel bo i trygghet; och detta skall vara det namn han
skall få: HERREN vår rättfärdighet. 7 Se, därför skola
dagar komma, säger HERREN, då man icke mer skall
säga: »Så sant HERREN lever, han som har fört Israels
barn upp ur Egyptens land», 8 utan: »Så sant HERREN
lever, han som har fört upp Israels hus släkt och hämtat
dem ut ur nordlandet och ur alla andra länder till vilka
jag hade drivit dem bort.» Och så skola de få bo i sitt
land. 9 Om profeterna. Mitt hjärta vill brista i mitt bröst,
alla ben i min kropp äro vanmäktiga. Jag är såsom
en drucken man, en man överväldigad av vin, inför
HERREN och inför hans heliga ord. 10 Ty landet är fullt
av äktenskapsbrytare, under förbannelse ligger landet
sörjande, och betesmarkerna i öknen äro förtorkade; man
hastar till vad ont är och har sin styrka i orättrådighet. 11
Ty både profeter och präster äro gudlösa; ända inne i
mitt hus har jag mött deras ondska, säger HERREN. 12
Därför skall deras väg bliva för dem såsom en slipprig
stig i mörkret, de skola på den stöta emot och falla. Ty
jag vill låta olycka drabba dem, när deras hemsökelses
år kommer, säger HERREN. 13 Väl såg jag ock hos
Samarias profeter vad förvänt var; de profeterade i
Baals namn och förde mitt folk Israel vilse. 14 Men hos
Jerusalems profeter har jag sett de gruvligaste ting: de
leva i äktenskapsbrott och fara med lögn; de styrka
modet hos dem som göra ont, så att ingen vill omvända
sig från sin ondska. De äro alla för mig såsom Sodom,
och stadens invånare såsom Gomorras. 15 Därför säger
HERREN Sebaot så om profeterna: Se, jag skall giva
dem malört att äta och gift att dricka, ty från profeterna i
Jerusalem har gudlöshet gått ut över hela landet. 16
Så säger HERREN Sebaot: Hören icke på de profeters
ord, som profetera för eder, ty de bedraga eder; sina
egna hjärtans syner tala de, icke vad som kommer från
HERRENS mun. 17 De säga alltjämt till dem som förakta
mig: »HERREN har så talat: Det skall gå eder väl.» Och
till var och en som vandrar i sitt hjärtas hårdhet säga
de: »Ingen olycka skall komna över eder.» 18 Vilken av
dem har då fått tillträde till HERRENS råd, så att han
kan förnimma och höra hans ord? Och vilken har aktat
på hans ord och lyssnat därtill? 19 Se, en stormvind
från HERREN är här, hans förtörnelse bryter fram, en
virvlande storm! Över de ogudaktigas huvuden virvlar
den ned. 20 Och HERRENS vrede skall icke upphöra,
förrän han har utfört och fullbordat sitt hjärtas tankar; i
kommande dagar skolen I förvisso förnimma det. 21 Jag
sände icke dessa profeter, utan själva lupo de åstad;
jag talade icke till dem, utan själva profeterade de. 22
Om de verkligen hade tillträde till mitt råd, så borde de
förkunna mina ord för mitt folk och förmå dem att vända
om från sin onda väg och sitt onda väsende. 23 Ar jag
väl en Gud allenast på nära håll, säger HERREN, och
icke en Gud också i fjärran? 24 Eller skulle någon kunna
gömma sig på ett så lönnligt ställe att jag icke skulle se
honom? säger HERREN. Är jag icke den som uppfyller
himmel och jord? säger HERREN. 25 Jag har hört vad
profeterna säga, de som profetera lögn i mitt namn; de
säga: »Jag har haft en dröm, jag har haft en dröm.» 26
Huru länge skall detta vara? Hava de något i sinnet,
dessa profeter som profetera lögn, och som äro profeter
genom sina egna hjärtans svek, 27 dessa som tänka
att de genom sina drömmar; dem som de förtälja för
varandra, skola komma mitt folk att förgäta mitt namn,
likasom deras fäder glömde mitt namn för Baal? 28 Den
profet som har haft en dröm, han må förtälja sin dröm;
men den som bar undfått mitt ord, han må tala mitt
ord i sanning. Vad har halmen att skaffa med säden?
säger HERREN. 29 Är icke mitt ord såsom en eld, säger
HERREN, och likt en hammare som krossar sönder
klippor? 30 Se, därför skall jag komma över profeterna,
säger HERREN, dessa som stjäla mina ord, den ene
från den andre; 31 ja, jag skall komma över profeterna,
säger HERREN, dessa som frambära sin egen tungas

ord, men säga: »Så säger HERREN.» 32 Ja, jag skall
komma över dem som profetera lögndrömmar, säger
HERREN, och som, när de förtälja dem, föra mitt folk
vilse med sina lögner och sin stortalighet, fastän jag icke
har sänt dem eller givit dem något uppdrag, och fastän
de alls icke kunna hjälpa detta folk, säger HERREN. 33
Om nu detta folk eller en profet eller en präst gör dig
denna fråga: »Vad förkunnar HERRENS tunga?», så
skall du säga till dem vad som är den verkliga »tungan»,
och att jag därför skall kasta eder bort, säger HERREN.
34 Och den profet eller den präst eller den av folket, som
säger »HERRENS tunga», den mannen och hans hus
skall jag hemsöka. 35 Nej, så skolen I fråga varandra
och säga eder emellan: »Vad har HERREN svarat?»,
eller: »Vad har HERREN talat?» 36 Men Om HERRENS
»tunga» mån I icke mer orda; ty en tunga skall då vars
och ens eget ord bliva för honom, eftersom I förvänden
den levande Gudens, HERRENS Sebaots, vår Guds,
ord. 37 Så skall du säga till profeten: »Vad har HERREN
svarat dig?», eller: vad har HERREN talat?» 38 Men
om I sägen »HERRENS tunga», då säger HERREN så:
»Eftersom I sägen detta ord 'HERRENS tunga', fastän
jag har sänt bud till eder och låtit säga: I skolen icke
säga 'HERRENS tunga', 39 därför skall jag nu alldeles
förgäta eder och kasta eder bort ifrån mitt ansikte, med
den stad som jag har givit åt eder och edra fäder. 40 Och
jag skall låta en evig smälek komma över eder, och en
evig blygd, som icke skall varda förgäten.» Hebr massá,
vilket ord har den dubbla betydelsen »profetisk utsaga»
och »tung börda».

24 HERREN lät mig se följande syn: Jag fick se två
korgar med fikon uppställda framför HERRENS
tempel; och det var efter det att Nebukadressar,
konungen i Babel, hade fört bort ifrån Jerusalem Jekonja,
Jojakims son, konungen i Juda, så ock Juda furstar, jämt
timmermännen och smederna, och låtit dem komma till
Babel. 2 I den ena korgen funnos mycket goda fikon,
sådana som fikon ifrån förstlingsskörden äro; och i de
andra korgen funnos mycket usla fikon, så usla att de
icke kunde ätas. 3 Och HERREN sade till mig: »Vad ser
du, Jeremia?» Jag svarade »Fikon; och de goda fikonen
är mycket goda, men de usla fikonen äro mycket usla, så
usla att de icke kunna ätas.» 4 Och HERRENS ord kom
till mig han sade: 5 Så säger HERREN, Israels Gud:
Såsom man med välbehag ser på de goda fikonen, så
vill jag med välbehag se till de bortförda av Juda, dem
som jag från denna plats har sänt bort till kaldéernas
land. 6 Jag skall med välbehag vända mitt öga till dem
och låta dem komma tillbaka till detta land. Jag skall
uppbygga dem och icke slå ned dem; jag skall plantera
dem och icke upprycka dem. 7 Och jag skall giva dem
hjärtan till att känna att jag är HERREN; och de skola
vara mitt folk, och jag skall vara deras Gud. Ty de skola
omvända sig till mig av allt sitt hjärta. 8 Men såsom
man gör med usla fikon, som äro så usla att de icke
kunna ätas, likaså, säger HERREN, skall jag göra med
Sidkia, Juda konung, och med hans furstar och med
kvarlevan i Jerusalem, ja, både med dem som hava blivit
kvar här i landet och med dem som hava bosatt sig i
Egyptens land. 9 På alla orter dit jag fördriver dem skall
jag göra dem till en varnagel och en skräckbild för alla
riken jorden, till en smälek, till ett ordspråk och en visa,
och till ett exempel som man nämner, när man förbannar.
10 Och jag skall sända bland dem svärd, hungersnöd
och pest, till dess att de bliva utrotade ur det land som
jag har givit åt dem och deras fäder.

25 Detta är det ord som kom till Jeremia angående
hela Juda folk, i Jojakims, Josias sons, Juda
konungs, fjärde regeringsår, vilket var Nebukadressars,
den babyloniske konungens, första regeringsår. 2 Och
detta ord talade profeten Jeremia till hela Juda folk och
till alla Jerusalems invånare; han sade: 3 Allt ifrån Josias,
Amons sons, Juda konungs, trettonde regeringsår ända
till denna dag, eller nu under tjugutre år, har HERRENS
ord kommit till mig; men fastän jag titt och ofta har talat
till eder, haven I icke velat höra. 4 Och fastän HERREN
titt och ofta har sänt till eder alla sina tjänare profeterna,
haven I icke velat höra. I böjden icke edra öron till att
höra, 5 när de sade: »Vänden om, var och en från
sin onda väg och sitt onda väsende, så skolen I för
evärdliga tider få bo kvar i det land som HERREN har
givit åt eder och edra fäder. 6 Och följen icke efter
andra gudar, så att I tjänen och tillbedjen dem; och
förtörnen mig icke genom edra händers verk, på det
att jag icke må låta olycka komma över eder. 7 I villen
icke höra på mig, säger HERREN, och så förtörnaden I
mig genom edra händers verk, eder själva till olycka. 8
Därför säger HERREN Sebaot så: Eftersom I icke villen
höra mina ord, 9 därför skall jag sända åstad och hämta
alla nordens folkstammar, säger HERREN, och skall
sända bud till min tjänare Nebukadressar, konungen i
Babel; och jag skall låta dem komma över detta land
och dess inbyggare, så ock över alla folken här runt
omkring. Och dem skall jag giva till spillo, och skall göra
dem till ett föremål för häpnad och begabberi, och låta
deras land bliva ödemarker för evärdlig tid. 10 Och jag
skall i dem göra slut på fröjderop och glädjerop, på
rop för brudgum och rop för brud, på buller av kvarn
och ljus från lampa. 11 Ja, hela detta land skall bliva
ödelagt och förött, och dessa folk skola vara Babels
konung underdåniga i sjuttio år. 12 Men när sjuttio år
äro till ända skall jag hemsöka konungen i Babel och
folket där för deras missgärning, säger HERREN, och
hemsöka kaldéernas land och göra det till en ödemark
för evärdlig tid. 13 Och jag skall på det landet låta alla
de ord fullbordas, som jag har talat mot det, allt vad som
är skrivet i denna bok, och vad Jeremia har profeterat

mot alla dessa folk. 14 Ty också dem skola mäktiga
folk och stora konungar göra sig underdåniga, och jag
skall vedergälla dem efter deras gärningar och deras
händers verk. 15 Ty så sade HERREN, Israels Gud, till
mig: »Tag denna kalk med vredesvin ur min hand, och
giv alla de folk till vilka jag sänder dig att dricka därur. 16
Må de dricka, så att de ragla och mista sansen, när det
svärd kommer, som jag skall sända ibland dem.» 17 Och
jag tog kalken ur HERRENS hand och gav alla de folk
att dricka, till vilka HERREN sände mig, 18 nämligen
Jerusalem med Juda städer och med dess konungar och
furstar, för att så göra dem till en ödemark, och till ett
föremål för häpnad och begabberi, och till ett exempel
som man nämner, när man förbannar, såsom ock nu
har skett; 19 vidare Farao, konungen i Egypten, med
hans tjänare, hans furstar och allt hans folk, 20 så ock
allt Erebs folk med alla konungar i Us' land och alla
konungar i filistéernas land, både Askelon och Gasa och
Ekron och kvarlevan i Asdod; 21 vidare Edom, Moab
och Ammons barn; 22 vidare alla konungar i Tyrus, alla
konungar i Sidon och konungarna i kustländerna på
andra sidan havet; 23 vidare Dedan, Tema, Bus och alla
dem som hava kantklippt hår; 24 vidare alla konungar
i Arabien och alla konungar över Erebs folk, som bo i
öknen, 25 så ock alla konungar i Simri, alla konungar
i Elam och alla konungar i Medien, 26 slutligen alla
konungar i nordlandet -- både dem som bo nära och
dem som bo fjärran, den ene såväl som den andre --
och alla övriga riken i världen, utöver jordens yta. Och
Sesaks konung skall dricka efter dem. 27 Och du skall
säga till dem: Så säger HERREN Sebaot, Israels Gud:
Dricken, så att I bliven druckna, och spyn, och fallen
omkull utan att kunna stå upp; ja, fallen, när det svärd
kommer, som jag skall sända bland eder. -- 28 Men om
de icke vilja taga emot kalken ur din hand och dricka,
så säg till dem: Så säger HERREN Sebaot: I måsten
dricka. 29 Ty se, med den stad som är uppkallad efter
mitt namn skall jag begynna hemsökelsen. Skullen då I
bliva ostraffade? Nej, I skolen icke bliva ostraffade, utan
jag skall båda upp ett svärd mot jordens alla inbyggare,
säger HERREN Sebaot. 30 Och du skall profetera för
dem allt detta och säga till dem: HERREN upphäver ett
rytande från höjden och från sin heliga boning låter han
höra sin röst; ja, han upphäver ett högt rytande över
sin ängd och höjer skördeskri, såsom en vintrampare,
över alla jordens inbyggare. 31 Dånet höres intill jordens
ända, ty HERREN har sak med folken, han går till rätta
med allt kött; de ogudaktiga giver han till pris åt svärdet,
säger HERREN. 32 Så säger HERREN Sebaot: Se, en
olycka går fram ifrån det ena folket till det andra, och ett
stort oväder stiger upp från jordens yttersta ända. 33
Och de som bliva slagna av HERREN på den tiden skola
ligga strödda från jordens ena ända till den andra; man
skall icke hålla dödsklagan efter dem eller samla dem
tillhopa och begrava dem, utan de skola bliva gödsel på
marken. 34 Jämren eder, I herdar, och klagen; vältren
eder på marken, I väldige i hjorden; ty tiden är inne, att
I skolen slaktas. I skolen bliva förskingrade, I skolen
komma på fall, såsom det händer jämväl ett dyrbart kärl.
35 Då finnes icke mer någon undflykt för herdarna, icke
mer någon räddning för de väldige i hjorden. 36 Hör huru
herdarna ropa, huru de väldige i hjorden jämra sig! Ty
HERREN ödelägger deras betesmark, 37 och de fredliga
ängderna förgöras genom HERRENS vredes glöd. 38
Han drager ut såsom ett lejon ur sitt snår. Ja, deras land
bliver en ödemark under förhärjelsens glöd, under hans
vredes glöd. Se Sesak i Ordförkl.

26 I begynnelsen av Jojakims, Josias sons, Juda
konungs, regering kom detta ord från HERREN;
han sade: 2 Så säger HERREN: Ställ dig i förgården till
HERRENS hus och tala mot alla Juda städer, från vilka
man kommer för att tillbedja i HERRENS hus, tala alla de
ord som jag har bjudit dig tala till dem; tag intet därifrån.
3 Kanhända skola de då höra och vända om, var och en
från sin onda väg; då vill jag ångra det onda som jag har
i sinnet att göra med dem för deras onda väsendes skull.
4 Du skall säga till dem: Så säger HERREN: Om I icke
viljen höra mig och vandra efter den lag som jag har
förelagt eder, 5 och höra vad mina tjänare profeterna tala
-- de som jag titt och ofta sänder till eder, fastän I icke
viljen höra -- 6 då skall jag göra med detta hus såsom
jag gjorde med Silo, och skall låta denna stad för alla
jordens folk bliva ett exempel som man nämner, när man
förbannar. 7 Och prästerna och profeterna och allt folket
hörde Jeremia tala dessa ord i HERRENS hus. 8 Och
när Jeremia hade slutat att tala allt vad HERREN hade
bjudit honom tala till allt folket, grepo honom prästerna
och profeterna och allt folket och sade: »Du måste döden
dö. 9 Huru djärves du profetera i HERRENS namn och
säga: 'Det skall gå detta hus likasom det gick Silo, och
denna stad skall ödeläggas, så att ingen mer bor däri'?»
Och allt folket församlade sig mot Jeremia i HERRENS
hus. 10 Då nu Juda furstar hörde detta, gingo de från
konungshuset upp till HERRENS hus och satte sig vid
ingången till HERRENS nya port. 11 Då sade prästerna
och profeterna till furstarna och till allt folket sålunda:
»Denne man förtjänar döden, ty han har profeterat mot
denna stad, såsom I haven hört med egna öron.» 12
Men Jeremia svarade alla furstarna och allt folket och
sade: »Det är HERREN som har sänt mig att profetera
mot detta hus och denna stad allt det som I haven hört.
13 Så bättren nu edert leverne och edert väsende, och
hören HERRENS, eder Guds, röst; då vill HERREN
ångra det onda som han har talat mot eder. 14 Och vad
mig angår, så är jag i eder hand; gören med mig vad
eder gott och rätt synes. 15 Men det skolen I veta, att om
I döden mig, så dragen I oskyldigt blod över eder och
över denna stad och dess invånare; ty det är i sanning

HERREN som har sänt mig till eder att tala allt detta inför
eder.» 16 Då sade furstarna och allt folket till prästerna
och profeterna: »Denne man förtjänar icke döden, ty i
HERRENS, vår Guds, namn har han talat till oss. 17
Och några av de äldste i landet stodo upp och sade till
folkets hela församling sålunda: 18 »Morastiten Mika
profeterade i Hiskias, Juda konungs, tid och sade till
hela Juda folk: 'Så säger HERREN Sebaot: Sion skall
varda upplöjt till en åker, och Jerusalem skall bliva en
stenhop och tempelberget en skogbevuxen höjd.' 19
Men lät väl Hiskia, Juda konung, med hela Juda, döda
honom? Fruktade han icke i stället HERREN och bönföll
inför honom, så att HERREN ångrade det onda som
han hade beslutit över dem, medan tvärtom vi nu stå
färdiga att draga över oss själva så mycket ont?» 20
Där var ock en annan man, Uria, Semajas son, från
Kirjat-Hajearim, som profeterade i HERRENS namn; och
han profeterade mot denna stad och detta land alldeles
såsom Jeremia hade gjort. 21 När då konung Jojakim
med alla sina hjältar och alla furstar hörde vad han sade,
ville han döda honom. Men när Uria fick höra härom,
blev han förskräckt och flydde och kom till Egypten.
22 Då sände konung Jojakim några män till Egypten,
nämligen Elnatan, Akbors son, och några andra med
honom, in i Egypten. 23 Och dessa hämtade Uria ut ur
Egypten och förde honom till konung Jojakim; och denne
lät dräpa honom med svärd, och lät så kasta hans döda
kropp på den allmänna begravningsplatsen. 24 Men
Ahikam, Safans son, höll sin hand över Jeremia, så att
man icke lämnade honom i folkets hand till att dödas.

27 I begynnelsen av Jojakims, Josias sons, Juda
konungs, regering kom detta ord till Jeremia från
HERREN; 2 han sade: Så har HERREN sagt till mig: Gör
dig band och ok och sätt detta på din hals. 3 Sänd det
sedan till konungen i Edom, konungen i Moab, konungen
över Ammons barn, konungen i Tyrus och konungen
i Sidon, genom de sändebud som hava kommit till
Sidkia, Juda konung, i Jerusalem. 4 Och bjud dem med
dessa ord framföra sitt budskap till sina herrar: Så säger
HERREN Sebaot, Israels Gud: Så skolen I säga till edra
herrar: 5 Jag är den som genom min stora kraft och min
uträckta arm har gjort jorden, med de människor och
djur som äro på jorden; och jag giver den åt vem jag
vill. 6 Så giver jag nu alla dessa länder i min tjänare
Nebukadnessars, den babyloniske konungens, hand; ja
ock markens djur giver jag honom, för att de må tjäna
honom. 7 Och alla folk skola vara honom och hans son
och hans sonson underdåniga, till dess att också för hans
land tiden är inne, att mäktiga folk och stora konungar
skola göra honom sig underdånig. 8 Och det folk och det
rike som icke vill vara honom, Nebukadnessar, konungen
i Babel, underdånigt, och som icke vill giva sin hals
under den babyloniske konungens ok, det folket skall
jag hemsöka med svärd, hungersnöd och pest, säger
HERREN, till dess att jag har förgjort dem genom hans
hand. 9 Därför mån I icke höra på edra profeter och
spåman, på edra drömmar, på edra teckentydare och
trollkarlar, när dessa säga till eder: »I skolen icke komma
att tjäna konungen i Babel»; 10 ty de profetera lögn för
eder, och komma så åstad att I bliven förda långt undan
från edert land, i det jag måste driva eder bort, så att I
förgåns. 11 Men det folk som böjer sin hals under den
babyloniske konungens ok och tjänar honom, det skall
jag låta få ro i sitt land, säger HERREN, så att de kunna
bruka det och bo däri. 12 Till Sidkia, Juda konung, talade
jag på alldeles samma sätt; jag sade: Böjen eder hals
under den babyloniske konungens ok, och tjänen honom
och hans folk, så skolen I få leva. 13 Icke viljen I dö,
du och ditt folk, genom svärd, hunger och pest, såsom
HERREN har sagt att det skall ske med det folk som
icke vill tjäna konungen i Babel? 14 Hören alltså icke
på de profeters ord, som säga till eder »I skolen icke
komma att tjäna konungen i Babel»; ty de profetera lögn
för eder. 15 Jag har icke sänt dem, säger HERREN;
det är de själva som profetera lögn i mitt namn, och de
komma så åstad att jag måste driva eder bort, så att I
förgåns, jämte de profeter som profetera för eder. 16
Och till prästerna och till hela detta folk talade jag och
sade: Så säger HERREN: Hören icke på edra profeters
ord, när de profetera för eder och säga: »Se, de kärl
som höra till HERRENS hus skola nu snart föras tillbaka
från Babel»; ty de profetera lögn för eder. 17 Hören icke
på dem, utan tjänen konungen i Babel, så skolen I få
leva. Icke viljen I att denna stad skall bliva ödelagd?
18 Om de verkligen äro profeter och hava HERRENS
ord, så må de lägga sig ut hos HERREN Sebaot, för att
de kärl som ännu äro kvar i HERRENS hus och i Juda
konungs hus och i Jerusalem icke också må föras bort till
Babel 19 Ty så säger HERREN Sebaot om pelarna och
havet och bäckenställen och det övriga som ännu är kvar
här i staden, 20 därför att Nebukadnessar, konungen i
Babel, icke tog det med sig, när han förde bort Jekonja,
Jojakims son, Juda konung, från Jerusalem till Babel,
jämte alla ädlingar i Juda och Jerusalem -- 21 ja, så
säger HERREN Sebaot, Israels Gud, om det som ännu
är kvar här i HERRENS hus och i Juda konungs hus och
i Jerusalem: 22 Till Babel skall det föras, och där skall
det förbliva ända till den dag då jag ser därtill, säger
HERREN, och för det upp till denna plats igen.

28 Men samma år, i begynnelsen av Sidkias, Juda
konungs, regering, i femte månaden av hans fjärde
regeringsår, talade profeten Hananja, Assurs son, från
Gibeon, så till mig i HERRENS hus, i prästernas och allt
folkets närvaro; han sade: 2 »Så säger HERREN Sebaot,
Israels Gud: Jag skall sönderbryta den babyloniske
konungens ok. 3 Inom två års tid skall jag föra tillbaka

till denna plats alla de kärl i HERRENS hus, som
Nebukadnessar, konungen i Babel, har tagit bort ifrån
denna plats och fört till Babel. 4 Och Jekonja, Jojakims
son, Juda konung, och alla fångar ifrån Juda, som
hava kommit till Babel, skall jag föra tillbaka till denna
plats, säger HERREN; ty jag skall sönderbryta den
babyloniske konungens ok.» 5 Men profeten Jeremia
svarade profeten Hananja, i närvaro av prästerna och
allt det folk som stod i HERRENS hus; 6 profeten
Jeremia sade: »Amen. Så göre HERREN. Det som du
har profeterat må HERREN uppfylla, i det att han för
tillbaka från Babel till denna plats de kärl som funnos i
HERRENS hus, så ock alla fångarna. 7 Men hör dock
detta ord som jag vill tala inför dig och allt folket. 8 Forna
tiders profeter, de som hava varit före mig och dig, hava
mot mäktiga länder och stora riken profeterat om krig,
olycka och pest. 9 Därför, om nu en profet profeterar om
lycka, så kan man först då när den profetens ord går
i fullbordan veta att han är en profet som HERREN i
sanning har sänt.» 10 Då tog profeten Hananja oket
från profeten Jeremias hals och bröt sönder det. 11 Och
Hananja sade i allt folkets närvaro: »Så säger HERREN:
Just så skall jag inom två års tid bryta sönder den
babyloniske konungen Nebukadnessars ok och taga det
från alla folkens hals.» Men profeten Jeremia gick sin
väg. 12 Sedan, efter det att profeten Hananja hade brutit
sönder oket och tagit det från profeten Jeremias hals,
kom HERRENS ord till Jeremia; han sade: 13 »Gå åstad
och säg till Hananja: Så säger HERREN: Ett ok av trä
har du brutit sönder, men i dess ställe har du skaffat ett
ok av järn. 14 Ty så säger HERREN Sebaot, Israels Gud:
Ett ok av järn skall jag sätta på alla dessa folks hals,
för att de må tjäna Nebukadnessar, konungen i Babel;
ty honom skola de tjäna. Ja ock markens djur har jag
givit honom.» 15 Och profeten Jeremia sade ytterligare
till profeten Hananja: »Hör, du Hananja: HERREN har
icke sänt dig; du har förlett detta folk att sätta sin lit till
lögn. 16 Därför säger HERREN så: Se, jag skall taga
dig bort ifrån jorden. I detta år skall du dö, eftersom du
har predikat avfall från HERREN.» 17 Och samma år, i
sjunde månaden, dog profeten Hananja.

29 Detta är vad som stod i det brev som profeten
Jeremia sände från Jerusalem till de äldste som
ännu levde kvar i fångenskapen, och till prästerna och
profeterna och allt folket, dem som Nebukadnessar
hade fört bort ifrån Jerusalem till Babel, 2 sedan
konung Jekonja hade givit sig fången i Jerusalem, jämte
konungamodern och hovmännen, Judas och Jerusalems
furstar, så ock timmermännen och smederna. 3 Han
sände brevet genom Eleasa, Safans son, och Gemarja,
Hilkias son, när Sidkia, Juda konung, sände dessa till
Babel, till Nebukadnessar, konungen i Babel; det lydde
så: 4 Så säger HERREN Sebaot, Israels Gud, till alla
de fångar som jag har låtit föra bort ifrån Jerusalem
till Babel: 5 Byggen hus och bon i dem; planteren
trädgårdar och äten deras frukt. 6 Tagen hustrur, och
föden söner och döttrar; och tagen hustrur åt edra söner
och given edra döttrar åt män, och må dessa föda söner
och döttrar; och föröken eder där, och förminskens icke.
7 Och söken den stads bästa, dit jag har fört eder bort
i fångenskap, och bedjen för den till HERREN; ty då
det går den väl, så går det ock eder val. 8 Ty så säger
HERREN Sebaot, Israels Gud: Låten icke bedraga eder
av de profeter som äro bland eder, ej heller av edra
spåman, och akten icke på de drömmar som I drömmen.
9 Ty man profeterar lögn för eder i mitt namn; jag har icke
sänt dem, säger HERREN. 10 Ty så säger HERREN:
Först när sjuttio år hava gått till ända i Babel, skall jag se
till eder och uppfylla på eder mitt löftesord att föra eder
tillbaka till denna plats. 11 Jag vet väl vilka tankar jag
har för eder, säger HERREN, nämligen fridens tankar
och icke ofärdens, till att giva eder en framtid och ett
hopp. 12 Och I skolen åkalla mig och gå åstad och bedja
till mig, och jag vill höra på eder. 13 I skolen söka mig,
och I skolen ock finna mig, om I frågen efter mig av allt
edert hjärta. 14 Ty jag vill låta mig finnas av eder, säger
HERREN; och jag skall åter upprätta eder och skall
församla eder från alla de folk och alla de arter till vilka
jag har drivit eder bort, säger HERREN; och jag skall
låta eder komma tillbaka till denna plats, varifrån jag har
låtit föra eder bort i fångenskap. 15 Detta skriver jag,
därför att I sägen: »HERREN har låtit profeter uppstå åt
oss i Babel.» 16 Ty så säger HERREN om den konung
som sitter på Davids tron, och om allt det folk som bor i
denna stad, edra bröder som icke hava med eder gått
bort i fångenskap, 17 ja, så säger HERREN Sebaot: Se,
jag skall sända mot dem svärd, hungersnöd och pest,
och låta dem räknas lika med odugliga fikon, som äro så
usla att man icke kan äta dem. 18 Ja, jag skall förfölja
dem med svärd, hungersnöd och pest, och göra dem
till en varnagel för alla riken på jorden, till ett exempel
som man nämner, när man förbannar, till ett föremål för
häpnad, begabberi och smälek bland alla de folk till vilka
jag skall driva dem bort -- 19 detta därför att de icke
ville höra mina ord, säger HERREN, när jag titt och ofta
sände till dem mina tjänare profeterna. Ty I villen ju icke
höra, säger HERREN. 20 Men hören nu I HERRENS
ord, alla I fångna som jag från Jerusalem har sänt bort till
Babel: 21 Så säger HERREN Sebaot, Israels Gud, om
Ahab, Kolajas son, och om Sidkia, Maasejas son, som
i mitt namn profetera lögn för eder: Se, jag skall giva
dem i Nebukadressars, den babyloniske konungens,
hand, och han skall låta dräpa dem inför edra ögon. 22
Och alla fångar ifrån Juda, som äro i Babel, skola från
dem hämta ett förbannelsens ord; de skola »HERREN
göre med dig såsom med Sidkia och Ahab, vilka Babels
konung lät steka i eld.» 23 De hava ju gjort vad som är
ens galenskap i Israel, de hava begått äktenskapsbrott

med varandras hustrur och hava fört lögnaktigt tal i
mitt namn, sådant som jag icke hade bjudit dem. Jag
är den som vet det och betygar det, säger HERREN.
24 Och till nehelamiten Semaja skall du säga sålunda:
25 Så säger HERREN Sebaot, Israels Gud: Du har i
ditt namn sänt brev till allt folket i Jerusalem och till
prästen Sefanja, Maasejas son, och till alla de andra
prästerna, så lydande: 26 »HERREN har satt dig till
präst i prästen Jojadas ställe, för att i HERRENS hus
skall finnas tillsyningsmän över alla vanvettingar som
profetera, så att du kan sätta sådana i stock och halsjärn.
27 Varför har du då icke näpst Jeremia från Anatot, som
profeterar för eder? 28 Därigenom att du har underlåtit
detta har han kunnat sända bud till oss i Babel och
låta säga: 'Ännu är lång tid kvar, byggen eder hus och
bon i dem, och planteren trädgårdar och äten deras
frukt.'» 29 Och prästen Sefanja har läst upp detta brev
för profeten Jeremia. 30 Och nu har HERRENS ord
kommit till Jeremia, han har sagt: 31 Sänd bud till alla
de fångna och låt säga dem: Så säger HERREN om
nehelamiten Semaja: Eftersom Semaja, utan att vara
sänd av mig, har profeterat för eder och förlett eder
att sätta eder lit till lögn, 32 därför säger HERREN så:
Se, jag skall hemsöka nehelamiten Semaja och hans
avkomlingar. Ingen av dem skall få bo ibland detta folk,
och han skall icke få se det goda som jag vill göra med
mitt folk, säger HERREN. Ty han har predikat avfall från
HERREN.

30 Detta är det ord som kom till Jeremia från HERREN;
han sade: 2 Så säger HERREN, Israels Gud:
Teckna upp åt dig i en bok alla de ord som jag har talat
till dig. 3 Ty se, dagar skola komma, säger HERREN, då
jag åter skall upprätta mitt folk, Israel och Juda, säger
HERREN, och låta dem komma tillbaka till det land som
jag har givit åt deras fäder; och de skola taga det i
besittning. 4 Och detta är vad HERREN har talat om
Israel och Juda. 5 Så säger HERREN: Ett förfärans
rop fingo vi höra; förskräckelse utan någon räddning! 6
Frågen efter och sen till: pläga då män föda barn? Eller
varför ser jag alla män hålla sina händer på länderna
såsom kvinnor i barnsnöd, och varför hava alla ansikten
blivit så dödsbleka? 7 Ve! Detta är en stor dag, en sådan
att ingen är den lik. Ja, en tid av nöd är inne för Jakob;
dock skall han bliva frälst därur. 8 Och det skall ske på
den tiden, Säger HERREN Sebaot, att jag skall bryta
sönder oket och taga det från din hals och slita av dina
band. Ja, inga främmande skola längre tvinga honom
att tjäna sig, 9 utan han skall få tjäna HERREN, sin
Gud, och David, sin konung, ty honom skall jag låta
uppstå åt dem. 10 Så frukta nu icke, du min tjänare
Jakob, säger HERREN. och var ej förfärad du Israel;
ty se, jag skall frälsa dig ur det avlägsna landet, och
dina barn ur deras fångenskaps land. Och Jakob skall få
komma tillbaka och leva i ro och säkerhet, och ingen
skall förskräcka honom. 11 Ty jag är med dig, säger
HERREN, till att frälsa dig. Ja, jag skall göra ände på
alla de folk; bland vilka jag har förströtт dig; men på dig
vill jag icke alldeles göra ände, jag vill blott tukta dig med
måtta; ty alldeles ostraffad kan jag ju ej låta dig bliva. 12
Ty så säger HERREN: Ohelbar är din skada, oläkligt
det sår du har fått. 13 Ingen tager sig an din sak, så
att han sköter ditt sår; ingen helande läkedom finnes
för dig. 14 Alla dina älskare hava förgätit dig; de fråga
icke efter dig. Ty såsom man slår en fiende, så har jag
slagit dig, med grym tuktan, därför att din missgärning
var så stor och dina synder så många. 15 Huru kan du
klaga över din skada, över att bot ej finnes för din plåga?
Därför att din missgärning var så stor och dina synder
så många, har jag gjort dig detta. 16 Så skola då alla
dina uppätare nu bliva uppätna, och alla dina ovänner
skola allasammans gå i fångenskap; dina skövlare skola
varda skövlade, och alla dina plundrare skall jag lämna
till plundring. 17 Ty jag vill hela dina sår och läka dig
från de slag du har fått, säger HERREN, då man nu
kallar dig »den fördrivna», »det Sion som ingen frågar
efter». 18 Så säger HERREN: Se, jag skall åter upprätta
Jakobs hyddor och förbarma mig över hans boningar;
staden skall åter bliva uppbyggd på sin höjd, och palatset
skall stå på sin rätta plats. 19 Ifrån folket skall ljuda
tacksägelse och rop av glada människor. Jag skall föröka
dem, och de skola icke förminskas; jag skall låta dem
komma till ära, och de skola ej aktas ringa. 20 Hans
söner skola varda såsom fordom, hans menighet skall
bestå inför mig, jag skall hemsöka alla hans förtryckare.
21 Hans väldige skall stamma från honom själv, och hans
herre skall utgå från honom själv, och honom skall jag
låta komma mig nära och nalkas mig; ty vilken annan vill
våga sitt liv med att nalkas mig? säger HERREN. 22 Och
I skolen vara mitt folk och jag skall vara eder Gud. 23
Se, en stormvind från HERREN är här, hans förtörnelse
bryter fram, en härjande storm! Över de ogudaktigas
huvuden virvlar den ned. 24 HERRENS vredes glöd skall
icke upphöra, förrän han har utfört och fullbordat sitt
hjärtas tankar; i kommande dagar skolen I förnimma det.

31 På den tiden, säger HERREN, skall jag vara alla
Israels släkters Gud, och de skola vara mitt folk. 2
Så säger HERREN: Det folk som undslipper svärdet
finner nåd i öknen; Israel får draga åstad dit där det
får ro. 3 Fjärran ifrån uppenbarade sig HERREN för
mig: »Ja, med evig kärlek har jag älskat dig; därför låter
jag min nåd förbliva över dig. 4 Ännu en gång skall jag
upprätta dig, så att du varder upprättad, du jungfru Israel;
ännu en gång skall du få utrusta dig med puka och draga
ut i dans bland dem som göra sig glada. 5 Ännu en gång
skall du få plantera vingårdar på Samariens berg, och
planteringsmännen skola själva skörda frukten. 6 Ty en
dag kommer, då vaktare skola ropa på Efraims berg:
'Upp, låt oss draga till Sion, upp till HERREN, vår Gud.'»

7 Ty så säger HERREN: Jublen i glädje över Jakob,
höjen fröjderop över honom som är huvudet bland folken,
Låten lovsång ljuda och sägen: HERRE, giv frälsning åt
ditt folk, åt kvarlevan av Israel.» 8 Ja, jag skall föra dem
från nordlandet och församla dem från jordens yttersta
ända -- bland dem både blinda och halta, både havande
kvinnor och barnaföderskor; i en stor skara skola de
komma hit tillbaka. 9 Under gråt skola de komma, men
jag skall leda dem, där de gå bedjande fram; Jag skall
föra dem till vattenbäckar, på en jämn väg, där de ej
skola stappla. Ty jag har blivit en fader för Israel, och
Efraim är min förstfödde son. 10 Hören HERRENS ord, I
hednafolk, och förkunnen det i havsländerna i fjärran;
sägen: Han som förskingrade Israel skall ock församla
det och bevara det, såsom en herde sin hjord. 11 Ty
HERREN skall förlossa Jakob och lösköpa honom ur den
övermäktiges hand. 12 Och de skola komma och jubla
på Sions höjd och strömma dit där HERRENS goda är,
dit där man får säd, vin och olja och unga hjordar av får
och fä; deras själ skall vara lik en vattenrik trädgård, och
de skola icke vidare försmäkta. 13 Då skola jungfrurna
förlusta sig med dans; unga och gamla skola glädja sig
tillsammans. Jag skall förvandla deras sorg i fröjd, trösta
dem och glädja dem efter deras bedrövelse. 14 Och
prästerna skall jag vederkvicka med feta rätter; och mitt
folk skall bliva mättat av mitt goda, säger HERREN. 15
Så säger HERREN: Ett rop höres i Rama, klagan och
bitter gråt; det är Rakel som begråter sina barn, hon vill
icke låta trösta sig i sorgen över att hennes barn icke
mer äro till. 16 Men så säger HERREN: Hör upp med din
högljudda gråt, och låt dina ögon icke mer fälla tårar; ty
ditt verk skall få sin lön, säger HERREN, och de skola
vända tillbaka från sina fienders land. 17 Ja, det finnes
ett hopp för din framtid, säger HERREN; dina barn skola
vända tillbaka till sitt land. 18 Jag har nogsamt hört huru
Efraim klagar: »Du har tuktat mig, ja, jag har blivit tuktad
såsom en otämd kalv; tag mig nu åter, så att jag får
vända åter; du är ju HERREN, min Gud. 19 Ty sedan
jag har vänt mitt sinne, ångrar jag mig, och sedan jag
har kommit till besinning, slår jag mig på länden; jag
både blyges och skämmes, då jag nu bär min ungdoms
smälek.» 20 Är då Efraim for mig en så dyrbar son, är
han mitt älsklingsbarn, eftersom jag alltjämt tänker på
honom, huru ofta jag än har måst hota honom? Ja, så
mycket ömkar sig mitt hjärta över honom; jag måste
förbarma mig över honom, säger HERREN. 21 Sätt
upp vägmärken för dig, res åt dig vägvisare; giv akt på
vägen, på stigen där du vandrade. Och vänd så tillbaka,
du jungfru Israel, vänd tillbaka till dessa dina städer. 22
Huru länge skall du göra bukter hit och dit, du avfälliga
dotter? Se, HERREN vill skapa något nytt i landet: det
bliver nu kvinnan som tager mannen i sitt beskärm. 23
Så säger HERREN Sebaot, Israels Gud: I Juda land med
dess städer skall man ännu en gång, när jag åter har
upprättat det, få säga det ordet: »HERREN välsigne dig,
du rättfärdighetens boning, du heliga berg.» 24 Och Juda
folk med alla sina städer skall samlat bo däri, åkermän
jämte vandrande herdar. 25 Ty jag skall vederkvicka
trötta själar, och alla försmäktande själar skall jag mätta.
26 (Härvid uppvaknade jag och såg mig om, och min
sömn hade varit ljuvlig.) 27 Se, dagar skola komma,
säger HERREN, då jag skall beså Israels land och Juda
land med säd av människor och med säd av djur. 28
Och likasom jag har vakat över dem till att upprycka,
nedbryta, fördärva, förgöra och plåga, så vill jag nu vaka
över dem till att uppbygga och plantera, säger HERREN.
29 På den tiden skall man icke mer säga: »Fäderna
hava ätit sura druvor, och barnens tänder bliva ömma
därav.» 30 Nej, var och en skall dö genom sin egen
missgärning; var man som äter sura druvor, hans tänder
skola bliva ömma därav. 31 Se, dagar skola komma,
säger HERREN, då jag skall sluta ett nytt förbund med
Israels hus och med Juda hus; 32 icke ett sådant förbund
som det jag slöt med deras fäder på den dag då jag tog
dem vid handen till att föra dem ut ur Egyptens land det
förbund med mig, som de bröto, fastän jag var deras
rätte herre, säger HERREN. 33 Nej, detta är det förbund
som jag skall sluta med Israels hus i kommande dagar,
säger HERREN: Jag skall lägga min lag i deras bröst
och i deras hjärtan skall jag skriva den, och jag skall
vara deras Gud, och de skola vara mitt folk. 34 Då skola
de icke mer behöva undervisa varandra, icke den ene
brodern den andre, och säga: »Lär känna HERREN»; ty
de skola alla känna mig, från den minste bland dem till
den störste, säger HERREN. Ty jag skall förlåta deras
missgärning, och deras synd skall jag icke mer komma
ihåg. 35 Så säger HERREN, han som har satt solen till
att lysa om dagen och månen och stjärnorna till att lysa
om natten, i ordnad gång, han som rör upp havet, så
att dess böljor brusa, han vilkens namn är HERREN
Sebaot: 36 Först när denna ordning icke mer består
inför mig, säger HERREN, först då skall Israels släkt
upphöra att inför mig alltjämt vara ett folk. 37 Ja, så
säger HERREN: Först när himmelen varder uppmätt
därovan och jordens grundvalar utrannsakade därnere,
först då skall jag förkasta all Israels släkt, till straff för allt
vad de hava gjort, säger HERREN. 38 Se, dagar skola
komma, säger HERREN, då staden åter skall varda
uppbyggd till HERRENS ära, från Hananeltornet intill
Hörnporten. 39 Och mätsnöret skall vidare dragas rätt
fram mot Garebshöjden och skall sedan vändas mot
Goa. 40 Och hela lik- och askdalen och alla fälten intill
bäcken Kidron och intill hörnet vid Hästporten österut
skola vara helgade åt HERREN. Aldrig mer skall där
tima någon omstörtning eller någon förstöring.

32 Detta är det ord som från HERREN kom till Jeremia
i Sidkias, Juda konungs, tionde regeringsår,

vilket var Nebukadressars adertonde regeringsår. 2
Vid den tiden belägrade den babyloniske konungens
här Jerusalem, och profeten Jeremia låg då fången i
fängelsegården i Juda konungs hus. 3 Ty Sidkia, Juda
konung, hade låtit spärra in honom, i det han sade: »Huru
djärves du profetera och säga: 'Så säger HERREN: Se,
jag skall giva denna stad i de babyloniske konungens
hand, och han skall intaga den. 4 Och Sidkia, Juda
konung, skall icke undkomma kaldéernas hand, utan
skall förvisso bliva given i den babyloniske konungens
hand, så att han nödgas muntligen tala med honom och
stå inför honom, öga mot öga. 5 Och Sidkia skall av
honom föras till Babel och skall förbliva där, till dess
jag ser till honom, säger HERREN. När I striden mot
kaldéerna, skolen I icke hava någon framgång.» 6 Och
Jeremia sade: »HERRENS ord kom till mig; han sade: 7
Se, Hanamel, din farbroder Sallums son, skall komma
till dig och säga: 'Köp du min åker i Anatot, ty du har
såsom bördeman rätt att köpa den.'» 8 Och Hanamel,
min farbroders son, kom till mig i fängelsegården, såsom
HERREN hade sagt, och sade till mig: »Köp min åker i
Anatot, i Benjamins land, ty du har arvsrätt därtill och är
bördeman; så köp den då åt dig.» Då förstod jag att det
var HERRENS ord 9 och köpte åkern av Hanamel, min
farbroders son, i Anatot, och vägde upp penningarna åt
honom, sjutton siklar silver. 10 Jag skrev ett köpebrev
och förseglade det och tillkallade vittnen och vägde upp
penningarna på en våg. 11 Och jag tog köpebrevet, såväl
det förseglade, som innehöll avtalet och de särskilda
bestämmelserna, som ock det öppna brevet, 12 och gav
köpebrevet åt Baruk, son till Neria, son till Mahaseja,
i närvaro av min frände Hanamel och de vittnen som
hade underskrivit köpebrevet, och alla andra judar som
voro tillstädes i fängelsegården. 13 Och jag bjöd Baruk, i
deras närvaro, och sade: 14 Så säger HERREN Sebaot,
Israels Gud: Tag du dessa brev, både detta förseglade
köpebrev och detta öppna brev, och lägg dem i ett
lerkärl, för att de må vara i behåll för lång tid. 15 Ty så
säger HERREN Sebaot, Israels Gud: Ännu en gång
skall man komma att i detta land köpa hus och åkrar och
vingårdar.» 16 Och sedan jag hade givit köpebrevet åt
Baruk, Nerias son, bad jag till HERREN och sade: 17
»Ack Herre, HERRE, du är ju den som har gjort himmel
och jord genom din stora kraft och din uträckta arm.
Intet är så underbart att du icke skulle förmå det, 18 du
som gör nåd med tusenden och vedergäller fädernas
missgärning i deras barns sköte efter dem; du store
och väldige Gud, vilkens namn är HERREN Sebaot; 19
du som är stor i råd och mäktig i gärningar; du vilkens
ögon äro öppna över människobarnens alla vägar, så att
du giver åt var och en efter hans vägar och efter hans
gärningars frukt; 20 du som gjorde tecken och under i
Egyptens land, och som har gjort sådana intill denna
dag, både i Israel och bland andra människor, och som
har gjort dig ett namn, som är detsamma än i dag. 21 Du
förde ditt folk Israel ut ur Egyptens land med tecken och
under, med stark hand och uträckt arm, och genom stor
förskräckelse. 22 Och du gav dem detta land, som du
med ed hade lovat deras fäder att giva dem, ett land
som flyter av mjölk och honung. 23 Och de kommo och
togo det i besittning, men de ville icke höra din röst och
vandrade icke efter din lag; de gjorde intet av det du
hade bjudit dem att göra. Därför lät du all denna olycka
vederfaras dem. 24 Se, belägringsvallarna gå redan
så långt fram mot staden, att man kan intaga den och
genom svärd, hungersnöd och pest är staden given i de
kaldeiska belägrarnas hand. Vad du hotade med, det
har skett, och du har det nu inför dina ögon. 25 Och
likväl, fastän staden är given i kaldéernas hand, sade
du, Herre HERRE, till mig: 'Köp du åkern för penningar,
och tag vittnen därpå'!» 26 Och HERRENS ord kom till
Jeremia han sade: Se, 27 jag är HERREN, allt kötts Gud;
skulle något vara så underbart att jag icke förmådde det?
28 Därför säger HERREN så: Se, jag vill giva denna
stad i kaldéernas och Nebukadressars, den babyloniske
konungens, hand, och han skall intaga den. 29 Och
kaldéerna, som belägra denna stad, skola komma och
tända eld på staden och bränna upp den, tillika med
de hus på vilkas tak man har tänt offereld åt Baal och
utgjutit drickoffer åt andra gudar, till att förtörna mig.
30 Ty allt ifrån sin ungdom hava Israels barn och Juda
barn allenast gjort vad ont är i mina ögon; ja, Israels
barn hava med sina händers verk berett mig allenast
förtörnelse, säger HERREN. 31 Ty allt ifrån den dag då
denna stad byggdes ända till nu har den uppväckt min
vrede och förtörnelse, så att jag måste förkasta den från
mitt ansikte, 32 för all den ondskas skull som Israels
barn och Juda barn med sina konungar, furstar, präster
och profeter, både Juda män och Jerusalems invånare,
hava bedrivit, till att förtörna mig. 33 De vände ryggen till
mig och icke ansiktet; och fastän de titt och ofta blevo
varnade, ville de icke höra och taga emot tuktan. 34 De
satte upp sina styggelser i det hus som är uppkallat efter
mitt namn och orenade det så; 35 och Baalshöjderna i
Hinnoms sons dal byggde de upp, för att där offra sina
söner och döttrar åt Molok, fastän jag aldrig hade bjudit
dem att göra sådan styggelse eller ens tänkt mig något
sådant; och så förledde de Juda till synd. 36 Men så
säger nu HERREN, Israels Gud, om denna stad, som I
menen vara genom svärd, hungersnöd och pest given
i den babyloniske konungens hand: 37 Se, jag skall
församla dem ur alla de länder till vilka jag i min vrede
och harm och stora förtörnelse har fördrivit dem, och jag
skall föra dem tillbaka till denna plats och låta dem bo
bär i trygghet. 38 Och de skola vara mitt folk, och jag
skall vara deras Gud. 39 Och jag skall giva dem alla ett
och samma hjärta och lära dem en och samma väg,
så att de frukta mig beständigt; för att det må gå dem

väl, och deras barn efter dem. **40** Och jag skall sluta
med dem ett evigt förbund, så att jag icke upp hör att
följa dem och göra dem gott; och min fruktan skall jag
ingiva i deras hjärtan, så att de icke vika av ifrån mig. **41**
Och jag skall hava min fröjd i att göra dem gott, och
skall plantera dem i detta land med trofasthet, av allt
mitt hjärta och all min själ. **42** Ty så säger HERREN:
Likasom jag har låtit all denna stora olycka komma
över detta folk, så skall jag ock låta allt det goda som
jag lovade dem komma dem till del. **43** Och man skall
komma att köpa åkrar i detta land, om vilket I sägen
att det är en ödemark, där varken människor eller djur
kunna bo, och att det är givet i kaldéernas hand. **44** Ja,
åkrar skall man köpa för penningar, och man skall skriva
och försegla köpebrev och tillkalla vittnen i Benjamins
land, i Jerusalems omnejd och i Juda städer, både i
Bergsbygdens och i Låglandets och i Sydlandets städer;
ty jag skall åter upprätta dem, säger HERREN.

33 Och HERRENS ord kom till Jeremia för andra
gången, medan han ännu var inspärrad i
fängelsegården; han sade: **2** Så säger HERREN, han
som ock utför sitt verk, HERREN, som bereder det för att
låta det komma till stånd, han vilkens namn är HERREN:
3 Ropa till mig, så vill jag svara dig och förkunna för
dig stora och förunderliga ting, som du icke känner. **4**
Ty så säger HERREN, Israels Gud, om husen i denna
stad och om Juda konungars hus, som nu brytas ned
för belägringsvallarna och värden: **5** Man har kommit
hitin för att strida med kaldéerna, och man skall så fylla
husen med döda kroppar av människor som jag har
slagit i min vrede och förtörnelse, människor som genom
all sin ondska hava vållat att jag har måst dölja mitt
ansikte för denna stad. **6** Dock, jag skall hela dess sår
och skaffa läkedom och läka dem, och jag skall låta
dem skåda frid och trygghet i överflöd. **7** Och jag skall
åter upprätta Juda och Israel och uppbygga dem, så
att de bliva såsom förut. **8** Och jag skall rena dem från
all missgärning varmed de hava syndat mot mig, och
förlåta alla missgärningar genom vilka de hava syndat
mot mig och avfallit från mig. **9** Och staden skall bliva
mig till fröjd och berömmelse, och till lov och ära inför
alla jordens folk, när de få höra allt det goda som jag gör
med dem; och de skola förskräckas och darra vid åsynen
av all den lycka och all den framgång som jag bereder
henne. **10** Så säger HERREN: På denna plats, om vilken
I sägen att den är så öde att varken människor eller djur
kunna bo där, ja, här i Juda städer och på Jerusalems
gator, som äro så ödelagda att inga människor, inga
invånare, inga djur där finnas, **11** här skall man ännu
en gång höra fröjderop och glädjerop, rop för brudgum
och rop för brud, rop av människor som säga: »Tacken
HERREN Sebaot, ty HERREN är god, ty hans nåd varar
evinnerligen», och av människor som frambära lovoffer i
HERRENS hus. Ty jag vill åter upprätta landet, så att
det bliver såsom förut, säger HERREN. **12** Så säger
HERREN Sebaot: På denna plats, som nu är så öde att
varken människor eller ens djur kunna bo här, ja ock i
alla hithörande städer, här skola åter en gång finnas
betesmarker där herdar kunna låta sina hjordar lägra sig.
13 I Bergsbygdens, Låglandets och Sydlandets städer, i
Benjamins land i Jerusalems omnejd och i andra Juda
städer skola ännu en gång hjordar draga fram, förbi
herdar som räkna dem, säger HERREN. **14** Se, dagar
skola komma, säger HERREN, då jag skall uppfylla det
löftesord som jag har talat om Israels hus och angående
Juda hus. **15** I de dagarna och på den tiden skall jag låta
en rättfärdig telning växa upp åt David. Han skall skaffa
rätt och rättfärdighet på jorden. **16** I de dagarna skall
Juda varda frälst och Jerusalem bo i trygghet; och man
skall kalla det så: HERREN vår rättfärdighet. **17** Ty så
säger HERREN: Aldrig skall den tid komma, då icke en
avkomling av David sitter på Israels hus' tron, **18** aldrig
den tid då icke en avkomling av de levitiska prästerna
gör tjänst inför mig och alla dagar bär fram brännoffer
och förbränner spisoffer och anställer slaktoffer. **19** Och
HERRENS ord kom till Jeremia; han sade: **20** Så säger
HERREN: Först när I gören om intet mitt förbund med
dagen och mitt förbund med natten, så att det icke bliver
dag och natt i rätt tid, **21** först då skall mitt förbund med
min tjänare David bliva om intet, så att icke längre en
avkomling av honom sitter såsom konung på hans tron,
och först då mitt förbund med de levitiska prästerna, som
göra tjänst åt mig. **22** Lika oräknelig som himmelens
härskara är, och lika otalig som sanden är i havet, lika
talrik skall jag låta min tjänare Davids säd bliva och
lika många leviterna, som göra tjänst åt mig. **23** Och
HERRENS ord kom till Jeremia; han sade: **24** Har du
icke märkt huru detta folk talar och säger: »De båda
släkter som HERREN utvalde, dem har han förkastat»?
Och så säga de föraktligt om mitt folk att det icke mer
synes dem vara ett folk. **25** Men så säger HERREN: Om
mitt förbund med dag och natt icke är beståndande, och
om jag icke har stadgat en fast ordning för himmel och
jord, **26** allenast då skall jag förkasta Jakobs och Davids,
min tjänares, säd, så att jag icke mer av hans säd tager
dem som skola råda över Abrahams, Isaks och Jakobs
säd. Ty jag skall åter upprätta dem och förbarma mig
över dem.

34 Detta är det ord som kom till Jeremia från HERREN,
när Nebukadressar, konungen i Babel, med hela
sin här och med alla de riken på jorden, som lydde under
hans välde, och med alla folk angrep Jerusalem och
alla dess lydstäder; han sade: **2** Så säger HERREN,
Israels Gud: Gå åstad och säg till Sidkia, Juda konung,
ja, säg till honom: Så säger HERREN: Se, jag skall giva
denna stad i den babyloniske konungens hand, och
han skall bränna upp den i eld. **3** Och du själv skall
icke kunna undkomma hans hand, utan skall förvisso

bliva gripen och given i hans hand, så att du nödgas
stå inför konungen i Babel, öga mot öga; och han skall
muntligen tala med dig, och du skall komma till Babel. 4
Men hör HERRENS ord, du Sidkia, Juda konung: Så
säger HERREN om dig: Du skall icke dö genom svärd.
5 Nej, i frid skall du dö; och likasom man har anställt
förbränning till dina fäders, de förra konungarnas, ära,
deras som hava varit före dig, så skall man ock anställa
förbränning till din ära och hålla dödsklagan efter dig:
»Ack ve, Herre!» Ty detta har jag talat, säger HERREN.
6 Och profeten Jeremia talade till Sidkia, Juda konung,
allt detta i Jerusalem, 7 under det att den babyloniske
konungens här belägrade Jerusalem och allt som ännu
återstod av städer i Juda, nämligen Lakis och Aseka;
ty dessa voro de enda av Juda städer, som ännu voro
kvar och voro befästa. 8 Detta är det ord som kom till
Jeremia från HERREN, sedan konung Sidkia hade slutit
ett förbund med allt folket i Jerusalem därom att de bland
sig skulle utropa frihet, 9 så att var och en skulle släppa
sin träl och sin trälinna fria, om det var en hebreisk man
eller kvinna, på det att icke den ene juden skulle hava
den andre till träl. 10 Och detta hörsammades av alla
furstarna och allt folket, av dem som hade varit med
om förbundet och lovat att var och en skulle släppa sin
träl och sin trälinna fria, så att han icke mer skulle hava
dem till trälar; de hörsammade det och släppte dem.
11 Men sedermera ändrade de sig och togo tillbaka de
trälar och trälinnor som de hade släppt fria, och gjorde
dem åter till trälar och trälinnor. 12 Då kom HERRENS
ord till Jeremia från HERREN; han sade: 13 Så säger
HERREN, Israels Gud: Jag själv slöt ett förbund med
edra fäder på den tid då jag förde dem ut ur Egyptens
land, ur träldomshuset; jag sade: 14 »När sju år äro
förlidna, skall var och en av eder släppa sin broder,
hebréen, som har sålt sig åt dig och tjänat dig i sex år;
du skall då släppa honom fri ur din tjänst.» Dock ville
edra fäder icke höra på mig eller böja sina öron därtill.
15 Men I haven nyss vänt om och gjort vad rätt är i mina
ögon, i det att I haven utropat frihet var och en för sin
broder. Och I haven härom slutit ett förbund inför mitt
ansikte, i det hus som är uppkallat efter mitt namn. 16
Men nu haven I åter ändrat eder och ohelgat mitt namn
och tagit tillbaka var och en sin träl och sin trälinna, dem
som I haden släppt fria till att gå vart de ville; ja, I haven
nu åter gjort dem till edra trälar och trälinnor. 17 Därför
säger HERREN så: I haven icke hört på mig och utropat
frihet var och en för sin broder och sin nästa. Så utropar
då jag, säger HERREN, för eder frihet att hemfalla åt
svärd, pest och hungersnöd; ja, jag skall göra eder till en
varnagel för alla riken på jorden. 18 Och de män som
hava överträtt mitt förbund och icke hållit förpliktelserna
vid det förbund de slöto inför mitt ansikte -- vid kalven
som av dem blev huggen i två stycken, mellan vilka de
gingo -- 19 dessa män, nämligen Judas och Jerusalems
furstar, hovmännen och prästerna och allt folket i landet,
som gingo mellan styckena av kalven, 20 dem skall jag
giva i deras fienders hand, i de mäns hand, som stå
efter deras liv; och deras döda kroppar skola bliva mat
åt himmelens fåglar och markens djur. 21 Och Sidkia,
Juda konung, med hans furstar skall jag giva i deras
fienders hand, i de mäns hand, som stå efter deras liv,
och i händerna på den babyloniske konungens här, som
nu har dragit bort ifrån eder. 22 Se, jag skall giva dem
befallning, säger HERREN, att de åter skola draga mot
denna stad och belägra den; och de skola då intaga den
och bränna upp den i eld. Och Juda städer skall jag göra
till en ödemark, där ingen bor.

35 Detta är det ord som kom till Jeremia från HERREN
i Jojakims, Josias sons, Juda konungs, tid; han
sade 2 Gå bort till rekabiternas släkt och tala med dem,
och för dem till HERRENS hus, in i en av kamrarna,
och giv dem vin att dricka. 3 Då tog jag med mig
Jaasanja, son till Jeremia, son till Habassinja, jämte
hans bröder och alla hans söner och rekabiternas hela
övriga släkt, 4 och förde dem till HERRENS hus, in i den
kammare som innehades av sönerna till gudsmannen
Hanan, Jigdaljas son, den kammare som ligger bredvid
furstarnas, ovanom dörrvaktaren Maasejas, Sallums
sons, kammare. 5 Och jag satte fram för rekabiternas
släkt kannor, fulla med vin, så ock bägare, och sade
till dem: »Dricken vin?» 6 Men de svarade: »Vi dricka
icke vin. Ty vår fader Jonadab, Rekabs son, har bjudit
oss och sagt: 'I och edra barn skolen aldrig dricka vin;
7 och hus skolen I icke bygga, och säd skolen I icke
så, och vingårdar skolen I icke plantera, ej heller äga
sådana, utan I skolen bo i tält i all eder tid, för att I mån
länge leva i det land där I bon såsom främlingar.' 8 Och
vi hava hörsammat vår fader Jonadabs, Rekabs sons,
befallning, i allt vad han har bjudit oss, så att vi med
våra hustrur och våra söner och döttrar aldrig dricka vin,
9 ej heller bygga hus till att bo i, ej heller äga vingårdar
eller åkrar eller säd. 10 Vi hava alltså bott i tält och hava
hörsammat och gjort allt vad vår fader Jonadab har bjudit
oss. 11 Men när Nebukadressar, konungen i Babel, drog
upp och föll in i landet, sade vi: 'Välan, vi vilja begiva oss
till Jerusalem, undan kaldéernas och araméernas här.'
Och så bosatte vi oss i Jerusalem.» 12 Och HERRENS
ord kom till Jeremia; han sade: 13 Så säger HERREN
Sebaot, Israels Gud: Gå åstad och säg till Juda män
och till Jerusalems invånare: Skolen I då icke taga emot
tuktan, så att I hören mina ord, säger HERREN? 14 Det
bud som Jonadab, Rekabs son, gav sina barn, att de
icke skulle dricka vin, det har blivit iakttaget, och ännu i
dag dricka de icke vin, av hörsamhet mot sin faders bud.
Men själv har jag titt och ofta talat till eder, och I haven
dock icke hörsammat mig. 15 Och titt och ofta har jag
sänt till eder alla mina tjänare profeterna och låtit säga:
»Vänden om, var och en från sin onda väg, och bättren

edert väsende, och följen icke efter andra gudar, så att I
tjänen dem; då skolen I få bo i det land som jag har
givit åt eder och edra fäder.» Men I böjden icke edert
öra därtill och hörden icke på mig. 16 Eftersom nu detta
folk icke har hörsammat mig, såsom Jonadabs, Rekabs
sons, barn hava iakttagit det bud som deras fader gav
dem, 17 därför säger HERREN, härskarornas Gud,
Israels Gud, så: Se, över Juda och över alla Jerusalems
invånare skall jag låta all den olycka komma, som jag
har förkunnat över dem, därför att de icke hörde, när
jag talade till dem, och icke svarade, när jag kallade på
dem. 18 Och till rekabiternas släkt sade Jeremia: Så
säger HERREN Sebaot, Israels Gud: Därför att I haven
hörsammat eder fader Jonadabs bud och hållit alla hans
bud och i alla stycken gjort såsom han har bjudit eder,
19 därför säger HERREN Sebaot, Israels Gud, så: Aldrig
skall den tid komma, då icke en avkomling av Jonadab,
Rekabs son, står inför mitt ansikte.

36 I Jojakims, Josias sons, Juda konungs, fjärde
regeringsår kom detta ord till Jeremia från
HERREN; han sade: 2 Tag dig en bokrulle och teckna
däri upp allt vad jag har talat till dig angående Israel
och Juda och alla hednafolk, från den dag då jag först
talade till dig i Josias tid ända till denna dag. 3 Kanhända
skall Juda hus, när de höra all den olycka som jag har
i sinnet att göra dem, vända om, var och en från sin
onda väg, och så skall jag förlåta dem deras missgärning
och synd. 4 Då kallade Jeremia till sig Baruk, Nerias
son; och efter Jeremias diktamen tecknade Baruk i en
bokrulle upp alla de ord som HERREN hade talat till
honom. 5 Och Jeremia bjöd Baruk och sade: »Jag är
själv under tvång, så att jag icke kan begiva mig till
HERRENS hus. 6 Men gå du dit; och ur den rulle som
du har skrivit efter min diktamen må du därpå fastedagen
läsa UPP HERRENS ord inför folket i HERRENS hus.
Inför hela Juda, så många som komma in från sina
städer, må du ock läsa upp dem. 7 Kanhända skola de
då bönfalla inför HERREN och vända om, var och en
från sin onda väg. Ty stor är den vrede och förtörnelse
som HERREN har uttalat över detta folk.» 8 Och Baruk,
Nerias son, gjorde alldeles såsom profeten Jeremia
hade bjudit honom: i HERRENS hus läste han ur boken
upp HERRENS ord. 9 I Jojakims, Josias sons, Juda
konungs, femte regeringsår, i nionde månaden, utlystes
nämligen en fasta inför HERREN, vilken hölls av allt
folket i Jerusalem och av allt det folk som från Juda
städer hade kommit till Jerusalem. 10 Då läste Baruk ur
boken upp Jeremias ord; han läste upp dem i HERRENS
hus, i sekreteraren Gemarjas, Safans sons, kammare
på den övre förgården, vid ingången till nya porten på
HERRENS hus, inför allt folket. 11 När nu Mika; son till
Gemarja, son till Safan, hade hört alla HERRENS ord
uppläsas ur boken, 12 gick han ned till konungshuset och
in i sekreterarens kammare; där sutto då alla furstarna:
sekreteraren Elisama, Delaja, Semajas son, Elnatan,
Akbors son, Gemarja, Safans son, Sidkia, Hananjas son,
och alla de andra furstarna. 13 Och Mika omtalade för
dem allt vad han hade hört Baruk läsa upp ur boken
inför folket. 14 Då sände alla furstarna Jehudi, son till
Netanja, son till Selemja, Kusis son, åstad till Baruk
och läto säga honom: »Tag med dig den rulle varur du
har läst inför folket, och kom hit.» Och Baruk, Nerias
son, tog rullen med sig och kom till dem. 15 Då sade
de till honom: »Sätt dig ned och läs den inför oss.»
Och Baruk läste inför dem. 16 När de då hörde allt
som stod där, sågo de med förskräckelse på varandra
och sade till Baruk: »Vi måste omtala för konungen allt
som står här.» 17 Och de frågade Baruk och sade:
»Tala om för oss huru det skedde att du efter hans
diktamen tecknade upp allt detta.» 18 Baruk svarade
dem: »Han dikterade för mig allt detta, och jag tecknade
upp det i boken med bläck.» 19 Då sade furstarna till
Baruk: »Gå och göm dig, du jämte Jeremia, och låten
ingen veta var I ären.» 20 Därefter, sedan de hade
lämnat rullen i förvar i sekreteraren Elisamas kammare,
gingo de in till konungen på förgården och omtalade
så allt för konungen. 21 Då sände konungen Jehudi att
hämta rullen; och denne hämtade den från sekreteraren
Elisamas kammare. Sedan läste Jehudi upp den inför
konungen och inför alla furstarna, som stodo omkring
konungen. 22 Konungen bodde då i vinterhuset, ty det
var den nionde månaden. Och kolpannan stod påtänd
framför honom; 23 och så ofta Jehudi hade läst tre eller
fyra spalter, skar han av rullen med pennkniven och
kastade stycket på elden i kolpannan, ända till dess att
hela rullen var förtärd av elden i kolpannan. 24 Och
varken konungen själv eller någon av hans tjänare blev
förskräckt eller rev sönder sina kläder, när de hörde
allt detta som upplästes. 25 Och fastän Elnatan, Delaja
och Gemarja bådo konungen att han icke skulle bränna
upp rullen, lyssnade han icke till dem. 26 I stället bjöd
konungen Jerameel, konungasonen, och Seraja, Asriels
son, och Selemja, Abdeels son, att de skulle gripa
skrivaren Baruk och profeten Jeremia. Men HERREN
gömde dem undan. 27 Men sedan konungen hade bränt
upp rullen med det som Baruk efter Jeremias diktamen
hade skrivit däri, kom HERRENS ord till Jeremia; han
sade: 28 Tag dig nu åter en annan rulle och teckna däri
upp allt vad som förut stod i den förra rullen, den som
Jojakim, Juda konung, brände upp. 29 Men angående
Jojakim, Juda konung, skall du säga: Så säger HERREN:
Du har bränt upp denna rulle och sagt: »Huru kunde du
skriva däri att konungen i Babel förvisso skall komma
och fördärva detta land, och göra slut på både människor
och djur däri?» 30 Därför säger HERREN så om Jojakim,
Juda konung: Ingen ättling av honom skall sitta på Davids
tron; och hans egen döda kropp skall komma att ligga
utkastad, prisgiven åt hettan om dagen och åt kölden

om natten. 31 Och jag skall hemsöka honom och hans
avkomlingar och hans tjänare för deras missgärnings
skull, och över dem och över Jerusalems invånare och
över Juda män skall jag låta all den olycka komma,
som jag har förkunnat över dem, fastän de icke hava
velat höra. 32 Då tog Jeremia en annan rulle och gav
den åt skrivaren Baruk, Nerias son; och efter Jeremias
diktamen tecknade denne däri upp allt vad som hade
stått i den bok som Jojakim, Juda konung, hade bränt
upp i eld. Och till detta lades ytterligare mycket annat av
samma slag.

37 Och Sidkia, Josias son, blev konung i stället för
Konja, Jojakims son; ty Nebukadressar, konungen
i Babel, gjorde honom till konung i Juda land. 2 Men
varken han eller hans tjänare eller folket i landet hörda
på HERRENS ord, dem som han talade genom profeten
Jeremia. 3 Dock sände konung Sidkia åstad Jehukal,
Selemjas son, och prästen Sefanja, Maasejas son, till
profeten Jeremia och lät säga: »Bed för oss till HERREN,
vår Gud.» 4 Jeremia gick då ännu ut och in bland folket,
ty man hade ännu icke satt honom i fängelse. 5 Och
Faraos här hade då dragit ut från Egypten; och när
kaldéerna, som belägrade Jerusalem, hade fått höra
ryktet därom, hade de dragit sig tillbaka från Jerusalem.
6 Då kom HERRENS ord till profeten Jeremia; han sade:
7 Så säger HERREN, Israels Gud: Så skolen I svara
Juda konung, som har sänt eder till mig för att fråga
mig: »Se, Faraos här, som har dragit ut till eder hjälp,
skall vända tillbaka till sitt land Egypten. 8 Sedan skola
kaldéerna komma tillbaka och belägra denna stad och de
skola då intaga den och bränna upp den i eld. 9 Därför
säger HERREN så: Bedragen icke eder själva med att
tänka: 'Kaldéerna skola nu en gång för alla draga bort
ifrån oss'; ty de skola icke draga bort. 10 Nej, om I än så
slogen kaldéernas hela här, när de strida mot eder, att
allenast några svårt sårade män blevo kvar av dem, så
skulle dessa resa sig upp, var och en i sitt tält, och skulle
bränna upp denna stad i eld. 11 Men när kaldéernas
här hade dragit sig tillbaka från Jerusalem för Faraos
har, 12 ville Jeremia lämna Jerusalem och begiva sig till
Benjamins land, för att där taga i besittning en jordlott
bland folket. 13 När han då kom till Benjaminsporten,
stod där såsom vakthavande en man vid namn Jiria,
son till Selemja, son till Hananja; denne grep profeten
Jeremia och sade: »Du vill gå över till kaldéerna.» 14
Jeremia svarade: »Det är icke sant; jag vill icke gå över
till kaldéerna», men ingen hörde på honom. Och Jiria
grep Jeremia och förde honom till furstarna. 15 Och
furstarna förtörnades på Jeremia och läto hudflänga
honom och satte honom i häkte i sekreteraren Jonatans
hus, ty detta hade de gjort till fängelse. 16 Men när
Jeremia hade kommit i fängelsehålan, ned i fångvalven,
och suttit där en lång tid, 17 sände konung Sidkia och lät
hämta honom; och hemma hos sig frågade konungen
honom hemligen och sade: »Har något ord kommit från
HERREN Jeremia svarade: »Ja»; och han tillade: »Du
skall bliva given i den babyloniske konungens hand. 18
Därefter frågade Jeremia konung Sidkia: »Varmed har
jag försyndat mig mot dig och dina tjänare och detta folk,
eftersom I haven satt mig i fängelse? 19 Och var äro
nu edra profeter, som profeterade för eder och sade:
'Konungen i Babel skall icke komma över eder och över
detta land'? 20 Så hör mig nu, herre konung; värdes
upptaga min bön: sänd mig icke tillbaka till sekreteraren
Jonatans hus, på det att jag icke må dö där.» 21 På
konung Sidkias befallning satte man då Jeremia i förvar i
fängelsegården, och gav honom en kaka bröd om dagen
från Bagargatan, till dess att det var slut på allt brödet i
staden. Så stannade Jeremia i fängelsegården.

38 Men Sefatja, Mattans son, och Gedalja, Pashurs
son, och Jukal, Selemjas son, och Pashur, Malkias
son, hörde huru Jeremia talade till allt folket och sade:
2 »Så säger HERREN: Den som stannar kvar i denna
stad, han skall dö genom svärd eller hunger eller pest,
men den som giver sig åt kaldéerna, han skall få leva,
ja, han skall vinna sitt liv såsom ett byte och få leva. 3
Ty så säger HERREN: Denna stad skall förvisso bliva
given i händerna på den babyloniske konungens här, och
han skall intaga den. 4 Då sade furstarna till konungen:
»Denne man bör dödas, eftersom han gör folket modlöst,
både det krigsfolk som ännu är kvar här i staden och
jämväl allt det övrig: folket, i det att han talar sådan: ord
till dem. Ty denne man söker icke folkets välfärd, utan
dess olycka. 5 Konung Sidkia svarade: »Välan han är i
eder hand; ty konungen förmår intet mot eder.» 6 Då
togo de Jeremia och kastad honom i konungasonen
Malkias brunn på fängelsegården; de släppte Jeremia
ditned med tåg. I brunnen var intet vatten, men dy,
och Jeremia sjönk ned i dyn. 7 När nu etiopiern Ebed-
Melek, en hovman, som befann sig i konungshuset,
under det att konungen uppehöll sig i Benjaminsporten,
fick höra att de hade sänkt Jeremia ned i brunnen, 8
begav han sig åstad från konungshuset och talade till
konungen och sade: 9 »Min herre konung, dessa män
hava handlat illa i allt vad de hava gjort mot profeten
Jeremia; ty de hava kastat honom i brunnen, där han
strax måste dö av hunger, då nu intet bröd finnes i
staden. 10 Då bjöd konungen etiopiern Ebed-Melek
och sade: »Tag med dig härifrån trettio män, och drag
profeten Jeremia upp ur brunnen, innan han dör.» 11
Så tog då Ebed-Melek männen med sig och begav sig
till konungshuset, till rummet under skattkammaren,
och hämtade därifrån trasor av sönderrivna och utslitna
kläder och lät sänka ned dem med tåg till Jeremia i
brunnen. 12 Och etiopiern Ebed-Melek sade till Jeremia:
»Lägg trasorna av de sönderrivna och utslitna kläderna
under dina armar, mellan dem och tågen.» Och Jeremia

gjorde så. 13 Sedan drogo de med tågen Jeremia upp ur
brunnen. Men Jeremia måste stanna i fängelsegården.
14 Därefter sände konung Sidkia åstad och lät hämta
profeten Jeremia till sig vid tredje ingången till HERRENS
hus. Och konungen sade till Jeremia: »Jag vill fråga dig
något dölj intet för mig.» 15 Jeremia sade till Sidkia:
»Om jag säger dig något, så kommer du förvisso att
låta döda mig; och om jag giver dig ett råd, så hör du
icke på mig.» 16 Då gav konung Sidkia Jeremia sin ed,
hemligen, och sade: »Så sant HERREN lever, han som
har givit oss detta vårt liv: jag skall icke låta döda dig,
ej heller skall jag lämna dig i händerna på dessa män
som stå efter ditt liv.» 17 Då sade Jeremia till Sidkia:
»Så säger HERREN, härskarornas Gud, Israels Gud:
Om du giver dig åt den babyloniske konungens furstar,
så skall du få leva, och denna stad skall då icke bliva
uppbränd i eld, utan du och ditt hus skolen få leva. 18
Men om du icke giver dig åt den babyloniske konungens
furstar, då skall denna stad bliva given i kaldéernas
hand, och de skola bränna upp den i eld, och du själv
skall icke undkomma deras hand.» 19 Konung Sidkia
svarade Jeremia: »Jag rädes för de judar som hava
gått över till kaldéerna; kanhända skall man lämna mig i
deras händer, och de skola då hantera mig skändligt.»
20 Jeremia sade: »Man skall icke göra det. Hör blott
HERRENS röst i vad jag säger dig, så skall det gå dig
väl, och du skall få leva. 21 Men om du vägrar att giva
dig, så är detta vad HERREN har uppenbarat för mig: 22
Se, alla de kvinnor som äro kvar i Juda konungs hus
skola då föras ut till den babyloniske konungens furstar;
och kvinnorna skola klaga: 'Dina vänner sökte förleda
dig, och de fingo makt med dig. Dina fötter fastnade i
dyn; då drogo de sig undan' 23 Och alla dina hustrur
och dina barn skall man föra ut till kaldéerna, och du
själv skall icke undkomma deras hand, utan skall varda
gripen av den babyloniske konungens hand och bliva en
orsak till att denna stad brännes upp i eld.» 24 Då sade
Sidkia till Jeremia: »Låt ingen få veta vad här har blivit
talat; eljest måste du dö. 25 Och om furstarna få höra att
jag har talat med dig, och de komma till dig och säga
till dig: 'Låt oss veta vad du har sagt till konungen; dölj
intet för oss, så skola vi icke döda dig; säg oss ock vad
konungen har sagt till dig' -- 26 då skall du svara dem:
'Jag bönföll inför konungen att han icke skulle sända mig
tillbaka till Jonatans hus för att dö där.'» 27 Och alla
furstarna kommo till Jeremia och frågade honom; men
han svarade dem alldeles såsom konungen hade bjudit
honom. Då tego de och gingo bort ifrån honom, eftersom
ingen hade hört huru det verkligen hade gått till. 28 Men
Jeremia fick stanna i fängelsegården ända till den dag
då Jerusalem blev intaget. Sedan nu Jerusalem hade
blivit intaget

39 -- efter det att Nebukadressar, konungen i Babel,
med hela sin här hade kommit till Jerusalem och
begynt belägra det i Sidkia, Juda konungs, nionde
regeringsår, i tionde månaden, 2 och efter det att staden;
hade blivit stormad i Sidkias elfte regeringsår, i fjärde
månaden, på nionde dagen månaden 3 drogo alla den
babyloniske konungens furstar därin och stannade i
Mellersta porten: nämligen Nergal Sareser, Samgar-
Nebo, Sarsekim, överste hovmannen, Nergal-Sareser,
överste magern, och alla den babyloniske konungens
övriga furstar. 4 Och när Sidkia, Juda konung, med allt
sitt krigsfolk fick se dem, flydde de och drogo om natten
ut ur staden, på den väg som ledde till den kungliga
trädgården, genom porten mellan de båda murarna; och
han tog vägen bort åt Hedmarken till. 5 Men kaldéernas
här förföljde dem och de hunno upp Sidkia på Jeriko
hedmarker. Och de togo fatt honom och förde honom
till Nebukadressar, den babyloniske konungen, i Ribla i
Hamats land; där höll denne rannsakning och dom med
honom. 6 Och den babyloniske konungen lät i Ribla
slakta Sidkias barn inför hans ögon; också alla andra
Juda ädlingar lät konungen i Babel slakta. 7 Och på
Sidkia själv lät han sticka ut ögonen och lät fängsla
honom med kopparfjättrar, för att föra honom till Babel.
8 Och kaldéerna brände upp i eld både konungens hus
och folkets hus och bröto ned Jerusalems murar. 9
Och återstoden av folket, dem som voro kvar i staden,
och de över löpare som hade gått över till honom,
och vad som för övrigt var kvar av folket, dem förde
Nebusaradan, översten för drabanterna, bort till Babel.
10 Men av de ringaste bland folket, av dem som ingenting
hade, lämnade Nebusaradan, översten för drabanterna,
några kvar i Juda land, och gav dem samtidigt vingårdar
och åkerfält. 11 Och Nebukadressar, konungen Babel,
gav genom Nebusaradan, översten för drabanterna,
befallning angående Jeremia och sade: 12 »Tag honom
och se i honom till godo, och gör honom icke något ont,
utan gör med honom efter som han själv begär av dig.»
13 Då sände Nebusaradan, översten för drabanterna, och
Nebusasban, överste hovmannen, och Nergal-Sareser,
överste magern, och alla den babyloniske konungens
övriga väldige -- 14 dessa sände bort och läto hämta
Jeremia ifrån fängelsegården och lämnade honom åt
Gedalja, son till Ahikam, son till Safan, på det att denne
skulle föra honom hem; så fick han stanna där bland
folket. 15 Men HERRENS ord hade kommit till Jeremia,
medan han var inspärrad i fängelsegården; han hade
sagt: 16 Gå och säg till etiopiern Ebed-Melek: Så säger
HERREN Sebaot, Israels Gud: Se, vad jag har förkunnat,
det skall jag låta komma över denna stad, till dess olycka
och icke till dess lycka, och det skall uppfyllas i din åsyn
på den dagen. 17 Men dig skall jag rädda på den dagen,
säger HERREN, och du skall icke bliva given i de mäns
hand, som du fruktar för. 18 Ty jag skall förvisso låta dig
komma undan, och du skall icke falla för svärd, utan

vinna ditt liv såsom ett byte, därför att du har förtröstat
på mig, säger HERREN.

40 Detta är det ord som kom till Jeremia från HERREN,
sedan Nebusaradan, översten för drabanterna,
hade släppt honom lös från Rama; denne lät nämligen
hämta honom, där han låg bunden med kedjor bland
alla andra fångar ifrån Jerusalem och Juda, som skulle
föras bort till Babel. **2** Översten för drabanterna lät alltså
hämta Jeremia och sade till honom: »HERREN, din Gud,
hade förkunnat denna olycka över denna plats; **3** och
HERREN har låtit den komma och har gjort såsom han
hade sagt. I haden ju syndat mot HERREN och icke hört
hans röst, och därför har detta vederfarits eder. **4** Och se,
nu löser jag dig i dag ur kedjorna som dina händer hava
varit bundna med. Om du är sinnad att komma med mig
till Babel, så kom, och jag skall då se dig till godo; men
om du icke är sinnad att komma med mig till Babel, så
gör det icke. Se, hela landet ligger öppet för dig; dit dig
synes gott och rätt att gå, dit må du gå.» **5** Och då han
ännu dröjde att vända tillbaka, tillade han: »Vänd tillbaka
till Gedalja, son till Ahikam, son till Safan, som konungen
i Babel har satt över Juda städer, och stanna hos honom
bland folket. Eller gå åt vilket annat håll som helst dit det
behagar dig att gå.» Och översten för drabanterna gav
honom vägkost och skänker och lät honom gå. **6** Så
begav sig då Jeremia till Gedalja, Ahikams son, i Mispa
och stannade hos honom bland folket som var kvar i
landet. **7** När då alla krigshövitsmännen på landsbygden
jämte sina män fingo höra att konungen i Babel hade
satt Gedalja, Ahikams son, över landet, och att han hade
anförtrott åt honom män kvinnor och barn, och dem
av de ringaste i landet, som man icke hade fört bort
till Babel, **8** kommo de till Gedalja i Mispa, nämligen
Ismael, Netanjas son, Johanan och Jonatan, Kareas
söner, Seraja, Tanhumets son, netofatiten Ofais söner
och Jesanja, maakatitens son, med sina män. **9** Och
Gedalja, son till Ahikam, son till Safan, gav dem och
deras män sin ed och sade: »Frukten icke för att tjäna
kaldéerna. Stannen kvar i landet, och tjänen konungen
i Babel, så skall det gå eder väl. **10** Se, själv stannar
jag kvar i Mispa, för att vara till tjänst åt kaldéer som
komma till oss; men I mån insamla vin och frukt och olja
och lägga det i edra kärl, och stanna kvar i de städer
som I haven tagit i besittning.» **11** Då nu också alla de
judar som voro i Moabs och Ammons barns och Edoms
land, och de som voro i andra länder hörde att konungen
i Babel hade låtit några av judarna bliva kvar, och att
han hade satt över dem Gedalja, son till Ahikam, son till
Safan, **12** vände alla dessa judar tillbaka från alla de
orter dit de hade blivit fördrivna, och kommo till Juda
land, till Gedalja i Mispa. Och de inbärgade vin och frukt
i stor myckenhet. **13** Men Johanan, Kareas son, och alla
krigshövitsmännen på landsbygden kommo till Gedalja i
Mispa **14** och sade till honom: »Du vet väl att Baalis,
Ammons barns konung, har sänt hit Ismael, Netanjas
son, för att slå ihjäl dig?» Men Gedalja, Ahikams son,
trodde dem icke. **15** Och Johanan, Kareas son, sade i
hemlighet till Gedalja i Mispa: »Låt mig gå åstad och
dräpa Ismael, Netanjas son; ingen skall få veta det.
Varför skulle han få slå ihjäl dig och så bliva en orsak till
att vi judar, som hava församlats till dig, allasammans
förskingras, och vad som är kvar av Juda förgås?» **16**
Men Gedalja, Ahikams son, sade till Johanan, Kareas
son: »Du får icke göra detta; ty vad du säger om Ismael
är icke sant.»

41 Men i sjunde månaden kom Ismael, son till Netanja,
son till Elisama, av konungslig börd och en av
konungens väldige, med tio män till Gedalja, Ahikams
son, i Mispa, och de höllo måltid tillsammans i Mispa. **2**
Och Ismael, Netanjas son, jämte de tio män som voro
med honom, överföll då Gedalja, son till Ahikam, son
till Safan, och slog honom till döds med svärd, honom
som konungen i Babel hade satt över landet. **3** Därjämte
dräpte Ismael alla de judar som voro hos Gedalja i
Mispa, så ock alla de kaldéer som funnos där, och som
tillhörde krigsfolket. **4** Dagen efter den då han hade
dödat Gedalja, och innan ännu någon visste av detta, **5**
kom en skara av åttio män från Sikem, Silo och Samaria;
de hade rakat av sig skägget och rivit sönder sina kläder
och ristat märken på sig, och hade med sig spisoffer och
rökelse till att frambära i HERRENS hus. **6** Och Ismael,
Netanjas son, gick ut emot dem från Mispa, gråtande
utan uppehåll. Och när han mötte dem, sade han till
dem: »Kommen in till Gedalja, Ahikams son.» **7** Men när
de hade kommit in i staden, blevo de nedstuckna av
Ismael, Netanjas son, och de män som voro med honom,
och kastade i brunnen. **8** Men bland dem funnos tio män
som sade till Ismael: »Döda oss icke; ty vi hava förråd av
vete, korn, olja och honung gömda på landsbygden.» Då
lät han dem vara och dödade dem icke med de andra. **9**
Och brunnen i vilken Ismael kastade kropparna av alla
de män som han hade dräpt, när han dräpte Gedalja,
var densamma som konung Asa hade låtit göra, när
Baesa, Israels konung, anföll honom; denna fylldes nu av
Ismael, Netanjas son, med ihjälslagna män. **10** Därefter
bortförde Ismael såsom fångar allt det folk som var kvar i
Mispa, konungadöttrarna och allt annat folk som hade
lämnats kvar i Mispa, och som Nebusaradan, översten
för drabanterna, hade anförtrott åt Gedalja, Ahikams son;
dem bortförde Ismael, Netanjas son; såsom fångar och
drog åstad bort till Ammons barn. **11** Men när Johanan,
Kareas son, och alla de krigshövitsmän som voro med
honom fingo höra om allt det onda som Ismael, Netanjas
son, hade gjort, **12** togo de alla sina män och gingo
åstad för att strida mot Ismael, Netanjas son; och de
träffade på honom vid det stora vattnet i Gibeon. **13** Då
nu hela skaran av dem som Ismael förde med sig fick

se Johanan, Kareas son, och alla de krigshövitsmän
som voro med honom, blevo de glada; 14 och de
vände om, hela skaran av dem som Ismael hade bortfört
såsom fångar ifrån Mispa, och gåvo sig åstad tillbaka till
Johanan, Kareas son. 15 Men Ismael, Netanjas son,
räddade sig med åtta män undan Johanan och begav
sig till Ammons barn. 16 Och Johanan, Kareas son, och
alla de krigshövitsmän som voro med honom togo med
sig allt som var kvar av folket, dem av Mispas invånare,
som han hade vunnit tillbaka från Ismael, Netanjas son,
sedan denne hade dräpt Gedalja, Ahikams son: både
krigsmän och kvinnor och barn och hovmän, som han
hade hämtat tillbaka från Gibeon. 17 Och de drogo åstad;
men i Kimhams härbärge invid Bet-Lehem stannade de,
för att sedan draga vidare och komma till Egypten, 18
undan kaldéerna; ty de fruktade för dessa, eftersom
Ismael, Netanjas son, hade dräpt Gedalja, Ahikams son,
vilken konungen i Babel hade satt över landet

42 Då trädde alla krigshövitsmännen fram, jämte
Johanan, Kareas son, och Jesanja, Hosajas son,
så ock allt folket, både små och stora, 2 och sade till
profeten Jeremia: »Värdes upptaga vår bön: bed för
oss till HERREN, din Gud, för hela denna kvarleva -- ty
vi äro blott några få, som hava blivit kvar av många;
du ser med egna ögon att det är så med oss. 3 Må
så HERREN, din Gud, kungöra för oss vilken väg vi
böra gå, och vad vi hava att göra.» 4 Profeten Jeremia
svarade dem: »Jag vill lyssna till eder. Ja, jag vill bedja
till HERREN, eder Gud, såsom I haven begärt. Och
vadhelst HERREN svarar eder skall jag förkunna för
eder; intet skall jag undanhålla för eder.» 5 Då sade de
till Jeremia: »HERREN vare ett sannfärdigt och osvikligt
vittne mot oss, om vi icke i alla stycken göra efter det
ord varmed HERREN, din Gud, sänder dig till oss. 6
Det må vara gott eller ont, så vilja vi höra HERRENS,
vår Guds, röst, hans som vi sända dig till; på det att
det må gå oss väl, när vi höra HERRENS, vår Guds,
röst.» 7 Och tio dagar därefter kom HERRENS ord till
Jeremia. 8 Då kallade han till sig Johanan, Kareas son,
och alla de krigshövitsmän som voro med honom, och
allt folket, både små och stora, 9 och sade till dem: Så
säger HERREN, Israels Gud, han som I haven sänt mig
till, för att jag skulle hos honom bönfalla för eder: 10
Om I stannen kvar i detta land, så skall jag uppbygga
eder och ej mer slå eder ned; jag skall plantera eder
och ej mer upprycka eder. Ty jag ångrar det onda som
jag har gjort eder. 11 Frukten icke mer för konungen
i Babel, som I nu frukten för, frukten icke för honom,
säger HERREN. Ty jag är med eder och vill frälsa eder
och rädda eder ur hans hand. 12 Jag vill låta eder finna
barmhärtighet; ja, han skall bliva barmhärtig mot eder
och låta eder vända tillbaka till edert land. 13 Men om I
sägen: »Vi vilja icke stanna i detta land», om I alltså
icke hören HERRENS, eder Guds, röst, 14 utan tänken:
»Nej, vi vilja begiva oss till Egyptens land, där vi slippa
att se krig och höra basunljud och hungra efter bröd,
där vilja vi bo» -- 15 välan, hören då HERRENS ord, I
kvarblivna av Juda: Så säger HERREN Sebaot, Israels
Gud: Om I verkligen ställen eder färd till Egypten och
kommen dit, för att bo där såsom främlingar, 16 så skall
svärdet, som I frukten för, hinna upp eder där i Egyptens
land, och hungersnöden, som I rädens för, skall följa
efter eder dit till Egypten, och där skolen I dö. 17 Ja,
de människor som ställa sin färd till Egypten, för att bo
där, skola alla dö genom svärd, hunger och pest, och
ingen av dem skall slippa undan och kunna rädda sig
från den olycka som jag skall låta komma över dem. 18
Ty så säger HERREN Sebaot, Israels Gud: Likasom min
vrede och förtörnelse har utgjutit sig över Jerusalems
invånare, så skall ock min förtörnelse utgjuta sig över
eder, om I begiven eder till Egypten, och I skolen bliva
ett exempel som man nämner, när man förbannar, och
ett föremål för häpnad, bannande och smälek, och I
skolen aldrig mer få se denna ort. 19 Ja, HERREN
säger till eder, I kvarblivna av Juda: Begiven eder icke till
Egypten. Märken väl att jag i dag har varnat eder. 20 Ty
I bedrogen eder själva, när I sänden mig till HERREN,
eder Gud, och saden: »Bed för oss till HERREN, vår
Gud; och vadhelst HERREN, vår Gud, säger, det må du
förkunna för oss, så vilja vi göra det.» 21 Jag har nu i
dag förkunnat det för eder. Men I haven icke velat höra
HERRENS, eder Guds, röst, i allt det varmed han har
sänt mig till eder. 22 Så veten nu att I skolen dö genom
svärd, hunger och pest, på den ort dit I åstunden att
komma, för att bo där såsom främlingar.

43 Men när Jeremia hade talat till allt folket alla
HERRENS, deras Guds, ord, med vilka HERREN,
deras Gud, hade sänt honom till dem, allt som sagt är, 2
då svarade Asarja, Hosajas son, och Johanan, Kareas
son, och alla de övriga fräcka männen -- dessa svarade
Jeremia: »Det är icke sant vad du säger; HERREN,
vår Gud, har icke sänt dig och låtit säga: 'I skolen icke
begiva eder till Egypten, för att bo där såsom främlingar.'
3 Nej, det är Baruk, Nerias son, som uppeggar dig mot
oss, på det att vi må bliva givna i kaldéernas hand,
för att dessa skola döda oss eller föra oss bort till
Babel.» 4 Och varken Johanan, Kareas son, eller någon
av krigshövitsmännen eller någon av folket ville höra
HERRENS röst och stanna kvar i Juda land. 5 I stället
togo Johanan, Kareas son, och alla krigshövitsmännen
med sig alla de kvarblivna av Juda, dem som från alla de
folk till vilka de hade varit fördrivna hade kommit tillbaka,
för att bo i Juda land, 6 både män, kvinnor och barn, där
till konungadöttrarna och alla andra som Nebusaradan,
översten för drabanterna, hade lämnat kvar hos Gedalja,
son till Ahikam, son till Safan, jämväl profeten Jeremia
och Baruk, Nerias son, 7 och begåvo sig till Egyptens
land, ty de ville icke höra HERRENS röst. Och de kommo

så fram till Tapanhes. 8 Och HERRENS ord kom till
Jeremia i Tapanhes; han sade: 9 Tag dig några stora
stenar och mura in dem i murbruket, där tegelgolvet
lägges, vid ingången till Faraos hus i Tapanhes; gör
detta inför judiska mäns ögon 10 och säg till dem: Så
säger HERREN Sebaot, Israels Gud: Se, jag skall sända
åstad och hämta min tjänare Nebukadressar, konungen
i Babel, och hans tron skall jag sätta upp ovanpå de
stenar som jag har låtit mura in har, och han skall på
dem breda ut sin tronmatta. 11 Ty han skall komma
och slå Egyptens land och giva i pestens våld den
som hör pesten till, i fångenskapens våld den som hör
fångenskapen till, i svärdets våld den som hör svärdet
till. 12 Och jag skall tända eld på Egyptens gudahus, och
han skall bränna upp dem och föra gudarna bort. Och
han skall rensa Egyptens land från ohyra, likasom en
herde rensar sin mantel; sedan skall han draga därifrån
i god ro. 13 Och han skall slå sönder stoderna i Bet-
Semes i Egyptens land, och Egyptens gudahus skall
han bränna upp i eld.

44 Detta är det ord som kom till Jeremia angående
alla de judar som bodde i Egyptens land, dem
som bodde i Migdol, Tapanhes, Nof och Patros' land;
han sade: 2 »Så säger HERREN Sebaot, Israels Gud:
I haven sett all den olycka som jag har låtit komma
över Jerusalem och över alla Juda städer -- Se, de
äro nu ödelagda, och ingen bor i dem; 3 detta för den
ondskas skull som de bedrevo till att förtörna mig, i det
att de gingo bort och tände offereld och tjänade andra
gudar, som varken I själva eller edra fäder haden känt.
4 Och titt och ofta sände jag till eder alla mina tjänare
profeterna och lät säga: 'Bedriven icke denna styggelse,
som jag hatar.' 5 Men de ville icke höra eller böja sitt
öra därtill, så att de omvände sig från sin ondska och
upphörde att tända offereld åt andra gudar. 6 Därför
blev min förtörnelse och vrede utgjuten, och den brann i
Juda städer och på Jerusalems gator, så att de blevo
ödelagda och förödda, såsom de nu äro. 7 Och nu säger
HERREN, härskarornas Gud, Israels Gud, så: Varför
bereden I eder själva stor olycka? I utroten ju ur Juda
både man och kvinna, både barn och spenabarn bland
eder, så att ingen kvarleva av eder kommer att återstå;
8 I förtörnen ju mig genom edra händers verk, i det att
I tänden offereld åt andra gudar i Egyptens land, dit I
haven kommit, för att bo där såsom främlingar. Härav
måste ske att I varden utrotade, och bliven ett exempel
som man nämner, när man förbannar, och ett föremål
för smälek bland alla jordens folk. 9 Haven I förgätit
edra fäders onda gärningar och Juda konungars onda
gärningar och deras hustrurs onda gärningar och edra
egna onda gärningar och edra hustrurs onda gärningar,
vad de gjorde i Juda land och på Jerusalems gator?
10 Ännu i dag äro de icke ödmjukade; de frukta intet
och vandra icke efter min lag och mina stadgar, dem
som jag förelade eder och edra fäder. 11 Därför säger
HERREN Sebaot, Israels Gud, så: Se, jag skall vända
mitt ansikte mot eder till eder olycka, till att utrota hela
Juda. 12 Och jag skall gripa de kvarblivna av Juda,
som hava ställt sin färd till Egyptens land, för att bo där
såsom främlingar. Och de skola allasammans förgås, i
Egyptens land skola de falla; genom svärd och hunger
skola de förgås, både små och stora, ja, genom svärd
och hunger skola de dö. Och de skola bliva ett exempel
som man nämner, när man förbannar, och ett föremål
för häpnad, bannande och smälek. 13 Och jag skall
hemsöka dem som bo i Egyptens land, likasom jag
hemsökte Jerusalem, med svärd, hunger och pest. 14
Och bland de kvarblivna av Juda, som hava kommit för
att bo såsom främlingar där i Egyptens land, skall ingen
kunna rädda sig och slippa undan, så att han kan vända
tillbaka till Juda land, dit de dock åstunda att få vända
tillbaka, för att bo där. Nej, de skola icke få vända tillbaka
dit, förutom några få som bliva räddade.» 15 Då svarade
alla männen -- vilka väl visste att deras hustrur tände
offereld åt andra gudar -- och alla kvinnorna, som stodo
där i en stor hop, så ock allt folket som bodde i Egyptens
land, i Patros, de svarade Jeremia och sade: 16 »I det
som du har talat till oss i HERRENS namn vilja vi icke
hörsamma dig, 17 utan vi vilja göra allt vad vår mun har
lovat, nämligen tända offereld åt himmelens drottning
och utgjuta drickoffer åt henne, såsom vi och våra fader,
våra konungar och furstar gjorde i Juda städer och på
Jerusalems gator. Då hade vi bröd nog, och det gick oss
väl, och vi sågo icke till någon olycka. 18 Men från den
stund då vi upphörde att tända offereld åt himmelens
drottning och utgjuta drickoffer åt henne hava vi lidit
brist på allt, och förgåtts genom svärd och hunger. 19
Och när vi nu tända offereld åt himmelens drottning
och utgjuta drickoffer åt henne, är det då utan våra
mäns samtycke som vi åt henne göra offerkakor, vilka
äro avbilder av henne, och som vi utgjuta drickoffer åt
henne?» 20 Men Jeremia sade till allt folket, till männen
och kvinnorna och allt folket, som hade givit honom detta
svar, han sade: 21 »Förvisso har HERREN kommit ihåg
och tänkt på huru I haven tänt offereld i Juda städer
och på. Jerusalems gator, både I själva och edra fäder,
både edra konungar och furstar och folket i landet. 22
Och HERREN kunde icke längre hava fördrag med eder
för edert onda väsendes skull, och för de styggelsers
skull som I bedreven, utan edert land blev ödelagt och
ett föremål för häpnad och förbannelse, så att ingen
kunde bo där, såsom vi nu se. 23 Därför att I tänden
offereld och syndaden mot HERREN och icke villen höra
HERRENS röst eller vandra efter hans lag, efter hans
stadgar och vittnesbörd, därför har denna olycka träffat
eder, såsom vi nu se». 24 Och Jeremia sade ytterligare
till allt folket och till alla kvinnorna: »Hören HERRENS
ord, I alla av Juda, som ären i Egyptens land, 25 Så

säger HERREN Sebaot, Israels Gud: I och edra hustrur
haven med edra händer fullgjort vad I taladen med eder
mun, när I saden: 'Förvisso vilja vi fullgöra de löften
som vi gjorde, att tända offereld åt himmelens drottning
och utgjuta drickoffer åt henne.' Välan, I mån hålla edra
löften och fullgöra edra löften; 26 men hören då också
HERRENS ord, I alla av Juda, som bon i Egyptens land:
Se, jag svär vid mitt stora namn, säger HERREN, att
i hela Egyptens land mitt namn icke mer skall varda
nämnt av någon judisk mans mun, så att han säger: 'Så
sant Herren, HERREN lever.' 27 Ty se, jag skall vaka
över dem, till deras olycka, och icke till deras lycka, och
alla män av Juda, som äro i Egyptens land, skola förgås
genom svärd och hunger, till dess att de hava fått en
ände. 28 Och allenast några som undkomma svärdet
skola få vända tillbaka från Egyptens land till Juda land,
en ringa hop. Och så skola alla kvarblivna av Juda, som
hava kommit till Egyptens land, för att bo där såsom
främlingar, få förnimma vilkens ord det är som bliver
beståndande, mitt eller deras. 29 Och detta skall för eder
vara tecknet till att jag skall hemsöka eder på denna
ort, säger HERREN, och I skolen så förnimma att mina
ord om eder förvisso skola bliva beståndande, eder till
olycka: 30 Så säger HERREN: Se, jag skall giva Farao
Hofra, konungen i Egypten i hans fienders hand och i de
mäns hand, som stå efter hans liv, likasom jag har givit
Sidkia, Juda konung, i Nebukadressars, den babyloniske
konungens, hand, hans som var hans fiende, och som
stod efter hans liv.»

45 Detta är det ord som profeten Jeremia talade
till Baruk, Nerias son, när denne efter Jeremias
diktamen tecknade upp dessa tal i en bok, under
Jojakims, Josias sons, Juda konungs, fjärde regeringsår;
han sade: 2 Så säger HERREN, Israels Gud, om dig,
Baruk: 3 Du säger: »Ve mig, ty HERREN har lagt ny
sorg till min förra plåga! Jag är så trött av suckande och
finner ingen ro.» 4 Men så skall du svara honom: Så
säger HERREN: Se, vad jag har byggt upp, det måste
jag riva ned, och vad jag har planterat, det måste jag
rycka upp; och detta gäller hela jorden. 5 Och du begär
stora ting för dig! Begär icke något sådant; ty se, jag
skall låta olycka komma över all kött, säger HERREN,
men dig skall jag låta vinna ditt liv såsom ett byte, till
vilken ort du än må gå.

46 Detta är vad som kom till profeten Jeremia såsom
HERRENS ord om hednafolken. 2 Om Egypten,
angående den egyptiske konungen Farao Nekos här,
som stod invid floden Frat, vid Karkemis, och som blev
slagen av Nebukadressar, konungen i Babel, i Jojakims,
Josias sons, Juda konungs, fjärde regeringsår. 3 Reden
till sköld och skärm, och rycken fram till strid. 4 Spännen
för hästarna och bestigen springarna, och ställen upp
eder, med hjälmarna på. Gören spjuten blanka, ikläden
eder pansaren. 5 Men varav kommer detta som jag nu
ser? De äro förfärade. De vika tillbaka; deras hjältar
bliva slagna. De taga till flykten utan att vända sig om.
Skräck från alla sidor! säger HERREN. 6 Ej ens den
snabbaste kan fly undan, ej ens hjälten kan rädda sig.
Norrut, invid floden Frat, där stappla de och falla. 7
Vem är denne som stiger upp såsom Nilfloden, denne
vilkens vatten svalla såsom strömmar? 8 Det är Egypten
som stiger upp såsom Nilfloden, och såsom strömmar
svalla hans vatten. Han säger: »Jag vill stiga upp och
övertäcka landet; jag vill fördärva städerna och dem som
bo därinne.» 9 Ja, dragen ditupp, I hästar; stormen fram,
I vagnar. Må hjältarna tåga fram, etiopier och putéer,
rustade med sköldar, och ludéer, rustade med bågar,
bågar som de spänna. 10 Ty detta är Herrens; HERREN
Sebaots, dag, en hämndedag, då han skall hämnas
på sina motståndare; nu skall svärdet frossa sig mätt
och dricka sig rusigt av deras blod. Ty ett slaktoffer
vill Herren, HERREN Sebaot, anställa i nordlandet vid
floden Frat. 11 Drag upp till Gilead och hämta balsam,
du jungfru dotter Egypten. Men förgäves skaffar du
dig läkemedel i mängd; du kan icke bliva helad. 12
Folken få höra om din skam, och av dina klagorop
bliver jorden full; ty den ene hjälten stapplar på den
andre, och de falla båda tillsammans. 13 Detta är det
ord som HERREN talade till profeten Jeremia om att
Nebukadressar, konungen i Babel, skulle komma och slå
Egyptens land: 14 Förkunnen i Egypten och kungören
i Migdol, ja, kungören i Nof, så ock i Tapanhes, och
sägen: »Träd fram och gör dig redo, ty svärdet frossar
runt omkring dig.» 15 Varför äro dina väldige slagna till
marken? De kunde ej hålla stånd, ty HERREN stötte
dem bort. 16 Han kom många att stappla, och så föllo de,
den ene över den andre; de ropade: »Upp, låt oss vända
tillbaka till vårt folk och till vårt fädernesland, undan det
härjande svärdet.» 17 Ja, man ropar där: »Farao är
förlorad, Egyptens konung! Han har förfelat sin tid.» 18
Så sant jag lever, säger konungen, han vilkens namn är
HERREN Sebaot, en skall komma, väldig såsom Tabor
ibland bergen, såsom Karmel vid havet. 19 Så reden
nu till åt eder, I dottern Egyptens inbyggare, vad man
behöver, när man skall gå i landsflykt. Ty Nof skall bliva
en ödemark och varda uppbränt, så att ingen kan bo där.
20 En skön kviga är Egypten; men en broms kommer
farande norrifrån. 21 Också de legoknektar hon har i sitt
land, lika gödda kalvar, ja, också de vända då om och
fly allasammans, de kunna icke hålla stånd. Ty deras
ofärds dag har kommit över dem, deras hemsökelses
tid. 22 Tyst smyger hon undan såsom en krälande orm,
ty med härsmakt draga de fram, och med yxor komma
de över henne, såsom gällde det att hugga ved. 23 De
fälla hennes skog, säger HERREN, ty ogenomtränglig
är den; talrikare äro de än gräshoppor, ja, de kunna ej
räknas. 24 På skam kommer dottern Egypten; hon bliver

given i nordlandsfolkets hand. 25 Så säger HERREN
Sebaot, Israels Gud: Se, jag skall hemsöka Amon från
No, så ock Farao och Egypten med dess gudar och dess
konungar, ja, både Farao och dem som förlita sig på
honom. 26 Och jag skall giva dem i de mans hand, som
stå efter deras liv, i Nebukadressars, den babyloniske
konungens, och i hans tjänares hand. Men därefter skall
landet bliva bebott såsom i forna dagar, säger HERREN.
27 Så frukta då icke, du min tjänare Jakob, och var
ej förfärad, du Israel; ty se, jag skall frälsa dig ur det
avlägsna landet, och dina barn ur deras fångenskaps
land. Och Jakob skall få komma tillbaka och leva i ro
och säkerhet, och ingen skall förskräcka honom. 28 Ja,
frukta icke, du min tjänare Jakob, säger HERREN, ty jag
är med dig. Och jag skall göra ände på alla de folk till
vilka jag har drivit dig bort; men på dig vill jag ej alldeles
göra ände, jag vill blott tukta dig med måtta; ty alldeles
ostraffad kan jag ju ej låta dig bliva.

47 Detta är vad som kom till profeten Jeremia såsom
HERRENS ord om filistéerna, förrän Farao hade
intagit Gasa. 2 Så säger HERREN: Se, vatten stiga
upp norrifrån och växa till en översvämmande ström; de
översvämma landet och allt vad däri är, städerna med
dem som bo därinne. Och människorna ropa, alla landets
inbyggare jämra sig 3 När bullret höres av hans hingstars
hovslag, när hans vagnar dåna, när hans hjuldon rassla,
då se ej fäderna sig om efter barnen, så maktlösa stå
de 4 inför den dag som kommer med fördärv över alla
filistéer, med undergång för alla dem som äro kvar till att
försvara Tyrus och Sidon. Ty HERREN skall fördärva
filistéerna, kvarlevan från Kaftors ö. 5 Skallighet stundar
för Gasa, det är förbi med Askelon, med kvarlevan i
deras dalbygd. Huru länge skall du rista märken på dig?
6 Ack ve! Du HERRENS svärd, när skall du äntligen få
ro, Drag dig tillbaka i din skida, vila dig och var stilla. 7
Dock, huru skulle det kunna få ro, då det är HERRENS
bud det utför? Mot Askelon, mot Kustlandet vid havet,
mot dem har han bestämt det.

48 Om Moab. Så säger HERREN Sebaot, Israels
Gud: Ve över Nebo, ty det är förstört! Kirjataim
har kommit på skam och är intaget, fästet har kommit
på skam och ligger krossat. 2 Moabs berömmelse är
icke mer. I Hesbon förehar man onda anslag mot det:
»Upp, låt oss utrota det, så att det icke mer är ett folk.»
Också du, Madmen, skall förgöras, svärdet skall följa dig
i spåren. 3 Klagorop höras från Horonaim, förödelse
och stort brak. 4 Ja, Moab ligger förstört; högljutt klaga
dess barn. 5 Uppför Halluhots höjd stiger man under
gråt, och på vägen ned till Horonaim höras ångestfulla
klagorop över förstörelsen. 6 Flyn, rädden edra liv, och
bliven som torra buskar i öknen. 7 Ty därför att du förlitar
dig på dina verk och dina skatter, skall ock du bliva
intagen; och Kemos skall gå bort i fångenskap och hans
präster och furstar med honom. 8 Och en förhärjare
skall komma över var stad, så att ingen stad skall kunna
rädda sig; dalen skall bliva förstörd och slätten ödelagd,
såsom HERREN har sagt. 9 Given vingar åt Moab, ty
flygande måste han fly bort. Hans städer skola bliva
mark, och ingen skall bo i dem. 10 Förbannad vare den
som försumligt utför HERRENS verk, förbannad vare
den som dröjer att bloda sitt svärd. 11 I säkerhet har
Moab levat från sin ungdom och har legat i ro på sin
drägg; han har icke varit tömd ur ett kärl i ett annat,
icke vandrat bort i fångenskap; därför har hans smak
behållit sig, och hans lukt har ej förvandlats. 12 Se,
därför skola dagar komma, säger HERREN, då jag skall
sända till honom vintappare, som skola tappa honom
och tömma hans kärl och krossa hans krukor. 13 Då
skall Moab komma på skam med Kemos, likasom Israels
hus kom på skam med Betel, som det förlitade sig på.
14 Huru kunnen I säga: »Vi äro hjältar och tappra män i
striden»? 15 Moab skall ändå bliva förstört, dess städer
skola gå upp i rök, och dess utvalda unga manskap
måste ned till att slaktas; så säger konungen, han vilkens
namn är HERREN Sebaot. 16 Snart kommer Moabs
ofärd, och hans olycka hastar fram med fart. 17 Ömken
honom, I alla som bon omkring honom, I alla som kännen
hans namn. Sägen: »Huru sönderbruten är icke den
starka spiran, den präktiga staven!» 18 Stig ned från din
härlighet och sätt dig på torra marken, du dottern Dibons
folk; ty Moabs förhärjare drager upp mot dig och förstör
dina fästen. 19 Ställ dig vid vägen och spela omkring
dig, du Aroers folk; fråga männen som fly och kvinnorna
som söka rädda sig, säg: »Vad har hänt?» 20 Moab
har kommit på skam, ja, det är krossat; jämren eder
och ropen Förkunnen vid Arnon att Moab är förstört. 21
Domen har kommit över slättlandet, över Holon, Jahas
och Mofaat, 22 över Dibon, Nebo och Bet-Diblataim, 23
över Kirjataim, Bet-Gamul och Bet-Meon, 24 över Keriot
och Bosra och över alla andra städer i Moabs land, vare
sig de ligga fjärran eller nära. 25 Avhugget är Moabs
horn, och hans arm är sönderbruten, säger HERREN.
26 Gören honom drucken, ty han har förhävt sig mot
HERREN; ja, må Moab ragla omkull i sina egna spyor
och bliva till åtlöje, också han. 27 Eller var icke Israel
till ett åtlöje för dig? Blev han då ertappad bland tjuvar,
eftersom du skakar huvudet, så ofta du talar om honom?
28 Övergiven edra städer och byggen bo i klipporna, I
Moabs inbyggare, och bliven lika duvor som bygga sina
nästen bortom klyftans gap. 29 Vi hava hört om Moabs
högmod, det övermåttan höga, om hans stolthet, högmod
och högfärd och hans hjärtas förhävelse. 30 Jag känner,
säger HERREN, hans övermod och opålitlighet, hans
lösa tal och opålitliga handlingssätt. 31 Därför måste
jag jämra mig för Moabs skull; över hela Moab måste
jag klaga. Över Kir-Heres' män må man sucka. 32 Mer
än Jaeser gråter, måste jag gråta över dig, du Sibmas

vinträd, du vars rankor gingo över havet och nådde till
Jaesers hav; mitt i din sommar och din vinbärgning har
ju en förhärjare slagit ned. **33** Glädje och fröjd är nu
avbärgad från de bördiga fälten och från Moabs land.
På vinet i pressarna har jag gjort slut; man trampar ej
mer vin under skördeskri, skördeskriet är intet skördeskri
mer. **34** Från Hesbon, jämmerstaden, ända till Eleale,
ända till Jahas upphäver man rop, och från Soar ända till
Horonaim, till Eglat-Selisia; ty också Nimrims vatten bliva
torr ökenmark. **35** Och jag skall i Moab så göra, säger
HERREN, att ingen mer frambär offer på offerhöjden och
ingen mer tänder offereld åt sin gud. **36** Därför klagar
mitt hjärta såsom en flöjt över Moab, ja, mitt hjärta klagar
såsom en flöjt över Kir-Heres' män: vad de hava kvar
av sitt förvärv går ju förlorat. **37** Ty alla huvuden äro
skalliga och alla skägg avskurna; på alla händer äro
sårmärken och omkring länderna säcktyg. **38** På alla
Moabs tak och på dess torg höres allenast dödsklagan,
ty jag har krossat Moab såsom ett värdelöst kärl, säger
HERREN. **39** Huru förfärad är han icke! I mån jämra
eder. Huru vänder icke Moab ryggen till med blygd! Ja,
Moab bliver ett åtlöje och en skräck för alla dem som bo
däromkring. **40** Ty så säger HERREN: Se, en som liknar
en örn svävar fram och breder ut sina vingar över Moab.
41 Keriot bliver intaget, bergfästena bliva erövrade. Och
Moabs hjältars hjärtan bliva på den dagen såsom en
kvinnas hjärta, när hon är barnsnöd. **42** Ja, Moab skall
förgöras så att det icke mer är ett folk, ty det har förhävt
sig mot HERREN. **43** Faror, fallgropar och fällor vänta
eder, I Moabs inbyggare, säger HERREN. **44** Om någon
flyr undan faran, så störtar han i fallgropen, och om han
kommer upp ur fallgropen, så fångas han i fällan. Ty jag
skall låta ett hemsökelsens år komma över dem, över
Moab, säger HERREN. **45** I Hesbons skugga stanna
de, det är ute med flyktingarnas kraft. Ty eld gick ut
från Hesbon, en låga från Sihons land; och den förtärde
Moabs tinning, hjässan på stridslarmets söner. **46** Ve
dig, Moab! Förlorat är Kemos' folk. Ty dina söner äro
tagna till fånga, och dina döttrar förda bort i fångenskap.
47 Men i kommande dagar skall jag åter upprätta Moab,
säger HERREN. Så långt om domen över Moab.

49 Om Ammons barn. Så säger HERREN: Har Israel
nu inga barn, eller har han ingen arvinge mer?
Eller varför har Malkam tagit arv, efter Gad, och varför
bor hans folk i dess städer? **2** Se, därför skola dagar
komma, säger HERREN då jag skall låta höra ett härskri
mot Rabba i Ammons barns land; och då skall det
bliva en öde grushög, och dess lydstäder skola brännas
upp i eld; och Israel skall då taga arv efter dem som
hava tagit hans arv, säger HERREN. **3** Jämra dig, du
Hesbon, ty Ai är förstört; ropen, I Rabbas döttrar. Höljen
eder i sorgdräkt, klagen, och gån omkring i gårdarna;
ty Malkam måste vandra bort i fångenskap, och hans
präster och furstar med honom. **4** Varför berömmer du
dig av dina dalar, av att din dal flödar över, du avfälliga
dotter? Du som förlitar dig på dina skatter och säger:
»Vem skall väl komma åt mig?», **5** se, jag skall låta
förskräckelse komma över dig från alla dem som bo
omkring dig, säger Herren, HERREN Sebaot. Och I
skolen varda bortdrivna, var och en åt sitt håll och ingen
skall församla de flyktande. **6** Men därefter skall jag åter
upprätta Ammons barn, säger HERREN. **7** Om Edom.
Så säger HERREN Sebaot: Finnes då ingen vishet mer i
Teman? Har all rådighet försvunnit ifrån de förståndiga?
Är deras vishet uttömd? **8** Flyn, vänden om, gömmen
eder djupt nere, I Dedans inbyggare. Ty över Esau skall
jag låta ofärd komma på hans hemsökelses tid. **9** När
vinbärgare komma över dig, skola de icke lämna kvar
någon efterskörd. När tjuvar komma om natten, skola de
fördärva så mycket dem lyster. **10** Ty jag skall blotta
Esau, jag skall uppenbara hans gömslen, och han skall
icke lyckas hålla sig dold; fördärv skall drabba hans barn,
hans bröder och grannar, och han skall icke mer vara
till. **11** Bekymra dig ej om dina faderlösa, jag vill behålla
dem vid liv; och må dina änkor förtrösta på mig. **12** Ty
så säger HERREN: Se, de som icke hade förskyllt att
dricka kalken, de nödgas att dricka den; skulle då du
bliva ostraffad? Nej, du skall icke bliva ostraffad, utan
skall nödgas att dricka den. **13** Ty vid mig själv har jag
svurit, säger HERREN, att Bosra skall bliva ett föremål
för häpnad och smälek; det skall förödas och bliva ett
exempel som man nämner, när man förbannar; och alla
dess lydstäder skola bliva ödemarker för evärdlig tid. **14**
Ett budskap har jag hört från HERREN, och en budbärare
är utsänd bland folken: »Församlen eder och kommen
emot det, och stån upp till strid. **15** Ty se, jag skall göra
dig ringa bland folken, föraktad bland människorna. **16**
Den förfäran du väckte har bedragit dig, ja, ditt hjärtas
övermod, där du sitter ibland bergsklyftorna och håller
dig fast högst uppe på höjden. Om du än byggde ditt
näste så högt uppe som örnen, så skulle jag dock störta
dig ned därifrån, säger HERREN. **17** Och Edom skall
bliva ett föremål för häpnad; alla som gå där fram skola
häpna och vissla vid tanken på alla dess plågor. **18**
Likasom när Sodom och Gomorra med sina grannstäder
omstörtades, säger HERREN, så skall ingen mer bo där
och intet människobarn där vistas. **19** Se, lik ett lejon
som drager upp från Jordanbygdens snår och bryter in
på frodiga betesmarker skall jag i ett ögonblick jaga dem
bort därifrån; och den som jag utväljer skall jag sätta till
herde över dem. Ty vem är min like, och vem kan ställa
mig till ansvar? Och vilken är den herde som kan bestå
inför mig? **20** Hören därför det råd som HERREN har
lagt mot Edom, och de tankar som han har mot Temans
inbyggare: Ja, herdegossarna skola sannerligen släpas
bort; sannerligen, deras betesmark skall häpna över
dem. **21** Vid dånet av deras fall bävar jorden; man skriar
så, att ljudet höres ända borta vid Röda havet. **22** Se, en

som liknar en örn lyfter sig och svävar fram och breder
ut sina vingar över Bosra. Och Edoms hjältars hjärtan
bliva på den dagen såsom en kvinnas hjärta, när hon är i
barnsnöd. 23 Om Damaskus. Hamat och Arpad komma
på skam; ty ett ont budskap få de höra, och de betagas
av ångest. I havet råder oro; det kan ej vara stilla. 24
Damaskus förlorar modet, det vänder sig om till flykt, ty
skräck har fattat det; ångest och vånda har gripit det, lik
en barnaföderskas. 25 Varför lät man den icke vara, den
berömda staden, min glädjes stad? 26 Så måste nu dess
unga män falla på dess gator, och alla dess stridsmän
förgöras på den dagen, säger HERREN Sebaot. 27 Och
jag skall tända eld på Damaskus' murar, och elden skall
förtära Ben-Hadads palatser. 28 Om Kedar och Hasors
riken, som blevo slagna av Nebukadressar, konungen i
Babel. Så säger HERREN: Upp, ja, dragen åstad upp
mot Kedar, och fördärven Österlandets söner. 29 Deras
hyddor och deras hjordar må man taga, deras tält och allt
deras bohag och deras kameler må föras bort ifrån dem
och man må ropa över dem; »Skräck från alla sidor!» 30
Flyn, ja, flykten med hast, gömmen eder djupt nere, I
Hasors inbyggare, säger HERREN, ty Nebukadressar,
konungen i Babel, har lagt råd mot eder och tänkt ut mot
eder ett anslag. 31 Upp, säger HERREN, ja, dragen
ditupp mot ett fredligt folk, som bor där i trygghet, utan
både portar och bommar, i sin avskilda boning. 32
Deras kameler skola bliva edert byte, och deras myckna
boskap skall bliva edert rov; och jag skall förströ dem
åt alla väderstreck, männen med det kantklippta håret
och från alla sidor skall jag låta ofärd komma över dem,
säger HERREN. 33 Och Hasor skall bliva en boning för
schakaler en ödemark till evärdlig tid; ingen skall mer
bo där och intet människobarn där vistas. 34 Detta är
vad som kom till profeten Jeremia såsom HERRENS
ord om Elam, i begynnelsen av Sidkias, Juda konungs,
regering; han sade: 35 Så säger HERREN Sebaot: Se,
jag skall bryta sönder Elams båge, deras yppersta makt.
36 Och från himmelens fyra ändar skall jag låta fyra
vindar komma mot Elam, och skall förströ dess folk åt
alla dessa väderstreck; och intet folk skall finnas, dit icke
de fördrivna ifrån Elam skola komma. 37 Och jag skall
göra elamiterna förfärade för sina fiender och för dem
som stå efter deras liv, och jag skall låta olycka komma
över dem, min vredes glöd, säger HERREN. Jag skall
sända svärdet efter dem, till dess att jag har gjort ände
på dem. 38 Och jag skall sätta upp min tron i Elam och
förgöra där både konung och furstar, säger HERREN. 39
Men i kommande dagar skall jag åter upprätta Elam,
säger HERREN.

50 Detta är det ord som HERREN talade om Babel,
om kaldéernas land, genom profeten Jeremia. 2
Förkunnen detta bland folken och kungören det, och
resen upp ett baner; kungören det, döljen det icke.
Sägen: Babel är intaget, Bel har kommit på skam,
Merodak är krossad, ja, dess avgudar hava kommit på
skam, dess eländiga avgudar äro krossade. 3 Ty ett
folk drager upp mot det norrifrån, som skall göra dess
land till en ödemark, så att ingen kan bo däri; både
människor och djur skola fly bort. 4 I de dagarna och på
den tiden, säger HERREN, skola Israels barn komma
vandrande tillsammans med Juda barn; under gråt skola
de gå åstad och söka HERREN, sin Gud. 5 De skola
fråga efter Sion; hitåt skola deras ansikten vara vända:
»Kommen! Må man nu hålla fast vid HERREN i ett evigt
förbund, som aldrig varder förgätet.» 6 En vilsekommen
hjord var mitt folk. Deras herdar hade fört dem vilse
och läto dem irra omkring på bergen. Så strövade de
från berg till höjd och glömde sin rätta lägerplats. 7 Alla
som träffade på dem åto upp dem, och deras ovänner
sade: »Vi ådraga oss ingen skuld därmed.» Så skedde,
därför att de hade syndat mot HERREN, rättfärdighetens
boning, mot HERREN, deras fäders hopp. 8 Flyn ut
ur Babel, dragen bort ifrån kaldéernas land, och bliven
lika bockar som hasta framför hjorden. 9 Ty se, jag
skall uppväcka från nordlandet en hop av stora folk och
föra dem upp mot Babel, och de skola rusta sig till strid
mot det; från det hållet skall det bliva intaget. Deras
pilar skola vara såsom en lyckosam hjältes, som icke
vänder tillbaka utan seger. 10 Och Kaldeen skall lämnas
till plundring; dess plundrare skola alla få nog, säger
HERREN. 11 Ja, om I än glädjens och fröjden eder, I
som skövlen min arvedel, om I än hoppen såsom kvigor
på tröskplatsen och frusten såsom hingstar, 12 eder
moder skall dock komma storligen på skam; hon som har
fött eder skall få blygas. Se, bland folken skall hon bliva
den yttersta -- en öken, ett torrt land och en hedmark! 13
För HERRENS förtörnelses skull måste det ligga obebott
och alltigenom vara en ödemark. Alla som gå fram vid
Babel skola häpna och vissla vid tanken på alla dess
plågor. 14 Rusten eder till strid mot Babel från alla sidor,
I som spännen båge; skjuten på henne, sparen icke
på pilarna; ty mot HERREN har hon syndat. 15 Höjen
segerrop över henne på alla sidor: »Hon har måst giva
sig; fallna äro hennes stödjepelare, nedrivna hennes
murar!» Detta är ju HERRENS hämnd, så hämnens
då på henne. Såsom hon har gjort, så mån I göra mot
henne. 16 Utroten ur Babel både dem som så och dem
som i skördens tid föra lien. Undan det härjande svärdet
må envar nu vända om till sitt folk och envar fly hem till
sitt land. 17 Israel var ett vilsekommet får som jagades
av lejon. Först åts det upp av konungen i Assyrien, och
sist har Nebukadressar, konungen i Babel, gnagt dess
ben. 18 Därför säger HERREN Sebaot, Israels Gud,
så: Se, jag skall hemsöka konungen i Babel och hans
land, likasom jag har hemsökt konungen i Assyrien. 19
Och jag skall föra Israel tillbaka till hans betesmarker,
och han skall få gå bet på Karmel och i Basan; och på
Efraims berg och i Gilead skall han få äta sig mätt. 20 I

de dagarna och på den tider säger HERREN, skall man
söka efter Israels missgärning, och den skall icke mer
vara till, och efter Juda synder, och de skola icke mer
bliva funna; ty jag skall förlåta dem som jag låter leva
kvar. **21** Drag ut mot Merataims land och mot inbyggarna
i Pekod. Förfölj dem och döda dem och giv dem till
spillo, säger HERREN, och gör i alla stycken såsom
jag har befallt dig. **22** Krigsrop höras i landet, och stort
brak. **23** Huru sönderbruten och krossad är den icke,
den hammare som slog hela jorden! Huru har icke Babel
blivit till häpnad bland folken! **24** Jag lade ut en snara för
dig, och så blev du fångad, Babel, förrän du visste därav;
du blev ertappad och gripen, ty det var med HERREN
som du hade givit dig i strid. **25** HERREN öppnade sin
rustkammare och tog fram sin vredes vapen. Ty ett verk
hade Herren, HERREN Sebaot, att utföra i kaldéernas
land. **26** Ja, kommen över det från alla sidor, öppnen
dess förrådskammare, kasten i en hög vad där finnes,
såsom man gör med säd, och given det till spillo; låten
intet därav bliva kvar. **27** Nedgören alla dess tjurar,
fören dem ned till att slaktas. Ve dem, ty deras dag
har kommit, deras hemsökelses tid! **28** Hör huru de
fly och söka rädda sig ur Babels land, för att i Sion
förkunna HERRENS, vår Guds, hämnd, hämnden för
hans tempel. **29** Båden upp mot Babel folk i mängd, allt
vad bågskyttar heter; lägren eder runt omkring det, låten
ingen undkomma. Vedergällen det efter dess gärningar;
gören mot det alldeles såsom det självt har gjort. Ty mot
HERREN har det handlat övermodigt, mot Israels Helige.
30 Därför skola dess unga man falla på dess gator,
och alla dess stridsmän skola förgöras på den dagen,
säger HERREN. **31** Se, jag skall vända mig mot dig,
du övermodige, säger Herren, HERREN Sebaot, ty din
dag har kommit, den tid då jag vill hemsöka dig. **32** Då
skall den övermodige stappla och falla, och ingen skall
kunna upprätta honom. Och jag skall tända eld på hans
städer, och elden skall förtära allt omkring honom. **33**
Så säger HERREN Sebaot: Förtryckta äro Israels barn,
och Juda barn jämte dem. Alla de som hava fart dem i
fångenskap hålla dem fast och vilja icke släppa dem.
34 Men deras förlossare är stark; HERREN Sebaot är
hans namn. Han skall förvisso utföras deras sak, så att
han skaffar ro åt jorden -- men oro åt Babels invånare.
35 Svärd komme över kaldéerna, säger HERREN, över
Babels invånare, över dess furstar och dess visa män!
36 Svärd komme över lögnprofeterna, så att de stå där
såsom dårar! Svärd komme över dess hjältar, så att de
bliva förfärade! **37** Svärd komme över dess hästar och
vagnar och över allt främmande folk därinne, så att de
bliva såsom kvinnor! Svärd komme över dess skatter,
så att de bliva tagna såsom byte! **38** Torka komme
över dess vatten, så att de bliva uttorkade! Ty det är
ett belätenas land, och skräckgudar dyrka de såsom
vanvettiga människor. **39** Därför skola nu schakaler bo
där tillsammans med andra ökendjur, och strutsar skola
där få sin boning. Aldrig mer skall det bliva bebyggt, från
släkte till släkte skall det vara obebott. **40** Likasom när
Sodom och Gomorra med sina grannstäder omstörtades
av Gud, säger HERREN, så skall ingen mer bo där och
intet människobarn där vistas. **41** Se, ett folk kommer
norrifrån; ett stort folk och många konungar resa sig
och komma från jordens yttersta ända. **42** De föra båge
och lans, de äro grymma och utan förbarmande. Dånet
av dem är såsom havets brus, och på sina hästar rida
de fram, rustade såsom kämpar till strid, mot dig, du
dotter Babel. **43** När konungen i Babel hör ryktet om
dem, sjunka hans händer ned; ängslan griper honom,
ångest lik en barnaföderskas. **44** Se, lik ett lejon som
drager upp från Jordanbygdens snår och bryter in på
frodiga betesmarker skall jag i ett ögonblick jaga dem
bort därifrån; och den som jag utväljer skall jag sätta till
herde över dem. Ty vem är min like, och vem kan ställa
mig till ansvar? Och vilken är den herde som kan bestå
inför mig? **45** Hören därför det råd som HERREN har lagt
mot Babel, och de tankar som han har mot kaldéernas
land: Ja, herdegossarna skola sannerligen släpas bort;
sannerligen, deras betesmark skall häpna över dem. **46**
När man ropar: »Babel är intaget», då bävar jorden, och
ett skriande höres bland folken. Merataim, »tvefaldig
gensträvighet», och Pekod, »hemsökelse», här namn på
Kaldeen.

51 Så säger HERREN: Se, jag skall uppväcka
mot Babel och mot Leb-Kamais inbyggare en
fördärvares ande. **2** Och jag skall sända främlingar mot
Babel, och de skola kasta det med kastskovlar och
ödelägga dess land. Ja, från alla sidor skola de komma
emot det på olyckans dag. **3** Skyttar skola spänna sina
bågar mot dem som där spänna båge, och mot dem
som där yvas i pansar. Skonen icke dess unga män,
given hela dess här till spillo. **4** Dödsslagna män skola
då falla i kaldéernas land och genomborrade man på
dess gator. **5** Ty Israel och Juda äro icke änkor som
hava blivit övergivna av sin Gud, av HERREN Sebaot,
därför att deras land var fullt av skuld mot Israels Helige.
6 Flyn ut ur Babel; må var och en söka rädda sitt liv, så
att I icke förgås genom dess missgärning. Ty detta är
för HERREN en hämndens tid, då han vill vedergälla
det vad det har gjort. **7** Babel var i HERRENS hand en
gyllene kalk som gjorde hela jorden drucken. Av dess
vin drucko folken, och så blevo folken såsom vanvettiga.
8 Men plötsligt är nu Babel fallet och krossat. Jämren
eder över henne, hämten balsam för hennes plåga,
om hon till äventyrs kan helas. **9** »Ja, vi hava sökt
hela Babel, men hon har icke kunnat helas; låt oss
lämna henne och gå var och en till sitt land. Ty hennes
straffdom räcker upp till himmelen och når allt upp till
skyarna. **10** HERREN har låtit vår rätt gå fram; kom,

låt oss förtälja i Sion HERRENS, vår Guds, verk.» **11** Vässen pilarna, fatten sköldarna. HERREN har uppväckt de mediska konungarnas ande; ty hans tankar äro vända mot Babel till att fördärva det. Ja, HERRENS hämnd är här, hämnden för hans tempel. **12** Resen upp ett baner mot Babels murar, hållen sträng vakt, ställen ut väktare, läggen bakhåll; ty HERREN har fattat sitt beslut, och han gör vad han har talat mot Babels invånare. **13** Du som bor vid stora vatten och är så rik på skatter, din ände har nu kommit, din vinningslystnads mått är fyllt. **14** HERREN Sebaot har svurit vid sig själv: sannerligen, om jag än har uppfyllt dig med människor så talrika som gräshoppor, så skall man dock få upphäva skördeskri över dig. **15** Han har gjort jorden genom sin kraft, han har berett jordens krets genom sin vishet, och genom sitt förstånd har han utspänt himmelen. **16** När han vill låta höra sin röst, då brusa himmelens vatten, då låter han regnskyar stiga upp från jordens ända; han låter ljungeldar komma med regn och för vinden ut ur dess förvaringsrum. **17** Såsom dårar stå då alla människor där och begripa intet; guldsmederna komma då alla på skam med sina beläten, ty deras gjutna beläten äro lögn, och ingen ande är i dem. **18** De äro fåfänglighet, en tillverkning att le åt; när hemsökelsen kommer över dem, måste de förgås. **19** Men sådan är icke han som är Jakobs del; nej, det är han som har skapat allt, och särskilt sin arvedels stam. HERREN Sebaot är hans namn. **20** Du var min hammare, mitt stridsvapen; med dig krossade jag folk, med dig fördärvade jag riken. **21** Med dig krossade jag häst och ryttare; med dig krossade jag vagn och körsven. **22** Med dig krossade jag man och kvinna; med dig krossade jag gammal och ung; med dig krossade jag yngling och jungfru. **23** Med dig krossade jag herden och hans hjord; med dig krossade jag åkermannen och hans oxpar; med dig krossade jag ståthållare och landshövding. **24** Men nu skall jag vedergälla Babel och alla Kaldeens inbyggare allt det onda som de hava förövat mot Sion, inför edra ögon, säger HERREN. **25** Se, jag skall vända mig mot dig, du fördärvets berg, säger HERREN, du som fördärvade hela jorden; och jag skall uträcka min hand mot dig och vältra dig ned från klipporna och göra dig till ett förbränt berg, **26** så att man icke av dig skall kunna taga vare sig hörnsten eller grundsten, utan du skall bliva en ödemark för evärdlig tid, säger HERREN. **27** Resen upp ett baner på jorden, stöten i basun ibland folken, invigen folk till strid mot det, båden upp mot det riken, både Ararats, Minnis och Askenas', tillsätten hövdingar mot det, dragen ditupp med hästar som likna borstiga gräshoppor. **28** Invigen folk till strid mot det: Mediens konungar, dess ståthållare och alla dess landshövdingar, och hela det land som lyder under deras välde. **29** Då darrar jorden och bävar, ty nu fullbordas vad HERREN tänkte mot Babel: att han ville göra Babels land till en ödemark, där ingen skulle bo. **30** Babels hjältar upphöra att strida, de sitta stilla i sina fästen; deras styrka har försvunnit, de hava blivit såsom kvinnor. Man har tänt eld på dess boningar; dess bommar äro sönderbrutna. **31** Löparna löpa mot varandra, den ene budbäraren korsar den andres väg, med bud till konungen i Babel om att hela hans stad år intagen, **32** att vadställena äro besatta och dammarna förbrända i eld och krigsmännen gripna av skräck. **33** Ty så säger HERREN Sebaot, Israels Gud: Dottern Babel är såsom en tröskplats, när man just har trampat till den; ännu en liten tid, och skördetiden kommer för henne. **34** Uppätit mig och förgjort mig har han, Nebukadressar, konungen i Babel. Han har gjort mig till ett tomt kärl; lik en drake har han uppslukat mig, han har fyllt sin buk med mina läckerheter och drivit mig bort. **35** »Den orätt mig har skett och det som har vederfarits mitt kött, det komme över Babel», så må Sions invånare säga; och »Mitt blod komme över Kaldeens inbyggare», så må Jerusalem säga. **36** Därför säger HERREN så: Se, jag skall utföra din sak och utkräva din hämnd. Jag skall låta dess hav sina bort och dess brunn uttorka, **37** och Babel skall bliva en stenhop, en boning för schakaler, ett föremål för häpnad och begabberi, så att ingen kan bo där. **38** Alla ryta de nu såsom lejon; de skria såsom lejonungar. **39** Men när de äro som mest upptända, skall jag tillreda åt dem ett gästabud; jag skall göra dem druckna, så att de jubla. Så skola de somna in i en evig sömn, ur vilken de aldrig skola uppvakna, säger HERREN. **40** Jag skall föra dem ned till att slaktas såsom lamm, likasom vädurar och bockar. **41** Huru har icke Sesak blivit intaget och hon som var hela jordens berömmelse erövrad! Huru har icke Babel blivit ett föremål för häpnad bland folken! **42** Havet steg upp över Babel; av dess brusande böljor blev det övertäckt. **43** Så blev av dess städer en ödemark, ett torrt land och en hedmark, ett land där ingen bor, och där intet människobarn går fram. **44** Ja, jag skall hemsöka Bel i Babel och taga ut ur hans gap vad han har slukat; och folken skola icke mer strömma till honom. Babels murar skola ock falla. **45** Dragen ut därifrån, mitt folk; må var och en söka rädda sitt liv undan HERRENS vredes glöd. **46** Varen icke försagda i edra hjärtan, och frukten icke för de olycksbud som höras i landet, om än ett olycksbud kommer det ena året och sedan nästa år ett nytt olycksbud, och om än våld råder på jorden och härskare står mot härskare. **47** Se, därför skola dagar komma, då jag skall hemsöka Babels beläten, och då hela dess land skall stå med skam och alla skola falla slagna därinne. **48** Då skola himmel och jord jubla över Babel, de och allt vad i dem är, då nu förhärjarna komma över det norrifrån, säger HERREN. **49** Ja, I slagna av Israel, också Babel måste falla, likasom för Babel människor föllo slagna över hela jorden. **50** I som haven lyckats rädda eder undan svärdet, gån åstad,

stannen icke. Kommen ihåg HERREN, i fjärran land,
och tänken på Jerusalem. 51 Vi stå här med skam, ja
vi måste höra smädelse; blygsel höljer vårt ansikte, ty
främlingar hava kastat sig över vad heligt som fanns i
HERRENS hus. 52 Se, därför skola dagar komma, säger
HERREN, då jag skall hemsöka dess beläten, och då
slagna män skola jämra sig i hela dess land. 53 Om
Babel än stege upp till himmelen, och om det gjorde sin
befästning än så hög och stark så skulle dock förhärjare
ifrån mig komma över det, säger HERREN. 54 Klagorop
höras från Babel, och stort brak från kaldéernas land. 55
Ty HERREN förhärjar Babel och gör slut på det stora
larmet därinne. Och deras böljor brusa såsom stora
vatten; dånet av dem ljuder högt. 56 Ty över det, över
Babel, kommer en förhärjare, och dess hjältar tagas till
fånga, deras bågar brytas sönder. Se, HERREN är en
vedergällningens Gud; han lönar till fullo. 57 Ja, jag skall
göra dess furstar druckna, så ock dess visa män, dess
ståthållare, dess landshövdingar och dess hjältar, och
de skola somna in i en evig sömn, ur vilken de aldrig
skola uppvakna, säger konungen, han vilkens namn är
HERREN Sebaot. 58 Så säger HERREN Sebaot: Det
vida Babels murar skola i grund omstörtas, och dess
höga portar skola brännas upp i eld. Så möda sig folken
för det som skall bliva till intet, och folkslagen arbeta
sig trötta för det som skall förbrännas av elden. 59
Detta är vad profeten Jeremia bjöd Seraja, son till Neria,
son till Mahaseja, när denne begav sig till Babel med
Sidkia, Juda konung, i hans fjärde regeringsår. Seraja
var nämligen den som hade bestyret med lägerplatserna.
60 Och Jeremia tecknade i en och samma bok upp alla
de olyckor som skulle komma över Babel, allt detta som
nu är skrivet om Babel. 61 Jeremia sade till Seraja: »När
du kommer till Babel, så se till, att du läser upp allt detta.
62 Och du skall säga: 'HERRE, du har själv talat om
denna ort att du vill fördärva den, så att ingen mer skall
bo där, varken någon människa eller något djur; ty den
skall vara en ödemark för evärdlig tid.' 63 Och när du
har läst upp boken till slut, så bind en sten vid den och
kasta den ut i Frat, 64 och säg: 'På detta sätt skall Babel
sjunka ned och icke mer komma upp, för den olyckas
skull som jag skall låta komma över det, mitt under deras
ävlan.'» Så långt Jeremias ord. Se Leb-Kamai i Ordförkl.
Se Sesak i Ordförkl.

52 Sidkia var tjuguett år gammal, när han blev konung,
och han regerade elva år i Jerusalem. Hans
moder hette Hamital, Jeremias dotter, från Libna. 2 Han
gjorde vad ont var i HERRENS ögon, alldeles såsom
Jojakim hade gjort. 3 Ty på grund av HERRENS vrede
skedde vad som skedde med Jerusalem och Juda,
till dess att han kastade dem bort ifrån sitt ansikte.
Och Sidkia avföll från konungen i Babel. 4 Då, i hans
nionde regeringsår, i tionde månaden, på tionde dagen i
månaden, kom Nebukadressar, konungen i Babel, med
hela sin här till Jerusalem, och de belägrade det; och
de byggde en belägringsmur runt omkring det. 5 Så
blev staden belägrad och förblev så ända till konung
Sidkias elfte regeringsår. 6 Men i fjärde månaden, på
nionde dagen i månaden, var hungersnöden så stor i
staden, att mängden av folket icke hade något att äta. 7
Och staden stormades, och allt krigsfolket flydde och
drog ut ur staden om natten genom porten mellan de
båda murarna (den port som ledde till den kungliga
trädgården), medan kaldéerna lågo runt omkring staden;
och de togo vägen åt Hedmarken till. 8 Men kaldéernas
här förföljde konungen, och de hunno upp Sidkia på
Jerikos hedmarker, sedan hela hans här hade övergivit
honom och skingrat sig. 9 Och de grepo konungen och
förde honom till den babyloniske konungen i Ribla i
Hamats land; där höll denne rannsakning och dom med
honom. 10 Och konungen i Babel lät slakta Sidkias barn
inför hans ögon; därjämte lät han ock slakta alla Juda
furstar i Ribla. 11 Och på Sidkia själv lät han sticka ut
ögonen och lät fängsla honom med kopparfjättrar. Och
konungen i Babel förde honom därefter till Babel och lät
honom sitta i fängelsehuset ända till hans dödsdag. 12
I femte månaden, på tionde dagen i månaden, detta i
den babyloniske konungen Nebukadressars nittonde
regeringsår, kom Nebusaradan, översten för drabanterna;
denne var den babyloniske konungens förtroendeman
vid Jerusalem. 13 Han brände upp HERRENS hus och
konungshuset; ja, alla hus i Jerusalem, i synnerhet
alla de förnämas hus, brände han upp i eld. 14 Och
alla murar runt omkring Jerusalem brötos ned av hela
den här av kaldéer, som översten för drabanterna
hade med sig. 15 Och en del av de ringaste bland
folket och den övriga återstoden av folket, dem som
voro kvar i staden, och de överlöpare som hade gått
över till konungen i Babel, så ock det hantverksfolk
som fanns kvar, dem förde Nebusaradan, översten
för drabanterna, bort i fångenskap. 16 Men av de
ringaste i landet lämnade Nebusaradan, översten för
drabanterna, några kvar till vingårdsmän och åkermän.
17 Kopparpelarna i HERRENS hus, bäckenställen och
kopparhavet i HERRENS hus slogo kaldéerna sönder
och förde all kopparen till Babel. 18 Och askkärlen,
skovlarna, knivarna, de båda slagen av skålar och alla
kopparkärl som hade begagnats vid gudstjänsten togo
de bort. 19 Likaledes tog översten för drabanterna bort
faten, fyrfaten, offerskålarna, askkärlen, ljusstakarna, de
andra skålarna och bägarna, allt vad som var av rent
guld eller av rent silver. 20 Vad angår de två pelarna,
havet som var allenast ett, och de tolv kopparoxarna
under bäckenställen, som konung Salomo hade låtit
göra till HERRENS hus, så kunde kopparen i alla dessa
föremål icke vägas. 21 Och vad pelarna angår, så var
den ena pelaren aderton alnar hög, och en tolv alnar
lång tråd mätte dess omfång, och den var fyra finger

tjock och ihålig. **22** Och ovanpå den var ett pelarhuvud
av koppar; och detta ena pelarhuvud var fem alnar högt,
och ett nätverk och granatäpplen funnos på pelarhuvudet
runt omkring, alltsammans av koppar. Och likadant var
det på den andra pelaren med fina granatäpplen. **23** Och
granatäpplena voro nittiosex utåt; men tillsammans voro
granatäpplena på nätverket runt omkring ett hundra. **24**
Och översten för drabanterna tog översteprästen Seraja
jämte Sefanja prästen näst under honom, så ock de
tre som höllo vakt vid tröskeln, **25** och från staden tog
han en hovman, den som var anförare för krigsfolket,
och sju av konungens närmaste män, som påträffades
i staden, så ock härhövitsmannens sekreterare, som
plägade utskriva folket i landet till krigstjänst, och sextio
andra män av landets folk, som påträffades i staden --
26 dessa tog Nebusaradan, översten för drabanterna,
och förde dem till den babyloniske konungen i Ribla.
27 Och konungen i Babel lät avliva dem där, i Ribla
i Hamats land. Så blev Juda bortfört från sitt land.
28 Detta är antalet av dem som Nebukadressar förde
bort: i det sjunde året tre tusen tjugutre judar, **29**
och i Nebukadressars adertonde: regeringsår åtta
hundra trettiotvå personer från Jerusalem. **30** Men
i Nebukadressars tjugutredje regeringsår bortförde
Nebusaradan, översten för drabanterna, av judarna sju
hundra fyrtiofem personer. Hela antalet utgjorde fyra
tusen sex hundra personer. **31** Men i det trettiosjunde
året sedan Jojakin, Juda konung, hade blivit bortförd
i fångenskap, i tolfte månaden, på tjugufemte dagen i
månaden, tog Evil-Merodak, konungen i Babel -- samma
år han blev konung -- Jojakin, Juda konung, till nåder och
förde honom ut ur fängelset. **32** Och han talade vänligt
med honom och gav honom översta platsen bland de
konungar som voro hos honom i Babel. **33** Han fick
lägga av sin fångdräkt och beständigt äta vid hans bord,
så länge han levde. **34** Och ett ständigt underhåll gavs
honom från konungen i Babel, visst för var dag, ända till
hans dödsdag, så länge han levde.

Klagovisorna

1 Huru övergiven sitter hon icke, den folkrika staden!
Hon har blivit lik en änka. Hon som var så mäktig
bland folken, en furstinna bland länderna, hon måste nu
göra trältjänst. **2** Bittert gråter hon i natten, och tårar
rinna utför hennes kind. Ingen finnes, som tröstar henne,
bland alla hennes vänner. Alla hennes närmaste hava
varit trolösa mot henne; de hava blivit hennes fiender. **3**
Juda har måst gå i landsflykt efter att hava utstått elände
och svåra vedermödor; hon bor nu bland hedningarna
och finner ingen ro. Alla hennes förföljare hava fallit över
henne, mitt i hennes trångmål. **4** Vägarna till Sion ligga
sörjande, då nu ingen kommer till högtiderna. Alla hennes
portar äro öde, hennes präster sucka. Hennes jungfrur
äro bedrövade, och själv sörjer hon bittert. **5** Hennes
ovänner hava fått övermakten, för hennes fiender går
allt väl. Ty HERREN har sänt henne bedrövelser för
hennes många överträdelsers skull. Hennes barn hava
måst gå i fångenskap, bortdrivna av ovännen. **6** Så
har all dottern Sions härlighet försvunnit ifrån henne.
Hennes furstar likna hjortar som icke finna något bete;
vanmäktiga söka de fly bort, undan sina förföljare. **7**
I denna sitt eländes och sin husvillhets tid kommer
Jerusalem ihåg allt vad dyrbart hon ägde i forna dagar.
Nu då hennes folk har fallit för ovännens hand och hon
icke har någon hjälpare nu se hennes ovänner med hån
på hennes undergång. **8** Svårt hade Jerusalem försynda
sig; därför har hon blivit en styggelse. Alla som ärade
henne förakta henne nu, då de se hennes blygd. Därför
suckar hon ock själv och drager sig undan. **9** Orenhet
fläckar hennes klädesfållar; hon tänkte icke på anden.
Därför vart hennes fall så gruvligt; ingen finnes, som
tröstar henne. Se, HERRE, till mitt elände, ty fienden
förhäver sig. **10** Ovännen räckte ut sin hand efter allt
vad dyrbart hon ägde; ja, hon fick se huru hedningar
kommo in i hennes helgedom, just sådana som du hade
förbjudit att komma in i din församling. **11** Allt hennes
folk måste med suckan tigga sitt bröd; för vad dyrbart de
ägde måste de köpa sig mat till att stilla sin hunger. Se,
HERRE, och akta på huru föraktad jag har blivit. **12** Går
detta eder ej till sinnes, I alla som dragen vägen fram?
Akten härpå och sen till: kan någon plåga vara lik den
varmed jag har blivit hemsökt, den varmed HERREN
har bedrövat mig på sin glödande vredes dag? **13** Från
höjden sände han en eld i mina ben och fördärvade
dem. Han bredde ut ett nät för mina fötter, han stötte mig
tillbaka. Förödelse lät han gå över mig, han gjorde mig
maktlös för alltid. **14** Mina överträdelser knötos samman
av hans hand till ett ok, hopbundna lades de på min hals;
så bröt han ned min kraft. Herren gav mig i händerna på
människor som jag ej kan stå emot. **15** Alla de tappra
kämpar jag hyste aktade Herren för intet. Han lyste ut
högtid, mig till fördärv, för att krossa mina unga män.
Ja, vinpressen trampade Herren till ofärd för jungfrun
dottern Juda. **16** Fördenskull gråter jag; mitt öga, det
flyter i tårar; ty fjärran ifrån mig äro de som skulle trösta
mig och vederkvicka min själ. Förödelse har gått över
mina barn, ty fienden har blivit mig övermäktig. **17** Sion
räcker ut sina händer, men ingen finnes, som tröstar
henne; mot Jakob bådade HERREN upp ovänner från
alla sidor; Jerusalem har blivit en styggelse ibland dem.
18 Ja, HERREN är rättfärdig, ty jag var gensträvig mot
hans bud. Hören då, alla I folk, och sen min plåga: mina
jungfrur och mina unga män fingo gå i fångenskap. **19**
Jag kallade på mina vänner, men de bedrogo mig. Mina
präster och mina äldste förgingos i staden, medan de
tiggde sig mat för att stilla sin hunger. **20** Se HERRE,
huru jag är i nöd, mitt innersta är upprört. Mitt hjärta
vänder sig i mitt bröst, därför att jag var så gensträvig.
Ute har svärdet förgjort mina barn, och inomhus pesten.
21 Väl hör man huru jag suckar, men ingen finnes,
som tröstar mig; alla mina fiender höra om min olycka
och fröjda sig över att du har gjort detta. Den dag du
förkunnade har du låtit komma. Dock, dem skall det
gå såsom mig. Låt all deras ondska komma inför ditt
ansikte, och hemsök dem, likasom du har hemsökt mig
för alla mina överträdelsers skull ty många äro mina
suckar, och mitt hjärta är sjukt. Alfabetisk sång; se Poesi
i Ordförkl.

2 Huru höljer icke Herren genom sin vrede dottern Sion
i mörker! Från himmelen ned till jorden kastade han
Israels härlighet. Han vårdade sig icke om sin fotapall på
sin vredes dag. **2** Utan skonsamhet fördärvade Herren
alla Jakobs boningar; i sin förgrymmelse bröt han ned
dottern Judas fästen, ja, han slog dem till jorden, han
oskärade riket och dess furstar. **3** I sin vredes glöd högg
han av vart Israels horn; han höll sin högra hand tillbaka,
när fienden kom. Jakob förbrände han lik en lågande
eld, som förtär allt runt omkring. **4** Han spände sin båge
såsom en fiende, med sin högra hand stod han fram
såsom en ovän och dräpte alla som voro våra ögons lust.
Över dottern Sions hydda utgöt han sin vrede såsom
en eld. **5** Herren kom såsom en fiende och fördärvade
Israel, han fördärvade alla dess palats, han förstörde
dess fästen; så hopade han över dottern Juda jämmer
på jämmer. **6** Och han bröt ned sin hydda såsom en
trädgård, han förstörde sin högtidsplats. Både högtid
och sabbat lät HERREN bliva förgätna i Sion, och i sin
vredes förgrymmelse försköt han både konung och präst.
7 Herren förkastade sitt altare, han gav sin helgedom
till spillo. Murarna omkring hennes palatser gav han i
fiendernas hand. De hovo upp rop i HERRENS hus
såsom på en högtidsdag. **8** HERREN hade beslutit att
förstöra dottern Sions murar; han spände mätsnöret till
att fördärva och drog sin hand ej tillbaka. Han lät sorg
komma över vallar och murar; förfallna ligga de nu alla.
9 Hennes portar sjönko ned i jorden, han bräckte och

krossade hennes bommar. Hennes konung och furstar
leva bland hedningar, ingen lag finnes mer; hennes
profeter undfå ej heller någon syn från HERREN. **10**
Dottern Sions äldste sitta där stumma på jorden, de hava
strött stoft på sina huvuden och höljt sig i sorgdräkt;
Jerusalems jungfrur sänka sina huvuden mot jorden. **11**
Mina ögon äro förtärda av gråt, mitt innersta är upprört,
min lever är såsom utgjuten på jorden för dottern mitt
folks skada; ty barn och spenabarn försmäkta på gatorna
i staden. **12** De ropa till sina mödrar: »Var få vi bröd
och vin?» Ty försmäktande ligga de såsom slagna på
gatorna i staden; ja, de uppgiva sin anda i sina mödrars
famn. **13** Vad jämförligt skall jag framlägga för dig, du
dotter Jerusalem? Vilket liknande öde kan jag draga
fram till din tröst, du jungfru dotter Sion? Din skada är ju
stor såsom ett hav; vem kan hela dig? **14** Dina profeters
syner voro falskhet och flärd, de blottade icke för dig din
missgärning, så att du kunde bliva upprättad; de utsagor
de förkunnade för dig voro falskhet och förförelse. **15**
Alla vägfarande slå ihop händerna, dig till hån; de vissla
och skaka huvudet åt dottern Jerusalem: »Är detta den
stad som man kallade 'skönhetens fullhet', 'hela jordens
fröjd'?» **16** Alla dina fiender spärra upp munnen emot
dig, de vissla och bita samman tänderna, de säga: »Vi
hava fördärvat henne. Ja, detta är den dag som vi bidade
efter; nu hava vi upplevat och sett den.» **17** HERREN
har gjort vad han hade beslutit, han har fullbordat sitt
ord, vad han för länge sedan hade förordnat; han har
brutit ned utan förskoning. Och han har låtit fienden
glädjas över dig, han har upphöjt dina ovänners horn. **18**
Deras hjärtan ropa till Herren. Du dottern Sions mur, låt
dina tårar rinna som en bäck, både dag och natt; låt
dig icke förtröttas, unna ditt öga ingen ro. **19** Stå upp,
ropa högt i natten, när dess väkter begynna, utgjut ditt
hjärta såsom vatten inför Herrens ansikte; lyft upp till
honom dina händer för dina barns liv, ty de försmäkta av
hunger i alla gators hörn. **20** Se, HERRE, och akta på
vem du så har hemsökt. Skola då kvinnor nödgas äta
sin livsfrukt, barnen som de hava burit i sin famn? Skall
man i Herrens helgedom dräpa präster och profeter?
21 På jorden, ute på gatorna, ligga de, både unga och
gamla; mina jungfrur och mina unga män hava fallit
för svärd. Du dräpte på din vredes dag, du slaktade
utan förskoning. **22** Såsom till en högtidsdag kallade du
samman mot mig förskräckelser ifrån alla sidor; och på
HERRENS vredes dag fanns ingen som blev räddad och
slapp undan. Dem som jag hade burit i min famn och
fostrat, dem förgjorde min fiende.

3 Jag är en man som har prövat elände under hans
vredes ris. **2** Mig har han fört och låtit vandra genom
mörker och genom ljus. **3** Ja, mot mig vänder han sin
hand beständigt, åter och åter. **4** Han har uppfrätt mitt
kött och min hud, han har krossat benen i mig. **5** Han har
kringskansat och omvärvt mig med gift och vedermöda.
6 I mörker har han lagt mig såsom de längesedan döda.
7 Han har kringmurat mig, så att jag ej kommer ut, han
har lagt på mig tunga fjättrar. **8** Huru jag än klagar och
ropar, tillstoppar han öronen för min bön. **9** Med huggen
sten har han murat för mina vägar, mina stigar har han
gjort svåra. **10** En lurande björn är han mot mig, ett lejon
som ligger i försåt. **11** Han förde mig på villoväg och rev
mig i stycken, förödelse lät han gå över mig. **12** Han
spände sin båge och satte mig upp till ett mål för sin pil.
13 Ja, pilar från sitt koger sände han in i mina njurar.
14 Jag blev ett åtlöje för hela mitt folk en visa för dem
hela dagen. **15** Han mättade mig med bittra örter, han
gav mig malört att dricka. **16** Han lät mina tänder bita
sönder sig på stenar, han höljde mig med aska. **17** Ja,
du förkastade min själ och tog bort min frid; jag visste ej
mer vad lycka var. **18** Jag sade: »Det är ute med min
livskraft och med mitt hopp till HERREN.» **19** Tänk på
mitt elände och min husvillhet, på malörten och giftet! **20**
Stadigt tänker min själ därpå och är bedrövad i mig. **21**
Men detta vill jag besinna, och därför skall jag hoppas:
22 HERRENS nåd är det att det icke är ute med oss,
ty det är icke slut med hans barmhärtighet. **23** Den är
var morgon ny, ja, stor är din trofasthet. **24** HERREN är
min del, det säger min själ mig; därför vill jag hoppas
på honom. **25** HERREN är god mot dem som förbida
honom, mot den själ som söker honom. **26** Det är gott
att hoppas i stillhet på hjälp från HERREN. **27** Det är
gott för en man att han får bära ett ok i sin ungdom. **28**
Må han sitta ensam och tyst, när ett sådant pålägges
honom. **29** Må han sänka sin mun i stoftet; kanhända
finnes ännu hopp. **30** Må han vända kinden till åt den
som slår honom och låta mätta sig med smälek. **31**
Ty Herren förkastar icke för evig tid; **32** utan om han
har bedrövat, så förbarmar han sig igen, efter sin stora
nåd. **33** Ty icke av villigt hjärta plågar han människors
barn och vållar dem bedrövelse. **34** Att man krossar
under sina fötter alla fångar i landet, **35** att man vränger
en mans rätt inför den Högstes ansikte, **36** att man
gör orätt mot en människa i någon hennes sak, skulle
Herren icke se det? **37** Vem sade, och det vart, om
det ej var Herren som bjöd? **38** Kommer icke från den
Högstes mun både ont och gott? **39** Varför knorrar då en
människa här i livet, varför en man, om han drabbas
av sin synd? **40** Låtom oss rannsaka våra vägar och
pröva dem och omvända oss till HERREN. **41** Låtom oss
upplyfta våra hjärtan, såväl som våra händer, till Gud i
himmelen. **42** Vi hava varit avfälliga och genträviga,
och du har icke förlåtit det. **43** Du har höljt dig i vrede
och förföljt oss, du har dräpt utan förskoning. **44** Du har
höljt dig i moln, så att ingen bön har nått fram. **45** Ja,
orena och föraktade låter du oss stå mitt ibland folken.
46 Alla våra fiender spärra upp munnen emot oss. **47**
Faror och fallgropar möta oss fördärv och skada. **48**

Vattenbäckar rinna ned från mitt öga för dottern mitt folks
skada. **49** Mitt öga flödar utan uppehåll och förtröttas
icke, **50** till dess att HERREN blickar ned från himmelen
och ser härtill. **51** Mitt öga vållar mig plåga för alla min
stads döttrars skull. **52** Jag bliver ivrigt jagad såsom en
fågel av dem som utan sak äro mina fiender. **53** De
vilja förgöra mitt liv här i djupet, de kasta stenar på mig.
54 Vatten strömma över mitt huvud, jag säger: »Det är
ute med mig.» **55** Jag åkallar ditt namn, o HERRE, har
underst i djupet. **56** Du hör min röst; tillslut icke ditt öra,
bered mig lindring, då jag nu ropar. **57** Ja, du nalkas
mig, när jag åkallar dig; du säger: »Frukta icke.» **58** Du
utför, Herre, min själs sak, du förlossar mitt liv. **59** Du ser,
HERRE, den orätt mig vederfares; skaffa mig rätt. **60** Du
ser all deras hämndgirighet, alla deras anslag mot mig.
61 Du hör deras smädelser, HERRE, alla deras anslag
mot mig. **62** Vad mina motståndare tala och tänka ut är
beständigt riktat mot mig. **63** Akta på huru de hava mig
till sin visa, evad de sitta eller stå upp. **64** Du skall giva
dem vedergällning, HERRE, efter deras händers verk.
65 Du skall lägga ett täckelse över deras hjärtan; din
förbannelse skall komma över dem. **66** Du skall förfölja
dem i vrede och förgöra dem, så att de ej bestå under
HERRENS himmel. Alfabetisk sång; se Poesi i Ordförkl.

4 Huru har icke guldet berövats sin glans, den ädla
metallen förvandlats! Heliga stenar ligga kringkastade
i alla gators hörn. **2** Sions ädlaste söner som aktades
lika med fint guld, huru räknas de icke nu såsom
lerkärl, krukmakarhänders verk! **3** Själva schakalerna
räcka spenarna åt sina ungar för att giva dem di; men
dottern mitt folk har blivit grym, lik strutsen i öknen. **4**
Spenabarnets tunga låder av törst vid dess gom; le
späda barnen bedja om bröd, men ingen bryter sådant
åt dem. **5** De som förr åto läckerheter försmäkta nu på
gatorna; de som uppföddes i scharlakan måste nu ligga i
dyn. **6** Så var dottern mitt folks missgärning större än
Sodoms synd, Sodoms, som omstörtades i ett ögonblick,
utan att människohänder kommo därvid. **7** Hennes
furstar voro mer glänsande än snö, de voro vitare än
mjölk, deras hy var rödare än korall, deras utseende var
likt safirens. **8** Nu hava deras ansikten blivit mörkare
än svart färg, man känner icke igen dem på gatorna;
deras hud sitter fastklibbad vid benen, den har förtorkats
och blivit såsom trä. **9** Lyckligare voro de som dräptes
med svärd, än de äro, som dräpas av hunger, de som
täras bort under kval, utan näring från marken. **10** Med
egna händer måste ömsinta kvinnor koka sina barn för
att hava dem till föda vid dottern mitt folks skada. **11**
HERREN har uttömt sin förtörnelse, utgjutit sin vredes
glöd; i Sion har han tänt upp en eld, som har förtärt dess
grundvalar. **12** Ingen konung på jorden hade trott det,
ingen som bor på jordens krets, att någon ovän eller
fiende skulle komma in genom Jerusalems portar. **13**
För dess profeters synders skull har så skett, för dess
prästers missgärningar, därför att de därinne utgöto de
rättfärdigas blod. **14** Såsom blinda irra de omkring på
gatorna, fläckade av blod. så att ingen finnes, som vågar
komma vid deras kläder. **15** »Viken undan!» »Oren!», så
ropar man framför dem; »Viken undan, viken undan,
kommen icke vid den!» ja, flyktiga och ostadiga måste
de vara; bland hedningarna säger man om dem: »De
skola ej mer finna någon boning.» **16** HERRENS åsyn
förskingrar dem, han vill icke mer akta på dem; mot
prästerna visas intet undseende, mot de äldste ingen
misskund. **17** Ännu försmäkta våra ögon i fåfäng väntan
efter hjälp; från vårt vårdtorn speja vi efter ett folk som
ändå ej kan frälsa oss. **18** Han lurar på vara steg, så
att vi ej våga gå på våra gator. Vår ände är nära, vara
dagar äro ute; ja, vår ande har kommit. **19** Våra förföljare
voro snabbare än himmelens örnar; på bergen jagade
de oss, i öknen lade de försåt för oss. **20** HERRENS
smorde, han som var vår livsfläkt, blev fångad i deras
gropar, han under vilkens skugga vi hoppades att få leva
bland folken. **21** Ja, fröjda dig och var glad, du dotter
Edom, du som bor i Us' land! Också till dig skall kalken
komma; du skall varda drucken och få ligga blottad. **22**
Din missgärning är ej mer, du dotter Sion; han skall ej
åter föra dig bort i fångenskap. Men din missgärning, du
dotter Edom, skall han hemsöka; han skall uppenbara
dina synder. Alfabetisk sång; se Poesi i Ordförkl.

5 Tänk, HERRE, på vad som har vederfarits oss skåda
ned och se till vår smälek. **2** Vår arvedel har kommit i
främlingars ägo, våra hus i utlänningars. **3** Vi hava blivit
värnlösa, vi hava ingen fader; våra mödrar äro såsom
änkor. **4** Vattnet som tillhör oss få vi dricka allenast
för penningar; vår egen ved måste vi betala. **5** Våra
förföljare äro oss på halsen; huru trötta vi än äro, unnas
oss dock ingen vila. **6** Vi hava måst giva oss under
Egypten, under Assyrien, för att få bröd till att mätta
oss med. **7** Våra fäder hava syndat, de äro icke mer,
vi måste bära deras missgärningar. **8** Trälar få råda
över oss; ingen finnes, som rycker oss ur deras våld.
9 Med fara för vårt liv hämta vi vårt bröd, bärga det
undan öknens svärd. **10** Vår hud är glödande såsom en
ugn, för brännande hungers skull. **11** Kvinnorna kränkte
man i Sion, jungfrurna i Juda städer. **12** Furstarna blevo
upphängda av deras händer, för de äldste visade de
ingen försyn. **13** Ynglingarna måste bära på kvarnstenar,
och gossarna dignade under vedbördor. **14** De gamla
sitta icke mer i porten, de unga hava upphört med sitt
strängaspel. **15** Våra hjärtan hava icke mer någon fröjd
i sorgelåt är vår dans förvandlad. **16** Kronan har fallit
ifrån vårt huvud; ve oss, att vi syndade så! **17** Därför
hava ock våra hjärtan blivit sjuka, därför äro våra ögon
förmörkade, **18** för Sions bergs skull, som nu ligger öde,
så att rävarna ströva omkring därpå. **19** Du, HERRE,
tronar evinnerligen; din tron består från släkte till släkte.
20 Varför vill du för alltid förgäta oss, förkasta oss för

beständigt? **21** Tag oss åter till dig, HERRE, så att vi få
vända åter; förnya våra dagar, så att de bliva såsom
fordom. **22** Eller har du alldeles förkastat oss? Förtörnas
du på oss så övermåttan?

Hesekiel

1 I det trettionde året, på femte dagen i fjärde månaden,
när jag var bland de fångna vid strömmen Kebar,
öppnades himmelen, och jag såg en syn från Gud. **2**
På femte dagen i månaden, när femte året gick, efter
att konung Jojakin hade blivit bortförd i fångenskap, **3**
kom HERRENS ord till prästen Hesekiel, Busis son, i
kaldéernas land vid strömmen Kebar, och HERRENS
hand kom där över honom. **4** Och jag fick se en stormvind
komma norrifrån, ett stort moln med flammande eld, och
ett sken omgav det; och mitt däri, mitt i elden, syntes
något som var såsom glänsande malm. **5** Och mitt däri
syntes något som liknade fyra väsenden, och dessa
sågo ut på följande sätt: de liknade människor, **6** men
vart väsende hade fyra ansikten, och vart och ett av dem
hade fyra vingar, **7** och deras ben voro raka och deras
fötter såsom fötterna på en kalv och de glimmade såsom
glänsande koppar. **8** Och de hade människohänder
under sina vingar på alla fyra sidorna. Och med de
fyras ansikten och vingar förhöll det sig så: **9** deras
vingar slöto sig intill varandra; och när de gingo, behövde
de icke vända sig, utan gingo alltid rakt fram. **10** Och
deras ansikten liknade människoansikten, och alla fyra
hade lejonansikten på högra sidan, och alla fyra hade
tjuransikten på vänstra sidan, och alla fyra hade ock
örnansikten. **11** Så var det med deras ansikten. Och
deras vingar voro utbredda upptill; vart väsende hade
två vingar med vilka de slöto sig intill varandra, och två
som betäckte deras kroppar. **12** Och de gingo alltid rakt
fram; vart anden ville gå, dit gingo de, och när de gingo,
behövde de icke vända sig. **13** Och väsendena voro till
sitt utseende lika eldsglöd, som brunno likasom bloss,
under det att elden for omkring mellan väsendena; och
den gav ett sken ifrån sig, och ljungeldar foro ut ur elden.
14 Och väsendena hastade fram och tillbaka likasom
blixtar. **15** När jag nu såg på väsendena, fick jag se ett
hjul stå på jorden, invid väsendena, vid var och en av
deras fyra framsidor. **16** Och det såg ut som om hjulen
voro gjorda av något som liknade krysolit, och alla fyra
voro likadana; och det såg vidare ut som om de voro så
gjorda, att ett hjul var insatt i ett annat. **17** När de skulle
gå, kunde de gå åt alla fyra sidorna, de behövde icke
vända sig, när de gingo. **18** Och deras lötar voro höga
och förskräckliga, och på alla fyra voro lötarna fullsatta
med ögon runt omkring. **19** Och när väsendena gingo,
gingo ock hjulen invid dem, och när väsendena lyfte sig
upp över jorden lyfte sig ock hjulen. **20** Vart anden ville
gå, dit gingo de, ja, varthelst anden ville gå; och hjulen
lyfte sig jämte dem, ty väsendenas ande var i hjulen. **21**
När väsendena gingo, gingo ock dessa; när de stodo
stilla, stodo ock dessa stilla; när de lyfte sig upp över
jorden, lyfte sig ock hjulen jämte dem, ty väsendenas
ande var i hjulen. **22** Och över väsendenas huvuden
syntes något som liknade ett himlafäste, till utseendet
såsom underbar kristall, utspänt ovanpå deras huvuden.
23 Och under fästet voro deras vingar utbredda rätt emot
varandra Vart särskilt väsende hade två vingar med
vilka det kunde betäcka sin kropp. **24** Och när de gingo,
lät dånet av deras vingar i mina öron såsom dånet av
stora vatten, såsom den Allsmäktiges röst; ja, det var
ett väldigt dån, likt dånet från en härskara. Men när de
stodo stilla, höllo de sina vingar nedsänkta. **25** Och ovan
fästet, som vilade på deras huvuden, dånade det; när de
då stodo stilla, höllo de sina vingar nedsänkta. **26** Och
ovanpå fästet, som vilade på deras huvuden, syntes
något som såg ut att vara av safirsten, och som liknade
en tron; och ovanpå det som liknade en tron satt en
som till utseendet liknade en människa, **27** Och jag såg
något som var såsom glänsande malm och omgivet runt
omkring av något som såg ut såsom eld, ända ifrån det
som såg ut att vara hans länder och sedan allt uppåt.
Men nedåt från det som såg ut att vara hans länder såg
jag något som såg ut såsom eld; och ett sken omgav
honom. **28** Såsom bågen som synes i skyn, när det
regnar, så såg skenet ut där runt omkring. Så såg det ut,
som tycktes mig vara HERRENS härlighet; och när jag
såg det, föll jag ned på mitt ansikte, och jag hörde rösten
av en som talade

2 Och han sade till mig: »Du människobarn, stå upp
på dina fötter, så vill jag tala med dig.» **2** När han så
talade till mig, kom en andekraft i mig och reste upp
mig på mina fötter; och jag hörde på honom som talade
till mig. **3** Och han sade till mig: »Du människobarn,
jag sänder dig till Israels barn, de avfälliga hedningarna
som hava avfallit från mig; de och deras fäder hava
begått överträdelser mot mig allt intill den dag som i dag
är. **4** Till barnen med hårda pannor och förstockade
hjärtan sänder jag dig, och du skall säga till dem: 'Så
säger Herren, HERREN' **5** Och evad de höra därpå eller
icke -- ty de äro ett gensträvigt släkte -- så skola de
dock förnimma att en profet har varit ibland dem. **6** Och
du, människobarn, frukta icke för dem, och frukta icke
för deras ord, fastän du omgives av tistlar och törnen
och bor ibland skorpioner. Nej, frukta icke för deras ord,
och var icke förfärad för dem själva, då de nu äro ett
gensträvigt släkte. **7** Utan tala mina ord till dem, evad de
höra på dem eller icke, då de nu äro så gensträviga.
8 Men du, människobarn, hör nu vad jag talar till dig;
var icke gensträvig såsom detta gensträviga släkte.
Öppna din mun och ät vad jag giver dig.» **9** Och jag
fick se en hand uträckas mot mig, och i den såg jag en
bokrulle. **10** Och denna breddes ut framför mig, och den
var fullskriven innan och utan; och där voro uppskrivna
klagosånger, suckan och verop.

3 Och han sade till mig: »Du människobarn, ät vad du
här finner, ät upp denna rulle, och gå sedan åstad

och tala till Israels hus.» 2 Då öppnade jag min mun,
och han gav mig rullen att äta. 3 Och han sade till mig:
»Du människobarn, du måste mätta din buk och fylla
dina inälvor med den rulle som jag nu giver dig.» Och
jag åt, och den var i min mun söt såsom honung. 4
Och han sade till mig: »Du människobarn, gå bort till
Israels hus och tala till dem med mina ord. 5 Ty du
bliver ju icke sänd till ett folk med obegripligt språk och
trög tunga, utan till Israels hus, 6 icke till mångahanda
folk med obegripligt språk och trög tunga, vilkas tal du
icke förstår; sannerligen, sände jag dig till sådana, så
skulle de höra på dig 7 Men Israels hus vill icke höra
på dig, ty de vilja icke höra på mig; hela Israels hus
har hårda pannor och förhärdade hjärtan. 8 Men se,
jag gör ditt ansikte hårt såsom deras ansikten, och din
panna hård såsom deras pannor. 9 Ja, jag gör din panna
hård såsom diamant, hårdare än flinta. Du skall icke
frukta för dem och icke förfäras för dem, då de nu äro
ett genträvigt släkte.» 10 Och han sade till mig: »Du
människobarn, allt vad jag talar till dig skall du upptaga i
ditt hjärta och höra med dina öron. 11 Och gå bort till
dina fångna landsmän, och tala till dem och säg till dem:
'Så säger Herren, HERREN' -- evad de nu höra därpå
eller icke.» 12 Och en andekraft lyfte upp mig, och jag
hörde bakom mig ljudet av ett väldigt dån: »Lovad vare
HERRENS härlighet, där varest den är!», 13 så ock
ljudet av väsendenas vingar, som rörde vid varandra,
och ljudet av hjulen jämte dem och ljudet av ett väldigt
dån. 14 Och en andekraft lyfte upp mig och förde mig
bort, och jag färdades åstad, bedrövad och upprörd i min
ande, och HERRENS hand var stark över mig. 15 Och
jag kom till de fångna i Tel-Abib, till dem som bodde vid
strömmen Kebar, till den plats där de bodde; och jag satt
där ibland dem i sju dagar, försänkt i djup sorg. 16 Men
efter sju dagar kom HERRENS ord till mig; han sade: 17
»Du människobarn, jag har satt dig till en väktare för
Israels hus, för att du å mina vagnar skall varna dem,
när du hör ett ord från min mun. 18 Om jag säger till den
ogudaktige: 'Du måste dö' och du då icke varnar honom,
ja, om du icke säger något till att varna den ogudaktige
för hans ogudaktiga väg och rädda hans liv, då skall väl
den ogudaktige dö genom sin missgärning, men hans
blod skall jag utkräva av din hand. 19 Men om du varnar
den ogudaktige och han likväl icke vänder om från sin
ogudaktighet och sin ogudaktiga väg, då skall visserligen
han dö genom sin missgärning, men du själv har räddat
din själ. 20 Och om en rättfärdig man vänder om från sin
rättfärdighet och gör vad orätt är, så skall jag lägga en
stötesten i hans väg, och han skall dö. Om du då icke
har varnat honom, så skall han väl dö genom sin synd,
och den rättfärdighet som han förr har övat skall icke
varda ihågkommen, men hans blod skall jag utkräva
av din hand. 21 Men om du har varnat den rättfärdige,
för att han, den rättfärdige, icke skall synda, och han
så avhåller sig från synd, då skall han förvisso få leva,
därför att han lät varna sig, och du själv har då räddat
din själ.» 22 Och HERRENS hand kom där över mig,
och han sade till mig: »Stå upp och gå ut på slätten; där
skall jag tala med dig.» 23 Då stod jag upp och gick ut
på slätten; och se, där stod HERRENS härlighet, alldeles
sådan som jag hade sett den vid strömmen Kebar; och
jag föll ned på mitt ansikte. 24 Men en andekraft kom i
mig och reste upp mig på mina fötter. Och han talade
med mig och sade till mig: »Gå och stäng dig inne i ditt
hus. 25 Och se, du människobarn, bojor skola läggas på
dig, och du skall bliva bunden med sådana, så att du
icke kan gå ut bland de andra. 26 Och jag skall låta din
tunga låda vid din gom, så att du bliver stum och icke
kan bestraffa dem, då de nu äro ett genträvigt släkte.
27 Men när jag talar med dig, skall jag upplåta din mun,
så att du kan säga till dem: 'Så säger Herren, HEREN.'
Den som då vill höra, han höre, och den som icke vill,
han höre icke, då de nu äro ett genträvigt släkte.»

4 Och du, människobarn, tag dig en tegeltavla och lägg
den framför dig och rista på den in en stad, nämligen
Jerusalem. 2 Och res upp bålverk mot den och bygg en
belägringsmur mot den och kasta upp en vall mot den
och slå upp läger mot den och sätt upp murbräckor mot
den runt omkring. 3 Och tag dig en järnplåt och sätt
upp den såsom en järnvägg mellan dig och staden; och
vänd så ditt ansikte emot den och håll den belägrad och
ansätt den. Detta skall vara ett tecken för Israels hus. 4
Och lägg du dig på din vänstra sida och lägg Israels hus'
missgärning ovanpå; lika många dagar som du ligger
så, skall du bära på deras missgärning. 5 Jag skall låta
deras missgärningsår för dig motsvaras av ett lika antal
dagar, nämligen av tre hundra nittio dagar; så länge skall
du bara på Israels hus' missgärning. 6 Och sedan, när
du har fullgjort detta, skall du lägga dig på din högra sida
och bära på Juda hus' missgärning; i fyrtio dagar, var
dag svarande mot ett år, skall denna min föreskrift gälla
för dig. 7 Och du skall vända ditt ansikte och din blottade
arm mot det belägrade Jerusalem och profetera mot det.
8 Och se, jag skall lägga bojor på dig, så att du icke
kan vända dig från den ena sidan på den andra, förrän
dina belägringsdagar äro slut. 9 Och tag dig vete, korn,
bönor, linsärter, hirs och spält och lägg detta i ett och
samma kärl och baka dig bröd därav; lika många dagar
som du ligger på ena sidan, alltså tre hundra nittio dagar,
skall detta vara vad du har att äta. 10 Den mat som du
får att äta skall du äta efter vikt, tjugu siklar om dagen;
detta skall du hava att äta från en viss timme ena dagen
till samma timme nästa dag 11 Du skall ock dricka vatten
efter mått, nämligen en sjättedels hin; så mycket skall du
hava att dricka från en viss timme ena dagen till samma
timme nästa dag. 12 Tillredd såsom kornkakor skall
maten ätas av dig, och du skall tillreda den inför deras

ögon på bränsle av människoträck. 13 Och HERREN
tillade: »Likaså skola Israels barn äta sitt bröd orent
bland hedningarna, till vilka jag skall fördriva dem.» 14
Men jag svarade: »Ack, Herre, HERRE! Se, jag har ännu
aldrig blivit orenad. Jag har aldrig, från min ungdom och
intill nu, ätit något självdött eller ihjälrivet djur; och sådant
kött som räknas för vederstyggligt har aldrig kommit i
min mun.» 15 Då sade han till mig: »Välan, jag vill låta
dig taga kospillning i stället för människoträck; vid sådan
må du baka ditt bröd.» 16 Och han sade åter till mig:
»Du människobarn, se, jag vill fördärva livsuppehället
för Jerusalem, så att de skola äta bröd efter vikt, och
det med oro, och dricka vatten efter mått, och det med
förfäran; 17 ja, så att de lida brist på bröd och vatten
och gripas av förfäran, den ene med den andre, och
försmäkta genom sin missgärning.

5 Och du, människobarn, tag dig ett skarpt svärd
och bruka det såsom rakkniv, och för det över ditt
huvud och din haka; tag dig så en vågskål och dela det
avrakade håret. 2 En tredjedel skall du bränna upp i eld
mitt i staden, när belägringsdagarna hava gått till ända;
en tredjedel skall du taga ut och slå den med svärdet där
runt omkring; och en tredjedel skall du strö ut för vinden,
och mitt svärd skall jag draga ut efter dem. 3 Men några
få strån skall du taga undan därifrån, och dem skall du
knyta in i flikarna av din mantel. 4 Och av dessa strån
skall du återigen taga några och kasta dem i elden och
bränna upp dem i eld. Härifrån skall en eld gå ut över
hela Israels hus. 5 Så säger Herren, HERREN: Detta är
Jerusalem, som jag har satt mitt ibland hednafolken, med
länder runt däromkring. 6 Men det var gensträvigt mot
mina rätter på ett ännu ogudaktigare sätt än hednafolken,
och var ännu mer gensträvigt mot mina stadgar än
länderna runt däromkring; ty de förkastade mina rätter
och vandrade icke efter mina stadgar. 7 Därför säger
Herren, HERREN så: Eftersom I haven rasat värre än
hednafolken runt omkring eder, och icke haven vandrat
efter mina stadgar och icke gjort efter mina rätter, ja,
icke ens gjort efter de hednafolks rätter, som bo runt
omkring eder, 8 därför säger Herren, HERREN så: Se,
fördenskull skall jag också komma över dig och skipa
rätt mitt ibland dig inför hednafolkens ögon; 9 jag skall
göra med dig vad jag aldrig förr har gjort, och sådant
som jag aldrig mer vill göra, för alla dina styggelsers
skull. 10 Därför skola i dig föräldrar äta sina barn, och
barn sina föräldrar; och jag skall skipa rätt i dig och strö
ut för alla vindar allt som bliver kvar av dig. 11 Ja, så
sant jag lever, säger Herren, HERREN: sannerligen,
därför att du har orenat min helgedom med alla dina
skändligheter och alla dina styggelser, skall jag också
utan skonsamhet vända bort mitt öga och icke hava
någon misskund. 12 En tredjedel av dig skall dö av pest
och förgås av hunger i dig, en tredjedel skall falla för
svärd runt omkring dig; och en tredjedel skall jag strö ut
för alla vindar, och mitt svärd skall jag draga ut efter
dem. 13 Ja, min vrede skall få uttömma sig, och jag skall
släcka min förtörnelse på dem och hämnas på dem; och
när jag så uttömmer min förtörnelse på dem, skola de
förnimma att jag, HERREN, har talat i min nitälskan. 14
Och jag skall låta dig bliva en ödemark och en smälek
bland folken runt omkring dig, inför var mans ögon, som
går där fram. 15 Ja, det skall bliva till smälek och hån,
till varnagel och skräck för folken runt omkring dig, när
jag så skipar rätt i dig med vrede och förtörnelse och
förtörnelses tuktan. Jag, HERREN, har talat. 16 När jag
sänder bland dem hungerns onda pilar, som bliva till
fördärv, ja, när jag sänder dessa till att fördärva eder och
så låter eder hunger bliva allt värre, då skall jag förstöra
för eder edert livsuppehälle. 17 Jag skall sända över
eder hungersnöd och vilddjur, som skola döda edra barn;
och pest och blodsutgjutelse skall gå över dig, och svärd
skall jag låta komma över dig. Jag, HERREN, har talat.

6 Och HERRENS ord kom till mig; han sade: 2 Du
människobarn, vänd ditt ansikte mot Israels berg
och profetera mot dem 3 och säg: I Israels berg, hören
Herrens, HERRENS ord: Så säger Herren, HERREN
till bergen och höjderna, till bäckarna och dalarna: Se,
jag skall låta svärd komma över eder och förstöra edra
offerhöjder. 4 Och edra altaren skola varda förödda
och edra solstoder sönderkrossade, och dem av eder,
som bliva slagna, skall jag låta bliva kastade inför edra
eländiga avgudar. 5 Och jag skall låta Israels barns
döda kroppar ligga där inför deras eländiga avgudar,
och jag skall förströ edra ben runt omkring edra altaren.
6 Var I än ären bosatta skola städerna bliva öde och
offerhöjderna ödelagda, så att edra altaren stå öde och
förödda, och edra eländiga avgudar bliva sönderslagna
och få en ände, och edra solstoder bliva nedhuggna, och
edra verk utplånade. 7 Dödsslagna män skola då falla
bland eder; och I skolen förnimma att jag är HERREN.
8 Och om jag låter några leva kvar, så att somliga av
eder, när I bliven förströdda i länderna, räddas undan
svärdet ute bland folken, 9 så skola dessa edra räddade
ute bland folken, där de äro i fångenskap, tänka på
mig, när jag har krossat deras trolösa hjärtan, som veko
av ifrån mig, och deras ögon, som i trolös avfällighet
skådade efter deras eländiga avgudar; och de skola
känna leda vid sig själva för det onda som de hava gjort
med alla sina styggelser. 10 Och de skola förnimma
att jag är HERREN. Det är icke ett tomt ord att jag
skall låta denna olycka komma över dem. 11 Så säger
Herren, HERREN: Slå dina händer tillsammans, och
stampa med dina fötter, och ropa ack och ve över alla
de onda styggelserna i Israels hus, ty genom svärd,
hunger och pest måste de falla. 12 Den som är långt
borta skall dö av pest, och den som är nära skall falla
för svärd, och den som bliver kvar och varder bevarad
skall dö av hunger; så skall jag uttömma min vrede på

dem. 13 Och I skolen förnimma att jag är HERREN, när
deras slagna män ligga där mitt ibland sina eländiga
avgudar, runt omkring sina altaren, på alla höga kullar,
på alla bergstoppar, under alla gröna träd och under alla
lummiga terebinter, varhelst de hava låtit en välbehaglig
lukt uppstiga till alla sina oländiga avgudar. 14 Och jag
skall uträcka min hand mot dem och göra landet mer
öde och tomt än öknen vid Dibla, var de än äro bosatta;
och de skola förnimma att jag är HERREN.

7 Och HERRENS ord kom till mig; han sade: 2 Du
människobarn, så säger Herren, HERREN till Israels
land: Änden! Ja, änden kommer över landets fyra hörn. 3
Nu kommer änden över dig, ty jag skall sända min vrede
mot dig och döma dig efter dina gärningar och låta alla
dina styggelser komma över dig. 4 Jag skall icke visa
dig någon skonsamhet och icke hava någon misskund;
nej, jag skall låta dina gärningar komma över dig, och
dina styggelser skola vila på dig. Och I skolen förnimma
att jag är HERREN. 5 Så säger Herren, HERREN: Se,
en olycka kommer, en olycka ensam i sitt slag! 6 En
ände kommer, ja, änden kommer, den vaknar upp och
kommer över dig. 7 Ja se, det kommer! Nu kommer
ordningen till dig, du folk som bor här i landet; din stund
kommer, förvirringens dag är nära, då intet skördeskri
mer skall höras på bergen. 8 Nu skall jag snart utgjuta
min förtörnelse över dig och uttömma min vrede på dig,
och döma dig efter dina gärningar och låta alla dina
styggelser komma över dig. 9 Jag skall icke visa någon
skonsamhet och icke hava någon misskund, jag skall
giva dig efter dina gärningar, och dina styggelser skola
vila på dig. Och I skolen förnimma att jag, HERREN, är
den som slår. 10 Se, dagen är inne; se, det kommer!
Ordningen går sin gång, riset blomstrar upp, övermodet
grönskar; 11 våldet reser sig till ett ris för ogudaktigheten.
Då bliver intet kvar av dem, intet av hela deras hop,
intet av deras gods, och till intet bliver deras härlighet.
12 Stunden kommer, dagen nalkas; köparen må icke
glädja sig, och säljaren må icke sörja, ty vredesglöd
kommer över hela hopen därinne. 13 Säljaren skall icke
få tillbaka vad han har sålt, om han ens får förbliva vid
liv. Ty profetian om hela hopen därinne skall icke ryggas
och ingen som lever i missgärning skall kunna hålla
stånd. 14 Man stöter i basun och rustar allt i ordning,
men ingen drager ut till strid; ty min vredesglöd går
fram över hela hopen därinne. 15 Ute härjar svärdet
och därinne pest och hungersnöd, den som är ute på
marken dör genom svärdet, och den som är i staden,
honom förtär hungersnöd och pest. 16 Och om några av
dem bliva räddade, så skola de söka sin tillflykt i bergen
och vara lika klyftornas duvor, som allasammans klaga.
Så skall det gå var och en genom hans missgärning.
17 Alla händer skola sjunka ned, och alla knän skola
bliva såsom vatten. 18 Människorna skola kläda sig i
sorgdräkt, och förfäran skall övertäcka dem, alla ansikten
skola höljas av skam, och alla huvuden skola bliva
skalliga. 19 Man skall kasta sitt silver ut på gatorna
och akta sitt guld såsom orenlighet. Deras silver och
guld skall icke kunna rädda dem på HERRENS vredes
dag, de skola icke kunna mätta sig därmed eller därmed
fylla sin buk; ty det har varit för dem en stötesten till
missgärning. 20 Dess sköna glans brukade man till
högfärd, ja, de gjorde därav sina styggeliga bilder, sina
skändliga avgudar. Därför skall jag göra det till orenlighet
för dem. 21 Jag skall giva det såsom byte i främlingars
hand och såsom rov åt de ogudaktigaste på jorden, för
att de må ohelga det. 22 Och jag skall vända bort mitt
ansikte ifrån dem, så att man får ohelga min klenod;
våldsmän skola få draga därin och ohelga den. 23 Gör
kedjorna redo; ty landet är fullt av blodsdomar, och
staden är full av orätt. 24 Och jag skall låta de värsta
hednafolk komma och taga deras hus i besittning. Så
skall jag göra slut på de fräckas övermod, och deras
helgedomar skola varda oskärade. 25 Förskräckelse
skall komma, och när de söka räddning, skall ingen
vara att finna. 26 Den ena olyckan skall komma efter
den andra, det ena sorgebudet skall följa det andra.
Man skall få tigga profeterna om syner, prästerna skola
komma till korta med sin undervisning och de äldste
med sina råd. 27 Konungen skall sörja, hövdingarna
skola kläda sig i förskräckelse, och folket i landet skall
stå där med darrande händer. Jag skall göra med den
efter deras gärningar och skipa rätt åt dem såsom rätt är
åt dem; och de skola förnimma att jag är HERREN.

8 Och i sjätte året, i sjätte månaden, på femte dagen
i månaden, när jag satt i mitt hus och de äldste i
Juda sutto hos mig, kom Herrens, HERRENS hand där
över mig. 2 Och jag fick se något som till utseendet
liknade eld; allt, ända ifrån det som såg ut att vara hans
länder och sedan allt nedåt, var eld. Men från hans
länder och sedan allt uppåt syntes något som liknade
strålande ljus, och som var såsom glänsande malm.
3 Och han räckte ut något som var bildat såsom en
hand och fattade mig vid en lock av mitt huvudhår;
och en andekraft lyfte mig upp mellan himmel och jord
och förde mig, i en syn från Gud, till Jerusalem, dit där
man går in till den inre förgården genom den port som
vetter åt norr, där varest avgudabelätet, det som hade
uppväckt Guds nitälskan, hade sin plats. 4 Och se, där
syntes Israels Guds härlighet, alldeles sådan som jag
hade sett den på slätten. 5 Och han sade till mig: »Du
människobarn, lyft upp dina ögon mot norr.» När jag nu
lyfte upp mina ögon mot norr, fick jag se avgudabelätet,
det som hade uppväckt Guds nitälskan, stå där norr om
altarporten, vid själva ingången. 6 Och han sade till mig:
»Du människobarn, ser du vad de göra här? Stora äro
de styggelser som Israels hus här bedriver, så att jag

måste draga långt bort ifrån min helgedom; men du skall
få se ännu flera, större styggelser.» 7 Sedan förde han
mig till förgårdens ingång, och jag fick där se ett hål i
väggen. 8 Och han sade till mig: »Du människobarn,
bryt igenom väggen.» Då bröt jag igenom väggen och
fick nu se en dörr. 9 Och han sade till mig: »Gå in och
se vilka onda styggelser de här bedriva.» 10 När jag nu
kom in, fick jag se allahanda bilder av vederstyggliga
kräldjur och fyrfotadjur, så ock Israels hus' alla eländiga
avgudar, inristade runt omkring på väggarna. 11 Och
framför dem stodo sjuttio av: de äldste i Israels hus, och
Jaasanja, Safans son, stod mitt ibland dem, och var och
en av dem hade sitt rökelsekar i handen, och vällukt
steg upp från rökelsemolnet. 12 Och han sade till mig:
»Du människobarn, ser du vad de äldste i Israels hus
bedriva i mörkret, var och en i sin avgudakammare? Ty
de säga: 'HERREN ser oss icke, HERREN har övergivit
landet.'» 13 Därefter sade han till mig: »Du skall få se
ännu flera, större styggelser som dessa bedriva.» 14
Och han förde mig fram mot ingången till norra porten på
HERRENS hus, och se, där sutto kvinnor som begräto
Tammus. 15 Och han sade till mig: »Du människobarn,
ser du detta? Men du skall få se ännu flera styggelser,
större än dessa.» 16 Och han förde mig till den inre
förgården till HERRENS hus, och se, vid ingången till
HERRENS tempel, mellan förhuset och altaret, stodo vid
pass tjugufem män, som vände ryggarna åt HERRENS
tempel och ansiktena åt öster, och som tillbådo solen i
öster. 17 Och han sade till mig: »Du människobarn, ser
du detta? Är det icke nog för Juda hus att bedriva de
styggelser som de här hava bedrivit, eftersom de nu ock
hava uppfyllt landet med orätt och åter hava förtörnat
mig? Se nu huru de sätta vinträdskvisten för näsan!
18 Därför skall också jag utföra mitt: verk i vrede; jag
skall icke visa någon skonsamhet och icke hava någon
misskund. Och om de än ropa med hög röst inför mig,
skall jag dock icke höra dem.»

9 Och jag hörde honom ropa med hög röst och säga:
»Kommen hit med hemsökelser över staden, och var
och en have sitt mordvapen i handen.» 2 Och se, då
kommo sex män från övre porten, den som vetter åt norr
och var och en hade sin stridshammare i handen; och
bland dem fanns en man som var klädd i linnekläder
och hade ett skrivtyg vid sin länd. Och de kommo och
ställde sig vid sidan av kopparaltaret. 3 Och Israels Guds
härlighet hade lyft sig från keruben, som den vilade på,
och hade flyttat sig till tempelhusets tröskel, och ropade
nu till mannen som var klädd i linnekläderna och hade
skrivtyget vid sin länd; 4 HERREN sade till honom: »Gå
igenom Jerusalems stad, och teckna med ett tecken
på pannan de män som sucka och jämra sig över alla
styggelser som bedrivas därinne.» 5 Och till de andra
hörde jag honom säga: »Dragen fram i staden efter
honom och slån ned folket; visen ingen skonsamhet och
haven ingen misskund. 6 Både åldringar och ynglingar
och jungfrur, både barn och kvinnor skolen I dräpa och
förgöra, men I mån icke komma vid någon som har
tecknet på sig, och I skolen begynna vid min helgedom.»
Och de begynte med de äldste, med de män som stodo
framför tempelhuset. 7 Han sade nämligen till dem:
»Orenen tempelhuset, och fyllen upp förgårdarna med
slagna; dragen sedan ut.» Och de drogo ut och slogo
ned folket i staden. 8 Då nu jag blev lämnad kvar, när de
så slogo folket, föll jag ned på mitt ansikte och ropade
och sade: »Ack, Herre, HERRE, vill du då förgöra hela
kvarlevan av Israel, eftersom du så utgjuter din vrede
över Jerusalem?» 9 Han sade till mig: »Israels och Juda
hus' missgärning är alltför stor; landet är uppfyllt med
orätt, och staden är full av lagvrängning. Ty de säga:
'HERREN har övergivit landet, HERREN ser det icke.' 10
Därför skall icke heller jag visa någon skonsamhet eller
hava någon misskund, utan skall låta deras gärningar
komma över deras huvuden.» 11 Och mannen som var
klädd i linnekläderna och hade skrivtyget vid sin länd
kom nu tillbaka och gav besked och sade: »Jag har gjort
såsom du bjöd mig.»

10 Och jag fick se att på fästet, som vilade på
kerubernas huvuden, fanns något som tycktes
vara av safirsten, något som till utseendet liknade en
tron; detta syntes ovanpå dem. 2 Och han sade till
mannen som var klädd i linnekläderna, han sade: »Gå in
mellan rundlarna, in under keruben, och tag dina händer
fulla med eldsglöd från platsen mellan keruberna, och
strö ut dem över staden.» Och jag såg honom gå. 3 Och
keruberna stodo till höger om huset, när mannen gick
ditin, och molnet uppfyllde den inre förgården. 4 Men
HERRENS härlighet höjde sig upp från keruben och
flyttade sig till husets tröskel; och huset uppfylldes då av
molnet, och förgården blev full av glansen från HERRENS
härlighet. 5 Och dånet av kerubernas vingar hördes
ända till den yttre förgården, likt Gud den Allsmäktiges
röst, då han talar. 6 Och när han nu bjöd mannen som
var klädd i linnekläderna och sade: »Tag eld från platsen
mellan rundlarna, inne mellan keruberna», då gick denne
ditin och ställde sig bredvid ett av hjulen. 7 Då räckte
keruben där ut sin hand, mellan de andra keruberna, till
elden som brann mellan keruberna, och tog därav och
lade i händerna på honom som var klädd i linnekläderna;
och denne tog det och gick så ut. 8 Och under vingarna
på keruberna så syntes något som var bildat såsom
en människohand. 9 Och jag fick se fyra hjul stå invid
keruberna ett hjul invid var kerub och det såg ut som om
hjulen voro av något som liknade krysolitsten. 10 De
sågo alla fyra likadana ut, och ett hjul tycktes vara insatt
i ett annat. 11 När de skulle gå, kunde de gå åt alla fyra
sidorna, de behövde icke vända sig, när de gingo. Ty åt
det håll dit den främste begav sig gingo de andra efter,

utan att de behövde vända sig, när de gingo. 12 Och
hela deras kropp, deras rygg, deras händer och deras
vingar, så ock hjulen, voro fulla med ögon runt omkring;
de fyra hade nämligen var sitt hjul. 13 Och jag hörde att
hjulen kallades »rundlar». 14 Och var och en hade fyra
ansikten; det första ansiktet var en kerubs, det andra en
människas, det tredje ett lejons, det fjärde en örns. 15
Och keruberna höjde sig upp; de var samma väsenden
som jag hade sett vid strömmen Kebar. 16 Och när
keruberna gingo, gingo ock hjulen invid dem; och när
keruberna lyfte sina vingar för att höja sig över jorden,
skilde sig hjulen icke ifrån dem. 17 När de stodo stilla,
stodo ock dessa stilla, och när de höjde sig, höjde sig
ock dessa med dem, ty väsendenas ande var i dem. 18
Och HERRENS härlighet flyttade I sig bort ifrån husets
tröskel och stannade över keruberna. 19 Då såg jag huru
keruberna lyfte sina vingar och höjde sig från jorden,
när de begåvo sig bort, och hjulen jämte dem; och de
stannade vid ingången till östra porten på HERRENS
hus, och Israels Guds härlighet vilade ovanpå dem. 20
Det var samma väsenden som jag: hade sett under
Israels Gud vid strömmen Kebar, och jag märkte att det
var keruber. 21 Var och en hade fyra ansikten och fyra
vingar, och under deras vingar var något som liknade
människohänder. 22 Och deras ansikten voro likadana
som de ansikten jag hade sett vid strömmen Kebar, så
sågo de ut, och sådana voro de. Och de gingo alla rakt
fram.

11 Och en andekraft lyfte upp mig och förde mig till
östra porten på HERRENS hus, den som vetter åt
öster. Där fick jag se tjugufem män stå vid ingången till
porten; och jag såg bland dem Jaasanja, Assurs son,
och Pelatja, Benajas son, som voro furstar i folket. 2
Och han sade till mig: »Du människobarn, det är dessa
män som tänka ut vad fördärvligt är och råda till vad ont
är, här i staden; 3 det är de som säga: 'Hus byggas icke
upp så snart. Här är grytan, och vi äro köttet. 4 Profetera
därför mot dem, ja, profetera, du människobarn.» 5 Då
föll HERRENS Ande över mig, han sade till mig: »Säg:
Så säger HERREN: Sådant sägen I, I av Israels hus,
och edra hjärtans tankar känner jag väl. 6 Många ligga
genom eder slagna här i staden; I haven uppfyllt dess
gator med slagna. 7 Därför säger Herren, HERREN
så: De slagna vilkas fall I haven vållat i staden, de äro
köttet, och den är grytan; men eder själva skall man föra
bort ur den. 8 I frukten för svärd, och svärd skall jag ock
låta komma över eder, säger Herren, HERREN. 9 Jag
skall föra eder bort härifrån och giva eder i främlingars
hand; och jag skall hålla dom över eder. 10 För svärd
skolen I falla; vid Israels gräns skall jag döma eder. Och
I skolen förnimma att jag är HERREN. 11 Staden skall
icke vara en gryta för eder, och I skolen icke vara köttet
i den; nej, vid Israels gräns skall jag döma eder. 12
Då skolen I förnimma att jag är HERREN, I som icke
haven vandrat efter mina stadgar och icke haven gjort
efter mina rätter, utan haven gjort efter de hednafolks
rätter, som bo runt omkring eder.» 13 Medan jag så
profeterade, hade Pelatja, Benajas son, uppgivit andan.
Då föll jag ned på mitt ansikte och ropade med hög
röst och sade: »Ack, Herre, HERRE, vill du då alldeles
göra ände på kvarlevan av Israel?» 14 Och HERRENS
ord kom till mig; han sade: 15 »Du människobarn, dina
bröder, ja, dina bröder dina nära fränder och hela Israels
hus, alla de till vilka Jerusalems invånare säga: 'Hållen
eder borta från HERREN; det är åt oss som landet har
blivit givet till besittning' -- 16 om dem skall du alltså
säga: Så säger Herren, HERREN: Ja, väl har jag fört
dem långt bort ibland folken och förströtт dem i länderna,
och med nöd har jag varit för dem en helgedom i de
länder dit de hava kommit; 17 men därför skall du nu
säga: Så säger Herren, HERREN: Jag skall församla
eder ifrån folkslagen och hämta eder tillhopa från de
länder dit I haven blivit förströdda, och skall giva eder
Israels land. 18 Och när de hava kommit dit, skola de
skaffa bort därifrån alla de skändliga och styggeliga
avgudar som nu finnas där. 19 Och jag skall giva dem
alla ett och samma hjärta, och en ny ande skall jag
låta komma i deras bröst; jag skall taga bort stenhjärtat
ur deras kropp och giva dem ett hjärta av kött, 20 så
att de vandra efter mina stadgar och hålla mina rätter
och göra efter dem, och de skola vara mitt folk, och jag
skall vara deras Gud. 21 Men de vilkas hjärtan efterfölja
de skändliga och styggeliga avgudarnas hjärtan, deras
gärningar skall jag låta komma över deras huvuden,
säger Herren, HERREN.» 22 Och keruberna, följda av
hjulen, lyfte sina vingar, och Israels Guds härlighet vilade
ovanpå dem. 23 Och HERRENS härlighet höjde sig
och lämnade staden och stannade på berget öster om
staden. 24 Men mig hade en andekraft lyft upp och
fört bort till de fångna i Kaldeen, så hade skett i synen,
genom Guds Ande. Sedan försvann för mig den syn jag
hade fått se. 25 Och jag talade till de fångna alla de ord
som HERREN hade uppenbarat för mig.

12 Och HERRENS ord kom till mig; han sade; 2
»Du människobarn, du bor mitt i det gensträvіga
släktet, bland människor som hava ögon att se med,
men dock icke se, och öron att höra med, men dock icke
höra, eftersom de äro ett så gensträvigt släkte. 3 Så red
nu till åt dig, du människobarn, vad man behöver, när
man skall gå i landsflykt. Och vandra i deras åsyn åstad
på ljusa dagen, ja, vandra i deras åsyn åstad från det
ställe där du nu bor bort till en annan ort -- om de till
äventyrs ville akta därpå, då de nu äro ett så gensträvigt
släkte. 4 För ut ditt bohag, på ljusa dagen och i deras
åsyn, såsom skulle du gå i landsflykt, och vandra så i
deras åsyn själv åstad på aftonen, såsom landsflyktiga
pläga. 5 Gör dig i deras åsyn en öppning i väggen, och
för bohaget ut genom den. 6 Lyft det sedan i deras åsyn

upp på axeln och för bort det, när det har blivit alldeles
mörkt; och betäck ditt ansikte, så att du icke ser landet.
Ty jag gör dig till ett tecken för Israels hus.» 7 Och jag
gjorde såsom han bjöd mig; på ljusa dagen förde jag
ut mitt bohag, såsom skulle jag gå i landsflykt. Sedan,
om aftonen, gjorde jag mig med handen en öppning i
väggen, och när det hade blivit alldeles mörkt, förde
jag det ut genom den och bar det så på axeln, i deras
åsyn. 8 Och HERRENS ord kom till mig den följande
morgonen; han sade: 9 Du människobarn, säkert har
Israels hus, det gensträviga släktet, frågat dig: »Vad är
det du gör?» 10 Så svara dem nu: Så säger Herren,
HERREN: Denna utsaga gäller fursten i Jerusalem och
alla dem av Israels hus, som äro därinne. 11 Säg: Jag är
ett tecken för eder; såsom jag har gjort, så skall det gå
dem: de skola vandra bort i landsflykt och fångenskap.
12 Och fursten som de hava ibland sig skall lyfta upp
sin börda på axeln, när det har blivit alldeles mörkt, och
skall så draga ut. Man skall göra en öppning i väggen,
så att han genom den kan bära ut sin börda; och han
skall betäcka sitt ansikte, så att han icke ser landet med
sitt öga. 13 Och jag skall breda ut mitt nät över honom,
och han skall bliva fångad i min snara; och jag skall
föra honom till Babel i kaldéernas land, som han dock
icke skall se; och där skall han dö. 14 Och alla som äro
omkring honom, till hans hjälp, och alla hans härskaror
skall jag förströ åt alla väderstreck, och mitt svärd skall
jag draga ut efter dem. 15 Och de skola förnimma att jag
är HERREN, när jag förskingrar dem bland folken och
förströr dem i länderna. 16 Men några få av dem skall
jag låta bliva kvar efter svärd, hungersnöd och pest,
för att de bland de folk till vilka de komma skola kunna
förtälja om alla sina styggelser; och de skola förnimma
att jag är HERREN. 17 Och HERRENS ord kom till mig;
han sade: 18 Du människobarn, ät nu ditt bröd med
bävan, och drick ditt vatten darrande och med oro. 19
Och säg till folket i landet: Så säger Herren, HERREN
om Jerusalems invånare i Israels land: De skola äta sitt
bröd med oro och dricka sitt vatten med förfäran; så
skall landet bliva ödelagt och plundrat på allt vad däri är,
för den orätts skull som alla dess inbyggare hava övat.
20 Och de städer som nu äro bebodda skola komma
att ligga öde, och landet skall bliva en ödemark; och I
skolen förnimma att jag är HERREN. 21 Och HERRENS
ord kom till mig; han sade: 22 Du människobarn, vad är
det för ett ordspråk I haven i Israels land, när I sägen:
»Tiden går, och av alla profetsynerna bliver intet»? 23
Säg nu till dem: Så säger Herren, HERREN: Jag skall
göra slut på det ordspråket, så att man icke mer skall
bruka det i Israel. Tala i stället så till dem: »Tiden kommer
snart, med alla profetsynernas fullbordan.» 24 Ty inga
falska profetsyner och inga lögnaktiga spådomar skola
mer finnas i Israels hus; 25 nej, jag, HERREN, skall
tala det ord som jag vill tala, och det skall fullbordas,
utan att länge fördröjas. Ja, du gensträviga släkte, i edra
dagar skall jag tala ett ord och skall ock fullborda det,
säger Herren, HERREN. 26 Och HERRENS ord kom till
mig; han sade: 27 Du människobarn, se, Israels hus
säger: »Den syn som han skådar gäller dagar som icke
komma så snart; han profeterar om tider som ännu äro
långt borta.» 28 Säg därför till dem: Så säger Herren,
HERREN: Intet av vad jag har talat skall längre fördröjas;
vad jag talar, det skall ske, säger Herren, HERREN.

13 Och HERRENS ord kom till mig; han sade: 2 Du
människobarn, profetera mot Israels profeterande
profeter; säg till dem som profetera efter sina egna
hjärtans ingivelser: Hören HERRENS ord. 3 Så säger
Herren, HERREN: Ve eder, I dåraktiga profeter, som
följen eder egen ande och syner som I icke haven
sett! -- 4 Lika rävar på öde platser äro dina profeter,
Israel. 5 I haven icke trätt fram i gapet eller fört upp
någon mur omkring Israels hus, så att det har kunnat
bestå i striden på HERRENS dag. 6 Nej, deras syner
voro falskhet och deras spådomar lögn, fastän de sade
»Så har HERREN sagt.» HERREN hade ju icke sänt
dem, men de hoppades att deras tal ändå skulle gå
i fullbordan. 7 Ja, förvisso var det falska syner som I
skådaden och lögnaktiga spådomar som I uttaladen,
fastän I saden: »Så har HERREN sagt.» Jag hade ju
icke talat något sådant. 8 Därför säger Herren, HERREN
så: Eftersom edert tal är falskhet och edra syner äro
lögn, se, därför skall jag komma över eder, säger Herren,
HERREN. 9 Och min hand skall drabba profeterna som
skåda falska syner och spå lögnaktiga spådomar. De
skola icke få en plats i mitt folks församling och skola
icke bliva upptagna i förteckningen på Israels hus, ej
heller skola de få komma till Israels land; och I skolen
förnimma att jag är Herren, HERREN. 10 Eftersom,
ja, eftersom de förde mitt folk vilse, i det att de sade:
»Allt står väl till», och dock stod icke allt väl till, och
eftersom de, när folket bygger upp en mur, vitmena den,
11 därför må du säga till dessa vitmenare att den måste
falla. Ett slagregn skall komma -- ja, I skolen fara ned, I
hagelstenar, och du skall bryta ned den, du stormvind!
12 Och när så väggen faller, då skall man förvisso säga
till eder: »Var är nu vitmeningen som I ströken på?»
13 Därför säger Herren, HERREN så; Jag skall i min
förtörnelse låta en stormvind bryta lös, ett slagregn skall
komma genom min vrede, och hagelstenar genom min
förtörnelse, så att det bliver en ände därpå. 14 Och jag
skall förstöra väggen som I beströken med vitmening,
jag skall slå den till jorden, så att dess grundval bliver
blottad. Och när den faller, skolen I förgås därinne; och I
skolen förnimma att jag är HERREN. 15 Och jag skall
uttömma min förtörnelse på väggen och på dem som
hava bestrukit den med vitmening; och så skall jag säga
till eder: Det är ute med väggen, det är ute med dess

vitmenare, 16 med Israels profeter, som profeterade om
Jerusalem och skådade syner, det till behag, om att allt
stod väl till, och dock stod icke allt väl till, säger Herren,
HERREN. 17 Och du, människobarn, vänd ditt ansikte
mot dina landsmaninnor som profetera efter sina egna
hjärtans ingivelser; profetera mot dem 18 och säg: Så
säger Herren, HERREN: Ve eder som syn bindlar till
alla handleder och gören slöjor till alla huvuden, både
ungas och gamlas, för att så fånga själar! Skullen I få
fånga själar bland mitt folk och döma somliga själar till
liv, eder till vinning, 19 I som för några nävar korn och
några bitar bröd ohelgen mig hos mitt folk, därmed att I
dömen till döden själar som icke skola dö, och dömen
till liv själar som icke skola leva, i det att I ljugen för
mitt folk, som gärna hör lögn? 20 Nej, och därför säger
Herren, HERREN så: Se, jag skall väl nå edra bindlar, i
vilka I fången själarna såsom fåglar, och skall slita dem
från edra armar; och jag skall giva själarna fria, de själar
som I haven fångat såsom fåglar. 21 Och jag skall slita
sönder edra slöjor och rädda mitt folk ur eder hand,
och de skola icke mer vara ett byte i eder hand; och
I skolen förnimma att jag är HERREN. 22 Eftersom I
genom lögnaktigt tal haven gjort den rättfärdige försagd
i hjärtat, honom som jag ingalunda ville plåga, men
däremot haven styrkt den ogudaktiges mod, så att han
icke vänder om från sin onda väg och räddar sitt liv, 23
därför skolen I icke få fortsätta att skåda falska syner
och att öva spådom; utan jag skall rädda mitt folk ur eder
hand, och I skolen förnimma att jag är HERREN.

14 Och några av de äldste i Israel kommo till mig
och satte sig ned hos mig. 2 Då kom HERRENS
ord till mig; han sade: 3 Du människobarn, dessa män
hava låtit sina eländiga avgudar få insteg i sina hjärtan
och hava ställt upp framför sig vad som är dem en
stötesten till missgärning. Skulle jag väl låta fråga mig av
sådana? 4 Nej; tala därför med dem och säg till dem:
Så säger Herren, HERREN: Var och en av Israels hus,
som låter sina eländiga avgudar få insteg i sitt hjärta och
ställer upp framför sig vad som är honom en stötesten till
missgärning, och så kommer till profeten, honom skall
jag, HERREN, giva svar såsom han har förtjänat genom
sina många eländiga avgudar. 5 Så skall jag gripa Israels
barn i hjärtat, därför att de allasammans hava vikit bort
ifrån mig genom sina eländiga avgudar. 6 Säg därför
till Israels hus: Så säger Herren, HERREN: Vänden
om, ja, vänden eder bort ifrån edra eländiga avgudar,
vänden edra ansikten bort ifrån alla edra styggelser. 7
Ty om någon av Israels hus, eller av främlingarna som
bo i Israel, viker bort ifrån mig, och låter sina eländiga
avgudar få insteg i sitt hjärta och ställer upp framför
sig vad som är honom en stötesten till missgärning,
och så kommer till profeten, för att denne skall fråga
mig för honom, så vill jag, HERREN, själv giva honom
svar: 8 jag skall vända mitt ansikte mot den mannen
och göra honom till ett tecken och till ett ordspråk, och
utrota honom ur mitt folk; och I skolen förnimma att jag
är HERREN. 9 Men om profeten låter förföra sig och
talar något ord, så har jag, HERREN, låtit den profeten
bliva förförd; och jag skall uträcka min hand mot honom
och förgöra honom ur mitt folk Israel. 10 Och de skola
båda bära på sin missgärning: profetens missgärning
skall räknas lika med den frågandes missgärning -- 11
på det att Israels barn icke mer må gå bort ifrån mig
och fara vilse, ej heller mer orena sig med alla sina
överträdelser, utan vara mitt folk, såsom jag skall vara
deras Gud, säger Herren, HERREN. 12 Och HERRENS
ord kom till mig; han sade: 13 Du människobarn, om
ett land syndade mot mig och beginge otrohet, så att
jag måste uträcka min hand mot det och fördärva dess
livsuppehälle och sända hungersnöd över det och utrota
därur både människor och djur, 14 och om då därinne
funnes dessa tre män: Noa, Daniel och Job, så skulle
de genom sin rättfärdighet rädda allenast sina egna liv,
säger Herren, HERREN. 15 Om jag läte vilddjur draga
fram genom landet och göra det folktomt, så att det bleve
så öde att ingen vågade draga där fram för djuren skull,
16 då skulle, så sant jag lever, säger Herren, HERREN,
dessa tre män, om de vore därinne, icke kunna rädda
vare sig söner eller döttrar; allenast de själva skulle
räddas, men landet måste bliva öde. 17 Eller om jag
läte svärd komma över det landet, i det att jag sade:
»Svärdet fare fram genom landet!», och jag så utrotade
därur både människor och djur, 18 och om då dessa tre
män vore därinne, så skulle de, så sant jag lever, säger
Herren, HERREN, icke kunna rädda söner eller döttrar;
allenast de själva skulle räddas. 19 Eller om jag sände
pest i det landet och utgöte min vrede däröver i blod, för
att utrota därur både människor och djur, 20 och om då
Noa, Daniel och Job vore därinne, så skulle de, så sant
jag lever, säger Herren, HERREN, icke kunna rädda vare
sig son eller dotter; de skulle genom sin rättfärdighet
rädda allenast sina egna liv. 21 Och så säger Herren,
HERREN: Men huru mycket värre bliver det icke, när
jag på en gång sänder mina fyra svåra straffdomar:
svärd, hungersnöd, vilddjur och pest, över Jerusalem,
för att utrota därur både människor och djur! 22 Likväl
skola några räddade bliva kvar där, några söner och
döttrar, som skola föras bort. Och se, dessa skola draga
bort till eder; och när I fån se deras vandel och deras
gärningar, då skolen I trösta eder för den olycka som jag
har låtit komma över Jerusalem, ja, för allt som jag har
låtit komma över det. 23 De skola vara eder till tröst,
när I sen deras vandel och deras gärningar; I skolen då
förstå att jag icke utan sak har gjort allt vad jag har gjort
mot det, säger Herren, HERREN.

15 Och HERRENS ord kom till mig; han sade: 2
Du människobarn, varutinnan är vinstockens trä

förmer än annat trä, vinstockens, vars rankor växa upp
bland skogens andra träd? 3 Tager man väl virke därav
till att förfärdiga något nyttigt? Gör man ens därav en
plugg för att på den hänga upp någonting? 4 Och om det
nu därtill har varit livet till mat åt elden, så att dess båda
ändar hava blivit förtärda av eld, och vad däremellan
finnes är svett, duger det då till något nyttigt? 5 Icke ens
medan det ännu var oskadat, kunde man förfärdiga något
nyttigt därav; huru mycket mindre kan man förfärdiga
något nyttigt därav, sedan det endels har blivit förtärt
av elden och endels är svett! 6 Därför säger Herren,
HERREN så: Såsom det händer med vinstockens trä
bland annat trä från skogen, att Jag lämnar det till mat åt
elden, så skall jag ock göra med Jerusalems invånare. 7
Jag skall vända mitt ansikte mot dem; ur elden hava
de kommit undan, men eld skall dock förtära dem. Och
I skolen förnimma att jag är HERREN, när jag vänder
mitt ansikte mot dem. 8 Och jag skall göra landet till en
ödemark, därför att de hava varit otrogna, säger Herren,
HERREN.

16 Och HERRENS ord kom till mig; han sade: 2 Du
människobarn, förehåll Jerusalem dess styggelser
3 och säg: Så säger Herren, HERREN till Jerusalem:
Från Kanaans land stammar du, och där är du född; din
fader var en amoré och din moder en hetitisk kvinna. 4
Och vid din födelse gick det så till. När du föddes, skar
ingen av din navelsträng, och du blev icke rentvagen
med vatten, ej heller ingniden med salt och lindad.
5 Ingen såg på dig med så mycken ömkan, att han
villa göra något sådant med dig eller visa dig någon
misskund, utan man kastade ut dig på öppna fältet den
dag du föddes; så ringa aktade man ditt liv. 6 Då gick jag
förbi där du låg och fick se dig sprattla i ditt blod, och jag
sade till dig: »Du skall få bliva vid liv, du som ligger där i
ditt blod.» Ja, jag sade till dig: »Du skall få bliva vid liv,
du som ligger där i ditt blod; 7 ja, jag skall föröka dig till
många tusen, såsom växterna äro på marken.» Och du
sköt upp och blev stor och mycket fager; dina bröst hade
höjt sig, och ditt hår hade växt, men du var ännu naken
och blottad. 8 Då gick jag åter förbi där du var och fick
se att din tid var inne, din älskogstid; och jag bredde min
mantel över dig och betäckte din blygd. Och så gav jag
dig min ed och ingick förbund med dig, säger Herren,
HERREN, och du blev min. 9 Och jag tvådde dig med
vatten och sköljde blodet av dig, och smorde dig med
olja, 10 och klädde på dig brokigt vävda kläder och satte
på dig skor av tahasskinn och en huvudbindel av fint
linne och en slöja av silke. 11 Och jag prydde dig med
smycken: jag satte armband på dina armar och en kedja
om din hals, 12 jag satte en ring i din näsa och örhängen
i dina öron och en härlig krona på ditt huvud. 13 Så blev
du prydd med guld och silver, och dina kläder voro av
fint linne, av siden och av tyg i brokig vävnad. Fint mjöl,
honung och olja fick du äta. Du blev övermåttan skön,
och så vart du omsider en drottning. 14 Och ryktet om
dig gick ut bland folken för din skönhets skull, ty den var
fullkomlig genom de härliga prydnader som jag hade satt
på dig, säger Herren, HERREN. 15 Men du förlitade
dig på din skönhet och bedrev otukt, sedan du nu hade
fått sådant rykte; du slösade din otukt på var och en
som gick där fram: det vore ju något för honom. 16
Och du tog dina kläder och gjorde dig med dem brokiga
offerhöjder och bedrev på dessa otukt, sådana gärningar
som eljest aldrig någonsin hava förekommit, ej heller
mer skola göras. 17 Och du tog dina härliga smycken,
det guld och silver som jag hade givit dig, och gjorde dig
så mansbilder, med vilka du bedrev otukt. 18 Och du
tog dina brokigt vävda kläder och höljde dem i dessa;
och min olja och min rökelse satte du fram för dem.
19 Och det bröd som jag hade givit dig -- ty fint mjöl,
olja och honung hade jag ju låtit dig få att äta -- detta
satte du fram för dem till en välbehaglig lukt; ja, därhän
kom det, säger Herren, HERREN. 20 Och du tog dina
söner och döttrar, dem som du hade fött åt mig, och
offrade dessa åt dem till spis. Var det då icke nog att
du bedrev otukt? 21 Skulle du också slakta mina söner
och giva dem till pris såsom offer åt dessa? 22 Och vid
alla dina styggelser och din otukt tänkte du icke på din
ungdoms dagar, då du var naken och blottad och låg där
sprattlande i ditt blod. 23 Och sedan du hade bedrivit all
denna ondska -- ve, ve dig! säger Herren, HERREN --
24 byggde du dig kummel och gjorde dig höjdaltaren
på alla öppna platser. 25 I alla gathörn byggde du dig
höjd altaren och lät din skönhet skända och spärrade
ut benen åt alla som gingo där fram; ja, du bedrev
mycken otukt. 26 Du bedrev otukt med egyptierna, dina
grannar med det stora köttet, ja, mycken otukt till att
förtörna mig. 27 Men se, då uträckte jag min hand mot
dig och minskade ditt underhåll och gav dig till pris åt
dina fiender, filistéernas döttrar, som blygdes över ditt
skändliga väsende. 28 Men sedan bedrev du otukt med
assyrierna, ty du hade ännu icke blivit mätt; ja, du bedrev
otukt med dem och blev ändå icke mätt. 29 Du gick med
din otukt ända bort till krämarlandet, kaldéernas land;
men icke ens så blev du mätt. 30 Huru älskogskrankt
var icke ditt hjärta, säger Herren, HERREN, eftersom
du gjorde allt detta, sådana gärningar som allenast den
fräckaste sköka kan göra. 31 Med dina döttrar uppförde
du åt dig kummel i alla gathörn och höjdaltaren på alla
öppna platser. Men däri var du olik andra skökor, att du
försmådde skökolön, 32 du äktenskapsbryterska, som i
stället för den man du hade tog andra män till dig. 33 Åt
alla andra skökor måste man giva skänker, men här var
det du som gav skänker åt alla dina älskare och mutade
dem, för att de skulle komma till dig från alla håll och
bedriva otukt med dig. 34 Så gjorde du vid din otukt tvärt
emot vad andra kvinnor göra; efter dig lopp ingen för
att bedriva otukt, men du gav skökolön, utan att själv

få någon skökolön; du gjorde tvärt emot andra. **35** Hör
därför HERRENS ord, du sköka. **36** Så säger Herren,
HERREN: Eftersom du har varit så frikostig med din
skam och blottat din blygd i otukt med din älskare, därför,
och för alla dina vederstyggliga eländiga avgudars skull
och för dina söners blods skull, dina söners, som du
gav åt dessa, **37** se, därför skall jag församla alla dina
älskare, dem som du har varit till behag, ja, alla dem som
du har älskat mer eller mindre; dem skall jag församla
mot dig från alla håll och blotta din blygd inför dem, så
att de få se all din blygd. **38** Och jag skall döma dig
efter den lag som gäller för äktenskapsbryterskor och
blodsutgjuterskor, och skall låta dig bliva ett blodigt offer
för min vrede och nitälskan. **39** Och jag skall giva dig i
deras hand, och de skola slå ned dina kummel och bryta
ned dina höjdaltaren, och slita av dig kläderna och taga
ifrån dig dina härliga smycken och låta dig ligga naken
och blottad. **40** Och de skola sammankalla en församling
mot dig, och man skall stena dig och hugga sönder dig
med svärd; **41** och dina hus skall man bränna upp i eld.
Så skall man hålla dom över dig inför många kvinnors
ögon. Och så skall jag göra slut på din otukt, och du
skall icke mer kunna giva någon skökolön. **42** Och jag
skall släcka min vrede på dig, så att min nitälskan kan
vika ifrån dig, och så att jag får ro och slipper att mer
förtörnas. **43** Eftersom du icke tänkte på din ungdoms
dagar, utan var avog mot mig i allt detta, se, därför skall
också jag låta dina gärningar komma över ditt huvud,
säger Herren, HERREN, på det att du icke mer må
lägga sådan skändlighet till alla dina andra styggelser.
44 Se, alla som bruka ordspråk skola på dig tillämpa det
ordspråket: »Sådan moder, sådan dotter.» **45** Ja, du är
din moders dotter, hennes som övergav sin man och
sina barn; du är dina systrars syster deras som övergåvo
sina män och sina barn; eder moder var en hetitisk
kvinna och eder fader en amoré. **46** Din större syster
var Samaria med sina döttrar, hon som bodde norrut
från dig; och din mindre syster, som bodde söderut från
dig, var Sodom med sina döttrar. **47** Men du nöjde dig
icke med att vandra på deras vägar och att göra efter
deras styggelser; inom kort bedrev du värre ting än de,
på alla dina vägar. **48** Så sant jag lever, säger Herren,
HERREN: din syster Sodom och hennes döttrar hava
icke gjort vad du och dina döttrar haven gjort. **49** Se,
detta var din syster Sodoms missgärning: fastän höghet,
överflöd och tryggad ro hade blivit henne och hennes
döttrar beskärd, understödde hon likväl icke den arme
och fattige. **50** Tvärtom blevo de högfärdiga och bedrevo
vad styggeligt var inför mig; därför försköt jag dem, när
jag såg detta. **51** Ej heller Samaria har syndat hälften så
mycket som du. Du har gjort så många flera styggelser
än dessa, att du genom alla de styggelser du har bedrivit
har kommit dina systrar att synas rättfärdiga. **52** Så må
också du nu bara din skam, du som nu kan lända dina
systrar till ursäkt; ty därigenom att du har bedrivit ännu
vederstyggligare synder än de, stå nu såsom rättfärdiga
i jämförelse med dig. Ja, blygs och bär din skam över
att du så har kommit dina systrar att synas rättfärdiga.
53 Därför skall jag ock åter upp rätta dem, Sodom med
hennes döttrar och Samaria med hennes döttrar. Dig
skall jag ock åter upprätta mitt ibland dem, **54** för att
du må bära din skam och skämmas för allt vad du har
gjort, och därmed bliva dem till tröst. **55** Och med dina
systrar skall så ske: Sodom och hennes döttrar skola
åter bliva vad de fordom voro, och Samaria och hennes
döttrar skola åter bliva vad de fordom voro Också du
själv och dina döttrar skolen åter bliva vad I fordom
voren. **56** Men om du förr icke ens hördes nämna din
syster Sodom, under din höghetstid, **57** innan ännu din
egen ondska hade blivit uppenbarad -- såsom den blev
på den tid då du vart till smälek för Arams döttrar och
för alla de kringboende filistéernas döttrar, som hånade
dig på alla sidor -- **58** Så måste du nu själv bära på din
skändlighet och dina styggelser, säger HERREN. **59** Ty
så säger Herren, HERREN: Jag har handlat med dig
efter dina gärningar, ty du hade ju föraktat eden och
brutit förbundet. **60** Men jag vill nu tänka på det förbund
som jag slöt med dig i din ungdoms dagar, och upprätta
med dig ett evigt förbund. **61** Då skall du tänka tillbaka
på dina vägar och skämmas, när du får taga till dig dina
systrar, de större jämte de mindre; ty jag skall giva dem
åt dig till döttrar, dock icke för din trohet i förbundet. **62**
Men jag skall upprätta mitt förbund med dig, och du
skall förnimma att jag är HERREN; **63** och så skall du
tänka därpå och blygas, så att du av skam icke mer kan
upplåta din mun, då när jag förlåter dig allt vad du har
gjort, säger Herren, HERREN.

17 Och HERRENS ord kom till mig; han sade: **2** Du
människobarn, förelägg Israels hus en gåta, och
tala till det en liknelse; **3** säg: Så säger Herren, HERREN:
Den stora örnen med de stora vingarna och de långa
pennorna, han som är så full med brokiga fjädrar, han
kom till Libanon och tog bort toppen på cedern. **4** Han
bröt av dess översta kvist och förde den till krämarlandet
och satte den i en köpmansstad. **5** Sedan tog han en
telning som växte i landet och planterade den i fruktbar
jordmån; han tog den och satte den bland pilträd, på
ett ställe där mycket vatten fanns. **6** Och den fick växa
upp och bliva ett utgrenat vinträd, dock med låg stam,
för att dess rankor skulle vända sig till honom och dess
rötter vara under honom. Den blev alltså ett vinträd som
bar grenar och sköt skott. **7** Men där var ock en annan
stor örn med stora vingar och fjädrar i mängd; och se,
till denne böjde nu vinträdet längtansfullt sina grenar,
och från platsen där det var planterat sträckte det sina
rankor mot honom, för att han skulle vattna det. **8** Och
dock var det planterat i god jordmån, på ett ställe där
mycket vatten fanns, så att det kunde få grenar och bära

frukt och bliva ett härligt vinträd. 9 Säg vidare: Så säger
Herren, HERREN: Kan det nu gå det väl? Skall man icke
rycka upp dess rötter och riva av dess frukt, så att det
förtorkar, och så att alla blad som hava vuxit ut därpå
förtorka? Och sedan skall varken stor kraft eller mycket
folk behövas för att flytta det bort ifrån dess rötter. 10
Visst står det fast planterat, men kan det gå det väl?
Skall det icke alldeles förtorka, när östanvinden når det,
ja, förtorka på den plats där det har vuxit upp? 11 Och
HERRENS ord kom till mig, han sade: 12 Säg till det
gensträviga släktet Förstån I icke vad detta betyder? Så
säg då: Se, konungen i Babel kom till Jerusalem och tog
dess konung och dess furstar och hämtade dem till sig i
Babel. 13 Och han tog en ättling av konungahuset och
slöt förbund med honom och lät honom anlägga ed. Men
de mäktige i landet hade han fört bort med sig, 14 för att
landet skulle bliva ett oansenligt rike, som icke kunde
uppresa sig, och som skulle nödgas hålla förbundet
med honom, om det ville bestå. 15 Men han avföll från
honom och skickade sina sändebud till Egypten, för
att man där skulle giva honom hästar och mycket folk.
Kan det gå den väl, som så gör? Kan han undkomma?
Kan den som bryter förbund undkomma? 16 Så sant
jag lever, säger Herren, HERREN: där den konung bor,
som gjorde honom till konung, den vilkens ed han likväl
föraktade, och vilkens förbund han bröt, där, hos honom
i Babel, skall han sannerligen dö. 17 Och Farao skall
icke med stor härsmakt och mycket folk bistå honom
i kriget, när en vall kastas upp och en belägringsmur
bygges, till undergång för många människor. 18 Eftersom
han föraktade eden och bröt förbundet och gjorde allt
detta fastän han hade givit sitt löfte, därför skall han icke
undkomma. 19 Ja, därför säger Herren, HERREN så:
Så sant jag lever, jag skall förvisso låta min ed, som
han har föraktat, och mitt förbund, som han har brutit,
komma över hans huvud. 20 Och jag skall breda ut mitt
nät över honom, och han skall bliva fångad i min snara;
och jag skall föra honom till Babel och där hålla dom
över honom, för den otrohets skull som han har begått
mot mig. 21 Och alla flyktingar ur alla hans härskaror
skola falla för svärd, och om några bliva räddade, så
skola de varda förströdda åt alla väderstreck. Och I
skolen förnimma att jag, HERREN, har talat. 22 Så
säger Herren, HERREN: Jag vill ock själv taga en kvist
av toppen på den höga cedern och sätta den; av dess
översta skott skall jag avbryta en späd kvist och själv
plantera den på ett högt och brant berg. 23 På Israels
stolta berg skall jag plantera den, och den skall bära
grenar och få frukt och bliva en härlig ceder. Och allt
vad fåglar heter av alla slag skall bo under den; de
skola bo i skuggan av dess grenar. 24 Och alla träd på
marken skola förnimma att det är jag, HERREN, som
förödmjukar höga träd och upphöjer låga träd, som låter
friska träd förtorka och gör torra träd grönskande. Jag,
HERREN, har talat det, och jag fullbordar det också.

18 Och HERRENS ord kom till mig; han sade: 2 Vad
orsak haven I till att bruka detta ordspråk i Israels
land: »Fäderna äta sura druvor, och barnens tänder
bliva ömma därav»? 3 Så sant jag lever, säger Herren,
HERREN, I skolen ingen orsak mer hava att bruka detta
ordspråk i Israel. 4 Se, alla själar äro mina, faderns
själ såväl som sonens är min; den som syndar, han
skall dö. 5 Om nu en man är rättfärdig och övar rätt och
rättfärdighet, 6 om han icke håller offermåltid på bergen,
ej heller upplyfter sina ögon till Israels hus' eländiga
avgudar, om han icke skändar sin nästas hustru, ej heller
kommer vid en kvinna under hennes orenhets tid, 7 om
han icke förtrycker någon, utan giver tillbaka den pant
han har fått för skuld, om han icke tager rov, utan giver
sitt bröd åt den hungrige och kläder den nakne, 8 om
han icke ockrar eller tager ränta, om han håller sin hand
tillbaka från vad orätt är och fäller rätta domar människor
emellan -- 9 ja, om han så vandrar efter mina stadgar
och håller mina rätter, i det att han gör vad redligt är, då
är han rättfärdig och skall förvisso få leva, säger Herren,
HERREN. 10 Men om han så föder en son som bliver en
våldsverkare, vilken utgjuter blod eller gör allenast något
av allt detta 11 som han själv icke gjorde, en som håller
offermåltid på bergen, skändar sin nästas hustru, 12
förtrycker den arme och fattige, tager rov, icke giver pant
tillbaka, upplyfter sina ögon till de eländiga avgudarna,
bedriver vad styggeligt är, 13 ockrar och tager ränta -
- skulle då denne få leva? Nej, han skall icke få leva,
utan eftersom han bedriver sådana styggelser, skall han
straffas med döden; hans blod skall komma över honom.
14 Och om sedan denne föder en son, vilken ser alla
de synder som hans fader begår, och vid åsynen av
dem själv tager sig till vara för att göra sådant, 15 en
som icke håller offermåltid på bergen, icke upplyfter sina
ögon till Israels hus' eländiga avgudar, icke skändar sin
nästas hustru, 16 en som icke förtrycker någon, icke
fordrar pant eller tager rov, utan giver sitt bröd åt den
hungrige och kläder den nakne, 17 en som icke förgriper
sig på den arme, ej heller ockrar eller tager ränta, utan
gör efter mina rätter och vandrar efter mina stadgar,
då skall denne icke dö genom sin faders missgärning,
utan skall förvisso få leva. 18 Hans fader däremot, som
begick våldsgärningar och rövade från sin broder och
gjorde bland sina fränder det som icke var gott, se, han
måste dö genom sin missgärning. 19 Huru kunnen I
nu fråga: »Varför skulle icke sonen bära på sin faders
missgärning?» Jo, sonen övade ju rätt och rättfärdighet
och höll alla mina stadgar och gjorde efter dem; därför
skall han förvisso få leva. 20 Den som syndar, han skall
dö; en son skall icke bära på sin faders missgärning, och
en fader skall icke bära på sin sons missgärning. Över
den rättfärdige skall hans rättfärdighet komma, och över

den ogudaktige skall hans ogudaktighet komma. 21 Men
om den ogudaktige omvänder sig från alla de synder
som han har begått, och håller alla mina stadgar och
övar rätt och rättfärdighet, då skall han förvisso leva och
icke dö. 22 Ingen av de överträdelser han har begått
skall du tillräknas honom; genom den rättfärdighet han
har övat skall han få leva. 23 Menar du att jag har lust till
den ogudaktiges död, säger Herren, HERREN, och icke
fastmer därtill att han vänder om från sin väg och får
leva? 24 Men om den rättfärdige vänder om från sin
rättfärdighet och gör vad orätt är, alla sådana styggelser
som den ogudaktige gör -- skulle han då få leva, om
han gör så? Nej, intet av all den rättfärdighet han har
övat skall då ihågkommas, utan genom den otrohet han
har begått och den synd han har övat skall han dö. 25
Men nu sägen I: »Herrens väg är icke alltid densamma.»
Hören då, I av Israels hus: Skulle verkligen min väg icke
alltid vara densamma? Är det icke fastmer eder väg som
icke alltid är densamma? 26 Om den rättfärdige vänder
om från sin rättfärdighet och gör vad orätt är, så måste
han dö till straff därför; genom det orätta som han gör
måste han dö. 27 Men om den ogudaktige vänder om
från den ogudaktighet som han har övat, och i stället
övar rätt och rättfärdighet, då får han behålla sin själ vid
liv. 28 Ja, eftersom han kom till insikt och vände om från
alla de överträdelser han hade begått, skall han förvisso
leva och icke dö. 29 Och ändå säga de av Israels hus:
»Herrens väg är icke alltid densamma»! Skulle verkligen
mina vägar icke alltid vara desamma, I av Israels hus? Är
det icke fastmer eder väg som icke alltid är densamma?
30 Alltså: jag skall döma var och en av eder efter hans
vägar, I av Israels hus, säger Herren, HERREN. Vänden
om, ja, vänden eder bort ifrån alla edra överträdelser, för
att eder missgärning icke må bliva eder till en stötesten.
31 Kasten bort ifrån eder alla de överträdelser som I
haven begått, och skaffen eder ett nytt hjärta och en ny
ande; ty icke viljen I väl dö, I av Israels hus? 32 Jag har
ju ingen lust till någons död, säger Herren HERREN.
Omvänden eder därför, så fån I leva.

19 Men du, stäm upp en klagosång över Israels
furstar; 2 säg: Huru var icke din moder en lejoninna!
Bland lejon låg hon; hon födde upp sina ungar bland
kraftiga lejon. 3 Så födde hon upp en av sina ungar,
så att han blev ett kraftigt lejon; han lärde sig att taga
rov, människor åt han upp. 4 Men folken fingo höra om
honom och han blev fångad i deras grop; och man förde
honom med krok i nosen till Egyptens land. 5 När hon
nu såg att hon fick vänta förgäves, och att hennes hopp
blev om intet, då tog hon en annan av sina ungar och
gjorde denne till ett kraftigt lejon. 6 Stolt gick han omkring
bland lejonen, ja, han blev ett kraftigt lejon; han lärde
sig att taga rov, människor åt han upp. 7 Han våldförde
deras änkor, deras städer förödde han. Och landet med
vad däri var blev förfärat vid dånet av hans rytande. 8
Då bådade man upp folk mot honom runt omkring från
länderna; och de bredde ut sitt nät för honom, och han
blev fångad i deras grop 9 Sedan satte de honom i en
bur, med krok i nosen, och förde honom till konungen
Babel Där satte man honom in i fasta borgar, för att
hans röst ej mer skulle höras bort till Israels berg. 10
Medan de levde i ro, var din moder såsom ett vinträd,
planterat vid vatten. Och det blev ett fruktsamt träd, rikt
på skott, genom det myckna vattnet. 11 Det fick starka
grenar, tjänliga till härskarspiror, och dess stam växte
hög, omgiven av lövverk, så att det syntes vida, ty det
var högt och rikt på rankor. 12 Då ryckte man upp det i
vrede, och det blev kastat på jorden, och stormen från
öster förtorkade dess frukt. Dess starka grenar brötos av
och torkade bort, elden fick förtära dem. 13 Nu är det
utplanterat i öknen, i ett torrt och törstande land. 14 Och
eld har gått ut från dess yppersta gren och har förtärt
dess frukt. Så finnes där nu ingen stark gren kvar, ingen
härskarspira! En klagosång är detta, och den har fått
tjäna såsom klagosång.

20 I sjunde året, på tionde dagen i femte månaden,
kommo några av de äldste i Israel för att fråga
HERREN; och de satte sig ned hos mig. 2 Då kom
HERRENS ord till mig han sade: 3 Du människobarn,
tala med de äldste i Israel och säg till dem: Så säger
Herren, HERREN: Haven I kommit för att fråga mig?
Så sant jag lever, jag låter icke fråga mig av eder,
säger Herren, HERREN. 4 Men vill du döma dem, ja,
vill du döma, du människobarn, så förehåll dem deras
fäders styggelser 5 och säg till dem: Så säger Herren,
HERREN: På den dag då jag utvalde Israel, då upplyfte
jag min hand till ed inför Jakobs hus' barn och gjorde
mig känd för dem i Egyptens land; jag upplyfte min hand
till ed inför dem och sade: »Jag är HERREN, eder Gud.
6 På den dagen lovade jag dem med upplyft hand att
föra dem ut ur Egyptens land, till det land som jag hade
utsett åt dem, ett land som skulle flyta av mjölk och
honung, och som vore härligast bland alla länder. 7
Och jag sade till dem: »Var och en av eder kaste bort
sina ögons styggelser, och ingen orene sig på Egyptens
eländiga avgudar; jag är HERREN, eder Gud.» 8 Men
de voro genträviga mot mig och ville icke höra på mig;
de kastade icke bort var och en sina ögons styggelser,
och de övergåvo icke Egyptens eländiga avgudar. Då
tänkte jag på att utgjuta min förtörnelse över dem och att
uttömma min vrede på dem mitt i Egyptens land. 9 Men
vad jag gjorde, det gjorde jag för mitt namns skull, för
att detta icke skulle bliva vanärat i de folks ögon, bland
vilka de levde, och i vilkas åsyn jag gjorde mig känd
för dem, i det jag förde dem ut ur Egyptens land. 10
Så förde jag dem då ut ur Egyptens land och lät dem
komma in i öknen. 11 Och jag gav dem mina stadgar
och kungjorde för dem mina rätter; den människa som
gör efter dem får leva genom dem. 12 Jag gav dem

ock mina sabbater, till att vara ett tecken mellan mig
och dem, för att man skulle veta att jag är HERREN,
som helgar dem. **13** Men Israels hus var gensträvigt
mot mig i öknen; de vandrade icke efter mina stadgar,
utan föraktade mina rätter, fastän den människa som
gör efter dem får leva genom dem; de ohelgade ock
svårt mina sabbater. Då tänkte jag på att utgjuta min
förtörnelse över dem i öknen och så förgöra dem. **14**
Men vad jag gjorde, det gjorde jag för mitt namns skull,
för att detta icke skulle bliva vanärat i de folks ögon,
i vilkas åsyn jag hade fört dem ut. **15** Likväl upplyfte
jag min hand inför dem i öknen och svor att jag icke
skulle låta dem komma in i det land som jag hade givit
dem, ett land som skulle flyta av mjölk och honung, och
som vore härligast bland alla länder -- **16** detta därför att
de föraktade mina rätter och icke vandrade efter mina
stadgar, utan ohelgade mina sabbater, i det att deras
hjärtan följde efter deras eländiga avgudar. **17** Men
jag visade dem skonsamhet och fördärvade dem icke;
jag gjorde icke alldeles ände på dem i öknen. **18** Och
jag sade till deras barn i öknen: »I skolen icke vandra
efter edra fäders stadgar och icke hålla deras rätter, ej
heller orena eder på deras eländiga avgudar. **19** Jag är
HERREN, eder Gud; vandren efter mina stadgar och
håller mina rätter och gören efter dem. **20** Och helgen
mina sabbater, och må de vara ett tecken mellan mig
och eder, för att man må veta att jag är HERREN, eder
Gud. **21** Men deras barn voro genträviga mot mig; de
vandrade icke efter mina stadgar och höllo icke mina
rätter, så att de gjorde efter dem fastän den människa
som gör efter dem får leva genom dem; de ohelgade
ock mina sabbater. Då tänkte jag på att utgjuta min
förtörnelse över dem och att uttömma min vrede på dem
i öknen. **22** Men jag drog min hand tillbaka, och vad jag
gjorde, det gjorde jag för mitt namns skull, för att detta
icke skulle bliva vanärat i de folks ögon, i vilkas åsyn
jag hade fört dem ut. **23** Likväl upplyfte jag min hand
inför dem i öknen och svor att förskingra dem bland
folken och förströ dem i länderna, **24** eftersom de icke
gjorde efter mina rätter, utan föraktade mina stadgar
och ohelgade mina sabbater, och eftersom deras ögon
hängde vid deras fäders eländiga avgudar. **25** Därför
gav jag dem ock stadgar som icke voro till deras båtnad,
och rätter genom vilka de icke kunde bliva vid liv. **26**
Och jag lät dem orena sig med sina offerskänker, med
att låta allt som öppnade moderlivet gå genom eld,
ty jag ville slå dem med förfäran, på det att de skulle
förstå att jag är HERREN. **27** Tala därför till Israels hus,
du människobarn, och säg till dem: Så säger Herren,
HERREN: Också därmed hava edra fäder hädat mig, att
de hava begått otrohet mot mig. **28** När jag hade låtit dem
komma in i det land som jag med upplyft hand hade lovat
att giva dem, och när de så där fingo se någon hög kulle
eller något lummigt träd, då offrade de där sina slaktoffer
och framburo där sina offergåvor, mig till förtörnelse, och
läto där sina offers välbehagliga lukt uppstiga och utgöto
där sina drickoffer. **29** Då sade jag till dem: »Vad är
detta för en offerhöjd, denna som I kommen till?» Därav
fick en sådan plats namnet »offerhöjd», såsom man
säger ännu i dag. **30** Säg därför till Israels hus: Så säger
Herren, HERREN: Skolen då I orena eder på samma
sätt som edra fäder gjorde, och i trolös avfällighet löpa
efter deras styggelser? **31** I orenen eder ännu i dag på
alla edra eländiga avgudar, i det att I frambären åt dem
edra offerskänker och låten edra barn gå genom eld.
Skulle jag då låta fråga mig av eder, I av Israels hus?
Nej, så sant jag lever, säger Herren, HERREN, ja låter
icke fråga mig av eder. **32** Och förvisso skall icke det
få ske som har kommit eder i sinnet, då I tänken: »Vi
vilja bliva såsom hedningarna, såsom folken i andra
länder: vi vilja tjäna trä och sten. **33** Så sant jag lever,
säger Herren, HERREN, med stark hand och uträckt
arm och utgjuten förtörnelse skall jag sannerligen regera
över eder. **34** Och med stark hand och uträckt arm och
utgjuten förtörnelse skall jag föra eder ut ifrån folken och
församla eder från de länder i vilka I ären förströdda.
35 Och jag skall föra eder in i Folkens öken, och där
skall jag gå till rätta med eder, ansikte mot ansikte. **36**
Likasom jag gick till rätta med edra fäder i öknen vid
Egyptens land, så skall jag ock gå till rätta med eder,
säger Herren, HERREN. **37** Och jag skall låta eder draga
fram under staven och tvinga eder in i förbundets band.
38 Och jag skall rensa bort ifrån eder dem som sätta
sig upp emot mig och avfalla från mig, jag skall skaffa
bort dem ur det land där de nu bo, men in i Israels land
skola de icke få komma; och I skolen förnimma att jag
är HERREN. **39** Men hören nu, I av Israels hus: Så
säger Herren, HERREN: Välan, gån åstad och tjänen
edra eländiga avgudar, var och en dem han har. Sedan
skolen I förvisso komma att höra på mig, och I skolen då
icke mer ohelga mitt heliga namn med edra offerskänker
och edra eländiga avgudar. **40** Ty på mitt heliga berg,
på Israels höga berg, säger Herren, HERREN där skall
hela Israels hus tjäna mig, så många därav som finnas i
landet; där skall jag finna behag i dem, där skall jag hava
lust till edra offergärder och till förstlingen av edra gåvor,
vadhelst I viljen helga. **41** Vid den välbehagliga lukten
skall jag finna behag i eder, när tiden kommer, att jag för
eder ut ifrån folken och församlar eder från de länder i
vilka I ären förströdda. Och jag skall bevisa mig helig på
eder inför folkens ögon. **42** Ja, I skolen förnimma att jag
är HERREN, när jag låter eder komma in i Israels land,
det land som jag med upplyft hand lovade att giva åt
edra fäder. **43** Och där skolen I tänka tillbaka på edra
vägar och på alla de gärningar som I orenaden eder
med; och I skolen känna leda vid eder själva för allt det
onda som I haven gjort. **44** Och I skolen förnimma att jag
är HERREN, när jag så handlar med eder, för mitt namns

skull och icke efter edra onda vägar och edra skändliga
gärningar, I av Israels hus, säger Herren, HERREN.
45 Och HERRENS ord kom till mig; han sade: 46 Du
människobarn, vänd ditt ansikte söderut och predika mot
söder; ja, profetera mot skogslandet söderut; 47 säg till
skogen söderut: Hör HERRENS ord: Så säger Herren,
HERREN: Se, jag skall tända upp en eld i dig, och den
skall förtära alla träd i dig, både de friska och de torra;
den flammande lågan skall icke kunna släckas, och av
den skola allas ansikten förbrännas, allas mellan söder
och norr. 48 Och allt kött skall se att jag, HERREN, har
upptänt den; den skall icke kunna släckas. 49 Och jag
sade: »Ack, Herre, HERRE! Dessa säga om mig: 'Denne
talar ju gåtor.'» Hebr habbamá. Hebr. habbaím.

21 Och HERRENS ord kom till mig; han sade: 2 Du
människobarn, vänd ditt ansikte mot Jerusalem
och predika mot helgedomarna, ja, profetera mot Israels
land. 3 Och säg till Israels land: Så säger HERREN: Se,
jag skall vända mig mot dig och draga ut mitt svärd ur
skidan och utrota ur dig både rättfärdiga och ogudaktiga.
4 Ja, eftersom jag skall utrota ur dig både rättfärdiga och
ogudaktiga, därför skall mitt svärd fara ut ur skidan och
vända sig mot allt kött mellan söder och norr; 5 och allt
kött skall förnimma att jag, HERREN, har dragit ut mitt
svärd ur skidan; det skall icke mer stickas in igen. 6
Men du, människobarn, må sucka, ja, du må sucka inför
deras ögon, som om dina länder skulle brista sönder
i din bittra smärta. 7 Och när de fråga dig: »Varför
suckar du?», då skall du svara: »För ett olycksbud, som
när det kommer, skall göra att alla hjärtan förfäras och
alla händer sjunka ned och alla sinnen omtöcknas och
alla knän bliva såsom vatten. Se, det kommer, ja, det
fullbordas! säger Herren, HERREN.» 8 Och HERRENS
ord kom till mig; han sade: 9 Du människobarn, profetera
och säg: Så säger HERREN: Säg: Ett svärd, ja, ett svärd
har blivit vässt och har blivit fejat. 10 Det har blivit vässt,
för att det skall anställa ett slaktande; det har blivit fejat,
för att det skall blixtra. Eller skola vi få fröjd därav? Fröjd
av det som bliver ett tuktoris för min son, ett för vilket
intet trä kan bestå! 11 Nej, han har lämnat det till att
fejas, för att det skall fattas i handen; svärdet har blivit
vässt och fejat för att sättas i en dråpares hand. 12 Ropa
och jämra dig, du människobarn, ty det drabbar mitt folk,
det drabbar alla Israels hövdingar. De äro med mitt folk
hemfallna åt svärdet; därför må du slå dig på länden.
13 Ty rannsakning har redan skett; huru skulle det då
vara möjligt att riset icke drabbade, det ris för vilket
intet kan bestå? säger Herren, HERREN. 14 Men du,
människobarn, profetera och slå händerna tillsammans;
må svärdet fördubblas, ja, bliva såsom tre, må det bliva
ett mordsvärd, ett mordsvärd jämväl för den störste,
svärdet som drabbar dem från alla håll. 15 Ja, för att
deras hjärtan må försmälta av ångest, och för att många
må falla, skall jag sända det blänkande svärdet mot alla
deras portar. Ack, det är gjort likt en blixt, det är draget
för att slakta! 16 Hugg lös med all makt åt höger, måtta åt
vänster, varthelst din egg kan bliva riktad. 17 Också jag
skall slå mina händer tillsammans och släcka min vrede.
Jag, HERREN, har talat. 18 Och HERRENS ord kom till
mig; han sade: 19 Du människobarn, märk ut åt dig två
vägar på vilka den babyloniske konungens svärd kan gå
fram; låt båda gå ut från ett och samma land. Skär så ut
en vägvisare, skär ut den för den plats där stadsvägarna
skilja sig. 20 Märk ut såsom det håll dit svärdet kan gå
dels Rabba i Ammons barns land, dels Juda med det
befästa Jerusalem. 21 Ty konungen i Babel står redan
vid vägskälet där de båda vägarna begynna; han vill
låta spå åt sig, han skakar pilarna, han rådfrågar sina
husgudar, han ser på levern. 22 I sin högra hand får han
då ut lotten »Jerusalem», för att han där skall sätta upp
murbräckor, öppna sin mun till krigsrop, upphäva sin röst
till härskri, för att han där skall sätta upp murbräckor mot
portarna, kasta upp en vall och bygga en belägringsmur.
-- 23 Detta synes dem vara en falsk spådom: de hava
ju heliga eder. Men han uppväcker minnet av deras
missgärning, och så ryckas de bort. 24 Därför säger
Herren, HERREN så: Eftersom I haven uppväckt minnet
av eder missgärning i det att edra överträdelser hava
blivit uppenbara, så att eder syndfullhet visar sig i allt vad
I gören, ja, eftersom minnet av eder har blivit uppväckt,
därför skolen I komma att med makt ryckas bort. 25 Och
du, dödsdömde, ogudaktige furste över Israel, du vilkens
dag kommer, när din missgärning har nått sin gräns, 26
så säger Herren, HERREN: Tag av dig huvudbindeln,
lyft av dig kronan. Det som nu är skall icke förbliva vad
det är; vad lågt är skall upphöjas, och vad högt är skall
förödmjukas. 27 Omstörtas, omstörtas, omstörtas skall
detta av mig; också detta skall vara utan bestånd, till
dess han kommer, som har rätt därtill, den som jag har
givit det åt. 28 Och du, människobarn, profetera Och
såg: Så säger Herren, HERREN om Ammons barn och
om deras smädelser: Säg: Ett svärd, ja, ett svärd är
draget, det är fejat för att slakta för att varda mättat och
för att blixtra, 29 mitt under det att man skådar åt dig
falska profetsyner och spår åt dig lögnaktiga spådomar
om att du skall sättas på de dödsdömda ogudaktigas
hals, vilkas dag kommer, när missgärningen har nått sin
gräns. 30 Må det stickas i skidan igen. I den trakt där du
är skapad, i det land varifrån du stammar, där skall jag
döma dig. 31 Jag skall Utgjuta min vrede över dig, jag
skall mot dig blåsa upp min förgrymmelses eld; och jag
skall giva dig till pris åt vilda människor, åt män som äro
mästare i att fördärva. 32 Du skall bliva till mat åt elden,
ditt blod skall flyta i landet; ingen skall mer tänka på dig.
Ty jag, HERREN, har talat.

22 Och HERRENS ord kom till mig; han sade: 2
Du människobarn, vill du döma ja, vill du döma

blodstaden? Förehåll henne då alla hennes styggelser
3 och säg: Så säger Herren, HERREN: Du stad som
utgjuter dina invånares blod, så att din stund måste
komma, du som gör eländiga avgudar åt dig och så
bliver orenad! 4 Genom det blod som du har utgjutit har
du ådragit dig skuld, och genom de eländiga avgudar
som du har gjort har du orenat dig; så har du påskyndat
dina dagars slut och nu hunnit gränsen för dina år.
Därför skall jag låta dig bliva till smälek för folken och
till spott för alla länder. 5 Ja, både nära och fjärran
skall man bespotta dig, du vilkens namn är skändat, du
förvirringens stad. 6 Se, hos dig trotsa Israels hövdingar
var och en på sin arm, om det gäller att utgjuta blod. 7
Över fader och moder uttalar man förbannelser hos dig;
mot främlingen övar man våld hos dig; den faderlöse och
änkan förtrycker man hos dig. 8 Mina heliga ting föraktar
du, och mina sabbater ohelgar du. 9 Förtalare finnas
hos dig, om det gäller att utgjuta blod. Man håller hos
dig offermåltider på bergen; man bedriver hos dig vad
skändligt är. 10 Man blottar sin faders blygd hos dig; man
kränker hos dig kvinnan, när hon har sin orenhets tid.
11 Man bedriver styggelse, var och en med sin nästas
hustru; ja, man orenar i skändlighet sin sons hustru; man
kränker hos dig sin syster, sin faders dotter. 12 Man
tager hos dig mutor för att utgjuta blod; ja, du ockrar och
tager ränta och skinnar din nästa med våld, och mig
förgäter du, säger Herren, HERREN. 13 Men se, jag slår
mina händer tillsammans i harm över det skinneri du
övar, och i harm över det blod som du utgjuter hos dig.
14 Menar du att ditt mod skall bestå, eller att dina händer
skola vara starka nog, när tiden kommer, att jag utför mitt
verk på dig? Jag HERREN, har talat, och jag fullbordar
det också. 15 Jag skall förskingra dig bland folken och
förströ dig i länderna; så skall jag taga bort ifrån dig
all din orenhet. 16 Du skall bliva vanärad inför folkens
ögon, genom din egen skuld; och du skall förnimma att
jag är HERREN. 17 Och HERRENS ord kom till mig;
han sade: 18 Du människobarn, Israels hus har för mig
blivit slagg; de äro allasammans blott koppar, tenn, järn
och bly i ugnen; de äro ett silver som kan räknas för
slagg. 19 Därför säger Herren, HERREN så: Eftersom
I allasammans haven blivit slagg, se, därför skall jag
hopsamla eder i Jerusalem. 20 Likasom man hopsamlar
silver, koppar, järn, bly och tenn i ugnen och där blåser
upp eld under det och smälter det, så skall jag i min
vrede och förtörnelse hopsamla eder och kasta eder
i ugnen och smälta eder. 21 Ja, jag skall samla eder
tillhopa; och blåsa upp min förgrymmelses eld under
eder, för att I man smältas däri. 22 Likasom silver smältes
i ugnen, så skolen I smältas däri; och I skolen förnimma
att det är jag, HERREN, som utgjuter min förtörnelse
över eder. 23 Och HERRENS ord kom till mig; han sade:
Du människobarn, säg till dem: 24 Du är ett land som
icke bliver renat, icke varder sköljt av regn på vredens
dag. 25 De profeter som där finnas hava sammansvurit
sig och blivit såsom rytande, rovgiriga lejon; de äta upp
själar, de riva till sig gods och dyrbarheter och göra
många till änkor därinne. 26 Prästerna där våldföra
min lag och ohelga mina heliga ting; de göra ingen
åtskillnad mellan heligt och oheligt och undervisa icke
om skillnaden mellan rent och orent. De tillsluta sina
ögon för mina sabbater, och så bliver jag ohelgad mitt
ibland dem. 27 Furstarna därinne äro såsom rovgiriga
vargar; de utgjuta blod och förgöra själar för att skaffa
sig vinning. 28 De profeter som de hava tjäna dem
såsom vitmenare; de skåda åt dem falska profetsyner
och spå åt dem lögnaktiga spådomar; de säga: »Så
säger Herren, HERREN», och det fastän HERREN icke
har talat. 29 Folket i landet begår våldsgärningar och
tager rov; den arme och fattige förtrycka de, och mot
främlingen öva de våld, utan lag och rätt. 30 Jag söker
bland dem efter någon som skulle kunna uppföra en mur
och träda fram i gapet inför mig till försvar för landet, på
det att jag icke må fördärva det; men jag finner ingen. 31
Därför utgjuter jag min vrede över dem och gör ände
på dem med min förgrymmelses eld. Deras gärningar
skall jag låta komma över deras huvuden, säger Herren,
HERREN.

23 Och HERRENS ord kom till mig; han sade: 2
Du människobarn, det var en gång två kvinnor,
döttrar till en och samma moder. 3 Dessa bedrevo
otukt i Egypten; de gjorde det redan i sin ungdom.
Där kramades deras bröst, och där smekte man deras
jungfruliga barm. 4 Den äldre hette Ohola, och hennes
syster Oholiba. Därefter blevo de mina, och födde söner
och döttrar. Och om deras namn är att veta att Ohola är
Samaria, och Oholiba Jerusalem. 5 Men Ohola bedrev
otukt i stället för att hålla sig till mig; hon upptändes av
lusta till sina älskare hennes grannar assyrierna, 6 där
de kommo klädda i mörkblå purpur och voro ståthållare
och landshövdingar, vackra unga män allasammans,
ryttare som redo på hästar. 7 Hon gav åt dem sin trolösa
älskog, åt Assurs alla yppersta söner; och varhelst hon
upptändes av lusta, där orenade hon sig på alla deras
eländiga avgudar 8 Men ändå uppgav hon icke sin otukt
med egyptierna, som hade fått ligga hos henne i hennes
ungdom, och som hade smekt hennes jungfruliga barm
och slösat på henne sin otukt. 9 Därför gav jag henne
till pris åt hennes älskare, åt Assurs söner, till vilka
hon var upptänd av lusta. 10 Och sedan dessa hade
blottat hennes blygd, förde de bort hennes söner och
döttrar och dräpte henne själv med svärd; så blev hon en
varnagel för andra kvinnor, då nu dom blev hållen över
henne. 11 Men fastän hennes syster Oholiba såg detta,
upptändes hon av lusta ännu värre och drev sin otukt
ännu längre än systern. 12 Hon upptändes av lusta till
Assurs söner; de voro ju ståthållare och landshövdingar
och voro hennes grannar, de kommo klädda i präktig

dräkt, ryttare som redo på hästar, vackra unga män
allasammans. 13 Och jag såg att också hon orenade sig;
båda gingo de samma väg. 14 Men denna drev sin otukt
ännu längre. Ty när hon fick se mansbilder inristade
i väggen, beläten av kaldéer, som man hade inristat
och målat röda med dyrbar färg, 15 framställda med
gördlar kring sina länder och med ståtliga huvudbonader,
allasammans lika kämpar, ja, när hon fick se dessa bilder
av Babels söner, av de män som hade sitt fädernesland i
Kaldeen; 16 då upptändes hon av lusta till dem, strax
när hon såg dem för sina ögon. Och hon sände bud till
dem i Kaldeen; 17 och Babels söner kommo till henne
och lågo hos henne i älskog och orenade henne genom
sin otukt. Först sedan hon hade blivit orenad av dem,
vände sig hennes själ ifrån dem. 18 Men när hon så
öppet bedrev sin otukt och blottade sin blygd, då vände
sig min själ ifrån henne, likasom den hade vänt sig ifrån
hennes syster. 19 Dock drev hon sin otukt ännu längre:
hon mindes sin ungdoms dagar, då hon bedrev otukt i
Egyptens land; 20 och så upptändes hon åter av lusta
till bolarna där, som hade kött såsom åsnor och flöde
såsom hästar. 21 Ja, din håg stod åter till din ungdoms
skändlighet, när egyptierna smekte din barm, därför att
du hade så ungdomliga bröst. 22 Därför, du Oholiba,
säger Herren, HERREN så: Se, jag skall uppväcka mot
dig dina älskare, dem som din själ har vänt sig ifrån,
och jag skall låta dem komma över dig från alla sidor,
23 Babels söner och alla kaldéer, pekodéer, soéer och
koéer och alla Assurs söner med dem, vackra unga män,
ståthållare och landshövdingar allasammans, kämpar
och berömliga män, som rida på hästar allasammans.
24 De skola komma över dig med vagnar och hjuldon i
mängd och med skaror av folk; rustade med skärmar
och sköldar och klädda hjälmar skola de anfalla dig från
alla sidor. Och jag skall överlämna domen åt dem, och
de skola döma dig efter sina rätter. 25 Jag skall låta min
nitälskan gå över dig, så att de fara grymt fram mot dig;
de skola skära av dig näsa och öron, och de som bliva
kvar av dig skola falla för svärd. Man skall föra bort dina
söner och döttrar, och vad som bliver kvar av dig skall
förtäras av eld. 26 Man skall slita av dig dina kläder och
taga ifrån dig dina härliga smycken. 27 Så skall jag göra
slut på din skändlighet och på den otukt som du begynte
öva i Egyptens land; och du skall icke mer lyfta upp dina
ögon till dem och icke mer tänka på Egypten. 28 Ty så
säger Herren, HERREN: Se, jag vill giva dig till pris åt
dem som du nu hatar, åt dem som din själ har vänt sig
bort ifrån. 29 Och de skola fara fram mot dig såsom
fiender, och skola taga ifrån dig allt vad du har förvärvat
och lämna dig naken och blottad; ja, din otuktiga blygd
skall varda blottad, med din skändlighet och din otukt.
30 Detta skall man göra dig, därför att du i otukt lopp
efter hedningarna och orenade dig på deras eländiga
avgudar. 31 Du vandrade på din systers väg; därför skall
jag sätta i din hand samma kalk som gavs åt henne. 32
Ja, så säger Herren, HERREN: Du skall nödgas dricka
din systers kalk, så djup och så vid som den är, och
den skall bringa dig åtlöje och smälek i fullt mått. 33
Du skall bliva drucken och bliva full av bedrövelse, ty
en ödeläggelsens och förödelsens kalk är din syster
Samarias kalk. 34 Du skall nödgas dricka ut den till
sista droppen, ja ock slicka dess skärvor, och du skall
sarga ditt bröst. Ty jag har talat, säger Herren, HERREN.
35 Därför säger Herren, HERREN så: Eftersom du har
förgätit mig och kastat mig bakom din rygg, därför måste
du ock bära på din skändlighet och din otukt. 36 Och
HERREN sade till mig: Du människobarn, vill du döma
Ohola och Oholiba? Förehåll dem då deras styggelser.
37 Ty de hava begått äktenskapsbrott, och blod låder vid
deras händer. Ja, med sina eländiga avgudar hava de
begått äktenskapsbrott; och till mat åt dem hava de offrat
sina barn, dem som de hade fött åt mig. 38 Därtill gjorde
de mig detta: samma dag som de orenade min helgedom
ohelgade de ock mina sabbater. 39 Ty samma dag som
de slaktade sina barn åt de eländiga avgudarna gingo de
in i min helgedom och ohelgade den. Se, sådant hava de
gjort i mitt hus. 40 Än mer, de sände bud efter män som
skulle komma fjärran ifrån; budbärare skickades till dem,
och se, de kommo, de män för vilka du hade tvått dig och
sminkat dina ögon och prytt dig med smycken. 41 Och
du satt på en härlig vilobädd, med ett dukat bord framför,
och du hade där ställt fram min rökelse och min olja. 42
Sorglöst larm hördes därinne, och till de män ur hopen,
som voro där, hämtade man ytterligare in dryckesbröder
från öknen. Och dessa satte armband på kvinnornas
armar och härliga kronor på deras huvuden. 43 Då sade
jag: »Skall hon, den utlevade, få hålla i med att begå
äktenskapsbrott? Skall man alltjämt få bedriva otukt med
henne, då hon är en sådan?» 44 Ty man gick in till
henne, såsom man går in till en sköka; ja, så gick man in
till Ohola och till Oholiba, de skändliga kvinnorna. 45
Men rättfärdiga man skola döma dem efter den lag som
gäller för äktenskapsbryterskor och blodsutgjuterskor; ty
äktenskapsbryterskor äro de, och blod låder vid deras
händer. 46 Ja, så säger Herren, HERREN: Må man
sammankalla en församling mot dem och prisgiva dem åt
misshandling och plundring. 47 Och församlingen skall
stena dem och hugga dem i stycken med svärd, och
dräpa deras söner och döttrar, och bränna upp deras
hus i eld. 48 Så skall jag göra slut på skändligheten i
landet, och alla kvinnor må låta varna sig, så att de icke
bedriva sådan skändlighet som I. 49 Och man skall låta
eder skändlighet komma över eder, och I skolen få bära
på de synder I haven begått med edra eländiga avgudar;
och I skolen förnimma att jag är Herren, HERREN.

24 Och HERRENS ord kom till mig i nionde året,
på tionde dagen i tionde månaden; han sade: 2

Du människobarn, skriv upp åt dig namnet på denna
dag, just denna dag; ty konungen i Babel har på just
denna dag ryckt fram mot Jerusalem. **3** Och tala till det
gensträviga släktet i en liknelse; säg till dem: Så säger
Herren, HERREN: Sätt på grytan, och när du har satt
på den, så gjut vatten däri. **4** Lägg sedan köttstyckena
tillhopa däri, allahanda goda stycken, av låret och bogen;
och fyll den så med de bästa märgbenen. **5** Tag härtill
det bästa av hjorden; och lägg bränsle under den för
att koka benen. Låt den koka starkt, så att ock benen
bliva kokta i den. **6** Så säger nu Herren, HERREN:
Ve över blodstaden, den rostiga grytan, varifrån rosten
icke har kunnat tagas bort! Det ena köttstycket efter det
andra har man redan tagit ut därur, utan att kasta lott om
ordningen. **7** Ty det blod hon har utgjutit är ännu kvar
därinne; på kala klippan lät hon det rinna ned; hon utgöt
det icke på sådan mark att mullen har kunnat skyla det.
8 För att vreden skulle hava sin gång, och för att jag
skulle utkräva hämnd, lät jag det blod hon utgöt komma
på kala klippan, där det icke kunde skylas. **9** Därför
säger Herren, HERREN så: Ve över blodstaden! Jag
skall nu ytterligare öka på bränslet därunder. **10** Ja, lägg
på mer ved, tänd upp eld, låt köttet bliva förstört och
spadet koka in och benen bliva förbrända. **11** Och låt
den sedan stå tom på eldsglöden, till dess att den bliver
så upphettad att dess koppar glödgas och orenligheten
smältes bort därur och rosten försvinner. **12** Tung möda
har den kostat, och ändå har dess myckna rost icke gått
bort. Så må nu dess röst komma i elden! **13** Därför att
din orenhet är så skändlig, och därför att du icke blev
ren, huru jag än sökte rena dig, därför skall du nu icke
mer bliva fri ifrån din orenhet, förrän jag har släckt min
vrede på dig. **14** Jag, HERREN, har talat. Det kommer!
Jag skall fullborda det! Jag skall icke släppa efter och
icke skona och icke ångra mig. Efter dina vägar och dina
gärningar skall man döma dig, säger Herren, HERREN.
15 Och HERRENS ord kom till mig; han sade: **16** Du
människobarn, se, genom en plötslig död skall jag taga
ifrån dig den som är dina ögons lust, men du må icke
hålla dödsklagan eller gråta eller fälla tårar. **17** Tyst må
du jämra dig; men du skall icke hålla sorgefest såsom
efter en död. Nej, sätt på dig din huvudbindel och tag
skor på dina fötter; skyl icke ditt skägg, och ät icke det
särskilda bröd som eljest är övligt. **18** Sedan talade
jag nästa morgon till folket, men på aftonen dog min
hustru; och följande morgon gjorde jag såsom mig var
befallt. **19** Då sade folket till mig: »Vill du icke omtala
för oss vad det betyder att du så gör?» **20** Jag svarade
dem: HERRENS ord kom till mig; han sade: **21** Säg
till Israels hus: Så säger Herren, HERREN: Se, jag vill
ohelga min helgedom, eder stolta härlighet, edra ögons
lust och eder själs längtan. Och edra söner och döttrar,
som I haven måst övergiva, skola falla för svärd. **22** Då
skolen I komma att göra såsom jag har gjort: I skolen
icke skyla skägget och icke äta det övliga brödet. **23** Och
I skolen behålla huvudbindlarna på edra huvuden och
skorna på edra fötter; I skolen icke hålla dödsklagan eller
gråta, utan skolen sitta där försmäktande genom edra
missgärningar och sucka med varandra. **24** Hesekiel
skall vara ett tecken för eder; alldeles såsom han gör
skolen I komma att göra. När detta händer, skolen I
förnimma att jag är Herren, HERREN. **25** Men du,
människobarn, må veta att på den tid då jag tager ifrån
dem deras värn, deras härliga fröjd, deras ögons lust
och deras själs begär, deras söner och döttrar, **26** på
den tiden skall en räddad flykting komma till dig och
förkunna detta. **27** Och då när flyktingen är där, skall
din mun upplåtas, och du skall tala och icke mer vara
stum; och du skall vara ett tecken för dem, och de skola
förnimma att jag är HERREN.

25 Och HERRENS ord kom till mig; han sade: **2**
Du människobarn, vänd ditt ansikte mot Ammons
barn och profetera mot dem. **3** Och säg till Ammons
barn: Hören Herrens, HERRENS ord: Så säger Herren,
HERREN: Eftersom du ropar: »Rätt så!» över min
helgedom, som har blivit oskärad, och över Israels land,
som har blivit ödelagt, och över Juda folk, som har
måst vandra bort i fångenskap, **4** se, därför vill jag giva
dig till besittning åt österlänningarna, så att de få slå
upp sina tältläger i dig och sätta upp sina boningar i
dig; de skola få äta din frukt, och de skola dricka din
mjölk. **5** Och jag skall göra Rabba till en betesmark
för kameler och Ammons barns land till en lägerplats
för får; och I skolen förnimma att Jag är HERREN. **6**
Ty så säger Herren, HERREN: Eftersom du klappar i
händerna och stampar med fötterna och i ditt sinnes
hela övermod gläder dig vid Israels lands ofärd, **7** se,
därför skall jag uträcka min hand mot dig och giva dig
till byte åt hedningarna och utrota dig ifrån folken och
utplåna dig ur länderna; jag skall förgöra dig, och du
skall förnimma att jag är HERREN. **8** Så säger Herren,
HERREN: Eftersom Moab och Seir säga: »Se, nu är
det med Juda hus likasom med alla andra folk», **9** se,
därför skall jag lägga Moabs bergsluttning öppen och
förstöra dess städer, Ja, dess städer så många de äro,
vad härligast är i landet, Bet-Hajesimot, Baal-Meon och
Kirjatama. **10** Åt österlänningarna skall jag giva det till
besittning, likasom jag skall göra med Ammons barns
land, så att man icke mer tänker på Ammons barn ibland
folken. **11** Ja, över Moab skall jag hålla dom, och de
skola förnimma att jag är HERREN. **12** Så säger Herren,
HERREN: Eftersom Edom har handlat så hämndgirigt
mot Juda hus och ådragit sig svår skuld genom sin
hämnd på dem, **13** därför säger Herren, HERREN så:
Jag skall uträcka min hand mot Edom och utrota därur
både människor och djur. Och jag skall göra det till en
ödemark ända från Teman, och ända borta i Dedan skola
de falla för svärd. **14** Och jag skall utföra min hämnd på

Edom genom mitt folk Israel, och dessa skola göra med
Edom efter min vrede och förtörnelse; och det skall så få
känna min hämnd, säger Herren, HERREN. 15 Så säger
Herren, HERREN: Eftersom filistéerna hava handlat så
hämndgirigt, ja, eftersom de i sitt sinnes övermod hava
velat utkräva hämnd och i sin eviga fiendskap hava velat
bereda fördärv, 16 därför säger Herren, HERREN så:
Se, jag vill uträcka min hand mot filistéerna och utrota
keretéerna och förgöra vad som är kvar av Kustlandet
vid havet. 17 Och jag skall taga stor hämnd på dem och
tukta dem i förtörnelse. Och när jag låter min hämnd
drabba dem, då skola de förnimma att jag är HERREN.

26 Och i elfte året, på första dagen i månaden,
kom HERRENS ord till mig; han sade: 2 Du
människobarn, eftersom Tyrus sade om Jerusalem: »Rätt
så, uppbruten är nu folkens port, den är öppnad för
mig; jag bliver rik, nu då hon är förödd», 3 därför säger
Herren, HERREN så: Se, jag skall komma över dig,
Tyrus, och jag skall upphäva många folk mot dig, likasom
havet upphäver sina böljor. 4 De skola förstöra Tyrus'
murar och riva ned dess torn. Så skall jag sopa bort
själva dess grus och förvandla staden till en kal klippa. 5
En torkplats för fisknät skall den vara ute i havet; ty jag
har talat, säger Herren, HERREN. Ja, den skall bliva
ett byte för folken; 6 och dess döttrar på fastlandet
skola dräpas med svärd. De skola förnimma att jag är
HERREN. 7 Ty så säger Herren, HERREN: Se, jag vill
låta Nebukadressar, konungen i Babel, konungarnas
konung, komma norrifrån över Tyrus, med hästar och
vagnar och ryttare och med en stor hop folk. 8 Dina
döttrar på fastlandet skall han dräpa med svärd; han
skall bygga en belägringsmur mot dig och kasta upp
mot dig en vall och resa ett sköldtak mot dig. 9 Sin
murbräckas stötar skall han rikta mot dina murar och
skall med sina krigsredskap bryta ned dina torn. 10 Hans
hästar äro så många att dammet skall överhölja dig. Vid
dånet av hans ryttare och av hans hjuldon och vagnar
skola dina murar darra, när han drager in genom dina
portar, såsom man drager in i en erövrad stad. 11 Med
sina hästars hovar skall han trampa sönder alla dina
gator; ditt folk skall han dräpa med svärd, och dina stolta
stoder skola störta till jorden. 12 Man skall röva dina
skatter och plundra dina handelsvaror; man skall riva
dina murar och bryta ned dina sköna hus; och stenarna,
trävirket och gruset skall man kasta i havet. 13 Jag skall
göra slut på dina sångers buller, och man skall icke mer
höra klangen av dina harpor. 14 Ja, jag skall göra dig
till en kal klippa en torkplats för fisknät skall du bliva;
aldrig mer skall du varda uppbyggd. Ty jag, HERREN,
har talat, säger Herren, HERREN. 15 Så säger Herren,
HERREN till Tyrus: Sannerligen, vid dånet av ditt fall, när
de slagna jämra sig, vid det att man dräper och mördar i
dig, skola havsländerna bäva. 16 Och alla hövdingar vid
havet skola stiga ned från sina troner, de skola lägga
bort sina mantlar och taga av sig sina brokigt vävda
kläder; förskräckelse bliver deras klädnad, och nere på
jorden skola de sitta; deras förskräckelse varder ständigt
ny, och de häpna över ditt öde. 17 De stämma upp en
klagosång över dig och säga om dig: Huru har du icke
blivit förstörd, du havsfolkens tillhåll, du högtprisade stad,
du som var så mäktig på havet, där du låg med dina
invånare, vilka fyllde människorna med skräck för alla
som bodde i dig! 18 Nu förskräckas havsländerna på ditt
falls dag, och öarna i havet förfäras vid din undergång.
19 Ty så säger Herren, HERREN: När jag gör dig till en
ödelagd stad, lik någon stad som ingen bebor, ja, när jag
låter djupet upphäva sig mot dig och de stora vattnen
betäcka dig, 20 då störtar jag dig ned till dem som hava
farit ned i graven, till folk som levde för länge sedan;
och lik en längesedan ödelagd plats får du ligga där i
jordens djup, hos dem som hava farit ned i graven. Så
skall du förbliva obebodd, medan jag gör härliga ting i de
levandes land. 21 Jag skall låta dig taga en ande med
förskräckelse, så att man aldrig i evighet skall finna dig,
huru man än söker efter dig, säger Herren, HERREN.

27 Och HERRENS ord kom till mig; han sade: 2 Du
människobarn, stäm upp en klagosång över Tyrus;
3 säg till Tyrus: Du som bor vid havets portar och driver
köpenskap med folken, hän till många havsländer, så
säger Herren, HERREN: O Tyrus, du säger själv: »Jag
är skönhetens fullhet.» 4 Ja, dig som har ditt rike ute i
havet, dig gjorde dina byggningsmän fullkomlig i skönhet.
5 Av cypress från Senir timrade de allt plankverk på
dig; de hämtade en ceder från Libanon för att göra din
mast. 6 Av ekar från Basan tillverkade de dina åror. Ditt
däck prydde de med elfenben i ädelt trä från kittéernas
öländer. 7 Ditt segel var av fint linne, med brokig vävnad
från Egypten, och det stod såsom ditt baner. Mörkblått
och purpurrött tyg från Elisas öländer hade du till soltält.
8 Sidons och Arvads invånare voro roddare åt dig; de
förfarna män du själv hade, o Tyrus, dem tog du till
skeppare. 9 Gebals äldste och dess förfarnaste män
tjänade dig med att bota dina läckor. Alla havets skepp
med sina sjömän tjänade dig vid ditt varubyte. 10 Perser,
ludéer och putéer funnos i din här och voro ditt krigsfolk.
Sköldar och hjälmar hängde de upp i dig; dessa gåvo dig
glans. 11 Arvads söner stodo med din här runt om på dina
murar, gamadéer hade sin plats i dina torn. Sina stora
sköldar hängde de upp runt om på dina murar; de gjorde
din skönhet fullkomlig. 12 Tarsis var din handelsvän, ty
du var rik på allt slags gods silver, järn, tenn och bly
gavs dig såsom betalning. 13 Javan, Tubal och Mesek,
de drevo köpenskap med dig; trälar och kopparkärl
gåvo de dig i utbyte. 14 Vagnshästar, ridhästar och
mulåsnor gåvos åt dig såsom betalning från Togarmas
land. 15 Dedans söner drevo köpenskap med dig ja,
många havsländer drevo handel i din tjänst; elfenben
och ebenholts tillförde de dig såsom hyllningsgåvor. 16

Aram var din handelsvän, ty du var rik på konstarbeten;
karbunkelstenar, purpurrött tyg, brokiga vävnader och fint
linne. koraller och rubiner gåvo de dig såsom betalning.
17 Juda och Israels land drevo köpenskap med dig; vete
från Minnit, bakverk och honung, olja och balsam gåvo
de dig i utbyte. **18** Damaskus var din handelsvän, ty
du var rik på konstarbeten, ja, på allt slags gods; de
kommo med vin från Helbon och med ull från Sahar. **19**
Vedan och Javan gåvo dig spånad såsom betalning;
konstsmitt järn och kassia och kalmus fick du i utbyte.
20 Dedan drev köpenskap hos dig med sadeltäcken att
rida på. **21** Araberna och Kedars alla furstar, de drevo
handel i din tjänst; med lamm och vädurar och bockar
drevo de handel hos dig. **22** Sabas och Raemas köpmän
drevo köpenskap med dig; kryddor av allra yppersta slag
och alla slags ädla stenar och guld gåvo de dig såsom
betalning. **23** Haran, Kanne och Eden, Sabas köpmän,
Assur och Kilmad drevo köpenskap med dig. **24** De drevo
köpenskap hos dig med sköna kläder, med mörkblå,
brokigt vävda mantlar, med mångfärgade täcken, med
välspunna, starka tåg, på din marknad. **25** Tarsis-skepp
foro åstad med dina bytesvaror. Så fylldes du med gods
och blev tungt lastad, där du låg i havet. **26** Och dina
roddare förde dig åstad, ut på de vida vattnen. Då kom
östanvinden och krossade dig. där du låg i havet. **27** Ditt
gods, dina handels- och bytesvaror, dina sjömän och
skeppare, dina läckors botare och dina bytesmäklare, allt
krigsfolk på dig, allt manskap som fanns ombord på dig,
de sjunka nu ned i havet, på ditt falls dag. **28** Vid dina
skeppares klagorop bäva markerna, **29** och alla som ro
med åror övergiva sina skepp; sjömän och alla skeppare
på havet begiva sig i land. **30** De ropa högt över ditt öde
och klaga bittert; de strö stoft på sina huvuden och vältra
sig i aska. **31** De raka sig skalliga för din skull och hölja
sig i sorgdräkt; de gråta över dig i bitter sorg, under bitter
klagan. **32** Med jämmer stämma de upp en klagosång
om dig, en klagosång över ditt öde: »Vem var såsom
Tyrus, hon som nu ligger i det tysta ute i havet?» **33**
Där dina handelsvaror sattes i land från havet mättade
du många folk; med ditt myckna gods och dina många
bytesvaror riktade du jordens konungar. **34** Men nu, då
du har förlist och försvunnit ifrån havet, ned i vattnens
djup, nu hava dina bytesvaror och allt ditt manskap
sjunkit med dig. **35** Havsländernas alla inbyggare häpna
över ditt öde, deras konungar stå rysande, med förfäran
i sina ansikten. **36** Köpmännen ute bland folken vissla åt
dig; du har tagit en ände med förskräckelse till evig tid.

28 Och HERRENS ord kom till mig; han sade: **2** Du
människobarn, säg till fursten i Tyrus: Så säger
Herren, HERREN: Eftersom ditt hjärta är så högmodigt
och du säger: »Jag är en gud, ja, på ett gudasäte tronar
jag mitt ute i havet», du som dock är en människa och
icke en gud, huru mycket du än i ditt hjärta tycker dig
vara en gud -- **3** och sant är att du är visare än Daniel;
ingen hemlighet är förborgad för dig; **4** genom din vishet
och ditt förstånd har du skaffat dig rikedom, guld och
silver har du skaffat dig i dina förrådshus; **5** och genom
den stora vishet varmed du drev din köpenskap har du
ökat din rikedom, och så har ditt hjärta blivit högmodigt
för din rikedoms skull -- **6** därför säger Herren, HERREN
så: Eftersom du i ditt hjärta tycker dig vara en gud,
7 se, därför skall jag låta främlingar komma över dig,
de grymmaste folk; och de skola draga ut sina svärd
mot din visdoms skönhet och skola oskära din glans.
8 De skola störta dig ned i graven, och du skall dö
såsom en dödsslagen man, mitt ute i havet. **9** Månne
du då skall säga till din dråpare: »Jag är en gud»,
du som ej är en gud, utan en människa, i dens våld,
som slår dig till döds? **10** Såsom de oomskurna dö,
så skall du dö, för främlingars hand. Ty jag har talat,
säger Herren, HERREN. **11** Och HERRENS ord kom
till mig han sade: **12** Du människobarn, stäm upp en
klagosång över konungen i Tyrus och säg till honom: Så
säger Herren, HERREN: Du var ypperst bland härliga
skapelser, full med vishet och fullkomlig i skönhet. **13** I
Eden, Guds lustgård, bodde du, höljd i alla slags ädla
stenar: karneol, topas och kalcedon, krysolit, onyx och
jaspis, safir, karbunkel och smaragd, jämte guld; du var
prydd med smycken och klenoder, beredda den dag då
du skapades. **14** Du var en kerub, som skuggade vida,
och jag hade satt dig att vara på det heliga gudaberget,
du fick där gå omkring bland gnistrande stenar. **15**
Lyckosam var du på dina vägar från den dag då du
skapades, till dess att orättfärdighet blev funnen hos
dig. **16** Men under din myckna köpenskap blev ditt inre
fyllt med orätt, och du föll i synd. Då förvisade jag dig
från gudaberget och förgjorde dig, du vittskuggande
kerub; du fick ej stanna bland de gnistrande stenarna.
17 Eftersom ditt hjärta högmodades över din skönhet och
du förspillde din vishet för ditt prålS skull, därför slog jag
dig ned till jorden och gav dig till pris åt konungarna, så
att de fingo se sin lust på dig. **18** Genom dina många
missgärningar vid din orättrådiga köpenskap ohelgade
du dina helgedomar. Därför lät jag eld gå ut ifrån dig, och
av den blev du förtärd. Jag lät dig ligga såsom aska på
jorden inför alla som besökte dig. **19** Alla som kände dig
bland folken häpnade över ditt öde. Du tog en ände med
förskräckelse för evig tid. **20** Och HERRENS ord kom till
mig; han sade: **21** Du människobarn, vänd ditt ansikte
mot Sidon och profetera mot det **22** och säg: Så säger
Herren, HERREN: Se, jag skall komma över dig, Sidon,
och förhärliga mig i dig. Ja, att jag är HERREN, det
skall man förnimma, när jag håller dom över henne och
bevisar mig helig på henne. **23** Och jag skall sända över
henne pest och blod på hennes gator, och dödsslagna
män skola falla därinne för ett svärd som skall drabba
henne från alla sidor; och man skall förnimma att jag
är HERREN. **24** Sedan skall för Israels hus icke mer

finnas någon stingande tagg eller något sårande törne
bland alla de grannfolk som nu håna dem; och man skall
förnimma att jag är Herren, HERREN. 25 Ja, så säger
Herren, HERREN: När jag församlar Israels barn från de
folk bland vilka de äro förströdda, då skall jag bevisa mig
helig på dem inför folkens ögon, och de skola sedan få
bo i sitt land, det som jag har givit åt min tjänare Jakob.
26 De skola bo där i trygghet och bygga hus och plantera
vingårdar ja, de skola bo i trygghet, när jag håller dom
över alla som håna dem på alla sidor; och de skola
förnimma att jag är HERREN, deras Gud.

29 I tionde året, på tolfte dagen i tionde månaden,
kom HERRENS ord till mig; han sade: 2 Du
människobarn, vänd ditt ansikte mot Farao, konungen i
Egypten, och profetera mot honom och mot hela Egypten.
3 Tala och säg: Så säger Herren, HERREN: Se, jag skall
komma över dig, Farao, du Egyptens konung, du stora
drake, som ligger där i dina strömmar och säger: »Min
Nilflod är min; själv har jag gjort mig.» 4 Jag skall sätta
krokar i dina käftar och låta fiskarna i dina strömmar
fastna vid dina fjäll, och så skall jag draga dig upp ur dina
strömmar med alla de fiskar i dina strömmar, som hänga
fast vid dina fjäll. 5 Och jag skall kasta dig ut i öknen
med alla fiskarna ifrån dina strömmar; du skall falla på
marken och ej tagas bort därifrån eller upphämtas, ty åt
markens djur och himmelens fåglar vill jag giva dig till
mat; 6 och alla Egyptens inbyggare skola förnimma att
jag är HERREN. Ty de äro en rörstav för Israels barn; 7
ja, när dessa fatta i dig med handen, går du sönder och
sårar envar av dem i sidan; och när de stödja sig på
dig, brytes du av och lämnar dem alla med vacklande
länder. 8 Därför säger Herren, HERREN så: Se, jag vill
låta svärd komma över dig, och jag skall utrota ur dig
både människor och djur. 9 Och Egyptens land skall
bliva förött och ödelagt, och man skall förnimma att
jag är HERREN. Detta därför att han sade: »Nilfloden
är min; själv har jag gjort den. 10 Ja, därför skall jag
komma över dig och dina strömmar, och göra Egyptens
land till en ödemark, ett ödelagt land, från Migdol till
Sevene, fram till Etiopiens gräns. 11 Ingen människofot
skall gå där fram, och ingen fot av något boskapsdjur
skall gå där fram; och det skall ligga obebott i fyrtio år.
12 Och jag skall göra Egyptens land till en ödemark
bland ödelagda länder, och dess städer skola ligga öde
bland förhärjade städer i fyrtio år; och jag skall förskingra
egyptierna bland folken och förströ dem i länderna. 13
Ty så säger Herren, HERREN: När fyrtio år äro förlidna,
skall jag församla egyptierna från de folk bland vilka de
äro förskingrade. 14 Och jag skall åter upprätta Egypten
och låta egyptierna komma tillbaka till Patros' land,
varifrån de stamma. Där skola de bliva ett oansenligt
rike, 15 ja, ett rike oansenligare än andra riken, så att det
icke mer skall kunna upphäva sig över folken; jag skall
låta dem bliva så få att de icke kunna råda över folken.
16 Och Israels barn skola icke mer sätta sitt hopp till dem
som allenast uppväcka minnet av deras missgärning,
när de vända sig till dem; och de skola förnimma att jag
är Herren, HERREN. 17 I tjugusjunde året, på första
dagen i första månaden, kom HERRENS ord till mig; han
sade: 18 Du människobarn, Nebukadressar konungen
i Babel, har låtit sin här förrätta ett svårt arbete mot
Tyrus; alla huvuden hava blivit skalliga och alla skuldror
sönderskavda. Men han och hans här hava icke fått
någon lön från Tyrus för det arbete som han har förrättat
mot det. 19 Därför säger Herren, HERREN så: Se, jag
vill giva Egyptens land åt Nebukadressar, konungen i
Babel; och han skall föra bort dess rikedomar och taga
rov därifrån och göra byte där, och detta skall hans här
få till lön. 20 Såsom en vedergällning för hans arbete
giver jag honom Egyptens land; ty för min räkning hava
de utfört sitt verk, säger Herren, HERREN. 21 På den
tiden skall jag låta ett horn växa upp åt Israels hus, och
du skall få upplåta din mun mitt ibland dem; och de skola
förnimma att jag är HERREN.

30 Och HERRENS ord kom till mig; han sade: 2
Du människobarn, profetera och säg: Så säger
Herren, HERREN: Jämren eder: »Ack ve, vilken dag!» 3
Ty dagen är nära, HERRENS dag är nära; en molnhöljd
dag är det, hednafolkens stund är inne. 4 Ett svärd
kommer över Egypten, och Etiopien fattas av ångest,
när de slagna falla i Egypten och dess rikedomar föras
bort och dess grundvalar upprivas. 5 Etiopier, putéer
och ludéer, och hela hopen av främmande folk, och
kubéer och förbundslandets söner skola med dem falla
för svärd. 6 Så säger HERREN: Ja, Egyptens försvarare
skola falla, och dess stolta makt skall störtas ned; från
Migdol till Sevene skola de som bo där falla för svärd,
säger Herren, HERREN. 7 Och deras land skall ligga
öde bland ödelagda länder, och städerna där skola vara
bland förhärjade städer. 8 Och man skall förnimma
att jag är HERREN, när jag tänder eld på Egypten
och låter alla dess hjälpare varda krossade. 9 På den
dagen skola sändebud draga ut från mig på skepp,
för att injaga skräck hos Etiopien mitt i dess trygghet;
och man skall där fattas av ångest på Egyptens dag;
ty se, det kommer! 10 Så säger Herren, HERREN:
Ja, jag skall göra slut på Egyptens rikedomar genom
Nebukadressar, konungen i Babel. 11 Han och hans folk
med honom, de grymmaste hedningar, skola hämtas dit
till att fördärva landet; de skola draga sina svärd mot
Egypten och uppfylla landet med slagna. 12 Och jag
skall göra strömmarna till torr mark och sälja landet i
onda mäns hand. Jag skall ödelägga landet med allt vad
däri är, genom främmande män. Jag, HERREN, har talat.
13 Så säger Herren, HERREN: Jag skall ock förstöra
de eländiga avgudarna och göra slut på avgudarna i
Nof, och ur Egyptens land skall ingen furste mer uppstå;

och jag skall låta fruktan komma över Egyptens land.
14 Jag skall ödelägga Patros och tända eld på Soan
och hålla dom över No. **15** Och jag skall utgjuta min
vrede över Sin, Egyptens värn, och utrota den larmande
hopen i No. **16** Ja, jag skall tända eld på Egypten, Sin
skall gripas av ångest, No skall bliva intaget och Nof
överfallas på ljusa dagen. **17** Avens och Pi-Besets unga
män skola falla för svärd, och själva skola de vandra
bort i fångenskap. **18** I Tehafnehes bliver dagen mörk,
när jag där bryter sönder Egyptens ok och dess stolta
makt där får en ände; ja, ett moln skall övertäcka det,
och dess döttrar skola vandra bort i fångenskap. **19** Jag
skall hålla dom över Egypten, och man skall förnimma
att jag är HERREN. **20** I elfte året, på sjunde dagen i
första månaden, kom HERRENS ord till mig; han sade:
21 Du människobarn, jag har brutit sönder Faraos, den
egyptiske konungens, arm; och se, den har icke blivit
förbunden, man har icke brukat läkemedel, icke lindat
den, icke lagt på den förband, för att åter göra den
stark nog till att föra svärdet. **22** Därför säger Herren,
HERREN så: Se, jag skall komma över Farao, konungen
i Egypten, och bryta sönder hans armar, både den som
ännu är stark och den som redan är sönderbruten, och
skall låta svärdet falla ur hans hand. **23** Och jag skall
förskingra egyptierna bland folken och förströ dem i
länderna. **24** Den babyloniske konungens armar skall jag
stärka, och jag skall sätta milt svärd i hans hand; men
Faraos armar skall jag bryta sönder, så att han upphäver
jämmerrop inför honom, såsom en dödsslagen kämpe
gör. **25** Ja, jag skall stärka den babyloniske konungens
armar, men Faraos armar skola sjunka ned; och man
skall förnimma att jag är HERREN, när jag sätter mitt
svärd i den babyloniske konungens hand, för att han
skall svänga det mot Egyptens land. **26** Och jag skall
förskingra egyptierna bland folken och förströ dem i
länderna; och de skola förnimma att jag är HERREN.

31 I elfte året, på första dagen i tredje månaden,
kom HERRENS ord till mig; han sade: **2** Du
människobarn, säg till Farao, konungen i Egypten, och
till hans larmande hop: Vem kan förliknas med dig i din
storhet? **3** Se, du är ett ädelt träd, en ceder på Libanon,
med sköna grenar och skuggrik krona och hög stam, en
som med sin topp räcker upp bland molnen. **4** Vatten
gåvo den växt, djupets källor gjorde den hög. Ty med
sina strömmar omflöto de platsen där den var planterad;
först sedan sände de sina flöden till alla andra träd
på marken. **5** Så fick den högre stam än alla träd på
marken, den fick talrika kvistar och långa grenar, genom
det myckna vatten den hade, när den sköt skott. **6** Alla
himmelens fåglar byggde sig nästen bland dess kvistar,
under dess grenar födde alla markens djur sina ungar,
och i dess skugga bodde allahanda stora folk. **7** Och den
blev skön genom sin storhet och genom sina grenars
längd, där den stod med sin rot invid stora vatten. **8**
Ingen ceder i Guds lustgård gick upp emot denna, ingen
cypress hade kvistar som kunde förliknas med dennas,
ingen lönn bar grenar, jämförliga med dennas; nej, intet
träd i Guds lustgård liknade den i skönhet **9** Så skön
hade jag låtit den bliva, i dess rikedom på grenar, att
alla Edens träd i Guds lustgård måste avundas den. **10**
Därför säger Herren, HERREN så Eftersom du växte så
hög, ja, eftersom ditt träd sträckte sin topp upp bland
molnen och förhävde sig i sitt hjärta över att det var så
högt, **11** därför skall jag prisgiva det åt en som är väldig
bland folken. Han skall förvisso utföra sitt verk därpå, ty
för dess ogudaktighets skull har jag förkastat det. **12** Ja,
främlingar hava fått hugga ned det, de grymmaste folk,
och hava låtit det ligga. Dess kvistar hava nu fallit på
bergen och i alla dalar; dess grenar hava blivit avbrutna
och kastade i alla landets bäckar, och alla folk på jorden
hava måst draga bort därifrån och försaka dess skugga
och låta det ligga. **13** På dess kullfallna stam bo alla
himmelens fåglar, och på dess grenar lägra sig alla
markens djur. **14** Så sker, för att ett träd som växer vid
vatten aldrig skall yvas över sin höjd och sträcka sin
topp upp bland molnen; ja, för att icke ens de väldigaste
av dem skola stå och yvas, intet träd som har haft vatten
att dricka. Ty de äro allasammans hemfallna åt döden
och måste ned i jordens djup, till att vara där bland
människors barn, hos dem som hava farit ned i graven.
15 Så säger Herren, HERREN: På den dag då det for
ned till dödsriket lät jag djupet för dess skull hölja sig i
sorgdräkt; jag hämmade strömmarna där, och de stora
vattnen höllos tillbaka. Jag lät Libanon för dess skull
kläda sig i svart, och alla träd på marken förtvinade i
sorg över det. **(Sheol h7585)** **16** Genom dånet av dess
fall kom jag folken att bäva, när jag störtade det ned i
dödsriket, till dem som hade farit ned i graven. Men då
tröstade sig i jordens djup alla Edens träd, de yppersta
och bästa på Libanon, alla de som hade haft vatten att
dricka. **(Sheol h7585)** **17** Också de hade, såsom det trädet,
måst fara ned till dödsriket, till dem som voro slagna med
svärd; dit foro ock de som hade varit dess stöd och hade
bott i dess skugga bland folken. **(Sheol h7585)** **18** Kan nu
något bland Edens träd förliknas med dig i härlighet och
storhet? Och dock skall du, såsom Edens träd, störtas
ned i jordens djup och ligga där bland oomskurna, hos
dem som äro slagna med svärd. Så skall det gå Farao
och hela hans larmande hop, säger Herren, HERREN.

32 I tolfte året, på första dagen i tolfte månaden,
kom HERRENS ord till mig; han sade: **2** Du
människobarn, stäm upp en klagosång över Farao,
konungen i Egypten, och säg till honom: Det är förbi med
dig, du lejon bland folken! Och du var dock lik draken i
havet, där du for fram i dina strömmar och rörde upp
vattnet med dina fötter och grumlade dess strömmar.
3 Så säger nu Herren, HERREN: Jag skall breda ut
mitt nät över dig genom skaror av många folk, och de

skola draga upp dig i mitt garn. **4** Jag skall kasta dig
upp på jorden, jag skall slunga dig bort på marken och
låta alla himmelens fåglar slå ned på dig och låta de
vilda djuren på hela jorden mätta sig med dig. **5** Jag
skall kasta ditt kött på bergen och fylla dalarna med ditt
stora skrov. **6** Och landet som du har nedsölat skall jag
vattna med ditt blod ända upp till bergen, och bäckarna
skola bliva fulla av dig. **7** Och när jag utsläcker dig, skall
jag övertäcka himmelen och förmörka dess stjärnor; jag
skall övertäcka solen med moln, och månens ljus skall
icke lysa mer. **8** Alla ljus på himmelen skall jag förmörka
för din skull och låta mörker komma över ditt land, säger
Herren, HERREN. **9** Och många folks hjärtan skall jag
slå med skräck, när jag gör din undergång bekant bland
folkslagen, ja, i länder som du icke känner. **10** Jag skall
komma många folk att häpna för din skull, och deras
konungar skola för din skull gripas av bävan, när jag i
deras åsyn svänger mitt svärd; vart ögonblick skola de
frukta, envar för sitt liv, på ditt falls dag. **11** Ty så säger
Herren, HERREN: Den babyloniske konungens svärd
skall komma över dig. **12** Jag skall låta din larmande hop
falla för hjältars svärd, grymmast bland hedningar äro
de alla. De skola föröda Egyptens härlighet, och hela
dess larmande hop skall förgöras; **13** jag skall utrota all
dess boskap, den som betar vid det myckna vattnet.
Av människofot skall det icke mer röras upp, ej heller
röras upp av boskapsklövar. **14** Sedan skall jag låta
deras vatten sjunka undan och deras strömmar flyta bort
såsom olja, säger Herren, HERREN, **15** i det jag gör
Egyptens land till en ödslig ödemark och berövar landet
allt vad däri är, när jag nu slår alla dess inbyggare, så
att man förnimmer att jag är HERREN. **16** Detta är en
klagosång som man skall sjunga, ja, folkens döttrar skola
sjunga den; de skola sjunga den över Egypten med hela
dess larmande hop, säger Herren, HERREN. **17** I tolfte
året, på femtonde dagen i månaden, kom HERRENS ord
till mig; han sade: **18** Du människobarn, sjung sorgesång
över Egyptens larmande hop. Bjud henne att såsom
döttrarna av de väldigaste folk fara ned i jordens djup,
till dem som redan hava farit ned i graven. **19** Finnes
någon så ringa att du är förmer än hon? Nej, far du
ned och låt dig bäddas bland de oomskurna. **20** Bland
män som äro slagna med svärd skola ock dina falla.
Svärdet är redo; släpen bort henne med hela hennes
larmande hop. **21** Mäktiga hjältar skola tala till Farao ur
dödsriket, till honom och till hans hjälpare: »Ja, de hava
måst fara hitned, och nu ligga de där, de oomskurna,
slagna med svärd.» **(Sheol h7585)** **22** Där ligger redan
Assur med hela sin skara; runt omkring honom har
denna sin gravplats. Allasammans ligga de där slagna,
fallna för svärd. **23** Sin grav har han fått längst ned i
underjorden, och runt omkring honom ligger hans skara
begraven. Allasammans ligga de slagna, fallna för svärd,
de man som en gång utbredde skräck i de levandes
land. **24** Där ligger Elam med hela sin larmande hop,
vilande runt omkring hans grav. Allasammans ligga de
slagna, männen som föllo för svärd, och som oomskurna
måste fara, ned i jordens djup, desamma som en gång
utbredde skräck omkring sig i de levandes land; nu
måste de bära sin skam bland de andra som hava
farit ned i graven. **25** Ja, bland slagna har han fått sitt
läger med hela sin larmande hop; runt omkring honom
har denna sin gravplats. Allasammans ligga de där
oomskurna, slagna med svärd; en gång utbredde sig ju
skräck omkring dem i de levandes land, men de måste
nu bära sin skam bland dem som hava farit ned i graven.
Ja, bland slagna har han fått sin plats. **26** Där ligger
Mesek-Tubal med hela sin larmande hop; runt omkring
honom har denna sin gravplats. Allasammans ligga de
där oomskurna, slagna med svärd; en gång utbredde de
ju skräck omkring sig i de levandes land. **27** Men dessa
fallna män ur de oomskurnas hop, de få icke vila bland
hjältarna, bland dem som hava farit ned till dödsriket
i sin krigiska rustning och fått sina svärd lagda under
sina huvuden. Nej, deras missgärningar hava kommit
över deras ben. De utbredde ju skräck i de levandes
land, såsom hjältar göra. **(Sheol h7585)** **28** Ja, också du
skall bliva krossad bland de oomskurna och få ligga
bland dem som äro slagna med svärd. **29** Där ligger
Edom med sina konungar och alla sina hövdingar; huru
mäktiga de än voro, hava de nu fått sin plats bland dem
som äro slagna med svärd; de måste ligga bland de
oomskurna, bland dem som hava farit ned i graven. **30**
Där ligga Nordlandets furstar allasammans, med alla
sidonier, ty de hava måst fara ned till de slagna, de hava
kommit på skam, trots den skräck de utbredde genom
sina väldiga gärningar. Och de ligga där oomskurna
bland dem som hava blivit slagna med svärd; de måste
bära sin skam bland dem som hava farit ned i graven.
31 Dem skall nu Farao få se, och han skall så trösta sig
över hela sin larmande hop. Ja, Farao och hela hans har
äro slagna med svärd, säger Herren, HERREN. **32** Ty
väl utbredde jag skräck för honom i de levandes land,
men nu måste han, Farao, med hela sin larmande hop,
låta sig bäddas bland de oomskurna, hos dem som äro
slagna med svärd, säger Herren, HERREN.

33 Och HERRENS ord kom till mig; han sade: **2** Du
människobarn, tala till dina landsmän och säg till
dem: Om jag vill låta svärdet komma över ett land, och
folket i landet har utsett bland sig en man som det har
gjort till sin väktare, **3** och denne ser svärdet komma över
landet och stöter i basunen och varnar folket, **4** men den
som får höra basunljudet ända icke låter varna sig, och
svärdet sedan kommer och tager honom bort, då kommer
hans blod över hans eget huvud. **5** Ty han hörde ju
basunljudet, men lät icke varna sig; därför kommer hans
blod över honom själv. Om han hade låtit varna sig, så
hade han räddat sitt liv. -- **6** Men om väktaren ser svärdet

komma och icke stöter i basunen och folket så icke bliver
varnat, och svärdet sedan kommer och tager bort någon
bland dem, då bliver visserligen denne borttagen genom
sin egen missgärning, men hans blod skall jag utkräva
av väktarens hand. 7 Dig, du människobarn, har jag satt
till en väktare för Israels hus, för att du å mina vägnar
skall varna dem, när du hör ett ord från min mun. 8
Om jag säger till den ogudaktige: »Du ogudaktige, du
måste dö», och du då icke säger något till att varna den
ogudaktige för hans väg, så skall väl den ogudaktige dö
genom sin missgärning, men hans blod skall jag utkräva
av din hand. 9 Men om du varnar den ogudaktige för
hans väg, på det att han må vända om ifrån den, och han
likväl icke vänder om ifrån sin väg, då skall visserligen
han dö genom sin missgärning, men du själv har räddat
din själ. 10 Och du, människobarn, säg till Israels hus: I
sägen så: »Våra överträdelser och synder tynga på oss
och vi försmäkta genom dem. Huru kunna vi då bliva vid
liv?» 11 Men svara dem: Så sant jag lever, säger Herren,
HERREN, jag har ingen lust till den ogudaktiges död,
utan fastmer därtill att den ogudaktige vänder om från
sin väg och får leva. Så vänden då om, ja, vänden om
från edra onda vägar; ty icke viljen I väl dö, I av Israels
hus? 12 Men du, människobarn, säg till dina landsmän:
Den rättfärdiges rättfärdighet skall icke rädda honom, när
han begår överträdelser; och den ogudaktige skall icke
komma på fall genom sin ogudaktighet, när han vänder
om från sin ogudaktighet, lika litet som den rättfärdige
skall kunna leva genom sin rättfärdighet, när han syndar.
13 Om jag säger till den rättfärdige att han skall få
leva, och han sedan i förlitande på sin rättfärdighet
gör vad orätt är, så skall intet ihågkommas av all hans
rättfärdighet, utan genom det orätta som han gör skall
han dö. 14 Och om jag säger till den ogudaktige: »Du
måste dö», och han sedan vänder om från sin synd och
övar rätt och rättfärdighet, 15 så att han, den ogudaktige,
give tillbaka den pant han har fått och ersätter vad han
har rövat och vandrar efter livets stadgar, så att han icke
gör vad orätt är, då skall han förvisso leva och icke dö.
16 Ingen av de synder han har begått skall då tillräknas
honom; han har övat rätt och rättfärdighet, därför skall
han förvisso få leva. -- 17 Men nu säga dina landsmän:
»Herrens väg är icke alltid densamma», då det fastmer
är deras egen väg som icke alltid är densamma. 18
Om den rättfärdige vänder om från sin rättfärdighet och
gör vad orätt är, så måste han just därför dö. 19 Men
om den ogudaktige vänder om från sin ogudaktighet
och övar rätt och rättfärdighet, då skall han just därför
få leva. 20 Och ändå sägen I: »Herrens väg är icke
alltid densamma.» Jo, jag skall döma var och en av eder
efter hans vägar, I av Israels hus. 21 I det tolfte året
sedan vi hade blivit bortförda i fångenskap, på femte
dagen i tionde månaden, kom en flykting ifrån Jerusalem
till mig med budskapet: »Staden är intagen.» 22 Nu
hade på aftonen före flyktingens ankomst HERRENS
hand kommit över mig; men på morgonen öppnade han
åter min mun, just före mannens ankomst, så att jag,
då nu min mun blev öppnad, upphörde att vara stum.
23 Och HERRENS ord kom till mig; han sade: 24 Du
människobarn, de som bo ibland ruinerna där borta i
Israels land säga »Abraham var en ensam man, och han
fick dock landet till besittning. Vi äro många, oss måste
väl landet då vara givet till besittning!» 25 Säg därför
till dem: Så säger Herren, HERREN: I äten kött med
blodet i, I upplyften edra ögon till edra eländiga avgudar,
och I utgjuten blod; och likväl skullen I få hava landet till
besittning! 26 I trotsen på edra svärd, I bedriven vad
styggeligt är, I skänden varandras hustrur; och likväl
skullen I få hava landet till besittning! 27 Nej; så skall du
säga till dem: Så säger Herren, HERREN: Så sant jag
lever, de som bo där bland ruinerna skola falla för svärd;
och dem som bo på landsbygden skall jag giva till mat åt
de vilda djuren, och de som bo i bergfästen eller i grottor
skola dö genom pest. 28 Jag skall göra landet öde och
tomt, och dess stolta makt skall få en ände; och Israels
berg skola ödeläggas, så att ingen går där fram. 29 Och
de skola förnimma att jag är HERREN, när jag gör landet
öde och tomt, för alla de styggelsers skull som de hava
bedrivit. 30 Men du, människobarn, dina landsmän, som
orda om dig invid väggarna och i ingångarna till husen,
de tala sinsemellan, den ene med den andre, och säga:
»Kom, låt oss höra vad det är för ett ord som nu utgår
från HERREN.» 31 Och de komma till dig, såsom gällde
det en folkförsamling, och sätta sig hos dig såsom mitt
folk; och de höra dina ord, men göra icke efter dem. Ty
väl hopgöra de med munnen ljuvliga ord, men deras
hjärtan stå blott efter egen vinning. 32 Och se, du är för
dem, såsom när någon som har vacker röst och spelar
väl sjunger en kärleksvisa; de höra väl dina ord, men
göra icke efter dem. 33 Men när det kommer -- ty se det
kommer! -- då skola de förnimma att en profet har varit
ibland dem.

34 Och HERRENS ord kom till mig; han sade: 2
Du människobarn, profetera mot Israels herdar,
profetera och säg till dem, till herdarna: Så säger Herren,
HERREN: Ve eder, I Israels herdar, som haven sörjt
allenast för eder själva! Var det då icke för hjorden som
herdarna borde sörja? 3 I stället åten I upp det feta,
med ullen klädden I eder, det gödda slaktaden I; men
om hjorden vårdaden I eder icke. 4 De svaga stärkten I
icke, det sjuka heladen I icke, det sargade förbunden I
icke, det fördrivna förden I icke tillbaka, det förlorade
uppsökten I icke, utan med förtryck och hårdhet fören I
fram mot dem. 5 Så blevo de förskingrade, därför att de
icke hade någon herde, de blevo till mat åt alla markens
djur, ja, de blevo förskingrade. 6 Mina får gå nu vilse på
alla berg och alla höga kullar; över hela jorden äro mina

får förskingrade, utan att någon frågar efter dem eller
uppsöker dem. 7 Hören därför HERRENS ord, I herdar:
8 Så sant jag lever, säger Herren, HERREN, sannerligen,
eftersom mina får hava lämnats till rov, ja, eftersom mina
får hava blivit till mat åt alla markens djur, då de nu
icke hava någon herde, och eftersom mina herdar icke
fråga efter mina får ja, eftersom herdarna sörja för sig
själva och icke sörja för mina får, 9 därför, I herdar:
Hören HERRENS ord: 10 Så säger Herren, HERREN:
Se, jag skall komma över herdarna och utkräva mina får
ur deras hand och göra slut på deras herdetjänst; och
herdarna skola då icke mer kunna sörja för sig själva,
ty jag skall rädda mina får ur deras gap, så att de icke
bliva till mat åt dem. 11 Ty så säger Herren, HERREN:
Se, jag skall själv taga mig an mina får och leta dem
tillsammans. 12 Likasom en herde letar tillsammans
sin hjord, när hans får äro förströdda omkring honom,
så skall ock jag leta tillsammans mina får och rädda
dem från alla de orter till vilka de förskingrades på en
dag av moln och töcken. 13 Och jag skall föra dem ut
ifrån folken och församla dem ur länderna, och skall
låta dem komma till sitt eget land och föra dem i bet på
Israels berg, vid bäckarna och var man eljest kan bo i
landet. 14 På goda betesplatser skall jag föra dem i bet,
på Israels höga berg skola de få sina betesmarker; där
skola de lägra sig på goda betesmarker, och fett bete
skola de hava på Israels berg. 15 Jag skall själv föra
mina får i bet och själv utse lägerplatser åt dem, säger
Herren, HERREN. 16 Det förlorade skall jag uppsöka,
det fördrivna skall jag föra tillbaka, det sargade skall
jag förbinda, och det svaga skall jag stärka. Men det
feta och det starka skall jag förgöra; ja, jag skall sköta
det såsom rätt är. 17 Men I, mina får, så säger Herren,
HERREN: Se, jag vill döma mellan får och får, mellan
vädurar och bockar. 18 Är det eder icke nog att I från
beta på den bästa betesplatsen, eftersom I med edra
fötter trampen ned vad som är kvar på eder betesplats?
Och är det eder icke nog att I från dricka det klaraste
vattnet, eftersom I med edra fötter grumlen vad som har
lämnats kvar? 19 Skola mina får beta av det som edra
fötter hava trampat ned, och dricka vad edra fötter hava
grumlat? 20 Nej; därför säger Herren, HERREN så till
dem: Se, jag skall själv döma mellan de feta fåren och
de magra fåren. 21 Eftersom I med sida och bog stöten
undan alla de svaga och med edra horn stången dem,
till dess att I haven drivit dem ut och förskingrat dem, 22
därför skall jag frälsa mina får, så att de icke mer bliva till
rov, och skall döma mellan får och får. 23 Och jag skall
låta en herde uppstå, gemensam för dem alla, och han
skall föra dem i bet, nämligen min tjänare David; ja, han
skall föra dem i bet, han skall vara deras herde. 24 Jag,
HERREN, skall vara deras Gud, men min tjänare David
skall vara hövding bland dem. Jag, HERREN, har talat.
25 Och jag skall med dem sluta ett fridsförbund; jag skall
göra ände på vilddjuren i landet, så att man i trygghet
kan bo mitt i öknen och sova i skogarna. 26 Och jag skall
låta dem själva och landet runt omkring min höjd bliva till
välsignelse. Jag skall låta regn falla i rätt tid; regnskurar
till välsignelse skall det bliva. 27 Träden på marken skola
bära sin frukt, och jorden skall giva sin gröda, och själva
skola de bo i sitt land i trygghet; och de skola förnimma
att jag är HERREN, när jag bryter sönder deras ok och
räddar dem från de människors hand, som hava hållit
dem i träldom. 28 De skola sedan icke mer bliva ett byte
för folken, och markens djur skola ej äta upp dem, utan
de skola bo i trygghet, och ingen skall förskräcka dem.
29 Och jag skall åt dem låta en plantering växa upp, som
skall bliva dem till berömmelse; och de som bo i landet
skola icke mer ryckas bort av hunger, ej heller skola de
mer lida smälek av folken. 30 Och de skola förnimma
att jag, HERREN, deras Gud, är med dem, och att de,
Israels hus, äro mitt folk, säger Herren, HERREN. 31 Ja,
I ären mina får, I ären får i min hjord, människor som I
ären, och jag är eder Gud, säger Herren, HERREN.

35 Och HERRENS ord kom till mig; han sade: 2 Du
människobarn, vänd ditt ansikte mot Seirs berg
och profetera mot det; 3 säg till det: Så säger Herren,
HERREN: Se, jag skall komma över dig, du Seirs berg,
och uträcka min hand mot dig och göra dig öde och tomt.
4 Jag skall göra dina städer till ruiner, och självt skall du
bliva öde; och du skall förnimma att jag är HERREN.
5 Eftersom du har hyst en evig fiendskap mot Israels
barn och givit dem till pris åt svärdet under deras ofärds
tid, den tid då missgärningen hade nått sin gräns, 6
därför, så sant jag lever, säger Herren, HERREN, skall
jag förvandla dig till blod, och blod skall förfölja dig;
eftersom du icke har hatat blod, skall blod förfölja dig. 7
Ja, jag skall göra Seirs berg tomt och öde och utrota
därifrån envar som färdas där, fram eller tillbaka. 8 Och
jag skall uppfylla dess berg med dess slagna män; ja,
på dina höjder, i dina dalar och vid alla dina bäckar
skola svärdsslagna män falla. 9 Jag skall göra dig till
en ödemark för evärdlig tid, och dina städer skola icke
mer bliva bebodda; och I skolen förnimma att jag är
HERREN. 10 Eftersom du sade: »De båda folken och
de båda länderna skola bliva mina, vi skola taga dem
i besittning» -- detta fastän HERREN bodde där -- 11
därför, så sant jag lever, säger Herren, HERREN, skall
jag utföra mitt verk med samma vrede och nitälskan
varmed du i din hätskhet har utfört ditt verk mot dem;
och jag skall göra mig känd bland dem, när jag dömer
dig. 12 Och du skall förnimma att jag är HERREN. Jag
har hört alla de smädelser som du har talat mot Israels
berg, i det du har sagt: »Det är en ödemark; de äro givna
åt oss till mat.» 13 Ja, I spärraden upp munnen mot mig
och togen den full av ord mot mig; jag har väl hört det.
14 Så säger Herren, HERREN: Till hela jordens glädje
skall jag göra dig till en ödemark. 15 Därför att du gladde

dig åt att Israels hus' arvedel blev ödelagd, därför skall
jag göra likaså med dig. Du skall bliva en ödemark, du
Seirs berg, du hela Edom, så långt du sträcker dig; och
man skall förnimma att jag är HERREN.

36 Och du, människobarn, profetera om Israels berg
och säg: I Israels berg, hören HERRENS ord. **2**
Så säger Herren, HERREN: Eftersom fienden säger om
eder: »Rätt så, de urgamla offerhöjderna hava nu blivit
vår besittning», **3** därför må du profetera och säga: Så
säger Herren, HERREN: Eftersom, ja, eftersom man har
förött eder och fikar efter eder från alla sidor, för att I
måtten tillfalla de övriga folken såsom deras besittning
och eftersom I ären så utsatta för onda tungors hån
och folks förtal, **4** därför, I Israels berg, mån I nu höra
Herrens, HERRENS ord: Så säger Herren, HERREN till
bergen och höjderna, till bäckarna och dalarna, till de
förödda ruinerna och de övergivna städerna, som hava
lämnats till rov och spott åt de övriga folken runt omkring,
5 ja, därför säger Herren, HERREN så: Sannerligen, i
brinnande nitälskan talar jag mot de övriga folken och
mot Edom, så långt det sträcker sig, ja, mot dessa som
med hela sitt hjärtas glädje och i sitt sinnes övermod
hava tillägnat sig mitt land såsom besittning, för att
driva ut dess inbyggare och göra det till sitt byte. **6**
Profetera alltså om Israels land och säg till bergen och
höjderna, till bäckarna och dalarna: Så säger Herren,
HERREN: Se, i nitälskan och vrede är det som jag
talar, eftersom I liden sådan smälek av folken. **7** Därför
säger Herren, HERREN så Jag upplyfter min hand och
betygar: Sannerligen, folken runt omkring eder skola
själva få lida smälek. **8** Men I, Israels berg, I skolen
åter grönska och bära frukt åt mitt folk Israel, ty snart
skola de komma åter. **9** Ty se, jag skall komma till
eder, jag skall vända mig till eder, och I skolen bliva
brukade och besådda. **10** Och jag skall församla på
eder människor i myckenhet, alla Israels barn, så många
de äro; och städerna skola ånyo bliva bebodda och
ruinerna åter byggas upp. **11** Ja, jag skall församla på
eder människor och boskap i myckenhet, och de skola
föröka sig och bliva fruktsamma. Jag skall låta eder bliva
bebodda, alldeles såsom I fordom voren; ja, jag skall
göra eder ännu mer gott, än I förut fingen röna; och I
skolen förnimma att jag är HERREN. **12** Jag skall låta
människor åter vandra fram över eder, nämligen mitt folk
Israel; de skola hava dig till besittning, och du skall vara
deras arvedel; och du skall icke vidare döda deras barn.
13 Så säger Herren, HERREN: Eftersom man säger till
dig: »Du är en människoäterska, du har dödat ditt eget
folks barn», **14** därför skall du nu icke mer få äta upp
människor och icke mer få döda ditt folks barn, säger
Herren, HERREN. **15** Jag skall icke mer låta dig höra
smälek av folken, och du skall icke mer nödgas bära
folkslagens förakt; ej heller skall du mer bringa ditt folk
på fall, säger Herren, HERREN. **16** Och HERRENS ord
kom till mig; han sade: **17** Du människobarn när Israels
barn ännu bodde i sitt land, då orenade de det genom
sitt väsende och sina gärningar; såsom en kvinnas
orenhet var deras väsende för mig. **18** Då utgöt jag
min vrede över dem, för det blods skull som de hade
utgjutit över landet, och därför att de hade orenat det
med sina eländiga avgudar. **19** Jag förskingrade dem
bland folken, och de blevo förströdda i länderna; efter
deras väsende och deras gärningar dömde jag dem. **20**
Men till vilka folk de än kommo vanärade de mitt heliga
namn, i det att man sade om dem: »Detta är HERRENS
folk, och de hava likväl måst draga ut ur sitt land. **21**
Då ville jag skona mitt heliga namn, som Israels barn
vanärade bland de folk till vilka de kommo. **22** Säg därför
till Israels barn: Så säger Herren, HERREN: Icke för eder
skull gör jag detta, I Israels barn, utan för mitt heliga
namns skull, som I haven vanärat bland de folk till vilka I
haven kommit. **23** Jag vill nu helga mitt stora namn, som
har blivit vanärat bland folken, i det att I haven vanärat
det bland dem; och folken skola förnimma att jag är
HERREN, säger Herren, HERREN, när jag bevisar mig
helig på eder inför deras ögon. **24** Ty jag skall hämta
eder ifrån folken och församla eder ifrån alla länder och
föra eder till edert land. **25** Och jag skall stänka rent
vatten på eder, så att I bliven rena; jag skall rena eder
från all eder orenhet och från alla edra eländiga avgudar.
26 Och jag skall giva eder ett nytt hjärta och låta en ny
ande komma i edert bröst; jag skall taga bort stenhjärtat
ur eder kropp och giva eder ett hjärta av kött. **27** Jag
skall låta min Ande komma i edert bröst och så göra, att
I vandren efter mina stadgar och hållen mina rätter och
gören efter dem. **28** Så skolen I få bo i det land som jag
gav åt edra fäder, och I skolen vara mitt folk, och jag
skall vara eder Gud. **29** Och jag skall frälsa eder från all
eder orenhet. Och jag skall kalla fram säden och låta den
bliva ymnig och skall icke mer låta någon hungersnöd
komma över eder. **30** Ja, ymnig skall jag låta trädens
frukt och markens gröda bliva, för att I icke mer skolen
lida hungersnödens smälek bland folken. **31** Då skolen I
tänka på edra onda vägar och på edra gärningar, som
icke voro goda; och I skolen känna leda vid eder själva
för edra missgärningars och styggelsers skull. **32** Men
icke för eder skull gör jag detta, säger Herren, HERREN;
det vare eder kunnigt. I mån skämmas och blygas för
edra vägar, I Israels barn. **33** Så säger Herren, HERREN:
När jag har renat eder från alla edra missgärningar, då
skall jag låta städerna ånyo bliva bebodda, och då skola
ruinerna åter byggas upp, **34** och det förödda landet
skall åter bliva brukat, i stället för att det har legat såsom
en ödemark inför var man som har gått där fram. **35** Och
då skall man säga: »Det landet som var så förött har nu
blivit såsom Edens lustgård, och städerna som voro så
ödelagda, förödda och förstörda, de äro nu bebodda och
befästa.» **36** Då skola de folk som äro kvar runt omkring

eder förnimma att jag, HERREN, nu åter har byggt upp
det som var förstört och ånyo planterat det som var
förött. Jag, HERREN, har talat det, och jag fullbordar
det också. 37 Så säger Herren, HERREN; Också på
detta sätt vill jag bönhöra Israels barn, så vill jag handla
med dem: jag skall där föröka människorna, så att de
bliva såsom fårhjordar. 38 Såsom hjordar av offerdjur,
såsom fårhjordar i Jerusalem vid dess högtider, så skola
de hjordar av människor vara, som skola uppfylla de
ödelagda städerna. Och man skall förnimma att jag är
HERREN.

37 HERRENS hand kom över mig, och genom
HERRENS Ande fördes jag åstad och sattes ned
mitt på slätten, som nu låg full med ben. 2 Och han
förde mig fram runt omkring dem, och jag såg att de lågo
där i stor myckenhet utöver dalen och jag såg att de
voro alldeles förtorkade. 3 Och han sade till mig: »Du
människobarn, kunna väl dessa ben åter bliva levande?»
Jag svarade: »Herre, HERRE, du vet det.» 4 Då sade
han till mig: »Profetera över dessa ben och säg till dem:
I förtorkade ben, hören HERRENS ord; 5 Så säger
Herren, HERREN till dessa ben: Se, jag skall låta ande
komma in i eder, så att I åter bliven levande. 6 Jag
skall fästa senor vid eder och låta kött växa på eder
och övertäcka eder med hud och giva eder ande, så
att I åter bliven levande; och I skolen förnimma att jag
är HERREN.» 7 Och jag profeterade, såsom det hade
blivit mig bjudet. Och när jag nu profeterade, hördes
ett rassel, och där blev ett gny, och benen kommo åter
tillhopa, så att det ena benet fogades till det andra. 8
Och jag såg huru senor och kött växte på dem, och huru
de övertäcktes med hud därovanpå; men ingen ande var
ännu i dem. 9 Då sade han till mig: »Profetera och tala
till anden, ja, profetera, du människobarn, och säg till
anden: Så säger Herren, HERREN: Kom, du ande, från
de fyra väderstrecken och blås på dessa dräpta, så att
de åter bliva levande.» 10 Och jag profeterade, såsom
han hade bjudit mig. Då kom anden in i dem, och de
blevo åter levande och reste sig upp på sina fötter, en
övermåttan stor skara. 11 Och han sade till mig: »Du
människobarn, dessa ben, de äro alla Israels barn. Se,
de säga: 'Våra ben äro förtorkade, vårt hopp har blivit om
intet, det är ute med oss.' 12 Profetera därför och säg
till dem: Så säger Herren, HERREN: Se, jag vill öppna
edra gravar och hämta eder, mitt folk, upp ur edra gravar
och låta eder komma till Israels land. 13 Och I skolen
förnimma att jag är HERREN, när jag öppnar edra gravar
och hämtar eder, mitt folk, upp ur edra gravar. 14 Och
jag skall låta min ande komma in i eder, så att I åter
bliven levande, och jag skall låta eder få bo i edert land;
och I skolen förnimma att jag, HERREN, har tala det,
och att jag också har fullborda det, säger HERREN.»
15 Och HERRENS ord kom till mig han sade: 16 Du
människobarn, tag dig en trästav och skriv på den: »För
Juda och hans fränder bland Israels barn.» Tag sedan
en annan trästav och skriv på den: »En stav för Josef,
Efraim, och för hans fränder av hela Israels hus.» 17
Foga dem sedan tillhopa med varandra till en enda stav,
så att de bliva förenade till ett i din hand. 18 När då
dina landsmän säga till dig: »Förklara för oss vad du
menar härmed», 19 så svara dem: »Så säger Herren,
HERREN: Se, jag vill taga Josefs stav, den som är i
Efraims hand, vilken stav ock gäller för de stammar av
Israel, som äro hans fränder, och intill denna vill jag
lägga Judas stav, båda tillhopa, och så göra dem till
en enda stav, så att de bliva ett i min hand.» 20 Och
stavarna som du har skrivit på skall du hålla i din hand
inför deras ögon. 21 Och du skall tala till dem: Så säger
Herren, HERREN: Se, jag skall hämta Israels barn ut
ifrån de folk till vilka de hava måst vandra bort; jag skall
samla dem tillhopa från alla håll och föra dem in i deras
land. 22 Och jag skall göra dem till ett enda folk i landet,
på Israels berg; en och samma konung skola de alla
hava; de skola icke mer vara två folk och icke mer vara
delade i två riken. 23 Sedan skola de icke mer orena sig
med sina eländiga avgudar och styggelser och med alla
slags överträdelser. Och jag skall frälsa dem och hämta
dem från alla orter där de hava syndat, och skall rena
dem, så att de bliva mitt folk, och jag skall vara deras
Gud. 24 Och min tjänare David skall vara konung över
dem, och de skola så alla hava en och samma herde;
och de skola vandra efter mina rätter och hålla mina
stadgar och göra efter dem. 25 Så skola de få bo i det
land som jag gav åt min tjänare Jakob, det vari edra
fäder bodde. De skola själva få bo där, så ock deras
barn och deras barnbarn till evig tid; och min tjänare
David skall vara deras hövding evinnerligen. 26 Och jag
skall med dem sluta ett fridsförbund; ett evigt förbund
med dem skall det vara. Jag skall insätta dem och föröka
dem och låta min helgedom stå bland dem evinnerligen.
27 Ja, min boning skall vara hos dem, och jag skall vara
deras Gud, och de skola vara mitt folk. 28 Så skola
folken förnimma att jag är HERREN, som helgar Israel,
då nu min helgedom förbliver ibland dem evinnerligen.
Hebreiskans uttryck för ande betyder ock vind.

38 Och HERRENS ord kom till mig; han sade: 2
Du människobarn, vänd ditt ansikte mot Gog i
Magogs land, mot hövdingen över Ros, Mesek och
Tubal, och profetera mot honom 3 och säg: Så säger
Herren, HERREN: Se, jag skall komma över dig, Gog, du
hövding över Ros, Mesek och Tubal. 4 Jag skall locka
dig åstad, jag skall sätta krokar i dina käftar och föra dig
ut med hela din här, hästar och ryttare, allasammans i
präktig rustning, en stor skara, väpnad med skärmar
och sköldar, och allasammans med svärd i hand. 5
Perser, etiopier och putéer är, med dem, allasammans
med sköld och hjälm, 6 Gomer och alla dess härskaror,

Togarmas folk ifrån den yttersta norden och alla dess
härskaror; ja, många folk har du med dig. 7 Rusta dig
och gör dig redo med alla de skaror som hava församlat
sig till dig; och bliv du deras hövitsman. 8 När lång tid
har gått, skall du bliva uppbådad; i kommande år skall
du få tåga in i ett land som då har fått ro efter svärdet,
och vart folk då har blivit hopsamlat från många andra
folk, ja, upp till Israels berg, som så länge lågo öde,
men vilkas folk då har blivit hämtat fram ifrån de andra
folken, så att alla nu bo där i trygghet. 9 Dit skall du
draga upp, du skall komma såsom ett oväder och vara
såsom ett moln som övertäcker landet, du med alla
dina härskaror och med många folk som följa dig. 10
Så säger Herren, HERREN: På den tiden skola planer
uppstå i ditt hjärta, och du skall tänka ut onda anslag.
11 Du skall säga: »Jag vill draga upp mot det obefästa
landet, jag vill komma över dessa säkra, som bo där i
trygghet, ja, som allasammans bo där utan murar och
varken hava bommar eller portar.» 12 Ty du vill taga
rov och göra byte och vända din hand mot ödemarker
som nu åter äro bebyggda, och mot ett folk som har
blivit hopsamlat från hedningarna, och som nu förvärvar
sig boskap och gods, där det bor på jordens mittelhöjd.
13 Saba och Dedan och Tarsis' köpmän och alla dess
unga lejon skola då utfråga dig: »Har du kommit för
att taga rov, har du församlat dina skaror till att göra
byte till att föra bort silver och guld, till att taga boskap
och gods, ja, till att taga stort rov?» 14 Profetera därför,
du människobarn och säg till Gog: Så säger Herren
HERREN: Se, på den tiden, när mitt folk Israel åter bor
i trygghet, då skall du förnimma det. 15 Du skall då
komma från ditt land längst uppe i norr, du själv och
många folk med dig, allasammans ridande på hästar, en
stor skara, en talrik här. 16 Du skall draga upp mot mitt
folk Israel och komma såsom ett moln för att övertäcka
landet. I kommande dagar skall detta ske; jag skall då
låta dig komma över mitt land, för att folken skola lära
känna mig, när jag inför deras ögon bevisar mig helig på
dig, du Gog. 17 Så säger Herren, HERREN: Du är ju den
om vilken jag i forna tider talade genom mina tjänare,
Israels profeter, som i de tiderna, år efter år, profeterade
om att jag skulle låta dig komma över dem. 18 Men
på den dagen, den dag då Gog kommer över Israels
land, säger Herren, HERREN, då skall jag giva luft åt
min vrede. 19 Ja, i min nitälskan och min vredes eld
betygar jag det: på den dagen skall det förvisso bliva en
stor jordbävning i Israels land. 20 Då skola de bäva för
mig, både fiskarna i havet och fåglarna under himmelen
och djuren på marken och alla kräldjur som röra sig på
jorden och alla människor på jordens yta. Och bergen
skola slås ned och klipporna störta omkull och alla murar
falla till jorden. 21 Och jag skall båda upp svärd mot
honom på alla mina berg, säger Herren, HERREN; den
enes svärd skall vara vänt mot den andres. 22 Och jag
skall gå till rätta med honom medelst pest och blod;
och slagregn och hagelstenar, eld och svavel skall jag
låta regna över honom och hans härskaror och över de
många folk som följa honom. 23 Så skall jag bevisa mig
stor och helig och göra mig känd inför många folks ögon;
och de skola förnimma att jag är HERREN.

39 Och du, människobarn, profetera mot Gog och
säg: Så säger Herren, HERREN: Se, jag skall
komma över dig, Gog, du hövding över Ros, Mesek och
Tubal. 2 Jag skall locka dig åstad och leda dig fram och
föra dig från landet längst uppe i norr och låta dig komma
till Israels berg. 3 Där skall jag slå bågen ur din vänstra
hand och låta pilarna falla ur din högra hand. 4 På Israels
berg skall du falla, med alla dina härskaror och med de
folk som följa dig; jag skall giva dig till mat åt rovfåglar
av alla slag och åt markens djur. 5 Ute på marken skall
du falla. Ty jag har talat, säger Herren, HERREN. 6 Och
jag skall sända eld över Magog och över dem som bo
trygga i havsländerna; och de skola förnimma att jag är
HERREN. 7 Och jag skall göra mitt heliga namn kunnigt
bland mitt folk Israel, jag skall icke mer låta mitt heliga
namn bliva ohelgat; och folken skola förnimma att jag
är HERREN, helig i Israel. 8 Se, det kommer, ja, det
fullbordas! säger Herren, HERREN. Detta är den dag
om vilken jag har talat. 9 Sedan skola invånarna i Israels
städer gå ditut och taga rustningar, sköldar och skärmar,
bågar och pilar, handpåkar och spjut såsom bränsle till
att elda med, och de skola elda därmed i sju år. 10 De
skola icke behöva hämta trä från marken eller hugga ved
i skogarna, ty de skola elda med rustningarna. Så skola
de taga rov av sina rövare och plundra sina plundrare,
säger Herren, HERREN. 11 På den tiden skall jag där
i Israel giva åt Gog en plats till grav, nämligen »De
framtågandes dal» öster om havet, och den skall stänga
vägen för andra som vilja tåga där fram. Där skall man
begrava Gog och hela hans larmande hop, och man
skall kalla den »Gogs larmande hops dal». 12 Och i sju
månader skola Israels barn hålla på med att begrava
dem, för att rena landet. 13 Allt folket i landet skall
hålla på med begravandet, och detta skall ända dem till
berömmelse. Så skall ske på den tid då jag förhärligar
mig, säger Herren, HERREN. 14 Och man skall avskilja
män som beständigt skola genomvandra landet och
begrava dem som tågade där fram, och som ännu ligga
kvar ovan jord, och de skola så rena landet; efter sju
månaders förlopp skola dessa begynna sitt letande.
15 När så någon av dessa män, som genomvandra
landet, på sin färd får se människoben, då skall han
sätta upp en vård därbredvid, till dess att dödgrävarna
hinna begrava dem i »Gogs larmande hops dal». 16
Där skall ock finnas en stad med namnet Hamona. På
detta sätt skola de rena landet. 17 Du människobarn,
så säger Herren, HERREN: Säg till alla slags fåglar

och till alla markens djur: Församlen eder och kommen
hit; samlen eder tillhopa från alla håll till mitt slaktoffer,
till ett stort slaktoffer som jag vill anställa åt eder på
Israels berg; I skolen få äta kött och dricka blod. **18** I
skolen få äta kött av hjältar och dricka blod av jordens
hövdingar: av vädurar och lamm och bockar och tjurar,
allasammans gödda i Basan. **19** I skolen få äta eder
mätta av fett och dricka eder druckna av blod från det
slaktoffer som jag anställer åt eder. **20** Ja, mätten eder
vid mitt bord av ridhästar och vagnshästar, av hjältar
och allt slags krigsfolk, säger Herren, HERREN. **21** Och
jag skall uppenbara min härlighet bland folken, så att
alla folk skola se den dom som jag har utfört, och se
huru jag har låtit min hand drabba dem. **22** Och Israels
barn skola förnimma att jag, HERREN, är deras Gud,
från den dagen och allt framgent. **23** Och folken skola
förnimma att Israels barn blevo bortförda i fångenskap
för sin missgärnings skull, eftersom de voro trolösa
mot mig, så att jag måste fördölja mitt ansikte för dem;
och jag gav dem då i deras ovänners hand, så att de
allasammans föllo för svärd. **24** Efter deras orenhet och
deras överträdelser handlade jag med dem och fördolde
mitt ansikte för dem. **25** Därför säger Herren, HERREN
så: Nu skall jag åter upprätta Jakob och förbarma mig
över hela Israels hus och nitälska för mitt heliga namn.
26 Och de skola förgäta sin skam och all den otrohet
som de hava begått mot mig, då de nu få bo i trygghet i
sitt land, utan att någon förskräcker dem. **27** Ja, när jag
låter dem vända tillbaka ifrån folkslagen och församlar
dem från deras fienders länder, då skall jag bevisa mig
helig på dem inför många folks ögon. **28** Och de skola
förnimma att jag är HERREN, deras Gud, ty om jag än
drev dem bort i fångenskap bland folken, så samlade jag
dem sedan tillhopa till deras land och lät ingen enda av
dem bliva kvar därute; **29** och jag skall därefter icke mer
fördölja mitt ansikte för dem, ty jag skall utgjuta min Ande
över Israels hus, säger Herren, HERREN'. Hebr hamón.

40 I det tjugufemte året sedan vi hade blivit bortförda
i fångenskap, vid årets begynnelse, på tionde
dagen i månaden, i det fjortonde året sedan staden hade
blivit intagen, på just den dagen kom HERRENS hand
över mig, och han förde mig ditbort. **2** I en syn från
Gud förde han mig till Israels land och satte mig ned
på ett mycket högt berg, och på detta var likasom en
stad byggd söderut. **3** Och dit förde han mig, och se,
där stod en man vilkens utseende var såsom koppar;
han hade ett linnesnöre i sin hand, så ock en mätstång;
och han stod vid porten. **4** Och mannen talade till mig:
»Du människobarn, se med dina ögon och hör med dina
öron, och akta på allt som jag kommer att visa dig, ty du
har blivit förd hit, för att jag skall visa dig det; förkunna
för Israels hus allt vad du får se.» **5** Och jag såg att
en mur gick utomkring huset, runt omkring det. Och
mätstången som mannen hade i sin hand var sex alnar
lång, var aln en handsbredd längre än en vanlig aln. Och
han mätte murbyggnadens bredd: den var en stång, och
dess höjd: den var en stång. **6** Därefter gick han till en
port som låg mot öster och steg uppför dess trappsteg;
och han mätte portens ena tröskel: den var en stång
bred och sedan den andra tröskeln: den var en stång
bred. **7** Och var vaktkammare var en stång lång och en
stång bred, och avståndet mellan vaktkamrarna var fem
alnar; och porttröskeln invid portens förhus på inre sidan
mätte en stång. **8** Och han mätte upp portens förhus
på inre sidan: det mätte en stång. **9** Han mätte upp
portens förhus det höll åtta alnar, och dess murpelare:
de höllo två alnar. Och portens förhus låg på inre sidan.
10 Och vaktkamrarna i porten mot öster voro tre på var
sida, alla tre lika stora; och murpelarna på båda sidorna
voro lika stora. **11** Och han mätte portöppningens bredd:
den var tio alnar, och portens längd: den var tretton
alnar. **12** Och framför vaktkamrarna var en avskrankning,
som höll en aln; en aln höll ock avskrankningen på
motsatta sidan; och var vaktkammare, på vardera sidan,
höll sex alnar. **13** Och han mätte porten från den ena
vaktkammarens tak till den andras: den var tjugufem
alnar bred; och dörr låg mot dörr. **14** Och han tog
upp murpelarna till sextio alnar; och intill förgårdens
murpelare sträckte sig porten runt omkring. **15** Och
avståndet mellan ingångsportens framsida och förhusets
framsida vid den inre portöppningen var femtio alnar. **16**
Och slutna fönster funnos till vaktkamrarna och till deras
murpelare invändigt i porten runt omkring, och likaledes
i förhusen; fönstren sutto runt omkring invändigt, och
murpelarna voro prydda med palmer. **17** Och han förde
mig till den yttre förgården, och jag såg att där voro
tempelkamrar och ett stengolv, anlagt runt omkring
förgården; trettio tempelkamrar voro uppbyggda på
stengolvet. **18** Och stengolvet gick utefter portarnas
sidoväggar, så att det motsvarade portarnas längd; detta
var det nedre stengolvet. **19** Och han mätte avståndet
från den nedre portens framsida till den inre förgårdens
yttre framsida: det var hundra alnar, både på östra sidan
och på norra. **20** Sedan mätte han ock längden och
bredden på den port som låg mot norr på den yttre
förgården. **21** Också den hade tre vaktkamrar på var
sida och likaledes murpelare och förhus, lika stora som
den förra portens; den var femtio alnar lång och tjugufem
alnar bred. **22** Och fönstren, förhuset och palmerna däri
voro lika stora som i den port som låg mot öster; och
man steg upp till den på sju trappsteg, och dess förhus
låg framför dessa. **23** Och en port till den inre förgården
fanns mitt emot denna port, det var i norr såsom i öster;
och han mätte avståndet från den ena porten till den
andra: det var hundra alnar. **24** Därefter lät han mig
gå till södra sidan, och jag såg att också på södra
sidan fanns en port. Och han mätte dess murpelare och
förhus; de voro lika stora som de andra. **25** Och fönster

funnos på den och på dess förhus runt omkring, likadana
som de andra fönstren. Den var femtio alnar lång och
tjugufem alnar bred. 26 Och trappan ditupp utgjordes av
sju trappsteg, och dess förhus låg framför dessa; och
den var prydd med palmer på sina murpelare, på båda
sidor. 27 Och en port till den inre förgården fanns ock
på södra sidan; och han mätte avståndet från den ena
porten till den andra på södra sidan: det var hundra
alnar. 28 Därefter förde han mig till den inre förgården
genom södra porten. Och han mätte den södra porten
den var lika stor som de andra 29 Och dess vaktkamrar,
murpelare och förhus voro lika stora som de andra, och
fönster funnos på den och på dess förhus runt omkring.
Den var femtio alnar lång och tjugu fem alnar bred. 30
Och förhus funnos runt omkring tjugufem alnar långa och
fem alnar breda. 31 Och dess förhus låg utåt den yttre
förgården, och dess murpelare voro prydda med palmer;
och uppgången därtill utgjordes av åtta trappsteg. 32
Sedan förde han mig till den inre förgårdens östra sida
och mätte porten där; den var lika stor som de andra. 33
Och dess vaktkamrar, murpelare och förhus voro lika
stora som de andra, och fönster funnos på den och på
dess förhus runt omkring. Den var femtio alnar lång och
tjugufem alnar bred. 34 Och dess förhus låg mot den
yttre förgården, och dess murpelare voro prydda med
palmer på båda sidor; och uppgången därtill utgjordes av
åtta trappsteg. 35 Därefter förde han mig till den norra
porten och mätte den; den var lika stor som de andra.
36 Så ock dess vaktkamrar, murpelare och förhus, och
fönster funnos på den runt omkring. Den var femtio alnar
lång och tjugufem alnar bred. 37 Och dess murpelare
stodo vid den yttre förgården, och dess murpelare voro
prydda med palmer på båda sidor; och uppgången därtill
utgjordes av åtta trappsteg. 38 Och en tempelkammare
med sin ingång fanns vid murpelarna, i portarna; där
skulle man skölja brännoffren. 39 Och i portens förhus
stodo två bord på var sida, och på dem skulle man slakta
brännoffers-, syndoffers- och skuldoffersdjuren. 40 Och
vid den yttre sidovägg som låg norrut, när man steg upp
till portens ingång, stodo två bord; och vid den andra
sidoväggen på porten förhus stodo ock två bord. 41
Alltså stodo vid portens sidoväggar fyra bord på var sida,
eller tillsammans åtta bord, på vilka man skulle slakta. 42
Och för brännoffret stodo där fyra bord av huggna stenar,
en och en halv aln långa, en och en halv aln breda och
en aln höga; på dessa skulle man lägga de redskap som
man slaktade brännoffers- och slaktoffersdjuren med.
43 Och dubbelkrokar, en handsbredd långa, voro fästa
innantill runt om kring; och på borden skulle offerköttet
läggas. 44 Och utanför den inre porten funnos för
sångarna, på den inre gården, tempelkamrar, som lågo
vid den norra portens sidovägg, med sin framsida åt
söder; och en annan låg vid den östra portens sidovägg
med sin framsida åt norr. 45 Och han talade till mig:
»Denna tempelkammare, vars framsida ligger mot söder,
är för de präster som förrätta tjänsten inne i huset. 46
Och den tempelkammare vars framsida ligger mot norr
är för de präster som förrätta tjänsten vid altaret, alltså
för Sadoks söner, vilka äro de av Levi barn, som få träda
fram till HERREN för att göra tjänst inför honom.» 47
Och han mätte förgården; den var hundra alnar lång och
hundra alnar bred, en liksidig fyrkant; och altaret stod
framför huset. 48 Sedan förde han mig till huset förhus.
Och han mätte för husets murpelare: de höllo fem alnar
var på sin sida, så ock porten bredd: den var på var sida
tre alnar. 49 Förhuset var tjugu alnar lång och elva alnar
brett, nämligen vid trappstegen på vilka man steg ditupp.
Och vid murpelarna stodo pelare, en på var sida.

41 Därefter förde han mig till tempelsalen. Och han
mätte murpelarna de voro sex alnar breda, var
på sin sida -- tabernaklets bredd. 2 Och ingången var
tio alnar bred, och sidoväggarna vid ingången voro på
var sida fem alnar. Sedan mätte han salens längd: den
var fyrtio alnar, och dess bredd: den var tjugu alnar. 3
Därefter gick han in i det innersta rummet. Och han
mätte murpelarna vid ingången: de höllo två alnar, och
ingången: den höll sex alnar, och ingångens bredd:
den var sju alnar. 4 Och han mätte dess längd: den
var tjugu alnar, och dess bredd: den var tjugu alnar,
framför tempelsalen. Och han sade till mig: »Detta är
det allraheligaste.» 5 Därefter mätte han husets mur:
den höll sex alnar, och sidokamrarnas bredd: den var
fyra alnar, runt omkring hela huset. 6 Och sidokamrarna
lågo den ena ovanför den andra, i trettiotre omgångar;
och på den mur som sträckte sig innanför sidokamrarna
runt omkring funnos avsatser, på vilka de skulle hava
sitt fäste; ty i själva husväggen skulle de icke vara
infästa. 7 Härigenom blevo sidokamrarna, där de lågo
kring huset, bredare alltefter som de lågo högre upp.
Ty husets kringbyggnad sträckte sig med övervåning
ovanpå övervåning runt omkring huset. Därför växte
bredden inåt, alltefter som våningen låg högre upp.
Och från den nedersta våningen steg man så upp i
den översta genom den mellersta. 8 Och jag såg att
huset låg på en upphöjd fot, som sträckte sig runt
däromkring; sidokamrarnas grundvalar voro nämligen en
hel stång höga, sex alnar till kanten. 9 Sidokamrarnas
yttermur var fem alnar tjock; och den plats som blev fri
tillhörde husets sidokamrar. 10 Och mellanrummet bort
till tempelkamrarna var tjugu alnar brett runt omkring hela
huset. 11 Och ingångarna till sidokamrarna lågo utåt den
fria platsen, en ingång mot norr och en ingång åt söder;
den fria platsen var fem alnar bred, runt omkring. 12
Och den byggnad som låg invid den avsöndrade platsen
på västra sidan var sjuttio alnar bred, och byggnadens
mur var fem alnar tjock runt omkring och nittio alnar
lång. 13 Och han mätte huset: det var hundra alnar

långt. Och den avsöndrade platsen jämte byggnaden
med dess murar utgjorde en längd av hundra alnar. 14
Och bredden på husets framsida jämte den avsöndrade
platsen åt öster utgjorde en längd av hundra alnar.
15 Och han mätte längden på den byggnad som låg
invid den avsöndrade platsen, på dennas baksida, och
mätte avsatserna på dess framvägg åt båda sidor -- de
höllo hundra alnar -- vidare det inre tempelrummet och
förgårdsförhusen, 16 trösklarna och de slutna fönstren,
avsatserna på framväggen runt omkring, i deras tre
våningar, platsen invid tröskeln -- som var av polerat
trä -- runt omkring, 17 så ock avståndet från marken
upp till fönstren. Och fönstren voro täckta. Men ovanför
dörren, både in emot det inre rummet och utåt, och eljest
utefter hela väggen runt omkring, innantill och utantill,
funnos avmätta fält, 18 på vilka framställdes keruber
och palmer, var palm mellan två keruber. Och var kerub
hade två ansikten: 19 ett människoansikte åt palmen
på ena sidan, och ett lejonansikte åt palmen på andra
sidan; så var gjort på hela huset runt omkring. 20 Från
marken ända upp över ingången funnos keruber och
palmer framställda, så ock på tempelsalens väggar. 21
Tempelsalens dörröppning var fyrkantig, och framsidan
av det heligaste hade sitt givna utseende. 22 Altaret
var av trä, tre alnar högt och två alnar långt, och det
hade hörn; och dess långsidor och väggar voro av trä.
Och han talade till mig: »Detta är det bord som skall
stå inför HERRENS ansikte.» 23 Och både tempelsalen
och det heligaste hade dubbeldörrar. 24 Och var dörr
hade två dörrskivor, två vridbara dörrskivor: den ena
dörren hade två dörrskivor, och likaledes den andra två.
25 Och på dem, på dörrarna till tempelsalen, funnos
framställda keruber och palmer, likasom på väggarna;
och på förhusets framsida, utantill, var ett trapphus
av trä. 26 Och slutna fönster och palmer funnos på
förhusets sidoväggar, på båda sidor, så ock i husets
sidokamrar och i trapphusen.

42 Och han lät mig gå ut på den yttre förgården den
väg som gick åt norr, och förde mig därefter till
den byggnad med tempelkamrar, som låg invid den
avsöndrade platsen och tillika invid murbyggnaden norrut,
2 till långsidan, som mätte hundra alnar, med sin ingång i
norr; men bredden var femtio alnar. 3 Ut emot den tjugu
alnar breda platsen på den inre förgården och ut emot
stengolvet på den yttre förgården lågo avsatserna på
det ena husets framvägg mitt emot avsatserna på det
andra husets framvägg, i tre våningar. 4 Och framför
tempelkamrarna gick en tio alnar bred gång till den inre
förgården, en alnsbred väg; och ingångarna lågo mot
norr. 5 Men de översta tempelkamrarna voro mindre
än de andra, ty avsatserna på framväggen togo bort
mer rum från dem än från de nedersta och mellersta
kamrarna i byggnaden. 6 Ty kamrarna lågo i tre våningar
och hade inga pelare, såsom förgårdarna hade; därför
blevo de översta våningens kamrar mer indragna än
den nedersta och den mellersta våningens. 7 Och en
yttre skiljemur gick utmed tempelkamrarna åt den yttre
förgården till, framför tempelkamrarna, och den var femtio
alnar lång. 8 Ty längden på tempelkammarbyggnaden
utåt den yttre förgården var femtio alnar, men åt templet
till hundra alnar. 9 Och nedanför dessa tempelkamrar
var ingången från öster, när man ville komma till dem
från den yttre förgården. 10 Där förgårdens skiljemur var
som tjockast, lågo ock på östra sidan tempelkamrar invid
den avsöndrade platsen och tillika invid murbyggnaden.
11 Och en väg gick framför dem, likadan som vägen
framför tempelkamrarna på norra sidan; och de hade
samma längd och bredd. Och alla utgångar här voro
såsom där, både i fråga om övriga anordningar och i
fråga om själva dörröppningarna. 12 Och såsom det
var med dörröppningarna på tempelkamrarna vid södra
sidan, så fanns också har en dörröppning, vid vilken
en väg begynte, en väg som gick utefter den behöriga
skiljemuren, och som låg österut, när man gick in i
tempelkamrarna. 13 Och han sade till mig: »De norra
och södra tempelkamrarna invid den avsöndrade platsen
skola vara de heliga tempelkamrar i vilka prästerna, som
få träda fram inför HERREN, skola äta det högheliga;
där skola de förvara det högheliga, såväl spisoffer som
syndoffer och skuldoffer ty det är en helig plats. 14 När
prästerna -- som från helgedomen icke strax få begiva
sig till den yttre förgården -- hava kommit ditin, skola
de där lämna kvar de kläder i vilka de hava gjort tjänst,
ty dessa äro heliga; först när de hava iklätt sig andra
kläder, få de träda ut på den plats som är för folket.» 15
När han nu hade slutat uppmätningen av det inre huset,
lät han mig gå ut till den port som låg mot öster. Och
han mätte platsen runt omkring. 16 Han mätte med sin
mätstång åt östra sidan: den höll efter mätstången fem
hundra stänger runt omkring. 17 Han mätte åt norra
sidan: den höll efter mätstången fem hundra stänger
runt omkring. 18 Han mätte ock åt södra sidan: den höll
efter mätstången fem hundra stänger. 19 Han vände sig
mot västra sidan och mätte med mätstången fem hundra
stänger. 20 Åt alla fyra sidorna mätte han platsen. Den
var omgiven av en mur, som utefter platsens längd höll
fem hundra stänger och utefter dess bredd fem hundra
stänger. Och den skulle skilja det heliga från det som
icke var heligt.

43 Och han lät mig gå åstad till porten, den port som
vette åt öster. 2 Då såg jag Israels Guds härlighet
komma österifrån, och dånet därvid var såsom dånet
av stora vatten, och jorden lyste av hans härlighet.
3 Och den syn som jag då såg var likadan som den
jag såg, när jag kom för att fördärva staden; det var
en syn likadan som den jag såg vid strömmen Kebar.
Och jag föll ned på mitt ansikte. 4 Och HERRENS
härlighet kom in i huset genom den port som låg mot

öster. 5 Och en andekraft lyfte upp mig och förde mig
in på den inre förgården, och jag såg att HERRENS
härlighet uppfyllde huset. 6 Då hörde jag en röst tala
till mig från huset, under det att en man stod bredvid
mig. 7 Den sade till mig: Du människobarn, detta är
den plats där min tron är, den plats där mina fötter
skola stå, där jag vill bo ibland Israels barn evinnerligen.
Och Israels hus skall icke mer orena mitt eviga namn,
varken de själva eller deras konungar, med sin trolösa
avfällighet, med sina konungars döda kroppar och med
sina offerhöjder: 8 de som satte sin tröskel invid min
tröskel, och sin dörrpost vid sidan av min dörrpost, så att
allenast muren var mellan mig och dem, och som så
orenade mitt heliga namn med de styggelser de bedrevo,
varför jag ock förgjorde dem i min vrede. 9 Men nu
skola de skaffa sin trolösa avfällighet och sina konungars
döda kroppar långt bort ifrån mig, så att jag kan bo
ibland dem evinnerligen. 10 Men du, människobarn,
förkunna nu för Israels barn om detta hus, på det att
de må blygas för sina missgärningar. Må de mäta det
härliga byggnadsverket. 11 Om de då blygas för allt vad
de hava gjort, så kungör för dem och teckna för deras
ögon upp husets form och inredning, dess utgångar och
ingångar, alla dess former och alla stadgar därom, alla
dess former och alla lagar därom, så att de akta på hela
dess form och alla stadgar därom och göra efter dem.
12 Detta är lagen om huset: på toppen av berget skall
hela dess område runt omkring vara högheligt. Ja, detta
är lagen om huset. 13 Men dessa voro måtten på altaret
i alnar, var aln en handsbredd längre an en vanlig aln:
Dess bottenram var en aln hög och en aln bred, och
kanten på ramen, runt omkring utmed randen, var ett
kvarter hög; detta var altarets underlag. 14 Avståndet
från bottenramen vid marken upp till den nedre avsatsen
var två alnar, och bredden var en aln. Avståndet från
den mindre avsatsen upp till den större var fyra alnar,
och bredden var en aln. 15 Altarhärden höll fyra alnar;
och från altarhärden stodo de fyra hornen uppåt. 16 Och
altarhärden var tolv alnar lång och tolv alnar bred, så
att dess fyra sidor bildade en liksidig fyrkant. 17 Och
avsatsen var fjorton alnar lång och fjorton alnar bred,
utefter sina fyra sidor. Kanten runt omkring den höll en
halv aln, och dess bottenram sträckte sig en aln runt
omkring. Och altarets trappsteg vette åt öster. 18 Och
han sade till mig: »Du människobarn, så säger Herren,
HERREN: Dessa äro stadgarna om altaret för den dag
då det bliver färdigt, så att man kan offra brännoffer
och stänka blod därpå. 19 Då skall du åt de levitiska
prästerna giva en ungtjur till syndoffer, åt dem som äro
av Sadoks säd, och som få träda fram till mig, säger
Herren, HERREN, för att göra tjänst inför mig. 20 Och
du skall taga något av dess blod och stryka på altarets
fyra hörn och på avsatsens fyra hörn och på kanten
runt omkring; så skall du rena det och bringa försoning
för det. 21 Sedan skall du taga syndofferstjuren, och
utanför helgedomen skall den brännas upp på en därtill
bestämd plats, som hör till huset. 22 Och nästa dag
skall du föra fram en felfri bock till syndoffer; och man
skall rena altaret med den, på samma sätt som man
renade det med tjuren. 23 När du så har fullbordat
reningen, skall du föra fram en felfri ungtjur och en felfri
vädur av småboskapen. 24 Dem skall du föra fram inför
HERREN, och prästerna skola strö salt på dem och offra
dem såsom brännoffer åt HERREN. 25 Under sju dagar
skall du dagligen offra en syndoffersbock; och en ungtjur
och en vädur av småboskapen, båda felfria, skall man
likaledes offra. 26 Under sju dagar skall man sålunda
bringa försoning för altaret och rena det och inviga det.
27 Men sedan dessa dagar hava gått till ända, skola
prästerna på åttonde dagen och allt framgent offra på
altaret edra brännoffer och tackoffer; och jag skall då
hava behag till eder, säger Herren, HERREN».

44 Därefter förde han mig tillbaka mot helgedomens
yttre port, den kom vette åt öster; den var nu
stängd. 2 Och HERREN sade till mig: »Denna port skall
förbliva stängd och icke mer öppnas, och ingen skall
gå in genom den, ty HERREN, Israels Gud, har gått in
genom den; därför skall den vara stängd. 3 Dock skall
fursten, eftersom han är furste, få sitta där och hålla
måltid inför HERRENS ansikte; han skall då gå in genom
portens förhus, och samma väg skall han gå ut igen.» 4
Därefter förde han mig genom norra porten till platsen
framför huset; och jag fick se huru HERRENS härlighet
uppfyllde HERRENS hus. Då föll jag ned på mitt ansikte.
5 och HERREN sade till mig: Du människobarn, akta
på och se med dina ögon, och hör med dina öron allt
vad jag nu talar med dig om alla stadgar angående
HERRENS hus och om alla lagar som röra det; och giv
akt på huru man går in i huset genom alla helgedomens
utgångar. 6 Och säg till Israels hus, det genträviga:
Så säger Herren, HERREN: Nu må det vara nog med
alla de styggelser I haven bedrivit, I av Israels hus, 7 I
som haven låtit främlingar med oomskuret hjärta och
oomskuret kött komma in i min helgedom och vara där,
så att mitt hus har blivit ohelgat, under det att I framburen
min spis, fett och blod. Så har mitt förbund blivit brutet,
för att icke nämna alla edra andra styggelser. 8 I haven
icke själva förrättat tjänsten vid mina heliga föremål,
utan haven satt andra till att åt eder förrätta tjänsten i
min helgedom. 9 Så säger Herren, HERREN: Ingen
främling med oomskuret hjärta och oomskuret kött får
komma in i min helgedom, ingen av de främlingar som
finnas bland Israels barn. 10 Utan de leviter som gingo
bort ifrån mig, när Israel for vilse de som då själva foro
vilse och gingo bort ifrån mig och följde sina eländiga
avgudar, de skola bära på sin missgärning 11 och skola i
min helgedom bestrida vakttjänstgöringen vid husets
portar och annan tjänstgöring i huset; de skola slakta

brännoffer och slaktoffer åt folket, och skola stå inför
dem till att betjäna dem. 12 Eftersom de betjänade dem
inför deras eländiga avgudar och så blevo för Israels
hus en stötesten till missgärning, därför betygar jag om
dem med upplyft hand, säger Herren, HERREN, att de
skola få bära på sin missgärning. 13 De skola icke få
nalkas mig, till att förrätta prästerlig tjänst inför mig, eller
till att nalkas något av mina heliga föremål, nämligen
de högheliga, utan de skola bära på sin skam och på
de styggeliga synder som de hava bedrivit. 14 Och jag
skall sätta dem till att förrätta tjänsten i huset vid allt
tjänararbete där, allt som där skall utföras. 15 Men de
levitiska präster, nämligen Sadoks söner, som förrättade
tjänsten vid min helgedom, när de övriga israeliterna
foro vilse och gingo bort ifrån mig, de skola få träda
fram till mig för att göra tjänst inför mig; de skola stå
inför mitt ansikte för att offra åt mig fett och blod, säger
Herren, HERREN. 16 De skola gå in i min helgedom,
och de skola träda fram till mitt bord för att göra tjänst
inför mig och förrätta vad som är att förrätta åt mig. 17
Och när de komma in i den inre förgårdens portar, skola
de ikläda sig linnekläder; de få icke hava på sig något
av ylle, när de göra tjänst i den inre förgårdens portar
och inne i huset. 18 De skola hava huvudbonader av
linne på sina huvuden, och benkläder av linne omkring
sina länder; de skola icke omgjorda sig med något som
framkallar svett. 19 Och när de sedan gå ut på den yttre
förgården, till folket på den yttre förgården, skola de taga
av sig de kläder i vilka de hava gjort tjänst, och skola
lämna dem kvar i helgedomens tempelkamrar och ikläda
sig andra kläder, för att de icke må göra folket heligt
med sina kläder. 20 De skola icke raka huvudet, men
skola icke heller låta håret växa fritt, utan skola klippa
sitt huvudhår kort. 21 Och vin får ingen präst dricka, när
han har kommit in på den inre förgården. 22 En änka
eller en frånskild kvinna får han icke taga till hustru åt
sig, utan allenast en jungfru av Israels barns släkt; dock
får han taga en änka, om hon är änka efter en präst. 23
Och de skola lära mitt folk att skilja mellan heligt och
oheligt och undervisa dem om skillnaden mellan orent
och rent. 24 Och i rättssaker skola de uppträda såsom
domare och skola avdöma dem efter mina rätter. Och
mina lagar och stadgar skola de iakttaga vid alla mina
högtider, och mina sabbater skola de hålla heliga. 25
Ingen av dem får orena sig genom att gå in till någon
död människa; allenast genom fader eller moder eller
son eller dotter eller broder, eller genom en syster som
icke har tillhört någon man må han ådraga sig orenhet.
26 Men när han därefter har blivit ren, skall man räkna
för honom ytterligare sju dagar; 27 och på den dag då
han går in i helgedomen, på den inre förgården, för att
göra tjänst i helgedomen, då skall han bära fram ett
syndoffer för sig, säger Herren, HERREN. 28 Och deras
arvedel skall bestå däri att jag själv skall vara deras
arvedel. Och I skolen icke giva dem någon besittning i
Israel, ty jag själv är deras besittning. 29 Spisoffret och
syndoffret och skuldoffret få de äta, och allt tillspillogivet
i Israel skall höra dem till. 30 Och det första av alla
förstlingsfrukter av alla slag, och alla offergärder av alla
slag, vadhelst I frambären såsom offergärd, detta skall
höra prästerna till; och förstlingen av edert mjöl skolen I
giva åt prästen, för att du må bringa välsignelse över ditt
hus. 31 Intet självdött eller ihjälrivet djur, vare sig fågel
eller boskapsdjur, få prästerna äta.

45 Och när I genom lottkastning fördelen landet till
arvedel, då skolen I åt HERREN giva en offergärd,
en helig del av landet, i längd tjugufem tusen alnar
och i bredd tio tusen; detta stycke skall vara heligt till
hela sitt omfång runt omkring. 2 Härav skall tagas till
helgedomen en liksidig fyrkant, fem hundra alnar i längd
och fem hundra i bredd, runt omkring, och till utmark
där runt omkring femtio alnar. 3 Av det tillmätta stycket
skall du alltså avmäta ett område, tjugufem tusen alnar
i längd och tio tusen i bredd; där skall helgedomen,
det högheliga, ligga. 4 Detta skall vara en helig del
av landet, och det skall tillhöra prästerna, som göra
tjänst i helgedomen, dem som få träda fram till att göra
tjänst inför HERREN; detta skall vara en plats åt dem
för deras hus, så ock en helig plats för helgedomen.
5 Och ett stycke, tjugufem tusen alnar i längd och tio
tusen i bredd, skall tillhöra leviterna, som göra tjänst i
huset, såsom deras besittning, med tjugu tempelkamrar.
6 Och åt staden skolen I giva till besittning ett område,
fem tusen alnar i bredd och tjugufem tusen i längd,
motsvarande det heliga offergärdsområdet; det skall höra
hela Israels hus till. 7 Och fursten skall på båda sidor
om det heliga offergärdsområdet och stadens besittning
få ett område, beläget invid det heliga offergärdsområdet
och stadens besittning, dels på västra sidan, västerut,
dels ock på östra sidan, österut, och I längd motsvarande
en stamlotts utsträckning från västra gränsen till östra. 8
Detta skall han hava till sitt land, till besittning i Israel.
Och mina furstar skola då icke mer förtrycka mitt folk,
utan skola låta Israels hus få behålla sitt land efter sina
stammar. 9 Så säger Herren, HERREN: Nu må det
vara nog, I Israels furstar. Skaffen bort våld och förtryck,
och även rätt och rättfärdighet; hören upp att driva mitt
folk ifrån hus och hem, säger Herren, HERREN. 10
Riktig våg, riktig efa, riktigt bat-mått skolen I hava. 11
Efan och bat-måttet skola hålla samma mått, så att bat-
måttet rymmer tiondedelen av en homer, och likaledes
efan tiondedelen av en homer; ty efter homern skall
man bestämma måtten. 12 Sikeln skall innehålla tjugu
gera; tjugu siklar, tjugufem siklar, femton siklar skall
minan innehålla hos eder. 13 Detta är den offergärd I
skolen giva: en sjättedels efa av var homer vete och
en sjättedels efa av var homer korn; 14 vidare den
stadgade gärden av olja, räknat efter bat av olja: en

tiondedels bat av var kor (som är ett mått på tio bat
och lika med en homer, ty tio bat utgöra en homer); 15
vidare av småboskapen från Israels betesmarker ett
djur på vart tvåhundratal, till spisoffer, brännoffer och
tackoffer, för att bringa försoning för folket, säger Herren,
HERREN. 16 Allt folket i landet skall vara förpliktat
till denna offergärd åt fursten i Israel. 17 Men fursten
skall det åligga att frambära brännoffer, spisoffer och
drickoffer på festerna, nymånaderna och sabbaterna, vid
alla Israels hus' högtider. Han skall anskaffa syndoffer,
spisoffer, brännoffer och tackoffer till att bringa försoning
för Israels hus. 18 Så säger Herren, HERREN: På
första dagen i första månaden skall du taga en felfri
ungtjur och rena helgedomen. 19 Och prästen skall taga
något av syndoffrets blod och stryka på husets dörrpost
och på altaravsatsens fyra hörn och på dörrposten till
den inre förgårdens port. 20 Så skall du ock göra på
sjunde dagen i månaden, om så är, att någon har syndat
ouppsåtligen och av fåkunnighet; på detta sätt skolen I
bringa försoning för huset. 21 På fjortonde dagen i första
månaden skolen I fira påskhögtid; i sju dagar skolen I
hålla högtid, och man skall då äta osyrat bröd. 22 På den
dagen skall fursten för sig själv och för allt folket i landet
offra en tjur till syndoffer. 23 Men sedan, under högtidens
sju dagar, skall han dagligen under de sju dagarna offra
såsom brännoffer åt HERREN sju tjurar och sju vädurar,
alla felfria, och såsom syndoffer en bock dagligen. 24
Och såsom spisoffer skall han offra en efa till var tjur och
en efa till var vädur, jämte en hin olja till var efa. 25 På
femtonde dagen i sjunde månaden skall han vid högtiden
frambära likadana offer under de sju dagarna, likadana
syndoffer, brännoffer och spisoffer och lika mycket olja.

46 Så säger Herren, HERREN: Den inre förgårdens
port, den som vetter åt öster, skall vara stängd
under de sex arbetsdagarna, men på sabbatsdagen
skall den öppnas; likaledes skall den öppnas på
nymånadsdagen. 2 Och då skall fursten utifrån gå
in genom portens förhus och ställa sig vid portens
dörrpost; och när prästerna offra hans brännoffer och
hans tackoffer, skall han tillbedja på portens tröskel och
därefter gå ut. Men porten skall icke stängas förren
om aftonen. 3 Och folket i landet skall på sabbater
och nymånader tillbedja inför HERREN vid ingången
till samma port. 4 Och brännoffret som fursten skall
frambära åt HERREN skall på sabbatsdagen utgöras
av sex felfria lamm och en felfri vädur. 5 Och såsom
spisoffer skall han frambära en efa till väduren, men till
lammen såsom spisoffer så mycket han vill giva, jämte
en hin olja till var efa. 6 Men på nymånadsdagen skall
han frambära en felfri ungtjur, sex lamm och en vädur,
allasammans felfria. 7 Och såsom spisoffer skall han
offra en efa till tjuren och en efa till väduren, och till
lammen så mycket han vill anskaffa, jämte en hin olja
till var efa. 8 Och när fursten vill gå in, skall han gå in
genom portens förhus, och samma väg skall han gå ut
igen. 9 Men när folket i landet kommer inför HERRENS
ansikte vid högtiderna, då skall den som har gått in
genom norra porten för att tillbedja gå ut genom södra
porten, och den som har gått in genom södra porten
skall gå ut genom norra porten; ingen skall gå tillbaka
genom samma port som han har kommit in igenom, utan
man skall gå ut genom den motsatta. 10 Och fursten
skall gå in tillsammans med de andra, när de gå in;
och när de gå ut, skola de gå ut tillsammans. 11 Men
vid fester och högtider skall spisoffret utgöras av en
efa till var tjur och en efa till var vädur, och till lammen
av så mycket han vill giva, jämte en hin olja till var
efa. 12 Och när fursten vill offra ett frivilligt offer, vare
sig ett brännoffer eller ett tackoffer såsom frivilligt offer
åt HERREN, då skall man öppna åt honom den port
som vetter åt öster, och han skall offra sitt brännoffer
och sitt tackoffer alldeles så, som han plägar offra på
sabbatsdagen; och därefter skall han gå ut och sedan
han har gått ut, skall man stänga porten. 13 Du skall
dagligen offra såsom brännoffer åt HERREN ett felfritt
årsgammalt lamm; var morgon skall du offra ett sådant.
14 Och såsom spisoffer skall du därtill offra var morgon
en sjättedels efa, så ock en tredjedels hin olja för att
fukta mjölet -- detta såsom spisoffer åt HERREN, såsom
evärdlig rätt för beständigt. 15 I skolen offra lammet och
spisoffret och oljan var morgon såsom dagligt brännoffer.
16 Så säger Herren, HERREN: Om fursten giver någon
av sina söner en gåva, så bliver det dennes arvedel, det
skall höra hans söner till; de skola besitta det såsom arv.
17 Men om han av sin arvedel giver något såsom gåva
åt någon av sina tjänare, så skall detta tillhöra denne
intill friåret; då skall det återgå till fursten. Hans arvedel
är det ju, och hans söner skall det tillfalla. 18 Fursten må
icke taga något av folkets arvedel och så kränka den i
deras besittningsrätt; allenast av sin egen besittning må
han giva arvedelar åt sina söner, för att ingen av mitt
folk skall bliva undanträngd från sin särskilda besittning.
19 Och han förde mig genom den ingång som låg vid
sidan av porten till de heliga tempelkamrar som voro
bestämda för prästerna, och som vette åt norr; och jag
såg att där var en plats längst uppe i väster. 20 Och han
sade till mig: »Detta är den plats där prästerna skola
koka skuldoffret och syndoffret, och där de skola baka
spisoffret, för att icke behöva bära ut det på den yttre
förgården och så göra folket heligt.» 21 Därefter lät han
mig gå ut på den yttre förgården och förde mig omkring
till förgårdens fyra hörn; och jag såg då att i vart och ett
av förgårdens hörn fanns en gård. 22 I förgårdens fyra
hörn funnos kringstängda gårdar, fyrtio alnar långa och
trettio alnar breda; dessa fyra hörngårdar voro lika stora.
23 Och runt omkring inuti dem gick en mur, runt omkring
i alla fyra; och nedtill vid muren runt omkring hade man
inrättat eldstäder till kokning. 24 Och han sade till mig:

»Detta är de kök i vilka husets tjänare skola koka folkets
slaktoffer.»

47 Därefter förde han mig tillbaka till husets ingång,
och där fick jag se vatten rinna fram under husets
tröskel på östra sidan, ty husets framsida låg mot öster;
och vattnet flöt ned under husets södra sidovägg, söder
om altaret. **2** Sedan lät han mig gå ut genom norra
porten och förde mig omkring på en yttre väg till den yttre
porten, den som vette åt öster. Där fick jag se vatten
välla fram på södra sidan. **3** Sedan gick mannen, med
ett mätsnöre i handen, ett stycke mot öster och mätte
därvid upp tusen alnar och lät mig så gå över vattnet,
och vattnet räckte mig där till fotknölarna. **4** Åter mätte
han upp tusen alnar och lät mig så gå över vattnet, och
vattnet räckte mig där till knäna. Åter mätte han upp
tusen alnar och lät mig så gå över vattnet, som där räckte
mig upp till länderna. **5** Ännu en gång mätte han upp
tusen alnar, och nu var det en ström som jag icke kunde
gå över. Ty vattnet gick så högt att man måste simma;
det var en ström som man icke kunde gå över. **6** Och han
sade till mig: »Nu har du ju sett det, du människobarn?»
Sedan förde han mig tillbaka upp på strömmens strand.
7 Och när han hade fört mig dit tillbaka, fick jag se träd
i stor myckenhet stå på strömmens strand, på båda
sidor. **8** Och han sade till mig: »Detta vatten rinner fram
mot Östra kretsen och flyter ned på Hedmarken och
faller därefter ut i havet. Vattnet som fick bryta fram går
alltså till havet, och så bliver vattnet där sunt. **9** Och
överallt dit den dubbla strömmen kommer, där upplivas
alla levande varelser som röra sig i stim, och fiskarna
bliva där mycket talrika; ty när detta vatten kommer dit,
bliver havsvattnet sunt, och allt får liv, där strömmen
kommer. **10** Och fiskare skola stå utmed den från En-
Gedi ända till En-Eglaim, och såsom ett enda fiskeläge
skall den sträckan vara. Där skola finnas fiskar av olika
slag i stor myckenhet, alldeles såsom i Stora havet. **11**
Men gölar och dammar där skola icke bliva sunda, utan
skola tjäna till saltberedning. **12** Och vid strömmen, på
dess båda stränder, skola allahanda fruktträd växa upp,
vilkas löv icke skola vissna, och vilkas frukt icke skall
taga slut, utan var månad skola träden bara ny frukt,
ty deras vatten kommer från helgedomen. Och deras
frukter skola tjäna till föda och deras löv till läkedom.» **13**
Så säger Herren, HERREN: Dessa äro de gränser efter
vilka I skolen utskifta landet såsom arvedel åt Israels tolv
stammar (varvid Josef får mer än en lott). **14** I skolen få
det till arvedel, den ene såväl som den andre, därför att
jag med upplyft hand har lovat att giva det åt edra fader;
så skall nu detta land tillfalla eder såsom arvsegendom.
15 Detta skall vara landets gräns på norra sidan: från
Stora havet längs Hetlonsvägen, dit fram där vägen
går till Sedad, **16** Hamat, Berota, Sibraim, som ligger
mellan Damaskus' och Hamat områden, det mellersta
Haser, som ligger invid Haurans område. **17** Så skall
gränsen gå från havet till Hasar-Enon vid Damaskus'
område och vidare allt längre norrut och upp mot Hamats
område. Detta är norra sidan. **18** Och på östra sidan skall
gränsen begynna mellan Hauran och Damaskus och gå
mellan Gilead och Israels land och utgöras av Jordan;
från nordgränsen nedåt, utmed Östra havet, skolen I
mäta ut den. Detta är östra sidan. **19** Och på sydsidan,
söderut, skall gränsen gå från Tamar till Meribots vatten
vid Kades, till bäcken, fram till Stora havet. Detta är
sydsidan, söderut. **20** Och på västra sidan skall gränsen
utgöras av Stora havet och gå från sydgränsen till en
punkt mitt emot det ställe där vägen går till Hamat. Detta
är västra sidan. **21** Och I skolen utskifta detta land åt
eder efter Israels stammar. **22** I skolen utdela det genom
lottkastning till arvedel åt eder själva och åt främlingarna
som bo ibland eder och hava fött barn ibland eder. Ty de
skola av eder hållas lika med infödda israeliter; de skola
tillfalla eder såsom en arvedel bland Israels stammar. **23**
I den stam där främlingen bor, där skolen I giva honom
hans arvedel, säger Herren, HERREN.

48 Och dessa äro namnen på stammarna. Vid norra
gränsen längs efter Hetlonsvägen, dit fram där
vägen går till Hamat, vidare bort mot Hasar-Enan -
- med Damaskus' område jämte Hamat i norr -- där
skall Dan hava en lott, så att hela sträckan från östra
sidan till västra tillhör honom. **2** Och närmast Dans
område skall Aser hava en lott, från östra sidan till
västra. **3** Och närmast Asers område skall Naftali hava
en lott, från östra sidan till västra. **4** Och närmast
Naftalis område skall Manasse hava en lott, från östra
sidan till västra. **5** Och närmast Manasses område skall
Efraim hava en lott, från östra sidan till västra. **6** Och
närmast Efraims område skall Ruben hava en lott, från
östra sidan till västra. **7** Och närmast Rubens område
skall Juda hava en lott, från östra sidan till västra. **8**
Och närmast Juda område skall från östra sidan till
västra sträcka sig det offergärdsområde som I skolen
giva såsom gärd, tjugufem tusen alnar i bredd, och i
längd lika med en stamlotts längd från östra sidan till
västra; och helgedomen skall ligga där i mitten. **9** Det
offergärdsområde som I skolen giva såsom gärd åt
HERREN skall vara i längd tjugufem tusen alnar och i
bredd tio tusen. **10** Och av detta heliga offergärdsområde
skall ett stycke tillhöra prästerna, i norr tjugufem tusen
alnar, i väster tio tusen i bredd, i öster likaledes tio
tusen i bredd och i söder tjugufem tusen i längd; och
HERRENS helgedom skall ligga där i mitten. **11** Det
skall tillhöra prästerna, dem som hava blivit helgade
bland Sadoks söner, dem som hava förrättat tjänsten åt
mig, och som icke, såsom leviterna gjorde, foro vilse,
när de övriga israeliterna foro vilse. **12** Därför skall
en särskild offergärdsdel av den från landet avtagna
offergärden tillhöra dem såsom ett högheligt område
invid leviternas. **13** Men leviterna skola få ett område

motsvarande prästernas, i längd tjugufem tusen alnar
och i bredd tiotusen -- längden överallt tjugufem tusen
och bredden tio tusen. **14** Och de få icke sälja något
därav; det bästa landet må man icke byta bort eller eljest
överlåta åt någon annan, ty det är helgat åt HERREN. **15**
Men de fem tusen alnar som bliva över på bredden invid
de tjugufem tusen skola utgöra ett icke heligt område
för staden, dels till att bo på, dels såsom utmark; och
staden skall ligga där i mitten. **16** Och detta är måttet
på den: norra sidan fyra tusen fem hundra alnar, södra
sidan fyra tusen fem hundra, på östra sidan fyra tusen
fem hundra, och västra sidan fyra tusen fem hundra.
17 Och staden skall hava en utmark, som norrut är två
hundra femtio alnar, söderut två hundra femtio, österut
två hundra femtio och västerut två hundra femtio. **18**
Och vad som bliver över på långsidan utmed det heliga
offergärdsområdet, nämligen tio tusen alnar österut och
tio tusen västerut -- ty det skall sträcka sig utmed det
heliga offergärdsområdet -- av detta skall avkastningen
tjäna till föda åt stadens bebyggare. **19** Alla stadens
bebyggare från alla Israels stammar skola bruka det.
20 Hela offergärdsområdet skall alltså vara tjugufem
tusen alnar i längd och tjugufem tusen i bredd; det
heliga offergärdsområde som I given såsom gärd skall
bilda en fyrkant, stadens besittning inberäknad. **21** Och
fursten skall få vad som bliver över på båda sidor om
det heliga offergärdsområdet och stadens besittning,
nämligen landet invid det tjugufem tusen alnar breda
offergärdsområdet, ända till östra gränsen, och likaledes
västerut landet utefter det tjugufem tusen alnar breda
området, ända till västra gränsen. Dessa områden,
motsvarande stamlotterna, skola tillhöra fursten. Och det
heliga offergärdsområdet med det heliga huset skall ligga
mitt emellan dem. **22** Med sin gräns å ena sidan mot
leviternas besittning, å andra sidan mot stadens, skall
detta område ligga mitt emellan furstens besittningar.
Och furstens besittningar skola ligga mellan Juda område
och Benjamins område. **23** Därefter skola de återstående
stammarna komma. Först skall Benjamin hava en lott
från östra sidan till västra. **24** Och närmast Benjamins
område skall Simeon hava en lott, från östra sidan till
västra. **25** Och närmast Simeons område skall Isaskar
hava en lott, från östra sidan till västra. **26** Och närmast
Isaskars område skall Sebulon hava en lott, från östra
sidan till västra. **27** Och närmast Sebulons område skall
Gad hava en lott, från östra sida till västra. **28** Och
närmast Gads område, på dess sydsida, söderut, skall
gränser gå från Tamar över Meribas vatten vid Kades till
bäcken, fram emot Stora havet. **29** Detta är det land som
I genom lottkastning skolen utdela åt Israels stammar
till arvedel; och detta skall vara deras stamlotter, säger
Herren, HERREN. **30** Och följande utgångar skall staden
hava: På norra sidan skall den hålla ett mått av fyra tusen
fem hundra alnar, **31** och av stadens portar, uppkallade
efter Israels stammars namn, skola tre ligga i norr: den
första Rubens port, den andra Juda port, den tredje Levi
port. **32** Och på östra sidan skall den ock hålla fyra tusen
fem hundra alnar och hava tre portar: den första Josefs
port, den andra Benjamins port, den tredje Dans port.
33 Sammalunda skall ock södra sidan hålla ett mått av
fyra tusen fem hundra alnar och hava tre portar: den
första Simeons port, den andra Isaskars port, den tredje
Sebulons port. **34** Västra sidan skall hålla fyra tusen
fem hundra alnar och hava tre portar: den första Gads
port, den andra Asers port, den tredje Naftali port. **35**
Runt omkring skall den hålla aderton tusen alnar. Och
stadens namn skall allt framgent vara: Här är HERREN.

Daniel

1 I Jojakims, Juda konungs, tredje regeringsår kom
Nebukadnessar, konungen i Babel, mot Jerusalem
och belägrade det. **2** Och Herren gav Jojakim, Juda
konung, i hans hand, så ock en del av kärlen i Guds hus;
och han förde dem till Sinears land, in i sin guds hus.
Och kärlen förde han in i sin guds skattkammare. **3** Och
konungen befallde Aspenas, sin överste hovman, att han
skulle av Israels barn taga till sig ynglingar av konungslig
släkt eller av förnäm börd, **4** sådana som icke hade något
lyte, utan voro fagra att skåda och utrustade med förstånd
till att inhämta allt slags visdom, kloka och läraktiga
ynglingar, som kunde bliva dugliga att tjäna i konungens
palats; dem skulle han låta undervisa i kaldéernas skrift
och tungomål. **5** Och konungen bestämde åt dem ett
visst underhåll för var dag, av konungens egen mat
och av det vin han själv drack, och befallde att man
skulle uppfostra dem i tre år; när den tiden vore förliden,
skulle de få göra tjänst hos konungen. **6** Bland dessa
voro nu Daniel, Hananja, Misael och Asarja, av Juda
barn. **7** Men överste hovmannen gav dem andra namn:
Daniel kallade han Beltesassar, Hananja Sadrak, Misael
Mesak och Asarja Abed-Nego. **8** Men Daniel lät sig
angeläget vara att icke orena sig med konungens mat
eller med vinet som denne drack av; och han bad överste
hovmannen att han icke skulle nödgas orena sig. **9** Och
Gud lät Daniel finna nåd och barmhärtighet inför överste
hovmannen. **10** Men överste hovmannen sade till Daniel:
»Jag fruktar att min herre, konungen, som har beställt
om eder mat och dryck, då skall finna edra ansikten
magrare än de ynglingars som äro jämnåriga med eder,
och att I så skolen draga skuld över mitt huvud inför
konungen.» **11** Då sade Daniel till hovmästaren som av
överste hovmannen hade blivit satt till att hava uppsikt
över Daniel, Hananja, Misael och Asarja: **12** »Gör ett
försök med dina tjänare i tio dagar, och låt giva oss
grönsaker att äta och vatten att dricka. **13** Sedan må
du jämföra vårt utseende med de ynglingars som hava
ätit av konungens mat; och efter vad du då anser må
du göra med dina tjänare.» **14** Och han lyssnade till
denna deras begäran och gjorde ett försök med dem i tio
dagar. **15** Och efter de tio dagarnas förlopp befunnos
de vara fagrare att skåda och stadda vid bättre hull än
alla de ynglingar som hade ätit av konungens mat. **16**
Då lät hovmästaren dem allt fortfarande slippa den mat
som hade varit bestämd för dem och det vin som de
skulle hava druckit, och gav dem grönsaker. **17** Åt dessa
fyra ynglingar gav nu Gud kunskap och insikt i allt slags
skrift och visdom; och Daniel fick förstånd på alla slags
syner och drömmar. **18** Och när den tid var förliden, efter
vilken de, enligt konungens befallning, skulle föras fram
för honom, blevo de av överste hovmannen förda inför
Nebukadnessar **19** När då konungen talade med dem,
fanns bland dem alla ingen som kunde förliknas med
Daniel, Hananja, Misael och Asarja; och de fingo så
göra tjänst hos konungen. **20** Och närhelst konungen
tillfrågade dem i en sak som fordrade vishet i förståndet,
fann han dem vara tio gånger klokare än någon av
de spåmän och besvärjare som funnos i hela hans
rike. **21** Och Daniel fortfor så intill konung Kores' första
regeringsår.

2 I sitt andra regeringsår hade Nebukadnessar drömmar
av vilka han blev orolig till sinnes, och sömnen vek
bort ifrån honom. **2** Då lät konungen tillkalla sina spåmän,
besvärjare, trollkarlar och kaldéer, för att de skulle giva
konungen till känna vad han hade drömt, och de kommo
och trädde fram för konungen. **3** Och konungen sade till
dem: »Jag har haft en dröm, och jag är orolig till sinnes
och ville veta vad jag har drömt.» **4** Då talade kaldéerna
till konungen på arameiska: »Må du leva evinnerligen, o
konung! Förtälj drömmen för dina tjänare, så skola vi
meddela uttydningen.» **5** Konungen svarade och sade
till kaldéerna: »Nej, mitt oryggliga beslut är, att om I
icke sägen mig drömmen och dess uttydning, skolen I
huggas i stycken, och edra hus skola göras till platser för
orenlighet. **6** Men om I meddelen drömmen och dess
uttydning, så skolen I få gåvor och skänker och stor
ära av mig. Meddelen mig alltså nu drömmen och dess
uttydning.» **7** De svarade för andra gången och sade:
»Konungen må förtälja drömmen för sina tjänare, så
skola vi meddela uttydningen.» **8** Konungen svarade
och sade: »Jag märker nogsamt att I viljen vinna tid,
eftersom I sen att mitt beslut är oryggligt, **9** att om I
icke sägen mig drömmen, domen över eder icke kan
bliva annat än en. Ja, I haven kommit överens om att
inför mig föra lögnaktigt och bedrägligt tal, i hopp att
tiderna skola förändra sig. Sägen mig alltså nu vad jag
har drömt, så märker jag att I ock kunnen meddela mig
uttydningen därpå.» **10** Då svarade kaldéerna konungen
och sade: »Det finnes ingen människa på jorden, som
förmår meddela konungen det som han vill veta; aldrig
har ju heller någon konung, huru stor och mäktig han än
var, begärt sådant som detta av någon spåman eller
besvärjare eller kaldé. **11** Ty det som konungen begär
är alltför svårt, och ingen finnes, som kan meddela
konungen det, förutom gudarna; och de hava icke sin
boning ibland de dödliga. **12** Då blev konungen vred och
mycket förtörnad och befallde att man skulle förgöra alla
de vise i Babel. **13** När alltså påbudet härom hade blivit
utfärdat och man skulle döda de vise, sökte man ock
efter Daniel och hans medbröder för att döda dem. **14**
Då vände sig Daniel med kloka och förståndiga ord till
Arjok, översten för konungens drabanter, vilken hade
dragit ut för att döda de vise i Babel. **15** Han tog till orda
och frågade Arjok, konungens hövitsman: »Varför har
detta stränga påbud blivit utfärdat av konungen?» Då
omtalade Arjok för Daniel vad som var på färde. **16** Och

Daniel gick in och bad konungen att tid måtte beviljas
honom, så skulle han meddela konungen uttydningen.
17 Därefter gick Daniel hem och omtalade för Hananja,
Misael och Asarja, sina medbröder, vad som var på
färde, 18 och han uppmanade dem att bedja himmelens
Gud om förbarmande, så att denna hemlighet bleve
uppenbarad, på det att icke Daniel och hans medbröder
måtte förgöras tillika med de övriga vise Babel. 19 Då
blev hemligheten uppenbarad för Daniel i en syn om
natten. Och Daniel lovade himmelens Gud därför; 20
Daniel hov upp sin röst och sade: »Lovat vare Guds
namn från evighet till evighet! Ty vishet och makt höra
honom till. 21 Han låter tider och stunder omskifta, han
avsätter konungar och tillsätter konungar, han giver åt de
visa deras vishet och åt de förståndiga deras förstånd.
22 Han uppenbarar det som är djupt och förborgat, han
vet vad i mörkret är, och hos honom bor ljuset. 23 Dig,
mina fäders Gud, tackar och prisar jag för att du har givit
mig vishet och förmåga, och för att du nu har uppenbarat
för mig det vi bådo dig om; ty det som konungen ville
veta har du uppenbarat för oss.» 24 I följd härav gick
Daniel in till Arjok, som av konungen hade fått befallning
att förgöra de vise i Babel; han gick åstad och sade till
honom så: »De vise i Babel må du icke förgöra. För
mig in till konungen, så skall jag meddela konungen
uttydningen.» 25 Då förde Arjok med hast Daniel inför
konungen och sade till honom så: »Jag har bland de
judiska fångarna funnit en man som kan säga konungen
uttydningen.» 26 Konungen svarade och sade till Daniel,
som hade fått namnet Beltesassar: »Förmår du säga
mig den dröm som jag har haft och dess uttydning?» 27
Daniel svarade konungen och sade: »Den hemlighet som
konungen begär att få veta kunna inga vise, besvärjare,
spåmän eller stjärntydare meddela konungen. 28 Men
det finnes en Gud i himmelen, som kan uppenbara
hemligheter, och han har låtit konung Nebukadnessar
veta vad som skall ske i kommande dagar. Detta var din
dröm och den syn du hade på ditt läger: 29 När du, o
konung, låg på ditt läger, uppstego hos dig tankar på
vad som skall ske i framtiden; och han som uppenbarar
hemligheter lät dig veta vad som skall ske. 30 Och för
mig har denna hemlighet blivit uppenbarad, icke i kraft
av någon vishet som jag äger framför alla andra levande
varelser, utan på det att uttydningen må bliva kungjord
för konungen, så att du förstår ditt hjärtas tankar. 31 Du,
o konung, såg i din syn en stor bildstod stå framför dig,
och den stoden var hög och dess glans övermåttan stor,
och den var förskräcklig att skåda. 32 Bildstodens huvud
var av bästa guld, dess bröst och armar voro av silver,
dess buk och länder av koppar; dess ben voro av järn,
33 dess fötter delvis av järn och delvis av lera. 34 Medan
du nu betraktade den, blev en sten lösriven, dock icke
genom människohänder, och den träffade bildstoden på
fötterna, som voro av järn och lera, och krossade dem.
35 Då blev på en gång alltsammans krossat, järnet, leran,
kopparen, silvret och guldet, och det blev såsom agnar
på en tröskloge om sommaren, och vinden förde bort det,
så att man icke mer kunde finna något spår därav. Men
av stenen som hade träffat bildstoden blev ett stort berg,
som uppfyllde hela jorden. 36 Detta var drömmen; och vi
vilja nu säga konungen uttydningen: 37 Du, o konung,
konungarnas konung, åt vilken himmelens Gud har givit
rike, väldighet, makt och ära, 38 och i vilkens hand
han har givit människors barn och djuren på marken
och fåglarna under himmelen, varhelst varelser bo, och
som han har satt till herre över allasammans, du är det
gyllene huvudet. 39 Men efter dig skall uppstå ett annat
rike, ringare än ditt, och därefter ännu ett tredje rike, ett
som är av koppar, och det skall råda över hela jorden.
40 Ett fjärde rike skall ock uppstå och vara starkt såsom
järn, ty järnet krossar och sönderslår ju allt; och såsom
järnet förstör allt annat, så skall ock detta krossa och
förstöra. 41 Men att du såg fötterna och tårna vara delvis
av krukmakarlera och delvis av järn, det betyder att det
skall vara ett söndrat rike, dock så att det har något av
järnets fasthet, ty du såg ju järn vara där, blandat med
lerjord. 42 Och att tårna på fötterna voro delvis av järn
och delvis av lera, det betyder att riket skall vara delvis
starkt och delvis svagt. 43 Och att du såg järnet vara
blandat med lerjord, det betyder att väl en beblandning
där skall äga rum genom människosäd, men att delarna
likväl icke skola hålla ihop med varandra, lika litet som
järn kan förbinda sig med lera. 44 Men i de konungarnas
dagar skall himmelens Gud upprätta ett rike som aldrig
i evighet skall förstöras och vars makt icke skall bliva
överlämnad åt något annat folk. Det skall krossa och
göra en ände på alla dessa andra riken, men självt skall
det bestå evinnerligen; 45 ty du såg ju att en sten blev
lösriven från berget, dock icke genom människohänder,
och att den krossade järnet, kopparen, leran, silvret och
guldet. Så har en stor Gud uppenbarat för konungen
vad som skall ske i framtiden, och drömmen är viss,
och dess uttydning är tillförlitlig.» 46 Då föll konung
Nebukadnessar på sitt ansikte och tillbad inför Daniel,
och befallde att man skulle offra åt honom spisoffer och
rökoffer. 47 Och konungen svarade Daniel och sade: »I
sanning, eder Gud är en Gud över andra gudar och en
herre över konungar och en uppenbarare av hemligheter,
eftersom du har kunnat uppenbara denna hemlighet.»
48 Därefter upphöjde konungen Daniel och gav honom
många stora skänker och satte honom till herre över
hela Babels hövdingdöme och till högste föreståndare för
alla de vise i Babel. 49 Och på Daniels bön förordnade
konungen Sadrak, Mesak och Abed-Nego att förvalta
Babels hövdingdöme; men Daniel själv stannade vid
konungens hov. Se Kaldéer i Ordförkl.

3 Konung Nebukadnessar lät göra en gyllene bildstod,
sextio alnar hög och sex alnar bred; den lät han

ställa upp på Duraslätten i Babels hövdingdöme. **2** Och konung Nebukadnessar sände åstad och lät
församla satraper, landshövdingar och ståthållare,
fogdar, skattmästare, domare, lagtolkare och alla
andra makthavande i hövdingdömena, för att de skulle
komma till invigningen av den bildstod som konung
Nebukadnessar hade låtit ställa upp. **3** Då församlade sig
satraperna, landshövdingarna och ståthållarna, fogdarna,
skattmästarna, domarna, lagtolkarna och alla andra
makthavande i hövdingdömena till invigningen av den
bildstod som konung Nebukadnessar hade låtit ställa
upp och när de så stodo framför den bildstod som
Nebukadnessar hade låtit ställa upp, **4** utropade en
härold med hög röst: »Detta vare eder befallt, I folk
och stammar och tungomål: **5** När I hören ljudet av
horn, pipor, cittror, sambukor, psaltare, säckpipor och
allahanda andra instrumenter, skolen I falla ned och
tillbedja den gyllene bildstod som konung Nebukadnessar
har låtit ställa upp. **6** Men den som icke faller ned och
tillbeder, han skall i samma stund kastas i den brinnande
ugnen.» **7** Så snart nu allt folket hörde ljudet av horn,
pipor, cittror, sambukor, psaltare och allahanda andra
instrumenter, föllo de alltså ned, alla folk och stammar
och tungomål, och tillbådo den gyllene bildstod som
konung Nebukadnessar hade låtit ställa upp. **8** Men
strax därefter kommo några kaldeiska män fram och
anklagade judarna. **9** De togo till orda och sade till
konung Nebukadnessar: Må du leva evinnerligen, o
konung! **10** Du, o konung, har givit befallning att alla
människor, när de hörde ljudet av horn, pipor, cittror,
sambukor, psaltare, säckpipor och allahanda andra
instrumenter, skulle falla ned och tillbedja den gyllene
bildstoden, **11** och att var och en som icke fölle ned
och tillbåde skulle kastas i den brinnande ugnen. **12**
Men nu äro här några judiska män, Sadrak, Mesak och
Abed-Nego, vilka du har förordnat att förvalta Babels
hövdingdöme. Dessa män hava icke aktat på dig, o
konung. De dyrka icke dina gudar; och den gyllene
bildstod som du har låtit ställa upp tillbedja de icke.» **13**
Då befallde Nebukadnessar i vrede och förbittring att
man skulle föra fram Sadrak, Mesak och Abed-Nego.
Och när man hade fört fram männen inför konungen,
14 talade Nebukadnessar till dem och sade: »Är det av
förakt som I, Sadrak, Mesak och Abed-Nego, icke dyrken
mina gudar och icke tillbedjen den gyllene bildstod som
jag har låtit ställa upp? **15** Välan, allt må vara gott,
om I ären redo, att när I hören ljudet av horn, pipor,
cittror, sambukor, psaltare, säckpipor och allahanda
andra instrumenter, falla ned och tillbedja den bildstod
som jag har låtit göra. Men om I icke tillbedjen, då skolen
I i samma stund bliva kastade i den brinnande ugnen;
och vilken är väl den gud som då kan rädda eder ur
min hand?» **16** Då svarade Sadrak, Mesak och Abed-
Nego och sade till konungen: »O Nebukadnessar, vi
behöva icke giva dig något svar på detta. **17** Om vår
Gud, den som vi dyrka, förmår rädda oss, så skall han
ock rädda oss ur den brinnande ugnen och ur din hand,
o konung. **18** Men om han icke vill det, så må du veta,
o konung, att vi ändå icke dyrka dina gudar, och att vi
icke vilja tillbedja den gyllene bildstod som du har låtit
ställa upp.» **19** Då uppfylldes Nebukadnessar av vrede
mot Sadrak, Mesak och Abed-Nego, så att hans ansikte
förvandlades. Och han hov upp sin röst och befallde
att man skulle göra ugnen sju gånger hetare, än man
någonsin hade sett den vara. **20** Och några handfasta
män i hans här fingo befallning att binda Sadrak, Mesak
och Abed-Nego och kasta dem i den brinnande ugnen.
21 Så blevo dessa med sina underkläder, livrockar,
mössor och andra kläder bundna och kastade i den
brinnande ugnen. **22** Men eftersom konungens befallning
hade varit så sträng, och ugnen därför hade blivit så
övermåttan starkt upphettad, blevo de män som förde
Sadrak, Mesak och Abed-Nego ditupp själva dödade av
eldslågorna, **23** vid det att de tre männen Sadrak, Mesak
och Abed-Nego bundna kastades ned i den brinnande
ugnen. **24** Då blev konung Nebukadnessar förskräckt
och stod upp med hast och frågade sina rådsherrar och
sade: »Var det icke tre män som vi läto kasta bundna i
elden? De svarade och sade till konungen: »Jo förvisso,
o konung.» **25** Han fortfor och sade: »Och ändå ser
jag nu fyra män, som gå lösa och lediga inne i elden,
och ingen skada har skett dem; och den fjärde ser
så ut, som vore han en gudason.» **26** Därefter trädde
Nebukadnessar fram till öppningen på den brinnande
ugnen och hov upp sin röst och sade: »Sadrak, Mesak
och Abed-Nego, I den högste Gudens tjänare kommen
hitut.» Då gingo Sadrak, Mesak och Abed-Nego ut
ur elden. **27** Och satraperna, landshövdingarna och
ståthållarna och konungens rådsherrar församlade sig
där, och fingo då se att elden icke hade haft någon
makt över männens kroppar, och att håret på deras
huvuden icke var svett, och att deras kläder icke hade
blivit skadade; ja, man kunde icke ens känna lukten av
något bränt på dem. **28** Då hov Nebukadnessar upp sin
röst och sade: »Lovad vare Sadraks, Mesaks och Abed-
Negos Gud, som sände sin ängel och räddade sina
tjänare, vilka så förtröstade på honom, att de överträdde
konungens befallning och vågade sina liv för att icke
nödgas dyrka eller tillbedja någon annan gud än sin egen
Gud! **29** Och härmed giver jag nu befallning att vilken
som helst av alla folk och stammar och tungomål, som
säger något otillbörligt om Sadraks, Mesaks och Abed-
Negos Gud, han skall huggas i stycken, och hans hus
skall göras till en plats för orenlighet; ty ingen gud finnes,
som så kan hjälpa som denne. **30** Därefter lät konungen
Sadrak, Mesak och Abed-Nego komma till stor ära och
makt i Babels hövdingdöme. Konung Nebukadnessar till
alla folk och stammar och tungomål som finnas på hela

jorden. Mycken frid vare med eder! Jag har funnit för
gott att härmed kungöra de tecken och under som den
högste Guden har gjort med mig. Ty stora äro förvisso
hans tecken, och mäktiga äro hans under. Hans rike är
ett evigt rike, och hans välde varar från släkte till släkte.

4 Jag, Nebukadnessar, satt i god ro i mitt hus och levde
lycklig i mitt palats. 2; Då hade jag en dröm som
förskräckte mig; jag ängslades genom drömbilder på
mitt läger och genom en syn som jag såg. **3** Därför gav
jag befallning att man skulle hämta alla de vise i Babel
till mig, för att de skulle säga mig drömmens uttydning.
4 Så kommo nu spåmännen, besvärjarna, kaldéerna
och stjärntydarna, och jag förtäljde drömmen för dem,
men de kunde icke säga mig dess uttydning. **5** Slutligen
kom ock Daniel inför mig, han som hade fått namnet
Beltesassar efter min guds namn, och i vilken heliga
gudars ande är; och jag förtäljde drömmen för honom
sålunda: **6** »Beltesassar, du som är den överste bland
spåmännen, du om vilken jag vet att heliga gudars ande
är i dig, och att ingen hemlighet är dig för svår, säg mig
vad jag såg i min dröm, och vad den betyder. **7** Detta
var den syn jag hade på mitt läger: Jag såg i min syn ett
träd stå mitt på jorden, och det var mycket högt. **8** Ja,
stort och väldigt var trädet, och så högt att det räckte
upp till himmelen och syntes allt intill jordens ända. **9**
Dess lövverk var skönt, och de bar mycken frukt, så
att det hade föda åt alla. Markens djur funno skugga
därunder, och himmelens fåglar bodde på dess grenar,
och allt kött hade sin föda därav. **10** Vidare såg jag, i den
syn jag hade på mitt läger, huru en helig ängel steg ned
från himmelen. **11** Han ropade med hög röst och sade:
'Huggen ned trädet och skären av dess grenar, riven bort
dess lövverk och förströn dess frukt, så att djuren som
ligga därunder fara sin väg och fåglarna flyga bort ifrån
dess grenar. **12** Dock må stubben med rötterna lämnas
kvar i jorden, bunden med kedjor av järn och koppar,
bland markens gräs; av himmelens dagg skall han vätas
och hava sin lott med djuren bland markens örter. **13**
Hans hjärta skall förvandlas, så att det icke mer är en
människas, och ett djurs hjärta skall givas åt honom,
och sju tider skola så gå fram över honom. **14** Så är det
förordnat genom änglarnas rådslut, och så är det befallt
om denna sak av de heliga, för att de levande skola
besinna att den Högste råder över människors riken och
giver dem åt vem han vill, ja, upphöjer den lägste bland
människor till att härska över dem.' **15** Sådan var den
dröm som jag, konung Nebukadnessar, hade. Och du,
Beltesassar, må nu säga uttydningen; ty ingen av de vise
i mitt rike kan säga mig uttydningen, men du kan det
väl, ty heliga gudars ande är i dig.» **16** Då stod Daniel,
som också hade namnet Beltesassar, en stund häpen,
uppfylld av oroliga tankar. Men konungen tog åter till orda
och sade: »Beltesassar, låt icke drömmen och vad den
betyder förskräcka dig. Beltesassar svarade och sade:
»Min herre, o att drömmen gällde dem som hata dig,
och dess betydelse dina fiender! **17** Trädet som du såg,
vilket var så stort och väldigt och så högt att det räckte
upp till himmelen och syntes över hela jorden, **18** och
som hade ett så skönt lövverk och bar mycken frukt, så
att det hade föda åt alla, trädet under vilket markens djur
bodde, och på vars grenar himmelens fåglar hade sina
nästen, **19** det är du själv, o konung, du som har blivit så
stor och väldig, du vilkens storhet har vuxit, till dess att
den har nått upp till himmelen, och vilkens välde sträcker
sig till jordens ända. **20** Men att konungen såg en helig
ängel stiga ned från himmelen, vilken sade: 'Huggen ned
trädet och förstören det; dock må stubben med rötterna
lämnas kvar i jorden, bunden med kedjor av järn och
koppar, bland markens gräs; av himmelens dagg skall
han vätas och hava sin lott med markens djur, till dess
att sju tider hava gått fram över honom', **21** detta betyder
följande, o konung, och detta är den Högstes rådslut,
som har drabbat min herre konungen: **22** Du skall bliva
utstött från människorna och nödgas bo ibland markens
djur och äta gräs såsom en oxe och vätas av himmelens
dagg; och sju tider skola så gå fram över dig, till dess du
besinnar att den Högste råder över människors riken
och giver dem åt vem han vill. **23** Men att det befalldes
att trädets stubbe med rötterna skulle lämnas kvar, det
betyder att du skall återfå ditt rike, när du har besinnat att
det är himmelen som har makten. **24** Därför, o konung,
må du låta mitt råd täckas dig: gör dig fri ifrån dina
synder genom att göra gott, och ifrån dina missgärningar
genom att öva barmhärtighet mot de fattiga, om till
äventyrs din lycka så kunde bliva beståndande.» **25** Allt
detta drabbade också konung Nebukadnessar. **26** Tolv
månader därefter, när konungen en gång gick omkring
på taket av det kungliga palatset i Babel, **27** hov han upp
sin röst och sade: »Se, detta är det stora Babel, som jag
har byggt upp till ett konungasäte genom min väldiga
makt, min härlighet till ära!» **28** Medan ordet ännu var
i konungens mun, kom en röst från himmelen: »Dig,
konung Nebukadnessar, vare det sagt: Ditt rike har blivit
taget ifrån dig; **29** du skall bliva utstött från människorna
och nödgas bo ibland markens djur och äta gräs såsom
en oxe; och sju tider skola så gå fram över dig, till dess
du besinnar att den Högste råder över människors riken
och giver dem åt vem han vill.» **30** I samma stund gick
det ordet i fullbordan på Nebukadnessar; han blev utstött
från människorna och måste äta gräs såsom en oxe,
och av himmelens dagg vättes hans kropp, till dess att
hans hår växte och blev såsom örnfjädrar, och till dess
att hans naglar blevo såsom fågelklor. **31** Men när tiden
var förliden, upplyfte jag, Nebukadnessar, mina ögon
till himmelen och fick åter mitt förstånd. Då lovade jag
den Högste, jag prisade och ärade honom som lever
evinnerligen, honom vilkens välde är ett evigt välde, och
vilkens rike varar från släkte till släkte, **32** honom mot

vilken alla som bo på jorden äro att akta såsom intet,
ty han gör vad han vill både med himmelens här och
med dem som bo på jorden, och ingen kan stå emot
hans hand eller säga till honom: »Vad gör du?» 33 Så
fick jag då på den tiden åter mitt förstånd, och jag fick
tillbaka min härlighet och glans, mitt rike till ära; och mina
rådsherrar och stormän sökte upp mig. Och jag blev åter
insatt i mitt rike, och ännu större makt blev mig given.
34 Därför prisar nu jag, Nebukadnessar, och upphöjer
och ärar himmelens konung, ty alla hans gärningar äro
sanning, och hans vägar äro rätta, och dem som vandra
i högmod kan han ödmjuka.

5 Konung Belsassar gjorde ett stort gästabud för sina
tusen stormän och höll dryckeslag med de tusen. 2
Medan nu Belsassar var under vinets välde, befallde
han att man skulle bära fram de kärl av guld och silver,
som hans fader Nebukadnessar hade tagit ur templet i
Jerusalem; ur dem skulle så konungen och hans stormän,
hans gemåler och bihustrur dricka. 3 Då bar man fram
de gyllene kärl som hade blivit tagna ur tempelsalen i
Guds hus i Jerusalem; och konungen och hans stormän,
hans gemåler och bihustrur drucko ur dem. 4 Medan de
så drucko vin, prisade de sina gudar av guld och silver,
av koppar, järn, trä och sten. 5 Då visade sig i samma
stund fingrar såsom av en människohand, vilka mitt emot
den stora ljusstaken skrevo på den vitmenade väggen i
konungens palats; och konungen såg handen som skrev.
6 Då vek färgen bort ifrån konungens ansikte, och han
uppfylldes av oroliga tankar, så att hans länder skälvde
och hans knän slogo emot varandra. 7 Och konungen
ropade med hög röst och befallde att man skulle hämta
besvärjarna, kaldéerna ock stjärntydarna. Och konungen
lät säga så till de vise i Babel: »Vemhelst som kan läsa
denna skrift och meddela mig dess uttydning, han skall
bliva klädd i purpur, och den gyllene kedjan skall hängas
om hans hals, och han skall bliva den tredje herren
i riket.» 8 Då kommo alla konungens vise tillstädes,
men de kunde icke läsa skriften eller säga konungen
dess uttydning. 9 Då blev konung Belsassar ännu mer
förskräckt, och färgen vek bort ifrån hans ansikte, och
hans stormän stodo bestörta. 10 Men när konungens
och hans stormäns tal kom för konungamodern, begav
hon sig till gästabudssalen; där tog hon till orda och
sade: »Må du leva evinnerligen, o konung! Låt icke
oroliga tankar uppfylla dig, och må färgen icke vika bort
ifrån ditt ansikte. 11 I ditt rike finnes en man i vilken
heliga gudars ande är. I din faders dagar befanns han
hava insikt och förstånd och vishet, lik gudars vishet;
och din fader, konung Nebukadnessar, satte honom till
den överste bland spåmännen, besvärjarna, kaldéerna
och stjärntydarna; ja, detta gjorde din fader konungen,
12 eftersom en övermåttan hög ande och klokhet och
förstånd och skicklighet att uttyda drömmar och lösa
gåtor och reda ut invecklade ting fanns hos denne Daniel,
åt vilken konungen hade givit namnet Beltesassar. Låt
därför nu tillkalla Daniel; han skall meddela uttydningen.»
13 När så Daniel hade blivit hämtad till konungen, talade
denne till Daniel och sade: »Du är ju Daniel, en av de
judiska fångar som min fader konungen förde hit från
Juda? 14 Jag har hört sägas om dig att gudars ande är i
dig, och att du har befunnits hava insikt och förstånd och
övermåttan stor vishet. 15 Nu är det så, att de vise och
besvärjarna hava blivit hämtade hit till mig för att läsa
denna skrift och säga mig dess uttydning; men de kunna
icke meddela mig någon uttydning därpå. 16 Men om
dig har jag hört att du kan giva uttydningar och reda ut
invecklade ting. Om du alltså nu kan läsa skriften och
säga mig dess uttydning, så skall du bliva klädd i purpur,
och den gyllene kedjan skall hängas om din hals, och
du skall bliva den tredje herren i riket.» 17 Då svarade
Daniel och sade till konungen: »Dina gåvor må du själv
behålla, och dina skänker må du giva åt en annan; dem
förutan skall jag läsa skriften för konungen och säga
honom uttydningen: 18 Åt din fader Nebukadnessar, o
konung, gav den högste Guden rike, storhet, ära och
härlighet; 19 och för den storhets skull som han hade
givit honom darrade alla folk och stammar och tungomål,
i förskräckelse för honom. Vem han ville dödade han,
och vem han ville lät han leva; vem han ville upphöjde
han, och vem han ville ödmjukade han. 20 Men när
hans hjärta förhävde sig och hans ande blev stolt och
övermodig, då störtades han från sin konungatron, och
hans ära togs ifrån honom. 21 Han blev utstött från
människors barn, och hans hjärta blev likt ett djurs, och
han måste bo ibland vildåsnor och äta gräs såsom en
oxe, och av himmelens dagg vättes hans kropp -- detta
till dess han besinnade att den högste Guden råder över
människors riken och upphöjer vem han vill till att härska
över dem. 22 Men du, Belsassar, hans son, som har
vetat allt detta, har ändå icke ödmjukat ditt hjärta, 23
utan förhävt dig mot himmelens Herre och låtit bära fram
inför dig kärlen från hans hus; och du och dina stormän,
dina gemåler och bihustrur haven druckit vin ur dem och
du har därunder prisat dina gudar av silver och guld,
av koppar, järn, trä och sten, som varken se eller höra
eller veta något. Men den Gud som har i sitt våld din
ande och alla dina vägar, honom har du icke ärat. 24
Därför har nu av honom denna hand blivit sänd och
denna skrift blivit tecknad. 25 Och så lyder den skrift
som här är tecknad: Mene mene tekel u-farsin. 26 Och
detta är uttydningen därpå: Mene, det betyder: Gud har
räknat ditt rikes dagar och gjort ände på det 27 Tekel,
det betyder: du är vägd på en våg och befunnen för lätt.
28 Peres, det betyder: ditt rike har blivit styckat och givet
åt meder och perser.» 29 Då befallde Belsassar att man
skulle kläda Daniel i purpur, och att den gyllene kedjan
skulle hängas om hans hals, och att man skulle utropa
om honom att han skulle vara den tredje herren i riket. 30

Samma natt blev Belsassar, kaldéernas konung, dödad.
31 Och Darejaves av Medien mottog riket, när han var
sextiotvå år gammal. På arameiska mená. På arameiska
tekiltá. På arameiska perisát. På arameiska u-farás.

6 Darejaves fann för gott att sätta över riket ett hundra
tjugu satraper, för att sådana skulle finnas överallt
i riket. 2 Och över dem satte han tre furstar, av vilka
Daniel var en; inför dessa skulle satraperna avlägga
räkenskap, så att konungen icke lede något men. 3 Men
Daniel gjorde sig bemärkt framför de andra furstarna och
satraperna, ty en övermåttan hög ande var i honom,
och konungen var betänkt på att sätta honom över hela
riket. 4 Då sökte de andra furstarna och satraperna
att finna någon sak mot Daniel i det som angick riket.
Men de kunde icke finna någon sådan sak eller något
som var orätt, eftersom han var trogen i sin tjänst;
ingen försummelse och intet orätt var att finna hos
honom. 5 Då sade männen: »Vi lära icke finna någon
sak mot denne Daniel, om vi icke till äventyrs kunna
finna en sådan i hans gudsdyrkan.» 6 Därefter skyndade
furstarna och satraperna in till konungen och sade till
honom så: »Må du leva evinnerligen, konung Darejaves!
7 Alla rikets furstar, landshövdingarna och satraperna,
rådsherrarna och ståthållarna hava rådslagit om att en
kunglig förordning borde utfärdas och ett förbud stadgas,
av det innehåll att vilken som helst som under trettio
dagar vänder sig med bön till någon annan, vare sig gud
eller människa, än till dig, o konung, han skall kastas i
lejongropen. 8 Så låt nu, o konung, härom utfärda ett
förbud och sätta upp en skrivelse, som efter Mediens
och Persiens oryggliga lag icke kan återkallas.» 9 I
överensstämmelse härmed lät då konung Darejaves
sätta upp en skrivelse och utfärda ett förbud. 10 Men så
snart Daniel hade fått veta att skrivelsen var uppsatt, gick
han in i sitt hus, varest han i sin övre sal hade fönster
som voro öppna i riktning mot Jerusalem. Där föll han tre
gånger om dagen ned på sina knän och bad och tackade
sin Gud, såsom han förut hade plägat göra. 11 När
männen nu skyndade till, funno de Daniel bedjande och
åkallande sin Gud. 12 Därefter gingo de till konungen och
frågade honom angående det kungliga förbudet: »Har du
icke låtit sätta upp ett förbud, av det innehåll att vilken
som helst som under trettio dagar vänder sig med bön
till någon annan, vare sig gud eller människa, än till dig,
o konung, han skall kastas i lejongropen?» Konungen
svarade och sade: »Jo, och det påbudet står fast efter
Mediens och Persiens oryggliga lag.» 13 Då svarade
de och sade till konungen: »Daniel, en av de judiska
fångarna, aktar varken på dig eller på det förbud som du
har låtit sätta upp, utan förrättar sin bön tre gånger om
dagen.» 14 När konungen hörde detta, blev han mycket
bedrövad och gjorde sig bekymmer över huru han skulle
kunna rädda Daniel; ända till solnedgången mödade
han sig med att söka en utväg att hjälpa honom. 15 Då
skyndade männen till konungen och sade till honom:
»Vet, o konung, att det är en Mediens och Persiens
lag att intet förbud och ingen förordning som konungen
utfärdar kan återkallas.» 16 Då lät konungen hämta
Daniel och kasta honom i lejongropen och konungen
talade till Daniel och sade: »Din Gud, den som du så
oavlåtligen dyrkar, han må rädda dig.» 17 Och man förde
fram en sten och lade den över gropens öppning, och
konungen förseglade den med sitt eget och med sina
stormäns signet, för att ingen förändring skulle kunna
göras i det som nu hade skett med Daniel. 18 Därefter
gick konungen hem till sitt palats och tillbragte hela
natten under fasta och lät inga kvinnor komma inför sig;
och sömnen flydde honom. 19 Sedan om morgonen,
när det dagades, stod konungen upp och gick med
hast till lejongropen. 20 Och när han hade kommit nära
intill gropen, ropade han på Daniel med ängslig röst;
konungen talade till Daniel och sade: »Daniel, du den
levande Gudens tjänare, har väl din Gud, den som du så
oavlåtligen dyrkar, kunnat rädda dig från lejonen?» 21
Då svarade Daniel konungen: »Må du leva evinnerligen,
o konung! 22 Min Gud har sänt sin ängel och tillslutit
lejonens gap, så att de icke hava gjort mig någon skada.
Ty jag har inför honom befunnits oskyldig; ej heller har
jag förbrutit mig mot dig, o konung. 23 Då blev konungen
mycket glad, och befallde att man skulle taga Daniel
upp ur gropen. Och när Daniel hade blivit tagen upp
ur gropen, kunde man icke upptäcka någon skada på
honom; ty han hade trott på sin Gud. 24 Sedan lät
konungen hämta de män som hade anklagat Daniel,
och han lät kasta dem i lejongropen, med deras barn
och hustrur; och innan de ännu hade hunnit till bottnen i
gropen, föllo lejonen över dem och krossade alla deras
ben. 25 Därefter lät konung Darejaves skriva till alla
folk och stammar och tungomål som funnos på hela
jorden: »Mycken frid vare med eder! 26 Härmed giver
jag befallning att man inom mitt rikes hela område skall
bäva och frukta för Daniels Gud. Ty han är den levande
Guden, som förbliver evinnerligen; och hans rike är
sådant att det icke kan förstöras, och hans välde består
intill änden. 27 Han är en räddare och hjälpare, och han
gör tecken och under i himmelen och på jorden, han
som har räddat Daniel ur lejonens våld.» 28 Och denne
Daniel steg i ära och makt under Darejaves' och under
persern Kores' regeringar.

7 I den babyloniske konungen Belsassars första
regeringsår hade Daniel en dröm och såg en syn
på sitt läger. Sedan tecknade han upp drömmen och
meddelade huvudsumman av dess innehåll. 2 Detta är
Daniels berättelse: Jag hade en syn om natten, och såg
i den huru himmelens fyra vindar stormade fram mot det
stora havet. 3 Och fyra stora djur stego upp ur havet,
det ena icke likt det andra. 4 Det första liknade ett lejon,
men det hade vingar såsom en örn. Medan jag ännu såg

härpå, rycktes vingarna av djuret, och det restes upp
från jorden, så att det blev ställt på två fötter såsom en
människa, och ett mänskligt hjärta blev givet åt det. 5
Sedan fick jag se ännu ett djur, det andra i ordningen;
det var likt en björn, och det reste upp sin ena sida, och
det hade tre revben i sitt gap, mellan tänderna. Och
till det djuret blev så sagt: »Stå upp och sluka mycket
kött.» 6 Därefter fick jag se ett annat djur, som liknade
en panter, men på sina sidor hade det fyra fågelvingar;
och djuret hade fyra huvuden, och välde blev givet åt
det. 7 Därefter fick jag i min syn om natten se ett fjärde
djur, övermåttan förskräckligt, fruktansvärt och starkt; det
hade stora tänder av järn, det uppslukade och krossade,
och vad som blev kvar trampade det under fötterna;
det var olikt alla de förra djuren och hade tio horn. 8
Men under det att jag betraktade hornen, fick jag se
huru mellan dem ett annat horn sköt upp, ett litet, för
vilket tre av de förra hornen blevo bortstötta; och se,
det hornet hade ögon lika människoögon, och en mun
som talade stora ord. 9 Medan jag ännu såg härpå,
blevo troner framsatta, och en som var gammal satte
sig ned. Hans klädnad var snövit, och håret på hans
huvud var såsom ren ull; hans tron var av eldslågor, och
hjulen därpå voro av flammande eld. 10 En flod av eld
strömmade ut från honom, tusen gånger tusen voro hans
tjänare, och tio tusen gånger tio tusen stodo där till hans
tjänst. Så satte man sig ned till doms, och böcker blevo
upplåtna. 11 Medan jag nu såg härpå, skedde det att, för
de stora ords skull som hornet talade -- medan jag ännu
såg härpå -- djuret dödades och dess kropp förstördes
och kastades i elden för att brännas upp. 12 Från de
övriga djuren togs ock deras välde, ty deras livslängd var
bestämd till tid och stund. 13 Sedan fick jag, i min syn
om natten, se huru en som liknade en människoson kom
med himmelens skyar; och han nalkades den gamle och
fördes fram inför honom. 14 Åt denne gavs välde och ära
och rike, och alla folk och stammar och tungomål måste
tjäna honom. Hans välde är ett evigt välde, som icke skall
tagas ifrån honom, och hans rike skall icke förstöras. 15
Då kände jag, Daniel, min ande oroas i sin boning, och
den syn som jag hade haft förskräckte mig. 16 Jag gick
fram till en av dem som stodo där och bad honom om en
tillförlitlig förklaring på allt detta Och han svarade mig och
sade mig uttydningen därpå: 17 »De fyra stora djuren
betyda att fyra konungar skola uppstå på jorden. 18 Men
sedan skola den Högstes heliga undfå riket och taga
det i besittning för evig tid, ja, för evigheters evighet.»
19 Därefter ville jag hava tillförlitlig förklaring angående
det fjärde djuret, som var olikt alla de andra, det som
var så övermåttan förskräckligt och hade tänder av järn
och klor av koppar, det som uppslukade och krossade
och sedan trampade under fötterna vad som blev kvar;
20 så ock angående de tio hornen på dess huvud, och
angående det nya hornet, det som sedan sköt upp, och
för vilket tre andra föllo av, det hornet som hade Ögon,
och en mun som talade stora ord, det som var större att
skåda än de övriga, 21 det hornet som jag ock hade
sett; föra krig mot de heliga och bliva dem övermäktigt,
22 till dess att den gamle kom och rätt blev skipad åt den
Högstes heliga och tiden var inne, då de heliga fingo
taga riket i besittning. 23 Då svarade han så: »Det fjärde
djuret betyder att ett fjärde rike skall uppstå på jorden,
ett som är olikt alla de andra rikena. Det skall uppsluka
hela jorden och förtrampa och krossa den. 24 Och de tio
hornen betyda att tio konungar skola uppstå i det riket;
och efter dem skall uppstå en annan, som skall vara
olik de förra, och som skall slå ned tre konungar. 25
Och denne skall upphäva sitt tal mot den Högste och
föröda den Högstes heliga; han skall sätta sig i sinnet att
förändra heliga tider och lagar; och de skola givas i hans
hand under en tid, och tider, och en halv tid. 26 Men dom
skall bliva hållen, och hans välde skall tagas ifrån honom
och fördärvas och förgöras i grund. 27 Men rike och
välde och storhet, utöver alla riken under himmelen, skall
givas åt den Högstes heligas folk. Dess rike skall vara
ett evigt rike, och alla välden skola tjäna och lyda det.»
28 Här slutar berättelsen. Men jag, Daniel, uppfylldes
av många oroliga tankar, och färgen vek bort ifrån mitt
ansikte; men jag bevarade i mitt hjärta vad som hade
hänt.

8 I konung Belsassars tredje regeringsår såg jag,
Daniel, en syn, en som kom efter den jag förut hade
sett. 2 Då jag nu i denna syn såg till, tyckte jag mig vara
i Susans borg i hövdingdömet Elam; och då jag vidare
såg till i synen, fann jag mig vara vid floden Ulai. 3 Och
när jag lyfte upp mina ögon, fick jag se en vädur stå
framför floden, och han hade två horn; och båda hornen
voro höga, men det ena var högre än det andra, och
detta som var högre sköt sist upp. 4 Jag såg väduren
stöta med hornen västerut och norrut och söderut, och
intet djur kunde stå honom emot, och ingen kunde rädda
ur hans våld; han for fram såsom han ville och företog
sig stora ting. 5 Och när jag vidare gav akt, fick jag
se en bock komma västerifrån och gå fram över hela
jorden, dock utan att röra vid jorden; och bocken hade
ett ansenligt horn i pannan. 6 Och han nalkades väduren
med de båda hornen, den som jag hade sett stå framför
floden, och sprang emot honom i väldig vrede. 7 Jag såg
honom komma ända inpå väduren och störta över honom
i förbittring, och han stötte till väduren och krossade
hans båda horn, så att väduren icke hade någon kraft att
stå emot honom. Sedan slog han honom till jorden och
trampade på honom; och ingen fanns, som kunde rädda
väduren ur hans våld. 8 Och bocken företog sig mycket
stora ting. Men när han hade blivit som starkast, brast
det stora hornet sönder, och fyra andra ansenliga horn
sköto upp i dess ställe, åt himmelens fyra väderstreck. 9
Och från ett av dem gick ut ett nytt horn, i begynnelsen

litet, och det växte övermåttan söderut och österut och
åt »det härliga landet» till. 10 Och det växte ända upp
till himmelens härskara och kastade några av denna
härskara, av stjärnorna, ned till jorden och trampade på
dem. 11 Ja, till och med mot härskarornas furste företog
han sig stora ting: han tog bort ifrån honom det dagliga
offret, och hans helgedoms boning slogs ned. 12 Jämte
det dagliga offret bliver ock en härskara prisgiven, för
överträdelses skull. Och det slår sanningen ned till jorden
och lyckas väl i vad det företager sig. 13 Sedan hörde
jag en av de heliga tala, och en annan helig frågade
denne som talade: »Huru lång tid avser synen om det
dagliga offret, och om överträdelsen som kommer åstad
förödelse, och om förtrampandet av både helgedom
och härskara?» 14 Då svarade han mig: »Två tusen tre
hundra aftnar och morgnar; därefter skall helgedomen
komma till sin rätt igen.» 15 När nu jag, Daniel, hade sett
denna syn och sökte att förstå den, fick jag se en som
såg ut såsom en man stå framför mig. 16 Och mitt över
Ulai hörde jag rösten av en människa som ropade och
sade: »Gabriel, uttyd synen för denne.» 17 Då kom han
intill platsen där jag stod, men jag blev förskräckt, när
han kom, och föll ned på mitt ansikte. Och han sade till
mig: »Giv akt härpå, du människobarn; ty synen syftar
på ändens tid.» 18 Medan han så talade med mig, låg
jag i vanmakt, med mitt ansikte mot jorden; men han
rörde vid mig och reste upp mig igen. 19 Därefter sade
han: »Se, jag vill kungöra för dig vad som skall ske, när
det lider mot slutet med vreden ty på ändens tid syftar
detta. 20 Väduren som du såg, han med de två hornen,
betyder Mediens och Persiens konungar. 21 Men bocken
är Javans konung, och det stora hornet i hans panna
är den förste konungen. 22 Men att det brast sönder,
och att fyra andra uppstodo i dess ställe, det betyder att
fyra riken skola uppstå av hans folk, dock icke jämlika
med honom i kraft. 23 Och vid slutet av deras välde,
när överträdarna hava fyllt sitt mått, skall en fräck och
arglistig konung uppstå; 24 han skall bliva stor i kraft,
dock icke jämlik med den förre i kraft och han skall
komma åstad så stort fördärv att man måste förundra
sig; och han skall lyckas väl och få fullborda sitt uppsåt.
Ja, han skall fördärva många, och jämväl de heligas folk.
25 Därigenom att han är så klok, skall han lyckas så väl
med sitt svek, han skall föresätta sig stora ting, oförtänkt
skall han fördärva många. Ja, mot furstarnas furste skall
han sätta sig upp; men utan människohand skall han då
varda krossad. 26 Och synen angående aftnarna och
morgnarna, varom nu är talat, är sanning. Men göm du
den synen, ty den syftar på en avlägsen framtid.» 27
Men jag, Daniel, blev maktlös och låg sjuk en tid. Sedan
stod jag upp och förrättade min tjänst hos konungen;
och jag var häpen över synen, men ingen förstod den.

9 I Darejaves', Ahasveros' sons, första regeringsår --
hans som var av medisk släkt, men som hade
blivit upphöjd till konung över kaldéernas rike -- 2 i
dennes första regeringsår kom jag, Daniel, att i skrifterna
lägga märke till det antal år, som HERREN hade angivit
för profeten Jeremia, när han sade att han ville låta
sjuttio år gå till ända, medan Jerusalem låg öde. 3 Då
vände jag mitt ansikte till Herren Gud med ivrig bön och
åkallan, och fastade därvid i säck och aska. 4 Jag bad till
HERREN, min Gud, och bekände och sade: »Ack Herre,
du store och fruktansvärde Gud, du som håller förbund
och bevarar nåd mot dem som älska dig och hålla dina
bud! 5 Vi hava syndat och gjort illa och varit ogudaktiga
och avfälliga; vi hava vikit av ifrån dina bud och rätter. 6
Vi hava icke hörsammat dina tjänare profeterna, som
talade i ditt namn till våra konungar, furstar och fader
och till allt folket i landet. 7 Du, Herre, är rättfärdig, men
vi måste blygas, såsom vi ock nu göra, vi Juda man och
Jerusalems invånare, ja, hela Israel, både de som bo
nära och de som bo fjärran i alla andra länder dit du har
fördrivit dem, därför att de voro otrogna mot dig. 8 Ja,
Herre, vi med våra konungar, furstar och fäder måste
blygas, därför att vi hava syndat mot dig. 9 Men hos
Herren, vår Gud, är barmhärtighet och förlåtelse. Ty vi
voro avfälliga från 10 och hörde icke HERRENS, vår
Guds, röst, så att vi vandrade efter hans lagar, dem som
han förelade oss genom sina tjänare profeterna. 11 Nej,
hela Israel överträdde din lag och vek av, utan att höra
din röst. Därför utgöt sig ock över oss den förbannelse
som han hade svurit att sända, och som står skriven
i Moses, Guds tjänares, lag; ty vi hade ju syndat mot
honom. 12 Han höll sina ord, vad han hade talat mot
oss, och mot domarna som dömde oss; och han lät
en så stor olycka komma över oss, att ingenstädes
under himmelen något sådant har skett, som det som
nu har skett i Jerusalem. 13 I enlighet med vad som
står skrivet i Moses lag kom all denna olycka över oss,
men ändå sökte vi icke att blidka HERREN, vår Gud,
genom att omvända oss från våra missgärningar och
akta på din sanning. 14 Därför vakade ock HERREN
över att olyckan drabbade oss; ty HERREN, vår Gud, är
rättfärdig i alla de gärningar som han gör, men hörde
icke hans röst. 15 Och nu, Herre, vår Gud, du som förde
ditt folk ut ur Egyptens land med stark hand, och så
gjorde dig ett namn, som är detsamma än i dag! Vi hava
syndat, vi hava varit ogudaktiga. 16 Men Herre, låt, för all
din rättfärdighets skull, din vrede och förtörnelse vända
sig ifrån din stad Jerusalem, ditt heliga berg; ty genom
våra synder och genom våra faders missgärningar hava
Jerusalem och ditt folk blivit till smälek för alla som bo
omkring oss. 17 Och hör nu, du vår Gud, din tjänares bön
och åkallan, och låt ditt ansikte lysa över din ödelagda
helgedom, för Herrens skull. 18 Böj, min Gud, ditt öra
härtill och hör; öppna dina ögon och se vilken förödelse
som har övergått oss, och se till staden som är uppkallad
efter ditt namn. Ty icke i förlitande på vad rättfärdigt vi

hava gjort bönfalla vi inför dig, utan i förlitande på din
stora barmhärtighet. 19 O Herre, hör, o Herre, förlåt;
o Herre, akta härpå, och utför ditt verk utan att dröja -
- för din egen skull, min Gud, ty din stad och ditt folk
äro uppkallade efter ditt namn.» 20 Medan jag ännu
så talade och bad och bekände min egen och mitt folk
Israels synd och inför HERREN, min Gud, frambar min
förbön för min Guds heliga berg -- 21 medan jag alltså
ännu så talade i min bön, kom Gabriel till mig i flygande
hast, den man som jag förut hade sett i min syn; och det
var vid tiden för aftonoffret. 22 Han undervisade mig och
talade till mig och sade: »Daniel, jag har nu begivit mig
hit för att lära dig förstånd. 23 Redan när du begynte din
bön, utgick befallning, och jag har kommit för att giva
dig besked, ty du är högt benådad. Så giv nu akt på
ordet, och akta på synen. 24 Sjuttio veckor äro bestämda
över ditt folk och över din heliga stad, innan en gräns
sättes för överträdelsen och synderna få en ände och
missgärningen varder försonad och en evig rättfärdighet
framhavd, och innan syn och profetia beseglas och
en höghelig helgedom bliver smord. 25 Så vet nu och
förstå: Från den tid då ordet om att Jerusalem åter
skulle byggas upp utgick, till dess en smord, en furste,
kommer, skola sju veckor förgå; och under sextiotvå
veckor skall det åter byggas upp med sina gator och sina
vallgravar, om ock i tider av trångmål. 26 Men efter de
sextiotvå veckorna skall en som är smord förgöras, utan
att någon efterföljer honom. Och staden och helgedomen
skall en anryckande furstes folk förstöra; men själv skall
denne få sin ände i störtfloden. Och intill änden skall
strid vara; förödelse är oryggligt besluten. 27 Och han
skall med många sluta ett starkt förbund för en vecka,
och för en halv vecka skola genom honom slaktoffer
och spisoffer vara avskaffade; och på styggelsens vinge
skall förödaren komma. Detta skall fortgå, till dess att
förstöring och oryggligt besluten straffdom utgjuter sig
över förödaren.»

10 I den persiske konungen Kores' tredje regeringsår
fick Daniel, som ock kallades Beltesassar, en
uppenbarelse; den uppenbarelsen är sanning och bådar
stor vedermöda. Och han aktade på uppenbarelsen
och lade märke till synen. 2 Jag, Daniel, hade då gått
sörjande tre veckors tid. 3 Jag åt ingen smaklig mat,
kött och vin kommo icke i min mun, ej heller smorde
jag min kropp med olja, förrän de tre veckorna hade
gått till ända. 4 På tjugufjärde dagen i första månaden,
när jag var vid stranden av den stora floden, nämligen
Hiddekel, 5 fick jag, då jag lyfte upp mina ögon, se en
man stå där, klädd i linnekläder och omgjordad kring sina
länder med ett bälte av guld från Ufas. 6 Hans kropp var
såsom av krysolit hans ansikte liknade en ljungeld hans
ögon voro såsom eldbloss, han armar och fötter såsom
glänsande koppar; och ljudet av hans tal var såsom ett
väldigt dån. 7 Och jag, Daniel, var den ende som såg
synen; de män som voro med mig sågo den icke, men
en stor förskräckelse föll över dem, så att de flydde bort
och gömde sig. 8 Så blev jag allena kvar, och när jag
såg den stora synen, förgick all min kraft; färgen vek
bort ifrån mitt ansikte, så att det blev dödsblekt, och jag
hade ingen kraft mer kvar. 9 Då hörde jag ljudet av hans
tal; och på samma gång jag hörde ljudet av hans tal,
där jag låg i vanmakt på mitt ansikte, med ansiktet mot
jorden, 10 rörde en hand vid mig och hjälpte mig, så att
jag skälvande kunde resa mig på mina knän och händer.
11 Sedan sade han till mig: »Daniel, du högt benådade
man, giv akt på de ord som jag vill tala till dig, och res
dig upp på dina fötter; ty jag har nu blivit sänd till dig.»
När han så talade till mig, reste jag mig bävande upp.
12 Och han sade till mig: »Frukta icke, Daniel, ty redan
ifrån första dagen, då när du vände ditt hjärta till att söka
förstånd och till att ödmjuka dig inför din Gud, hava dina
ord varit hörda; och jag har nu kommit för dina ords
skull. 13 Fursten för Persiens rike stod mig emot under
tjuguen dagar; men då kom Mikael, en av de förnämsta
furstarna, mig till hjälp, under det att jag förut hade stått
där allena mot Persiens konungar. 14 Och nu har jag
kommit för att undervisa dig om vad som skall hända ditt
folk i kommande dagar; ty också detta är en syn som
syftar på framtiden.» 15 Under det han så talade till mig,
böjde jag mitt ansikte mot jorden och var stum. 16 Men
se, han som var lik en människa rörde vid mina läppar.
Då upplät jag min mun och talade och sade till honom
som stod framför mig: »Min herre, vid den syn jag såg
har jag känt mig gripen av vånda, och jag har ingen kraft
mer kvar. 17 Huru skulle också min herres tjänare, en
sådan som jag, kunna tala med en sådan som min herre
är? Jag har nu ingen kraft mer i mig och förmår icke
mer att andas.» 18 Då rörde han som såg ut såsom en
människa åter vid mig och styrkte mig. 19 Han sade:
»Frukta icke, du högt benådade man; frid vare med dig,
var stark, ja, var stark.» När han så talade med mig,
kände jag mig styrkt och sade: »Tala, min herre, ty du
har nu styrkt mig.» 20 Då sade han: »Kan du nu förstå
varför jag har kommit till dig? Men jag måste strax vända
tillbaka för att strida mot fursten för Persien, och när jag
är fri ifrån honom, kommer fursten för Javan. 21 Dock vill
jag förkunna för dig vad som är upptecknat i sanningens
bok. Och ingen enda står mig bi mot dessa, förutom
Mikael, eder furste.

11 Och jag stod vid hans sida såsom hans stöd och
värn i medern Darejaves' första regeringsår. 2
Och nu skall jag förkunna för dig vad visst är. Se,
ännu tre konungar skola uppstå i Persien, och den
fjärde skall förvärva sig större rikedomar än någon av
de andra, och när han har blivit som starkast genom
sina rikedomar, skall han uppbjuda all sin makt mot
Javans rike. 3 Sedan skall en väldig konung uppstå,
och han skall härska med stor makt och göra vad han

vill. **4** Men knappt har han uppstått, så skall hans
rike brista sönder och bliva delat efter himmelens förra
väderstreck; och det skall icke tillfalla hans avkomlingar
eller förbliva lika mäktigt som när han hade makten;
ty hans rike skall omstörtas och tillfalla andra än dem.
5 Och konungen i Söderlandet skall bliva mäktig, så
ock en av hans furstar; ja, denne skall bliva en ännu
mäktigare härskare än han själv, och hans herradöme
skall bliva stort. **6** Och efter några år skola de förbinda
sig med varandra, och Söderlandskonungens dotter
skall draga till konungen i Nordlandet för att komma
åstad förlikning. Men hon skall icke kunna behålla den
makt hon vinner, ej heller skall han och hans makt bliva
beståndande; utan hon skall bliva given till pris, hon
jämte dem som läto henne draga dit, både hennes fader
och den man som i sin tid tog henne till sig. **7** Men av
telningarna från hennes rot skall en stiga upp på hans
plats; denne skall draga mot Nordlandskonungens här
och tränga in i hans fäste och göra med folket vad han
vill och behålla övermakten. **8** Deras gudar och beläten
och deras dyrbara håvor, både silver och guld, skall
han ock föra såsom byte till Egypten. Sedan skall han
i några år lämna Nordlandskonungen i ro. **9** Däremot
skall denne tränga in i Söderlandskonungens rike, men
han skall få vända tillbaka till sitt land igen. **10** Och hans
söner skola rusta sig till strid och samla en väldig krigs
här; och den skall rycka fram och svämma över och
utbreda sig; och den skall komma igen, och striden skall
föras ända fram till hans fäste. **11** Då skall konungen i
Söderlandet resa sig i förbittring och draga ut och strida
mot konungen i Nordlandet; och denne skall ställa upp
en stor härskara, men den härskaran skall varda given
i den andres hand. **12** När då härskaran är sin kos,
växer hans övermod; men om han än han slagit ned
tiotusenden, får han dock icke makten. **13** Konungen i
Nordlandet skall ställa upp en ny härskara, större än den
förra; och efter en tid av några år skall han komma med
en stor krigshär och stora förråd. **14** Vid samma tid skola
många andra resa sig mot konungen i Söderlandet;
våldsmän av ditt eget folk skola ock upphäva sig, för att
synen skall fullbordas; men dessa skola falla. **15** Och
konungen i Nordlandet skall rycka an och kasta upp
vallar och intaga en välbefäst stad; och Söderlandets
makt skall icke kunna hålla stånd, dess utvalda krigsfolk
skall icke hava någon kraft till motstånd. **16** Och han
som rycker emot honom skall göra vad han vill, och
ingen skall kunna stå emot honom; han skall sätta sig
fast i »det härliga landet», och förstöring skall komma
genom hans hand. **17** Han skall rycka an med hela sitt
rikes makt; dock är han hågad för förlikning, och en
sådan skall han komma åstad. En av sina döttrar skall
han giva åt honom till hustru, henne till fördärv. Men
detta skall icke hava något bestånd och icke vara honom
till gagn. **18** Därefter skall han vända sig mot öländerna
och intaga många; men en härförare skall göra slut på
hans smädelser, ja, låta hans smädelser vända tillbaka
över honom själv. **19** Då skall han vända sig till sitt eget
lands fästen; men han skall vackla och falla och sedan
icke mer finnas till. **20** Och på hans plats skall uppstå
en annan, en som låter en fogde draga igenom det
land som är hans rikes prydnad; men efter några dagar
skall han störtas, dock icke genom vrede, ej heller i
krig. **21** Och på hans plats skall uppstå en föraktlig man,
åt vilken konungavärdighet icke var ämnad; oförtänkt
skall han komma och bemäktiga sig riket genom ränker.
22 Och översvämmande härar skola svämmas bort för
honom och krossas, så ock förbundets furste. **23** Från
den stund då man förbinder sig med honom skall han
bedriva svek. Han skall draga åstad och få övermakten,
med allenast litet folk. **24** Oförtänkt skall han falla in i
landets bördigaste trakter, och skall göra ting som hans
fäder och hans fäders fäder icke hade gjort; byte och rov
och gods skall han strö ut åt sitt folk; och mot fästena
skall han förehava anslag, intill en viss tid. **25** Och han
skall uppbjuda sin kraft; och sitt mod emot konungen i
Söderlandet och komma med en stor här, men konungen
i Söderlandet skall ock rusta sig till strid, med en mycket
stor och talrik här; dock skall han icke kunna hålla stånd,
för de anslags skull som göras mot honom. **26** De som
äta hans bröd skola störta honom. Och hans här skall
svämma över, och många skola bliva slagna och falla.
27 Båda konungarna skola hava ont i sinnet, där de sitta
tillhopa vid samma bord, skola de tala lögn, men det
skall icke hava någon framgång; ty ännu dröjer änden,
intill den bestämda tiden. **28** Han skall vända tillbaka till
sitt land med stora förråd, och han skall lägga planer mot
det heliga förbundet; och när han har fullbordat dem,
skall han vända tillbaka till sitt land. **29** På bestämd tid
skall han sedan åter draga åstad mot Söderlandet, men
denna senare gång skall det ej gå såsom den förra. **30**
Ty skepp från Kittim skola komma emot honom, och han
skall förlora modet. Då skall han vända om och rikta
sin vrede mot det heliga förbundet och giva den fritt
lopp. Och när han har kommit hem, skall han lyssna
till dem som hava övergivit det heliga förbundet. **31**
Och härar, utsända av honom, skola komma och oskära
helgedomens fäste och avskaffa det dagliga offret och
ställa upp förödelsens styggelse. **32** Och dem som hava
kränkt förbundet skall han med hala ord locka till helt
avfall; men de av folket, som känna sin Gud, skola stå
fasta och hålla ut. **33** Och de förståndiga bland folket
skola lära många insikt; men de skola bliva hemsökta
med svärd och eld, med fångenskap och plundring, till
en tid; **34** dock skall under hemsökelsen en liten seger
beskäras dem, och många skola då av skrymteri sluta
sig till dem. **35** Hemsökelsen skall träffa somliga av de
förståndiga, för att en luttring skall ske bland dem, så att
de varda renade och tvagna till ändens tid; ty ännu dröjer

denna, intill den bestämda tiden. **36** Och konungen skall
göra vad han vill och skall förhäva sig och uppträda
stormodigt mot allt vad gud heter; ja, mot gudars Gud
skall han tala sådant att man måste förundra sig. Och allt
skall lyckas honom väl, till dess att vredens tid är ute, då
när det har skett, som är oryggligt beslutet. **37** På sina
fäders gudar skall han icke akta, ej heller skall han akta
på den som är kvinnors lust eller på någon annan Gud,
utan han skall uppträda stormodigt mot dem alla. **38** Men
fästenas gud skall han i stället ära; en gud som hans
fäder icke hava känt skall han ära med guld och silver
och ädla stenar och andra dyrbara ting. **39** Och mot
starka fästen skall han med en främmande guds hjälp
göra vad honom lyster; dem som erkänna denne skall
han bevisa stor ära, han skall sätta dem att råda över
många, och han skall utskifta jord åt dem till belöning. **40**
Men på ändens tid skall konungen i Söderlandet drabba
samman med honom; och konungen i Nordlandet skall
storma fram mot denne med vagnar och ryttare och
många skepp, och skall falla in i främmande länder och
svämma över och utbreda sig. **41** Han skall ock falla in
i »det härliga landet», och många andra länder skola
bliva hemsökta; men dessa skola komma undan hans
hand: Edom och Moab och huvuddelen av Ammons
barn. **42** Ja, han skall uträcka sin hand mot främmande
länder, och Egyptens land skall icke slippa undan; **43**
han skall bemäktiga sig skatter av guld och silver och
allahanda dyrbara ting i Egypten; och libyer och etiopier
skola följa honom åt. **44** Då skall han från öster och norr
få höra rykten som förskräcka honom; och kan skall
draga ut i stor vrede för att förgöra många och giva dem
till spillo. **45** Och sina palatstält skall han slå upp mellan
havet och helgedomens härliga berg. Men han går till sin
undergång, och ingen skall finnas, som hjälper honom.»
Se Förödelsens styggelse i Ordförkl.

12 På den tiden skall Mikael träda upp, den store
fursten som står såsom försvarare för dina
landsmän; och då kommer en tid av nöd, vars like icke
har funnits, allt ifrån den dag då människor blevo till
och ända till den tiden. Men på den tiden skola av ditt
folk alla de varda frälsta, som finnas skrivna i boken. **2**
Och många av dem som sova i mullen skola uppvakna,
somliga till evigt liv, och somliga till smälek och evig
blygd. **3** De förståndiga skola då lysa, såsom fästet lyser,
och de som hava fört de många till rättfärdighet såsom
stjärnor, alltid och evinnerligen. **4** Men du, Daniel, må
gömma dessa ord och försegla denna skrift intill ändens
tid; många komma att rannsaka den, och insikten skall
så växa till.» **5** När nu jag, Daniel, såg till, fick jag se två
andra stå där, en på flodens ena strand, och en på dess
andra strand. **6** Och en av dem sade till mannen som var
klädd i linnekläder, och som stod ovanför flodens vatten:
»Huru länge dröjer det, innan änden kommer med dessa
förunderliga ting?» **7** Och jag hörde på mannen som
var klädd i linnekläder, och som stod ovanför flodens
vatten, och han lyfte sin högra hand och sin vänstra
hand upp mot himmelen och svor vid honom som lever
evinnerligen att efter en tid, och tider, och en halv tid,
och när det heliga folkets makt hade blivit krossad i
grund, då skulle allt detta varda fullbordat. **8** Och jag
hörde detta, men förstod det icke; och jag frågade: »Min
herre, vad bliver slutet på allt detta?» **9** Då sade han:
»Gå, Daniel, ty dessa ord skola förbliva gömda och
förseglade intill ändens tid. **10** Många skola varda renade
och tvagna och luttrade, men de ogudaktiga skola öva
sin ogudaktighet, och ingen ogudaktig skall förstå detta;
men de förståndiga skola förstå det. **11** Och från den tid
då det dagliga offret bliver avskaffat och förödelsens
styggelse uppställd skola ett tusen två hundra nittio
dagar förgå. **12** Säll är den som förbidar och hinner
fram till ett tusen tre hundra trettiofem dagar. **13** Men gå
du åstad mot ändens tid; sedan du har vilat, skall du
uppstå till din del, vid dagarnas ände.» Se Förödelsens
styggelse i Ordförkl.

Hosea

1 Detta är HERRENS ord som kom till Hosea, Beeris
son, i Ussias, Jotams, Ahas' och Hiskias, Juda
konungars, tid, och i Jerobeams, Joas' sons, Israels
konungs, tid. **2** När HERREN först begynte tala genom
Hosea, sade HERREN till honom: »Gå åstad och skaffa
dig en trolös hustru och barn -- av en trolös moder; ty
i trolös avfällighet löper landet bort ifrån HERREN. **3**
Då gick han åstad och tog Gomer, Diblaims dotter; och
hon blev havande och födde honom en son. **4** Och
HERREN sade till honom: »Giv denne namnet Jisreel;
ty när ännu en liten tid har förgått, skall jag hemsöka
Jisreels blodskulder på Jehus hus och göra slut på
konungadömet i Israels hus. **5** Och det skall ske på den
dagen att jag skall bryta sönder Israels båge i Jisreels
dal.» **6** Och hon blev åter havande och födde en dotter.
Då sade han till honom: »Giv denna namnet Lo-Ruhama;
ty jag vill icke vidare förbarma mig över Israels hus,
så att jag förlåter dem. **7** Men över Juda hus vill jag
förbarma mig, och jag skall giva dem frälsning genom
HERREN, deras Gud; icke genom båge och svärd och
vad till kriget hör skall jag frälsa dem, icke genom hästar
och ryttare. **8** Och när hon hade avvant Lo-Ruhama,
blev hon åter havande och födde en son. **9** Då sade
han: »Giv denne namnet Lo-Ammi; ty I ären icke mitt
folk, ej heller vill jag höra eder till.» **10** Men antalet av
Israels barn skall bliva såsom havets sand, som man
icke kan mäta, ej heller räkna; och det skall ske, att i
stället för att det sades till dem: »I ären icke mitt folk»,
skola de kallas »den levande Gudens barn». **11** Och
Juda barn och Israels barn skola samla sig tillhopa, och
skola sätta över sig ett gemensamt huvud, och skola
draga upp ur landet; ty stor skall Jisreels dag vara. D. ä.
hon som icke finner förbarmande. D. ä. icke mitt folk.
Hos 2,1 hör egentligen hit, men återfinns nedan. --Red
för den elektroniska utgåvan.

2 Kallen då edra bröder Ammi och edra systrar Ruhama.
2 Gån till rätta med eder moder, gån till rätta; ty hon
är icke min hustru, och jag är icke hennes man. Må hon
skaffa bort det lösaktiga väsendet från sitt ansikte och
otuktsväsendet från sin barm. **3** Varom icke, skall jag
kläda av henne, så att hon ligger naken, jag skall låta
henne stå där sådan hon var den dag då hon föddes.
Jag skall göra henne lik en öken och låta henne bliva
såsom ett torrt land och låta henne dö av törst. **4** Och
mot hennes barn skall jag icke visa något förbarmande,
eftersom de äro barn av en trolös moder; **5** ty deras
moder var en trolös kvinna, ja, hon som födde dem
bedrev skamliga ting. Hon sade ju: »Jag vill följa efter
mina älskare, som giva mig min mat och min dryck,
min ull och mitt lin, min olja och mitt vin.» **6** Se, därför
skall jag nu ock stänga din väg med törnen. Ja, en mur
skall jag resa framför henne, så att hon ej skall finna
någon stig. **7** När hon då löper efter sina älskare, skall
hon icke få dem fatt; när hon söker dem, skall hon ej
finna dem. Då skall hon säga: »Jag vill gå tillbaka till min
förste man ty bättre var mig då än nu.» **8** Men hon har
icke förstått att det var jag som skänkte åt henne både
säden och vinet och oljan, och att det var jag som gav
henne så mycket silver, så ock guld, varav de gjorde sin
Baalsbild. **9** Därför skall jag taga tillbaka min säd, när
tiden är inne, och mitt vin, när stunden kommer; jag skall
taga bort min ull och mitt lin, det varmed hon skulle skyla
sin blygd. **10** Ja, nu skall jag blotta hennes skam inför
hennes älskares ögon, och ingen skall rädda henne ur
min hand. **11** Och jag skall göra slut på all hennes fröjd,
på hennes fester, nymånader och sabbater och på alla
hennes högtider. **12** Jag skall föröda hennes vinträd och
fikonträd, dem om vilka hon sade: »De äro en lön som
mina älskare hava givit mig.» och jag skall göra därav
en vildmark, och markens djur skola äta därav. **13** Så
skall jag hemsöka henne för hennes Baalsdagar, då hon
tände offereld åt Baalerna och prydde sig med ring och
bröstspänne och följde efter sina älskare, men glömde
mig, säger HERREN. **14** Se, fördenskull vill jag locka
henne bort och föra henne ut i öknen och tala ljuvligt till
henne. **15** Därefter skall jag giva henne tillbaka hennes
vingårdar och göra Akors dal till en hoppets port. Då
skall hon sjunga såsom i sin ungdoms dagar, och såsom
på den dag då hon drog upp ur Egyptens land. **16** Och
det skall ske på den dagen, säger HERREN, att du skall
ropa: »Min man!», och icke mer ropa till mig: »Min Baal!»
17 Ja, Baalernas namn skall jag skaffa bort ur hennes
mun, så att de icke mer skola nämnas vid namn. **18**
Och jag skall på den dagen för deras räkning sluta ett
förbund med djuren på marken och med fåglarna under
himmelen och med kräldjuren på jorden. Och båge och
svärd och vad till kriget hör skall jag bryta sönder och
skaffa bort ur landet och låta dem bo där i trygghet.
19 Och jag skall trolova mig med dig för evig tid; jag
skall trolova mig med dig rättfärdighet och rätt, i nåd och
barmhärtighet. **20** Ja, i trofasthet skall jag trolova mig
med dig, och du skall så lära känna HERREN. **21** Och
det skall ske på den dagen att jag skall bönhöra, säger
HERREN, jag skall bönhöra himmelen, och den skall
bönhöra jorden, **22** och jorden skall bönhöra säden, så
ock vinet och oljan, och de skola bönhöra Jisreel. **23** Och
jag skall plantera henne åt mig i landet och förbarma
mig över Lo-Ruhama och säga till Lo-Ammi: »Du är mitt
folk.» Och det skall svara: »Du är min Gud.» D. ä. mitt
folk. D. ä. hon som finner förbarmande. Namnet Jisreel
kan översättas med Guds plantering.

3 Och HERREN sade till mig: »Gå ännu en gång åstad
och giv din kärlek åt en kvinna som har en älskare
och är en äktenskapsbryterska; likasom HERREN älskar
Israels barn, fastän de vända sig till andra gudar och

älska druvkakor.» 2 Och jag köpte henne åt mig och gav
för henne femton siklar silver och en homer korn, och
därutöver en letek korn. 3 Sedan sade jag till henne:
»I lång tid skall du bliva sittande för min räkning, utan
att få bedriva någon otukt, och utan att hava att skaffa
med någon man; och jag skall bete mig sammalunda
mot dig. 4 Ja, i lång tid skola Israels barn få sitta utan
konung och furste, utan offer och stoder och utan efod
och husgudar. 5 Sedan skola Israels barn omvända sig
och söka HERREN, sin Gud, och David, sin konung;
med fruktan skola de söka HERREN och hans goda, i
kommande dagar.

4 Hören HERRENS ord, I Israels barn. Ty HERREN har
sak med landets inbyggare, eftersom ingen sanning
och ingen kärlek och ingen Guds kunskap finnes i landet.
2 Man svär och ljuger, man mördar och stjäl och begår
äktenskapsbrott; man far fram på våldsverkares vis,
och blodsdåd följer på blodsdåd. 3 Därför ligger landet
sörjande, och allt som lever där försmäktar både djuren
på marken och fåglarna under himmelen; själva fiskarna
i havet förgås. 4 Dock bör man icke så mycket gå till
rätta med någon annan eller förebrå honom, eller förebrå
ditt folk, som man bör gå till rätta med prästen. 5 Ja, du
skall komma på fall om dagen, på fall skall ock profeten
komma jämte dig om natten, jämväl din moder skall jag
förgöra. 6 Det är förbi med mitt folk, därför att det ej får
någon kunskap. Men eftersom du har förkastat kunskap,
därför skall ock jag förkasta dig, så att du upphör att
vara min präst. Och såsom du har förgätit din Guds lag,
så skall ock jag förgäta dina barn. 7 Ju mer de hava
fått växa till, dess mer hava de syndat mot mig; men
deras ära skall jag förbyta i skam. 8 Av mitt folks synd
föda de sig, och till dess missgärning står deras begår.
9 Men nu skall det gå prästen och folket lika: jag skall
hemsöka dem för deras vägar, och för deras gärningar
skall jag vedergälla dem. 10 När de äta, skola de icke
bliva mätta, och genom sitt lösaktiga leverne skola de ej
föröka sig; de hava ju upphört att hålla sig till HERREN.
11 Lösaktighet och vin och must taga bort förståndet. 12
Mitt folk frågar sin stock till råds och vill hämta besked av
sin stav; ty en trolöshetens ande har fört dem vilse, så att
de i trolös avfällighet hava lupit bort ifrån sin Gud. 13 På
bergens toppar frambära de offer, och på höjderna tända
de offereld, under ekar, popplar och terebinter, eftersom
skuggan där är så god. Så bliva edra döttrar skökor, och
edra söners hustrur äktenskapsbryterskor. 14 Dock kan
jag icke straffa edra döttrar för att de äro skökor, eller
edra söners hustrur för att de äro äktenskapsbryterskor,
ty männen själva gå ju avsides med skökor, och offra
med tempeltärnor. Så löper folket, som intet förstår, till
sin undergång. 15 Om nu du Israel vill bedriva din otukt,
så må dock Juda icke ådraga sig skuld. Kommen då
icke till Gilgal, dragen ej upp till Bet-Aven, och svärjen
icke: »Så sant HERREN lever.» 16 Om Israel spjärnar
emot såsom en obändig ko, månne HERREN ändå skall
föra dem i bet såsom lamm i vida öknen 17 Nej, Efraim
står i förbund med avgudar; må han då fara! 18 Deras
dryckenskap är omåttlig. hejdlöst bedriva de sin otukt;
de som skulle vara landets sköldar älska vad skamligt
är. 19 Men en stormvind skall fatta dem med sina vingar,
och de skola komma på skam med sina offer.

5 Hören detta, I präster, akten härpå, I av Israels hus,
och I av konungens hus, lyssnen härtill; ty eder
gäller domen. Ty I haven varit en snara för Mispa och
ett nät, utbrett på Tabor. 2 Mitt under sitt offrande har
man sjunkit allt djupare, men jag skall bliva ett tuktoris
för allasammans. 3 Jag känner Efraim, och Israel är
icke fördold för mig. Du Efraim, du har ju nu blivit en
sköka, Israel har orenat sig. 4 De lägga sig icke vinn om
att vända tillbaka till sin Gud, ty en trolöshetens ande
bor i deras bröst, och HERREN känna de icke. 5 Men
Israels stolthet vittnar emot honom, och Israel och Efraim
komma på fall genom sin missgärning; Juda kommer
ock på fall jämte dem. 6 Om de än med får och fäkreatur
gå åstad för att söka HERREN, så finna de honom ändå
icke; han har dragit sig undan från dem. 7 Mot HERREN
hava de handlat trolöst, ja, de hava fött barn som icke
äro hans. Därför skall nu en nymånadsdag förtära dem,
jämte det som de fingo på sin del. 8 Stöten i basun i
Gibea, i trumpet i Rama, blåsen larmsignal i Bet-Aven.
Fienden är efter dig, Benjamin! 9 Efraim skall varda
ödelagt på straffets dag; mot Israels stammar kungör jag
vad visst är. 10 Juda furstar hava blivit råmärkflyttares
likar; över dem skall jag utgjuta min vrede såsom vatten.
11 Efraim lider förtryck, och hans rätt våldföres, ty han
har tagit sig till att vandra efter tomma stadgar. 12 Därför
är jag nu för Efraim såsom mal och för Juda hus såsom
röta i benen. 13 Och Efraim har märkt sin sjukdom och
Juda sitt sår; därför har Efraim gått till Assur och sänt
bud till Jarebs-konungen. Men denne skall icke kunna
hela eder; edert sår skall icke bliva läkt. 14 Ty jag skall
vara såsom ett lejon mot Efraim och såsom ett ungt
lejon mot Juda hus. Själv griper jag mitt rov och går bort
därmed; jag släpar det bort utan räddning. 15 Jag vill gå
min väg, tillbaka till min boning, till dess att de hava fått
lida vad de hava förskyllt och begynna söka mitt ansikte.

6 Ja, i sin nöd skola de söka mig: »Kommen, låtom
oss vända om till HERREN. Ty han har sargat oss,
han skall ock hela oss. Han har slagit oss, han skall ock
förbinda oss. 2 Han skall om två dagar åter göra oss
helbrägda; ja, på tredje dagen skall han låta oss stå upp,
så att vi få leva inför honom. 3 Så låtom oss lära känna
HERREN, ja, låtom oss fara efter att lära känna honom.
Hans uppgång är så viss som morgonrodnadens, och
han skall komma över oss lik ett regn, lik ett vårregn,
som vattnar jorden.» 4 Vad skall jag taga mig till med
dig Efraim? Vad skall jag taga mig till med dig, Juda?

Eder kärlek är ju lik morgonskyn, lik daggen, som tidigt
försvinner. 5 Därför har jag utdelat mina hugg genom
profeterna, därför har jag dräpt dem genom min muns
tal; så skall domen över dig stå fram i ljuset. 6 Ty jag har
behag till kärlek och icke till offer, och till Guds kunskap
mer än till brännoffer. 7 Men dessa hava på människovis
överträtt förbundet; däri hava de handlat trolöst mot mig.
8 Gilead är en stad av ogärningsmän, den är full med
blodiga spår. 9 Och lik en rövarskara, som ligger i försåt
för människor, är prästernas hop. De mörda på vägen till
Sikem, ja, vad skändligt är göra de. 10 I Israels hus har
jag sett gruvliga ting; där bedriver Efraim sin otukt, där
orenar sig Israel. 11 Också för dig, Juda, är en skördetid
bestämd, när jag åter upprättar mitt folk.

7 När jag vill hela Israel, då uppenbarar sig Efraims
missgärning och Samariens ondska. Ty de öva
falskhet, tjuvar göra inbrott, rövarskaror plundra på
vägarna. 2 Och de betänka icke i sina hjärtan att jag
lägger all deras ondska på minnet. De äro nu kringrända
av sina egna gärningar, ty dessa hava kommit inför
mitt ansikte. 3 Med sin ondska bereda de konungen
glädje och med sina lögner furstarna. 4 Allasammans
äro de äktenskapsbrytare; de likna en ugn, upphettad av
bagaren, som när han har knådat degen, underlåter att
elda, till dess att degen är syrad. 5 På vår konungs dag
drucko sig furstarna febersjuka av vin; själv räckte han
bespottarna handen. 6 När de med sina anslag hava
eldat upp sitt hjärta likasom en ugn, sover bagaren hela
natten; men om morgonen brinner elden i ljus låga. 7
Allasammans äro de heta såsom en ugn och förbränna
så sina domare; ja, alla deras konungar falla, ty bland
dem finnes ingen som åkallar mig. 8 Efraim beblandar
sig med andra folk; Efraim har blivit lik en ovänd kaka. 9
Främlingar hava förtärt hans kraft, men han förstår intet;
fastän han har fått grå hår, förstår han ändå intet. 10
Men Israels stolthet vittnar emot honom; de vända icke
om till HERREN, sin Gud, och de söka honom ej, allt
detta oaktat. 11 Efraim har blivit lik en duva, enfaldig,
utan förstånd. Egypten påkalla de, till Assur gå de; 12
men bäst de gå där, breder jag ut mitt nät över dem och
drager dem ned, såsom vore de fåglar under himmelen.
Ja, jag skall tukta dem, såsom det redan har sports i
deras församling. 13 Ve över dem, ty de hava flytt bort
ifrån mig! Fördärv över dem, ty de hava avfallit från mig!
Och jag skulle förlossa dem, dem som föra mot mig så
lögnaktigt tal! 14 De ropa icke till mig av hjärtat, allenast
jämra sig på sina läger; de hava ångest för sin säd och
sitt vin, men de äro gensträviga mot mig. 15 Det var jag
som undervisade dem och stärkte deras armar, men
de hava ont i sinnet mot mig. 16 De vända om, men
icke till den som är därovan; de äro lika en båge som
sviker. Deras furstar skola falla genom svärd, därför att
deras tungor äro så hätska. Då skall man bespotta dem i
Egyptens land.

8 Sätt basunen för din mun! »Såsom en örn kommer
fienden över HERRENS hus, eftersom de hava
överträtt mitt förbund och avfallit från min lag. 2 De ropa
till mig: »Min Gud! Vi känna dig, vi av Israel.» 3 Men
eftersom Israel har förkastat vad gott är, skall fienden
jaga honom. 4 Själva valde de sig konungar, som icke
kommo från mig; de tillsatte furstar, utan att jag fick veta
något därom av sitt silver och guld gjorde de sig avgudar,
ty det skulle ju förstöras. 5 En styggelse är din kalv,
Samarien! Min vrede är upptänd mot dessa människor;
huru länge skola de kunna undgå straff? 6 Från Israel
har ju kalven kommit; en konstarbetare har gjort honom,
och en gud är han icke. Nej, Samariens kalv skall bliva
krossad till smulor. 7 Ty vind så de, och storm skola
de skörda. Säd skola de icke få, deras gröda skall icke
giva någon föda, och giver den någon, skola främlingar
uppsluka den. 8 Uppslukad varder Israel! Redan aktas
de bland hedningarna såsom ett värdelöst ting. 9 Ty väl
hava de dragit åstad upp till Assur, lika vildåsnor som
gå sin egen väg, ja, väl vill Efraim köpslå om älskog;
10 men huru de än köpslå bland hedningarna, skall jag
dock nu tränga dem tillhopa och låta dem begynna en tid
av ringhet, under överkonungens förtryck. 11 Eftersom
Efraim har gjort sig så många altaren till synd, skola ock
hans altaren bliva honom till synd. 12 Om jag än skriver
mina lagar för honom i tiotusental, så räknas de ju dock
för en främlings lagar. 13 Såsom slaktoffergåvor åt mig
offrar man kött som man sedan äter upp; HERREN
har intet behag till sådana. Nu kommer han ihåg deras
missgärning och hemsöker deras synder; till Egypten
skola de få vända tillbaka. 14 Och eftersom Israel har
förgätit sin skapare och byggt sig palatser, och eftersom
Juda har uppfört så många befästa städer, skall jag
sända en eld mot hans städer, och den skall förtära
palatsen i dem.

9 Gläd dig icke, Israel, så att du jublar såsom andra
folk, du som i trolös avfällighet har lupit bort ifrån
din Gud, du som har haft ditt behag i skökolön på alla
sädeslogar. 2 Logen och vinpressen skola icke föda
dem, och vinet skall slå fel för dem. 3 De skola icke få
bo i HERRENS land; Efraim måste vända tillbaka till
Egypten, och i Assyrien skola de nödgas äta vad orent
är. 4 De skola ej få offra vin till drickoffer åt HERREN
och skola icke vinna hans välbehag. Deras slaktoffer
skola vara för dem såsom sorgebröd; alla som äta
därav skola bliva orena. Ty det bröd de få stillar allenast
deras hunger, det kommer icke in i HERRENS hus. 5
Vad skolen I då göra, när en högtidsdag kommer, en
HERRENS festdag? 6 Ty se, om de undgå förödelsen,
bliver det Egypten som får församla dem, Mof som
får begrava dem. Deras silver, som är dem så kärt,

skola nässlor taga i besittning; törne skall växa i deras
hyddor. 7 De komma, hemsökelsens dagar! De komma,
vedergällningens dagar! Israel skall förnimma det. Såsom
en dåre står då profeten, såsom en vanvetting andans
man, för din stora missgärnings skull; ty stor har din
hätskhet varit. 8 Ja, en lurande fiende är Efraim mot
min Gud; för profeten sättas fällor på alla hans vägar
och utläggas snaror i hans Guds hus. 9 I djupt fördärv
äro de nedsjunkna, nu såsom i Gibeas dagar. Men han
kommer ihåg deras missgärning, han hemsöker deras
synder. 10 Såsom druvor i öknen fann jag Israel; jag såg
edra fäder såsom förstlingsfrukter på ett fikonträd, då
det begynner bära frukt. Men när de kommo till Baal-
Peor, invigde de sig åt skändlighetsguden och blevo
en styggelse lika honom som de älskade. 11 Efraims
härlighet skall flyga sin kos såsom en fågel; ingen skall
där föda barn eller gå havande, ingen bliva fruktsam.
12 Och om de än få uppföda barn åt sig, skall jag taga
dessa ifrån dem, så att ingen människa bliver kvar. Ja,
ve dem själva, när jag viker ifrån dem! 13 Väl är Efraim
nu vad jag har sett Tyrus vara, en plantering på ängen;
men Efraim skall en gång få föra ut sina söner till bödeln.
14 Giv dem, HERRE, vad du bör giva dem. Giv dem
ofruktsamma moderssköten och försinade bröst. 15 All
deras ondska är samlad i Gilgal; ja, där fick jag hat till
dem För deras onda väsendes skull vill jag driva dem
ut ur mitt hus. Jag skall icke längre bevisa dem kärlek;
alla deras styresmän äro ju upprorsmän. 16 Efraim skall
bliva nedbruten; deras rot skall förtorkas, de skola ej
bära någon frukt. Om de ock föda barn, skall jag döda
deras livsfrukt, huru kär den än är dem. 17 Ja, min Gud
skall förkasta dem, eftersom de icke ville höra honom;
de skola bliva flyktingar bland hedningarna.

10 Israel var ett frodigt vinträd, som satte frukt. Men
ju mer frukt han fick, dess flera altaren gjorde
han åt sig; ju bättre det gick hans land, dess präktigare
stoder reste han. 2 Deras hjärtan voro hala; nu skola
de lida vad de hava förskyllt. Han skall själv bryta ned
deras altaren, förstöra deras stoder. 3 Ja, nu skola de
få säga: »Vi hava blivit utan konung, därför att vi icke
fruktade HERREN. Dock, en konung, vad skulle nu han
kunna göra för oss?» 4 De tala tomma ord, de svärja
falska eder, de sluta förbund; men såsom en bitter planta
skjuter domen upp ur markens fåror. 5 För kalvarna i
Bet-Aven skola Samariens inbyggare få bekymmer; ja,
för en sådan skall hans folk hava sorg, och hans präster
skola skria för hans skull, när hans skatter föras bort
från honom. 6 Också han själv skall bliva släpad till
Assyrien såsom en skänk åt Jarebs-konungen. Skam
skall Efraim uppbära, Israel skall komma på skam med
sina rådslag. 7 Det är förbi med Samariens konung;
såsom ett spån på vattnet far han hän. 8 Ödelagda bliva
Avens offerhöjder, som Israel så har försyndat sig med;
törne och tistel skall skjuta upp på deras altaren. Då skall
man säga till bergen: »Skylen oss», och till höjderna:
»Fallen över oss.» 9 Israels synd når tillbaka ända till
Gibeas dagar; där hava de förblivit stående. Icke skulle
hämndekriget mot de orättfärdiga kunna nå dem i deras
Gibea? 10 Jo, när mig så lyster, tuktar jag dem; då skola
folken församlas mot dem och oka dem ihop med deras
båda missgärningsverk. 11 Efraim har varit en hemtam
kalv, som fann behag i att gå på trösklogen; och jag har
skonat hans frodiga hals. Nu skall jag spänna Efraim i
oket, Juda skall gå för plogen, Jakob för harven. 12 Sån
ut åt eder i rättfärdighet, skörden efter kärlekens bud,
bryten eder ny mark; ty det är tid att söka HERREN, för
att han skall komma och låta rättfärdighet regna över
eder. 13 I haven plöjt ogudaktighet, orättfärdighet haven
I skördat, I haven ätit lögnaktighets frukt, i förlitande på
eder väg, på edra många hjältar. 14 Men ett stridslarm
skall uppstå bland edra stammar, och alla edra fästen
skola ödeläggas, såsom Bet-Arbel ödelades av Salman
på stridens dag, då man krossade både mödrar och
barn. 15 Sådant skall Betel tillskynda eder, för eder stora
ondskas skull. När morgonrodnaden går upp, är det
förbi, förbi med Israels konung!

11 När Israel var ung, fick jag honom kär, och ut ur
Egypten kallade jag min son. 2 Men ju mer de
hava blivit kallade, dess mer hava de dragit sig undan;
de frambära offer åt Baalerna, och åt belätena tända de
offereld. 3 Och likväl var det jag som lärde Efraim att gå,
och som tog dem upp i mina armar. Men de förstodo
icke att jag ville hela dem. 4 Med lena band drog jag
dem, med kärlekens tåg; jag lättade oket över deras
halsar, jag sänkte mig ned till dem och gav dem föda. 5
Borde de då icke få vända tillbaka till Egyptens land eller
få Assur till sin konung, eftersom de icke vilja omvända
sig? 6 Ja, svärdet skall rasa i deras städer och förstöra
deras bommar och frossa omkring sig, för deras anslags
skull. 7 Ty mitt folks håg står till avfall från mig; och
huru mycket man än kallar dem till den som är därovan,
så höjer sig ändå ingen. 8 Men huru skall jag kunna
giva dig till pris, Efraim, och låta dig fara, Israel? Icke
kan jag giva dig till pris såsom Adma och låta det gå
dig såsom Seboim? Mitt hjärta vänder sig i mig, all min
barmhärtighet vaknar. 9 Jag vill icke låta dig känna min
vredes glöd, jag skall icke vidare fördärva Efraim. Ty jag
är Gud och icke en människa; helig är jag bland eder,
och med vrede vill jag ej komma. 10 Efter HERREN
skola de så draga åstad, och han skall ryta såsom ett
lejon; ja, han skall upphäva ett rytande, och hans barn
skola då med bävan samlas västerifrån; 11 såsom fåglar
skola de med bävan komma från Egypten och såsom
duvor från Assurs land. Och sedan skall jag låta dem bo
kvar i sina hus, säger HERREN. 12 Efraim har omvärvt
mig med lögn och Israels hus med svek Juda är alltjämt
trolös mot Gud, mot den Helige, den Trofaste.

12 Efraim jagar efter vind och far efter östanväder;
beständigt går han framåt i lögn och våld. Med
Assur sluter man förbund, och olja för man till Egypten.
2 Men HERREN skall gå till rätta med Juda och hemsöka
Jakob, såsom hans vägar förtjäna; efter hans gärningar
skall han vedergälla honom. **3** I moderlivet grep han
sin broder i hälen, och i sin mandomskraft kämpade
han med Gud. **4** Ja, han kämpade med ängeln och
vann seger, han grät och bad honom om nåd. I Betel
mötte han honom, och där talade han med oss. **5** Och
HERREN, härskarornas Gud, »HERREN» är hans namn.
6 Så vänd nu om till din Gud; håll fast vid kärlek och rätt,
och förbida din Gud beständigt. **7** Kanaans folk går med
falsk våg i sin hand, det älskar orättrådig vinning; **8** så
säger ock Efraim: »Jag har ju blivit rik, jag har förvärvat
mig gods; vad jag än gör, skall det ej draga över mig
skuld som kan räknas för synd.» **9** Men jag som är
HERREN, din Gud, alltsedan du var i Egyptens land, jag
skall återigen låta dig bo i tält, likasom vid eder högtid.
10 Jag har talat till profeterna, jag har låtit dem skåda
mångahanda syner, och genom profeterna har jag talat i
liknelser. **11** Är nu Gilead ett ogärningsnäste, där allenast
falskhet råder, och offrar man tjurar i Gilgal, så skola ock
deras altaren bliva lika stenrösen vid markens fåror. **12**
Och Jakob flydde till Arams mark Israel tjänade för en
kvinna, för en kvinnas skull vaktade han hjorden. **13** Men
genom en profet förde HERREN Israel upp ur Egypten,
och genom en profet blev folket bevarat. **14** Efraim har
uppväckt bitter förtörnelse; hans Herre skall låta hans
blodskulder drabba honom och låta hans smädelser falla
tillbaka på honom själv.

13 Så ofta Efraim tog till orda, uppstod skräck; högt
tronade han i Israel. Men han ådrog sig skuld
genom Baal och måste så dö. **2** Och ännu fortgå de i sin
synd; av sitt silver göra de sig gjutna beläten, avgudar
efter sitt eget förstånd, alltsammans konstarbetares verk.
Till sådana ställa de sina böner; under det att de slakta
människor, giva de sin hyllningskyss åt kalvar. **3** Därför
skola de bliva lika morgonskyn, lika daggen som tidigt
försvinner, lika agnar som blåsa bort ifrån tröskplatsen
och lika rök som flyr hän ur ett rökfång. **4** Men jag är
HERREN, din Gud, alltsedan du var i Egyptens land;
utom mig vet du ej av någon Gud, och ingen annan
frälsare finnes än jag. **5** Det var jag som lät mig vårda
om dig i öknen, i den brännande torkans land. **6** Men ju
bättre bete de fingo, dess mättare blevo de, och när de
voro mätta till fyllest, blevo deras hjärtan högmodiga;
och så glömde de mig. **7** Då blev jag mot dem såsom
ett lejon; lik en panter lurar jag nu vid vägen. **8** Jag
kommer över dem såsom en björninna från vilken man
har tagit ungarna, jag river sönder deras hjärtans hölje;
jag uppslukar dem på stället, lik en lejoninna, lik ett
vilddjur som söndersliter dem. **9** Det har blivit ditt fördärv,
o Israel, att du satte dig upp mot mig som var din hjälp.
10 Var är nu din konung, som skulle bereda dig frälsning
i alla dina städer? Och var har du dina domare, du som
sade: »Låt mig få konung och furstar»? **11** Ja, en konung
skall jag giva dig i min vrede, och i min förgrymmelse
skall jag åter taga honom bort. **12** Efraims missgärning
är samlad såsom i en pung, och hans synd är i förvar.
13 En barnaföderskas vånda skall komma över honom.
Han är ett oförnuftigt foster, som icke kommer fram i
födseln. när tiden är inne. **14** Skulle jag förlossa sådana
ur dödsrikets våld, köpa dem fria ifrån döden? -- Var har
du dina hemsökelser, du död? Var har du din pest, du
dödsrike? Ånger må vara fördold för mina ögon. **(Sheol
h7585)** **15** Bäst han står där frodig bland sina bröder skall
en östanvind komma, ett HERRENS väder, som stiger
upp från öknen; då skall hans brunn komma på skam
och hans källa sina ut. Den vinden rycker bort de skatter
han har samlat av alla slags dyrbara håvor.

14 Samarien skall lida vad det har förskyllt genom sin
gensträvighet mot sin Gud. Inbyggarna skola falla
för svärd, deras späda barn skola bliva krossade och
deras havande kvinnor skall man upprista. **2** Vänd om, o
Israel, till HERREN, din Gud; ty genom din missgärning
har du kommit på fall. **3** Tagen med eder böneord, och
vänden så åter till HERREN; sägen till honom: »Skaffa
bort all missgärning, och tag fram goda håvor, så vilja vi
hembära dig våra läppars offer, såsom man offrar tjurar.
4 Hos Assur skola vi ej mer söka vår frälsning, vi skola
icke vidare stiga till häst. våra händers verk skola vi
icke mer kalla för vår Gud. Ty hos dig är det som den
faderlöse undfår barmhärtighet.» **5** Ja, deras avfällighet
vill jag hela, jag vill bevisa dem kärlek av hjärtat, ty min
vrede har vänt sig ifrån dem. **6** Jag skall bliva för Israel
såsom dagg, han skall blomstra såsom en lilja, och
såsom Libanons skog skall han skjuta rötter. **7** Telningar
skola utgå från honom, han skall bliva lik ett olivträd i
fägring och doft skall han sprida såsom Libanon. **8** De
som bo i hans skugga skola åter få odla säd och skola
grönska såsom vinträd; hans namn skall vara såsom
Libanons vin. **9** Men vad har jag då mer att skaffa med
avgudarna, du Efraim! Jag själv vill ju giva bönhörelse
och se till honom. Ja, lik en grönskande cypress vill jag
bliva; hos mig skall finnas frukt att hämta för dig. Den
som är vis, han akte härpå; den som är förståndig, han
besinne detta. Ty HERRENS vägar äro rätta, och på
dem vandra de rättfärdiga, men överträdarna komma där
på fall.

Joel

1 Detta är HERRENS ord som kom till Joel, Petuels
son. **2** Hören detta, I gamle, och lyssnen härtill, I
landets alla inbyggare. Har något sådant skett förut i
edra dagar eller i edra fäders dagar? **3** Nej, om detta
mån I förtälja för edra barn, och edra barn må förtälja
därom för sina barn, och deras barn för ett kommande
släkte. **4** Vad som blev kvar efter gräsgnagarna, det
åto gräshopporna upp; och vad som blev kvar efter
gräshopporna, det åto gräsbitarna upp; och vad som
blev kvar efter gräsbitarna det åto gräsfrätarna upp. **5**
Vaknen upp, I druckne, och gråten; ja, jämren eder, alla
I som dricken vin, över att druvsaften är ryckt undan
eder mun. **6** Ty ett folk har dragit upp över mitt land,
ett mäktigt, ett som ingen kan räkna; det har tänder
likasom lejon, och dess kindtänder likna lejoninnors. **7**
Mina vinträd har det förött, och mina fikonträd har det
brutit ned det har skalat dem nakna och kastat dem
undan; vitnade äro deras rankor. **8** Klaga likasom en
jungfru som bär sorgdräkt efter sin ungdoms brudgum **9**
Spisoffer och drickoffer äro försvunna ifrån HERRENS
hus; prästerna sörja, HERRENS tjänare. **10** Fälten äro
förödda, marken ligger sörjande, ty säden är förödd,
vinet borttorkat, oljan utsinad. **11** Åkermännen stå med
skam, vingårdsmännen jämra sig, över vetet och över
kornet; ty skörden på marken är förstörd. **12** Vinträden
äro förtorkade och fikonträden försmäkta; granatträden
och palmerna och äppelträden och alla andra träd på
marken hava torkat bort. Ja, all fröjd har vissnat och flytt
ifrån människors barn. **13** Kläden eder i sorgdräkt och
klagen, I präster; jämren eder, I som tjänen vid altaret;
gån in och sitten i sorgdräkt natten igenom, I min Guds
tjänare, eftersom eder Gud hus måste sakna spisoffer
och drickoffer **14** Pålysen en helig fasta, lysen ut en
högtidsförsamling; församlen de gamla, ja, alla landets
inbyggare, till HERRENS, eder Guds, hus; och ropen så
till HERREN. **15** Ve oss, vilken dag! ty HERRENS dag är
nära, och såsom våld från den Allsvåldige kommer den.
16 Har icke vår bärgning blivit förstörd mitt för våra ögon?
har icke glädje och fröjd försvunnit ifrån var Guds hus?
17 Utsädet ligger förtorkat under mullen, förrådshusen
stå öde, ladorna få förfalla, ty säden är borttorkad. **18**
Huru stönar icke boskapen! Huru ängslas ej fäkreaturens
hjordar! De finna ju intet bete. Ja, också fårhjordarna få
lida under skulden. **19** Till dig, HERRE, ropar jag, nu då
en eld har förtärt betesmarkerna i öknen och en eldslåga
har förbränt alla träd på marken. **20** Ja, också markens
djur ropa med trängtan till dig, eftersom vattenbäckarna
äro uttorkade och betesmarkerna i öknen äro förtärda av
eld.

2 Stöten i basun på Sion, och blåsen larmsignal på
mitt heliga berg; må alla landets inbyggare darra!
Ty HERRENS dag kommer, ja, den är nära; **2** en dag
av mörker och tjocka, en dag av moln och töcken, lik
en gryning som breder ut sig över bergen. Ett stort och
mäktigt folk kommer, ett vars like aldrig någonsin har
funnits och ej heller hädanefter skall uppstå, intill senaste
släktens år. **3** Framför dem går en förtärande eld och
bakom dem kommer en förbrännande låga. Likt Edens
lustgård var landet framför dem, men bakom dem är det
en öde öken; ja, undan dem finnes ingen räddning. **4** De
te sig likasom hästar, och såsom stridshästar hasta de
åstad. **5** Med ett rassel likasom av vagnar spränga de
fram över bergens toppar, med ett brus såsom av en
eldslåga, när den förtär strå; de äro såsom ett mäktigt
folk, ordnat till strid. **6** Vid deras åsyn gripas folken av
ångest, alla ansikten skifta färg. **7** Såsom hjältar hasta
de åstad, lika stridsmän bestiga de murarna; var och
en går sin väg rakt fram, och ingen tager miste om sin
stråt. **8** Den ene tränger icke den andre, var och en går
sin givna bana; mitt igenom vapnen störta de fram utan
hejd. **9** I staden rusa de in på murarna hasta de åstad, i
husen tränga de upp, genom fönstren bryta de sig väg,
såsom tjuvar göra. **10** Vid deras åsyn darrar jorden,
och himmelen bävar; solen och månen förmörkas, och
stjärnorna mista sitt sken. **11** Och HERREN låter höra
sin röst framför sin här ty hans skara är mycket stor,
mäktig är den skara som utför hans befallning. Ja,
HERRENS dag är stor och mycket fruktansvärd vem kan
uthärda den? **12** Dock, nu mån I vända om till mig av
allt edert hjärta, säger HERREN, med fasta och gråt
och klagan. **13** Ja, riven sönder edra hjärtan, icke edra
kläder, och vänden om till HERREN, eder Gud; ty nådig
och barmhärtig är han, långmodig och stor i mildhet,
och sådan att han ångrar det onda. **14** Måhända vänder
han om och ångrar sig och lämnar kvar efter sig någon
välsignelse, till spisoffer och drickoffer åt HERREN,
eder Gud. **15** Stöten i basun på Sion, pålysen en helig
fasta lysen ut en högtidsförsamling; **16** församlen folket,
pålysen en helig sammankomst, kallen tillhopa de gamla
församlen de små barnen, jämväl dem som ännu dia vid
bröstet brudgummen må komma ur sin kammare och
bruden ur sitt gemak. **17** Mellan förhuset och altaret må
prästerna, HERRENS tjänare, hålla klagogråt och säga:
»HERRE, skona ditt folk, och låt icke din arvedel bliva till
smälek, till ett ordspråk bland hedningarna Varför skulle
man få säga bland folken: 'Var är nu deras Gud?'» **18** Så
upptändes då HERREN till nitälskan för sitt land, och
han ömkade sig över sitt folk; **19** HERREN svarade och
sade till sitt folk: Se, jag vill sända eder säd och vin och
olja, så att I fån mätta eder därav, och jag skall icke
mer låta eder bliva till smälek bland hedningarna. **20**
Och nordlandsskaran skall jag förjaga långt bort ifrån
eder, jag skall driva den undan till ett torrt och öde
Land, dess förtrupp till Östra havet och dess eftertrupp
till Västra havet. Och stank skall stiga upp därav, ja,

vämjelig lukt skall stiga upp därav, eftersom den har
tagit sig för så stora ting. **21** Frukta icke, du land, utan
fröjda dig och gläds, ty stora ting har HERREN tagit sig
för **22** Frukten icke, I markens djur, ty betesmarkerna i
öknen grönska, och träden bära sin frukt, fikonträden
och vinträden giva sin kraft. **23** Och fröjden eder, I Sions
barn, varen glada i HERREN, eder Gud; ty han giver
eder höstregn, i rätt tid, han som ock förr sände ned
över eder regn, både höst och vår. **24** Så skola logarna
fyllas mod säd och pressarna flöda över av vin och olja.
25 Och jag skall giva eder gottgörelse för de årsgrödor
som åtos upp av gräshopporna, gräsbitarna, gräsätarna
och gräsgnagarna, den stora här som jag sände ut mot
eder. **26** Och I skolen få äta till fyllest och bliva mätta;
och då skolen I lova HERRENS, eder Guds, namn, hans
som har handlat så underbart med eder; och mitt folk
skall icke komma på skam evinnerligen. **27** Och I skolen
förnimma att jag bor mitt i Israel, och att jag är HERREN,
eder Gud, och eljest ingen. Ja, mitt folk skall icke komma
på skam evinnerligen. **28** Och det skall ske därefter att
jag skall utgjuta min Ande över allt kött, och edra söner
och edra döttrar skola profetera, edra gamla män skola
hava drömmar edra ynglingar skola se syner; **29** också
över dem som äro tjänare och tjänarinnor skall jag i de
dagarna utgjuta min Ande. **30** Och jag skall låta tecken
synas på himmelen och på jorden: blod och eld och
rökstoder. **31** Solen skall vändas i mörker och månen
i blod förrän HERRENS dag kommer, den stora och
fruktansvärda. **32** Men det skall ske att var och en som
åkallar HERRENS namn han skall varda frälst. Ty på
Sions berg och i Jerusalem skall finnas en räddad skara,
såsom HERREN har sagt; och till de undsluppna skola
höra de som HERREN kallar.

3 Ty se, i de dagarna och på den tiden, då jag åter
upprättar Juda och Jerusalem, **2** då skall jag samla
tillhopa alla hednafolk och föra dem ned till Josafats dal,
och där skall jag hålla dom över dem, för mitt folks och
min arvedels, Israels, skull, därför att de hava förskingrat
dem bland hedningarna och utskiftat mitt land. **3** Ja,
de hava kastat lott om mitt folk, gossarna hava de givit
såsom betalning åt skökor, och flickorna hava de sålt för
vin, som de hava druckit upp. **4** Och du, Tyrus, och du,
Sidon, och I, Filisteens alla kretsar, vad förehaven också
I mot mig? Haven I något att vedergälla mig för, eller
är det I som viljen begynna något mot mig? Snart och
med hast skall jag låta det I haven gjort komma tillbaka
över edra egna huvuden, **5** eftersom I haven tagit mitt
silver och mitt guld och fört mina skönaste klenoder in
i edra palats, **6** och eftersom I haven sålt Judas och
Jerusalems barn åt Javans barn, till att föras långt bort
ifrån sitt land. **7** Se, jag skall kalla dem åter från den ort
dit I haven sålt dem; och det som I haven gjort skall jag
låta komma tillbaka över edra egna huvuden. **8** Jag skall
sälja edra söner och döttrar i Juda barns hand, och de
skola sälja dem till sabéerna, folket i fjärran land. Ty så
har HERREN talat. **9** Ropen ut detta bland hednafolken,
båden upp dem till helig strid. Manen på hjältarna, må
alla stridsmännen komma och draga framåt. **10** Smiden
edra plogbillar till svärd och edra vingårdsknivar till spjut;
den svagaste må känna sig såsom en hjälte. **11** Skynden
att komma, alla I folk har omkring, och samlen eder
tillhopa. Sänd, o HERRE, ditned dina hjältar. **12** Ja, må
hednafolken resa sig och draga åstad till Josafats dal;
ty där skall jag sitta till doms över alla folk häromkring.
13 Låten lien gå, ty skörden är mogen. Kommen och
trampen, ty pressen är full; presskaren flöda över, så
stor är ondskan där. **14** Skaror hopa sig i Domens dal;
ty HERRENS dag är nära i Domens dal. **15** Solen och
månen förmörkas, och stjärnorna mista sitt sken. **16**
Och HERREN upphäver ett rytande från Sion, och från
Jerusalem låter han höra sin röst, så att himmelen och
jorden bäva. Men för sitt folk är HERREN en tillflykt och
för Israels barn ett värn. **17** Och I skolen förnimma att
jag är HERREN, eder Gud, som bor på Sion, mitt heliga
berg. Och Jerusalem skall vara en helgad plats och
främlingar skola icke mer draga ditin. **18** På den tiden
skall det ske att bergen drypa av druvsaft och höjderna
flöda av mjölk; och alla bäckar i Juda skola flöda av
vatten. Och en källa skall rinna upp i HERRENS hus
och vattna Akaciedalen. **19** Men Egypten skall bliva en
ödemark, och Edom skall varda en öde öken därför att
de hava övat våld mot Juda barn och utgjutit oskyldigt
blod i sitt land. **20** Sedan skall Juda trona evinnerligen,
och Jerusalem från släkte till släkte. **21** Och jag skall
utplåna deras blodskulder, dem som jag icke allaredan
har utplånat. Och HERREN skall förbliva boende på
Sion. Namnet kan översättas: Herren håller dom.

Amos

1 Detta är vad som talades av Amos, en bland herdarna
från Tekoa, vad han skådade angående Israel i
Ussias, Juda konungs, och Jerobeams, Joas' sons,
Israels konungs, tid, två år före jordbävningen. **2** Han
sade: HERREN upphäver ett rytande från Sion, och från
Jerusalem låter han höra sin röst. Då försänkas herdarnas
betesmarker i sorg, och Karmels topp förtorkas. **3** Så
säger HERREN: Eftersom Damaskus har trefalt förbrutit
sig, ja, fyrfalt, skall jag icke rygga mitt beslut: eftersom
de hava tröskat Gilead med sina tröskvagnar av järn.
4 Därför skall jag sända en eld mot Hasaels hus, och
den skall förtära Ben-Hadads palatser. **5** Jag skall bryta
sönder Damaskus' bommar och utrota invånarna i Bikeat-
Aven och spirans bärare i Bet-Eden; och Arams folk
skall bliva bortfört till Kir, säger HERREN. **6** Så säger
HERREN: Eftersom Gasa har trefalt förbrutit sig, ja,
fyrfalt, skall jag icke rygga mitt beslut: eftersom de hava
fört bort allt folket såsom fångar och överlämnat dem åt
Edom. **7** Därför skall jag sända en eld mot Gasas murar,
och den skall förtära dess palatser. **8** Jag skall utrota
invånarna i Asdod och spirans bärare i Askelon; och jag
skall vända min hand mot Ekron, så att filistéernas sista
kvarleva förgås, säger Herren, HERREN. **9** Så säger
HERREN: Eftersom Tyrus har trefalt förbrutit sig, ja,
fyrfalt, skall jag icke rygga mitt beslut: eftersom de hava
överlämnat allt folket såsom fångar åt Edom, utan att
tänka på sitt brödraförbund. **10** Därför skall jag sända en
eld mot Tyrus' murar, och den skall förtära dess palatser.
11 Så säger HERREN: Eftersom Edom har trefalt förbrutit
sig, ja, fyrfalt, skall jag icke rygga mitt beslut: eftersom
han har förföljt sin broder med svärd och förkvävt all
barmhärtighet, och eftersom han oupphörligt har låtit
sin vrede rasa och ständigt behållit sin förgrymmelse.
12 Därför skall jag sända en eld mot Teman, och den
skall förtära Bosras palatser. **13** Så säger HERREN:
Eftersom Ammons barn hava trefalt förbrutit sig, ja,
fyrfalt, skall jag icke rygga mitt beslut: eftersom de hava
uppristat havande kvinnor i Gilead, när de ville utvidga
sitt område. **14** Därför skall jag tända upp en eld mot
Rabbas murar, och den skall förtära dess palatser, under
härskri på stridens dag, under storm på ovädrets dag.
15 Och deras konung skall vandra bort i fångenskap, han
själv och hans hövdingar med honom, säger HERREN.

2 Så säger HERREN: Eftersom Moab har trefalt förbrutit
sig, ja, fyrfalt, skall jag icke rygga mitt beslut: eftersom
han har förbränt Edoms konungs ben till aska. **2**
Därför skall jag sända en eld mot Moab, och den skall
förtära Keriots palatser; och Moab skall omkomma under
stridslarm, under härskri vid basuners ljud, **3** Och jag
skall utrota ur landet den som är domare där, och alla
dess furstar skall jag dräpa jämte honom säger HERREN.
4 Så säger HERREN: Eftersom Juda har trefalt förbrutit
sig, ja, fyrfalt, skall jag icke rygga mitt beslut: eftersom
de hava förkastat HERRENS lag och icke hållit hans
stadgar, utan låtit förleda sig av sina lögngudar, dem
som ock deras fäder vandrade efter. **5** Därför skall jag
sända en eld mot Juda, och den skall förtära Jerusalems
palatser. **6** Så säger HERREN: Eftersom Israel har trefalt
förbrutit sig, ja, fyrfalt, skall jag icke rygga mitt beslut:
eftersom de sälja den oskyldige för penningar och den
fattige för ett par skor. **7** Ty de längta efter att se stoft på
de armas huvuden, och de vränga de ödmjukas sak.
Son och fader gå tillsammans till tärnan och ohelga så
mitt heliga namn. **8** På pantade kläder sträcker man
sig invid vart altare, och bötfälldas vin dricker man i sin
Guds hus **9** Och dock var det jag som förgjorde för
dem amoréerna, ett folk så högrest som cedrar och så
väldigt som ekar; jag förgjorde deras frukt ovantill och
deras rötter nedantill. **10** Det var jag som förde eder
upp ur Egyptens land, och som ledde eder i öknen i
fyrtio år, så att I intogen amoréernas land. **11** Och jag
uppväckte somliga bland edra söner till profeter och
somliga bland edra unga män till nasirer. Är det icke så, I
Israels barn? säger HERREN. **12** Men I gåven nasirerna
vin att dricka, och profeterna bjöden I: »Profeteren icke.»
13 Se, därför skall jag låta ett gnissel uppstå i edert land,
likt gnisslet av en vagn som är fullastad med kärvar. **14**
Då skall ej ens den snabbaste finna någon undflykt, den
starkaste har då intet gagn av sin kraft, och hjälten kan
icke rädda sitt liv. **15** Bågskytten håller då icke stånd, den
snabbfotade kan icke rädda sitt liv, ej heller kan ryttaren
rädda sitt. **16** Ja, den som var modigast bland hjältarna
skall på den dagen fly undan naken, säger HERREN.

3 Hören följande ord, som HERREN har talat mot eder,
I Israels barn, ja, mot hela det släkte som jag har fört
upp ur Egyptens land. Så har han sagt: **2** Eder allena
har jag utvalt bland alla släkter på jorden; därför skall
jag ock hemsöka på eder alla edra missgärningar. **3**
Färdas väl två tillsammans, utan att de hava blivit ense
därom? **4** Ryter ett lejon i skogen, om det ej har funnit
något rov? Upphäver ett ungt lejon sin röst i kulan, utan
att det har tagit ett byte? **5** Faller en fågel i snaran på
marken, om intet garn har blivit utlagt för den? Springer
snaran upp från marken, utom när den gör någon fångst?
6 Eller stöter man i basun i en stad, utan att folket
förskräckes? Eller drabbas en stad av något ont, utan
att HERREN har skickat det? **7** Sannerligen, Herren,
HERREN gör alls intet utan att hava uppenbarat sitt råd
för sina tjänare profeterna. **8** När lejonet ryter, vem skulle
då icke frukta? När Herren, HERREN talar, vem skulle
då icke profetera? **9** Ropen ut över Asdods palatser
och över palatsen i Egyptens land; sägen: Församlen
eder till Samarias berg, och sen huru stor förvirring
där råder, och huru man övar förtryck därinne. **10** Man
förstår icke där att göra vad rätt är, säger HERREN;

man hopar våld och fördärv i sina palats. **11** Därför
säger Herren, HERREN så: Trångmål skall komma och
omvärva landet, ditt starka fäste skall du mista, det skall
störtas ned; och dina palats skola varda utplundrade. **12**
Så säger HERREN: Likasom när en herde ur lejonets
gap räddar allenast ett par benpipor eller snibben av ett
öra, så skola Israels barn bliva räddade, desamma som
nu i Samaria sitta i sina soffors hörn och på sina bäddars
sidendamast. **13** Hören och betygen inför Jakobs hus,
säger Herren, HERREN, härskarornas Gud: **14** Den dag
då jag på Israel hemsöker dess överträdelser, då skall
jag ock hemsöka Betels altaren, så att altarhornen bliva
avhuggna och falla till jorden. **15** Och jag skall slå ned
både vinterhus och sommarhus, och elfenbenshusen
skola bliva förstörda, ja, en myckenhet av hus skall då få
en ände, säger HERREN.

4 Hören detta ord, I Basans-kor på Samarias berg, I
som förtrycken de arma och öven våld mot de fattiga,
I som sägen till edra män: »Skaffen hit, så att vi få
dricka.» **2** Herren, HERREN har svurit vid sin helighet:
Se, dagar skola komma över eder, då man skall hämta
upp eder med metkrokar och eder sista kvarleva med
fiskkrokar. **3** Då skolen I söka eder ut, var och en genom
närmaste rämna i muren, och eder Harmonsbild skolen
I då kasta bort, säger HERREN. **4** Kommen till Betel
och bedriven eder synd till Gilgal och bedriven än värre
synd; frambären där på morgonen edra slaktoffer, på
tredje dagen eder tionde. **5** Förbrännen syrat bröd till
lovoffer, lysen ut och kungören frivilliga offer. Ty sådant
älsken I ju, I Israels barn, säger Herren, HERREN. **6**
Jag lät eder gå med tomma munnar i alla edra städer,
jag lät eder sakna bröd på alla edra orter. Och likväl
haven I icke omvänt eder till mig, säger HERREN. **7** Jag
förhöll regnet för eder, när ännu tre månader återstodo
till skördetiden; jag lät det regna över en stad, men
icke över en annan; en åker fick regn, men en annan
förtorkades, i det att regn icke kom därpå. **8** Ja, två, tre
städer måste stappla bort till en och samma stad för
att få vatten att dricka, utan att de ändå kunde släcka
sin törst. Och likväl haven I icke omvänt eder till mig,
säger HERREN. **9** Jag slog eder säd med sot och rost;
edra många trädgårdar och vingårdar, edra fikonträd
och olivträd åto gräsgnagarna upp. Och likväl haven I
icke omvänt eder till mig, säger HERREN. **10** Jag sände
ibland eder pest, likasom i Egypten; jag dräpte edra
unga män med svärd och lät edra hästar bliva tagna
såsom byte; och stanken av edra fallna skaror lät jag
stiga upp och komma eder i näsan. Och likväl haven I
icke omvänt eder till mig, säger HERREN. **11** Jag lät
omstörtning drabba eder, likasom när Gud omstörtade
Sodom och Gomorra; och I voren såsom en brand, ryckt
ur elden. Och likväl haven I icke omvänt eder till mig,
säger HERREN. **12** Därför skall jag göra så med dig,
Israel; och eftersom jag nu skall göra så med dig, därför
bered dig, Israel, att möta din Gud. **13** Ty se, han som
har danat bergen och skapat vinden, han som kan yppa
för människan hennes hemligaste tankar, han som kan
göra morgonrodnaden till mörker, och som går fram över
jordens höjder -- HERREN, härskarornas Gud, är hans
namn.

5 Hören följande ord, som jag vill uppstämma såsom
klagosång över eder, I av Israels hus: **2** »Fallen är
hon och kan icke mer stå upp, jungfrun Israel! Hon ligger
slagen till marken i sitt land; ingen reser henne upp.» **3**
Ty så säger Herren, HERREN: Den stad varifrån tusen
plägade draga ut skall få behålla hundra kvar, och den
stad varifrån hundra plägade draga ut skall få behålla tio
kvar, i Israels hus. **4** Ty så säger HERREN till Israels
hus: Söken mig, så fån I leva. **5** Men söken icke Betel,
kommen icke till Gilgal, och dragen ej bort till Beer-Seba;
ty Gilgal skall bliva bortfört i fångenskap, och Betel skall
hemfalla åt fördärvet. **6** Söken HERREN så fån I leva;
varom icke, så skall han komma över Josefs hus lik en
eld; och elden skall bränna, och ingen skall släcka den,
till att rädda Betel. **7** I som förvandlen rätten till malört
och slån rättfärdigheten ned till jorden, veten: **8** han som
har gjort Sjustjärnorna och Orion, han som kan förvandla
svarta mörkret till morgon och göra dagen mörk såsom
natten, han som kallar på havets vatten och gjuter det
ut över jorden -- HERREN är hans namn. **9** Och han
låter fördärv ljunga ned över starka fästen; ja, över fasta
borgar kommer fördärv. **10** Dessa hata i porten den
som försvarar vad rätt är och räkna såsom en styggelse
den som talar sanning. **11** Därför, eftersom I trampen
på den arme och tagen ifrån honom hans säd såsom
skatt, därför hören; om I än byggen hus av huggen sten,
skolen I icke få bo i dem, och om I än planteren sköna
vingårdar, skolen I icke få dricka vin från dem. **12** Ty jag
vet att edra överträdelser äro många och edra synder
talrika, I den rättfärdiges förtryckare, som tagen mutor
och vrängen rätten för de fattiga i porten. **13** Därför måste
den förståndige tiga stilla i denna tid; ty det är en ond tid.
14 Söken vad gott är, och icke vad ont är, på det att I mån
leva. Då skall Herren, härskarornas Gud, vara med eder,
såsom I menen honom vara. **15** Haten vad ont är, och
älsken vad gott är, och hållen rätten vid makt i porten;
kanhända skall då Herren, härskarornas Gud, vara nådig
mot Josefs kvarleva. **16** Därför, så säger HERREN,
härskarornas Gud, Herren: På alla torg skall dödsklagan
ljuda, och på alla gator skall man ropa: »Ack ve! Ack
ve!» Åkermännen skall man mana att brista ut i jämmer,
och dödsklagan skall höjas av dem som äro förfarna i
sorgesång; **17** ja, i alla vingårdar skall dödsklagan ljuda,
ty jag skall gå fram mitt ibland eder, säger HERREN. **18**
Ve eder som åstunden HERRENS dag! Vad viljen I med
HERRENS dag? Den är mörker och icke ljus. **19** Då
går det, såsom när någon flyr för ett lejon, men därvid

mötes av en björn, och när han då söker tillflykt i sitt
hus, bliver han stungen av en orm, vid det han sätter
handen mot väggen. 20 Ja, HERRENS dag är mörker
och icke ljus, den är töcken utan något solsken. 21 Jag
hatar edra fester, jag är led vid dem, och jag finner intet
behag i edra högtidsförsamlingar. 22 Ty om I än offren
åt mig brännoffer, jämte edra spisoffer, så har jag dock
ingen lust till dem, ej heller gitter jag se edra tackoffer av
gödda kalvar. 23 Hav bort ifrån mig dina sångers buller;
jag gitter icke höra ditt psaltarspel. 24 Men må rätten
flöda fram såsom vatten, och rättfärdigheten lik en bäck
som aldrig sinar. 25 Framburen I väl åt mig slaktoffer och
spisoffer under de fyrtio åren i öknen, I av Israels hus?
26 Så skolen I nu nödgas taga med eder Sickut, eder
konung, och Kiun, eder avgudabild, stjärnguden, som
I haven gjort åt eder; 27 och jag skall låta eder föras
åstad i fångenskap ända bortom Damaskus, säger han
vilkens namn är HERREN, härskarornas Gud.

6 Ve eder, I säkre på Sion, I sorglöse på Samarias
berg, I ädlingar bland förstlingsfolket, I som Israels
hus plägar vända sig till! 2 Gån åstad till Kalne och
sen efter, dragen därifrån till Stora Hamat, och faren
så ned till filistéernas Gat: äro de bättre än rikena här,
eller är deras område större än edert område? 3 Ve
eder, I som menen att olycksdagen skall vara fjärran,
men likväl inbjuden våldet att trona hos eder; 4 I som
liggen på soffor av elfenben och haven det makligt på
edra bäddar; I som äten lamm, utvalda ur hjorden, och
kalvar, hämtade från gödstallet; 5 I som skrålen visor till
harpans ljud och tänken ut åt eder musikinstrumenter
såsom David; 6 I som dricken vin ur stora bålar och
bruken salvor av yppersta olja, men icke bekymren
eder om Josefs skada! 7 Fördenskull skola nu dessa
främst föras bort i fångenskap; de som nu hava det så
makligt få då sluta med sitt skrål. 8 Herren, HERREN
har svurit vid sig själv, säger HERREN, härskarornas
Gud: Jakobs stolthet är mig en styggelse, och hans
palatser hatar jag; jag skall giva staden till pris med
allt vad däri är. 9 Och det skall ske, att om än tio män
finnas kvar i ett och samma hus, så skola de likväl alla
dö. 10 När sedan en frände till någon av de döda med
förbrännarens hjälp vill skaffa benen ut ur huset, och
därvid ropar till en som är i det inre av huset: »Finnes här
någon mer än du?», då måste denne svara: »Ingen»;
och den förre skall då säga: »Rätt så, stillhet må råda;
ty HERRENS namn får icke bliva nämnt.» 11 Ty se,
på HERRENS bud skola de stora husen bliva slagna i
spillror och de små husen i splittror. 12 Kunna väl hästar
springa uppför en klippbrant, eller plöjer man där med
oxar? -- eftersom I viljen förvandla rätten till en giftplanta
och rättfärdighetens frukt till malört, 13 I som glädjen
eder över det som är intet värt och sägen: »Genom vår
egen styrka hava vi ju berett oss horn.» 14 Ty se, jag
skall uppväcka ett folk mot eder, I av Israels hus, säger
Herren, härskarornas Gud; och de skola förtrycka edert
land, från det ställe där vägen går till Hamat ända till
Hedmarksbäcken.

7 Följande syn lät Herren, HERREN mig se; Jag såg
gräshoppor skapas, när sommargräset begynte växa
upp; och det var sommargräset efter kungsslåttern. 2
När så dessa hade ätit upp alla markens örter, sade jag:
»Herre, HERRE, förlåt. Huru skall Jakob kunna bestå,
han som är så ringa?» 3 Då ångrade HERREN detta.
»Det skall icke ske», sade HERREN. 4 Följande syn lät
Herren, HERREN mig se: Jag såg Herren, HERREN
nalkas för att utföra sin sak genom eld; och elden förtärde
det stora djupet och höll på att förtära arvedelslandet. 5
Då sade jag: »Herre, HERRE, håll upp. Huru skall Jakob
kunna bestå, han som är så ringa?» 6 Då ångrade
HERREN detta. »Icke heller detta skall ske», sade
Herren, HERREN. 7 Följande syn lät han mig se: Jag
såg Herren stå på en mur, uppförd efter sänklod, och i
sin hand höll han ett sänklod. 8 Och HERREN sade till
mig: »Vad ser du, Amos?» Jag svarade: »Ett sänklod.»
Då sade Herren: »Se, jag skall hänga upp ett sänklod
mitt ibland mitt folk Israel; jag kan icke vidare tillgiva
dem. 9 Isaks offerhöjder skola bliva ödelagda och Israels
helgedomar förstörda, och mot Jerobeams hus skall jag
uppresa mig med svärdet.» 10 Men Amasja, prästen
i Betel, sände till Jerobeam, Israels konung, och lät
säga: »Amos förehar en sammansvärjning mot dig, mitt
i Israels hus. Landet kan icke härda ut med allt hans
ordande. 11 Ty så har Amos sagt: 'Jerobeam skall dö
för svärd, och Israel skall föras bort i fångenskap ur sitt
land.'» 12 Och Amasja sade till Amos: »Du siare, gå din
väg och sök din tillflykt i Juda land; där må du äta ditt
bröd, och där må du profetera. 13 Men i Betel får du icke
vidare profetera, ty det är en konungslig helgedom och
ett rikets tempel.» 14 Då svarade Amos och sade till
Amasja: »Jag är varken en profet eller en profetlärljunge,
jag är en boskapsherde, som lever av mullbärsfikon. 15
Men HERREN tog mig från hjorden; HERREN sade till
mig: 'Gå åstad och profetera för mitt folk Israel.' 16 Så
hör nu HERRENS ord. Du säger: 'Profetera icke mot
Israel och predika icke mot Isaks hus.' 17 Därför säger
HERREN så: Din hustru skall bliva en sköka i staden,
dina söner och döttrar skola falla för svärd, ditt land
skall bliva utskiftat med mätsnöre, själv skall du dö i ett
orent land, och Israel skall föras bort i fångenskap ur sitt
land.»

8 Följande syn lät Herren, HERREN mig se; Jag såg
en korg med mogen frukt. 2 Och han sade: »Vad
ser du, Amos?» Jag svarade: »En korg med mogen
frukt.» Då sade HERREN till mig: »Mitt folk Israel är
moget till undergång; jag kan icke vidare tillgiva dem. 3
Och sångerna i palatset skola på den dagen förbytas
i jämmer, säger Herren, HERREN; man skall få se lik

i mängd, överallt skola de ligga kastade; ja, stillhet
må råda!» 4 Hören detta, I som stån den fattige efter
livet och viljen göra slut på de ödmjuka i landet, 5 I
som sägen: »När är då nymånadsdagen förbi, så att
vi få sälja säd, och sabbaten, så att vi få öppna vårt
sädesförråd? Då vilja vi göra efa-måttet mindre och
priset högre och förfalska vågen, så att den visar orätt
vikt. 6 Då vilja vi köpa de arma för penningar och den
fattige för ett par skor; och avfall av säden vilja vi då sälja
såsom säd.» 7 HERREN har svurit vid Jakobs stolthet:
Aldrig skall jag förgäta detta allt som de hava gjort. 8
Skulle jorden icke darra, när sådant sker, och skulle icke
alla dess inbyggare sörja? Skulle icke hela jorden höja
sig såsom Nilen och röras upp och åter sjunka såsom
Egyptens flod? 9 Och det skall ske på den dagen, säger
Herren, HERREN, att jag skall låta solen gå ned i dess
middagsglans och låta jorden sjunka i mörker mitt på
ljusa dagen. 10 Jag skall förvandla edra högtider till
sorgetider och alla edra sånger till klagovisor. Jag skall
hölja säcktyg kring allas länder och göra alla huvuden
skalliga. Jag skall låta det bliva, såsom när man sörjer
ende sonen, och låta det sluta med en bedrövelsens
dag. 11 Se dagar skola komma, säger Herren, HERREN,
då jag skall sända hunger i landet: icke en hunger
efter bröd, icke en törst efter vatten, utan efter att höra
HERRENS ord. 12 Då skall man driva omkring från hav
till hav, och från norr till öster, och färdas hit och dit för att
söka efter HERRENS ord, men man skall icke finna det.
13 På den dagen skola de försmäkta av törst, edra sköna
jungfrur och edra unga män, 14 desamma som nu svärja
vid Samariens syndaskuld och säga: »Så sant din gud
lever, o Dan», och: »Så sant den lever, som man dyrkar i
Beer-Seba.» De skola falla och icke mer stå upp.

9 Jag såg HERREN stå invid altaret, och han sade:
Slå till pelarhuvudena, så att trösklarna bäva, och
låt spillrorna falla över huvudet på alla där. Deras sista
kvarleva skall jag sedan dräpa med svärd. Ingen av dem
skall kunna undfly, ingen av dem kunna rädda sig. 2 Om
de än bröte sig in i dödsriket, så skulle min hand hämta
dem fram därifrån; och fore de än upp till himmelen,
så skulle jag störta dem ned därifrån. **(Sheol h7585)** 3
Gömde de sig än på toppen av Karmel, så skulle jag där
leta fram dem och hämta dem ned; och dolde de sig än
undan min åsyn på havets botten, så skulle jag där mana
ormen fram att stinga dem. 4 Om de läte föra sig bort i
fångenskap av sina fiender, skulle jag bjuda svärdet att
där komma och dräpa dem. Ja, jag skall låta mitt öga
vila på dem, till deras olycka och icke till deras lycka. 5
Ty Herren, HERREN Sebaot, han som rör vid jorden,
då försmälter den av ångest och alla dess inbyggare
sörja, ja, hela jorden höjer sig såsom Nilen och sjunker
åter såsom Egyptens flod; 6 han som bygger sin sal i
himmelen och befäster sitt valv över jorden, han som
kallar på havets vatten och gjuter det ut över jorden -
- HERREN är hans namn. 7 Ären I icke för mig lika
med etiopiernas barn, I Israels barn? säger HERREN.
Förde jag icke Israel upp ur Egyptens land och filistéerna
ifrån Kaftor och araméerna ifrån Kir? 8 Se, Herrens,
HERRENS ögon äro vända mot detta syndiga rike, och
jag skall förgöra det från jordens yta. Dock vill jag icke
alldeles förgöra Jakobs hus, säger HERREN. 9 Ty se,
jag skall låta ett bud utgå, att Israels hus må bliva siktat
bland alla hednafolken, såsom siktades det i ett såll; icke
det minsta korn skall falla på jorden. 10 Alla syndare i
mitt folk skola dö för svärdet, de som nu säga: »Oss skall
olyckan ej nalkas, över oss skall den icke komma.» 11
På den dagen skall jag upprätta Davids förfallna hydda;
jag skall mura igen dess revor och upprätta dess ruiner
och bygga upp den, sådan den var i forna dagar; 12
så att de få taga i besittning vad som är kvar av Edom
och av alla hedningar som hava uppkallats efter mitt
namn, säger HERREN, han som skall göra detta. 13
Se, dagar skola komma, säger HERREN, då plöjaren
skall följa skördemannen i spåren, och druvtramparen
såningsmannen, då bergen skola drypa av druvsaft och
alla höjder skola försmälta. 14 Då skall jag åter upprätta
mitt folk Israel; när de bygga upp sina ödelagda städer,
skola de ock få bo i dem; när de plantera vingårdar,
skola de ock få dricka vin från dem; när de anlägga
trädgårdar, skola de ock få äta deras frukt. 15 Jag skall
då plantera dem i deras eget land, och de skola icke
mer ryckas upp ur det land som jag har givit dem, säger
HERREN, din Gud.

Obadja

1 Detta är Obadjas syn. Så säger Herren, HERREN
om Edom: Ett budskap hava vi hört från HERREN,
och en budbärare är utsänd bland folken: »Upp, ja, låt
oss stå upp och strida mot det!» 2 Se, jag skall göra dig
ringa bland folken, djupt föraktad skall du bliva. 3 Ditt
hjärtas övermod har bedragit dig, där du sitter ibland
bergsklyftorna i den höga boning och säger i ditt hjärta:
»Vem kan störta mig ned till jorden?» 4 Om du än
byggde ditt näste så högt uppe som örnen, ja, om det än
bleve förlagt mitt ibland stjärnorna, så skulle jag dock
störta dig ned därifrån, säger HERREN. 5 När tjuvar
komma över dig, och rövare om natten, ja då är det förbi
med dig. Sannerligen, de skola stjäla så mycket dem
lyster. När vinbärgare komma över dig, sannerligen, en
ringa efterskörd skola de lämna kvar. 6 Huru genomsökt
skall icke Esau bliva, huru skola ej hans dolda skatter
letas fram! 7 Ut till gränsen skola de driva dig, alla dina
bundsförvanter; dina vänner skola svika dig och skola
taga väldet över dig. I stället för att giva dig bröd skola de
lägga en snara på din väg, där du icke kan märka den. 8
Sannerligen, på den dagen, säger HERREN skall jag
förgöra de vise i Edom och allt förstånd på Esaus berg.
9 Dina hjältar, o Teman, skola då bliva slagna av förfäran;
och så skall var man på Esaus berg bliva utrotad och
dräpt. 10 Ja, för det våld du övade mot din broder Jakob
skall du höljas med skam och bliva utrotad till evig tid. 11
På den dag då du lämnade honom i sticket, på den dag
då främlingar förde bort hans gods och utlänningar drogo
in genom hans port och kastade lott om Jerusalem, då
var ju ock du såsom en av dem. 12 Men se icke så med
lust på din broders dag, på hans motgångs dag; gläd
dig icke så över Juda barn på deras undergångs dag;
spärra icke upp munnen så stort på nödens dag. 13
Drag icke in genom mitt folks port på deras ofärds dag;
se ej så hans olycka med lust, också du, på hans ofärds
dag; och räck icke ut din hand efter hans gods på hans
ofärds dag. 14 Ställ dig icke vid vägskälet för att nedgöra
hans flyktingar, och giv icke hans undsluppna till pris
på nödens dag. 15 Ty HERRENS dag är nära för alla
hednafolk. Såsom du har gjort, så skall man ock göra
mot dig; dina gärningar skola komma tillbaka över ditt
eget huvud. 16 Ja, såsom I haven druckit på mitt heliga
berg, så skola ock alla hednafolk få dricka beständigt, de
skola få dricka kalken i botten och bliva såsom hade de
ej varit till. 17 Men på Sions berg skall finnas en räddad
skara, och det skall vara en helig plats; och Jakobs hus
skall åter få råda över sina besittningar. 18 Då skall
Jakobs hus bliva en eld och Josefs hus en låga, och
Esaus hus skall varda såsom strå, och de skola antända
det och förtära det, och ingen skall slippa undan av
Esaus hus; ty så har HERREN talat. 19 Och Sydlandets
folk skall taga Esaus berg i besittning, och Låglandets
folk skall taga filistéernas land; ja, också Efraims mark
skall man taga i besittning, så ock Samariens mark.
Och Benjamin skall taga Gilead. 20 Och de bortförda av
denna Israels barns här, de som bo i Kanaan allt intill
Sarefat, så ock de bortförda från Jerusalem, de som
leva i Sefarad, dessa skola taga Sydlandets städer i
besittning. 21 Och frälsare skola draga upp på Sions
berg till att döma Esaus berg. Och så skall riket vara
HERRENS.

Jona

1 Och HERRENS ord kom till Jona, Amittais son; han
sade: **2** »Stå upp och begiv dig till Nineve, den stora
staden, och predika för den; ty deras ondska har kommit
upp inför mitt ansikte.» **3** Men Jona stod upp och ville fly
till Tarsis, undan HERRENS ansikte. Och han for ned till
Jafo och fann där ett skepp som skulle gå till Tarsis.
Och sedan han hade erlagt betalning för resan, steg
han ombord därpå för att fara med till Tarsis, undan
HERRENS ansikte. **4** Men HERREN sände en stark
vind ut över havet, så att en stark storm uppstod på
havet; och skeppet var nära att krossas. **5** Då betogos
sjömännen av fruktan och ropade var och en till sin gud;
och vad löst som fanns i skeppet kastade de i havet
för att bereda sig lättnad. Men Jona hade gått ned i
det inre av fartyget och låg där i djup sömn. **6** Då gick
skepparen till honom och sade till honom: »Huru kan
du sova så? Stå upp och åkalla din Gud. Kanhända
skall den Guden tänka på oss, så att vi icke förgås.»
7 Och folket sade till varandra: »Välan, låt oss kasta
lott, så att vi få veta för vems skull denna olycka har
kommit över oss.» När de så kastade lott, föll lotten på
Jona. **8** Då sade de till honom: »Säg oss för vems skull
denna olycka har kommit över oss. Vad är ditt ärende,
och varifrån kommer du? Från vilket land och av vad
folk är du?» **9** Han svarade dem: »Jag är en hebré,
och jag dyrkar HERREN, himmelens Gud, som har gjort
havet och det torra.» **10** Då betogos männen av stor
fruktan och sade till honom: »Vad är det du har gjort!»
Ty männen fingo genom det han berättade dem veta att
han flydde undan HERRENS ansikte. **11** Och de sade till
honom: »Vad skola vi göra med dig, så att havet stillar
sig för oss?» Ty havet stormade mer och mer. **12** Då
svarade han dem: »Tagen mig och kasten mig i havet,
så skall havet stillas för eder; ty jag vet att det är för min
skull som denna starka storm har kommit över eder.» **13**
Och männen strävade med all makt att komma tillbaka
till land, men de kunde icke; ty havet stormade mer och
mer emot dem. **14** Då ropade de till HERREN och sade:
»Ack HERRE, låt oss icke förgås för denne mans själs
skull, och låt icke oskyldigt blod komma över oss. Ty
du, HERRE, har gjort såsom dig täckes.» **15** Därefter
togo de Jona och kastade honom i havet. Då lade sig
havets raseri. **16** Och männen betogos av stor fruktan
för HERREN, och de offrade slaktoffer åt HERREN och
gjorde löften. **17** Men HERREN sände en stor fisk, som
slukade upp Jona. Och Jona var i fiskens buk tre dagar
och tre nätter.

2 Och Jona bad till HERREN, sin Gud, i fiskens buk.
2 Han sade: »Jag åkallade HERREN i min nöd, och
han svarade mig; från dödsrikets buk ropade jag, och
du hörde min röst. **(Sheol h7585)** **3** Du kastade mig i
djupet, mitt i havet, och strömmen omslöt mig, alla dina
svallande böljor gingo över mig. **4** Jag tänkte då: 'Jag är
bortdriven ifrån dina ögon.' Men jag skall åter få skåda
upp mot ditt heliga tempel. **5** Vatten omvärvde mig in på
livet, djupet omslöt mig; sjögräs omsnärjde mitt huvud. **6**
Till bergens grund sjönk jag ned, jordens bommar slöto
sig bakom mig för evigt. Men du förde min själ upp ur
graven, HERRE, min Gud. **7** När min själ försmäktade i
mig, då tänkte jag på HERREN, och min bön kom till
dig, i ditt heliga tempel. **8** De som hålla sig till fåfängliga
avgudar, de låta sin nåds Gud fara. **9** Men jag vill offra
åt dig, med högljudd tacksägelse; vad jag har lovat vill
jag infria; frälsningen är hos HERREN!» **10** Och på
HERRENS befallning kastade fisken upp Jona på land.

3 Och HERRENS ord kom för andra gången till Jona;
han sade: **2** »Stå upp och begiv dig till Nineve, den
stora staden, och predika för den vad jag skall tala till
dig.» **3** Då stod Jona upp och begav sig till Nineve,
såsom HERREN hade befallt. Men Nineve var en stor
stad inför Gud, tre dagsresor lång. **4** Och Jona begav
sig på väg in i staden, en dagsresa, och predikade och
sade: »Det dröjer ännu fyrtio dagar, så skall Nineve
bliva omstörtat.» **5** Då trodde folket i Nineve på Gud,
och lyste ut en fasta och klädde sig i sorgdräkt, både
stora och små. **6** Och när saken kom för konungen
i Nineve, stod han upp från sin tron och lade av sin
mantel och höljde sig i sorgdräkt och satte sig i aska. **7**
Sedan utropade och förkunnade man i Nineve, enligt
konungens och hans stores påbud, och sade: »Ingen
människa må smaka något, icke heller något djur, vare
sig av fäkreaturen eller småboskapen; de må icke föras i
bet, ej heller vattnas. **8** Och både människor och djur
skola hölja sig i sorgdräkt och ropa till Gud med all makt.
Och var och en må vända om från sin onda väg och
från den orätt som han har haft för händer. **9** Vem vet,
kanhända vänder Gud då om och ångrar sig och vänder
sig ifrån sin vredes glöd, så att vi icke förgås.» **10** Då nu
Gud såg vad de gjorde, att de vände om från sin onda
väg, ångrade han det onda som han hade hotat att göra
mot dem, och han gjorde icke så.

4 Men detta förtröt Jona högeligen, och hans vrede
upptändes. **2** Och han bad till HERREN och sade:
»Ack Herre, var det icke detta jag tänkte, när jag ännu
var i mitt land! Därför ville jag ock i förväg fly undan till
Tarsis. Jag visste ju att du är en nådig och barmhärtig
Gud, långmodig och stor i mildhet, och sådan att du
ångrar det onda. **3** Så tag nu, Herre, mitt liv ifrån mig; ty
jag vill hellre vara död än leva.» **4** Men HERREN sade:
»Menar du att du har skäl till att vredgas?» **5** Och Jona
gick ut ur staden och stannade öster om staden; där
gjorde han sig en hydda och satt i skuggan därunder, för
att se huru det skulle gå med staden. **6** Och HERREN
Gud lät en ricinbuske skjuta upp över Jona, för att den

skulle giva skugga åt hans huvud och hjälpa honom ur
hans förtrytelse; och Jona gladde sig högeligen över
ricinbusken. **7** Men dagen därefter, när morgonrodnaden
gick upp, sände Gud maskar som frätte ricinbusken,
så att den vissnade. **8** När sedan solen hade gått upp,
sände Gud en brännande östanvind, och solen stack
Jona på huvudet, så att han försmäktade. Då önskade
han sig döden och sade: »Jag vill hellre vara död än
leva.» **9** Men Gud sade till Jona: »Menar du att du har
skäl till att vredgas för ricinbuskens skull?» Han svarade:
»Jag må väl hava skäl att vredgas till döds.» **10** Då sade
HERREN: »Du ömkar dig över ricinbusken, som du icke
har haft någon möda med och icke har dragit upp, som
kom till på en natt och förgicks efter en natt. **11** Och jag
skulle icke ömka mig över Nineve, den stora staden, där
mer än ett hundra tjugu tusen människor finnas, som
icke förstå att skilja mellan höger och vänster, och därtill
djur i myckenhet!»

Mika

1 Detta är HERRENS ord som kom till morastiten Mika
i Jotams, Ahas' och Hiskias, Juda konungars, tid,
vad han skådade angående Samaria och Jerusalem.
2 Hören, I folk, allasammans; akta härpå, du jord med
allt vad på dig är. Och vare Herren, HERREN ett vittne
mot eder, Herren i sitt heliga tempel. **3** Ty se, HERREN
träder ut ur sin boning, han far ned och går fram över
jordens höjder. **4** Bergen smälta under hans fötter, och
dalar bryta sig fram -- såsom vaxet gör för elden, såsom
vattnet, när det störtar utför branten. **5** Genom Jakobs
överträdelse sker allt detta och genom Israels hus'
synder. Vem är då upphovet till Jakobs överträdelse? Är
det icke Samaria? Och vem till Juda offerhöjder? Är det
icke Jerusalem? **6** Så skall jag då göra Samaria till en
stenhop på marken, till en plats för vingårdsplanteringar;
jag skall vräka hennes stenar ned i dalen, och hennes
grundvalar skall jag blotta. **7** Alla hennes beläten skola
bliva krossade, alla hennes skökoskänker uppbrända i
eld, alla hennes avgudar skall jag förstöra; ty av skökolön
har hon hopsamlat dem, och skökolön skola de åter
bliva. **8** Fördenskull måste jag klaga och jämra mig,
jag måste gå barfota och naken; jag måste upphäva
klagoskri såsom en schakal och sorgelåt såsom en
struts. **9** Ty ohelbara äro hennes sår; slaget har nått
ända till Juda, det har drabbat ända till mitt folks port,
ända till Jerusalem. **10** Förkunnen det icke i Gat; gråten
icke så bittert. I Bet-Leafra vältrar jag mig i stoftet. **11**
Dragen åstad, I Safirs invånare, i nakenhet och skam.
Saanans invånare våga sig icke ut. Klagolåten i Bet-
Haesel tillstädjer eder ej att dröja där. **12** Ty Marots
invånare våndas efter tröst; ned ifrån HERREN har ju en
olycka kommit, intill Jerusalems port. **13** Spännen travare
för vagnen, I Lakis' invånare, I som voren upphovet
till dottern Sions synd; ty hos eder var det som Israels
överträdelser först funnos. **14** Därför måste du giva
skiljebrev åt Moreset-Gat. Husen i Aksib hava för Israels
konungar blivit såsom en försinande bäck. **15** Ännu en
gång skall jag låta erövraren komma över eder, I Maresas
invånare. Ända till Adullam skall Israels härlighet komma.
16 Raka dig skallig och skär av ditt hår, i sorg över
barnen, som voro din lust; gör ditt huvud så kalt som
gamens, ty de skola föras bort ifrån dig.

2 Ve dessa som tänka ut vad fördärvligt är och bereda
vad ont är på sina läger, och som sätta det i verket,
så snart morgonen gryr, allenast det står i deras makt; **2**
dessa som hava begärelse till sin nästas åkrar och röva
dem, eller till hans hus och tillägna sig dem; dessa som
öva våld mot både människor och hus, mot både ägare
och egendom! **3** Därför säger HERREN så: Se, jag
tänker ut mot detta släkte vad ont är; och I skolen icke
kunna draga eder hals därur, ej heller skolen I sedan
gå så stolta, ty det bliver en ond tid. **4** På den dagen
skall man stämma upp en visa över eder och sjunga en
sorgesång; man skall säga: »Det är ute med oss, vi äro
förstörda i grund! Mitt folks arvslott bliver nu given åt
en annan. Ja i sanning, den ryckes ifrån mig, och åt
avfällingar utskiftas våra åkrar.» **5** Så sker det att hos
dig icke mer finnes någon som får spänna mätsnöre
över en lott i HERRENS församling. **6** »Hören då upp
att predika», så är deras predikan; »om sådant får man
icke predika; det är ju ingen ände på smädelser!» **7** Är
detta ett tillbörligt tal, du Jakobs hus? Har då HERREN
varit snar till vrede? Hava hans gärningar visat något
sådant? Äro icke fastmer mina ord milda mot den som
vandrar redligt? **8** Men nu sedan en tid uppreser sig
mitt folk såsom en fiende. I sliten manteln bort ifrån
kläderna på människor som trygga gå sin väg fram och
ej vilja veta av strid. **9** Mitt folks kvinnor driven I ut från
de hem där de hade sin lust; deras barn beröven I för
alltid den berömmelse de hade av mig. **10** Stån upp och
gån eder väg! Här skolen I icke hava någon vilostad, för
eder orenhets skull, som drager i fördärv, ja, i gruvligt
fördärv. **11** Om någon som fore med munväder och
falskhet sade i sin lögnaktighet: »Jag vill predika för
dig om vin och starka drycker» -- det vore en predikare
för detta folk! **12** Jag vill församla dig, Jakob, ja, hela
ditt folk. Jag vill hämta tillhopa Israels kvarlevor, jag vill
föra dem tillsammans såsom fåren till fållan, såsom en
hjord till dess betesmark, så att där uppstår ett gny av
människor. **13** En vägbrytare drager ut framför dem; de
bryta sig igenom och tåga fram, genom porten vandra
de ut. Deras konung tågar framför dem, HERREN går i
spetsen för dem.

3 Och jag sade: Hören, I Jakobs hövdingar och I furstar
av Israels hus. Tillkommer det ej eder att veta vad
rätt är, **2** I som haten det goda och älsken det onda, I
som sliten huden av kroppen på människorna och köttet
från deras ben? **3** Men eftersom dessa äta mitt folks
kött och riva huden av deras kropp och bryta sönder
deras ben, för att stycka dem likasom det man kastar
i grytan, ja, likasom kött som lägges i kitteln, **4** därför
skall HERREN icke svara dem, när de ropa till honom;
han skall dölja sitt ansikte för dem på den tiden, för
deras onda väsendes skull. **5** Så talar HERREN mot
de profeter som föra mitt folk vilse, mot dem som ropa:
»Allt står väl till!», så länge de hava något att tugga
med sina tänder, men båda upp folket till helig strid mot
den som ej giver dem något i gapet. **6** Därför skall natt
komma över eder, så att det bliver slut på Ja, solen
skall gå ned över profeterna och dagen varda mörk över
dem. **7** Siarna skola stå där med skam, och spåmännen
skola få blygas; de skola alla nödgas skyla sitt skägg,
då nu intet svar mer kommer från Gud. **8** Men jag, jag
är uppfylld med kraft, ja, med HERRENS Ande, med
rättsinne och frimodighet, så att jag kan förkunna för

Jakob hans överträdelse och för Israel hans synd. 9
Hören då detta, I hövdingar av Jakobs hus och I furstar
av Israels hus, I som hållen för styggelse vad rätt är
och gören krokigt allt vad rakt är, 10 I som byggen upp
Sion med blodsdåd och Jerusalem med orättfärdighet
-- 11 den stad vars hövdingar döma för mutor, vars
präster undervisa för betalning, och vars profeter spå för
penningar, allt under det de stödja sig på HERREN och
säga: »Är icke HERREN mitt ibland oss? Olycka skall ej
komma över oss.» 12 Därför skall för eder skull Sion
varda upplöjt till en åker och Jerusalem bliva en stenhop
och tempelberget en skogbevuxen höjd.

4 Men det skall ske i kommande dagar att det berg där
HERRENS hus är skall stå där fast grundat, ypperst
ibland bergen, och vara upphöjt över andra höjder; och
folk skall strömma ditupp, 2 ja, många hednafolk skola
gå åstad och skola säga: »Upp, låt oss draga åstad
till HERRENS berg, upp till Jakobs Guds hus, för att
han må undervisa oss om sina vägar, så att vi kunna
vandra på hans stigar.» Ty från Sion skall lag utgå, och
HERRENS ord från Jerusalem. 3 Och han skall döma
mellan många folk och skipa rätt åt mäktiga hednafolk,
ända bort i fjärran land. Då skola de smida sina svärd till
plogbillar och sina spjut till vingårdsknivar. Folken skola
ej mer lyfta svärd mot varandra och icke mer lära sig att
strida. 4 Och var och en skall sitta under sitt vinträd och
sitt fikonträd, och ingen skall förskräcka honom; ty så
har HERREN Sebaots mun talat. 5 Ja, alla andra folk
vandra vart och ett i sin guds namn, men vi vilja vandra i
HERRENS, vår Guds, namn, alltid och evinnerligen. 6
På den dagen, säger HERREN, skall jag församla de
haltande och hämta tillhopa de fördrivna och dem som
jag har hemsökt med olyckor. 7 Och jag skall låta de
haltande bliva en kvarleva och de långt bort förjagade
ett mäktigt folk; och HERREN skall vara konung över
dem på Sions berg från nu och till evig tid. 8 Och du
Herdetorn, du dotter Sions kulle, till dig skall det komma,
ja, till dig skall det återvända, det forna herradömet,
dottern Jerusalems konungavälde. 9 Men varför skriar
du nu så högt? Finnes då ingen konung i dig, har du
icke mer någon rådklok man, eftersom ångest, lik en
barnaföderskas, har gripit dig? 10 Ja, väl må du vrida dig
i födslosmärtor såsom en barnaföderska, du dotter Sion;
ty nu måste du ut ur staden, du måste bo på öppna fältet;
ja, du skall komma ända till Babel -- där skall du finna
räddning, där skall HERREN förlossa dig ur dina fienders
hand. 11 Nu hava många hednafolk församlat sig mot
dig, och de säga: »Må hon varda skändad, så att våra
ögon få skåda med lust på Sion.» 12 Men dessa känna
icke HERRENS tankar, de förstå icke hans rådslut, att
han har samlat dem såsom kärvar till tröskplatsen. 13
Upp då och tröska, du dotter Sion! Ty jag skall giva dig
horn av järn och giva dig klövar av koppar, för att du må
sönderkrossa många folk. Och deras byte skall du giva
till spillo åt HERREN och deras skatter åt hela jordens
HERRE.

5 Nu må du samla dina skaror, du skarornas stad.
Bålverk har man rest upp mot oss; Israels domare
slår man med ris på kinden. 2 Men du Bet-Lehem Efrata,
som är så ringa för att vara bland Juda släkter, av dig
skall åt mig utgå en som skall bliva en furste i Israel,
en vilkens härkomst tillhör förgångna åldrar, forntidens
dagar. 3 Därför skola de prisgivas intill den tid då hon
som skall föda har fött; då skall återstoden av hans
bröder få vända tillbaka till Israels barn. 4 Och han
skall träda fram och vakta sin hjord i HERRENS kraft, i
HERRENS, sin Guds, namns höghet; och den skall hava
ro, ty han skall då vara stor intill jordens ändar. 5 Och
tryggheten skall vara sådan, att om Assur vill falla in i
vårt land och tränga in i våra palats, så kunna vi ställa
upp mot honom sju herdar, ja, åtta furstliga herrar; 6 och
dessa skola avbeta Assurs land med svärd och Nimrods
land ända in i dess portar. Så skall han rädda oss från
Assur, om denne vill falla in i vårt land och tränga fram
över våra gränser. 7 Då skall Jakobs kvarleva vara
bland många folk såsom dagg från HERREN, såsom
en regnskur på gräs, vilken icke dröjer för någon mans
skull eller väntar för människobarns skull. 8 Och Jakobs
kvarleva skall då vara bland hedningarna, mitt ibland
många folk, såsom ett lejon bland boskap i skogen,
såsom ett ungt lejon bland fårhjordar, vilket förtrampar,
var det går fram, och griper sitt rov utan räddning. 9 Ja,
må din hand vara upplyft över dina ovänner, och må alla
dina fiender bliva utrotade! 10 Och det skall ske på den
dagen, säger HERREN, att jag skall utrota dina hästar ur
ditt land och förstöra dina vagnar; 11 jag skall utrota
städerna i ditt land och riva ned alla dina fästen; 12 jag
skall utrota all trolldom hos dig, och inga teckentydare
skola mer träffas hos dig; 13 jag skall utrota dina beläten
och dina stoder ur ditt land, så att du icke mer skall
tillbedja dina händers verk; 14 jag skall omstörta dina
Aseror och skaffa dem bort ur ditt land; och dina städer
skall jag ödelägga. 15 Och i vrede och förtörnelse skall
jag utkräva hämnd av hednafolken, dem som icke hava
varit hörsamma.

6 Hören vad HERREN säger: Stå upp och utför din
sak inför bergen, och låt höjderna höra din röst. 2
Ja, hören HERRENS sak, I berg och I fasta klippor,
jordens grundvalar! Ty HERREN har sak mot sitt folk,
och med Israel vill han gå till rätta. 3 Mitt folk, vad har
jag gjort mot dig, och varmed har jag betungat dig?
Svara mig! 4 Jag förde dig ju upp ur Egyptens land,
och ur träldomshuset förlossade jag dig; och Mose,
Aron och Mirjam lät jag gå framför dig. 5 Mitt folk, kom
ihåg vad Balak, konungen i Moab, hade i sinnet, och
vad Bileam, Beors son, svarade honom; kom ihåg huru
det var mellan Sittim och Gilgal, och lär dig så förstå

HERRENS rättfärdighets gärningar. 6 Varmed skall jag
träda fram inför HERREN, och varmed böja mig ned
inför Gud i höjden? Skall jag träda fram inför honom med
brännoffer, med årsgamla kalvar? 7 Har HERREN behag
till vädurar i tusental, till oljeströmmar i tiotusental? Skall
jag giva min förstfödde till offer för min överträdelse, min
livsfrukt till syndoffer för min själ? 8 Nej, vad gott är har
han kungjort för dig, o människa. Ty vad annat begär
HERREN av dig, än att du gör vad rätt är och vinnlägger
dig om kärlek och vandrar i ödmjukhet inför din Gud? 9
Hör huru HERREN ropar till staden! Ja, säll är den som
aktar på ditt namn. Hören om straffet, och vem han är,
som har bestämt det. 10 Kunna ogudaktighetens skatter
framgent få stanna i den ogudaktiges hus? Kan där få
finnas ett undermåligt efa-mått, värt att förbannas? 11
Vore jag rättfärdig, om jag fördroge orätt våg och falska
vikter i pungen, 12 om de rika i staden finge vara fulla
av orättrådighet, om dess invånare finge tala lögn och
hava falsk tunga i sin mun? 13 Nej, och därför måste jag
slå dig med oläkliga sår, hemsöka dig med förödelse
för dina synders skull. 14 När du äter något, skall du
icke bliva mätt, och tomhet skall råda i din buk. Vad du
skaffar undan skall du ändå icke kunna rädda, och vad
du räddar skall jag giva åt svärdet. 15 Du skall så, men
icke få skörda; du skall pressa oliver, men icke få smörja
din kropp med oljan, du skall pressa ut druvmust, men
icke få dricka vinet. 16 Vid Omris stadgar håller man
fast, man efterföljer alla Ahabs hus' gärningar; ty efter
dessas rådslag är det I vandren. Därför skall jag göra dig
till ett föremål för häpnad, och invånarna i staden till ett
mål för begabberi; ja, mitt folks smälek skolen I få bära.

7 Ve mig! Det är mig, såsom när frukten är insamlad
om sommaren, eller såsom när efterskörden efter
vinbärgningen är slut och ingen druvklase mer finnes att
äta, intet förstlingsfikon av dem jag hade haft lust till. 2
De fromma äro försvunna ur landet, och ingen redlig man
finnes bland människorna. Alla ligga de på lur efter blod;
envar vill fånga den andre i sitt nät. 3 Till att främja det
onda äro deras händer redo: fursten begär gåvor, och
domaren står efter vinning; den mäktige kräver öppet
vad honom lyster; så bedriva de vrånghet. 4 Den bäste
ibland dem är såsom ett törnsnår, den redligaste värre
än en taggig häck. Men när dina siares dag är inne, ja,
när hemsökelsen når dig, då skall bestörtning komma
ibland dem. 5 Man får icke tro på någon vän, icke lita på
någon förtrogen; för henne som vilar i din famn måste du
vakta din muns dörrar. 6 Ty sonen föraktar sin fader,
dottern sätter sig upp mot sin moder, sonhustrun mot sin
svärmoder, och envar har sitt eget husfolk till fiender. 7
Men jag vill skåda efter HERREN, jag vill hoppas på
min frälsnings Gud; min Gud skall höra mig. 8 Glädjens
icke över mig, I mina fiender. Om jag än har fallit, skall
jag dock stå upp igen; om jag än sitter i mörkret, är
dock HERREN mitt ljus. 9 Eftersom jag har syndat mot
HERREN, vill jag bära hans vrede, till dess att han utför
min sak och skaffar mig rätt, till dess att han för mig ut i
ljuset, så att jag med lust får se på hans rättfärdighet.
10 När mina fiender se det, skola de höljas med skam,
desamma som säga till mig: »Var är nu HERREN, din
Gud?» Mina ögon skola se med lust på dem; ty då
skola de bliva nedtrampade såsom orenlighet på gatan.
11 En dag skall komma, då dina murar skola byggas
upp; på den dagen skola dina gränser sträcka sig vida.
12 På den dagen skall man komma till dig både från
Assur och från Egyptens städer, ja från Egypten och
ända ifrån floden, och från hav till hav, och från berg till
berg. 13 Men eljest skall jorden bliva en ödemark för
sina inbyggares skull; det skall vara deras gärningars
frukt. 14 Vakta med din stav ditt folk, din arvedels hjord,
så att den får hava sin avskilda boning i skogen på
Karmel; låt den gå i bet i Basan och i Gilead, likasom
under forna dagar. 15 Ja, likasom i de dagar då du drog
ut ur Egyptens land skall jag låta dem se underbara
ting. 16 Hedningarna skola se det och komma på skam
med all sin makt. De skola nödgas lägga handen på
munnen, deras öron skola vara bedövade. 17 De skola
slicka stoftet såsom ormar; lika maskar som kräla på
jorden skola de med bävan övergiva sina borgar. Med
förskräckelse skola de söka HERREN, vår Gud; Ja,
för dig skola de frukta. 18 Vem är en sådan Gud som
du? -- du som förlåter kvarlevan av din arvedel dess
missgärning och tillgiver den dess överträdelse, du som
icke behåller vrede evinnerligen, ty du har lust till nåd,
19 och du skall åter förbarma dig över oss och trampa
våra missgärningar under fötterna. Ja, du skall kasta alla
deras synder i havets djup. 20 Du skall bevisa trofasthet
mot Jakob och nåd mot Abraham, såsom du med ed har
lovat våra fäder i forntidens dagar.

Nahum

1 Detta är en utsaga om Nineve, den bok som innehåller
elkositen Nahums syn. **2** HERREN är en nitälskande
Gud och en hämnare, ja, en hämnare är HERREN, en
som kan vredgas. En hämnare är HERREN mot sina
ovänner, vrede behåller han mot sina fiender. **3** HERREN
är långmodig, men han är stor i kraft, och ingalunda
låter han någon bliva ostraffad. HERREN har sin väg i
storm och oväder och molnen äro dammet efter hans
fötter. **4** Han näpser havet och låter det uttorka och alla
strömmar låter han sina bort. Då försmäkta Basan och
Karmel, Libanons grönska försmäktar. **5** Bergen bäva
för honom, och höjderna försmälta av ångest. Jorden
röres upp för hans ansikte, jordens krets med alla som
bo därpå. **6** Vem kan bestå för hans ogunst, och vem
kan uthärda hans vrede glöd? Hans förtörnelse utgjuter
sig såsom eld, och klipporna rämna inför honom. **7**
HERREN är god, ett värn i nödens tid, och han låter sig
vårda om dem som förtrösta på honom. **8** Men genom
en störtflod gör han ände på platsen där den staden
står, och hans fiender förföljas av mörker. **9** Ja, på edert
anslag mot HERREN gör han ände, icke två gånger
behöver hemsökelsen drabba. **10** Ty om de ock äro
hopslingrade såsom törnsnår och så fulla av livssaft, som
deras dryck är av must, skola de likväl alla förbrännas
såsom torrt strå. **11** Ty från dig drog ut en man som
hade onda anslag mot HERREN, en vilkens rådslag voro
fördärv. **12** Så säger HERREN: »Huru starka och huru
många de ock må vara, skola de ändå mejas av och
försvinna; och om jag förr har plågat dig, så skall jag nu
ej göra det mer. **13** Ty nu skall jag bryta sönder de ok
han har lagt på dig, och hans band skall jag slita av.»
14 Men om dig bjuder HERREN så »Ingen avkomma
av ditt namn skall mer få finnas. Ur dina gudars hus
skall jag utrota alla beläten, både skurna och gjutna. En
grav bereder jag åt dig, ty på skam har du kommit.» **15**
Se, över bergen nalkas glädjebudbärarens fötter hans
som förkunnar frid: »Fira dina högtider, Juda, infria dina
löften. Ty ej mer skall fördärvaren draga fram mot dig;
han varder förgjord i grund.» Delvis alfabetisk sång; se
Poesi i a Ordförkl.

2 En folkförskingrare drager upp mot dig; bevaka
dina fästen. Speja utåt vägen, omgjorda dina länder
bruka din kraft, så mycket du förmår. **2** Ty HERREN
vill återställa Jakobs höghet såsom Israels höghet, då
nu plundrare så hava ödelagt dem och så fördärvat
deras vinträd. **3** Hans hjältars sköldar äro färgade röda,
stridsmännen gå klädda i scharlakan; vagnarna gnistra
av eld, när han gör dem redo till strid; och man skakar
lansar av cypressträ. **4** På vägarna storma vagnarna
fram, de köra om varandra på fälten; såsom bloss
äro de att skåda lika ljungeldar fara de åstad. **5** Han
vet nogsamt vilka väldiga kämpar han äger; de störta
överända, där de rusa framåt. De hasta mot stadens
murar, och stormtaken göras redo. **6** Strömportarna
måste öppna sig, och palatset försmälter av ångest.
7 Ja, domen står fast: hon bliver blottad, bortsläpad;
hennes tärnor måste sucka likasom duvor och slå sig för
sitt bröst. **8** I all sin tid var Nineve lik en vattenrik damm,
men nu flyr vattnet bort. »Stannen! Stannen!» -- Nej,
ingen vänder sig om. **9** Röven nu silver, röven guld. Här
finnas skatter utan ände, överflöd på alla dyrbara håvor.
10 Ödeläggelse och förödelse och förstörelse! Förfärade
hjärtan och skälvande knän! Darrande länder allestädes!
Allas ansikten hava skiftat färg. **11** Var är nu lejonens
kula, den plats där de unga lejonen förtärde sitt rov, där
lejonet och lejoninnan hade sin gång, där lejonungen
gick omkring, utan att någon skrämde bort den? **12** Var
är lejonet som tog rov, så mycket dess ungar ville hava,
och dödade åt sina lejoninnor, ja, uppfyllde sina hålor
med rov och sina kulor med rövat gods? **13** Se, jag skall
vända mig mot dig, säger HERREN Sebaot; dina vagnar
skall jag låta gå upp i rök, och dina unga lejon skall
svärdet förtära. Jag skall utrota ditt rövade gods från
jorden och man skall ej mer höra dina sändebuds röst

3 Ve dig, du blodstad, alltigenom så full av lögn och
våld, du som aldrig upphör att röva! **2** Hör, piskor
smälla! Hör, vagnshjul dåna! Hästar jaga fram, och
vagnar rulla åstad. **3** Ryttare komma i fyrsprång; svärden
ljunga, och spjuten blixtra. Slagna ser man i mängd och
lik i stora hopar; igen ände är på döda, man stupar över
döda. **4** Allt detta för den myckna otukt hon bedrev,
hon, den fagra och trollkunniga skökan, som prisgav
folkslag genom sin otukt och folkstammar genom sina
trolldomskonster. **5** Se, jag skall vända mig mot dig,
säger HERREN Sebaot; jag skall lyfta upp ditt mantelsläp
över ditt ansikte och låta folkslag se din blygd och
konungariken din skam. **6** Och jag skall kasta på dig vad
styggeligt är, jag skall låta dig bliva föraktad, ja, göra dig
till ett skådespel. **7** Var och en som ser dig skall sky dig
och skall säga: »Nineve är ödelagt, men vem kan ömka
det?» Ja, var finner man någon som vill trösta dig? **8** Är
du då bättre än No-Amon, hon som tronade vid Nilens
strömmar, omsluten av vatten -- ett havets fäste, som
hade ett hav till mur? **9** Etiopier i mängd och egyptier
utan ände, putéer och libyer voro dig till hjälp. **10** Också
hon måste ju gå i landsflykt och fångenskap, också
hennes barn blevo krossade i alla gathörn; om hennes
ädlingar kastade man lott, och alla hennes stormän
blevo fängslade med kedjor **11** Så skall ock du bliva
drucken och sjunka i vanmakt; också du skall få leta
efter något värn mot fienden. **12** Alla dina fästen likna
fikonträd med brådmogen frukt: vid minsta skakning
falla de i munnen på den som vill äta dem. **13** Se, ditt
manskap är hos dig såsom kvinnor; ditt lands portar stå
vidöppna för dina fiender; eld förtär dina bommar. **14**

Hämta dig vatten till förråd under belägringen, förstärk
dina fästen. Stig ned i leran och trampa i murbruket; grip
till tegelformen. **15** Bäst du står där, skall elden förtära
dig och svärdet utrota dig. Ja, såsom av gräsmaskar skall
du bliva uppfrätt, om du ock själv samlar skaror så talrika
som gräsmaskar, skaror så talrika som gräshoppor. **16**
Om du ock har krämare flera än himmelens stjärnor, så
vet: gräsmaskarna fälla sina vingars höljen och flyga
bort. **17** Ja, dina furstar äro såsom gräshoppor och dina
hövdingar såsom gräshoppssvärmar: de stanna inom
murarna, så länge det är svalt, men när solen kommer
fram, då fly de bort, och sedan vet ingen var de finnas.
18 Dina herdar hava slumrat in, du Assurs konung; dina
väldige ligga i ro. Ditt folk är förströtт uppe på bergen,
och ingen församlar det. **19** Det finnes ingen bot för din
skada oläkligt är ditt sår. Alla som höra vad som har hänt
dig klappa i händerna över dig. Ty över vem gick ej din
ondska beständigt? Delvis alfabetisk sång; se Poesi i
Ordförkl.

Habackuk

1 Detta är den utsaga som uppenbarades för profeten
Habackuk. **2** Huru länge, HERRE, skall jag ropa, utan
att du hör klaga inför dig över våld, utan att du frälsar? **3**
Varför låter du mig se sådan ondska? Huru kan du själv
skåda på sådan orättrådighet, på det fördärv och det
våld jag har inför mina ögon? Så uppstår ju kiv, och så
upphäva sig trätor. **4** Därigenom bliver lagen vanmäktig,
och rätten kommer aldrig fram. Ty den ogudaktige snärjer
den rättfärdige; så framstår rätten förvrängd. **5** Sen efter
bland hedningarna och skåden; häpnen, ja, stån där
med häpnad Ty en gärning utför han i edra dagar, som
I icke skolen tro, när den förtäljes. **6** Ty se, jag skall
uppväcka kaldéerna det bistra och oförvägna folket, som
drager ut så vitt som jorden når och inkräktar boningar
som icke äro deras. **7** Det folket är förskräckligt och
fruktansvärt; rätt och myndighet tager det sig självt. **8**
Dess hästar äro snabbare än pantrar och vildare än
vargar om aftonen; dess ryttare jaga fram i fyrsprång. Ja,
fjärran ifrån komma dess ryttare, de flyga åstad såsom
örnen, när han störtar sig över sitt rov **9** Alla hasta de till
våld, av sin stridslust drivas de framåt; och fångar hopa
de såsom sand. **10** Konungar äro dem ett åtlöje, och
furstar räkna de för lekverk; åt alla slags fästen le de, de
kasta upp jordvallar och intaga dem. **11** Så fara de åstad
såsom vinden, alltjämt framåt till att åsamka sig skuld;
ty deras egen kraft är deras gud. **12** Är du då icke till
av ålder? Jo, HERRE, min Gud, min Helige, vi skola
ej dö! HERRE, till en dom är det du har satt dem, och
till en tuktan har du berett dem, du vår klippa. **13** Du
vilkens ögon äro för rena för att se på det onda, du som
icke lider att skåda på orättrådighet, huru kan du ändå
skåda på dessa trolösa människor och tiga stilla, när
den ogudaktige fördärvar den som har rätt mot honom?
14 Så vållar du att människorna bliva lika fiskar i havet,
lika kräldjur, som icke hava någon herre. **15** Ja, denne
drager dem allasammans upp med sin krok, han fångar
dem i sitt nät och församlar dem i sitt garn; däröver är
han glad och fröjdar sig. **16** Fördenskull frambär han
offer åt sitt nät och tänder offereld åt sitt garn; genom
dem bliver ju hans andel så fet och hans mat så kräslig.
17 Men skall han därför framgent få tömma sitt nät och
beständigt dräpa folken utan någon förskoning

2 Jag vill stiga upp på min vaktpost och ställa mig på
muren; jag vill speja för att se vad han skall tala
genom mig, och vilket svar på mitt klagomål jag skall få
att frambära. **2** Och HERREN svarade mig och sade:
Skriv upp din syn, och uppteckna den på skrivtavlor, med
tydlig skrift, så att den lätt kan läsas. **3** Ty ännu måste
synen vänta på sin men den längtar efter fullbordan
och skall icke slå fel. Om den dröjer, så förbida den,
ty den kommer förvisso, den skall ej utebliva. **4** Se,
uppblåst och orättrådig är dennes själ i honom; men den
rättfärdige skall leva genom sin tro. **5** Ty såsom vinet
icke är att lita på, så skall denne övermodige ej bestå,
om han ock spärrar upp sitt gap såsom dödsriket och är
omättlig såsom döden, om han ock har församlat till sig
alla folk och hämtat tillhopa till sig alla folkslag. **(Sheol
h7585)** **6** Sannerligen, de skola allasammans stämma
upp en visa över honom, ja, en smädesång om honom
med välbetänkta ord; man skall säga: Ve dig som hopar
vad som icke är ditt och belastar dig med utpantat gods
-- men för huru länge! **7** Sannerligen, oförtänkt skola
borgenärer resa sig mot dig och anfäktare vakna upp
mot dig, och du skall bliva ett byte för dem. **8** Såsom du
själv har plundrat många folk, så skola ock alla andra
folk få plundra dig, för dina blodsdåd mot människor och
ditt våld mot länder, mot städer och alla som bo i dem. **9**
Ve dig som söker orätt vinning åt ditt hus, för att kunna
bygga ditt näste högt uppe och så skydda dig undan
olyckans våld! **10** Med dina rådslag drager du skam över
ditt hus, i det att du gör ände på många folk och så
syndar mot dig själv. **11** Ty stenarna i muren skola ropa,
och bjälkarna i trävirket skola svara dem. **12** Ve dig som
bygger upp städer med blodsdåd och befäster orter med
orättfärdighet! **13** Se, av HERREN Sebaot är det ju sagt:
»Så möda sig folken för det som skall förbrännas av
elden- och folkslagen arbeta sig trötta för det som skall
bliva till intet.» **14** Ty jorden skall varda full av HERRENS
härlighets kunskap, likasom havsdjupet är fyllt av vattnet.
15 Ve dig som iskänker vin åt din nästa och blandar ditt
gift däri och berusar honom, för att få skåda hans blygd!
16 Med skam skall du få mätta dig i stället för med ära.
Ja, du skall också själv få dricka, till dess du ligger där
med blottad förhud. Kalken skall i sin ordning räckas dig
av HERRENS hand, och smälek skall hölja din ära. **17**
Ty över dig skall komma en hemsökelse, lik Libanons,
och en förhärjelse, lik den som skrämmer bort dess
djur, för dina blodsdåd mot människor och ditt våld mot
länder, mot städer och alla som bo i dem. **18** Vad kan
ett skuret beläte hjälpa, eftersom en snidare vill slöjda
sådant? Och vad ett gjutet beläte, en falsk vägvisare,
eftersom dess formare så förtröstar därpå, att han gör
sig stumma avgudar? **19** Ve dig som säger till stocken:
»Vakna!», och till döda stenen: »Vakna upp!» Kan en
sådan giva någon vägvisning? Visst är den överdragen
med guld och silver, men alls ingen ande är däri. **20** Men
HERREN är i sitt heliga tempel. Hela jorden vare stilla
inför honom.

3 En bön av profeten Habackuk; till Sigjonót. **2** HERRE,
jag har hört om dig och häpnat. HERRE, förnya i
dessa år dina gärningar, låt oss förnimma dem i dessa
år. Mitt i din vrede må du tänka på förbarmande. **3** Gud
kommer från Teman, den helige från berget Paran. (Sela)
Hans majestät övertäcker himmelen, och av hans lov
är jorden full. **4** Då uppstår en glans såsom av solljus,

strålar gå ut ifrån honom, och han höljer i dem sin makt.
5 Framför honom går pest, och feberglöd följer i hans
spår. **6** Han träder fram -- därmed kommer han jorden
att darra; en blick -- och han kommer folken att bäva. De
uråldriga bergen splittras, de eviga höjderna sjunka ned.
Han vandrar de vägar han fordom gick. **7** Jag ser Kusans
hyddor hemsökta av fördärv; tälten darra i Midjans land.
8 Harmas då HERREN på strömmar? Ja, är din vrede
upptänd mot strömmarna eller din förgrymmelse mot
havet, eftersom du så färdas fram med dina hästar,
med dina segerrika vagnar? **9** Framtagen och blottad är
din båge, ditt besvurna ords pilar. (Sela) Till strömfåror
klyver du jorden. **10** Bergen se dig och bäva; såsom en
störtskur far vattnet ned. Djupet låter höra sin röst, mot
höjden lyfter det sina händer. **11** Sol och måne stanna i
sin boning för skenet av dina farande pilar, för glansen
av ditt blixtrande spjut. **12** I förgrymmelse går du fram
över jorden, i vrede tröskar du sönder folken. **13** Du
drager ut för att frälsa ditt folk, för att bereda frälsning åt
din smorde. Du krossar taket på de ogudaktigas hus, du
bryter ned huset, från grunden till tinnarna. (Sela) **14** Du
genomborrar deras styresmans huvud med hans egna
pilar, när de storma fram till att förskingra oss, under
fröjd, såsom gällde det att i lönndom äta upp en betryckt.
15 Du far med dina hästar fram över havet, över de stora
vattnens svall. **16** Jag hör det och darrar i mitt innersta,
vid dånet skälva mina läppar; maktlöshet griper benen
i min kropp, jag darrar på platsen där jag står. Ty jag
måste ju stilla uthärda nödens tid, medan det kommer,
som skall tränga folket. **17** Ja, fikonträdet blomstrar icke
mer, och vinträden giva ingen skörd, olivträdets frukt
slår fel och fälten alstra ingen äring, fåren ryckas bort ur
fållorna, och inga oxar finnas mer i stallen. **18** Likväl vill
jag glädja mig i HERREN och fröjda mig i min frälsnings
Gud. **19** HERREN, Herren är min starkhet; han gör mina
fötter såsom hindens och låter mig gå fram över mina
höjder. För sångmästaren, med mitt strängaspel.

Sefanja

1 Detta är HERRENS ord som kom till Sefanja, son
till Kusi, son till Gedalja, son till Amarja, son till
Hiskia, i Josias, Amons sons, Juda konungs, tid. **2**
Jag skall rycka bort och förgöra allt vad på jorden är,
säger HERREN; **3** jag skall förgöra människor och
djur, jag skall förgöra fåglarna under himmelen och
fiskarna i havet, det vacklande riket jämte de ogudaktiga
människorna; ja, människorna skall jag utrota från jorden,
säger HERREN. **4** Jag skall uträcka min hand mot
Juda och mot Jerusalems alla invånare och utrota från
denna plats Baals sista kvarleva, avgudaprofeternas
namn jämte prästerna; **5** dem som på taken tillbedja
himmelens härskara, och dem som tillbedja HERREN
och svärja vid honom och svärja vid Malkam; **6** dem
som hava vikit bort ifrån HERREN, och dem som aldrig
hava sökt HERREN eller frågat efter honom. **7** Varen
stilla inför Herren, HERREN! Ty HERRENS dag är nära;
HERREN har tillrett ett slaktoffer, han har invigt sina
gäster. **8** Och det skall ske på HERRENS slaktoffers dag
att jag skall hemsöka furstarna och konungasönerna och
alla som kläda sig i utländska kläder; **9** Jag skall på den
dagen hemsöka alla som hoppa över tröskeln, dem som
fylla sin herres hus med våld och svek. **10** På den dagen,
säger HERREN, skall klagorop höras ifrån Fiskporten
och jämmer från Nya staden och stort brak från höjderna.
11 Jämren eder, I som bon i Mortelkvarteret, ty det
är förbi med hela krämarskaran; utrotade äro alla de
penninglastade. **12** Och det skall ske på den tiden att jag
skall genomleta Jerusalem med lyktor och hemsöka de
människor som nu ligga där i ro på sin drägg, dem som
säga i sina hjärtan: »HERREN gör intet, varken gott eller
ont.» **13** Deras ägodelar skola då lämnas till plundring
och deras hus till ödeläggelse. Om de bygga sig hus,
skola de ej få bo i dem, och om de plantera vingårdar,
skola de ej få dricka vin från dem. **14** HERRENS stora
dag är nära, ja, den är nära, den kommer med stor hast.
Hör, det är HERRENS dag! I ångest ropa nu hjältarna.
15 En vredens dag är den dagen, en dag av ångest och
trångmål, en dag av ödeläggelse och förödelse en dag
av mörker och tjocka, en dag av moln och töcken, **16**
en dag då basunljud och härskri höjes mot de fastaste
städer och mot de högsta murtorn. **17** Då skall jag bereda
människorna sådan ångest att de gå där såsom blinda,
därför att de hava syndat mot HERREN. Deras blod skall
spridas omkring såsom stoft, och deras kroppar skola
kastas ut såsom orenlighet. **18** Varken deras silver eller
deras guld skall kunna rädda dem på HERRENS vredes
dag. Av hans nitälskans eld skall hela jorden förtäras. Ty
en ände, ja, en ände med förskräckelse skall han göra
på alla jordens inbyggare.

2 Besinna dig och kom till sans, du folk utan blygsel,
2 innan ännu rådslutet är fullgånget -- den dagen
hastar fram, såsom agnar fara! -- och innan HERRENS
vredes glöd kommer över eder, ja, innan HERRENS
vredes dag kommer över eder. **3** Söken HERREN,
alla I ödmjuke i landet, som hållen hans lag. Söken
rättfärdighet, söken ödmjukhet; kanhända bliven I så
beskärmade på HERRENS vredes dag. **4** Ty Gasa
skall bliva övergivet och Askelon varda en ödemark;
mitt på ljusa dagen skall Asdods folk drivas ut, och
Ekron skall ryckas upp med roten. **5** Ve eder som bebon
landsträckan utmed havet, I av keretéernas folk! Ett
HERRENS ord skall nå dig, Kanaan, du filistéernas
land; ja, jag skall fördärva dig, så att ingen mer bor i
dig. **6** Och landsträckan utmed havet skall ligga såsom
betesmarker, där herdarna hava sina brunnar och fåren
sina fållor. **7** Och den skall tillfalla de kvarblivna av Juda
hus såsom deras lott; där skola de föra sin boskap i
bet. I Askelons hus skola de få lägra sig, när aftonen
kommer. Ty HERREN, deras Gud, skall se till dem och
skall åter upprätta dem. **8** Jag har hört Moabs smädelser
och Ammons barns hån, huru de hava smädat mitt folk
och förhävt sig mot dess land. **9** Därför, så sant jag
lever, säger HERREN Sebaot, Israels Gud: det skall
gå Moab såsom Sodom, och Ammons barn såsom
Gomorra. Ett tillhåll för nässlor och en saltgrop skola
de bliva, och en ödemark till evig tid. Kvarlevan av mitt
folk skall plundra dem. och återstoden av min menighet
skall få dem till sin arvedel. **10** Så skall det gå dem, till
lön för deras högmod därför att de hava smädat och
förhävt sig mot HERREN Sebaots folk. **11** Fruktansvärd
skall HERREN bevisa sig mot dem; ty han skall göra
alla jordens gudar maktlösa, och alla hedningarnas
havsländer skola tillbedja honom, vart folk på sin ort -
- **12** också I etiopier, I som av mig bliven slagna med
svärd. **13** Och han skall uträcka sin hand mot norr och
fördärva Assur, han skall göra Nineve till en ödemark,
förtorkat såsom en öken. **14** Och därinne skola hjordar
lägra sig, allahanda vilda djur i skaror; pelikaner och
rördrommar skola taga natthärbärge på pelarhuvudena
därinne; fåglalåt skall ljuda i fönstren och förödelse bo
på trösklarna, nu då cederpanelningen är bortriven. **15**
Så skall det gå den glada staden, som satt så trygg, och
som sade i sitt hjärta: »Jag och ingen annan!» Huru har
den icke blivit en ödemark, en lägerstad för vilda djur!
Alla som gå där fram skola vissla åt den och slå ihop
händerna. Utsagorna om Gasa och Ekron innehålla i
den hebreiska grundtexten anspelningar på dessa orters
namn.

3 Ve henne, den gensträviga och befläckade staden,
förtryckets stad! **2** Hon hör icke på någons röst, hon
tager ej emot tuktan; på HERREN förtröstar hon icke,
till sin Gud vill hon ej komma. **3** Furstarna därinne äro
rytande lejon; hennes domare äro såsom vargar om

aftonen, de spara intet till morgondagen. **4** Hennes
profeter äro stortaliga trolösa män; hennes präster ohelga
vad heligt är, de våldföra lagen. **5** HERREN är rättfärdig
därinne, han gör intet orätt. var morgon låter han sin rätt
gå fram i ljuset, den utebliver aldrig; men de orättfärdiga
veta icke av någon skam. **6** Jag utrotade folkslag, deras
murtorn blevo förstörda, deras gator gjorde jag öde,
så att ingen mer gick där fram; deras städer blevo
förhärjade, så att de lågo tomma på människor, blottade
på invånare. **7** Jag tillsade henne att allenast frukta mig
och taga emot tuktan; då skulle hennes boning undgå
förstörelse, med allt vad jag hade givit i hennes vård.
Men i stället ävlades de att göra allt vad fördärvligt var. **8**
Därför man I vänta på mig, säger HERREN, och på den
dag jag står upp för att taga byte. Ty mitt domslut är: jag
skall församla folk och hämta tillhopa konungariken, för
att utgjuta över dem min ogunst, all min vredes glöd; ty
av min nitälskans eld skall hela jorden förtäras. **9** Se,
då skall jag giva åt folken nya, renade läppar, så att de
allasammans åkalla HERRENS namn och endräktigt
tjäna honom. **10** Ända ifrån länderna bortom Etiopiens
strömmar skola mina tillbedjare, mitt förskingrade folk,
frambära offer åt mig. **11** På den tiden skall du slippa
att längre blygas för alla de överträdelser som du har
begått mot mig. Ty då skall jag avskilja från dig dem
som nu jubla så segerstolt i dig; och du skall då icke
vidare förhäva dig på mitt heliga berg. **12** Men jag skall
lämna kvar i dig ett folk, betryckt och armt; och de skola
förtrösta på HERRENS namn. **13** Kvarlevan av Israel
skall då icke mer göra något orätt, ej heller tala lögn, och
i deras mun skall icke finnas en falsk tunga. Ja, de skola
få beta och ligga i ro, utan att någon förskräcker dem.
14 Jubla, du dotter Sion, höj glädjerop, du Israel; var
glad och fröjda dig av allt hjärta, du dotter Jerusalem.
15 HERREN har avvänt straffdomarna ifrån dig, han
har röjt din fiende ur vägen. HERREN, som bor i dig,
är Israels konung; du behöver ej mer frukta något ont.
16 På den tiden skall det sägas till Jerusalem; »Frukta
icke, Sion låt ej modet falla. **17** HERREN, din Gud, bor i
dig en hjälte som kan frälsa. Han gläder sig över dig
med lust, han tiger stilla i sin kärlek, han fröjdas över
dig med jubel.» **18** Dem som med bedrövelse måste
sakna högtiderna, dem skall jag då församla, dem som
levde skilda från dig, du som själv bar smälekens börda.
19 Ty se, jag skall på den tiden utföra mitt verk på alla
dina förtryckare. jag skall frälsa de haltande och hämta
tillhopa de fördrivna, jag skall låta dem bliva ett ämne till
lovsång och till berömmelse på hela jorden, där de voro
så smädade. **20** På den tiden skall jag låta eder komma
tillbaka ja, på den tiden skall jag hämta eder tillhopa. Ty
jag vill låta eder bliva ett ämne till berömmelse och till
lovsång bland alla jordens folk, i det att jag åter upprättar
eder, så att I sen det med egna ögon, säger HERREN.

Haggai

1 I konung Darejaves' andra regeringsår, i sjätte
månaden, på första dagen i månaden, kom HERRENS
ord genom profeten Haggai Serubbabel, Sealtiels son,
Juda ståthållare, och till översteprästen Josua, Josadaks
son; han sade: **2** Så säger HERREN Sebaot: Detta folk
säger: »Ännu är icke tiden kommen att gå till verket,
tiden att HERRENS hus bygges upp.» **3** Men HERRENS
ord kom genom profeten Haggai; han sade: **4** Är då tiden
kommen för eder att själva bo i panelade hus, medan
detta hus ligger öde? **5** Därför säger nu HERREN Sebaot
så: Given akt på huru det går eder. **6** I sån mycket, men
inbärgen litet; I äten, men fån icke nog för att bliva mätta;
I dricken, men fån icke nog för att bliva glada; I tagen på
eder kläder, men haven icke nog för att bliva varma. Och
den som får någon inkomst, han far den allenast för att
lägga den i en söndrig pung. **7** Ja, så säger HERREN
Sebaot: Given akt på huru det går eder. **8** Men dragen
nu upp till bergen, hämten trävirke och byggen upp mitt
hus, så vill jag hava behag därtill och bevisa mig härlig,
säger HERREN. **9** I väntaden på mycket, men se, det
blev litet, och när I förden det hem, då blåste jag på det.
Varför gick det så? säger HERREN Sebaot. Jo, därför
att mitt hus får ligga öde, under det att envar av eder
hastar med sitt eget hus. **10** Fördenskull har himmelen
ovan eder förhållit eder sin dagg och jorden förhållit sin
gröda. **11** Och jag har bjudit torka komma över land och
berg, och över säd, vin och olja och alla andra jordens
alster, och över människor och djur, och över all frukt
av edra händers arbete. **12** Och Serubbabel, Sealtiels
son, och översteprästen Josua, Josadaks son med hela
kvarlevan av folket lyssnade till HERRENS, sin Guds,
röst och till profeten Haggais ord, eftersom HERREN,
deras Gud, hade sänt honom; och folket fruktade för
HERREN. **13** Då sade Haggai, HERRENS sändebud,
efter HERRENS uppdrag, till folket så: »Jag är med
eder, säger HERREN.» **14** Och HERREN uppväckte
Serubbabels, Sealtiels sons, Juda ståthållares, ande och
översteprästen Josuas, Josadaks sons, ande och allt det
kvarblivna folkets ande, så att de gingo till verket och
arbetade på HERREN Sebaots; sin Guds, hus.

2 Detta skedde på tjugufjärde dagen i sjätte månaden
av konung Darejaves' andra regeringsår. **2** I sjunde
månaden, på tjuguförsta dagen i månaden, kom
HERRENS ord genom profeten Haggai han sade: **3** Säg
till Serubbabel, Sealtiels son Juda ståthållare, och till
översteprästen Josua, Josadaks son, och till kvarlevan av
folket: **4** Leva icke ännu bland eder män kvar, som hava
sett detta hus i dess forna härlighet? Och hurudant sen I
det nu vara? Är det icke såsom intet i edra ögon? **5** Men
var likväl nu frimodig, du Serubbabel, säger HERREN;
och var frimodig, du överstepräst Josua, Josadaks son;
och varen frimodiga och arbeten, alla I som hören till
folket i landet, säger HERREN; ty jag är med eder, säger
HERREN Sebaot. **6** Det förbund som jag slöt med eder,
när I drogen ut ur Egypten, vill jag låta stå fast, och min
Ande skall förbliva ibland eder; frukten icke. **7** Ty så
säger HERREN Sebaot: Ännu en gång, inom en liten tid,
skall jag komma himmelen och jorden, havet och det
torra att bäva; **8** och alla hednafolk skall jag komma att
bäva, och så skola dyrbara håvor från alla hednafolk
föras hit; och jag skall fylla detta hus med härlighet,
säger HERREN Sebaot. **9** Ty mitt är silvret, och mitt är
guldet, säger HERREN Sebaot. **10** Den tillkommande
härligheten hos detta hus skall bliva större än dess forna
var, säger HERREN Sebaot; och på denna plats skall
jag låta friden råda, säger HERREN Sebaot. **11** På
tjugufjärde dagen i nionde månaden av Darejaves' andra
regeringsår kom HERRENS ord till profeten Haggai; han
sade: **12** Så säger HERREN Sebaot: Fråga prästerna
om lag och säg: **13** »Om någon bär heligt kött i fliken av
sin mantel och så med fliken kommer vid något bakat
eller kokt, eller vid vin eller olja, eller vid något annat
som man förtär, månne detta därigenom bliver heligt?»
Prästerna svarade och sade: »Nej.» **14** Åter frågade
Haggai: »Om den som har blivit orenad genom en död
kommer vid något av allt detta, månne det då bliver
orenat?» Prästerna svarade och sade: »Ja.» **15** Då tog
Haggai till orda och sade: »Så är det med detta folk och
så är det med detta släkte inför mig, säger HERREN, och
så är det med allt deras händers verk: vad de där offra,
det är orent. **16** Och given nu akt på huru det hittills har
varit, före denna dag, och under tiden innan man ännu
hade begynt lägga sten på sten till HERRENS tempel **17**
huru härförinnan, om någon kom till en sädesskyl som
skulle giva tjugu mått, den gav allenast tio, och huru, om
någon kom till vinpressen för att ösa upp femtio kärl,
den gav allenast tjugu. **18** Vid allt edra händers arbete
slog jag eder säd med sot och rost och hagel, och likväl
vänden I eder icke till mig, säger HERREN. **19** Given
alltså akt på huru det hittills har varit, före denna dag; ja,
given akt på huru det har varit före tjugufjärde dagen
i nionde månaden, denna dag då grunden har blivit
lagd till HERRENS tempel. **20** Finnes någon säd ännu i
kornboden? Nej; och varken vinträdet eller fikonträdet
eller granatträdet eller olivträdet har ännu burit någon
frukt. Men från denna dag skall jag giva välsignelse.» **21**
Och HERRENS ord kom för andra gången till Haggai,
på tjugufjärde dagen i samma månad; han sade: **22**
Säg till Serubbabel, Juda ståthållare: Jag skall komma
himmelen och jorden att bäva; **23** jag skall omstörta
konungatroner och göra hednarikenas makt till intet; jag
skall omstörta vagnarna med sina kämpar, och hästarna
skola stupa med sina ryttare. Den ene skall falla för den
andres svärd. På den tiden, säger HERREN Sebaot,
skall jag taga dig, min tjänare Serubbabel, Sealtiels son,

säger HERREN, och skall akta dig såsom min signetring;
ty dig har jag utvalt, säger HERREN Sebaot.

Sakaria

1 I åttonde månaden av Darejaves' andra regeringsår
kom HERRENS ord till Sakarja, son till Berekja,
son till Iddo, profeten, han sade: **2** Svårt förtörnad
var HERREN på edra fäder. **3** Säg därför nu till folket
så säger HERREN Sebaot: Vänden om till mig, säger
HERREN Sebaot, så vill jag vända om till eder, säger
HERREN Sebaot. **4** Varen icke såsom edra fäder, för
vilka forna tiders profeter predikade och sade: »Så säger
HERREN Sebaot: Vänden om från edra onda vägar och
edra onda gärningar»; men de ville icke höra och aktade
icke på mig säger HERREN. **5** Edra fäder, var äro de?
Och profeterna, leva de kvar evinnerligen? **6** Nej, men
mina ord och mina rådslut, de som jag betrodde åt mina
tjänare profeterna, de träffade ju edra fäder, så att de
måste vända om och säga: »Såsom HERREN Sebaot
hade beslutit att göra med oss, och såsom våra vägar
och våra gärningar förtjänade, så har han ock gjort med
oss.» **7** På tjugufjärde dagen i elfte månaden, det är
månaden Sebat, i Darejeves' andra regeringsår, kom
HERRENS ord till Sakarja, son till Berekja, son till Iddo,
profeten; han sade: **8** Jag hade en syn om natten: Jag
fick se en man som red på en röd häst; och han höll stilla
bland myrtenträden i dalsänkningen. Och bakom honom
stodo andra hästar, röda, bruna och vita. **9** Då frågade
jag: »Vad betyda dessa, min herre?» Ängeln som talade
med mig svarade mig: »Jag vill låta dig förstå vad dessa
betyda.» **10** Och mannen som stod bland myrtenträden
tog till orda och sade: »Det är dessa som HERREN har
sänt ut till att fara omkring på jorden.» **11** Och själva
togo de till orda och sade till HERRENS ängel, som stod
bland myrtenträden: »Vi hava farit omkring på jorden
och hava funnit hela jorden lugn och stilla.» **12** Då
tog HERRENS ängel åter till orda och sade: »HERRE
Sebaot, huru länge skall det dröja, innan du förbarmar
dig över Jerusalem och Juda städer? Du har ju nu varit
vred på dem i sjuttio år.» **13** Och HERREN svarade
ängeln som talade med mig goda och tröstliga ord; **14**
och ängeln som talade med mig sade sedan till mig:
»Predika och säg: Så säger HERREN Sebaot: Jag har
stor nitälskan för Jerusalem och Sion; **15** och jag är
storligen förtörnad på hednafolken, som sitta så säkra; ty
när jag var allenast litet förtörnad, hjälpte de ytterligare
till att fördärva. **16** Därför säger HERREN så: Jag vill
åter vända mig till Jerusalem i barmhärtighet; mitt hus
skall där bliva uppbyggt, säger HERREN Sebaot, och
mätsnöret skall spännas över Jerusalem. **17** Ytterligare
må du predika och säga: Så säger HERREN Sebaot:
Ännu en gång skola mina städer få njuta överflöd av
goda håvor; ja, HERREN skall ännu en gång trösta
Sion, och ännu en gång skall han utvälja Jerusalem.»
18 Sedan lyfte jag upp mina ögon och fick då se fyra
horn. **19** Då frågade jag ängeln som talade med mig:
»Vad betyda dessa?» Han svarade mig: »Detta är de
horn som hava förströtт Juda, Israel och Jerusalem.»
20 Sedan lät HERREN mig se fyra smeder. **21** Då frågade
jag: »I vad ärende hava dessa kommit?» Han svarade:
»De förra voro de horn som förströdde Juda, så att ingen
kunde upplyfta sitt huvud; men nu hava dessa kommit
för att injaga skräck hos dem, och för att slå av hornen
på de hednafolk som hava lyft sitt horn mot Juda land,
till att förströ dess inbyggare.»

2 Sedan lyfte jag upp mina ögon och fick då se en
man som hade ett mätsnöre i sin hand. **2** Då frågade
jag: »Vart går du?» Han svarade mig: »Till att mäta
Jerusalem, för att se huru brett och huru långt det skall
bliva.» **3** Då fick jag se ängeln som talade ned mig
komma fram, och en annan ängel kom emot honom.
4 Och han sade till denne: »Skynda åstad och tala till
den unge mannen där och säg: 'Jerusalem skall ligga
såsom en obefäst plats; så stor myckenhet av människor
och djur skall finnas därinne. **5** Men jag själv, säger
HERREN, skall vara en eldsmur däromkring, och jag
skall bevisa mig härlig därinne.'» **6** Upp, upp! Flyn bort
ur nordlandet, säger HERREN, I som av mig haven
blivit förströdda åt himmelens fyra väderstreck, säger
HERREN. **7** Upp, Sion! Rädda dig, du som nu bor hos
dottern Babel! **8** Ty så säger HERREN Sebaot, han som
har sänt mig åstad för att förhärliga sig, så säger han om
hednafolken, vilka plundrade eder (ty den som rör vid
eder, han rör vid hans ögonsten): **9** »Se, jag lyfter min
hand mot dem, och de skola bliva ett byte för sina forna
trälar; och I skolen så förnimma att HERREN Sebaot har
sänt mig.» **10** Jubla och gläd dig, du dotter Sion; ty se,
jag kommer för att aga min boning i dig, säger HERREN.
11 Och då skola många hednafolk sluta sig till HERREN
och bliva mitt folk. Ja, jag skall taga min boning i dig;
och du skall förnimma att HERREN Sebaot har sänt mig
till dig. **12** Och HERREN skall hava Juda till I sin arvedel
i det heliga landet, och ännu en gång skall han utvälja
Jerusalem. **13** Allt kött vare stilla inför HERREN; ty han
har stått upp och trätt fram ur sin heliga boning.

3 Sedan lät han mig se överstеprästen Josua stående
inför HERRENS ängel; och Åklagaren stod vid hans
högra sida för att anklaga honom. **2** Men HERREN sade
till Åklagaren: »HERREN skall näpsa dig, du Åklagare; ja,
HERREN skall näpsa dig, han som har utvalt Jerusalem.
Är då icke denne en brand, ryckt ur elden?» **3** Och
Josua var klädd i orena kläder, där han stod inför ängeln
4 Och denne tog till orda och sade till dem som stodo
där såsom hans tjänare: »Tagen av honom de orena
kläderna.» Och till honom själv sade han: »Se, jag har
tagit bort ifrån dig din missgärning, och man skall nu
kläda dig i högtidskläder.» **5** Då sade jag: »Må man ock
sätta en ren bindel på hans huvud.» Och de satte en
ren bindel på hans huvud och klädde på honom andra

kläder, medan HERRENS ängel stod därbredvid. 6 Och
HERRENS ängel betygade för Josua och sade: 7 »Så
säger HERREN Sebaot: Om du vandrar på mina vägar
och håller vad jag har bjudit dig hålla, så skall du ock få
styra mitt hus och vakta mina gårdar; och jag skall låta
dig hava din gång bland dessa som här göra tjänst. 8
Hör härpå, Josua, du överstepräst, med dina medbröder,
som sitta här inför dig (ty dessa män skola vara ett
tecken): Se, jag vill låta min tjänare Telningen komma; 9
ty se, i den sten som jag har lagt inför Josua -- över
vilken ena sten sju ögon vaka -- i den skall jag inrista
den inskrift som hör därtill, säger HERREN Sebaot; och
jag skall utplåna detta lands missgärning på en enda
dag. 10 På den tiden, säger HERREN Sebaot, skall var
och en av eder kunna inbjuda den andre till gäst under
sitt vinträd och fikonträd.» Se Djävul i Ordförkl.

4 Sedan blev jag av ängeln som talade med mig åter
uppväckt, likasom när någon väckes ur sömnen. 2
Och han sade till mig: »Vad ser du?» Jag svarade: »Jag
ser en ljusstake, alltigenom av guld, med sin oljeskål
ovantill och med sina sju lampor; och sju rör gå till de
särskilda lamporna därovantill. 3 Och två olivträd sträcka
sig över den, ett på högra sidan om skålen och ett på
vänstra.» 4 Sedan frågade jag och sade till ängeln som
talade med mig: »Vad betyda dessa ting, min herre?» 5
Men ängeln som talade med mig svarade och sade till
mig: »Förstår du då icke vad de betyda?» Jag svarade:
»Nej, min herre.» 6 Då talade han och sade till mig:
»Detta är HERRENS ord till Serubbabel: Icke genom
någon människas styrka eller kraft skall det ske, utan
genom min Ande, säger HERREN Sebaot. 7 Vilket du än
må vara, du stora berg som reser dig mot Serubbabel,
så skall du ändå förvandlas till jämn mark. Ty han skall
få föra fram slutstenen under jubelrop: 'Nåd, nåd må
vila över den!'» 8 Vidare kom HERRENS ord till mig;
han sade: 9 »Serubbabels händer hava lagt grunden
till detta hus; hans händer skola ock få fullborda det.
Och du skall förnimma att HERREN Sebaot har sänt mig
till eder. 10 Ty vem är den som vill förakta: den ringa
begynnelsens dag, när dessa sju glädjas över att se
murlodet i Serubbabels hand, dessa HERRENS ögon,
som överfara hela jorden?» 11 Och jag frågade och
sade till honom: »Vad betyda dessa två olivträd, det på
högra och det på vänstra sidan om ljusstaken?» 12 Och
ytterligare frågade jag och sade till honom: »Vad betyda
de två olivkvistar som sträcka sig intill de två gyllene
rännor genom vilka den gyllene oljan ledes ditned?»
13 Då sade han till mig: »Förstår du då icke vad de
betyda?» Jag svarade: »Nej, min herre.» 14 Då sade
han: »Dessa äro de två oljesmorda som stå såsom
tjänare inför hela jordens Herre.»

5 När jag sedan åter lyfte upp mina ögon, fick jag se en
bokrulle flyga fram. 2 Och han sade till mig: »Vad ser
du?» Jag svarade: »Jag ser en bokrulle flyga fram; den
är tjugu alnar lång och tio alnar bred.» 3 Då sade han
till mig: »Detta är Förbannelsen, som går ut över hela
landet; ty i kraft av den skall var och en som stjäl varda
bortrensad härifrån, och i kraft av den skall var och en
som svär varda bortrensad härifrån. 4 Jag har låtit den
gå ut, säger HERREN Sebaot, för att den skall komma
in i tjuvens hus och in i dens hus, som svär falskt vid mitt
namn; och den skall stanna där i huset och fräta upp det
med både trävirke och stenar.» 5 Sedan kom ängeln
som talade med mig fram och sade till mig: »Lyft upp
dina ögon och se vad det är som där kommer fram. 6
Och jag frågade: »Vad är det?» Han svarade: »Det är
en sädesskäppa som kommer fram.» Ytterligare sade
han: »Så är det beställt med dem i hela landet.» 7 Jag
fick då se huru en rund skiva av bly lyfte sig; och nu
syntes där en kvinna som satt i skäppan. 8 Därefter
sade han: »Detta är Ogudaktigheten.» Och så stötte han
henne åter ned i skäppan och slog igen blylocket över
dess öppning. 9 När jag sedan lyfte upp mina ögon, fick
jag se två kvinnor komma fram; och vinden fyllde deras
vingar, ty de hade vingar lika hägerns. Och de lyfte upp
skäppan mellan jord och himmel. 10 Då frågade jag
ängeln som talade med mig: »Vart föra de skäppan?»
11 Han svarade mig: »De hava i sinnet att bygga ett hus åt
henne i Sinears land; och när det är färdigt, skall hon där
bliva nedsatt på sin plats.»

6 När jag sedan åter lyfte upp mina ögon, fick jag
se fyra vagnar komma fram mellan två berg, och
bergen voro av koppar. 2 För den första vagnen voro
röda hästar, för den andra vagnen svarta hästar, 3
för den tredje vagnen vita hästar, och för den fjärde
vagnen fläckiga hästar, starkare än de andra. 4 Då tog
jag till orda och frågade ängeln som talade med mig:
»Vad betyda dessa, min herre?» 5 Ängeln svarade och
sade till mig: »Det är himmelens fyra vindar, vilka nu
draga ut, sedan de hava fått träda inför hela jordens
Herre. 6 Vagnen med de svarta hästarna drager mot
nordlandet, de vita följa efter dem, och de fläckiga draga
mot sydlandet.» 7 Men när de som voro starkast skulle
draga ut, voro de ivriga att få fara omkring på jorden.
Då sade han: »Ja, I mån fara omkring på jorden.» Och
de foro åstad omkring på jorden. 8 Därefter ropade
han på mig och talade till mig och sade: »Se, genom
dem som draga ut mot nordlandet skall jag släcka min
vrede på nordlandet.» 9 Och HERRENS ord kom till
mig; han sade: 10 Tag emot av Heldai gåvorna från de
landsflyktiga, från Tobia och Jedaja; du själv må redan
samma dag gå åstad bort till Josias, Sefanjas sons, hus,
dit dessa hava kommit från Babel. 11 När du så har
fått silver och guld, skall du därav låta göra kronor; och
du skall sätta en på översteprästen Josuas, Josadaks
sons, huvud. 12 Och du skall säga till honom: »Så säger

HERREN Sebaot: Se, där är en man som skall kallas
Telningen. Under honom skall det gro, och han skall
bygga upp HERRENS tempel. 13 Ja, han skall bygga
upp HERRENS tempel och förvärva majestät och sitta
på sin tron och regera; och en präst skall han vara på
sin tron; och fridens rådslag skola vara mellan båda. 14
Men kronorna skola förvaras i HERRENS tempel, till
en åminnelse av Helem, Tobia och Jedaja och Hen,
Sefanjas son. 15 Och fjärran ifrån skall man komma och
bygga på HERRENS tempel; och I skolen så förnimma
att HERREN Sebaot har sänt mig till eder. Och så skall
ske, om I troget hören HERRENS, eder Guds, röst.»

7 Och i konung Darejaves' fjärde regeringsår hände sig
att HERRENS ord kom till Sakarja, på fjärde dagen i
nionde månaden, det är Kisleu. 2 Ty från Betel hade då
Sareser och Regem-Melek med sina män blivit sända
för att bönfalla inför HERREN; 3 de skulle nämligen
fråga prästerna i HERREN Sebaots hus och profeterna
sålunda: »Skola vi framgent hålla gråtodag och späka
oss i femte månaden, såsom vi hava gjort nu i så många
år?» 4 Så kom då HERREN Sebaots ord till mig; han
sade: 5 Säg till allt folket i landet och till prästerna: När I
nu under sjuttio år haven hållit faste- och klagodagar i
femte och i sjunde månaden, har det då varit åt mig som
I haven hållit fasta? 6 Och när I äten och dricken, är det
icke då för eder egen räkning som I äten och dricken? 7
Haven I icke förnummit de ord som HERREN lät predika
genom forna tiders profeter, medan Jerusalem ännu
tronade i god ro med sina städer omkring sig, och medan
Sydlandet och Låglandet ännu voro bebodda? 8 Vidare
kom HERRENS ord till Sakarja; han sade: 9 Så sade ju
HERREN Sebaot: »Dömen rätta domar, och bevisen
varandra kärlek och barmhärtighet. 10 Förtrycken icke
änkan och den faderlöse, främlingen och den fattige,
och tänken icke i edra hjärtan ut ont mot varandra.»
11 Men de ville icke akta därpå, utan spjärnade emot i
gensträvighet och tillslöto sina öron för att slippa att höra.
12 ja, de gjorde sina hjärtan hårda såsom diamant, för att
slippa att höra den lag och de ord som HERREN Sebaot
genom sin Ande hade sänt, förmedelst forna tiders
profeter. Därför utgick stor vrede från HERREN Sebaot.
13 Och det skedde, att likasom de icke hade velat höra,
när han ropade, så sade nu HERREN Sebaot: »Jag vill
icke höra, när de ropa; 14 utan jag skall förströ dem
såsom genom en stormvind bland allahanda hednafolk
som de icke känna.» Så har nu landet blivit öde efter
dem, så att ingen färdas där, vare sig fram eller tillbaka;
ty de hava så gjort det ljuvliga landet till en ödemark.

8 Vidare kom HERREN Sebaots ord; han sade: 2 Så
säger HERREN Sebaot: Jag har stor nitälskan för
Sion, ja, med stor vrede nitälskar jag för henne. 3 Så
säger HERREN: Jag vill vända: åter till Sion och taga
min boning i Jerusalem; och Jerusalem skall kallas »den
trogna staden», och HERREN Sebaots berg »det heliga
berget». 4 Så säger HERREN Sebaot: Ännu en gång
skola gamla män och gamla kvinnor vara att finna på
gatorna i Jerusalem, var och en med sin stav i handen,
för hög ålders skull. 5 Och stadens gator skola vara fulla
av gossar och flickor, som leka där på gatorna, 6 Så
säger HERREN Sebaot. Om än sådant på den tiden kan
komma att synas alltför underbart för kvarlevan av detta
folk, icke måste det väl därför synas alltför underbart
också för mig? säger HERREN Sebaot. 7 Så säger
HERREN Sebaot: Se, jag skall frälsa mitt folk ut ur både
österland och västerland 8 och låta dem komma och
bosätta sig i Jerusalem; och de skola vara mitt folk, och
jag skall vara deras Gud, i sanning och rättfärdighet. 9
Så säger HERREN Sebaot: Fatten mod, I som i denna
tid hören dessa ord av samma profeters mun, som talade
på den tid då grunden lades till HERREN Sebaots hus,
templet som skulle byggas upp. 10 Ty före den tiden var
människornas arbete lönlöst och djurens arbete fåfängt;
ingen hade någon ro för sina ovänner, vare sig han gick
ut eller in, ty jag eggade alla människor mot varandra. 11
Men nu är jag icke mer så sinnad mot kvarlevan av detta
folk som jag var i forna dagar, säger HERREN Sebaot.
12 Ty nu skall friden skaffa utsäde, vinträdet skall giva
sin frukt, jorden skall giva sin gröda, och himmelen skall
giva sin dagg; och jag skall låta kvarlevan av detta folk
få allt detta till sin arvedel. 13 Och det skall ske, att
likasom I, både Juda hus och Israels hus, haven varit
ett exempel som man har nämnt, när man förbannade
bland hedningarna, så skolen I nu, då jag har frälsat
eder, tvärtom bliva nämnda, när man välsignar. Frukten
icke, utan fatten mod. 14 Ty så säger HERREN Sebaot:
Likasom jag, när edra fäder förtörnade mig, beslöt att
göra eder ont, säger HERREN Sebaot, och icke sedan
ångrade det, 15 så har jag tvärtom i denna tid beslutit
att göra gott mot Jerusalem och Juda hus; frukten icke.
16 Men detta är vad I skolen göra: Talen sanning med
varandra; domen rätta och fridsamma domar i edra
portar. 17 Tänken icke i edra hjärtan ut ont mot varandra,
och älsken icke falska eder; ty allt sådant hatar jag, säger
HERREN. 18 Och HERREN Sebaots ord kom till mig;
han sade: 19 Så säger HERREN Sebaot: Fastedagarna i
fjärde, femte, sjunde och tionde månaden skola för Juda
hus bliva till fröjd och glädje och till sköna högtider. Men
älsken sanning och frid. 20 Så säger HERREN Sebaot:
Ännu en gång skall det ske att folk skola komma hit och
många städers invånare; 21 och invånarna i den ena
staden skola gå till den andra och säga: »Upp, låtom oss
gå åstad och bönfalla inför HERREN och söka HERREN
Sebaot; jag själv vill ock gå åstad.» 22 Ja, många folk
och mäktiga hednafolk skola komma och söka HERREN
Sebaot i Jerusalem och bönfalla inför HERREN, 23 Så
säger HERREN Sebaot: På den tiden skall det ske att tio
män av allahanda tungomål som talas bland hednafolken

skola fatta en judisk man i mantelfliken och säga: »Låt
oss gå med eder, ty vi hava hört att Gud är med eder.»

9 Detta är en utsaga som innehåller HERRENS ord
över Hadraks land; också i Damaskus skall den slå
ned -- ty HERREN har sitt öga på andra människor
såväl som på Israels alla stammar. **2** Den drabbar ock
Hamat, som gränsar därintill, så ock Tyrus och Sion,
där man är så vis. **3** Tyrus byggde sig ett fäste; hon
hopade silver såsom stoft och guld såsom orenlighet på
gatan. **4** Men se, Herren skall åter göra henne fattig,
han skall bryta hennes murar ned i havet, och hon själv
skall förtäras av eld. **5** Askelon må se det med fruktan,
och Gasa med stor bävan, så ock Ekron, ty dess hopp
skall komma på skam. Gasa mister sin konung, Askelon
bliver en obebodd plats **6** Asdod skall bebos av en
vanbördig hop; så skall jag utrota filistéernas stolthet.
7 Men när jag har ryckt blodmaten ur deras mun och
styggelserna undan deras tänder då skall också av dem
bliva en kvarleva åt vår Gud, de skola bliva såsom
stamfurstar i Juda, och Ekrons folk skall bliva såsom
jebuséerna. **8** Och jag skall slå upp mitt läger till ett
värn för mitt hus, mot härar som komma eller gå, och
ej mer skall någon plågare komma över dem; ty jag
vaktar nu med öppna ögon. **9** Fröjda dig storligen, du
dotter Sion; höj jubelrop, du dotter Jerusalem. Se, din
konung kommer till dig; rättfärdig och segerrik är han.
Han kommer fattig, ridande på en åsna, på en åsninnas
fåle. **10** Så skall jag utrota vagnar Efraim och hästar ur
Jerusalem; ja, stridens bågar skola utrotas, och han skall
tala frid till folken. Och hans herradöme skall nå från hav
till hav, och ifrån floden intill jordens ändar. **11** För ditt
förbundsblods skull vill jag ock släppa dina fångar fria ur
gropen där intet vatten finnes. **12** Så vänden då åter
till edert fäste, I fångar som nu haven ett hopp. Ja, det
vare eder förkunnat i dag att jag vill giva eder dubbelt
igen. **13** Ty jag skall spänna Juda såsom min båge och
lägga Efraim såsom pil på den, och dina söner, du Sion,
skall jag svänga såsom spjut mot dina söner, du Javan,
och göra dig lik en hjältes svärd. **14** Ja, HERREN skall
uppenbara sig i höjden, och såsom en ljungeld skall hans
pil fara ut; Herren, HERREN skall stöta i basunen, och
med sunnanstormar skall han draga fram. **15** HERREN
Sebaot, han skall beskärma dem; de skola uppsluka sina
fiender och trampa deras slungstenar under fötterna;
under stridslarm skola de svälja sina fiender såsom vin,
till dess de själva äro så fulla av blod som offerskålar och
altarhörn. **16** Och HERREN, deras Gud, skall på den
tiden giva dem seger, ty de äro ju det folk som han har
till sin hjord. Ja, ädelstenar äro de i en krona, strålande
över hans land. **17** Huru stor bliver icke deras lycka,
huru stor deras härlighet! Av deras säd skola ynglingar
blomstra upp, och jungfrur av deras vin.

10 HERREN mån I bedja om regn, när vårregnets tid
är inne; HERREN är det som sänder ljungeldarna.
Regn skall han då giva människorna i ymnigt mått,
gröda på marken åt var och en. **2** Men husgudarnas
tal är fåfänglighet, spåmännens syner äro lögn, tomma
drömmar är vad de tala, och den tröst de giva är ett
intet. Därför måste folket draga hädan såsom en fårhjord
och fara illa, där det går utan herde. **3** Mot herdarna är
min vrede upptänd och bockarna skall jag hemsöka.
Ja, HERREN Sebaot skall vårda sig om sin hjord, Juda
hus, och skall så göra den till en stolt stridshäst åt sig. **4**
Från den hjorden skall en hörnsten komma, från den en
stödjepelare, från den en båge till striden, från den allt
vad styresman heter. **5** Och de skola vara lika hjältar,
som gå fram i striden, likasom trampade de i orenlighet
på gatan. Ja, strida skola de, ty HERREN är med dem,
och ryttarna på sina hästar skola då komma på skam.
6 Jag skall giva styrka åt Juda hus, och åt Josefs hus
skall jag giva seger. Jag skall i min barmhärtighet låta
dem komma tillbaka, och det skall bliva såsom hade jag
aldrig förkastat dem. Ty jag är HERREN, deras Gud,
och skall bönhöra dem. **7** Och Efraims män skola bliva
lika hjältar, och deras hjärtan skola glädja sig såsom av
vin. Deras barn skola ock se det och bliva glada; deras
hjärtan skola fröjda sig i HERREN. **8** Jag skall locka
på dem och samla dem tillhopa, ty jag förlossar dem;
och de skola bliva lika talrika som de fordom voro. **9**
Och när jag planterar ut dem bland folken, skola de
tänka på mig i fjärran land; och med sina barn skola de
få leva och komma tillbaka. **10** Ja, från Egyptens land
skall jag låta dem komma tillbaka och från Assur skall
jag församla dem. Sedan skall jag föra dem till Gileads
land och till Libanon; och där skall icke finnas rum nog
för dem. **11** Han skall draga fram genom havet på en
trång väg, böljorna i havet skall han slå ned, och alla
Nilflodens djup skola torka ut. Så skall Assurs stolthet
bliva nedbruten och spiran tagen ifrån Egypten. **12** Men
dem skall jag göra starka i HERREN, och i hans namn
skola de gå fram, säger HERREN.

11 Öppna dina dörrar, Libanon, ty eld skall nu förtära
dina cedrar. **2** Jämra dig, du cypress, ty cedern
måste falla, de härliga träden skola förödas. Jämren
eder, I Basans ekar, ty skogen, den ogenomträngliga,
varder fälld. **3** Hör huru herdarna jämra sig, när deras
härlighet bliver förödd! Hör huru de unga lejonen ryta,
när Jordanbygdens snår varda förödda! **4** Så sade
HERREN, min Gud: »Bliv en herde för slaktfåren, **5**
ty deras köpare slakta dem utan all försyn, och deras
säljare säga: 'Lovad vare HERREN att jag bliver allt
rikare.' Ej heller skonas de av sina egna herdar.» **6** »Se,
jag vill nu icke mer skona landets inbyggare», säger
HERREN, »utan låta människorna falla i varandras hand
och i sina konungars hand, och dessa skola fördärva
landet, och jag skall icke rädda någon ur deras hand.» **7**

Så blev jag en herde för slaktfåren, de arma fåren. Och
jag tog mig två stavar, den ena kallade jag Ljuvlig ro,
den andra kallade jag Endräkt; och jag vaktade så fåren
8 Men sedan jag inom en månad hade förgjort de tre
herdarna, blev jag led vid fåren, likasom ock deras sinne
var avogt mot mig. 9 Då sade jag: »Jag vill icke mer vara
eder herde. Vad som vill dö, det må dö, och vad som vill
förgås, det må förgås; och de som sedan bliva kvar må
äta varandras kött.» 10 Så tog jag min stav Ljuvlig ro och
bröt sönder den, till att upplösa det förbund som jag hade
slutit med alla folk. 11 Och när detta nu på den dagen
blev upplöst, förnummo de arma fåren, som aktade på
mig, att det var HERRENS ord. 12 Därefter sade jag till
dem: »Om I så finnen för gott, så given mig min lön;
varom icke, må det så vara.» Och de vägde upp trettio
siklar silver såsom lön åt mig. 13 Då sade HERREN
till mig: »Kasta det åt krukmakaren» -- det härliga pris
vartill jag hade blivit värderad av dem! Och jag tog
de trettio silversiklarna och kastade dem i HERRENS
hus åt krukmakaren. 14 Därefter bröt jag sönder min
andra stav, Endräkt, till att upplösa broderskapet mellan
Juda och Israel. 15 Och HERREN sade till mig: »Tag
dig nu redskap såsom en oförnuftig herde; 16 ty se,
jag vill låta en herde uppstå i landet, som icke vårdar
sig om de får som hålla på att förgås, icke uppsöker
det förskingrade, icke helar det sargade, icke sörjer för
det som är helbrägda, utan allenast äter köttet av de
feta och river sönder klövarna på dem.» 17 Ve över
denne ovärdige herde, som övergiver sin hjord! Må ett
svärd träffa hans arm och hans högra öga! Må hans arm
alldeles förtvina och hans högra öga förmörkas i grund!

12 Detta är en utsaga som innehåller HERRENS
ord över Israel. Så säger HERREN, han som
har utspänt himmelen och grundat jorden och danat
människans ande i henne: 2 Se, jag skall göra Jerusalem
till an berusningens kalk för alla folk runt omkring;
jämväl över Juda skall det komma, när Jerusalem bliver
belägrat. 3 Och det skall ske på den tiden att jag skall
göra Jerusalem till en lyftesten för alla folk; var och en
som försöker lyfta den skall illa sarga sig därpå. Och alla
jordens folk skola församla sig mot det. 4 På den tiden,
säger HERREN, skall jag slå alla hästar med förvirring
och deras ryttare med vanvett. Men över Juda hus skall
jag upplåta mina ögon, när jag bland hednafolken slår
alla hästar med blindhet. 5 Då skola Juda stamfurstar
säga i sina hjärtan: »Jerusalems invånare äro vår styrka,
genom HERREN Sebaot, sin Gud.» 6 På den tiden skall
jag låta Juda stamfurstar bliva såsom brinnande fyrfat
bland ved, och såsom eldbloss bland halmkärvar, så
att de förbränna alla folk runt omkring, både åt höger
och åt vänster; men Jerusalem skall framgent trona
på sin plats, där Jerusalem nu är. 7 Och först skall
HERREN giva seger åt Juda hyddor, för att icke Davids
hus och Jerusalems invånare skola tillräkna sig större
ära än Juda. 8 På den tiden skall HERREN beskärma
Jerusalems invånare; den skröpligaste bland dem skall
på den tiden vara såsom David, och Davids hus skall
vara såsom ett gudaväsen, såsom HERRENS ängel
framför dem. 9 Och jag skall på den tiden sätta mig i
sinnet att förgöra alla folk som komma mot Jerusalem.
10 Men över Davids hus och över Jerusalems invånare
skall jag utgjuta en nådens och bönens ande, så att de
se upp till mig, och se vem de hava stungit. Och de
skola hålla dödsklagan efter honom, såsom man håller
dödsklagan efter ende sonen, och skola bittert sörja
honom, såsom man sörjer sin förstfödde. 11 Ja, på den
tiden skall i Jerusalem hållas stor dödsklagan, sådan
den var, som hölls i Hadadrimmon på Megiddons slätt.
12 Och släkterna i landet skola hålla dödsklagan var för
sig: Davids hus släkt för sig, och dess kvinnor för sig,
Natans hus' släkt för sig, och dess kvinnor för sig, 13
Levi hus' släkt för sig, och dess kvinnor för sig, Simeis
släkt för sig, och dess kvinnor för sig; 14 så ock alla
övriga släkter var för sig, och deras kvinnor för sig.

13 På den tiden skola Davids hus och Jerusalems
invånare få en öppen brunn, till att avtvå sin synd
och orenhet. 2 Och det skall ske på den tiden, säger
HERREN Sebaot, att jag skall utrota avgudarnas namn
ur landet, så att de icke mer skola nämnas; profeterna
och orenhetens ande skall jag ock skaffa bort ur landet.
3 Och det skall ske, att om någon därefter uppträder
såsom profet, så skola hans egna föräldrar, hans fader
och moder, säga till honom: »Du kan icke få leva, du som
talar lögn i HERRENS namn.» Och hans egna föräldrar,
hans fader och moder, skola stinga ihjäl honom, när
han vill profetera. 4 Och det skall ske på den tiden att
alla profeter skola blygas för sina syner, när de vilja
profetera; och för att icke bliva röjda skola de icke mer
kläda sig i mantel av hår. 5 Och var och en av dem skall
säga: »Jag är ingen profet, en åkerman är jag; redan i
min ungdom blev jag köpt till träl.» 6 Och om man då
frågar honom: »Vad är det för sår du har på din kropp?»
så skall han svara: »Dem har jag fått därhemma, hos
mina närmaste.» 7 Svärd, upp mot min herde, mot den
man som fick stå mig nära! säger HERREN Sebaot. Må
herden bliva slagen, så att fåren förskingras; ty jag vill
nu vända min hand mot de svaga. 8 Och det skall ske i
hela landet, säger HERREN, att två tredjedelar där skola
utrotas och förgås; allenast en tredjedel skall där lämnas
kvar. 9 Och den tredjedelen skall jag låta gå genom
eld; jag skall luttra dem, såsom man luttrar silver, och
pröva dem, såsom man prövar guld. Så skola de åkalla
mitt namn, och jag skall bönhöra dem. Jag skall säga:
»Detta är mitt folk.» Och det skall svara: »HERREN är
min Gud.»

14 Se, en dag skall komma, en HERRENS dag, då
man i dig skall utskifta byte. 2 Ty jag skall församla

alla folk till strid mot Jerusalem; och staden skall intagas,
och husen skola plundras och kvinnorna skändas. Och
hälften av folket i staden skall föras bort i fångenskap.
Men återstoden därav skall icke bliva utrotad ur staden;
3 ty HERREN skall draga ut och strida mot de folken,
såsom han stridde förr på drabbningens dag. **4** Och han
skall den dagen stå med sina fötter på Oljeberget, gent
emot Jerusalem, österut; och Oljeberget skall rämna
mitt itu, mot öster och väster, till en mycket stor dal,
i det att ena hälften av berget viker undan mot norr,
och andra hälften därav mot söder. **5** Och I skolen fly
ned i dalen mellan mina berg, ty dalen mellan bergen
skall räcka ända till Asel; I skolen fly, såsom I flydden
för jordbävningen i Ussias, Juda konungs, tid. Då skall
HERREN, min Gud, komma, ja, du själv och alla heliga
med dig. **6** Och det skall ske på den dagen att ljuset
skall bliva borta, ty himlaljusen skola förmörkas. **7** Och
det bliver en dag som är ensam i sitt slag, och som är
känd av HERREN, en dag då det varken är dag eller
natt, en dag då det bliver ljust, när aftonen kommer.
8 Och det skall ske på den tiden att rinnande vatten
skola utgå från Jerusalem, ena hälften mot Östra havet
och andra hälften mot Västra havet; både sommar och
vinter skall det vara så. **9** Och HERREN skall då vara
konung över hela jorden; ja, på den tiden skall HERREN
vara en, och hans namn ett. **10** Hela landet från Geba
till Rimmon, söder om Jerusalem, skall då förvandlas
till en slättmark; men själva staden skall trona på sin
höjd, och sträcka sig från Benjaminsporten ända till
den plats där den förra porten stod, till Hörnporten
och Hananeltornet och till de kungliga vinpressarna;
11 och folket skall bo där i ro och icke mer givas till
spillo, ty Jerusalem skall trona i trygghet. **12** Men denna
hemsökelse skall HERREN låta drabba alla de folk som
drogo ut för att strida mot Jerusalem: han skall låta
deras kött ruttna, medan de ännu stå på sina fötter;
deras ögon skola ruttna i sina hålor och deras tunga
skall ruttna i deras mun. **13** Och det skall ske på den
tiden att HERREN skall sända en stor förvirring bland
dem; de skola bära hand på varandra, och den enes
hand skall lyftas mot den andres. **14** Också Juda skall
strida mot Jerusalem. Och skatter skola samlas tillhopa
från alla folk runt omkring: guld, silver och kläder i stor
myckenhet. **15** En likadan hemsökelse skall ock drabba
hästar, mulåsnor, kameler, åsnor och alla andra djur
som finnas där i lägren. **16** Och det skall ske att alla
överblivna ur alla de folk som kommo mot Jerusalem
skola år efter år draga ditupp, för att tillbedja konungen
HERREN Sebaot, och för att fira lövhyddohögtiden.
17 Men om någon av jordens folkstammar icke drager
upp till Jerusalem, för att tillbedja konungen HERREN
Sebaot, då skall över den icke komma något regn. **18**
Om Egyptens folkstam icke drager åstad och kommer
ditupp, så skall ej heller över den komma regn. Detta
bliver den hemsökelse som HERREN skall låta drabba
de folk som icke draga upp för att fira lövhyddohögtiden.
19 Ja, så skall Egypten drabbas av sin synd, så skola
ock alla andra folk drabbas av sin synd, om de icke
draga upp för att fira lövhyddohögtiden. **20** På den
tiden skall på hästarnas bjällror stå att läsa: »Helgad åt
HERREN», och grytorna i HERRENS hus skola vara
såsom offerskålarna framför altaret. **21** Och var gryta
i Jerusalem och Juda skall vara helgad åt HERREN
Sebaot, så att var och en som vill offra kan komma och
taga en sådan och koka i den. Och ingen kanané skall
mer finnas i HERREN Sebaots hus, på den tiden.

Malaki

1 Detta är en utsaga som innehåller HERRENS ord till
Israel genom Malaki. **2** Jag har bevisat eder kärlek,
säger HERREN. Nu frågen I: »Varmed har du då bevisat
oss kärlek?» Esau var ju en broder till Jakob, säger
HERREN, och jag älskade Jakob, **3** men Esau hatade
jag; därför gjorde jag hans berg till en ödemark och hans
arvedel till ett hemvist för öknens schakaler. **4** Om nu
Edom säger: »Ja, vi äro förstörda, men vi skola åter
bygga upp det ödelagda», så svarar HERREN Sebaot:
»Väl må de bygga upp, men jag skall åter riva det ned,
och så skall man få kalla det 'ogudaktighetens land' och
'det folk på vilket HERREN evinnerligen vredgas'. **5** I
skolen få se det med egna ögon, och då skolen I säga:
'HERREN är stor utöver Israels gränser.'» **6** En son skall
hedra sin fader och en tjänare sin herre. Om nu jag är
fader, var är då den heder, som skulle visas mig? Och
om jag är en herre, var är då den fruktan som man skulle
hava för mig? -- så säger HERREN Sebaot till eder, I
präster, som förakten mitt namn. Nu frågen I: »Varmed
hava vi då visat förakt för ditt namn?» **7** Jo, därmed att
I bären fram ovärdig spis på mitt altare. Åter frågen I:
»På vad sätt hava vi betett oss ovärdigt mot dig?» Jo, i
det att I tänken: »HERRENS bord behöver man icke
mycket akta.» **8** När i fören fram ett offerdjur som är
blint, då räknen I sådant icke för ont; när I fören fram
ett som är lytt eller svagt, då räknen I ej heller sådant
för ont. Kom med något sådant till din ståthållare, så
får du se om han tager gunstigt emot dig och bliver dig
bevågen, säger HERREN Sebaot. **9** Bönfallen alltså
nu inför Gud att han må bliva oss nådig. Kan han väl
vara eder bevågen, då I haven begått sådant? säger
HERREN Sebaot. **10** Ack att bland eder funnes någon
som ville stänga tempeldörrarna, så att I icke längre
förgäves upptänden eder eld på mitt altare! Jag har
icke behag till eder, säger HERREN Sebaot, och till
offergåvor av eder hand har jag icke lust. **11** Från solens
uppgång ända till dess nedgång är ju mitt namn stort
bland folken, och överallt frambäras rökoffer och rena
offergåvor åt mitt namn; ja, mitt namn är stort bland
folken, säger HERREN Sebaot. **12** Men I ohelgen det, i
det att I sägen: »Herrens bord kan man gärna försumma,
och den spis som gives därtill behöver man icke mycket
akta.» **13** Ja, I sägen: »Icke är det mödan värt!», och så
handhaven I det vanvördigt, säger HERREN Sebaot.
När I alltså frambären eder offergåva, då fören I fram
vad som är rövat, och vad som är lytt och svagt. Skulle
jag hava behag till sådana gåvor av eder hand? säger
HERREN. **14** Nej, förbannad vare den bedragare, som i
sin hjord har ett djur av hankön, men ändå, när han har
gjort ett löfte, offrar åt Herren ett djur som icke duger. Ty
jag är en stor konung, säger HERREN Sebaot, och mitt
namn är fruktansvärt bland folken.

2 Därför kommer nu följande bud till eder, I präster.
2 Om I icke hörsammen det och akten därpå, så
att I given mitt namn ära, säger HERREN Sebaot, så
skall jag sända förbannelse över eder och förbanna edra
välsignelser; ja, jag har redan förbannat dem, eftersom I
icke akten därpå. **3** Se, jag skall låta min näpst drabba
eder avkomma, och jag skall kasta orenlighet i ansiktet
på eder, orenligheten efter edra högtidsoffer; ja, I skolen
själva bliva kastade i denna. **4** Då skolen I förstå att
jag har sänt till eder detta bud, för att mitt förbund med
Levi skall bestå, säger HERREN Sebaot. **5** Jag hade ett
förbund med honom, och däri var liv och frid. Sådant
gav jag åt honom, för att han skulle frukta mig; och
han fruktade mig och bävade för mitt namn. **6** Rätt
undervisning var i hans mun, och ingen orätt fanns på
hans läppar; fridsamt och redligt vandrade han i min
umgängelse och omvände många från missgärning. **7** Ty
prästens läppar skola förvara kunskap, och undervisning
skall man hämta ur hans mun; han är ju HERREN
Sebaots sändebud. **8** Men I haven vikit av ifrån vägen;
genom eder undervisning haven I kommit många på fall.
I haven fördärvat förbundet med Levi, säger HERREN
Sebaot. **9** Därför har ock jag gjort eder föraktade och
låga i allt folkets ögon, eftersom I icke hållen mina vägar,
utan haven anseende till personen, när I handhaven
undervisningen. **10** Hava vi icke alla en och samma
fader? Har icke en och samma Gud skapat oss? Varför
handla vi då trolöst mot varandra och bryta våra fäders
förbund? **11** Juda har handlat trolöst, och styggelse är
bedriven i Israel och i Jerusalem; ty Juda har oskärat
HERRENS helgedom, den som han älskar, och de
hava tagit till äkta kvinnor som dyrka främmande gudar.
12 Hos den man som så gör må HERREN utrota var
levande själ ur Jakobs hyddor, jämväl den som frambär
offergåvor till HERREN Sebaot. **13** Och ännu något
annat gören I: I vållen, att HERRENS altare höljes med
tårar, med gråt och klagan, så att han icke mer vill se
till offergåvorna, ej heller med välbehag kan taga emot
något ur eder hand. **14** Nu frågen I: »Huru så?» Jo,
HERREN var ju vittne mellan dig och din ungdoms
hustru, henne som du nu har varit trolös emot, fastän
hon är din maka, din äkta hustru. **15** Hava vi då icke
en och samma skapare, den i vilkens hand det står att
vår ande bevaras? Och vad vill nu denne ene? Han vill
ju hava ett gudaktigt släkte. Tagen eder därför väl till
vara, så att ingen bliver trolös mot sin ungdoms hustru.
16 Ty jag hatar äktenskapsskillnad, säger HERREN,
Israels Gud, och att man höljer sig i våld såsom i en
överklädnad, säger HERREN Sebaot. Tagen eder därför
väl till vara, så att I icke bliven trolösa. **17** I trötten ut
HERREN med edert tal. Nu frågen I: »Varmed trötta vi
då ut honom?» Jo, därmed att I sägen: »Den som gör
ont är ändå god i HERRENS ögon, och till sådana har
han behag. Ty varför kommer icke eljest domens Gud?»

3 Se, jag skall sända ut min ängel, och han skall bereda
väg för mig. Och med hast skall han komma till sitt
tempel, den Herre, som I åstunden, ja, förbundets ängel
som I begären, se, han kommer, säger HERREN Sebaot.
2 Men vem kan uthärda hans tillkommelses dag, och
vem kan bestå, när han uppenbarar sig? Ty han skall
vara såsom en guldsmeds eld och såsom valkares såpa.
3 Och han skall sätta sig ned och smälta silvret och rena
det; han skall rena Levi söner och luttra dem såsom guld
och silver; och sedan skola de frambära åt HERREN
offergåvor i rättfärdighet. **4** Och Juda offergåvor och
Jerusalems skola då behaga HERREN väl, likasom i
forna dagar och i förgångna år. **5** Ja, jag skall komma till
eder för att hålla dom, och jag skall vara ett snarfärdigt
vittne mot trollkarlar, äktenskapsbrytare och menedare,
så ock mot dem som förhålla dagakarlen hans lön, eller
förtrycka änkan och den faderlöse eller vränga rätten för
främlingen, men icke frukta mig, säger HERREN Sebaot.
6 Ty jag, HERREN, har icke förändrats, och I, Jakobs
barn, haven icke heller hört upp: **7** allt ifrån edra fäders
dagar haven I vikit av ifrån mina stadgar och icke hållit
dem. Vänden om till mig, så vill jag vända om till eder,
säger HERREN Sebaot. Nu frågen I: »Varutinnan skola
vi vända om?» **8** Menen I då att en människa får röva
från Gud? Ty I röven ju från mig. Åter frågen I: »På vad
sätt hava vi rövat från dig?» Jo, i fråga om tionden och
offergärden. **9** Förbannelse har drabbat eder, men ändå
röven I från mig, så många I ären. **10** Fören full tionde till
förrådshuset, så att i mitt hus finnes mat, och pröven
så hurudan jag sedan bliver, säger HERREN Sebaot.
Förvisso skall jag då öppna himmelens fönster över eder
och utgjuta över eder riklig välsignelse. **11** Och jag skall
näpsa gräshopporna för eder, så att de icke mer fördärva
eder frukt på marken; ej heller skola edra vinträd mer
slå fel på fältet, säger HERREN Sebaot. **12** Och alla
folk skola prisa eder sälla, ty edert land skall då vara
ljuvligt, säger HERREN Sebaot. **13** I haven talat hårda
ord mot mig, säger HERREN. Nu frågen I: »Vad hava vi
då med varandra talat mot dig?» **14** I haven sagt: »Det
är fåfängt att tjäna Gud. Eller vad vinning hava vi därav
att vi hålla vad han har bjudit oss hålla, och därav att vi
gå i sorgdräkt inför HERREN Sebaot? **15** Nej, de fräcka
vilja vi nu prisa sälla; ty de som göra vad ogudaktigt är
bliva upprättade, de gå fria, huru de än fresta Gud.»
16 Men därunder hava också de som frukta HERREN
talat med varandra; och HERREN har aktat på dem och
hört dem, och en minnesbok har blivit skriven inför hans
ansikte, till åminnelse av dessa som frukta HERREN och
tänka på hans namn. **17** Och dessa, säger HERREN
Sebaot, skall jag hava såsom min egendom på den dag
då jag utför mitt verk; och jag skall skona dem, såsom
en fader skonar sin son som tjänar honom. **18** Och I
skolen då åter få se vilken skillnad det är mellan den
rättfärdige och den ogudaktige, mellan den som tjänar
Gud och den som icke tjänar honom.

4 Ty se, dagen kommer, och den skall brinna såsom
en ugn. Då skola alla fräcka människor och alla
som göra vad ogudaktigt är bliva lika strå, och dagen,
den som kommer, skall förbränna dem, säger HERREN
Sebaot, så att varken rot eller krona lämnas kvar av
dem. **2** Men för eder, I som frukten mitt namn, skall
rättfärdighetens sol gå upp, med läkedom under sina
vingar. Då skolen I slippa ut och hoppa såsom kalvar
som hava varit instängda i stallet. **3** Och de ogudaktiga
skolen I trampa ned, ty de skola bliva såsom aska under
edra fötter, på den dag då jag utför mitt verk, säger
HERREN Sebaot. **4** Tänken på Moses lag, min tjänares,
åt vilken jag på Horeb gav stadgar och rätter för hela
Israel. **5** Se, jag skall sända till eder profeten Elia, förrän
HERRENS stora och fruktansvärda dag kommer. **6** Och
han skall vända fädernas hjärtan till barnen, och barnens
hjärtan till deras fäder, för att jag icke, när jag kommer,
skall slå landet med tillspillogivning.

NYA TESTAMENTET

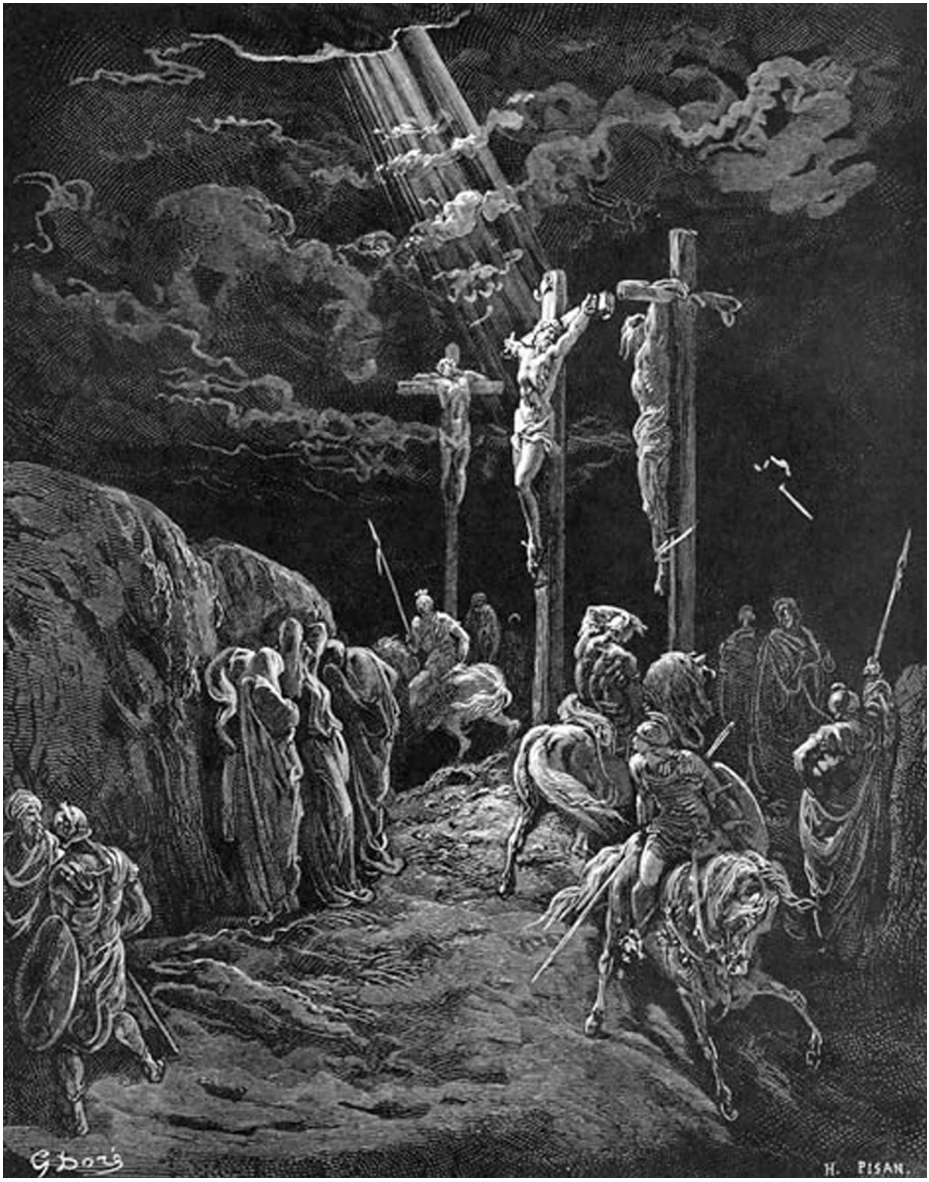

Men Jesus sade. »Fader, förlåt dem; ty de veta icke vad de göra.
Och de delade hans kläder mellan sig och kastade lott om dem.
Lukas 23:34

Matteus

1 Detta är Jesu Kristi, Davids sons, Abrahams sons, **2** släkttavla. Abraham födde Isak, Isak födde Jakob, Jakob födde Judas och hans bröder; **3** Judas födde Fares och Sara med Tamar, Fares födde Esrom, Esrom födde Aram; **4** Aram födde Aminadab, Aminadab födde Naasson, Naasson födde Salmon; **5** Salmon födde Boes med Rakab, Boes födde Jobed med Rut, Jobed födde Jessai; **6** Jessai födde David, konungen, David födde Salomo med Urias' hustru; **7** Salomo födde Roboam, Roboam födde Abia. Abia födde Asaf; **8** Asaf födde Josafat, Josafat födde Joram, Joram födde Osias; **9** Osias födde Joatam, Joatam födde Akas, Akas födde Esekias; **10** Esekias födde Manasses, Manasses födde Amos, Amos födde Josias; **11** Josias födde Jekonias och hans bröder, vid den tid då folket blev bortfört i fångenskap till Babylonien. **12** Sedan folket hade blivit bortfört i fångenskap till Babylonien, födde Jekonias Salatiel, Salatiel födde Sorobabel; **13** Sorobabel födde Abiud, Abiud födde Eljakim, Eljakim födde Asor; **14** Asor födde Sadok, Sadok födde Akim, Akim födde Eliud; **15** Eliud födde Eleasar, Eleasar födde Mattan, Mattan födde Jakob; **16** Jakob födde Josef, Marias man, och av henne föddes Jesus, som kallas Kristus. **17** Så utgöra släktlederna från Abraham intill David tillsammans fjorton leder, och från David intill dess att folket blev bortfört i fångenskap till Babylonien fjorton leder, och från det att folket blev bortfört i fångenskap till Babylonien intill Kristus fjorton leder. **18** Med Jesu Kristi födelse gick det så till. Sedan Maria, hans moder, hade blivit trolovad med Josef, befanns hon, förrän de kommo tillsammans, vara havande av helig ande. **19** Nu var Josef, hennes man, en rättsinnig man och ville icke utsätta henne for vanära; därför beslöt han att hemligen skilja sig från henne. **20** Men när han hade fått detta i sinnet, se, då visade sig i drömmen en Herrens ängel för honom och sade: »Josef, Davids son, frukta icke att taga till dig Maria, din hustru; ty det som är avlat i henne är av helig ande. **21** Och hon skall föda en son, och honom skall du giva namnet Jesus, ty han skall frälsa sitt folk ifrån deras synder.» **22** Allt detta har skett, för att det skulle fullbordas, som var sagt av Herren genom profeten som sade: **23** »Se, jungfrun skall bliva havande och föda en son, och man skall giva honom namnet Emmanuel» (det betyder Gud med oss). **24** När Josef hade vaknat upp ur sömnen, gjorde han som Herrens ängel hade befallt honom och tog sin hustru till sig. **25** Och han kände henne icke, förrän hon hade fött en son; och honom gav han namnet Jesus. Jämför hebr. jeschuá, som betyder frälsning.

2 När nu Jesus var född i Betlehem i Judeen, på konung Herodes' tid, då kommo vise män från österns länder till Jerusalem **2** och sade: »Var är den nyfödde judakonungen? Vi hava nämligen sett hans stjärna i östern och hava kommit för att giva honom vår hyllning.» **3** När konung Herodes hörde detta, blev han förskräckt, och hela Jerusalem med honom. **4** Och han församlade alla överstepräster och skriftlärde bland folket och frågade dem var Messias skulle födas. **5** De svarade honom: »I Betlehem i Judeen; ty så är skrivet genom profeten: **6** 'Och du Betlehem, du judiska bygd, ingalunda är du minst bland Juda furstar, ty av dig skall utgå en furste som skall vara en herde för mitt folk Israel.'» **7** Då kallade Herodes hemligen till sig de vise männen och utfrågade dem noga om tiden då stjärnan hade visat sig. **8** Sedan lät han dem fara till Betlehem och sade: »Faren åstad och forsken noga efter barnet; och när I haven funnit det, så låten mig veta detta, för att också jag må komma och giva det min hyllning.» **9** När de hade hört konungens ord, foro de åstad; och se, stjärnan som de hade sett i östern gick framför dem, till dess att den kom över det ställe där barnet var. Där stannade den. **10** Och när de sågo stjärnan, uppfylldes de av mycket stor glädje. **11** Och de gingo in i huset och fingo se barnet med Maria, dess moder. Då föllo de ned och gåvo det sin hyllning; och de togo fram sina skatter och framburo åt det skänker: guld, rökelse och myrra. **12** Sedan fingo de, genom en uppenbarelse i drömmen, befallning att icke återvända till Herodes; och de drogo så en annan väg tillbaka till sitt land. **13** Men när de hade dragit åstad, se, då visade sig i drömmen en Herrens ängel för Josef och sade: »Stå upp och tag barnet och dess moder med dig, och fly till Egypten, och bliv kvar där, till dess jag säger dig till; ty Herodes tänker söka efter barnet för att förgöra det.» **14** Då stod han upp och tog barnet och dess moder med sig om natten, och drog bort till Egypten. **15** Där blev han kvar intill Herodes' död, för att det skulle fullbordas, som var sagt av Herren genom profeten som sade: »Ut ur Egypten kallade jag min son.» **16** När Herodes nu såg att han hade blivit gäckad av de vise männen, blev han mycket vred. Och han sände åstad och lät döda alla de gossebarn i Betlehem och hela området däromkring, som voro två år gamla och därunder, detta enligt den uppgift om tiden, som han hade fått genom att utfråga de vise männen. **17** Då fullbordades det som var sagt genom profeten Jeremias, när han sade: **18** »Ett rop hördes i Rama, gråt och mycken jämmer; det var Rakel som begrät sina barn, och hon ville icke låta trösta sig, eftersom de icke mer voro till.» **19** Men när Herodes var död, se, då visade sig i drömmen en Herrens ängel for Josef, i Egypten, **20** och sade: »Stå upp och tag barnet och dess moder med dig, och begiv dig till Israels land; ty de som traktade efter barnets liv äro nu döda.» **21** Då stod han upp och tog barnet och dess moder med sig, och kom så till Israels land. **22** Men när han hörde att Arkelaus regerade över Judeen; efter sin fader

Herodes, fruktade han att begiva sig dit; och på grund av
en uppenbarelse i drömmen drog han bort till Galileens
bygder. 23 Och när han hade kommit dit, bosatte han sig
i en stad som hette Nasaret, för att det skulle fullbordas,
som var sagt genom profeterna, att han skulle kallas
nasaré.

3 Vid den tiden uppträdde Johannes döparen och
predikade i Judeens öken 2 och sade: »Gören
bättring, ty himmelriket är nära.» 3 Det var om denne
som profeten Esaias talade, när han sade: »Hör rösten
av en som ropar i öknen: 'Bereden vägen för Herren,
gören stigarna jämna för honom.'» 4 Och Johannes
hade kläder av kamelhår och bar en lädergördel om sina
länder, och hans mat var gräshoppor och vildhonung. 5
Och från Jerusalem och hela Judeen och hela trakten
omkring Jordan gick då folket ut till honom 6 och lät
döpa sig av honom i floden Jordan, och bekände därvid
sina synder. 7 Men när han såg många fariséer och
sadducéer komma för att låta döpa sig, sade han till
dem: »I huggormars avföda, vem har ingivit eder att
söka komma undan den tillstundande vredesdomen? 8
Bären då ock sådan frukt som tillhör bättringen. 9 Och
menen icke att I kunnen säga vid eder själva: 'Vi hava ju
Abraham till fader'; ty jag säger eder att Gud av dessa
stenar kan uppväcka barn åt Abraham. 10 Och redan är
yxan satt till roten på träden; så bliver då vart träd som
icke bär god frukt avhugget och kastat i elden. 11 Jag
döper eder i vatten till bättring, men den som kommer
efter mig, han är starkare än jag, och jag är icke ens
värdig att bära hans skor; han skall döpa eder i helig
ande och eld. 12 Han har sin kastskovel i handen, och
han skall noga rensa sin loge och samla in sitt vete i
ladan; men agnarna skall han bränna upp i en eld som
icke utsläckes.» 13 Därefter kom Jesus från Galileen till
Johannes, vid Jordan, för att låta döpa sig av honom; 14
men denne ville hindra honom och sade: »Jag behövde
döpas av dig, och du kommer till mig?» 15 Då svarade
Jesus och sade till honom: »Låt det nu så ske; ty det
höves oss att så uppfylla all rättfärdighet. Då tillstadde
han honom det. 16 Och när Jesus var döpt, steg han
strax upp ur vattnet; och se, då öppnades himmelen,
och han såg Guds Ande sänka sig ned såsom en duva
och komma över honom. 17 Och från himmelen kom en
röst, som sade: »Denne är min älskade Son, i vilken jag
har funnit behag.»

4 Därefter blev Jesus av Anden förd upp i öknen, för
att han skulle frestas av djävulen. 2 Och när han
hade fastat i fyrtio dagar och fyrtio nätter, blev han
omsider hungrig. 3 Då trädde frestaren fram och sade till
honom: »Är du Guds Son, så bjud att dessa stenar bliva
bröd.» 4 Men han svarade och sade: »Det är skrivet:
'Människan skall leva icke allenast av bröd, utan av allt
det som utgår av Guds mun.'» 5 Därefter tog djävulen
honom med sig till den heliga staden och ställde honom
uppe på helgedomens mur 6 och sade till honom: »Är
du Guds Son, så kasta dig ned; det är ju skrivet: 'Han
skall giva sina änglar befallning om dig, och de skola
bära dig på händerna, så att du icke stöter din fot mot
någon sten.'» 7 Jesus sade till honom: »Det är ock
skrivet: 'Du skall icke fresta Herren, din Gud.'» 8 Åter
tog djävulen honom med sig, upp på ett mycket högt
berg, och visade honom alla riken i världen och deras
härlighet 9 och sade till honom: »Allt detta vill jag giva
dig, om du faller ned och tillbeder mig.» 10 Då sade
Jesus till honom: »Gå bort, Satan; ty det är skrivet:
'Herren, din Gud, skall du tillbedja, och honom allena
skall du tjäna.'» 11 Då lämnade djävulen honom; och
se, änglar trädde fram och betjänade honom. 12 Men
när han hörde att Johannes hade blivit satt i fängelse,
drog han sig tillbaka till Galileen. 13 Och han lämnade
Nasaret och begav sig till Kapernaum, som ligger vid
sjön, på Sabulons och Neftalims område, och bosatte
sig där, 14 för att det skulle fullbordas, som var sagt
genom profeten Esaias, när han sade: 15 »Sabulons
land och Neftalims land, trakten åt havet till, landet på
andra sidan Jordan, hedningarnas Galileen -- 16 det
folk som där satt i mörker fick se ett stort ljus; ja, de
som sutto i dödens ängd och skugga, för dem gick upp
ett ljus.» 17 Från den tiden begynte Jesus predika och
säga: »Gören bättring, ty himmelriket är nära.» 18 Då
han nu vandrade utmed Galileiska sjön, fick han se två
bröder, Simon, som kallas Petrus, och Andreas, hans
broder, kasta ut nät i sjön, ty de voro fiskare. 19 Och
han sade till dem: »Följen mig så skall jag göra eder till
människofiskare.» 20 Strax lämnade de näten och följde
honom. 21 När han hade gått därifrån ett stycke längre
fram, fick han se två andra bröder, Jakob, Sebedeus'
son, och Johannes, hans broder, där de jämte sin fader
Sebedeus sutto i båten och ordnade sina nät; och han
kallade dem till sig. 22 Och strax lämnade de båten och
sin fader och följde honom. 23 Och han gick omkring i
hela Galileen och undervisade i deras synagogor och
predikade evangelium om riket och botade alla slags
sjukdomar och allt slags skröplighet bland folket. 24
Och ryktet om honom gick ut över hela Syrien, och man
förde till honom alla sjuka som voro hemsökta av olika
slags lidanden och plågor, alla som voro besatta eller
månadsrasande eller lama; och han botade dem. 25 Och
honom följde mycket folk ifrån Galileen och Dekapolis
och Jerusalem och Judeen och från landet på andra
sidan Jordan.

5 När han nu såg folket, gick han upp på berget;
och sedan han hade satt sig ned, trädde hans
lärjungar fram till honom. 2 Då öppnade han sin mun
och undervisade dem och sade: 3 »Saliga äro de som
äro fattiga i anden, ty dem hör himmelriket till. 4 Saliga

äro de som sörja, ty de skola bliva tröstade. **5** Saliga äro
de saktmodiga, ty de skola besitta jorden. **6** Saliga äro
de som hungra och törsta efter rättfärdighet, ty de skola
bliva mättade. **7** Saliga äro de barmhärtiga, ty dem skall
vederfaras barmhärtighet. **8** Saliga äro de renhjärtade, ty
de skola se Gud. **9** Saliga äro de fridsamma, ty de skola
kallas Guds barn. **10** Saliga äro de som lida förföljelse
för rättfärdighets skull, ty dem hör himmelriket till. **11**
Ja, saliga ären I, när människorna för min skull smäda
och förfölja eder och sanningslöst säga allt ont mot
eder. **12** Glädjens och fröjden eder, ty eder lön är stor i
himmelen. Så förföljde man ju ock profeterna, som voro
före eder. **13** I ären jordens salt; men om saltet mister
sin sälta, varmed skall man då giva det sälta igen? Till
intet annat duger det än till att kastas ut och trampas
ned av människorna. **14** I ären världens ljus. Icke kan en
stad döljas, som ligger uppe på ett berg? **15** Ej heller
tänder man ett ljus och sätter det under skäppan, utan
man sätter det på ljusstaken, så att det lyser för alla dem
som äro i huset. **16** På samma sätt må ock edert ljus
lysa inför människorna, så att de se edra goda gärningar
och prisa eder Fader, som är i himmelen. **17** I skolen
icke mena att jag har kommit för att upphäva lagen
eller profeterna. Jag har icke kommit för att upphäva,
utan för att fullborda. **18** Ty sannerligen säger jag eder:
Intill dess himmel och jord förgås, skall icke den minsta
bokstav, icke en enda prick av lagen förgås, förrän det
allt har fullbordats. **19** Därför, den som upphäver ett av
de minsta bland dessa bud och lär människorna så, han
skall räknas för en av de minsta i himmelriket; men den
som håller dem och lär människorna så, han skall räknas
för stor i himmelriket. **20** Ty jag säger eder, att om eder
rättfärdighet icke övergår de skriftlärdes och fariséernas,
så skolen I icke komma in i himmelriket. **21** I haven hört
att det är sagt till de gamle: 'Du skall icke dräpa; och den
som dräper, han är hemfallen åt Domstolens dom.' **22**
Men jag säger eder: Var och en som vredgas på sin
broder, han är hemfallen åt Domstolens dom; men den
som säger till sin broder: 'Du odåga', han är hemfallen åt
Stora rådets dom; och den som säger: 'Du dåre', han är
hemfallen åt det brinnande Gehenna. **(Geenna g1067)** **23**
Därför, om du kommer med din gåva till altaret, och där
drager dig till minnes att din broder har något emot dig,
24 så lägg ned din gåva där framför altaret, och gå först
bort och förlik dig med din broder, och kom sedan och
bär fram din gåva. **25** Var villig till snar förlikning med
din motpart, medan du ännu är med honom på vägen,
så att din motpart icke drager dig inför domaren, och
domaren överlämnar dig åt rättstjänaren, och du bliver
kastad i fängelse. **26** Sannerligen säger jag dig: Du skall
icke slippa ut därifrån, förrän du har betalt den yttersta
skärven. **27** I haven hört att det är sagt: 'Du skall icke
begå äktenskapsbrott.' **28** Men jag säger eder: Var och
en som med begärelse ser på en annans hustru, han
har redan begått äktenskapsbrott med henne i sitt hjärta.
29 Om nu ditt högra öga är dig till förförelse, så riv ut det
och kasta det ifrån dig; ty det är bättre för dig att en av
dina lemmar fördärvas, än att hela din kropp kastas i
Gehenna. **(Geenna g1067)** **30** Och om din högra hand är
dig till förförelse, så hugg av den och kasta den ifrån dig;
ty det är bättre för dig att en av dina lemmar fördärvas,
än att hela din kropp kommer till Gehenna. **(Geenna g1067)**
31 Det är ock sagt: 'Den som vill skilja sig från sin hustru
han skall giva henne skiljebrev.' **32** Men jag säger eder:
Var och en som skiljer sig från sin hustru för någon
annan saks skull än för otukt, han bliver orsak till att
äktenskapsbrott begås med henne. Och den som tager
en frånskild kvinna till hustru, han begår äktenskapsbrott.
33 Ytterligare haven I hört att det är sagt till de gamle:
'Du skall icke svärja falskt' och 'Du skall hålla din ed
inför Herren.' **34** Men jag säger eder att I alls icke skolen
svärja, varken vid himmelen, ty den är 'Guds tron', **35** ej
heller vid jorden, ty den är 'hans fotapall', ej heller vid
Jerusalem, ty det är 'den store Konungens stad'; **36** ej
heller må du svärja vid ditt huvud, ty du kan icke göra ett
enda hår vare sig vitt eller svart; **37** utan sådant skall
edert tal vara, att ja är ja, och nej är nej. Vad därutöver
är, det är av ondo. **38** I haven hört att det är sagt: 'Öga
för öga och tand för tand.' **39** Men jag säger eder att I
icke skolen stå emot en oförrätt; utan om någon slår
dig på den högra kinden, så vänd ock den andra till åt
honom; **40** och om någon vill gå till rätta med dig för att
beröva dig din livklädnad, så låt honom få manteln med;
41 och om någon tvingar dig att till hans tjänst gå med en
mil, så gå två med honom. **42** Giv åt den som beder
dig, och vänd dig icke bort ifrån den som vill låna av
dig. **43** I haven hört att det är sagt: 'Du skall älska din
nästa och hata din ovän.' **44** Men jag säger eder: Älsken
edra ovänner, och bedjen för dem som förfölja eder, **45**
och varen så eder himmelske Faders barn; han låter
ju sin sol gå upp över både onda och goda och låter
det regna över både rättfärdiga och orättfärdiga. **46** Ty
om I älsken dem som älska eder, vad lön kunnen I få
därför? Göra icke publikanerna detsamma? **47** Och om I
visen vänlighet mot edra bröder allenast, vad synnerligt
gören I därmed? Göra icke hedningarna detsamma? **48**
Varen alltså I fullkomliga, såsom eder himmelske Fader
är fullkomlig.» Se Domstol i Ordförkl.

6 »Tagen eder till vara för att öva eder rättfärdighet
inför människorna, för att bliva sedda av dem; annars
haven I ingen lön hos eder Fader, som är i himmelen. **2**
Därför, när du giver en allmosa, så låt icke stöta i basun
för dig, såsom skrymtarna göra i synagogorna och på
gatorna, för att de skola bliva prisade av människorna.
Sannerligen säger jag eder: De hava fått ut sin lön. **3**
Nej, när du giver en allmosa, låt då din vänstra hand icke
få veta vad den högra gör, **4** så att din allmosa gives i
det fördolda. Då skall din Fader, som ser i det fördolda,

vedergälla dig. 5 Och när I bedjen, skolen I icke vara
såsom skrymtarna, vilka gärna stå i synagogorna och i
gathörnen och bedja, för att bliva sedda av människorna.
Sannerligen säger jag eder: De hava fått ut sin lön. 6
Nej, när du vill bedja, gå då in i din kammare, och stäng
igen din dörr, och bed till din Fader i det fördolda. Då
skall din Fader, som ser i det fördolda, vedergälla dig. 7
Men i edra böner skolen I icke hopa tomma ord såsom
hedningarna, vilka mena att de skola bliva bönhörda för
sina många ords skull. 8 Så varen då icke lika dem;
eder Fader vet ju vad I behöven, förrän I bedjen honom.
9 I skolen alltså bedja sålunda: 'Fader vår, som är i
himmelen! Helgat varde ditt namn; 10 tillkomme ditt rike;
ske din vilja, såsom i himmelen, så ock på jorden; 11 vårt
dagliga bröd giv oss i dag; 12 och förlåt oss våra skulder,
såsom ock vi förlåta dem oss skyldiga äro; 13 och inled
oss icke i frestelse, utan fräls oss ifrån ondo.' 14 Ty om I
förlåten människorna deras försyndelser, så skall ock
eder himmelske Fader förlåta eder; 15 men om I icke
förlåten människorna, så skall ej heller eder Fader förlåta
edra försyndelser. 16 Och när I fasten, skolen I icke visa
en bedrövad uppsyn såsom skrymtarna, vilka vanställa
sina ansikten för att bliva sedda av människorna med sin
fasta. Sannerligen säger jag eder: De hava fått ut sin
lön. 17 Nej, när du fastar, smörj då ditt huvud och två ditt
ansikte, 18 för att du icke må bliva sedd av människorna
med din fasta, utan allenast av din Fader, som är i det
fördolda. Då skall din Fader, som ser i det fördolda,
vedergälla dig. 19 Samlen eder icke skatter på jorden,
där mott och mal förstöra, och där tjuvar bryta sig in
och stjäla, 20 utan samlen eder skatter i himmelen, där
mott och mal icke förstöra, och där inga tjuvar bryta
sig in och stjäla. 21 Ty där din skatt är, där kommer
ock ditt hjärta att vara. 22 Ögat är kroppens lykta. Om
nu ditt öga är friskt, så får hela din kropp ljus. 23 Men
om ditt öga är fördärvat, då bliver hela din kropp höljd
i mörker. Är det nu så, att ljuset, som du har i dig, är
mörker, huru djupt bliver då icke mörkret! 24 Ingen kan
tjäna två herrar; ty antingen kommer han då att hata den
ene och älska den andre, eller kommer han att hålla
sig till den förre och förakta den senare. I kunnen icke
tjäna både Gud och Mamon. 25 Därför säger jag eder:
Gören eder icke bekymmer för edert liv, vad I skolen
äta eller dricka, ej heller för eder kropp, vad I skolen
kläda eder med. Är icke livet mer än maten, och kroppen
mer än kläderna? 26 Sen på fåglarna under himmelen:
de så icke, ej heller skörda de, ej heller samla de in i
lador; och likväl föder eder himmelske Fader dem. Ären I
icke mycket mer än de? 27 Vilken av eder kan, med
allt sitt bekymmer, lägga en enda aln till sin livslängd?
28 Och varför bekymren I eder för kläder? Beskåden
liljorna på marken, huru de växa: de arbeta icke, ej
heller spinna de; 29 och likväl säger jag eder att icke
ens Salomo i all sin härlighet var så klädd som en av
dem. 30 Kläder nu Gud så gräset på marken, vilket i dag
står och i morgon kastas i ugnen, skulle han då icke
mycket mer kläda eder, I klentrogne? 31 Så gören eder
nu icke bekymmer, och sägen icke: 'Vad skola vi äta?'
eller: 'Vad skola vi dricka?' eller: 'Vad skola vi kläda oss
med?' 32 Efter allt detta söka ju hedningarna, och eder
himmelske Fader vet att I behöven allt detta. 33 Nej,
söken först efter hans rike och hans rättfärdighet, så skall
också allt detta andra tillfalla eder. 34 Gören eder alltså
icke bekymmer för morgondagen, ty morgondagen skall
själv bära sitt bekymmer. Var dag har nog av sin egen
plåga.» Se Fader vår i Ordförklaringarna. Se Mamon i
Ordförklaringarna.

7 »Dömen icke, på det att I icke mån bliva dömda;
2 ty med den dom varmed I dömen skolen I bliva
dömda, och med det mått som I mäten med skall ock
mätas åt eder. 3 Huru kommer det till, att du ser grandet
i din broders öga, men icke bliver varse bjälken i ditt
eget öga? 4 Eller huru kan du säga till din broder: 'Låt
mig taga ut grandet ur ditt öga', du som har en bjälke i
ditt eget öga? 5 Du skrymtare, tag först ut bjälken ur
ditt eget öga; därefter må du se till, att du kan taga ut
grandet ur din broders öga. 6 Given icke åt hundarna
vad heligt är, och kasten icke edra pärlor för svinen, på
det att dessa icke må trampa dem under fötterna och
sedan vända sig om och sarga eder. 7 Bedjen, och eder
skall varda givet; söken, och I skolen finna; klappen, och
för eder skall varda upplåtet. 8 Ty var och en som beder,
han får; och den som söker, han finner; och för den som
klappar skall varda upplåtet. 9 Eller vilken är den man
bland eder, som räcker sin son en sten, när han beder
honom om bröd, 10 eller som räcker honom en orm, när
han beder om fisk? 11 Om nu I, som ären onda, förstån
att giva edra barn goda gåvor, huru mycket mer skall
icke då eder Fader, som är i himmelen, giva vad gott är
åt dem som bedja honom! 12 Därför, allt vad I viljen att
människorna skola göra eder, det skolen I ock göra dem;
ty detta är lagen och profeterna. 13 Gån in genom den
trånga porten. Ty vid och bred är den väg som leder till
fördärvet, och många äro de som gå fram på den; 14
och den port är trång och den väg är smal, som leder till
livet, och få äro de som finna den. 15 Tagen eder till vara
för falska profeter, som komma till eder i fårakläder, men
invärtes äro glupande ulvar. 16 Av deras frukt skolen I
känna dem. Icke hämtar man väl vindruvor från törnen,
eller fikon från tistlar? 17 Så bär vart och ett gott träd
god frukt, men ett dåligt träd bär ond frukt. 18 Ett gott
träd kan icke bära ond frukt, ej heller kan ett dåligt träd
bära god frukt. 19 Vart träd som icke bär god frukt bliver
avhugget och kastat i elden. 20 Alltså skolen I känna
dem av deras frukt. -- 21 Icke kommer var och en in i
himmelriket, som säger till mig: 'Herre, Herre', utan den
som gör min himmelske Faders vilja. 22 Många skola
på 'den dagen' säga till mig: 'Herre, Herre, hava vi icke

profeterat i ditt namn och genom ditt namn drivit ut onda
andar och genom ditt namn gjort många kraftgärningar?'
23 Men då skall jag betyga för dem: 'Jag har aldrig känt
eder; gån bort ifrån mig, I ogärningsmän.' 24 Därför, var
och en som hör dessa mina ord och gör efter dem, han
må liknas vid en förståndig man som byggde sitt hus på
hälleberget. 25 Och slagregn föll, och vattenströmmarna
kommo, och vindarna blåste och kastade sig mot det
huset; och likväl föll det icke omkull, eftersom det var
grundat på hälleberget. 26 Men var och en som hör
dessa mina ord och icke gör efter dem, han må liknas
vid en oförståndig man som byggde sitt hus på sanden.
27 Och slagregn föll, och vattenströmmarna kommo,
och vindarna blåste och slogo mot det huset; och det
föll omkull, och dess fall var stort.» 28 När Jesus hade
slutat detta tal, häpnade folket över hans förkunnelse;
29 ty han förkunnade sin lära för dem med makt och
myndighet, och icke såsom deras skriftlärde. Se Dagen i
Ordförklaringarna

8 Sedan han hade kommit ned från berget, följde
honom mycket folk. 2 Då trädde en spetälsk man
fram och föll ned för honom och sade: »Herre, vill du,
så kan du göra mig ren.» 3 Då räckte han ut handen
och rörde vid honom och sade: »Jag vill; bliv ren.» Och
strax blev han ren från sin spetälska. 4 Och Jesus sade
till honom: »Se till, att du icke säger detta för någon;
men gå bort och visa dig för prästen, och frambär den
offergåva som Moses har påbjudit, till ett vittnesbörd för
dem.» 5 När han därefter kom in i Kapernaum, trädde
en hövitsman fram till honom och bad honom 6 och
sade: »Herre, min tjänare ligger därhemma lam och lider
svårt.» 7 Han sade till honom: »Skall då jag komma
och bota honom?» 8 Hövitsmannen svarade och sade:
»Herre, jag är icke värdig att du går in under mitt tak.
Men säg allenast ett ord, så bliver min tjänare frisk. 9 Jag
är ju själv en man som står under andras befäl: jag har
ock krigsmän under mig, och om jag säger till en av dem:
'Gå', så går han, eller till en annan: 'Kom', så kommer
han; och om jag säger till min tjänare: 'Gör det', då gör
han så.» 10 När Jesus hörde detta, förundrade han sig
och sade till dem som följde honom: »Sannerligen säger
jag eder: I Israel har jag icke hos någon funnit så stor tro.
11 Och jag säger eder: Många skola komma från öster
och väster och få vara med Abraham, Isak och Jakob
till bords i himmelriket, 12 men rikets barn skola bliva
utkastade i mörkret därutanför; där skall vara gråt och
tandagnisslan.» 13 Och Jesus sade till hövitsmannen:
»Gå; såsom du tror, så må det ske dig.» Och i samma
stund blev tjänaren frisk. 14 När Jesus sedan kom in
i Petrus' hus, fick han se hans svärmoder ligga sjuk i
feber. 15 Då rörde han vid hennes hand, och febern
lämnade henne; och hon stod upp och betjänade honom.
16 Men när det hade blivit afton, förde man till honom
många som voro besatta; och han drev ut andarna med
sitt blotta ord, och alla som voro sjuka botade han, 17 för
att det skulle fullbordas, som var sagt genom profeten
Esaias, när han sade: »Han tog på sig våra krankheter,
och våra sjukdomar bar han.» 18 Då nu Jesus såg
mycket folk omkring sig, bjöd han att man skulle fara över
till andra stranden. 19 Och en skriftlärd kom fram och
sade till honom: »Mästare, jag vill följa dig varthelst du
går.» 20 Då svarade Jesus honom: »Rävarna hava kulor,
och himmelens fåglar hava nästen; men Människosonen
har ingen plats där han kan vila sitt huvud.» 21 Och en
annan av hans lärjungar sade till honom: »Herre, tillstäd
mig att först gå bort och begrava min fader.» 22 Då
svarade Jesus honom: »Följ du mig, och låt de döda
begrava sina döda.» 23 Och han steg i båten, och hans
lärjungar följde honom. 24 Och se, då uppstod en häftig
storm på sjön, så att vågorna slogo över båten; men han
låg och sov. 25 Då gingo de fram och väckte honom
och sade: »Herre, hjälp oss; vi förgås.» 26 Han sade till
dem: »I klentrogne, varför rädens I?» Därefter stod han
upp och näpste vindarna och sjön, och det blev alldeles
lugnt. 27 Och människorna förundrade sig och sade:
»Vad är denne för en, eftersom både vindarna och sjön
äro honom lydiga?» 28 När han så hade kommit över
till gadarenernas land på andra stranden, kommo två
besatta emot honom, ut från gravarna där. Och de voro
mycket våldsamma, så att ingen kunde färdas den vägen
fram. 29 Dessa ropade då och sade: »Vad har du med
oss att göra, du Guds Son? Har du kommit hit för att
plåga oss, förrän tid är?» 30 Nu gick där långt ifrån dem
en stor svinhjord i bet. 31 Och de onda andarna bådo
honom och sade: »Om du vill driva ut oss så låt oss
fara in i svinhjorden.» 32 Då sade han till dem: »Faren
åstad.» Och de gåvo sig åstad och foro in i svinen. Och
se, då störtade sig hela hjorden utför branten ned i sjön
och omkom i vattnet. 33 Men herdarna flydde; och när
de hade kommit in i staden, omtalade de alltsammans,
och särskilt vad som hade skett med de besatta. 34 Då
gick hela staden ut för att möta Jesus; och när de fingo
se honom, bådo de att han skulle begiva sig bort ifrån
deras område.

9 Och han steg i en båt och for över och kom till sin
egen stad. 2 Då förde de till honom en lam man, som
låg på en säng. När Jesus såg deras tro sade han till den
lame: »Var vid gott mod, min son; dina synder förlåtas
dig.» 3 Då sade några av de skriftlärde vid sig själva:
»Denne hädar.» 4 Men Jesus förstod deras tankar och
sade: »Varför tänken I i edra hjärtan vad ont är? 5 Vilket
är lättare, att säga: 'Dina synder förlåtas dig' eller att
säga: 'Stå upp och gå'? 6 Men för att I skolen veta att
Människosonen har makt här på jorden att förlåta synder,
så stå upp» -- sade han nu till den lame -- »och tag din
säng och gå hem.» 7 Då stod han upp och gick hem. 8
När folket såg detta, blevo de häpna och prisade Gud,

som hade givit sådan makt åt människor. 9 När Jesus
därifrån gick vidare fram, fick han se en man, som hette
Matteus, sitta vid tullhuset. Och han sade till denne:
»Följ mig.» Då stod han upp och följde honom. 10 När
han därefter låg till bords i hans hus, kommo många
publikaner och syndare dit och voro bordsgäster där,
jämte Jesus och hans lärjungar. 11 Men då fariséerna
sågo detta, sade de till hans lärjungar: »Huru kan eder
mästare äta med publikaner och syndare?» 12 När han
hörde detta, sade han: »Det är icke de friska som behöva
läkare, utan de sjuka. 13 Men gån I åstad och lären eder
vad de orden betyda: 'Jag har behag till barmhärtighet,
och icke till offer.' Ty jag har icke kommit för att kalla
rättfärdiga, utan för att kalla syndare.» 14 Därefter
kommo Johannes' lärjungar till honom och sade: »Varför
fasta icke dina lärjungar då vi och fariséerna ofta fasta?»
15 Jesus svarade dem: »Icke kunna väl bröllopsgästerna
sörja, så länge brudgummen är hos dem? Men den tid
skall komma, då brudgummen tages ifrån dem, och då
skola de fasta. -- 16 Ingen sätter en lapp av okrympt
tyg på en gammal mantel, ty det isatta stycket skulle
riva bort ännu mer av manteln, och hålet skulle bliva
värre. 17 Ej heller slår man nytt vin I gamla skinnläglar;
om någon så gjorde, skulle läglarna sprängas sönder
och vinet spillas ut, jämte det att läglarna fördärvades.
Nej, man slår nytt vin i nya läglar, så bliva båda delarna
bevarade.» 18 Medan han talade detta till dem, trädde
en synagogföreståndare fram och föll ned för honom och
sade: »Min dotter har just nu dött, men kom och lägg din
hand på henne, så bliver hon åter levande.» 19 Då stod
Jesus upp och följde honom med sina lärjungar. 20 Men
en kvinna, som i tolv år hade lidit av blodgång, närmade
sig honom bakifrån och rörde vid hörntofsen på hans
mantel. 21 Ty hon sade vid sig själv: »Om jag allenast
får röra vid hans mantel, så bliver jag hulpen.» 22 Då
vände Jesus sig om, och när han fick se henne, sade
han: »Var vid gott mod, min dotter; din tro har hjälpt
dig.» Och kvinnan var hulpen från den stunden. 23 När
Jesus sedan kom in i föreståndarens hus och fick se
flöjtblåsarna och folket som höjde klagolåt, 24 sade han:
»Gån bort härifrån; ty flickan är icke död, hon sover.»
Då hånlogo de åt honom. 25 Men sedan folket hade
blivit utvisat, gick han in och tog flickan vid handen. Då
stod hon upp. 26 Och ryktet härom gick ut över hela
det landet. 27 När Jesus gick därifrån, följde honom två
blinda som ropade och sade: »Davids son, förbarma dig
över oss.» 28 Och då han kom hem, trädde de blinda
fram till honom; och Jesus frågade dem: »Tron I att jag
kan göra detta?» De svarade honom: »Ja, Herre.» 29 Då
rörde han vid deras ögon och sade: »Ske eder efter eder
tro.» 30 Och deras ögon öppnades. Och Jesus tillsade
dem strängeligen att se till, att ingen finge veta detta. 31
Men de gingo åstad och utspridde ryktet om honom över
hela det landet. 32 När dessa voro på väg ut, förde man
till honom en dövstum som var besatt. 33 Och när den
onde anden hade blivit utdriven, talade den dövstumme.
Och folket förundrade sig och sade: »Sådant har aldrig
förut varit sett i Israel.» 34 Men fariséerna sade: »Det
är med de onda andarnas furste som han driver ut
de onda andarna.» 35 Och Jesus gick omkring i alla
städer och byar och undervisade i deras synagogor och
predikade evangelium om riket och botade alla slags
sjukdomar och allt slags skröplighet. 36 Och när han
såg folkskarorna, ömkade han sig över dem, eftersom
de voro så illa medfarna och uppgivna, »lika får som
icke hava någon herde.» 37 Därför sade han till sina
lärjungar: »Skörden är mycken, men arbetarna äro få.
38 Bedjen fördenskull skördens Herre att han sänder ut
arbetare till sin skörd.»

10 Och han kallade till sig sina tolv lärjungar och
gav dem makt över orena andar, till att driva
ut dem, så ock makt att bota alla slags sjukdomar
och allt slags skröplighet. 2 Och dessa äro de tolv
apostlarnas namn: först Simon, som kallas Petrus, och
Andreas, hans broder; vidare Jakob, Sebedeus' son, och
Johannes, hans broder; 3 Filippus och Bartolomeus;
Tomas och Matteus, publikanen; Jakob, Alfeus' son, och
Lebbeus; 4 Simon ivraren och Judas Iskariot, densamme
som förrådde honom. 5 Dessa tolv sände Jesus ut;
och han bjöd dem och sade: »Ställen icke eder färd
till hedningarna, och gån icke in i någon samaritisk
stad, 6 utan gån hellre till de förlorade fåren av Israels
hus. 7 Och där I gån fram skolen I predika och säga:
'Himmelriket är nära.' 8 Boten sjuka, uppväcken döda,
gören spetälska rena, driven ut onda andar. I haven
fått för intet; så given ock för intet. 9 Skaffen eder icke
guld eller silver eller koppar i edra bälten, 10 icke någon
ränsel för eder färd, ej heller dubbla livklädnader, ej heller
skor eller stav; ty arbetaren är värd sin mat. 11 Men när
I haven kommit in i någon stad eller by, så utforsken
vilken därinne som är värdig, och stannen hos honom,
till dess I lämnen den orten. 12 Och när I kommen in i ett
hus, så hälsen det. 13 Om då det huset är värdigt, så må
den frid I tillönsken det komma däröver; men om det icke
är värdigt, då må den frid I tillönsken det vända tillbaka
till eder. 14 Och om man på något ställe icke tager emot
eder och icke hör på edra ord, så gån ut ur det huset
eller den staden, och skudden stoftet av edra fötter. 15
Sannerligen säger jag eder: För Sodoms och Gomorras
land skall det på domens dag bliva drägligare än för den
staden. 16 Se, jag sänder eder åstad såsom får mitt
in ibland ulvar. Varen fördenskull kloka såsom ormar
och menlösa såsom duvor. 17 Tagen eder till vara för
människorna; ty de skola draga eder inför domstolar, och
i sina synagogor skola de gissla eder; 18 och I skolen
föras fram också inför landshövdingar och konungar, för
min skull, till ett vittnesbörd för dem och för hedningarna.
19 Men när man drager eder inför rätta, gören eder då

icke bekymmer för huru eller vad I skolen tala; ty vad I
skolen tala skall bliva eder givet i den stunden. 20 Det är
icke I som skolen tala, utan det är eder Faders Ande
som skall tala i eder. 21 Och den ene brodern skall då
överlämna den andre till att dödas, ja ock fadern sitt
barn; och barn skola sätta sig upp mot sina föräldrar och
skola döda dem. 22 Och I skolen bliva hatade av alla, för
mitt namns skull. Men den som är ståndaktig intill änden,
han skall bliva frälst. -- 23 När de nu förfölja eder i en
stad, så flyn till en annan; och om de också där förfölja
eder, så flyn till ännu en annan. Ty sannerligen säger
jag eder: I skolen icke hava hunnit igenom alla Israels
städer, förrän Människosonen kommer. 24 Lärjungen är
icke förmer än sin mästare, ej heller är tjänaren förmer
än sin herre. 25 Det må vara lärjungen nog, om det går
honom såsom hans mästare, och tjänaren, om det går
honom såsom hans herre. Om de hava kallat husbonden
för Beelsebul, huru mycket mer skola de icke så kalla
hans husfolk! 26 Frukten alltså icke för dem; ty intet
är förborgat, som icke skall bliva uppenbarat, och intet
är fördolt, som icke skall bliva känt. 27 Vad jag säger
eder i mörkret, det skolen säga i ljuset, och vad I hören
viskas i edert öra, det skolen I predika på taken. 28 Och
frukten icke för dem som väl kunna dräpa kroppen, men
icke hava makt att dräpa själen, utan frukten fastmer
honom som har makt att förgöra både själ och kropp i
Gehenna. -- **(Geenna g1067)** 29 Säljas icke två sparvar för
en skärv? Och icke en av dem faller till jorden utan eder
Faders vilja. 30 Men på eder äro till och med huvudhåren
allasammans räknade. 31 Frukten alltså icke; I ären mer
värda än många sparvar. 32 Därför, var och en som
bekänner mig inför människorna, honom skall ock jag
kännas vid inför min Fader, som är i himmelen. 33 Men
den som förnekar mig inför människorna, honom skall
ock jag förneka inför min Fader, som är i himmelen. 34 I
skolen icke mena att jag har kommit för att sända frid
på jorden. Jag har icke kommit för att sända frid, utan
svärd. 35 Ja, jag har kommit för att uppväcka söndring,
så att 'sonen sätter sig upp mot sin fader och dottern
mot sin moder och sonhustrun mot sin svärmoder, 36
och envar får sitt eget husfolk till fiender'. 37 Den som
älskar fader eller moder mer än mig, han är mig icke
värdig, och den som älskar son eller dotter mer än mig,
han är mig icke värdig; 38 och den som icke tager sitt
kors på sig och efterföljer mig, han är mig icke värdig.
39 Den som finner sitt liv, han skall mista det, och den
som mister sitt liv, för min skull, han skall finna det. -- 40
Den som tager emot eder, han tager emot mig, och den
som tager emot mig, han tager emot honom som har
sänt mig. 41 Den som tager emot en profet, därför att
det är en profet, han skall få en profets lön; och den
som tager emot en rättfärdig man, därför att det är en
rättfärdig man, han skall få en rättfärdig mans lön. 42
Och den som giver en av dessa små allenast en bägare
friskt vatten att dricka, därför att det är en lärjunge --
sannerligen säger jag eder: Han skall ingalunda gå miste
om sin lön.» Se Skärv i Ordförklaringarna.

11 När Jesus hade givit sina tolv lärjungar alla dessa
bud, gick han därifrån vidare, för att undervisa
och predika i deras städer. 2 Men när Johannes i sitt
fängelse fick höra om Kristi gärningar, sände han bud
med sina lärjungar 3 och lät fråga honom: »Är du den
som skulle komma, eller skola vi förbida någon annan?»
4 Då svarade Jesus och sade till dem: »Gån tillbaka och
omtalen för Johannes vad I hören och sen: 5 blinda få
sin syn, halta gå, spetälska bliva rena, döva höra, döda
uppstå, och 'för fattiga förkunnas glädjens budskap'. 6
Och salig är den för vilken jag icke bliver en stötesten.»
7 När dessa sedan gingo bort, begynte Jesus tala till
folket om Johannes: »Varför var det I gingen ut i öknen?
Var det för att se ett rör som drives hit och dit av vinden?
8 Eller varför gingen I ut? Var det för att se en människa
klädd i fina kläder? De som bära fina kläder, dem finnen
I ju i konungapalatsen. 9 Varför gingen I då ut? Var det
för att se en profet? Ja, jag säger eder: Ännu mer än en
profet är han. 10 Han är den om vilken det är skrivet:
'Se, jag sänder ut min ängel framför dig, och han skall
bereda vägen för dig.' 11 Sannerligen säger jag eder:
Bland dem som äro födda av kvinnor har ingen uppstått,
som har varit större än Johannes döparen; men den
som är minst i himmelriket är likväl större än han. 12
Och från Johannes döparens dagar intill denna stund
tränger himmelriket fram med storm, och människor
storma fram och rycka det till sig. 13 Ty alla profeterna
och lagen hava profeterat intill Johannes; 14 och om
I viljen tro det: han är Elias, den som skulle komma.
15 Den som har öron, han höre. 16 Men vad skall jag
likna detta släkte vid? Det är likt barn som sitta på torgen
och ropa till andra barn 17 och säga: 'Vi hava spelat för
eder, och I haven icke dansat; vi hava sjungit sorgesång,
och I haven icke jämrat eder.' 18 Ty Johannes kom,
och han varken äter eller dricker, och så säger man:
'Han är besatt av en ond ande.' 19 Människosonen kom,
och han både äter och dricker, och nu säger man: 'Se
vilken frossare och vindrinkare han är, en publikaners
och syndares vän!' Men Visheten har fått rätt av sina
barn.» 20 Därefter begynte han tala bestraffande ord
till de städer i vilka han hade utfört så många av sina
kraftgärningar, och förehålla dem att de icke hade gjort
bättring: 21 »Ve dig, Korasin! Ve dig, Betsaida! Ty om de
kraftgärningar som äro gjorda i eder hade blivit gjorda
i Tyrus och Sidon, så skulle de för länge sedan hava
gjort bättring i säck och aska. 22 Men jag säger eder:
För Tyrus och Sidon skall det på domens dag bliva
drägligare än för eder. 23 Och du, Kapernaum, skall
väl du bliva upphöjt till himmelen? Nej, ned till dödsriket
måste du fara. Ty om de kraftgärningar som äro gjorda i

dig hade blivit gjorda i Sodom, så skulle det hava stått
ännu i dag. **(Hadēs g86)** **24** Men jag säger eder att det
för Sodoms land skall på domens dag bliva drägligare
än för dig.» **25** Vid den tiden talade Jesus och sade:
»Jag prisar dig, Fader, du himmelens och jordens Herre,
för att du väl har dolt detta för de visa och kloka, men
uppenbarat det för de enfaldiga. **26** Ja, Fader; så har ju
varit ditt behag. **27** Allt har av min Fader blivit förtrott åt
mig. Och ingen känner Sonen utom Fadern, ej heller
känner någon Fadern utom Sonen och den för vilken
Sonen vill göra honom känd. -- **28** Kommen till mig, I alla
som arbeten och ären betungade, så skall jag giva eder
ro. **29** Tagen på eder mitt ok och lären av mig, ty jag är
saktmodig och ödmjuk i hjärtat; 'så skolen I finna ro för
edra själar'. **30** Ty mitt ok är milt, och min börda är lätt.»

12 Vid den tiden tog Jesus på sabbaten vägen genom
ett sädesfält; och hans lärjungar blevo hungriga
och begynte rycka av ax och äta. **2** När fariséerna sågo
detta, sade de till honom: »Se, dina lärjungar göra vad
som icke är lovligt att göra på en sabbat.» **3** Han svarade
dem: »Haven I icke läst vad David gjorde, när han och
de som följde honom blevo hungriga: **4** huru han då gick
in i Guds hus, och huru de åto skådebröden, fastän det
ju varken för honom eller för dem som följde honom var
lovligt att äta sådant bröd, utan allenast för prästerna? **5**
Eller haven I icke läst i lagen att prästerna på sabbaten
bryta sabbaten i helgedomen, och likväl äro utan skuld?
6 Men jag säger eder: Här är vad som är förmer än
helgedomen. **7** Och haden I förstått vad det är: 'Jag har
behag till barmhärtighet, och icke till offer', så skullen
I icke hava dömt dem skyldiga, som äro utan skuld.
8 Ty Människosonen är herre över sabbaten.» **9** Och
han gick därifrån vidare och kom in i deras synagoga.
10 Och se, där var en man som hade en förvissnad
hand. Då frågade de honom och sade: »Är det lovligt att
bota sjuka på sabbaten?» De ville nämligen få något
att anklaga honom för. **11** Men han sade till dem: »Om
någon bland eder har ett får, och detta på sabbaten
faller i en grop, fattar han icke då i det och drager upp
det? **12** Huru mycket mer värd är nu icke en människa
än ett får! Alltså är det lovligt att på sabbaten göra vad
gott är.» **13** Därefter sade han till mannen: »Räck ut din
hand.» Och han räckte ut den, och den blev frisk igen
och färdig såsom den andra. -- **14** Då gingo fariséerna
bort och fattade det beslutet om honom, att de skulle
förgöra honom. **15** Men när Jesus fick veta detta, gick
han bort därifrån; och många följde honom, och han
botade dem alla, **16** men förbjöd dem strängeligen att
utbreda ryktet om honom. **17** Ty det skulle fullbordas,
som var sagt genom profeten Esaias, när han sade: **18**
»Se, över min tjänare, som jag har utvalt, min älskade, i
vilken min själ har funnit behag, över honom skall jag
låta min Ande komma, och han skall förkunna rätten
bland folken. **19** Han skall icke kiva eller skria, och hans
röst skall man icke höra på gatorna, **20** Ett brutet rör
skall han icke sönderkrossa, och en rykande veke skall
han icke utsläcka, intill dess att han har fört rätten fram
till seger. **21** Och till hans namn skola folken sätta sitt
hopp.» **22** Då förde man till honom en besatt, som var
blind och dövstum. Och han botade honom, så att den
dövstumme talade och såg. **23** Och allt folket uppfylldes
av häpnad och sade: »Månne icke denne är Davids
son?» **24** Men när fariséerna hörde detta, sade de: »Det
är allenast med Beelsebul, de onda andarnas furste,
som denne driver ut de onda andarna.» **25** Men han
förstod deras tankar och sade till dem: »Vart rike som
har kommit i strid med sig självt bliver förött, och intet
samhälle eller hus som har kommit i strid med sig självt
kan hava bestånd. **26** Om nu Satan driver ut Satan, så
har han kommit i strid med sig själv. Huru kan då hans
rike hava bestånd? **27** Och om det är med Beelsebul
som jag driver ut de onda andarna, med vem driva då
edra egna anhängare ut dem? De skola alltså vara edra
domare. **28** Om det åter är med Guds Ande som jag
driver ut de onda andarna, så har ju Guds rike kommit
till eder. -- **29** Eller huru kan någon gå in i en stark
mans hus och beröva honom hans bohag, såframt han
icke förut har bundit den starke? Först därefter kan han
plundra hans hus. **30** Den som icke är med mig, han
är emot mig, och den som icke församlar med mig,
han förskingrar. **31** Därför säger jag eder: All annan
synd och hädelse skall bliva människorna förlåten, men
hädelse mot Anden skall icke bliva förlåten. **32** Ja, om
någon säger något mot Människosonen, så skall det
bliva honom förlåtet; men om någon säger något mot
den helige Ande, så skall det icke bliva honom förlåtet,
varken i denna tidsåldern eller i den tillkommande. **(aiōn
g165)** **33** I måsten döma så: antingen är trädet gott, och
då måste dess frukt vara god; eller är trädet dåligt, och
då måste dess frukt vara dålig. Ty av frukten känner man
trädet. **34** I huggormars avföda, huru skullen I kunna tala
något gott, då I själva ären onda? Vad hjärtat är fullt av,
det talar ju munnen. **35** En god människa bär ur sitt goda
förråd fram vad gott är, och en ond människa bär ur sitt
onda förråd fram vad ont är. **36** Men jag säger eder,
att för vart fåfängligt ord som människorna tala skola
de göra räkenskap på domens dag. **37** Ty efter dina
ord skall du dömas rättfärdig, och efter dina ord skall
du dömas skyldig.» **38** Då togo några av de skriftlärde
och fariséerna till orda och sade till honom: »Mästare, vi
skulle vilja se något tecken av dig.» **39** Men han svarade
och sade till dem: »Ett ont och trolöst släkte är detta! Det
åstundar ett tecken, men intet annat tecken skall givas
det än profeten Jonas' tecken. **40** Ty likasom Jonas
tre dagar och tre nätter var i den stora fiskens buk, så
skall ock Människosonen tre dagar och tre nätter vara
i jordens sköte. **41** Ninevitiska män skola vid domen
träda fram tillsammans med detta släkte och bliva det

till dom. Ty de gjorde bättring vid Jonas' predikan; och
se, här är vad som är mer än Jonas. 42 Drottningen
av Söderlandet skall vid domen träda fram tillsammans
med detta släkte och bliva det till dom. Ty hon kom
från jordens ända för att höra Salomos visdom; och
se, här är vad som är mer än Salomo. 43 När en oren
ande har farit ut ur en människa, vandrar han omkring i
ökentrakter och söker efter ro, men finner ingen. 44 Då
säger han: 'Jag vill vända tillbaka till mitt hus, som jag
gick ut ifrån.' Och när han kommer dit och finner det stå
ledigt och vara fejat och prytt, 45 då går han åstad och
tager med sig sju andra andar, som äro värre än han
själv, och de gå ditin och bo där; och så bliver för den
människan det sista värre än det första. Så skall det
ock gå med detta onda släkte.» 46 Medan han ännu
talade till folket, kommo hans moder och hans bröder
och stannade därutanför och ville tala med honom. 47
Då sade någon till honom: »Se, din moder och dina
bröder stå härutanför och vilja tala med dig.» 48 Men han
svarade och sade till den som omtalade detta för honom:
»Vilken är min moder, och vilka äro mina bröder?» 49
Och han räckte ut handen mot sina lärjungar och sade:
»Se här är min moder, och här äro mina bröder! 50 Ty
var och en som gör min himmelske Faders vilja, den är
min broder och min syster och min moder.»

13 Samma dag gick Jesus ut från huset där han
bodde och satte sig vid sjön. 2 Då församlade sig
mycket folk omkring honom. Därför steg han i en båt;
och han satt i den, medan allt folket stod på stranden. 3
Och han talade till dem mycket i liknelser; han sade: »En
såningsman gick ut för att så. 4 Och när han sådde, föll
somt vid vägen, och fåglarna kommo och åto upp det. 5
Och somt föll på stengrund, där det icke hade mycket
jord, och det kom strax upp, eftersom det icke hade djup
jord; 6 men när solen hade gått upp, förbrändes det, och
eftersom det icke hade någon rot, torkade det bort. 7
Och somt föll bland törnen, och törnena sköto upp och
förkvävde det. 8 Men somt föll i god jord, och det gav
frukt, dels hundrafalt, dels sextiofalt, dels trettiofalt. 9
Den som har öron, han höre.» 10 Då trädde lärjungarna
fram och sade till honom: »Varför talar du till dem i
liknelser?» 11 Han svarade och sade: »Eder är givet
att lära känna himmelrikets hemligheter, men dem är
det icke givet. 12 Ty den som har, åt honom skall varda
givet, så att han får över nog; men den som icke har,
från honom skall tagas också det han har. 13 Därför
talar jag till dem i liknelser, eftersom de med seende
ögon intet se, och med hörande öron intet höra, och intet
heller förstå. 14 Så fullbordas på dem Esaias' profetia,
den som säger: 'Med hörande öron skolen I höra, och
dock alls intet förstå, och med seende ögon skolen I se,
och dock alls intet förnimma. 15 Ty detta folks hjärta
har blivit förstockat, och med öronen höra de illa, och
sina ögon hava de tillslutit, så att de icke se med sina
ögon, eller höra med sina öron, eller förstå med sina
hjärtan, och omvända sig och bliva helade av mig. 16
Men saliga äro edra ögon, som se, och edra öron, som
höra. 17 Ty sannerligen säger jag eder: Många profeter
och rättfärdiga män åstundade att se det som I sen, men
fingo dock icke se det, och att höra det som I hören,
men fingo dock icke höra det. 18 Hören alltså I vad som
menas med liknelsen om såningsmannen. 19 När någon
hör ordet om riket, men icke förstår det, då kommer den
onde och river bort det som såddes i hans hjärta. Om en
sådan människa kan det sägas att säden såddes vid
vägen. 20 Och att den såddes på stengrunden, det är
sagt om den som väl hör ordet och strax tager emot det
med glädje, 21 men som icke har någon rot i sig, utan
bliver beståndande allenast till en tid, och när bedrövelse
eller förföljelse påkommer för ordets skull, då kommer
han strax på fall. 22 Och att den såddes bland törnena,
det är sagt om den som väl hör ordet, men låter tidens
omsorger och rikedomens bedrägliga lockelse förkväva
det, så att han bliver utan frukt. (aiōn g165) 23 Men att
den såddes i den goda jorden, det är sagt om den som
både hör ordet och förstår det, och som jämväl bär frukt
och giver dels hundrafalt, dels sextiofalt, dels trettiofalt.»
24 En annan liknelse framställde han för dem; han sade:
»Med himmelriket är det, såsom när en man sådde god
säd i sin åker; 25 men när folket sov, kom hans ovän och
sådde ogräs mitt ibland vetet och gick sedan sin väg. 26
När nu säden sköt upp och satte frukt, så visade sig
ock ogräset. 27 Då trädde husbondens tjänare fram och
sade till honom: 'Herre, du sådde ju god säd i din åker;
varifrån har den då fått ogräs? 28 Han svarade dem:
'En ovän har gjort detta.' Tjänarna sade till honom: 'Vill
du alltså att vi skola gå åstad och samla det tillhopa?'
29 Men han svarade: 'Nej; ty då kunden I rycka upp
vetet jämte ogräset, när I samlen detta tillhopa. 30 Låten
båda slagen växa tillsammans intill skördetiden; och
när skördetiden är inne, vill jag säga till skördemännen:
'Samlen först tillhopa ogräset, och binden det i knippor
till att brännas upp, och samlen sedan in vetet i min
lada.'» 31 En annan liknelse framställde han för dem;
han sade: »Himmelriket är likt ett senapskorn som en
man tager och lägger ned i sin åker. 32 Det är minst av
alla frön, men när det har växt upp, är det störst bland
kryddväxter; ja, det bliver ett träd, så att himmelens fåglar
komma och bygga sina nästen på dess grenar.» 33 En
annan liknelse framställde han för dem: »Himmelriket är
likt en surdeg som en kvinna tager och blandar in i tre
skäppor mjöl, till dess alltsammans bliver syrat.» 34 Allt
detta talade Jesus i liknelser till folket, och utan liknelser
talade han intet till dem. 35 Ty det skulle fullbordas, som
var sagt genom profeten som sade: »Jag vill öppna min
mun till liknelser, uppenbara vad förborgat har varit från
världens begynnelse.» 36 Därefter lät han folket gå och
gick själv hem. Och hans lärjungar trädde fram till honom

och sade: »Uttyd för oss liknelsen om ogräset i åkern.»
37 Han svarade och sade: »Den som sår den goda
säden är Människosonen. 38 Åkern är världen. Den goda
säden, det är rikets barn, men ogräset är ondskans barn.
39 Ovännen, som sådde det, är djävulen. Skördetiden
är tidens ände. Skördemännen är änglar. (aiōn g165) 40
Såsom nu ogräset samlas tillhopa och brännes upp i
eld, så skall det ock ske vid tidens ände. (aiōn g165) 41
Människosonen skall då sända ut sina änglar, och de
skola samla tillhopa och föra bort ur hans rike alla dem
som äro andra till fall, och dem som göra vad orätt är, 42
och skola kasta dem i den brinnande ugnen; där skall
vara gråt och tandagnisslan. 43 Då skola de rättfärdiga
lysa såsom solen, i sin Faders rike. Den som har öron,
han höre. 44 Himmelriket är likt en skatt som har blivit
gömd i en åker. Och en man finner den, men håller det
hemligt; och i sin glädje går han bort och säljer allt vad
han äger och köper den åkern. 45 Ytterligare är det med
himmelriket, såsom när en köpman söker efter goda
pärlor; 46 och då han har funnit en dyrbar pärla, går
han bort och säljer vad han äger och köper den. 47
Ytterligare är det med himmelriket, såsom när en not
kastas i havet och samlar tillhopa fiskar av alla slag. 48
När den så bliver full, drager man upp den på stranden
och sätter sig ned och samlar de goda i kärl, men de
dåliga kastar man bort. -- 49 Så skall det ock ske vid
tidens ände: änglarna skola gå ut och skilja de onda
från de rättfärdiga (aiōn g165) 50 och kasta dem i den
brinnande ugnen; där skall vara gråt och tandagnisslan.
51 Haven I förstått allt detta?» De svarade honom: »Ja.»
52 Då sade han till dem: »Så är nu var skriftlärd, som har
blivit en lärjunge för himmelriket, lik en husbonde som ur
sitt förråd bär fram nytt och gammalt.» 53 När Jesus hade
framställt alla dessa liknelser, drog han bort därifrån. 54
Och han kom till sin fädernestad, och där undervisade
han folket i deras synagoga, så att de häpnade och
sade: »Varifrån har han fått denna vishet? Och hans
kraftgärningar, varifrån komma de? 55 Är då denne icke
timmermannens son? Heter icke hans moder Maria, och
heta icke hans bröder Jakob och Josef och Simon och
Judas? 56 Och hans systrar, bo de icke alla hos oss?
Varifrån har han då fått allt detta?» 57 Så blev han för
dem en stötesten. Men Jesus sade till dem: »En profet
är icke föraktad utom i sin fädernestad och i sitt eget
hus.» 58 Och för deras otros skull gjorde han där icke
många kraftgärningar. Se Skäppa i Ordförklaringarna

14 Vid den tiden fick Herodes, landsfursten, höra
ryktet om Jesus. 2 Då sade han till sina tjänare:
»Det är Johannes döparen. Han har uppstått från de
döda, och därför verka dessa krafter i honom.» 3
Herodes hade nämligen låtit gripa Johannes och binda
honom och sätta honom i fängelse, för Herodias', sin
broder Filippus' hustrus, skull. 4 Ty Johannes hade sagt
till honom: »Det är icke lovligt för dig att hava henne.» 5
Och han hade velat döda honom, men han fruktade för
folket, eftersom de höllo honom för en profet. 6 Men
så kom Herodes' födelsedag. Då dansade Herodias'
dotter inför dem; och hon behagade Herodes så mycket,
7 att han med en ed lovade att giva henne vad helst
hon begärde. 8 Hon sade då, såsom hennes moder
ingav henne: »Giv mig här på ett fat Johannes döparens
huvud.» 9 Då blev konungen bekymrad, men för edens
och för bordsgästernas skull bjöd han att man skulle
giva henne det, 10 och sände åstad och lät halshugga
Johannes i fängelset. 11 Och hans huvud blev framburet
på ett fat och givet åt flickan; och hon bar det till sin
moder. 12 Men hans lärjungar kommo och togo hans
döda kropp och begrovo honom. Sedan gingo de och
omtalade det för Jesus. 13 Då Jesus hörde detta, for
han i en båt därifrån bort till en öde trakt, där de kunde
vara allena. Men när folket fick höra härom, kommo de
landvägen efter honom från städerna. 14 Och då han
steg i land, fick han se att där var mycket folk; och han
ömkade sig över dem och botade deras sjuka. 15 Men
när det led mot aftonen, trädde hans lärjungar fram till
honom och sade: »Trakten är öde, och tiden är redan
framskriden. Låt folket skiljas åt, så att de kunna gå
bort i byarna och köpa sig mat.» 16 Men Jesus sade till
dem: »De behöva icke gå bort; given I dem att äta.»
17 De svarade honom: »Vi hava här icke mer än fem
bröd och två fiskar.» 18 Då sade han: »Bären dem hit
till mig.» 19 Därefter tillsade han folket att lägga sig
ned i gräset. Och han tog de fem bröden och de två
fiskarna och såg upp till himmelen och välsignade dem.
Och han bröt bröden och gav dem åt lärjungarna, och
lärjungarna gåvo åt folket. 20 Och de åto alla och blevo
mätta Sedan samlade man upp de överblivna styckena,
tolv korgar fulla. 21 Men de som hade ätit voro vid pass
fem tusen män, förutom kvinnor och barn. 22 Strax
därefter nödgade han sina lärjungar att stiga i båten och
före honom fara över till andra stranden, medan han
tillsåg att folket skildes åt. 23 Och sedan detta hade
skett, gick han upp på berget för att vara allena och
bedja. När det så hade blivit afton, var han där ensam.
24 Båten var då redan många stadier från land och hårt
ansatt av vågorna, ty vinden låg emot. 25 Men under
fjärde nattväkten kom Jesus till dem, gående fram över
sjön. 26 När då lärjungarna fingo se honom gå på sjön,
blevo de förfärade och sade: »Det är en vålnad», och
ropade av förskräckelse. 27 Men Jesus begynte strax
tala till dem och sade: »Varen vid gott mod; det är jag,
varen icke förskräckta.» 28 Då svarade Petrus honom
och sade: »Herre, är det du, så bjud mig att komma till
dig på vattnet.» 29 Han sade: »Kom.» Då steg Petrus ut
ur båten och begynte gå på vattnet och kom till Jesus.
30 Men när han såg huru stark vinden var, blev han
förskräckt; och då han nu begynte sjunka, ropade han

och sade: »Herre, hjälp mig.» 31 Och strax räckte Jesus
ut handen och fattade i honom och sade till honom: »Du
klentrogne, varför tvivlade du?» 32 När de sedan hade
kommit upp i båten, lade sig vinden. 33 Men de som
voro i båten föllo ned för honom och sade: »Förvisso är
du Guds Son.» 34 När de hade farit över, kommo de till
Gennesarets land. 35 Då nu folket där på orten kände
igen honom, sände de ut bud i hela trakten däromkring,
och man förde till honom alla som voro sjuka. 36 Och de
bådo honom att allenast få röra vid hörntofsen på hans
mantel; och alla som rörde vid den blevo hulpna. Se
Stadie i Ordförklaringarna.

15 Härefter kommo fariséer och skriftlärde från
Jerusalem till Jesus och sade: 2 »Varför överträda
dina lärjungar de äldstes stadgar? De två ju icke sina
händer, när de skola äta.» 3 Men han svarade och sade
till dem: »Varför överträden I själva Guds bud, för edra
stadgars skull? 4 Gud har ju sagt: 'Hedra din fader
och din moder' och: 'Den som smädar sin fader eller
sin moder, han skall döden dö.' 5 Men I sägen, att om
någon säger till sin fader eller sin moder: 'Vad du av mig
kunde hava fått till hjälp, det giver jag i stället såsom
offergåva', då behöver han alls icke hedra sin fader eller
sin moder. 6 I haven så gjort Guds budord om intet,
för edra stadgars skull. 7 I skrymtare, rätt profeterade
Esaias om eder, när han sade: 8 'Detta folk ärar mig
med sina läppar, men deras hjärtan äro långt ifrån mig; 9
och fåfängt dyrka de mig, eftersom de läror de förkunna
äro människobud.'» 10 Och han kallade folket till sig
och sade till dem: »Hören och förstån. 11 Icke vad som
går in i munnen orenar människan, men vad som går
ut ifrån munnen, det orenar människan.» 12 Då trädde
hans lärjungar fram och sade till honom: »Vet du, att när
fariséerna hörde det du nu sade, var det för dem en
stötesten?» 13 Men han svarade och sade: »Var planta
som min himmelske Fader icke har planterat skall ryckas
upp med rötterna. 14 Frågen icke efter dem. De äro
blinda ledare; och om en blind leder en blind, så falla de
båda i gropen.» 15 Då tog Petrus till orda och sade till
honom: »Uttyd för oss detta bildliga tal.» 16 Han sade:
»Ären då också I ännu utan förstånd? 17 Insen I icke
att allt som går in i munnen, det går ned i buken och
har sin naturliga utgång? 18 Men vad som går ut ifrån
munnen, det kommer från hjärtat, och det är detta som
orenar människan. 19 Ty från hjärtat komma onda tankar,
mord, äktenskapsbrott, otukt, tjuveri, falskt vittnesbörd,
hädelse. 20 Det är detta som orenar människan; men att
äta med otvagna händer, det orenar icke människan.»
21 Och Jesus begav sig bort därifrån och drog sig undan
till trakten av Tyrus och Sidon. 22 Då kom en kananeisk
kvinna från det området och ropade och sade: »Herre,
Davids son, förbarma dig över mig. Min dotter plågas
svårt av en ond ande.» 23 Men han svarade henne
icke ett ord. Då trädde hans lärjungar fram och bådo
honom och sade: »Giv henne besked; hon förföljer oss
ju med sitt ropande.» 24 Han svarade och sade: »Jag är
icke utsänd till andra än till de förlorade fåren av Israels
hus.» 25 Men hon kom fram och föll ned för honom
och sade: »Herre, hjälp mig.» 26 Då svarade han och
sade: »Det är otillbörligt att taga brödet från barnen och
kasta det åt hundarna.» 27 Hon sade: »Ja, Herre. Också
äta ju hundarna allenast av de smulor som falla ifrån
deras herrars bord.» 28 Då svarade Jesus och sade till
henne: »O kvinna, din tro är stor. Ske dig såsom du vill.»
Och hennes dotter var frisk ifrån den stunden. 29 Men
Jesus gick därifrån vidare och kom till Galileiska sjön.
Och han gick upp på berget och satte sig där. 30 Då
kom mycket folk till honom, och de hade med sig halta,
blinda, dövstumma, lytta och många andra; dem lade
de ned för hans fötter, och han botade dem, 31 så att
folket förundrade sig, när de funno dövstumma tala, lytta
vara friska och färdiga, halta gå och blinda se. Och man
prisade Israels Gud. 32 Och Jesus kallade sina lärjungar
till sig och sade: »Jag ömkar mig över folket, ty det är
redan tre dagar som de hava dröjt kvar hos mig, och de
hava intet att äta; och jag vill icke låta dem gå ifrån mig
fastande, för att de icke skola uppgivas på vägen.» 33
Då sade lärjungarna till honom: »Varifrån skola vi här, i
en öken, få så mycket bröd, att vi kunna mätta så mycket
folk?» 34 Jesus frågade dem: »Huru många bröd haven
I?» De svarade: »Sju, och därtill några få småfiskar.» 35
Då tillsade han folket att lägra sig på marken. 36 Och
han tog de sju bröden, så ock fiskarna, och tackade Gud
och bröt bröden och gav åt lärjungarna, och lärjungarna
gåvo åt folket. 37 Så åto de alla och blevo mätta. Och
de överblivna styckena samlade man sedan upp, sju
korgar fulla. 38 Men de som hade ätit voro fyra tusen
män, förutom kvinnor och barn. 39 Sedan lät han folket
skiljas åt och steg i båten och for till Magadans område.

16 Och fariséerna och sadducéerna kommo dit och
ville sätta honom på prov; de begärde att han
skulle låta dem se något tecken från himmelen. 2 Men
han svarade och sade till dem: »Om aftonen sägen I:
'Det bliver klart väder, ty himmelen är röd', 3 och om
morgonen: 'Det bliver oväder i dag, ty himmelen är mulen
och röd.' Ja, om himmelens utseende förstån I att döma,
men om tidernas tecken kunnen I icke döma. 4 Ett ont
och trolöst släkte är detta! Det åstundar ett tecken, men
intet annat tecken skall givas det än Jonas' tecken.»
Och så lämnade han dem och gick sin väg. 5 När
sedan lärjungarna foro åstad, över till andra stranden,
hade de förgätit att taga med sig bröd. 6 Och Jesus
sade till dem: »Sen till, att I tagen eder till vara för
fariséernas och sadducéernas surdeg.» 7 Då talade de
med varandra och sade: »Det är därför att vi icke hava
tagit med oss bröd.» 8 Men när Jesus märkte detta,
sade han: »I klentrogne, varför talen I eder emellan

om att I icke haven bröd med eder? 9 Förstån I ännu
ingenting? Och kommen I icke ihåg de fem bröden åt
de fem tusen, och huru många korgar I då togen upp?
10 Ej heller de sju bröden åt de fyra tusen, och huru
många korgar I då togen upp? 11 Huru kommer det
då till, att I icke förstån att det ej var om bröd som jag
talade till eder? Tagen eder till vara för fariséernas och
sadducéernas surdeg.» 12 Då förstodo de att det icke
var för surdeg i bröd som han hade bjudit dem att taga
sig till vara, utan för fariséernas och sadducéernas lära.
13 Men när Jesus kom till trakten av Cesarea Filippi,
frågade han sina lärjungar och sade: »Vem säger folket
Människosonen vara?» 14 De svarade: »Somliga säga
Johannes döparen, andra Elias, andra åter Jeremias
eller en annan av profeterna.» 15 Då frågade han dem:
»Vem sägen då I mig vara?» 16 Simon Petrus svarade
och sade: »Du är Messias, den levande Gudens Son.»
17 Då svarade Jesus och sade till honom: »Salig är du,
Simon, Jonas' son; ty kött och blod har icke uppenbarat
detta för dig, utan min Fader, som är i himmelen. 18 Så
säger ock jag dig att du är Petrus; och på denna klippa
skall jag bygga min församling, och dödsrikets portar
skola icke bliva henne övermäktiga. **(Hadēs g86)** 19 Jag
skall giva dig himmelrikets nycklar: allt vad du binder
på jorden, det skall vara bundet i himmelen; och allt
vad du löser på jorden, det skall vara löst i himmelen.»
20 Därefter förbjöd han lärjungarna att för någon säga
att han var Messias. 21 Från den tiden begynte Jesus
förklara för sina lärjungar, att han måste gå till Jerusalem
och lida mycket av de äldste och översteprästerna och
de skriftlärde, och att han skulle bliva dödad, men att
han på tredje dagen skulle uppstå igen. 22 Då tog Petrus
honom avsides och begynte ivrigt motsäga honom och
sade: »Bevare dig Gud, Herre! Ingalunda får detta
vederfaras dig.» 23 Men han vände sig om och sade till
Petrus: »Gå bort, Satan, och stå mig icke i vägen; du
är för mig en stötesten, ty dina tankar äro icke Guds
tankar, utan människotankar.» 24 Därefter sade Jesus till
sina lärjungar: »Om någon vill efterfölja mig, så försake
han sig själv och tage sitt kors på sig: så följe han mig.
25 Ty den som vill bevara sitt liv, han skall mista det;
men den som mister sitt liv, för min skull, han skall finna
det. 26 Och vad hjälper det en människa, om hon vinner
hela världen, men förlorar sin själ? Eller vad kan en
människa giva till lösen för sin själ? 27 Människosonen
skall komma i sin Faders härlighet med sina änglar, och
då skall han vedergälla var och en efter hans gärningar.
28 Sannerligen säger jag eder: Bland dem som här stå
finnas några som icke skola smaka döden, förrän de få
se Människosonen komma i sitt rike.» Klippa heter på
grekiska petra.

17 Sex dagar därefter tog Jesus med sig Petrus och
Jakob och Johannes, Jakobs broder, och förde
dem upp på ett högt berg, där de voro allena. 2 Och
hans utseende förvandlades inför dem: hans ansikte
sken såsom solen, och hans kläder blevo vita såsom
ljuset. 3 Och se, för dem visade sig Moses och Elias, i
samtal med honom. 4 Då tog Petrus till orda och sade
till Jesus: »Herre, här är oss gott att vara; vill du, så
skall jag här göra tre hyddor, åt dig en och åt Moses en
och åt Elias en.» 5 Och se, medan han ännu talade,
överskyggade dem en ljus sky, och ur skyn kom en röst
som sade: »Denne är min älskade Son, i vilken jag har
funnit behag; hören honom.» 6 När lärjungarna hörde
detta, föllo de ned på sina ansikten i stor förskräckelse.
7 Men Jesus gick fram och rörde vid dem och sade:
»Stån upp, och varen icke förskräckta.» 8 När de då
lyfte upp sina ögon, sågo de ingen utom Jesus allena. 9
Då de sedan gingo ned från berget, bjöd Jesus dem
och sade: »Omtalen icke för någon denna syn, förrän
Människosonen har uppstått från de döda.» 10 Men
lärjungarna frågade honom och sade: »Huru kunna då
de skriftlärde säga att Elias först måste komma?» 11
Han svarade och sade: »Elias måste visserligen komma
och upprätta allt igen; 12 men jag säger eder att Elias
redan har kommit. Men de ville icke veta av honom, utan
förforo mot honom alldeles såsom de ville. Sammalunda
skall ock Människosonen få lida genom dem.» 13 Då
förstodo lärjungarna att det var om Johannes döparen
som han talade till dem. 14 När de därefter kommo till
folket, trädde en man fram till honom och föll på knä för
honom 15 och sade: »Herre, förbarma dig över min son
ty han är månadsrasande och plågas svårt; ofta faller
han i elden och ofta i vattnet. 16 Och jag förde honom
till dina lärjungar, men de kunde icke bota honom.» 17
Då svarade Jesus och sade: »O du otrogna och vrånga
släkte, huru länge måste jag vara bland eder? Huru
länge måste jag härda ut med eder? Fören honom hit
till mig.» 18 Och Jesus tilltalade honom strängt, och
den onde anden for ut ur honom; och gossen var botad
från den stunden. 19 Sedan, när de voro allena, trädde
lärjungarna fram till Jesus och frågade: »Varför kunde
icke vi driva ut honom?» 20 Han svarade dem: »För eder
otros skull. Ty sannerligen säger jag eder: Om I haven
tro, vore den ock blott såsom ett senapskorn, så skolen I
kunna säga till detta berg: 'Flytta dig härifrån dit bort',
och det skall flytta sig; ja, intet skall då vara omöjligt för
eder.» 22 Medan de nu tillsammans vandrade omkring
i Galileen, sade Jesus till dem: »Människosonen skall
bliva överlämnad i människors händer, 23 och man skall
döda honom, men på tredje dagen skall han uppstå
igen.» Då blevo de mycket bedrövade. 24 Och när de
hade kommit till Kapernaum, trädde de som uppburo
tempelskatten fram till Petrus och sade: »Plägar icke
eder mästare betala tempelskatt?» 25 Han svarade:
»Jo.» När han sedan hade kommit hem, förekom honom
Jesus med frågan: »Vad synes dig, Simon? Av vilka

taga jordens konungar tull eller skatt, av sina söner
eller av andra människor?» 26 Han svarade: »Av andra
människor.» Då sade Jesus till honom: »Alltså äro då
sönerna fria. 27 Men för att vi icke skola bliva dem till en
stötesten, så gå ned till sjön och kasta ut en krok. Tag så
den första fisk som du drager upp, och när du öppnar
munnen på den skall du där finna en silverpenning. Tag
den, och giv den åt dem for mig och dig.» Eller: Då tog
Petrus till orda och sade till Jesus: »Herre, det är gott
att vi äro här tillstädes» osv. Se Nya testamentets text i
Ordförklaringarna. Se Silverpenning i Ordförklaringarna.

18 I samma stund trädde lärjungarna fram till Jesus
och frågade: »Vilken är den största i himmelriket?»
2 Då kallade han fram ett barn och ställde det mitt ibland
dem 3 och sade: »Sannerligen säger jag eder: Om I icke
omvänden eder och bliven såsom barn, skolen I icke
komma in i himmelriket. 4 Den som nu så ödmjukar sig,
att han bliver såsom detta barn, han är den största i
himmelriket. 5 Och den som tager emot ett sådant barn I
mitt namn, han tager emot mig. 6 Men den som förför en
av dessa små som tro på mig, för honom vore det bättre
att en kvarnsten hängdes om hans hals och han sänktes
ned i havets djup. 7 Ve världen för förförelsers skull!
Förförelser måste ju komma; men ve den människa
genom vilken förförelsen kommer! 8 Om nu din hand
eller din fot är dig till förförelse, så hugg av den och
kasta den ifrån dig. Det är bättre för dig att ingå i livet lytt
eller halt, än att hava båda händerna eller båda fötterna
i behåll och kastas i den eviga elden. **(aiōnios g166)** 9
Och om ditt öga är dig till förförelse, så riv ut det och
kasta det ifrån dig. Det är bättre för dig att ingå i livet
enögd, än att hava båda ögonen i behåll och kastas i
det brinnande Gehenna. **(Geenna g1067)** 10 Sen till, att I
icke förakten någon av dessa små; ty jag säger eder
att deras änglar i himmelen alltid se min himmelske
Faders ansikte. 12 Vad synes eder? Om en man har
hundra får, och ett av dem har kommit vilse, lämnar
han icke då de nittionio på bergen och går åstad och
söker efter det som har kommit vilse? 13 Och händer
det då att han finner det -- sannerligen säger jag eder:
då gläder han sig mer över det fåret än över de nittionio
som icke hade kommit vilse. 14 Så är det ej heller eder
himmelske Faders vilja att någon av dessa små skall
gå förlorad. 15 Men om din broder försyndar sig, så gå
åstad och förehåll honom det enskilt. Om han då lyssnar
till dig, så har du vunnit din broder. 16 Men om han
icke lyssnar till dig, så tag med dig ännu en eller två,
för att 'var sak må avgöras efter två eller tre vittnens
utsago'. 17 Lyssnar han icke till dem, så säg det till
församlingen. Lyssnar han ej heller till församlingen, så
vare han för dig såsom en hedning och en publikan. 18
Sannerligen säger jag eder: Allt vad I binden på jorden,
det skall vara bundet i himmelen; och allt vad I lösen
på jorden, det skall vara löst i himmelen. 19 Ytterligare
säger jag eder, att om två av eder här på jorden komma
överens att bedja om något, vad det vara må, så skall
det beskäras dem av min Fader, som är i himmelen. 20
Ty var två eller tre är församlade i mitt namn, där är jag
mitt ibland dem.» 21 Då trädde Petrus fram och sade till
honom: »Herre, huru många gånger skall jag förlåta min
broder, om han försyndar sig mot mig? Är sju gånger
nog?» 22 Jesus svarade honom: »Jag säger dig: Icke
sju gånger, utan sjuttio gånger sju gånger. 23 Alltså är
det med himmelriket, såsom när en konung ville hålla
räkenskap med sina tjänare. 24 Och när han begynte
hålla räkenskap, förde man fram till honom en som var
skyldig honom tio tusen pund. 25 Men då denna icke
kunde betala, bjöd hans herre att han skulle säljas, så
ock hans hustru och barn och allt vad han ägde, för att
skulden måtte bliva betald. 26 Då föll tjänaren ned för
hans fötter och sade: 'Hav tålamod med mig, så skall jag
betala dig alltsammans.' 27 Och tjänarens herre ömkade
sig över honom och gav honom fri och efterskänkte
honom hans skuld. 28 Men när samme tjänare kom ut,
träffade han på en av sina medtjänare, som var skyldig
honom hundra silverpenningar; och han tog fast denne
och grep honom vid strupen och sade: 'Betala vad du är
skyldig.' 29 Då föll hans medtjänare ned och bad honom
och sade: 'Hav tålamod med mig, så skall jag betala dig.'
30 Men han ville icke, utan gick åstad och lät sätta honom
i fängelse, till dess han hade betalt vad han var skyldig.
31 Då nu hans medtjänare sågo det som skedde, togo
de mycket illa vid sig och gingo och berättade för sin
herre allt som hade skett. 32 Då kallade hans herre
honom till sig och sade till honom: 'Du onde tjänare,
allt vad du var skyldig efterskänkte jag dig, eftersom
du bad mig därom. 33 Borde då icke också du hava
förbarmat dig över din medtjänare, såsom jag förbarmade
mig över dig?' 34 Och i sin vrede överlämnade hans
herre honom i fångknektarnas våld, intill dess han hade
betalt allt vad han var skyldig. 35 Så skall ock min
himmelske Fader göra med eder, om I icke av hjärtat
förlåten var och en sin broder.» Se Nya testamentets
text i Ordförklaringarna. Se Pund i Ordförklaringarna. Se
Silverpenningar i Ordförklaringarna.

19 När Jesus hade slutat detta tal, drog han bort ifrån
Galileen och begav sig, genom landet på andra
sidan Jordan, till Judeens område. 2 Och mycket folk
följde honom, och han botade där de sjuka. 3 Då ville
några fariséer snärja honom och trädde fram till honom
och sade: »Är det lovligt att skilja sig från sin hustru av
vilken orsak som helst?» 4 Men han svarade och sade:
»Haven I icke läst att Skaparen redan i begynnelsen
'gjorde dem till man och kvinna' 5 och sade: 'Fördenskull
skall en man övergiva sin fader och sin moder och
hålla sig till sin hustru, och de tu skola varda ett kött'?
6 Så äro de icke mer två, utan ett kött. Vad nu Gud

har sammanfogat, det må människan icke åtskilja.» 7
Då sade de till honom: »Huru kunde då Moses bjuda
att man skulle giva hustrun skiljebrev och så skilja sig
från henne?» 8 Han svarade dem: »För edra hjärtans
hårdhets skull tillstadde Moses eder att skiljas från edra
hustrur, men från begynnelsen har det icke varit så. 9
Och jag säger eder: Den som för någon annan orsaks
skull än för otukt skiljer sig från sin hustru och tager sig
en annan hustru, han begår äktenskapsbrott.» 10 Då
sade lärjungarna till honom: »Är det så med mannens
ställning till hustrun, då är det icke rådligt att gifta sig.»
11 Men han svarade dem: »Icke alla kunna taga emot
det ordet, utan allenast de åt vilka sådant är givet. 12
Ty visserligen finnas somliga som genom födelsen, allt
ifrån moderlivet, äro oskickliga till äktenskap, andra åter
som av människor hava gjorts oskickliga därtill, men
somliga finnas ock, som för himmelrikets skull självmant
hava gjort sig oskickliga därtill. Den som kan taga emot
detta, han tage emot det.» 13 Därefter buros barn fram
till honom, för att han skulle lägga händerna på dem
och bedja; men lärjungarna visade bort dem. 14 Då
sade Jesus: »Låten barnen vara, och förmenen dem
icke att komma till mig; ty himmelriket hör sådana till.»
15 Och han lade händerna på dem och gick sedan
därifrån. 16 Då trädde en man fram till honom och sade:
»Mästare, vad gott skall jag göra för att få evigt liv?»
(aiōnios g166) 17 Han sade till honom: »Varför frågar
du mig om vad som är gott? En finnes som är god.
Men vill du ingå i livet, så håll buden.» 18 Han frågade:
»Vilka?» Jesus svarade: »'Du skall icke dräpa', 'Du skall
icke begå äktenskapsbrott', 'Du skall icke stjäla', 'Du
skall icke bära falskt vittnesbörd', 19 'Hedra din fader
och din moder' och 'Du skall älska din nästa såsom dig
själv.'» 20 Då sade den unge mannen till honom: »Allt
detta har jag hållit. Vad fattas mig ännu?» 21 Jesus
svarade honom: »Vill du vara fullkomlig, så gå bort och
sälj vad du äger och giv åt de fattiga; då skall du få
en skatt i himmelen. Och kom sedan och följ mig.»
22 Men när den unge mannen hörde detta, gick han
bedrövad bort, ty han hade många ägodelar. 23 Då sade
Jesus till sina lärjungar: »Sannerligen säger jag eder: För
den som är rik är det svårt att komma in i himmelriket.
24 Ja, jag säger eder: Det är lättare för en kamel att
komma in genom ett nålsöga, än för den som är rik att
komma in i Guds rike.» 25 När lärjungarna hörde detta,
blevo de mycket häpna och sade: »Vem kan då bliva
frälst?» 26 Men Jesus såg på dem och sade till dem:
»För människor är detta omöjligt, men för Gud är allting
möjligt.» 27 Då tog Petrus till orda och sade till honom:
»Se, vi hava övergivit allt och följt dig; vad skola vi få
därför?» 28 Jesus svarade dem: »Sannerligen säger jag
eder: När världen födes på nytt, då när Människosonen
sätter sig på sin härlighets tron, då skolen också I, som
haven efterföljt mig, få sitta på tolv troner såsom domare
över Israels tolv stammar. 29 Och var och en som har
övergivit hus, eller bröder eller systrar, eller fader eller
moder, eller barn, eller jordagods, för mitt namns skull,
han skall få mångfaldigt igen, och skall få evigt liv till
arvedel. (aiōnios g166) 30 Men många som äro de första
skola bliva de sista, och många som äro de sista skola
bliva de första.»

20 »Ty med himmelriket är det, såsom när en
husbonde bittida om morgonen gick ut för att leja
åt sig arbetare till sin vingård. 2 Och när han hade
kommit överens med arbetarna om en viss dagspenning,
sände han dem till sin vingård. 3 När han sedan gick ut
vid tredje timmen, fick han se några andra stå sysslolösa
på torget; 4 och han sade till dem: 'Gån ock I till min
vingård, så skall jag giva eder vad skäligt är.' 5 Och de
gingo. Åter gick han ut vid sjätte timmen och vid nionde
och gjorde sammalunda. 6 Också vid elfte timmen gick
han ut och fann då några andra stå där; och han sade till
dem: 'Varför stån I här hela dagen sysslolösa?' 7 De
svarade honom: 'Därför att ingen har lejt oss.' Då sade
han till dem: 'Gån ock I till min vingård.' 8 När det så
hade blivit afton, sade vingårdens herre till sin förvaltare:
'Kalla fram arbetarna och giv dem deras lön, men begynn
med de sista och gå så tillbaka ända till de första.' 9 Då
nu de kommo fram, som voro lejda vid elfte timmen, fick
var och en av dem full dagspenning. 10 När sedan de
första kommo, trodde de att de skulle få mer, men också
var och en av dem fick samma dagspenning. 11 När
de så fingo, knorrade de mot husbonden. 12 och sade:
'Dessa sista hava arbetat allenast en timme, och du har
ändå ställt dem lika med oss, som hava burit dagens
tunga och solens hetta?' 13 Då svarade han en av dem
och sade: 'Min vän, jag gör dig ingen orätt. Kom du icke
överens med mig om den dagspenningen? 14 Tag vad
dig tillkommer och gå. Men åt denne siste vill jag giva lika
mycket som åt dig. 15 Har jag icke lov att göra såsom jag
vill med det som är mitt? Eller skall du med onda ögon
se på att jag är så god?' -- 16 Så skola de sista bliva de
första, och de första bliva de sista.» 17 Då nu Jesus ville
gå upp till Jerusalem, tog han till sig de tolv, så att de
voro allena; och under vägen sade han till dem: 18 »Se,
vi gå nu upp till Jerusalem, och Människosonen skall
bliva överlämnad åt översteprästerna och de skriftlärde,
och de skola döma honom till döden 19 och överlämna
honom åt hedningarna till att begabbas och gisslas och
korsfästas; men på tredje dagen skall han uppstå igen.»
20 Då trädde Sebedeus' söners moder fram till honom
med sina söner och föll ned för honom och ville begära
något av honom. 21 Han frågade henne: »Vad vill du?»
Hon svarade honom: »Säg att i ditt rike den ene av
dessa mina två söner skall få sitta på din högra sida, och
den andre på din vänstra.» 22 Men Jesus svarade och
sade: »I veten icke vad I begären. Kunnen I dricka den
kalk som jag skall dricka?» De svarade honom: »Det

kunna vi.» 23 Då sade han till dem: »Ja, väl skolen
I få dricka min kalk, men platsen på min högra sida
och platsen på min vänstra tillkommer det icke mig att
bortgiva, utan de skola tillfalla dem för vilka så är bestämt
av min Fader.» 24 När de tio andra hörde detta, blevo
de misslynta på de två bröderna. 25 Då kallade Jesus
dem till sig och sade: »I veten att furstarna uppträda mot
sina folk såsom herrar, och att de mäktige låta folken
känna sin myndighet. 26 Så är det icke bland eder; utan
den som vill bliva störst bland eder, han vare de andras
tjänare, 27 och den som vill vara främst bland eder,
han vare de andras dräng, 28 likasom Människosonen
har kommit, icke för att låta tjäna sig, utan för att tjäna
och giva sitt liv till lösen för många.» 29 När de sedan
gingo ut ifrån Jeriko, följde honom mycket folk. 30 Och
se, två blinda sutto där vid vägen. När dessa hörde att
det var Jesus som gick där fram, ropade de och sade:
»Herre, förbarma dig över oss, du Davids son.» 31 Och
folket tillsade dem strängeligen att de skulle tiga; men
de ropade dess mer och sade: »Herre, förbarma dig
över oss, du Davids son.» 32 Då stannade Jesus och
kallade dem till sig och sade: »Vad viljen I att jag skall
göra eder?» 33 De svarade honom: »Herre, låt våra
ögon bliva öppnade.» 34 Då förbarmade sig Jesus över
dem och rörde vid deras ögon, och strax fingo de sin syn
och följde honom. Se Dagspenning i Ordförklaringarna.

21 När de nu nalkades Jerusalem och kommo till
Betfage vid Oljeberget, då sände Jesus åstad två
lärjungar 2 och sade till dem: »Gån in i byn som ligger
mitt framför eder, så skolen I strax finna en åsninna stå
där bunden och en fåle bredvid henne; lösen dem och
fören dem till mig. 3 Och om någon säger något till eder,
så skolen I svara: 'Herren behöver dem'; då skall han
strax släppa dem.» 4 Detta har skett, för att det skulle
fullbordas, som var sagt genom profeten som sade: 5
»Sägen till dottern Sion: 'Se, din konung kommer till dig,
saktmodig, ridande på en åsna, på en arbetsåsninnas
fåle.'» 6 Och lärjungarna gingo åstad och gjorde såsom
Jesus hade befallt dem 7 och ledde till honom åsninnan
och fålen; och de lade sina mantlar på denne, och han
satte sig därovanpå. 8 Och folkskaran, som var mycket
stor, bredde ut sina mantlar på vägen; men somliga skuro
kvistar av träden och strödde på vägen. 9 Och folket,
både de som gingo före honom och de som följde efter,
ropade och sade: »Hosianna Davids son! Välsignad
vare han som kommer, i Herrens namn. Hosianna i
höjden!» 10 När han så drog in i Jerusalem, kom hela
staden i rörelse, och man frågade: »Vem är denne?» 11
Och folket sade: »Det är Jesus, profeten, från Nasaret i
Galileen.» 12 Och Jesus gick in i helgedomen. Och han
drev ut alla dem som sålde och köpte i helgedomen, och
han stötte omkull växlarnas bord och duvomånglarnas
säten. 13 Och han sade till dem: »Det är skrivet: 'Mitt
hus skall kallas ett bönehus.' Men I gören det till en
rövarkula.» 14 Och blinda och halta kommo fram till
honom i helgedomen, och han botade dem. 15 Men när
översteprästerna och de skriftlärde sågo de under som
han gjorde, och sågo barnen som ropade i helgedomen
och sade: »Hosianna Davids son!», då förtröt detta dem;
16 och de sade till honom: »Hör du vad dessa säga?»
Då svarade Jesus dem: »Ja; haven I aldrig läst: 'Av
barns och spenabarns mun har du berett dig lov'?» 17
Därefter lämnade han dem och gick ut ur staden till
Betania och stannade där över natten. 18 När han sedan
på morgonen gick in till staden igen, blev han hungrig.
19 Och då han fick se ett fikonträd vid vägen, gick han
fram till det, men fann intet därpå, utom allenast löv. Då
sade han till det: »Aldrig någonsin mer skall frukt växa
på dig.» Och strax förtorkades fikonträdet. (aiōn g165) 20
När lärjungarna sågo detta, förundrade de sig och sade:
»Huru kunde fikonträdet så i hast förtorkas?» 21 Då
svarade Jesus och sade till dem: »Sannerligen säger jag
eder: Om I haven tro och icke tvivlen, så skolen I icke
allenast kunna göra sådant som skedde med fikonträdet,
utan I skolen till och med kunna säga till detta berg: 'Häv
dig upp och kasta dig i havet', och det skall ske. 22 Och
allt vad I med tro bedjen om i eder bön, det skolen I få.»
23 När han därefter hade kommit in i helgedomen, trädde
översteprästerna och folkets äldste fram till honom, där
han undervisade; och de sade: »Med vad myndighet gör
du detta? Och vem har givit dig sådan myndighet?» 24
Jesus svarade och sade till dem: »Också jag vill ställa
en fråga till eder; om I svaren mig på den, så skall ock
jag säga eder med vad myndighet jag gör detta». 25
Johannes' döpelse, varifrån var den: från himmelen eller
från människor?» Då överlade de med varandra och
sade: »Om vi svara: 'Från himmelen', så frågar han oss:
'Varför trodden I honom då icke?' 26 Men om vi svara:
'Från människor', då måste vi frukta för folket, ty alla
hålla de Johannes för en profet.» 27 De svarade alltså
Jesus och sade: »Vi veta det icke.» Då sade ock han till
dem: »Så säger icke heller jag eder med vad myndighet
jag gör detta. 28 Men vad synes eder? En man hade två
söner. Och han kom till den förste och sade: 'Min son, gå
i dag och arbeta i vingården.' 29 Han svarade och sade:
'Jag vill icke'; men efteråt ångrade han sig och gick. 30
Och han kom till den andre och sade sammalunda. Då
svarade denne och sade: 'Ja, herre'; men han gick icke,
31 Vilken av de två gjorde vad fadern ville?» De svarade:
»Den förste.» Jesus sade till dem: »Ja, sannerligen
säger jag eder: Publikaner och skökor skola förr gå in
i Guds rike än I. 32 Ty Johannes kom och lärde eder
rättfärdighetens väg, och I trodden honom icke, men
publikaner och skökor trodde honom. Och fastän I sågen
detta, ångraden I eder icke heller efteråt, så att I trodden
honom. 33 Hören nu en annan liknelse: En husbonde
planterade en vingård, och han satte stängsel omkring
den och högg ut ett presskar därinne och byggde ett

vakttorn; därefter lejde han ut den åt vingårdsmän och
for utrikes. 34 När sedan frukttiden nalkades, sände
han sina tjänare till vingårdsmännen för att uppbära
frukten åt honom. 35 Men vingårdsmännen togo fatt
på hans tjänare, och en misshandlade de, en annan
dräpte de, en tredje stenade de. 36 Åter sände han åstad
andra tjänare, flera än de förra, men de gjorde med dem
sammalunda. 37 Slutligen sände han till dem sin son,
ty han tänkte: 'De skola väl hava försyn för min son.'
38 Men när vingårdsmännen fingo se hans son, sade
de till varandra: 'Denne är arvingen; kom, låt oss dräpa
honom, så få vi hans arv.' 39 Och de togo fatt på honom
och förde honom ut ur vingården och dräpte honom.
40 När nu vingårdens herre kommer, vad skall han då
göra med de vingårdsmännen?» 41 De svarade honom:
»Eftersom de hava illa gjort, skall han illa förgöra dem,
och vingården skall han lämna åt andra vingårdsmän,
som giva honom frukten, när tiden därtill är inne.» 42
Jesus sade till dem: »Ja, haven I aldrig läst i skrifterna:
'Den sten som byggningsmännen förkastade. den har
blivit en hörnsten; av Herren har den blivit detta, och
underbar är den i våra ögon'? 43 Därför säger jag eder
att Guds rike skall tagas ifrån eder, och givas åt ett folk
som bär dess frukt.» 45 Då nu översteprästerna och
fariséerna hörde hans liknelser, förstodo de att det var
om dem som han talade. 46 Och de hade gärna velat
gripa honom, men de fruktade för folket, eftersom man
höll honom för en profet. Se Messias i Ordförklaringarna.
Se Nya testamentets text i Ordförklaringarna.

22 Och Jesus begynte åter tala till dem i liknelser och
sade: 2 »Med himmelriket är det, såsom när en
konung gjorde bröllop åt sin son. 3 Han sände ut sina
tjänare för att kalla till bröllopet dem som voro bjudna;
men de ville icke komma. 4 Åter sände han ut andra
tjänare och befallde dem att säga till dem som voro
bjudna: 'Jag har nu tillrett min måltid, mina oxar och min
gödboskap äro slaktade, och allt är redo; kommen till
bröllopet.' 5 Men de aktade icke därpå, utan gingo bort,
den ene till sitt jordagods, den andre till sin köpenskap. 6
Och de övriga grepo hans tjänare och misshandlade och
dräpte dem. 7 Då blev konungen vred och sände ut sitt
krigsfolk och förgjorde dråparna och brände upp deras
stad. 8 Därefter sade han till sina tjänare: 'Bröllopet är
tillrett, men de som voro bjudna voro icke värdiga. 9
Gån därför ut till vägskälen och bjuden till bröllopet alla
som I träffen på.' 10 Och tjänarna gingo ut på vägarna
och samlade tillhopa alla som de träffade på, både onda
och goda, och bröllopssalen blev full av bordsgäster. 11
Men när konungen nu kom in för att se på gästerna, fick
han där se en man som icke var klädd i bröllopskläder.
12 Då sade han till honom: 'Min vän, huru har du kommit
hitin, då du icke bär bröllopskläder?' Och han kunde intet
svara. 13 Då sade konungen till tjänarna: 'Gripen honom
vid händer och fötter, och kasten honom ut i mörkret
härutanför.' Där skall vara gråt och tandagnisslan. 14
Ty många äro kallade, men få utvalda.» 15 Därefter
gingo fariséerna bort och fattade det beslutet att de
skulle söka snärja honom genom något hans ord. 16
Och de sände till honom sina lärjungar, tillika med
herodianerna, och läto dem säga: »Mästare, vi veta att
du är sannfärdig och lär om Guds väg vad sant är, utan
att fråga efter någon; ty du ser icke till personen. 17
Så säg oss då: Vad synes dig? Är det lovligt att giva
kejsaren skatt, eller är det icke lovligt?» 18 Men Jesus
märkte deras ondska och sade: »Varför söken I att snärja
mig, I skrymtare? 19 Låten mig se skattepenningen.»
Då lämnade de fram till honom en penning. 20 Därefter
frågade han dem: »Vems bild och överskrift är detta?»
21 De svarade: »Kejsarens.» Då sade han till dem: »Så
given då kejsaren vad kejsaren tillhör, och Gud vad Gud
tillhör.» 22 När de hörde detta, förundrade de sig. Och
de lämnade honom och gingo sin väg. 23 Samma dag
trädde några sadducéer fram till honom och ville påstå
att det icke gives någon uppståndelse; de frågade honom
24 och sade: »Mästare, Moses har sagt: 'Om någon dör
barnlös, så skall hans broder i hans ställe äkta hans
hustru och skaffa avkomma åt sin broder.' 25 Nu voro
hos oss sju bröder. Den förste tog sig hustru och dog,
och eftersom han icke hade någon avkomma, lämnade
han sin hustru efter sig åt sin broder. 26 Sammalunda
ock den andre och den tredje, allt intill den sjunde. 27
Sist av alla dog hustrun. 28 Vilken av de sju skall då vid
uppståndelsen få henne till hustru? De hade ju alla äktat
henne.» 29 Jesus svarade och sade till dem: »I faren
vilse, ty I förstån icke skrifterna, ej heller Guds kraft. 30
Vid uppståndelsen taga män sig icke hustrur, ej heller
givas hustrur åt män, utan de äro då såsom änglarna i
himmelen. 31 Men vad nu angår de dödas uppståndelse,
haven I icke läst vad eder är sagt av Gud: 32 'Jag är
Abrahams Gud och Isaks Gud och Jakobs Gud'? Han
är en Gud icke för döda, utan för levande.» 33 När
folket hörde detta, häpnade de över hans undervisning.
34 Men när fariséerna fingo höra att han hade stoppat
munnen till på sadducéerna, samlade de sig tillhopa;
35 och en av dem, som var lagklok, ville snärja honom
och frågade: 36 »Mästare, vilket är det yppersta budet i
lagen?» 37 Då svarade han honom: »'Du skall älska
HERREN, din Gud, av allt ditt hjärta och av all din själ
och av allt ditt förstånd.' 38 Detta är det yppersta och
förnämsta budet. 39 Därnäst kommer ett som är detta
likt: 'Du skall älska din nästa såsom dig själv.' 40 På
dessa två bud hänger hela lagen och profeterna.» 41
Men då nu fariséerna voro församlade, frågade Jesus
dem 42 och sade: »Vad synes eder om Messias, vems
son är han?» De svarade honom: »Davids.» 43 Då sade
han till dem: »Huru kan då David, genom andeingivelse,
kalla honom 'herre'? Han säger ju: 44 'Herren sade till
min herre: Sätt dig på min högra sida, till dess jag har

lagt dina fiender under dina fötter.' **45** Om nu David kallar
honom 'herre', huru kan han då vara hans son?» **46** Och
ingen förmådde svara honom ett ord. Ej heller dristade
sig någon från den dagen att vidare ställa någon fråga
till honom. Se Penning i Ordförklaringarna.

23 Därefter talade Jesus till folket och till sina lärjungar
2 och sade: »På Moses' stol hava de skriftlärde och
fariséerna satt sig. **3** Därför, allt vad de säga eder, det
skolen I göra och hålla, men efter deras gärningar skolen
I icke göra; ty de säga, men göra icke. **4** De binda ihop
tunga bördor och lägga dem på människornas skuldror,
men själva vilja de icke röra ett finger för att flytta dem.
5 Och alla sina gärningar göra de för att bliva sedda
av människorna. De göra sina böneremsor breda och
hörntofsarna på sina mantlar stora. **6** De vilja gärna hava
de främsta platserna vid gästabuden och sitta främst i
synagogorna **7** och vilja gärna bliva hälsade på torgen
och av människorna kallas 'rabbi'. **8** Men I skolen icke
låta kalla eder 'rabbi', ty en är eder Mästare, och I ären
alla bröder. **9** Ej heller skolen I kalla någon på jorden eder
'fader', ty en är eder Fader, han som är i himmelen. **10** Ej
heller skolen I låta kalla eder 'läromästare', ty en är eder
läromästare, Kristus. **11** Den som är störst bland eder,
han vare de andras tjänare. **12** Men den som upphöjer
sig, han skall bliva förödmjukad, och den som ödmjukar
sig, han skall bliva upphöjd. **13** Ve eder, I skriftlärde
och fariséer, I skrymtare, som tillsluten himmelriket för
människorna! Själva kommen I icke ditin, och dem som
vilja komma dit tillstädjen I icke att komma in. **15** Ve eder,
I skriftlärde och fariséer, I skrymtare, som faren omkring
över vatten och land för att göra en proselyt, och när
någon har blivit det, gören I honom till ett Gehennas
barn, dubbelt värre än I själva ären! **(Geenna g1067)** **16**
Ve eder, I blinde ledare, som sägen: 'Om någon svär
vid templet, så betyder det intet; men om någon svär
vid guldet i templet, då är han bunden av sin ed'! **17**
I dåraktige och blinde, vilket är då förmer, guldet eller
templet, som har helgat guldet? **18** Så ock: 'Om någon
svär vid altaret, så betyder det intet; men om någon
svär vid offergåvan som ligger därpå, då är han bunden
av sin ed.' **19** I blinde, vilket är då förmer, offergåvan
eller altaret, som helgar offergåvan? **20** Den som svär
vid altaret, han svär alltså både vid detta och vid allt
som ligger därpå. **21** Och den som svär vid templet,
han svär både vid detta och vid honom som bor däri.
22 Och den som svär vid himmelen, han svär både vid
Guds tron och vid honom som sitter därpå. **23** Ve eder, I
skriftlärde och fariséer. I skrymtare, som given tionde av
mynta och dill och kummin, men underlåten det som är
viktigast i lagen, nämligen rätten och barmhärtigheten
och troheten! Det ena borden I göra, men icke underlåta
det andra. **24** I blinde ledare, som silen bort myggan och
sväljen kamelen! **25** Ve eder, I skriftlärde och fariséer,
I skrymtare, som gören det yttre av bägaren och fatet
rent, medan de inuti äro fulla av vad I haven förvärvat
genom rofferi och omättlig ondska! **26** Du blinde farisé,
gör först insidan av bägaren ren, för att sedan också
dess utsida må bliva ren. **27** Ve eder, I skriftlärde och
fariséer, I skrymtare, som ären lika vitmenade gravar,
vilka väl utanpå synas prydliga, men inuti äro fulla av
de dödas ben och allt slags orenlighet! **28** Så synens
ock I utvärtes för människorna rättfärdiga, men invärtes
ären I fulla av skrymteri och orättfärdighet. **29** Ve eder, I
skriftlärde och fariséer, I skrymtare, som byggen upp
profeternas gravar och pryden de rättfärdigas grifter **30**
och sägen: 'Om vi hade levat på våra fäders tid, så
skulle vi icke hava varit delaktiga med dem i profeternas
blod'! **31** Så vittnen I då om eder själva, att I ären barn
av dem som dräpte profeterna. **32** Nåväl, uppfyllen då I
edra fäders mått. **33** I ormar, I huggormars avföda, huru
skullen I kunna söka undgå att dömas till Gehenna?
(Geenna g1067) **34** Se, därför sänder jag till eder profeter
och vise och skriftlärde. Somliga av dem skolen I dräpa
och korsfästa, och somliga av dem skolen I gissla i
edra synagogor och förfölja ifrån den ena staden till den
andra. **35** Och så skall över eder komma allt rättfärdigt
blod som är utgjutet på jorden, ända ifrån den rättfärdige
Abels blod intill Sakarias', Barakias' sons blod, hans som
I dräpten mellan templet och altaret. **36** Sannerligen
säger jag eder: Allt detta skall komma över detta släkte.
37 Jerusalem, Jerusalem, du som dräper profeterna och
stenar dem som äro sända till dig! Huru ofta har jag icke
velat församla dina barn, likasom hönan församlar sina
kycklingar under sina vingar! Men I haven icke velat. **38**
Se, edert hus skall komma att stå övergivet och öde. **39**
Ty jag säger eder: Härefter skolen I icke få se mig, intill
den tid då I sägen: 'Välsignad vare han som kommer,
i Herrens namn.'» Se Fader i Ordförklaringarna. Se
Nya testamentets text i Ordförklaringarna. Se Messias i
Ordförklaringarna.

24 Och Jesus gick därifrån, ut ur helgedomen. Hans
lärjungar trädde då fram och bådo honom giva akt
på helgedomens byggnader. **2** Då svarade han och sade
till dem: »Ja, I sen nu allt detta; men sannerligen säger
jag eder: Här skall icke lämnas sten på sten; allt skall
bliva nedbrutet.» **3** När han sedan satt på Oljeberget,
trädde hans lärjungar fram till honom, medan de voro
allena, och sade: »Säg oss när detta skall ske, och vad
som bliver tecknet till din tillkommelse och tidens ände.»
(aiōn g165) **4** Då svarade Jesus och sade till dem: »Sen
till, att ingen förvillar eder. **5** Ty många skola komma
under mitt namn och säga: 'Jag är Messias' och skola
förvilla många. **6** Och I skolen få höra krigslarm och
rykten om krig; sen då till, att I icke förloren besinningen,
ty sådant måste komma, men därmed är ännu icke änden
inne. **7** Ja, folk skall resa sig upp mot folk och rike mot
rike, och det skall bliva hungersnöd och jordbävningar
på den ena orten efter den andra; **8** men allt detta är

allenast begynnelsen till 'födslovåndorna'. 9 Då skall man
prisgiva eder till misshandling, och man skall dräpa eder,
och I skolen bliva hatade av alla folk, för mitt namns
skull. 10 Och då skola många komma på fall, och den
ene skall förråda den andre, och den ene skall hata den
andre. 11 Och många falska profeter skola uppstå och
skola förvilla många. 12 Och därigenom att laglösheten
förökas, skall kärleken hos de flesta kallna. 13 Men
den som är ståndaktig intill änden, han skall bliva frälst.
14 Och detta evangelium om riket skall bliva predikat i
hela världen, till ett vittnesbörd för alla folk. Och sedan
skall änden komma. 15 När I nu fån se 'förödelsens
styggelse', om vilken är talat genom profeten Daniel, stå
på helig plats -- den som läser detta, han give akt därpå
-- 16 då må de som äro i Judeen fly bort till bergen, 17
och den som är på taket må icke stiga ned för att hämta
vad som finnes i hans hus, 18 och den som är ute på
marken må icke vända tillbaka för att hämta sin mantel.
19 Och ve dem som äro havande, eller som giva di på
den tiden! 20 Men bedjen att eder flykt icke må ske om
vintern eller på sabbaten. 21 Ty då skall det bliva 'en
stor vedermöda, vars like icke har förekommit allt ifrån
världens begynnelse intill nu', ej heller någonsin skall
förekomma. 22 Och om den tiden icke bleve förkortad,
så skulle intet kött bliva frälst; men för de utvaldas skull
skall den tiden bliva förkortad. 23 Om någon då säger till
eder: 'Se här är Messias', eller: 'Där är han', så tron det
icke. 24 Ty människor som falskeligen säga sig vara
Messias skola uppstå, så ock falska profeter, och de
skola göra stora tecken och under, för att, om möjligt
förvilla jämväl de utvalda. 25 Jag har nu sagt eder
det förut. 26 Därför, om man säger till eder: 'Se, han
är i öknen', så gån icke ditut, eller: 'Se, han är inne i
huset', så tron det icke. 27 Ty såsom ljungelden, när
den går ut från öster, synes ända till väster, så skall
Människosonens tillkommelse vara. -- 28 Där åteln är,
dit skola rovfåglarna församla sig. 29 Men strax efter
den tidens vedermöda skall solen förmörkas och månen
upphöra att giva sitt sken, och stjärnorna skola falla ifrån
himmelen, och himmelens makter skola bäva. 30 Och då
skall Människosonens tecken visa sig på himmelen, och
alla släkter på jorden skola då jämra sig. Och man skall
få se 'Människosonen komma på himmelens skyar' med
stor makt och härlighet. 31 Och han skall sända ut sina
änglar med starkt basunljud, och de skola församla hans
utvalda från de fyra väderstrecken, från himmelens ena
ända till den andra. 32 Ifrån fikonträdet mån I här hämta
en liknelse. När dess kvistar begynna att få save och
löven spricka ut, då veten I att sommaren är nära. 33
Likaså, när I sen allt detta, då kunnen I ock veta att han
är nära och står för dörren. 34 Sannerligen säger jag
eder: Detta släkte skall icke förgås, förrän allt detta sker.
35 Himmel och jord skola förgås, men mina ord skola
aldrig förgås. 36 Men om den dagen och den stunden
vet ingen något, icke ens änglarna i himmelen, ingen
utom Fadern allena. 37 Ty såsom det skedde på Noas
tid, så skall det ske vid Människosonens tillkommelse.
38 Såsom människorna levde på den tiden, före floden:
de åto och drucko, män togo sig hustrur, och hustrur
gåvos åt män, ända till den dag då Noa gick in i arken;
39 och de visste av intet, förrän floden kom och tog dem
allasammans bort -- så skall det ske vid Människosonens
tillkommelse. 40 Då skola två män vara tillsammans
ute på marken; en skall bliva upptagen, och en skall
lämnas kvar. 41 Två kvinnor skola mala på samma
kvarn; en skall bliva upptagen, och en skall lämnas kvar.
42 Vaken fördenskull; ty I veten icke vilken dag vår Herre
kommer. 43 Men det förstån I väl, att om husbonden
visste under vilken nattväkt tjuven skulle komma, så
vakade han och tillstadde icke att någon bröt sig in i
hans hus. 44 Varen därför ock I redo; ty i en stund
då I icke vänten det skall Människosonen komma. 45
Finnes nu någon trogen och förståndig tjänare, som av
sin herre har blivit satt över hans husfolk för att giva
dem mat i rätt tid -- 46 salig är då den tjänaren, om
hans herre, när han kommer, finner honom göra så. 47
Sannerligen säger jag eder: Han skall sätta honom över
allt vad han äger. 48 Men om så är, att tjänaren är en
ond man, som säger i sitt hjärta: 'Min herre kommer
icke så snart', 49 och han begynner slå sina medtjänare
och äter och dricker med dem som äro druckna, 50 då
skall den tjänarens herre komma på en dag då han icke
väntar det, och i en stund då han icke tänker sig det,
51 och han skall låta hugga honom i stycken och låta
honom få sin del med skrymtare. Där skall vara gråt och
tandagnisslan.» Se Födslovåndor i Ordförklaringarna. Se
Förödelsens styggelse i Ordförklaringarna. Se Makter i
Ordförklaringarna.

25 »Då skall det vara med himmelriket, såsom när tio
jungfrur togo sina lampor och gingo ut för att möta
brudgummen. 2 Men fem av dem voro oförståndiga, och
fem voro förståndiga. 3 De oförståndiga togo väl sina
lampor, men togo ingen olja med sig. 4 De förståndiga
åter togo olja i sina kärl, tillika med lamporna. 5 Då
nu brudgummen dröjde, blevo de alla sömniga och
somnade. 6 Men vid midnattstiden ljöd ett anskri: 'Se
brudgummen kommer! Gån ut och möten honom.' 7
Då stodo alla jungfrurna upp och redde till sina lampor.
8 Och de oförståndiga sade till de förståndiga: 'Given
oss av eder olja, ty våra lampor slockna.' 9 Men de
förståndiga svarade och sade: 'Nej, den skulle ingalunda
räcka till för både oss och eder. Gån hellre bort till dem
som sälja, och köpen åt eder.' 10 Men när de gingo bort
för att köpa, kom brudgummen, och de som voro redo
gingo in med honom till bröllopet, och dörren stängdes
igen. 11 Omsider kommo ock de andra jungfrurna och
sade: 'Herre, herre, låt upp för oss.' 12 Men han svarade
och sade: 'Sannerligen säger jag eder: Jag känner eder

icke.' 13 Vaken fördenskull; ty I veten icke dagen, ej
heller stunden. 14 Ty det skall ske, likasom när en man
som ville fara utrikes kallade till sig sina tjänare och
överlämnade åt dem sina ägodelar; 15 åt en gav han
fem pund, åt en annan två och åt en tredje ett pund,
åt var och en efter hans förmåga, och for utrikes. 16
Strax gick då den som hade fått de fem punden bort
och förvaltade dem så, att han med dem vann andra
fem pund. 17 Den som hade fått de två punden vann på
samma sätt andra två. 18 Men den som hade fått ett
pund gick bort och grävde en grop i jorden och gömde
där sin herres penningar. 19 En lång tid därefter kom
tjänarnas herre hem och höll räkenskap med dem. 20 Då
trädde den fram, som hade fått de fem punden, och bar
fram andra fem pund och sade: 'Herre, du överlämnade
åt mig fem pund; se, andra fem pund har jag vunnit.' 21
Hans herre svarade honom: 'Rätt så, du gode och trogne
tjänare! När du var satt över det som ringa är, var du
trogen; jag skall sätta dig över mycket. Gå in i din herres
glädje.' 22 Så trädde ock den fram, som hade fått de två
punden, och sade: 'Herre, du överlämnade åt mig två
pund; se, andra två pund har jag vunnit.' 23 Hans herre
svarade honom: 'Rätt så, du gode och trogne tjänare!
När du var satt över det som ringa är, var du trogen; jag
skall sätta dig över mycket. Gå in i din herres glädje.' 24
Sedan trädde ock den fram, som hade fått ett pund, och
sade: 'Herre, jag hade lärt känna dig såsom en sträng
man, som vill skörda, där du icke har sått, och inbärga,
där du icke har utströtT; 25 och av fruktan för dig gick
jag bort och gömde ditt pund i jorden. Se här har du
vad dig tillhör.' 26 Då svarade hans herre och sade till
honom: 'Du onde och late tjänare, du visste att jag vill
skörda, där jag icke har sått, och inbärga, där jag icke
har utströtT? 27 Då borde du också hava satt in mina
penningar i en bank, så att jag hade fått igen mitt med
ränta, när jag kom hem. 28 Tagen därför ifrån honom
hans pund, och given det åt den som har de tio punden.
29 Ty var och en som har, åt honom skall varda givet,
så att han får över nog; men den som icke har, från
honom skall tagas också det han har. 30 Och kasten
den oduglige tjänaren ut i mörkret härutanför.' Där skall
vara gråt och tandagnisslan. 31 Men när Människosonen
kommer i sin härlighet, och alla änglar med honom,
då skall han sätta sig på sin härlighets tron. 32 Och
inför honom skola församlas alla folk och han skall skilja
dem från varandra, såsom en herde skiljer fåren ifrån
getterna. 33 Och fåren skall han ställa på sin högra sida,
och getterna på den vänstra. 34 Därefter skall Konungen
säga till dem som stå på hans högra sida: 'Kommen, I
min Faders välsignade, och tagen i besittning det rike
som är tillrett åt eder från världens begynnelse. 35 Ty
jag var hungrig, och I gåven mig att äta; jag var törstig,
och I gåven mig att dricka; jag var husvill, och I gåven
mig härbärge, 36 naken, och I klädden mig; jag var sjuk,
och I besökten mig; jag var i fängelse, och I kommen
till mig.' 37 Då skola de rättfärdiga svara honom och
säga: 'Herre, när sågo vi dig hungrig och gåvo dig mat,
eller törstig och gåvo dig att dricka? 38 Och när sågo
vi dig husvill och gåvo dig härbärge, eller naken och
klädde dig? 39 Och när sågo vi dig sjuk eller i fängelse
och kommo till dig?' 40 Då skall Konungen svara och
säga till dem: 'Sannerligen säger jag eder: Vadhelst I
haven gjort mot en av dessa mina minsta bröder, det
haven I gjort mot mig.' 41 Därefter skall han ock säga
till dem som stå på hans vänstra sida: 'Gån bort ifrån
mig, I förbannade, till den eviga elden, som är tillredd åt
djävulen och hans änglar. (aiōnios g166) 42 Ty jag var
hungrig, och I gåven mig icke att äta; jag var törstig,
och I gåven mig icke att dricka; 43 jag var husvill, och
I gåven mig icke härbärge, naken, och I klädden mig
icke, sjuk och i fängelse, och I besökten mig icke.' 44
Då skola också de svara och säga: 'Herre, när sågo
vi dig hungrig eller törstig eller husvill eller naken eller
sjuk eller i fängelse och tjänade dig icke?' 45 Då skall
han svara dem och säga: 'Sannerligen säger jag eder:
Vadhelst I icke haven gjort mot en av dessa minsta, det
haven I ej heller gjort mot mig.' 46 Och dessa skola då
då bort till evigt straff, men de rättfärdiga till evigt liv.» Se
Pund i Ordförklaringarna. Eller: Därefter skall han ock
säga till dem som stå på hans vänstra sida: 'Gån bort
ifrån mig i förbannelse' osv. (aiōnios g166)

26 När nu Jesus hade talat allt detta till slut, sade
han till sina lärjungar: 2 »I veten att det två
dagar härefter är påsk; då skall Människosonen bliva
förrådd och utlämnad till att korsfästas.» 3 Därefter
församlade sig översteprästerna och folkets äldste hos
översteprästen, som hette Kaifas, i hans hus, 4 och
rådslogo om att låta gripa Jesus med list och döda
honom. 5 Men de sade: »Icke under högtiden, för att
ej oroligheter skola uppstå bland folket.» 6 Men när
Jesus var i Betania, i Simon den spetälskes hus, 7
framträdde till honom en kvinna som hade med sig en
alabasterflaska med dyrbar smörjelse; denna göt hon ut
över hans huvud, där han låg till bords. 8 Då lärjungarna
sågo detta, blevo de misslynta och sade: »Varför skulle
detta förspillas? 9 Man hade ju kunnat sälja det för
mycket penningar och giva dessa åt de fattiga.» 10 När
Jesus märkte detta, sade han till dem: »Varför oroen I
kvinnan? Det är en god gärning som hon har gjort mot
mig. 11 De fattiga haven I ju alltid ibland eder, men mig
haven I icke alltid. 12 När hon göt ut denna smörjelse på
min kropp, gjorde hon det såsom en tillredelse till min
begravning. 13 Sannerligen säger jag eder: Varhelst i
hela världen detta evangelium bliver predikat, där skall
ock det som hon nu har gjort bliva omtalat, henne till
åminnelse.» 14 Därefter gick en av de tolv, den som
hette Judas Iskariot, bort till översteprästerna 15 och

sade: »Vad viljen I giva mig för att jag skall överlämna
honom åt eder?» Då vägde de upp åt honom trettio
silverpenningar. 16 Och från den stunden sökte han efter
lägligt tillfälle att förråda honom. 17 Men på första dagen
i det osyrade brödets högtid trädde lärjungarna fram till
Jesus och frågade: »Var vill du att vi skola reda till åt dig
att äta påskalammet?» 18 Han svarade: »Gån in i staden
till den och den och sägen till honom: 'Mästaren låter
säga: Min tid är nära; hos dig vill jag hålla påskhögtid
med mina lärjungar.'» 19 Och lärjungarna gjorde såsom
Jesus hade befallt dem och redde till påskalammet. 20
När det nu hade blivit afton, lade han sig till bords med
de tolv. 21 Och medan de åto, sade han: »Sannerligen
säger jag eder: En av eder skall förråda mig.» 22 Då
blevo de mycket bedrövade och begynte fråga honom,
var efter annan: »Icke är det väl jag, Herre?» 23 Då
svarade han och sade: »Den som jämte mig nu doppade
handen i fatet, han skall förråda mig. 24 Människosonen
skall gå bort, såsom det är skrivet om honom; men
ve den människa genom vilken Människosonen bliver
förrådd! Det hade varit bättre för den människan, om
hon icke hade blivit född.» 25 Judas, han som förrådde
honom, tog då till orda och frågade: »Rabbi, icke är det
väl jag?» Han svarade honom: »Du har själv sagt det.»
26 Medan de nu åto, tog Jesus ett bröd och välsignade
det och bröt det och gav åt lärjungarna och sade: »Tagen
och äten; detta är min lekamen.» 27 Och han tog en kalk
och tackade Gud och gav åt dem och sade: »Dricken
härav alla; 28 ty detta är mitt blod, förbundsblodet, som
varder utgjutet för många till syndernas förlåtelse. 29
Och jag säger eder: Härefter skall jag icke mer dricka av
det som kommer från vinträd, förrän på den dag då jag
dricker det nytt med eder i min Faders rike.» 30 När de
sedan hade sjungit lovsången, gingo de ut till Oljeberget.
31 Då sade Jesus till dem: »I denna natt skolen I alla
komma på fall för min skull, ty det är skrivet: 'Jag skall
slå herden, och fåren i hjorden skola förskingras.' 32
Men efter min uppståndelse skall jag före eder gå till
Galileen.» 33 Då svarade Petrus och sade till honom:
»Om än alla andra komma på fall för din skull, så skall
dock jag aldrig komma på fall.» 34 Jesus sade till honom:
»Sannerligen säger jag dig: I denna natt, förrän hanen
har galit, skall du tre gånger förneka mig.» 35 Petrus
svarade honom: »Om jag än måste dö med dig, så skall
jag dock förvisso icke förneka dig.» Sammalunda sade
ock alla de andra lärjungarna. 36 Därefter kom Jesus
med dem till ett ställe som hette Getsemane. Och han
sade till lärjungarna: »Bliven kvar här, medan jag går dit
bort och beder.» 37 Och han tog med sig Petrus och
Sebedeus' två söner; och han begynte bedrövas och
ängslas. 38 Då sade han till dem: »Min själ är djupt
bedrövad, ända till döds; stannen kvar här och vaken
med mig.» 39 Därefter gick han litet längre bort och föll
ned på sitt ansikte och bad och sade: »Min Fader, om
det är möjligt, så gånge denna kalk ifrån mig. Dock icke
såsom jag vill, utan såsom du vill!» 40 Sedan kom han
tillbaka till lärjungarna och fann dem sovande. Då sade
han till Petrus: »Så litet förmådden I då vaka en kort
stund med mig! 41 Vaken, och bedjen att I icke mån
komma i frestelse. Anden är villig, men köttet är svagt.»
42 Åter gick han bort, för andra gången, och bad och
sade: »Min Fader, om detta icke kan gå ifrån mig, utan
jag måste dricka denna kalk, så ske din vilja.» 43 När
han sedan kom tillbaka, fann han dem åter sovande,
ty deras ögon voro förtyngda. 44 Då lät han dem vara
och gick åter bort och bad, för tredje gången, och sade
återigen samma ord. 45 Därefter kom han tillbaka till
lärjungarna och sade till dem: »Ja, I soven ännu alltjämt
och vilen eder! Se, stunden är nära då Människosonen
skall bliva överlämnad i syndares händer. 46 Stån upp,
låt oss gå; se, den är nära, som förråder mig.» 47 Och
se, medan han ännu talade, kom Judas, en av de tolv,
och jämte honom en stor folkskara, med svärd och
stavar, utsänd från översteprästerna och folkets äldste.
48 Men förrädaren hade givit dem ett tecken; han hade
sagt: »Den som jag kysser, den är det; honom skolen I
gripa.» 49 Och han trädde nu strax fram till Jesus och
sade: »Hell dig, rabbi!» och kysste honom häftigt. 50
Jesus sade till honom: »Min vän, gör vad du är här för
att göra.» Då stego de fram och grepo Jesus och togo
honom fången. 51 Men en av dem som voro med Jesus
förde handen till sitt svärd och drog ut det och högg till
överstepräst ens tjänare och högg så av honom örat.
52 Då sade Jesus till honom: »Stick ditt svärd tillbaka i
skidan: ty alla som taga till svärd skola förgöras genom
svärd. 53 Eller menar du att jag icke kunde utbedja mig
av min Fader, att han nu sände till min tjänst mer än
tolv legioner änglar? 54 Men huru bleve då skrifterna
fullbordade, som säga att så måste ske?» 55 I samma
stund sade Jesus till folkskaran: »Såsom mot en rövare
haven I gått ut med svärd och stavar för att fasttaga mig.
Var dag har jag suttit i helgedomen och undervisat, utan
att I haven gripit mig. 56 Men allt detta har skett, för att
profeternas skrifter skola fullbordas.» Då övergåvo alla
lärjungarna honom och flydde. 57 Men de som hade
gripit Jesus förde honom bort till överstepräst en Kaifas,
hos vilken de skriftlärde och de äldste hade församlat
sig. 58 Och Petrus följde honom på avstånd ända till
överstepräst ens gård; där gick han in och satte sig bland
rättstjänarna för att se vad slutet skulle bliva. 59 Och
översteprästerna och hela Stora rådet sökte efter något
falskt vittnesbörd mot Jesus, för att kunna döda honom;
60 men fastän många falska vittnen trädde fram, funno
de likväl intet. Slutligen trädde dock två män fram 61
och sade: »Denne har sagt: 'Jag kan bryta ned Guds
tempel och på tre dagar bygga upp det igen.'» 62 Då
stod överstepräst en upp och sade till honom: »Svarar du
intet? Huru är det med det som dessa vittna mot dig?»

63 Men Jesus teg. Då sade översteprästen till honom:
»Jag besvär dig vid den levande Guden, att du säger
oss om du är Messias, Guds Son.» **64** Jesus svarade
honom: »Du har själv sagt det. Men jag säger eder:
Härefter skolen I få se Människosonen sitta på Maktens
högra sida och komma på himmelens skyar.» **65** Då
rev översteprästen sönder sina kläder och sade: »Han
har hädat. Vad behöva vi mer några vittnen? I haven nu
hört hädelsen. **66** Vad synes eder?» De svarade och
sade: »Han är skyldig till döden.» **67** Därefter spottade
man honom i ansiktet och slog honom på kinderna, den
ene med knytnäven, den andre med flata handen, **68**
och sade: »Profetera för oss, Messias: vem var det
som slog dig?» **69** Men Petrus satt utanför på gården.
Då kom en tjänstekvinna fram till honom och sade:
»Också du var med Jesus från Galileen.» **70** Men han
nekade inför alla och sade: »Jag förstår icke vad du
menar.» **71** När han sedan hade kommit ut i porten,
fick en annan kvinna se honom och sade till dem som
voro där: »Denne var med Jesus från Nasaret.» **72** Åter
nekade han med en ed och sade: »Jag känner icke
den mannen.» **73** Litet därefter kommo de kringstående
fram och sade till Petrus: »Förvisso är också du en av
dem; redan ditt uttal röjer dig ju.» **74** Då begynte han
förbanna sig och svärja: »Jag känner icke den mannen.»
Och i detsamma gol hanen. **75** Då kom Petrus ihåg
Jesu ord, huru han hade sagt: »Förrän hanen gal, skall
du tre gånger förneka mig.» Och han gick ut och grät
bitterligen. Se Silverpenning i Ordförklaringarna.

27 Men när det hade blivit morgon, fattade alla
översteprästerna och folkets äldste det beslutet
angående Jesus, att de skulle döda honom. **2** Och de
läto binda honom och förde honom bort och överlämnade
honom åt Pilatus, landshövdingen. **3** När då Judas,
som hade förrått honom, såg att han var dömd, ångrade
han sig och bar de trettio silverpenningarna tillbaka till
översteprästerna och de äldste **4** och sade: »Jag har
syndat därigenom att jag har förrått oskyldigt blod.» Men
de svarade: »Vad kommer det oss vid? Du får själv svara
därför.» **5** Då kastade han silverpenningarna i templet
och gick sin väg. Sedan gick han bort och hängde
sig. **6** Men översteprästerna togo silverpenningarna och
sade: »Det är icke lovligt att lägga dem i offerkistan,
eftersom det är blodspenningar.» **7** Och sedan de hade
fattat sitt beslut, köpte de för dem Krukmakaråkern till
begravningsplats för främlingar. **8** Därför kallas den
åkern ännu i dag Blodsåkern. **9** Så fullbordades det som
var sagt genom profeten Jeremias, när han sade: »Och
jag tog de trettio silverpenningarna -- priset för den man
vilkens värde hade blivit bestämt, den som israelitiska
män hade värderat -- **10** och jag gav dem till betalning
för Krukmakaråkern, i enlighet med Herrens befallning till
mig.» **11** Men Jesus ställdes fram inför landshövdingen.
Och landshövdingen frågade honom och sade: »Är du
judarnas konung?» Jesus svarade honom: »Du säger
det själv.» **12** Men när översteprästerna och de äldste
framställde sina anklagelser mot honom, svarade han
intet. **13** Då sade Pilatus till honom: »Hör du icke
huru mycket de hava att vittna mot dig?» **14** Men
han svarade honom icke på en enda fråga, så att
landshövdingen mycket förundrade sig. **15** Nu var det sed
att landshövdingen vid högtiden gav folket en fånge lös,
vilken de ville. **16** Och man hade då en beryktad fånge,
som hette Barabbas. **17** När de nu voro församlade,
frågade Pilatus dem: »Vilken viljen I att jag skall giva
eder lös, Barabbas eller Jesus, som kallas Messias?»
18 Han visste nämligen att det var av avund som man
hade dragit Jesus inför rätta. **19** Och medan han satt
på domarsätet, hade hans hustru sänt bud till honom
och låtit säga: »Befatta dig icke med denne rättfärdige
man; ty jag har i natt lidit mycket i drömmen för hans
skull.» **20** Men översteprästerna och de äldste hade
övertalat folket att begära Barabbas och låta förgöra
Jesus. **21** När alltså landshövdingen nu frågade dem
och sade: »Vilken av de två viljen I att jag skall giva eder
lös?», så svarade de: »Barabbas.» **22** Då frågade Pilatus
dem: »Vad skall jag då göra med Jesus, som kallas
Messias?» De svarade alla: »Låt korsfästa honom.»
23 Men han frågade: »Vad ont har han då gjort?» Då
skriade de ännu ivrigare: »Låt korsfästa honom.» **24**
När nu Pilatus såg att han intet kunde uträtta, utan att
larmet blev allt starkare, lät han hämta vatten och tvådde
sina händer i folkets åsyn och sade: »Jag är oskyldig till
denne mans blod. I fån själva svara därför.» **25** Och allt
folket svarade och sade: »Hans blod komme över oss
och över våra barn.» **26** Då gav han dem Barabbas lös;
men Jesus lät han gissla och utlämnade honom sedan
till att korsfästas. **27** Då togo landshövdingens krigsmän
Jesus med sig in i pretoriet och församlade hela den
romerska vakten omkring honom. **28** Och de togo av
honom hans kläder och satte på honom en röd mantel
29 och vredo samman en krona av törnen och satte
den på hans huvud, och i hans högra hand satte de ett
rör. Sedan böjde de knä inför honom och begabbade
honom och sade: »Hell dig, judarnas konung!» **30** Och
de spottade på honom och togo röret och slogo honom
därmed i huvudet. **31** Och när de så hade begabbat
honom, klädde de av honom manteln och satte på
honom hans egna kläder och förde honom bort till att
korsfästas. **32** Då de nu voro på väg ditut, träffade de på
en man från Cyrene, som hette Simon. Honom tvingade
de att gå med och bära hans kors. **33** Och när de hade
kommit till en plats som kallades Golgata (det betyder
huvudskalleplats), **34** räckte de honom vin att dricka,
blandat med galla; men då han hade smakat därpå,
ville han icke dricka det. **35** Och när de hade korsfäst
honom, delade de hans kläder mellan sig genom att
kasta lott om dem. **36** Sedan sutto de där och höllo vakt

om honom. 37 Och över hans huvud hade man satt upp
en överskrift, som angav vad han var anklagad för, och
den lydde så: »Denne är Jesus, judarnas konung.» 38
Med honom korsfästes då ock två rövare, den ene på
högra sidan och den andre på vänstra. 39 Och de som
gingo där förbi bespottade honom och skakade huvudet
40 och sade: »Du som bryter ned templet och inom tre
dagar bygger upp det igen, hjälp dig nu själv, om du är
Guds Son, och stig ned från korset.» 41 Sammalunda
talade ock översteprästerna, jämte de skriftlärde och de
äldste, begabbande ord och sade: 42 »Andra har han
hjälpt; sig själv kan han icke hjälpa. Han är ju Israels
konung; han stige nu ned från korset, så vilja vi tro
på honom. 43 Han har satt sin förtröstan på Gud, må
nu han frälsa honom, om han har behag till honom,
han har ju sagt: 'Jag är Guds Son.'» 44 På samma
sätt smädade honom också rövarna som voro korsfästa
med honom. 45 Men vid sjätte timmen kom över hela
landet ett mörker, som varade ända till nionde timmen.
46 Och vid nionde timmen ropade Jesus med hög röst
och sade: »Eli, Eli, lema sabaktani?»; det betyder: »Min
Gud, min Gud, varför har du övergivit mig?» 47 Men
när några av dem som stodo där borde detta, sade de:
»Han kallar på Elias.» 48 Och strax skyndade en av
dem fram och tog en svamp och fyllde den med ättikvin
och satte den på ett rör och gav honom att dricka. 49
Men de andra sade: »Låt oss se om Elias kommer och
hjälper honom.» 50 Åter ropade Jesus med hög röst
och gav upp andan. 51 Och se, då rämnade förlåten
i templet i två stycken, uppifrån och ända ned, och
jorden skalv, och klipporna rämnade, 52 och gravarna
öppnades, och många avsomnade heligas kroppar stodo
upp. 53 De gingo ut ur sina gravar och kommo efter hans
uppståndelse in i den heliga staden och uppenbarade
sig för många. 54 Men när hövitsmannen och de som
med honom höllo vakt om Jesus sågo jordbävningen
och det övriga som skedde, blevo de mycket förskräckta
och sade: »Förvisso var denne Guds Son.» 55 Och
många kvinnor som hade följt Jesus från Galileen och
tjänat honom, stodo där på avstånd och sågo vad som
skedde. 56 Bland dessa voro Maria från Magdala och
den Maria som var Jakobs och Joses' moder, så ock
Sebedeus' söners moder. 57 Men när det hade blivit
afton, kom en rik man från Arimatea, vid namn Josef,
som ock hade blivit en Jesu lärjunge; 58 denne gick till
Pilatus och utbad sig att få Jesu kropp. Då bjöd Pilatus
att man skulle lämna ut den åt honom. 59 Och Josef tog
hans kropp och svepte den i en ren linneduk 60 och lade
den i den nya grav som han hade låtit hugga ut åt sig
i klippan; och sedan han hade vältrat en stor sten för
ingången till graven, gick han därifrån. 61 Men Maria
från Magdala och den andra Maria voro där, och de sutto
gent emot graven. 62 Följande dag, som var dagen efter
tillredelsedagen, församlade sig översteprästerna och
fariséerna och gingo till Pilatus 63 och sade: »Herre,
vi hava dragit oss till minnes att den villoläraren sade,
medan han ännu levde: 'Efter tre dagar skall jag uppstå.'
64 Bjud fördenskull att man skyddar graven intill tredje
dagen, så att hans lärjungar icke komma och stjäla bort
honom, och sedan säga till folket att han har uppstått
från de döda. Då bliver den sista villan värre än den
första.» 65 Pilatus svarade dem: »Där haven I vakt; gån
åstad och skydden graven så gott I kunnen.» 66 Och
de gingo åstad och skyddade graven, i det att de icke
allenast satte ut vakten, utan ock förseglade stenen.
Se Silverpenning i Ordförklaringarna. Se Betoning i
Ordförklaringarna.

28 När sabbaten hade gått till ända, i gryningen till
första veckodagen, kommo Maria från Magdala
och den andra Maria för att se graven. 2 Då blev det
en stor jordbävning; ty en Herrens ängel steg ned från
himmelen och gick fram och vältrade bort stenen och
satte sig på den. 3 Och han var att skåda såsom en
ljungeld, och hans kläder voro vita såsom snö. 4 Och
väktarna skälvde av förskräckelse för honom och blevo
såsom döda. 5 Men ängeln talade och sade till kvinnorna:
»Varen I icke förskräckta; jag vet att I söken Jesus, den
korsfäste. 6 Han är icke här, ty han är uppstånden,
såsom han hade förutsagt. Kommen hit, och sen platsen
där han har legat. 7 Och gån så åstad med hast, och
sägen till hans lärjungar att han är uppstånden från de
döda. Och han skall före eder gå till Galileen; där skolen
I få se honom. Jag har nu sagt eder det.» 8 Och de
gingo med hast bort ifrån graven, under fruktan och med
stor glädje, och skyndade åstad för att omtala det för
hans lärjungar. 9 Men se, då kom Jesus emot dem och
sade: »Hell eder!» Och de gingo fram och fattade om
hans fötter och tillbådo honom. 10 Då sade Jesus till
dem: »Frukten icke; gån åstad och omtalen detta för
mina bröder, på det att de må gå till Galileen; där skola
de få se mig.» 11 Men under det att de voro på vägen,
kommo några av väktarna till staden och underrättade
översteprästerna om allt det som hade hänt. 12 Då
församlade sig dessa jämte de äldste; och sedan de
hade fattat sitt beslut, gåvo de en ganska stor summa
penningar åt krigsmännen 13 och sade: »Så skolen I
säga: 'Hans lärjungar kommo om natten och stulo bort
honom, medan vi sovo.' 14 Och om saken kommer för
landshövdingens öron, så skola vi ställa honom till freds
och sörja för, att I kunnen vara utan bekymmer.» 15 Och
de togo emot penningarna och gjorde såsom man hade
lärt dem. Och det talet utspriddes bland judarna och är
gängse bland dem ännu i denna dag. 16 Men de elva
lärjungarna begåvo sig till det berg i Galileen, dit Jesus
hade bjudit dem att gå. 17 Och när de fingo se honom,
tillbådo de honom. Dock funnos några som tvivlade. 18
Då trädde Jesus fram och talade till dem och sade: »Mig
är given all makt i himmelen och på jorden. 19 Gån

fördenskull ut och gören alla folk till lärjungar, döpande
dem i Faderns och Sonens och den helige Andes namn,
20 lärande dem att hålla allt vad jag har befallt eder. Och
se, jag är med eder alla dagar intill tidens ände.» **(aiōn
g165)**

Markus

1 Detta är begynnelsen av evangelium om Jesus
Kristus, Guds Son. **2** Så är skrivet hos profeten
Esaias: »Se, jag sänder ut min ängel framför dig, och han
skall bereda vägen för dig. **3** Hör rösten av en som ropar i
öknen: 'Bereden vägen för Herren, gören stigarna jämna
för honom.'» **4** I enlighet härmed uppträdde Johannes
döparen i öknen och predikade bättringens döpelse till
syndernas förlåtelse. **5** Och hela judiska landet och
alla Jerusalems invånare gingo ut till honom och läto
döpa sig av honom i floden Jordan, och bekände därvid
sina synder. **6** Och Johannes hade kläder av kamelhår
och bar en lädergördel om sina länder och levde av
gräshoppor och vildhonung. **7** Och han predikade och
sade: »Efter mig kommer den som är starkare än jag;
jag är icke ens värdig att böja mig ned för att upplösa
hans skorem. **8** Jag döper eder med vatten, men han
skall döpa eder med helig ande.» **9** Och det hände sig
vid den tiden att Jesus kom från Nasaret i Galileen.
Och han lät döpa sig i Jordan av Johannes. **10** Och
strax då han steg upp ur vattnet, såg han himmelen
dela sig och Anden såsom en duva sänka sig ned över
honom. **11** Och en röst kom från himmelen: »Du är
min älskade Son; i dig har jag funnit behag.» **12** Strax
därefter förde Anden honom ut i öknen. **13** Och han var i
öknen i fyrtio dagar och frestades av Satan och levde
bland vilddjuren; och änglarna betjänade honom. **14**
Men sedan Johannes hade blivit satt i fängelse, kom
Jesus till Galileen och predikade Guds evangelium **15**
och sade: »Tiden är fullbordad, och Guds rike är nära;
gören bättring, och tron evangelium.» **16** När han nu
gick fram utmed Galileiska sjön, fick han se Simon och
Simons broder Andreas kasta ut nät i sjön, ty de voro
fiskare. **17** Och Jesus sade till dem: »Följen mig, så skall
jag göra eder till människofiskare.» **18** Strax lämnade de
näten och följde honom. **19** När han hade gått litet längre
fram, fick han se Jakob, Sebedeus' son, och Johannes,
hans broder, där de sutto i båten, också de, och ordnade
sina nät. **20** Och strax kallade han dem till sig; och
de lämnade sin fader Sebedeus med legodrängarna
kvar i båten och följde honom. **21** Sedan begåvo de sig
in i Kapernaum; och strax, på sabbaten, gick han in i
synagogan och undervisade. **22** Och folket häpnade över
hans förkunnelse; ty han förkunnade sin lära för dem
med makt och myndighet, och icke såsom de skriftlärde.
23 Strax härefter befann sig i deras synagoga en man
som var besatt av en oren ande. Denne ropade **24**
och sade: »Vad har du med oss att göra, Jesus från
Nasaret? Har du kommit för att förgöra oss? Jag vet
vem du är, du Guds Helige.» **25** Men Jesus tilltalade
honom strängt och sade: »Tig, och far ut ur honom.» **26**
Då slet och ryckte den orene anden honom och ropade
med hög röst och for ut ur honom. **27** Och alla häpnade,
så att de begynte fråga varandra och säga: »Vad är
detta? Det är ju en ny lära, med makt och myndighet. Till
och med de orena andarna befaller han, och de lyda
honom.» **28** Och ryktet om honom gick strax ut överallt
i hela den kringliggande trakten av Galileen. **29** Och
strax då de hade kommit ut ur synagogan, begåvo de
sig med Jakob och Johannes till Simons och Andreas'
hus. **30** Men Simons svärmoder låg sjuk i feber, och de
talade strax med honom om henne. **31** Då gick han fram
och tog henne vid handen och reste upp henne; och
febern lämnade henne, och hon betjänade dem. **32** Men
när solen hade gått ned och det hade blivit afton, förde
man till honom alla som voro sjuka eller besatta; **33** och
hela staden var församlad utanför dörren. **34** Och han
botade många som ledo av olika slags sjukdomar; och
han drev ut många onda andar, men tillstadde icke de
onda andarna att tala, eftersom de kände honom. **35**
Och bittida om morgonen, medan det ännu var mörkt,
stod han upp och gick åstad bort till en öde trakt, och
bad där. **36** Men Simon och de som voro med honom
skyndade efter honom. **37** Och när de funno honom,
sade de till honom: »Alla fråga efter dig.» **38** Då sade
han till dem: »Låt oss draga bort åt annat håll, till de
närmaste småstäderna, för att jag också där må predika;
ty därför har jag begivit mig ut.» **39** Och han gick åstad
och predikade i hela Galileen, i deras synagogor, och
drev ut de onda andarna. **40** Och en spetälsk man kom
fram till honom och föll på knä och bad honom och sade
till honom: »Vill du, så kan du göra mig ren.» **41** Då
förbarmade han sig och räckte ut handen och rörde vid
honom och sade till honom: »Jag vill; bliv ren.» **42** Och
strax vek spetälskan ifrån honom, och han blev ren.
43 Sedan vände Jesus strax bort honom med stränga
ord **44** och sade till honom: »Se till, att du icke säger
något härom för någon; men gå bort och visa dig för
prästen, och frambär för din rening det offer som Moses
har påbjudit, till ett vittnesbörd för dem.» **45** Men när han
kom ut, begynte han ivrigt förkunna och utsprida vad
som hade skett, så att Jesus icke mer kunde öppet gå in
i någon stad, utan måste hålla sig ute i öde trakter; och
dit kom man till honom från alla håll.

2 Några dagar därefter kom han åter till Kapernaum;
och när det spordes att han var hemma, **2** församlade
sig så mycket folk, att icke ens platsen utanför dörren
mer kunde rymma dem; och han förkunnade ordet för
dem. **3** Då kommo de till honom med en lam man, som
bars dit av fyra män. **4** Och då de för folkets skull icke
kunde komma fram till honom med mannen, togo de
bort taket över platsen där han var; och sedan de så
hade gjort en öppning, släppte de ned sängen, som
den lame låg på. **5** När Jesus såg deras tro, sade han
till den lame: »Min son, dina synder förlåtas dig.» **6**
Nu sutto där några skriftlärde, och dessa tänkte i sina
hjärtan: **7** »Huru kan denne tala så? Han hädar ju.

Vem kan förlåta synder, utom Gud allena?» **8** Strax
förnam då Jesus i sin ande att de tänkte så vid sig
själva; och han sade till dem: »Huru kunnen I tänka
sådant i edra hjärtan? **9** Vilket är lättare, att säga till
den lame: 'Dina synder förlåtas dig' eller att säga: 'Stå
upp, tag din säng och gå'? **10** Men för att I skolen veta
att Människosonen har makt här på jorden att förlåta
synder, **11** så säger jag dig» (och härmed vände han
sig till den lame): »Stå upp, tag din säng och gå hem.»
12 Då stod han upp och tog strax sin säng och gick ut
i allas åsyn, så att de alla uppfylldes av häpnad och
prisade Gud och sade: »Sådant hava vi aldrig sett.» **13**
Åter begav han sig ut och gick längs med sjön. Och allt
folket kom till honom, och han undervisade dem. **14** När
han nu gick där fram, fick han se Levi, Alfeus' son, sitta
vid tullhuset. Och han sade till denne: »Följ mig.» Då
steg han upp och följde honom. **15** När Jesus därefter
låg till bords i hans hus, voro där såsom bordsgäster,
jämte Jesus och hans lärjungar, också många publikaner
och syndare; ty många sådana funnos bland dem som
följde honom. **16** Men när de skriftlärde bland fariséerna
sågo att han åt med publikaner och syndare, sade de
till hans lärjungar: »Huru kan han äta med publikaner
och syndare?» **17** När Jesus hörde detta, sade han till
dem: »Det är icke de friska som behöva läkare, utan
de sjuka. Jag har icke kommit för att kalla rättfärdiga,
utan för att kalla syndare.» **18** Och Johannes' lärjungar
och fariséerna höllo fasta. Och man kom och sade till
honom: »Varför fasta icke dina lärjungar, då Johannes'
lärjungar och fariséernas lärjungar fasta?» **19** Jesus
svarade dem: »Kunna väl bröllopsgästerna fasta, medan
brudgummen ännu är hos dem? Nej, så länge de hava
brudgummen hos sig, kunna de icke fasta. **20** Men den
tid skall komma, då brudgummen tages ifrån dem, och
då, på den tiden, skola de fasta. -- **21** Ingen syr en lapp
av okrympt tyg på en gammal mantel; om någon så
gjorde, skulle det isatta nya stycket riva bort ännu mer
av den gamla manteln, och hålet skulle bliva värre. **22** Ej
heller slår någon nytt vin i gamla skinnläglar; om någon
så gjorde, skulle vinet spränga sönder läglarna, så att
både vinet och läglarna fördärvades. Nej, nytt vin slår
man i nya läglar.» **23** Och det hände sig på sabbaten att
han tog vägen genom ett sädesfält; och hans lärjungar
begynte rycka av axen, medan de gingo. **24** Då sade
fariséerna till honom: »Se! Huru kunna de på sabbaten
göra vad som icke är lovligt?» **25** Han svarade dem:
»Haven I aldrig läst vad David gjorde, när han själv och
de som följde honom kommo i nöd och blevo hungriga:
26 huru han då, på den tid Abjatar var överstepräst, gick
in i Guds hus och åt skådebröden -- fastän det ju icke är
lovligt för andra än för prästerna att äta sådant bröd --
och huru han jämväl gav åt dem som följde honom?»
27 Därefter sade han till dem: »Sabbaten blev gjord för
människans skull, och icke människan för sabbatens
skull. **28** Så är då Människosonen herre också över
sabbaten.»

3 Och han gick åter in i en synagoga. Där var då
en man som hade en förvissnad hand. **2** Och de
vaktade på honom, för att se om han skulle bota denne
på sabbaten; de ville nämligen få något att anklaga
honom för. **3** Då sade han till mannen som hade den
förvissnade handen: »Stå upp, och kom fram.» **4** Sedan
sade han till dem: »Vilketdera är lovligt på sabbaten:
att göra vad gott är, eller att göra vad ont är, att rädda
någons liv, eller att döda?» Men de tego. **5** Då såg han
sig omkring på dem med vrede, bedrövad över deras
hjärtans förstockelse, och sade till mannen: »Räck ut
din hand.» Och han räckte ut den; och hans hand blev
frisk igen. -- **6** Då gingo fariséerna bort och fattade
strax, tillsammans med herodianerna, det beslutet att
de skulle förgöra honom. **7** Och Jesus drog sig med
sina lärjungar undan till sjön, och en stor hop folk följde
honom från Galileen. **8** Och från Judeen och Jerusalem
och Idumeen och från landet på andra sidan Jordan och
från trakterna omkring Tyrus och Sidon kom en stor hop
folk till honom, när de fingo höra huru stora ting han
gjorde. **9** Och han tillsade sina lärjungar att en båt skulle
hållas tillreds åt honom, för folkets skull, för att de icke
skulle tränga sig inpå honom. **10** Ty han botade många
och blev därför överlupen av alla som hade någon plåga
och fördenskull ville röra vid honom. **11** Och när de
orena andarna sågo honom, föllo de ned för honom och
och ropade och sade: »Du är Guds Son.» **12** Men han
förbjöd dem strängeligen, åter och åter, att röja honom.
13 Och han gick upp på berget och kallade till sig några
som han själv utsåg; och de kommo till honom. **14** Så
förordnade han tolv som skulle följa honom, och som
han ville sända ut till att predika, **15** och de skulle hava
makt att bota sjuka och driva ut onda andar. **16** Han
förordnade alltså dessa tolv: Simon, åt vilken han gav
tillnamnet Petrus; **17** vidare Jakob, Sebedeus' son, och
Johannes, Jakobs broder, åt vilka han gav tillnamnet
Boanerges (det betyder tordönsmän); **18** vidare Andreas
och Filippus och Bartolomeus och Matteus och Tomas
och Jakob, Alfeus' son, och Taddeus och Simon ivraren
19 och Judas Iskariot, densamme som förrådde honom.
20 Och när han kom hem, församlade sig folket åter,
så att de icke ens fingo tillfälle att äta. **21** Då nu hans
närmaste fingo höra härom, gingo de åstad för att taga
vara på honom; ty de menade att han var från sina
sinnen. **22** Och de skriftlärde som hade kommit ned från
Jerusalem sade att han var besatt av Beelsebul, och att
det var med de onda andarnas furste som han drev ut
de onda andarna. **23** Då kallade han dem till sig och
sade till dem i liknelser: »Huru skulle Satan kunna driva
ut Satan? **24** Om ett rike har kommit i strid med sig
självt, så kan det riket ju icke hava bestånd; **25** och om
ett hus har kommit i strid med sig självt, så skall icke

heller det huset kunna äga bestånd. **26** Om alltså Satan
har satt sig upp mot sig själv och kommit i strid med
sig själv, så kan han icke äga bestånd, utan det är då
ute med honom. -- **27** Nej, ingen kan gå in i en stark
mans hus och plundra honom på hans bohag, såframt
han icke förut har bundit den starke. Först därefter kan
han plundra hans hus. **28** Sannerligen säger jag eder:
Alla andra synder skola bliva människors barn förlåtna,
ja ock alla andra hädelser, huru hädiskt de än må tala;
29 men den som hädar den helige Ande, han får icke
någonsin förlåtelse, utan är skyldig till evig synd.» **(aiōn
g165, aiōnios g166)** **30** De hade ju nämligen sagt att han
var besatt av en oren ande. **31** Så kommo nu hans
moder och hans bröder; och de stannade därutanför och
sände bud in till honom för att kalla honom ut. **32** Och
mycket folk satt där omkring honom; och man sade till
honom: »Se, din moder och dina bröder stå härutanför
och fråga efter dig.» **33** Då svarade han dem och sade:
Vilken är min moder, och vilka äro mina bröder?» **34**
Och han såg sig omkring på dem som sutto där runt
omkring honom, och han sade: »Se här är min moder,
och här äro mina bröder! **35** Den som gör Guds vilja,
den är min broder och min syster och min moder.»

4 Och han begynte åter undervisa vid sjön. Och där
församlade sig en stor hop folk omkring honom.
Därför steg han i en båt; och han satt i den ute på sjön,
under det att allt folket stod på land utmed sjön. **2** Och
han undervisade dem mycket i liknelser och sade till dem
i sin undervisning: **3** »Hören! En såningsman gick ut för
att så. **4** Då hände sig, när han sådde, att somt föll vid
vägen, och fåglarna kommo och åto upp det. **5** Och somt
föll på stengrund, där det icke hade mycket jord, och det
kom strax upp, eftersom det icke hade djup jord; **6** men
när solen hade gått upp, förbrändes det, och eftersom
det icke hade någon rot, torkade det bort. **7** Och somt
föll bland törnen, och törnena sköto upp och förkvävde
det, så att det icke gav någon frukt. **8** Men somt föll i
god jord, och det sköt upp och växte och gav frukt och
bar trettiofalt och sextiofalt och hundrafalt.» **9** Och han
tillade: »Den som har öron till att höra, han höre.» **10** När
han sedan hade dragit sig undan ifrån folket, frågade
honom de tolv, och med dem de andra som följde honom,
om liknelserna. **11** Då sade han till dem: »Åt eder är
Guds rikes hemlighet given, men åt dem som stå utanför
meddelas alltsammans i liknelser, **12** för att de 'med
seende ögon skola se, och dock intet förnimma, och
med hörande öron höra, och dock intet förstå, så att de
icke omvända sig och undfå förlåtelse'.» **13** Sedan sade
han till dem: »Förstån I icke denna liknelse, huru skolen
I då kunna fatta alla de andra liknelserna? -- **14** Vad
såningsmannen sår är ordet. **15** Och att säden såddes
vid vägen, det är sagt om dem i vilka ordet väl bliver
sått, men när de hava hört det, kommer strax Satan ock
tager bort ordet som såddes i dem. **16** Sammalunda
förhåller det sig med det som sås på stengrunden: det är
sagt om dem, som när de få höra ordet, väl strax taga
emot det med glädje, **17** men icke hava någon rot i sig,
utan bliva beståndande allenast till en tid; när sedan
bedrövelse eller förföljelse påkommer för ordets skull, då
komma de strax på fall. **18** Annorlunda förhåller det sig
med det som sås bland törnena: det är sagt om dem
som väl höra ordet, **19** men låta tidens omsorger och
rikedomens bedrägliga lockelse, och begärelser efter
andra ting, komma därin och förkväva ordet, så att det
bliver utan frukt. **(aiōn g165)** **20** Men att det såddes i den
goda jorden, det är sagt om dem som både höra ordet
och taga emot det, och som bära frukt, trettiofalt och
sextiofalt och hundrafalt.» **21** Och han sade till dem:
»Icke tager man väl fram ett ljus, för att det skall sättas
under skäppan eller under bänken; man gör det ju, för att
det skall sättas på ljusstaken. **22** Ty intet är fördolt, utom
för att det skall bliva uppenbarat; ej heller har något blivit
undangömt, utom för att det skall komma i dagen. **23**
Om någon har öron till att höra, så höre han.» **24** Och
han sade till dem: »Akten på vad I hören. Med det mått
som I mäten med skall ock mätas åt eder, och ännu mer
skall bliva eder tilldelat. **25** Ty den som har, åt honom
skall varda givet; men den som icke har, från honom
skall tagas också det han har.» **26** Och han sade: »Så är
det med Guds rike, som när en man sår säd i jorden; **27**
och han sover, och han vaknar, och nätter och dagar
gå, och säden skjuter upp och växer i höjden, han vet
själv icke huru. **28** Av sig själv bär jorden frukt, först strå
och sedan ax, och omsider finnes fullbildat vete i axet.
29 När så frukten är mogen, låter han strax lien gå, ty
skördetiden är då inne.» **30** Och han sade: »Vad skola
vi likna Guds rike vid, eller med vilken liknelse skola vi
framställa det? **31** Det är såsom ett senapskorn, som
när det lägges ned i jorden, är minst av alla frön på
jorden; **32** men sedan det är nedlagt, skjuter det upp
och bliver störst bland alla kryddväxter och får så stora
grenar, att himmelens fåglar kunna bygga sina nästen i
dess skugga.» **33** I många sådana liknelser förkunnade
han ordet för dem, efter deras förmåga att fatta det; **34**
och utan liknelse talade han icke till dem. Men för sina
lärjungar uttydde han allt, när de voro allena. **35** Samma
dag, om aftonen, sade han till dem: »Låt oss fara över till
andra stranden.» **36** Så läto de folket gå och togo honom
med i båten, där han redan förut var; och jämväl andra
båtar följde med honom. **37** Då kom en häftig stormvind,
och vågorna slogo in i båten, så att båten redan begynte
fyllas. **38** Men han själv låg i bakstammen och sov, lutad
mot huvudgärden. Då väckte de honom och sade till
honom: »Mästare, frågar du icke efter att vi förgås?» **39**
När han så hade vaknat, näpste han vinden och sade till
sjön: »Tig, var stilla.» Och vinden lade sig, och det blev
alldeles lugnt. **40** Därefter sade han till dem: »Varför
rädens I? Haven I ännu ingen tro?» **41** Och de hade blivit

mycket häpna och sade till varandra: »Vem är då denne,
eftersom både vinden och sjön äro honom lydiga?»

5 Så kommo de över till gerasenernas land, på andra
sidan sjön. **2** Och strax då han hade stigit ur båten,
kom en man, som var besatt av en oren ande, emot
honom från gravarna där; **3** han hade nämligen sitt
tillhåll bland gravarna. Och icke ens med kedjor kunde
man numera fängsla honom; **4** ty väl hade han många
gånger blivit fängslad med fotbojor och kedjor, men han
hade slitit itu kedjorna och brutit sönder fotbojorna, och
ingen kunde få makt med honom. **5** Och han vistades
alltid, dag och natt, bland gravarna och på bergen och
skriade och sargade sig själv med stenar. **6** När denne
nu fick se Jesus på avstånd, skyndade han fram och föll
ned för honom **7** och ropade med hög röst och sade:
»Vad har du med mig att göra, Jesus, du Guds, den
Högstes, Son? Jag besvär dig vid Gud, plåga mig icke.»
8 Jesus skulle nämligen just säga till honom: »Far ut ur
mannen, du orena ande.» **9** Då frågade han honom:
»Vad är ditt namn?» Han svarade honom: »Legion är
mitt namn, ty vi äro många.» **10** Och han bad honom
enträget att icke driva dem bort ifrån den trakten. **11** Nu
gick där vid berget en stor svinhjord i bet. **12** Och de
bådo honom och sade: »Sänd oss åstad in i svinen; låt
oss få fara in i dem.» **13** Och han tillstadde dem det. Då
gåvo sig de orena andarna åstad och foro in i svinen.
Och hjorden, vid pass två tusen svin, störtade sig utför
branten ned i sjön och drunknade i sjön. **14** Men de som
vaktade dem flydde och berättade härom i staden och på
landsbygden; och folket gick åstad för att se vad det var
som hade skett. **15** När de då kommo till Jesus, fingo
de se den som hade varit besatt, mannen som hade
haft legionen i sig, sitta där klädd och vid sina sinnen;
och de betogos av häpnad. **16** Och de som hade åsett
händelsen förtäljde för dem vad som hade vederfarits
den besatte, och vad som hade skett med svinen. **17**
Då begynte folket bedja honom att han skulle gå bort
ifrån deras område. **18** När han sedan steg i båten, bad
honom mannen som hade varit besatt, att han skulle få
följa honom. **19** Men han tillstadde honom det icke, utan
sade till honom: »Gå hem till de dina, och berätta för dem
huru stora ting Herren har gjort med dig, och huru han
har förbarmat sig över dig.» **20** Då gick han åstad och
begynte förkunna i Dekapolis huru stora ting Jesus hade
gjort med honom; och alla förundrade sig. **21** Och när
Jesus hade farit över i båten, tillbaka till andra stranden,
församlade sig mycket folk omkring honom, där han stod
vid sjön. **22** Då kom en synagogföreståndare, vid namn
Jairus, dit; och när denne fick se honom, föll han ned för
hans fötter **23** och bad honom enträget och sade: »Min
dotter ligger på sitt yttersta. Kom och lägg händerna
på henne, så att hon bliver hulpen och får leva.» **24**
Då gick han med mannen; och honom följde mycket
folk, som trängde sig inpå honom. **25** Nu var där en
kvinna som hade haft blodgång i tolv år, **26** och som
hade lidit mycket hos många läkare och kostat på sig allt
vad hon ägde, utan att det hade varit henne till något
gagn; snarare hade det blivit värre med henne. **27** Hon
hade fått höra om Jesus och kom nu i folkhopen, bakom
honom, och rörde vid hans mantel. **28** Ty hon tänkte:
»Om jag åtminstone får röra vid hans kläder, så bliver jag
hulpen.» **29** Och strax uttorkade hennes blods källa, och
hon kände i sin kropp att hon var botad från sin plåga.
30 Men strax då Jesus inom sig förnam vilken kraft som
hade gått ut ifrån honom, vände han sig om i folkhopen
och frågade: »Vem rörde vid mina kläder?» **31** Hans
lärjungar sade till honom: »Du ser huru folket tränger på,
och ändå frågar du: 'Vem rörde vid mig?'» **32** Då såg
han sig omkring för att få se den som hade gjort detta.
33 Men kvinnan fruktade och bävade, ty hon visste vad
som hade skett med henne; och hon kom fram och föll
ned för honom och sade honom hela sanningen. **34** Då
sade han till henne: »Min dotter, din tro har hjälpt dig. Gå
i frid, och var botad från din plåga.» **35** Medan han ännu
talade, kommo några från synagogföreståndarens hus
och sade: »Din dotter är död; du må icke vidare göra
mästaren omak.» **36** Men när Jesus märkte vad som
talades, sade han till synagogföreståndaren: »Frukta
icke, tro allenast.» **37** Och han tillstadde ingen att följa
med, utom Petrus och Jakob och Johannes, Jakobs
broder. **38** Så kommo de till synagogföreståndarens hus,
och han fick där se en hop människor som höjde klagolåt
och gräto och jämrade sig högt. **39** Och han gick in och
sade till dem: »Varför klagen I och gråten? Flickan är
icke död, hon sover.» **40** Då hånlogo de åt honom. Men
han visade ut dem allasammans; och han tog med sig
allenast flickans fader och moder och dem som hade
fått följa med honom, och gick in dit där flickan låg. **41**
Och han tog flickan vid handen och sade till henne:
»Talita, kum» (det betyder: »Flicka, jag säger dig, stå
upp»). **42** Och strax stod flickan upp och begynte gå
omkring (hon var nämligen tolv år gammal); och de blevo
strax uppfyllda av stor häpnad. **43** Men han förbjöd dem
strängeligen att låta någon få veta vad som hade skett.
Därefter tillsade han att man skulle giva henne något att
äta.

6 Och han gick bort därifrån och begav sig till sin
fädernestad; och hans lärjungar följde honom. **2**
Och när det blev sabbat, begynte han undervisa i
synagogan. Och folket häpnade, när de hörde honom;
de sade: »Varifrån har han fått detta? Och vad är det
för vishet som har blivit honom given? Och dessa stora
kraftgärningar som göras genom honom, varifrån komma
de? **3** Är då denne icke timmermannen, han som är
Marias son och broder till Jakob och Joses och Judas
och Simon? Och bo icke hans systrar här hos oss?»
Så blev han för dem en stötesten. **4** Då sade Jesus till
dem: »En profet är icke föraktad utom i sin fädernestad

och bland sina fränder och i sitt eget hus.» **5** Och han
kunde icke där göra någon kraftgärning, utom att han
botade några få sjuka, genom att lägga händerna på
dem. **6** Och han förundrade sig över deras otro. Sedan
gick han omkring i byarna, från den ena byn till den
andra, och undervisade. **7** Och han kallade till sig de
tolv och sände så ut dem, två och två, och gav dem
makt över de orena andarna. **8** Och han bjöd dem att
icke taga något med sig på vägen, utom allenast en
stav: icke bröd, icke ränsel, icke penningar i bältet. **9**
Sandaler finge de dock hava på fötterna, men de skulle
icke bära dubbla livklädnader. **10** Och han sade till dem:
»När I haven kommit in i något hus, så stannen där,
till dess I lämnen den orten. **11** Och om man på något
ställe icke tager emot eder och icke hör på eder, så gån
bort därifrån, och skudden av stoftet som är under edra
fötter, till ett vittnesbörd mot dem.» **12** Och de gingo ut
och predikade att man skulle göra bättring; **13** och de
drevo ut många onda andar och smorde många sjuka
med olja och botade dem. **14** Och konung Herodes
fick höra om honom, ty hans namn hade blivit känt.
Man sade: »Det är Johannes döparen, som har uppstått
från de döda, och därför verka dessa krafter i honom.»
15 Men andra sade: »Det är Elias.» Andra åter sade:
»Det är en profet, lik de andra profeterna.» **16** Men
när Herodes hörde detta, sade han: »Det är Johannes,
den som jag lät halshugga. Han bar uppstått från de
döda.» **17** Herodes hade nämligen sänt åstad och låtit
gripa Johannes och binda honom och sätta honom i
fängelse, för Herodias', sin broder Filippus' hustrus, skull.
Ty henne hade Herodes tagit till äkta, **18** och Johannes
hade då sagt till honom: »Det är icke lovligt för dig att
hava din broders hustru.» **19** Därför hyste nu Herodes
agg till honom och ville döda honom, men han hade icke
makt därtill. **20** Ty Herodes förstod att Johannes var en
rättfärdig och helig man, och han fruktade för honom
och gav honom sitt beskydd. Och när han hade hört
honom, blev han betänksam i många stycken; och han
hörde honom gärna. **21** Men så kom en läglig dag, i det
att Herodes på sin födelsedag gjorde ett gästabud för
sina stormän och för krigsöverstarna och de förnämsta
männen i Galileen. **22** Då gick Herodias' dotter ditin
och dansade; och hon behagade Herodes och hans
bordsgäster. Och konungen sade till flickan: »Begär av
mig vadhelst du vill, så skall jag giva dig det.» **23** Ja,
han lovade henne detta med ed och sade: »Vadhelst du
begär av mig, det skall jag giva dig, ända till hälften av
mitt rike.» **24** Då gick hon ut och frågade sin moder: »Vad
skall jag begära?» Hon svarade: »Johannes döparens
huvud.» **25** Och strax skyndade hon in till konungen
och framställde sin begäran och sade: »Jag vill att
du nu genast giver mig på ett fat Johannes döparens
huvud.» **26** Då blev konungen mycket bekymrad, men för
edens och för bordsgästernas skull ville han icke avvisa
henne. **27** Alltså sände konungen strax en drabant med
befallning att hämta hans huvud. Och denne gick åstad
och halshögg honom i fängelset **28** och bar sedan fram
hans huvud på ett fat och gav det åt flickan, och flickan
gav det åt sin moder. **29** Men när hans lärjungar fingo
höra härom, kommo de och togo hans döda kropp och
lade den i en grav. **30** Och apostlarna församlade sig
hos Jesus och omtalade för honom allt vad de hade
gjort, och allt vad de hade lärt folket. **31** Då sade han
till dem: »Kommen nu I med mig bort till en öde trakt,
där vi få vara allena, och vilen eder något litet.» Ty de
fingo icke ens tid att äta; så många voro de som kommo
och gingo. **32** De foro alltså i båten bort till en öde trakt,
där de kunde vara allena. **33** Men man såg dem fara
sin väg, och många fingo veta det; och från alla städer
strömmade då människor tillsammans dit landvägen och
kommo fram före dem. **34** När han så steg i land, fick
han se att där var mycket folk. Då ömkade han sig över
dem, eftersom de voro »lika får som icke hade någon
herde»; och han begynte undervisa dem i mångahanda
stycken. **35** Men när det redan var långt lidet på dagen,
trädde hans lärjungar fram till honom och sade: »Trakten
är öde, och det är redan långt lidet på dagen. **36** Låt
dem skiljas åt, så att de kunna gå bort i gårdarna och
byarna häromkring och köpa sig något att äta.» **37** Men
han svarade och sade till dem: »Given I dem att äta.»
De svarade honom: »Skola vi då gå bort och köpa bröd
för två hundra silverpenningar och giva dem att äta?» **38**
Men han sade till dem: »Huru många bröd haven I? Gån
och sen efter.» Sedan de hade gjort så, svarade de:
»Fem, och därtill två fiskar.» **39** Då befallde han dem att
låta alla i skilda matlag lägga sig ned i gröna gräset. **40**
Och de lägrade sig där i skilda hopar, hundra eller femtio
i var. **41** Därefter tog han de fem bröden och de två
fiskarna och såg upp till himmelen och välsignade dem.
Och han bröt bröden och gav dem åt lärjungarna, för
att de skulle lägga fram åt folket; också de två fiskarna
delade han mellan dem alla. **42** Och de åto alla och
blevo mätta. **43** Sedan samlade man upp överblivna
brödstycken, tolv korgar fulla, därtill ock kvarlevor av
fiskarna. **44** Och det var fem tusen män som hade ätit.
45 Strax därefter nödgade han sina lärjungar att stiga
i båten och i förväg fara över till Betsaida på andra
stranden, medan han själv tillsåg att folket skildes åt.
46 Och när han hade tagit avsked av folket, gick han
därifrån upp på berget för att bedja. **47** När det så hade
blivit afton, var båten mitt på sjön, och han var ensam
kvar på land. **48** Och han såg dem vara hårt ansatta,
där de rodde fram, ty vinden låg emot dem. Vid fjärde
nattväkten kom han då till dem, gående på sjön, och
skulle just gå förbi dem. **49** Men när de fingo se honom
gå på sjön, trodde de att det var en vålnad och ropade
högt; **50** ty de sågo honom alla och blevo förfärade.
Men han begynte strax tala med dem och sade till dem:

»Varen vid gott mod; det är jag, varen icke förskräckta.»
51 Därefter steg han upp till dem i båten, och vinden lade
sig. Och de blevo uppfyllda av stor häpnad; 52 ty de
hade icke kommit till förstånd genom det som hade skett
med bröden, utan deras hjärtan voro förstockade. 53
När de hade farit över till andra stranden, kommo de till
Gennesarets land och lade till där. 54 Och när de stego
ur båten, kände man strax igen honom; 55 och man
skyndade omkring med bud i hela den trakten, och folket
begynte då överallt bära de sjuka på sängar dit där man
hörde att han var. 56 Och varhelst han gick in i någon
by eller någon stad eller någon gård, där lade man de
sjuka på de öppna platserna. Och de bådo honom att
åtminstone få röra vid hörntofsen på hans mantel; och
alla som rörde vid den blevo hulpna. Se Silverpenning i
Ordförklaringarna.

7 Och fariséerna, så ock några skriftlärde som hade
kommit från Jerusalem, församlade sig omkring
honom; 2 och de fingo då se några av hans lärjungar
äta med »orena», det är otvagna, händer. 3 Nu är det
så med fariséerna och alla andra judar, att de icke äta
något utan att förut, till åtlydnad av de äldstes stadgar,
noga hava tvagit sina händer, 4 likasom de icke heller,
när de komma från torget, äta något utan att förut hava
tvagit sig; många andra stadgar finnas ock, som de av
ålder pläga hålla, såsom att skölja bägare och träkannor
och kopparskålar. 5 Därför frågade honom nu fariséerna
och de skriftlärde: »Varför vandra icke dina lärjungar
efter de äldstes stadgar, utan äta med orena händer?» 6
Men han svarade dem: »Rätt profeterade Esaias om
eder, I skrymtare, såsom det är skrivet: 'Detta folk ärar
mig med sina läppar, men deras hjärtan äro långt ifrån
mig; 7 och fåfängt dyrka de mig, eftersom de läror de
förkunna äro människobud.' 8 I sätten Guds bud å sido
och hållen människors stadgar.» 9 Ytterligare sade han
till dem: »Rätt så; I upphäven Guds bud för att hålla edra
egna stadgar! 10 Moses har ju sagt: 'Hedra din fader
och din moder' och 'Den som smädar sin fader eller sin
moder, han skall döden dö.' 11 Men I sägen: om en
son säger till sin fader eller sin moder: 'Vad du av mig
kunde hava fått till hjälp, det giver jag i stället såsom
korban' (det betyder offergåva), 12 då kunnen I icke
tillstädja honom att vidare göra något för sin fader eller
sin moder. 13 På detta sätt gören I Guds budord om intet
genom edra fäderneärvda stadgar. Och mycket annat
sådant gören I.» 14 Därefter kallade han åter folket till
sig och sade till dem: »Hören mig alla och förstån. 15
Intet som utifrån går in i människan kan orena henne,
men vad som går ut ifrån människan, detta är det som
orenar henne.» 17 När han sedan hade lämnat folket
och kommit inomhus, frågade hans lärjungar honom om
detta bildliga tal. 18 Han svarade dem: »Ären då också I
så utan förstånd? Insen I icke att intet som utifrån går in i
människan kan orena henne, 19 eftersom det icke går in
i hennes hjärta, utan ned i buken, och har sin naturliga
utgång?» Härmed förklarade han all mat för ren. 20 Och
han tillade: »Vad som går ut ifrån människan, detta är det
som orenar människan. 21 Ty inifrån, från människornas
hjärtan, utgå deras onda tankar, otukt, tjuveri, mord,
22 äktenskapsbrott, girighet, ondska, svek, lösaktighet,
avund, hädelse, övermod, oförsynt väsende. 23 Allt
detta onda går inifrån ut, och det orenar människan.»
24 Och han stod upp och begav sig bort därifrån till
Tyrus' område. Där gick han in i ett hus och ville icke att
någon skulle få veta det. Dock kunde han icke förbliva
obemärkt, 25 utan en kvinna, vilkens dotter var besatt
av en oren ande, kom, strax då hon hade fått höra
om honom, och föll ned för hans fötter; 26 det var en
grekisk kvinna av syrofenicisk härkomst. Och hon bad
honom att han skulle driva ut den onde anden ur hennes
dotter. 27 Men han sade till henne: »Låt barnen först
bliva mättade; det är ju otillbörligt att taga brödet från
barnen och kasta det åt hundarna.» 28 Hon svarade och
sade till honom: »Ja, Herre; också äta hundarna under
bordet allenast av barnens smulor.» 29 Då sade han till
henne: »För det ordets skull säger jag dig: Gå; den onde
anden har farit ut ur din dotter.» 30 Och när hon kom
hem, fann hon flickan ligga på sängen och såg att den
onde anden hade farit ut. 31 Sedan begav han sig åter
bort ifrån Tyrus' område och tog vägen över Sidon och
kom, genom Dekapolis' område, till Galileiska sjön. 32
Och man förde till honom en som var döv och nästan
stum och bad honom att lägga handen på denne. 33 Då
tog han honom avsides ifrån folket och satte sina fingrar
i hans öron och spottade och rörde vid hans tunga 34
och såg upp till himmelen, suckade och sade till honom:
»Effata» (det betyder: »Upplåt dig»). 35 Då öppnades
hans öron, och hans tungas band löstes, och han talade
redigt och klart. 36 Och Jesus förbjöd dem att omtala
detta för någon; men ju mer han förbjöd dem, dess mer
förkunnade de det. 37 Och folket häpnade övermåttan
och sade: »Allt har han väl beställt: de döva låter han
höra och de stumma tala.» Se Nya testamentets text i
Ordförklaringarna.

8 Då vid samma tid åter mycket folk hade kommit
tillstädes, och de icke hade något att äta, kallade han
sina lärjungar till sig och sade till dem: 2 »Jag ömkar mig
över folket, ty det är redan tre dagar som de hava dröjt
kvar hos mig, och de hava intet att äta. 3 Om jag nu
låter dem fastande gå ifrån mig hem, så uppgivas de på
vägen; somliga av dem hava ju kommit långväga ifrån.»
4 Då svarade hans lärjungar honom: »Varifrån skall man
här i en öken kunna få bröd till att mätta dessa med?»
5 Han frågade dem: »Huru många bröd haven I?» De
svarade: »Sju.» 6 Då tillsade han folket att lägra sig på
marken. Ock han tog de sju bröden, tackade Gud och
bröt dem och gav åt sina lärjungar, för att de skulle lägga
fram dem; och de lade fram åt folket. 7 De hade ock

några få småfiskar; och när han hade välsignat dessa,
bjöd han att man likaledes skulle lägga fram dem. 8
Så åto de och blevo mätta. Och man samlade sedan
upp sju korgar med överblivna stycken. 9 Men antalet
av dem som voro tillstädes var vid pass fyra tusen.
Sedan lät han dem skiljas åt. 10 Och strax därefter steg
han i båten med sina lärjungar och for till trakten av
Dalmanuta. 11 Och fariséerna kommo ditut och begynte
disputera med honom; de ville sätta honom på prov och
begärde av honom något tecken från himmelen. 12 Då
suckade han ur sin andes djup och sade: »Varför begär
detta släkte ett tecken? Sannerligen säger jag eder: Åt
detta släkte skall intet tecken givas.» 13 Så lämnade
han dem och steg åter i båten och for över till andra
stranden. 14 Och de hade förgätit att taga med sig bröd;
icke mer än ett enda bröd hade de med sig i båten.
15 Och han bjöd dem och sade: »Sen till, att I tagen
eder till vara för fariséernas surdeg och för Herodes'
surdeg.» 16 Då talade de med varandra om att de icke
hade bröd med sig. 17 Men när han märkte detta, sade
han till dem: »Varför talen I om att I icke haven bröd med
eder? Fatten och förstån I då ännu ingenting? Äro edra
hjärtan så förstockade? 18 I haven ju ögon; sen I då
icke? I haven ju öron; hören I då icke? 19 Och kommen I
icke ihåg huru många korgar fulla av stycken I samladen
upp, när jag bröt de fem bröden åt de fem tusen?» De
svarade honom: »Tolv.» 20 »Och när jag bröt de sju
bröden åt de fyra tusen, huru många korgar fulla av
stycken samladen I då upp?» De svarade: »Sju.» 21
Då sade han till dem: »Förstån I då ännu ingenting?»
22 Därefter kommo de till Betsaida. Och man förde till
honom en som var blind och bad honom att han skulle
röra vid denne. 23 Då tog han den blinde vid handen och
ledde honom utanför byn; sedan spottade han på hans
ögon och lade händerna på honom och frågade honom:
»Ser du något?» 24 Han såg då upp och svarade: »Jag
kan urskilja människorna; jag ser dem gå omkring, men
de likna träd.» 25 Därefter lade han åter händerna på
hans ögon, och nu såg han tydligt och var botad och
kunde jämväl på långt håll se allting klart. 26 Och Jesus
bjöd honom gå hem och sade: »Gå icke ens in i byn.»
27 Och Jesus gick med sina lärjungar bort till byarna vid
Cesarea Filippi. På vägen dit frågade han sina lärjungar
och sade till dem: »Vem säger folket mig vara?» 28 De
svarade och sade: »Johannes döparen; andra säga dock
Elias, andra åter säga: 'Det är en av profeterna.'» 29 Då
frågade han dem: »Vem sägen då I mig vara?» Petrus
svarade och sade till honom: »Du är Messias.» 30 Då
förbjöd han dem strängeligen att för någon säga detta
om honom. 31 Sedan begynte han undervisa dem om
att Människosonen måste lida mycket, och att han skulle
bliva förkastad av de äldste och översteprästerna och de
skriftlärde, och att han skulle bliva dödad, men att han
tre dagar därefter skulle uppstå igen. 32 Och han talade
detta i oförtäckta ordalag. Då tog Petrus honom avsides
och begynte ivrigt motsäga honom. 33 Men han vände
sig om, och när han då såg sina lärjungar, talade han
strängt till Petrus och sade: »Gå bort, Satan, och stå mig
icke i vägen; ty dina tankar äro icke Guds tankar, utan
människotankar.» 34 Och han kallade till sig folket jämte
sina lärjungar och sade till dem: »Om någon vill efterfölja
mig, så försake han sig själv och tage sitt kors på sig;
så följe han mig. 35 Ty den som vill bevara sitt liv, han
skall mista det; men den som mister sitt liv, för min och
för evangelii skull, han skall bevara det. 36 Och vad
hjälper det en människa, om hon vinner hela världen,
men förlorar sin själ? 37 Och vad kan en människa giva
till lösen för sin själ? 38 Den som blyges för mig och för
mina ord, i detta trolösa och syndiga släkte, för honom
skall ock Människosonen blygas, när han kommer i sin
Faders härlighet med de heliga änglarna.»

9 Ytterligare sade han till dem: »Sannerligen säger
jag eder: Bland dem som här stå finnas några som
icke skola smaka döden, förrän de få se Guds rike vara
kommet i sin kraft.» 2 Sex dagar därefter tog Jesus
med sig Petrus och Jakob och Johannes och förde dem
ensamma upp på ett högt berg, där de voro allena.
Och hans utseende förvandlades inför dem; 3 och hans
kläder blevo glänsande och mycket vita, så att ingen
valkare på jorden kan göra kläder så vita. 4 Och för
dem visade sig Elias jämte Moses, och dessa samtalade
med Jesus. 5 Då tog Petrus till orda och sade till Jesus:
»Rabbi, här är oss gott att vara; låt oss göra tre hyddor,
åt dig en och åt Moses en och åt Elias en.» 6 Han
visste nämligen icke vad han skulle säga; så stor var
deras förskräckelse. 7 Då kom en sky som överskyggde
dem, och ur skyn kom en röst: »Denne är min älskade
Son; hören honom.» 8 Och plötsligt märkte de, när de
sågo sig omkring, att där icke mer fanns någon hos
dem utom Jesus allena. 9 Då de sedan gingo ned från
berget, bjöd han dem att de icke, förrän Människosonen
hade uppstått från de döda, skulle för någon omtala vad
de hade sett. 10 Och de lade märke till det ordet och
begynte tala med varandra om vad som kunde menas
med att han skulle uppstå från de döda. 11 Och de
frågade honom och sade: »De skriftlärde säga ju att
Elias först måste komma?» 12 Han svarade dem: »Elias
måste visserligen först komma och upprätta allt igen.
Men huru kan det då vara skrivet om Människosonen att
han skall lida mycket och bliva föraktad? 13 Dock, jag
säger eder att Elias redan har kommit; och de förforo mot
honom alldeles såsom de ville, och såsom det var skrivet
att det skulle gå honom.» 14 När de därefter kommo till
lärjungarna, sågo de att mycket folk var samlat omkring
dem, och att några skriftlärde disputerade med dem.
15 Och strax då allt folket fick se honom, blevo de mycket
häpna och skyndade fram och hälsade honom. 16 Då
frågade han dem: »Varom disputeren I med dem?» 17

Och en man i folkhopen svarade honom: »Mästare, jag
har fört till dig min son, som är besatt av en stum ande.
18 Och varhelst denne får fatt i honom kastar han omkull
honom, och fradgan står gossen om munnen, och han
gnisslar med tänderna och bliver såsom livlös. Nu bad
jag dina lärjungar att de skulle driva ut honom, men de
förmådde det icke.» 19 Då svarade han dem och sade:
»O du otrogna släkte, huru länge måste jag vara hos
eder? Huru länge måste jag härda ut med eder? Fören
honom till mig.» 20 Och de förde honom till Jesus. Och
strax då han fick se Jesus, slet och ryckte anden honom,
och han föll ned på jorden och vältrade sig, under det att
fradgan stod honom om munnen. 21 Jesus frågade då
hans fader: »Huru länge har det varit så med honom?»
Han svarade: »Alltsedan han var ett litet barn; 22 och det
har ofta hänt att han har kastat honom än i elden, än i
vattnet, för att förgöra honom. Men om du förmår något,
så förbarma dig över oss och hjälp oss.» 23 Då sade
Jesus till honom: »Om jag förmår, säger du. Allt förmår
den som tror.» 24 Strax ropade gossens fader och sade:
»Jag tror! Hjälp min otro.» 25 Men när Jesus såg att
folk strömmade tillsammans dit, tilltalade han den orene
anden strängt och sade till honom: »Du stumme och
döve ande, jag befaller dig: Far ut ur honom, och kom
icke mer in i honom.» 26 Då skriade han och slet och
ryckte gossen svårt och for ut; och gossen blev såsom
död, så att folket menade att han verkligen var död. 27
Men Jesus tog honom vid handen och reste upp honom;
och han stod då upp. 28 När Jesus därefter hade kommit
inomhus, frågade hans lärjungar honom, då de nu voro
allena: »Varför kunde icke vi driva ut honom?» 29 Han
svarade dem: »Detta slag kan icke drivas ut genom
något annat än bön och fasta.» 30 Och de gingo därifrån
och vandrade genom Galileen; men han ville icke att
någon skulle få veta det. 31 Han undervisade nämligen
sina lärjungar och sade till dem: »Människosonen skall
bliva överlämnad i människors händer, och man skall
döda honom; men tre dagar efter det att han har blivit
dödad skall han uppstå igen.» 32 Och de förstodo icke
vad han sade, men de fruktade att fråga honom. 33 Och
de kommo till Kapernaum. Och när han hade kommit
dit där han bodde, frågade han dem: »Vad var det I
samtaladen om på vägen?» 34 Men de tego, ty de hade
på vägen talat med varandra om vilken som vore störst.
35 Då satte han sig ned och kallade till sig de tolv och
sade till dem: »Om någon vill vara den förste, så vare
han den siste av alla och allas tjänare.» 36 Och han tog
ett barn och ställde det mitt ibland dem; sedan tog han
det upp i famnen och sade till dem: 37 »Den som tager
emot ett sådant barn i mitt namn, han tager emot mig,
och den som tager emot mig, han tager icke emot mig,
utan honom som har sänt mig.» 38 Johannes sade till
honom: »Mästare, vi sågo huru en man som icke följer
oss drev ut onda andar genom ditt namn; och vi ville
hindra honom, eftersom han icke följde oss.» 39 Men
Jesus sade: »Hindren honom icke; ty ingen som genom
mitt namn har gjort en kraftgärning kan strax därefter
tala illa om mig. 40 Ty den som icke är emot oss, han är
för oss. 41 Ja, den som giver eder en bägare vatten
att dricka, därför att I hören Kristus till -- sannerligen
säger jag eder: Han skall ingalunda gå miste om sin lön.
42 Och den som förför en av dessa små som tro, för
honom vore det bättre, om en kvarnsten hängdes om
hans hals och han kastades i havet. 43 Om nu din hand
är dig till förförelse, så hugg av den. Det är bättre för dig
att ingå i livet lytt, än att hava båda händerna i behåll
och komma till Gehenna, till den eld som icke utsläckes.
(Geenna g1067) 45 Och om din fot är dig till förförelse, så
hugg av den. Det är bättre för dig att ingå i livet halt, än
att hava båda fötterna i behåll och kastas i Gehenna.
(Geenna g1067) 47 Och om ditt öga är dig till förförelse,
så riv ut det. Det är bättre för dig att ingå i Guds rike
enögd, än att hava båda ögonen i behåll och kastas i
Gehenna, (Geenna g1067) 48 där 'deras mask icke dör och
elden icke utsläckes'. 49 Ty var människa måste saltas
med eld. 50 Saltet är en god sak; men om saltet mister
sin sälta, varmed skolen I då återställa dess kraft? --
Haven salt i eder och hållen frid inbördes.» Eller: Då tog
Petrus till orda och sade till Jesus: »Rabbi, det är gott
att vi äro här tillstädes» osv. Se Nya testamentets text i
Ordförklaringarna.

10 Och han stod upp och begav sig därifrån, genom
landet på andra sidan Jordan, till Judeens område.
Och mycket folk församlades åter omkring honom, och
åter undervisade han dem, såsom hans sed var. 2 Då
ville några fariséer snärja honom, och de trädde fram
och frågade honom om det vore lovligt för en man att
skilja sig från sin hustru. 3 Men han svarade och sade
till dem: »Vad har Moses bjudit eder?» 4 De sade:
»Moses tillstadde att en man fick skriva skiljebrev åt sin
hustru och så skilja sig från henne.» 5 Då sade Jesus
till dem: »För edra hjärtans hårdhets skull skrev han åt
eder detta bud. 6 Men redan vid världens begynnelse
'gjorde Gud dem till man och kvinna'. 7 'Fördenskull
skall en man övergiva sin fader och sin moder. 8 Och
de tu skola varda ett kött.' Så äro de icke mer två,
utan ett kött. 9 Vad nu Gud har sammanfogat, det må
människan icke åtskilja.» 10 När de sedan hade kommit
hem, frågade hans lärjungar honom åter om detsamma.
11 Och han svarade dem: »Den som skiljer sig från
sin hustru och tager sig en annan hustru, han begår
äktenskapsbrott mot henne. 12 Och om en hustru skiljer
sig från sin man och tager sig en annan man, då begår
hon äktenskapsbrott. 13 Och man bar fram barn till
honom, för att han skulle röra vid dem; men lärjungarna
visade bort dem. 14 När Jesus såg detta, blev han
misslynt och sade till dem: »Låten barnen komma till mig,

och förmenen dem det icke; ty Guds rike hör sådana till.
15 Sannerligen säger jag eder: Den som icke tager emot
Guds rike såsom ett barn, han kommer aldrig ditin.» 16
Och han tog dem upp i famnen och lade händerna på
dem och välsignade dem. 17 När han sedan begav sig
åstad för att fortsätta sin väg, skyndade en man fram
och föll på knä för honom och frågade honom: »Gode
Mästare, vad skall jag göra för att få evigt liv till arvedel?»
(aiōnios g166) 18 Jesus sade till honom: »Varför kallar
du mig god? Ingen är god utom Gud allena. 19 Buden
känner du: 'Du skall icke dräpa', 'Du skall icke begå
äktenskapsbrott', 'Du skall icke stjäla', 'Du skall icke bära
falskt vittnesbörd', 'Du skall icke undanhålla någon vad
honom tillkommer', Hedra din fader och din moder.'» 20
Då svarade han honom: »Mästare, allt detta har jag hållit
från min ungdom.» 21 Då såg Jesus på honom och fick
kärlek till honom och sade till honom: »Ett fattas dig: gå
bort och sälj allt vad du äger och giv åt de fattiga; då
skall du få en skatt i himmelen. Och kom sedan och följ
mig.» 22 Men han blev illa till mods vid det talet och
gick bedrövad bort, ty han hade många ägodelar. 23
Då såg Jesus sig omkring och sade till sina lärjungar:
»Huru svårt är det icke för dem som hava penningar att
komma in i Guds rike!» 24 Men lärjungarna häpnade
vid hans ord. Då tog Jesus åter till orda och sade till
dem: »Ja, mina barn, huru svårt är det icke att komma in
i Guds rike! 25 Det är lättare för en kamel att komma
igenom ett nålsöga, än för den som är rik att komma in i
Guds rike.» 26 Då blevo de ännu mer häpna och sade
till varandra: »Vem kan då bliva frälst?» 27 Jesus såg på
dem och sade: »För människor är det omöjligt, men icke
för Gud, ty för Gud är allting möjligt.» 28 Då tog Petrus
till orda och sade till honom: »Se, vi hava övergivit allt
och följt dig.» 29 Jesus svarade: »Sannerligen säger jag
eder: Ingen som för min och evangelii skull har övergivit
hus, eller bröder eller systrar, eller moder eller fader,
eller barn, eller jordagods, 30 ingen sådan finnes, som
icke skall få hundrafalt igen: redan här i tiden hus, och
bröder och systrar, och mödrar och barn, och jordagods,
mitt under förföljelser, och i den tillkommande tidsåldern
evigt liv. (aiōn g165, aiōnios g166) 31 Men många som äro
de första skola bliva de sista, medan de sista bliva de
första.» 32 Och de voro på vägen upp till Jerusalem. Och
Jesus gick före dem, och de gingo där bävande; och
de som följde med dem voro uppfyllda av fruktan. Då
tog han åter till sig de tolv och begynte tala till dem om
vad som skulle övergå honom: 33 »Se, vi gå nu upp till
Jerusalem, och Människosonen skall bliva överlämnad åt
översteprästerna och de skriftlärde, och de skola döma
honom till döden och överlämna honom åt hedningarna,
34 och dessa skola begabba honom och bespotta honom
och gissla honom och döda honom; men tre dagar
därefter skall han uppstå igen.» 35 Då trädde Jakob och
Johannes, Sebedeus' söner, fram till honom och sade till
honom: »Mästare, vi skulle vilja att du läte oss få vad vi
nu tänka begära av dig.» 36 Han frågade dem: »Vad
viljen I då att jag skall låta eder få?» 37 De svarade
honom: »Låt den ene av oss i din härlighet få sitta på
din högra sida, och den andre på din vänstra.» 38 Men
Jesus sade till dem: »I veten icke vad I begären. Kunnen
I dricka den kalk som jag dricker, eller genomgå det dop
som jag genomgår?» 39 De svarade honom: »Det kunna
vi.» Då sade Jesus till dem: »Ja, den kalk jag dricker
skolen I få dricka, och det dop jag genomgår skolen I
genomgå, 40 men platsen på min högra sida och platsen
på min vänstra tillkommer det icke mig att bortgiva, utan
de skola tillfalla dem för vilka så är bestämt.» 41 När
de tio andra hörde detta, blevo de misslynta på Jakob
och Johannes. 42 Då kallade Jesus dem till sig och
sade till dem: »I veten att de som räknas för folkens
furstar uppträda mot dem såsom herrar, och att deras
mäktige låta dem känna sin myndighet. 43 Men så är
det icke bland eder; utan den som vill bliva störst bland
eder, han vare de andras tjänare, 44 och den som vill
vara främst bland eder, han vare allas dräng. 45 Också
Människosonen har ju kommit, icke för att låta tjäna sig,
utan för att tjäna och giva sitt liv till lösen för många.»
46 Och de kommo till Jeriko. Men när han åter gick ut
ifrån Jeriko, följd av sina lärjungar och en ganska stor
hop folk, satt där vid vägen en blind tiggare, Bartimeus,
Timeus' son. 47 När denne hörde att det var Jesus från
Nasaret, begynte han ropa och säga: »Jesus, Davids
son, förbarma dig över mig.» 48 Och många tillsade
honom strängeligen att han skulle tiga; men han ropade
ännu mycket mer: »Davids son, förbarma dig över mig.»
49 Då stannade Jesus och sade: »Kallen honom hit.»
Och de kallade på den blinde och sade till honom: »Var
vid gott mod, stå upp; han kallar dig till sig.» 50 Då
kastade han av sig sin mantel och stod upp med hast
och kom fram till Jesus. 51 Och Jesus talade till honom
och sade: »Vad vill du att jag skall göra dig?» Den blinde
svarade honom: »Rabbuni, låt mig få min syn.» 52 Jesus
sade till honom: »Gå; din tro har hjälpt dig.» Och strax
fick han sin syn och följde honom på vägen.

11 När de nu nalkades Jerusalem och voro nära
Betfage och Betania vid Oljeberget, sände han
åstad två av sina lärjungar 2 och sade till dem: »Gån
in i byn som ligger mitt framför eder, så skolen I, strax
då I kommen ditin, finna en åsnefåle stå där bunden,
som ännu ingen människa har suttit på; lösen den och
fören den hit. 3 Och om någon frågar eder varför I gören
detta, så skolen I svara: 'Herren behöver den, men han
skall strax sända den tillbaka hit.» 4 Då gingo de åstad
och funno en åsnefåle stå där bunden utanför en port
vid vägen, och de löste den. 5 Och några som stodo
där bredvid sade till dem: »Vad gören I? Varför lösen
I fålen?» 6 Men de svarade dem såsom Jesus hade
bjudit. Då lät man dem vara. 7 Och de förde fålen till

Jesus och lade sina mantlar på den, och han satte sig
upp på den. 8 Och många bredde ut sina mantlar på
vägen, andra åter skuro av kvistar och löv på fälten och
strödde på vägen. 9 Och de som gingo före och de som
följde efter ropade: »Hosianna! Välsignad vare han som
kommer, i Herrens namn. 10 Välsignat vare vår fader
Davids rike, som nu kommer. Hosianna i höjden!» 11 Så
drog han in i Jerusalem och kom in i helgedomen; och
när han hade sett sig omkring överallt och det redan var
sent på dagen, gick han med de tolv ut till Betania. 12
När de dagen därefter voro på väg tillbaka från Betania,
blev han hungrig. 13 Och då han på avstånd fick se ett
fikonträd som hade löv, gick han dit för att se om han till
äventyrs skulle finna något därpå; men när han kom
fram till det, fann han intet annat än löv, det var icke
då fikonens tid. 14 Då talade han och sade till trädet:
»Aldrig någonsin mer äte någon frukt av dig.» Och hans
lärjungar hörde detta. (aiōn g165) 15 När de sedan kommo
fram till Jerusalem, gick han in i helgedomen och begynte
driva ut dem som sålde och köpte i helgedomen. Och
han stötte omkull växlarnas bord och duvomånglarnas
säten; 16 han tillstadde icke heller att man bar någonting
genom helgedomen. 17 Och han undervisade dem och
sade: »Det är ju skrivet: 'Mitt hus skall kallas ett bönehus
för alla folk.' Men I haven gjort det till en rövarkula.»
18 Då översteprästerna och de skriftlärde fingo höra
härom, sökte de efter tillfälle att förgöra honom; ty de
fruktade för honom, eftersom allt folket häpnade över
hans undervisning. 19 När det blev afton, begåvo de
sig ut ur staden. 20 Men då de nu på morgonen åter
gingo där fram, fingo de se fikonträdet vara förtorkat
ända från roten. 21 Då kom Petrus ihåg vad som hade
skett och sade till honom: »Rabbi, se, fikonträdet som du
förbannade är förtorkat.» 22 Jesus svarade och sade
till dem: »Haven tro på Gud. 23 Sannerligen säger jag
eder: Om någon säger till detta berg: 'Häv dig upp, och
kasta dig i havet' och därvid icke tvivlar i sitt hjärta, utan
tror att det han säger skall ske, då skall det ske honom
så. 24 Därför säger jag eder: Allt vad I bedjen om och
begären, tron att det är eder givet; och det skall ske
eder så. 25 Och när I stån och bedjen, så förlåten, om I
haven något emot någon, för att också eder Fader, som
är i himmelen, må förlåta eder edra försyndelser.» 27
Så kommo de åter till Jerusalem. Och medan han gick
omkring i helgedomen, kommo översteprästerna och de
skriftlärde och de äldste fram till honom; 28 och de sade
till honom: »Med vad myndighet gör du detta? Och vem
har givit dig myndighet att göra detta?» 29 Jesus svarade
dem: »Jag vill ställa en fråga till eder; svaren mig på den,
så skall ock jag säga eder med vad myndighet jag gör
detta. 30 Johannes' döpelse, var den från himmelen eller
från människor? Svaren mig härpå.» 31 Då överlade de
med varandra och sade: »Om vi svara: 'Från himmelen',
så frågar han: 'Varför trodden I honom då icke?' 32
Eller skola vi svara: 'Från människor'?» -- det vågade de
icke av fruktan för folket, ty alla höllo före att Johannes
verkligen var en profet. 33 De svarade alltså Jesus
och sade: »Vi veta det icke.» Då sade Jesus till dem:
»Så säger icke heller jag eder med vad myndighet jag
gör detta.» Se Messias i Ordförklaringarna. Se Nya
testamentets text i Ordförklaringarna.

12 Och han begynte tala till dem i liknelser: »En
man planterade en vingård och satte stängsel
däromkring och högg ut ett presskar och byggde ett
vakttorn; därefter lejde han ut den åt vingårdsmän och
for utrikes. 2 När sedan rätta tiden var inne, sände
han en tjänare till vingårdsmännen, för att denne av
vingårdsmännen skulle uppbära någon del av vingårdens
frukt. 3 Men de togo fatt på honom och misshandlade
honom och läto honom gå tomhänt tillbaka. 4 Åter
sände han till dem en annan tjänare. Honom slogo de
i huvudet och skymfade. 5 Sedan sände han åstad
ännu en annan, men denne dräpte de. Likaså gjorde
de med många andra: somliga misshandlade de, och
andra dräpte de. 6 Nu hade han ock en enda son,
vilken han älskade. Honom sände han slutligen åstad
till dem, ty han tänkte: 'De skola väl hava försyn för
min son.' 7 Men vingårdsmännen sade till varandra:
'Denne är arvingen; kom, låt oss dräpa honom, så bliver
arvet vårt.' 8 Och de togo fatt på honom och dräpte
honom och kastade honom ut ur vingården. -- 9 Vad
skall nu vingårdens herre göra? Jo, han skall komma
och förgöra vingårdsmännen och lämna vingården åt
andra. 10 Haven I icke läst detta skriftens ord: 'Den
sten som byggningsmännen förkastade, den har blivit en
hörnsten; 11 av Herren har den blivit detta, och underbar
är den i våra ögon'?» 12 De hade nu gärna velat gripa
honom, men de fruktade för folket; ty de förstodo att det
var om dem som han hade talat i denna liknelse. Så läto
de honom vara och gingo sin väg. 13 Därefter sände de
till honom några fariséer och herodianer, för att dessa
skulle fånga honom genom något hans ord. 14 Dessa
kommo nu och sade till honom: »Mästare, vi veta att du
är sannfärdig och icke frågar efter någon, ty du ser icke
till personen, utan lär om Guds väg vad sant är. Är det
lovligt att giva kejsaren skatt, eller är det icke lovligt?
Skola vi giva skatt, eller icke giva?» 15 Men han förstod
deras skrymteri och sade till dem: »Varför söken I att
snärja mig? Tagen hit en penning, så att jag får se den.»
16 Då lämnade de fram en sådan. Därefter frågade han
dem: »Vems bild och överskrift är detta?» De svarade
honom: »Kejsarens.» 17 Då sade Jesus till dem: »Så
given kejsaren vad kejsaren tillhör, och Gud vad Gud
tillhör.» Och de förundrade sig högeligen över honom.
18 Sedan kommo till honom några av sadducéerna, vilka
mena att det icke gives någon uppståndelse. Dessa
frågade honom och sade: 19 »Mästare, Moses har givit
oss den föreskriften, att om någon har en broder som

dör, och som efterlämnar hustru, men icke lämnar barn
efter sig, så skall han taga sin broders hustru till äkta
och skaffa avkomma åt sin broder. 20 Nu voro här sju
bröder. Den förste tog sig en hustru, men dog utan att
lämna någon avkomma efter sig. 21 Då tog den andre i
ordningen henne, men också han dog utan att lämna
någon avkomma efter sig; sammalunda den tredje. 22
Så skedde med alla sju: ingen av dem lämnade någon
avkomma efter sig. Sist av alla dog ock hustrun. 23
Vilken av dem skall nu vid uppståndelsen, när de uppstå,
få henne till hustru? De hade ju alla sju tagit henne till
hustru.» 24 Jesus svarade dem: »Visar icke eder fråga
att I faren vilse och varken förstån skrifterna, ej heller
Guds kraft? 25 Efter uppståndelsen från de döda taga
män sig icke hustrur, ej heller givas hustrur åt män, utan
de äro då såsom änglarna i himmelen. 26 Men vad nu
det angår, att de döda uppstå, haven I icke läst i Moses'
bok, på det ställe där det talas om törnbusken, huru Gud
sade till honom så: 'Jag är Abrahams Gud och Isaks
Gud och Jakobs Gud'? 27 Han är en Gud icke för döda,
utan för levande. I faren mycket vilse.» 28 Då trädde en
av de skriftlärde fram, en som hade hört deras ordskifte
och förstått att han hade svarat dem väl. Denne frågade
honom: »Vilket är det förnämsta av alla buden?» 29
Jesus svarade: »Det förnämsta är detta: 'Hör, Israel!
Herren, vår Gud, Herren är en. 30 Och du skall älska
Herren, din Gud, av allt ditt hjärta och av all din själ
och av allt ditt förstånd och av all din kraft.' 31 Därnäst
kommer detta: 'Du skall älska din nästa såsom dig själv.'
Intet annat bud är större än dessa.» 32 Då svarade
den skriftlärde honom: »Mästare, du har i sanning rätt i
vad du säger, att han är en, och att ingen annan är än
han. 33 Och att älska honom av allt sitt hjärta och av allt
sitt förstånd och av all sin kraft och att älska sin nästa
såsom sig själv, det är 'förmer än alla brännoffer och
slaktoffer'.» 34 Då nu Jesus märkte att han hade svarat
förståndigt, sade han till honom: »Du är icke långt ifrån
Guds rike.» Sedan dristade sig ingen att vidare ställa
någon fråga på honom. 35 Medan Jesus undervisade i
helgedomen, framställde han denna fråga: »Huru kunna
de skriftlärde säga att Messias är Davids son? 36 David
själv har ju sagt genom den helige Andes ingivelse:
'Herren sade till min herre: Sätt dig på min högra sida, till
dess jag har lagt dina fiender dig till en fotapall.' 37 Så
kallar nu David själv honom 'herre'; huru kan han då
vara hans son?» Och folkskarorna hörde honom gärna.
38 Och han undervisade dem och sade till dem: »Tagen
eder till vara för de skriftlärde, som gärna gå omkring i
fotsida kläder och gärna vilja bliva hälsade på torgen 39
och gärna sitta främst i synagogorna och på de främsta
platserna vid gästabuden -- 40 detta under det att de
utsuga änkors hus, medan de för syns skull hålla långa
böner. De skola få en dess hårdare dom.» 41 Och han
satte sig mitt emot offerkistorna och såg huru folket lade
ned penningar i offerkistorna. Och många rika lade dit
mycket. 42 Men en fattig änka kom och lade ned två
skärvar, det är ett öre. 43 Då kallade han sina lärjungar
till sig och sade till dem: »Sannerligen säger jag eder:
Denna fattiga änka lade dit mer än alla de andra som
lade något i offerkistorna. 44 Ty dessa lade alla dit av sitt
överflöd, men hon lade dit av sitt armod allt vad hon
hade, så mycket som fanns i hennes ägo.» Se Penning i
Ordförklaringarna. Se Skärv i Ordförklaringarna.

13 Då han nu gick ut ur helgedomen, sade en av
hans lärjungar till honom: »Mästare, se hurudana
stenar och hurudana byggnader!» 2 Jesus svarade
honom: »Ja, du ser nu dessa stora byggnader; men här
skall förvisso icke lämnas sten på sten; allt skall bliva
nedbrutet.» 3 När han sedan satt på Oljeberget, mitt
emot helgedomen, frågade honom Petrus och Jakob och
Johannes och Andreas, då de voro allena: 4 »Säg oss
när detta skall ske, och vad som bliver tecknet till att
tiden är inne, då allt detta skall gå i fullbordan.» 5 Då
begynte Jesus tala till dem och sade: »Sen till, att ingen
förvillar eder. 6 Många skola komma under mitt namn
och säga: 'Det är jag' och skola förvilla många. 7 Men
när I fån höra krigslarm och rykten om krig, så förloren
icke besinningen; sådant måste komma, men därmed är
ännu icke änden inne. 8 Ja, folk skall resa sig upp mot
folk och rike mot rike, och det skall bliva jordbävningar
på den ena orten efter den andra, och hungersnöd skall
uppstå; detta är begynnelsen till 'födslovåndorna'. 9
Men tagen I eder till vara. Man skall då draga eder inför
domstolar, och I skolen bliva gisslade i synagogor och
ställas fram inför landshövdingar och konungar, för min
skull, till ett vittnesbörd för dem. 10 Men evangelium
måste först bliva predikat för alla folk. 11 När man nu för
eder åstad och drager eder inför rätta, så gören eder
icke förut bekymmer om vad I skolen tala; utan vad som
bliver eder givet i den stunden, det mån I tala. Ty det är
icke I som skolen tala, utan den helige Ande. 12 Och
den ene brodern skall då överlämna den andre till att
dödas, ja ock fadern sitt barn; och barn skola sätta sig
upp mot sina föräldrar och skola döda dem. 13 Och I
skolen bliva hatade av alla, för mitt namns skull. Men
den som är ståndaktig intill änden, han skall bliva frälst.
14 Men när I fån se 'förödelsens styggelse' stå där han
icke borde stå -- den som läser detta, han give akt därpå
-- då må de som äro i Judeen fly bort till bergen, 15
och den som är på taket må icke stiga ned och gå in för
att hämta något ur sitt hus, 16 och den som är ute på
marken må icke vända tillbaka för att hämta sin mantel.
17 Och ve de som äro havande, eller som giva di på den
tiden! 18 Men bedjen att det icke må ske om vintern.
19 Ty den tiden skall bliva 'en tid av vedermöda, så
svår att dess like icke har förekommit allt ifrån världens
begynnelse, från den tid då Gud skapade världen, intill

nu', ej heller någonsin skall förekomma. **20** Och om
Herren icke förkortade den tiden, så skulle intet kött bliva
frälst; men för de utvaldas skull, för de människors skull,
som han har utvalt, har han förkortat den tiden. **21** Och
om någon då säger till eder: 'Se här är Messias', eller:
'Se där är han', så tron det icke. **22** Ty människor som
falskeligen säga sig vara Messias skola uppstå, så ock
falska profeter, och de skola göra tecken och under, för
att, om möjligt, förvilla de utvalda. **23** Men tagen I eder
till vara. Jag har nu sagt eder allt förut. **24** Men på den
tiden, efter den vedermödan, skall solen förmörkas och
månen upphöra att giva sitt sken, **25** och stjärnorna
skola falla ifrån himmelen, och makterna i himmelen
skola bäva. **26** Och då skall man få se 'Människosonen
komma i skyarna' med stor makt och härlighet. **27** Och
han skall då sända ut sina änglar och församla sina
utvalda från de fyra väderstrecken, från jordens ända till
himmelens ända. **28** Ifrån fikonträdet mån I här hämta en
liknelse. När dess kvistar begynna att få save och löven
spricka ut, då veten I att sommaren är nära. **29** Likaså,
när I sen detta ske, då kunnen I ock veta att han är nära
och står för dörren. **30** Sannerligen säger jag eder: Detta
släkte skall icke förgås, förrän allt detta sker. **31** Himmel
och jord skola förgås, men mina ord skola icke förgås.
32 Men om den dagen och den stunden vet ingen något,
icke änglarna i himmelen, icke ens Sonen -- ingen utom
Fadern. **33** Tagen eder till vara, vaken; ty I veten icke när
tiden är inne. **34** Såsom när en man reser utrikes och
lämnar sitt hus och giver sina tjänare makt och myndighet
däröver, åt var och en hans särskilda syssla, och därvid
ock bjuder portvaktaren att vaka. **35** likaså bjuder jag
eder: Vaken; ty I veten icke när husets herre kommer,
om han kommer på aftonen eller vid midnattstiden
eller i hanegället eller på morgonen; **36** vaken, så
att han icke finner eder sovande, när han oförtänkt
kommer. **37** Men vad jag säger till eder, det säger jag till
alla: Vaken!» Se Födslovåndor i Ordförklaringarna. Se
Förödelsens styggelse i Ordförklaringarna. Se Makter i
Ordförklaringarna.

14 Två dagar därefter var det påsk och det osyrade
brödets högtid. Och översteprästerna och de
skriftlärde sökte efter tillfälle att gripa honom med list
och döda honom. **2** De sade nämligen: »Icke under
högtiden, för att ej oroligheter skola uppstå bland folket.»
3 Men när han var i Betania, i Simon den spetälskes hus,
och där låg till bords, kom en kvinna som hade med sig
en alabasterflaska med smörjelse av dyrbar äkta nardus.
Och hon bröt sönder flaskan och göt ut smörjelsen över
hans huvud. **4** Några som voro där blevo då misslynta
och sade till varandra: »Varför skulle denna smörjelse
förspillas? **5** Man hade ju kunnat sälja den för mer än tre
hundra silverpenningar och giva dessa åt de fattiga.»
Och de talade hårda ord till henne. **6** Men Jesus sade:
»Låten henne vara. Varför oroen I henne? Det är en god
gärning som hon har gjort mot mig. **7** De fattiga haven I
ju alltid ibland eder, och närhelst I viljen kunnen I göra
dem gott, men mig haven I icke alltid. **8** Vad hon kunde,
det gjorde hon. Hon har i förväg smort min kropp såsom
en tillredelse till min begravning. **9** Och sannerligen
säger jag eder: Varhelst i hela världen evangelium bliver
predikat, där skall ock det som hon nu har gjort bliva
omtalat, henne till åminnelse.» **10** Och Judas Iskariot,
han som var en av de tolv, gick bort till översteprästerna
och ville förråda honom åt dem. **11** När de hörde detta,
blevo de glada och lovade att giva honom en summa
penningar. Sedan sökte han efter tillfälle att förråda
honom, då lägligt var. **12** På första dagen i det osyrade
brödets högtid, när man slaktade påskalammet, sade
hans lärjungar till honom: »Vart vill du att vi skola gå och
reda till, så att du kan äta påskalammet?» **13** Då sände
han åstad två av sina lärjungar och sade till dem: »Gån
in i staden; där skolen I möta en man som bär en kruka
vatten. Följen honom. **14** Och sägen till husbonden i det
hus där han går in: 'Mästaren frågar: Var finnes härbärget
där jag skall äta påskalammet med mina lärjungar?'
15 Då skall han visa eder en stor sal i övre våningen,
tillredd och ordnad för måltid; reden till åt oss där.» **16**
Och lärjungarna begåvo sig i väg och kommo in i staden
och funno det så som han hade sagt dem; och de redde
till påskalammet. **17** När det sedan hade blivit afton, kom
han dit med de tolv. **18** Och medan de lågo till bords och
åto, sade Jesus: »Sannerligen säger jag eder: En av
eder skall förråda mig, 'den som äter med mig'.» **19** Då
begynte de bedrövas och fråga honom, den ene efter
den andre: »Icke är det väl jag?» **20** Och han sade till
dem: »Det är en av de tolv, den som jämte mig doppar i
fatet. **21** Ja, Människosonen skall gå bort, såsom det är
skrivet om honom; men ve den människa genom vilken
Människosonen bliver förrådd! Det hade varit bättre för
den människan, om hon icke hade blivit född.» **22** Medan
de nu åto, tog han ett bröd och välsignade det och bröt
det och gav åt dem och sade: »Tagen detta; detta är
min lekamen.» **23** Och han tog en kalk och tackade
Gud ock gav åt dem; och de drucko alla därav. **24** Och
han sade till dem: »Detta är mitt blod, förbundsblodet,
som varder utgjutet för många. **25** Sannerligen säger
jag eder: Jag skall icke mer dricka av det som kommer
från vinträd, förrän på den dag då jag dricker det nytt i
Guds rike.» **26** När de sedan hade sjungit lovsången,
gingo de ut till Oljeberget. **27** Då sade Jesus till dem: »I
skolen alla komma på fall; ty det är skrivet: 'Jag skall slå
herden, och fåren skola förskingras.' **28** Men efter min
uppståndelse skall jag före eder gå till Galileen.» **29**
Då svarade Petrus honom: »Om än alla andra komma
på fall, så skall dock jag det icke.» **30** Jesus sade till
honom: »Sannerligen säger jag dig: Redan i denna natt,
förrän hanen har galit två gånger, skall du tre gånger
förneka mig.» **31** Då försäkrade han ännu ivrigare: »Om

jag än måste dö med dig, så skall jag dock icke förneka
dig.» Sammalunda sade ock alla de andra. Och de
kommo till ett ställe som kallades Getsemane. 32 Då
sade han till sina lärjungar: »Bliven kvar här, medan jag
beder.» 33 Och han tog med sig Petrus och Jakob och
Johannes; och han begynte bäva och ängslas. 34 Och
han sade till dem: »Min själ är djupt bedrövad, ända till
döds; stannen kvar här och vaken.» 35 Därefter gick han
litet längre bort och föll ned på jorden och bad, att om
möjligt vore, den stunden skulle bliva honom besparad.
36 Och han sade: »Abba, Fader, allt är möjligt för dig.
Tag denna kalk ifrån mig. Dock icke vad jag vill, utan
vad du vill!» 37 Sedan kom han tillbaka och fann dem
sovande. Då sade han till Petrus: »Simon, sover du?
Förmådde du då icke vaka en kort stund? 38 Vaken,
och bedjen att I icke mån komma i frestelse. Anden är
villig, men köttet är svagt.» 39 Och han gick åter bort
och bad och sade samma ord. 40 När han sedan kom
tillbaka, fann han dem åter sovande, ty deras ögon voro
förtyngda. Och de visste icke vad de skulle svara honom.
41 För tredje gången kom han tillbaka och sade då till
dem: »Ja, I soven ännu alltjämt och vilen eder! Det är
nog. Stunden är kommen. Människosonen skall nu bliva
överlämnad i syndarnas händer. 42 Stån upp, låt oss gå;
se, den som förråder mig är nära.» 43 Och i detsamma,
medan han ännu talade, kom Judas, en av de tolv,
och jämte honom en folkskara med svärd och stavar,
utsänd från översteprästerna och de skriftlärde och de
äldste. 44 Men förrädaren hade kommit överens med
dem om ett tecken och sagt: »Den som jag kysser, den
är det; honom skolen I gripa och föra bort under säker
bevakning.» 45 Och när han nu kom dit, trädde han strax
fram till honom och sade: »Rabbi!» och kysste honom
häftigt. 46 Då grepo de Jesus och togo honom fången.
47 Men en av dem som stodo där bredvid drog sitt svärd
och högg till översteprästens tjänare och högg så av
honom örat. 48 Och Jesus talade till dem och sade:
»Såsom mot en rövare haven I gått ut med svärd och
stavar för att fasttaga mig. 49 Var dag har jag varit ibland
eder i helgedomen och undervisat, utan att I haven gripit
mig. Men skrifterna skulle ju fullbordas.» 50 Då övergåvo
de honom alla och flydde. 51 Och bland dem som hade
följt med honom var en ung man, höljd i ett linnekläde,
som var kastat över blotta kroppen; honom grepo de. 52
Men han lämnade linneklädet kvar och flydde undan
naken. 53 Så förde de nu Jesus bort till översteprästen,
och där församlade sig alla översteprästerna och de
äldste och de skriftlärde. 54 Och Petrus följde honom
på avstånd ända in på översteprästens gård; där satt
han sedan tillsammans med tjänarna och värmde sig vid
elden. 55 Och översteprästerna och hela Stora rådet
sökte efter något vittnesbörd mot Jesus, för att kunna
döda honom; men de funno intet. 56 Ty väl vittnade
många falskt mot honom, men vittnesbörden stämde
icke överens. 57 Och några stodo upp och vittnade falskt
mot honom och sade: 58 »Vi hava själva hört honom
säga: 'Jag skall bryta ned detta tempel, som är gjort
med händer, och skall sedan på tre dagar bygga upp ett
annat, som icke är gjort med händer.'» 59 Men icke ens i
det stycket stämde deras vittnesbörd överens. 60 Då
stod översteprästen upp ibland dem och frågade Jesus
och sade: »Svarar du intet? Huru är det med det som
dessa vittna mot dig?» 61 Men han teg och svarade intet.
Åter frågade översteprästen honom och sade till honom:
»Är du Messias, den Högtlovades Son?» 62 Jesus
svarade: »Jag är det. Och I skolen få se Människosonen
sitta på Maktens högra sida och komma med himmelens
skyar.» 63 Då rev översteprästen sönder sina kläder och
sade: »Vad behöva vi mer några vittnen? 64 I hörden
hädelsen. Vad synes eder?» Då dömde de alla honom
skyldig till döden. 65 Och några begynte spotta på
honom; och sedan de hade höljt över hans ansikte, slogo
de honom på kinderna med knytnävarna och sade till
honom: »Profetera.» Också rättstjänarna slogo honom
på kinderna. 66 Medan nu Petrus befann sig därnere på
gården, kom en av översteprästens tjänstekvinnor dit. 67
Och när hon fick se Petrus, där han satt och värmde
sig, såg hon på honom och sade: »Också du var med
nasaréen, denne Jesus.» 68 Men han nekade och sade:
»Jag varken vet eller förstår vad du menar.» Sedan gick
han ut på den yttre gården. 69 När tjänstekvinnan då
fick se honom där, begynte hon åter säga till dem som
stodo bredvid: »Denne är en av dem.» 70 Då nekade
han åter. Litet därefter sade återigen de som stodo där
bredvid till Petrus: »Förvisso är du en av dem; du är ju
också en galilé.» 71 Då begynte han förbanna sig och
svärja: »Jag känner icke den man som I talen om.» 72
Och i detsamma gol hanen för andra gången. Då kom
Petrus ihåg Jesu ord, huru han hade sagt till honom:
»Förrän hanen har galit två gånger, skall du tre gånger
förneka mig.» Och han brast ut i gråt. Se Silverpenning i
Ordförklaringarna.

15 Sedan nu översteprästerna, tillsammans med de
äldste och de skriftlärde, hela Stora rådet, på
morgonen hade fattat sitt beslut, läto de strax binda
Jesus och förde honom bort och överlämnade honom åt
Pilatus. 2 Då frågade Pilatus honom: »Är du judarnas
konung?» Han svarade honom och sade: »Du säger
det själv.» 3 Och översteprästerna framställde många
anklagelser mot honom. 4 Pilatus frågade honom då åter
och sade: »Svarar du intet? Du hör ju huru mycket det är
som de anklaga dig för.» 5 Men Jesus svarade intet
mer, så att Pilatus förundrade sig. 6 Nu plägade han vid
högtiden giva dem en fånge lös, den som de begärde. 7
Och där fanns då en man, han som kallades Barabbas,
vilken satt fängslad jämte de andra som hade gjort
upplopp och under uppploppet begått dråp. 8 Folket kom

ditupp och begynte begära att han skulle göra åt dem
såsom han plägade göra. 9 Pilatus svarade dem och
sade: »Viljen I att jag skall giva eder 'judarnas konung'
lös?» 10 Han förstod nämligen att det var av avund
som översteprästerna hade dragit Jesus inför rätta. 11
Men översteprästerna uppeggade folket till att begära att
han hellre skulle giva dem Barabbas lös. 12 När alltså
Pilatus åter tog till orda och frågade dem: »Vad skall jag
då göra med den som I kallen 'judarnas konung'?», 13
så skriade de åter: »Korsfäst honom!» 14 Men Pilatus
frågade dem: »Vad ont har han då gjort?» Då skriade
de ännu ivrigare: »Korsfäst honom!» 15 Och eftersom
Pilatus ville göra folket till viljes, gav han dem Barabbas
lös; men Jesus lät han gissla och utlämnade honom
sedan till att korsfästas. 16 Och krigsmännen förde
honom in i palatset, eller pretoriet, och kallade tillhopa
hela den romerska vakten. 17 Och de klädde på honom
en purpurfärgad mantel och vredo samman en krona
av törnen och satte den på honom. 18 Sedan begynte
de hälsa honom: »Hell dig, judarnas konung!» 19 Och
de slogo honom i huvudet med ett rör och spottade på
honom; därvid böjde de knä och gåvo honom sin hyllning.
20 Och när de hade begabbat honom, klädde de av
honom den purpurfärgade manteln och satte på honom
hans egna kläder och förde honom ut för att korsfästa
honom. 21 Och en man som kom utifrån marken gick
där fram, Simon från Cyrene, Alexanders och Rufus'
fader; honom tvingade de att gå med och bära hans
kors. 22 Och de förde honom till Golgataplatsen (det
betyder huvudskalleplatsen). 23 Och de räckte honom
vin, blandat med myrra, men han tog icke emot det. 24
Och de korsfäste honom och delade sedan hans kläder
mellan sig, genom att kasta lott om vad var och en skulle
få. 25 Och det var vid tredje timmen som de korsfäste
honom. 26 Och den överskrift som man hade satt upp
över honom, för att angiva vad han var anklagad för,
hade denna lydelse: »Judarnas konung.» 27 Och de
korsfäste med honom två rövare, den ene på hans högra
sida och den andre på hans vänstra. 29 Och de som
gingo där förbi bespottade honom och skakade huvudet
och sade: »Tvi dig, du som 'bryter ned templet och
bygger upp det igen inom tre dagar'! 30 Hjälp dig nu
själv, och stig ned från korset.» 31 Sammalunda talade
ock översteprästerna, jämte de skriftlärde, begabbande
ord med varandra och sade: »Andra har han hjälpt;
sig själv kan han icke hjälpa. 32 Han som är Messias,
Israels konung, han stige nu ned från korset, så att vi
få se det och tro.» Också de män som voro korsfästa
med honom smädade honom. 33 Men vid sjätte timmen
kom över hela landet ett mörker, som varade ända till
nionde timmen. 34 Och vid nionde timmen ropade Jesus
med hög röst: »Eloi, Eloi, lema sabaktani?»; det betyder:
»Min Gud, min Gud, varför har du övergivit mig?» 35
Då några av dem som stodo där bredvid hörde detta,
sade de: »Hör, han kallar på Elias.» 36 Men en av dem
skyndade fram och fyllde en svamp med ättikvin och
satte den på ett rör och gav honom att dricka, i det han
sade: »Låt oss se om Elias kommer och tager honom
ned.» 37 Men Jesus ropade med hög röst och gav upp
andan. 38 Då rämnade förlåten i templet i två stycken,
uppifrån och ända ned. 39 Men när hövitsmannen, som
stod där mitt emot honom, såg att han på sådant sätt gav
upp andan, sade han: »Förvisso var denne man Guds
Son.» 40 Också några kvinnor stodo där på avstånd och
sågo vad som skedde. Bland dessa voro jämväl Maria
från Magdala och den Maria som var Jakob den yngres
och Joses' moder, så ock Salome 41 -- vilka hade följt
honom och tjänat honom, medan han var i Galileen --
därtill många andra kvinnor, de som med honom hade
vandrat upp till Jerusalem. 42 Det var nu tillredelsedag
(det är dagen före sabbaten), och det hade blivit afton.
43 Josef från Arimatea, en ansedd rådsherre och en av
dem som väntade på Guds rike, tog därför nu mod till sig
och gick in till Pilatus och utbad sig att få Jesu kropp. 44
Då förundrade sig Pilatus över att Jesus redan skulle
vara död, och han kallade till sig hövitsmannen och
frågade honom om det var länge sedan han hade dött.
45 Och när han av hövitsmannen hade fått veta huru det
var, skänkte han åt Josef hans döda kropp. 46 Denne
köpte då en linneduk och tog honom ned och svepte
honom i linneduken och lade honom i en grav som var
uthuggen i en klippa; sedan vältrade han en sten för
ingången till graven. 47 Men Maria från Magdala och
den Maria som var Joses' moder sågo var han lades. Se
Nya testamentets text i Ordförklaringarna. Se Betoning i
Ordförklaringarna.

16 Och när sabbaten var förliden, köpte Maria från
Magdala och den Maria som var Jakobs moder
och Salome välluktande kryddor, för att sedan gå åstad
och smörja honom. 2 Och bittida om morgonen på
första veckodagen kommo de till graven, redan vid
soluppgången. 3 Och de sade till varandra: »Vem skall
åt oss vältra bort stenen från ingången till graven?» 4
Men när de sågo upp, fingo de se att stenen redan var
bortvältrad. Den var nämligen mycket stor. 5 Och när
de hade kommit in i graven, fingo de se en ung man
sitta där på högra sidan, klädd i en vit fotsid klädnad;
och de blevo förskräckta. 6 Men han sade till dem:
»Varen icke förskräckta. I söken Jesus från Nasaret,
den korsfäste. Han är uppstånden, han är icke här. Se
där är platsen där de lade honom. 7 Men gån bort och
sägen till hans lärjungar, och särskilt till Petrus: 'Han
skall före eder gå till Galileen; där skolen I få se honom,
såsom han bar sagt eder.'» 8 Då gingo de ut och flydde
bort ifrån graven, ty bävan och bestörtning hade kommit
över dem. Och i sin fruktan sade de intet till någon. 9
(note: The most reliable and earliest manuscripts do not include Mark 16:9-20.) [Men efter sin uppståndelse visade han

sig på första veckodagens morgon först för Maria från
Magdala, ur vilken han hade drivit ut sju onda andar. **10**
Hon gick då och omtalade det för dem som hade följt
med honom, och som nu sörjde och gräto. **11** Men när
dessa hörde sägas att han levde och hade blivit sedd
av henne, trodde de det icke. **12** Därefter uppenbarade
han sig i en annan skepnad för två av dem, medan de
voro stadda på vandring utåt landsbygden. **13** Också
dessa gingo bort och omtalade det för de andra; men
icke heller dem trodde man. **14** Sedan uppenbarade
han sig också för de elva, när de lågo till bords; och
han förebrådde dem då deras otro och deras hjärtans
hårdhet, i det att de icke hade trott dem som hade sett
honom vara uppstånden. **15** Och han sade till dem:
»Gån ut i hela världen och prediken evangelium för allt
skapat. **16** Den som tror och bliver döpt, han skall bliva
frälst; men den som icke tror, han skall bliva fördömd. **17**
Och dessa tecken skola åtföljа dem som tro: genom mitt
namn skola de driva ut onda andar, de skola tala nya
tungomål, **18** ormar skola de taga i händerna, och om de
dricka något dödande gift, så skall det alls icke skada
dem; på sjuka skola de lägga händerna, och de skola då
bliva friska.» **19** Därefter, sedan Herren Jesus hade talat
med dem, blev han upptagen i himmelen och satte sig
på Guds högra sida. **20** Men de gingo ut och predikade
allestädes. Och Herren verkade med dem och stadfäste
ordet genom de tecken som åtföljde det.] V. 9--20 se
Nya testamentets text i Ordförklaringarna.

Lukas

1 Alldenstund många andra hava företagit sig att om
de händelser, som bland oss hava timat, avfatta
berättelser, **2** i enlighet med vad som har blivit oss
meddelat av dem som själva voro åsyna vittnen och
ordets tjänare, **3** så har ock jag, sedan jag grundligt har
efterforskat allt ända ifrån begynnelsen, beslutit mig för
att i följd och ordning skriva därom till dig, ädle Teofilus,
4 så att du kan inse huru tillförlitliga de stycken äro, i vilka
du har blivit undervisad. **5** På den tid då Herodes var
konung över Judeen levde en präst vid namn Sakarias,
av Abias' »dagsavdelning». Denne hade till hustru en
av Arons döttrar som hette Elisabet. **6** De voro båda
rättfärdiga inför Gud och vandrade ostraffligt efter alla
Herrens bud och stadgar. **7** Men de hade inga barn,
ty Elisabet var ofruktsam; och båda voro de komna till
hög ålder. **8** Medan han nu en gång, när ordningen kom
till hans avdelning, gjorde prästerlig tjänst inför Gud, **9**
hände det sig, vid den övliga lottningen om de prästerliga
sysslorna, att det tillföll honom att gå in i Herrens tempel
och tända rökelsen. **10** Och hela menigheten stod utanför
och bad, medan rökoffret förrättades. **11** Då visade sig
för honom en Herrens ängel, stående på högra sidan om
rökelsealtaret. **12** Och när Sakarias såg honom, blev han
förskräckt, och fruktan föll över honom. **13** Men ängeln
sade till honom: »Frukta icke, Sakarias; ty din bön är
hörd, och din hustru Elisabet skall föda dig en son, och
honom skall du giva namnet Johannes. **14** Och han skall
bliva dig till glädje och fröjd, och många skola glädja
sig över hans födelse. **15** Ty han skall bliva stor inför
Herren. Vin och starka drycker skall han icke dricka,
och redan i sin moders liv skall han bliva uppfylld av
helig ande. **16** Och många av Israels barn skall han
omvända till Herren, deras Gud. **17** Han skall gå framför
honom i Elias' ande och kraft, för att 'vända fädernas
hjärtan till barnen' och omvända de ohörsamma till de
rättfärdigas sinnelag, så att han skaffar åt Herren ett
välberett folk.» **18** Då sade Sakarias till ängeln: »Varav
skall jag veta detta? Jag är ju själv gammal, och min
hustru är kommen till hög ålder.» **19** Ängeln svarade och
sade till honom: »Jag är Gabriel, som står inför Gud,
och jag är utsänd för att tala till dig och förkunna dig
detta glada budskap. **20** Och se, ända till den dag då
detta sker skall du vara mållös och icke kunna tala,
därför att du icke trodde mina ord, vilka dock i sin tid
skola fullbordas.» **21** Och folket stod och väntade på
Sakarias och förundrade sig över att han så länge dröjde
i templet; **22** och när han kom ut, kunde han icke tala
till dem. Då förstodo de att han hade sett någon syn i
templet. Och han tecknade åt dem och förblev stum. **23**
Och när tiden för hans tjänstgöring hade gått till ända,
begav han sig hem. **24** Men efter den tiden blev hans
hustru Elisabet havande och höll sig dold i fem månader;
25 och hon sade: »Så har Herren gjort med mig nu, då
han har sett till min smälek bland människorna, för att
borttaga den.» **26** I sjätte månaden blev ängeln Gabriel
sänd av Gud till en stad i Galileen som hette Nasaret, **27**
till en jungfru som var trolovad med en man vid namn
Josef, av Davids hus; och jungfruns namn var Maria.
28 Och ängeln kom in till henne och sade: »Hell dig,
du högtbenådade! Herren är med dig.» **29** Men hon
blev mycket förskräckt vid hans ord och tänkte på vad
denna hälsning månde innebära. **30** Då sade ängeln
till henne: »Frukta icke, Maria; ty du har funnit nåd för
Gud. **31** Se, du skall bliva havande och föda en son,
och honom skall du giva namnet Jesus. **32** Han skall
bliva stor och kallas den Högstes Son, och Herren Gud
skall giva honom hans fader Davids tron. **33** Och han
skall vara konung över Jakobs hus till evig tid, och på
hans rike skall ingen ände vara.» **(aiōn g165)** **34** Då sade
Maria till ängeln: »Huru skall detta ske? Jag vet ju icke
av någon man.» **35** Ängeln svarade och sade till henne:
»Helig ande skall komma över dig, och kraft från den
Högste skall överskygga dig; därför skall ock det heliga
som varder fött kallas Guds Son. **36** Och se, jämväl
din fränka Elisabet har blivit havande och skall föda en
son, nu på sin ålderdom; och detta är sjätte månaden
för henne, som säges vara ofruktsam. **37** Ty för Gud
kan intet vara omöjligt.» **38** Då sade Maria: »Se, jag är
Herrens tjänarinna; ske mig såsom du har sagt.» Och
ängeln lämnade henne. **39** En av de närmaste dagarna
stod Maria upp och begav sig skyndsamt till en stad i
Judeen, uppe i bergsbygden. **40** Och hon trädde in i
Sakarias' hus och hälsade Elisabet. **41** När då Elisabet
hörde Marias hälsning, spratt barnet till i hennes liv; och
Elisabet blev fylld av helig ande **42** och brast ut och
ropade högt och sade: »Välsignad vare du bland kvinnor,
och välsignad din livsfrukt! **43** Men varför sker mig detta,
att min Herres moder kommer till mig? **44** Se, när ljudet
av din hälsning nådde mina öron, spratt barnet till av
fröjd i mitt liv. **45** Och salig är du, som trodde att det
skulle fullbordas, som blev dig sagt från Herren.» **46** Då
sade Maria: »Min själ prisar storligen Herren, **47** och
min ande fröjdar sig i Gud, min Frälsare. **48** Ty han har
sett till sin tjänarinnas ringhet; och se, härefter skola
alla släkten prisa mig salig. **49** Ty den Mäktige har gjort
stora ting med mig, och heligt är hans namn. **50** Hans
barmhärtighet varar från släkte till släkte över dem som
frukta honom. **51** Han har utfört väldiga gärningar med
sin arm, han har förskingrat dem som tänkte övermodiga
tankar i sina hjärtan. **52** Härskare har han störtat från
deras troner, och ringa män har han upphöjt; **53** hungriga
har han mättat med sitt goda, och rika har han skickat
bort med tomma händer. **54** Han har tagit sig an sin
tjänare Israel och tänkt på att bevisa barmhärtighet **55**
mot Abraham och mot hans säd till evig tid, efter sitt löfte
till våra fäder.» **(aiōn g165)** **56** Och Maria stannade hos

henne vid pass tre månader och vände därefter hem
igen. 57 Så var nu för Elisabet tiden inne, då hon skulle
föda; och hon födde en son. 58 Och när hennes grannar
och fränder fingo höra att Herren hade bevisat henne så
stor barmhärtighet, gladde de sig med henne. 59 Och på
åttonde dagen kommo de för att omskära barnet; och de
ville kalla honom Sakarias, efter hans fader. 60 Men
hans moder tog till orda och sade: »Ingalunda; han skall
heta Johannes.» 61 Då sade de till henne: »I din släkt
finnes ju ingen som har det namnet.» 62 Och de frågade
hans fader genom tecken vad han ville att barnet skulle
heta. 63 Då begärde han en tavla och skrev dessa ord:
»Johannes är hans namn.» Och alla förundrade sig. 64
Men i detsamma öppnades hans mun, och hans tunga
löstes, och han talade och lovade Gud. 65 Och deras
grannar betogos alla av häpnad, och ryktet om allt detta
gick ut över Judeens hela bergsbygd. 66 Och alla som
hörde det lade märke därtill och sade: »Vad månde väl
varda av detta barn?» Också var ju Herrens hand med
honom. 67 Och hans fader Sakarias blev uppfylld av
helig ande och profeterade och sade: 68 »Lovad vare
Herren, Israels Gud, som har sett till sitt folk och berett
det förlossning, 69 och som har upprättat åt oss ett
frälsningens horn i sin tjänare Davids hus, 70 såsom
han hade lovat genom sin forntida heliga profeters mun.
(aiōn g165) 71 Ty han ville frälsa oss från våra ovänner
och ur alla våra motståndares hand, 72 och så göra
barmhärtighet med våra fäder och tänka på sitt heliga
förbund, 73 vad han med ed hade lovat för vår fader
Abraham, 74 Han ville beskära oss att få tjäna honom
utan fruktan, frälsta ur våra ovänners hand, 75 ja, att
göra tjänst inför honom i helighet och rättfärdighet i
alla våra dagar. 76 Och du, barn, skall bliva kallad den
Högstes profet, ty du skall gå framför Herren och bereda
vägar för honom, 77 till att giva hans folk kunskap om
frälsning, i det att deras synder bliva dem förlåtna. 78
Så skall ske för vår Guds förbarmande kärleks skull,
som skall låta ett ljus gå upp och skåda ned till oss från
höjden, 79 för att 'skina över dem som sitta i mörker och
dödsskugga' och så styra våra fötter in på fridens väg.»
80 Och barnet växte upp och blev allt starkare i anden.
Och han vistades i öknen, intill den dag då han skulle
träda fram för Israel.

2 Och det hände sig vid den tiden att från kejsar
Augustus utgick ett påbud att hela världen skulle
skattskrivas. 2 Detta var den första skattskrivningen, och
den hölls, när Kvirinius var landshövding över Syrien.
3 Då färdades alla var och en till sin stad, för att låta
skattskriva sig. 4 Så gjorde ock Josef; och eftersom han
var av Davids hus och släkt, for han från staden Nasaret
i Galileen upp till Davids stad, som heter Betlehem, i
Judeen, 5 för att låta skattskriva sig jämte Maria, sin
trolovade, som var havande. 6 Medan de voro där,
hände sig att tiden var inne, då hon skulle föda. 7 Och
hon födde sin förstfödde son och lindade honom och
lade honom i en krubba, ty det fanns icke rum för dem i
härbärget. 8 I samma nejd voro då några herdar ute på
marken och höllo vakt om natten över sin hjord. 9 Då stod
en Herrens ängel framför dem, och Herrens härlighet
kringstrålade dem; och de blevo mycket förskräckta. 10
Men ängeln sade till dem: »Varen icke förskräckta. Se,
jag bådar eder en stor glädje, som skall vederfaras allt
folket. 11 Ty i dag har en Frälsare blivit född åt eder
i Davids stad, och han är Messias, Herren. 12 Och
detta skall för eder vara tecknet: I skolen finna ett nyfött
barn, som ligger lindat i en krubba.» 13 I detsamma
sågs där jämte ängeln en stor hop av den himmelska
härskaran, och de lovade Gud och sade: 14 »Ära vare
Gud i höjden, och frid på jorden, bland människor till
vilka han har behag!» 15 När så änglarna hade farit
ifrån herdarna upp i himmelen, sade dessa till varandra:
»Låt oss nu gå till Betlehem och se det som där har
skett, och som Herren har kungjort för oss.» 16 Och
de skyndade åstad dit och funno Maria och Josef, och
barnet som låg i krubban. 17 Och när de hade sett det,
omtalade de vad som hade blivit sagt till dem om detta
barn. 18 Och alla som hörde det förundrade sig över
vad herdarna berättade för dem. 19 Men Maria gömde
och begrundade allt detta i sitt hjärta. 20 Och herdarna
vände tillbaka och prisade och lovade Gud för allt vad
de hade fått höra och se, alldeles såsom det blivit dem
sagt. 21 När sedan åtta dagar hade gått till ända och han
skulle omskäras, gavs honom namnet Jesus, det namn
som hade blivit nämnt av ängeln, förrän han blev avlad i
sin moders liv. 22 Och när deras reningsdagar hade gått
till ända, de som voro föreskrivna i Moses' lag, förde
de honom upp till Jerusalem för att bära honom fram
inför Herren, 23 enligt den föreskriften i Herrens lag, att
»allt mankön som öppnar moderlivet skall räknas såsom
helgat åt Herren», 24 så ock för att offra »ett par duvor
eller två unga turturduvor», såsom stadgat var i Herrens
lag. 25 I Jerusalem levde då en man, vid namn Simeon,
en rättfärdig och from man, som väntade på Israels
tröst; och helig ande var över honom. 26 Och av den
helige Ande hade han fått den uppenbarelsen att han
icke skulle se döden, förrän han hade fått se Herrens
Smorde. 27 Han kom nu genom Andens tillskyndelse till
helgedomen. Och när föräldrarna buro in barnet Jesus,
för att så göra med honom som sed var efter lagen, 28
då tog också han honom i sin famn och lovade Gud och
sade: 29 »Herre, nu låter du din tjänare fara hädan i frid,
efter ditt ord, 30 ty mina ögon hava sett din frälsning, 31
vilken du har berett till att skådas av alla folk: 32 ett ljus
som skall uppenbaras för hedningarna, och en härlighet
som skall givas åt ditt folk Israel.» 33 Och hans fader och
moder förundrade sig över det som sades om honom.
34 Och Simeon välsignade dem och sade till Maria, hans

moder: »Se, denne är satt till fall eller upprättelse för
många i Israel, och till ett tecken som skall bliva motsagt.
35 Ja, också genom din själ skall ett svärd gå. Så skola
många hjärtans tankar bliva uppenbara.» 36 Där fanns
ock en profetissa, Hanna, Fanuels dotter, av Asers stam.
Hon var kommen till hög ålder; i sju år hade hon levat
med sin man, från den tid då hon var jungfru, 37 och
hon var nu änka, åttiofyra år gammal. Och hon lämnade
aldrig helgedomen, utan tjänade där Gud med fastor och
böner, natt och dag. 38 Hon kom också i samma stund
tillstädes och prisade Gud och talade om honom till alla
dem som väntade på förlossning för Jerusalem. 39 Och
när de hade fullgjort allt som var stadgat i Herrens lag,
vände de tillbaka till sin stad, Nasaret i Galileen. 40 Men
barnet växte upp och blev allt starkare och uppfylldes av
vishet; och Guds nåd var över honom. 41 Nu plägade
hans föräldrar årligen vid påskhögtiden begiva sig till
Jerusalem. 42 När han var tolv år gammal, gingo de
också dit upp, såsom sed var vid högtiden. 43 Men när
de hade varit med om alla högtidsdagarna och vände
hem igen, stannade gossen Jesus kvar i Jerusalem,
utan att hans föräldrar lade märke därtill. 44 De menade
att han var med i ressällskapet och vandrade så en
dagsled och sökte efter honom bland fränder och vänner.
45 När de då icke funno honom, vände de tillbaka till
Jerusalem och sökte efter honom. 46 Och efter tre dagar
funno de honom i helgedomen, där han satt mitt ibland
lärarna och hörde på dem och frågade dem; 47 och alla
som hörde honom blevo uppfyllda av häpnad över hans
förstånd och hans svar. 48 När de nu fingo se honom
där, förundrade de sig högeligen; och hans moder sade
till honom: »Min son, varför gjorde du oss detta? Se, din
fader och jag hava sökt efter dig med stor oro.» 49 Då
sade han till dem: »Varför behövden I söka efter mig?
Vissten I då icke att jag bör vara där min Fader bor?»
50 Men de förstodo icke det som han talade till dem.
51 Så följde han med dem och kom ned till Nasaret; och han
var dem underdånig. Och hans moder gömde allt detta i
sitt hjärta. 52 Och Jesus växte till i ålder och vishet och
nåd inför Gud och människor Eller: Och Jesus växte upp
och växte till i vishet och nåd osv.

3 I femtonde året av kejsar Tiberius' regering, när
Pontius Pilatus var landshövding i Judeen, och
Herodes var landsfurste i Galileen, och hans broder
Filippus landsfurste i Itureen och Trakonitis-landet, och
Lysanias landsfurste i Abilene, 2 på den tid då Hannas
var överstepräst jämte Kaifas -- då kom Guds befallning
till Johannes, Sakarias' son, i öknen; 3 och han gick åstad
och predikade i hela trakten omkring Jordan bättringens
döpelse till syndernas förlåtelse. 4 Så uppfylldes vad som
var skrivet i profeten Esaias' utsagors bok: »Hör rösten
av en som ropar i öknen: Bereden vägen för Herren,
gören stigarna jämna för honom. 5 Alla dalar skola fyllas
och alla berg och höjder sänkas; vad krokigt är skall
bliva rak väg, och vad oländigt är skall bliva släta stigar;
6 och allt kött skall se Guds frälsning.'» 7 Han sade nu
till folket som kom ut för att låta döpa sig av honom: »I
huggormars avföda, vem har ingivit eder att söka komma
undan den tillstundande vredesdomen? 8 Bären då ock
sådan frukt som tillhör bättringen. Och sägen icke vid
eder själva: 'Vi hava ju Abraham till fader'; Ty jag säger
eder att Gud av dessa stenar kan uppväcka barn åt
Abraham. 9 Redan är också yxan satt till roten på träden;
så bliver då vart träd som icke bär god frukt avhugget
och kastat på elden. 10 Och folket frågade honom och
sade: »Vad skola vi då göra?» 11 Han svarade och
sade till dem: »Den som har två livklädnader, han dele
med sig åt den som icke har någon; och en som har
matförråd, han göre sammalunda.» 12 Så kommo ock
publikaner för att låta döpa sig, och de sade till honom:
»Mästare, vad skola vi göra?» 13 Han svarade dem:
»Kräven icke ut mer än vad som är eder föreskrivet.»
14 Också krigsmän frågade honom och sade: »Vad
skola då vi göra? Han svarade dem: »Tilltvingen eder
icke penningar av någon, genom hot eller på annat
otillbörligt sätt, utan låten eder nöja med eder sold.» 15
Och folket gick där i förbidan, och alla undrade i sina
hjärtan om Johannes icke till äventyrs vore Messias. 16
Men Johannes tog till orda och sade: till dem alla: »Jag
döper eder med vatten, men den som kommer, som är
starkare än jag, den vilkens skorem jag icke är värdig att
upplösa; han skall döpa eder i helig ande och eld. 17
Han har sin kastskovel i handen, ty han vill noga rensa
sin loge och samla in vetet i sin lada; men agnarna skall
han bränna upp i en eld som icke utsläckes.» 18 Så
förmanade han folket också i många andra stycken och
förkunnade evangelium för dem. 19 Men när han hade
förehållit Herodes, landsfursten, hans synd i fråga om
hans broders hustru Herodias och förehållit honom allt
det onda som han eljest hade gjort, 20 lade Herodes
till allt annat också det att han inspärrade Johannes i
fängelse. 21 När nu allt folket lät döpa sig och jämväl
Jesus blev döpt, så skedde därvid, medan han bad, att
himmelen öppnades, 22 och den helige Ande sänkte sig
ned över honom I lekamlig skepnad såsom en duva; och
från himmelen kom en röst: »Du är min älskade Son; i
dig har jag funnit behag.» 23 Och Jesus var vid pass
trettio år gammal, när han begynte sitt verk. Och man
menade att han var son av Josef, som var son av Eli,
24 som var son av Mattat, som var son av Levi, som
var son av Melki, som var son av Jannai, som var son
av Josef, 25 som var son av Mattatias, som var son av
Amos, som var son av Naum, som var son av Esli, som
var son av Naggai, 26 som var son av Maat, som var son
av Mattatias, som var son av Semein, som var son av
Josek, som var son av Joda, 27 som var son av Joanan,
som var son av Resa, som var son av Sorobabel, som
var son av Salatiel, som var son av Neri, 28 som var son

av Melki, som var son av Addi, som var son av Kosam,
som var son av Elmadam, som var son av Er, 29 som
var son av Jesus, som var son av Elieser, som var son
av Jorim, som var son av Mattat, som var son av Levi,
30 som var son av Simeon, som var son av Judas, som
var son av Josef, som var son av Jonam, som var son
av Eljakim, 31 som var son av Melea, som var son av
Menna, som var son av Mattata, som var son av Natam,
som var son av David, 32 som var son av Jessai, som
var son av Jobed, som var son av Boos, som var son
av Sala, som var son av Naasson, 33 som var son av
Aminadab, som var son av Admin, som var son av Arni,
som var son av Esrom, som var son av Fares, som
var son av Judas, 34 som var son av Jakob, som var
son av Isak, som var son av Abraham, som var son av
Tara, som var son av Nakor, 35 som var son av Seruk,
som var son av Ragau, som var son av Falek, som var
son av Eber, som var son av Sala, 36 som var son av
Kainam, som var son av Arfaksad, som var son av Sem,
som var son av Noa, som var son av Lamek, 37 som var
son av Matusala, som var son av Enok, som var son av
Jaret som var son av Maleleel, som var son av Kainan,
38 som var son av Enos, som var son av Set, som var
son av Adam, som var son av Gud.

4 Sedan vände Jesus tillbaka från Jordan, full av helig
ande, och fördes genom Anden omkring i öknen 2
och frestades av djävulen under fyrtio dagar. Och under
de dagarna åt han intet; men när de hade gått till ända,
blev han hungrig. 3 Då sade djävulen till honom: »Är du
Guds Son, så bjud denna sten att bliva bröd.» 4 Jesus
svarade honom: »Det är skrivet: 'Människan skall leva
icke allenast av bröd.'» 5 Och djävulen förde honom
upp på en höjd och visade honom i ett ögonblick alla
riken i världen 6 och sade till honom: »Åt dig vill jag
giva makten över allt detta med dess härlighet; ty åt mig
har den blivit överlämnad, och åt vem jag vill kan jag
giva den. 7 Om du alltså tillbeder inför mig, så skall den
hel och hållen höra dig till.» 8 Jesus svarade och sade
till honom: »Det är skrivet: 'Herren, din Gud, skall du
tillbedja, och honom allena skall du tjäna.'» 9 Och han
förde honom till Jerusalem och ställde honom uppe på
helgedomens mur och sade till honom: »Är du Guds
Son, så kasta dig ned härifrån; 10 det är ju skrivet: 'Han
skall giva sina änglar befallning om dig, att de skola väl
bevara dig'; 11 så ock: 'De skola bära dig på händerna,
så att du icke stöter din fot mot någon sten.'» 12 Då
svarade Jesus och sade till honom: »Det är sagt: 'Du
skall icke fresta Herren, din Gud.'» 13 När djävulen så
hade slutat med alla sina frestelser, vek han ifrån honom,
intill läglig tid. 14 Och Jesus vände i Andens kraft tillbaka
till Galileen; och ryktet om honom gick ut i hela den
kringliggande trakten. 15 Och han undervisade i deras
synagogor och blev prisad av alla. 16 Så kom han till
Nasaret, där han var uppfödd. Och på sabbatsdagen
gick han, såsom hans sed var, in i synagogan: och där
stod han upp till att föreläsa. 17 Då räckte man åt honom
profeten Esaias' bok; och när han öppnade boken, fick
han se det ställe där det stod skrivet: 18 »Herrens Ande
är över mig, ty han har smort mig. Han har satt mig till att
förkunna glädjens budskap för de fattiga, till att predika
frihet för de fångna och syn för de blinda, ja, till att giva
de förtryckta frihet 19 och till att predika ett nådens år
från Herren.» 20 Sedan lade han ihop boken och gav
den tillbaka åt tjänaren och satte sig ned. Och alla som
voro i synagogan hade sina ögon fästa på honom. 21
Då begynte han tala och sade till dem: »I dag är detta
skriftens ord fullbordat inför edra öron.» 22 Och de gåvo
honom alla sitt vittnesbörd och förundrade sig över de
nådens ord som utgingo från hans mun, och sade: »Är
då denne icke Josefs son?» 23 Då sade han till dem:
»Helt visst skolen I nu vända mot mig det ordet: 'Läkare,
bota dig själv' och säga: 'Sådana stora ting som vi hava
hört vara gjorda i Kapernaum, sådana må du göra också
här i din fädernestad.'» 24 Och han tillade: »Sannerligen
säger jag eder: Ingen profet bliver i sitt fädernesland
väl mottagen. 25 Men jag säger eder, såsom sant är: I
Israel funnos många änkor på Elias' tid då himmelen var
tillsluten i tre år och sex månader, och stor hungersnöd
kom över hela landet -- 26 och likväl blev Elias icke sänd
till någon av dessa, utan allenast till en änka i Sarepta i
Sidons land. 27 Och många spetälska funnos i Israel
på profeten Elisas tid; och likväl blev ingen av dessa
gjord ren, utan allenast Naiman från Syrien.» 28 När de
som voro i synagogan hörde detta, uppfylldes de alla av
vrede 29 och stodo upp och drevo honom ut ur staden
och förde honom ända fram till branten av det berg
som deras stad var byggd på, och ville störta honom
därutför. 30 Men han gick sin väg mitt igenom hopen och
vandrade vidare. 31 Och han kom ned till Kapernaum, en
stad i Galileen, och undervisade folket på sabbaten. 32
Och de häpnade över hans undervisning, ty han talade
med makt och myndighet. 33 Och i synagogan var en
man som var besatt av en oren ond ande. Denne ropade
med hög röst: 34 »Bort härifrån! Vad har du med oss att
göra, Jesus från Nasaret? Har du kommit för att förgöra
oss? Jag vet vem du är, du Guds Helige.» 35 Men Jesus
tilltalade honom strängt och sade: »Tig och far ut ur
honom.» Då kastade den onde anden omkull mannen
mitt ibland dem och for ut ur honom, utan att hava gjort
honom någon skada. 36 Och häpnad kom över dem
alla, och de talade med varandra och sade: »Vad är det
med dennes ord? Med myndighet och makt befaller han
ju de orena andarna, och de fara ut.» 37 Och ryktet om
honom spriddes åt alla håll i den kringliggande trakten.
38 Men han stod upp och gick ut ur synagogan och kom
in i Simons hus. Och Simons svärmoder var ansatt av en
svår feber, och de bådo honom för henne. 39 Då trädde
han fram och lutade sig över henne och näpste febern,

och den lämnade henne; och strax stod hon upp och
betjänade dem. 40 Men när solen gick ned, förde alla
till honom sina sjuka, sådana som ledo av olika slags
sjukdomar. Och han lade händerna på var och en av
dem och botade dem. 41 Onda andar blevo ock utdrivna
ur många, och de ropade därvid och sade: »Du är Guds
Son.» Men han tilltalade dem strängt och tillsade dem att
icke säga något, eftersom de visste att han var Messias.
42 Och när det åter hade blivit dag, gick han åstad bort
till en öde trakt. Men folket sökte efter honom; och när
de kommo fram till honom, ville de hålla honom kvar
och hindra honom att gå sin väg. 43 Men han sade till
dem: »Också för de andra städerna måste jag förkunna
evangelium om Guds rike, ty därtill har jag blivit utsänd.»
44 Och han predikade i synagogorna i Judeen.

5 Då nu en gång folket, för att höra Guds ord, trängde
sig inpå honom där han stod vid Gennesarets sjö,
2 fick han se två båtar ligga vid sjöstranden; men de
som fiskade hade gått i land och höllo på att skölja sina
nät. 3 Då steg han i en av båtarna, den som tillhörde
Simon, och bad honom lägga ut något litet från land.
Sedan satte han sig ned och undervisade folket från
båten. 4 Och när han hade slutat att tala, sade han till
Simon: »Lägg ut på djupet; och kasten där ut edra nät
till fångst.» 5 Då svarade Simon och sade: »Mästare,
vi hava arbetat hela natten och fått intet; men på ditt
ord vill jag kasta ut näten.» 6 Och när de hade gjort så,
fingo de en stor hop fiskar i sina nät; och näten gingo
sönder. 7 Då vinkade de åt sina kamrater i den andra
båten, att dessa skulle komma och hjälpa dem. Och de
kommo och fyllde upp båda båtarna, så att de begynte
sjunka. 8 När Simon Petrus såg detta, föll han ned för
Jesu knän och sade: »Gå bort ifrån mig, Herre; jag är en
syndig människa.» 9 Ty för detta fiskafänges skull hade
han och alla som voro med honom betagits av häpnad,
10 jämväl Jakob och Johannes, Sebedeus' söner, som
deltogo med Simon i fisket. Men Jesus sade till Simon:
»Frukta icke; härefter skall du fånga människor.» 11 Och
de förde båtarna i land och lämnade alltsammans och
följde honom. 12 Och medan han var i en av städerna,
hände sig, att där kom en man som var full av spetälska.
När denne fick se Jesus, föll han ned på sitt ansikte och
bad honom och sade: »Herre, vill du, så kan du göra mig
ren.» 13 Då räckte han ut handen och rörde vid honom
och sade: »Jag vill; bliv ren.» Och strax vek spetälskan
ifrån honom. 14 Och han förbjöd honom att omtala detta
för någon, men tillade: »Gå åstad och visa dig för prästen
och frambär för din rening ett offer, såsom Moses har
påbjudit, till ett vittnesbörd för dem.» 15 Men ryktet om
honom spridde sig dess mer; och mycket folk samlade
sig för att höra honom och för att bliva botade från sina
sjukdomar. 16 Men han drog sig undan till öde trakter
och bad. 17 Nu hände sig en dag, då han undervisade
folket, att där sutto några fariséer och laglärare -- sådana
hade nämligen kommit dit från alla byar i Galileen och
Judeen och från Jerusalem -- och Herrens kraft verkade,
så att sjuka blevo botade av honom. 18 Då kommo några
män dit med en lam man, som de buro på en säng; och
de försökte komma in med honom för att lägga honom
ned framför Jesus. 19 Men då de för folkets skull icke
kunde finna något annat sätt att komma in med honom
stego de upp på taket och släppte honom tillika med
sängen ned genom tegelbeläggningen, mitt ibland dem,
framför Jesus. 20 När han såg deras tro, sade han: »Min
vän, dina synder äro dig förlåtna.» 21 Då begynte de
skriftlärde och fariséerna tänka så: »Vad är denne för
en, som talar så hädiska ord? Vem kan förlåta synder
utom Gud allena?» 22 Men Jesus förnam deras tankar
och svarade och sade till dem: »Vad är det I tänken i
edra hjärtan? 23 Vilket är lättare att säga: 'Dina synder
äro dig förlåtna' eller att säga: 'Stå upp och gå'? 24 Men
för att I skolen veta, att Människosonen har makt här på
jorden att förlåta synder, så säger jag dig» (och härmed
vände han sig till den lame): »Stå upp, tag din säng och
gå hem.» 25 Då stod han strax upp i deras åsyn och tog
sängen, som han hade legat på, och gick hem, prisande
Gud. 26 Och de grepos alla av bestörtning och prisade
Gud; och de sade, fulla av häpnad: »Vi hava i dag sett
förunderliga ting.» 27 Sedan begav han sig därifrån. Och
han fick se en publikan, vid namn Levi, sitta vid tullhuset.
Och han sade till denne: »Följ mig.» 28 Då lämnade
han allt och stod upp och följde honom. 29 Och Levi
gjorde i sitt hus ett stort gästabud för honom; och en stor
hop publikaner och andra voro bordsgäster där jämte
dem. 30 Men fariséerna -- särskilt de skriftlärde bland
dem -- knorrade mot hans lärjungar och sade: »Huru
kunnen I äta och dricka med publikaner och syndare?»
31 Då svarade Jesus och sade till dem: »De är icke de
friska som behöva läkare, utan de sjuka. 32 Jag har icke
kommit för att kalla rättfärdiga, utan syndare, till bättring.
33 Och de sade till honom: »Johannes' lärjungar fasta
ofta och hålla böner, sammalunda ock fariséernas; men
dina lärjungar äta och dricka.» 34 Jesus svarade dem:
»Icke kunnen I väl ålägga bröllopsgästerna att fasta,
medan brudgummen ännu är hos dem? 35 Men en
annan tid skall komma, och då, när brudgummen tages
ifrån dem, då, på den tiden, skola de fasta.» -- 36 Han
framställde ock för dem denna liknelse: »Ingen river av
en lapp från en ny mantel och sätter den på en gammal
mantel; om någon så gjorde, skulle han icke allenast riva
sönder den nya manteln, utan därtill komme, att lappen
från den nya manteln icke skulle passa den gamla. 37
Ej heller slår någon nytt vin i gamla skinnläglar; om
någon så gjorde, skulle det nya vinet spränga sönder
läglarna, och vinet skulle spillas ut, jämte det att läglarna
fördärvades. 38 Nej, nytt vin bör man slå i nya läglar. --
39 Och ingen som har druckit gammalt vin vill sedan
gärna hava nytt; ty han tycker, att det gamla är bättre.»

6 Och det hände sig på en sabbat att han tog vägen
genom ett sädesfält; och hans lärjungar ryckte av
axen och gnuggade sönder dem med händerna och
åto. **2** Då sade några av fariséerna; »Huru kunnen I
göra vad som icke är lovligt att göra på sabbaten? **3**
Jesus svarade och sade till dem: »Haven I icke läst
om det som David gjorde, när han själv och de som
följde honom blevo hungriga: **4** huru han då gick in i
Guds hus och tog skådebröden och åt, och jämväl gav
åt dem som följde honom, fastän det ju icke är lovligt för
andra än allenast för prästerna att äta sådant bröd?» **5**
Därefter sade han till dem: »Människosonen är herre
över sabbaten.» **6** På en annan sabbat hände sig att han
gick in i synagogan och undervisade. Där var då en man
vilkens högra hand var förvissnad. **7** Och de skriftlärde
och fariséerna vaktade på honom, för att se om han
botade någon på sabbaten; de ville nämligen finna något
att anklaga honom för. **8** Men han förstod deras tankar
och sade till mannen som hade den förvissnade handen:
»Stå upp, och träd fram.» Då stod han upp och trädde
fram. **9** Sedan sade Jesus till dem: »Jag vill göra eder
en fråga. Vilketdera är lovligt på sabbaten: att göra vad
gott är, eller att göra vad ont är, att rädda någons liv,
eller att förgöra det?» **10** Och han såg sig omkring på
dem alla och sade till mannen: »Räck ut din hand.»
Och han gjorde så; och hans hand blev frisk igen. **11**
Men de blevo såsom ursinniga och talade med varandra
om vad de skulle kunna företaga sig mot Jesus. **12**
Så hände sig på den tiden att han gick åstad upp på
berget för att bedja; och han blev kvar där över natten
i bön till Gud. **13** Men när det blev dag, kallade han
till sig sina lärjungar och utvalde bland dem tolv, som
han ock benämnde apostlar: **14** Simon, vilken han ock
gav namnet Petrus, och Andreas, hans broder; vidare
Jakob och Johannes och Filippus och Bartolomeus **15**
och Matteus och Tomas och Jakob, Alfeus' son, och
Simon, som kallades ivraren; **16** vidare Judas, Jakobs
son, och Judas Iskariot, den som blev en förrädare.
17 Dessa tog han nu med sig och steg åter ned och
stannade på en jämn plats; och en stor skara av hans
lärjungar var där församlad, så ock en stor hop folk ifrån
hela Judeen och Jerusalem, och från kuststräckan vid
Tyrus och Sidon. **18** Dessa hade kommit för att höra
honom och för att bliva botade från sina sjukdomar.
Och jämväl de som voro kvalda av orena andar blevo
botade. **19** Och allt folket sökte att få röra vid honom, ty
kraft gick ut ifrån honom och botade alla. **20** Och han
lyfte upp sina ögon och säg på sina lärjungar och sade:
»Saligaären I, somären fattiga, ty eder hör Guds rike
till. **21** Saligaären I, som nu hungren, ty I skolen bliva
mättade. Saligaären I, som nu gråten, ty I skolen le.
22 Saligaären I, när människorna för Människosonens
skull hata eder och förskjuta och smäda eder och kasta
bort edert namn såsom något ont. **23** Glädjens på den
dagen, ja, springen upp av fröjd, ty se, eder lön är stor i
himmelen. På samma satt gjorde ju deras fäder med
profeterna. **24** Men ve eder, I somären rika, ty I haven
fått ut eder hugnad! **25** Ve eder, som nuären mätta, ty I
skolen hungra! Ve eder, som nu len, ty I skolen sörja
och gråta! **26** Ve eder, när alla människor tala väl om
eder! På samma sätt gjorde ju deras fader i fråga om de
falska profeterna. **27** Men till eder, som hören mig, säger
jag: Älsken edra ovänner, gören gott mot dem som hata
eder, **28** välsignen dem som förbanna eder, bedjen för
dem som förorätta eder. **29** Om någon slår dig på den
ena kinden, så håll ock fram den andra åt honom; och
om någon tager manteln ifrån dig, så förvägra honom
icke heller livklädnaden. **30** Giv åt var och en som beder
dig; och om någon tager ifrån dig vad som är ditt, så
kräv det icke igen. **31** Såsom I viljen att människorna
skola göra mot eder, så skolen I ock göra mot dem. **32**
Om I älsken dem som älska eder, vad tack kunnen I få
därför? Också syndare älska ju dem av vilka de bliva
älskade. **33** Och om I gören gott mot dem som göra
eder gott, vad tack kunnen I få därför? Också syndare
göra ju detsamma. **34** Och om I lånen åt dem av vilka I
kunnen hoppas att själva få något, vad tack kunnen I få
därför? Också syndare låna ju åt syndare för att få lika
igen. **35** Nej, älsken edra ovänner, och gören gott och
given lån utan att hoppas på någon gengäld. Då skall
eder lön bliva stor, och då skolen I vara den Högstes
barn; ty han är mild mot de otacksamma och onda. **36**
Varen barmhärtiga, såsom eder Fader är barmhärtig. **37**
Dömen icke, så skolen I icke bliva dömda; fördömen
icke, så skolen I icke bliva fördömda. Förlåten, och eder
skall bliva förlåtet. **38** Given, och eder skall bliva givet.
Ett gott mått, väl packat, skakat och överflödande, skall
man giva eder i skötet; ty med det mått som I mäten
med skall ock mätas åt eder igen.» **39** Han framställde
ock för dem denna liknelse: »Kan väl en blind leda en
blind? Falla de icke då båda i gropen? **40** Lärjungen är
icke förmer än sin mästare; när någon bliver fullärd, så
bliver han allenast sin mästare lik. **41** Huru kommer det
till, att du ser grandet i din broders öga, men icke bliver
varse bjälken i ditt eget öga? **42** Huru kan du säga till
din broder: 'Broder, låt mig taga ut grandet i ditt öga',
du som icke ser bjälken i ditt eget öga? Du skrymtare,
tag först ut bjälken ur ditt eget öga; därefter må du se
till, att du kan tala ut grandet i din broders öga. **43** Ty
intet gott träd finnes, som bär dålig frukt, och lika litet
finnes något dåligt träd som bär god frukt; **44** vart och ett
träd kännes ju igen på sin frukt. Icke hämtar man väl
fikon ifrån törnen, ej heller skördar man vindruvor av
törnbuskar. **45** En god människa bär ur sitt hjärtas goda
förråd fram vad gott är, och en ond människa bär ur sitt
onda förråd fram vad ont är; ty vad hennes hjärta är fullt
av, det talar hennes mun. -- **46** Men varför ropen I till
mig: 'Herre, Herre', och gören dock icke vad jag säger?

47 Var och en som kommer till mig och hör mina ord och
gör efter dem, vem han är lik, det skall jag visa eder. 48
Han är lik en man som ville bygga ett hus och som då
grävde djupt och lade dess grund på hälleberget. När
sedan översvämning kom, störtade sig vattenströmmen
mot det huset, men den förmådde dock icke skaka det,
eftersom det var så byggt. 49 Men den som hör och
icke gör, han är lik en man som byggde ett hus på blotta
jorden, utan att lägga någon grund. Och vattenströmmen
störtade sig emot det, och strax föll det samman, och det
husets fall blev stort.»

7 När han nu hade talat allt detta till slut inför folket,
gick han in i Kapernaum. 2 Men där var en hövitsman
som hade en tjänare, vilken låg sjuk och var nära döden;
och denne var högt skattad av honom. 3 Då han nu fick
höra om Jesus, sände han till honom några av judarnas
äldste och bad honom komma och bota hans tjänare. 4
När dessa kommo till Jesus, bådo de honom enträget
och sade: »Han är värd att du gör honom detta, 5 ty
han har vårt folk kärt, och det är han som har byggt
synagogan åt oss.» 6 Då gick Jesus med dem. Men
när han icke var långt ifrån hövitsmannens hus, sände
denne några av sina vänner och lät säga till honom:
»Herre, gör dig icke omak; ty jag är icke värdig att du går
in under mitt tak. 7 Därför har jag ej heller aktat mig själv
värdig att komma till dig Men säg ett ord, så bliver min
tjänare frisk. 8 Jag är ju själv en man som står under
andras befäl; jag har ock krigsmän under mig, och om
jag säger till en av dem: 'Gå', så går han, eller till en
annan: 'Kom', så kommer han, och om jag säger till min
tjänare: 'Gör det', då gör han så.» 9 När Jesus hörde
detta, förundrade han sig över honom och vände sig
om och sade till folket som följde honom: »Jag säger
eder: Icke ens i Israel har jag funnit så stor tro.» 10
Och de som hade blivit utsända gingo hem igen och
funno tjänaren vara frisk. 11 Därefter begav han sig till
en stad som hette Nain; och med honom gingo hans
lärjungar och mycket folk. 12 Och se, då han kom nära
stadsporten, bars där ut en död, och han var sin moders
ende son, och hon var änka; och en ganska stor hop
folk ifrån staden gick med henne. 13 När Herren fick se
henne, ömkade han sig över henne och sade till henne:
»Gråt icke.» 14 Och han gick fram och rörde vid båren,
och de som buro stannade. Och han sade: »Unge man,
jag säger dig: Stå upp.» 15 Då satte sig den döde upp
och begynte tala. Och han gav honom åt hans moder. 16
Och alla betogos av häpnad och prisade Gud och sade:
Den stor profet har uppstått ibland oss» och: »Gud har
sett till sitt folk.» 17 Och detta tal om honom gick ut i hela
Judeen och i hela landet däromkring. 18 Och allt detta
fick Johannes höra berättas av sina lärjungar. 19 Då
kallade Johannes till sig två av sina lärjungar och sände
dem till Herren med denna fråga: »Är du den som skulle
komma, eller skola vi förbida någon annan?» 20 När
mannen kommo fram till honom, sade de: »Johannes
döparen har sänt oss till dig och låter fråga: 'Är du den
som skulle komma, eller skola vi förbida någon annan?'»
21 Just då höll Jesus på med att bota många som ledo
av sjukdomar och plågor, eller som voro besatta av onda
andar, och åt många blinda gav han deras syn. 22 Och
han svarade och sade till männen: »Gån tillbaka och
omtalen för Johannes vad I haven sett och hört: blinda
få sin syn, halta gå, spetälska bliva rena, döva höra,
döda uppstå, 'för fattiga förkunnas glädjens budskap'. 23
Och salig är den för vilken jag icke bliver en stötesten.»
24 När sedan Johannes' sändebud hade gått sin väg,
begynte han tala till folket om Johannes: »Varför var det
I gingen ut i öknen? Var det för att se ett rör som drives
hit och dit av vinden? 25 Eller varför gingen I ut? Var
det för att se en människa klädd i fina kläder? De som
bära präktiga kläder och leva i kräslighet, dem finnen
I ju i konungapalatsen. 26 Varför gingen I då ut? Var
det för att se en profet? Ja, jag säger eder: Ännu mer
än en profet är han. 27 Han är den om vilken det är
skrivet: 'Se, jag sänder ut min ängel framför dig, och
han skall bereda vägen för dig.' 28 Jag säger eder:
Bland dem som äro födda av kvinnor har ingen varit
större än Johannes; men den som är minst i Guds rike är
likväl större än han. 29 Så gav ock allt folket som hörde
honom Gud rätt, jämväl publikanerna, och läto döpa sig
med Johannes' dop. 30 Men fariséerna och de lagkloke
föraktade Guds rådslut i fråga om dem själva och läto
icke döpa sig av honom. 31 Vad skall jag då likna detta
släktes människor vid? Ja, vad äro de lika? 32 De äro
lika barn som sitta på torget och ropa till varandra och
säga: 'Vi hava spelat för eder, och I haven icke dansat;
vi hava sjungit sorgesång, och I haven icke grått.' 33 Ty
Johannes döparen har kommit, och han äter icke bröd
och dricker ej heller vin, och så sägen I: 'Han är besatt
av en ond ande.' 34 Människosonen har kommit, och
han både äter och dricker, och nu sägen I: 'Se, vilken
frossare och vindrinkare han är, en publikaners och
syndares vän!' 35 Men Visheten har fått rätt av alla sina
barn.» 36 Och en farisé inbjöd honom till en måltid hos
sig; och han gick in i fariséens hus och lade sig till bords.
37 Nu fanns där i staden en synderska; och när denna
fick veta att han låg till bords i fariséens hus, gick hon dit
med en alabasterflaska med smörjelse 38 och stannade
bakom honom vid hans fötter, gråtande, och begynte
väta hans fötter med sina tårar och torkade dem med
sitt huvudhår och kysste ivrigt hans fötter och smorde
dem med smörjelsen. 39 Men när fariséen som hade
inbjudit honom såg detta, sade han vid sig själv: »Vore
denne en profet, så skulle han känna till, vilken och
hurudan denna kvinna är, som rör vid honom; han skulle
då veta att hon är en synderska.» 40 Då tog Jesus till
orda och sade till honom: »Simon, jag har något att säga

dig.» Han svarade: »Mästare, säg det. **41** »En man som
lånade ut penningar hade två gäldenärer. Den ene var
skyldig honom fem hundra silverpenningar, den andre
femtio. **42** Men då de icke kunde betala, efterskänkte
han skulden för dem båda. Vilken av dem kommer nu
att älska honom mest?» **43** Simon svarade och sade:
»Jag menar den åt vilken han efterskänkte mest.» Då
sade han till honom: »Rätt dömde du» **44** Och så vände
han sig åt kvinnan och sade till Simon: »Ser du denna
kvinna? När jag kom in i ditt hus, gav du mig intet vatten
till mina fötter, men hon har vätt mina fötter med sina
tårar och torkat dem med sitt hår. **45** Du gav mig ingen
hälsningskyss, men ända ifrån den stund då jag kom
hitin, har hon icke upphört att ivrigt kyssa mina fötter. **46**
Du smorde icke mitt huvud med olja, men hon har smort
mina fötter med smörjelse. **47** Fördenskull säger jag dig:
Hennes många synder äro henne förlåtna; hon har ju ock
visat mycken kärlek. Men den som får litet förlåtet, han
älskar ock litet.» **48** Sedan sade han till henne: »Dina
synder äro dig förlåtna.» **49** Då begynte de som voro
bordsgäster jämte honom att säga vid sig själva: »Vem
är denne, som till och med förlåter synder?» **50** Men han
sade till kvinnan: »Din tro har frälst dig. Gå i frid.»

8 Därefter vandrade han igenom landet, från stad till
stad och från by till by, och predikade och förkunnade
evangelium om Guds rike. Och med honom följde de
tolv, **2** så ock några kvinnor som hade blivit befriade
från onda andar och botade från sjukdomar: Maria, som
kallades Magdalena, ur vilken sju onda andar hade
blivit utdrivna, **3** och Johanna, hustru till Herodes' fogde
Kusas, och Susanna och många andra som tjänade dem
med sina ägodelar. **4** Då nu mycket folk kom tillhopa, i
det att inbyggarna i de särskilda städerna begåvo sig ut
till honom, sade han i en liknelse: **5** »En såningsman
gick ut för att så sin säd. Och när han sådde, föll somt
vid vägen och blev nedtrampat, och himmelens fåglar
åto upp det. **6** Och somt föll på stengrund, och när det
hade vuxit upp, torkade det bort, eftersom det icke där
hade någon fuktighet. **7** Och somt föll bland törnen, och
törnena växte upp tillsammans därmed och förkvävde
det. **8** Men somt föll i god jord, och när det hade vuxit
upp, bar det hundrafaldig frukt.» Sedan han hade talat
detta, sade han med hög röst: »Den som har öron till att
höra, han höre.» **9** Då frågade hans lärjungar honom
vad denna liknelse betydde. **10** Han sade: »Eder är givet
att lära känna Guds rikes hemligheter, men åt de andra
meddelas de i liknelser, för att de med seende ögon intet
skola se och med hörande öron intet förstå'. **11** Så är nu
detta liknelsens mening: Säden är Guds ord. **12** Och att
den såddes vid vägen, det är sagt om dem som hava
hört ordet, men sedan kommer djävulen och tager bort
det ur deras hjärtan, för att de icke skola komma till tro
och bliva frälsta. **13** Och att den såddes på stengrunden
det är sagt om dem, som när de få höra ordet, taga
emot det med glädje, men icke hava någon rot; de tro
allenast till en tid, och i frestelsens stund avfalla de. **14**
Och att den föll bland törnena, det är sagt om dem, som
när de hava hört ordet, gå bort och låta sig förkvävas
av rikedomens omsorger och njutandet av livets goda
och så icke föra något fram till mognad. **15** Men att den
föll i den goda jorden, det är sagt om dem, som när
de hava hört ordet, behålla det i rättsinniga och goda
hjärtan och bära frukt i ståndaktighet. **16** Ingen tänder ett
ljus och gömmer det sedan under ett kärl eller sätter
det under en bänk, utan man sätter det på en ljusstake,
för att de som komma in skola se skenet. **17** Ty intet
är fördolt, som icke skall bliva uppenbart, ej heller är
något undangömt, som icke skall bliva känt och komma i
dagen. **18** Akten fördenskull på huru I hören. Ty den som
har, åt honom skall varda givet; men den som icke har,
från honom skall tagas också det han menar sig hava.»
19 Och hans moder och hans bröder kommo och sökte
honom, men för folkets skull kunde de icke komma in till
honom. **20** Då sade man till honom: »Din moder och dina
broder stå härutanför och vilja träffa dig.» **21** Men han
svarade och sade till dem: »Min moder och mina bröder
äro dessa, som höra Guds ord och göra det.» **22** En dag
steg han med sina lärjungar i en båt och sade till dem:
»Låt oss fara över sjön till andra sidan.» Och de lade
ut. **23** Och medan de seglade fram, somnade han. Men
en stormvind for ned över sjön, och deras båt begynte
fyllas med vatten, så att de voro i fara. **24** Då gingo
de fram och väckte upp honom och sade: »Mästare,
Mästare, vi förgås.» När han så hade vaknat, näpste
han vinden och vattnets vågor, och de stillades, och det
blev lugnt. **25** Därefter sade han till dem: »Var är eder
tro?» Men de hade blivit häpna och förundrade sig och
sade till varandra: »Vem är då denne? Han befaller ju
både vindarna och vattnet, och de lyda honom.» **26** Så
foro de över till gerasenernas land, som ligger mitt emot
Galileen. **27** Och när han hade stigit i land, kom en man
från staden emot honom, en som var besatt av onda
andar, och som under ganska lång tid icke hade haft
kläder på sig och icke bodde i hus, utan bland gravarna.
28 Då nu denne fick se Jesus, skriade han och föll ned
för honom och sade med hög röst: »Vad har du med mig
att göra, Jesus, du Guds, den Högstes, son? Jag beder
dig, plåga mig icke.» **29** Jesus skulle nämligen just bjuda
den orene anden att fara ut ur mannen. Ty i lång tid hade
han farit svårt fram med mannen; och väl hade denne
varit fängslad med kedjor och fotbojor och hållits i förvar,
men han hade slitit sönder bojorna och hade av den
onde anden blivit driven ut i öknarna. **30** Jesus frågade
honom: »Vad är ditt namn?» Han svarade: »Legion.» Ty
det var många onda andar som hade farit in i honom. **31**
Och dessa bådo Jesus att han icke skulle befalla dem
att fara ned i avgrunden. **(Abyssos g12)** **32** Nu gick där
en ganska stor svinhjord i bet på berget. Och de bådo

honom att han ville tillstädja dem att fara in i svinen. Och
han tillstadde dem det. 33 Då gåvo sig de onda andarna
åstad ut ur mannen och foro in i svinen. Och hjorden
störtade sig utför branten ned i sjön och drunknade. 34
Men när herdarna sågo vad som hade skett, flydde de
och berättade härom i staden och på landsbygden. 35
Och folket gick ut för att se vad som hade skett. När
de då kommo till Jesus, funno de mannen, ur vilken
de onda andarna hade blivit utdrivna, sitta invid Jesu
fötter, klädd och vid sina sinnen; och de betogos av
häpnad. 36 Och de som hade sett händelsen omtalade
för dem huru den besatte hade blivit botad. 37 Allt folket
ifrån den kringliggande trakten av gerasenernas land
bad då Jesus att han skulle gå bort ifrån dem, ty de
voro gripna av stor förskräckelse. Så steg han då i en
båt för att vända tillbaka. 38 Och mannen, ur vilken de
onda andarna hade blivit utdrivna, bad honom att få följa
honom. Men Jesus tillsade honom att gå, med de orden:
39 »Vänd tillbaka hem, och förtälj huru stora ting Gud har
gjort med dig.» Då gick han bort och förkunnade i hela
staden huru stora ting Jesus hade gjort med honom. 40
När Jesus kom tillbaka, mottogs han av folket; ty alla
väntade de på honom. 41 Då kom där en man, vid namn
Jairus, som var föreståndare för synagogan. Denne föll
ned för Jesu fötter och bad honom att han skulle komma
till hans hus; 42 ty han hade ett enda barn, en dotter, vid
pass tolv år gammal, som låg för döden. Men under det
att han var på väg dit, trängde folket hårt på honom. 43
Nu var där en kvinna som hade haft blodgång i tolv år
och icke hade kunnat botas av någon. 44 Hon närmade
sig honom bakifrån och rörde vid hörntofsen på hans
mantel, och strax stannade hennes blodgång 45 Men
Jesus frågade: »Vem var det som rörde vid mig?» Då
alla nekade till att hava gjort det, sade Petrus: »Mästare,
hela folkhopen trycker och tränger dig ju.» 46 Men Jesus
sade: »Det var någon som rörde vid mig; ty jag kände att
kraft gick ut ifrån mig.» 47 Då nu kvinnan såg att hon
icke hade blivit obemärkt, kom hon fram bävande och föll
ned för honom och omtalade inför allt folket varför hon
hade rört vid honom, och huru hon strax hade blivit frisk.
48 Då sade han till henne: »Min dotter, din tro har hjälpt
dig. Gå i frid.» 49 Medan han ännu talade, kom någon
från synagogföreståndarens hus och sade: »Din dotter
är död; du må icke vidare göra mästaren omak.» 50 Men
när Jesus hörde detta, sade han till honom: »Frukta icke;
tro allenast, så får hon liv igen.» 51 Och när han hade
kommit fram till hans hus, tillstadde han ingen att gå med
ditin, utom Petrus och Johannes och Jakob och därtill
flickans fader och moder. 52 Och alla gräto och jämrade
sig över henne. Men han sade: »Gråten icke; hon är
icke död, hon sover.» 53 Då hånlogo de åt honom, ty
de visste ju att hon var död. 54 Men han tog henne vid
handen och sade med hög röst: »Flicka, stå upp.» 55 Då
kom hennes ande igen, och hon stod strax upp. Och han
tillsade att man skulle giva henne något att äta. 56 Och
hennes föräldrar blevo uppfyllda av häpnad; men han
förbjöd dem att för någon omtala vad som hade skett.

9 Och han kallade tillhopa de tolv och gav dem makt
och myndighet över alla onda andar, så ock makt att
bota sjukdomar. 2 Och han sände ut dem till att predika
Guds rike och till att bota sjuka. 3 Och han sade till
dem: »Tagen intet med eder på vägen, varken stav eller
ränsel eller bröd eller penningar, och haven icke heller
dubbla livklädnader. 4 Och när I haven kommit in något
hus, så stannen där, till dess I lämnen den orten. 5 Och
om man någonstädes icke tager emot eder, så gån bort
ifrån den staden, och skudden stoftet av edra fötter,
till ett vittnesbörd mot dem.» 6 Och de gingo ut och
vandrade igenom landet, från by till by, och förkunnade
evangelium och botade sjuka allestädes. 7 Men när
Herodes, landsfursten, fick höra om allt detta som skedde
visste han icke vad han skulle tro. Ty somliga sade: »Det
är Johannes, som har uppstått från de döda.» 8 Men
andra sade: »Det är Elias, som har visat sig.» Andra åter
sade: »Det är någon av de gamla profeterna, som har
uppstått.» 9 Men Herodes själv sade: »Johannes har jag
låtit halshugga. Vem är då denne, som jag hör sådant
om?» Och han sökte efter tillfälle att få se honom. 10
Och apostlarna kommo tillbaka och förtäljde för Jesus
huru stora ting de hade gjort. De tog han dem med sig
och drog sig undan till en stad som hette Betsaida, där
de kunde vara allena. 11 Men när folket fick veta detta,
gingo de efter honom. Och han lät dem komma till sig
och talade till dem om Guds rike; och dem som behövde
botas gjorde han friska. 12 Men dagen begynte nalkas
sitt slut. Då trädde de tolv fram och sade till honom: »Låt
folket skiljas åt, så att de kunna gå bort i byarna och
gårdarna häromkring och skaffa sig härbärge och få
mat; vi äro ju här i en öde trakt.» 13 Men han sade till
dem: »Given I dem att äta.» De svarade: »Vi hava icke
mer än fem bröd och två fiskar, såframt vi icke skola
gå bort och köpa mat åt allt detta folk.» 14 Där voro
nämligen vid pass fem tusen män. Då sade han till sina
lärjungar: »Låten dem lägga sig ned i matlag, femtio eller
så omkring i vart.» 15 Och de gjorde så och läto dem alla
lägga sig ned. 16 Därefter tog han de fem bröden och de
två fiskarna och säg upp till himmelen och välsignade
dem. Och han bröt bröden och gav åt lärjungarna, för att
de skulle lägga fram åt folket. 17 Och de åto alla och
blevo mätta. sedan samlade man upp de stycken som
hade blivit över efter dem, tolv korgar. 18 När han en
gång hade dragit sig undan och var stadd i byn, voro
hans lärjungar hos honom. Och han frågade dem och
sade: »Vem säger folket mig vara?» 19 De svarade och
sade: »Johannes döparen; dock säga andra Elias; andra
åter säga: 'Det är någon av de gamla profeterna, som
har uppstått.'» 20 Då frågade han dem: »Vem sägen då

I mig vara?» Petrus svarade och sade: »Guds Smorde.»
21 Då förbjöd han dem strängeligen att säga detta till
någon. 22 Och han sade: »Människosonen måste lida
mycket, och han skall bliva förkastad av de äldste och
översteprästerna och de skriftlärda och skall bliva dödad,
men på tredje dagen skall han uppstå igen.» 23 Och han
sade till alla: »Om någon vill efterfölja mig, så försake
han sig själv och tage sitt kors på sig var dag; så följe
han mig. 24 Ty den som vill bevara sitt liv han skall mista
det; men den som mister sitt liv, för min skull, han skall
bevara det. 25 Och vad hjälper det en människa om hon
vinner hela världen, men mister sig själv eller själv går
förlorad? 26 Den som blyges för mig och för mina ord, för
honom skall Människosonen blygas, när han kom mer i
sin och min Faders och de heliga änglarnas härlighet.
27 Men sannerligen säger jag eder: Bland dem som här
stå finnas några som icke skola smaka döden, förrän de
få se Guds rike.» 28 Vid pass åtta dagar efter det att
han hade talat detta tog han Petrus och Johannes och
Jakob med sig och gick upp på berget för att bedja. 29
Och under det att han bad, blev hans ansikte förvandlat,
och hans kläder blevo skinande vita. 30 Och de, två
män stodo där och samtalade med honom, och dessa
voro Moses och Elias. 31 De visade sig i härlighet och
talade om hans bortgång, vilken han skulle fullborda i
Jerusalem. 32 Men Petrus och de som voro med honom
voro förtyngda av sömn; då de sedan vaknade, sågo de
hans härlighet och de båda männen, som stodo hos
honom. 33 När så dessa skulle skiljas ifrån honom, sade
Petrus till Jesus: »Mästare, har är oss gott att vara; låt
oss göra tre hyddor, en åt dig och en åt Moses och en
åt Elias.» Han visste nämligen icke vad han sade. 34
Medan han så talade, kom en sky och överskyggde
dem; och de blevo förskräckta, när de trädde in i skyn.
35 Och ur skyn kom en röst som sade: »Denne är min
Son, den utvalde; hören honom.» 36 Och i detsamma
som rösten kom, funno de Jesus vara där allena. --
Och de förtego detta och omtalade icke för någon på
den tiden något av vad de hade sett. 37 När de dagen
därefter gingo ned från berget, hände sig att mycket
folk kom honom till mötes. 38 Då ropade en man ur
folkhopen och sade: »Mästare, jag beder dig, se till min
son, ty han är mitt enda barn. 39 Det är så, att en ande
plägar gripa fatt i honom, och strax skriar han då, och
anden sliter och rycker honom, och fradgan står honom
om munnen. Och det är med knapp nöd han släpper
honom, sedan han har sönderbråkat honom. 40 Nu bad
jag dina lärjungar att de skulle driva ut honom, men de
kunde det icke.» 41 Då svarade Jesus och sade: »O du
otrogna och vrånga släkte, huru länge måste jag vara
hos eder och härda ut med eder? För hit din son.» 42
Men ännu medan denne var på väg fram, kastade den
onde anden omkull honom och slet och ryckte honom.
Då tilltalade Jesus den orene anden strängt och gjorde
gossen frisk och gav honom tillbaka åt hans fader. 43
Och alla häpnade över Guds stora makt. Då nu alla
förundrade sig över alla de gärningar som han gjorde,
sade han till sina lärjungar: 44 »Tagen emot dessa ord
med öppna öron: Människosonen skall bliva överlämnad
i människors händer. 45 Men de förstodo icke detta som
han sade, och det var förborgat för dem, så att de icke
kunde fatta det; dock fruktade de att fråga honom om det
som han hade sagt. 46 Och bland dem uppstod tanken
på vilken av dem som vore störst. 47 Men Jesus förstod
deras hjärtans tankar och tog ett barn och ställde det
bredvid sig 48 och sade till dem: »Den som tager emot
detta barn i mitt namn, han tager emot mig, och den som
tager emot mig, han tager emot honom som har sänt
mig. Ty den som är minst bland eder alla, han är störst.
49 Och Johannes tog till orda och sade: »Mästare, sågo
huru en man drev ut onda andar genom ditt namn; och
du ville hindra honom, eftersom han icke följde med
oss.» 50 Men Jesus sade till honom: »Hindren honom
icke; ty den som icke är emot eder, han är för eder.» 51
Då nu tiden var inne att han skulle bliva upptagen, beslöt
han att ställa sin färd till Jerusalem. 52 Och han sände
budbärare framför sig; och de gingo åstad och kommo in
i en samaritisk by för att reda till åt honom. 53 Men folket
där tog icke emot honom, eftersom han var stadd på
färd till Jerusalem. 54 När de båda lärjungarna Jakob i
och Johannes förnummo detta, sade de: »Herre, vill du
att vi skola bedja att eld kommer ned från himmelen och
förtär dem?» 55 Då vände han sig om och tillrättavisade
dem. 56 Och de gingo till en annan by. 57 Medan de nu
färdades fram på vägen, sade någon till honom: »Jag vill
följa dig, varthelst du går. 58 Då svarade Jesus honom:
»Rävarna hava kulor, och himmelens fåglar hava nästen;
men Människosonen har ingen plats där han kan vila
sitt huvud.» 59 Och till en annan sade han: »Föl; mig.»
Men denne svarade: »Tillstäd mig att först gå bort och
begrava min fader.» 60 Då sade han till honom: »Låt de
döda begrava sina döda; men gå du åstad och förkunna
Guds rike.» 61 Åter en annan sade: »Jag vill följa dig,
Herre, men tillstäd mig att först taga avsked av dem som
höra till mitt hus.» 62 Då svarade Jesus honom: »Ingen
som ser sig tillbaka, sedan han har satt sin hand till
plogen, är skickad för Guds rike.»

10 Därefter utsåg Herren sjuttiotvå andra och sände
ut dem framför sig, två och två, till var stad och ort
dit han själv tänkte komma 2 »Skörden är mycken, men
arbetarna äro få. Bedjen fördenskull skördens Herre
att han sänder ut arbetare till sin skörd. 3 Gån åstad.
Se, jag sänder eder såsom lamm mitt in ibland ulvar. 4
Bären ingen penningpung, ingen ränsel, inga skor, och
hälsen icke på någon under vägen. 5 Men när I kommen
in i något hus, så sägen först: 'Frid vare över detta hus.'
6 Om då någon finnes därinne, som är frid värd, så skall

den frid I tillönsken vila över honom; varom icke, så skall
den vända tillbaka över eder själva. 7 Och stannen kvar
i det huset, och äten och dricken vad de hava att giva, ty
arbetaren är värd sin lön. Gån icke ur hus i hus. 8 Och
när I kommen in i någon stad där man tager emot eder,
så äten vad som sättes fram åt eder, 9 och boten de
sjuka som finnas där, och sägen till dem: 'Guds rike är
eder nära.' 10 Men när I kommen in i någon stad där
man icke tager emot eder, så gån ut på dess gator och
sägen: 11 'Till och med det stoft som låder vid våra fötter
ifrån eder stad skaka vi av oss åt eder. Men det mån I
veta, att Guds rike är nära.' 12 Jag säger eder att det för
Sodom skall på 'den dagen' bliva drägligare än för den
staden. 13 Ve dig, Korasin! Ve dig, Betsaida! Ty om de
kraftgärningar som äro gjorda i eder hade blivit gjorda
i Tyrus och Sidon, så skulle de för länge sedan hava
suttit i säck och aska och gjort bättring. 14 Men också
skall det vid domen bliva drägligare för Tyrus och Sidon
än för eder. 15 Och du. Kapernaum, skall väl du bliva
upphöjt till himmelen? Nej, ned till dödsriket måste du
fara. -- **(Hadēs g86)** 16 Den som hör eder, han hör mig,
och den som förkastar eder, han förkastar mig; men den
som förkastar mig, han förkastar honom som har sänt
mig.» 17 Och de sjuttiotvå kommo tillbaka, uppfyllda av
glädje, och sade: »Herre, också de onda andarna äro
oss underdåniga genom ditt namn.» 18 Då sade han till
dem: »Jag såg Satan falla ned från himmelen såsom en
ljungeld. 19 Se, jag har givit eder makt att trampa på
ormar och skorpioner och att förtrampa all ovännens
härsmakt, och han skall icke kunna göra eder någon
skada. 20 Dock, glädjens icke över att änglarna äro
eder underdåniga, utan glädjens över att edra namn äro
skrivna i himmelen.» 21 I samma stund uppfylldes han
av fröjd genom den helige Ande och sade: »Jag prisar
dig, Fader, du himmelens och jordens Herre, för att du
väl har dolt detta för de visa och kloka, men uppenbarat
det för de enfaldiga. Ja, Fader; så har ju varit ditt behag.
22 Allt har av min Fader blivit för trott åt mig. Och ingen
känner vem Sonen är utom Fadern, ej heller vem Fadern
är, utom Sonen och den för vilken Sonen vill göra honom
känd.» 23 Sedan vände han sig till lärjungarna, när han
var allena med dem och sade: »Saliga äro de ögon som
se det I sen. 24 Ty jag säger eder: Många profeter och
konungar ville se det som I sen men fingo dock icke se
det, och höra det som I hören, men fingo dock icke höra
det.» 25 Men en lagklok stod upp och ville snärja honom
och sade: »Mästare, vad skall jag göra för att få evigt liv
till arvedel?» **(aiōnios g166)** 26 Då sade han till honom:
»Vad är skrivet i lagen? Huru läser du?» 27 Han svarade
och sade: »'Du skall älska Herren, din Gud, av allt ditt
hjärta och av all din själ och av all din kraft och av allt
ditt förstånd och din nästa såsom dig själv.'» 28 Han
sade till honom: »Rätt svarade du. Gör det, så får du
leva, 29 Då ville han rättfärdiga sig och sade till Jesus:
»Vilken är då min nästa?» 30 Jesus svarade och sade:
»En man begav sig från Jerusalem ned till Jeriko, men
råkade ut för rövare, som togo ifrån honom hans kläder
och därtill slogo honom; därefter gingo de sin väg och
läto honom ligga där halvdöd. 31 Så hände sig att en
präst färdades samma väg; och när han fick se honom,
gick han förbi. 32 Likaledes ock en levit: när denne kom
till det stället och fick se honom, gick han förbi. 33 Men
en samarit, som färdades samma väg, kom också dit där
han låg; och när denne fick se honom, ömkade han sig
över honom 34 och gick fram till honom och göt olja och
vin i hans sår och förband dem. Sedan lyfte han upp
honom på sin åsna och förde honom till ett härbärge och
skötte honom. 35 Morgonen därefter tog han fram två
silverpenningar och gav dem åt värden och sade: 'Sköt
honom och vad du mer kostar på honom skall jag betala
dig, när jag kommer tillbaka.' -- 36 Vilken av dessa tre
synes dig nu hava visat sig vara den mannens nästa,
som hade fallit i rövarhänder?» 37 Han svarade: »Den
som bevisade honom barmhärtighet.» Då sade Jesus till
honom: »Gå du och gör sammalunda.» 38 När de nu
voro på vandring, gick han in i en by, och en kvinna,
vid namn Marta, tog emot honom i sitt hus. 39 Och hon
hade en syster, som hette Maria; denna satte sig ned vid
Herrens fötter och hörde på hans ord. 40 Men Marta var
upptagen av mångahanda bestyr för att tjäna honom.
Och hon gick fram och sade: »Herre, frågar du icke
efter att min syster har lämnat alla bestyr åt mig allena?
Säg nu till henne att hon hjälper mig.» 41 Då svarade
Herren och sade till henne: »Marta, Marta, du gör dig
bekymmer och oro för mångahanda, 42 men allenast ett
är nödvändigt. Maria har utvalt den goda delen, och den
skall icke tagas ifrån henne.»

11 När han en gång uppehöll sig på ett ställe för att
bedja och hade slutat sin bön, sade en av hans
lärjungar till honom: »Herre, lär oss att bedja, såsom ock
Johannes lärde sina lärjungar.» 2 Då sade han till dem:
»När I bedjen, skolen I säga så: 'Fader, helgat varde
ditt namn; tillkomme ditt rike; 3 vårt dagliga bröd giv
oss var dag; 4 och förlåt oss våra synder, ty också vi
förlåta var och en som är oss något skyldig; och inled
oss icke i frestelse.'» 5 Ytterligare sade han till dem:
»Om någon av eder har en vän och mitt i natten kommer
till denne och säger till honom: 'Käre vän, låna mig tre
bröd; 6 ty en av mina vänner har kommit resande till
mig, och jag har intet att sätta fram åt honom' 7 så
svarar kanske den andre inifrån huset och säger: 'Gör
mig icke omak; dörren är redan stängd, och både jag
och mina barn hava gått till sängs; jag kan icke stå upp
och göra dig något.' 8 Men jag säger eder: Om han än
icke, av det skälet att han är hans vän, vill stå upp och
giva honom något, så kommer han likväl, därför att den
andre är så påträngande, att stå upp och giva honom
så mycket han behöver. 9 Likaså säger jag till eder:

Bedjen, och eder skall varda givet; söken, och I skolen
finna; klappen, och för eder skall varda upplåtet. 10 Ty
var och en som beder, han får; och den som söker, han
finner; och för den som klappar skall varda upplåtet. 11
Finnes bland eder någon fader, som när hans son beder
honom om en fisk, i stallet för en fisk räcker honom en
orm, 12 eller som räcker honom en skorpion, när han
beder om ett ägg? 13 Om nu I, som ären onda, förstån
att giva edra barn goda gåvor, huru mycket mer skall
icke då den himmelske Fadern giva helig ande åt dem
som bedja honom!» 14 Och han drev ut en ond ande
som var dövstum. Och när den onde anden hade blivit
utdriven, talade den dövstumme; och folket förundrade
sig. 15 Men några av dem sade: »Det är med Beelsebul,
de onda andarnas furste, som han driver ut de onda
andarna.» 16 Och några andra ville sätta honom på prov
och begärde av honom ett tecken från himmelen. 17
Men han förstod deras tankar och sade till dem: »Vart
rike som har kommit i strid med sig självt bliver förött,
så att hus faller på hus. 18 Om nu Satan har kommit i
strid med sig själv, huru kan då hans rike hava bestånd?
I sägen ju att det är med Beelsebul som jag driver ut
de onda andarna. 19 Men om det är med Beelsebul
som jag driver ut de onda andarna, med vem driva då
edra egna anhängare ut dem? De skola alltså vara edra
domare. 20 Om det åter är med Guds finger som jag
driver ut de onda andarna, så har ju Guds rike kommit till
eder. -- 21 När en stark man, fullt väpnad, bevakar sin
gård, då äro hans ägodelar fredade. 22 Men om någon
som är starkare än han angriper honom och övervinner
honom, så tager denne ifrån honom alla vapnen, som
han förtröstade på, och skiftar ut bytet efter honom. 23
Den som icke är med mig, han är emot mig, och den
som icke församlar med mig, han förskingrar. 24 När
en oren ande har farit ut ur en människa, vandrar han
omkring i ökentrakter och söker efter ro. Men då han
icke finner någon, säger han: 'Jag vill vända tillbaka till
mitt hus, som jag gick ut ifrån.' 25 Och när han kommer
dit och finner det fejat och prytt, 26 då går han åstad
och tager med sig sju andra andar, som äro värre än
han själv, och de gå ditin och bo där; och så bliver för
den människan det sista värre än det första.» 27 När
han sade detta, hov en kvinna in folkhopen upp sin röst
och ropade till honom: »Saligt är det moderssköte som
har burit dig, och de bröst som du har diat.» 28 Men
han svarade: »Ja, saliga är de som höra Guds ord och
gömma det.» 29 Men när folket strömmade till tog han
till orda och sade: »Detta släkte är ett ont släkte Det
begär ett tecken, men intet annat tecken skall givas det
än Jonas' tecken. 30 Ty såsom Jonas blev ett tecken för
nineviterna, så skall ock Människosonen vara ett tecken
för detta släkte. 31 Drottningen av Söderlandet skall vid
domen träda fram tillsammans med detta släktes män
och bliva dem till dom. Ty hon kom från jordens ända för
att höra Salomos visdom; och se, har är vad som är
mer än Salomo. 32 Ninevitiska män skola vid domen
träda fram tillsammans med detta släkte och bliva det till
dom. Ty de gjorde bättring vid Jonas' predikan; och se,
här är vad som är mer än Jonas. 33 Ingen tänder ett
ljus och sätter det på en undangömd plats eller under
skäppan, utan man sätter det på ljusstaken, för att de
som komma in skola se skenet. 34 Ditt öga är kroppens
lykta. När ditt öga är friskt, då har ock hela din kropp
ljus; men när det är fördärvat, då är ock din kropp höljd i
mörker. 35 Se därför till, att ljuset som du har i dig icke
är mörker. 36 Om så hela din kropp får ljus och icke har
någon del höljd i mörker, då har den ljus i sin helhet,
såsom när en lykta lyser dig med sitt klara sken.» 37
Under det att han så talade, inbjöd en farisé honom
till måltid hos sig; och han gick ditin och tog plats vid
bordet. 38 Men när fariséen såg att han icke tvådde sig
före måltiden, förundrade han sig. 39 Då sade Herren till
honom: »I fariséer, I gören nu det yttre av bägaren och
fatet rent, medan edert inre är fullt av rofferi och ondska.
40 I dårar, har icke han som har gjort det yttre också
gjort det inre? 41 Given fastmer såsom allmosa vad inuti
kärlet är; först då bliver allt hos eder rent. 42 Men ve
eder, I fariséer, som given tionde av mynta och ruta och
alla slags kryddväxter, men icke akten på rätten och
på kärleken till Gud! Det ena borden I göra, men icke
underlåta det andra. 43 Ve eder, I fariséer, som gärna
viljen sitta främst i synagogorna och gärna viljen bliva
hälsade på torgen! 44 Ve eder, I som ären lika gravar
som ingen kan märka, och över vilka människorna gå
fram utan att veta det!» 45 Då tog en av de lagkloke
till orda och sade till honom: »Mästare, när du så talar,
skymfar du också oss.» 46 Han svarade: »Ja, ve ock
eder, I lagkloke, som på människorna läggen bördor,
svåra att bära, men själva icke viljen med ett enda finger
röra vid de bördorna! 47 Ve eder, I som byggen upp
profeternas gravar, deras som edra fäder dräpte! 48 Så
bären I då vittnesbörd om edra fäders gärningar och
gillen dem; ty om de dräpte profeterna, så byggen I upp
deras gravar. 49 Därför har ock Guds vishet sagt: 'Jag
skall sända till dem profeter och apostlar, och somliga av
dem skola de dräpa, och andra skola de förfölja. 50 Och
så skall av detta släkte utkrävas alla profeters blod, allt
det som är utgjutet från världens begynnelse, 51 ända
ifrån Abels blod intill Sakarias' blod, hans som förgjordes
mellan altaret och templet.' Ja, jag säger eder: Det skall
utkrävas av detta släkte. 52 Ve eder, I lagkloke, som
haven tagit bort nyckeln till kunskapen! Själva haven
I icke kommit ditin och för dem som ville komma dit
haven I lagt hinder.» 53 När han inför allt folket sade
detta till dem, blevo fariséerna och de lagkloke mycket
förbittrade och gåvo sig i strid med honom om många
stycken; 54 de sökte nämligen efter tillfälle att kunna
anklaga honom.

12 Då nu otaligt mycket folk var församlat omkring
honom, så att de trampade på varandra, tog han
till orda och sade, närmast till sina lärjungar: »Tagen
eder till vara för fariséernas surdeg, det är för skrymteri.
2 Intet är förborgat, som icke skall bliva uppenbarat, och
intet är fördolt, som icke skall bliva känt. **3** Därför skall
allt vad I haven sagt i mörkret bliva hört i ljuset, och vad
I haven viskat i någons öra i kammaren, det skall bliva
utropat på taken. **4** Men jag säger eder, mina vänner:
Frukten icke för dem som väl kunna dräpa kroppen, men
sedan icke hava makt att göra något mer. **5** Jag vill lära
eder vem I skolen frukta: frukten honom som har makt
att, sedan han har dräpt, också kasta i Gehenna. Ja, jag
säger eder: Honom skolen I frukta. -- **(Geenna g1067)** **6**
Säljas icke fem sparvar för två skärvar? Och icke en av
dem är förgäten hos Gud. **7** Men på eder äro till och
med huvudhåren allasammans räknade. Frukten icke;
I ären mer värda än många sparvar. **8** Och jag säger
eder: Var och en som bekänner mig inför människorna,
honom skall ock Människosonen kännas vid inför Guds
änglar. **9** Men den som förnekar mig inför människorna,
han skall ock bliva förnekad inför Guds änglar. **10** Och
om någon säger något mot Människosonen, så skall det
bliva honom förlåtet; men den som hädar den helige
Ande, honom skall det icke bliva förlåtet. **11** Men när
man drager eder fram inför synagogor och överheter och
myndigheter, så gören eder icke bekymmer för huru eller
varmed I skolen försvara eder, eller vad I skolen säga;
12 ty den helige Ande skall i samma stund lära eder vad
I skolen säga.» **13** Och en man i folkhopen sade till
honom: »Mästare, säg till min broder att han skiftar arvet
med mig.» **14** Men han svarade honom: »Min vän, vem
har satt mig till domare eller skiftesman över eder?» **15**
Därefter sade han till dem: »Sen till, att I tagen eder
till vara för allt slags girighet; ty en människas liv beror
icke därpå att hon har överflöd på ägodelar.» **16** Och
han framställde för dem en liknelse; han sade: »Det var
en rik man vilkens åkrar buro ymniga skördar. **17** Och
han tänkte vid sig själv och sade: 'Vad skall jag göra?
Jag har ju icke rum nog för att inbärga min skörd.' **18**
Därefter sade han: 'Så vill jag göra: jag vill riva ned mina
lador och bygga upp större, och i dem skall jag samla in
all min gröda och allt mitt goda. **19** Sedan vill jag säga till
min själ: Kära själ, du har mycket gott förvarat för många
år; giv dig nu ro, ät, drick och var glad. **20** Men Gud sade
till honom: 'Du dåre, i denna natt skall din själ utkrävas
av dig; vem skall då få vad du har samlat i förråd?' -- **21**
Så går det den som samlar skatter åt sig själv, men icke
är rik inför Gud.» **22** Och han sade till sina lärjungar:
»Därför säger jag eder: Gören eder icke bekymmer för
edert liv, vad I skolen äta, ej heller för eder kropp, vad I
skolen kläda eder med. **23** Livet är ju mer än maten, och
kroppen mer än kläderna. **24** Given akt på korparna: de
så icke, ej heller skörda de, och de hava varken visthus
eller lada; och likväl föder Gud dem. Huru mycket mer
ären icke I än fåglarna! **25** Vilken av eder kan med allt
sitt bekymmer lägga en aln till sin livslängd? **26** Förmån I
nu icke ens det som minst är, varför gören I eder då
bekymmer för det övriga? **27** Given akt på liljorna, huru
de varken spinna eller väva; och likväl säger jag eder att
icke ens Salomo i all sin härlighet var så klädd som en av
dem. **28** Kläder nu Gud så gräset på marken, vilket i dag
står och i morgon kastas i ugnen, huru mycket mer skall
han då icke kläda eder, I klentrogne! **29** Söken därför
icke heller I efter vad I skolen äta, eller vad I skolen
dricka, och begären icke vad som är för högt. **30** Efter
allt detta söka ju hedningarna i världen, och eder Fader
vet att I behöven detta. **31** Nej, söken efter hans rike, så
skall också detta andra tillfalla eder. **32** Frukta icke, du
lilla hjord; ty det har behagat eder Fader att giva eder
riket. **33** Säljen vad I ägen och given allmosor; skaffen
eder penningpungar som icke nötas ut, en outtömlig
skatt i himmelen, dit ingen tjuv når, och där man icke
fördärvar. **34** Ty där eder skatt är, där komma ock edra
hjärtan att vara. **35** Haven edra länder omgjordade och
edra lampor brinnande. **36** Och varen I lika tjänare som
vänta på att deras herre skall bryta upp från bröllopet, för
att strax kunna öppna för honom, när han kommer och
klappar. **37** Saliga äro de tjänare som deras herre finner
vakande, när han kommer. Sannerligen säger jag eder:
Han skall fästa upp sin klädnad och låta dem taga plats
vid bordet och själv gå fram och betjäna dem. **38** Och
vare sig han kommer under den andra nattväkten eller
under den tredje och finner dem så göra -- saliga äro de
då. **39** Men det förstån I väl, att om husbonden visste
vilken stund tjuven skulle komma, så tillstadde han icke
att någon bröt sig in i hans hus. **40** Så varen ock I redo
ty i en stund då I icke vänten det skall Människosonen
komma.» **41** Då sade Petrus: »Herre, är det om oss som
du talar i denna liknelse, eller är det om alla?» **42** Herren
svarade: »Finnes någon trogen och förståndig förvaltare,
som av sin herre kan sättas över hans husfolk, för att i
rätt tid giva dem deras bestämda kost -- **43** salig är då
den tjänaren, om hans herre, när han kommer, finner
honom göra så. **44** Sannerligen säger jag eder: Han
skall sätta honom över allt vad han äger. **45** Men om så
är, att tjänaren säger i sitt hjärta: 'Min herre kommer icke
så snart', och han begynner att slå de andra tjänarna
och tjänarinnorna och att äta och dricka så att han bliver
drucken, **46** då skall den tjänarens herre komma på en
dag då han icke väntar det, och i en stund då han icke
tänker sig det, och han skall låta hugga honom i stycken
och låta honom få sin del med de otrogna. -- **47** Och
den tjänare som hade fått veta sin herres vilja, men
icke redde till eller gjorde efter hans vilja, han skall bliva
straffad med många slag. **48** Men den som, utan att
hava fått veta hans vilja, gjorde vad som val slag värt,
han skall bliva straffad med allenast få slag. Var och en

åt vilken mycket är givet, av honom skall mycket varda
utkrävt och den som har blivit betrodd med mycket, av
honom skall man fordra dess mera. 49 Jag har kommit
för att tända en eld på jorden; och huru gärna ville jag
icke att den redan brunne! 50 Men jag måste genomgå
ett dop; och huru ängslas jag icke, till dess att det är
fullbordat! 51 Menen I att jag har kommit för att skaffa
frid på jorden? Nej, säger jag eder, fastmer söndring.
52 Ty om fem finnas i samma hus, skola de härefter
vara söndrade från varandra, så att tre stå mot två Och
två mot tre: 53 fadern mot sin son och sonen mot sin
fader, modern mot sin dotter och dottern mot sin moder,
svärmodern mot sin sonhustru och sonhustrun mot sin
svärmoder. 54 Han hade också till folket: »När I sen ett
moln stiga upp i väster, sägen I strax: 'Nu kommer regn';
och det sker så. 55 Och när I sen sunnanvind blåsa,
sägen I: 'Nu kommer stark hetta'; och detta sker. 56 I
skrymtare, jordens och himmelens utseende förstån I
att tyda; huru kommer det då till, att I icke kunnen tyda
denna tiden? 57 Varför låten I icke edert eget inre döma
om vad rätt är? 58 När du går till en överhetsperson
med din motpart, så gör dig under vägen all möda att
bliva förlikt med denne, så att han icke drager dig fram
inför domaren; då händer att domaren överlämnar dig åt
rättstjänaren, och att rättstjänaren kastar dig i fängelse.
59 Jag säger dig: Du skall icke slippa ut därifrån, förrän
du har betalt ända till den yttersta skärven.»

13 Vid samma tid kommo några och berättade för
honom om de galiléer vilkas blod Pilatus hade
blandat med deras offer. 2 Då svarade han och sade till
dem: »Menen I att dessa galiléer voro större syndare
än alla andra galiléer, eftersom de fingo lida sådant?
3 Nej, säger jag eder; men om I icke gören bättring,
skolen I alla sammalunda förgås. 4 Eller de aderton
som dödades, när tornet i Siloam föll på dem, menen
I att de voro mer brottsliga än alla andra människor
som bo i Jerusalem? 5 Nej, säger jag eder; men om I
icke gören bättring, skolen I alla sammalunda förgås.»
6 Och han framställde denna liknelse: »En man hade
ett fikonträd planterat i sin vingård; och han kom och
sökte frukt därpå, men fann ingen. 7 Då sade han till
vingårdsmannen: 'Se, nu i tre år har jag kommit och
sökt frukt på detta fikonträd, utan att finna någon. Hugg
bort det. Varför skall det därjämte få utsuga jorden?'
8 Men vingårdsmannen svarade och sade till honom:
'Herre, låt det stå kvar också detta år, för att jag under
tiden må gräva omkring det och göda det; 9 kanhända
skall det så till nästa å bära frukt. Varom icke, så må du
då hugga bort det.'» 10 När han en gång på sabbaten
undervisade i en synagoga, 11 var där en kvinna som i
aderton år hade varit besatt av en sjukdomsande, och
hon var så hopkrumpen, att hon alls icke kunde räta
upp sin kropp. 12 Då nu Jesus fick se henne, kallade
han henne till sig och sade till henne »Kvinna, du är fri
ifrån din sjuk dom», 13 och han lade därvid händerna på
henne. Och strax rätade hon upp sig och prisade Gud.
14 Men det förtröt synagogföreståndaren att Jesus på
sabbaten botade sjuka; och han tog till orda och sade till
folket: »Sex dagar finnas, på vilka man bör arbeta. På
dem mån I alltså komma och låta bota eder, men icke på
sabbatsdagen. 15 Då svarade Herren honom och sade:
»I skrymtare, löser icke var och en av eder på sabbaten
sin oxe eller åsna från krubban och leder den bort för att
vattna den? 16 Och denna kvinna, en Abrahams dotter,
som Satan har hållit bunden nu i aderton år, skulle då
icke hon på sabbatsdagen få lösas från sin boja?» 17
När han sade detta, blygdes alla hans motståndare;
och allt folket gladde sig över alla de härliga gärningar
som gjordes av honom. 18 Så sade han då: »Vad är
Guds rike likt, ja, vad skall jag likna det vid? 19 Det är
likt ett senapskorn som en man tager och lägger ned
i sin trädgård, och det växer och bliver ett träd, och
himmelens fåglar bygga sina nästen på dess grenar.» 20
Ytterligare sade han: »Vad skall jag likna Guds rike vid?
21 Det är likt en surdeg som en kvinna tager och blandar
in i tre skäppor mjöl, till dess alltsammans bliver syrat.»
22 Och han vandrade från stad till stad och från by till
by och undervisade folket, under det att han fortsatte
sin färd till Jerusalem. 23 Och någon frågade honom:
»Herre, är det allenast få som bliva frälsta?» Då svarade
han dem: 24 »Kämpen för att komma in genom den
trånga dörren; ty många, säger jag eder, skola försöka
att komma in och skola dock icke förmå det. 25 Om
husbonden har stått upp och tillslutit dörren, och I sedan
kommen och ställen eder därutanför och klappen på
dörren och sägen: 'Herre, låt upp för oss', så skall han
svara och säga till eder: 'Jag vet icke varifrån I ären.' 26
Och I skolen då säga: 'Vi hava ju ätit och druckit med dig,
och du har undervisat på våra gator.' 27 Men han skall
svara: 'Jag säger eder: Jag vet icke varifrån I ären; gån
bort ifrån mig, alla I ogärningsmän.' 28 Där skall då bliva
gråt och tandagnisslan, när I fån se Abraham, Isak och
Jakob och alla profeterna vara i Guds rike, men finnen
eder själva utkastade. 29 Ja, människor skola komma
från öster och väster, från norr och söder och bliva
bordsgäster i Guds rike. 30 Och se, då skola somliga
som äro de sista bliva de första, och somliga som äro de
första bliva de sista. 31 I samma stund kommo några
fariséer fram och sade till honom: »Begiv dig åstad bort
härifrån; ty Herodes vill dräpa dig.» 32 Då svarade han
dem: »Gån och sägen den räven, att jag i dag och i
morgon driver ut onda andar och botar sjuka, och att
jag först på tredje dagen är färdig. 33 Men jag måste
vandra i dag och i morgon och i övermorgon, ty det är
icke i sin ordning att en profet förgöres annorstädes
än i Jerusalem. -- 34 Jerusalem, Jerusalem, du som
dräper profeterna och stenar dem som äro sända till dig!

Huru ofta har jag icke velat församla dina barn, likasom
hönan församlar sina kycklingar under sina vingar! Men
haven icke velat. 35 Se, edert hus skall komma att stå
övergivet. Men jag säger eder: I skolen icke se mig,
förrän den tid kommen, då I sägen: 'Välsignad vare han
som kommer, i Herrens namn.'

14 När han på en sabbat hade kommit in till en av de
förnämligaste fariséerna för att intaga en måltid,
hände sig, medan man där vaktade på honom, 2 att en
vattusiktig man kom dit och stod framför honom. 3 Då tog
Jesus till orda och sade till de lagkloke och fariséerna:
»Är det lovligt att bota sjuka på sabbaten, eller är det
icke lovligt?» 4 Men de tego. Då tog han mannen vid
handen och gjorde honom frisk och lät honom gå. 5
Sedan sade han till dem: »Om någon av eder har en
åsna eller en oxe som faller i en brunn, går han icke då
strax och drager upp den, jämväl på sabbatsdagen?» 6
Och de förmådde icke svara något härpå. 7 Då han nu
märkte huru gästerna utvalde åt sig de främsta platserna,
framställde han för dem en liknelse; han sade till dem: 8
»När du av någon har blivit bjuden till bröllop, så tag
icke den främsta platsen vid bordet. Ty kanhända finnes
bland gästerna någon som är mer ansedd än du, 9 och
då kommer till äventyrs den som har bjudit både dig och
honom och säger till dig: 'Giv plats åt denne'; och så
måste du med skam intaga den nedersta platsen. 10
Nej, när du har blivit bjuden, så gå och tag den nedersta
platsen vid bordet. Ty det kan då hända att den som har
bjudit dig säger till dig, när han kommer: 'Min vän, stig
högre upp.' Då vederfares dig heder inför alla de andra
bordsgästerna. 11 Ty var och en som upphöjer sig, han
skall bliva förödmjukad, och den som ödmjukar sig, han
skall bliva upphöjd.» 12 Han sade ock till den som hade
bjudit honom: »När du gör ett gästabud, på middagen
eller på aftonen, så inbjud icke dina vänner eller dina
bröder eller dina fränder, ej heller rika grannar, så att de
bjuda dig igen och du därigenom får vedergällning. 13
Nej, när du gör gästabud, så bjud fattiga, krymplingar,
halta, blinda. 14 Salig är du då; ty eftersom de icke
förmå vedergälla dig, skall du få din vedergällning vid de
rättfärdigas uppståndelse.» 15 Då nu en av de andra vid
bordet hörde detta, sade denne till honom: »Salig är
den som får bliva bordsgäst i Guds rike!» 16 Då sade
han till honom: »En man tillredde ett stort gästabud och
bjöd många. 17 Och när gästabudet skulle hållas, sände
han ut sin tjänare och lät säga till dem som voro bjudna:
'Kommen, ty nu är allt redo.' 18 Men de begynte alla
strax ursäkta sig. Den förste sade till honom: 'Jag har
köpt ett jordagods, och jag måste gå ut och bese det.
Jag beder dig, tag emot min ursäkt.' 19 En annan sade:
'Jag har köpt fem par oxar, och jag skall nu gå åstad
och försöka dem. Jag beder dig, tag emot min ursäkt.'
20 Åter en annan sade: 'Jag har tagit mig hustru, och
därför kan jag icke komma.' 21 Och tjänaren kom igen
och omtalade detta för sin herre. Då blev husbonden
vred och sade till sin tjänare: 'Gå strax ut på gator och
gränder i staden, och för hitin fattiga och krymplingar och
blinda och halta.' 22 Sedan sade tjänaren: 'Herre, vad
du befallde har blivit gjort, men har är ännu rum.' 23 Då
sade herren till tjänaren: 'Gå ut på vägar och stigar, och
nödga människorna att komma hitin, så att mitt hus bliver
fullt. 24 Ty jag säger eder att ingen av de män som voro
bjudna skall smaka sin måltid.'» 25 Och mycket folk gick
med honom; och han vände sig om och sade till dem: 26
»Om någon kommer till mig, och han därvid ej hatar sin
fader och sin moder, och sin hustru och sina barn, och
sina bröder och systrar, därtill ock sitt eget liv, så kan
han icke vara min lärjunge. 27 Den som icke bär sitt kors
och efterföljer mig, han kan icke vara min lärjunge. 28 Ty
om någon bland eder vill bygga ett torn, sätter han sig
icke då först ned och beräknar kostnaden och mer till,
om han äger vad som behöves för att bygga det färdigt?
29 Eljest, om han lade grunden, men icke förmådde
fullborda verket skulle ju alla som finge se det begynna
att begabba honom 30 och säga: 'Den mannen begynte
bygga, men förmådde icke fullborda sitt verk.' 31 Eller
om en konung vill draga ut i krig för att drabba samman
med en annan konung, sätter han sig icke då först ned
och tänker efter, om han förmår att med tio tusen möta
den som kommer emot honom med tjugu tusen? 32 Om
så icke är, måste han ju, medan den andre ännu är långt
borta, skicka sändebud och underhandla om fred. 33
Likaså kan ingen av eder vara min lärjunge, om han icke
försakar allt vad han äger. -- 34 Så är väl saltet en god
sak, men om till och med saltet mister sin sälta, varmed
skall man då återställa dess kraft? 35 Varken för jorden
eller för gödselhögen är det tjänligt; man kastar ut det.
Den som har öron till att höra, han höre.»

15 Och till honom kom allt vad publikaner och syndare
hette för att höra honom. 2 Men fariséerna och
de skriftlärde knorrade och sade: »Denne tager emot
syndare och äter med dem.» 3 Då framställde han för
dem denna liknelse; han sade: 4 »Om ibland eder finnes
en man som har hundra får, och han förlorar ett av
dem, lämnar han icke då de nittionio i öknen och går
och söker efter det förlorade, till dess han finner det?
5 Och när han har funnit det, lägger han det på sina
axlar med glädje. 6 Och när han kommer hem, kallar
han tillhopa sina vänner och grannar och säger till dem:
'Glädjens med mig, ty jag har funnit mitt får, som var
förlorat.' 7 Jag säger eder att likaså bliver mer glädje
i himmelen över en enda syndare som gör bättring,
än över nittionio rättfärdiga som ingen bättring behöva.
8 Eller om en kvinna har tio silverpenningar, och hon
tappar bort en av dem, tänder hon icke då upp ljus
och sopar huset och söker noga, till dess hon finner

den? 9 Och när hon har funnit den, kallar hon tillhopa
sina väninnor och grannkvinnor och säger: 'Glädjens
med mig, ty jag har funnit den penning som jag hade
tappat bort.' 10 Likaså, säger jag eder, bliver glädje hos
Guds änglar över en enda syndare som gör bättring.
11 Ytterligare sade han: »En man hade två söner. 12
Och den yngre av dem sade till fadern: 'Fader, giv mig
den del av förmögenheten, som faller på min lott.' Då
skiftade han sina ägodelar mellan dem. 13 Och icke
lång tid därefter lade den yngre sonen allt sitt tillhopa
och for långt bort till ett främmande land. Där levde han
i utsvävningar och förfor så sin förmögenhet. 14 Men
sedan han hade slösat bort allt, kom en svär hungersnöd
över det landet, och han begynte lida nöd. 15 Då gick
han bort och gav sig under en man där i landet, och
denne sände honom ut på sina marker för att vakta
svin. 16 Och han åstundade att få fylla sin buk med de
fröskidor som svinen åto; men ingen gav honom något.
17 Då kom han till besinning och sade: 'Huru många
legodrängar hos min fader hava icke bröd i överflöd,
medan jag har förgås av hunger! 18 Jag vill stå upp
och gå till min fader och säga till honom: Fader, jag har
syndat mot himmelen och inför dig; 19 jag är icke mer
värd att kallas din son. Låt mig bliva såsom en av dina
legodrängar.' 20 Så stod han upp och gick till sin fader.
Och medan han ännu var långt borta, fick hans fader se
honom och ömkade sig över honom och skyndade emot
honom och föll honom om halsen och kysste honom
innerligt. 21 Men sonen sade till honom: 'Fader, jag har
syndat mot himmelen och inför dig; jag är icke mer värd
att kallas din son.' 22 Då sade fadern till sina tjänare
'Skynden eder att taga fram den yppersta klädnaden
och kläden honom i den, och sätten en ring på hans
hand och skor på hans fötter. 23 Och hämten den gödda
kalven och slakten den, så vilja vi äta och gör oss glada.
24 Ty denne min son var död, men har fått liv igen; han
var förlorad men är återfunnen.' Och de begynte göra sig
glada. 25 Men hans äldre son var ute på marken. När
denne nu vände tillbaka och hade kommit nära huset
fick han höra spel och dans. 26 Då kallade han till sig
en av tjänarna och frågade vad detta kunde betyda. 27
Denne svarade honom: 'Din broder har kommit hem; och
då nu din fader har fått honom välbehållen tillbaka, har
han låtit slakta den gödda kalven.' 28 Då blev han vred
och ville icke gå in. Hans fader gick då ut och talade
vanligt med honom. 29 Men han svarade och sade till sin
fader: 'Se, i så många år har jag nu tjänat dig, och aldrig
har jag överträtt något ditt bud; och lik väl har du åt mig
aldrig givit ens en killing, för att jag skulle kunna göra
mig glad med mina vänner. 30 Men när denne din son,
som har förtärt dina ägodelar tillsammans med skökor,
nu har kommit tillbaka, så har du för honom låtit slakta
den gödda kalven.' 31 Då sade han till honom: 'Min
son, du är alltid hos mig, och all mitt är ditt. 32 Men nu
måste vi fröjda oss och vara glada; ty denne din broder
var död, men har fått liv igen, han var förlorad, men är
återfunnen.'»

16 Han sade också till sina lärjungar: »En rik man
hade en förvaltare som hos honom blev angiven
för förskingring av hans ägodelar. 2 Då kallade han
honom till sig och sade till honom: 'Vad är det jag hör
om dig? Gör räkenskap för din förvaltning; ty du kan
icke längre få vara förvaltare.' 3 Men förvaltaren sade
vid sig själv: 'Vad skall jag göra, då min herre nu tager
ifrån mig förvaltningen? Gräva orkar jag icke; att tigga
blyges jag för. 4 Dock, nu vet jag vad jag skall göra, för
att man må upptaga mig i sina hus, när jag bliver avsatt
ifrån förvaltningen.' 5 Och han kallade till sig sin herres
gäldenärer, var och en särskilt. Och han frågade den
förste: 'Huru mycket är du skyldig min herre?' 6 Han
svarade: 'Hundra fat olja.' Då sade han till honom: 'Tag
här ditt skuldebrev, och sätt dig nu strax ned och skriv
femtio.' 7 Sedan frågade han en annan: 'och du, huru
mycket är du skyldig?' Denne svarade: 'hundra tunnor
vete.' Då sade han till honom: 'Tag här ditt skuldebrev
och skriv åttio.' 8 Och husbonden prisade den orättrådige
förvaltaren för det att han hade handlat klokt. Ty denna
tidsålders barn skicka sig klokare mot sitt släkte än
ljusets barn. (aiōn g165) 9 Och jag säger eder: Skaffen
eder vänner medelst den orättrådige Mamons goda, för
att de, när detta har tagit slut, må taga emot eder i de
eviga hyddorna. (aiōnios g166) 10 Den som är trogen i
det minsta, han är ock trogen i vad mer är, och den
som är orättrådig i det minsta, han är ock orättrådig i
vad mer är. 11 Haven I nu icke varit trogna, när det
gällde den orättrådige Mamons goda, vem vill då betro
eder det sannskyldiga goda? 12 Och haven I icke varit
trogna, när det gällde vad som tillhörde en annan, vem
vill då giva eder det som hör eder till? 13 Ingen som
tjänar kan tjäna två herrar; ty antingen kommer han då
att hata den ene och älska den andre, eller kommer
han att hålla sig till den förre och förakta den senare.
I kunnen icke tjäna både Gud och Mamon.» 14 Allt
detta hörde nu fariséerna, som voro penningkära, och
de drevo då gäck med honom. 15 Men han sade till
dem: »I hören till dem som göra sig rättfärdiga inför
människorna. Men Gud känner edra hjärtan; ty det som
bland människor är högt är en styggelse inför Gud. 16
Lagen och profeterna hava haft sin tid intill Johannes.
Sedan dess förkunnas evangelium om Guds rike, och
var man vill storma ditin. 17 Men snarare kunna himmel
och jord förgås, än en enda prick av lagen kan falla bort.
18 Var och en som skiljer sig från sin hustru och tager
sig en annan hustru, han begår äktenskapsbrott. Och
den som tager till hustru en kvinna som är skild från
sin man, han begår äktenskapsbrott. 19 Det var en rik
man som klädde sig i purpur och fint linne och levde var

dag i glädje och prakt. **20** Men en fattig man, vid namn
Lasarus, låg vid hans port, full av sår, **21** och åstundade
att få stilla sin hunger med vad som kunde falla ifrån den
rike mannens bord. Ja, det gick så långt att hundarna
kommo och slickade hans sår. **22** Så hände sig att den
fattige dog och blev förd av änglarna till Abrahams sköte.
Också den rike dog och blev begraven. **23** När han nu
låg i dödsriket och plågades, lyfte han upp sina ögon
och fick se Abraham långt borta och Lasarus i hans
sköte. **(Hadēs g86)** **24** Då ropade han och sade: 'Fader
Abraham, förbarma dig över mig, och sänd Lasarus att
doppa det yttersta av sitt finger i vatten och svalka min
tunga, ty jag pinas svårt i dessa lågor.' **25** Men Abraham
svarade: 'Min son kom ihåg att du, medan du levde, fick
ut ditt goda och Lasarus däremot vad ont var; nu åter
får han här hugnad, under det att du pinas. **26** Och till
allt detta kommer, att ett stort svalg är satt mellan oss
och eder, för att de som vilja begiva sig över härifrån till
eder icke skola kunna det, och för att ej heller någon
därifrån skall kunna komma över till oss.» **27** Då sade
han: 'Så beder jag dig då, fader, att du sänder honom
till min faders hus, **28** där jag har fem bröder, och låter
honom varna dem, så att icke också de komma till detta
pinorum.' **29** Men Abraham sade: 'De hava Moses och
profeterna; dem må de lyssna till.' **30** Han svarade: 'Nej,
fader Abraham; men om någon kommer till dem från
de döda, så skola de göra bättring.' **31** Då sade han till
honom: 'Lyssna de icke till Moses och profeterna, så
skola de icke heller låta övertyga sig, om någon uppstår
från de döda.'» Se Fat i Ordförkl. Se Tunna i Ordförkl.

17 Och han sade till sina lärjungar: »Det är icke annat
möjligt än att förförelser måste komma, men ve
den genom vilken de komma! **2** För honom vore det
bättre att en kvarnsten hängdes om hans hals och han
kastades i havet, än att han skulle förföra en av dessa
små. **3** Tagen eder till vara! Om din broder försyndat
sig, så tillrättavisa honom; och om han då ångrar sig,
så förlåt honom. **4** Ja, om han sju gånger om dagen
försyndar sig mot dig och sju gånger kommer tillbaka
till dig och säger: 'Jag ångrar mig' så skall du förlåta
honom.» **5** Och apostlarna sade till Herren: »Föröka
vår tro.» **6** Då sade Herren: »Om I haden tro, vore den
ock blott såsom ett senapskorn, så skullen I kunna säga
till detta mullbärsfikonträd: 'Ryck dig upp med rötterna,
och plantera dig i havet', och det skulle lyda eder. **7** Om
någon bland eder har en tjänare som kör plogen eller
vaktar boskap, icke säger han väl till tjänaren, när denne
kommer hem från marken: 'Gå du nu strax till bords'? **8**
Säger han icke fastmer till honom: 'Red till min måltid,
och fäst så upp din klädnad och betjäna mig, medan
jag äter och dricker; sedan må du själv äta och dricka'?
9 Icke tackar han väl tjänaren för att denne gjorde det
som blev honom befallt? **10** Sammalunda, när I haven
gjort allt som har blivit eder befallt, då skolen I säga:
'Vi äro blott ringa tjänare: vi hava endast gjort vad vi
voro pliktiga att göra.'» **11** Då han nu var stadd på sin
färd till Jerusalem, tog han vägen mellan Samarien och
Galileen. **12** Och när han kom in i en by, möttes han av
tio spetälska män. Dessa stannade på avstånd **13** och
ropade och sade: »Jesus, Mästare, förbarma dig över
oss.» **14** När han fick se dem, sade han till dem: »Gån
och visen eder för prästerna.» Och medan de voro på
väg dit, blevo de rena. **15** Och en av dem vände tillbaka,
när han såg att han hade blivit botad, och prisade Gud
med hög röst **16** och föll ned på mitt ansikte för Jesu
fötter och tackade honom. Och denne var en samarit. **17**
Då svarade Jesus och sade: »Blevo icke alla tio gjorda
rena? Var äro de nio? **18** Fanns då ibland dem ingen som
vände tillbaka för att prisa Gud, utom denne främling?»
19 Och han sade till honom: »Stå upp och gå dina färde.
Din tro har frälst dig.» **20** Och då han blev tillfrågad av
fariséerna när Guds rike skulle komma, svarade han
dem och sade: »Guds rike kommer icke på sådant sätt
att det kan förnimmas med ögonen, **21** ej heller skall
man kunna säga: 'Se här är det', eller: 'Där är det.' Ty
se, Guds rike är invärtes i eder.» **22** Och han sade till
lärjungarna: »Den tid skall komma, då I gärna skullen
vilja se en av Människosonens dagar, men I skolen icke
få det. **23** Väl skall man då säga till eder: 'Se där är han',
eller: 'Se här är han'; men gån icke dit, och löpen icke
därefter. **24** Ty såsom ljungelden, när den ljungar fram,
lyser från himmelens ena ända till den andra, så skall
det vara med Människosonen på hand dag. **25** Men
först måste han lida mycket och bliva förkastad av detta
släkte. **26** Och såsom det skedde på Noas tid, så skall
det ock ske i Människosonens dagar: **27** människorna
åto och drucko, män togo sig hustrur, och hustrur gåvos
åt män, ända till den dag då Noa gick in i arken; då kom
floden och förgjorde dem allasammans. **28** Likaledes,
såsom det skedde på Lots tid: människorna åto och
drucko, köpte och sålde, planterade och byggde, **29**
men på den dag då Lot gick ut från Sodom regnade
eld och svavel ned från himmelen och förgjorde dem
allasammans, **30** alldeles på samma sätt skall det ske
den dag då Människosonen uppenbaras. **31** Den som
den dagen är på taket och har sitt bohag inne i huset,
han må icke stiga ned för att hämta det; ej heller må
den som är ute på marken vända tillbaka. **32** Kommen
ihåg Lots hustru. **33** Den som står efter att vinna sitt liv,
han skall mista det; men den som mister det, han skall
rädda det. **34** Jag säger eder: Den natten skola två ligga
i samma säng; den ene skall bliva upptagen, den andre
skall lämnas kvar. **35** Två kvinnor skola mala tillhopa;
den ena skall bliva upptagen, den andra skall lämnas
kvar.» **36** Då frågade de honom: »Var då, Herre?» Han
svarade dem: »Där den döda kroppen är, dit skola ock
rovfåglarna församla sig.»

18 Och han framställde för dem en liknelse, för att lära
dem att de alltid borde bedja, utan att förtröttas. **2**
Han sade: »I en stad fanns en domare som icke fruktade
Gud och ej heller hade försyn för någon människa. **3** I
samma stad fanns ock en änka som åter och åter kom
till honom och sade: 'Skaffa mig rätt av min motpart.' **4**
Till en tid ville han icke. Men omsider sade han vid sig
själv: 'Det må nu vara, att jag icke fruktar Gud och ej
heller har försyn för någon människa; **5** likväl, eftersom
denna änka är mig så besvärlig, vill jag ändå skaffa
henne rätt, för att hon icke med sina ideliga besök skall
alldeles pina ut mig.'» **6** Och Herren tillade: »Hören vad
den orättfärdige domaren här säger. **7** Skulle då Gud
icke skaffa rätt åt sina utvalda, som ropa till honom dag
och natt, och skulle han icke hava tålamod med dem? **8**
Jag säger eder: Han skall snart skaffa dem rätt. Men
skall väl Människosonen, när han kommer, finna tro här
på jorden?» **9** Ytterligare framställde han denna liknelse
för somliga som förtröstade på sig själva och menade
sig vara rättfärdiga, under det att de föraktade andra: **10**
»Två män gingo upp i helgedomen för att bedja; den ene
var en farisé och den andre en publikan. **11** Fariséen
trädde fram och bad så för sig själv: 'Jag tackar dig,
Gud, för att jag icke är såsom andra människor, rövare,
orättrådiga, äktenskapsbrytare, ej heller såsom denne
publikan. **12** Jag fastar två gånger i veckan; jag giver
tionde av allt vad jag förvärvar.' **13** Men publikanen stod
långt borta och ville icke ens lyfta sina ögon upp mot
himmelen, utan slog sig för sitt bröst och sade: 'Gud,
misskunda dig över mig syndare.' -- **14** Jag säger eder:
Denne gick hem igen rättfärdig mer an den andre. Ty var
och en som upphöjer sig, han skall bliva förödmjukad,
men den som ödmjukar sig, han skall bliva upphöjd.»
15 Man bar fram till honom också späda barn, för att
han skulle röra vid dem; men när hans lärjungar sågo
detta, visade de bort dem. **16** Då kallade Jesus barnen
till sig, i det han sade: »Låten barnen komma till mig,
och förmenen dem det icke; ty Guds rike hör sådana till.
17 Sannerligen säger jag eder: Den som icke tager emot
Guds rike såsom ett barn, han kommer aldrig ditin.»
18 Och en överhetsperson frågade honom och sade:
»Gode Mästare, vad skall jag göra för att få evigt liv till
arvedel?» **(aiōnios g166)** **19** Jesus sade till honom: »Varför
kallar du mig god? Ingen är god utom Gud allena. **20**
Buden känner du: 'Du skall icke begå äktenskapsbrott',
'Du skall icke dräpa', 'Du skall icke stjäla', 'Du skall
icke bära falskt vittnesbörd', 'Hedra din fader och din
moder.'» **21** Då svarade han: »Allt detta har jag hållit
från min ungdom.» **22** När Jesus hörde detta, sade
han till honom: »Ett återstår dig ännu: sälj allt vad du
äger och dela ut åt de fattiga; då skall du få en skatt i
himmelen. Och kom sedan och följ mig.» **23** Men när
han hörde detta, blev han djupt bedrövad, ty han var
mycket rik. **24** Då nu Jesus såg huru det var med honom,
sade han: »Huru svårt är det icke för dem som hava
penningar att komma in i Guds rike! **25** Ja, det är lättare
för en kamel att komma in genom ett nålsöga, än för den
som är rik att komma in i Guds rike.» **26** Då sade de
som hörde detta: »Vem kan då bliva frälst?» **27** Men
han svarade: »Vad som är omöjligt för människor, det
är möjligt för Gud.» **28** Då sade Petrus: »Se, vi hava
övergivit allt som var vårt och hava följt dig.» **29** Han
svarade dem: »Sannerligen säger jag eder: Ingen som
för Guds rikes skull har övergivit hus, eller hustru, eller
bröder, eller föräldrar eller barn, **30** ingen sådan finnes,
som icke skall mångfaldigt igen redan här i tiden, och i
den tillkommande tidsåldern evigt liv.» **(aiōn g165, aiōnios
g166)** **31** Och han tog till sig de tolv och sade till dem:
»Se, vi gå nu upp till Jerusalem, och allt skall fullbordas,
som genom profeterna är skrivet om Människosonen. **32**
Ty han skall bliva överlämnad åt hedningarna och bliva
begabbad och skymfad och bespottad, **33** och de skola
gissla honom och döda honom; men på tredje dagen
skall han uppstå igen.» **34** Och de förstodo intet härav;
ja, detta som han talade var dem så fördolt, att de icke
fattade vad som sades. **35** Då han nu nalkades Jeriko,
hände sig att en blind man satt vid vägen och tiggde. **36**
När denne hörde en hop människor gå där fram, frågade
han vad det var. **37** Och man omtalade för honom att
det var Jesus från Nasaret som kom på vägen. **38** Då
ropade han och sade: »Jesus, Davids son, förbarma dig
över mig.» **39** Och de som gingo framför tillsade honom
strängeligen att han skulle tiga; men han ropade ännu
mycket mer: »Davids son, förbarma dig över mig.» **40**
Då stannade Jesus och bjöd att mannen skulle ledas
fram till honom. Och när han hade kommit fram, frågade
han honom: **41** »Vad vill du att jag skall göra dig?» Han
svarade: »Herre, låt mig få min syn.» **42** Jesus sade till
honom: »Hav din syn; din tro har hjälpt dig.» **43** Och
strax fick han sin syn och följde honom och prisade Gud.
Och allt folket som såg detta lovade Gud.

19 Och han kom in i Jeriko och gick fram genom
staden. **2** Där fanns en man, vid namn Sackeus,
som var förman för publikanerna och en rik man. **3**
Denne ville gärna veta vem som var Jesus och ville se
honom, men han kunde det icke för folkets skull, ty han
var liten till växten. **4** Då skyndade han i förväg och
steg upp i ett mullbärsfikonträd för att få se honom, ty
han skulle komma den vägen fram. **5** När Jesus nu
kom till det stället, såg han upp och sade till honom:
»Sackeus, skynda dig ned, ty i dag måste jag gästa i ditt
hus.» **6** Och han skyndade sig ned och tog emot honom
med glädje. **7** Men alla som sågo det knorrade och
sade: »Han har gått in för att gästa hos en syndare.» **8**
Men Sackeus trädde fram och sade till Herren: »Herre,
hälften av mina ägodelar giver jag nu åt de fattiga; och
om jag har utkrävt för mycket av någon, så giver jag
fyradubbelt igen. **9** Och Jesus sade om honom: »I dag

har frälsning vederfarits detta hus, eftersom också han är
en Abrahams son. 10 Ty Människosonen har kommit för
att uppsöka och frälsa det som var förlorat.» 11 Medan
de hörde härpå, framställde han ytterligare en liknelse,
eftersom han var nära Jerusalem och de nu menade
att Guds rike strax skulle uppenbaras. 12 Han sade
alltså: »En man av förnämlig släkt tänkte fara bort till ett
avlägset land för att utverka åt sig konungslig värdighet;
sedan skulle han komma tillbaka. 13 Och han kallade till
sig tio sin tjänare och gav dem tio pund och sade till
dem: 'Förvalten dessa, till dess jag kommer tillbaka.' 14
Men hans landsmän hatade honom och sände, efter
hans avfärd, åstad en beskickning och läto säga: 'Vi vilja
icke att denne skall bliva konung över oss.» 15 När han
sedan kom tillbaka, efter att hava utverkat åt sig den
konungsliga värdigheten, lät han kalla till sig de tjänare
åt vilka han hade givit penningarna, ty han ville veta
vad var och en genom sin förvaltning hade förvärvat.
16 Då kom den förste fram och sade: 'Herre, ditt pund
har givit i vinst tio pund.' 17 Han svarade honom: 'Rätt
så, du gode tjänare! Eftersom du har varit trogen i en
mycket ringa sak, skall du få makt och myndighet över
tio städer.' 18 Därefter kom den andre i ordningen och
sade: 'Herre, ditt pund har avkastat fem pund.' 19 Då
sade han jämväl till denne: 'Så vare ock du satt över fem
städer.' 20 Och den siste kom fram och sade: 'Herre, se
här är ditt pund; jag har haft det förvarat i en duk. 21 Ty
jag fruktade för dig, eftersom du är en sträng man; du vill
taga upp vad du icke har lagt ned, och skörda vad du
icke har sått.' 22 Han sade till honom: 'Efter dina egna
ord vill jag döma dig, du onde tjänare. Du visste alltså att
jag är en sträng man, som vill taga upp vad jag icke har
lagt ned, och skörda vad jag icke har sått? 23 Varför
satte du då icke in mina penningar i en bank? Då hade
jag, när jag kom hem, fått uppbära dem med ränta.' 24
Och han sade till dem som stodo vid hans sida: 'Tagen
ifrån honom hans pund, och given det åt den som har de
tio punden.' 25 De sade till honom: 'Herre, han har ju
redan tio pund.' 26 Han svarade: 'Jag säger eder: Var
och en som har, åt honom skall varda givet; men den
som icke har, från honom skall tagas också det han har.
27 Men dessa mina ovänner, som icke ville hava mig till
konung över sig, fören dem hit huggen ned dem här
inför mig.» 28 Sedan Jesus hade sagt detta, gick han
framför de andra upp mot Jerusalem. 29 När han då
nalkades Betfage och Betania, vid det berg som kallas
Oljeberget, sände han åstad två av lärjungarna 30 och
sade: »Gån in i byn som ligger här mitt framför. Och när I
kommen ditin, skolen I finna en åsnefåle stå där bunden,
som ingen människa någonsin har suttit på, lösen den
och fören den hit. 31 Och om någon frågar eder varför I
lösen den skolen I svara så: 'Herren behöver den.'» 32
Och de som hade blivit utsända gingo åstad och funno
det så som han hade sagt dem. 33 Och när de löste
fålen, frågade ägaren dem: »Varför lösen I fålen?» 34
De svarade: »Herren behöver den.» 35 Och de förde
fålen till Jesus och lade sina mantlar på den och läto
Jesus sätta sig därovanpå. 36 Och där han färdades
fram bredde de ut sina mantlar under honom på vägen.
37 Och då han var nära foten av Oljeberget, begynte
hela lärjungaskaran i sin glädje att med hög röst lova
Gud för alla de kraftgärningar som de hade sett; 38 och
de sade: »Välsignad vare han som kommer, konungen, i
Herrens namn. Frid vare i himmelen och ära i höjden!»
39 Och några fariséer som voro med i folkhopen sade till
honom: »Mästare, förbjud dina lärjungar att ropa så.» 40
Men han svarade och sade: »Jag säger eder: Om dessa
tiga, skola stenarna ropa.» 41 Då han nu kom närmare
och fick se staden, begynte han gråta över den 42 och
sade: »O att du i dag hade insett, också du, vad din frid
tillhör! Men nu är det fördolt för dina ögon. 43 Ty den tid
skall komma över dig, då dina fiender skola omgiva dig
med belägringsvall och innesluta dig och tränga dig på
alla sidor. 44 Och de skola slå ned dig till jorden, tillika
med dina barn, som äro i dig, och skola icke lämna kvar
i dig sten på sten, därför att du icke aktade på den tid
då du var sökt.» 45 Och han gick in i helgedomen och
begynte driva ut dem som sålde därinne; 46 och han
sade till dem: »Det är skrivet: 'Och mitt hus skall vara
ett bönehus.' Men I haven gjort det till en rövarkula.»
47 Och han undervisade var dag i helgedomen. Och
översteprästerna och de skriftlärde och folkets förnämste
män sökte efter tillfälle att förgöra honom; 48 men de
kunde icke finna någon utväg därtill, ty allt folket höll sig
till honom och hörde honom.

20 Och en dag, då han undervisade folket i
helgedomen och förkunnade evangelium, trädde
översteprästerna och de skriftlärde, tillika med de äldste,
fram 2 och talade till honom och sade: »Säg oss, med
vad myndighet gör du detta? Och vem är det som har
rivit dig sådan myndighet?» 3 Han svarade och sade till
dem: »Också jag vill ställa en fråga till eder; svaren mig
på den. 4 Johannes' döpelse, var den från himmelen
eller från människor?» 5 Då överlade de med varandra
och sade: »Om vi svara: 'Från himmelen' så frågar han:
'Varför trodden I honom då icke?' 6 Men om vi svara:
'Från människor', då kommer allt folket att stena oss, ty
de äro förvissade om att Johannes var en profet.» 7 De
svarade alltså att de icke visste varifrån den var. 8 Då
sade Jesus till dem: »Så säger icke heller jag eder med
vad myndighet jag gör detta.» 9 Och han framställde för
folket denna liknelse: »En man planterade en vingård och
lejde ut den åt vingårdsmän och för utrikes för lång tid.
10 När sedan rätta tiden var inne, sände han en tjänare
till vingårdsmännen, för att de åt denne skulle lämna
någon del av vingårdens frukt. Men vingårdsmännen
misshandlade honom och läto honom gå tomhänt bort.
11 Ytterligare sände han en annan tjänare. Också honom

misshandlade och skymfade de och läto honom gå
tomhänt bort. 12 Ytterligare sände han en tredje. Men
också denne slogo de blodig och drevo bort honom.
13 Då sade vingårdens herre: 'Vad skall jag göra? Jo,
jag vill sända min älskade son; för honom skola de
väl ändå hava försyn.' 14 Men när vingårdsmannen
fingo se honom, överlade de med varandra och sade:
'Denne är arvingen; låt oss dräpa honom, för att arvet
må bliva vårt.' 15 Och de förde honom ut ur vingården
och dräpte honom. »Vad skall nu vingårdens herre göra
med dem? 16 Jo, han skall komma och förgöra de
vingårdsmännen och lämna vingården åt andra.» När
de hörde detta, sade de: »Bort det!» 17 Då såg han på
dem och sade: »Vad betyder då detta skriftens ord: 'Den
sten som byggningsmännen förkastade, den har blivit
en hörnsten'? 18 Var och en som faller på den stenen,
han skall bliva krossad; men den som stenen faller på,
honom skall den söndersmula.» 19 Och de skriftlärde
och översteprästerna hade gärna velat i samma stund
gripa honom, men de fruktade för folket. Ty de förstodo
att det var om dem som han hade talat i denna liknelse.
20 Och de vaktade på honom och sände ut några som
försåtligen skulle låtsa sig vara rättsinniga män, för att
dessa skulle fånga honom genom något hans ord, så
att de skulle kunna överlämna honom åt överheten, i
landshövdingens våld. 21 Dessa frågade honom och
sade: »Mästare, vi veta att du talar och undervisar rätt
och icke har anseende till personen, utan lär om Guds
väg vad sant är. 23 Är det lovligt för oss att giva kejsaren
skatt, eller är det icke lovligt?» Men han märkte deras
illfundighet och sade till dem: 24 »Låten mig se en
penning. Vems bild och överskrift bär den?» De svarade:
»Kejsarens.» 25 Då sade han till dem: »Given alltså
kejsaren vad kejsaren tillhör, och Gud vad Gud tillhör.»
26 Och de förmådde icke fånga honom genom något
hans ord inför folket, utan förundrade sig över hans svar
och tego. 27 Därefter trädde några sadducéer fram och
ville påstå att det icke gives någon uppståndelse. Dessa
frågade honom 28 och sade: »Mästare, Moses har givit
oss den föreskriften, att om någon har en broder som
är gift, men dör barnlös, så skall han taga sin broders
hustru till akta och skaffa avkomma åt sin broder. 29 Nu
voro här sju bröder. Den förste tog sig en hustru, men
dog barnlös. 30 Då tog den andre i ordningen henne 31
och därefter den tredje; sammalunda alla sju. Men de
dogo alla, utan att någon av dem lämnade barn efter
sig. 32 Slutligen dog ock hustrun. 33 Vilken av dem skall
då vid uppståndelsen få kvinnan till hustru? De hade ju
alla sju tagit henne till hustru.» 34 Jesus svarade dem:
»Med den nuvarande tidsålderns barn är det så, att män
taga sig hustrur, och hustrur givas åt män; (aiōn g165) 35
men de som bliva aktade värdiga att få del i den nya
tidsåldern och i uppståndelsen från de döda, med dem
är det så, att varken män tag sig hustrur, eller hustrur
givas män. (aiōn g165) 36 De kunna ju ej heller mer dö
ty de äro lika änglarna och äro, Guds söner, eftersom
de hava blivit delaktiga av uppståndelsen. 37 Men att
de döda uppstå, det har ock Moses, på det ställe där
det talas om törnbusken, givit till känna, när han kallar
Herren 'Abrahams Gud och Isaks Gud och Jakobs Gud';
38 Och han är en Gud icke för döda, utan för levande,
ty för honom leva alla.» 39 Då svarade några av de
skriftlärde och sade: »Mästare, du har talat rätt.» 40 De
dristade sig nämligen icke att vidare ställa någon fråga
på honom. 41 Men han sade till dem: »Huru kan man
säga att Messias är Davids son? 42 David själv säger ju
i Psalmernas bok: Herren sade till min herre: Sätt dig
på min högra sida, 43 till dess jag har lagt dina fiender
dig till en fotapall.' 44 David kallar honom alltså 'herre';
huru kan han då vara hans son?» 45 Och han sade till
sina lärjungar, så att allt folket hörde det: 46 »Tagen
eder till vara för de skriftlärde, som gärna gå omkring i
fotsida kläder och gärna vilja bliva hälsade på torgen
och gärna sitta främst i synagogorna och på de främsta
platserna vid gästabuden -- 47 detta under det att de
utsuga änkors hus, medan de för syns skull hålla långa
baner. Del skola få en dess hårdare dom.»

21 Och när han såg upp, fick han se huru de rika
lade ned sina gåvor i offerkistorna. 2 Därvid fick
han ock se huru en fattig änka lade ned två skärvar.
3 Då sade han: »Sannerligen säger jag eder: Denna
fattiga änka lade dit mer än alla de andra. 4 Ty det var
av sitt överflöd som alla dessa lade ned något bland
gåvorna, men hon lade dit av sitt armod allt vad hon
hade i sin ägo.» 5 Och då några talade om helgedomen,
huru den var uppförd av härliga stenar och prydd med
helgedomsskänker, sade han: 6 »Dagar skola komma,
då av allt detta som I nu sen icke skall lämnas sten på
sten, utan allt skall bliva nedbrutet.» 7 Då frågade de
honom och sade: »Mästare, när skall detta ske? Och
vad bliver tecknet till att tiden är inne, då detta kommer
att ske?» 8 Han svarade: »Sen till, att I icke bliven
förvillade. Ty många skola komma under mitt namn och
säga: 'Det är jag' och: 'Tiden är nära'. Men följen dem
icke. 9 Och när I fån höra krigslarm och upprorslarm,
så bliven icke förfärade; ty sådant måste först komma,
men därmed är icke strax änden inne.» 10 Därefter sade
han till dem: »Folk skall resa sig upp mot folk och rike
mot rike; 11 och det skall bliva stora jordbävningar, så
ock hungersnöd och farsoter på den ena orten efter
den andra, och skräcksyner skola visa sig och stora
tecken på himmelen. 12 Men före allt detta skall man
gripa eder, man skall förfölja eder och draga eder inför
synagogorna och sätta eder i fängelse och föra eder
fram inför konungar och landshövdingar, för mitt namns
skull. 13 Så skolen I få tillfälle att frambära vittnesbörd.
14 Märken därför noga att I icke förut mån göra eder
bekymmer för huru I skolen försvara eder. 15 Ty jag skall

giva eder sådana ord och sådan vishet, att ingen av edra
vedersakare skall kunna stå emot eller säga något emot.
16 I skolen bliva förrådda till och med av föräldrar och
bröder och fränder och vänner; och somliga av eder skall
man döda. 17 Och I skolen bliva hatade av alla för mitt
namns skull. 18 Men icke ett hår på edra huvuden skall
gå förlorat. 19 Genom att vara ståndaktiga skolen I vinna
edra själar. 20 Men när I fån se Jerusalem omringas av
krigshärar, då skolen I veta att dess ödeläggelse är nära.
21 Då må de som äro i Judeen fly bort till bergen, och de
som äro inne i staden må draga ut därifrån och de som
äro ute på landsbygden må icke gå ditin. 22 Ty detta är
en hämndens tid, då allt som är skrivet skall uppfyllas. 23
Ve dem som äro havande, eller som giva di på den tiden!
Ty stor nöd skall då komma i landet, och en vredesdom
över detta folk. 24 Och de skola falla för svärdsegg och
bliva bortförda i fångenskap till allahanda hednafolk;
och Jerusalem skall bliva förtrampat av hedningarna,
till dess att hedningarnas tider äro fullbordade. 25 Och
tecken skola ske i solen och månen och i stjärnorna,
och på jorden skall ångest komma över folken, och de
skola stå rådlösa vid havets och vågornas dån, 26 då nu
människor uppgiva andan av förskräckelse och ängslan
för det som skall övergå världen; ty himmelens makter
skola bäva. 27 Och då skall man få se 'Människosonen
komma i en sky', med stor makt och härlighet. 28 Men
när detta begynner ske, då mån I resa eder upp och
upplyfta edra huvuden, ty då nalkas eder förlossning.»
29 Och han framställde för dem en liknelse: »Sen på
fikonträdet och på alla andra träd. 30 När I fån se att de
skjuta knopp, då veten I av eder själva att sommaren
redan är nära. 31 Likaså, när I sen detta ske, då kunnen
I ock veta att Guds rike är nära. 32 Sannerligen säger
jag eder: Detta släkte skall icke förgås, förrän allt detta
ske. 33 Himmel och jord skola förgås, men mina ord
skola aldrig förgås. 34 Men tagen eder till vara för att låta
edra hjärtan förtyngas av omåttlighet och dryckenskap
och timliga omsorger, så att den dagen kommer på
eder oförtänkt; 35 ty såsom en snara skall den komma
över hela jordens alla inbyggare. 36 Men vaken alltjämt,
och bedjen att I mån kunna undfly allt detta som skall
komma, och kunna bestå inför Människosonen.» 37 Och
han undervisade om dagarna i helgedomen, men om
aftnarna gick han ut till det berg som kallas Oljeberget
och stannade där över natten. 38 Och allt folket kom
bittida om morgonen till honom i helgedomen för att höra
honom.

22 Det osyrade brödets högtid, som ock kallas påsk,
var nu nära. 2 Och översteprästerna och de
skriftlärde sökte efter tillfälle att röja honom ur vägen.
De fruktade nämligen för folket. 3 Men Satan for in i
Judas, som kallades Iskariot, och som var en av de
tolv. 4 Denne gick bort och talade med översteprästerna
och befälhavarna för tempelvakten om huru han skulle
överlämna honom åt dem. 5 Då blevo de glada och
förklarade sig villiga att giva honom en summa penningar.
6 Och han gick in på deras anbud och sökte sedan efter
lägligt tillfälle att förråda honom åt dem, utan att någon
folkskockning uppstod. 7 Så kom nu den dag i det osyrad
brödets högtid, då man skulle slakta påskalammet. 8
Då sände han åstad Petrus och Johannes och sade:
»Gån åstad och reden till åt oss, så att vi kunna äta
påskalammet.» 9 De frågade honom: Var vill du att vi
skola reda till det?» 10 Han svarade dem: När I kommen
in i staden, skolen I möta en man som bär en kruka
vatten. Följen honom till det hus där han går in. 11
Och sägen till husbonden i det huset: 'Mästaren frågar
dig: Var finnes härbärget där jag skall äta påskalammet
med mina lärjungar?' 12 Då skall han visa eder en
stor sal i övre våningen, ordnad för måltid; reden till
där.» 13 Och de gingo åstad och funno det så som
han hade sagt dem; och de redde till påskalammet.
14 Och när stunden var inne, lade han sig till bords,
och apostlarna med honom. 15 Och han sade till dem:
»Jag har högeligen åstundat att äta detta påskalamm
med eder, förrän mitt lidande begynner; 16 ty jag säger
eder att jag icke mer skall fira denna högtid, förrän den
kommer till fullbordan i Guds rike.» 17 Och han lät giva
sig en kalk och tackade Gud och sade: »Tagen detta och
delen eder emellan; 18 ty jag säger eder att jag härefter
icke, förrän Guds rike kommer, skall dricka av det som
kommer från vinträd.» 19 Sedan tog han ett bröd och
tackade Gud och bröt det och gav åt dem och sade:
»Detta är min lekamen, som varder utgiven för eder.
Gören detta till min åminnelse.» 20 Sammalunda tog
han ock kalken, efter måltiden, och sade: »Denna kalk
är det nya förbundet, i mitt blod, som varder utgjutet för
eder. 21 Men se, den som förråder mig, hans hand är
med mig på bordet. 22 Ty Människosonen skall gå bort,
såsom förut är bestämt; men ve den människa genom
vilken han bliver förrådd!» 23 Och de begynte tala med
varandra om vilken av dem det väl kunde vara som
skulle göra detta. 24 En tvist uppstod ock mellan dem
om vilken av dem som skulle räknas för den störste. 25
Då sade han till dem: »Konungarna uppträda mot sina
folk såsom härskare, och de som hava myndighet över
folken låta kalla sig 'nådige herrar'. 26 Men så är det icke
med eder; utan den som är störst bland eder, han vare
såsom den yngste, och den som är den förnämste, han
vare såsom en tjänare. 27 Ty vilken är större: den som
ligger till bords eller den som tjänar? Är det icke den som
ligger till bords? Och likväl är jag här ibland eder såsom
en tjänare. -- 28 Men I ären de som hava förblivit hos mig
i mina prövningar; 29 och såsom min Fader har överlåtit
konungslig makt åt mig, så överlåter jag likadan makt åt
eder, 30 så att I skolen få äta och dricka vid mitt bord i
mitt rike och sitta på troner såsom domare över Israels
tolv släkter. 31 Simon, Simon! Se, Satan har begärt att

få eder i sitt våld, för att kunna sålla eder såsom vete;
32 men jag har bett för dig, att din tro icke må bliva om
intet. Och när du en gång har omvänt dig, så styrk dina
bröder.» 33 Då sade han till honom: »Herre, jag är redo
att med dig både gå i fängelse och gå i döden.» 34 Men
han svarade: »Jag säger dig, Petrus: I dag skall icke
hanen gala, förrän du tre gånger har förnekat mig och
sagt att du icke känner mig.» 35 Ytterligare sade han
till dem: »När jag sände eder åstad utan penningpung,
utan ränsel, utan skor, icke fattades eder då något?» De
svarade: »Intet.» 36 Då sade han till dem: »Nu åter må
den som har en penningpung taga den med sig, och
den som har en ränsel, han göre sammalunda; och den
som icke har något svärd, han sälje sin mantel och köpe
sig ett sådant. 37 Ty jag säger eder att på mig måste
fullbordas detta skriftens ord: 'Han blev räknad bland
ogärningsmän'. Ja, det som är förutsagt om mig, det
går nu i fullbordan» 38 Då sade de: »Herre, se här äro
två svärd.» Han svarade dem: »Det är nog.» 39 Och
han gick ut och begav sig till Oljeberget, såsom hans
sed var; och hans lärjungar följde honom. 40 Men när
han hade kommit till platsen, sade han till dem: »Bedjen
att I icke mån komma i frestelse.» 41 Sedan gick han
bort ifrån dem, vid pass ett stenkast, och föll ned på
sina knän och bad 42 och sade: »Fader, om det är din
vilja, så tag denna kalk ifrån mig. Dock, ske icke min
vilja, utan din.» 43 Då visade sig för honom en ängel
från himmelen, som styrkte honom. 44 Men han hade
kommit i svår ångest och bad allt ivrigare, och hans svett
blev såsom blodsdroppar, som föllo ned på jorden. 45
När han sedan stod upp från bönen och kom tillbaka till
lärjungarna, fann han dem insomnade av bedrövelse. 46
Då sade han till dem: »Varför soven I? Stån upp, och
bedjen att I icke mån komma i frestelse.» 47 Och se,
medan han ännu talade, kom en folkskara; och en av de
tolv, den som hette Judas, gick framför dem. Och han
trädde fram till Jesus för att kyssa honom. 48 Men Jesus
sade till honom: »Judas, förråder du Människosonen
med en kyss?» 49 Då nu de som voro med Jesus
sågo vad som var på färde, frågade de: »Herre, skola
vi hugga till med svärd?» 50 Och en av dem högg till
översteprästens tjänare och högg så av honom högra
örat. 51 Då svarade Jesus och sade: »Låten det gå
så långt.» Och han rörde vid hans öra och helade
honom. 52 Sedan sade Jesus till dem som hade kommit
emot honom, till översteprästerna och befälhavarna för
tempelvakten och de äldste: »Såsom mot en rövare
haven I gått ut med svärd och stavar. 53 Fastän jag
var dag har varit med eder i helgedomen, haven I icke
sträckt ut edra händer emot mig men detta är eder stund,
och nu råder mörkrets makt.» 54 Så grepo de honom
och förde honom åstad in i översteprästens hus. Och
Petrus följde efter på avstånd. 55 Och de tände upp en
eld mitt på gården och satte sig där tillsammans, och
Petrus satte sig ibland dem. 56 Men en tjänstekvinna,
som fick se honom, där han satt vid elden fäste ögonen
på honom och sade: »Också denne var med honom. 57
Men han nekade och sade: »Kvinna, jag känner honom
icke.» 58 Kort därefter fick en annan, en av mannen,
se honom och sade: »Också du är en av dem.» Men
Petrus svarade: »Nej, det är jag icke.» 59 Vid pass en
timme därefter kom en annan som bedyrade och sade:
»Förvisso var också denne med honom; han är ju ock
en galilé.» 60 Då svarade Petrus: »Jag förstår icke vad
du menar.» Och i detsamma, medan han ännu talade,
gol hanen. 61 Då vände Herren sig om och såg på
Petrus; och Petrus kom då ihåg Herrens ord, huru han
hade sagt till honom: »Förrän hanen i dag har galit,
skall du tre gånger förneka mig.» 62 Och han gick ut
och grät bitterligen. 63 Och de män som höllo Jesus
fången begabbade honom och misshandlade honom. 64
De höljde över honom och frågade honom och sade:
»Profetera: vem var det som slog dig?» 65 Många andra
smädliga ord talade de ock mot honom. 66 Men när det
blev dag, församlade sig folkets äldste, översteprästerna
och skriftlärde, och läto föra honom inför sitt Stora råd
67 och sade: »Är du Messias, så säg oss det.» Men han
svarade dem: »Om jag säger eder det, så tron I det
icke. 68 Och om jag frågar, så svaren I icke. 69 Men
härefter skall Människosonen sitta på den gudomliga
Maktens högra sida.» 70 Då sade de alla: »Så är du då
Guds Son?» Han svarade dem: »I sägen det själva, att
jag är det.» 71 Då sade de: »Vad behöva vi mer något
vittnesbörd? Vi hava ju själva nu hört det av hans egen
mun.»

23 Och de stodo upp, hela hopen, och förde honom
till Pilatus. 2 Där begynte de anklaga honom och
sade: »Vi hava funnit att denne man förleder vårt folk
och vill förhindra att man giver kejsaren skatt, och att
han säger sig vara Messias, en konung.» 3 Då frågade
Pilatus honom och sade: Är du judarnas konung?» Han
svarade honom och sade: »Du säger det själv.» 4 Men
Pilatus sade till översteprästerna och till folket: »Jag
finner intet brottsligt hos denne man.» 5 Då blevo de
ännu ivrigare och sade: »Han uppviglar med sin lära
folket i hela Judeen, allt ifrån Galileen och ända hit.» 6
När Pilatus hörde detta, frågade han om mannen var
från Galileen. 7 Och då han fick veta att han var från
det land som lydde under Herodes' välde, sände han
honom bort till Herodes, som under dessa dalar också
var i Jerusalem. 8 När Herodes fick se Jesus, blev
han mycket glad, ty han hade sedan lång tid velat se
honom; han hade nämligen hört talas om honom, och
han hoppades nu att få se honom göra något tecken. 9
Men fastän han ställde ganska många frågor på Jesus,
svarade denne honom intet. 10 Och översteprästerna
och de skriftlärde stodo där och anklagade honom häftigt.
11 Men Herodes och hans krigsfolk bemötte honom

med förakt och begabbade honom; och sedan de hade
satt på honom en lysande klädnad, sände de honom
tillbaka till Pilatus. 12 Och Herodes och Pilatus blevo
den dagen vänner med varandra; Förut hade nämligen
dem emellan rått ovänskap. 13 Sedan kallade Pilatus
tillhopa översteprästerna och rådsherrarna och folket 14
och sade till dem: »I haven fört till mig denne man och
sagt att han förleder folket; och jag har nu i eder närvaro
anställt rannsakning med honom, men icke funnit honom
skyldig till något av det som I anklagen honom för. 15
Och ej heller Herodes har funnit honom skyldig; han har
ju sänt honom tillbaka till oss. I sen alltså att denne icke
har gjort något som förtjänar döden. 16 Därför vill jag
giva honom lös, medan jag har tuktat honom.» 18 Då
skriade hela hopen och sade: »Hav bort denne, och giv
oss Barabbas lös.» 19 (Denne man hade blivit kastad i
fängelse på grund av ett upplopp, som hade ägt rum i
staden, och för ett dråps skull.) 20 Åter talade Pilatus till
dem, ty han önskade att kunna giva Jesus lös. 21 Men
de ropade emot honom: »Korsfäst, korsfäst honom!» 22
Då talade han till dem för tredje gången och frågade:
»Vad ont har denne då gjort? Jag har icke funnit honom
skyldig till något som förtjänar döden Därför vill jag giva
honom lös, sedan jag har tuktat honom.» 23 Men de
lågo över honom med höga rop och begärde att han
skulle låta korsfästa honom; och deras rop blevo honom
övermäktiga. 24 Då dömde Pilatus att så skulle ske, som
de begärde. 25 Och han lösgav den man de begärde,
den som hade blivit kastad i fängelse för upplopp och
dråp; men Jesus utlämnade han, för att med honom
skulle ske efter deras vilja. 26 När de sedan förde bort
honom, fingo de fatt en man, Simon från Cyrene, som
kom utifrån marken; på honom lade de korset, för att
han skulle bära det efter Jesus. 27 Men en stor hop
folk följde med honom, bland dem också kvinnor som
jämrade sig och gräto över honom. 28 Då vände Jesus
sig om till dem och sade: »I Jerusalems döttrar, gråten
icke över mig, utan gråten över eder själva och över edra
barn. 29 Ty se, den tid skall komma, då man skall säga:
'Saliga äro de ofruktsamma, de moderliv som icke hava
fött barn, och de bröst som icke hava givit di.' 30 Då
skall man begynna säga till: bergen: 'Fallen över oss',
och till höjderna: 'Skylen oss.' 31 Ty om han gör så med
det friska trädet, vad skall icke då ske med det torra!» 32
Jämväl två andra, två ogärningsmän, fördes ut för att
avlivas tillika med honom. 33 Och när de hade kommit
till den plats som kallades »Huvudskallen» korsfäste de
honom där, så ock ogärningsmännen, den ene på högra
sidan och den andre på vänstra. 34 Men Jesus sade.
»Fader, förlåt dem; ty de veta icke vad de göra. Och
de delade hans kläder mellan sig och kastade lott om
dem. -- 35 Men folket stod och såg därpå. Och jämväl
rådsherrarna drevo gäck med honom och sade: »Andra
har han hjälpt; nu må han hjälpa sig själv, om han är
Guds Smorde, den utvalde.» 36 Också krigsmännen
gingo fram och begabbade honom och räckte honom
ättikvin 37 och sade: »Är du judarnas konung, så hjälp
dig själv.» 38 Men över honom hade man ock satt upp
en överskrift: »Denne är judarnas konung.» 39 Och en
av de ogärningsmän som voro där upphängda smädade
honom och sade: »Du är ju Messias; hjälp då dig själv
och oss.» 40 Då tillrättavisade honom den andre och
svarade och sade: »Fruktar icke heller du Gud, du som
är under samma dom? 41 Oss vederfares detta med
all rätt, ty vi lida vad våra gärningar äro värda, men
denne man har intet ont gjort.» 42 Sedan sade han:
»Jesus, tänk på mig, när du kommer i ditt rike.» 43 Han
svarade honom: »Sannerligen säger jag dig: I dag skall
du vara med mig i paradiset.» 44 Det var nu omkring
sjätte timmen; då kom över hela landet ett mörker, som
varade ända till nionde timmen, 45 i det att solen miste
sitt sken. Och förlåten i templet rämnade mitt itu. 46 Och
Jesus ropade med hög röst och sade: »Fader, i dina
händer befaller jag min ande.» Och när han hade sagt
detta, gav han upp andan. 47 Men när hövitsmannen
såg vad som skedde, prisade han Gud och sade: »Så
var då denne verkligen en rättfärdig man!» 48 Och när
allt folket, de som hade kommit tillsammans för att se
härpå, sågo vad som skedde, slogo de sig för bröstet
och vände hem igen. 49 Men alla hans vänner stodo på
avstånd och sågo detta, bland dem också några kvinnor,
de som hade följt med honom från Galileen. 50 Nu var
där en rådsherre, vi namn Josef, en god och rättfärdig
man, 51 som icke hade samtyckt till deras rådslag och
gärning. Han var från Arimatea, en stad i Judeen; och
han väntade på Guds rike. 52 Denne gick till Pilatus
och utbad sig att få Jesu kropp. 53 Och han tog ned
den och svepte den i en linneduk. Sedan lade han den
i en grav som var uthuggen i klippan, och där ännu
ingen hade varit lagd. 54 Det var då tillredelsedag, och
sabbatsdagen begynte ingå. 55 Och de kvinnor, som
med honom hade kommit från Galileen, följde efter och
sågo graven och sågo huru hans kropp lades ned däri.
56 Sedan vände de hem igen och redde till välluktande
kryddor och smörjelse; men på sabbaten voro de stilla,
efter lagens bud.

24 Men på första veckodagen kommo de, tidigt i själva
dagbräckningen, till graven med de välluktande
kryddor som de hade tillrett. 2 Och de funno stenen vara
bortvältrad från graven. 3 Då gingo de ditin, men funno
icke Herren Jesu kropp. 4 När de nu icke visste vad
de skulle tänka härom, se, då stodo två man framför
dem i skinande kläder. 5 Och de blevo förskräckta och
böjde sina ansikten ned mot jorden. Då sade mannen
till dem »Varför söken I den levande bland de döda? 6
Han är icke har, han är uppstånden. Kommen ihåg vad
han talade till eder, medan han ännu var i Galileen, huru
han sade: 7 'Människosonen måste bliva överlämnad i

syndiga människors händer och bliva korsfäst; men på
tredje dagen skall han uppstå igen.'» 8 Då kommo de
ihåg hans ord. 9 Och de vände tillbaka från graven och
omtalade allt detta för de elva och för alla de andra. --
10 Kvinnorna voro Maria från Magdala och Johanna och
den Maria som var Jakobs moder. Och jämväl de andra
kvinnorna instämde med dem och sade detsamma till
apostlarna. 11 Deras ord syntes dock för dessa vara
löst tal, och de trodde dem icke. 12 Men Petrus stod
upp och skyndade till graven; och när han lutade sig
ditin såg han där allenast linnebindlarna. Sedan gick han
hem till sitt, uppfylld av förundran över det som hade
skett. 13 Men två av dem voro samma dag stadda på
vandring till en by som hette Emmaus, och som låg
sextio stadiers väg från Jerusalem. 14 Och de samtalade
med varandra om allt detta som hade skett. 15 Medan
de nu samtalade och överlade med varandra, nalkades
Jesus själv och gick med dem. 16 Men deras ögon voro
tillslutna, så att de icke kände igen honom. 17 Och han
sade till dem: »Vad är det I talen om med varandra,
medan I gån här?» Då stannade de och sågo bedrövade
ut. 18 Och den ene, som hette Kleopas, svarade och
sade till honom: »Du är väl en främling i Jerusalem,
den ende som icke har hört vad där har skett i dessa
dagar?» 19 Han frågade dem: »Vad då?» De svarade
honom: »Det som har skett med Jesus från Nasaret,
vilken var en profet, mäktig i gärningar och ord inför Gud
och allt folket: 20 huru nämligen våra överstepräster och
rådsherrar hava utlämnat honom till att dömas till döden
och hava korsfäst honom. 21 Men vi hoppades att han
var den som skulle förlossa Israel. Och likväl, till allt
detta kommer att det redan är tredje dagen sedan detta
skedde. 22 Men nu hava därjämte några av våra kvinnor
gjort oss häpna; ty sedan de bittida på morgonen hade
varit vid graven 23 och icke funnit hans kropp, kommo de
igen och sade att de till och med hade sett en änglasyn,
och änglarna hade sagt att han levde. 24 Och när några
av dem som voro med oss gingo bort till graven, funno
de det vara så som kvinnorna hade sagt, men honom
själv sågo de icke.» 25 Då sade han till dem: »O, huru
oförståndiga ären I icke och tröghjärtade till att tro på
allt vad profeterna hava talat! 26 Måste icke Messias
lida detta, för I att så ingå i sin härlighet?» 27 Och han
begynte att genomgå Moses och alla profeterna och
uttydde för dem vad som i alla skrifterna var sagt om
honom. 28 När de nu nalkades byn dit de voro på väg,
ställde han sig som om han ville gå vidare. 29 Men de
nödgade honom och sade: »Bliv kvar hos oss, ty det
lider mot aftonen, och dagen nalkas redan sitt slut.»
Då gick han ditin och stannade kvar hos dem. 30 Och
när han nu låg till bords med dem, tog han brödet och
välsignade och bröt det och räckte åt dem. 31 Därvid
öppnades deras ögon, så att de kände igen honom.
Men då försvann han ur deras åsyn. 32 Och de sade
till varandra: »Voro icke våra hjärtan brinnande i oss,
när han talade med oss på vägen och uttydde skrifterna
för oss?» 33 Och i samma stund stodo de upp och
vände tillbaka till Jerusalem; och de funno där de elva
församlade, så ock de andra som hade slutit sig till dem.
34 Och dessa sade: »Herren är verkligen uppstånden,
och han har visat sig för Simon.» 35 Då förtäljde de
själva vad som hade skett på vägen, och huru han hade
blivit igenkänd av dem, när han bröt brödet. 36 Medan
de nu talade härom, stod han själv mitt ibland dem och
sade till dem: »Frid vare med eder. 37 Då blevo de
förfärade och uppfylldes av fruktan och trodde att det var
en ande de sågo. 38 Men han sade till dem: »Varför ären
I så förskräckta, och varför uppstiga tvivel i edra hjärtan?
39 Sen här mina händer och mina fötter, och sen att det
är jag själv; ja, tagen på mig och sen. En ande har ju
icke kött och ben, såsom I sen mig hava.» 40 Och när
han hade sagt detta, visade han dem sina händer och
sina fötter. 41 Men då de ännu icke trodde, för glädjes
skull, utan allenast förundrade sig, sade han till dem:
»Haven I här något att äta?» 42 Då räckte de honom ett
stycke stekt fisk och något av en honungskaka; 43 och
han tog det och åt därav i deras åsyn. 44 Och han sade
till dem: »Det är såsom jag sade till eder, medan jag
ännu var bland eder, att allt måste fullbordas, som är
skrivet om mig i Moses' lag och hos profeterna och i
psalmerna.» 45 Därefter öppnade han deras sinnen, så
att de förstodo skrifterna. 46 Och han sade till dem: »Det
är så skrivet, att Messias skulle lida och på tredje dagen
uppstå från de döda, 47 och att bättring till syndernas
förlåtelse i hans namn skulle predikas bland alla folk,
och först i Jerusalem. 48 I kunnen vittna härom. 49 Och
se, jag vill sända till eder vad min Fader har utlovat. Men
I skolen stanna kvar här i staden, till dess I från höjden
bliven beklädda med kraft.» 50 Sedan förde han dem
ut till Betania; och där lyfte han upp sina händer och
välsignade dem. 51 Och medan han välsignade dem,
försvann han ifrån dem och blev upptagen till himmelen.
52 Då tillbådo de honom och vände sedan tillbaka till
Jerusalem, uppfyllda av stor glädje. 53 Och de voro
sedan alltid i helgedomen och lovade Gud.

Johannes

1 I begynnelsen var Ordet, och Ordet var hos Gud, och
Ordet var Gud. **2** Detta var i begynnelsen hos Gud.
3 Genom det har allt blivit till, och utan det har intet blivit
till, som är till. **4** I det var liv, och livet var människornas
ljus. **5** Och ljuset lyser i mörkret, och mörkret har icke
fått makt därmed. **6** En man uppträdde, sänd av Gud;
hans namn var Johannes. **7** Han kom såsom ett vittne,
för att vittna om ljuset, på det att alla skulle komma till
tro genom honom. **8** Icke var han ljuset, men han skulle
vittna om ljuset. **9** Det sanna ljuset, det som lyser över
alla människor, skulle nu komma i världen. **10** I världen
var han, och genom honom hade världen blivit till, men
världen ville icke veta av honom. **11** Han kom till sitt
eget, och hans egna togo icke emot honom. **12** Men
åt alla dem som togo emot honom gav han makt att
bliva Guds barn, åt dem som tro på hans namn; **13** och
de hava blivit födda, icke av blod, ej heller av köttslig
vilja, ej heller av någon mans vilja, utan av Gud. **14** Och
Ordet vart kött och tog sin boning ibland oss, och vi sågo
hans härlighet, vi sågo likasom en enfödd Sons härlighet
från sin Fader, och han var full av nåd och sanning. **15**
Johannes vittnar om honom, han ropar och säger: »Det
var om denne jag sade: 'Den som kommer efter mig,
han är före mig; ty han var förr än jag.'» **16** Av hans
fullhet hava vi ju alla fått, ja, nåd utöver nåd; **17** ty genom
Moses blev lagen given, men nåden och sanningen hava
kommit genom Jesus Kristus. **18** Ingen har någonsin sett
Gud; den enfödde Sonen, som är i Faderns sköte, han
har kungjort vad Gud är. **19** Och detta är vad Johannes
vittnade, när judarna hade sänt till honom präster och
leviter från Jerusalem för att fråga honom vem han var.
20 Han svarade öppet och förnekade icke; han sade
öppet: »Jag är icke Messias.» **21** Åter frågade de honom:
»Vad är du då? Är du Elias?» Han svarade: »Det är jag
icke.» -- »Är du Profeten?» Han svarade: »Nej.» **22** Då
sade de till honom: »Vem är du då? Säg oss det, så att
vi kunna giva dem svar, som hava sänt oss. Vad säger
du om dig själv?» **23** Han svarade: »Jag är rösten av en
som ropar i öknen: 'Jämnen vägen för Herren', såsom
profeten Esaias sade.» **24** Och männen voro utsända
ifrån fariséerna. **25** Och de frågade honom och sade till
honom: »Varför döper du då, om du icke är Messias, ej
heller Elias, ej heller Profeten?» **26** Johannes svarade
dem och sade: »Jag döper i vatten; men mitt ibland eder
står en som I icke kännen: **27** han som kommer efter mig,
vilkens skorem jag icke är värdig att upplösa.» **28** Detta
skedde i Betania, på andra sidan Jordan, där Johannes
döpte. **29** Dagen därefter såg han Jesus nalkas; då sade
han: »Se, Guds Lamm, som borttager världens synd! **30**
Om denne var det som jag sade: 'Efter mig kommer en
man som är före mig; ty han var förr än jag.' **31** Och jag
kände honom icke; men för att han skall bliva uppenbar
för Israel, därför är jag kommen och döper i vatten.»
32 Och Johannes vittnade och sade: »Jag såg Anden
såsom en duva sänka sig ned från himmelen; och han
förblev över honom. **33** Och jag kände honom icke; men
den som sände mig till att döpa i vatten, han sade till
mig: 'Den över vilken du får se Anden sänka sig ned och
förbliva, han är den som döper i helig ande.' **34** Och
jag har sett det, och jag har vittnat att denne är Guds
Son.» **35** Dagen därefter stod Johannes åter där med
två av sina lärjungar. **36** När då Jesus kom gående,
såg Johannes på honom och sade: »Se, Guds Lamm!»
37 Och de två lärjungarna hörde hans ord och följde
Jesus. **38** Då vände sig Jesus om, och när han såg att
de följde honom, frågade han dem: »Vad viljen I?» De
svarade honom: »Rabbi» (det betyder mästare) »var bor
du?» **39** Han sade till dem: »Kommen och sen.» Då
gingo de med honom och sågo var han bodde; och de
stannade den dagen hos honom. -- Detta skedde vid
den tionde timmen. **40** En av de två som hade hört var
Johannes sade, och som hade följt Jesus, var Andreas,
Simon Petrus' broder. **41** Denne träffade först sin broder
Simon och sade till honom: »Vi hava funnit Messias»
(det betyder detsamma som Kristus). **42** Och han förde
honom till Jesus. Då såg Jesus på honom och sade:
»Du är Simon, Johannes' son; du skall heta Cefas»
(det betyder detsamma som Petrus). **43** Dagen därefter
ville Jesus gå därifrån till Galileen, och han träffade då
Filippus. Och Jesus sade till honom: »Följ mig.» **44** Och
Filippus var från Betsaida, Andreas' och Petrus' stad. **45**
Filippus träffade Natanael och sade till honom: »Den
som Moses har skrivit om i lagen och som profeterna
hava skrivit om, honom hava vi funnit, Jesus, Josefs son,
från Nasaret.» **46** Natanael sade till honom: »Kan något
gott komma från Nasaret?» Filippus svarade honom:
»Kom och se.» **47** När nu Jesus såg Natanael nalkas,
sade han om honom: »Se, denne är en rätt israelit, i
vilken icke finnes något svek.» **48** Natanael frågade
honom: »Huru kan du känna mig?» Jesus svarade och
sade till honom: »Förrän Filippus kallade dig, såg jag
dig, där du var under fikonträdet.» **49** Natanael svarade
honom: »Rabbi, du är Guds Son, du är Israels konung.»
50 Jesus svarade och sade till honom: »Eftersom jag
sade dig att jag såg dig under fikonträdet, tror du? Större
ting än vad detta är skall du få se.» **51** Därefter sade han
till honom: »Sannerligen, sannerligen säger jag eder:
I skolen få se himmelen öppen och Guds änglar fara
upp och fara ned över Människosonen.» Eller: Ingen
har någonsin sett Gud; en enfödd Gud, han som är i
Faderns sköte, osv. vilken har varit före mig. Båda orden
betyda den smorde; det förra är arameiska, det senare
grekiska. Det arameiska ordet kefa betyder klippa -- Jfr
Matt 16,18.

2 På tredje dagen var ett bröllop i Kana i Galileen,
och Jesu moder var där. **2** Också Jesus och hans

lärjungar blevo bjudna till bröllopet. 3 Och vinet begynte
taga slut. Då sade Jesu moder till honom: »De hava intet
vin.» 4 Jesus svarade henne: »Låt mig vara, moder; min
stund är ännu icke kommen.» 5 Hans moder sade då till
tjänarna: »Vadhelst han säger till eder, det skolen I göra.»
6 Nu stodo där sex stenkrukor, sådana som judarna hade
för sina reningar; de rymde två eller tre bat-mått var. 7
Jesus sade till dem: »Fyllen krukorna med vatten.» Och
de fyllde dem ända till brädden. 8 Sedan sade han till
dem: »Ösen nu upp och bären till övertjänaren.» Och de
gjorde så. 9 Och övertjänaren smakade på vattnet, som
nu hade blivit vin; och han visste icke varifrån det hade
kommit, vilket däremot tjänarna visste, de som hade öst
upp vattnet. Då kallade övertjänaren på brudgummen.
10 och sade till honom: »Man brukar eljest alltid sätta
fram det goda vinet, och sedan, när gästerna hava fått
för mycket, det som är sämre. Du har gömt det goda
vinet ända tills nu.» 11 Detta var det första tecknet
som Jesus gjorde. Han gjorde det i Kana i Galileen och
uppenbarade så sin härlighet; och hans lärjungar trodde
på honom. 12 Därefter begav han sig ned till Kapernaum
med sin moder och sina bröder och sina lärjungar; och
där stannade de några få dagar. 13 Judarnas påsk var
nu nära, och Jesus begav sig då upp till Jerusalem.
14 Och när han fick i helgedomen se huru där sutto
män som sålde fäkreatur och får och duvor, och huru
växlare sutto där. 15 Då gjorde han sig ett gissel av
tåg och drev dem alla ut ur helgedomen, med får och
fäkreatur, och slog ut växlarnas penningar och stötte
omkull deras bord. 16 Och till duvomånglarna sade han:
»Tagen bort detta härifrån; gören icke min Faders hus till
ett marknadshus.» 17 Hans lärjungar kommo då ihåg
att det var skrivet: »Nitälskan för ditt hus skall förtära
mig.» 18 Då togo judarna till orda och sade till honom:
»Vad för tecken låter du oss se, eftersom du gör på
detta sätt?» 19 Jesus svarade och sade till dem: »Bryten
ned detta tempel, så skall jag inom tre dagar låta det
uppstå igen.» 20 Då sade judarna: »I fyrtiosex år har
man byggt på detta tempel, och du skulle låta det uppstå
igen inom tre dagar?» 21 Men det var om sin kropps
tempel han talade. 22 Sedan, när han hade uppstått
från de döda, kommo hans lärjungar ihåg att han hade
sagt detta; och de trodde då skriften och det ord som
Jesus hade sagt. 23 Medan han nu var i Jerusalem,
under påsken, vid högtiden, kommo många till tro på
hans namn, när de sågo de tecken som han gjorde.
24 Men själv betrodde sig Jesus icke åt dem, eftersom
han kände alla 25 och icke behövde någon annans
vittnesbörd om människorna; ty av sig själv visste han
vad i människan var.

3 Men bland fariséerna var en man som hette
Nikodemus, en av judarnas rådsherrar. 2 Denne kom
till Jesus om natten och sade till honom: »Rabbi, vi
veta att det är från Gud du har kommit såsom lärare;
ty ingen kan göra sådana tecken som du gör, om icke
Gud är med honom.» 3 Jesus svarade och sade till
honom: »Sannerligen, sannerligen säger jag dig: Om
en människa icke bliver född på nytt, så kan hon icke
få se Guds rike.» 4 Nikodemus sade till honom: »Huru
kan en människa födas, när hon är gammal? Icke kan
hon väl åter gå in i sin moders liv och födas?» 5 Jesus
svarade: »Sannerligen, sannerligen säger jag dig: Om
en människa icke bliver född av vatten och ande, så
kan hon icke komma in i Guds rike. 6 Det som är fött
av kött, det är kött; och det som är fött av Anden, det
är ande. 7 Förundra dig icke över att jag sade dig att I
måsten födas på nytt. 8 Vinden blåser vart den vill, och
du hör dess sus, men du vet icke varifrån den kommer,
eller vart den far; så är det med var och en som är född
av Anden.» 9 Nikodemus svarade och sade till honom:
»Huru kan detta ske?» 10 Jesus svarade och sade till
honom: »Är du Israels lärare och förstår icke detta? 11
Sannerligen, sannerligen säger jag dig: Vad vi veta, det
tala vi, och vad vi hava sett, det vittna vi om, men vårt
vittnesbörd tagen I icke emot. 12 Tron i icke, när jag talar
till eder om jordiska ting, huru skolen I då kunna tro, när
jag talar till eder om himmelska ting? 13 Och likväl har
ingen stigit upp till himmelen, utom den som steg ned
från himmelen, Människosonen, som var i himmelen. 14
Och såsom Moses upphöjde ormen i öknen, så måste
Människosonen bliva upphöjd, 15 så att var och en som
tror skall i honom hava evigt liv. **(aiōnios g166)** 16 Ty så
älskade Gud världen, att han utgav sin enfödde Son, på
det att var och en som tror på honom skall icke förgås,
utan hava evigt liv. **(aiōnios g166)** 17 Ty icke sände Gud
sin Son i världen för att döma världen, utan för att världen
skulle bliva frälst genom honom. 18 Den som tror på
honom, han bliver icke dömd, men den som icke tror, han
är redan dömd, eftersom han icke tror på Guds enfödde
Sons namn. 19 Och detta är domen, att när ljuset hade
kommit i världen, människorna dock älskade mörkret
mer än ljuset, eftersom deras gärningar voro onda, 20
Ty var och en som gör vad ont är, han hatar ljuset och
kommer icke till ljuset, på det att hans gärningar icke
skola bliva blottade. 21 Men den som gör sanningen,
han kommer till ljuset, för att det skall bliva uppenbart att
hans gärningar äro gjorda i Gud.» 22 Därefter begav sig
Jesus med sina lärjungar till den judiska landsbygden,
och där vistades han med dem och döpte. 23 Men också
Johannes döpte, i Enon, nära Salim, ty där fanns mycket
vatten; och folket kom dit och lät döpa sig. 24 Johannes
hade nämligen ännu icke blivit kastad i fängelse. 25 Då
uppstod mellan Johannes' lärjungar och en jude en tvist
om reningen. 26 Och de kommo till Johannes och sade
till honom: »Rabbi, se, den som var hos dig på andra
sidan Jordan, den som du har vittnat om, han döper, och
alla komma till honom.» 27 Johannes svarade och sade:
»En människa kan intet taga, om det icke bliver henne

givet från himmelen.» 28 I kunnen själva giva mig det
vittnesbördet att jag sade: 'Icke är jag Messias; jag är
allenast sänd framför honom.' 29 Brudgum är den som
har bruden; men brudgummens vän, som står där och
hör honom, han gläder sig storligen åt brudgummens
röst. Den glädjen är mig nu given i fullt mått. 30 Det är
såsom sig bör att han växer till, och att jag förminskas. --
31 Den som kommer ovanifrån, han är över alla; den som
är från jorden, han är av jorden, och av jorden talar han.
Ja, den som kommer från himmelen, han är över alla, 32
och vad han har sett och hört, det vittnar han om; och
likväl tager ingen emot hans vittnesbörd. 33 Men om
någon tager emot hans vittnesbörd, så bekräftar han
därmed att Gud är sannfärdig. 34 Ty den som Gud har
sänt, han talar Guds ord; Gud giver nämligen icke Anden
efter mått. 35 Fadern älskar Sonen, och allt har han
givit i hans hand. 36 Den som tror på Sonen, han har
evigt liv; men den som icke hörsammar Sonen, han skall
icke få se livet, utan Guds vrede förbliver över honom.»
Grundtextens uttryck har den dubbla betydelsen på nytt
och ovanifrån; jfr v. 31. Grundtexten har här samma
uttryck för vind som för ande. **(aiōnios g166)**

4 Men Herren fick nu veta att fariséerna hade hört
hurusom Jesus vann flera lärjungar och döpte flera
än Johannes; 2 dock var det icke Jesus själv som döpte,
utan hans lärjungar. 3 Då lämnade han Judeen och
begav sig åter till Galileen. 4 Därvid måste han taga
vägen genom Samarien. 5 Så kom han till en stad i
Samarien som hette Sykar, nära det jordstycke som
Jakob gav åt sin son Josef. 6 Och där var Jakobs brunn.
Eftersom nu Jesus var trött av vandringen, satte han sig
strax ned vid brunnen. Det var vid den sjätte timmen. 7
Då kom en samaritisk kvinna för att hämta vatten. Jesus
sade till henne: »Giv mig att dricka.» 8 Hans lärjungar
hade nämligen gått in i staden för att köpa mat. 9 Då
sade den samaritiska kvinnan till honom: »Huru kan du,
som är jude, bedja mig, som är en samaritisk kvinna,
om något att dricka?» Judarna hava nämligen ingen
umgängelse med samariterna. 10 Jesus svarade och
sade till henne: »Förstode du Guds gåva, och vem den
är som säger till dig: 'Giv mig att dricka', så skulle i stället
du hava bett honom, och han skulle då hava givit dig
levande vatten.» 11 Kvinnan sade till honom: »Herre, du
har ju intet att hämta upp vatten med, och brunnen är
djup. Varifrån får du då det friska vattnet?» 12 Icke är du
väl förmer än vår fader Jakob, som gav oss brunnen och
själv med sina barn och sin boskap drack ur den?» 13
Jesus svarade och sade till henne: »Var och en som
dricker av detta vatten, han bliver törstig igen; 14 men
den som dricker av det vatten som jag giver honom, han
skall aldrig någonsin törsta, utan det vatten jag giver
honom skall bliva i honom en källa vars vatten springer
upp med evigt liv.» **(aiōn g165, aiōnios g166)** 15 Kvinnan
sade till honom: »Herre, giv mig det vattnet, så att jag
icke mer behöver törsta och komma hit för att hämta
vatten.» 16 Han sade till henne: »Gå och hämta din
man, och kom sedan tillbaka.» 17 Kvinnan svarade och
sade: »Jag har ingen man.» Jesus sade till henne: »Du
har rätt i vad du säger, att du icke har någon man.» 18
Ty fem män har du haft, och den du nu har är icke din
man; däri sade du sant. 19 Då sade kvinnan till honom:
»Herre, jag ser att du är en profet. 20 Våra fäder hava
tillbett på detta berg, men I sägen att i Jerusalem den
plats finnes, där man bör tillbedja.» 21 Jesus sade till
henne: »Tro mig, kvinna: den tid kommer, då det varken
är på detta berg eller i Jerusalem som I skolen tillbedja
Fadern. 22 I tillbedjen vad I icke kännen, vi tillbedja vad
vi känna -- ty frälsningen kommer från judarna -- 23 men
den tid skall komma, ja, den är redan inne, då sanna
tillbedjare skola tillbedja Fadern i ande och sanning; ty
sådana tillbedjare vill Fadern hava. 24 Gud är ande, och
de som tillbedja måste tillbedja i ande och sanning.»
25 Kvinnan sade till honom: »Jag vet att Messias skall
komma, han som ock kallas Kristus; när han kommer,
skall han förkunna oss allt.» 26 Jesus svarade henne:
»Jag, som talar med dig, är den du nu nämnde.» 27 I
detsamma kommo hans lärjungar; och de förundrade sig
över att han talade med en kvinna. Dock frågade ingen
vad han ville henne, eller varför han talade med henne.
28 Men kvinnan lät sin kruka stå och gick in i staden
och sade till folket: 29 »Kommen och sen en man som
har sagt mig allt vad jag har gjort. Månne icke han är
Messias?» 30 Då gingo de ut ur staden och kommo till
honom. 31 Under tiden bådo lärjungarna honom och
sade: »Rabbi, tag och ät.» 32 Men han svarade dem:
»Jag har mat att äta som I icke veten om.» 33 Då sade
lärjungarna till varandra: »Kan väl någon hava burit mat
till honom?» 34 Jesus sade till dem: »Min mat är att
göra dens vilja, som har sänt mig, och att fullborda hans
verk.» 35 I sägen ju att det ännu är fyra månader innan
skördetiden kommer. Men se, jag säger eder: Lyften upp
edra ögon, och sen på fälten, huru de hava vitnat till
skörd. 36 Redan nu får den som skördar uppbära sin lön
och samla in frukt till evigt liv; så kunna den som sår och
den som skördar tillsammans glädja sig. **(aiōnios g166)**
37 Ty här sannas det ordet, att en är den som sår och
en annan den som skördar. 38 Jag har sänt eder att
skörda, där I icke haven arbetat. Andra hava arbetat,
och I haven fått gå in i deras arbete.» 39 Och många
samariter från den staden kommo till tro på honom för
kvinnans ords skull, då hon vittnade att han hade sagt
henne allt vad hon hade gjort. 40 När sedan samariterna
kommo till honom, både de honom att stanna kvar hos
dem. Så stannade han där i två dagar. 41 Och långt
flera kommo då till tro för hans egna ords skull. 42 Och
de sade till kvinnan: »Nu är det icke mer för dina ords
skull som vi tro, ty vi hava nu själva hört honom, och vi

veta nu att han i sanning är världens Frälsare.» **43** Men
efter de två dagarna gick han därifrån till Galileen. **44**
Ty Jesus vittnade själv att en profet icke är aktad i sitt
eget fädernesland. **45** När han nu kom till Galileen, togo
galiléerna vänligt emot honom, eftersom de hade sett allt
vad han hade gjort i Jerusalem vid högtiden. Också de
hade nämligen varit där vid högtiden. **46** Så kom han
åter till Kana i Galileen, där han hade gjort vattnet till
vin. I Kapernaum fanns då en man i konungens tjänst,
vilkens son låg sjuk. **47** När han nu hörde att Jesus hade
kommit från Judeen till Galileen, begav han sig åstad
till honom och bad att han skulle komma ned och bota
hans son; ty denne låg för döden. **48** Då sade Jesus till
honom: »Om I icke sen tecken och under, så tron I icke.»
49 Mannen sade till honom: »Herre, kom ned, förrän mitt
barn dör.» **50** Jesus svarade honom: »Gå, din son får
leva.» Då trodde mannen det ord som Jesus sade till
honom, och gick. **51** Och medan han ännu var på vägen
hem, mötte honom hans tjänare och sade: »Din son
kommer att leva.» **52** Då frågade han dem vid vilken
timme det hade blivit bättre med honom. De svarade
honom: »I går vid den sjunde timmen lämnade febern
honom.» **53** Då märkte fadern att det hade skett just
den timme då Jesus sade till honom: »Din son får leva.»
Och han kom till tro, så ock hela hans hus. **54** Detta
var nu åter ett tecken, det andra i ordningen som Jesus
gjorde, sedan han hade kommit från Judeen till Galileen.
Grundtextens uttryck, som bokstavligen betyder levande
vatten, har vanligen betydelsen friskt, rinnande vatten;
kvinnan fattar uttrycket i den senare betydelsen. Eller:
Jag har sänt eder att skörda, där I icke haven arbetat.
Andra hava arbetat, och deras arbete har kommit eder
till godo.

5 Därefter inföll en av judarnas högtider, och Jesus for
upp till Jerusalem. **2** Vid Fårporten i Jerusalem ligger
en damm, på hebreiska kallad Betesda, och invid den
finnas fem pelargångar. **3** I dessa lågo många sjuka,
blinda, halta, förtvinade. **5** Där fanns nu en man som
hade varit sjuk i trettioåtta år. **6** Då Jesus fick se denne,
där han låg, och fick veta att han redan lång tid hade
varit sjuk, sade han till honom: »Vill du bliva frisk?» **7**
Den sjuke svarade honom: »Herre, jag har ingen som
hjälper mig ned i dammen, när vattnet har kommit i
rörelse; och så stiger en annan ditned före mig, medan
jag ännu är på väg.» **8** Jesus sade till honom: »Stå
upp, tag din säng och gå.» **9** Och strax blev mannen
frisk och tog sin säng och gick. Men det var sabbat den
dagen. **10** Därför sade judarna till mannen som hade
blivit botad: »Det är sabbat; det är icke lovligt för dig att
bära sängen.» **11** Men han svarade dem: »Den som
gjorde mig frisk, han sade till mig: 'Tag din säng och
gå.'» **12** Då frågade de honom: »Vem var den mannen
som sade till dig att du skulle taga sin säng och gå?» **13**
Men mannen som hade blivit botad visste icke vem det
var; ty Jesus hade dragit sig undan, eftersom mycket folk
var där på platsen. -- **14** Sedan träffade Jesus honom
i helgedomen och sade till honom: »Se, du har blivit
frisk; synda icke härefter, på det att icke något värre må
vederfaras dig.» **15** Mannen gick då bort och omtalade
för judarna, att det var Jesus som hade gjort honom
frisk. **16** Därför förföljde nu judarna Jesus, eftersom han
gjorde sådant på sabbaten. **17** Men han svarade dem:
»Min Fader verkar ännu alltjämt; så verkar ock jag.»
18 Och därför stodo judarna ännu mer efter att döda
honom, eftersom han icke allenast ville göra sabbaten
om intet, utan ock kallade Gud sin Fader och gjorde sig
själv lik Gud. **19** Då talade Jesus åter och sade till dem:
»Sannerligen, sannerligen säger jag eder: Sonen kan
icke göra något av sig själv, utan han gör allenast vad
han ser Fadern göra; ty vad han gör, det gör likaledes
ock Sonen. **20** Ty Fadern älskar Sonen och låter honom
se allt vad han själv gör; och större gärningar, än dessa
äro, skall han låta honom se, så att I skolen förundra
eder. **21** Ty såsom Fadern uppväcker döda och gör dem
levande, så gör ock Sonen levande vilka han vill. **22**
Icke heller dömer Fadern någon, utan all dom har han
överlåtit åt Sonen, **23** för att alla skola ära Sonen såsom
de ära Faderns. Den som icke ärar Sonen, han ärar icke
heller Fadern, som har sänt honom. **24** Sannerligen,
sannerligen säger jag eder: Den som hör mina ord och
tror honom som har sänt mig, han har evigt liv och
kommer icke under någon dom, utan har övergått från
döden till livet. **(aiōnios g166)** **25** Sannerligen säger jag
eder: Den stund kommer, ja, den är redan inne, så de
döda skola höra Guds Sons röst, och de som höra den
skola bliva levande. **26** Ty såsom Fadern har liv i sig
själv, så har han ock givit åt Sonen att hava liv i sig själv.
27 Och han har givit honom makt att hålla dom, eftersom
han är Människoson. **28** Förundren eder icke över detta.
Ty den stund kommer, då alla som äro i gravarna skola
höra hans röst **29** och gå ut ur dem: de som hava gjort
vad gott är skola uppstå till liv, och de som hava gjort
vad ont är skola uppstå till dom. **30** Jag kan icke göra
något av mig själv. Såsom jag hör, så dömer jag; och
min dom är rättvis, ty jag söker icke min vilja, utan dens
vilja, som har sänt mig. **31** Om jag själv vittnar om mig,
så gäller icke mitt vittnesbörd. **32** Men det är en annan
som vittnar om mig, och jag vet att hans vittnesbörd om
mig är sant. **33** I haven sänt bud till Johannes, och han
har vittnat för sanningen, **34** Dock, det är icke av någon
människa som jag tager emot vittnesbörd om mig; men
jag säger detta, för att I skolen bliva frälsta. **35** Han var
den brinnande, skinande lampan, och för en liten stund
villen I fröjdas i dess ljus. **36** Men jag har ett vittnesbörd
om mig, som är förmer än Johannes' vittnesbörd: de
gärningar som Fadern har givit mig att fullborda, just de
gärningar som jag gör, de vittna om mig, att Fadern har
sänt mig. **37** Ja, Fadern, som har sänt mig, han har själv

vittnat om mig. Hans röst haven I aldrig någonsin hört, ej
heller haven I sett hans gestalt, 38 och hans ord haven I
icke låtit förbliva i eder. Ty den han har sänt, honom tron
I icke. 39 I rannsaken skrifterna, därför att I menen eder
i dem hava evigt liv; och det är dessa som vittna om
mig. (aiōnios g166) 40 Men I viljen icke komma till mig
för att få liv. 41 Jag tager icke emot pris av människor;
42 men jag känner eder och vet att I icke haven Guds
kärlek i eder. 43 Jag har kommit i min Faders namn,
och I tagen icke emot mig; kommer en annan i sitt eget
namn, honom skolen I nog mottaga. 44 Huru skullen I
kunna tro, I som tagen emot pris av varandra och icke
söken det pris som kommer från honom som allena är
Gud? 45 Menen icke att det är jag som skall anklaga
eder hos Fadern. Den som anklagar eder är Moses, han
till vilken I sätten edert hopp. 46 Trodden I Moses, så
skullen I ju tro mig, ty om mig har han skrivit. 47 Men
tron I icke hans skrifter, huru skolen I då kunna tro mina
ord?» och sökte att döda honom.

6 Därefter for Jesus över Galileiska sjön, »Tiberias'
sjö». 2 Och mycket folk följde efter honom, därför att
de sågo de tecken som han gjorde med de sjuka. 3 Men
Jesus gick upp på berget och satte sig där med sina
lärjungar. 4 Och påsken, judarnas högtid, var nära. 5 Då
nu Jesus lyfte upp sina ögon och såg att mycket folk kom
till honom, sade han till Filippus: »Varifrån skola vi köpa
bröd, så att dessa få äta?» 6 Men detta sade han för att
sätta honom på prov, ty själv visste han vad han skulle
göra. 7 Filippus svarade honom: »Bröd för två hundra
silverpenningar vore icke nog för att var och en skulle få
ett litet stycke.» 8 Då sade till honom en annan av hans
lärjungar, Andreas, Simon Petrus' broder: 9 »Här är en
gosse som har fem kornbröd och två fiskar; men vad
förslår det för så många?» 10 Jesus sade: »Låten folket
lägga sig här.» Och på det stället var mycket gräs. Då
lägrade sig männen där, och deras antal var vid pass
fem tusen. 11 Därefter tog Jesus bröden och tackade
Gud och delade ut åt dem som hade lagt sig ned där,
likaledes ock av fiskarna, så mycket de ville hava. 12 Och
när de voro mätta, sade han till sina lärjungar: »Samlen
tillhopa de överblivna styckena, så att intet förfares.» 13
Då samlade de dem tillhopa och fyllde tolv korgar med
stycken, som av de fem kornbröden hade blivit över efter
dem som hade ätit. 14 Då nu människorna hade det
tecken som han hade gjort, sade de: »Denne är förvisso
Profeten som skulle komma i världen.» 15 När då Jesus
märkte att de tänkte komma och med våld föra honom
med sig och göra honom till konung, drog han sig åter
undan till berget, helt allena. 16 Men när det blev afton,
gingo hans lärjungar ned till sjön 17 och stego i en båt
för att fara över sjön till Kapernaum. Det hade då redan
blivit mörkt, och Jesus hade ännu icke kommit till dem;
18 och sjön gick hög, ty det blåste hårt. 19 När de så
hade rott vid pass tjugufem eller trettio stadier, fingo de
se Jesus komma gående på sjön och nalkas båten. Då
blevo de förskräckta. 20 Men han sade till dem: »Det är
jag; varen icke förskräckta.» 21 De ville då taga honom
upp i båten; och strax var båten framme vid landet
dit de foro. 22 Dagen därefter hände sig detta. Folket
som stod kvar på andra sidan sjön hade lagt märke till
att där icke fanns mer än en enda båt, och att Jesus
icke hade stigit i den båten med sina lärjungar, utan att
lärjungarna hade farit bort allena. 23 Andra båtar hade
likväl kommit från Tiberias och lagt till nära det ställe
där folket bespisades efter det att Herren hade uttalat
tacksägelsen. 24 När alltså folket nu såg att Jesus icke
var där, ej heller hans lärjungar, stego de själva i båtarna
och foro till Kapernaum för att söka efter Jesus. 25 Och
då de funno honom där på andra sidan sjön, frågade de
honom: »Rabbi, när kom du hit?» 26 Jesus svarade dem
och sade: »Sannerligen, sannerligen säger jag eder: I
söken mig icke därför att I haven sett tecken, utan därför
att I fingen äta av bröden och bleven mätta. 27 Verken
icke för att få den mat som förgås, utan för att få den
mat som förbliver och har med sig evigt liv, den som
Människosonen skall giva eder; ty honom har Fadern,
Gud själv, låtit undfå sitt insegel.» (aiōnios g166) 28 Då
sade de till honom: »Vad skola vi göra för att utföra Guds
gärningar?» 29 Jesus svarade och sade till dem: »Detta
är Guds gärning, att I tron på den han har sänt.» 30 De
sade till honom: »Vad för tecken gör du då? Låt oss se
något tecken, så att vi kunna tro dig. Vilken gärning utför
du? 31 Våra fäder fingo äta manna i öknen, såsom det
är skrivet: 'Han gav dem bröd från himmelen att äta.'»
32 Då svarade Jesus dem: »Sannerligen, sannerligen
säger jag eder: Det är icke Moses som har givit eder
brödet från himmelen, men det är min Fader som giver
eder det rätta brödet från himmelen. 33 Ty Guds bröd
är det bröd som kommer ned från himmelen och giver
världen liv.» 34 Då sade de till honom: »Herre, giv oss
alltid det brödet.» 35 Jesus svarade: »Jag är livets bröd.
Den som kommer till mig, han skall aldrig hungra, och
den som tror på mig, han skall aldrig törsta. 36 Men det
är såsom jag har sagt eder: fastän I haven sett mig,
tron I dock icke. 37 Allt vad min Fader giver mig, det
kommer till mig; och den som kommer till mig, honom
skall jag sannerligen icke kasta ut. 38 Ty jag har kommit
ned från himmelen, icke för att göra min vilja, utan för
att göra dens vilja, som har sänt mig. 39 Och detta är
dens vilja, som har sänt mig, att jag icke skall låta någon
enda gå förlorad av dem som han har givit mig, utan att
jag skall låta dem uppstå på den yttersta dagen. 40 Ja,
detta är min Faders vilja, att var och en som ser Sonen
och tror på honom, han skall hava evigt liv, och att jag
skall låta honom uppstå på den yttersta dagen.» (aiōnios
g166) 41 Då knorrade judarna över honom, därför att
han hade sagt: »Jag är det bröd som har kommit ned

från himmelen.» 42 Och de sade: »Är denne icke Jesus,
Josefs son, vilkens fader och moder vi känna? Huru kan
han då säga: 'Jag har kommit ned från himmelen'?» 43
Jesus svarade och sade till dem: »Knorren icke eder
emellan. 44 Ingen kan komma till mig, om icke Fadern,
som har sänt mig, drager honom; och jag skall låta
honom uppstå på den yttersta dagen. 45 Det är skrivet
hos profeterna: 'De skola alla hava fått lärdom av Gud.'
Var och en som har lyssnat till Fadern och lärt av honom,
han kommer till mig. 46 Icke som om någon skulle hava
sett Fadern, utom den som är från Gud; han har sett
Fadern. 47 Sannerligen, sannerligen säger jag eder: Den
som tror, han har evigt liv. (aiōnios g166) 48 Jag är livets
bröd. 49 Edra fäder åto manna i öknen, och de dogo. 50
Men med det bröd som kommer ned från himmelen är
det så, att om någon äter därav, så skall han icke dö.
51 Jag är det levande brödet som har kommit ned från
himmelen. Om någon äter av det brödet, så skall han
leva till evig tid. Och det bröd som jag skall giva är mitt
kött; och jag giver det, för att världen skall leva.» (aiōn
g165) 52 Då tvistade judarna med varandra och sade:
»Huru skulle denne kunna giva oss sitt kött att äta?»
53 Jesus sade då till dem: »Sannerligen, sannerligen
säger jag eder: Om I icke äten Människosonens kött och
dricken hans blod, så haven I icke liv i eder. 54 Den
som äter mitt kött och dricker mitt blod, han har evigt liv,
och jag skall låta honom uppstå på den yttersta dagen.
(aiōnios g166) 55 Ty mitt kött är sannskyldig mat, och mitt
blod är sannskyldig dryck. 56 Den som äter mitt kött och
dricker mitt blod, han förbliver i mig, och jag förbliver i
honom. 57 Såsom Fadern, han som är den levande, har
sänt mig, och såsom jag lever genom Fadern, så skall
ock den som äter mig leva genom mig. 58 Så är det med
det bröd som har kommit ned från himmelen. Det är icke
såsom det fäderna fingo äta, vilka sedan dogo; den som
äter detta bröd, han skall leva till evig tid.» (aiōn g165)
59 Detta sade han, när han undervisade i synagogan i
Kapernaum. 60 Många av hans lärjungar, som hörde
detta, sade då: »Detta är ett hårt tal; vem står ut med att
höra på honom?» 61 Men Jesus visste inom sig att hans
lärjungar knorrade över detta; och han sade till dem: »Är
detta för eder en stötesten? 62 Vad skolen I då säga, om
I fån se Människosonen uppstiga dit där han förut var? --
63 Det är anden som gör levande; köttet är till intet
gagneligt. De ord som jag har talat till eder äro ande
och äro liv. 64 Men bland eder finnas några som icke
tro.» Jesus visste nämligen från begynnelsen vilka de
voro som icke trodde, så ock vilken den var som skulle
förråda honom. 65 Och han tillade: »Fördenskull har
jag sagt eder att ingen kan komma till mig, om det icke
bliver honom givet av Fadern.» 66 För detta tals skull
drogo sig många av hans lärjungar tillbaka, så att de
icke längre vandrade med honom. 67 Då sade Jesus
till de tolv: »Icke viljen väl också I gå bort?» 68 Simon
Petrus svarade honom: »Herre, till vem skulle vi gå?
Du har det eviga livets ord, (aiōnios g166) 69 och vi tro
och förstå att du är Guds helige.» 70 Jesus svarade
dem: »Har icke jag själv utvalt eder, I tolv? Och likväl är
en av eder en djävul.» 71 Detta sade han om Judas,
Simon Iskariots son; ty det var denne som skulle förråda
honom, och han var en av de tolv.

7 Därefter vandrade Jesus omkring i Galileen, ty
i Judeen ville han icke vandra omkring, då nu
judarna stodo efter att döda honom. 2 Men judarnas
lövhyddohögtid var nu nära. 3 Då sade hans bröder till
honom: »Begiv dig härifrån och gå till Judeen, så att
också dina lärjungar få se de gärningar som du gör. 4 Ty
ingen som vill vara känd bland människor utför sitt verk i
hemlighet. Då du nu gör sådana gärningar, så träd öppet
fram för världen.» 5 Det var nämligen så, att icke ens
hans bröder trodde på honom. 6 Då sade Jesus till dem:
»Min tid är ännu icke kommen, men för eder är tiden
alltid läglig. 7 Världen kan icke hata eder, men mig hatar
hon, eftersom jag vittnar om henne, att hennes gärningar
äro onda. 8 Gån I upp till högtiden; jag är icke stadd
på väg upp till denna högtid, ty min tid är ännu icke
fullbordad.» 9 Detta sade han till dem och stannade så
kvar i Galileen. 10 Men när hans bröder hade gått upp
till högtiden, då gick också han ditupp, dock icke öppet,
utan likasom i hemlighet. 11 Och judarna sökte efter
honom under högtiden och sade: »Var är han?» 12 Och
bland folket talades i tysthet mycket om honom. Somliga
sade: »Han är en rättsinnig man», men andra sade:
»Nej, han förvillar folket.» 13 Dock talade ingen öppet
om honom, av fruktan för judarna. 14 Men när redan
halva högtiden var förliden, gick Jesus upp i helgedomen
och undervisade. 15 Då förundrade sig judarna och
sade: »Varifrån har denne sin lärdom, han som icke har
fått undervisning?» 16 Jesus svarade dem och sade:
»Min lära är icke min, utan hans som har sänt mig. 17
Om någon vill göra hans vilja, så skall han förstå om
denna lära är från Gud, eller om jag talar av mig själv. 18
Den som talar av sig själv, han söker sin egen ära; men
den som söker dens ära, som har sänt honom, han är
sannfärdig, och orättfärdighet finnes icke i honom. -- 19
Har icke Moses givit eder lagen? Och likväl fullgör ingen
av eder lagen. Varför stån I efter att döda mig?» 20
Folket svarade: »Du är besatt av en ond ande. Vem står
efter att döda dig?» 21 Jesus svarade och sade till dem:
»En gärning allenast gjorde jag, och alla förundren I eder
över den. 22 Moses har givit eder omskärelsen -- icke
som om den vore ifrån Moses, ty den är ifrån fäderna --
och så omskären I människor också på en sabbat. 23
Om nu en människa undfår omskärelsen på en sabbat,
för att Moses' lag icke skall göras om intet, huru kunnen
I då vredgas på mig, därför att jag på en sabbat gjorde
en människa hel och frisk? 24 Dömen icke efter skenet,
utan dömen en rätt dom.» 25 Då sade några av folket

i Jerusalem: »Är det icke denne som de stå efter att
döda? 26 Och ändå får han tala fritt, utan att de säga
något till honom. Hava då rådsherrarna verkligen blivit
förvissade om att denne är Messias? 27 Dock, denne
känna vi, och vi veta varifrån han är; men när Messias
kommer, känner ingen varifrån han är.» 28 Då sade
Jesus med hög röst, där han undervisade i helgedomen:
»Javäl, I kännen mig, och I veten varifrån jag är. Likväl
har jag icke kommit av mig själv, men han som har sänt
mig är en som verkligen har myndighet att sända, han
som I icke kännen. 29 Men jag känner honom, ty från
honom är jag kommen, och han har sänt mig.» 30 Då
ville de gripa honom; dock kom ingen med sin hand vid
honom, ty hans stund var ännu icke kommen. 31 Men
många av folket trodde på honom, och de sade: »Icke
skall väl Messias, när han kommer, göra flera tecken än
denne har gjort?» 32 Sådant fingo fariséerna höra folket
i tysthet tala om honom. Då sände översteprästerna och
fariséerna ut rättstjänare för att gripa honom. 33 Men
Jesus sade: »Ännu en liten tid är jag hos eder; sedan
går jag bort till honom som har sänt mig. 34 I skolen
då söka efter mig, men I skolen icke finna mig, och där
jag är, dit kunnen I icke komma.» 35 Då sade judarna
till varandra: »Vart tänker denne gå, eftersom vi icke
skola kunna finna honom? Månne han tänker gå till dem
som bo kringspridda bland grekerna? Tänker han då
undervisa grekerna? 36 Vad betyder det ord som han
sade: 'I skolen söka efter mig, men I skolen icke finna
mig, och där jag är, dit kunnen I icke komma'?» 37 På
den sista dagen i högtiden, som ock var den förnämsta,
stod Jesus där och ropade och sade: »Om någon törstar,
så komme han till mig och dricke. 38 Den som tror på
mig, av hans innersta skola strömmar av levande vatten
flyta fram, såsom skriften säger.» 39 Detta sade han om
Anden, vilken de som trodde på honom skulle undfå;
ty ande var då ännu icke given, eftersom Jesus ännu
icke hade blivit förhärligad. 40 Några av folket, som
hörde dessa ord, sade då: »Denne är förvisso Profeten.»
41 Andra sade: »Han är Messias.» Andra åter sade:
»Icke kommer väl Messias från Galileen? 42 Säger
icke skriften att Messias skall komma av Davids säd
och från den lilla staden Betlehem, där David bodde?
43 Så uppstodo för hans skull stridiga meningar bland
folket, 44 och somliga av dem ville gripa honom; dock
kom ingen med sin hand vid honom. 45 När sedan
rättstjänarna kommo tillbaka till översteprästerna och
fariséerna, frågade dessa dem: »Varför haven I icke fört
honom hit?» 46 Tjänarna svarade: »Aldrig har någon
människa talat, som den mannen talar.» 47 Då svarade
fariséerna dem: »Haven nu också I blivit förvillade? 48
Har då någon av rådsherrarna trott på honom? Eller
någon av fariséerna? 49 Nej; men detta folk, som icke
känner lagen, det är förbannat. 50 Då sade Nikodemus
till dem, han som förut hade besökt honom, och som
själv var en av dem: 51 »Icke dömer väl vår lag någon,
utan att man först har förhört honom och utrönt vad han
förehar?» 52 De svarade och sade till honom: »Kanske
också du är från Galileen? Rannsaka, så skall du finna
att ingen profet kommer från Galileen.» 53 [Och de gingo
hem, var och en till sitt. Jämför noten till Joh 4,10. om
natten.

8 Och Jesus gick ut till Oljeberget. 2 Men i
dagbräckningen kom han åter till helgedomen. 3 Då
förde översteprästerna och fariséerna dit en kvinna som
hade blivit beträdd med äktenskapsbrott; och när de
hade lett henne fram, 4 sade de till honom: »Mästare,
denna kvinna har på bar gärning blivit beträdd med
äktenskapsbrott. 5 Nu bjuder Moses i lagen att sådana
skola stenas. Vad säger då du?» 6 Detta sade de
för att snärja honom, på det att de skulle få något att
anklaga honom för. Då böjde Jesus sig ned och skrev
med fingret på jorden. 7 Men när de stodo fast vid sin
fråga, reste han sig upp och sade till dem: »Den av eder
som är utan synd, han kaste första stenen på henne.»
8 Sedan böjde han sig åter ned och skrev på jorden.
9 När de hörde detta, gingo de ut, den ene efter den
andre, först de äldsta, och Jesus blev lämnad allena
med kvinnan, som stod där kvar. 10 Då såg Jesus upp
och sade till kvinnan: »Var äro de andra? Har ingen dömt
dig?» 11 Hon svarade: »Herre, ingen.» Då sade han till
henne: »Icke heller jag dömer dig. Gå, och synda icke
härefter.»] 12 Åter talade Jesus till dem och sade: »Jag
är världens ljus; den som följer mig, han skall förvisso
icke vandra i mörkret, utan skall hava livets ljus.» 13 Då
sade fariséerna till honom: »Du vittnar om dig själv; ditt
vittnesbörd gäller icke.» 14 Jesus svarade och sade till
dem: »Om jag än vittnar om mig själv, så gäller dock
mitt vittnesbörd, ty jag vet varifrån jag har kommit, och
vart jag går; men I veten icke varifrån jag kommer, eller
vart jag går. 15 I dömen efter köttet; jag dömer ingen.
16 Och om jag än dömer, så är min dom en rätt dom,
ty jag är därvid icke ensam, utan med mig är han som
har sänt mig. 17 I eder lag är ju ock skrivet att vad två
människor vittna, det gäller såsom sant. 18 Här är nu jag
som vittnar om mig; om mig vittnar också Fadern, som
har sänt mig. 19 Då sade de till honom: »Var är då din
Fader?» Jesus svarade: »I kännen varken mig eller min
Fader. Om I känden mig, så känden I ock min Fader.»
20 Det var på det ställe där offerkistorna stodo som han
talade dessa ord, medan han undervisade i helgedomen;
men ingen bar hand på honom, ty hans stund var ännu
icke kommen. 21 Åter sade han till dem: »Jag går bort,
och I skolen då söka efter mig; men I skolen dö i eder
synd. Dig jag går, dit kunnen I icke komma.» 22 Då
sade judarna: »Icke vill han väl dräpa sig själv, eftersom
han säger: 'Dit jag går, dit kunnen I icke komma'?»
23 Men han svarade dem: »I ären härnedifrån, jag är
ovanifrån; I ären av denna världen, jag är icke av denna

världen. 24 Därför sade jag till eder att I skullen dö i edra
synder; ty om I icke tron att jag är den jag är, så skolen I
dö i edra synder.» 25 Då frågade de honom: »Vem är
du då?» Jesus svarade dem: »Det som jag redan från
begynnelsen har uttalat för eder. 26 Mycket har jag ännu
att tala och att döma i fråga om eder. Men han som har
sänt mig är sannfärdig, och vad jag har hört av honom,
det talar jag ut inför världen.» 27 Men de förstodo icke
att det var om Fadern som han talade till dem. 28 Då
sade Jesus: »När I haven upphöjt Människosonen, då
skolen I första att jag är den jag är, och att jag icke gör
något av mig själv, utan talar detta såsom Fadern har
lärt mig. 29 Och han som har sänt mig är med mig;
han har icke lämnat mig allena, eftersom jag alltid gör
vad honom behagar.» 30 När han talade detta, kommo
många till tro på honom. 31 Då sade Jesus till de judar
som hade satt tro till honom: »Om I förbliven i mitt ord,
så ären I i sanning mina lärjungar; 32 Och I skolen då
förstå sanningen, och sanningen skall göra eder fria.»
33 De svarade honom: »Vi äro Abrahams säd och hava
aldrig varit trälar under någon. Huru kan du då säga: 'I
skolen bliva fria'?» 34 Jesus svarade dem: »Sannerligen,
sannerligen säger jag eder: Var och en som gör synd,
han är syndens träl. 35 Men trälen får icke förbliva i
huset för alltid; sonen får förbliva där för alltid. (aiōn g165)
36 Om nu Sonen gör eder fria, så bliven i verkligen fria.
37 Jag vet att I ären Abrahams säd; men I stån efter att
döda mig, eftersom mitt ord icke får någon ingång i eder.
38 Jag talar vad jag har sett hos min Fader; så gören
ock I vad I haven hört av eder fader.» 39 De svarade
och sade till honom: »Vår fader är ju Abraham.» Jesus
svarade till dem: »Ären I Abrahams barn, så gören ock
Abrahams gärningar. 40 Men nu stån I efter att döda
mig, en man som har sagt eder sanningen, såsom jag
har hört den av Gud. Så handlade icke Abraham. 41
Nej, I gören eder faders gärningar.» De sade till honom:
»Vi äro icke födda i äktenskapsbrott. Vi hava Gud till
fader och ingen annan.» 42 Jesus svarade dem: »Vore
Gud eder fader, så älskaden I ju mig, ty från Gud har
jag utgått, och från honom är jag kommen. Ja, jag har
icke kommit av mig själv, utan det är han som har sänt
mig. 43 Varför fatten I då icke vad jag talar? Jo, därför
att I icke 'stån ut med' att höra på mitt ord. 44 I haven
djävulen till eder fader, och vad eder fader har begär
till, det viljen i göra. Han har varit en mandråpare från
begynnelsen, och i sanningen står han icke, ty sanning
finnes icke i honom. När han talar lögn, då talar han av
sitt eget, ty han är en lögnare, ja, lögnens fader. 45 Men
mig tron I icke, just därför att jag talar sanning. 46 Vilken
av eder kan överbevisa mig om någon synd? Om jag
alltså talar sanning, varför tron I mig då icke? 47 Den
som är av Gud, han lyssnar till Guds ord; och det är
därför att I icke ären av Gud som I icke lyssnen därtill.
48 Judarna svarade och sade till honom: »Hava vi icke
rätt, då vi säga att du är en samarit och är besatt av
en ond ande?» 49 Jesus svarade: »Jag är icke besatt
av någon ond ande; fastmer hedrar jag min Fader. I
åter skymfen mig. 50 Men jag söker icke min egen
ära; en finnes dock som söker den och som dömer. 51
Sannerligen, sannerligen säger jag eder: Den som håller
mitt ord, han skall aldrig någonsin se döden.» (aiōn g165)
52 Judarna sade till honom: »Nu förstå vi att du är besatt
av en ond ande. Abraham har dött, så ock profeterna,
och likväl säger du: 'Den som håller mitt ord, han skall
aldrig någonsin smaka döden.' (aiōn g165) 53 Icke är
väl du förmer än vår Fader Abraham? Och han har ju
dött. Profeterna hava också dött. Till vem gör du då dig
själv?» 54 Jesus svarade: »Om jag själv ville skaffa mig
ära, så vore min ära intet; men det är min Fader som
förlänar mig ära, han som I säger vara eder Gud. 55
Dock, I haven icke lärt känna honom, men jag känner
honom; och om jag sade att jag icke kände honom, så
bleve jag en lögnare likasom I; men jag känner honom
och håller hans ord. 56 Abraham, eder fader, fröjdade
sig över att han skulle få se min dag. Han fick se den
och blev glad.» 57 Då sade judarna till honom: »Femtio
år gammal är du icke ännu, och Abraham har du sett!»
58 Jesus sade till dem: »Sannerligen, sannerligen säger
jag eder: Förrän Abraham blev till, är jag.» 59 Då togo
de upp stenar för att kasta på honom. Men Jesus gömde
sig undan och gick sedan ut ur helgedomen. 7,53--8,11;
Se Nya testamentets text i Ordförkl. och allt folket kom
till honom, och han satte sig och lärde dem. och kände
sig överbevisade av samvetet.

9 När han nu gick vägen fram, fick han se en man
som var född blind. 2 Då frågade hans lärjungar
honom och sade: »Rabbi, vilken har syndat, denne eller
hans föräldrar, så att han har blivit född blind?» 3 Jesus
svarade: »Det är varken denne som har syndat eller hans
föräldrar, utan så har skett, för att Guds gärningar skulle
uppenbaras på honom. 4 Medan dagen varar, måste vi
göra dens gärningar, som har sänt mig; natten kommer,
då ingen kan verka. 5 Så länge jag är i världen, är jag
världens ljus.» 6 När han hade sagt detta, spottade han
på jorden och gjorde en deg av spotten och lade degen
på mannens ögon 7 och sade till honom: »Gå bort och
två dig i dammen Siloam» (det betyder utsänd). Mannen
gick då dit och tvådde sig; och när han kom igen, kunde
han se. 8 Då sade grannarna och andra som förut hade
sett honom såsom tiggare: »Är detta icke den man som
att och tiggde?» 9 Somliga svarade: »Det är han.» Andra
sade: »Nej, men han är lik honom.» Själv sade han:
»Jag är den mannen.» 10 Och de frågade honom: »Huru
blevo då dina ögon öppnade?» 11 Han svarade: »Den
man som heter Jesus gjorde en deg och smorde därmed
mina ögon och sade till mig: 'Gå bort till Siloam och två
dig.' Jag gick då dit och tvådde mig, och så fick jag min

syn.» 12 De frågade honom: »Var är den mannen?»
Han svarade: »Det vet jag icke.» 13 Då förde de honom,
mannen som förut hade varit blind, bort till fariséerna.
14 Och det var sabbat den dag då Jesus gjorde degen
och öppnade hans ögon. 15 När nu jämväl fariséerna i
sin ordning frågade honom huru han hade fått sin syn,
svarade han dem: »Han lade en deg på mina ögon,
och jag fick två mig, och nu kan jag se.» 16 Då sade
några av fariséerna: »Den mannen är icke från Gud,
eftersom han icke håller sabbaten.» Andra sade: »Huru
skulle någon som är en syndare kunna göra sådana
tecken?» Så funnos bland dem stridiga meningar. 17
Då frågade de åter den blinde: »Vad säger du själv om
honom, då det ju var dina ögon han öppnade?» Han
svarade: »En profet är han.» 18 Men judarna trodde
icke att han hade varit blind och fått sin syn, förrän de
hade kallat till sig mannen föräldrar, hans som hade fått
sin syn. 19 Dem frågade de och sade: »Är detta eder
son, den som I sägen vara född blind? Huru kommer
det då till, att han nu kan se?» 20 Då svarade han
föräldrar och sade: »Att denne är vår son, och att han
föddes blind, det veta vi. 21 Men huru han nu kan se, det
veta vi icke, ej heller veta vi vem som har öppnat hans
ögon. Frågen honom själv; han är gammal nog, han må
själv tala för sig.» 22 Detta sade hans föräldrar, därför
att de fruktade judarna; ty judarna hade redan kommit
överens om att den som bekände Jesus vara Messias,
han skulle utstötas ur synagogan. 23 Därför var det
som hans föräldrar sade: »Han är gammal nog; frågen
honom själv.» 24 Då kallade de för andra gången till sig
mannen som hade varit blind och sade till honom: »Säg
nu sanningen, Gud till pris. Vi veta att denne man är en
syndare.» 25 Han svarade: »Om han är en syndare vet
jag icke; ett vet jag: att jag, som var blind, nu kan se.»
26 Då frågade de honom: »Vad gjorde han med dig? På
vad sätt öppnade han dina ögon?» 27 Han svarade dem:
»Jag har ju redan sagt eder det, men I hörden icke på
mig. Varför viljen I då åter höra det? Kanske viljen också
I bliva hans lärjungar?» 28 Då bannade de honom och
sade: »Du är själv hans lärjunge; vi äro Moses' lärjungar.
29 Till Moses har Gud talat, det veta vi; men varifrån
denne är, det veta vi icke.» 30 Mannen svarade och
sade till dem: »Ja, däri ligger det förunderliga, att I icke
veten varifrån han är, och ändå har han öppnat mina
ögon. 31 Vi veta ju att Gud icke hör syndare, men också
att om någon är gudfruktig och gör hans vilja, då hör
han honom. 32 Aldrig förut har man hört att någon har
öppnat ögonen på en som föddes blind. (aiōn g165) 33
Vore denne icke från Gud, så kunde han intet göra.» 34
De svarade och sade till honom: »Du är hel och hållen
född i synd, och du vill undervisa oss!» Och så drevo de
ut honom. 35 Jesus fick sedan höra att de hade drivit ut
honom, och när han så träffade honom, sade han: »Tror
du på Människosonen?» 36 Han svarade och sade:
»Herre, vem är han då? Säg mig det, så att jag kan
tro på honom.» 37 Jesus sade till honom: »Du har sett
honom; det är han som talar med dig.» 38 Då sade han:
»Herre, jag tror.» Och han föll ned för honom. 39 Och
Jesus sade: »Till en dom har jag kommit hit i världen, för
att de som icke se skola varda seende, och för att de
som se skola varda blinda.» 40 När några fariséer som
voro i hans närhet hörde detta, sade de till honom: »Äro
då kanske också vi blinda?» 41 Jesus svarade dem:
»Voren I blinda, så haden I icke synd. Men nu sägen I:
'Vi se', därför står eder synd kvar.»

10 »Sannerligen, sannerligen säger jag eder: Den
som icke går in i fårahuset genom dörren, utan
stiger in någon annan väg, han är en tjuv och en rövare.
2 Men den som går in genom dörren, han är fårens
herde. 3 För honom öppnar dörrvaktaren, och fåren
lyssna till hans röst, och han kallar sina får vid namn och
för dem ut. 4 Och när han har släppt ut alla sina får, går
han framför dem, och fåren följa honom, ty de känna
hans röst. 5 Men en främmande följa de alls icke, utan
fly bort ifrån honom, ty de känna icke de främmandes
röst.» 6 Så talade Jesus till dem i förtäckta ord; men de
förstodo icke vad det var som han talade till dem. 7 Åter
sade Jesus till dem: »Sannerligen, sannerligen säger
jag eder: Jag är dörren in till fåren. 8 Alla de som hava
kommit före mig äro tjuvar och rövare, men fåren hava
icke lyssnat till dem. 9 Jag är dörren; den som går in
genom mig, han skall bliva frälst, och han skall få gå ut
och in och skall finna bete. 10 Tjuven kommer allenast
för att stjäla och slakta och förgöra. Jag har kommit,
för att de skola hava liv och hava över nog. 11 Jag är
den gode herden. En god herde giver sitt liv för fåren.
12 Men den som är lejd och icke är herden själv, när
han, den som fåren icke tillhöra, ser ulven komma, då
övergiver han fåren och flyr, och ulven rövar bort dem
och förskingrar dem. 13 Han är ju lejd och frågar icke
efter fåren. 14 Jag är den gode herden, och jag känner
mina får, och mina får känna mig, 15 såsom Fadern
känner mig, och såsom jag känner Fadern; och jag giver
mitt liv för fåren. 16 Jag har ock andra får, som icke höra
till detta fårahus; också dem måste jag draga till mig,
och de skola lyssna till min röst. Så skall det bliva en
hjord och en herde. 17 Därför älskar Fadern mig, att
jag giver mitt liv -- för att sedan taga igen det. 18 Ingen
tager det ifrån mig, utan jag giver det av fri vilja. Jag har
makt att giva det, och jag har makt att taga igen det.
Det budet har jag fått av min Fader.» 19 För dessa ords
skull uppstodo åter stridiga meningar bland judarna. 20
Många av dem sade: »Han är besatt av en ond ande och
är från sina sinnen. Varför hören I på honom?» 21 Andra
åter sade: »Sådana ord talar icke den som är besatt.
Icke kan väl en ond ande öppna blindas ögon?» 22
Därefter inföll tempelinvigningens högtid i Jerusalem. Det

var nu vinter, 23 och Jesus gick fram och åter i Salomos
pelargång i helgedomen. 24 Då samlade sig judarna
omkring honom och sade till honom: »Huru länge vill
du hålla oss i ovisshet? Om du är Messias, så säg oss
det öppet.» 25 Jesus svarade dem: »Jag har sagt eder
det, men I tron mig icke. De gärningar som jag gör i min
Faders namn, de vittna om mig. 26 Men I tron mig icke,
ty I ären icke av mina får. 27 Mina får lyssna till min röst,
och jag känner dem, och de följa mig. 28 Och jag giver
dem evigt liv, och de skola aldrig någonsin förgås, och
ingen skall rycka dem ur min hand. (aiōn g165, aiōnios
g166) 29 Min Fader, som har givit mig dem, är större än
alla, och ingen kan rycka dem ur min Faders hand. 30
Jag och Fadern äro ett.» 31 Då togo judarna åter upp
stenar för att stena honom. 32 Men Jesus sade till dem:
»Många goda gärningar, som komma från min Fader,
har jag låtit eder se. För vilken av dessa gärningar är det
som I viljen stena mig?» 33 Judarna svarade honom:
»Det är icke för någon god gärnings skull som vi vilja
stena dig, utan därför att du hädar och gör dig själv till
Gud, du som är en människa.» 34 Jesus svarade dem:
»Det är ju så skrivet i eder lag: 'Jag har sagt att I ären
gudar'. 35 Om han nu har kallat för gudar dem som Guds
ord kom till -- och skriften kan ju icke bliva om intet -- 36
huru kunnen då I, på den grund att jag har sagt mig vara
Guds Son, anklaga mig för hädelse, mig som Fadern har
helgat och sänt i världen? 37 Gör jag icke min Faders
gärningar, så tron mig icke. 38 Men gör jag dem, så tron
gärningarna, om I än icke tron mig; då skolen I fatta och
förstå att Fadern är i mig, och att jag är i Fadern.» 39 Då
ville de åter gripa honom, men han gick sin väg, undan
deras händer. 40 Sedan begav han sig åter bort till det
ställe på andra sidan Jordan, där Johannes först hade
döpt, och stannade kvar där. 41 Och många kommo till
honom. Och de sade: »Väl gjorde Johannes intet tecken,
men allt vad Johannes sade om denne var sant.» 42
Och många kommo där till tro på honom.

11 Och en man vid namn Lasarus låg sjuk; han var
från Betania, den by där Maria och hennes syster
Marta bodde. 2 Det var den Maria som smorde Herren
med smörjelse och torkade hans fötter med sitt hår.
Och nu låg hennes broder Lasarus sjuk. 3 Då sände
systrarna bud till Jesus och läto säga: »Herre, se, han
som du har så kär ligger sjuk.» 4 När Jesus hörde detta,
sade han: »Den sjukdomen är icke till döds, utan till
Guds förhärligande, så att Guds Son genom den bliver
förhärligad.» 5 Och Jesus hade Marta och hennes syster
och Lasarus kära. 6 När han nu hörde att denne låg
sjuk, stannade han först två dagar där han var; 7 men
därefter sade han till lärjungarna: »Låt oss gå tillbaka till
Judeen.» 8 Lärjungarna sade till honom: »Rabbi, nyligen
ville judarna stena dig, och åter går du dit?» 9 Jesus
svarade: »Dagen har ju tolv timmar; den som vandrar om
dagen, han stöter sig icke, ty han ser då denna världens
ljus. 10 Men den som vandrar om natten, han stöter sig,
ty han har då intet som lyser honom.» 11 Sedan han
hade talat detta, sade han ytterligare till dem: »Lasarus,
vår vän, har somnat in; men jag går för att väcka upp
honom ur sömnen.» 12 Då sade hans lärjungar till
honom: »Herre, sover han, så bliver han frisk igen.» 13
Men Jesus hade talat om hans död; de åter menade att
han talade om vanlig sömn. 14 Då sade Jesus öppet
till dem: »Lasarus är död. 15 Och för eder skull, för att
I skolen tro, gläder jag mig över att jag icke var där.
Men låt oss nu gå till honom.» 16 Då sade Tomas, som
kallades Didymus, till de andra lärjungarna: »Låt oss gå
med, för att vi må dö med honom.» 17 När så Jesus
kom dit, fann han att den döde redan hade legat fyra
dagar i graven. 18 Nu låg Betania nära Jerusalem, vid
pass femton stadier därifrån, 19 och många judar hade
kommit till Marta och Maria för att trösta dem i sorgen
över deras broder. 20 Då nu Maria fick höra att Jesus
kom, gick hon honom till mötes; men Maria satt kvar
hemma. 21 Och Marta sade till Jesus: »Herre, hade du
varit här, så vore min broder icke död. 22 Men jag vet
ändå att allt vad du beder Gud om, det skall Gud giva
dig.» 23 Jesus sade till henne: »Din broder skall stå upp
igen.» 24 Marta svarade honom: »Jag vet att han skall
stå upp, vid uppståndelsen på den yttersta dagen.» 25
Jesus svarade till henne: »Jag är uppståndelsen och
livet. Den som tror på mig, han skall leva, om han än dör;
26 och var och en som lever och tror på mig, han skall
aldrig någonsin dö. Tror du detta?» (aiōn g165) 27 Hon
svarade honom: »Ja, Herre, jag tror att du är Messias,
Guds Son, han som skulle komma i världen.» 28 När
hon hade sagt detta, gick hon bort och kallade på Maria,
sin syster, och sade hemligen till henne: »Mästaren är
här och kallar dig till sig.» 29 När hon hörde detta, stod
hon strax upp och gick åstad till honom. 30 Men Jesus
hade ännu icke kommit in i byn, utan var kvar på det
ställe där Marta hade mött honom. 31 Då nu de judar,
som voro inne i huset hos Maria för att trösta henne,
sågo att hon så hastigt stod upp och gick ut, följde de
henne, i tanke att hon gick till graven för att gråta där. 32
När så Maria kom till det ställe där Jesus var och fick se
honom, föll hon ned för hans fötter och sade till honom:
»Herre, hade du varit där, så vore min broder icke död.»
33 Då nu Jesus såg henne gråta och såg jämväl att de
judar, som hade kommit med henne, gräto, upptändes
han i sin ande och blev upprörd 34 och frågade: »Var
haven I lagt honom?» De svarade honom: »Herre, kom
och se.» Och Jesus grät. 35 Då sade judarna: »Se
huru kär han hade honom!» 36 Men somliga av dem
sade: 37 »Kunde icke han, som öppnade den blindes
ögon, ock hava så gjort att denne icke hade dött?» 38
Då upptändes Jesus åter i sitt innersta och gick bort
till graven. Den var urholkad i berget, och en sten låg
framför ingången. 39 Jesus sade: »Tagen bort stenen.»

Då sade den dödes syster Marta till honom: »Herre,
han luktar redan, ty han har varit död i fyra dygn.» **40**
Jesus svarade henne: »Sade jag dig icke, att om du
trodde, skulle du få se Guds härlighet?» **41** Då togo de
bort stenen. Och Jesus lyfte upp sina ögon och sade:
»Fader, jag tackar dig för att du har hört mig. **42** Jag
visste ju förut att du alltid hör mig; men för folkets skull,
som står här omkring, säger jag detta, för att de skola tro
att det är du som har sänt mig.» **43** När han hade sagt
detta, ropade han med hög röst: »Lasarus, kom ut.» **44**
Och han som hade varit död kom ut, med händer och
fötter inlindade i bindlar och med ansiktet inhöljt i en duk.
Jesus sade till dem: »Lösen honom, och låten honom
gå.» **45** Många judar, som hade kommit till Maria och
hade sett vad Jesus hade gjort, trodde då på honom. **46**
Men några av dem gingo bort till fariséerna och omtalade
för dem vad Jesus hade gjort. **47** Då sammankallade
översteprästerna och fariséerna en rådsförsamling och
sade: »Vad skola vi taga oss till? Denne man gör ju
många tecken. **48** Om vi skola låta honom så fortfara,
skola alla tro på honom, och romarna komma då att
taga ifrån oss både land och folk.» **49** Men en av dem,
Kaifas, som var överstepräst för det året, sade till dem:
»I förstån intet, **50** och I besinnen icke huru mycket
bättre det är för eder att en man dör för folket, än att hela
folket förgås.» **51** Detta sade han icke av sig själv, utan
genom profetisk ingivelse, eftersom han var överstepräst
för det året; ty Jesus skulle dö för folket. **52** Ja, icke
allenast »för folket»; han skulle dö också för att samla
och förena Guds förskingrade barn. **53** Från den dagen
var deras beslut fattat att döda honom. **54** Så vandrade
då Jesus icke längre öppet bland judarna, utan drog sig
undan till en stad som hette Efraim, på landsbygden, i
närheten av öknen; där stannade han kvar med sina
lärjungar. **55** Men judarnas påsk var nära, och många
begåvo sig då, före påsken, från landsbygden upp till
Jerusalem för att helga sig. **56** Och de sökte efter Jesus
och sade till varandra, där de stodo i helgedom: »Vad
menen I? Skall han då alls icke komma till högtiden?»
57 Och översteprästerna och fariséerna hade utfärdat
påbud om att den som finge veta var han fanns skulle
giva det till känna, för att de måtte kunna gripa honom.

12 Sex dagar före påsk kom nu Jesus till Betania,
där Lasarus bodde, han som av Jesus hade blivit
uppväckt från de döda. **2** Där gjorde man då för honom
ett gästabud, och Marta betjänade dem, men Lasarus
var en av dem som lågo till bords jämte honom. **3** Då
tog Maria ett skålpund smörjelse av dyrbar äkta nardus
och smorde därmed Jesu fötter; sedan torkade hon hans
fötter med sitt hår. Och huset uppfylldes med vällukt av
smörjelsen. **4** Men Judas Iskariot, en av hans lärjungar,
den som skulle förråda honom, sade då: **5** »Varför
sålde man icke hellre denna smörjelse för tre hundra
silverpenningar och gav dessa åt de fattiga?» **6** Detta
sade han, icke därför, att han frågade efter de fattiga,
utan därför, att han var en tjuv och plägade taga vad som
lades i penningpungen, vilken han hade om hand. **7** Men
Jesus sade: »Låt henne vara; må hon få fullgöra detta för
min begravningsdag. **8** De fattiga haven I ju alltid ibland
eder, men mig haven I icke alltid.» **9** Nu hade det blivit
känt för den stora hopen av judarna att Jesus var där,
och de kommo dit, icke allenast för hans skull, utan ock
för att se Lasarus, som han hade uppväckt från de döda.
10 Då beslöto översteprästerna att döda också Lasarus.
11 Ty för hans skull gingo många judar bort och trodde
på Jesus. **12** När dagen därefter det myckna folk som
hade kommit till högtiden fick höra att Jesus var på väg
till Jerusalem, **13** togo de palmkvistar och gingo ut för att
möta honom och ropade: »Hosianna! Välsignad vare
han som kommer, i Herrens namn, han som är Israels
konung.» **14** Och Jesus fick sig en åsnefåle och satte
sig upp på den, såsom det är skrivet: **15** »Frukta icke,
du dotter Sion. Se, din konung kommer, sittande på en
åsninnas fåle.» **16** Detta förstodo hans lärjungar icke då
strax, men när Jesus hade blivit förhärligad, då kommo
de ihåg att detta var skrivet om honom, och att man
hade gjort detta med honom. **17** Så gav nu folket honom
sitt vittnesbörd, de som hade varit med honom, när han
kallade Lasarus ut ur graven och uppväckte honom från
de döda. **18** Därför kom också det övriga folket emot
honom, eftersom de hörde att han hade gjort det tecknet.
19 Då sade fariséerna till varandra: »I sen att I alls intet
kunnen uträtta; hela världen löper ju efter honom.» **20**
Nu voro där ock några greker, av dem som plägade fara
upp för att tillbedja under högtiden. **21** Dessa kommo
till Filippus, som var från Betsaida i Galileen, och bådo
honom och sade: »Herre, vi skulle vilja se Jesus.» **22**
Filippus gick och sade detta till Andreas; Andreas och
Filippus gingo och sade det till Jesus. **23** Jesus svarade
dem och sade: »Stunden är kommen att Människosonen
skall förhärligas. **24** Sannerligen, sannerligen säger jag
eder: Om icke vetekornet faller i jorden och dör, så
förbliver det ett ensamt korn; men om det dör, så bär det
mycken frukt. **25** Den som älskar sitt liv, han mister det,
men den som hatar sitt liv i denna världen, han skall
behålla det och skall hava evigt liv. **(aiōnios g166)** **26** Om
någon vill tjäna mig, så följe han mig; och där jag är,
där skall också min tjänare få vara. Om någon tjänar
mig, så skall min Fader ära honom. **27** Nu är min själ i
ångest; vad skall jag väl säga? Fader, fräls mig undan
denna stund. Dock, just därför har jag kommit till denna
stund. **28** Fader, förhärliga ditt namn.» Då kom en röst
från himmelen: »Jag har redan förhärligat det, och jag
skall ytterligare förhärliga det.» **29** Folket, som stod där
och hörde detta, sade då: »Det var ett tordön.» Andra
sade: »Det var en ängel som talade med honom.» **30** Då
svarade Jesus och sade: »Denna röst kom icke för min
skull, utan för eder skull.» **31** Nu går en dom över denna

världen, nu skall denna världens furste utkastas. 32 Och
när jag har blivit upphöjd från jorden, skall jag draga
alla till mig.» 33 Med dessa ord gav han till känna på
vad sätt han skulle dö. 34 Då svarade folket honom:
»Vi hava hört av lagen att Messias skall stanna kvar för
alltid. Huru kan du då säga att Människosonen måste
bliva upphöjd? Vad är väl detta för en Människoson?»
(aiōn g165) 35 Jesus sade till dem: »Ännu en liten tid är
ljuset ibland eder. Vandren medan I haven ljuset, på
det att mörkret icke må få makt med eder; den som
vandrar i mörkret, han vet ju icke var han går. 36 Tron på
ljuset, medan I haven ljuset, så att I bliven ljusets barn.»
Detta talade Jesus och gick sedan bort och dolde sig för
dem. 37 Men fastän han hade gjort så många tecken
inför dem, trodde de icke på honom. 38 Ty det ordet
skulle fullbordas, som profeten Esaias säger: »Herre,
vem trodde, vad som predikades för oss, och för vem
var Herrens arm uppenbar?» 39 Alltså kunde de icke tro;
Esaias säger ju ytterligare: 40 »Han har förblindat deras
ögon och förstockat deras hjärtan, så att de icke kunna
se med sina ögon eller förstå med sina hjärtan och
omvända sig och bliva helade av mig.» 41 Detta kunde
Esaias säga, eftersom han hade sett hans härlighet,
när han talade med honom. -- 42 Dock funnos jämväl
bland rådsherrarna många som trodde på honom; men
för fariséernas skulle ville de icke bekänna det, för att
de icke skulle bliva utstötta ur synagogan. 43 Ty de
skattade högre att bliva ärade av människor än att bliva
ärade av Gud. 44 Men Jesus sade med hög röst: »Den
som tror på mig, han tror icke på mig, utan på honom
som har sänt mig. 45 Och den som ser mig, han ser
honom som har sänt mig. 46 Såsom ett ljus har jag
kommit i världen, för att ingen av dem som tro på mig
skall förbliva i mörkret. 47 Om någon hör mina ord, men
icke håller dem, så dömer icke jag honom; ty jag har icke
kommit för att döma världen, utan för att frälsa världen.
48 Den som förkastar mig och icke tager emot mina ord,
han har dock en domare över sig; det ord som jag har
talat, det skall döma honom på den yttersta dagen. 49
Ty jag har icke talat av mig själv, utan Fadern, som har
sänt mig, han har bjudit mig vad jag skall säga, och vad
jag skall tala. 50 Och jag vet att hans bud är evigt liv;
därför, vad jag talar, det talar jag såsom Fadern har sagt
mig.» Se Silverpenning i Ordförkl. Se Messias i Ordförkl.
(aiōnios g166)

13 Före påskhögtiden hände sig detta. Jesus visste
att stunden var kommen för honom att gå bort ifrån
denna världen till Fadern; och såsom han allt hittills hade
älskat sina egna här i världen, så gav han dem nu ett
yttersta bevis på sin kärlek. 2 De höllo nu aftonmåltid,
och djävulen hade redan ingivit Judas Iskariot, Simons
son, i hjärtat att förråda Jesus. 3 Och Jesus visste att
Fadern hade givit allt i hans händer, och att han hade
gått ut från Gud och skulle gå till Gud. 4 Men han stod
upp från måltiden och lade av sig överklädnaden och tog
en linneduk och band den om sig. 5 Sedan slog han
vatten i ett bäcken och begynte två lärjungarnas fötter
och torkade dem med linneduken som han hade bundit
om sig. 6 Så kom han till Simon Petrus. Denne sade då
till honom: »Herre, skulle du två mina fötter?» 7 Jesus
svarade och sade till honom: »Vad jag gör förstår du icke
nu, men framdeles skall du fatta det.» 8 Petrus sade
till honom: »Aldrig någonsin skall du två mina fötter!»
Jesus svarade honom: »Om jag icke tvår dig, så har du
ingen del med mig.» (aiōn g165) 9 Då sade Simon Petrus
till honom: »Herre, icke allenast mina fötter, utan ock
händer och huvud!» 10 Jesus svarade honom: »Den
som är helt tvagen, han behöver allenast två fötterna;
han är ju i övrigt hel och hållen ren. Så ären ock I rena --
dock icke alla.» 11 Han visste nämligen vem det var som
skulle förråda honom; därför sade han att de icke alla
voro rena. 12 Sedan han nu hade tvagit deras fötter
och tagit på sig överklädnaden och åter lagt sig ned vid
bordet, sade han till dem: »Förstån I vad jag har gjort
med eder? 13 I kallen mig 'Mästare' och 'Herre', och I
säger rätt, ty jag är så. 14 Har nu jag, eder Herre och
Mästare, tvagit edra fötter, så ären ock I pliktiga att två
varandras fötter. 15 Jag har ju givit eder ett föredöme,
för att I skolen göra såsom jag har gjort mot eder. 16
Sannerligen, sannerligen säger jag eder: Tjänaren är
icke förmer än sin herre, ej heller sändebudet förmer än
den som har sänt honom. 17 Då I veten detta, saliga
ären I, om I ock gören det. 18 Jag talar icke om eder
alla; jag vet vilka jag har utvalt. Men detta skriftens ord
skulle ju fullbordas: 'Den som åt mitt bröd, han lyfte mot
mig sin häl.' 19 Redan nu, förrän det sker, säger jag eder
det, för att I, när det har skett, skolen tro att jag är den
jag är. 20 Sannerligen, sannerligen säger jag eder: Den
som tager emot den jag sänder, han tager emot mig; och
den som tager emot mig, han tager emot honom som
har sänt mig.» 21 När Jesus hade sagt detta, blev han
upprörd i sin ande och betygade och sade: »Sannerligen,
sannerligen säger jag eder: En av eder skall förråda
mig.» 22 Då sågo lärjungarna på varandra och undrade
vilken han talade om. 23 Nu var där bland lärjungarna
en som låg till bords invid Jesu bröst, den lärjunge som
Jesus älskade. 24 Åt denne gav då Simon Petrus ett
tecken och sade till honom: »Säg vilken det är som han
talar om.» 25 Han lutade sig då mot Jesu bröst och
frågade honom: »Herre, vilken är det?» 26 Då svarade
Jesus: »Det är den åt vilken jag räcker brödstycket som
jag nu doppar.» Därvid doppade han brödstycket och
räckte det åt Judas, Simon Iskariots son. 27 Då, när
denne hade tagit emot brödstycket, for Satan in i honom.
Och Jesus sade till honom: »Gör snart vad du gör.» 28
Men ingen av dem som lågo där till bords förstod varför
han sade detta till honom. 29 Ty eftersom Judas hade
penningpungen om hand, menade några att Jesus hade

velat säga till honom: »Köp vad vi behöva till högtiden»,
eller ock att han hade tillsagt honom att giva något åt de
fattiga. 30 Då han nu hade tagit emot brödstycket, gick
han strax ut; och det var natt. 31 Och när han hade gått
ut, sade Jesus: »Nu är Människosonen förhärligad, och
Gud är förhärligad i honom. 32 Är nu Gud förhärligad i
honom, så skall ock Gud förhärliga honom i sig själv, och
han skall snart förhärliga honom. 33 Kära barn, allenast
en liten tid är jag ännu hos eder; I skolen sedan söka
efter mig, men det som jag sade till judarna: 'Dit jag går,
dit kunnen I icke komma', detsamma säger jag nu ock till
eder. 34 Ett nytt bud giver jag eder, att I skolen älska
varandra; ja, såsom jag har älskat eder, så skolen ock
I älska varandra. 35 Om I haven kärlek inbördes, så
skola alla därav förstå att I ären mina lärjungar.» 36 Då
frågade Simon Petrus honom: »Herre, vart går du?»
Jesus svarade: »Dit jag går, dit kan du icke nu följa mig;
men framdeles skall du följa mig.» 37 Petrus sade till
honom: »Herre, varför kan jag icke följa dig nu? Mitt liv
vill jag giva för dig.» 38 Jesus svarade: »Ditt liv vill du
giva för mig? Sannerligen, sannerligen säger jag dig:
Hanen skall icke gala, förrän du tre gånger har förnekat
mig.»

14 »Edra hjärtan vare icke oroliga. Tron på Gud;
tron ock på mig. 2 I min Faders hus äro många
boningar; om så icke voro, skulle jag nu säga eder att jag
går bort för att bereda eder rum. 3 Och om jag än går
bort för att bereda eder rum, så skall jag dock komma
igen och taga eder till mig; ty jag vill att där jag är, där
skolen I ock vara. 4 Och vägen som leder dit jag går,
den veten I.» 5 Tomas sade till honom: »Herre, vi veta
icke vart du går; huru kunna vi då veta vägen?» 6 Jesus
svarade honom: »Jag är vägen och sanningen och livet;
ingen kommer till Fadern utom genom mig. 7 Haden I
känt mig, så haden I ock känt min Fader; nu kännen
I honom och haven sett honom.» 8 Filippus sade till
honom: »Herre, låt oss se Fadern, så hava vi nog.» 9
Jesus svarade honom: »Så lång tid har jag varit hos
eder, och du har icke lärt känna mig, Filippus? Den som
har sett mig, han har sett Fadern. Huru kan du då säga:
'Låt oss se Fadern'? 10 Tror du icke att jag är i Fadern,
och att Fadern är i mig? De ord jag talar till eder talar jag
icke av mig själv. Och gärningarna, dem gör Fadern,
som bor i mig; de äro hans verk. 11 Tron mig; jag är i
Fadern, och Fadern i mig. Varom icke, så tron för själva
gärningarnas skull. 12 Sannerligen, sannerligen säger
jag eder: Den som tror på mig, han skall ock själv göra
de gärningar som jag gör; och ännu större än dessa
skall han göra. Ty jag går till Fadern, 13 och vadhelst
I bedjen om i mitt namn, det skall jag göra, på det att
Fadern må bliva förhärligad i Sonen. 14 Ja, om I bedjen
om något i mitt namn, så skall jag göra det. 15 Älsken I
mig, så hållen I mina bud, 16 och jag skall bedja Fadern,
och han skall giva eder en annan Hjälpare, som för alltid
skall vara hos eder: (aiōn g165) 17 sanningens Ande, som
världen icke kan taga emot, ty hon ser honom icke och
känner honom icke. Men I kännen honom, ty han bor hos
eder och skall vara i eder. 18 Jag skall icke lämna eder
faderlösa; jag skall komma till eder. 19 Ännu en liten tid,
och världen ser mig icke mer, men I sen mig. Ty jag
lever; I skolen ock leva. 20 På den dagen skolen I förstå
att jag är i min Fader, och att I ären i mig, och att jag är i
eder. 21 Den som har mina bud och håller dem, han är
den som älskar mig; och den som älskar mig, han skall
bliva älskad av min Fader, och jag skall älska honom och
jag skall uppenbara mig för honom.» 22 Judas -- icke
han som kallades Iskariot -- sade då till honom: »Herre,
varav kommer det att du tänker uppenbara dig för oss,
men icke för världen?» 23 Jesus svarade och sade till
honom: »Om någon älskar mig, så håller han mitt ord;
och min Fader skall älska honom, och vi skola komma
till honom och taga vår boning hos honom. 24 Den som
icke älskar mig, han håller icke mina ord; och likväl är
det ord som I hören icke mitt, utan Faderns, som har
sänt mig. 25 Detta har jag talat till eder, medan jag ännu
är kvar hos eder. 26 Men Hjälparen, den helige Ande,
som Fadern skall sända i mitt namn, han skall lära eder
allt och påminna eder om allt vad jag har sagt eder. 27
Frid lämnar jag efter mig åt eder, min frid giver jag eder;
icke giver jag eder den såsom världen giver. Edra hjärtan
vare icke oroliga eller försagda. 28 I hörden att jag sade
till eder: 'Jag går bort, men jag kommer åter till eder.' Om
I älskaden mig, så skullen I ju glädjas över att jag går
bort till Fadern, ty Fadern är större än jag. 29 Och nu har
jag sagt eder det, förrän det sker, på det att I mån tro,
när det har skett. 30 Härefter talar jag icke mycket med
eder, ty denna världens furste kommer. I mig finnes intet
som hör honom till; 31 men detta sker, för att världen
skall förstå att jag älskar Fadern och gör såsom Fadern
har bjudit mig. Stån upp, låt oss gå härifrån.»

15 »Jag är det sanna vinträdet, och min Fader är
vingårdsmannen. 2 Var gren i mig, som icke bär
frukt, den tager han bort; och var och en som bär frukt,
den rensar han, för att den skall bära mer frukt. 3 I
ären redan nu rena, i kraft av det ord som jag har talat
till eder. 4 Förbliven i mig, så förbliver ock jag i eder.
Såsom grenen icke kan bära frukt av sig själv, utan
allenast om den förbliver i vinträdet, så kunnen I det
ej heller, om I icke förbliven i mig. 5 Jag är vinträdet,
I ären grenarna. Om någon förbliver i mig, och jag i
honom, så bär han mycken frukt; ty mig förutan kunnen I
intet göra. 6 Om någon icke förbliver i mig, så kastas
han ut såsom en avbruten gren och förtorkas; och man
samlar tillhopa sådana grenar och kastar dem i elden,
och de brännas upp. 7 Om I förbliven i mig, och mina
ord förbliva i eder, så mån I bedja om vadhelst I viljen,
och det skall vederfaras eder. 8 Därigenom bliver min
Fader förhärligad, att i bären mycken frukt och bliven

mina lärjungar. 9 Såsom Fadern har älskat mig, så har
ock jag älskat eder; förbliven i min kärlek. 10 Om I hållen
mina bud, så förbliven I i min kärlek, likasom jag har
hållit min Faders bud och förbliver i hans kärlek. 11
Detta har jag talat till eder, för att min glädje skall bo i
eder, och för att eder glädje skall bliva fullkomlig. 12
Detta är mitt bud, att I skolen älska varandra, såsom
jag har älskat eder. 13 Ingen har större kärlek, än att
han giver sitt liv för sina vänner. 14 I ären mina vänner,
om I gören vad jag bjuder eder. 15 Jag kallar eder nu
icke längre tjänare, ty tjänaren får icke veta vad hans
herre gör; vänner kallar jag eder, ty allt vad jag har hört
av min Fader har jag kungjort för eder. 16 I haven icke
utvalt mig, utan jag har utvalt eder; och jag har bestämt
om eder att I skolen gå åstad och bära frukt, sådan
frukt som bliver beståndande, på det att Fadern må
giva eder vadhelst I bedjen honom om i mitt namn. 17
Ja, det bjuder jag eder, att I skolen älska varandra. 18
Om världen hatar eder, så betänken att hon har hatat
mig förr än eder. 19 Voren I av världen, så älskade ju
världen vad henne tillhörde; men eftersom I icke ären
av världen, utan av mig haven blivit utvalda och tagna
ut ur världen, därför hatar världen eder. 20 Kommen
ihåg det ord som jag sade till eder: 'Tjänaren är icke
förmer än sin herre.' Hava de förföljt mig, så skola de
ock förfölja eder; hava de hållit mitt ord, så skola de ock
hålla edert. 21 Men allt detta skola de göra mot eder för
mitt namns skull, eftersom de icke känna honom som
har sänt mig. 22 Hade jag icke kommit och talat till dem,
så skulle de icke hava haft synd; men nu hava de ingen
ursäkt för sin synd. 23 Den som hatar mig, han hatar ock
min Fader. 24 Hade jag icke bland dem gjort sådana
gärningar, som ingen annan har gjort, så skulle de icke
hava haft synd; men nu hava de sett dem, och hava
likväl hatat både mig och min Fader. 25 Men det ordet
skulle ju fullbordas, som är skrivet i deras lag: 'De hava
hatat mig utan sak.' 26 Dock, när Hjälparen kommer,
som jag skall sända eder ifrån Fadern, sanningens Ande,
som utgår ifrån Fadern, då skall han vittna om mig. 27
Också I kunnen vittna, eftersom I haven varit med mig
från begynnelsen.»

16 »Detta har jag talat till eder, för att I icke skolen
komma på fall. 2 Man skall utstöta eder ur
synagogorna; ja, den tid kommer, då vemhelst som
dräper eder skall mena sig därmed förrätta offertjänst åt
Gud. 3 Och så skola de göra, därför att de icke hava lärt
känna Fadern, ej heller mig. 4 Men detta har jag talat
till eder, för att I, när den tiden är inne, skolen komma
ihåg att jag har sagt eder det. Jag sade eder det icke
från begynnelsen, ty jag var ju hos eder. 5 Och nu går
jag bort till honom som har sänt mig; och ingen av eder
frågar mig vart jag går. 6 Men edra hjärtan äro uppfyllda
av bedrövelse, därför att jag har sagt eder detta. 7 Dock
säger jag eder sanningen: Det är nyttigt för eder att
jag går bort, ty om jag icke ginge bort, så komme icke
Hjälparen till eder; men då jag nu går bort, skall jag
sända honom till eder. 8 Och när han kommer, skall
han låta världen få veta sanningen i fråga om synd och
rättfärdighet och dom: 9 i fråga om synd, ty de tro icke
på mig; 10 i fråga om rättfärdighet, ty jag går till Fadern,
och I sen mig icke mer; 11 i fråga om dom, ty denna
världens furste är nu dömd. 12 Jag hade ännu mycket
att säga eder, men I kunnen icke nu bära det. 13 Men
när han kommer, som är sanningens Ande, då skall han
leda eder fram till hela sanningen. Ty han skall icke tala
av sig själv, utan vad han hör, allt det skall han tala; och
han skall förkunna för eder vad komma skall. 14 Han
skall förhärliga mig, ty av mitt skall han taga och skall
förkunna det för eder. 15 Allt vad Fadern har, det är mitt;
därför sade jag att han skall taga av mitt och förkunna
det för eder. 16 En liten tid, och I sen mig icke mer; och
åter en liten tid, och I fån se mig.» 17 Då sade några
av hans lärjungar till varandra: »Vad är detta som han
säger till oss: 'En liten tid, och I sen mig icke; och åter en
liten tid, och I fån se mig', så ock: 'Jag går till Fadern'?»
18 De sade alltså: »Vad är detta som han säger: 'En liten
tid'? Vi förstå icke vad han talar.» 19 Då märkte Jesus
att de ville fråga honom, och han sade till dem: »I talen
med varandra om detta som jag sade: 'En liten tid, och I
sen mig icke; och åter en liten tid, och I fån se mig.' 20
Sannerligen, sannerligen säger jag eder: I skolen bliva
bedrövade, men eder bedrövelse skall vändas i glädje.
21 När en kvinna föder barn, har hon bedrövelse, ty
hennes stund är kommen; men när hon har fött barnet,
kommer hon icke mer ihåg sin vedermöda, ty hon gläder
sig över att en människa är född till världen. 22 Så haven
ock I nu bedrövelse; men jag skall se eder åter, och då
skola edra hjärtan glädja sig, och ingen skall taga eder
glädje ifrån eder. 23 Och på den dagen skolen I icke
fråga mig om något. Sannerligen, sannerligen säger jag
eder: Vad I bedjen Fadern om, det skall han giva eder i
mitt namn. 24 Hittills haven I icke bett om något i mitt
namn; bedjen, och I skolen få, för att eder glädje skall
bliva fullkomlig. 25 Detta har jag talat till eder i förtäckta
ord; den tid kommer, då jag icke mer skall tala till eder i
förtäckta ord, utan öppet förkunna för eder om Fadern.
26 På den dagen skolen I bedja i mitt namn. Och jag
säger eder icke att jag skall bedja Fadern för eder, 27 ty
Fadern själv älskar eder, eftersom I haven älskat mig
och haven trott att jag är utgången från Gud. 28 Ja, jag
har gått ut ifrån Fadern och har kommit i världen; åter
lämnar jag världen och går till Fadern.» 29 Då sade
hans lärjungar: »Se, nu talar du öppet och brukar inga
förtäckta ord. 30 Nu veta vi att du vet allt, och att det icke
är behövligt för dig att man frågar dig; därför tro vi att du
är utgången från Gud.» 31 Jesus svarade dem: »Nu tron
I? 32 Se, den stund kommer, ja, den är redan kommen,
så I skolen förskingras, var och en åt sitt håll, och lämna

mig allena. Dock, jag är icke allena, ty Fadern är med
mig. 33 Detta har jag talat till eder, för att I skolen hava
frid i mig. I världen liden i betryck; men varen vid gott
mod, jag har övervunnit världen.» ty jag går till Fadern.

17 Sedan Jesus hade talat detta, lyfte han upp sina
ögon mot himmelen och sade: »Fader, stunden
är kommen; förhärliga din Son, på det att din Son må
förhärliga dig, 2 eftersom du har givit honom makt över
allt kött, för att han skall giva evigt liv åt alla dem som du
har givit åt honom. **(aiōnios g166)** 3 Och detta är evigt liv,
att de känna dig, den enda sanne Guden, och den du har
sänt, Jesus Kristus. **(aiōnios g166)** 4 Jag har förhärligat
dig på jorden, genom att fullborda det verk som du har
givit mig att utföra. 5 Och nu, Fader, förhärliga du mig
hos dig själv, med den härlighet som jag hade hos dig,
förrän världen var till. 6 Jag har uppenbarat ditt namn för
de människor som du har tagit ut ur världen och givit åt
mig. De voro dina, och du har givit dem åt mig, och de
hava hållit ditt ord. 7 Nu hava de förstått att allt vad du
har givit åt mig, det kommer från dig. 8 Ty de ord som
du har givit åt mig har jag givit åt dem: och de hava tagit
emot dem och hava i sanning förstått att jag är utgången
från dig, och de tro att du har sänt mig. 9 Jag beder för
dem; det är icke för världen jag beder, utan för dem som
du har givit åt mig, ty de äro dina 10 -- såsom allt mitt är
ditt, och ditt är mitt -- och jag är förhärligad i dem. 11
Jag är nu icke längre kvar i världen, men de äro kvar i
världen, när jag går till dig. Helige Fader, bevara dem i
ditt namn -- det som du har förtrott åt mig -- för att de
må vara ett, likasom vi äro ett. 12 Medan jag var hos
dem, bevarade jag dem i ditt namn, det som du har
förtrott åt mig; jag vakade över dem, och ingen av dem
gick i fördärvet, ingen utom fördärvets man, ty skriften
skulle ju fullbordas. 13 Nu går jag till tid; dock talar jag
detta, medan jag ännu är här i världen, för att de skola
hava min glädje fullkomlig i sig. 14 Jag har givit dem ditt
ord; och världen har hatat dem, eftersom de icke äro av
världen, likasom icke heller jag är av världen. 15 Jag
beder icke att du skall taga dem bort ur världen, utan att
du skall bevara dem från det onda. 16 De äro icke av
världen, likasom icke heller jag är av världen. 17 Helga
dem i sanningen; ditt ord är sanning. 18 Såsom du har
sänt mig i världen, så har ock jag sänt dem i världen. 19
Och jag helgar mig till ett offer för dem, på det att ock
de må vara i sanning helgade. 20 Men icke för dessa
allenast beder jag, utan ock för dem som genom deras
ord komma till tro på mig; 21 jag beder att de alla må
vara ett, och att, såsom du, Fader, är i mig, och jag i dig,
också de må vara i oss, för att världen skall tro att du
har sänt mig. 22 Och den härlighet som du har givit mig,
den har jag givit åt dem, för att de skola vara ett, såsom
vi äro ett 23 -- jag i dem, och du i mig -- ja, för att de
skola vara fullkomligt förenade till ett, så att världen kan
förstå att du har sänt mig, och att du har älskat dem,
såsom du har älskat mig. 24 Fader, jag vill att där jag är,
där skola ock de som du har givit mig vara med mig, så
att de få se min härlighet, som du har givit mig; ty du
har älskat mig före världens begynnelse. 25 Rättfärdige
Fader, världen har icke lärt känna dig, men jag känner
dig, och dessa hava förstått att du har sänt mig. 26 Och
jag har kungjort för dem ditt namn och skall kungöra det,
på det att den kärlek, som du har älskat mig med, må
vara i dem, och jag i dem.»

18 När Jesus hade sagt detta, begav han sig med
sina lärjungar därifrån och gick över bäcken Kidron
till andra sidan. Där var en örtagård, och i den gick han
in med sina lärjungar. 2 Men också Judas, han som
förrådde honom, kände till det stället, ty där hade Jesus
och hans lärjungar ofta kommit tillsammans. 3 Och Judas
tog nu med sig den romerska vakten, så ock några av
översteprästernas och fariséernas tjänare, och kom dit
med bloss och lyktor och vapen. 4 Och Jesus, som visste
allt vad som skulle övergå honom, gick fram och sade till
dem: »Vem söken I?» 5 De svarade honom: »Jesus från
Nasaret.» Jesus sade till dem: »Det är jag.» Och Judas,
förrädaren, stod också där ibland dem. 6 När Jesus nu
sade till dem: »Det är jag», veko de tillbaka och föllo till
marken. 7 Åter frågade han dem då: »Vem söken I?»
De svarade: »Jesus från Nasaret.» 8 Jesus sade: »Jag
har sagt eder att det är jag; om det alltså är mig I söken,
så låten dessa gå.» 9 Ty det ordet skulle fullbordas,
som han hade sagt: »Av dem som du har givit mig har
jag icke förlorat någon.» 10 Och Simon Petrus, som
hade ett svärd, drog ut det och högg till ödesteprästens
tjänare och högg så av honom högra örat; och tjänarens
namn var Malkus. 11 Då sade Jesus till Petrus: »Stick
ditt svärd i skidan. Skulle jag icke dricka den kalk som
min Fader har givit mig?» 12 Den romerska vakten med
sin överste och de judiska rättstjänarna grepo då Jesus
och bundo honom 13 och förde honom bort, först till
Hannas; denne var nämligen svärfader till Kaifas, som
var överstepräst det året. 14 Och det var Kaifas som
under rådplägningen hade sagt till judarna, att det vore
bäst om en man finge dö för folket. 15 Och Simon Petrus
jämte en annan lärjunge följde efter Jesus. Den lärjungen
var bekant med ödesteprästen och gick med Jesus in
på ödesteprästens gård; 16 men Petrus stod utanför vid
porten. Den andre lärjungen, den som var bekant med
ödesteprästen, gick då ut och talade med portvakterskan
och fick så föra Petrus ditin. 17 Tjänstekvinnan som
vaktade porten sade därvid till Petrus: »Är icke också
du en av den mannens lärjungar?» Han svarade: »Nej,
det är jag icke.» 18 Men tjänarna och rättsbetjänterna
hade gjort upp en koleld, ty det var kallt, och de stodo
där och värmde sig; bland dem stod också Petrus och
värmde sig. 19 Ödesteprästen frågade nu Jesus om
hans lärjungar och om hans lära. 20 Jesus svarade

honom: »Jag har öppet talat för världen, jag har alltid
undervisat i synagogan eller i helgedomen, på ställen
där alla judar komma tillsammans; hemligen har jag intet
talat. 21 Varför frågar du då mig? Dem som hava hört
mig må du fråga om vad jag har talat till dem. De veta ju
vad jag har sagt.» 22 När Jesus sade detta, gav honom
en av rättstjänarna, som stod där bredvid, ett slag på
kinden och sade: »Skall du så svara översteprästen?»
23 Jesus svarade honom: »Har jag talat orätt, så bevisa
att det var orätt; men har jag talat rätt, varför slår du
mig då?» 24 Och Hannas sände honom bunden till
översteprästen Kaifas. 25 Men Simon Petrus stod och
värmde sig. Då sade de till honom: »Är icke också du en
av hans lärjungar?» Han nekade och sade: »Det är jag
icke.» 26 Då sade en av översteprästens tjänare, en
frände till den som Petrus hade huggit örat av: »Såg
jag icke själv att du var med honom i örtagården?» 27
Då nekade Petrus åter. Och i detsamma gol hanen. 28
Sedan förde de Jesus från Kaifas till pretoriet; och det
var nu morgon. Men själva gingo de icke in i pretoriet,
för att de icke skulle bliva orenade, utan skulle kunna
äta påskalammet. 29 Då gick Pilatus ut till dem och
sade: »Vad haven I för anklagelse att frambära mot
denne man?» 30 De svarade och sade till honom: »Vore
han icke en illgärningsman, så hade vi icke överlämnat
honom åt dig.» 31 Då sade Pilatus till dem: »Tagen I
honom, och dömen honom efter eder lag.» Judarna
svarade honom: »För oss är det icke lovligt att avliva
någon.» 32 Ty Jesu ord skulle fullbordas, det som han
hade sagt för att giva till känna på vad sätt han skulle
dö. 33 Pilatus gick åter in i pretoriet och kallade Jesus till
sig och sade till honom: »Är du judarnas konung?» 34
Jesus svarade: »Säger du detta av dig själv, eller hava
andra sagt dig det om mig?» 35 Pilatus svarade: »Jag
är väl icke en jude! Ditt eget folk och översteprästerna
hava överlämnat dig åt mig. Vad har du gjort?» 36 Jesus
svarade: »Mitt rike är icke av denna världen. Om mitt rike
vore av denna världen, så hade väl mina tjänare kämpat
för att jag icke skulle bliva överlämnad åt judarna. Men
nu är mitt rike icke av denna världen.» 37 Så sade
Pilatus till honom: »Så är du dock en konung?» Jesus
svarade: »Du säger det själv, att jag är en konung. Ja,
därtill är jag född, och därtill har jag kommit i världen,
att jag skall vittna för sanningen. Var och en som är av
sanningen, han hör min röst.» 38 Pilatus sade till honom:
»Vad är sanning?» När han hade sagt detta, gick han
åter ut till judarna och sade till dem: »Jag finner honom
icke skyldig till något brott. 39 Nu är det en sedvänja
hos eder, att jag vid påsken skall giva eder en fånge
lös. Viljen I då att jag skall giva eder 'judarnas konung'
lös?» 40 Då skriade de åter och sade: »Icke honom,
utan Barabbas.» Men Barabbas var en rövare.

19 Så tog då Pilatus Jesus och lät gissla honom.
2 Och krigsmännen vredo samman en krona av
törnen och satte den på hans huvud och klädde på
honom en purpurfärgad mantel. 3 Sedan trädde de fram
till honom och sade: »Hell dig, du judarnas konung!» och
slogo honom på kinden. 4 Åter gick Pilatus ut och sade
till folket: »Se, jag vill föra honom ut till eder, på det att I
mån förstå att jag icke finner honom skyldig till något
brott.» 5 Och Jesus kom då ut, klädd i törnekronan och
den purpurfärgade manteln. Och han sade till dem: »Se
mannen!» 6 Då nu översteprästerna och rättstjänarna
fingo se honom, skriade de: »Korsfäst! Korsfäst!» Pilatus
sade till dem: »Tagen I honom, och korsfästen honom;
jag finner honom icke skyldig till något brott.» 7 Judarna
svarade honom: »Vi hava själva en lag, och efter den
lagen måste han dö, ty han har gjort sig till Guds Son.»
8 När Pilatus hörde dem tala så, blev hans fruktan ännu
större. 9 Och han gick åter in i pretoriet och frågade
Jesus: »Varifrån är du?» Men Jesus gav honom intet
svar. 10 Då sade Pilatus till honom: »Svarar du mig
icke? Vet du då icke att jag har makt att giva dig lös
och makt att korsfästa dig?» 11 Jesus svarade honom:
»Du hade alls ingen makt över mig, om den icke vore
dig given ovanifrån. Därför har den större synd, som
har överlämnat mig åt dig.» 12 Från den stunden sökte
Pilatus efter någon utväg att giva honom lös. Men judarna
ropade och sade: »Giver du honom lös, så är du icke
kejsarens vän. Vemhelst som gör sig till konung, han
sätter sig upp mot kejsaren.» 13 När Pilatus hörde de
orden, lät han föra ut Jesus och satte sig på domarsätet,
på en plats som kallades Litostroton, på hebreiska
Gabbata. 14 Och det var tillredelsedagen före påsken,
vid sjätte timmen. Och han sade till judarna: »Se här är
eder konung!» 15 Då skriade de: »Bort med honom! Bort
med honom! Korsfäst honom!» Pilatus sade till dem:
»Skall jag korsfästa eder konung?» Översteprästerna
svarade: »Vi hava ingen annan konung än kejsaren.»
16 Då gjorde han dem till viljes och bjöd att han skulle
korsfästas. Och de togo Jesus med sig. 17 Och han
bar själv sitt kors och kom så ut till det ställe som
kallades Huvudskalleplatsen, på hebreiska Golgata. 18
Där korsfäste de honom, och med honom två andra, en
på vardera sidan, och Jesus i mitten. 19 Men Pilatus lät
ock göra en överskrift och sätta upp den på korset; och
den lydde så: »Jesus från Nasaret, judarnas konung.»
20 Den överskriften läste många av judarna, ty det ställe
där Jesus var korsfäst låg nära staden: och den var
avfattad på hebreiska, på latin och på grekiska. 21 Då
sade judarnas överstepräster till Pilatus: »Skriv icke:
'Judarnas konung', utan skriv att han har sagt sig vara
judarnas konung.» 22 Pilatus svarade: »Vad jag har
skrivit, det har jag skrivit.» 23 Då nu krigsmännen hade
korsfäst Jesus, togo de hans kläder och delade dem i
fyra delar, en del åt var krigsman. Också livklädnaden
togo de. Men livklädnaden hade inga sömmar, utan var
vävd i ett stycke, uppifrån och alltigenom. 24 Därför

sade de till varandra: »Låt oss icke skära sönder den,
utan kasta lott om vilken den skall tillhöra.» Ty skriftens
ord skulle fullbordas: »De delade mina kläder mellan
sig och kastade lott om min klädnad.» Så gjorde nu
krigsmännen. 25 Men vid Jesu kors stodo hans moder
och hans moders syster, Maria, Klopas' hustru, och Maria
från Magdala. 26 När Jesus nu fick se sin moder och
bredvid henne den lärjunge som han älskade, sade han
till sin moder: »Moder, se din son.» 27 Sedan sade han
till lärjungen: »Se din moder.» Och från den stunden tog
lärjungen henne hem till sig. 28 Eftersom nu Jesus visste
att allt annat redan var fullbordat, sade han därefter, då ju
skriften skulle i allt uppfyllas: »Jag törstar.» 29 Där stod
då en kärl som var fullt av ättikvin. Med det vinet fyllde
de en svamp, som de satte på en isopsstängel och förde
till hans mun. 30 Och när Jesus hade tagit emot vinet,
sade han: »Det är fullbordat.» Sedan böjde han ned
huvudet och gav upp andan. 31 Men eftersom det var
tillredelsedag och judarna icke ville att kropparna skulle
bliva kvar på korset över sabbaten (det var nämligen
en stor sabbatsdag), bådo de Pilatus att han skulle låta
sönderslå de korsfästas ben och taga bort kropparna. 32
Så kommo då krigsmännen och slogo sönder den förstes
ben och sedan den andres som var korsfäst med honom.
33 När de därefter kommo till Jesus och sågo honom
redan vara död, slogo de icke sönder hans ben; 34 men
en av krigsmännen stack upp han sida med ett spjut, och
strax kom därifrån ut blod och vatten. 35 Och den som
har sett detta, han har vittnat därom, för att ock I skolen
tro; och hans vittnesbörd är sant, och han vet att han
talar sanning. 36 Ty detta skedde, för att skriftens ord
skulle fullbordas: »Intet ben skall sönderslås på honom.»
37 Och åter ett annat skriftens ord lyder så: »De skola se
upp till honom som de hava stungit.» 38 Men Josef från
Arimatea, som var en Jesu lärjunge -- fastän i hemlighet,
av fruktan för judarna -- kom därefter och bad Pilatus att
få taga Jesu kropp; och Pilatus tillstadde honom det.
Då gick han åstad och tog hans kropp. 39 Och jämväl
Nikodemus kom dit, han som första gången hade besökt
honom om natten; denne förde med sig en blandning av
myrra och aloe, vid pass hundra skålpund. 40 Och de
togo Jesu kropp och omlindade den med linnebindlar
och lade dit de välluktande kryddorna, såsom judarna
hava för sed vid tillredelse till begravning. 41 Men invid
det ställe där han hade blivit korsfäst var en örtagård,
och i örtagården fanns en ny grav, som ännu ingen hade
varit lagd i. 42 Där lade de nu Jesus, eftersom det var
judarnas tillredelsedag och graven låg nära.

20 Men på första veckodagen, medan det ännu var
mörkt, kom Maria från Magdala dit till graven
och fick se stenen vara borttagen från graven. 2 Då
skyndade hon därifrån och kom till Simon Petrus och
till den andre lärjungen, den som Jesus älskade, och
sade till dem: »De hava tagit Herren bort ur graven, och
vi veta icke var de hava lagt honom.» 3 Då begåvo
sig Petrus och den andre lärjungen åstad på väg till
graven. 4 Och de sprungo båda på samma gång; men
den andre lärjungen sprang fortare än Petrus och kom
först fram till graven. 5 Och när han lutade sig ditin, så
han linnebindlarna ligga där; dock gick han icke in. 6
Sedan, efter honom, kom ock Simon Petrus dit. Han gick
in i graven och fick så se huru bindlarna lågo där, 7
och huru duken som hade varit höljd över hans huvud
icke låg tillsammans med bindlarna, utan för sig själv
på ett särskilt ställe, hopvecklad. 8 Då gick ock den
andre lärjungen ditin, han som först hade kommit till
graven; och han såg och trodde. 9 De hade nämligen
ännu icke förstått skriftens ord, att han skulle uppstå
från de döda. 10 Och lärjungarna gingo så hem till sitt
igen. 11 Men Maria stod och grät utanför graven. Och
under det hon grät, lutade hon sig in i graven 12 och
fick då se två änglar i vita kläder sitta där Jesu kropp
hade legat, den ene vid huvudets plats, den andre vid
fötternas. 13 Och de sade till henne: »Kvinna, varför
gråter du?» Hon svarade dem: »De hava tagit bort min
Herre, och jag vet icke var de hava lagt honom.» 14
Vid det hon sade detta, vände hon sig om och fick se
Jesus stå där; men hon visste icke att det var Jesus. 15
Jesus sade till henne: »Kvinna, varför gråter du? Vem
söker du?» Hon trodde att det var örtagårdsmästaren
och svarade honom: »Herre, om det är du som har burit
bort honom, så säg mig var du har lagt honom, så att jag
kan hämta honom.» 16 Jesus sade till henne: »Maria!»
Då vände hon sig om och sade till honom på hebreiska:
»Rabbuni!» (det betyder mästare). 17 Jesus sade till
henne: »Rör icke vid mig; jag har ju ännu icke farit upp
till Fadern. Men gå till mina bröder, och säg till dem att
jag far upp till min Fader och eder Fader, till min Gud och
eder Gud.» 18 Maria från Magdala gick då och omtalade
för lärjungarna att hon hade sett Herren, och att han
hade sagt detta till henne. 19 På aftonen samma dag,
den första veckodagen, medan lärjungarna av fruktan för
judarna voro samlade inom stängda dörrar, kom Jesus
och stod mitt ibland dem och sade till dem: »Frid vare
med eder!» 20 Och när han hade sagt detta, visade han
dem sina händer och sin sida. Och lärjungarna blevo
glada, när de sågo Herren. 21 Åter sade Jesus till dem:
»Frid vare med eder! Såsom Fadern har sänt mig, så
sänder ock jag eder.» 22 Och när han hade sagt detta,
andades han på dem och sade till dem: »Tagen emot
helig ande! 23 Om I förlåten någon hans synder, så
äro de honom förlåtna; och om I binden någon i hans
synder, så är han bunden i dem.» 24 Men Tomas, en av
de tolv, han som kallades Didymus, var icke med dem,
när Jesus kom. 25 Då nu de andra lärjungarna sade
till honom att de hade sett Herren, svarade han dem:
»Om jag icke ser hålen efter spikarna i hans händer och

sticker mitt finger i hålen efter spikarna och sticker min
hand i hans sida, så kan jag icke tro det.» 26 Åtta dagar
därefter voro hans lärjungar åter därinne, och Tomas var
med bland dem. Då kom Jesus, medan dörrarna voro
stängda, och stod mitt ibland de, och sade: »Frid vare
med eder!» 27 Sedan sade han till Tomas: »Räck hit dit
finger, se här äro mina händer; och räck hit din hand,
och stick den i min sida. Och tvivla icke, utan tro.» 28
Tomas svarade och sade till honom: »Min Herre och min
Gud!» 29 Jesus sade till honom: »Eftersom du har sett
mig, tror du? Saliga äro de som icke se och dock tro.»
30 Ännu många andra tecken, som icke äro uppskrivna i
denna bok, gjorde Jesus i sina lärjungars åsyn. 31 Men
dessa hava blivit uppskrivna, för att I skolen tro att Jesus
är Messias, Guds Son, och för att I genom tron skolen
hava liv i hans namn.

21 Därefter uppenbarade sig Jesus åter för
lärjungarna, vid Tiberias' sjö; och vid den
uppenbarelsen gick så till: 2 Simon Petrus och Tomas,
som kallades Didymus, och Natanael, han som var från
Kana i Galileen, och Sebedeus' söner voro tillsammans,
och med dem två andra av hans lärjungar. 3 Simon
Petrus sade då till dem: »Jag vill gå åstad och fiska.» De
sade till honom: »Vi gå också med dig.» Så begåvo de
sig åstad och stego i båten. Men den natten fingo de
intet. 4 När det sedan hade blivit morgon, stod Jesus
där på stranden; dock visste lärjungarna icke att det var
Jesus. 5 Och Jesus sade till dem: »Mina barn, haven I
något att äta?» De svarade honom: »Nej.» 6 Han sade
till dem: »Kasten ut nätet på högra sidan om båten, så
skolen I få.» Då kastade de ut; och nu fingo de en så stor
hop fiskar, att de icke förmådde draga upp nätet. 7 Den
lärjunge som Jesus älskade sade då till Petrus: »Det är
Herren.» När Simon Petrus hörde att det var Herren, tog
han på sig sin överklädnad -- ty han var oklädd -- och
gav sig i sjön. 8 Men de andra lärjungarna kommo med
båten och drogo efter sig nätet med fiskarna; de voro
nämligen icke längre från land än vid pass två hundra
alnar. 9 När de sedan hade stigit i land, sågo de glöd
ligga där och fisk, som låg därpå, och bröd. 10 Jesus
sade till dem: »Tagen hit av de fiskar som I nu fingen.»
11 Då steg Simon Petrus i båten och drog nätet upp på
land, och det var fullt av stora fiskar, ett hundra femtiotre
stycken. Och fastän de voro så många, hade nätet icke
gått sönder. 12 Därefter sade Jesus till dem: »Kommen
hit och äten.» Och ingen av lärjungarna dristade sig att
fråga honom vem han var, ty de förstodo att det var
Herren. 13 Jesus gick då fram och tog brödet och gav
dem, likaledes ock av fiskarna. 14 Detta var nu tredje
gången som Jesus uppenbarade sig för sina lärjungar,
sedan han hade uppstått från de döda. 15 När de hade
ätit, sade Jesus till Simon Petrus: »Simon, Johannes'
son, älskar du mig mer än dessa göra?» Han svarade
honom: »Ja, Herre; du vet att jag har dig kär.» Då sade
han till honom: »Föd mina lamm.» 16 Åter frågade han
honom, för andra gången: »Simon, Johannes' son, älskar
du mig?» Han svarade honom: »Ja, Herre; du vet att jag
har dig kär.» Då sade han till honom: »Var en herde för
mina får.» 17 För tredje gången frågade han honom:
»Simon, Johannes' son, har du mig kär?» Petrus blev
bedrövad över att han för tredje gången frågade honom:
»Har du mig kär?» Och han svarade honom: »Herre, du
vet allting; du vet att jag har dig kär.» Då sade Jesus
till honom: »Föd mina får. 18 Sannerligen, sannerligen
säger jag dig: När du var yngre, omgjordade du dig själv
och gick vart du ville; men när du bliver gammal, skall
du nödgas sträcka ut dina händer, och en annan skall
omgjorda dig och föra dig dit du icke vill.» 19 Detta sade
han för att giva till känna med hurudan död Petrus skulle
förhärliga Gud. Och sedan han hade sagt detta, sade
han till honom: »Följ mig.» 20 När Petrus vände sig om,
fick han se att den lärjunge som Jesus älskade följde
med, densamme som under aftonmåltiden hade lutat
sig mot hans bröst och frågat honom: »Herre, vilken är
det som skall förråda dig?» 21 Då nu Petrus såg den
lärjungen, frågade han Jesus: »Herre, huru bliver det då
med denne?» 22 Jesus svarade honom: »Om jag vill att
han skall leva kvar, till dess jag kommer, vad kommer
det dig vid? Följ du mig.» 23 Så kom det talet ut ibland
bröderna, att den lärjungen icke skulle dö. Men Jesus
hade icke sagt till honom att han icke skulle dö, utan
allenast: »Om jag vill att han skall leva kvar, till dess
jag kommer, vad kommer det dig vid?» 24 Det är den
lärjungen som vittnar om detta, och som har skrivit detta;
och vi veta att hans vittnesbörd är sant. 25 Ännu mycket
annat var det som Jesus gjorde; och om allt detta skulle
uppskrivas, det ena med det andra, så tror jag att icke
ens hela världen skulle kunna rymma de böcker som då
bleve skrivna.

Apostlagärningarna

1 I min förra skrift, gode Teofilus, har jag berättat om
allt vad Jesus gjorde och lärde, **2** ända till den dag
då han blev upptagen, sedan han genom helig ande
hade givit sina befallningar åt apostlarna som han hade
utvalt. **3** För dem hade han ock genom många säkra
bevis tett sig såsom levande, efter utståndet lidande; ty
under fyrtio dagar lät han sig ses av dem och talade med
dem om Guds rike. **4** När han då var tillsammans med
dem, bjöd han dem och sade: »Lämnen icke Jerusalem,
utan förbiden där vad Fadern har utlovat, det varom I
haven hört av mig. **5** Ty Johannes döpte med vatten,
men få dagar härefter skolen I bliva döpta i helig ande.»
6 Då de nu hade kommit tillhopa, frågade de honom och
sade: »Herre, skall du nu i denna tid upprätta igen riket
åt Israel?» **7** Han svarade dem: »Det tillkommer icke
eder att få veta tider eller stunder som Fadern i sin makt
har fastställt. **8** Men när den helige Ande kommer över
eder, skolen I undfå kraft och bliva mina vittnen, både i
Jerusalem och i hela Judeen och Samarien, och sedan
intill jordens ända.» **9** När han hade sagt detta, lyftes
han inför deras ögon upp i höjden, och en sky tog honom
bort ur deras åsyn. **10** Och medan de skådade mot
himmelen, under det han for upp, se, då stodo hos dem
två män i vita kläder. **11** Och dessa sade: »I galileiske
män, varför stån I och sen mot himmelen? Denne Jesus,
som har blivit upptagen från eder till himmelen, han skall
komma igen på samma sätt som I haven sett honom
fara upp till himmelen.» **12** Sedan vände de tillbaka till
Jerusalem från det berg som kallas Oljeberget, vilket
ligger nära Jerusalem, icke längre därifrån, än man får
färdas på en sabbat. **13** Och när de hade kommit dit,
gingo de upp i den sal i övre våningen, där de plägade
vara tillsammans: Petrus och Johannes och Jakob och
Andreas, Filippus och Tomas, Bartolomeus och Matteus,
Jakob, Alfeus' son, och Simon ivraren och Judas, Jakobs
son. **14** Alla dessa höllo endräktigt ut i bön tillika med
Maria, Jesu moder, och några andra kvinnor samt Jesu
bröder. **15** En av de dagarna stod Petrus upp och talade
bland bröderna, som då voro församlade till ett antal
av omkring etthundratjugu; han sade: **16** »Mina bröder,
det skriftens ord skulle fullbordas, som den helige Ande
genom Davids mun hade profetiskt talat om Judas, vilken
blev vägvisare åt de män som grepo Jesus. **17** Han var
ju räknad bland oss och hade också fått detta ämbete på
sin lott. **18** Och med de penningar han hade fått såsom
lön för sin ogärning förvärvade han sig en åker. Men
han störtade framstupa ned, och hans kropp brast mitt
itu, så att alla hans inälvor gåvo sig ut. **19** Detta blev
bekant för alla Jerusalems invånare, och så blev den
åkern på deras tungomål kallad Akeldamak (det betyder
Blodsåkern). **20** Så är ju skrivet i Psalmernas bok: 'Hans
gård blive öde, och ingen må finnas, som bor däri'; och
vidare: 'Hans ämbete tage en annan.' **21** Därför bör nu
någon av de män som följde oss under hela den tid då
Herren Jesus gick ut och in bland oss, **22** allt ifrån den
dag då han döptes av Johannes ända till den dag då
han blev upptagen och skildes ifrån oss -- någon av
dessa män bör insättas till att jämte oss vittna om hans
uppståndelse.» **23** Därefter ställde de fram två: Josef
(som kallades Barsabbas och hade tillnamnet Justus)
och Mattias. **24** Och de bådo och sade: »Herre, du som
känner allas hjärtan, visa oss vilken av dessa två du har
utvalt **25** till att få den plats såsom tjänare och apostel,
vilken Judas övergav, för att gå till den plats som var
hans.» **26** Och de drogo lott om dem, och lotten föll
på Mattias. Och så blev denne, jämte de elva, räknad
såsom apostel.

2 När sedan pingstdagen var inne, voro de alla
församlade med varandra. **2** Då kom plötsligt från
himmelen ett dån, såsom om en våldsam storm hade
dragit fram; och det uppfyllde hela huset där de sutto.
3 Och tungor såsom av eld visade sig för dem och
fördelade sig och satte sig på dem, en på var av dem. **4**
Och de blevo alla uppfyllda av helig ande och begynte
tala andra tungomål, efter som Anden ingav dem att
tala. **5** Nu bodde i Jerusalem fromma judiska män från
allahanda folk under himmelen. **6** Och när dånet hördes,
församlade sig hela hopen, och en stor rörelse uppstod,
ty var och en hörde sitt eget tungomål talas av dem. **7**
Och de uppfylldes av häpnad och förundran och sade:
»Äro de icke galiléer, alla dessa som här tala? **8** Huru
kommer det då till, att var och en av oss hör sitt eget
modersmål talas? **9** Vi må vara parter eller meder eller
elamiter, vi må hava vårt hem i Mesopotamien eller
Judeen eller Kappadocien, i Pontus eller provinsen Asien,
10 i Frygien eller Pamfylien, i Egypten eller i Libyens
bygder, åt Cyrene till, eller vara hitflyttade främlingar
från Rom, **11** vi må vara judar eller proselyter, kretenser
eller araber, alla höra vi dem på våra egna tungomål tala
om Guds väldiga gärningar.» **12** Så uppfylldes de alla
av häpnad och visste icke vad de skulle tänka. Och de
sade, den ene till den andre: »Vad kan detta betyda?»
13 Men somliga drevo gäck med dem och sade: »De
äro fulla av sött vin.» **14** Då trädde Petrus fram, jämte
de elva, och hov upp sin röst och talade till dem: »I
judiske män och I alla Jerusalems invånare, detta mån I
veta, och lyssnen nu till mina ord: **15** Det är icke så som
I menen, att dessa äro druckna; det är ju blott tredje
timmen på dagen. **16** Nej, här uppfylles det som är sagt
genom profeten Joel: **17** 'Och det skall ske i de yttersta
dagarna, säger Gud, att jag skall utgjuta av min Ande
över allt kött, och edra söner och edra döttrar skola
profetera, och edra ynglingar skola se syner, och edra
gamla män skola hava drömmar; **18** ja, över mina tjänare
och mina tjänarinnor skall jag i de dagarna utgjuta av
min Ande, och de skola profetera. **19** Och jag skall låta

undertecken synas uppe på himmelen och tecken nere
på jorden: blod och eld och rökmoln. 20 Solen skall
vändas i mörker och månen i blod, förrän Herrens dag
kommer, den stora och härliga. 21 Och det skall ske att
var och en som åkallar Herrens namn, han skall varda
frälst.' 22 I män av Israel, hören dessa ord: Jesus från
Nasaret, en man som inför eder fick vittnesbörd av Gud
genom kraftgärningar och under och tecken, vilka Gud
genom honom gjorde bland eder, såsom I själva veten,
23 denne som blev given i edert våld, enligt vad Gud i
sitt rådslut och sin försyn hade bestämt, honom haven
I genom män som icke veta av lagen låtit fastnagla
vid korset och döda. 24 Men Gud gjorde en ände på
dödens vånda och lät honom uppstå, eftersom det icke
var möjligt att han skulle kunna behållas av döden. 25 Ty
David säger med tanke på honom: 'Jag har haft Herren
för mina ögon alltid, ja, han är på min högra sida, för
att jag icke skall vackla. 26 Fördenskull gläder sig mitt
hjärta, och min tunga fröjdar sig, och jämväl min kropp
får vila med en förhoppning: 27 den, att du icke skall
lämna min själ åt dödsriket och icke låta din Helige se
förgängelse. **(Hadēs g86)** 28 Du har kungjort mig livets
vägar; du skall uppfylla mig med glädje inför ditt ansikte.'
29 Mina bröder, jag kan väl fritt säga till eder om vår
stamfader David att han är både död och begraven;
hans grav finnes ju ibland oss ännu i dag. 30 Men
eftersom han var en profet och visste att Gud med ed
hade lovat honom att 'av hans livs frukt sätta en konung
på hans tron', 31 därför förutsåg han att Messias skulle
uppstå, och talade därom och sade att Messias icke
skulle lämnas åt dödsriket, och att hans kropp icke skulle
se förgängelse. **(Hadēs g86)** 32 Denne -- Jesus -- har
nu Gud låtit uppstå; därom kunna vi alla vittna. 33 Och
sedan han genom Guds högra hand har blivit upphöjd
och av Fadern undfått den utlovade helige Anden, har
han utgjutit vad I här sen och hören. 34 Ty icke har
David farit upp till himmelen; fastmer säger han själv:
'Herren sade till min herre: Sätt dig på min högra sida,
35 till dess jag har lagt dina fiender dig till en fotapall. 36
Så må nu hela Israels hus veta och vara förvissat om att
denne Jesus som I haven korsfäst, honom har Gud gjort
både till Herre och till Messias.» 37 När de hörde detta,
kände de ett styng i hjärtat. Och de sade till Petrus och
de andra apostlarna: »Bröder, vad skola vi göra?» 38
Petrus svarade dem: »Gören bättring, och låten alla
döpa eder i Jesu Kristi namn till edra synders förlåtelse;
då skolen I såsom gåva undfå den helige Ande. 39 Ty
eder gäller löftet och edra barn, jämväl alla dem som
äro i fjärran, så många som Herren, vår Gud, kallar.»
40 Också med många andra ord bad och förmanade
han dem, i det han sade: »Låten frälsa eder från detta
vrånga släkte.» 41 De som då togo emot hans ort läto
döpa sig; och så ökades församlingen på den dagen
med vid pass tre tusen personer. 42 Och dessa höllo fast
vid apostlarnas undervisning och brödragemenskapen,
vid brödsbrytelsen och bönerna. 43 Och fruktan kom
över var och en; och många under och tecken gjordes
genom apostlarna. 44 Men alla de som trodde höllo
sig tillsammans och hade allting gemensamt; 45 de
sålde sina jordagods och vad de eljest ägde och delade
med sig därav åt alla, eftersom var och en behövde. 46
Och ständigt, var dag, voro de endräktigt tillsammans
i helgedomen; och hemma i husen bröto de bröd och
åto med fröjd och i hjärtats enfald, och lovade Gud. 47
Och allt folket vad dem väl bevåget. Och Herren ökade
församlingen, dag efter dag, med dem som läto sig
frälsas.

3 Och Petrus och Johannes gingo upp till helgedomen,
till den bön som hölls vid nionde timmen. 2 Och
där bars fram en man som hade varit ofärdig allt ifrån
moderlivet, och som man var dag plägade sätta vid den
port i helgedomen, som kallades Sköna porten, för att
han skulle kunna begära allmosor av dem som gingo
in i helgedomen. 3 När denne nu fick se Petrus och
Johannes, då de skulle gå in i helgedomen, bad han
dem om en allmosa. 4 Då fäste Petrus och Johannes
sina ögon på honom, och Petrus sade: »Se på oss.» 5
När han då gav akt på dem, i förväntan att få något av
dem, 6 sade Petrus: »Silver och guld har jag icke; men
vad jag har, det giver jag dig. I Jesu Kristi, nasaréens
namn: stå upp och gå.» 7 Och så fattade han honom vid
högra handen och reste upp honom. Och strax fingo
hans fötter och fotleder styrka, 8 och han sprang upp
och stod upprätt och begynte gå och följde dem in i
helgedomen, alltjämt gående och springande, under
det att han lovade Gud. 9 Och allt folket såg honom,
där han gick omkring och lovade Gud. 10 Och när
de kände igen honom och sågo att det var samme
man som plägade sitta och begära allmosor vid Sköna
porten i helgedomen, blevo de uppfyllda av häpnad och
bestörtning över det som hade vederfarits honom. 11 Då
han nu höll sig till Petrus och Johannes, strömmade allt
folket, utom sig av häpnad, tillsammans till dem på den
plats som kallades Salomos pelargång. 12 När Petrus
såg detta, tog han till orda och talade till folket så: »I
män av Israel, varför undren I över denne man, och
varför sen I så på oss, likasom hade vi genom någon
vår kraft eller fromhet åstadkommit att han kan gå? 13
Nej, Abrahams och Isaks och Jakobs Gud, våra fäders
Gud, har förhärligat sin tjänare Jesus, honom som I
utlämnaden, och som I förnekaden inför Pilatus, när
denne redan hade beslutit att giva honom lös. 14 Ja,
I förnekaden honom, den helige och rättfärdige, och
begärden att en dråpare skulle givas åt eder. 15 Och
livets furste dräpten I, men Gud uppväckte honom från
de döda; därom kunna vi själva vittna. 16 Och det är på
grund av tron på hans namn som denne man, vilken I
sen och kännen, har undfått styrka av hans namn; och

den tro som verkas genom Jesus har, i allas eder åsyn,
gjort att han nu kan bruka alla lemmar. 17 Nu vet jag
väl, mina bröder, att I såväl som edra rådsherrar haven
gjort detta, därför att I icke vissten bättre. 18 Men Gud
har på detta sätt låtit det gå i fullbordan, som han förut
genom alla sina profeters mun hade förkunnat, nämligen
att hans Smorde skulle lida. 19 Gören därför bättring
och omvänden eder, så att edra synder bliva utplånade,
20 på det att tider av vederkvickelse må komma från
Herren, i det att han sänder den Messias som han har
utsett åt eder, nämligen Jesus, 21 vilken dock himmelen
måste behålla intill de tider nå allt skall bliva upprättat
igen, varom Gud har talat genom sina forntida heliga
profeters mun. (aiōn g165) 22 Moses har ju sagt: 'En
profet skall Herren Gud låta uppstå åt eder, av edra
bröder, en som är mig lik; honom skolen I lyssna till i allt
vad han talar till eder. 23 Och det skall ske att var och
en som icke lyssnar till den profeten, han skall utrotas ur
folket.' 24 Och sedan hava alla profeterna, både Samuel
och de som följde efter honom, så många som hava
talat, också bebådat dessa tider. 25 I ären själva barn av
profeterna och delaktiga i det förbund som Gud slöt med
edra fäder, när han sade till Abraham: 'Och i din säd
skola alla släkter på jorden varda välsignade.' 26 För
eder först och främst har Gud låtit sin tjänare uppstå,
och han har sänt honom för att välsigna eder, när I, en
och var, omvänden eder från eder ondska.»

4 Medan de ännu talade till folket, kommo prästerna
och tempelvaktens befälhavare och sadducéerna
över dem. 2 Ty det förtröt dem att de undervisade folket
och i Jesus förkunnade uppståndelsen från de döda. 3
Därför grepo de dem nu och satte dem i fängsligt förvar
till följande dag, eftersom det redan var afton. 4 Men
många av dem som hade hört vad som hade talats
kommo till tro; och antalet av männen uppgick nu till
vid pass fem tusen. 5 Dagen därefter församlade sig
deras rådsherrar och äldste och skriftlärde i Jerusalem;
6 där voro då ock Hannas, översteprästen, och Kaifas
och Johannes och Alexander och alla som voro av
översteprästerlig släkt. 7 Och de läto föra fram dem
inför sig och frågade dem: »Av vilken makt eller i genom
vilket namn haven I gjort detta?» 8 Då sade Petrus till
dem, uppfylld av helig ande: »I folkets rådsherrar och
äldste, 9 eftersom vi i dag underkastas rannsakning för
en god gärning mot en sjuk man och tillfrågas varigenom
denne har blivit botad, 10 så mån I veta, I alla och hela
Israels folk, att det är genom Jesu Kristi, nasaréens,
namn, hans som I haven korsfäst, men som Gud har
uppväckt från de döda -- att det är genom det namnet
som denne man står inför eder frisk och färdig. 11 Han är
'den stenen som av byggningsmännen' -- av eder själva
-- 'aktades för intet, men som har blivit en hörnsten'. 12
Och i ingen annan finnes frälsning; ej heller finnes under
himmelen något annat namn, bland människor givet,
genom vilket vi kunna bliva frälsta.» 13 När de sågo
Petrus och Johannes vara så frimodiga och förnummo
att de voro olärda män ur folket, förundrade de sig.
Men så kände de igen dem och påminde sig att de
hade varit med Jesus. 14 Och när de sågo mannen
som hade blivit botad stå där bredvid dem, kunde de
icke säga något däremot. 15 De befallde dem alltså att
gå ut från rådsförsamlingen. Sedan överlade de med
varandra 16 och sade: »Vad skola vi göra med dessa
män? Att ett märkligt tecken har blivit gjort av dem, det är
ju uppenbart för alla Jerusalems invånare, och vi kunna
icke förneka det. 17 Men för att detta icke ännu mer skall
komma ut bland folket, må vi strängeligen förbjuda dem
att hädanefter i det namnet tala för någon människa.»
18 Därefter kallade de in dem och förbjödo dem helt och
hållet att tala eller undervisa i Jesu namn. 19 Men Petrus
och Johannes svarade och sade till dem: »Om det är rätt
inför Gud att vi hörsamma eder mer är Gud, därom mån
I själva döma; 20 vi för vår del kunna icke underlåta att
tala vad vi hava sett och hört.» 21 Då förbjödo de dem
detsamma ännu strängare, men läto dem sedan gå. Ty
eftersom alla prisade Gud för det som hade skett, kunde
de, för folkets skull, icke finna någon utväg genom att
straffa dem. 22 Mannen som genom detta tecken hade
blivit botad var nämligen över fyrtio år gammal. 23 När
de alltså hade blivit lösgivna, kommo de till sina egna
och omtalade för dem allt vad översteprästerna och de
äldste hade sagt dem. 24 Då de hörde detta, ropade
de endräktigt till Gud och sade: »Herre, det är du som
har gjort himmelen och jorden och havet och allt vad
i dem är. 25 Och du har genom vår fader Davids, din
tjänares, mun sagt genom helig ande: 'Varför larmade
hedningarna och tänkte folken fåfänglighet? 26 Jordens
konungar trädde fram, och furstarna samlade sig tillhopa
mot Herren och hans Smorde.' 27 Ja, i sanning, de
församlade sig i denna stad mot din helige tjänare Jesus,
mot honom som du har smort: Herodes och Pontius
Pilatus med hedningarna och Israels folkstammar; 28 de
församlade sig till att utföra allt vad din hand och ditt
rådslut förut hade bestämt skola ske. 29 Och nu, Herre,
se till deras hotelser, och giv dina tjänare att de med all
frimodighet må förkunna ditt ord, 30 i det att du uträcker
din hand till att bota de sjuka, och till att låta tecken och
under ske genom din helige tjänare Jesu namn.» 31 När
de hade slutat att bedja, skakades platsen där de voro
församlade, och de blevo alla uppfyllda av den helige
Ande, och de förkunnade Guds ord med frimodighet. 32
Och i hela skaran av dem som trodde var ett hjärta och
en själ. Ingen enda kallade något av det han ägde för
sitt, utan du hade allting gemensamt. 33 Och med stor
kraft framburo apostlarna vittnesbördet om Herren Jesu
uppståndelse; och stor nåd var över dem alla. 34 Bland
dem fanns ingen som led nöd; ty alla som ägde något

jordstycke eller något hus sålde detta och buro fram
betalningen för det sålda 35 och lade den för apostlarnas
fötter, och man delade ut därav, så att var och en fick
efter som han behövde. 36 Josef, som av apostlarna ock
kallades Barnabas (det betyder förmanaren), en levit
som var bördig från Cypern, 37 också han sålde en åker
som han ägde och bar fram penningarna och lade dem
för apostlarnas fötter.

5 Men en ung man vid namn Ananias och hans hustru
Safira sålde ett jordagods, 2 och han tog därvid, med
sin hustrus vetskap, undan något av betalningen därför;
allenast en del bar han fram och lade för apostlarnas
fötter. 3 Då sade Petrus: »Ananias, varför har Satan
fått uppfylla ditt hjärta, så att du har velat bedraga den
helige Ande och taga undan något av betalningen för
jordstycket? 4 Detta var ju din egendom, medan du
hade det kvar; och när det var sålt, voro ju penningarna
i din makt. Huru kunde du få något sådant i sinnet?
Du har ljugit, icke för människor, utan för Gud.» 5 När
Ananias hörde dessa ord, föll han ned och gav upp
andan. Och stor fruktan kom över alla som hörde detta.
6 Och de yngre männen stodo upp och höljde in honom
och buro ut honom och begrovo honom. 7 Vid pass tre
timmar därefter kom hans hustru in, utan att veta om,
vad som hade skett. 8 Petrus sade då till henne: »Säg
mig, var det för den summan I sålden jordstycket?»
Hon svarade: »Ja, för den summan.» 9 Då sade Petrus
till henne: »Huru kunden I vilja komma överens om att
fresta Herrens Ande? Se, härutanför dörren höras nu
fotstegen av de män som hava begravt din man; och de
skola bära ut också dig.» 10 Och strax föll hon ned vid
hans fötter och gav upp andan; och när de unge männen
kommo in, funno de henne död. De buro då ut henne och
begrovo henne bredvid hennes man. 11 Och stor fruktan
kom över hela församlingen och över alla andra som
hörde detta. 12 Och genom apostlarna gjordes många
tecken och under bland folket; och de höllo sig alla
endräktigt tillsammans i Salomos pelargång. 13 Av de
andra dristade sig ingen att närma sig dem, men folket
höll dem i ära. 14 Och ännu flera trodde och slöto sig till
Herren, hela skaror av både män och kvinnor. 15 Ja, man
bar de sjuka ut på gatorna och lade dem på bårar och i
sängar, för att, när Petrus kom gående, åtminstone hans
skugga måtte falla på någon av dem. 16 Och jämväl
från städerna runt omkring Jerusalem kom folket i skaror
och förde med sig sjuka och sådana som voro plågade
av orena andar; och alla blevo botade. 17 Då stod
översteprästen upp och alla som höllo med honom -- de
som hörde till sadducéernas parti -- och de uppfylldes av
nitälskan 18 och läto gripa apostlarna och sätta dem i
allmänt häkte. 19 Men en Herrens ängel öppnade om
natten fängelsets portar och förde ut dem och sade: 20
»Gån åstad och träden upp i helgedomen, och talen till
folket alla det sanna livets ord.» 21 När de hade hört
detta, gingo de inemot dagbräckningen in i helgedomen
och undervisade. Emellertid kommo översteprästen
och de som höllo med honom och sammankallade
Stora rådet, alla Israels barns äldste. Därefter sände
de åstad till fängelset för att hämta dem. 22 Men när
rättstjänarna kommo dit, funno de dem icke i fängelset.
De vände då tillbaka och omtalade detta 23 och sade:
»Fängelset funno vi stängt med all omsorg och väktarna
stående utanför portarna, men då vi öppnade, funno vi
ingen därinne.» 24 När tempelvaktens befälhavare och
översteprästerna hörde detta, visst de icke vad de skulle
tänka därom, eller vad som skulle bliva av detta. 25 Då
kom någon och berättade för den: »De män som I haven
insatt i fängelset, de stå nu i helgedomen och undervisa
folket.» 26 Befälhavaren gick då med rättstjänarna åstad
och hämtade dem; dock brukade de icke våld, ty de
fruktade att bliva stenade av folket. 27 Och sedan de
hade hämtat dem, förde de dem fram inför Stora rådet.
Och översteprästen anställde förhör med dem 28 och
sade: »Vi hava ju allvarligen förbjudit eder att undervisa i
det namnet, och likväl haven I uppfyllt Jerusalem med
eder undervisning, och I viljen nu låta den mannens
blod komma över oss.» 29 Men Petrus och de andra
apostlarna svarade och sade: »Man måste lyda Gud mer
än människor. 30 Våra fäders Gud har uppväckt Jesus,
som I haden upphängt på trä och dödat. 31 Och Gud har
med sin högra hand upphöjt honom till en hövding och
frälsare, för att åt Israel förläna bättring och syndernas
förlåtelse. 32 Om allt detta kunna vi själva vittna, så ock
den helige Ande, vilken Gud har givit åt dem som äro
honom lydiga.» 33 När de hörde detta, blevo de mycket
förbittrade och ville döda dem. 34 Men en farisé, en
laglärare vid namn Gamaliel, som var aktad av allt folket,
stod då upp i Rådet och tillsade att man för en kort stund
skulle föra ut männen. 35 Sedan sade han till de andra:
»I män av Israel, sen eder för vad I tänken göra med
dessa män. 36 För en tid sedan uppträdde ju Teudas
och gav sig ut för att något vara, och till honom slöt
sig en hop av vid pass fyra hundra män. Och han blev
dödad, och alla som hade trott på honom förskingrades
och blevo till intet. 37 Efter honom uppträdde Judas
från Galileen, vid den tid då skattskrivningen pågick;
denne förledde en hop folk till avfall, så att de följde
honom. Också han förgicks, och alla som hade trott på
honom blevo förskingrade. 38 Och nu säger jag eder:
Befatten eder icke med dessa män, utan låten dem
vara; ty skulle detta vara ett rådslag eller ett verk av
människor, så kommer det att slås ned; 39 men är det
av Gud, så kunnen I icke slå ned dessa män. Sen till, att
I icke mån befinnas strida mot Gud själv.» 40 Och de
lydde hans råd; de kallade in apostlarna, och sedan de
hade låtit gissla dem, förbjödo de dem att tala i Jesu
namn och läto dem därefter gå. 41 Och de gingo ut
från rådsförsamlingen, glada över att de hade aktats

värdiga att lida smälek för det namnets skull. 42 Och de
upphörde icke att var dag undervisa i helgedomen och
hemma i husen och förkunna evangelium om Kristus
Jesus.

6 Vid denna tid, då nu lärjungarnas antal förökades,
begynte de grekiska judarna knorra mot de infödda
hebréerna över att deras änkor blevo förbisedda vid den
dagliga utdelningen. 2 Då sammankallade de tolv hela
lärjungaskaran och sade: »Det är icke tillbörligt att vi
försumma Guds ord för att göra tjänst vid borden. 3 Så
utsen nu bland eder, I bröder, sju män som hava gott
vittnesbörd om sig och äro fulla av ande och vishet,
män som vi kunna sätta till att sköta denna syssla. 4
Vi skola då helt få ägna oss åt bönen och åt ordets
tjänst.» 5 Det talet behagade hela menigheten. Och de
utvalde Stefanus, en man som var full av tro och helig
ande, vidare Filippus och Prokorus och Nikanor och
Timon och Parmenas, slutligen Nikolaus, en proselyt
från Antiokia. 6 Dem läto de träda fram för apostlarna,
och dessa bådo och lade händerna på dem. 7 Och Guds
ord hade framgång, och lärjungarnas antal förökades
mycket i Jerusalem; och en stor hop av prästerna blevo
lydiga och trodde. 8 Och Stefanus var full av nåd och
kraft och gjorde stora under och tecken bland folket. 9
Men av dem som hörde till den synagoga som kallades
»De frigivnes och cyrenéernas och alexandrinernas
synagoga», så ock av dem som voro från Cilicien och
provinsen Asien, stodo några upp för att disputera med
Stefanus. 10 Dock förmådde de icke stå emot den vishet
och den ande som här talade. 11 Då skaffade de några
män som föregåvo att de hade hört honom tala hädiska
ord mot Moses och mot Gud. 12 De uppeggade så folket
och de äldste och de skriftlärde och överföllo honom och
grepo honom och förde honom inför Stora rådet. 13 Där
läto de falska vittnen träda fram, vilka sade: »Denne
man upphör icke att tala mot vår heliga plats och mot
lagen. 14 Ty vi hava hört honom säga att Jesus, han från
Nasaret, skall bryta ned denna byggnad och förändra de
stadgar som Moses har givit oss.» 15 Då nu alla som
sutto i Rådet fäste sina ögon på honom, syntes dem
hans ansikte vara såsom en ängels ansikte.

7 Och översteprästen frågade: »Förhåller detta sig
så?» 2 Då sade han: »Bröder och fäder, hören
mig. Härlighetens Gud uppenbarade sig för vår fader
Abraham, medan han ännu var i Mesopotamien, och
förrän han bosatte sig i Karran, 3 och sade till honom:
'Gå ut ur ditt land och från din släkt, och drag till det
land som jag skall visa dig.' 4 Då gick han åstad ut ur
kaldéernas land och bosatte sig i Karran. Sedan, efter
han faders död, bjöd Gud honom att flytta därifrån till
detta land, där I nu bon. 5 Han gav honom ingen arvedel
däri, icke ens så mycket som en fotsbredd, men lovade
att giva det till besittning åt honom och åt hans säd efter
honom; detta var på den tid då han ännu icke hade
någon son. 6 Och vad Gud sade var detta, att hans säd
skulle leva såsom främlingar i ett land som icke tillhörde
dem, och att man skulle göra dem till trälar och förtrycka
dem i fyra hundra år. 7 'Men det folk vars trälar de
bliva skall jag döma', sade Gud; 'sedan skola de draga
ut och hålla gudstjänst åt mig på denna plats.' 8 Och
han upprättade ett omskärelsens förbund med honom.
Och så födde han Isak och omskar honom på åttonde
dagen, och Isak födde Jakob, och Jakob födde våra tolv
stamfäder. 9 Och våra stamfäder avundades Josef och
sålde honom till Egypten. Men Gud var med honom 10
och frälste honom ur allt hans betryck och lät honom
finna nåd och gav honom vishet inför Farao, konungen i
Egypten; och denne satte honom till herre över Egypten
och över hela sitt hus. 11 Och hungersnöd kom över
hela Egypten och Kanaan med stort betryck, och våra
fäder kunde icke få något att äta. 12 Men när Jakob
fick höra att bröd fanns i Egypten, sände han våra fäder
åstad dit, en första gång. 13 Sedan, när de för andra
gången kommo dit, blev Josef igenkänd av sina bröder,
och Farao fick kunskap och Josefs släkt. 14 Därefter
sände Josef åstad och kallade till sig sin fader Jakob
och hela sin släkt, sjuttiofem personer. 15 Och Jakob for
ned till Egypten; och han dog där, han såväl som våra
fäder. 16 Och man förde dem därifrån till Sikem och lade
dem i den grav som Abraham för en summa penningar
hade köpt av Emmors barn i Sikem. 17 Och alltefter
som tiden nalkades att det löfte skulle uppfyllas, som
Gud hade givit Abraham, växte folket till och förökade
sig i Egypten, 18 till dess en ny konung över Egypten
uppstod, en som icke visste av Josef. 19 Denne konung
gick listigt till väga mot vårt folk och förtryckte våra fäder
och drev dem till att utsätta sina späda barn, för att
dessa icke skulle bliva vid liv. 20 Vid den tiden föddes
Moses, och han 'var ett vackert barn' inför Gud. Under
tre månader fostrades han i sin faders hus; 21 sedan,
när han hade blivit utsatt, lät Faraos dotter hämta honom
till sig och uppfostra honom såsom sin egen son. 22 Och
Moses blev undervisad i all egyptiernas visdom och var
mäktig i ord och gärningar. 23 Men när han blev fyrtio år
gammal, fick han i sinnet att besöka sina bröder, Israels
barn. 24 När han då såg att en av dem led orätt, tog han
den misshandlade i försvar och hämnades honom, i det
att han slog ihjäl egyptiern. 25 Nu menade han att hans
bröder skulle förstå att Gud genom honom ville bereda
dem frälsning; men de förstodo det icke. 26 Dagen
därefter kom han åter fram till dem, där de tvistade, och
ville förlika dem och sade: 'I män, I ären ju bröder; varför
gören I då varandra orätt?' 27 Men den som gjorde orätt
mot sin landsman stötte bort honom och sade: 'Vem har
satt dig till hövding och domare över oss? 28 Kanske du
vill döda mig, såsom du i går dödade egyptiern?' 29
Vid det talet flydde Moses bort och levde sedan såsom

främling i Madiams land och födde där två söner. **30** Och när fyrtio är äter voro förlidna, uppenbarade sig för
honom, i öknen vid berget Sinai, en ängel i en brinnande
törnbuske. **31** När Moses såg detta, förundrade han sig
över synen; och då han gick fram för att se vad det
var, hördes Herrens röst: **32** 'Jag är dina fäders Gud,
Abrahams, Isaks och Jakobs Gud.' Då greps Moses av
bävan och dristade sig icke att se dit. **33** Och Herren
sade till honom: 'Lös dina skor av dina fötter, ty platsen
där du står är helig mark. **34** Jag har nogsamt sett mitt
folks betryck i Egypten, och deras suckan har jag hört,
och jag har stigit ned för att rädda dem. Därför må du nu
gå åstad; jag vill sända dig till Egypten. **35** Denne Moses,
som de hade förnekat, i det de sade: 'Vem har satt dig
till hövding och domare?', honom sände Gud att vara
både en hövding och en förlossare, genom ängeln som
uppenbarade sig för honom i törnbusken. **36** Det var han
som förde ut dem, och som gjorde under och tecken i
Egyptens land och i Röda havet och i öknen, under fyrtio
år. **37** Det var samme Moses som sade till Israels barn:
'En profet skall Gud låta uppstå åt eder, av edra bröder,
en som är mig lik.' **38** Det var och han, som under den
tid då menigheten levde i öknen, både var hos ängeln,
som talade med honom på berget Sinai, och tillika hos
våra fäder; och han undfick levande ord för att giva dem
åt eder. **39** Men våra fäder ville icke bliva honom lydiga,
utan stötte bort honom och vände sig med sina hjärtan
mot Egypten **40** och sade till Aron: 'Gör oss gudar,
som kunna gå framför oss; ty vi veta icke vad som har
vederfarits denne Moses, som förde oss ut ur Egyptens
land.' **41** Och de gjorde i de dagarna en kalv och buro
sedan fram offer åt avguden och gladde sig över sina
händers verk. **42** Då vände Gud sig bort och prisgav dem
till att dyrka himmelens härskara, såsom det är skrivet i
Profeternas bok: 'Framburen I väl åt mig slaktoffer och
spisoffer under de fyrtio åren i öknen, I av Israels hus?
43 Nej, I buren Moloks tält och guden Romfas stjärna, de
bilder som I hade gjort för att tillbedja. Därför skall jag
låta eder föras åstad ända bortom Babylon.' **44** Våra
fäder hade vittnesbördets tabernakel i öknen, så inrättat,
som han som talade till Moses hade förordnat att denne
skulle göra det, efter den mönsterbild som han hade fått
se. **45** Och våra fäder togo det i arv och förde det sedan
under Josua hitin, när de togo landet i besittning, efter
de folk som Gud fördrev för våra fäder. Så var det ända
till Davids tid. **46** Denne fann nåd inför Gud och bad att
han måtte finna 'ett rum till boning' åt Jakobs Gud. **47**
Men det var Salomo som fick bygga ett hus åt honom.
48 Dock, den Högste bor icke i hus som äro gjorda med
händer, ty det är såsom profeten säger: **49** 'Himmelen
är min tron, och jorden är min fotapall; vad för ett hus
skullen I då kunna bygga åt mig, säger Herren, och vad
för en plats skulle tjäna mig till vilostad? **50** Min hand har
ju gjort allt detta.' **51** I hårdnackade, med oomskurna
hjärtan och öron, I stån alltid emot den helige Ande, I
likaväl som edra fäder. **52** Vilken av profeterna hava icke
edra fäder förföljt? De hava ju dräpt dem som förkunnade
att den Rättfärdige skulle komma, han som I själva nu
haven förrått och dräpt, **53** I som fingen lagen eder given
genom änglars försorg, men icke haven hållit den.» **54**
När de hörde detta, blevo de mycket förbittrade i sina
hjärtan och beto sina tänder samman mot honom. **55**
Men han, full av helig ande, skådade upp mot himmelen
och fick se Guds härlighet och såg Jesus stå på Guds
högra sida. **56** Och han sade: »Jag ser himmelen öppen
och Människosonen stå på Guds högra sida.» **57** Då
skriade de med hög röst och höllo för sina öron och
stormade alla på en gång emot honom **58** och förde
honom ut ur staden och stenade honom. Och vittnena
lade av sina mantlar vid en ung mans fötter, som hette
Saulus. **59** Så stenade de Stefanus, under det att han
åkallade och sade: »Herre Jesus, tag emot min ande.»
60 Och han föll ned på sina knän och ropade med hög
röst: »Herre, tillräkna dem icke denna synd.» Och när
han hade sagt detta, avsomnade han.

8 Och jämväl Saulus hade gillat att man dödade
honom. Samma dag utbröt en svår förföljelse mot
församlingen i Jerusalem; och alla, utom apostlarna, blevo
kringspridda över Judeens och Samariens landsbygd. **2**
Några fromma män begrovo dock Stefanus och höllo en
stor dödsklagan efter honom. **3** Saulus åter for våldsamt
fram mot församlingen; han gick omkring i husen och
drog fram män och kvinnor och lät sätta dem i fängelse.
4 Men de som hade blivit kringspridda gingo omkring
och förkunnade evangelii ord. **5** Och Filippus kom så
ned till huvudstaden i Samarien och predikade Kristus
för folket där. **6** Och när de hörde Filippus och sågo de
tecken som han gjorde, aktade de endräktigt på det som
han talade. **7** Ty från många som voro besatta av orena
andar foro andarna ut under höga rop, och många lama
och ofärdiga blevo botade. **8** Och det blev stor glädje i
den staden. **9** Nu var där i staden före honom en man vid
namn Simon, som hade övat trolldom, så att han hade
slagit det samaritiska folket med häpnad, och som sade
sig vara något stort. **10** Till honom höllo sig alla, både
små och stora, och sade: »Denne är vad man kallar
'Guds stora kraft.'» **11** Och de höllo sig till honom, därför
att han genom sina trollkonster under ganska lång tid
hade slagit dem med häpnad. **12** Men nu, då de satte tro
till Filippus, som förkunnade evangelium om Guds rike
och om Jesu Kristi namn, läto de döpa sig, både män
och kvinnor. **13** Ja, Simon själv kom till tro; och sedan
han hade blivit döpt, höll han sig ständigt till Filippus.
Och när han såg de stora tecken och kraftgärningar
som denne gjorde, betogs han av häpnad. **14** Då nu
apostlarna i Jerusalem fingo höra att Samarien hade
tagit emot Guds ord, sände de dit Petrus och Johannes.
15 Och när dessa kommo ditned, bådo de för dem,

att de måtte undfå helig ande; **16** ty helig ande hade
ännu icke fallit på någon av dem, utan de voro allenast
döpta i Herren Jesu namn. **17** De lade då händerna
på dem, och de undfingo helig ande. **18** När då Simon
såg att det var genom apostlarnas handpåläggning som
Anden blev given, bjöd han dem penningar **19** och sade:
»Given ock mig den makten, så att var och en som jag
lägger händerna på undfår helig ande.» **20** Då sade
Petrus till honom: »Må dina penningar med dig själv gå i
fördärvet, eftersom du menar att Guds gåva kan köpas
för penningar. **21** Du har ingen del eller lott i det som
här är fråga om, ty ditt hjärta är icke rättsinnigt inför
Gud. **22** Gör fördenskull bättring och upphör med denna
din ondska, och bed till Herren att den tanke som har
uppstått i ditt hjärta må, om möjligt är, bliva dig förlåten.
23 Ty jag ser att du är förgiftad av ondska och fången
i orättfärdighetens bojor.» **24** Då svarade Simon och
sade: »Bedjen I till Herren för mig, att intet av det som I
haven sagt må komma över mig.» **25** Och sedan de
hade framburit sitt vittnesbörd och talat Herrens ord,
begåvo de sig tillbaka till Jerusalem och förkunnade
därvid evangelium i många samaritiska byar. **26** Men
en Herrens ängel talade till Filippus och sade: »Stå
upp och begiv dig vid middagstiden ut på den väg som
leder ned från Jerusalem till Gasa; den är tom på folk.»
27 Då stod han upp och begav sig åstad. Och se, en
etiopisk man for där fram, en hovman som var en mäktig
herre hos Kandace, drottningen i Etiopien, och var satt
över hela hennes skattkammare. Denne hade kommit till
Jerusalem för att där tillbedja, **28** men var nu stadd på
hemvägen och satt i sin vagn och läste profeten Esaias.
29 Då sade Anden till Filippus: »Gå fram och närma dig
till denna vagn.» **30** Filippus skyndade fram och hörde
att han läste profeten Esaias. Då frågade han: »Förstår
du vad du läser?» **31** Han svarade: »Huru skulle jag väl
kunna förstå det, om ingen vägleder mig?» Och han bad
Filippus stiga upp och sätta sig bredvid honom. **32** Men
det ställe i skriften som han läste var detta: »Såsom ett
får fördes han bort till att slaktas; och såsom ett lamm
som är tyst inför den som klipper det, så öppnade han
icke sin mun. **33** Genom hans förnedring blev hans
dom borttagen. Vem kan räkna hans släkte? Ty hans liv
ryckes undan från jorden.» **34** Och hovmannen frågade
Filippus och sade: »Jag beder dig, säg mig om vilken
profeten talar detta, om sig själv eller om någon annan?»
35 Då öppnade Filippus sin mun och begynte med detta
skriftens ord och förkunnade för honom evangelium om
Jesus. **36** Och medan de färdades vägen fram, kommo
de till ett vatten. Då sade hovmannen: »Se, här finnes
vatten. Vad hindrar att jag döpes?» **38** Och han lät
vagnen stanna; och de stego båda ned i vattnet, Filippus
och hovmannen, och han döpte honom. **39** Men när
de hade stigit upp ur vattnet, ryckte Herrens Ande bort
Filippus, och hovmannen såg honom icke mer, då han nu
glad fortsatte sin färd. **40** Men Filippus blev efteråt sedd i
Asdod. Därefter vandrade han omkring och förkunnade
evangelium i alla städer, till dess han kom till Cesarea.
V. 37 se Nya testamentets text i Ordförkl.

9 Men Saulus, som alltjämt andades hot och mordlust
mot Herrens lärjungar, gick till överstepräster **2** och
utbad sig av honom brev till synagogorna i Damaskus, för
att, om han funne några som voro på »den vägen», vare
sig män eller kvinnor, han skulle kunna föra dem bundna
till Jerusalem. **3** Men när han på sin färd nalkades
Damaskus, hände sig att ett sken från himmelen plötsligt
kringstrålade honom. **4** Och han föll ned till jorden och
hörde då en röst som sade till honom: »Saul, Saul, varför
förföljer du mig?» **5** Då sade han: »Vem är du, Herre?»
Han svarade: »Jag är Jesus, den som du förföljer. **6**
Men stå nu upp och gå in i staden, så skall där bliva
dig sagt vad du har att göra.» **7** Och männen som voro
med honom på färden stodo mållösa av skräck, ty de
hörde väl rösten, men sågo ingen. **8** Och Saulus reste
sig upp från jorden, men när han öppnade sina ögon,
kunde han icke mer se något. De togo honom därför
vid handen och ledde honom in i Damaskus. **9** Och
under tre dagar såg han intet; och han varken åt eller
drack. **10** Men i Damaskus fanns en lärjunge vid namn
Ananias. Till honom sade Herren i en syn: »Ananias!»
Han svarade: »Här är jag, Herre.» **11** Och Herren sade
till honom: »Stå upp och gå till den gata som kallas
Raka gatan och fråga i Judas' hus efter en man vid
namn Saulus, från Tarsus. Ty se, han beder. **12** Och i en
syn har han sett huru en man vid namn Ananias kom
in och lade händerna på honom, för att han skulle få
sin syn igen.» **13** Då svarade Ananias: »Herre, jag har
av många hört huru mycket ont den mannen har gjort
dina heliga i Jerusalem. **14** Och han har nu här med
sig fullmakt ifrån översteprästerna att fängsla alla dem
som åkalla ditt namn.» **15** Men Herren sade till honom:
»Gå åstad; ty denne man är mig ett utvalt redskap till
att bära fram mitt namn inför hedningar och konungar
och inför Israels barn; **16** och jag skall visa honom huru
mycket han måste lida för mitt namns skull.» **17** Då gick
Ananias åstad och kom in i huset; och han lade sina
händer på honom och sade: »Saul, min broder, Herren
har sänt mig, Jesus, som visade sig för dig på vägen
där du färdades; han har sänt mig, för att du skall få
din syn igen och bliva uppfylld av helig ande.» **18** Då
var det strax såsom om fjäll föllo ifrån hans ögon, och
han fick sin syn igen. Och han stod upp och lät döpa
sig. **19** Sedan tog han sig mat och blev därav stärkt.
Därefter var han någon tid tillsammans med lärjungarna
i Damaskus. **20** Och strax begynte han i synagogorna
predika om Jesus, att han var Guds Son. **21** Och alla
som hörde honom blevo uppfyllda av häpnad och sade:
»Var det icke denne som i Jerusalem förgjorde dem
som åkallade det namnet? Och hade han icke kommit

hit, för att han skulle föra sådana människor bundna till
översteprästerna?» 22 Men Saulus uppträdde med allt
större kraft och gjorde de judar som bodde i Damaskus
svarslösa, i det han bevisade att Jesus var Messias.
23 När så en längre tid hade förgått, rådslogo judarna
om att röja honom ur vägen; 24 men deras anslag blev
bekant för Saulus. Och då de nu, för att kunna röja
honom ur vägen, till och med höllo vakt vid stadsportarna
både dag och natt, 25 togo hans lärjungar honom en
natt och släppte honom ut genom muren, i det att de
sänkte ned honom i en korg. 26 När han sedan kom
till Jerusalem, försökte han att närma sig lärjungarna;
men alla fruktade för honom, ty de trodde icke att han
verkligen var en lärjunge. 27 Då tog Barnabas sig an
honom och förde honom till apostlarna och förtäljde
för dem huru han på vägen hade sett Herren, som
hade talat till honom, och huru han i Damaskus hade
frimodigt predikat i Jesu namn. 28 Sedan gick han fritt ut
och in bland dem i Jerusalem och predikade frimodigt
i Herrens namn; 29 och han talade och disputerade
med de grekiska judarna. Men de gjorde försök att röja
honom ur vägen. 30 När bröderna förnummo detta, förde
de honom ned till Cesarea och sände honom därifrån
vidare till Tarsus. 31 Så hade nu församlingen frid i
hela Judeen och Galileen och Samarien; och den blev
uppbyggd och vandrade i Herrens fruktan och växte till
genom den helige Andes tröst och förmaning. 32 Medan
nu Petrus vandrade omkring bland dem alla, hände sig
att han ock kom ned till de heliga som bodde i Lydda.
33 Där träffade han på en man vid namn Eneas, som
i åtta år hade legat till sängs; han var nämligen lam.
34 Och Petrus sade till honom: »Eneas, Jesus Kristus
botar dig. Stå upp och lägg ihop din bädd.» Då stod
han strax upp. 35 Och alla som bodde i Lydda och i
Saron sågo honom; och de omvände sig till Herren. 36 I
Joppe bodde då en lärjunginna vid namn Tabita (det
betyder detsamma som Dorkas). Hon överflödade i goda
gärningar och gav allmosor rikligen. 37 Men just i de
dagarna hände sig att hon blev sjuk och dog. Och man
tvådde henne och lade henne i en sal i övre våningen.
38 Då nu Lydda låg nära Joppe och lärjungarna hade
hört att Petrus var där, sände de två män till honom och
bådo honom att utan dröjsmål komma till dem. 39 Petrus
stod då upp och följde med dem. Och när han kom dit,
förde de honom upp i salen; och alla änkorna kommo
där omkring honom gråtande och visade honom alla
livklädnader och mantlar som Dorkas hade gjord, medan
hon ännu levde ibland dem. 40 Då tillsade Petrus dem
allasammans att gå ut och föll ned på sina knän och bad;
sedan vände han sig mot den döda och sade: »Tabita,
stå upp.» Då slog hon upp ögonen, och när hon fick
se Petrus, satte hon sig upp. 41 Och han räckte henne
handen och reste upp henne och kallade sedan in de
heliga, jämte änkorna, och ställde henne levande framför
den. 42 Detta blev bekant i hela Joppe, och många
kommo till tro på Herren. 43 Därefter stannade han en
längre tid i Joppe hos en garvare vid namn Simon. Se
Väg i Ordförkl. Båda namnen betyda hind; det förra är
ett arameiskt ord, det senare ett grekiskt.

10 I Cesarea bodde en man vid namn Kornelius, en
hövitsman vid den så kallade italiska krigsskaran.
2 Han var en from man, som »fruktade Gud» tillika med
hela sitt hus; han utdelade rikligen allmosor åt folket och
bad alltid till Gud. 3 En dag omkring nionde timmen
såg denne tydligt i en syn en Guds ängel, som kom
in till honom och sade till honom: »Kornelius!» 4 Han
betraktade honom förskräckt och frågade: »Vad är det,
herre?» Då sade ängeln till honom: »Dina böner och
dina allmosor hava uppstigit till Gud och äro i åminnelse
hos honom. 5 Så sänd nu några män till Joppe och låt
hämta en viss Simon, som ock kallas Petrus. 6 Han
gästar hos en garvare vid namn Simon, som har ett hus
vid havet.» 7 När ängeln som hade talat med honom var
borta, kallade han till sig två av sina tjänare och en from
krigsman, en av dem som hörde till hans närmaste följe,
8 och förtäljde alltsammans för dem och sände dem
åstad till Joppe. 9 Men dagen därefter, medan dessa
voro på vägen och nalkades staden, gick Petrus vid
sjätte timmen upp på taket för att bedja. 10 Och han
blev hungrig och ville hava något att äta. Medan man
nu tillredde maten, föll han i hänryckning. 11 Han såg
himmelen öppen och någonting komma ned som liknade
en stor linneduk, och som fasthölls vid de fyra hörnen
och sänktes ned till jorden. 12 Och däri funnos alla slags
fyrfota och krälande djur som leva på jorden, och alla
slags himmelens fåglar. 13 Och en röst kom till honom:
»Stå upp, Petrus, slakta och ät.» 14 Men Petrus svarade:
»Bort det, Herre! Jag har aldrig ätit något oheligt och
orent.» 15 Åter, för andra gången, kom en röst till honom:
»Vad Gud har förklarat för rent, det må du icke hålla
för oheligt.» 16 Detta skedde tre gånger efter varandra;
sedan blev duken strax åter upptagen till Himmelen. 17
Medan Petrus i sitt sinne undrade över vad den syn
han hade sett skulle betyda, hade de män som voro
utsända av Kornelius redan frågat sig fram till Simons
hus; och de stannade nu vid porten 18 och ropade
på någon för att få veta om Simon, som ock kallades
Petrus, gästade där. 19 Men under det Petrus alltjämt
begrundade synen, sade Anden till honom: »Här äro ett
par män som fråga efter dig. 20 Stå upp, och gå ditned
och följ med dem, utan att tveka; ty det är jag som har
sänt dem.» 21 Då steg Petrus ned till männen och sade:
»Se här är jag, den som I frågen efter. Av vilken orsak
haven I kommit hit?» 22 De svarade: »Hövitsmannen
Kornelius, en rättfärdig och gudfruktig man, som har gott
vittnesbörd om sig av hela det judiska folket, har i en
uppenbarelse fått befallning av en helig ängel att hämta
dig till sig och höra vad du har att säga.» 23 Då bjöd

han dem komma in och beredde dem härbärge. Dagen
därefter stod han upp och begav sig åstad med dem;
och några av bröderna i Joppe följde med honom. 24
Följande dag kommo de fram till Cesarea. Och Kornelius
väntade på dem och hade kallat tillhopa sina fränder
och närmaste vänner. 25 Då nu Petrus skulle träda in,
gick Kornelius emot honom och betygade honom sin
vördnad, i det att han föll ned för hans fötter. 26 Men
Petrus reste upp honom och sade: »Stå upp; också jag
är en människa.» 27 Och under samtal med honom
trädde Petrus in och fann många vara där församlade.
28 Och han sade till dem: »I veten själva att det är en
judisk man förbjudet att hava något umgänge med en
utlänning eller att besöka en sådan; men mig har Gud
lärt att icke räkna någon människa för ohelig eller oren.
29 Därför kom jag ock utan invändning hit, när jag blev
hämtad. Och nu frågar jag eder av vilket skäl I haven
låtit hämta mig.» 30 Då svarade Kornelius: »Det är nu
fjärde dagen sedan jag, just vid denna timme, förrättade
i mitt hus den bön som man beder vid nionde timmen.
Då fick jag se en man i skinande klädnad stå framför
mig, 31 och han sade: 'Kornelius, din bön är hörd, och
dina allmosor hava kommit i åminnelse inför Gud. 32
Så sänd nu bud till Joppe och kalla till dig Simon, som
ock kallas Petrus: han gästar i garvaren Simons hus
vid havet.' 33 Då sände jag strax bud till dig, och du
gjorde väl i att du kom. Och nu äro vi alla här tillstädes
inför Gud för att höra allt som har blivit dig befallt av
Herren.» 34 Då öppnade Petrus sin mun och sade: »Nu
förnimmer jag i sanning att 'Gud icke har anseende till
personen', 35 utan att den som fruktar honom och övar
rättfärdighet, han tages emot av honom, vilket folk han
än må tillhöra. 36 Det ord som han har sänt till Israels
barn för att genom Jesus Kristus, som är allas Herre,
förkunna det glada budskapet om frid, det ordet kännen
I, 37 den förkunnelse som gick ut över hela Judeen,
sedan den hade begynt i Galileen efter den döpelse
Johannes predikade -- 38 förkunnelsen om Jesus från
Nasaret och om huru Gud hade smort honom med helig
ande och kraft, honom som vandrade omkring och gjorde
gott och botade alla som voro under djävulens våld; ty
Gud var med honom. 39 Vi kunna själva vittna om allt
vad han gjorde både på den judiska landsbygden och
i Jerusalem; likväl upphängde man honom på trä och
dödade honom. 40 Men honom har Gud uppväckt på
tredje dagen och låtit honom bliva uppenbar, 41 väl icke
för allt folket, men för oss, som redan förut av Gud hade
blivit utvalda till vittnen, och som åto och drucko med
honom, sedan han hade uppstått från de döda. 42 Och
han bjöd oss predika för folket och betyga att han är den
som av Gud har blivit bestämd till att vara domare över
levande och döda. 43 Om honom bära alla profeterna
vittnesbörd och betyga att var och en som tror på honom
skall få syndernas förlåtelse genom hans namn.» 44
Medan Petrus ännu så talade, föll den helige Ande på
alla dem som hörde hans tal. 45 Och alla de omskurna
troende män som hade kommit dit med Petrus blevo
uppfyllda av häpnad över att den helige Ande hade blivit
utgjuten jämväl över hedningarna, såsom en gåva åt
dem. 46 De hörde dem nämligen tala tungomål och
storligen prisa Gud. 47 Då tog Petrus till orda och sade:
»Icke kan väl någon hindra att dessa döpas med vatten,
då de hava undfått den helige Ande, de likaväl som vi?»
48 Och så bjöd han att man skulle döpa dem i Jesu Kristi
namn. Därefter bådo de honom att han skulle stanna
hos dem några dagar. Se Frukta Gud i Ordförkl.

11 Men apostlarna och de bröder som voro i Judeen
fingo höra att också hedningarna hade tagit emot
Guds ord. 2 När så Petrus kom upp till Jerusalem,
begynte de som voro omskurna gå till rätta med honom;
3 de sade: »Du har ju besökt oomskurna män och
ätit med dem.» 4 Då begynte Petrus från början och
omtalade för dem allt i följd och ordning; han sade: 5
»Jag var i staden Joppe, stadd i bön; då såg jag under
hänryckning i en syn någonting komma ned, som liknade
en stor linneduk, vilken fasthölls vid de fyra hörnen och
sänktes ned från himmelen; och det kom ända ned till
mig. 6 Och jag betraktade det och gav akt därpå; då fick
jag däri se fyrfota djur, sådana som leva på jorden, tama
och vilda, så ock krälande djur och himmelens fåglar. 7
Jag hörde ock en röst säga till mig: 'Stå upp, Petrus,
slakta och ät.' 8 Men jag svarade: 'Bort det, Herre! Aldrig
har något oheligt eller orent kommit i min mun.' 9 För
andra gången talade en röst från himmelen: 'Vad Gud
har förklarat för rent, det må du icke hålla för oheligt.' 10
Detta skedde tre gånger efter varandra; sedan drogs
alltsammans åter upp till himmelen. 11 Och i detsamma
kommo tre män, som hade blivit sända till mig från
Cesarea, och stannade framför huset där vi voro. 12 Och
Anden sade till mig att jag skulle följa med dem, utan att
göra någon åtskillnad mellan folk och folk. Också de sex
bröder som äro här kommo med mig; och vi gingo in i
mannens hus. 13 Och han berättade för oss huru han
hade sett ängeln träda in i hans hus, och att denne hade
sagt: 'Sänd åstad till Joppe och låt hämta Simon, som
ock kallas Petrus. 14 Han skall tala till dig ord genom
vilka du skall bliva frälst, du själv och hela ditt hus.' 15
Och när jag hade begynt tala, föll den helige Ande på
dem, alldeles såsom det under den första tiden skedde
med oss. 16 Då kom jag ihåg Herrens ord, huru han
hade sagt: 'Johannes döpte med vatten, men I skolen
bliva döpta i helig ande.' 17 Då alltså Gud åt dem hade
givit samma gåva som åt oss, som hava kommit till tro
på Herren Jesus Kristus, huru skulle då jag hava kunnat
sätta mig emot Gud?» 18 När de hade hört detta, gåvo
de sig till freds och prisade Gud och sade: »Så har då
Gud också åt hedningarna förlänat den bättring som för
till liv.» 19 De som hade blivit kringspridda genom den

förföljelse som utbröt för Stefanus' skull drogo emellertid
omkring ända till Fenicien och Cypern och Antiokia,
men förkunnade icke ordet för andra än för judar. **20**
Dock funnos bland dem några män från Cypern och
Cyrene, som när de kommo till Antiokia, också talade till
grekerna och för dem förkunnade evangelium om Herren
Jesus. **21** Och Herrens hand var med dem, och en stor
skara kom till tro och omvände sig till Herren. **22** Ryktet
härom nådde församlingen i Jerusalem; och de sände
då Barnabas till Antiokia. **23** När han kom dit och fick se
vad Guds nåd hade verkat, blev han glad och förmanade
dem alla att med hjärtats fasta föresats stadigt hålla sig
till Herren. **24** Ty han var en god man och full av helig
ande och tro. Och ganska mycket folk blev ytterligare
fört till Herren. **25** Sedan begav han sig åstad till Tarsus
för att uppsöka Saulus. **26** Och när han hade träffat
honom, tog han honom med sig till Antiokia. Ett helt år
hade de sedan sin umgängelse inom församlingen och
undervisade ganska mycket folk. Och det var i Antiokia
som lärjungarna först begynte kallas »kristna». **27** Vid
den tiden kommo några profeter från Jerusalem ned till
Antiokia. **28** Och en av dem, vid namn Agabus, trädde
upp och gav genom Andens ingivelse till känna att en
stor hungersnöd skulle komma över hela världen; den
kom också på Klaudius' tid. **29** Då bestämde lärjungarna
att de, var och en efter sin förmåga, skulle sända något
till understöd åt de bröder som bodde i Judeen. **30**
Detta gjorde de också, och genom Barnabas och Saulus
översände de det till de äldste.

12 Vid den tiden lät konung Herodes gripa och
misshandla några av dem som hörde till
församlingen. **2** Och Jakob, Johannes' broder, lät han
avrätta med svärd. **3** När han såg att detta behagade
judarna, fortsatte han och lät fasttaga också Petrus.
Detta skedde under det osyrade brödets högtid. **4** Och
sedan han hade gripit honom, satte han honom i fängelse
och uppdrog åt fyra vaktavdelningar krigsmän, vardera
på fyra man, att bevaka honom; och hans avsikt var att
efter påsken ställa honom fram inför folket. **5** Under
tiden förvarades Petrus i fängelset, men församlingen
bad enträget till Gud för honom. **6** Natten före den dag
då Herodes tänkte draga honom inför rätta låg Petrus
och sov mellan två krigsmän, fängslad med två kedjor;
och utanför dörren voro väktare utsatta till att bevaka
fängelset. **7** Då stod plötsligt en Herrens ängel där,
och ett sken lyste i rummet. Och han stötte Petrus i
sidan och väckte honom och sade: »Stå nu strax upp»;
och kedjorna föllo ifrån hans händer. **8** Ängeln sade
ytterligare till honom: »Omgjorda dig, och tag på dig dina
sandaler.» Och han gjorde så. därefter sade ängeln till
honom: »Tag din mantel på dig och följ mig.» **9** Och
Petrus gick ut och följde honom; men han förstod icke
att det som skedde genom ängeln var något verkligt,
utan trodde att det var en syn han såg. **10** När de så
hade gått genom första och andra vakten, kommo de till
järnporten som ledde ut till staden. Den öppnade sig för
dem av sig själv, och de trädde ut och gingo en gata
fram; och i detsamma försvann ängeln ifrån honom. **11**
När sedan Petrus kom till sig igen, sade han: »Nu vet
jag och är förvissad om att Herren har utsänt sin ängel
och räddat mig ur Herodes' hand och undan allt det som
det judiska folket hade väntat sig.» **12** När han alltså
hade förstått huru det var, gick han till det hus där Maria
bodde, hon som var moder till den Johannes som ock
kallades Markus; där voro ganska många församlade
och bådo. **13** Då han nu klappade på portdörren, kom en
tjänsteflicka, vid namn Rode, för att höra vem det var. **14**
Och när hon kände igen Petrus' röst, öppnade hon i sin
glädje icke porten, utan skyndade in och berättade att
Petrus stod utanför porten. **15** Då sade de till henne:
»Du är från dina sinnen.» Men hon bedyrade att det var
såsom hon hade sagt. Då sade de: »Det är väl hans
ängel.» **16** Men Petrus fortfor att klappa; och när de
öppnade, sågo de med häpnad att det var han. **17** Och
han gav tecken åt dem med handen att de skulle tiga,
och förtäljde för dem huru Herren hade fört honom ut ur
fängelset. Och han tillade: »Låten Jakob och de andra
bröderna få veta detta.» Sedan gick han därifrån och
begav sig till en annan ort. **18** Men när det hade blivit
dag, uppstod bland krigsmännen en ganska stor oro
och undran över vad som hade blivit av Petrus. **19** När
så Herodes ville hämta honom, men icke fann honom,
anställde han rannsakning med väktarna och bjöd att de
skulle föras bort till bestraffning. Därefter for han ned
från Judeen till Cesarea och vistades sedan där. **20** Men
han hade fattat stor ovilja mot tyrierna och sidonierna.
Dessa infunno sig nu gemensamt hos honom; och sedan
de hade fått Blastus, konungens kammarherre, på sin
sida, bådo de om fred, ty deras land hade sin näring av
konungens. **21** På utsatt dag klädde sig då Herodes
i konungslig skrud och satte sig på tronen och höll
ett tal till dem. **22** Då ropade folket: »En guds röst är
detta, och icke en människas.» **23** Men i detsamma slog
honom en Herrens ängel, därför att han icke gav Gud
äran. Och han föll i en sjukdom som bestod däri att
han uppfrättes av maskar, och så gav han upp andan.
24 Men Guds ord hade framgång och utbredde sig.
25 Och sedan Barnabas och Saulus hade fullgjort sitt
uppdrag i Jerusalem och avlämnat understödet, vände
de tillbaka och togo då med sig Johannes, som ock
kallades Markus.

13 I den församling som fanns i Antiokia verkade nu
såsom profeter och lärare Barnabas och Simeon,
som kallades Niger, och Lucius från Cyrene, så ock
Manaen, landsfursten Herodes' fosterbroder, och Saulus.
2 När dessa förrättade Herrens tjänst och fastade, sade
den helige Ande: »Avskiljen åt mig Barnabas och Saulus
för det verk som jag har kallat dem till.» **3** Då fastade

de och bådo och lade händerna på dem och läto dem
begiva sig åstad. 4 Dessa, som så hade blivit utsända
av den helige Ande, foro nu ned till Seleucia och seglade
därifrån till Cypern. 5 Och när de hade kommit till
Salamis, förkunnade de Guds ord i judarnas synagogor.
De hade också med sig Johannes såsom tjänare. 6
Och sedan de hade färdats över hela ön ända till Pafos,
träffade de där på en judisk trollkarl och falsk profet, vid
namn Barjesus, 7 som vistades hos landshövdingen
Sergius Paulus. Denne var en förståndig man. Han
kallade till sig Barnabas och Saulus och begärde att få
höra Guds ord. 8 Men Elymas (eller trollkarlen, ty namnet
har den betydelsen) stod emot dem och ville hindra
landshövdingen från att komma till tro. 9 Saulus, som
ock kallades Paulus, uppfylldes då av helig ande och
fäste ögonen på honom 10 och sade: »O du djävulens
barn, du som är full av allt slags svek och arglistighet och
en fiende till allt vad rätt är, skall du då icke upphöra att
förvrida Herrens raka vägar? 11 Se, nu kommer Herrens
hand över dig, och du skall till en tid bliva blind och icke
kunna se solen.» Och strax föll töcken och mörker över
honom; och han gick omkring och sökte efter någon
som kunde leda honom. 12 När då landshövdingen såg
vad som hade skett, häpnade han över Herrens lära
och kom till tro. 13 Paulus och hans följeslagare lade
sedan ut ifrån Pafos och foro till Perge i Pamfylien. Där
skilde sig Johannes ifrån dem och vände tillbaka till
Jerusalem. 14 Men själva foro de vidare från Perge och
kommo till Antiokia i Pisidien. Och på sabbatsdagen
gingo de in i synagogan och satte sig där. 15 Och
sedan man hade föreläst ur lagen och profeterna, sände
synagogföreståndarna till dem och läto säga: »Bröder,
haven I något förmaningens ord att säga till folket, så
sägen det.» 16 Då stod Paulus upp och gav tecken
med handen och sade: »I män av Israels hus och I som
'frukten Gud', hören mig. 17 Detta folks, Israels, Gud
utvalde våra fäder, och han upphöjde detta folk, medan
de ännu bodde såsom främlingar i Egyptens land, och
förde dem sedan ut därifrån 'med upplyft arm'. 18 Och
under en tid av vid pass fyrtio år hade han fördrag med
dem i öknen. 19 Och sedan han hade utrotat sju folk i
Kanaans land, utskiftade han dessas land till arvedelar åt
dem. 20 Därunder förgick en tid av vid pass fyra hundra
femtio år. Sedan gav han dem domare, ända till profeten
Samuels tid. 21 Därefter begärde de en konung; och
Gud gav dem Saul, Kis' son, en man av Benjamins stam,
för en tid av fyrtio år. 22 Men denne avsatte han och
gjorde David till konung över dem. Honom gav han ock
sitt vittnesbörd, i det han sade: 'Jag har funnit David,
Jessais son, en man efter mitt hjärta. Han skall i alla
stycken göra min vilja.' 23 Av dennes säd har Gud efter
sitt löfte låtit Jesus komma, såsom Frälsare åt Israel.
24 Men redan innan han uppträdde, hade Johannes
predikat bättringens döpelse för hela Israels folk. 25
Och när Johannes höll på att fullborda sitt lopp, sade
han: 'Vad I menen mig vara, det är jag icke. Men se,
efter mig kommer den vilkens skor jag icke är värdig att
lösa av han fötter.' 26 Mina bröder, I som ären barn av
Abrahams släkt, så ock I andra här, I som 'frukten Gud',
till oss har ordet om denna frälsning blivit sänt. 27 Ty
eftersom Jerusalems invånare och deras rådsherrar icke
kände honom, uppfyllde de ock genom sin dom över
honom profeternas utsagor, vilka var sabbat föreläses;
28 och fastän de icke funno honom skyldig till något som
förtjänade döden, bådo de likväl Pilatus att han skulle
låta döda honom. 29 När de så hade fört till fullbordan
allt som var skrivet om honom, togo de honom ned
från korsets trä och lade honom i en grav. 30 Men Gud
uppväckte honom från de döda. 31 Sedan visade han sig
under många dagar för dem som med honom hade gått
upp från Galileen till Jerusalem, och som nu äro hans
vittnen inför folket. 32 Och vi förkunna för eder det glada
budskapet, att det löfte som gavs åt våra fäder, det har
Gud låtit gå i fullbordan för oss, deras barn, därigenom
att han har låtit Jesus uppstå, 33 såsom ock är skrivet i
andra psalmen: 'Du är min Son, jag har i dag fött dig.' 34
Och att han har låtit honom uppstå från de döda, så att
han icke mer skall vända tillbaka till förgängelsen, det
har han sagt med dessa ord: 'Jag skall uppfylla åt eder
de heliga löften som jag i trofasthet har givit åt David.'
35 Därför säger han ock i en annan psalm: 'Du skall
icke låta din Helige se förgängelsen.' 36 När David i sin
tid hade tjänat Guds vilja, avsomnade han ju och blev
samlad till sina fäder och såg förgängelsen; 37 men den
som Gud har uppväckt, han har icke sett förgängelsen.
38 Så mån I nu veta, mena bröder, att genom honom
syndernas förlåtelse förkunnas för eder, 39 och att i
honom var och en som tror bliver rättfärdig och friad
ifrån allt det varifrån I icke under Moses' lag kunden
bliva friade. 40 Sen därför till, att över eder icke må
komma det som är sagt hos profeterna: 41 'Sen här, I
föraktare, och förundren eder, och bliven till intet; ty en
gärning utför jag i edra dagar, en gärning som I alls icke
skullen tro, om den förtäljdes för eder.'» 42 När de sedan
gingo därifrån, bad men dem att de nästa sabbat skulle
tala för dem om samma sak. 43 Och när församlingen
åtskildes, följde många judar och gudfruktiga proselyter
med Paulus och Barnabas. Dessa talade då till dem och
förmanade dem att stadigt hålla sig till Guds nåd. 44
Följande sabbat kom nästan hela staden tillsammans för
att höra Guds ord. 45 Då nu judarna sågo det myckna
folket, uppfylldes de av nitälskan och foro ut i smädelser
och motsade det som Paulus talade. 46 Då togo Paulus
och Barnabas mod till sig och sade: »Guds ord måste i
första rummet förkunnas för eder. Men eftersom I stöten
det bort ifrån eder och icke akten eder själva värdiga det
eviga livet, så vända vi oss nu till hedningarna. (aiōnios
g166) 47 Ty så har Herren bjudit oss: 'Jag har satt dig till

ett ljus för hednafolken, för att du skall bliva till frälsning
intill jordens ända.'» 48 När hedningarna hörde detta,
blevo de glada och prisade Herrens ord; och de kommo
till tro, så många det var beskärt att få evigt liv. (aiōnios
g166) 49 Och Herrens ord utbredde sig över hela landet.
50 Men judarna uppeggade de ansedda kvinnor som
»fruktade Gud», så ock de förnämsta männen i staden,
och uppväckte en förföljelse mot Paulus och Barnabas
och drevo dem bort ifrån sin stads område. 51 Dessa
skuddade då stoftet av sina fötter mot dem och begåvo
sig till Ikonium. 52 Och lärjungarna uppfylldes alltmer av
glädje och helig ande. Se Fosterbroder i Ordförkl. Se
Frukta Gud i Ordförkl.

14 På samma sätt tillgick det i Ikonium: de gingo in
i judarnas synagoga och talade så, att en stor
hop av både judar och greker kommo till tro; 2 men de
judar som voro ohörsamma retade upp hedningarna och
väckte deras förbittring mot bröderna. 3 Så vistades de
där en längre tid och predikade frimodigt, i förtröstan
på Herren, och han gav vittnesbörd åt sitt nådesord,
i det att han lät tecken och under ske genom dem. 4
Men folket i staden delade sig, så att somliga höllo
med judarna, andra åter med apostlarna. 5 Och när
sedan, både ibland hedningar och ibland judar med
deras föreståndare, en storm hade blivit uppväckt emot
dem, och man ville misshandla och stena dem, 6 flydde
de, så snart de förstodo huru det var, till städerna Lystra
och Derbe i Lykaonien och till trakten omkring dem. 7
Och där förkunnade de evangelium. 8 I Lystra fanns nu
en man som satt där oförmögen att bruka sina fötter,
ty allt ifrån sin moders liv hade han varit ofärdig och
hade aldrig kunnat gå. 9 Denne hörde på, när Paulus
talade. Och då Paulus fäste sina ögon på honom och
såg att han hade tro, så att han kunde bliva botad,
10 sade han med hög röst: »Res dig upp och stå på
dina fötter.» Då sprang mannen upp och begynte gå.
11 När folket såg vad Paulus hade gjort, hovo de upp
sin röst och ropade på lykaoniskt tungomål: »Gudarna
hava stigit ned till oss i människogestalt.» 12 Och de
kallade Barnabas för Jupiter, men Paulus kallade de
för Merkurius, eftersom det var han som förde ordet.
13 Och prästen vid det Jupiterstempel som låg utanför
staden förde fram tjurar och kransar till portarna och ville
jämte folket anställa ett offer. 14 Men när apostlarna,
Barnabas och Paulus, fingo höra detta, revo de sönder
sina kläder och sprungo ut bland folket och ropade 15
och sade: »I män, vad är det I gören? Också vi äro
människor, av samma natur som I, och vi förkunna för
eder evangelium, att I måsten omvända eder från dessa
fåfängliga avgudar till den levande Guden, 'som har gjort
himmelen och jorden och havet och allt vad i dem är'.
16 Han har under framfarna släktens tider tillstatt alla
hedningar att gå sina egna vägar. 17 Dock har han icke
låtit sig vara utan vittnesbörd, ty han har bevisat eder
välgärningar, i det han har givit eder regn och fruktbara
tider från himmelen och så vederkvickt edra hjärtan med
mat och glädje.» 18 Genom sådana ord stillade de med
knapp nöd folket, så att man icke offrade åt dem. 19
Men några judar kommo dit från Antiokia och Ikonium.
Dessa drogo folket över på sin sida och stenade Paulus
och släpade honom ut ur staden, i tanke att han var
död. 20 Men sedan lärjungarna hade samlat sig omkring
honom, reste han sig upp och gick in i staden. Dagen
därefter begav han sig med Barnabas åstad därifrån till
Derbe. 21 Och de förkunnade evangelium i den staden
och vunno ganska många lärjungar. Sedan vände de
tillbaka till Lystra och Ikonium och Antiokia 22 och styrkte
lärjungarnas själar, i det de förmanade dem att stå fasta i
tron och sade dem, att det är genom mycken bedrövelse
som vi måste ingå i Guds rike. 23 Därefter utvalde de åt
dem »äldste» för var särskild församling och anbefallde
dem efter bön och fastor åt Herren, som de nu trodde på.
24 Sedan färdades de vidare genom Pisidien och kommo
till Pamfylien. 25 Där förkunnade de ordet i Perge och
foro sedan ned till Attalia. 26 Därifrån avseglade de
till Antiokia, samma ort varifrån de hade blivit utsända,
sedan man hade anbefallt dem åt Guds nåd, för det verk
som de nu hade fullbordat. 27 Och när de hade kommit
dit, kallade de tillhopa församlingen och omtalade för
dem huru stora ting Gud hade gjort med dem, och huru
han för hedningarna hade öppnat en dörr till tro. 28
Sedan vistades de där hos lärjungarna en ganska lång
tid.

15 Men från Judeen kommo några män ditned och
lärde bröderna så: »Om I icke låten omskära eder,
såsom Moses har stadgat, så kunnen I icke bliva frälsta.»
2 Då uppstod söndring, och Paulus och Barnabas kommo
i ett ganska skarpt ordskifte med dem. Det bestämdes
därför, att Paulus och Barnabas och några andra av
dem skulle, för denna tvistefrågas skull, fara upp till
apostlarna och de äldste i Jerusalem. 3 Och församlingen
utrustade dem för resan, och de foro genom Fenicien
och Samarien och förtäljde utförligt om hedningarnas
omvändelse och gjorde därmed alla bröderna stor glädje.
4 När de sedan kommo fram till Jerusalem, mottogos de
av församlingen och av apostlarna och de äldste och
omtalade huru stora ting Gud hade gjort med dem. 5
Men några ifrån fariséernas parti, vilka hade kommit till
tro, stodo upp och sade att man borde omskära dem och
bjuda dem att hålla Moses' lag. 6 Då trädde apostlarna
och de äldste tillsammans för att överlägga om denna
sak. 7 Och sedan man länge hade förhandlat därom,
stod Petrus upp och sade till dem: »Mina bröder, I veten
själva att Gud, för lång tid sedan, bland eder utvalde mig
att vara den genom vilkens mun hedningarna skulle få
höra evangelii ord och komma till tro. 8 Och Gud, som
känner allas hjärtan, gav dem sitt vittnesbörd, därigenom
att han lät dem, likaväl som oss, undfå den helige Ande.

9 Och han gjorde ingen åtskillnad mellan oss och dem, i
det att han genom tron renade deras hjärtan. 10 Varför
fresten I då nu Gud, genom att på lärjungarnas hals vilja
lägga ett ok som varken våra fäder eller vi hava förmått
bära? 11 Vi tro ju fastmer att det är genom Herren
Jesu nåd som vi bliva frälsta, vi likaväl som de.» 12 Då
teg hela menigheten, och man hörde på Barnabas och
Paulus, som förtäljde om huru stora tecken och under
Gud genom dem hade gjort bland hedningarna. 13 När
de hade slutat att tala, tog Jakob till orda och sade:
»Mina bröder, hören mig. 14 Simeon har förtäljt huru
Gud först så skickade, att han bland hedningarna fick
ett folk som kunde kallas efter hans namn. 15 Därmed
stämmer ock överens vad profeterna hava talat; ty så är
skrivet: 16 'Därefter skall jag komma tillbaka och åter
bygga upp Davids förfallna hydda; ja, dess ruiner skall
jag bygga upp och så upprätta den igen, 17 för att ock
övriga människor skola söka Herren, alla hedningar som
hava uppkallats efter mitt namn. Så säger Herren, han
som skall göra detta, 18 såsom han ock har vetat det
förut av evighet.' (aiōn g165) 19 Därför är min mening att
man icke bör betunga sådana som hava varit hedningar,
men omvänt sig till Gud, 20 utan allenast skriva till dem
att de skola avhålla sig från avgudastyggelser och från
otukt och från köttet av förkvävda djur och från blod.
21 Ty Moses har av ålder sina förkunnare i alla städer,
då han ju var sabbat föreläses i synagogorna.» 22
Därefter beslöto apostlarna och de äldste, tillika med
hela församlingen, att bland sig utvälja några män, som
jämte Paulus och Barnabas skulle sändas till Antiokia;
och de valde Judas, som kallades Barsabbas, och Silas,
vilka bland bröderna voro ledande män. 23 Och man
översände genom dem följande skrivelse: »Apostlarna
och de äldste, edra bröder, hälsa eder, I bröder av
hednisk börd, som bon i Antiokia, Syrien och Cilicien. 24
Alldenstund vi hava hört att några som hava kommit från
oss hava förvirrat eder med sitt tal och väckt oro i edra
själar, utan att de hava haft något uppdrag av oss, 25
så hava vi enhälligt kommit till det beslutet att utvälja
några män, som vi skulle sända till eder jämte Barnabas
och Paulus, våra älskade bröder, 26 vilka hava vågat
sina liv för vår Herres, Jesu Kristi, namns skull. 27 Alltså
sända vi nu Judas och Silas, vilka ock muntligen skola
kungöra detsamma för eder. 28 Den helige Ande och
vi hava nämligen beslutit att icke pålägga eder någon
ytterligare börda, utöver följande nödvändiga föreskrifter:
29 att I skolen avhålla eder från avgudaofferskött och
från blod och från köttet av förkvävda djur och från
otukt. Om I noga tagen eder till vara för detta, så skall
det gå eder väl. Faren väl.» 30 De fingo så begiva
sig åstad och kommo ned till Antiokia. Där kallade de
tillsammans menigheten och lämnade fram brevet. 31
Och när menigheten läste detta, blevo de glada över det
hugnesamma budskapet. 32 Judas och Silas, som själva
voro profeter, talade därefter många förmaningens ord
till bröderna och styrkte dem. 33 Och sedan de hade
uppehållit sig där någon tid, fingo de i frid fara ifrån
bröderna tillbaka till dem som hade sänt dem. 35 Men
Paulus och Barnabas vistades fortfarande i Antiokia, där
de undervisade och, jämte många andra förkunnade
evangelii ord från Herren. 36 Efter någon tid sade Paulus
till Barnabas: »Låt oss nu fara tillbaka och besöka våra
bröder, i alla de städer där vi hava förkunnat Herrens ord,
och se till, huru det är med dem.» 37 Barnabas ville då
att de skulle taga med sig Johannes, som ock kallades
Markus. 38 Men Paulus fann icke skäligt att taga med
sig en man som hade övergivit dem i Pamfylien och icke
följt med dem till deras arbete. 39 Och så skarp blev
deras tvist att de skilde sig ifrån varandra; och Barnabas
tog med sig Markus och avseglade till Cypern. 40 Men
Paulus utvalde åt sig Silas; och sedan han av bröderna
hade blivit anbefalld åt Herrens nåd, begav han sig
åstad 41 och färdades genom Syrien och Cilicien och
styrkte församlingarna. V. 34 se Nya testamentets text i
Ordförkl.

16 Han kom då också till Derbe och till Lystra. Där
fanns en lärjunge vid namn Timoteus, som var son
av en troende judisk kvinna och en grekisk fader, 2 och
som hade gott vittnesbörd om sig av bröderna i Lystra
och Ikonium. 3 Paulus ville nu att denne skulle fara med
honom. För de judars skull som bodde i dessa trakter tog
han honom därför till sig och omskar honom, ty alla visste
att hans fader var grek. 4 Och när de sedan foro genom
städerna, meddelade de församlingarna till efterföljd de
stadgar som voro fastställda av apostlarna och de äldste
i Jerusalem. 5 Så styrktes nu församlingarna i tron, och
brödernas antal förökades för var dag. 6 Sedan togo
de vägen genom Frygien och det galatiska landet; de
förhindrades nämligen av den helige Ande att förkunna
ordet i provinsen Asien. 7 Och när de hade kommit fram
emot Mysien, försökte de att fara in i Bitynien, men Jesu
Ande tillstadde dem det icke. 8 Då begåvo de sig över
Mysien ned till Troas. 9 Här visade sig för Paulus i en
syn om natten en macedonisk man, som stod där och
bad honom och sade: »Far över till Macedonien och
hjälp oss.» 10 När han hade sett denna syn, sökte vi
strax någon lägenhet att fara därifrån till Macedonien,
ty vi förstodo nu att Gud hade kallat oss att förkunna
evangelium för dem. 11 Vi lade alltså ut från Troas och
foro raka vägen till Samotrace och dagen därefter till
Neapolis 12 och sedan därifrån till Filippi. Denna stad, en
romersk koloni, är den första i denna del av Macedonien.
I den staden vistades vi någon tid. 13 På sabbatsdagen
gingo vi utom stadsporten, längs med en flod, till en plats
som gällde såsom böneställe. Där satte vi oss ned och
talade med de kvinnor som hade samlats dit. 14 Och en
kvinna som »fruktade Gud», en purpurkrämerska från
staden Tyatira, vid namn Lydia, lyssnade till samtalet;

och Herren öppnade hennes hjärta, så att hon aktade
på det som Paulus talade. 15 Och sedan hon jämte
sitt husfolk hade låtit döpa sig, bad hon oss och sade:
»Eftersom I ansen mig vara en kvinna som tror på
Herren, så kommen in i mitt hus och stannen där.»
Och hon nödgade oss därtill. 16 Och det hände sig en
gång, då vi gingo ned till bönestället, att vi mötte en
tjänsteflicka, som hade en spådomsande i sig och genom
sina spådomar skaffade sina herrar mycken inkomst. 17
Denne följde efter Paulus och oss andra och ropade och
sade: »Dessa män äro Guds, den Högstes, tjänare, och
de förkunna för eder frälsningens väg.» 18 Så gjorde
hon under många dagar. Men Paulus tog illa vid sig och
vände sig om och sade till anden: »I Jesu Kristi namn
bjuder jag dig att fara ut ur henne.» Och anden for ut i
samma stund. 19 Men när hennes herrar sågo att det för
dem var slut med allt hopp om vidare inkomst, grepo
de Paulus och Silas och släpade dem till torget inför
överhetspersonerna. 20 Och sedan de hade fört dem tid
fram, till domarna, sade de: »Dessa män uppväcka stor
oro i vår stad; de äro judar 21 och vilja införa stadgar
som det för oss, såsom romerska medborgare, icke är
lovligt att antaga eller hålla.» 22 Också folket reste sig
upp emot dem, och domarna läto slita av dem deras
kläder och bjödo att man skulle piska dem med spön. 23
Och sedan de hade låtit giva dem många slag, kastade
de dem i fängelse och bjödo fångvaktaren att hålla dem i
säkert förvar. 24 Då denne fick en så sträng befallning,
satte han in dem i det innersta fängelserummet och
fastgjorde deras fötter i stocken. 25 Vid midnattstiden
voro Paulus och Silas stadda i bön och lovade Gud med
sång, och de andra fångarna hörde på dem. 26 Då kom
plötsligt en stark jordstöt, så att fängelsets grundvalar
skakades; och i detsamma öppnades alla dörrar, och
allas bojor löstes. 27 Då vaknade fångvaktaren; och
när han fick se fängelsets dörrar öppna, drog han sitt
svärd och ville döda sig själv, i tanke att fångarna hade
kommit undan. 28 Men Paulus ropade med hög röst och
sade: »Gör dig intet ont; ty vi äro alla här.» 29 Då lät
han hämta ljus och sprang in och föll ned för Paulus
och Silas, bävande. 30 Därefter förde han ut dem och
sade: »I herrar, vad skall jag göra för att bliva frälst?» 31
De svarade: »Tro på Herren Jesus, så bliver du med
ditt hus frälst.» 32 Och de förkunnade Guds ord för
honom och för alla dem som voro i hans hus. 33 Och
redan under samma timme på natten tog han dem till sig
och tvådde deras sår och lät strax döpa sig med allt
sitt husfolk. 34 Och han förde dem upp i sitt hus och
dukade ett bord åt dem och fröjdade sig över att han
med allt sitt hus hade kommit till tro på Gud. 35 Men när
det hade blivit dag, sände domarna åstad rättstjänarna
och läto säga: »Släpp ut männen.» 36 Fångvaktaren
underrättade då Paulus härom och sade: »Domarna
hava sänt bud att I skolen släppas ut. Gån därför nu
eder väg i frid.» 37 Men Paulus sade till dem: »De hava
offentligen låtit gissla oss, utan dom och rannsakning,
oss som äro romerska medborgare, och hava kastat
oss i fängelse; nu vilja de också i tysthet släppa oss
ut! Nej, icke så; de måste själva komma och taga oss
ut.» 38 Rättstjänarna inberättade detta för domarna. När
dessa hörde att de voro romerska medborgare, blevo de
förskräckta. 39 Och de gingo dit och talade goda ord till
dem och togo dem ut och bådo dem lämna staden. 40
När de så hade kommit ut ur fängelset, begåvo de sig
hem till Lydia. Och sedan de där hade träffat bröderna
och talat förmaningens ord till dem, drogo de vidare. Se
Frukta Gud i Ordförkl.

17 Och de foro över Amfipolis och Apollonia och
kommo så till Tessalonika. Där hade judarna en
synagoga; 2 i den gick Paulus in, såsom hans sed var.
Och under tre sabbater talade han där med dem, i det
han utgick ifrån skrifterna 3 och utlade dem och bevisade
att Messias måste lida och uppstå från de döda; och
han sade: »Denne Jesus som jag förkunnar för eder är
Messias.» 4 Och några av dem läto övertyga sig och
slöto sig till Paulus och Silas; så gjorde ock en stor hop
greker som »fruktade Gud», likaså ganska många av de
förnämsta kvinnorna. 5 Då grepos judarna av nitälskan
och togo med sig allahanda dåligt folk ifrån gatan och
ställde till folkskockning och oroligheter i staden och
trängde fram mot Jasons hus och ville draga dem ut
inför folket. 6 Men när de icke funno dem, släpade de
Jason och några av bröderna inför stadens styresmän
och ropade: »Dessa män, som hava uppviglat hela
världen, hava nu också kommit hit; 7 och Jason har tagit
emot dem i sitt hus. De göra alla tvärtemot kejsarens
påbud och säga att en annan, en som heter Jesus, är
konung. 8 Så väckte de oro bland folket och hos stadens
styresmän, när de hörde detta. 9 Dessa läto då Jason
och de andra ställa borgen för sig och släppte dem
därefter lösa. 10 Men strax om natten blevo Paulus och
Silas av bröderna sända åstad till Berea. Och när de
hade kommit dit, gingo de till judarnas synagoga. 11
Dessa voro ädlare till sinnes än judarna i Tessalonika;
de togo emot ordet med all villighet och rannsakade var
dag skrifterna, för att se om det förhölle sig såsom nu
sades. 12 Många av dem kommo därigenom till tro,
likaså ganska många ansedda grekiska kvinnor och
jämväl män. 13 Men när judarna i Tessalonika fingo
veta att Guds ord förkunnades av Paulus också i Berea,
kommo de dit och uppviglade också där folket och väckte
oro bland dem. 14 Strax sände då bröderna Paulus
åstad ända ned till havet, men både Silas och Timoteus
stannade kvar på platsen. 15 De som ledsagade Paulus
förde honom vidare till Aten och foro så därifrån tillbaka,
med bud till Silas och Timoteus att dessa med det
snaraste skulle komma till honom. 16 Men, Paulus nu
väntade på dem i Aten, upprördes han i sin ande, när

han såg huru uppfylld staden var med avgudabilder. 17
Han höll därför i synagogan samtal med judarna och
med dem som »fruktade Gud», så ock på torget, var
dag, med dem som han träffade där. 18 Också några
filosofer, dels av epikuréernas skola, dels av stoikernas,
gåvo sig i ordskifte med honom. Och somliga sade: »Vad
kan väl denne pratmakare vilja säga?» Andra åter: »Han
tyckes vara en förkunnare av främmande gudar.» De
sade så, eftersom han förkunnade evangelium om Jesus
och om uppståndelsen. 19 Och de grepo honom och
förde honom till Areopagen och sade: »Kunna vi få veta
vad det är för en ny lära som du förkunnar? 20 Ty det är
förunderliga ting som du talar oss i öronen. Vi vilja nu
veta vad detta skall betyda.» 21 Det var nämligen så
med alla atenare, likasom ock med de främlingar som
hade bosatt sig bland dem, att de icke hade tid och
håg för annat än att tala om eller höra på något nytt för
dagen. 22 Då trädde Paulus fram mitt på Areopagen
och sade: »Atenare, jag ser av allting att I ären mycket
ivriga gudsdyrkare. 23 Ty medan jag har gått omkring
och betraktat edra helgedomar, har jag ock funnit ett
altare med den inskriften: 'Åt en okänd Gud.' Om just
detta väsende, som I sålunda dyrken utan att känna det,
är det jag nu kommer med budskap till eder. 24 Den Gud
som har gjort världen och allt vad däri är, han som är
Herre över himmel och jord, han bor icke i tempel som
äro gjorda med händer, 25 ej heller låter han betjäna sig
av människohänder, såsom vore han i behov av något,
han som själv åt alla giver liv, anda och allt. 26 Och han
har skapat människosläktets alla folk, alla från en enda
stamfader, till att bosätta sig utöver hela jorden; och
han har fastställt för dem bestämda tider och utstakat
de gränser inom vilka de skola bo -- 27 detta för att
de skola söka Gud, om de till äventyrs skulle kunna
treva sig fram till honom och finna honom; fastän han ju
icke är långt ifrån någon enda av oss. 28 Ty i honom
är det som vi leva och röra oss och äro till, såsom ock
några av edra egna skalder hava sagt: 'Vi äro ju ock
av hans släkt.' 29 Äro vi nu av Guds släkt, så böra vi
icke mena att gudomen är lik någonting av guld eller
silver eller sten, något som är danat genom mänsklig
konst och uppfinning. 30 Med sådana okunnighetens
tider har Gud hittills haft fördrag, men nu bjuder han
människorna att de alla allestädes skola göra bättring. 31
Ty han har fastställt en dag då han skall 'döma världen
med rättfärdighet', genom en man som han har bestämt
därtill; och han har åt alla givit en bekräftelse härpå, i det
att han har låtit honom uppstå från de döda.» 32 När de
hörde talas om att »uppstå från de döda», drevo somliga
gäck därmed, andra åter sade: »Vi vilja höra dig tala
härom ännu en gång.» 33 Med detta besked gick Paulus
bort ifrån dem. 34 Dock slöto sig några män till honom
och kommo till tro. Bland dessa var Dionysius, han som
tillhörde Areopagens domstol, så ock en kvinna vid namn
Damaris och några andra jämte dem. Se Frukta Gud i
Ordförkl.

18 Därefter lämnade Paulus Aten och kom till Korint.
2 Där träffade han en jude vid namn Akvila, bördig
från Pontus, vilken nyligen hade kommit från Italien med
sin hustru Priscilla. (Klaudius hade nämligen påbjudit
att alla judar skulle lämna Rom) Till dessa båda slöt
han sig nu, 3 och eftersom han hade samma hantverk
som de, stannade han kvar hos dem, och de arbetade
tillsammans; de voro nämligen till yrket tältmakare.
4 Och i synagogan höll han var sabbat samtal och
övertygade både judar och greker. 5 När sedan Silas och
Timoteus kommo ditned från Macedonien, var Paulus helt
upptagen av att förkunna ordet, i det att han betygade
för judarna att Jesus var Messias. 6 Men när dessa
stodo emot honom och foro ut i smädelser, skakade
han stoftet av sina kläder och sade till dem: »Edert blod
komme över edra egna huvuden. Jag är utan skuld
och går nu till hedningarna.» 7 Och han gick därifrån
och tog in hos en man vid namn Titius Justus, som
»fruktade Gud»; denne hade sitt hus invid synagogan.
8 Men Krispus, synagogföreståndaren, kom med hela
sitt hus till tro på Herren; också många andra korintier
som hörde honom trodde och läto döpa sig. 9 Och i
en syn om natten sade Herren till Paulus: »Frukta icke,
utan tala och tig icke; 10 ty jag är med dig, och ingen
skall komma vid dig och göra dig skada. Jag har ock
mycket folk i denna stad.» 11 Så uppehöll han sig där
bland dem ett år och sex månader och undervisade i
Guds ord. 12 Men när Gallio var landshövding i Akaja,
reste sig judarna, alla tillhopa, upp mot Paulus och
förde honom inför domstolen 13 och sade: »Denne man
förleder människorna att dyrka Gud på ett sätt som är
emot lagen.» 14 När då Paulus ville öppna sin mun
och tala, sade Gallio till judarna: »Vore något brott eller
något ont och arglistigt dåd begånget, då kunde väl vara
skäligt att jag tålmodigt hörde på eder, I judar. 15 Men är
det någon tvistefråga om ord och namn eller om eder
egen lag, så mån I själva avgöra saken; i sådana mål
vill jag icke vara domare.» 16 Och så visade han bort
dem från domstolen. 17 Då grepo de alla gemensamt
Sostenes, synagogföreståndaren, och slogo honom inför
domstolen; och Gallio frågade alls icke därefter. 18 Men
Paulus stannade där ännu ganska länge. Därpå tog han
avsked av bröderna och avseglade till Syrien, åtföljd av
Priscilla och Akvila, sedan han i Kenkrea hade låtit raka
sitt huvud; han hade nämligen bundit sig genom ett löfte.
19 Så kommo de till Efesus, och där lämnade Paulus
dem. Själv gick han in i synagogan och gav sig i samtal
med judarna. 20 Och de bådo honom att han skulle
stanna där något längre; men han samtyckte icke därtill,
21 utan tog avsked av dem med de orden: »Om Gud vill,
skall jag vända tillbaka till eder.» Och så lämnade han
Efesus. 22 Och när han hade kommit till Cesarea, begav

han sig upp och hälsade på hos församlingen och for
därefter ned till Antiokia. 23 Sedan han hade uppehållit
sig där någon tid, for han vidare, och färdades först
genom det galatiska landet och därefter genom Frygien
och styrkte alla lärjungarna. 24 Men till Efesus kom en
jude vid namn Apollos, bördig från Alexandria, en lärd
man, mycket förfaren i skrifterna. 25 Denne sade blivit
undervisad om »Herrens väg» och talade, brinnande i
anden, och undervisade grundligt om Jesus, fastän han
allenast hade kunskap om Johannes' döpelse. 26 Han
begynte ock att frimodigt tala i synagogan. När Priscilla
och Akvila hörde honom, togo de honom till sig och
undervisade honom grundligare om »Guds väg». 27 Och
då han sedan ville fara till Akaja, skrevo bröderna till
lärjungarna där och uppmanade dem att taga vänligt
emot honom. Och när han hade kommit fram, blev han
dem som trodde till mycken hjälp, genom den nåd han
hade undfått. 28 Ty med stor kraft vederlade han judarna
offentligen och bevisade genom skrifterna att Jesus var
Messias. Se Frukta Gud i Ordförkl. Se Väg i Ordförkl.

19 Medan Apollos var i Korint, kom Paulus, sedan
han hade farit genom de övre delarna av landet,
ned till Efesus. Där träffade han några lärjungar. 2
Och han frågade dessa: »Undfingen I helig ande, när
I kommen till tro?» De svarade honom: »Nej, vi hava
icke ens hört att helig ande är given.» 3 Han frågade:
»Vilken döpelse bleven I då döpta med?» De svarade:
»Vi döptes med Johannes' döpelse» 4 Då sade Paulus:
»Johannes' döpelse var en döpelse till bättring; och han
sade därvid till folket, att det var på den som skulle
komma efter honom, det är på Jesus, som de skulle
tro.» 5 Sedan de hade hört detta, läto de döpa sig i
Herren Jesu namn. 6 Och när Paulus lade händerna
på dem, kom den helige Ande över dem, och de talade
tungomål och profeterade. 7 Och tillsammans voro de
vid pass tolv män. 8 Därefter gick han in i synagogan;
och under tre månader samtalade han där, frimodigt
och övertygande, med dem om Guds rike. 9 Men när
några av dem förhärdade sig och voro ohörsamma och
inför menigheten talade illa om »den vägen», vände han
sig ifrån dem och avskilde lärjungarna och samtalade
sedan dagligen med dessa i Tyrannus' lärosal. 10 Så
fortgick det i två år, och alla provinsen Asiens inbyggare,
både judar och greker, fingo på detta sätt höra Herrens
ord. 11 Och Gud gjorde genom Paulus kraftgärningar av
icke vanligt slag. 12 Man till och med tog handkläden
och förkläden, som hade varit i beröring med hans
kropp, och lade dem på de sjuka; och sjukdomarna
veko då ifrån dem, och de onda andarna foro ut. 13
Men också några kringvandrande judiska besvärjare
företogo sig nu att över dem som voro besatta av onda
andar nämna Herren Jesu namn; de sade: »Jag besvär
eder vid den Jesus som Paulus predikar. 14 Bland dem
som så gjorde voro sju söner av en viss Skevas, en
judisk överstepräst. 15 Men den onde anden svarade
då och sade till dem: »Jesus känner jag, Paulus är
mig ock väl bekant men vilka ären I?» 16 Och mannen
som var besatt av den onde anden störtade sig på
dem och övermannade både den ene och den andre;
han betedde sig så våldsamt mot dem, att de måste
fly ut ur huset, nakna och sargade. 17 Och detta blev
bekant för alla Efesus' invånare, både judar och greker,
och fruktan föll över dem alla, och Herren Jesu namn
blev storligen prisat. 18 Och många av dem som hade
kommit till tro trädde fram och bekände sin synd och
omtalade vad de hade gjort. 19 Och ganska många
av dem som hade övat vidskepliga konster samlade
ihop sina böcker och brände upp dem i allas åsyn.
Och när man räknade tillsammans vad böckerna voro
värda, fann man att värdet uppgick till femtio tusen
silverpenningar. 20 På detta sätt hade Herrens ord
mäktig framgång och visade sin kraft. 21 Efter allt detta
bestämde sig Paulus genom Andens tillskyndelse, att
över Macedonien och Akaja fara till Jerusalem. Och
han sade: »Sedan jag har varit där, måste jag ock
se Rom» 22 Han sände då två av sina medhjälpare,
Timoteus och Erastus, åstad till Macedonien, men själv
stannade han ännu någon tid i provinsen Asien. 23 Vid
den tiden uppstod ganska mycket oväsen angående
»den vägen». 24 Där fanns nämligen en guldsmed,
vid namn Demetrius, som förfärdigade Dianatempel av
silver och därmed skaffade hantverkarna en ganska stor
inkomst. 25 Han kallade tillhopa dessa, jämte andra som
hade liknande arbete, och sade: »I man, I veten att det
är detta arbete som giver oss vår goda bärgning; 26
men nu sen och hören I att denne Paulus icke allenast
i Efesus, utan i nästan hela provinsen Asien genom
sitt tal har förlett ganska mycket folk, i det han säger
att de gudar som göras med människohänder icke äro
gudar. 27 Och det är fara värt, icke allenast att denna vår
hantering kommer i missaktning, utan ock att den stora
gudinnan Dianas helgedom bliver räknad för intet, och
att jämväl denna gudinna, som hela provinsen Asien,
ja, hela världen dyrkar, kommer att lida avbräck i sitt
stora anseende.» 28 När de hörde detta, blevo de fulla
av vrede och skriade: »Stor är efesiernas Diana!» 29
Och hela staden kom i rörelse, och alla stormade på en
gång till skådebanan och släpade med sig Gajus och
Aristarkus, två macedonier som voro Paulus' följeslagare
30 Paulus ville då gå in bland folket men lärjungarna
tillstadde honom det icke. 31 Också några asiarker, som
voro hans vänner, sände bud till honom och bådo honom
att han icke skulle giva sig in på skådebanan. 32 Och de
skriade, den ene så och den andre så; ty menigheten
var upprörd, och de flesta visste icke varför de hade
kommit tillsammans. 33 Då drog man ur folkhopen fram
Alexander, som judarna sköto framför sig. Och Alexander
gav tecken med handen att han ville hålla ett försvarstal

inför folket. 34 Men när de märkte att han var jude,
begynte de ropa, alla med en mun, och skriade under ett
par timmars tid: »Stor är efesiernas Diana!» 35 Men
stadens kansler lugnade folket och sade: »Efesier, finnes
då någon människa som icke vet, att efesiernas stad
är vårdare av den stora Dianas tempel och den bild av
henne, som har fallit ned från himmelen? 36 Eftersom ju
ingen kan bestrida detta, bören I hålla eder lugna och
icke företaga eder något förhastat. 37 Emellertid haven
I dragit fram dessa män, som icke äro helgerånare,
ej heller smäda vår gudinna, 38 Om nu Demetrius
och de hantverkare som hålla ihop med honom hava
sak mot någon, så finnas ju domstolssammanträden
och landshövdingar. Må de alltså göra upp saken med
varandra inför rätta. 39 Och haven I något att andraga
som går därutöver, så må sådant avgöras i den lagliga
folkförsamlingen. 40 På grund av det som i dag har
skett löpa vi ju till och med fara att bliva anklagade för
upplopp, fastän vi icke hava gjort något ont; och någon
giltig anledning till denna folkskockning kunna vi icke
heller uppgiva.» 41 Med dessa ord fick han menigheten
att skiljas åt.

20 Då nu oroligheterna voro stillade, kallade Paulus
lärjungarna till sig och talade till dem förmaningens
ord; och sedan han hade tagit avsked av dem, begav
han sig åstad för att fara till Macedonien. 2 Och när
han hade färdats genom det landet och jämväl där talat
många förmaningens ord, kom han till Grekland. 3 Där
uppehöll han sig i tre månader. När han sedan tänkte
avsegla därifrån till Syrien, beslöt han, eftersom judarna
förehade något anslag mot honom, att göra återfärden
genom Macedonien. 4 Och med honom följde Sopater,
Pyrrus' son, från Berea, och av tessalonikerna Aristarkus
och Sekundus, vidare Gajus från Derbe och Timoteus,
slutligen Tykikus och Trofimus från provinsen Asien.
5 Men dessa foro i förväg och inväntade oss i Troas.
6 Sedan, efter det osyrade brödets högtid, avseglade
vi andra ifrån Filippi och träffade dem på femte dagen
åter i Troas; och där vistades vi i sju dagar. 7 På
första veckodagen voro vi församlade till brödsbrytelse,
och Paulus, som tänkte fara vidare dagen därefter,
samtalade med bröderna. Och samtalet drog ut ända till
midnattstiden; 8 och ganska många lampor voro tända i
den sal i övre våningen, där vi voro församlade. 9 Invid
fönstret satt då en yngling vid namn Eutykus, och när
Paulus talade så länge, föll denne i djup sömn och blev
så överväldigad av sömnen, att han störtade ned från
tredje våningen; och när man tog upp honom, var han
död 10 Då gick Paulus ned och lade sig över honom och
fattade om honom och sade: »Klagen icke så; ty livet är
ännu kvar i honom.» 11 Sedan gick han åter upp, och
bröt brödet och åt, och samtalade ytterligare ganska
länge med dem, ända till dess att det dagades; först då
begav han sig i väg. 12 Och de förde ynglingen hem
levande och kände sig nu icke litet tröstade. 13 Men vi
andra gingo i förväg ombord på skeppet och avseglade
till Assos, där vi tänkte taga Paulus ombord; ty så hade
han förordnat, eftersom han själv tänkte fara land vägen.
14 Och när han sammanträffade med oss i Assos, togo
vi honom ombord och kommo sedan till Mitylene. 15
Därifrån seglade vi vidare och kommo följande dag mitt
för Kios. Dagen därefter lade vi till vid Samos; och sedan
vi hade legat över i Trogyllium, kommo vi nästföljande
dag till Miletus. 16 Paulus hade nämligen beslutit att
segla förbi Efesus, för att icke fördröja sig i provinsen
Asien; ty han påskyndade sin färd, för att, om det bleve
honom möjligt, till pingstdagen kunna vara i Jerusalem.
17 Men från Miletus sände han bud till Efesus och kallade
till sig församlingens äldste. 18 Och när de hade kommit
till honom, sade han till dem: »I veten själva på vad
sätt jag hela tiden, ifrån första dagen då jag kom till
provinsen Asien, har umgåtts med eder: 19 huru jag har
tjänat Herren i all ödmjukhet, under tårar och prövningar,
som hava vållats mig genom judarnas anslag. 20 Och I
veten att jag icke har dragit mig undan, när det gällde
något som kunde vara eder nyttigt, och att jag icke har
försummat att offentligen och hemma i husen predika
för eder och undervisa eder. 21 Ty jag har allvarligt
uppmanat både judar och greker att göra bättring och
vända sig till Gud och tro på vår Herre Jesus. 22 Och se,
bunden i anden begiver jag mig nu till Jerusalem, utan
att veta vad där skall vederfaras mig; 23 allenast det vet
jag, att den helige Ande i den ene staden efter den andra
betygar för mig och säger att bojor och bedrövelser vänta
mig. 24 Dock anser jag mitt liv icke vara av något värde
för mig själv, om jag blott får väl fullborda mitt lopp och
vad som hör till det ämbete jag har mottagit av Herren
Jesus: att vittna om Guds nåds evangelium. 25 Och se,
jag vet nu att I icke mer skolen få se mitt ansikte, I alla
bland vilka jag har gått omkring och predikat om riket. 26
Därför betygar jag för eder nu i dag att jag icke bär skuld
för någons blod. 27 Ty jag har icke undandragit mig att
förkunna för eder allt Guds rådslut. 28 Så haven nu akt
på eder själva och på hela den hjord i vilken den helige
Ande har satt eder till föreståndare, till att vara herdar för
Guds församling, som han har vunnit med sitt eget blod.
29 Jag vet, att sedan jag har skilts från eder svåra ulvar
skola komma in bland eder, och att de icke skola skona
hjorden. 30 Ja, bland eder själva skola män uppträda,
som tala vad förvänt är, för att locka lärjungarna att följa
sig. 31 Vaken därför, och kommen ihåg att jag i tre års
tid, natt och dag, oavlåtligen under tårar har förmanat
var och en särskild av eder. 32 Och nu anbefaller jag
eder åt Gud och hans nådesord, åt honom som förmår
uppbygga eder och giva åt eder eder arvedel bland alla
som äro helgade. 33 Silver eller guld eller kläder har
jag icke åstundat av någon. 34 I veten själva att dessa

mina händer hava gjort tjänst, för att skaffa nödtorftigt
uppehälle åt mig och åt dem som hava varit med mig. 35
I allt har jag genom mitt föredöme visat eder att man så,
under eget arbete, bör taga sig an de svaga och komma
ihåg Herren Jesu ord, huru han själv sade: 'Saligare är
att giva än att taga.'» 36 När han hade sagt detta, föll
han ned på sina knän och bad med dem alla. 37 Och
de begynte alla att gråta bitterligen och föllo Paulus om
halsen och kysste honom innerligt; 38 och mest sörjde
de för det ordets skull som han hade sagt, att de icke
mer skulle få se hans ansikte. Och så ledsagade de
honom till skeppet.

21 Sedan vi hade skilts ifrån dem, lade vi ut och foro
raka vägen till Kos och kommo dagen därefter
till Rodus och därifrån till Patara. 2 Där funno vi ett
skepp som skulle fara över till Fenicien; på det gingo vi
ombord och lade ut. 3 Och när vi hade fått Cypern i
sikte, lämnade vi denna ö på vänster hand och seglade
till Syrien och landade vid Tyrus; ty där skulle skeppet
lossa sin last. 4 Och vi uppsökte där lärjungarna och
stannade hos dem i sju dagar. Dessa sade nu genom
Andens tillskyndelse till Paulus att han icke borde begiva
sig till Jerusalem. 5 Men när vi hade stannat där de
dagarna ut, bröto vi upp därifrån och gåvo oss i väg,
ledsagade av dem alla, med hustrur och barn, ända
utom staden. Och på stranden föllo vi ned på våra
knän och bådo 6 och togo sedan avsked av varandra.
Därefter stego vi ombord på skeppet, och de andra
vände tillbaka hem igen. 7 Från Tyrus kommo vi till
Ptolemais, och därmed avslutade vi sjöresan. Och vi
hälsade på hos bröderna där och stannade hos dem
en dag. 8 Men följande dag begåvo vi oss därifrån och
kommo till Cesarea. Där togo vi in hos evangelisten
Filippus, en av de sju, och stannade kvar hos honom. 9
Denne hade fyra ogifta döttrar, som ägde profetisk gåva.
10 Under den tid av flera dagar, som vi stannade där,
kom en profet, vid namn Agabus, dit ned från Judeen.
11 När denne hade kommit till oss, tog han Paulus' bälte
och band därmed sina händer och fötter och sade: »Så
säger den helige Ande: 'Den man som detta bälte tillhör,
honom skola judarna så binda i Jerusalem, och sedan
skola de överlämna honom i hedningarnas händer.'» 12
När vi hörde detta, bådo såväl vi själva som bröderna
i staden honom att han icke skulle begiva sig upp till
Jerusalem. 13 Men då svarade Paulus: »Varför gråten I
så och sargen mitt hjärta? Jag är ju redo icke allenast att
låta mig bindas, utan ock att dö i Jerusalem, för Herren
Jesu namns skull.» 14 Då han alltså icke lät övertala
sig, gåvo vi oss till freds och sade: »Ske Herrens vilja.»
15 Efter de dagarnas förlopp gjorde vi oss i ordning
och begåvo oss upp till Jerusalem. 16 Från Cesarea
följde också några av lärjungarna med oss, och dessa
förde oss till en viss Mnason från Cypern, en gammal
lärjunge, som vi skulle gästa hos. 17 Och när vi kommo
till Jerusalem, togo bröderna emot oss med glädje. 18
Dagen därefter gick Paulus med oss andra till Jakob;
dit kommo ock alla de äldste. 19 Och sedan han hade
hälsat dem förtäljde han för dem alltsammans, det ena
med det andra, som Gud genom hans arbete hade gjort
bland hedningarna. 20 När de hörde detta, prisade de
Gud. Och de sade till honom: »Du ser, käre broder,
huru många tusen judar det är som hava kommit till tro,
och alla nitälska de för lagen. 21 Nu har det blivit dem
sagt om dig, att du lär alla judar som bo spridda bland
hedningarna att avfalla från Moses, i det du säger att de
icke behöva omskära sina barn, ej heller i övrigt vandra
efter vad stadgat är. 22 Vad är då att göra? Helt visst
skall man få höra att du har kommit hit. 23 Gör därför
såsom vi nu vilja säga dig. Vi hava här fyra män som
hava bundit sig genom ett löfte. 24 Tag med dig dessa,
och låt helga dig tillsammans med dem, och åtag dig
omkostnaderna för dem, så att de kunna låta raka sina
huvuden. Då skola alla förstå att intet av allt det som har
blivit dem sagt om dig äger någon grund, utan att också
du vandrar efter lagen och håller den. 25 Vad åter angår
de hedningar som hava kommit till tro, så hava vi här
beslutit och jämväl skrivit till dem, att de böra taga sig
till vara för kött från avgudaoffer och för blod och för
köttet av förkvävda djur och för otukt.» 26 Så tog då
Paulus männen med sig och lät följande dag helga sig
tillsammans med dem; sedan gick han in i helgedomen
och gav till känna när den tid skulle gå till ända, för
vilken de hade låtit helga sig, den tid före vars utgång
offer skulle frambäras för var och en särskild av dem. 27
När de sju dagarna nästan voro ute, fingo judarna från
provinsen Asien se honom i helgedomen och uppviglade
då allt folket. Och de grepo honom 28 och ropade: »I
män av Israel, kommen till hjälp! Här är den man som
allestädes lär alla sådant som är emot vårt folk och
emot lagen och emot denna plats. Därtill har han nu ock
fört greker in i helgedomen och oskärat denna heliga
plats.» 29 De hade nämligen förut sett efesiern Trofimus
i staden tillsammans med honom och menade att Paulus
hade fört denne in i helgedomen. 30 Och hela staden
kom i rörelse, och folket skockade sig tillsammans. Och
då de nu hade gripit Paulus, släpade de honom ut ur
helgedomen, varefter portarna genast stängdes igen.
31 Men just som de stodo färdiga att dräpa honom,
anmäldes det hos översten för den romerska vakten
att hela Jerusalem var i uppror. 32 Denne tog då strax
med sig krigsmän och hövitsmän och skyndade ned till
dem. Och när de fingo se översten och krigsmännen,
upphörde de att slå Paulus 33 Översten gick då fram
och tog honom i förvar och bjöd att man skulle fängsla
honom med två kedjor. Och han frågade vem han var
och vad han hade gjort. 34 Men bland folket ropade den
ene så, den andre så. Då han alltså för larmets skull icke
kunde få något säkert besked, bjöd han att man skulle

föra honom till kasernen. 35 Och när han kom fram till
trappan, trängde folket så våldsamt på, att han måste
bäras av krigsmännen, 36 ty folkhopen följde efter och
skriade: »Bort med honom!» 37 Då nu Paulus skulle
föras in i kasernen, sade han till översten: »Tillstädjes
det mig att säga något till dig?» Han svarade: »Kan du
tala grekiska? 38 Är du då icke den egyptier som för en
tid sedan ställde till 'dolkmännens' uppror, de fyra tusens,
och förde dem ut i öknen?» 39 Då svarade Paulus: »Nej,
jag är en judisk man från Tarsus, medborgare alltså i
en betydande stad i Cilicien. Men jag beder dig, tillstäd
mig att tala till folket.» 40 Och han tillstadde honom det.
Då gav Paulus från trappan, där han stod, med handen
ett tecken åt folket. Och sedan där hade blivit helt tyst,
talade han till dem på hebreiska och sade: Se Dolkmän i
Ordförkl.

22 »Bröder och fäder, hören vad jag nu inför eder
vill tala till mitt försvar.» 2 När de hörde att han
talade till dem på hebreiska, blevo de ännu mer stilla.
Och han fortsatte: 3 »Jag är en judisk man, född i
Tarsus i Cilicien, men uppfostrad här i staden och
undervisad vid Gamaliels fötter, efter fädernas lag i all
dess stränghet. Och jag var en man som nitälskade för
Gud, såsom I allasammans i dag gören. 4 Jag förföljde
'den vägen' ända till döds, och både män och kvinnor
lät jag binda och sätta i fängelse; 5 det vittnesbördet
kan översteprästen och de äldstes hela råd giva mig.
Också fick jag av dem brev till bröderna i Damaskus;
och jag begav mig dit, för att fängsla jämväl dem som
voro där och föra dem till Jerusalem, så att de kunde
bliva straffade. 6 Men när jag var på vägen och nalkades
Damaskus, hände sig vid middagstiden att ett starkt
sken från himmelen plötsligt kringstrålade mig. 7 Och
jag föll ned till marken och hörde då en röst som sade till
mig: 'Saul, Saul, varför förföljer du mig?' 8 Då svarade
jag: 'Vem är du, Herre?' Han sade till mig: 'Jag är Jesus
från Nasaret, den som du förföljer.' 9 Och de som voro
med mig sågo väl skenet, men hörde icke rösten av
den som talade till mig. 10 Då frågade jag: 'Vad skall
jag göra, Herre?' Och Herren svarade mig: 'Stå upp
och gå in i Damaskus; där skall allt det bliva dig sagt,
som är dig förelagt att göra.' 11 Men eftersom jag, till
följd av det starka skenet, icke mer kunde se togo mina
följeslagare mig vid handen och ledde mig, så att jag
kom in i Damaskus. 12 Där fanns en efter lagen fram
man, Ananias, vilken hade gott vittnesbörd om sig av
alla judar som bodde där. 13 Denne kom nu och trädde
fram till mig och sade: 'Saul, min broder, hav din syn
igen.' Och i samma stund fick jag min syn igen och
såg upp på honom. 14 Då sade han: 'Våra fäders Gud
har utsett dig till att känna hans vilja och till att se den
Rättfärdige och höra ord från hans mun. 15 Ty du skall
vara hans vittne inför alla människor och vittna om vad
du har sett och hört. 16 Varför dröjer du då nu? Stå upp
och låt döpa dig och avtvå dina synder, och åkalla därvid
hans namn.' 17 Men när jag hade kommit tillbaka till
Jerusalem, hände sig, medan jag bad i helgedomen,
att jag föll i hänryckning 18 och såg honom och hörde
honom säga till mig: 'Skynda dig med hast bort ifrån
Jerusalem; ty de skola icke här taga emot ditt vittnesbörd
om mig.' 19 Men jag sade: 'Herre, de veta själva att
det var jag som överallt i synagogorna lät fängsla och
gissla dem som trodde på dig. 20 Och när Stefanus',
ditt vittnes, blod utgöts, var ock jag tillstädes och gillade
vad som skedde och vaktade de mäns kläder, som dödade
honom.' 21 Då sade han till mig: Gå; jag vill sända dig
åstad långt bort till hedningarna.'» 22 Ända till dess att
han sade detta hade de hört på honom. Men nu hovo
de upp sin röst och ropade: »Bort ifrån jorden med den
människan! Det är icke tillbörligt att en sådan får leva.»
23 Då de så skriade och därvid revo av sig sina kläder
och kastade stoft upp i luften, 24 bjöd översten att man
skulle föra in honom i kasernen, och gav befallning om
att man skulle förhöra honom under gisselslag, så att
han finge veta varför de så ropade mot honom. 25 Men
när de redan hade sträckt ut honom till gissling, sade
Paulus till den hövitsman som stod där: »Är det lovligt
för eder att gissla en romersk medborgare, och det utan
dom och rannsakning?» 26 När hövitsmannen hörde
detta, gick han till översten och underrättade honom
härom och sade: »Vad är det du tänker göra? Mannen
är ju romersk medborgare.» 27 Då gick översten dit
och frågade honom: »Säg mig, är du verkligen romersk
medborgare?» Han svarade: »Ja.» 28 Översten sade då:
Mig har det kostat en stor summa penningar att köpa den
medborgarrätten.» Men Paulus sade: »Jag däremot har
den redan genom födelsen.» 29 Männen som skulle hava
förhört honom drogo sig då strax undan och lämnade
honom. Och när översten nu hade fått veta att han
var romersk medborgare, blev också han förskräckt,
vid tanken på att han hade låtit fängsla honom. 30 Då
han emellertid ville få säkert besked om varför Paulus
anklagades av judarna, låt han dagen därefter taga av
honom bojorna och bjöd översteprästerna och hela Stora
rådet att komma tillsammans. Sedan lät han föra Paulus
ditned och ställde honom inför dem. Se Väg i Ordförkl.

23 Och Paulus fäste ögonen på Rådet och sade:
»Mina bröder, allt intill denna dag har jag vandrat
inför Gud med ett i allo gott samvete.» 2 Då befallde
översteprästen Ananias dem som stodo bredvid honom,
att de skulle slå honom på munnen. 3 Paulus sade
då till honom: »Gud skall slå dig, du vitmenade vägg.
Du sitter här för att döma mig efter lagen, och ändå
bjuder du, tvärtemot lagen, att man skall slå mig!» 4
Då sade de som stodo därbredvid: »Smädar du Guds
överstepräst?» 5 Paulus svarade: »Jag visste icke, mina
bröder, att han var överstepräst. Det är ju skrivet: 'Mot
en hövding i ditt folk skall du icke tala onda ord.'» 6 Nu

hade Paulus märkt att den ena delen av dem utgjordes
av sadducéer och den andra av fariséer. Därför sade
han med ljudelig röst inför Rådet: »Mina bröder, jag är
farisé, en avkomling av fariséer. Det är för vårt hopps
skull, för de dödas uppståndelses skull, som jag står här
inför rätta.» 7 Knappt hade han sagt detta, förrän en
strid uppstod mellan fariséerna och sadducéerna, så att
hopen blev delad. 8 Sadducéerna säga nämligen att det
icke finnes någon uppståndelse, ej heller någon ängel
eller ande, men fariséerna bekänna sig tro på både
det ena och det andra. 9 Och man begynte ropa och
larma; och några skriftlärde som hörde till fariséernas
parti stodo upp och begynte ivrigt disputera med de
andra och sade: »Vi finna intet ont hos denne man.
Kanhända har en ande eller en ängel verkligen talat
med honom.» 10 Då nu en så häftig strid hade uppstått,
fruktade översten att de skulle slita Paulus i stycken, och
bjöd manskapet gå ned och rycka honom undan dem och
föra honom till kasernen. 11 Natten därefter kom Herren
och stod framför honom och sade: »Var vid gott mod;
ty såsom du har vittnat om mig i Jerusalem, så måste
du ock vittna i Rom» 12 När det sedan hade blivit dag,
sammangaddade sig judarna och förpliktade sig med
dyr ed att varken äta eller dricka, förrän de hade dräpt
Paulus. 13 Och det var mer än fyrtio män som så hade
sammansvurit sig. 14 Dessa gingo till översteprästerna
och de äldste och sade: »Vi hava med dyr ed förpliktat
oss att ingenting smaka, förrän vi hava dräpt Paulus. 15
Så mån I nu, tillsammans med Rådet, hemställa hos
översten att han låter föra honom ned till eder, detta
under föregivande att I tänken grundligare undersöka
hans sak. Vi skola då vara redo att röja honom ur vägen,
innan han hinner fram.» 16 Men Paulus' systerson fick
höra om försåtet. Han kom därför till kasernen och gick
ditin och omtalade för Paulus vad han hade hört. 17
Paulus bad då att en av hövitsmännen skulle komma till
honom, och sade: »För denne yngling till översten; ty
han har en underrättelse att lämna honom.» 18 Denne
tog honom då med sig och förde honom till översten
och sade: »Fången Paulus har kallat mig till sig och
bett mig föra denne yngling till dig, ty han har något
att säga dig.» 19 Då tog översten honom vid handen
och gick avsides med honom och frågade honom: »Vad
är det för en underrättelse du har att lämna mig?»
20 Han svarade: »Judarna hava kommit överens om
att bedja dig att du i morgon låter föra Paulus ned till
Rådet, detta under föregivande att det tänker skaffa sig
grundligare kunskap om honom. 21 Gör dem nu icke
till viljes häri; ty mer än fyrtio av dem ligga i försåt för
honom och hava med dyr ed förpliktat sig att varken äta
eller dricka, förrän de hava röjt honom ur vägen. Och nu
äro de redo och vänta allenast på att du skall bevilja
deras begäran.» 22 Översten bjöd då ynglingen att icke
för någon omtala att han hade yppat detta för honom,
och lät honom sedan gå. 23 Därefter kallade han till
sig två av hövitsmännen och sade till dem: »Låten två
hundra krigsmän göra sig redo att i natt vid tredje timmen
avgå till Cesarea, så ock sjuttio ryttare och två hundra
spjutbärare.» 24 Och han tillsade dem att skaffa åsnor,
som de skulle låta Paulus rida på så att han oskadd
kunde föras till landshövdingen Felix. 25 Och han skrev
ett brev, så lydande: 26 »Klaudius Lysias hälsar den
ädle landshövdingen Felix. 27 Denne man blev gripen
av judarna, och det var nära att han hade blivit dödad av
dem. Då kom jag tillstädes med mitt manskap och tog
honom ifrån dem, sedan jag hade fått veta att han var
romersk medborgare. 28 Men då jag också ville veta vad
de anklagade honom för, lät jag ställa honom inför deras
Stora råd. 29 Jag fann då att anklagelsen mot honom
gällde några tvistefrågor i deras lag, men att han icke var
anklagad för något som förtjänade död eller fängelse.
30 Sedan har jag fått kännedom om att något anslag
förehaves mot honom, och därför sänder jag honom
nu strax till dig. Jag har jämväl bjudit hans anklagare
att inför dig föra sin talan mot honom.» 31 Så togo nu
krigsmännen Paulus, såsom det hade blivit dem befallt,
och förde honom om natten till Antipatris. 32 Dagen
därefter vände de själva tillbaka till kasernen och läto
ryttarna färdas vidare med honom. 33 När dessa kommo
till Cesarea, lämnade de fram brevet till landshövdingen
och förde jämväl Paulus fram inför honom. 34 Sedan han
hade läst brevet, frågade han från vilket landskap han
var; och när han hade fått veta att han var från Cilicien,
sade han: 35 »Jag skall höra vad du har att säga, när
också dina anklagare hava kommit tillstädes.» Och så
bjöd han att man skulle förvara honom i Herodes' borg.

24 Fem dagar därefter for översteprästen Ananias
ditned med några av de äldste och en sakförare,
Tertullus; dessa anmälde inför landshövdingen klagomål
mot Paulus. 2 Och sedan denne hade blivit förekallad,
begynte Tertullus sitt anklagelsetal; han sade: 3 »Att vi
genom dig åtnjuta mycken frid och ro, och att genom din
försorg, ädle Felix, goda åtgärder hava blivit vidtagna
för detta folk, det erkänna vi på allt sätt och allestädes,
med många tacksägelser. 4 Men för att icke alltför länge
besvära dig beder jag att du, i din mildhet, ville höra
allenast några få ord av oss. 5 Vi hava funnit att denne
är en fördärvlig man, som uppväcker strid bland alla
judar i hela världen, och att han är en huvudman för
nasaréernas parti. 6 Han har ock försökt att oskära
helgedomen; därför grepo vi honom, 8 och du kan nu
själv anställa rannsakning med honom och så skaffa dig
kännedom om allt det som vi anklaga honom för.» 9 De
andra judarna instämde häri och påstodo att det förhöll
sig så. 10 Då landshövdingen nu gav tecken åt Paulus
att han skulle tala, tog han till orda och sade: »Eftersom
jag vet att du nu i många år har varit domare över detta
folk, försvarar jag min sak med frimodighet. 11 Du kan

själv lätt förvissa dig om att det icke är mer än tolv dagar
sedan jag kom upp till Jerusalem för att tillbedja. 12
Och varken i helgedomen eller i synagogorna eller ute i
staden har man funnit mig tvista med någon eller ställa
till folkskockning. 13 Ej heller kunna de inför dig bevisa
det som de nu anklaga mig för. 14 Men det bekänner jag
för dig att jag, i enlighet med 'den vägen', vilken de kalla
en partimening, så tjänar mina fäders Gud, att jag tror
allt vad som är skrivet i lagen och i profeterna, 15 och att
jag har samma hopp till Gud som dessa hysa, att de
döda skola uppstå, både rättfärdiga och orättfärdiga. 16
Därför lägger också jag mig vinn om att alltid hava ett
okränkt samvete inför Gud och människor. 17 Så kom
jag nu, efter flera års förlopp, tillbaka för att överlämna
några allmosor till mitt folk och för att frambära offer. 18
Därunder påträffades jag i helgedomen, sedan jag hade
låtit helga mig, utan att hava vållat någon folkskockning
eller något larm, 19 av några judar från provinsen Asien,
vilka nu borde vara här tillstädes inför dig och framställa
sina klagomål, om de hava något att anklaga mig för.
20 Eller ock må dessa som äro här tillstädes säga vad
orätt de funno mig skyldig till, när jag stod inför Stora
rådet, 21 om det icke skulle vara i fråga om detta enda
ord, som jag ljudeligen uttalade, där jag stod ibland
dem: 'Det är för de dödas uppståndelses skull som jag
i dag står inför rätta här bland eder.'» 22 Men Felix,
som mycket väl kände till »den vägen», uppsköt målet
och sade: »När översten Lysias kommer hit ned, vill jag
undersöka eder sak.» 23 Och han befallde hövitsmannen
att hålla honom i förvar, dock så, att man skulle behandla
honom milt och icke hindra någon av hans närmaste
från att vara honom till tjänst. 24 Någon tid därefter
infann sig Felix tillsammans med sin hustru Drusilla,
som var judinna; och han lät hämta Paulus och hörde
honom om tron på Kristus Jesus. 25 Men när Paulus
talade med dem om rättfärdighet och återhållsamhet
och om den tillstundande domen, blev Felix förskräckt
och sade: »Gå din väg för denna gång; när jag får
läglig tid, vill jag kalla dig till mig.» 26 Han hoppades
också att han skulle få penningar av Paulus, varför
han ock ganska ofta lät hämta honom och samtalade
med honom. 27 När två år voro förlidna, fick Felix till
efterträdare Porcius Festus. Och eftersom Felix ville
göra judarna sig bevågna, lämnade han Paulus kvar i
fängelset. V. 7 se Nya testamentets text i Ordförkl. Se
Väg i Ordförkl. Se Väg i Ordförkl.

25 Tre dagar efter det att Festus hade tillträtt
hövdingdömet for han från Cesarea upp till
Jerusalem. 2 Översteprästerna och de förnämsta bland
judarna anmälde då inför honom klagomål mot Paulus.
3 För att få denne i sitt våld anhöllo de hos Festus och
begärde såsom en ynnest, att han skulle låta hämta
honom till Jerusalem. De ville nämligen lägga försåt för
honom, så att de kunde döda honom under vägen. 4
Festus svarade då att Paulus hölls i förvar i Cesarea,
och att han själv tänkte inom kort fara dit tillbaka. 5 Och
han tillade: »De bland eder som det vederbör må alltså
fara dit ned med mig och framlägga sin anklagelse mot
mannen, om han är skyldig till något ont.» 6 Sedan
han hade vistats hos dem högst åtta eller tio dagar,
kom han åter ned till Cesarea. Dagen därefter satte
han sig på domarsätet och bjöd att Paulus skulle föras
fram. 7 När denne hade infunnit sig, omringades han
av de judar som hade kommit ned från Jerusalem, och
dessa framställde nu många svåra beskyllningar. Men
de förmådde icke bevisa dem, 8 ty Paulus försvarade
sig och visade att han icke på något sätt hade försyndat
sig, vare sig mot judarnas lag eller mot helgedomen
eller mot kejsaren. 9 Men Festus ville göra judarna sig
bevågna och frågade Paulus och sade: »Vill du fara upp
till Jerusalem och där stå till rätta inför mig i denna sak?»
10 Paulus svarade: »Jag står här inför kejserlig domstol,
och av sådan domstol bör jag dömas. Mot judarna har
jag intet orätt gjort, såsom du själv mycket väl vet. 11
Om jag nu eljest är skyldig till något orätt och har gjort
något som förtjänar döden, så vill jag icke undandraga
mig att dö; men om deras anklagelser mot mig äro
utan grund, så kan ingen giva mig till pris åt dem. Jag
vädjar till kejsaren.» -- 12 Sedan Festus därefter hade
överlagt med sitt råd, svarade han: »Till kejsaren har du
vädjat, till kejsaren skall du ock få fara.» 13 Efter några
dagars förlopp kommo konung Agrippa och Bernice till
Cesarea och hälsade på hos Festus. 14 Medan de nu i
flera dagar vistades där, framlade Festus Paulus' sak
för konungen och sade: »Felix har här lämnat efter sig
en man såsom fånge; 15 och när jag var i Jerusalem,
anmälde judarnas överstepräster och äldste klagomål
mot honom och begärde att han skulle dömas skyldig.
16 Men jag svarade dem att det icke var romersk sed att
prisgiva någon människa, förrän den anklagade hade
fått stå ansikte mot ansikte med sina anklagare och
haft tillfälle att försvara sig mot anklagelsen. 17 Sedan
de hade kommit med mig hit, satte jag mig alltså utan
uppskov, dagen därefter, på domarsätet och bjöd att
mannen skulle föras fram. 18 Men när hans anklagare
uppträdde, anförde de mot honom ingen beskyllning
för sådana förbrytelser som jag hade tänkt mig; 19 de
voro allenast i tvist med honom om några frågor som
rörde deras särskilda gudsdyrkan, och angående en viss
Jesus, som är död, men om vilken Paulus påstod att han
lever. 20 Då jag var villrådig huru jag skulle göra med
undersökningen härom, frågade jag om han ville fara
till Jerusalem och där stå till rätta i denna sak. 21 När
Paulus då sade sig vilja vädja till kejsaren och begärde
att bliva hållen i förvar, för att sedan undergå rannsakning
inför honom, bjöd jag att han skulle hållas i förvar, till
dess jag kunde sända honom till kejsaren.» 22 Då sade

Agrippa till Festus: »Jag skulle också själv gärna vilja
höra den mannen.» Han svarade: »I morgon skall du få
höra honom.» 23 Dagen därefter kommo alltså Agrippa
och Bernice, med stor ståt, och gingo in i domsalen,
tillika med överstarna och de förnämsta männen i staden;
och på Festus' befallning blev Paulus införd. 24 Då sade
Festus: »Konung Agrippa, och alla I andra som ären
har tillstädes med oss, I sen här den man för vilkens
skull hela hopen av judar, både i Jerusalem och här, har
legat över mig med sina rop att han icke borde få leva
längre. 25 Jag för min del har kommit till insikt om att
han icke har gjort något som förtjänar döden; 26 men då
han nu själv har vädjat till kejsaren, har jag beslutit att
sända honom till denne. Jag har emellertid icke något
säkert besked om honom att giva min höge herre, när
jag skriver. Därför har jag fört honom fram inför eder, och
först och främst inför dig, konung Agrippa, för att jag,
efter det att rannsakning har; blivit hållen, skall få veta
vad jag bör skriva. 27 Ty det synes mig vara orimligt att
sända åstad en fånge, utan att på samma gång giva till
känna vad han är anklagad för.»

26 Agrippa sade nu till Paulus: »Det tillstädjes dig att
tala för din sak.» Då räckte Paulus ut handen och
talade så till sitt försvar: 2 »Jag skattar mig lycklig att
jag, i fråga om allt det som judarna anklaga mig för,
i dag skall försvara mig inför dig, konung Agrippa, 3
som så väl känner judarnas alla stadgar och tvistefrågor.
Därför beder jag dig höra mig med tålamod. 4 Hurudant
mitt liv allt ifrån ungdomen har varit, det veta alla judar,
ty jag har ju från tidiga år framlevat det bland mitt folk
och i Jerusalem. 5 Och sedan lång tid tillbaka känna
de om mig -- såframt de nu vilja tillstå det -- att jag har
tillhört det strängaste partiet i vår gudsdyrkan och levat
såsom farisé. 6 Och nu står jag här till rätta för vårt hopp
om det som Gud har lovat våra fäder, 7 det vartill ock
våra tolv stammar, under det de tjäna Gud med iver
både natt och dag, hoppas att nå fram. För det hoppets
skull, o konung, är jag anklagad av judarna. 8 Varför
hålles det då bland eder för otroligt att Gud uppväcker
döda? 9 Jag för min del menade alltså att jag med all
makt borde strida mot Jesu, nasaréens, namn; 10 så
gjorde jag ock i Jerusalem. Och många av de heliga
inspärrade jag i fängelse, sedan jag av översteprästerna
hade fått fullmakt därtill; och när man ville döda dem,
röstade ock jag därför. 11 Och överallt i synagogorna
försökte jag, gång på gång, att genom straff tvinga dem
till hädelse. I mitt raseri mot dem gick jag så långt, att jag
förföljde dem till och med ända in i utländska städer. 12
När jag nu i detta ärende var på väg till Damaskus, med
fullmakt och uppdrag från översteprästerna, 13 fick jag
under min färd, o konung, mitt på dagen se ett sken från
himmelen, klarare än solens glans, kringstråla mig och
mina följeslagare. 14 Och vi föllo alla ned till jorden, och
jag hörde då en röst säga till mig på hebreiska: 'Saul,
Saul, varför förföljer du mig'? Det är dig svårt att spjärna
mot udden.' 15 Då sade jag: 'Vem är du, Herre?' Herren
svarade: 'Jag är Jesus, den som du förföljer. 16 Men res
dig upp och stå på dina fötter; ty därför har jag visat
mig för dig, att jag har velat utse dig till en tjänare och
ett vittne, som skall vittna både om huru du nu har sett
mig, och om huru jag vidare skall uppenbara mig för
dig. 17 Och jag skall rädda dig såväl från ditt eget folk
som från hedningarna. Ty till dem sänder jag dig, 18
för att du skall öppna deras ögon, så att de omvända
sig från mörkret till ljuset, och från Satans makt till Gud,
på det att de må, genom tron på mig, undfå syndernas
förlåtelse och få sin lott bland dem som äro helgade.'
19 Så blev jag då, konung Agrippa, icke ohörsam mot
den himmelska synen, 20 utan predikade först för dem
som voro i Damaskus och i Jerusalem, och sedan över
hela judiska landet och för hedningarna, att de skulle
göra bättring och omvända sig till Gud och göra sådana
gärningar som tillhöra bättringen. 21 För denna saks
skull var det som judarna grepo mig i helgedomen och
försökte att döda mig. 22 Genom den hjälp som jag har
undfått av Gud står jag alltså ännu i dag såsom ett vittne
inför både små och stora; och jag säger intet annat,
än vad profeterna och Moses hava sagt skola ske, 23
nämligen att Messias skulle lida och, såsom förstlingen
av dem som uppstå från de döda, bära budskap om
ljuset, såväl till vårt eget folk som till hedningarna.» 24
När han på detta satt försvarade sig, utropade Festus:
»Du är från dina sinnen, Paulus; den myckna lärdomen
gör dig förryckt.» 25 Men Paulus svarade: »Jag är
icke från mina sinnen, ädle Festus; jag talar sanna ord
med lugn besinning. 26 Konungen känner väl till dessa
ting; därför talar jag också frimodigt inför honom. Ty
jag kan icke tro att något av detta är honom obekant;
det har ju icke tilldragit sig i någon undangömd vrå. 27
Tror du profeterna, konung Agrippa? Jag vet att du tror
dem.» 28 Då sade Agrippa till Paulus: »Föga fattas att
du övertalar mig och gör mig till kristen.» 29 Paulus
svarade: »Vare sig det fattas litet eller fattas mycket,
skulle jag önska inför Gud att icke allenast du, utan alla
som i dag höra mig, måtte bliva sådana som jag är,
dock med undantag av dessa bojor.» 30 Därefter stod
konungen upp, och med honom landshövdingen och
Bernice och de som sutto där tillsammans med dem. 31
Och när de gingo därifrån, talade de med varandra och
sade: »Den mannen har icke gjort något som förtjänar
död eller fängelse.» 32 Och Agrippa sade till Festus:
»Denne man hade väl kunnat frigivas, om han icke hade
vädjat till kejsaren.»

27 När det nu var beslutet att vi skulle avsegla till
Italien, blev Paulus jämte några andra fångar
överlämnad åt en hövitsman, vid namn Julius, som
tillhörde den kejserliga vakten. 2 Och vi gingo ombord på
ett skepp från Adramyttium, som skulle anlöpa provinsen

Asiens kuststäder. Så lade vi ut, och vi hade med oss
Aristarkus, en macedonier från Tessalonika. **3** Dagen
därefter lade vi till vid Sidon. Och Julius, som bemötte
Paulus med välvilja, tillstadde honom att besöka sina
vänner där och åtnjuta deras omvårdnad. **4** När vi
hade lagt ut därifrån, seglade vi under Cypern, eftersom
vinden låg emot. **5** Och sedan vi hade seglat över havet,
utanför Cilicien och Pamfylien, landade vi vid Myrra
i Lycien. **6** Där träffade hövitsmannen på ett skepp
från Alexandria, som skulle segla till Italien, och på
det förde han oss ombord. **7** Under en längre tid gick
nu seglingen långsamt, och vi kommo med knapp nöd
inemot Knidus. Och då vinden icke var oss gynnsam,
seglade vi in under Kreta vid Salmone. **8** Det var med
knapp nöd som vi kommo där förbi och hunno fram
till en ort som kallades Goda hamnarna, icke långt
från staden Lasea. **9** Härunder hade ganska lång tid
hunnit förflyta, och sjöfarten begynte redan vara osäker;
fastedagen var nämligen redan förbi. Paulus varnade
dem då **10** och sade: »I mån, jag ser att denna sjöresa
kommer att medföra vedervärdigheter och stor olycka,
icke allenast för last och skepp, utan ock för våra liv.»
11 Men hövitsmannen trodde mer på styrmannen och
skepparen än på det som Paulus sade. **12** Och då
hamnen icke låg väl till för övervintring, var flertalet
av den meningen att man borde lägga ut därifrån och
försöka om man kunde komma fram till Fenix, en hamn
på Kreta, som ligger skyddad mot sydväst och nordväst;
där skulle de sedan stanna över vintern. **13** Och då
nu en lindrig sunnanvind blåste upp, menade de sig
hava målet vunnet, och lyfte ankar och foro tätt utmed
Kreta. **14** Men icke långt därefter kom en våldsam
stormvind farande ned från ön; det var den så kallade
nordostorkanen. **15** Då skeppet av denna rycktes med
och icke kunde hållas upp mot vinden, gåvo vi efter
och läto det driva. **16** När vi kommo under en liten ö
som hette Kauda, förmådde vi dock, fastän med knapp
nöd, bärga skeppsbåten. **17** Sedan manskapet hade
dragit upp den, tillgrepo de nödhjälpsmedel och slogo
tåg om skeppet. Och då de fruktade att bliva kastade på
Syrtenrevlarna, lade de ut drivankare och läto skeppet
så driva. **18** Och eftersom vi alltjämt hårt ansattes av
stormen, vräkte de dagen därefter en del av lasten över
bord. **19** På tredje dagen kastade de med egna händer
ut skeppsredskapen. **20** Och då under flera dagar varken
sol eller stjärnor hade synts, och stormen låg ganska hårt
på, hade vi icke mer något hopp om räddning. **21** Då nu
många funnos som ingenting ville förtära, trädde Paulus
upp mitt ibland dem och sade: »I män, I haden bort
lyda mig och icke avsegla från Kreta; I haden då kunnat
spara eder dessa vedervärdigheter och denna olycka.
22 Men nu uppmanar jag eder att vara vid gott mod,
ty ingen av eder skall förlora sitt liv; allenast skeppet
skall gå förlorat. **23** Ty i natt kom en ängel från den
Gud som jag tillhör, och som jag också tjänar, och stod
bredvid mig och sade: **24** 'Frukta icke, Paulus. Du skall
komma att stå inför kejsaren; och se, Gud har skänkt
dig alla dem som segla med dig.' **25** Varen därför vid
gott mod, I män; ty jag har den förtröstan till Gud, att
så skall ske som mig är sagt. **26** Men på en ö måste
vi bliva kastade.» **27** När vi nu den fjortonde natten
drevo omkring på Adriatiska havet, tyckte sjömännen
sig vid midnattstiden finna att de närmade sig något
land. **28** De lodade då och funno tjugu famnars djup. När
de hade kommit ett litet stycke längre fram lodade de
åter och funno femton famnars djup. **29** Då fruktade de
att vi skulle stöta på något skarpt grund, och kastade
därför ut fyra ankaren från akterskeppet och längtade
efter att det skulle dagas. **30** Sjömännen ville emellertid
fly ifrån skeppet och firade ned skeppsbåten i havet,
under föregivande att de tänkte föra ut ankaren ifrån
förskeppet. **31** Då sade Paulus till hövitsmannen och
krigsmännen: »Om icke dessa stanna kvar på skeppet,
så kunnen I icke räddas.» **32** Då höggo krigsmännen av
de tåg som höllo skeppsbåten, och läto den fara. **33**
Medan det nu höll på att dagas, uppmanade Paulus alla
att taga sig mat och sade: »Det är i dag fjorton dagar
som I haven väntat och förblivit fastande, utan att förtära
något. **34** Därför uppmanar jag eder att taga eder mat;
detta skall förhjälpa eder till räddning. Ty på ingen av
eder skall ett huvudhår gå förlorat. **35** När han hade sagt
detta, tog han ett bröd och tackade Gud i allas åsyn och
bröt det och begynte äta. **36** Då blevo alla de andra vid
gott mod och togo sig mat, också de. **37** Och vi voro på
skeppet tillsammans två hundra sjuttiosex personer. **38**
Sedan de hade ätit sig mätta, lättade de skeppet genom
att kasta vetelasten i havet. **39** När det blev dag, kände
de icke igen landet; men de blevo varse en vik med
låg strand och beslöto då att, om möjligt, låta skeppet
driva upp på denna. **40** De kapade så ankartågen på
båda sidor och lämnade ankarna kvar i havet; tillika
lösgjorde de rodren och hissade förseglet för vinden och
styrde mot stranden. **41** De stötte då på ett rev och läto
skeppet gå upp på det. Där fastnade förskeppet och
blev stående orörligt, men akterskeppet begynte brytas
sönder av vågsvallet. **42** Då ville krigsmännen döda
fångarna, för att ingen skulle kunna fly undan simmande.
43 Men hövitsmannen ville rädda Paulus och hindrade
dem därför i deras uppsåt, och bjöd att de simkunniga
först skulle kasta sig i vattnet och söka komma i land, **44**
och att därefter de övriga skulle giva sig ut, somliga på
plankor, andra på spillror av skeppet. Så lyckades det
för alla att komma välbehållna i land. Se Fastedagen i
Ordförkl.

28 Först sedan vi hade blivit räddade, fingo vi veta att
ön hette Malta. **2** Och infödingarna visade oss en
icke vanlig välvilja; de tände upp en eld och togo oss
alla med sig dit, för det påkommande regnets och för

köldens skull. 3 När Paulus då tog upp ett fång torra
kvistar som han lade på elden, kom, i följd av hettan, en
huggorm fram därur och högg sig fast vid hans hand.
4 Då infödingarna fingo se ormen hänga där vid hans
hand, sade de till varandra: »Helt visst är denne man en
dråpare, som rättvisans gudinna icke tillstädjer att leva,
om han nu ock har blivit räddad undan havet.» 5 Men
han skakade ormen ifrån sig i elden och led ingen skada.
6 De väntade att han skulle svälla upp eller helt plötsligt
falla ned död; men när de efter lång väntan fingo se
att intet ont vederfors honom, ändrade de mening och
sade att han var en gud. 7 I närheten av detta ställe var
en lantgård, som tillhörde den förnämste mannen på
ön, en som hette Publius; denne tog välvilligt emot oss
och gav oss härbärge i tre dagar. 8 Nu hände sig att
Publius' fader låg sjuk i en magsjukdom med feberanfall.
Paulus gick då in till honom och bad och lade händerna
på honom och gjorde honom frisk. 9 Men när detta hade
skett, kommo också de av öns övriga inbyggare som
hade någon sjukdom till honom och blevo botade. 10
Och de bevisade oss ära på mångahanda sätt; och när
vi skulle avsegla, försågo de oss med vad vi behövde.
11 Då tre månader voro förlidna, avseglade vi på ett
skepp som hade legat vid ön över vintern; det var från
Alexandria och bar Tvillinggudarnas bilder. 12 Och vi
lade till vid Syrakusa och stannade där i tre dagar. 13
Därifrån foro vi längs kusten och kommo till Regium.
Dagen därefter fingo vi sunnanvind, och vi kommo så
redan på andra dagen till Puteoli. 14 Där träffade vi på
bröder, och hos dem stannade vi, på deras inbjudning, i
sju dagar. På detta sätt kommo vi till Rom 15 Så snart
bröderna där fingo höra om oss, gingo de oss till mötes
ända till Forum Appii och Tres Taberne. När Paulus fick
se dem, tackade han Gud och fick nytt mod. 16 Och då
vi hade kommit in i Rom, tillstaddes det Paulus att bo för
sig själv, med den krigsman som skulle bevaka honom.
17 Tre dagar därefter kallade han tillhopa de förnämsta
av judarna; och när de hade kommit tillsammans, sade
han till dem: »Mina bröder, fastän jag icke har gjort något
mot vårt folk eller mot fädernas stadgar, blev jag likväl i
Jerusalem överlämnad i romarnas händer och fördes
bort därifrån såsom fånge. 18 Och när de hade anställt
rannsakning med mig, ville de giva mig lös, eftersom jag
icke hade gjort något som förtjänade döden. 19 Men
då judarna satte sig däremot, nödgades jag vädja till
kejsaren; dock, icke som om jag hade någon anklagelse
att göra mot mitt folk. 20 Av denna orsak har jag kallat
eder hit till mig, för att få se eder och tala med eder, ty
det är för Israels hopps skull som jag är bunden med
denna kedja.» 21 Då svarade de honom: »Vi hava icke
från Judeen mottagit någon skrivelse om dig, ej heller
har någon av våra bröder kommit och berättat eller sagt
något ont om dig. 22 Men vi finna skäligt att du låter oss
höra huru du tänker. Ty om det partiet är oss bekant
att det allestädes mötes med gensägelse. 23 Sedan
utsatte de en viss dag för honom, och på den kommo
ännu flera till honom i hans härbärge. Då vittnade han
för dem om Guds rike och utlade vad därtill hör, och
försökte att övertyga dem i fråga om Jesus, med bevis
både ur Moses' lag och ur profeterna; därmed höll han
på från morgonen ända till aftonen. 24 Och somliga läto
övertyga sig av det som han sade, men andra trodde
icke. 25 Och då de icke kunde komma överens med
varandra, gingo de sin väg, och därvid sade Paulus
allenast detta ord: »Rätt talade den helige Ande genom
profeten Esaias till edra fäder, 26 när han sade: 'Gå
åstad och säg till detta folk: Med hörande öron skolen I
höra, och dock alls intet förstå, och med seende ögon
skolen I se, och dock alls intet förnimma. 27 Ty detta
folks hjärta har blivit förstockat; och med öronen höra de
illa, och sina ögon hava de tillslutit, så att de icke se med
sina ögon eller höra med sina öron eller förstå med sina
hjärtan och omvända sig och bliva helade av mig' 28
Det mån I därför veta: till hedningarna bar denna Guds
frälsning blivit sänd; de skola ock akta därpå.» 30 I två
hela år bodde han sedan kvar i en bostad som han själv
hade hyrt. Och alla som kommo till honom tog han emot;
31 och han predikade om Guds rike och undervisade om
Herren Jesus Kristus med all frimodighet, utan att någon
hindrade honom däri. 29; Och då han hade sagt detta,
gingo judarna bort. Och de tvistade häftigt sinsemellan.

Romarbrevet

1 Paulus, Jesu Kristi tjänare, kallad till apostel, avskild
till att förkunna Guds evangelium, **2** vilket Gud redan
förut genom sina profeter hade i heliga skrifter utlovat,
3 evangelium om hans Son, vilken såsom människa
i köttet är född av Davids säd **4** och såsom helig
andevarelse är med kraft bevisad vara Guds Son, allt
ifrån uppståndelsen från de döda, ja, evangelium om
Jesus Kristus, vår Herre, **5** genom vilken vi hava fått nåd
och apostlaämbete för att, hans namn till ära, upprätta
trons lydnad bland alla hednafolk, **6** bland vilka jämväl
I ären, I som ären kallade och Jesu Kristi egna -- **7**
jag, Paulus, hälsar alla Guds älskade som bo i Rom,
dem som äro kallade och heliga. Nåd vare med eder
och frid ifrån Gud, vår Fader, och Herren Jesus Kristus.
8 Först och främst tackar jag min Gud genom Jesus
Kristus för eder alla, därför att man i hela världen talar
om eder tro. **9** Ty Gud, som jag i min ande tjänar såsom
förkunnare av evangelium om hans Son, han är mitt
vittne, han vet huru oavlåtligt jag tänker på eder **10** och i
mina böner alltid beder att jag dock nu omsider må få ett
gynnsamt tillfälle att komma till eder, om Gud så vill.
11 Ty jag längtar efter att se eder, för att jag må kunna
meddela eder någon andlig nådegåva till att styrka eder;
12 jag menar: för att jag i eder krets må tillsammans
med eder få hämta hugnad ur vår gemensamma tro,
eder och min. **13** Jag vill säga eder, mina bröder, att jag
ofta har haft i sinnet att komma till eder, för att också
bland eder få skörda någon frukt, såsom bland övriga
hednafolk; dock har jag allt hittills blivit hindrad. **14** Både
mot greker och mot andra folk, både mot visa och mot
ovisa har jag förpliktelser. **15** Därför är jag villig att
förkunna evangelium också för eder som bon i Rom **16**
Ty jag blyges icke för evangelium; ty det är en Guds
kraft till frälsning för var och en som tror, först och främst
för juden, så ock för greken. **17** Rättfärdighet från Gud
uppenbaras nämligen däri, av tro till tro; så är ock skrivet:
»Den rättfärdige skall leva av tro.» **18** Ty Guds vrede
uppenbarar sig från himmelen över all ogudaktighet
och orättfärdighet hos människor som i orättfärdighet
undertrycka sanningen. **19** Vad man kan känna om
Gud är nämligen uppenbart bland dem; Gud har ju
uppenbarat det för dem. **20** Ty hans osynliga väsen,
hans eviga makt och gudomshärlighet hava ända ifrån
världens skapelse varit synliga, i det att de kunna förstås
genom hans verk. Så äro de då utan ursäkt. **(aïdios g126)**
21 Ty fastän de hade lärt känna Gud, prisade och
tackade de honom dock icke såsom Gud, utan förföllo
till fåfängliga tankar; och så blevo deras oförståndiga
hjärtan förmörkade. **22** När de berömde sig av att vara
visa, blevo de dårar **23** och bytte bort den oförgänglige
Gudens härlighet mot beläten, som voro avbilder av
förgängliga människor, ja ock av fåglar och fyrfotadjur
och krälande djur. **24** Därför prisgav Gud dem i deras
hjärtans begärelser åt orenhet, så att de med varandra
skändade sina kroppar. **25** De hade ju bytt bort Guds
sanning mot lögn och tagit sig för att dyrka och tjäna det
skapade framför Skaparen, honom som är högtlovad i
evighet, amen. **(aiōn g165)** **26** Fördenskull gav Gud dem till
pris åt skamliga lustar: deras kvinnor utbytte det naturliga
umgänget mot ett onaturligt; **27** sammalunda övergåvo
ock männen det naturliga umgänget med kvinnan och
upptändes i lusta till varandra och bedrevo styggelse,
man med man. Så fingo de på sig själva uppbära sin
villas tillbörliga lön. **28** Och eftersom de icke hade aktat
det något värt att taga vara på sin kunskap om Gud, gav
Gud dem till pris åt ett ovärdigt sinnelag, till att bedriva
otillbörliga ting. **29** Så hava de blivit uppfyllda av allt
slags orättfärdighet, ondska, girighet, elakhet; de äro
fulla av avund, mordlust, trätlystnad, svek, vrångsinthet;
30 de äro örontasslare, förtalare, styggelser för Gud,
våldsverkare, övermodiga, stortaliga, illfundiga, olydiga
mot sina föräldrar, **31** oförståndiga, trolösa, utan kärlek
till sina egna, utan barmhärtighet mot andra. **32** Och
fastän de väl veta vad Gud har stadgat såsom rätt, att
nämligen de som handla så förtjäna döden, är det dem
icke nog att själva så göra, de giva ock sitt bifall åt andra
som handla likaså.

2 Därför är du utan ursäkt, du människa, vem du än
är, som dömer. Ty därmed att du dömer en annan
fördömer du dig själv, eftersom du, som dömer den
andre, själv handlar på samma sätt. **2** Och vi veta att
Guds dom verkligen kommer över dem som handla så.
3 Men du menar väl detta, att du skall kunna undfly
Guds dom, du människa, som dömer dem som handla
så, och dock gör detsamma som de? **4** Eller föraktar
du hans godhets, skonsamhets och långmodighets
rikedom, utan att förstå att denna Guds godhet vill föra
dig till bättring? **5** Genom din hårdhet och ditt hjärtas
obotfärdighet samlar du ju över dig vrede, som skall
drabba dig på vredens dag, då när det bliver uppenbart
att Gud är en rättvis domare. **6** Ty »han skall vedergälla
var och en efter hans gärningar». **7** Evigt liv skall han
giva åt dem som med uthållighet i att göra det goda
söka härlighet och ära och oförgänglighet. **(aiōnios g166)**
8 Men över dem som äro genstridiga och icke lyda
sanningen, utan lyda orättfärdigheten, över dem kommer
vrede och förtörnelse. **9** Ja, bedrövelse och ångest skall
komma över den människas själ, som gör det onda, först
och främst över judens, så ock över grekens. **10** Men
härlighet och ära och frid skall tillfalla var och en som gör
det goda, först och främst juden, så ock greken. **11** Ty
hos Gud finnes intet anseende till personen; **12** alla de
som utan lag hava syndat skola ock utan lag förgås, och
alla de som med lag hava syndat skola genom lag bliva
dömda. **13** Ty icke lagens hörare äro rättfärdiga inför
Gud, men lagens görare skola förklaras rättfärdiga. **14**

Ty då hedningarna, som icke hava lag, av naturen göra
vad lagen innehåller, så äro dessa, utan att hava lag, sig
själv en lag, **15** då de ju sålunda visa att lagens verk
äro skrivna i deras hjärtan. Därom utgöra också deras
egna samveten ett vittnesbörd, så ock, i den inbördes
umgängelsen, deras tankar, när dessa anklaga eller
ock försvara dem. **16** Ja, så skall det befinnas vara på
den dag då Gud, enligt det evangelium jag förkunnar,
genom Kristus Jesus dömer över vad som är fördolt hos
människorna. **17** Du kallar dig jude och förlitar dig på
lagen och berömmer dig av Gud. **18** Du känner ock hans
vilja, och eftersom du har fått din undervisning ur lagen,
kan du döma om vad rättast är; **19** och du tilltror dig
att vara en ledare för blinda, ett ljus för människor som
vandra i mörker, **20** en uppfostrare för oförståndiga, en
lärare för enfaldiga, eftersom du i lagen har uttrycket för
kunskapen och sanningen. **21** Du som vill lära andra, du
lär icke dig själv! Du som predikar att man icke skall
stjäla, du begår själv stöld! **22** Du som säger att man icke
skall begå äktenskapsbrott, du begår själv sådant brott!
Du som håller avgudarna för styggelser, du gör dig själv
skyldig till tempelrån! **23** Du som berömmer dig av lagen,
du vanärar Gud genom att överträda lagen, **24** ty, såsom
det är skrivet, »för eder skull varder Guds namn smädat
bland hedningarna». **25** Ty väl är omskärelse till gagn,
om du håller lagen; men om du är en lagöverträdare, så
är du med din omskärelse dock oomskuren. **26** Om nu
den oomskurne håller lagens stadgar, skall han då icke,
fastän han är oomskuren, räknas såsom omskuren? **27**
Jo, och han som i följd av sin härkomst är oomskuren,
men ändå fullgör lagen, skall bliva dig till dom, dig som
äger lagens bokstav och omskärelsen, men likväl är en
lagöverträdare. **28** Ty den är icke jude, som är det i
utvärtes måtto, ej heller är det omskärelse, som sker
utvärtes på köttet. **29** Nej, den är jude, som är det i
invärtes måtto, och omskärelse är hjärtats omskärelse,
en som sker i Anden, och icke i kraft av bokstaven; och
han har sin berömmelse, icke från människor, utan från
Gud.

3 Vilket företräde hava då judarna, eller vad gagn hava
de av omskärelsen? **2** Jo, ett stort företräde, på allt
sätt; först och främst det, att de hava blivit betrodda
med Guds löftesord. **3** Ty vad betyder det, om några av
dem blevo trolösa? Kan då deras trolöshet göra Guds
trofasthet om intet? **4** Bort det! Må Gud stå såsom
sannfärdig, om ock »var människa är en lögnare». Så är
ju skrivet: »På det att du må finnas rättfärdig i dina ord
och få rätt, när man sätter sig till doms över dig.» **5** Men
är det nu så, att vår orättfärdighet tjänar till att bevisa
Guds rättfärdighet, vad skola vi då säga? Kan väl Gud,
han som låter vredesdomen drabba, vara orättfärdig?
(Jag talar såsom vore det fråga om en människa.) **6**
Bort det! Huru skulle Gud då kunna döma världen?
7 Och å andra sidan, om Guds sannfärdighet genom
min lögnaktighet ännu mer har trätt i dagen, honom till
ära, varför skall då jag likväl dömas såsom syndare? **8**
Och varför skulle vi icke »göra vad ont är, för att gott
måtte komma därav», såsom man, för att smäda oss,
påstår att vi göra, och såsom några föregiva att vi lära? -
- Sådana få med rätta sin dom. **9** Huru är det alltså?
Äro vi då något förmer än de andra? Ingalunda. Redan
härförut har jag ju måst anklaga både judar och greker
för att allasammans vara under synd. **10** Så är ock
skrivet: »Ingen rättfärdig finnes, icke en enda. **11** Ingen
förståndig finnes, ingen finnes som söker Gud. **12** Nej,
alla hava de avvikit, allasammans hava de blivit odugliga,
ingen finnes som gör vad gott är, det finnes ingen enda.
13 En öppen grav är deras strupe, sina tungor bruka de
till svek. Huggormsgift är inom deras läppar. **14** Deras
mun är full av förbannelse och bitterhet. **15** Deras fötter
äro snara, när det gäller att utgjuta blod. **16** Förödelse
och elände är på deras vägar, **17** och fridens väg känna
de icke. **18** Guds fruktan är icke för deras ögon.» **19** Nu
veta vi att allt vad lagen säger, det talar den till dem som
hava lagen, för att var mun skall bliva tillstoppad och hela
världen stå med skuld inför Gud; **20** ty av laggärningar
bliver intet kött rättfärdigt inför honom. Vad som kommer
genom lagen är kännedom om synden. **21** Men nu har,
utan lag, en rättfärdighet från Gud blivit uppenbarad, en
som lagen och profeterna vittna om, **22** en rättfärdighet
från Gud genom tro på Jesus Kristus, för alla dem som
tro. Ty här är ingen åtskillnad. **23** Alla hava ju syndat och
äro i saknad av härligheten från Gud; **24** och de bliva
rättfärdiggjorda utan förskyllan, av hans nåd, genom
förlossningen i Kristus Jesus, **25** honom som Gud har
ställt fram såsom ett försoningsmedel genom tro, i hans
blod. Så ville Gud -- då han i sin skonsamhet hade haft
fördrag med de synder som förut hade blivit begångna --
nu visa att han dock var rättfärdig. **26** Ja, så ville han i
den tid som nu är lämna beviset för att han är rättfärdig.
Härigenom skulle han både själv befinnas vara rättfärdig
och göra den rättfärdig, som låter det bero på tro på
Jesus. **27** Huru bliver det då med vår berömmelse?
Den är utestängd. Genom vilken lag? Månne genom
en gärningarnas lag? Nej, genom en trons lag. **28** Vi
hålla nämligen före att människan bliver rättfärdig genom
tro, utan laggärningar. **29** Eller är Gud allenast judarnas
Gud? Är han icke ock hedningarnas? Jo, förvisso också
hedningarnas, **30** så visst som Gud är en, han som
skall göra de omskurna rättfärdiga av tro, så ock de
oomskurna genom tron. **31** Göra vi då vad lag är om
intet genom tron? Bort det! Vi göra tvärtom lag gällande.

4 Vad skola vi då säga om Abraham, vår stamfader efter
köttet? **2** Om Abraham blev rättfärdig av gärningar,
så har han ju något att berömma sig av. Dock icke inför
Gud. **3** Ty vad säger skriften? »Abraham trodde Gud,
och det räknades honom till rättfärdighet.» **4** Den som

håller sig till gärningar, honom bliver lönen tillräknad icke
på grund av nåd, utan på grund av förtjänst. 5 Men den
som icke håller sig till gärningar, utan tror på honom som
gör den ogudaktige rättfärdig, honom räknas hans tro
till rättfärdighet. 6 Så prisar ock David den människa
salig, som Gud tillräknar rättfärdighet, utan gärningar:
7 »Saliga äro de vilkas överträdelser äro förlåtna, och
vilkas synder äro överskylda. 8 Salig är den man som
Herren icke tillräknar synd.» 9 Gäller nu detta ordet
»salig» de omskurna allenast eller ock de oomskurna? Vi
säga ju att »tron räknades Abraham till rättfärdighet». 10
Huru blev den honom då tillräknad? Skedde det sedan
han hade blivit omskuren, eller medan han ännu var
oomskuren? Det skedde icke sedan han hade blivit
omskuren, utan medan han ännu var oomskuren. 11
Och han undfick omskärelsens tecken såsom ett insegel
på den rättfärdighet genom tron, som han hade, medan
han ännu var oomskuren. Ty så skulle han bliva en fader
för alla oomskurna som tro, och så skulle rättfärdighet
tillräknas dem. 12 Han skulle ock bliva en fader för
omskurna, nämligen för sådana som icke allenast äro
omskurna, utan ock vandra i spåren av den tro som vår
fader Abraham hade, medan han ännu var oomskuren.
13 Det var nämligen icke genom lag som Abraham och
hans säd undfick det löftet att han skulle få världen till
arvedel; det var genom rättfärdighet av tro. 14 Ty om
de som låta det bero på lag skola få arvedelen, så är
tron till intet nyttig, och löftet är gjort om intet. 15 Vad
lagen kommer åstad är ju vredesdom; men där ingen
lag finnes, där finnes icke heller någon överträdelse. 16
Därför måste det bero på tro, för att det skulle vara av
nåd, så att löftet kunde bliva beståndande för all hans
säd, icke blott för dem som hörde till lagens folk, utan
ock för dem som allenast hade Abrahams tro. Han är ju
allas vår fader, 17 enligt detta skriftens ord: »Jag har
bestämt dig till att bliva en fader till många folk»; han är
detta inför den Gud som han trodde, inför honom som
gör de döda levande och kallar på de ting som icke äro
till, likasom voro de till. 18 Och där ingen förhoppning
fanns, där hoppades han ändå och trodde; och han
kunde så bliva »en fader till många folk», efter vad som
var förutsagt: »Så skall din säd bliva.» 19 Och han
försvagades icke i sin tro, när han betänkte huru hans
egen kropp var såsom död -- han var ju omkring hundra
år gammal -- och huru jämväl Saras moderliv var såsom
dött. 20 Han tvivlade icke på Guds löfte i otro, utan blev
fastmer starkare i sin tro; ty han ärade Gud 21 och var
fullt viss om att vad Gud hade lovat, det var han också
mäktig att hålla. 22 Därför räknades det honom ock till
rättfärdighet. 23 Men att det så tillräknades honom, det
är skrivet icke såsom gällde det allenast honom, 24 utan
det skulle gälla också oss; ty det skall tillräknas jämväl
oss, oss som tro på honom som från de döda uppväckte
Jesus, vår Herre, 25 vilken utgavs för våra synders skull
och uppväcktes för vår rättfärdiggörelses skull.

5 Då vi nu hava blivit rättfärdiggjorda av tro, hava vi frid
med Gud genom vår Herre Jesus Kristus 2 -- genom
vilken vi ock hava fått tillträde till den nåd vari vi nu
stå -- och vi berömma oss i hoppet om Guds härlighet.
3 Och icke det allenast, vi till och med berömma oss
av våra lidanden, eftersom vi veta att lidandet verkar
ståndaktighet, 4 och ståndaktigheten beprövad fasthet,
och fastheten hopp, 5 och hoppet låter oss icke komma
på skam; ty Guds kärlek är utgjuten i våra hjärtan genom
den helige Ande, vilken har blivit oss given. 6 Ty medan
vi ännu voro svaga, led Kristus, när tiden var inne, döden
för oss ogudaktiga. 7 Näppeligen vill ju eljest någon
dö ens för en rättfärdig man -- om nu ock till äventyrs
någon kan hava mod att dö för den som har gjort honom
gott -- 8 men Gud bevisar sin kärlek till oss däri att
Kristus dog för oss, medan vi ännu voro syndare. 9
Så mycket mer skola vi därför, sedan vi nu hava blivit
rättfärdiggjorda i och genom hans blod, också genom
honom bliva frälsta undan vredesdomen. 10 Ty om vi,
medan vi voro Guds ovänner, blevo försonade med
honom genom hans Sons död, så skola vi, sedan vi
hava blivit försonade, ännu mycket mer bliva frälsta i och
genom hans liv. 11 Och icke det allenast; vi berömma
oss ock av Gud genom vår Herre Jesus Kristus, genom
vilken vi nu hava undfått försoningen. 12 Därför är
det så: Genom en enda människa har synden kommit
in i världen och genom synden döden; och så har
döden kommit över alla människor, eftersom de alla
hava syndat. 13 Ty synd fanns i världen redan innan
lagen fanns. Men synd tillräknas icke där ingen lag
finnes; 14 och dock har under tiden från Adam till Moses
döden haft väldet också över dem som icke hade syndat
genom en överträdelse, i likhet med vad Adam gjorde,
han som är en förebild till den som skulle komma. 15
Likväl är det icke så med nådegåvan, som det var med
syndafallet. Ty om genom en endas fall de många hava
blivit döden underlagda, så har ännu mycket mer Guds
nåd och gåvan i och genom nåd -- vilken, också den, är
kommen genom en enda människa, Jesus Kristus --
blivit på ett överflödande sätt de många beskärd. 16
Och med gåvan är det icke såsom det var med det
som kom genom denne ene som syndade: domen kom
genom en enda, och ledde till en fördömelsedom, men
nådegåvan kom i följd av mångas fall, och ledde till en
rättfärdiggörelsedom. 17 Och om döden på grund av en
endas fall kom till konungavälde genom denne ene, så
skola ännu mycket mer de som undfå den överflödande
nåden och rättfärdighetsgåvan få konungsligt välde i liv,
också det genom en enda, Jesus Kristus. -- 18 Alltså,
likasom det, som kom genom en endas fall, för alla
människor ledde till en fördömelsedom, så leder det, som
kom genom rättfärdiggörelsedomen förmedelst en enda,

för alla människor till en rättfärdiggörelse som medför
liv. 19 Ty såsom genom en enda människas olydnad de
många fingo stå såsom syndare, så skola ock genom
en endas lydnad de många stå såsom rättfärdiga. 20
Men lagen har därjämte kommit in, för att fallet skulle
bliva så mycket större; dock, där synden blev större, där
överflödade nåden mycket mer. 21 Ty såsom synden
hade utövat sitt välde i och genom döden, så skulle nu
ock nåden genom rättfärdighet utöva sitt välde till evigt
liv, och det genom Jesus Kristus, vår Herre. Eller: Då vi
nu hava blivit rättfärdiggjorda av tro, må vi hava frid osv.
(aiōnios g166)

6 Vad skola vi då säga? Skola vi förbliva i synden,
för att nåden skall bliva så mycket större? 2 Bort
det! Vi som hava dött från synden, huru skulle vi ännu
kunna leva i den? 3 Veten I då icke att vi alla som hava
blivit döpta till Kristus Jesus, vi hava blivit döpta till hans
död? 4 Och vi hava så, genom detta dop till döden, blivit
begravna med honom, för att, såsom Kristus uppväcktes
från de döda genom Faderns härlighet, också vi skola
vandra i ett nytt väsende, i liv. 5 Ty om vi hava vuxit
samman med honom genom en lika död, så skola vi
ock vara sammanvuxna med honom genom en lika
uppståndelse. 6 Vi veta ju detta, att vår gamla människa
har blivit korsfäst med honom, för att syndakroppen skall
göras om intet, så att vi icke mer tjäna synden. 7 Ty den
som är död, han är friad ifrån synden. 8 Hava vi nu dött
med Kristus, så tro vi att vi ock skola leva med honom,
9 eftersom vi veta att Kristus, sedan han har uppstått
från de döda, icke mer dör; döden råder icke mer över
honom. 10 Ty hans död var en död från synden en
gång för alla, men hans liv är ett liv för Gud. 11 Så mån
ock I hålla före att I ären döda från synden och leven
för Gud, i Kristus Jesus. 12 Låten därför icke synden
hava väldet i edra dödliga kroppar, så att I lyden deras
begärelser. 13 Och ställen icke edra lemmar i syndens
tjänst, att vara orättfärdighetsvapen, utan ställen eder
själva i Guds tjänst, såsom de där från döden hava
kommit till livet, och edra lemmar i Guds tjänst, att vara
rättfärdighetsvapen. 14 Ty synden skall icke råda över
eder, eftersom I icke stån under lagen, utan under nåden.
15 Huru är det alltså? Skola vi synda, eftersom vi icke stå
under lagen, utan under nåden? Bort det! 16 I veten ju,
att när I ställen eder i någons tjänst för att lyda honom,
så ären I tjänare under denne, som I sålunda lyden, vare
sig det är under synden, vilket leder till död, eller under
lydnaden, vilket leder till rättfärdighet. 17 Men Gud vare
tack för att den tid är förbi, då I voren syndens tjänare,
och för att I haven blivit av hjärtat lydiga, så att I följen
den lära som har givits eder till mönsterbild, 18 och för
att I, när I nu haven gjorts fria ifrån synden, haven blivit
tjänare under rättfärdigheten -- 19 om jag nu får tala
på människosätt, för eder köttsliga svaghets skull. Ja,
likasom I förr ställden edra lemmar i orenhetens och
orättfärdighetens tjänst, till orättfärdighet, så mån I nu
ställa edra lemmar i rättfärdighetens tjänst, till helgelse.
20 Medan I voren syndens tjänare, voren I ju fria ifrån
rättfärdighetens tjänst; 21 men vilken frukt skördaden
I då därav? Jo, det som I nu blygens för; änden på
sådant är ju döden. 22 Men nu, då I haven gjorts fria
ifrån synden och blivit Guds tjänare, nu skörden I frukten
av detta: I varden helgade; och änden bliver att I undfån
evigt liv. **(aiōnios g166)** 23 Ty den lön som synden giver är
döden, men den gåva som Gud av nåd giver är evigt liv,
i Kristus Jesus, vår Herre. **(aiōnios g166)**

7 Eller veten I icke, mina bröder -- jag talar ju till sådana
som känna lagen -- att lagen råder över en människa
för så lång tid som hon lever? 2 Så är ju en gift kvinna
genom lag bunden vid sin man, så länge denne lever;
men om mannen dör, då är hon löst från den lag som
band henne vid mannen. 3 Alltså, om hon giver sig åt en
annan man, medan hennes man lever, så kallas hon
äktenskapsbryterska; men om mannen dör, då är hon fri
ifrån lagen, så att hon icke är äktenskapsbryterska, om
hon giver sig åt en annan man. 4 Så haven ock I, mina
bröder, genom Kristi kropp blivit dödade från lagen för att
tillhöra en annan, nämligen honom som har uppstått från
de döda, på det att vi må bära frukt åt Gud. 5 Ty medan
vi ännu voro i ett köttsligt väsende, voro de syndiga
lustar, som uppväcktes genom lagen, verksamma i våra
lemmar till att bära frukt åt döden. 6 Men nu äro vi lösta
från lagen, i det att vi hava dött från det varunder vi förr
höllos fångna; och så tjäna vi nu i Andens nya väsende,
och icke i bokstavens gamla väsende. 7 Vad skola vi
då säga? Är lagen synd? Bort det! Men synden skulle
jag icke hava lärt känna, om icke genom lagen; ty jag
hade icke vetat av begärelsen, om icke lagen hade sagt:
»Du skall icke hava begärelse.» 8 Men då nu synden
fick tillfälle, uppväckte den genom budordet allt slags
begärelse i mig. Ty utan lag är synden död. 9 Jag levde
en gång utan lag; men när budordet kom, fick synden
liv, 10 och jag hemföll åt döden. Så befanns det att
budordet, som var givet till liv, det blev mig till död; 11 ty
då synden fick tillfälle, förledde den mig genom budordet
och dödade mig genom det. 12 Alltså är visserligen
lagen helig, och budordet heligt och rättfärdigt och gott.
13 Har då verkligen det som är gott blivit mig till död?
Bort det! Men synden har blivit det, för att så skulle varda
uppenbart att den var synd, i det att den genom något
som självt var gott drog över mig död; och så skulle
synden bliva till övermått syndig, genom budordet. 14 Vi
veta ju att lagen är andlig, men jag är av köttslig natur,
såld till träl under synden. 15 Ty jag kan icke fatta att jag
handlar såsom jag gör; jag gör ju icke vad jag vill, men
vad jag hatar, det gör jag. 16 Om jag nu gör det som jag
icke vill, så giver jag mitt bifall åt lagen och vidgår att den
är god. 17 Så är det nu icke mer jag som gör sådant,

utan synden, som bor i mig. **18** Ty jag vet att i mig, det
är i mitt kött, bor icke något gott; viljan är väl tillstädes
hos mig, men att göra det goda förmår jag icke. **19** Ja,
det goda som jag vill gör jag icke; men det onda som jag
icke vill, det gör jag. **20** Om jag alltså gör vad jag icke
vill, så är det icke mer jag som gör det, utan synden,
som bor i mig. **21** Så finner jag nu hos mig, som har
viljan att göra det goda, den lagen, att det onda fastmer
är tillstädes hos mig. **22** Ty efter min invärtes människa
har jag min lust i Guds lag; **23** men i mina lemmar ser
jag en annan lag, en som ligger i strid med den lag som
är i min håg, en som gör mig till fånge under syndens
lag, som är i mina lemmar. **24** Jag arma människa! Vem
skall frälsa mig från denna dödens kropp? -- **25** Gud
vare tack, genom Jesus Kristus, vår Herre! Alltså tjänar
jag, sådan jag är i mig själv, visserligen med min håg
Guds lag, men med köttet tjänar jag syndens lag.

8 Så finnes nu ingen fördömelse för dem som äro i
Kristus Jesus. **2** Ty livets Andes lag har i Kristus
Jesus gjort mig fri ifrån syndens och dödens lag. **3** Ty
det som lagen icke kunde åstadkomma, i det den var
försvagad genom köttet, det gjorde Gud, då han, för att
borttaga synden, sände sin Son i syndigt kötts gestalt
och fördömde synden i köttet. **4** Så skulle lagens krav
uppfyllas i oss, som vandra icke efter köttet, utan efter
Anden. **5** Ty de som äro köttsliga, de hava sitt sinne vänt
till vad köttet tillhör; men de som äro andliga, de hava
sitt sinne vänt till vad Anden tillhör. **6** Och köttets sinne
är död, medan Andens sinne är liv och frid. **7** Köttets
sinne är nämligen fiendskap mot Gud, eftersom det icke
är Guds lag underdånigt, ej heller kan vara det. **8** Men
de som äro i ett köttsligt väsende kunna icke behaga
Gud. **9** I åter ären icke i ett köttsligt väsende, utan i ett
andligt, om eljest Guds Ande bor i eder; men den som
icke har Kristi Ande, han hör icke honom till. **10** Om nu
Kristus är i eder, så är väl kroppen hemfallen åt döden,
för syndens skull, men Anden är liv, för rättfärdighetens
skull. **11** Och om dens Ande, som uppväckte Jesus från
de döda, bor i eder, så skall han som uppväckte Kristus
Jesus från de döda göra också edra dödliga kroppar
levande, genom sin Ande, som bor i eder. **12** Alltså,
mina bröder, hava vi icke någon förpliktelse mot köttet,
så att vi skola leva efter köttet. **13** Ty om i leven efter
köttet, så skolen I dö; men om I genom ande döden
kroppens gärningar, så skolen I leva. **14** Ty alla de som
drivas av Guds Ande, de äro Guds barn. **15** I haven
ju icke fått en träldomens ande, så att I åter skullen
känna fruktan; I haven fått en barnaskapets ande, i
vilken vi ropa: »Abba! Fader!» **16** Anden själv vittnar
med vår ande att vi äro Guds barn. **17** Men äro vi barn,
så äro vi ock arvingar, nämligen Guds arvingar och Kristi
medarvingar, om vi eljest lida med honom, för att också
med honom bliva förhärligade. **18** Ty jag håller före att
denna tidens lidanden intet betyda, i jämförelse med
den härlighet som kommer att uppenbaras på oss. **19**
Ty skapelsens trängtan sträcker sig efter Guds barns
uppenbarelse. **20** Skapelsen har ju blivit lagd under
förgängligheten, icke av eget val, utan för dens skull,
som lade den därunder; dock så, att en förhoppning
skulle finnas, **21** att också skapelsen en gång skall bliva
frigjord ifrån sin träldom under förgängelsen och komma
till den frihet som tillhör Guds barns härlighet. **22** Vi veta
ju att ännu i denna stund hela skapelsen samfällt suckar
och våndas. **23** Och icke den allenast; också vi själva,
som hava fått Anden såsom förstlingsgåva, också vi
sucka inom oss och bida efter barnaskapet, vår kropps
förlossning. **24** Ty i hoppet äro vi frälsta. Men ett hopp
som man ser fullbordat är icke mer ett hopp; huru kan
någon hoppas det som han redan ser? **25** Om vi nu
hoppas på det som vi icke se, så bida vi därefter med
ståndaktighet. **26** Så kommer ock Anden vår svaghet
till hjälp; ty vad vi rätteligen böra bedja om, det veta vi
icke, men Anden själv manar gott för oss med outsägliga
suckar. **27** Och han som rannsakar hjärtan, han vet
vad Anden menar, ty det är efter Guds behag som han
manar gott för de heliga. **28** Men vi veta att för dem som
älska Gud samverkar allt till det bästa, för dem som äro
kallade efter hans rådslut. **29** Ty dem som förut hava
blivit kända av honom, dem har han ock förut bestämt till
att bliva hans Sons avbilder, honom lika, så att denne
skulle bliva den förstfödde bland många bröder. **30** Och
dem som han har förut bestämt, dem kallar han ock,
och dem som han har kallat, dem rättfärdiggör han ock,
och dem som han har rättfärdiggjort, dem förhärligar
han ock. **31** Vad skola vi nu säga härom? Är Gud för
oss, vem kan då vara emot oss? **32** Han som icke har
skonat sin egen Son, utan utgivit honom för oss alla,
huru skulle han kunna annat än också skänka oss allt
med honom? **33** Vem vill anklaga Guds utvalda? Gud är
den som rättfärdiggör. **34** Vem är den som vill fördöma?
Kristus Jesus är den som har dött, ja, än mer, den som
har uppstått; och han sitter på Guds högra sida, han
manar ock gott för oss. **35** Vem skulle kunna skilja oss
från Kristi kärlek? Månne bedrövelse eller ångest eller
förföljelse eller hunger eller nakenhet eller fara eller
svärd? **36** Så är ju skrivet: »För din skull varda vi dödade
hela dagen; vi hava blivit aktade såsom slaktfår.» **37** Nej,
i allt detta vinna vi en härlig seger genom honom som
har älskat oss. **38** Ty jag är viss om att varken död eller
liv, varken änglar eller andefurstar, varken något som nu
är eller något som skall komma, **39** varken någon makt i
höjden eller någon makt i djupet, ej heller något annat
skapat skall kunna skilja oss från Guds kärlek i Kristus
Jesus, vår Herre.

9 Jag talar sanning i Kristus, jag ljuger icke -- därom
bär mitt samvete mig vittnesbörd i den helige Ande --
2 när jag säger att jag har stor bedrövelse och oavlåtligt
kval i mitt hjärta. **3** Ja, jag skulle önska att jag själv vore

förbannad och bortkastad från Kristus, om detta kunde
gagna mina bröder, mina fränder efter köttet. 4 De äro
ju israeliter, dem tillhöra barnaskapet och härligheten
och förbunden och lagstiftningen och tempeltjänsten och
löftena. 5 Dem tillhöra ock fäderna, och från dem är
Kristus kommen efter köttet, han som är över allting,
Gud, högtlovad i evighet, amen. (aiōn g165) 6 Detta säger
jag icke som om Guds löftesord skulle hava blivit om
intet. Ty »Israel», det är icke detsamma som alla de som
härstamma från Israel. 7 Ej heller äro de alla »barn»,
därför att de äro Abrahams säd. Nej, det heter: »Genom
Isak är det som säd skall uppkallas efter dig.» 8 Detta vill
säga: Icke de äro Guds barn, som äro barn efter köttet,
men de som äro barn efter löftet, de räknas för säd. 9
Ty ett löftesord var det ordet: »Vid denna tid skall jag
komma tillbaka, och då skall Sara hava en son.» 10 Än
mer: så skedde ock, när Rebecka genom en och samme
man, nämligen vår fader Isak, blev moder till sina barn.
11 Ty förrän dessa voro födda, och innan de ännu hade
gjort vare sig gott eller ont, blev det ordet henne sagt --
för att Guds utkorelse-rådslut skulle bliva beståndande,
varvid det icke skulle bero på någons gärningar, utan
på honom som kallar -- 12 det ordet: »Den äldre skall
tjäna den yngre.» 13 Så är ock skrivet: »Jakob älskade
jag, men Esau hatade jag.» 14 Vad skola vi då säga?
Kan väl orättfärdighet finnas hos Gud? Bort det! 15 Han
säger ju till Moses: »Jag skall vara barmhärtig mot den
jag vill vara barmhärtig emot, och jag skall förbarma mig
över den jag vill förbarma mig över.» 16 Alltså beror det
icke på någon människas vilja eller strävan, utan på
Guds barmhärtighet. 17 Ty skriften säger till Farao: »Just
därtill har jag låtit dig uppstå, att jag skall visa min makt
på dig, och att mitt namn skall varda förkunnat på hela
jorden.» 18 Alltså är han barmhärtig mot vem han vill,
och vem han vill förhärdar han. 19 Nu torde du säga till
mig: »Vad har han då att förebrå oss? Kan väl någon stå
emot hans vilja?» 20 O människa, vem är då du, som vill
träta med Gud? Icke skall verket säga till sin mästare:
»Varför gjorde du mig så?» 21 Har icke krukmakaren
den makten över leret, att han av samma lerklump kan
göra ett kärl till hedersamt bruk, ett annat till mindre
hedersamt? 22 Men om nu Gud, när han ville visa sin
vrede och uppenbara sin makt, likväl i stor långmodighet
hade fördrag med »vredens kärl», som voro färdiga till
fördärv, vad har du då att säga? 23 Och om han gjorde
detta för att tillika få uppenbara sin härlighets rikedom
på »barmhärtighetens kärl», som han förut hade berett
till härlighet? 24 Och till att vara sådana har han ock
kallat oss, icke allenast dem som äro av judisk börd,
utan jämväl dem som äro av hednisk. 25 Så säger han
ock hos Oseas: »Det folk som icke var mitt folk, det skall
jag kalla 'mitt folk', och henne som jag icke älskade skall
jag kalla 'min älskade'. 26 Och det skall ske att på den
ort där det sades till dem: 'I ären icke mitt folk', där skola
de kallas 'den levande Gudens barn'.» 27 Men Esaias
utropar om Israel: »Om än Israels barn vore till antalet
såsom sanden i havet, så skall dock allenast en kvarleva
bliva frälst. 28 Ty dom skall Herren hålla på jorden, en
slutdom, som avgör saken med hast.» 29 Och det är
såsom redan Esaias har sagt: »Om Herren Sebaot icke
hade lämnat en avkomma kvar åt oss, då vore vi såsom
Sodom, vi vore Gomorra lika.» 30 Vad skola vi då säga?
Jo, att hedningarna, som icke foro efter rättfärdighet,
hava vunnit rättfärdighet, nämligen den rättfärdighet som
kommer av tro, 31 under det att Israel, som for efter en
rättfärdighetslag, icke har kommit till någon sådan lag.
32 Varför? Därför att de icke sökte den på trons väg, utan
såsom något som skulle vinnas på gärningarnas väg. De
stötte sig mot stötestenen, 33 såsom det är skrivet: »Se,
jag lägger i Sion en stötesten och en klippa som skall
bliva dem till fall; men den som tror på den skall icke
komma på skam.»

10 Mina bröder, mitt hjärtas åstundan och min bön
till Gud för dem är att de må bliva frälsta. 2 Ty det
vittnesbördet giver jag dem, att de nitälska för Gud. Dock
göra de detta icke med rätt insikt. 3 De förstå nämligen
icke rättfärdigheten från Gud, utan söka att komma åstad
en sin egen rättfärdighet och hava icke givit sig under
rättfärdigheten från Gud. 4 Ty lagen har fått sin ände
i Kristus, till rättfärdighet för var och en som tror. 5
Moses skriver ju om den rättfärdighet som kommer av
lagen, att den människa som övar sådan rättfärdighet
skall leva genom den. 6 Men den rättfärdighet som
kommer av tro säger så: »Du behöver icke fråga i ditt
hjärta: 'Vem vill fara upp till himmelen (nämligen för att
hämta Kristus ned)?' 7 ej heller: 'Vem vill fara ned till
avgrunden (nämligen för att hämta Kristus upp ifrån de
döda)?'» (Abyssos g12) 8 Vad säger den då? »Ordet är
dig nära, i din mun och i ditt hjärta (nämligen ordet om
tron, det som vi predika).» 9 Ty om du med din mun
bekänner Jesus vara Herre och i ditt hjärta tror att Gud
har uppväckt honom från de döda, då bliver du frälst. 10
Ty genom hjärtats tro bliver man rättfärdig, och genom
munnens bekännelse bliver man frälst. 11 Skriften säger
ju: »Ingen som tror på honom skall komma på skam.»
12 Det är ingen åtskillnad mellan jude och grek; alla hava
ju en och samme Herre, och han har rikedomar att giva
åt alla som åkalla honom. 13 Ty »var och en som åkallar
Herrens namn, han skall varda frälst». 14 Men huru
skulle de kunna åkalla den som de icke hava kommit till
tro på? Och huru skulle de kunna tro den som de icke
hava hört? Och huru skulle de kunna höra, om ingen
predikade? 15 Och huru skulle predikare kunna komma,
om de icke bleve sända? Så är och skrivet: »Huru
ljuvliga äro icke fotstegen av de män som frambära gott
budskap!» 16 Dock, icke alla hava blivit evangelium
lydiga. Esaias säger ju: »Herre, vem trodde vad som
predikades för oss?» 17 Alltså kommer tron av predikan,

men predikan i kraft av Kristi ord. 18 Jag frågar då: Hava
de kanhända icke hört predikas? Jo, visserligen; det
heter ju: »Deras tal har gått ut över hela jorden, och
deras ord till världens ändar.» 19 Jag frågar då vidare:
Har Israel kanhända icke förstått det? Redan Moses
säger: »Jag skall uppväcka eder avund mot ett folk som
icke är ett folk; mot ett hednafolk utan förstånd skall jag
reta eder till vrede.» 20 Och Esaias går så långt, att han
säger: »Jag har låtit mig finnas av dem som icke sökte
mig, jag har låtit mig bliva uppenbar för dem som icke
frågade efter mig.» 21 Men om Israel säger han: »Hela
dagen har jag uträckt mina händer till ett ohörsamt och
gensträvigt folk.»

11 Så frågar jag nu: Har då Gud förskjutit sitt folk?
Bort det! Jag är ju själv en israelit, av Abrahams
säd och av Benjamins stam. 2 Gud har icke förskjutit sitt
folk, som redan förut hade blivit känt av honom. Eller
veten I icke vad skriften säger, där den talar om Elias,
huru denne inför Gud träder upp mot Israel med dessa
ord: 3 »Herre, de hava dräpt dina profeter och rivit ned
dina altaren; jag allena är kvar, och de stå efter mitt liv»?
4 Och vad får han då för svar av Gud? »Jag har låtit
bliva kvar åt mig sju tusen män, som icke hava böjt knä
för Baal.» 5 Likaså finnes ock, i den tid som nu är, en
kvarleva, i kraft av en utkorelse som har skett av nåd.
6 Men har den skett av nåd, så har den icke skett på
grund av gärningar; annars vore nåd icke mer nåd. 7
Huru är det alltså? Vad Israel står efter, det har det icke
fått; allenast de utvalda hava fått det, medan de andra
hava blivit förstockade. 8 Så är ju skrivet: »Gud har givit
dem en sömnaktighetens ande, ögon som de icke kunna
se med och öron som de icke kunna höra med; så är
det ännu i dag.» 9 Och David säger: »Må deras bord
bliva dem till en snara, så att de bliva fångade; må det
bliva dem till ett giller, så att de få sin vedergällning. 10
Må deras ögon förmörkas, så att de icke se; böj deras
rygg alltid.» 11 Så frågar jag nu: Var det då för att de
skulle komma på fall som de stapplade? Bort det! Men
genom deras fall har frälsningen kommit till hedningarna,
för att de själva skola »uppväckas till avund». 12 Och
har nu redan deras fall varit till rikedom för världen, och
har deras fåtalighet varit till rikedom för hedningarna,
huru mycket mer skall icke deras fulltalighet så bliva! 13
Men till eder, I som ären av hednisk börd, säger jag:
Eftersom jag nu är en hedningarnas apostel, håller jag
mitt ämbete högt -- 14 om jag till äventyrs så skulle
kunna »uppväcka avund» hos dem som äro mitt kött
och blod och frälsa några bland dem. 15 Ty om redan
deras förkastelse hade med sig världens försoning, vad
skall då deras upptagande hava med sig, om icke liv
från de döda? 16 Om förstlingsbrödet är heligt, så är
ock hela degen helig; och om roten är helig, så äro
ock grenarna heliga. 17 Men om nu några av grenarna
hava brutits bort, och du, som är av ett vilt olivträd, har
blivit inympad bland grenarna och med dem har fått
delaktighet i det äkta olivträdets saftrika rot, 18 så må
du icke därför förhäva dig över grenarna. Nej, om du
skulle vilja förhäva dig, så besinna att det icke är du
som bär roten, utan att roten bär dig. 19 Nu säger du
kanhända: »Det var för att jag skulle bliva inympad som
en del grenar brötos bort.» 20 Visserligen. För sin otros
skull blevo de bortbrutna, och du får vara kvar genom
din tro. Hav då inga högmodiga tankar, utan lev i fruktan.
21 Ty har Gud icke skonat de naturliga grenarna, så skall
han icke heller skona dig. 22 Se alltså här Guds godhet
och stränghet: Guds stränghet mot dem som föllo och
hans godhet mot dig, om du nämligen håller dig fast
vid hans godhet; annars bliver också du borthuggen.
23 Men jämväl de andra skola bliva inympade, om de
icke hålla fast vid sin otro; Gud är ju mäktig att åter
inympa dem. 24 Ty om du har blivit borthuggen från
ditt av naturen vilda olivträd och mot naturen inympats
i ett ädelt olivträd, huru mycket snarare skola då icke
dessa kunna inympas i sitt eget äkta olivträd, det som de
efter naturen tillhöra! 25 Ty för att I, mina bröder, icke
skolen hålla eder själva för kloka, vill jag yppa för eder
denna hemlighet: Förstockelse har drabbat en del av
Israel och skall fortfara intill dess hedningarna i fulltalig
skara hava kommit in; 26 och så skall hela Israel bliva
frälst, såsom det är skrivet: »Från Sion skall förlossaren
komma, han skall skaffa bort all ogudaktighet från Jakob.
27 Och när jag borttager deras synder, då skall detta
vara det förbund, som jag gör med dem.» 28 Se vi nu på
evangelium, så äro de hans ovänner, för eder skull; men
se vi på utkorelsen, så äro de hans älskade, för fädernas
skull. 29 Ty sina nådegåvor och sin kallelse kan Gud icke
ångra. 30 Såsom I förut voren ohörsamma mot Gud, men
nu genom dessas ohörsamhet haven fått barmhärtighet,
31 så hava nu ock dessa varit ohörsamma, för att de,
genom den barmhärtighet som har vederfarits eder,
också själva skola få barmhärtighet. 32 Ty Gud har givit
dem alla till pris åt ohörsamhet, för att sedan förbarma sig
över dem alla. **(eleēsē g1653)** 33 O, vilket djup av rikedom
och vishet och kunskap hos Gud! Huru outgrundliga äro
icke hans domar, och huru outrannsakliga hans vägar!
34 Ty »vem har lärt känna Herrens sinne, eller vem har
varit hans rådgivare? 35 Eller vem har först givit honom
något, som han alltså bör betala igen?» 36 Av honom
och genom honom och till honom är ju allting. Honom
tillhör äran i evighet, amen. **(aiōn g165)**

12 Så förmanar jag nu eder, mina bröder, vid Guds
barmhärtighet, att frambära edra kroppar till ett
levande, heligt och Gud välbehagligt offer -- eder andliga
tempeltjänst. 2 Och skicken eder icke efter denna
tidsålders väsende, utan förvandlen eder genom edert
sinnes förnyelse, så att I kunnen pröva vad som är Guds
vilja, vad som är gott och välbehagligt och fullkomligt.

(aiōn g165) 3 Ty i kraft av den nåd som har blivit mig
given, tillsäger jag var och en av eder att icke hava
högre tankar om sig än tillbörligt är, utan tänka blygsamt,
i överensstämmelse med det mått av tro som Gud har
tilldelat var och en. 4 Ty såsom vi i en och samma kropp
hava många lemmar, men alla lemmarna icke hava
samma förrättning, 5 så utgöra ock vi, fastän många,
en enda kropp i Kristus, men var för sig äro vi lemmar,
varandra till tjänst. 6 Och vi hava olika gåvor, alltefter
den nåd som har blivit oss given. Har någon profetians
gåva, så bruke han den efter måttet av sin tro; 7 har
någon fått en tjänst, så akte han på tjänsten; är någon
satt till lärare, så akte han på sitt lärarkall; 8 är någon
satt till att förmana, så akte han på sin plikt att förmana.
Den som delar ut gåvor, han göre det med gott hjärta;
den som är satt till föreståndare, han vare det med nit;
den som övar barmhärtighet, han göre det med glädje.
9 Eder kärlek vare utan skrymtan; avskyn det onda,
hållen fast vid det goda. 10 Älsken varandra av hjärtat i
broderlig kärlek; söken överträffa varandra i inbördes
hedersbevisning. 11 Varen icke tröga, där det gäller nit;
varen brinnande i anden, tjänen Herren. 12 Varen glada i
hoppet, tåliga i bedrövelsen, uthålliga i bönen. 13 Tagen
del i de heligas behov. Varen angelägna om att bevisa
gästvänlighet. 14 Välsignen dem som förfölja eder;
välsignen, och förbannen icke. 15 Glädjens med dem
som äro glada, gråten med dem som gråta. 16 Varen ens
till sinnes med varandra. Haven icke edert sinne vänt till
vad högt är, utan hållen eder till det som är ringa. Hållen
icke eder själva för kloka. 17 Vedergällen ingen med ont
för ont. Vinnläggen eder om vad gott är inför var man.
18 Hållen frid med alla människor, om möjligt är, och så
mycket som på eder beror. 19 Hämnens icke eder själva,
mina älskade, utan lämnen rum för vredesdomen; ty det
är skrivet: »Min är hämnden, jag skall vedergälla det,
säger Herren.» 20 Fastmer, »om din ovän är hungrig, så
giv honom att äta, om han är törstig, så giv honom att
dricka; ty om du så gör, samlar du glödande kol på hans
huvud.» 21 Låt dig icke övervinnas av det onda, utan
övervinn det onda med det goda.

13 Var och en vare underdånig den överhet som
han har över sig. Ty ingen överhet finnes, som
icke är av Gud; all överhet som finnes är förordnad av
Gud. 2 Därför, den som sätter sig upp mot överheten,
han står emot vad Gud har förordnat; men de som stå
emot detta, de skola få sin dom. 3 Ty de som hava
väldet äro till skräck, icke för dem som göra vad gott
är, utan för dem som göra vad ont är. Vill du vara utan
fruktan för överheten, så gör vad gott är; du skall då
bliva prisad av den, 4 ty överheten är en Guds tjänare,
dig till fromma. Men gör du vad ont är, då må du frukta;
ty överheten bär icke svärdet förgäves, utan är en Guds
tjänare, en hämnare, till att utföra vredesdomen över
den som gör vad ont är. 5 Därför måste man vara
den underdånig, icke allenast för vredesdomens skull,
utan ock för samvetets skull. 6 Fördenskull betalen I
ju ock skatt; ty överheten förrättar Guds tjänst och är
just för detta ändamål ständigt verksam. 7 Så given åt
alla vad I ären dem skyldiga; skatt åt den som skatt
tillkommer, tull åt den som tull tillkommer, fruktan åt
den som fruktan tillkommer, heder åt den som heder
tillkommer. 8 Varen ingen något skyldiga -- utom när det
gäller kärlek till varandra; ty den som älskar sin nästa,
han har uppfyllt lagen. 9 De buden: »Du skall icke begå
äktenskapsbrott», »Du skall icke dräpa», »Du skall icke
stjäla», »Du skall icke hava begärelse» och vilka andra
bud som helst, de sammanfattas ju alla i det ordet: »Du
skall älska din nästa såsom dig själv.» 10 Kärleken gör
intet ont mot nästan; alltså är kärleken lagens uppfyllelse.
11 Akten på allt detta, så mycket mer som I veten vad
tiden lider, att stunden nu är inne för eder att vakna upp
ur sömnen. Ty frälsningen är oss nu närmare, än då vi
kommo till tro. 12 Natten är framskriden, och dagen är
nära. Låtom oss därför avlägga mörkrets gärningar och
ikläda oss ljusets vapenrustning. 13 Låtom oss föra en
hövisk vandel, såsom om dagen, icke med vilt leverne
och dryckenskap, icke i otukt och lösaktighet, icke i
kiv och avund. 14 Ikläden eder fastmer Herren Jesus
Kristus, och haven icke sådan omsorg om köttet, att
onda begärelser därav uppväckas.

14 Om någon är svag i tron, så upptagen honom dock
vänligt, utan att döma över andras betänkligheter.
2 Den ene har tro till att äta vad som helst, under det att
den som är svag allenast äter vad som växer på jorden.
3 Den som äter må icke förakta den som icke äter. Ej
heller må den som icke äter döma den som äter; ty Gud
har upptagit honom, 4 och vem är du som dömer en
annans tjänare? Om han står eller faller, det kommer
allenast hans egen herre vid; men han skall väl bliva
stående, ty Herren är mäktig att hålla honom stående. 5
Den ene gör skillnad mellan dag och dag, den andre
håller alla dagar för lika; var och en vare fullt viss i sitt
sinne. 6 Om någon särskilt aktar på någon dag, så gör
han detta för Herren, och om någon äter, så gör han
detta för Herren; han tackar ju Gud. Så ock, om någon
avhåller sig från att äta, gör han detta för Herren, och
han tackar Gud. 7 Ty ingen av oss lever för sig själv, och
ingen dör för sig själv. 8 Leva vi, så leva vi för Herren;
dö vi, så dö vi för Herren. Evad vi leva eller dö, höra vi
alltså Herren till. 9 Ty därför har Kristus dött och åter
blivit levande, att han skall vara herre över både döda
och levande. 10 Men du, varför dömer du din broder?
Och du åter, varför föraktar du din broder? Vi skola ju
alla en gång stå inför Guds domstol. 11 Ty det är skrivet:
»Så sant jag lever, säger Herren, för mig skola alla knän
böja sig, och alla tungor skola prisa Gud.» 12 Alltså skall
var och en av oss inför Gud göra räkenskap för sig själv.
13 Låtom oss därför icke mer döma varandra. Dömen

hellre så, att ingen må för sin broder lägga en stötesten
eller något som bliver honom till fall. 14 Jag vet väl och
är i Herren Jesus viss om att intet i sig självt är orent;
allenast om någon håller något för orent, så är det för
honom orent. 15 Om nu genom din mat bekymmer vållas
din broder, så vandrar du icke mer i kärleken. Bliv icke
genom din mat till fördärv för den som Kristus har lidit
döden för. 16 Låten alltså icke det goda som I haven fått
bliva utsatt för smädelse. 17 Ty Guds rike består icke i
mat och dryck, utan i rättfärdighet och frid och glädje i
den helige Ande. 18 Den som häri tjänar Kristus, han är
välbehaglig för Gud och håller provet inför människor.
19 Vi vilja alltså fara efter det som länder till frid och till
inbördes uppbyggelse. 20 Bryt icke för mats skull ned
Guds verk. Väl är allting rent, men om ätandet för någon
är en stötesten, så bliver det för den människan till ondo;
21 du gör väl i att avhålla dig från att äta kött och dricka
vin och från annat som för din broder bliver en stötesten.
22 Den tro du har må du hava för dig själv inför Gud.
Salig är den som icke måste döma sig själv, när det
gäller något som han har prövat vara rätt. 23 Men om
någon hyser betänkligheter och likväl äter, då är han
dömd, eftersom det icke sker av tro. Ty allt som icke
sker av tro, det är synd.

15 Vi som äro starka äro pliktiga att bära de svagas
skröpligheter och att icke leva oss själva till behag.
2 Var och en av oss må leva sin nästa till behag, honom
till fromma och honom till uppbyggelse. 3 Kristus levde ju
icke sig själv till behag, utan med honom skedde såsom
det är skrivet: »Dina smädares smädelser hava fallit
över mig.» 4 Ty allt vad som fordom har blivit skrivet,
det är skrivet oss till undervisning, för att vi, genom
ståndaktighet och genom den tröst som skrifterna giva,
skola bevara vårt hopp. 5 Och ståndaktighetens och
tröstens Gud give eder att vara ens till sinnes med
varandra i Kristi Jesu efterföljelse, 6 så att I endräktigt
och med en mun prisen vår Herres, Jesu Kristi, Gud och
Fader. 7 Därför må den ene av eder vänligt upptaga
den andre, såsom Kristus, Gud till ära, har upptagit
eder. 8 Vad jag vill säga är detta: För de omskurna
har Kristus blivit en tjänare, till ett vittnesbörd om Guds
sannfärdighet, för att bekräfta de löften som hade givits åt
fäderna; 9 hedningarna åter hava fått prisa Gud för hans
barmhärtighets skull. Så är ock skrivet: »Fördenskull
vill jag prisa dig bland hedningarna och lovsjunga ditt
namn.» 10 Och åter heter det: »Jublen, I hedningar, med
hans folk»; 11 så ock: »Loven Herren, alla hedningar,
ja, honom prise alla folk.» 12 Så säger ock Esaias:
»Telningen från Jessais rot skall komma, ja, han som
skall stå upp för att råda över hedningarna; på honom
skola hedningarna hoppas.» 13 Men hoppets Gud
uppfylle eder med all glädje och frid i tron, så att I haven
ett överflödande hopp i den helige Andes kraft. 14 Jag är
väl redan nu viss om att I, mina bröder, av eder själva
ären fulla av godhet, uppfyllda med all kunskap, i stånd
jämväl att förmana varandra. 15 Dock har jag, på ett
delvis något dristigt sätt, skrivit till eder med ytterligare
påminnelser, detta i kraft av den nåd som har blivit mig
given av Gud: 16 att jag nämligen skall förrätta Kristi
Jesu tjänst bland hedningarna och vara en prästerlig
förvaltare av Guds evangelium, så att hedningarna bliva
ett honom välbehagligt offer, helgat i den helige Ande.
17 Alltså är det i Kristus Jesus som jag har något att
berömma mig av i fråga om min tjänst inför Gud. 18
Ty jag skall icke drista mig att orda om något annat
än vad Kristus, för att göra hedningarna lydaktiga, har
verkat genom mig, med ord och med gärning, 19 genom
kraften i tecken och under, genom Andens kraft. Så har
jag, från Jerusalem och runt omkring ända till Illyrien,
överallt förkunnat evangelium om Kristus. 20 Och jag
har härvid satt min ära i att icke förkunna evangelium,
där Kristi namn redan var känt, ty jag ville icke bygga på
en annans grundval; 21 utan så har skett, som skrivet
är: »De för vilka intet har varit förkunnat om honom
skola få se, och de som intet hava hört skola förstå.»
22 Det är också härigenom som jag så många gånger
har blivit förhindrad att komma till eder. 23 Men då jag
nu icke mer har något att uträtta i dessa trakter och
under ganska många år har längtat efter att komma till
eder, 24 vill jag besöka eder, när jag begiver mig till
Spanien. Jag hoppas nämligen att på genomresan få se
eder och att därefter av eder bliva utrustad för färden
dit, sedan jag först i någon mån har fått min längtan
efter eder stillad. 25 Men nu far jag till Jerusalem med
understöd åt de heliga. 26 Macedonien och Akaja hava
nämligen känt sig manade att göra ett sammanskott åt
dem bland de heliga i Jerusalem, som leva i fattigdom.
27 Ja, därtill hava de känt sig manade; de stå också i
skuld hos dem. Ty om hedningarna hava fått del i deras
andliga goda, så äro de å sin sida skyldiga att vara dem
till tjänst med sitt lekamliga goda. -- 28 När jag så har
fullgjort detta och lämnat i deras händer vad som har
blivit insamlat, ämnar jag därifrån begiva mig till Spanien
och taga vägen genom eder stad. 29 Och jag vet, att när
jag kommer till eder, kommer jag med Kristi välsignelse i
fullt mått. 30 Och nu uppmanar jag eder, mina bröder,
vid vår Herre Jesus Kristus och vid vår kärlek i Anden,
att bistå mig i min kamp, genom att bedja för mig till
Gud, 31 att jag må bliva frälst undan de ohörsamma i
Judeen, och att det understöd som jag för med mig till
Jerusalem må bliva väl mottaget av de heliga. 32 Så
skall jag, om Gud vill, med glädje komma till eder och
vederkvicka mig tillsammans med eder. 33 Fridens Gud
vare med eder alla. Amen.

16 Jag anbefaller åt eder vår syster Febe, som är
församlingstjänarinna i Kenkrea. 2 Så mottagen då
henne i Herren, såsom det höves de heliga, och bistån
henne i allt vari hon kan behöva eder; ty hon har själv

varit ett stöd för många och jämväl för mig. **3** Hälsen
Priska och Akvila, mina medarbetare i Kristus Jesus. **4**
De hava ju vågat sitt liv för mig; och icke allenast jag
tackar dem därför, utan också alla hednaförsamlingar.
5 Hälsen ock den församling som kommer tillhopa i
deras hus. Hälsen Epenetus, min älskade broder, som är
förstlingen av dem som i provinsen Asien hava kommit till
Kristus. **6** Hälsen Maria, som har arbetat så mycket för
eder. **7** Hälsen Andronikus och Junias, mina landsmän
och medfångar, som hava ett så gott anseende bland
apostlarna, och som längre än jag hava varit i Kristus.
8 Hälsen Ampliatus, min älskade broder i Herren. **9**
Hälsen Urbanus, vår medarbetare i Kristus, och Stakys,
min älskade broder. **10** Hälsen Apelles, den i Kristus
beprövade. Hälsen dem som höra till Aristobulus' hus.
11 Hälsen Herodion, min landsman. Hälsen dem av
Narcissus' hus, som äro i Herren. **12** Hälsen Tryfena och
Tryfosa, som arbeta i Herren. Hälsen Persis, den älskade
systern, som har så mycket arbetat i Herren. **13** Hälsen
Rufus, den i Herren utvalde, och hans moder, som också
för mig har varit en moder. **14** Hälsen Asynkritus, Flegon,
Hermes, Patrobas, Hermas och de bröder som äro
tillsammans med dem. **15** Hälsen Filologus och Julia,
Nereus och hans syster och Olympas och alla de heliga
som äro tillsammans med dem. **16** Hälsen varandra med
en helig kyss. Alla Kristi församlingar hälsa eder. **17** Men
jag förmanar eder, mina bröder, att hava akt på dem som
vålla tvedräkt och kunna bliva eder till fall, i strid med
den lära som I haven inhämtat; dragen eder ifrån dem.
18 Ty sådana tjäna icke vår Herre Kristus, utan sin egen
buk; och genom sina milda ord och sitt fagra tal bedraga
de oskyldiga människors hjärtan. **19** Eder lydnad är ju
känd av alla. Över eder gläder jag mig därför; men jag
skulle önska att I voren visa i fråga om det goda, och
menlösa i fråga om det onda. **20** Och fridens Gud skall
snart låta Satan bliva krossad under edra fötter. Vår
Herres, Jesu Kristi, nåd vare med eder. **21** Timoteus,
min medarbetare, hälsar eder: så göra ock Lucius och
Jason och Sosipater, mina landsmän. **22** Jag, Tertius,
som har nedskrivit detta brev, hälsar eder i Herren. **23**
Gajus, min och hela församlingens värd, hälsar eder.
Erastus, stadens kamrerare, och brodern Kvartus hälsar
eder. **25** Men honom som förmår styrka eder, enligt det
evangelium jag förkunnar och min predikan om Jesus
Kristus, ja, enligt den nu avslöjade hemlighet som förut
under evärdliga tider har varit outtalad, **(aiōnios g166)**
26 men som nu har blivit uppenbarad och, enligt den
eviga Gudens befallning, blivit, med stöd av profetiska
skrifter, kungjord bland alla hedningar, för att bland dem
upprätta trons lydnad -- **(aiōnios g166)** **27** honom, den
ende vise Guden, tillhör äran, genom Jesus Kristus, i
evigheternas evigheter. Amen. V. 24 se Nya testamentets
text i Ordförklaringarna. **(aiōn g165)**

1 Korinthierbrevet

1 Paulus, genom Guds vilja kallad till Kristi Jesu
apostel, så ock brodern Sostenes, **2** hälsar den
Guds församling som finnes i Korint, de i Kristus Jesus
helgade, dem som äro kallade och heliga, jämte alla
andra som åkalla vår Herres, Jesu Kristi, namn, på alla
orter där de eller vi bo. **3** Nåd vare med eder och frid
ifrån Gud, vår Fader, och Herren Jesus Kristus. **4** Jag
tackar Gud alltid för eder skull, för den Guds nåd som
har blivit eder given i Kristus Jesus, **5** att I haven i honom
blivit rikligen begåvade i alla stycken, i fråga om allt vad
tal och kunskap heter. **6** Så har ju ock vittnesbördet om
Kristus blivit befäst hos eder, **7** så att I icke stån tillbaka
i fråga om någon nådegåva, medan I vänten på vår
Herres, Jesu Kristi, uppenbarelse. **8** Han skall ock göra
eder ståndaktiga intill änden, så att I ären ostraffliga på
vår Herres, Jesu Kristi, dag. **9** Gud är trofast, han genom
vilken I haven blivit kallade till gemenskap med hans
Son, Jesus Kristus, vår Herre. **10** Men jag förmanar eder,
mina bröder, vid vår Herres, Jesu Kristi, namn, att alla
vara eniga i edert tal och att icke låta söndringar finnas
bland eder, utan hålla fast tillhopa i samma sinnelag och
samma tänkesätt. **11** Det har nämligen av Kloes husfolk
blivit mig berättat om eder, mina bröder, att tvister hava
uppstått bland eder. **12** Härmed menar jag att bland
eder den ene säger: »Jag håller mig till Paulus», den
andre: »Jag håller mig till Apollos», en annan: »Jag
håller mig till Cefas», åter en annan: »Jag håller mig
till Kristus.» -- **13** Är då Kristus delad? Icke blev väl
Paulus korsfäst för eder? Och icke bleven I väl döpta i
Paulus' namn? **14** Jag tackar Gud för att jag icke har
döpt någon bland eder utom Krispus och Gajus, **15** så
att ingen kan säga att I haven blivit döpta i mitt namn. **16**
Dock, jag har döpt också Stefanas' husfolk; om jag eljest
har döpt någon vet jag icke. **17** Ty Kristus har icke sänt
mig till att döpa, utan till att förkunna evangelium, och
detta icke med en visdom som består i ord, för att Kristi
kors icke skall berövas sin kraft. **18** Ty talet om korset
är visserligen en dårskap för dem som gå förlorade,
men för oss som bliva frälsta är det en Guds kraft. **19**
Det är ju skrivet: »Jag skall göra de visas vishet om
intet, och de förståndigas förstånd skall jag slå ned.»
20 Ja, var äro de visa? Var äro de skriftlärda? Var äro
denna tidsålders klyftiga män? Har icke Gud gjort denna
världens visdom till dårskap? **(aiōn g165)** **21** Jo, eftersom
världen icke genom sin visdom lärde känna Gud i hans
visdom, behagade det Gud att genom den dårskap han
lät predikas frälsa dem som tro. **22** Ty judarna begära
tecken, och grekerna åstunda visdom, **23** vi åter predika
en korsfäst Kristus, en som för judarna är en stötesten
och för hedningarna en dårskap, **24** men som för de
kallade, vare sig judar eller greker, är en Kristus som
är Guds kraft och Guds visdom. **25** Ty Guds dårskap
är visare än människor, och Guds svaghet är starkare
än människor. **26** Ty betänken, mina bröder, huru det
var vid eder kallelse: icke många som voro visa efter
köttet blevo kallade, icke många mäktiga, icke många av
förnämlig släkt. **27** Men det som för världen var dåraktigt,
det utvalde Gud, för att han skulle låta de visa komma
på skam. **28** Och det som i världen var svagt, det utvalde
Gud, för att han skulle låta det starka komma på skam.
Och det som i världen var ringa och föraktat, det utvalde
Gud -- ja, det som ingenting var -- för att han skulle göra
det till intet, som någonting var. **29** Ty han ville icke
att något kött skulle kunna berömma sig inför Gud. **30**
Men hans verk är det, att I ären i Kristus Jesus, som för
oss har blivit till visdom från Gud, till rättfärdighet och
helgelse och till förlossning, **31** för att så skall ske, som
det är skrivet: »Den som vill berömma sig, han berömme
sig av Herren.»

2 När jag kom till eder, mina bröder, var det också icke
med höga ord eller hög visdom som jag kom och
frambar för eder Guds vittnesbörd. **2** Ty jag hade beslutit
mig för, att medan jag var bland eder icke veta om något
annat än Jesus Kristus, och honom såsom korsfäst. **3**
Och jag uppträdde hos eder i svaghet och med fruktan
och mycken bävan. **4** Och mitt tal och min predikan
framställdes icke med övertalande visdomsord, utan med
en bevisning i ande och kraft; **5** ty eder tro skulle icke
vara grundad på människors visdom, utan på Guds kraft.
6 Visdom tala vi dock bland dem som äro fullmogna,
men en visdom som icke tillhör denna tidsålder eller
denna tidsålders mäktige, vilkas makt bliver till intet. **(aiōn
g165)** **7** Nej, vi tala Guds hemliga visdom, den fördolda,
om vilken Gud, redan före tidsåldrarnas begynnelse,
har bestämt att den skall bliva oss till härlighet, **(aiōn
g165)** **8** och som ingen av denna tidsålders mäktige har
känt; ty om de hade känt den, så hade de icke korsfäst
härlighetens Herre. **(aiōn g165)** **9** Vi tala -- såsom det
heter i skriften -- »vad intet öga har sett och intet öra
har hört, och vad ingen människas hjärta har kunnat
tänka, vad Gud har berett åt dem som älska honom». **10**
Ty för oss har Gud uppenbarat det genom sin Ande.
Anden utrannsakar ju allt, ja ock Guds djuphet. **11** Ty
vilken människa vet vad som är i en människa, utom
den människans egen ande? Likaså känner ingen vad
som är i Gud, utom Guds Ande. **12** Men vi hava icke fått
världens ande, utan den Ande som är av Gud, för att vi
skola veta vad som har blivit oss skänkt av Gud. **13** Om
detta tala vi ock, icke med sådana ord som mänsklig
visdom lär oss, utan med sådana ord som Anden lär oss;
vi hava ju att tyda andliga ting för andliga människor. **14**
Men en »själisk» människa tager icke emot vad som hör
Guds Ande till. Det är henne en dårskap, och hon kan
icke förstå det, ty det måste utgrundas på ett andligt
sätt. **15** Den andliga människan åter kan utgrunda allt,
men själv kan hon icke utgrundas av någon. **16** Ty »vem

har lärt känna Herrens sinne, så att han skulle kunna
undervisa honom?» Men vi hava Kristi sinne. Se Själisk i
Ordförkl.

3 Och jag kunde icke tala till eder, mina bröder, såsom
till andliga människor, utan måste tala såsom till
människor av köttslig natur, såsom till dem som ännu äro
barn i Kristus. **2** Mjölk gav jag eder att dricka; fast föda
gav jag eder icke, ty det fördrogen I då ännu icke. Ja,
icke ens nu fördragen I det, **3** eftersom I ännu haven ett
köttsligt sinne. Ty om avund och kiv finnes bland eder,
haven I icke då ett köttsligt sinne, och vandren I icke då
på vanligt människosätt? **4** När den ene säger: »Jag
håller mig till Paulus» och den andre: »Jag håller mig till
Apollos», ären I icke då lika hopen av människor? **5** Vad
är då Apollos? Vad är Paulus? Allenast tjänare, genom
vilka I haven kommit till tro; och de äro det i mån av
vad Herren har beskärt åt var och en av dem. **6** Jag
planterade, Apollos vattnade, men Gud gav växten. **7**
Alltså kommer det icke an på den som planterar, ej heller
på den som vattnar, utan på Gud, som giver växten.
8 Den som planterar och den som vattnar -- den ene
är såsom den andre, dock så, att var och en skall få
sin särskilda lön efter sitt särskilda arbete. **9** Ty vi äro
Guds medarbetare; I ären ett Guds åkerfält, en Guds
byggnad. **10** Efter den Guds nåd som blev mig given
lade jag grunden såsom en förfaren byggmästare, och
en annan bygger nu vidare därpå. Men var och en må
se till, huru han bygger därpå. **11** Ty en annan grund
kan ingen lägga, än den som är lagd, nämligen Jesus
Kristus; **12** men om någon bygger på den grunden med
guld, silver och dyrbara stenar eller med trä, hö och strå,
13 så skall det en gång visa sig huru det är med vars och
ens verk. »Den dagen» skall göra det kunnigt; ty den
skall uppenbaras i eld, och hurudant vars och ens verk
är, det skall elden pröva. **14** Om det byggnadsverk, som
någon har uppfört på den grunden, bliver beståndande,
så skall han undfå lön; **15** men om hans verk brännes
upp, så skall han gå miste om lönen. Själv skall han
dock bliva frälst, men såsom igenom eld. **16** Veten I
icke att I ären ett Guds tempel och att Guds Ande bor i
eder? **17** Om nu någon fördärvar Guds tempel, så skall
Gud fördärva honom; ty Guds tempel är heligt, och det
templet ären I. **18** Ingen bedrage sig själv. Om någon
bland eder menar sig vara vis genom denna tidsålders
visdom, så blive han en dåre, för att han skall kunna
bliva vis. **(aiōn g165)** **19** Ty denna världens visdom är
dårskap inför Gud. Det är ju skrivet: »Han fångar de visa
i deras klokskap»; **20** så ock: »Herren känner de visas
tankar, han vet att de äro fåfängliga.» **21** Så berömme
sig då ingen av människor. Allt hör ju eder till; **22** det må
vara Paulus eller Apollos eller Cefas eller hela världen,
det må vara liv eller död, vad som nu är, eller vad som
skall komma, alltsammans hör eder till. **23** Men I hören
Kristus till, och Kristus hör Gud till. Se Dagen i Ordförkl.

4 Såsom Kristi tjänare och såsom förvaltare av Guds
hemligheter, så må man anse oss. **2** Vad man
nu därutöver söker hos förvaltare är att en sådan må
befinnas vara trogen. **3** För mig betyder det likväl föga
att I -- eller överhuvud någon mänsklig domstol -- sätten
eder till doms över mig. Ja, jag vill icke ens sätta mig
till doms över mig själv. **4** Ty väl vet jag intet med mig,
men därigenom är jag icke rättfärdigad; det är Herren
som sitter till doms över mig. **5** Dömen därför icke förrän
tid är, icke förrän Herren kommer, han som skall draga
fram i ljuset vad som är fördolt i mörker och uppenbara
alla hjärtans rådslag. Och då skall var och en undfå av
Gud den berömmelse som honom tillkommer. **6** Detta,
mina bröder, har jag nu för eder skull så framställt, som
gällde det mig och Apollos; ty jag vill att I skolen i fråga
om oss lära eder detta: »Icke utöver vad skrivet är.»
Jag vill icke att I skolen stå emot varandra, uppblåsta
var och en över sin lärare. **7** Vem säger då att du har
något företräde? Och vad äger du, som du icke har fått
dig givet? Men har du nu fått dig givet vad du har, huru
kan du då berömma dig, såsom om du icke hade fått
det dig givet? **8** I ären kantänka redan mätta, I haven
redan blivit rika; oss förutan haven I blivit sannskyldiga
konungar! Ja, jag skulle önska att I verkligen haden blivit
konungar, så att vi kunde få bliva edra medkonungar. **9**
Mig tyckes nämligen att Gud har ställt oss apostlar här
såsom de ringaste bland alla, såsom livdömda män; ett
skådespel hava vi ju blivit för världen, för både änglar
och människor. **10** Vi äro dårar för Kristi skull, men I
ären kloka i Kristus; vi äro svaga, men I ären starka; I
ären ärade, men vi äro föraktade. **11** Ännu i denna stund
lida vi både hunger och törst, vi måste gå nakna, vi få
uppbära hugg och slag, vi hava intet stadigt hemvist, **12**
vi måste möda oss och arbeta med våra händer. Vi bliva
smädade och välsigna likväl; vi lida förföljelse och härda
dock ut; **13** man talar illa om oss, men vi tala goda ord.
Vi hava blivit såsom världens avskum, såsom var mans
avskrap, och vi äro så ännu alltjämt. **14** Detta skriver
jag, icke för att komma eder att blygas, utan såsom en
förmaning till mina älskade barn. **15** Ty om I än haden
tio tusen uppfostrare i Kristus, så haven I dock icke
många fäder; det var ju jag som i Kristus Jesus genom
evangelium födde eder till liv. **16** Därför förmanar jag
eder: Bliven mina efterföljare. **17** Just för denna saks
skull sänder jag nu till eder Timoteus, min älskade och
trogne son i Herren; han skall påminna eder om huru
jag går till väga i Kristus, i enlighet med den lära jag
förkunnar allestädes, i alla församlingar. **18** Nu är det väl
så, att somliga hava blivit uppblåsta, under förmenande
att jag icke skulle komma till eder. **19** Men om Herren så
vill, skall jag snart komma till eder; och då skall jag lära
känna, icke dessa uppblåsta människors ord, utan deras

kraft. 20 Ty Guds rike består icke i ord, utan i kraft. 21
Vilketdera viljen I nu: skall jag komma till eder med ris
eller i kärlek och saktmods ande?

5 Det förljudes såväl att överhuvud otukt bedrives bland
eder, som ock att sådan otukt förekommer, som man
icke ens finner bland hedningarna, nämligen att en son
har sin faders hustru. 2 Och ändå ären I uppblåsta
och haven icke fastmer blivit uppfyllda av sådan sorg,
att I haven drivit ut ur eder krets den som har gjort
detta. 3 Jag, som väl till kroppen är frånvarande, men till
anden närvarande, har för min del redan, såsom vore
jag närvarande, fällt domen över den som har förövat en
sådan ogärning: 4 i Herren Jesu namn skola vi komma
tillsammans, I och min ande, med vår Herre Jesu kraft,
5 och överlämna den mannen åt Satan till köttets fördärv,
för att anden skall bliva frälst på Herren Jesu dag. 6
Det är icke väl beställt med eder berömmelse. Veten I
icke att litet surdeg syrar hela degen? 7 Rensen bort
den gamla surdegen, så att I bliven en ny deg. I ären ju
osyrade; ty vi hava ock ett påskalamm, som är slaktat,
nämligen Kristus. 8 Låtom oss därför hålla högtid, icke
med gammal surdeg, icke med elakhetens och ondskans
surdeg, utan med renhetens och sanningens osyrade
bröd. 9 Jag skrev till eder i mitt brev att I icke skullen
hava något umgänge med otuktiga människor -- 10
detta icke sagt i allmänhet, om alla denna världens
otuktiga människor eller om giriga och roffare eller om
avgudadyrkare; annars måsten I ju rymma ur världen.
11 Nej, då jag skrev så till eder, menade jag, att om
någon som kallades broder vore en otuktig människa
eller en girig eller en avgudadyrkare eller en smädare
eller en drinkare eller en roffare, så skullen I icke hava
något umgänge med en sådan eller äta tillsammans
med honom. 12 Ty icke tillkommer det väl mig att döma
dem som äro utanför? Dem som äro innanför haven I ju
att döma; 13 dem som äro utanför skall Gud döma. »I
skolen driva ut ifrån eder den som är ond.»

6 Huru kan någon av eder taga sig för, att när han har
sak med en annan, gå till rätta icke inför de heliga,
utan inför de orättfärdiga? 2 Veten I då icke att de heliga
skola döma världen? Men om nu I skolen sitta till doms
över världen, ären I då icke goda nog att döma i helt
ringa mål? 3 I veten ju att vi skola döma änglar; huru
mycket mer böra vi icke då kunna döma i timliga ting? 4
Och likväl, när I nu haven före något mål som gäller
sådana ting, sätten I till domare just dem som äro ringa
aktade i församlingen! 5 Eder till blygd säger jag detta.
Är det då så omöjligt att bland eder finna någon vis man,
som kan bliva skiljedomare mellan sina bröder? 6 Måste
i stället den ene brodern gå till rätta med den andre, och
det inför de otrogna? 7 Överhuvud är redan det en brist
hos eder, att I gån till rätta med varandra. Varför liden I
icke hellre orätt? Varför låten I icke hellre andra göra
eder skada? 8 I stället gören I nu själva orätt och skada,
och detta mot bröder. 9 Veten I då icke att de orättfärdiga
icke skola få Guds rike till arvedel? Faren icke vilse.
Varken otuktiga människor eller avgudadyrkare eller
äktenskapsbrytare, varken de som låta bruka sig till synd
mot naturen eller de som själva öva sådan synd, 10
varken tjuvar eller giriga eller drinkare eller smädare
eller roffare skola få Guds rike till arvedel. 11 Sådana
voro ock somliga bland eder, men I haven låtit två eder
rena, I haven blivit helgade, I haven blivit rättfärdiggjorda
i Herrens, Jesu Kristi, namn och i vår Guds Ande. 12
»Allt är mig lovligt»; ja, men icke allt är nyttigt. »Allt är
mig lovligt»; ja, men jag bör icke låta något få makt över
mig. 13 Maten är för buken och buken för maten, men
bådadera skall Gud göra till intet. Däremot är kroppen
icke för otukt, utan för Herren, och Herren för kroppen;
14 och Gud, som har uppväckt Herren, skall ock genom
sin kraft uppväcka oss. 15 Veten I icke att edra kroppar
äro Kristi lemmar? Skall jag nu taga Kristi lemmar och
göra dem till en skökas lemmar? Bort det! 16 Veten I då
icke att den som håller sig till en sköka, han bliver en
kropp med henne? Det heter ju: »De tu skola varda ett
kött.» 17 Men den som håller sig till Herren, han är en
ande med honom. 18 Flyn otukten. All annan synd som
en människa kan begå är utom kroppen; men den som
bedriver otukt, han syndar på sin egen kropp. 19 Veten I
då icke att eder kropp är ett tempel åt den helige Ande,
som bor i eder, och som I haven undfått av Gud, och att
I icke ären edra egna? 20 I ären ju köpta, och betalning
är given. Så förhärligen då Gud i eder kropp.

7 Vad nu angår det I haven skrivit om, så svarar jag
detta: En man gör visserligen väl i att icke komma
vid någon kvinna; 2 men för att undgå otuktssynder må
var man hava sin egen hustru, och var kvinna sin egen
man. 3 Mannen give sin hustru vad han är henne pliktig,
sammalunda ock hustrun sin man. 4 Hustrun råder icke
själv över sin kropp, utan mannen; sammalunda råder ej
heller mannen över sin kropp, utan hustrun. 5 Dragen
eder icke undan från varandra, om icke möjligen, med
bådas samtycke, till en tid, för att I skolen hava ledighet
till bönen. Kommen sedan åter tillsammans, så att Satan
icke frestar eder, då I nu icke kunnen leva återhållsamt.
6 Detta säger jag likväl såsom en tillstädjelse, icke såsom
en befallning. 7 Jag skulle dock vilja att alla människor
vore såsom jag. Men var och en har fått sin särskilda
nådegåva från Gud, den ene så, den andre så. 8 Till de
ogifta åter och till änkorna säger jag att de göra väl, om
de förbliva i samma ställning som jag. 9 Men kunna de
icke leva återhållsamt, så må de gifta sig; ty det är bättre
att gifta sig än att vara upptänd av begär. 10 Men dem
som äro gifta bjuder jag -- dock icke jag, utan Herren; En
hustru må icke skilja sig från sin man 11 (om hon likväl
skulle skilja sig, så förblive hon ogift eller förlike sig åter

med mannen), ej heller må en man förskjuta sin hustru.
12 Till de andra åter säger jag själv, icke Herren: Om
någon som hör till bröderna har en hustru som icke är
troende, och denna är villig att leva tillsammans med
honom, så må han icke förskjuta henne. 13 Likaså, om
en hustru har en man som icke är troende, och denne är
villig att leva tillsammans med henne, så må hon icke
förskjuta mannen. 14 Ty den icke troende mannen är
helgad i och genom sin hustru, och den icke troende
hustrun är helgad i och genom sin man, då han är en
broder; annars vore ju edra barn orena, men nu äro de
heliga. -- 15 Om däremot den icke troende vill skiljas, så
må han få skiljas. En broder eller syster är i sådana fall
intet tvång underkastad, och Gud har kallat oss till att
leva i frid. 16 Ty huru kan du veta, du hustru, om du skall
frälsa din man? Eller du man, huru vet du om du skall
frälsa din hustru? 17 Må allenast var och en vandra den
väg fram, som Herren har bestämt åt honom, var och en
i den ställning vari Gud har kallat honom. Den ordningen
stadgar jag för alla församlingar. 18 Har någon blivit
kallad såsom omskuren, så göre han sig icke åter lik de
oomskurna; har någon blivit kallad såsom oomskuren,
så låte han icke omskära sig. 19 Det kommer icke an på
om någon är omskuren eller oomskuren; allt beror på
huruvida han håller Guds bud. 20 Var och en förblive i
den kallelse vari han var, när han blev kallad. 21 Har
du blivit kallad såsom träl, så låt detta icke gå dig till
sinnes; dock, om du kan bliva fri, så begagna dig hellre
därav. 22 Ty den träl som har blivit kallad till att vara i
Herren, han är en Herrens frigivne; sammalunda är ock
den frie, som har blivit kallad, en Kristi livegne. 23 I ären
köpta, och betalningen är given; bliven icke människors
trälar. 24 Ja, mina bröder, var och en förblive inför Gud i
den ställning vari han har blivit kallad. 25 Vad vidare
angår dem som äro jungfrur, så har jag icke att åberopa
någon befallning av Herren, utan giver allenast ett råd,
såsom en som genom Herrens barmhärtighet har blivit
förtroende värd. 26 Jag menar alltså, med tanke på den
nöd som står för dörren, att den människa gör väl, som
förbliver såsom hon är. 27 Är du bunden vid hustru, så
sök icke att bliva lös. Är du utan hustru, så sök icke att
få hustru. 28 Om du likväl skulle gifta dig, så syndar du
icke därmed; ej heller syndar en jungfru, om hon gifter
sig. Dock komma de som så göra att draga över sig
lekamliga vedermödor; och jag skulle gärna vilja skona
eder. 29 Men det säger jag, mina bröder: Tiden är kort;
därför må härefter de som hava hustrur vara såsom
hade de inga, 30 och de som gråta såsom gräte de icke,
och de som glädja sig såsom gladde de sig icke, och de
som köpa något såsom finge de icke behålla det, 31 och
de som bruka denna världen såsom gjorde de icke något
bruk av den. Ty den nuvarande världsordningen går mot
sitt slut; 32 och jag skulle gärna vilja att I voren fria ifrån
omsorger. Den man som icke är gift ägnar nämligen sin
omsorg åt vad som hör Herren till, huru han skall behaga
Herren; 33 men den gifte mannen ägnar sin omsorg
åt vad som hör världen till, huru han skall behaga sin
hustru, 34 och så är hans hjärta delat. Likaså ägnar den
kvinna, som icke längre är gift eller som är jungfru, sin
omsorg åt vad som hör Herren till, att hon må vara helig
till både kropp och ande; men den gifta kvinnan ägnar
sin omsorg åt vad som hör världen till, huru hon skall
behaga sin man. 35 Detta säger jag till eder egen nytta,
och icke för att lägga något band på eder, utan för att
I skolen föra en hövisk vandel och stadigt förbliva vid
Herren. 36 Men om någon menar sig handla otillbörligt
mot sin ogifta dotter därmed att hon får bliva överårig,
då må han göra såsom han vill, om det nu måste så
vara; han begår därmed ingen synd. Må hon få gifta
sig. 37 Om däremot någon är fast i sitt sinne och icke
bindes av något nödtvång, utan kan följa sin egen vilja,
och så i sitt sinne är besluten att låta sin ogifta dotter
förbliva såsom hon är, då gör denne väl. 38 Alltså: den
som gifter bort sin dotter, han gör väl; och den som icke
gifter bort henne, han gör ännu bättre. 39 En hustru är
bunden så länge hennes man lever; men när hennes
man är avsomnad, står det henne fritt att gifta sig med
vem hon vill, blott det sker i Herren. 40 Men lyckligare är
hon, om hon förbliver såsom hon är. Så är min mening,
och jag tror att också jag har Guds Ande. Eller: Har du
blivit kallad såsom träl, så låt detta icke gå dig till sinnes;
om du än kunde bliva fri, så behåll hellre din ställning.

8 Vad åter angår kött från avgudaoffer, så känna vi
nog det talet: »Alla hava vi 'kunskap'.» »Kunskapen»
uppblåser, men kärleken uppbygger. 2 Om någon menar
sig hava fått någon »kunskap», så har han ännu icke fått
kunskap på sådant sätt som han borde hava. 3 Men
den som älskar Gud, han är känd av honom. 4 Vad
alltså angår ätandet av kött från avgudaoffer, så säger
jag detta: Vi veta visserligen att ingen avgud finnes till i
världen, och att det icke finnes mer än en enda Gud. 5
Ty om ock några så kallade gudar skulle finnas, vare sig
i himmelen eller på jorden -- och det finnes ju många
»gudar» och många »herrar» -- 6 så finnes dock för oss
allenast en enda Gud: Fadern, av vilken allt är, och till
vilken vi själva äro, och en enda Herre: Jesus Kristus,
genom vilken allt är, och genom vilken vi själva äro. 7
Dock, icke alla hava denna kunskap, utan somliga, som
äro vana att ännu alltjämt tänka på avguden, äta köttet
såsom avgudaofferskött. Och eftersom deras samvete
är svagt, bliver det härigenom befläckat. 8 Men maten
skall icke avgöra vår ställning till Gud. Avhålla vi oss
från att äta, så bliva vi icke därigenom sämre; äta vi,
så bliva vi icke därigenom bättre. 9 Sen likväl till, att
denna eder frihet icke till äventyrs bliver en stötesten för
de svaga. 10 Ty om någon får se dig, som har undfått
»kunskap», ligga till bords i ett avgudahus, skall då icke
hans samvete, om han är svag, därav »bliva uppbyggt»

på det sätt att han äter köttet från avgudaoffer? **11** Genom din »kunskap» går ju då den svage förlorad -- han, din broder, som Kristus har lidit döden för. **12** Om I på sådant sätt synden mot bröderna och såren deras svaga samveten, då synden I mot Kristus själv. **13** Därför, om maten kan bliva min broder till fall, så vill jag sannerligen hellre för alltid avstå från att äta kött, på det att jag icke må bliva min broder till fall. Se Kunskap i Ordförkl. **(aiōn g165)**

9 Är jag icke fri? Är jag icke en apostel? Har jag icke sett Jesus, vår Herre? Ären icke I mitt verk i Herren? **2** Om jag icke för andra är en apostel, så är jag det åtminstone för eder, ty I själva ären i Herren inseglet på mitt apostlaämbete. **3** Detta är mitt försvar mot dem som sätta sig till doms över mig. **4** Skulle vi kanhända icke hava rätt att få mat och dryck? **5** Skulle vi icke hava rätt att få såsom hustru föra med oss på våra resor någon som är en syster, vi likaväl som de andra apostlarna och Herrens bröder och särskilt Cefas? **6** Eller äro jag och Barnabas de enda som icke hava rätt att vara fritagna ifrån kroppsarbete? **7** Vem tjänar någonsin i krig på egen sold? Vem planterar en vingård och äter icke dess frukt? Eller vem vaktar en hjord och förtär icke mjölk från hjorden? **8** Icke talar jag väl detta därför att människor pläga så tala? Säger icke själva lagen detsamma? **9** I Moses' lag är ju skrivet: »Du skall icke binda munnen till på oxen som tröskar.» Månne det är om oxarna som Gud har sådan omsorg? **10** Eller säger han det icke i alla händelser med tanke på oss? Jo, för vår skull blev det skrivet, att den som plöjer bör plöja med en förhoppning, och att den som tröskar bör göra det i förhoppning om att få sin del. **11** Om vi hava sått åt eder ett utsäde av andligt gott, är det då för mycket, om vi få inbärga från eder en skörd av lekamligt gott? **12** Om andra hava en viss rättighet över eder, skulle då icke vi än mer hava det? Och likväl hava vi icke gjort bruk av den rättigheten, utan vi fördraga allt, för att icke lägga något hinder i vägen för Kristi evangelium. **13** I veten ju att de som förrätta tjänsten i helgedomen få sin föda ifrån helgedomen, och att de som äro anställda vid altaret få sin del, när altaret får sin. **14** Så har ock Herren förordnat att de som förkunna evangelium skola hava sitt uppehälle av evangelium. **15** Men jag för min del har icke gjort bruk av någon sådan förmån. Detta skriver jag nu icke, för att jag själv skall få någon sådan; långt hellre ville jag dö. Nej, ingen skall göra min berömmelse om intet. **16** Ty om jag förkunnar evangelium, så är detta ingen berömmelse för mig. Jag måste ju så göra; och ve mig, om jag icke förkunnade evangelium! **17** Gör jag det av egen drift, så har jag rätt till lön; men då jag nu icke gör det av egen drift, så är den syssla som jag är betrodd med allenast en livegen förvaltares. -- **18** Vilken är alltså min lön? Jo, just den, att när jag förkunnar evangelium, så gör jag detta utan kostnad för någon, i det att jag avstår från att göra bruk av den rättighet jag har såsom förkunnare av evangelium. **19** Ty fastän jag är fri och oberoende av alla, har jag dock gjort mig till allas tjänare, för att jag skall vinna dess flera. **20** För judarna har jag blivit såsom en jude, för att kunna vinna judar; för dom som stå under lagen har jag, som själv icke står under lagen, blivit såsom stode jag under lagen, för att kunna vinna dem som stå under lagen. **21** För dem som äro utan lag har jag, som icke är utan Guds lag, men är i Kristi lag, blivit såsom vore jag utan lag, för att jag skall vinna dem som äro utan lag. **22** För de svaga har jag blivit svag, för att kunna vinna de svaga; för alla har jag blivit allt, för att jag i alla händelser skall frälsa några. **23** Men allt gör jag för evangelii skull, för att också jag skall bliva delaktig av dess goda. **24** I veten ju, att fastän de som löpa på tävlingsbanan allasammans löpa, så vinner allenast en segerlönen. Löpen såsom denne, för att I mån vinna lönen. **25** Men alla som vilja deltaga i en sådan tävlan pålägga sig återhållsamhet i alla stycken: dessa för att vinna en förgänglig segerkrans, men vi för att vinna en oförgänglig. **26** Jag för min del löper alltså icke såsom gällde det ett ovisst mål; jag kämpar icke likasom en man som hugger i vädret. **27** Fastmer tuktar jag min kropp och kuvar den, för att jag icke, när jag predikar för andra, själv skall komma till korta vid provet. Se Förvaltare i Ordförkl.

10 Ty jag vill säga eder detta, mina bröder: Våra fäder voro alla under molnskyn och gingo alla genom havet; **2** alla blevo de i molnskyn och i havet döpta till Moses; **3** alla åto de samma andliga mat, **4** och alla drucko de samma andliga dryck -- de drucko nämligen ur en andlig klippa, som åtföljde dem, och den klippan var Kristus. **5** Men de flesta av dem hade Gud icke behag till; de blevo ju nedgjorda i öknen. **6** Detta skedde oss till en varnagel, för att vi icke skulle hava begärelse till det onda, såsom de hade begärelse därtill. **7** Ej heller skolen I bliva avgudadyrkare, såsom somliga av dem blevo; så är ju skrivet: »Folket satte sig ned till att äta och dricka, och därpå stodo de upp till all leka.» **8** Låtom oss icke heller bedriva otukt, såsom somliga av dem gjorde, varför ock tjugutre tusen föllo på en enda dag. **9** Låtom oss icke heller fresta Kristus, såsom somliga av dem gjorde, varför de ock blevo dödade av ormarna. **10** Knorren icke heller, såsom somliga av dem gjorde, varför de ock blevo dödade av »Fördärvaren». **11** Men detta vederfors dem för att tjäna till en varnagel, och det blev upptecknat till lärdom för oss, som hava tidernas ände inpå oss. **(aiōn g165)** **12** Därför, den som menar sig stå, han må se till, att han icke faller. **13** Inga andra frestelser hava mött eder än sådana som vanligen möta människor. Och Gud är trofast; han skall icke tillstädja att I bliven frestade över eder förmåga, utan när han

låter frestelsen komma, skall han ock bereda en utväg
därur, så att I kunnen härda ut i den. 14 Alltså, mina
älskade, undflyn avgudadyrkan. 15 Jag säger detta till
eder såsom till förståndiga människor; själva mån I döma
om det som jag säger. 16 Välsignelsens kalk, över vilken
vi uttala välsignelsen, är icke den en delaktighet av Kristi
blod? Brödet, som vi bryta, är icke det en delaktighet av
Kristi kropp? 17 Eftersom det är ett enda bröd, så äro
vi, fastän många, en enda kropp, ty alla få vi vår del
av detta ena bröd. 18 Sen på det lekamliga Israel: äro
icke de som äta av offren delaktiga i altaret? 19 Vad
vill jag då säga härmed? Månne att avgudaofferskött är
någonting, eller att en avgud är någonting? 20 Nej, det
vill jag säga, att vad hedningarna offra, det offra de åt
onda andar och icke åt Gud; och jag vill icke att I skolen
hava någon gemenskap med de onda andarna. 21 I
kunnen icke dricka Herrens kalk och tillika onda andars
kalk; I kunnen icke hava del i Herrens bord och tillika i
onda andars bord. 22 Eller vilja vi reta Herren? Äro då vi
starkare än han? 23 »Allt är lovligt»; ja, men icke allt är
nyttigt. »Allt är lovligt»; ja, men icke allt uppbygger. 24
Ingen söke sitt eget bästa, utan envar den andres. 25
Allt som säljes i köttboden mån I äta; I behöven icke
för samvetets skull göra någon undersökning därom.
26 Ty »jorden är Herrens, och allt vad därpå är». 27
Om någon av dem som icke äro troende bjuder eder till
sig och I viljen gå till honom, så mån I äta av allt som
sättes fram åt eder; I behöven icke för samvetets skull
göra någon undersökning därom. 28 Men om någon då
säger till eder: »Detta är offerkött», så skolen I avhålla
eder från att äta, för den mans skull, som gav saken till
känna, och för samvetets skull -- 29 jag menar icke ditt
eget samvete, utan den andres; ty varför skulle jag låta
min frihet dömas av en annans samvete? 30 Om jag
äter därav med tacksägelse, varför skulle jag då bliva
smädad för det som jag tackar Gud för? 31 Alltså, vare
sig I äten eller dricken, eller vadhelst annat I gören, så
gören allt till Guds ära. 32 Bliven icke för någon till en
stötesten, varken för judar eller för greker eller för Guds
församling; 33 varen såsom jag, som i alla stycken fogar
mig efter alla och icke söker min egen nytta, utan de
mångas, för att de skola bliva frälsta.

11 Varen I mina efterföljare, såsom jag är Kristi. 2
Jag prisar eder för det att I i alla stycken haven
mig i minne och hållen fast vid mina lärdomar, såsom
de äro eder givna av mig. 3 Men jag vill att I skolen
inse detta, att Kristus är envar mans huvud, och att
mannen är kvinnans huvud, och att Gud är Kristi huvud.
4 Var och en man som har sitt huvud betäckt, när han
beder eller profeterar, han vanärar sitt huvud. 5 Men var
kvinna som beder eller profeterar med ohöljt huvud, hon
vanärar sitt huvud, ty det är då alldeles som om hon
hade sitt hår avrakat. 6 Om en kvinna icke vill hölja sig,
så kan hon lika väl låta skära av sitt hår; men eftersom
det är en skam för en kvinna att låta skära av sitt hår
eller att låta raka av det, så må hon hölja sig. 7 En
man är icke pliktig att hölja sitt huvud, eftersom han är
Guds avbild och återspeglar hans härlighet, då kvinnan
däremot återspeglar mannens härlighet. 8 Ty mannen är
icke av kvinnan, utan kvinnan av mannen. 9 Icke heller
skapades mannen för kvinnans skull, utan kvinnan för
mannens skull. 10 Därför bör kvinnan på sitt huvud hava
en »makt», för änglarnas skull. 11 Dock är det i Herren
så, att varken kvinnan är till utan mannen, eller mannen
utan kvinnan. 12 Ty såsom kvinnan är av mannen, så
är ock mannen genom kvinnan; men alltsammans är
av Gud. -- 13 Dömen själva: höves det en kvinnan att
ohöljd bedja till Gud? 14 Lär icke själva naturen eder att
det länder en man till vanheder, om han har långt hår, 15
men att det länder en kvinna till ära, om hon har långt
hår? Håret är ju henne givet såsom slöja. 16 Om nu
likväl någon vill vara genstridig, så mån han veta att vi
för vår del icke hava en sådan sedvänja, ej heller andra
Guds församlingar. 17 Detta bjuder jag eder nu. Men vad
jag icke kan prisa är att I kommen tillsammans, icke till
förbättring, utan till försämring. 18 Ty först och främst hör
jag sägas att vid edra församlingsmöten söndringar yppa
sig bland eder. Och till en del tror jag att så är. 19 Ty
partier måste ju finnas bland eder, för att det skall bliva
uppenbart vilka bland eder som hålla provet. 20 När I
alltså kommen tillsammans med varandra, kan ingen
Herrens måltid hållas; 21 ty vid måltiden tager var och
en i förväg själv den mat han har medfört, och så får den
ene hungra, medan den andre får för mycket. 22 Haven
I då icke edra hem, där I kunnen äta ock dricka? Eller är
det så, att I förakten Guds församling och viljen komma
dem att blygas, som intet hava? Vad skall jag då säga till
eder? Skall jag prisa eder? Nej, i detta stycke prisar jag
eder icke. 23 Ty jag har från Herren undfått detta, som
jag ock har meddelat eder: I den natt då Herren Jesus
blev förrådd tog han ett bröd 24 och tackade Gud och
bröt det och sade: »Detta är min lekamen, som varder
utgiven för eder. Gören detta till min åminnelse.» 25
Sammalunda tog han ock kalken, efter måltiden, och
sade: »Denna kalk är det nya förbundet, i mitt blod. Så
ofta I dricken den, så gören detta till min åminnelse.» 26
Ty så ofta I äten detta bröd och dricken kalken, förkunnen
I Herrens död, till dess att han kommer. 27 Den som nu
på ett ovärdigt sätt äter detta bröd eller dricker Herrens
kalk, han försyndar sig på Herrens lekamen och blod. 28
Pröve då människan sig själv, och äte så av brödet och
dricke av kalken. 29 Ty den som äter och dricker, utan
att göra åtskillnad mellan Herrens lekamen och annan
spis, han äter och dricker en dom över sig. 30 Därför
finnas ock bland eder många som äro svaga och sjuka,
och ganska många äro avsomnade. 31 Om vi ginge till
doms med oss själva, så bleve vi icke dömda. 32 Men
då vi nu bliva dömda, så är detta en Herrens tuktan,

som drabbar oss, för att vi icke skola bliva fördömda
tillika med världen. 33 Alltså, mina bröder, när I kommen
tillsammans för att hålla måltid, så vänten på varandra.
34 Om någon är hungrig, då må han äta hemma, så att
eder sammankomst icke bliver eder till en dom. Om det
övriga skall jag förordna, när jag kommer.

12 Vad nu angår dem som hava andliga gåvor, så
vill jag säga eder, mina bröder, huru med dem
förhåller sig. 2 I veten att I, medan I voren hedningar,
läten eder blindvis föras bort till de stumma avgudarna.
3 Därför vill jag nu förklara för eder, att likasom ingen
som talar i Guds Ande säger: »Förbannad vare Jesus»,
så kan ej heller någon säga: »Jesus är Herre» annat än
i den helige Ande. 4 Nådegåvorna äro mångahanda,
men Anden är en och densamme. 5 Tjänsterna äro
mångahanda, men Herren är en och densamme. 6
Kraftverkningarna äro mångahanda, men Gud är en och
densamme, han som verkar allt i alla. 7 Men de gåvor i
vilka Anden uppenbarar sig givas åt var och en så, att
de kunna bliva till nytta. 8 Så gives genom Anden åt den
ene att tala visdomens ord, åt en annan att efter samme
Ande tala kunskapens ord, 9 åt en annan gives tro i
samme Ande, åt en annan givas helbrägdagörelsens
gåvor i samme ene Ande, 10 åt en annan gives gåvan
att utföra kraftgärningar, åt en annan att profetera, åt
en annan att skilja mellan andar, åt en annan att tala
tungomål på olika sätt, åt en annan att uttyda, när någon
talar tungomål. 11 Men allt detta verkar densamme ene
Anden, i det han, alltefter sin vilja, tilldelar åt var och
en någon särskild gåva. 12 Ty likasom kroppen är en
och likväl har många lemmar, och likasom kroppens alla
lemmar, fastän de äro många, likväl utgöra en enda
kropp, likaså är det med Kristus. 13 Ty i en och samme
Ande äro vi alla döpta till att utgöra en och samma kropp,
vare sig vi äro judar eller greker, vare sig vi äro trälar eller
fria; och alla hava vi fått en och samme Ande utgjuten
över oss. 14 Kroppen utgöres ju icke heller av en enda
lem, utan av många. 15 Om foten ville säga: »Jag är
icke hand, därför hör jag icke till kroppen», så skulle den
icke dess mindre höra till kroppen. 16 Och om örat ville
säga: »Jag är icke öga, därför hör jag icke till kroppen»,
så skulle det icke dess mindre höra till kroppen. 17 Om
hela kroppen vore öga, var funnes då hörseln? Och om
den hel och hållen vore öra, var funnes då lukten? 18
Men nu har Gud insatt lemmarna i kroppen, var och
en av dem på det sätt som han har velat. 19 Om åter
allasammans utgjorde en enda lem, var funnes då själva
kroppen? 20 Men nu är det så, att lemmarna äro många,
och att kroppen dock är en enda. 21 Ögat kan icke säga
till handen: »Jag behöver dig icke», ej heller huvudet
till fötterna: »Jag behöver eder icke.» 22 Nej, just de
kroppens lemmar som tyckas vara svagast äro som mest
nödvändiga. 23 Och de delar av kroppen, som tyckas
oss vara mindre hedersamma, dem bekläda vi med så
mycket större heder; och dem som vi blygas för, dem
skyla vi med så mycket större blygsamhet, 24 under
det att de andra icke behöva något sådant. Men när
Gud sammanfogade kroppen av olika delar och därvid
lät den ringare delen få en så mycket större heder, 25
så skedde detta, för att söndring icke skulle uppstå i
kroppen, utan alla lemmar endräktigt hava omsorg om
varandra. 26 Om nu en lem lider, så lida alla de andra
lemmarna med den; om åter en lem äras, så glädja sig
alla de andra lemmarna med den. 27 Men nu ären I
Kristi kropp och hans lemmar, var och en i sin mån. 28
Och Gud har i församlingen satt först och främst några
till apostlar, för det andra några till profeter, för det tredje
några till lärare, vidare några till att utföra kraftgärningar,
ytterligare några till att hava helbrägdagörelsens gåvor,
eller till att taga sig an de hjälplösa, eller till att vara
styresmän, eller till att på olika sätt tala tungomål. 29
Icke äro väl alla apostlar? Icke äro väl alla profeter? Icke
äro väl alla lärare? Icke utföra väl alla kraftgärningar?
30 Icke hava väl alla helbrägdagörelsens gåvor? Icke
tala väl alla tungomål? Icke kunna väl alla uttyda? 31
Men varen ivriga att undfå de nådegåvor som äro de
största. Och nu vill jag ytterligare visa eder en väg, en
övermåttan härlig väg.

13 Om jag talade både människors och änglars
tungomål, men icke hade kärlek, så vore jag
allenast en ljudande malm eller en klingande cymbal.
2 Och om jag hade profetians gåva och visste alla
hemligheter och ägde all kunskap, och om jag hade
all tro, så att jag kunde förflytta berg, men icke hade
kärlek, så vore jag intet. 3 Och om jag gåve bort allt
vad jag ägde till bröd åt de fattiga, ja, om jag offrade
min kropp till att brännas upp, men icke hade kärlek, så
vore detta mig till intet gagn. 4 Kärleken är tålig och
mild. Kärleken avundas icke, kärleken förhäver sig icke,
den uppblåses icke. 5 Den skickar sig icke ohöviskt,
den söker icke sitt, den förtörnas icke, den hyser icke
agg för en oförrätts skull. 6 Den gläder sig icke över
orättfärdigheten, men har sin glädje i sanningen. 7 Den
fördrager allting, den tror allting, den hoppas allting, den
uthärdar allting. 8 Kärleken förgår aldrig. Men profetians
gåva, den skall försvinna, och tungomålstalandet, det
skall taga slut, och kunskapen, den skall försvinna. 9 Ty
vår kunskap är ett styckverk, och vårt profeterande är ett
styckverk; 10 men när det kommer, som är fullkomligt,
då skall det försvinna, som är ett styckverk. 11 När jag
var barn, talade jag såsom ett barn, mitt sinne var såsom
ett barns, jag hade barnsliga tankar; men sedan jag blev
man, har jag lagt bort vad barnsligt var. 12 Nu se vi ju på
ett dunkelt sätt, såsom i en spegel, men då skola vi se
ansikte mot ansikte. Nu är min kunskap ett styckverk,
men då skall jag känna till fullo, såsom jag själv har
blivit till fullo känd. 13 Så bliva de då beståndande, tron,

hoppet, kärleken, dessa tre; men störst bland dem är
kärleken.

14 Faren efter kärleken, men varen ock ivriga att
undfå de andliga gåvorna, framför allt profetians
gåva. **2** Ty den som talar tungomål, han talar icke för
människor, utan för Gud; ingen förstår honom ju, han
talar i andehänryckning hemlighetsfulla ord. **3** Men
den som profeterar, han talar för människor, dem till
uppbyggelse och förmaning och tröst. **4** Den som talar
tungomål uppbygger allenast sig själv, men den som
profeterar, han uppbygger en hel församling. **5** Jag skulle
väl vilja att I alla taladen tungomål, men ännu hellre ville
jag att I profeteraden. Den som profeterar är förmer än
den som talar tungomål, om nämligen den senare icke
därjämte uttyder sitt tal, så att församlingen får någon
uppbyggelse. **6** Ja, mina bröder, om jag komme till eder
och talade tungomål, vad gagn gjorde jag eder därmed,
såframt jag icke därjämte genom mitt tal meddelade eder
antingen någon uppenbarelse eller någon kunskap eller
någon profetia eller någon undervisning? **7** Gäller det
icke jämväl om livlösa ting som giva ljud ifrån sig, det
må nu vara en flöjt eller en harpa, att vad som spelas
på dem icke kan uppfattas, om de icke giva ifrån sig
toner som kunna skiljas från varandra? **8** Likaså, om
den signal som basunen giver är otydlig, vem gör sig
då redo till strid? **9** Detsamma gäller nu för eder; om I
icke med edra tungor frambringen begripliga ord, huru
skall man då kunna förstå vad I talen? Då bliver det ju
ett tal i vädret. **10** Det finnes här i världen olika språk,
vem vet huru många, och bland dem finnes intet vars
ljud äro utan mening. **11** Men om jag nu icke förstår
språket, så bliver jag en främling för den som talar,
och den som talar bliver en främling för mig. **12** Detta
gäller ock för eder; när I ären ivriga att undfå andliga
gåvor, så må eder strävan efter att dessa hos eder skola
överflöda hava församlingens uppbyggelse till mål. **13**
Därför må den som talar tungomål bedja om att han
ock må kunna uttyda. **14** Ty om jag talar tungomål,
när jag beder, så beder visserligen min ande, men mitt
förstånd kommer ingen frukt åstad. **15** Vad följer då
härav? Jo, jag skall väl bedja med anden, men jag skall
ock bedja med förståndet; jag skall väl lovsjunga med
anden, men jag skall ock lovsjunga med förståndet. **16**
Eljest, om du lovar Gud med anden, huru skola de som
sitta på de olärdas plats då kunna säga sitt »amen» till
din tacksägelse? De förstå ju icke vad du säger. **17** Om
än din tacksägelse är god, så bliva de andra dock icke
uppbyggda därav. -- **18** Gud vare tack, jag talar tungomål
mer än I alla; **19** och dock vill jag hellre i församlingen
tala fem ord med mitt förstånd, till undervisning jämväl
för andra, än tio tusen ord i tungomål. **20** Mina bröder,
varen icke barn till förståndet; nej varen barn i ondskan,
men varen fullmogna till förståndet. **21** Det är skrivet i
lagen: »Genom människor med främmande tungomål
och genom främlingars läppar skall jag tala till detta folk,
men icke ens så skola de höra på mig, säger Herren.»
22 Alltså äro »tungomålen» ett tecken, ej för dem som
tro, utan för dem som icke tro; profetian däremot är
ett tecken, ej för dem som icke tro, utan för dem som
tro. **23** Om nu hela församlingen komme tillhopa till
gemensamt möte, och alla där talade tungomål, och så
några som vore olärda komme ditin, eller några som
icke trodde, skulle då icke dessa säga att I voren ifrån
edra sinnen? **24** Om åter alla profeterade, och så någon
som icke trodde, eller som vore olärd komme ditin, då
skulle denne känna sig avslöjad av alla och av alla
utrannsakad. **25** Vad som vore fördolt i hans hjärta bleve
då uppenbart, och så skulle han falla ned på sitt ansikte
och tillbedja Gud och betyga att »Gud verkligen är i
eder». **26** Vad följer då härav, mina bröder? Jo, när I
kommen tillsammans, så har var och en något särskilt
att meddela: den ene har en psalm, den andre något till
undervisning, en annan åter någon uppenbarelse, en
talar tungomål, en annan uttyder; allt detta må nu ske så,
att det länder till uppbyggelse. **27** Vill man tala tungomål,
så må för var gång två eller högst tre få tala, och av
dessa en i sänder, och en må uttyda det. **28** Är ingen
uttydare tillstädes, så må de tiga i församlingen och tala
allenast för sig själva och för Gud. **29** Av dem som vilja
profetera må två eller tre få tala, och de andra må döma
om det som talas. **30** Men om någon annan som sitter
där får en uppenbarelse, då må den förste tiga. **31** Ty I
kunnen alla få profetera, den ene efter den andre, så
att alla bliva undervisade och alla förmanade; **32** och
profeters andar äro profeterna underdåniga. **33** Gud är ju
icke oordningens Gud, utan fridens. **34** Såsom kvinnorna
tiga i alla andra de heligas församlingar, så må de ock
tiga i edra församlingar. Det är dem icke tillstatt att tala,
utan de böra underordna sig, såsom lagen bjuder. **35**
Vilja de hava upplysning om något, så må de hemma
fråga sina män; ty det är en skam för en kvinna att tala
i församlingen. -- **36** Eller är det från eder som Guds
ord har utgått? Eller har det kommit allenast till eder?
37 Om någon menar sig vara en profet eller en man
med andegåva, så må han ock inse att vad jag skriver
till eder är Herrens bud. **38** Men vill någon icke inse
detta, så vare det hans egen sak. **39** Alltså, mina bröder,
varen ivriga att undfå profetians gåva och förmenen ej
heller någon att tala tungomål. **40** Men låten allt tillgå på
höviskt sätt och med ordning.

15 Mina bröder, jag vill påminna eder om det
evangelium som jag förkunnade för eder, som I
jämväl togen emot, och som I ännu stån kvar i, **2** genom
vilket I ock bliven frälsta; jag vill påminna eder om huru
jag förkunnade det för eder, såframt I eljest hållen fast
därvid -- om nu icke så är att I förgäves haven kommit till
tro. **3** Jag meddelade eder ju såsom ett huvudstycke vad

jag själv hade undfått: att Kristus dog för våra synder,
enligt skrifterna, **4** och att han blev begraven, och att
han har uppstått på tredje dagen, enligt skrifterna, **5** och
att han visade sig för Cefas och sedan för de tolv. **6**
Därefter visade han sig för mer än fem hundra bröder på
en gång, av vilka de flesta ännu leva kvar, medan några
äro avsomnade. **7** Därefter visade han sig för Jakob
och sedan för alla apostlarna. **8** Allra sist visade han
sig också för mig, som är att likna vid ett ofullgånget
foster. **9** Ty jag är den ringaste bland apostlarna, ja,
icke ens värdig att kallas apostel, jag som har förföljt
Guds församling. **10** Men genom Guds nåd är jag vad
jag är, och hans nåd mot mig har icke varit fåfäng, utan
jag har arbetat mer än de alla -- dock icke jag, utan
Guds nåd, som har varit med mig. **11** Det må nu vara
jag eller de andra, så är det på det sättet vi predika,
och på det sättet I haven kommit till tro. **12** Om det nu
predikas om Kristus att han har uppstått från de döda,
huru kunna då somliga bland eder säga att det icke
finnes någon uppståndelse från de döda? **13** Om det
åter icke finnes någon uppståndelse från de döda, då
har icke heller Kristus uppstått. **14** Men om Kristus icke
har uppstått, då är ju vår predikan fåfäng, då är ock
eder tro fåfäng; **15** då befinnas vi ock vara falska Guds
vittnen, eftersom vi hava vittnat mot Gud att han har
uppväckt Kristus, som han icke har uppväckt, om det är
sant att döda icke uppstå. **16** Ja, om döda icke uppstå,
så har ej heller Kristus uppstått. **17** Men om Kristus icke
har uppstått, så är eder tro förgäves; I ären då ännu kvar
i edra synder. **18** Då hava ju ock de gått förlorade, som
hava avsomnat i Kristus. **19** Om vi i detta livet hava i
Kristus haft vårt hopp, och därav intet bliver, då äro vi
de mest ömkansvärda av alla människor. **20** Men nu
har Kristus uppstått från de döda, såsom förstlingen av
de avsomnade. **21** Ty eftersom döden kom genom en
människa, så kom ock genom en människa de dödas
uppståndelse. **22** Och såsom i Adam alla dö, så skola
ock i Kristus alla göras levande. **23** Men var och en
i sin ordning: Kristus såsom förstlingen, därnäst, vid
Kristi tillkommelse, de som höra honom till. **24** Därefter
kommer änden, då när han överlämnar riket åt Gud och
Fadern, sedan han från andevärldens alla furstar och
alla väldigheter och makter har tagit all deras makt. **25** Ty
han måste regera »till dess han har lagt alla sina fiender
under sina fötter». **26** Sist bland hans fiender bliver ock
döden berövad all sin makt; **27** ty »allt har han lagt
under hans fötter». Men när det heter att »allt är honom
underlagt», då är uppenbarligen den undantagen, som
har lagt allt under honom. **28** Och sedan allt har blivit
Sonen underlagt, då skall ock Sonen själv giva sig under
den som har lagt allt under honom. Och så skall Gud
bliva allt i alla. **29** Vad kunna annars de som låta döpa
sig för de dödas skull vinna därmed? Om så är att döda
alls icke uppstå, varför låter man då döpa sig för deras
skull? **30** Och varför undsätta vi oss själva var stund för
faror? **31** Ty -- så sant jag i Kristus Jesus, vår Herre, kan
berömma mig av eder, mina bröder -- jag lider döden dag
efter dag. **32** Om jag hade tänkt såsom människor pläga
tänka, när jag i Efesus kämpade mot vilddjuren, vad
gagnade mig då det jag gjorde? Om döda icke uppstå --
»låtom oss då äta och dricka, ty i morgon måste vi dö».
33 Faren icke vilse: »För goda seder dåligt sällskap är
fördärv.» **34** Vaknen upp till rätt nykterhet, och synden
icke. Somliga finnas ju, som leva i okunnighet om Gud;
eder till blygd säger jag detta. **35** Nu torde någon fråga:
»På vad sätt uppstå då de döda, och med hurudan
kropp skola de träda fram?» **36** Du oförståndige! Det frö
du sår, det får ju icke liv, om det icke först har dött. **37**
Och när du sår, då är det du sår icke den växt som en
gång skall komma upp, utan ett naket korn, kanhända
ett vetekorn, kanhända något annat. **38** Men Gud giver
det en kropp, en sådan som han vill, och åt vart frö dess
särskilda kropp. **39** Icke allt kött är av samma slag, utan
människors har sin art, boskapsdjurs kött en annan art,
fåglars kött åter en annan, fiskars återigen en annan.
40 Så finnas ock både himmelska kroppar och jordiska
kroppar, men de himmelska kropparnas härlighet är av
ett slag, de jordiska kropparnas av ett annat slag. **41** En
härlighet har solen, en annan härlighet har månen, åter
en annan härlighet hava stjärnorna; ja, den ena stjärnan
är icke lik den andra i härlighet. -- **42** Så är det ock med
de dödas uppståndelse: vad som bliver sått förgängligt,
det uppstår oförgängligt; **43** vad som bliver sått i ringhet,
det uppstår i härlighet; vad som bliver sått i svaghet,
det uppstår i kraft; **44** här sås en »själisk» kropp, där
uppstår en andlig kropp. Så visst som det finnes en
»själisk» kropp, så visst finnes det ock en andlig. **45** Så
är ock skrivet: »Den första människan, Adam, blev en
levande varelse med själ.» Den siste Adam åter blev en
levandegörande ande. **46** Men icke det andliga är det
första, utan det »själiska»; sedan kommer det andliga.
47 Den första människan var av jorden och jordisk, den
andra människan är av himmelen. **48** Sådan som den
jordiska var, sådana äro ock de jordiska; och sådan som
den himmelska är, sådana äro ock de himmelska. **49**
Och såsom vi hava burit den jordiskas gestalt, så skola
vi ock bära den himmelskas gestalt. **50** Mina bröder, vad
jag nu vill säga är detta, att kött och blod icke kunna
få Guds rike till arvedel; ej heller får förgängligheten
oförgängligheten till arvedel. **51** Se, jag säger eder en
hemlighet: Vi skola icke alla avsomna, men alla skola vi
bliva förvandlade, **52** och det i ett nu, i ett ögonblick,
vid den sista basunens ljud. Ty basunen skall ljuda,
och de döda skola uppstå till oförgänglighet, och då
skola vi bliva förvandlade. **53** Ty detta förgängliga måste
ikläda sig oförgänglighet, och detta dödliga ikläda sig
odödlighet. **54** Men när detta förgängliga har iklätt sig
oförgänglighet, och detta dödliga har iklätt sig odödlighet,

då skall det ord fullbordas, som står skrivet: »Döden är
uppslukad och seger vunnen.» 55 Du död, var är din
seger? Du död, var är din udd? (Hadēs g86) 56 Dödens
udd är synden, och syndens makt kommer av lagen.
57 Men Gud vare tack, som giver oss segern genom
vår Herre Jesus Kristus! 58 Alltså, mina älskade bröder,
varen fasta, orubbliga, alltid överflödande i Herrens verk,
eftersom I veten att edert arbete icke är fåfängt i Herren.
Se Själisk i Ordförkl.

16 Vad nu angår insamlingen till de heliga, så mån
I förfara på samma sätt som jag har förordnat för
församlingarna i Galatien. 2 Var och en av eder må
spara ihop vad han får tillfälle till, och på första dagen i
var vecka må han lägga av detta hemma hos sig, så att
insamlingen icke göres först vid min ankomst. 3 Men när
jag kommer, skall jag sända åstad de män som I själva
pröven vara lämpliga, med brev till Jerusalem, för att där
frambära eder kärleksgåva. 4 Och om saken befinnes
vara värd att också jag reser, så skola de få åtfölja mig.
5 Jag tänker nämligen komma till eder, sedan jag har
farit genom Macedonien. Ty Macedonien vill jag allenast
fara igenom, 6 men hos eder skall jag kanhända stanna
något, möjligen vintern över, för att I därefter mån hjälpa
mig till vägs, dit jag kan vilja begiva mig. 7 Jag vill icke
besöka eder nu strax, på genomresa, ty jag hoppas att
någon tid få stanna hos eder, om Herren så tillstädjer. 8
Men i Efesus vill jag stanna ända till pingst. 9 Ty en dörr
till stor och fruktbärande verksamhet har öppnats för mig;
jag har ock många motståndare. 10 Men när Timoteus
kommer, så sen till, att han utan fruktan må kunna vistas
hos eder. Han utför ju Herrens verk, han såväl som jag;
11 må därför ingen förakta honom. Hjälpen honom sedan
till vägs i frid, så att han kommer åter till mig; ty jag
väntar honom med bröderna. 12 Vad angår brodern
Apollos, så har jag ivrigt uppmanat honom att med de
andra bröderna begiva sig till eder. Han var dock alls
icke hågad att komma just nu; men när det bliver honom
lägligt, skall han komma. 13 Vaken, stån fasta i tron,
skicken eder såsom män, varen starka. 14 Låten allt hos
eder ske i kärlek. 15 Mina bröder, jag vill giva eder en
förmaning: I kännen ju Stefanas' husfolk och veten att de
äro förstlingen i Akaja, och att de hava ägnat sig åt de
heligas tjänst; 16 därför mån I å eder sida underordna
eder under dessa män och under envar som bistår dem
i deras arbete och själv gör sig möda. 17 Jag gläder
mig över att Stefanas och Fortunatus och Akaikus hava
kommit hit, ty dessa hava givit mig ersättning för vad
jag har måst sakna genom att vara skild från eder; 18
de hava vederkvickt min ande såväl som eder ande.
Så lären eder nu att rätt uppskatta sådana män. 19
Församlingarna i provinsen Asien hälsar eder. Akvila och
Priska, tillika med den församling som kommer tillhopa
i deras hus, hälsa eder mycket i Herren. 20 Ja, alla
bröderna hälsa eder. Hälsen varandra med en helig
kyss. 21 Här skriver jag, Paulus, min hälsning med egen
hand. 22 Om någon icke har Herren kär, så vare han
förbannad. Marana, ta! 23 Herren Jesu nåd vare med
eder. 24 Min kärlek är med eder alla, i Kristus Jesus.
Arameiska ord, som betyda: »Du vår Herre, kom!» --
Jämför Upp 22,20.

2 Korinthierbrevet

1 Paulus, genom Guds vilja Kristi Jesu apostel, så ock
brodern Timoteus, hälsar den Guds församling som
finnes i Korint, och tillika alla de heliga som finnas i
hela Akaja. **2** Nåd vare med eder och frid ifrån Gud,
vår Fader, och Herren Jesus Kristus. **3** Lovad vare vår
Herres, Jesu Kristi, Gud och Fader, barmhärtighetens
Fader och all trösts Gud, **4** han som tröstar oss i all vår
nöd, så att vi genom den tröst vi själva undfå av Gud
kunna trösta dem som äro stadda i allahanda nöd. **5** Ty
såsom Kristuslidanden till överflöd komma över oss, så
kommer ock genom Kristus tröst till oss i överflödande
mått. **6** Men drabbas vi av nöd, så sker detta till tröst och
frälsning för eder. Undfå vi däremot tröst, så sker ock
detta till tröst för eder, en tröst som skall visa sin kraft
däri, att I ståndaktigt uthärden samma lidanden som vi
utstå. Och det hopp vi hysa i fråga om eder är fast, **7** ty
vi veta att såsom I delen våra lidanden, så delen I ock
den tröst vi undfå. **8** Vi vilja nämligen icke lämna eder,
käre bröder, i okunnighet om vilken nöd vi fingo utstå i
provinsen Asien, och huru övermåttan svårt det blev oss,
utöver vår förmåga, så att vi till och med misströstade
om livet. **9** Ja, vi hade redan i vårt inre likasom fått vår
dödsdom, för att vi icke skulle förtrösta på oss själva,
utan på Gud, som uppväcker de döda. **10** Och ur en
sådan dödsnöd frälste han oss, och han skall än vidare
frälsa oss; ja, till honom hava vi satt vårt hopp att han allt
framgent skall frälsa oss. **11** Också I stån oss ju bi med
eder förbön. Och så skola många hembära tacksägelse
för oss, för den nåd som genom mångas böner har
kommit oss till del. **12** Ty vad vi kunna berömma oss
av, och vad vårt samvete bär oss vittnesbörd om, det
är att vi i denna världen hava vandrat i Guds helighet
och renhet, icke ledda av köttslig vishet, utan av Guds
nåd; så framför allt i vårt förhållande till eder. **13** Ty i
vad vi skriva till eder ligger icke något annat än just
vad I läsen och väl kunnen förstå. Och jag hoppas att I
skolen komma att till fullo förstå **14** vad I redan nu delvis
förstån om oss: att vi äro eder berömmelse, likasom I
ären vår berömmelse, på vår Herre Jesu dag. **15** Och i
denna tillförsikt tänkte jag komma först till eder, för att I
skullen få ännu ett kärleksbevis. **16** Genom eder stad
ville jag alltså taga vägen till Macedonien, och jag skulle
sedan från Macedonien återigen komma till eder, för att
då av eder utrustas för resan till Judeen. **17** Så tänkte
jag; och icke har jag väl därför nu handlat i vankelmod?
Eller plägar jag kanhända fatta mina beslut efter köttet,
så att vad jag säger är på samma gång »ja, ja» och
»nej, nej»? **18** Ingalunda; så sant Gud är trofast, vad vi
tala till eder är icke »ja och nej». **19** Guds Son, Jesus
Kristus, han som bland eder har blivit predikad genom
oss -- genom mig och Silvanus och Timoteus -- han
kom ju icke såsom »ja och nej», utan »ja» har kommit i
och genom honom. **20** Ty Guds löften, så många de
äro, hava i honom fått sitt »ja»; därför få de ock genom
honom sitt »amen», på det att Gud må bliva ärad genom
oss. **21** Men den som befäster oss såväl som eder i
Kristus, och den som har smort oss, det är Gud, **22** han
som har låtit oss undfå sitt insegel och givit oss Anden
till en underpant i våra hjärtan. **23** Jag kallar Gud till
vittne över min själ, att det är av skonsamhet mot eder
som jag ännu icke har kommit till Korint. **24** (Detta säger
jag icke, som om vi vore herrar över eder tro; fastmer
äro vi edra medarbetare till att bereda eder glädje, ty i
tron stån I fasta.)

2 Jag satte mig nämligen i sinnet att jag icke åter
skulle komma till eder med bedrövelse. **2** Ty om
jag bedrövade eder, vem skulle då bereda mig glädje?
Månne någon annan än den som genom mig hade blivit
bedrövad? **3** Och vad jag skrev, det skrev jag, för att jag
icke vid min ankomst skulle få bedrövelse från dem som
jag borde få glädje av. Ty jag har den tillförsikten till eder
alla, att min glädje är allas eder glädje. **4** Och det var i
stor nöd och hjärteångest, under många tårar, som jag
skrev till eder, icke för att I skullen bliva bedrövade, utan
för att I skullen förstå den synnerliga kärlek som jag har
till eder. **5** Men om en viss man har vållat bedrövelse, så
är det icke särskilt mig han har bedrövat, utan eder alla, i
någon mån -- för att jag nu icke skall tala för strängt. **6**
Nu är det likväl nog med den näpst som han har fått
mottaga från de flesta bland eder. **7** I mån alltså nu
tvärtom snarare förlåta och trösta honom, så att han icke
till äventyrs går under genom sin alltför stora bedrövelse.
8 Därför uppmanar jag eder att fatta gemensamt beslut
om att bemöta honom med kärlek. **9** Ty när jag skrev,
var det just för att få veta huru I skullen hålla provet,
huruvida I voren lydiga i allting. **10** Den som I förlåten
något, honom förlåter ock jag, likasom jag också förut,
om jag har haft något att förlåta, har inför Kristi ansikte
förlåtit det för eder skull. **11** Jag vill nämligen icke att
vi skola lida förfång av Satan; ty vad han har i sinnet,
därom äro vi icke i okunnighet. **12** Jag kom till Troas
för att förkunna evangelium om Kristus, och en dörr till
verksamhet i Herren öppnades för mig; **13** men jag fick
ingen ro i min ande, ty jag fann icke där min broder Titus.
Jag tog då avsked av dem som voro där och begav mig
till Macedonien. **14** Men Gud vare tack, som i Kristus
alltid för oss fram i segertåg och genom oss allestädes
utbreder hans kunskaps vällukt! **15** Ty vi äro en Kristi
välluktande rökelse inför Gud, både ibland dem som
bliva frälsta och ibland dem som gå förlorade. **16** För
dessa senare äro vi en lukt från död till död; för de förra
äro vi en lukt från liv till liv. Vem är nu skicklig härtill?
17 Jo, vi förfalska ju icke av vinningslystnad Guds ord,
såsom så många andra göra; utan av rent sinne, drivna
av Gud, förkunna vi ordet i Kristus, inför Gud.

3 Begynna vi nu åter att anbefalla oss själva?
Eller behöva vi kanhända, såsom somliga, ett
anbefallningsbrev till eder? Eller kanhända ifrån eder? **2**
Nej, I ären själva vårt brev, ett brev som är inskrivet i
våra hjärtan, känt och läst av alla människor. **3** Ty det är
uppenbart att I ären ett Kristus-brev, avfattat genom oss,
skrivet icke med bläck, utan med den levande Gudens
Ande, icke på tavlor av sten, utan på tavlor av kött, på
människohjärtan. **4** En sådan tillförsikt hava vi genom
Kristus till Gud. **5** Icke som om vi av oss själva vore
skickliga att tänka ut något, såsom komme det från
oss själva, utan den skicklighet vi hava kommer från
Gud, **6** som också har gjort oss skickliga till att vara
tjänare åt ett nytt förbund, ett som icke är bokstav, utan
är ande; ty bokstaven dödar, men Anden gör levande. **7**
Om nu redan dödens ämbete, som var med bokstäver
inristat på stenar, framträdde i härlighet, så att Israels
barn icke kunde se på Moses' ansikte för hans ansiktes
härlighets skull, vilken dock var försvinnande, **8** huru
mycket större härlighet skall då icke Andens ämbete
hava! **9** Ty om redan fördömelsens ämbete var härligt,
så måste rättfärdighetens ämbete ännu mycket mer
överflöda av härlighet. **10** Ja, en så översinnlig härlighet
har detta ämbete, att vad som förr hade härlighet här
visar sig vara utan all härlighet. **11** Ty om redan det som
var försvinnande framträdde i härlighet, så måste det
som bliver beståndande hava en ännu mycket större
härlighet. **12** Då vi nu hava ett sådant hopp, gå vi helt
öppet till väga **13** och göra icke såsom Moses, vilken
hängde ett täckelse för sitt ansikte, så att Israels barn
icke kunde se huru det som var försvinnande tog en
ände. **14** Men deras sinnen blevo förstockade. När det
gamla förbundets skrifter föreläsas, hänger ju ännu i
denna dag samma täckelse oborttaget kvar; ty först i
Kristus försvinner det. **15** Ja, ännu i dag hänger ett
täckelse över deras hjärtan, då Moses föreläses. **16**
Men när de en gång omvända sig till Herren, tages
täckelset bort. **17** Och Herren är Anden, och där Herrens
Ande är, där är frihet. **18** Men vi alla som med avhöljt
ansikte återspegla Herrens härlighet, vi förvandlas till
hans avbilder, i det vi stiga från den ena härligheten till
den andra, såsom när den Herre verkar, som själv är
ande.

4 Därför, då vi nu, genom den barmhärtighet som
har vederfarits oss, hava detta ämbete, så fälla vi
icke modet. **2** Nej, vi hava frånsagt oss allt skamligt
hemlighetsväsen och gå icke illfundigt till väga, ej heller
förfalska vi Guds ord, utan framlägga öppet sanningen
och anbefalla oss så, inför Gud, hos var människas
samvete. **3** Och om vårt evangelium nu verkligen är
bortskymt av ett täckelse, så finnes det täckelset hos
dem som gå förlorade. **4** Ty de otrognas sinnen har
denna tidsålders gud så förblindat, att de icke se det
sken som utgår från evangelium om Kristi, Guds egen
avbilds, härlighet. **(aiōn g165)** **5** Vi predika ju icke oss
själva, utan Kristus Jesus såsom Herre, och oss såsom
tjänare åt eder, för Jesu skull. **6** Ty den Gud som sade:
»Ljus skall lysa fram ur mörkret», han är den som har
låtit ljus gå upp i våra hjärtan, för att kunskapen om Guds
härlighet, som strålar fram i Kristi ansikte, skall kunna
sprida sitt sken. **7** Men denna skatt hava vi i lerkärl, för
att den översvinnliga kraften skall befinnas vara Guds
och icke något som kommer från oss. **8** Vi äro på allt
sätt i trångmål, dock icke utan utväg; vi äro rådvilla, dock
icke rådlösa; **9** vi äro förföljda, dock icke givna till spillo;
vi äro slagna till marken, dock icke förlorade. **10** Alltid
bära vi Jesu dödsmärken på vår kropp, för att också
Jesu liv skall bliva uppenbarat i vår kropp. **11** Ja, ännu
medan vi leva, överlämnas vi för Jesu skull beständigt
åt döden, på det att ock Jesu liv må bliva uppenbarat i
vårt dödliga kött. **12** Så utför nu döden sitt verk i oss,
men i eder verkar livet. **13** Men såsom det är skrivet:
»Jag tror, därför talar jag ock», så tro också vi, eftersom
vi hava samma trons Ande; därför tala vi ock, **14** ty vi
veta att han som uppväckte Herren Jesus, han skall
ock uppväcka oss med Jesus och ställa oss inför sig
tillsammans med eder. **15** Allt sker nämligen för eder
skull, på det att nåden, genom att komma allt flera till
del, må bliva så mycket större och verka en allt mer
överflödande tacksägelse, Gud till ära. **16** Därför fälla vi
icke modet; om ock vår utvärtes människa förgås, så
förnyas likväl vår invärtes människa dag efter dag. **17** Ty
vår bedrövelse, som varar ett ögonblick och väger föga,
bereder åt oss, i översvinnligen rikt mått, en härlighet
som väger översvinnligen tungt och varar i evighet --
(aiōnios g166) **18** åt oss som icke hava till ögonmärke de
ting som synas, utan dem som icke synas; ty de ting
som synas, de vara allenast en tid, med de som icke
synas, de vara i evighet. **(aiōnios g166)**

5 Ty vi veta, att om vår kroppshydda, vår jordiska
boning, nedbrytes, så hava vi en byggnad som
kommer från Gud, en boning som icke är gjord med
händer, en evig boning i himmelen. **(aiōnios g166)** **2** Därför
sucka vi ju ock av längtan att få överkläda oss med vår
himmelska hydda; **3** ty hava vi en gång iklätt oss denna,
skola vi sedan icke komma att befinnas nakna. **4** Ja, vi
som ännu leva här i kroppshyddan, vi sucka och äro
betungade, eftersom vi skulle vilja undgå att avkläda oss
och i stället få överkläda oss, så att det som är dödligt
bleve uppslukat av livet. **5** Och den som har berett oss
till just detta, det är Gud, som till en underpant har givit
oss Anden. **6** Så äro vi då alltid vid gott mod. Vi veta väl
att vi äro borta ifrån Herren, så länge vi äro hemma i
kroppen; **7** ty vi vandra här i tro och icke i åskådning. **8**
Men vi äro vid gott mod och skulle helst vilja flytta bort
ifrån kroppen och komma hem till Herren. **9** Därför söka
vi ock vår ära i att vara honom till behag, vare sig vi

äro hemma eller borta. **10** Ty vi måste alla, sådana vi
äro, träda fram inför Kristi domstol, för att var och en
skall få igen sitt jordelivs gärningar, alltefter som han har
handlat, vare sig han har gjort gott eller ont. **11** Då vi
alltså veta vad det är att frukta Herren, söka vi att »vinna
människor», men för Gud är det uppenbart hurudana vi
äro; och jag hoppas att det också är uppenbart för edra
samveten. **12** Vi vilja nu ingalunda åter anbefalla oss
själva hos eder, men vi vilja giva eder en anledning att
berömma eder i fråga om oss, så att I haven något att
svara dem som berömma sig av utvärtes ting och icke
av vad som är i hjärtat. **13** Ty om vi hava varit »från
våra sinnen», så har det varit i Guds tjänst; om vi åter
äro vid lugn besinning, så är det eder till godo. **14** Ty
Kristi kärlek tvingar oss, eftersom vi tänka så: en har
dött för alla, alltså hava de alla dött. **15** Och han har
dött för alla, på det att de som leva icke mer må leva
för sig själva, utan leva för honom som har dött och
uppstått för dem. **16** Allt ifrån denna tid veta vi därför för
vår del icke av någon efter köttet. Och om vi än efter
köttet hade lärt känna Kristus, så känna vi honom nu
icke mer på det sättet. **17** Alltså, om någon är i Kristus,
så är han en ny skapelse. Det gamla är förgånget; se,
något nytt har kommit! **18** Men alltsammans kommer
från Gud, som har försonat oss med sig själv genom
Kristus och givit åt oss försoningens ämbete. **19** Ty det
var Gud som i Kristus försonade världen med sig själv;
han tillräknar icke människorna deras synder, och han
har betrott oss med försoningens ord. **20** Å Kristi vägnar
äro vi alltså sändebud; det är Gud som förmanar genom
oss. Vi bedja å Kristi vägnar: Låten försona eder med
Gud. **21** Den som icke visste av någon synd, honom har
han för oss gjort till synd, på det att vi i honom må bliva
rättfärdighet från Gud.

6 Men såsom medarbetare förmana vi eder ock att icke
så mottaga Guds nåd, att det bliver utan frukt. **2** Han
säger ju: »Jag bönhör dig i behaglig tid, och jag hjälper
dig på frälsningens dag.» Se, nu är den välbehagliga
tiden; se, nu är frälsningens dag. **3** Härvid vilja vi icke
i något stycke vara till någon anstöt, på det att vårt
ämbete icke må bliva smädat. **4** Fastmer vilja vi i allting
bevisa oss såsom Guds tjänare, i mycken ståndaktighet,
under bedrövelse och nöd och ångest, **5** under hugg och
slag, under fångenskap och upprorslarm, under mödor,
vakor och svält, **6** i renhet, i kunskap, i tålamod och
godhet, i helig ande, i oskrymtad kärlek, **7** med sanning i
vårt tal, med kraft från Gud, med rättfärdighetens vapen
både i högra handen och i vänstra, **8** under ära och
smälek, under ont rykte och gott rykte, såsom villolärare,
då vi dock äro sannfärdiga, **9** såsom okända, fastän vi
äro väl kända, såsom döende, men se, vi leva, såsom
tuktade, men likväl icke till döds, **10** såsom bedrövade,
men dock alltid glada, såsom fattiga, medan vi dock göra
många rika, såsom utblottade på allt, men likväl ägande
allt. **11** Vi hava nu upplåtit vår mun och talat öppet till
eder, I korintier. Vårt hjärta har vidgat sig för eder. **12** Ja,
det rum I haven i vårt inre är icke litet, men i edra hjärtan
är allenast litet rum. **13** Given oss då lika för lika -- om
jag nu får tala såsom till barn -- ja, vidgen också I edra
hjärtan. **14** Gån icke i ok tillsammans med dem som icke
tro; det bleve omaka par. Vad har väl rättfärdighet att
skaffa med orättfärdighet, eller vilken gemenskap har
ljus med mörker? **15** Huru förlika sig Kristus och Beliar,
eller vad delaktighet har den som tror med den som icke
tror? **16** Eller huru låter ett Guds tempel förena sig med
avgudar? Vi äro ju ett den levande Gudens tempel, ty
Gud har sagt: »Jag skall bo i dem och vandra ibland
dem; jag skall vara deras Gud, och de skola vara mitt
folk.» **17** Alltså: »Gån ut ifrån dem och skiljen eder ifrån
dem, säger Herren; kommen icke vid det orent är. Då
skall jag taga emot eder **18** och vara en Fader för eder;
och I skolen vara mina söner och döttrar, säger Herren,
den Allsmäktige.»

7 Då vi nu hava dessa löften, mina älskade, så låtom
oss rena oss från allt som befläckar vare sig kött eller
ande, i det vi fullborda vår helgelse i Guds fruktan. **2**
Bereden oss ett rum i edra hjärtan; vi hava icke handlat
orätt mot någon, icke varit någon till skada, icke gjort
någon något förfång. -- **3** Jag säger icke detta för att
döma eder; jag har ju redan sagt att I haven ett rum i vårt
hjärta, så att vi skola både dö och leva med varandra. **4**
Stor är den tillit som jag har till eder, mycket berömmer
jag mig av eder; jag har fått hugnad i fullt mått och
glädje i rikt överflöd, mitt i allt vårt betryck. **5** Ty väl fingo
vi till köttet ingen ro, icke ens sedan vi hade kommit
till Macedonien, utan vi voro på allt sätt i trångmål,
utifrån genom strider, inom oss genom farhågor; **6** men
Gud, som tröstar dem som äro betryckta, han tröstade
oss genom Titus' ankomst, **7** och icke allenast genom
hans ankomst, utan ock därigenom att han hade fått
så mycken hugnad av eder. Han omtalade nämligen
för oss eder längtan, eder klagan, eder iver i fråga om
mig; och så gladde jag mig ännu mer. **8** Ty om jag ock
bedrövade eder genom mitt brev, så ångrar jag nu icke
detta. Nej, om jag förut ångrade det -- eftersom jag ser
att det brevet har bedrövat eder, låt vara allenast för en
liten tid -- **9** så gläder jag mig nu i stället, icke därför att I
bleven bedrövade, utan därför att eder bedrövelse lände
eder till bättring. Det var ju efter Guds sinne som I bleven
bedrövade, och I haven alltså icke genom oss lidit någon
skada. **10** Ty den bedrövelse som är efter Guds sinne
kommer åstad en bättring som leder till frälsning, och
som man icke ångrar; men världens bedrövelse kommer
åstad död. **11** Se, just detta, att I bleven bedrövade efter
Guds sinne, huru mycket nit har det icke framkallat hos
eder, ja, huru många ursäkter, huru stor förtrytelse, huru
mycken fruktan, huru mycken längtan, huru mycken iver,

huru många bestraffningar! På allt sätt haven I bevisat
att I viljen vara rena i den sak det här gäller. -- 12 Om jag
skrev till eder, så skedde detta alltså icke för den mans
skull, som hade gjort orätt, ej heller för den mans skull,
som hade lidit orätt, utan på det att edert nit för oss skulle
bliva uppenbart bland eder själva inför Gud. 13 Så hava
vi nu fått hugnad. Och till den hugnad, som vi redan för
egen del fingo, kom den ännu mer överflödande glädje
som bereddes oss av den glädje Titus hade fått. Ty hans
ande har fått vederkvickelse genom eder alla. 14 Och om
jag inför honom har berömt mig något i fråga om eder,
så har jag icke kommit på skam därmed; utan likasom vi
eljest i allting hava talat sanning inför eder, så har också
det som vi inför Titus hava sagt till eder berömmelse
visat sig vara sanning. 15 Och hans hjärta överflödar
ännu mer av kärlek till eder, då han nu påminner sig
allas eder lydnad, huru I villigt togen emot honom, med
fruktan och bävan. 16 Jag gläder mig över att jag, i allt
vad eder angår, kan vara vid gott mod.

8 Vi vilja meddela eder, käre bröder, huru Guds nåd
har verkat i Macedoniens församlingar. 2 Fastän de
hava varit prövade av svår nöd, har deras överflödande
glädje, mitt under deras djupa fattigdom, så flödat över,
att de av gott hjärta hava givit rikliga gåvor. 3 Ty de hava
givit efter sin förmåga, ja, över sin förmåga, och det
självmant; därom kan jag vittna. 4 Mycket enträget bådo
de oss om den ynnesten att få vara med om understödet
åt de heliga. 5 Och de gåvo icke allenast vad vi hade
hoppats, utan sig själva gåvo de, först och främst åt
Herren, och så åt oss, genom Guds vilja. 6 Så kunde vi
uppmana Titus att han skulle fortsätta såsom han hade
begynt och föra jämväl detta kärleksverk bland eder till
fullbordan. 7 Ja, då I nu utmärken eder i alla stycken: i
tro, i tal, i kunskap, i allsköns nit, i kärlek, den kärlek
som av eder har blivit oss bevisad, så mån I se till, att I
också utmärken eder i detta kärleksverk. 8 Detta säger
jag dock icke såsom en befallning, utan därför att jag,
genom att framhålla andras nit, vill pröva om också eder
kärlek är äkta. 9 I kännen ju vår Herres, Jesu Kristi,
nåd, huru han, som var rik, likväl blev fattig för eder
skull, på det att I genom hans fattigdom skullen bliva
rika. 10 Det är allenast ett råd som jag härmed giver. Ty
detta kan vara nyttigt för eder. I voren ju före de andra --
redan under förra året -- icke allenast när det gällde att
sätta saken i verket, utan till och med när det gällde att
besluta sig för den. 11 Fullborden nu ock edert verk,
så att I, som voren så villiga att besluta det, jämväl, i
mån av edra tillgångar, fören det till fullbordan. 12 Ty om
den goda viljan är för handen, så bliver den välbehaglig
med de tillgångar den har och bedömes ej efter vad den
icke har. 13 Ty meningen är icke att andra skola hava
lättnad och I själva lida nöd. Nej, en utjämning skall
ske, 14 så att edert överflöd denna gång kommer deras
brist till hjälp, för att en annan gång deras överflöd skall
komma eder brist till hjälp. Så skall en utjämning ske,
15 efter skriftens ord: »Den som hade samlat mycket
hade intet till överlopps, och den som hade samlat litet,
honom fattades intet.» 16 Gud vare tack, som också i
Titus' hjärta ingiver samma nit för eder. 17 Ty han mottog
villigt vår uppmaning; ja, han var så nitisk, att han nu
självmant far åstad till eder. 18 Med honom sända vi
ock här en broder som i alla våra församlingar prisas
för sitt nit om evangelium; 19 dessutom har han ock av
församlingarna blivit utvald att vara vår följeslagare, när
vi skola begiva oss åstad med den kärleksgåva som nu
genom vår försorg kommer till stånd, Herren till ära och
såsom ett vittnesbörd om vår goda vilja. 20 Därmed vilja
vi förebygga att man talar illa om oss, i vad som rör det
rikliga sammanskott som nu genom vår försorg kommer
till stånd. 21 Ty vi vinnlägga oss om vad som är gott icke
allenast inför Herren, utan ock inför människor. 22 Jämte
dessa sända vi en annan av våra bröder, vilkens nit vi
ofta och i många stycken hava funnit hålla provet, och
som nu på grund av sin stora tillit till eder är ännu mycket
mer nitisk. 23 Om jag nu har anbefallt Titus, så mån I
besinna att han är min medbroder och min medarbetare
till edert bästa; och om jag har skrivit om andra våra
bröder, så mån I besinna att de äro församlingssändebud
och Kristi ära. 24 Given alltså inför församlingarna bevis
på eder kärlek, och därmed också på sanningen av det
som vi inför dem hava sagt till eder berömmelse.

9 Om understödet till de heliga är det nu visserligen
överflödigt att jag här skriver till eder; 2 jag känner
ju eder goda vilja, och av den plägar jag, i fråga om
eder, berömma mig inför macedonierna, i det jag omtalar
att Akaja ända sedan förra året har varit redo, och att
det är just edert nit som har eggat så många andra.
3 Likväl sänder jag nu åstad dessa bröder, för att det
som jag har sagt till eder berömmelse icke skall i denna
del befinnas hava varit tomt tal. Ty, såsom jag förut har
sagt, jag vill att I skolen vara redo. 4 Eljest, om några
macedonier komma med mig och finna eder oberedda,
kunna vi -- för att icke säga I -- till äventyrs komma på
skam med vår tillförsikt i denna sak. 5 Jag har därför
funnit det vara nödvändigt att uppmana bröderna att
i förväg begiva sig till eder och förbereda den rikliga
»välsignelsegåva» som I redan haven utlovat. De skola
laga att denna är tillreds såsom en riklig gåva, och icke
såsom en gåva i njugghet. 6 Besinnen detta: den som
sår sparsamt, han skall ock skörda sparsamt; men den
som sår rikligt, han skall ock skörda riklig välsignelse. 7
Var och en give efter som han har känt sig manad i sitt
hjärta, icke med olust eller av tvång, ty »Gud älskar en
glad givare». 8 Men Gud är mäktig att i överflödande
mått låta all nåd komma eder till del, så att I alltid i allo
haven allt till fyllest och i överflöd kunnen giva till allt
gott verk, 9 efter skriftens ord: »Han utströr, han giver

åt de fattiga, hans rättfärdighet förbliver evinnerligen.»
(aiōn g165) 10 Och han som giver såningsmannen »säd
till att så och bröd till att äta», han skall ock giva eder
utsädet och låta det föröka sig och skall bereda växt
åt eder rättfärdighets frukt. 11 I skolen bliva så rika på
allt, att I av gott hjärta kunnen giva allahanda gåvor,
vilka, när de överlämnas genom oss, skola framkalla
tacksägelse till Gud. 12 Ty det understöd, som kommer
till stånd genom denna eder tjänst, skall icke allenast
avhjälpa de heligas brist, utan verka ännu långt mer
genom att framkalla många tacksägelser till Gud. 13
De skola nämligen, därför att I visen eder så väl hålla
provet i fråga om detta understöd, komma att prisa Gud
för att I med så lydaktigt sinne bekännen eder till Kristi
evangelium och av så gott hjärta visen dem och alla
andra edert deltagande. 14 De skola ock själva bedja för
eder och längta efter eder, för den Guds nåds skull, som
i så översvinnligen rikt mått beskäres eder. 15 Ja, Gud
vare tack för hans outsägligt rika gåva!

10 Jag Paulus själv, som »är så ödmjuk, när jag står
ansikte mot ansikte med eder, men visar mig så
modig mot eder, när jag är långt borta», jag förmanar
eder vid Kristi saktmod och mildhet 2 och beder eder se
till, att jag icke, när jag en gång är hos eder, måste »visa
mig modig», i det jag helt oförskräckt tänker våga mig
på somliga som mena att vi »vandra efter köttet». 3 Ty
fastän vi vandra i köttet, föra vi dock icke en strid efter
köttet. 4 Våra stridsvapen äro nämligen icke av köttslig
art; de äro tvärtom så mäktiga inför Gud, att de kunna
bryta ned fästen. 5 Ja, vi bryta ned tankebyggnader och
alla slags höga bålverk, som uppresas mot kunskapen
om Gud, och vi taga alla slags tankefunder till fånga
och lägga dem under Kristi lydnad. 6 Och när lydnaden
fullt har kommit till väldet bland eder, då äro vi redo
att näpsa all olydnad. 7 Sen då vad som ligger öppet
för allas ögon. Om någon i sitt sinne är viss om att
han hör Kristus till, så må han ytterligare besinna inom
sig, att lika visst som han själv hör Kristus till, lika visst
göra också vi det. 8 Och om jag än något härutöver
berömmer mig, då nu fråga är om vår myndighet -- den
som Herren har givit oss, till att uppbygga eder och icke
till att nedbryta -- så skall jag dock icke komma på skam
därmed. 9 Jag vill icke att det skall se ut, som om jag
med mina brev allenast tänkte skrämma eder. 10 Ty
man säger ju: »Hans brev äro väl myndiga och stränga,
men när han kommer själv, uppträder han utan kraft, och
på hans ord aktar ingen.» 11 Den som säger sådant,
han må emellertid göra sig beredd på att sådana som vi
äro i orden, genom våra brev, när vi äro frånvarande,
sådana skola vi ock visa oss i gärningarna, när vi äro
närvarande. 12 Ty vi äro icke nog dristiga att räkna oss
till eller jämföra oss med somliga som giva sig själva gott
vitsord, men som äro utan förstånd, i det att de mäta sig
allenast efter sig själva och jämföra sig allenast med
sig själva. 13 Vi för vår del vilja icke berömma oss till
övermått, utan allenast efter måttet av det område som
Gud tillmätte åt oss, när han bestämde att vi skulle nå
fram jämväl till eder. 14 Ty vi sträcka oss icke utom vårt
område, såsom nådde vi icke rätteligen fram till eder; vi
hava ju redan med evangelium om Kristus hunnit fram
jämväl till eder. 15 När vi säga detta, berömma vi oss
icke till övermått, icke av andras arbete. Men väl hava vi
det hoppet, att i samma mån som eder tro växer till, vi
inom det område som har tillfallit oss skola bland eder
vinna framgång, i så överflödande mått, 16 att vi också
få förkunna evangelium i trakter som ligga bortom eder -
- och detta utan att vi, inom ett område som tillhör andra,
berömma oss i fråga om det som redan där är uträttat.
17 Men »den som vill berömma sig, han berömme sig av
Herren». 18 Ty icke den håller provet, som giver sig själv
gott vitsord, utan den som Herren giver sådant vitsord.

11 Jag skulle önska att I villen hava fördrag med mig,
om jag nu talar något litet efter dårars sätt. Dock, I
haven helt visst fördrag med mig. 2 Ty jag nitälskar för
eder såsom Gud nitälskar, och jag har trolovat eder med
Kristus, och ingen annan, för att kunna ställa fram inför
honom en ren jungfru. 3 Men jag fruktar att såsom ormen
i sin illfundighet bedrog Eva, så skola till äventyrs också
edra sinnen fördärvas och dragas ifrån den uppriktiga
troheten mot Kristus. 4 Om någon kommer och predikar
en annan Jesus, än den vi hava predikat, eller om I
undfån ett annat slags ande, än den I förut haven undfått,
eller ett annat slags evangelium, än det I förut haven
mottagit, då fördragen I ju sådant alltför väl. 5 Jag menar
nu att jag icke i något stycke står tillbaka för dessa så
övermåttan höga »apostlar». 6 Om jag än är oförfaren i
talkonsten, så är jag det likväl icke i fråga om kunskap.
Tvärtom, vi hava på allt sätt, i alla stycken, lagt vår
kunskap i dagen inför eder. 7 Eller var det väl en synd
jag begick, när jag för intet förkunnade Guds evangelium
för eder och sålunda ödmjukade mig, på det att I skullen
bliva upphöjda? 8 Andra församlingar plundrade jag,
i det jag, för att kunna tjäna eder, tog lön av dem. 9
Och när jag under min vistelse hos eder led brist, låg
jag ändå ingen till last; ty den brist jag led avhjälptes av
bröderna, när de kommo från Macedonien. Ja, på allt
sätt aktade jag mig för att vara eder till tunga, och allt
framgent skall jag akta mig därför. 10 Så visst som Kristi
sannfärdighet är i mig, den berömmelsen skall icke få
tagas ifrån mig i Akajas bygder. 11 Varför? Månne därför
att jag icke älskar eder? Gud vet att jag så gör. 12 Och
vad jag nu gör, det skall jag ock framgent göra, för att
de som trakta efter tillfälle att bliva likställda med oss i
fråga om berömmelse skola genom mig berövas tillfället
därtill. 13 Ty de männen äro falska apostlar, oredliga
arbetare, som förskapa sig till Kristi apostlar. 14 Och
detta är icke att undra på. Satan själv förskapar sig ju

till en ljusets ängel. **15** Det är då icke något märkligt, om jämväl hans tjänare så förskapa sig, att de likna rättfärdighetens tjänare. Men deras ände skall svara emot deras gärningar. **16** Åter säger jag: Ingen må mena att jag är en dåre; men om jag vore det, så mån I ändå hålla till godo med mig -- låt vara såsom med en dåre -- så att ock jag får berömma mig något litet. **17** Vad jag talar, då jag nu med sådan tillförsikt berömmer mig, det talar jag icke efter Herrens sinne, utan efter dårars sätt. **18** Då så många berömma sig på köttsligt vis, vill ock jag berömma mig; **19** I haven ju gärna fördrag med dårar, I som själva ären så kloka. **20** I fördragen ju, om man trälbinder eder, om man utsuger eder, om man fångar eder, om man förhäver sig över eder, om man slår eder i ansiktet. **21** Till vår skam måste jag tillstå att vi för vår del hava »varit för svaga» till sådant. Men eljest, vadhelst andra kunna göra sig stora med, det kan också jag göra mig stor med -- om jag nu får tala efter dårars sätt. **22** Äro de hebréer, så är jag det ock. Äro de israeliter, så är jag det ock. Äro de Abrahams säd, så är jag det ock. **23** Äro de Kristi tjänare, så är jag det ännu mer -- om jag nu får tala såsom vore jag en dåre. Jag har haft mer arbete, oftare varit i fängelse, fått hugg och slag till överflöd, varit i dödsnöd många gånger. **24** Av judarna har jag fem gånger fått fyrtio slag, på ett när. **25** Tre gånger har jag blivit piskad med spön, en gång har jag blivit stenad, tre gånger har jag lidit skeppsbrott, ett helt dygn har jag drivit omkring på djupa havet. **26** Jag har ofta måst vara ute på resor; jag har utstått faror på floder, faror bland rövare, faror genom landsmän, faror genom hedningar, faror i städer, faror i öknar, faror på havet, faror bland falska bröder -- **27** allt under arbete och möda, under mångfaldiga vakor, under hunger och törst, under svält titt och ofta, under köld och nakenhet. **28** Och till allt annat kommer det, att jag var dag är överlupen, då jag måste hava omsorg om alla församlingarna. **29** Vem är svag, utan att också jag bliver svag? Vem kommer på fall, utan att jag bliver upptänd? -- **30** Om jag nu måste berömma mig, så vill jag berömma mig av min svaghet. **31** Herren Jesu Gud och Fader, han som är högtlovad i evighet, vet att jag icke ljuger. **(aiōn g165)** **32** I Damaskus lät konung Aretas' ståthållare sätta ut vakt vid damaskenernas stad för att gripa mig; **33** och jag måste i en korg släppas ned genom en öppning på muren och kom så undan hans händer.

12 Jag måste ytterligare berömma mig. Väl är sådant icke eljest nyttigt, men jag kommer nu till syner och uppenbarelser, som hava beskärts mig av Herren. **2** Jag vet om en man som är i Kristus, att han för fjorton år sedan blev uppryckt ända till tredje himmelen; huruvida det nu var i kroppslig måtto, eller om han var skild från sin kropp, det vet jag icke, Gud allena vet det. **3** Ja, jag vet om denne man, att han -- huruvida det nu var i kroppslig måtto, eller om han var skild från sin kropp, det vet jag icke, Gud allena vet det -- **4** jag vet om honom, att han blev uppryckt till paradiset och fick höra outsägliga ord, sådana som det icke är lovligt för en människa att uttala. **5** I fråga om den mannen vill jag berömma mig, men i fråga om mig själv vill jag icke berömma mig, om icke av min svaghet. **6** Visserligen skulle jag icke vara en dåre, om jag ville berömma mig själv, ty det vore sanning som jag då skulle tala; men likväl avhåller jag mig därifrån, för att ingen skall hava högre tankar om mig än skäligt är, efter vad han ser hos mig eller hör av mig. **7** Och för att jag icke skall förhäva mig på grund av mina övermåttan höga uppenbarelser, har jag fått en törntagg i mitt kött, en Satans ängel, som skall slå mig i ansiktet, för att jag icke skall förhäva mig. **8** Att denne måtte vika ifrån mig, därom har jag tre gånger bett till Herren. **9** Men Herren har sagt till mig; »Min nåd är dig nog, ty kraften fullkomnas i svaghet.» Därför vill jag hellre med glädje berömma mig av min svaghet, på det att Kristi kraft må komma och vila över mig. **10** Ja, därför finner jag behag i svaghet, i misshandling, i nöd, i förföljelse, i ångest för Kristi skull; ty när jag är svag, då är jag stark. **11** Så har jag nu gjort mig till en dåre; I haven själva nödgat mig därtill. Jag hade ju bort få gott vitsord av eder; ty om jag än är ett intet, så har jag dock icke i något stycke stått tillbaka för dessa så övermåttan höga »apostlar». **12** De gärningar som äro en apostels kännemärken hava ock med all uthållighet blivit gjorda bland eder, genom tecken och under och kraftgärningar. **13** Och haven I väl i något stycke blivit tillbakasatta för de andra församlingarna? Dock, kanhända i det stycket, att jag för min del icke har legat eder till last? Den oförrätten mån I då förlåta mig. **14** Se, det är nu tredje gången som jag står redo att komma till eder. Och jag skall icke ligga eder till last, ty icke edert söker jag, utan eder själva. Och barnen äro ju icke pliktiga att spara åt föräldrarna, utan föräldrarna åt barnen. **15** Och för min del vill jag gärna för edra själar både offra vad jag äger och låta mig själv offras hel och hållen. Om jag nu så högt älskar eder, skall jag väl därför bliva mindre älskad? **16** Dock, det kunde ju vara så, att jag visserligen icke själv hade betungat eder, men att jag på en listig omväg hade fångat eder, jag som är så illfundig. **17** Har jag då verkligen, genom någon av dem som jag har sänt till eder, berett mig någon orätt vinning av eder? **18** Sant är att jag bad Titus fara och sände med honom den andre brodern. Men icke har väl Titus berett mig någon orätt vinning av eder? Hava vi icke båda vandrat i en och samme Ande? Hava vi icke båda gått i samma fotspår? **19** Nu torden I redan länge hava menat att det är inför eder som vi försvara oss. Nej, det är inför Gud, i Kristus, som vi tala, men visserligen alltsammans för att uppbygga eder, I älskade. **20** Ty jag fruktar att jag vid min ankomst till äventyrs icke skall finna eder sådana som jag skulle önska, och att jag själv då av eder skall befinnas vara sådan som I icke

skullen önska. Jag fruktar att till äventyrs kiv, avund,
vrede, genstridighet, förtal, skvaller, uppblåsthet och
oordning råda bland eder. **21** Ja, jag fruktar att min Gud
skall låta mig vid min ankomst åter bliva förödmjukad
genom eder, och att jag skall få sörja över många av
dem som förut hava syndat, och som ännu icke hava
känt ånger över den orenhet och otukt och lösaktighet
som de hava övat.

13 Det är nu tredje gången som jag skall komma till
eder; »efter två eller tre vittnens utsago skall var
sak avgöras». **2** Till dem som förut hava syndat och till
alla de andra har jag redan i förväg sagt, och jag säger
nu åter i förväg -- nu då jag är borta ifrån eder, likasom
förut då jag för andra gången var hos eder -- att jag icke
skall visa någon skonsamhet, när jag kommer igen. **3** I
viljen ju hava ett bevis för att det är Kristus som talar i
mig, han som icke är svag mot eder, utan är stark bland
eder. **4** Ty om han än blev korsfäst i följd av svaghet, så
lever han dock av Guds kraft. Också vi äro ju svaga i
honom, men av Guds kraft skola vi leva med honom och
bevisa det på eder. **5** Rannsaken eder själva, huruvida I
ären i tron, ja, pröven eder själva. Eller kännen I icke
med eder själva att Jesus Kristus är i eder? Varom icke,
så hållen I ej provet. **6** Att vi för vår del icke äro av
dem som ej hålla provet, det hoppas jag att I skolen få
lära känna. **7** Men vi bedja till Gud att I icke mån göra
något ont, detta icke för att vi å vår sida skola synas
hålla provet, utan för att I själva verkligen skolen göra
vad gott är. Sedan må vi å vår sida gärna anses icke
hålla provet. **8** Ty icke mot sanningen, utan allenast för
sanningen förmå vi något. **9** Och vi glädja oss, när vi äro
svaga, men I ären starka. Just detta bedja vi också om,
att I mån alltmer fullkomnas. **10** Och medan jag ännu är
borta ifrån eder, skriver jag detta, för att jag icke, när
jag är hos eder, skall nödgas uppträda med stränghet, i
kraft av den myndighet som Herren har givit mig, till att
uppbygga och icke till att nedbryta. **11** För övrigt, mina
bröder, varen glada, låten fullkomna eder, låten förmana
eder, varen ens till sinnes, hållen frid; då skall kärlekens
och fridens Gud vara med eder. **12** Hälsen varandra med
en helig kyss. **13** Alla de heliga hälsa eder. **14** Herrens,
Jesu Kristi, nåd och Guds kärlek och den helige Andes
delaktighet vare med eder alla.

Galaterbrevet

1 Paulus, apostel, icke från människor, ej heller genom
någon människa, utan genom Jesus Kristus och
genom Gud, Fadern, som har uppväckt honom från de
döda -- **2** jag, jämte alla de bröder som äro här med
mig, hälsar församlingarna i Galatien. **3** Nåd vare med
eder och frid ifrån Gud, vår Fader, och ifrån Herren
Jesus Kristus, **4** som har utgivit sig själv för våra synder,
för att rädda oss från den nuvarande onda tidsåldern,
efter vår Guds och Faders vilja. **(aiōn g165)** **5** Honom
tillhör äran i evigheternas evigheter. Amen. **(aiōn g165)** **6**
Det förundrar mig att I så hastigt avfallen från honom,
som har kallat eder till att vara i Kristi nåd, och vänden
eder till ett nytt evangelium. **7** Likväl är detta icke något
annat »evangelium»; det är allenast så, att några finnas
som vålla förvirring bland eder och vilja förvända Kristi
evangelium. **8** Men om någon, vore det ock vi själva
eller en ängel från himmelen, förkunnar evangelium i
strid mot vad vi hava förkunnat för eder, så vare han
förbannad. **9** Ja, såsom vi förut hava sagt, så säger jag
nu åter: Om någon förkunnar evangelium för eder i strid
mot vad I haven undfått, så vare han förbannad. **10** Är
det då människor som jag nu söker vinna för mig, eller
är det Gud? Står jag verkligen efter att »vara människor
till behag»? Nej, om jag ännu ville vara människor till
behag, så vore jag icke en Kristi tjänare. **11** Ty det vill
jag säga eder, mina bröder, att det evangelium som har
blivit förkunnat av mig icke är någon människolära. **12**
Det är ju icke heller av någon människa som jag har
undfått det eller blivit undervisad däri, utan genom en
uppenbarelse från Jesus Kristus. **13** I haven ju hört huru
det var med mig, medan jag ännu vandrade i judiskt
väsende: att jag då övermåttan våldsamt förföljde Guds
församling och ville utrota den, **14** ja, att jag gick längre i
judiskt väsende än många av mina samtida landsmän
och ännu ivrigare nitälskade för mina fäders stadgar. **15**
Men när han, som allt ifrån min moders liv har avskilt
mig, och som genom sin nåd har kallat mig, **16** täcktes i
mig uppenbara sin Son, för att jag bland hedningarna
skulle förkunna evangelium om honom, då begav jag mig
strax åstad; jag rådförde mig icke med någon människa,
17 ej heller for jag upp till Jerusalem, till dem som före
mig voro apostlar. I stället for jag bort till Arabien och
vände så åter tillbaka till Damaskus. **18** Först sedan, tre
år därefter, for jag upp till Jerusalem, för att lära känna
Cefas, och jag stannade hos honom femton dagar. **19**
Men av de andra apostlarna såg jag ingen; allenast
Jakob, Herrens broder, såg jag. **20** Och Gud vet att
jag icke ljuger i vad jag här skriver till eder. **21** Därefter
for jag till Syriens och Ciliciens bygder. **22** Men för
de kristna församlingarna i Judeen var jag personligen
okänd. **23** De hörde allenast huru man sade: »Han som
förut förföljde oss, han förkunnar nu evangelium om den
tro som han förr ville utrota.» **24** Och de prisade Gud för
min skull.

2 Efter fjorton års förlopp for jag sedan åter upp till
Jerusalem, åtföljd av Barnabas; jag tog då också Titus
med mig. **2** Men det var på grund av en uppenbarelse
som jag for dit. Och för bröderna där framlade jag det
evangelium som jag predikar bland hedningarna; särskilt
framlade jag det för de män som stodo högst i anseende
-- detta av oro för att mitt strävande nu vore förgäves
eller förut hade varit det. **3** Men icke ens Titus, min
följeslagare, som var grek, blev nödgad att låta omskära
sig. **4** Det var nämligen så, att några falska bröder hade
kommit att upptagas i församlingen, dit de hade smugit
sig in för att bespeja vår frihet, den som vi hava i Kristus
Jesus, varefter de ville trälbinda oss. **5** Dock gåvo vi
icke ens ett ögonblick vika för dem genom en sådan
underkastelse; ty vi ville att evangelii sanning skulle bliva
bevarad hos eder. **6** Och vad angår dem som ansågos
något vara -- hurudana de nu voro, det kommer icke mig
vid; Gud har icke anseende till personen -- så sökte icke
dessa män, de som stodo högst i anseende, att pålägga
mig några nya förpliktelser. **7** Tvärtom; de sågo att jag
hade blivit betrodd med att förkunna evangelium för de
oomskurna, likasom Petrus hade fått de omskurna på
sin del -- **8** ty densamme som hade stått Petrus bi vid
hans apostlaverksamhet bland de omskurna, han hade
ock stått mig bi bland hedningarna -- **9** och när de nu
förnummo vilken nåd som hade blivit mig given, räckte
de mig och Barnabas handen till samarbete, både Jakob
och Cefas och Johannes, de män som räknades för
själva stödjepelarna; vi skulle verka bland hedningarna,
och de bland de omskurna. **10** Allenast skulle vi tänka på
de fattiga; och just detta har jag också vinnlagt mig om att
göra. **11** Men när Cefas kom till Antiokia, trädde jag öppet
upp mot honom, ty han hade befunnits skyldig till en
försyndelse. **12** Förut hade han nämligen ätit tillsammans
med hedningarna; men så kommo några män dit från
Jakob, och efter deras ankomst drog han sig tillbaka
och höll sig undan, av fruktan för de omskurna. **13** Till
samma skrymteri gjorde sig också de andra judarna
skyldiga, och så blev till och med Barnabas indragen i
deras skrymteri. **14** Men när jag såg att de icke vandrade
med fasta steg, enligt evangelii sanning, sade jag till
Cefas i allas närvaro: »Om du, som är en jude, kan leva
efter hednisk sed i stället för efter judisk, varför vill du
då nödga hedningarna att leva efter judiskt sätt?» **15**
Vi för vår del äro väl på grund av vår härkomst judar
och icke »hedniska syndare»; **16** men då vi nu veta att
en människa icke bliver rättfärdig av laggärningar, utan
genom tro på Kristus Jesus, hava också vi satt vår tro till
Jesus Kristus, för att vi skola bliva rättfärdiga av tro på
Kristus, och icke av laggärningar. Ty av laggärningar
bliver intet kött rättfärdigt. **17** Men om nu jämväl vi, i det
vi sökte att bliva rättfärdiga i Kristus, hava befunnits vara

syndare, då är ju Kristus en syndatjänare? Bort det! **18** Om så vore att jag byggde upp igen detta samma som jag redan har brutit ned, då bevisade jag därmed, att jag var en överträdare. **19** Ty jag för min del har genom lagen dött bort ifrån lagen, för att jag skall leva för Gud. Jag är korsfäst med Kristus, **20** och nu lever icke mer jag, utan Kristus lever i mig; och det liv som jag nu lever i köttet, det lever jag i tron på Guds Son, som har älskat mig och utgivit sig själv för mig. **21** Jag förkastar icke Guds nåd. Om rättfärdighet kunde vinnas genom lagen, då hade ju Kristus icke behövt lida döden.

3 I oförståndige galater! Vem har så dårat eder, I som dock haven fått Jesus Kristus målad för edra ögon såsom korsfäst? **2** Allenast det vill jag att I skolen svara mig på: Kom det sig av laggärningar att I undfingen Anden, eller kom det sig därav att I lyssnaden i tro? **3** Ären I så oförståndiga? I, som haven begynt i Anden, viljen I nu sluta i köttet? **4** Haven I då upplevat så mycket förgäves -- om det nu verkligen har varit förgäves? **5** Alltså, att han som förlänade eder Anden och utförde kraftgärningar bland eder gjorde detta, kom det sig av laggärningar eller därav att I lyssnaden i tro, **6** i enlighet med det ordet: »Abraham trodde Gud, och det räknades honom till rättfärdighet»? **7** Så mån I nu veta att de som låta det bero på tro, de äro Abrahams barn. **8** Och eftersom skriften förutsåg att det var av tro som hedningarna skulle bliva rättfärdiggjorda av Gud, så gav den i förväg åt Abraham detta glada budskap: »I dig skola alla folk varda välsignade.» **9** Alltså bliva de som låta det bero på tro välsignade tillika med Abraham, honom som trodde. **10** Ty alla de som låta det bero på laggärningar, de äro under förbannelse. Det är nämligen skrivet: »Förbannad vare var och en som icke förbliver vid allt som är skrivet i lagens bok, och icke gör därefter.» **11** Och att ingen i kraft av lag bliver rättfärdig inför Gud, det är uppenbart, eftersom det heter: »Den rättfärdige skall leva av tro.» **12** Men i lagen beror det icke på tro; tvärtom heter det: »Den som gör efter dessa stadgar skall leva genom dem.» **13** Kristus friköpte oss från lagens förbannelse, när han blev en förbannelse för vår skull. Det är ju skrivet: »Förbannad är var och en som är upphängd på trä.» **14** Vi friköptes, för att den välsignelse som hade givits åt Abraham skulle i Jesus Kristus komma också hedningarna till del, så att vi genom tron skulle undfå den utlovade Anden. **15** Mina bröder, jag vill taga ett exempel från vad som gäller bland människor. Icke ens när fråga är om en människas testamentsförordnande, kan någon upphäva det eller lägga något därtill, sedan det en gång har vunnit gällande kraft. **16** Nu gåvos löftena åt Abraham, så ock åt hans »säd». Det heter icke: »och åt dem som komma av din säd», såsom när det talas om många; utan det heter, såsom när det talas om en enda: »och åt din säd», vilken är Kristus. **17** Vad jag alltså vill säga är detta: Ett förordnande som Gud redan hade givit gällande kraft kan icke genom en lag, som utgavs fyra hundra trettio år därefter, hava blivit ogiltigt, så att löftet därmed har gjorts om intet. **18** Om det nämligen vore på grund av lag som arvet skulle undfås, så vore det icke på grund av löfte. Men åt Abraham har Gud skänkt det genom ett löfte. **19** Vartill tjänade då lagen? Jo, på det att överträdelserna skulle komma i dagen, blev den efteråt given, för att gälla till dess att »säden» skulle komma, han åt vilken löftet hade blivit givet; och den utgavs genom änglar och överlämnades i en medlares hand. **20** Men den som är medlare är icke medlare för allenast en enda. Men Gud är en. **21** Är då lagen emot Guds löften? Bort det! Om en lag hade blivit given, som kunde göra levande, då skulle rättfärdigheten verkligen komma av lagen. **22** Men nu har skriften inneslutit alltsammans under synd, för att det som var utlovat skulle, av tro på Jesus Kristus, komma dem till del som tro. **23** Men förrän tron kom, voro vi inneslutna under lagen och höllos i förvar under den, i förbidan på den tro som en gång skulle uppenbaras. **24** Så har lagen blivit vår uppfostrare till Kristus, för att vi skola bliva rättfärdiga av tro. **25** Men sedan tron har kommit, stå vi icke mer under uppfostrare. **26** Alla ären I Guds barn genom tron, i Kristus Jesus; **27** ty I alla, som haven blivit döpta till Kristus, haven iklätt eder Kristus. **28** Här är icke jude eller grek, här är icke träl eller fri, här är icke man och kvinna: alla ären I ett i Kristus Jesus. **29** Hören I nu Kristus till, så ären I därmed ock Abrahams säd, arvingar enligt löftet.

4 Vad jag vill säga är detta: Så länge arvingen är barn, finnes ingen skillnad mellan honom och en träl, fastän han är herre över alla ägodelarna; **2** ty han står under förmyndare och förvaltare, intill den tid som fadern har bestämt. **3** Sammalunda höllos ock vi, när vi voro barn, i träldom under världens »makter». **4** Men när tiden var fullbordad, sände Gud sin Son, född av kvinna och ställd under lagen, **5** för att han skulle friköpa dem som stodo under lagen, så att vi skulle få söners rätt. **6** Och eftersom I nu ären söner, har han sänt i våra hjärtan sin Sons Ande, som ropar: »Abba! Fader!» **7** Så är du nu icke mer träl, utan son; och är du son, så är du ock arvinge, insatt därtill av Gud. **8** Förut, innan I ännu känden Gud, voren I trälar under gudar som till sitt väsende icke voro gudar. **9** Men nu, sedan I haven lärt känna Gud och, vad mer är, haven blivit kända av Gud, huru kunnen I nu vända tillbaka till de svaga och arma »makter», under vilka I åter på nytt viljen bliva trälar? **10** I akten ju på dagar och på månader och på särskilda tider och år. -- **11** Jag är bekymrad för eder och fruktar att jag till äventyrs har arbetat förgäves för eder. **12** Jag beder eder, mina bröder: Bliven såsom jag är, eftersom jag har blivit såsom I voren. I haven icke gjort mig något för när.

13 I veten ju att det var på grund av kroppslig svaghet
som jag första gången kom att förkunna evangelium
för eder. 14 Och fastän mitt kroppsliga tillstånd då väl
hade kunnat innebära en frestelse för eder, så sågen
I det ändå icke med ringaktning eller leda, utan togen
emot mig såsom en Guds ängel, ja, såsom Kristus Jesus
själv. 15 När hör man eder nu prisa eder saliga? Det
vittnesbördet kan jag nämligen giva eder, att I då, om
så hade varit möjligt, skullen hava rivit ut edra ögon
och givit dem åt mig. 16 Så har jag då blivit eder ovän
därigenom att jag säger eder sanningen! 17 Man söker
med iver att vinna eder för sig, men icke med en god
iver; nej, del vilja avspärra eder från andra, för att I med
så mycket större iver skolen hålla eder till dem. 18 Och
det är nu gott att I bliven omfattade med ivrig omsorg, i
en god sak, alltid, och icke allenast när jag är tillstädes
hos eder, 19 I mina barn, som jag nu åter med vånda
måste föda till livet, intill dess att Kristus har tagit gestalt
i eder. 20 Jag skulle önska att jag just nu vore hos eder
och kunde göra min röst rätt bevekande. Ty jag vet mig
knappt någon råd med eder. 21 Sägen mig, I som viljen
stå under lagen: haven I icke hört vad lagen säger? 22
Det är ju skrivet att Abraham fick två söner, en med
sin tjänstekvinna, och en med sin fria hustru. 23 Men
tjänstekvinnans son är född efter köttet, då däremot den
fria hustruns son är född i kraft av löftet. 24 Dessa ord
hava en djupare mening; ty de båda kvinnorna beteckna
två förbund. Av dessa kommer det ena från berget Sina
och föder sina barn till träldom, och detta har sin förebild
i Agar. 25 Berget Sina kallas nämligen i Arabien för Agar
och svarar emot det nuvarande Jerusalem, ty detta lever
med sina barn i träldom. 26 Men det Jerusalem som
är därovan, det är fritt, och det är vår moder. 27 Så är
ju skrivet: »Jubla, du ofruktsamma, du som icke föder
barn; brist ut och ropa, du som icke bliver moder, Ty den
ensamma skall hava många barn, flera än den som har
man.» 28 Och I, mina bröder, ären löftets barn, likasom
Isak var. 29 Men likasom förr i tiden den son som var
född efter köttet förföljde den som var född efter Anden,
så är det ock nu. 30 Dock, vad säger skriften? »Driv ut
tjänstekvinnan och hennes son; ty tjänstekvinnans son
skall förvisso icke ärva med den fria hustruns son.» 31
Alltså, mina bröder, vi äro icke barn av en tjänstekvinna,
utan av den fria hustrun. Se Makter i Ordförkl.

5 För att vi skola vara fria, har Kristus frigjort oss. Stån
därför fasta, och låten icke något nytt träldomsok
läggas på eder. 2 Se, jag säger eder, jag Paulus, att om
I låten omskära eder, så bliver Kristus eder till intet gagn.
3 Och för var och en som låter omskära sig betygar jag
nu åter att han är pliktig att fullgöra hela lagen. 4 I haven
kommit bort ifrån Kristus, I som viljen bliva rättfärdiga i
kraft av lagen; I haven fallit ur nåden. 5 Vi vänta nämligen
genom ande, av tro, den rättfärdighet som är vårt hopp.
6 Ty i Kristus Jesus betyder det intet huruvida någon är
omskuren eller oomskuren; allt beror på huruvida han
har en tro som är verksam genom kärlek. 7 I begynten
edert lopp väl. Vem har nu lagt hinder i eder väg, så att
I icke mer lyden sanningen? 8 Till sådant kom ingen
maning från honom som har kallat eder. 9 Litet surdeg
syrar hela degen. 10 För min del har jag i Herren den
tillförsikten till eder, att I icke häri skolen tänka på annat
sätt; men den som vållar förvirring bland eder, han skall
bära sin dom, vem han än må vara. 11 Om så vore,
mina bröder, att jag själv ännu predikade omskärelse,
varför skulle jag då ännu alltjämt lida förföljelse? Då vore
ju korsets stötesten röjd ur vägen. -- 12 Jag skulle önska
att de män som uppvigla eder läte omskära sig ända till
avstympning. 13 I ären ju kallade till frihet, mina bröder;
bruken dock icke friheten så, att köttet får något tillfälle.
Fastmer mån I tjäna varandra genom kärleken. 14 Ty
hela lagens uppfyllelse ligger i ett enda budord, nämligen
detta: »Du skall älska din nästa såsom dig själv.» 15
Men om I bitens inbördes och äten på varandra, så mån
I se till, att I icke bliven uppätna av varandra. 16 Vad jag
vill säga är detta: Vandren i ande, så skolen I förvisso
icke göra vad köttet har begärelse till. 17 Ty köttet har
begärelse mot Anden, och Anden mot köttet; de två ligga
ju i strid med varandra, för att hindra eder att göra vad I
viljen. 18 Men om I drivens av ande, så stån I icke under
lagen. 19 Men köttets gärningar äro uppenbara: de äro
otukt, orenhet, lösaktighet, 20 avgudadyrkan, trolldom,
ovänskap, kiv, avund, vrede, genstridighet, tvedräkt,
partisöndring, 21 missunnsamhet, mord, dryckenskap,
vilt leverne och annat sådant, varom jag säger eder i
förväg, såsom jag redan förut har sagt, att de som göra
sådant, de skola icke få Guds rike till arvedel. 22 Andens
frukt åter är kärlek, glädje, frid, tålamod, mildhet, godhet,
trofasthet, 23 saktmod, återhållsamhet. Mot sådant är
icke lagen. 24 Och de som höra Kristus Jesus till hava
korsfäst sitt kött tillika med dess lustar och begärelser.
25 Om vi nu hava liv genom ande, så låtom oss ock
vandra i ande. 26 Låtom oss icke söka fåfänglig ära, i
det att vi utmana varandra och avundas varandra.

6 Mina bröder, om så händer att någon ertappas med
att begå en försyndelse, då mån I, som ären andliga
människor, upprätta honom i saktmods ande. Och du må
hava akt på dig själv, att icke också du bliver frestad. 2
Bären varandras bördor; så uppfyllen I Kristi lag. 3 Ty
om någon tycker sig något vara, fastän han intet är, så
bedrager han sig själv. 4 Må var och en pröva sina egna
gärningar; han skall då tillmäta sig berömmelse allenast
efter vad han själv är, och icke efter vad andra äro. 5
Ty var och en har sin egen börda att bära. 6 Den som
får undervisning i ordet, han låte den som undervisar
honom få del med sig i allt gott. 7 Faren icke vilse. Gud
låter icke gäcka sig. Ty vad människan sår, det skall hon
ock skörda. 8 Den som sår i sitt kötts åker, han skall av
köttet skörda förgängelse, men den som sår i Andens

åker, han skall av Anden skörda evigt liv. **(aiōnios g166)**
9 Och låtom oss icke förtröttas att göra vad gott är; ty
om vi icke uppgivas, så skola vi, när tiden är inne, få
inbärga vår skörd. **10** Må vi alltså, medan vi hava tillfälle,
göra vad gott är mot var man, och först och främst mot
dem som äro våra medbröder i tron. **11** Sen här med
vilka stora bokstäver jag egenhändigt skriver till eder! **12**
Alla de som eftersträva ett gott anseende här i köttet, de
vilja nödga eder till omskärelse, detta allenast för att
de själva skola undgå att bliva förföljda för Kristi kors'
skull. **13** Ty icke ens dessa omskurna själva hålla lagen.
Nej, det är för att kunna berömma sig av edert kött som
de vilja att I skolen låta omskära eder. **14** Men vad mig
angår, så vare det fjärran ifrån mig att berömma mig av
något annat än av vår Herres, Jesu Kristi, kors, genom
vilket världen för mig är korsfäst, och jag för världen. **15**
Ty det kommer icke an på om någon är omskuren eller
oomskuren; allt beror på huruvida han är en ny skapelse.
16 Och över alla dem som komma att vandra efter detta
rättesnöre, över dem vare frid och barmhärtighet, ja, över
Guds Israel. **17** Må nu ingen härefter vålla mig oro; ty
jag bär Jesu märken på min kropp. **18** Vår Herres, Jesu
Kristi, nåd vare med eder ande, mina bröder. Amen.

Efesierbrevet

1 Paulus, genom Guds vilja Kristi Jesu apostel, hälsar
de heliga som bo i Efesus, de i Kristus Jesus troende.
2 Nåd vare med eder och frid ifrån Gud, vår Fader, och
Herren Jesus Kristus. **3** Välsignad vare vår Herres, Jesu
Kristi, Gud och Fader, som i Kristus har välsignat oss
med all den himmelska världens andliga välsignelse, **4**
såsom han ju, förrän världens grund var lagd, har utvalt
oss i honom till att vara heliga och ostraffliga inför sig. **5**
Ty i sin kärlek förutbestämde han oss till barnaskap hos
sig, genom Jesus Kristus, efter sin viljas behag, **6** den
nådeshärlighet till pris, varmed han har benådat oss i
den älskade. **7** I honom hava vi förlossning genom hans
blod, förlåtelse för våra synder, efter hans nåds rikedom.
8 Och denna nåd har han i överflödande mått låtit komma
oss till del, med all vishet och allt förstånd, **9** i det att han
för oss har kungjort sin viljas hemlighet, enligt det beslut
som han efter sitt behag hade fattat inom sig själv, **10**
om en ordning som i tidernas fullbordan skulle komma
till stånd, det beslutet att i Kristus sammanfatta allt som
finnes i himmelen och på jorden. **11** I honom hava vi
ock undfått vår arvslott, vi som förut voro bestämda
därtill genom dens beslut, som verkar allting efter sin
egen viljas råd. **12** Så skulle vi, hans härlighet till pris,
vara de som i Kristus redan i förväg hava ägt ett hopp.
13 I honom haven jämväl I, sedan I haven fått höra
sanningens ord, eder frälsnings evangelium, ja, i honom
haven I, sedan I nu ock haven kommit till tron, såsom
ett insegel undfått den utlovade helige Ande, **14** vilken
är en underpant på vårt arv, till förvissning om att hans
egendomsfolk skall förlossas, hans härlighet till pris. **15**
Sedan jag fick höra om eder tro i Herren Jesus och om
eder kärlek till alla de heliga, **16** har därför jag å min sida
icke upphört att tacka Gud för eder, när jag tänker på
eder i mina böner. **17** Och min bön är att vår Herres,
Jesu Kristi, Gud, härlighetens Fader, må giva eder en
visdomens och uppenbarelsens ande till kunskap om
sig, **18** och att han må upplysa edra hjärtans ögon, så att
I förstån hurudant det hopp är, vartill han har kallat eder,
huru rikt på härlighet hans arv är bland de heliga, **19** och
huru översvinnligt stor hans makt är på oss som tro --
allt i enlighet med den väldiga styrkas kraft, **20** varmed
han har verkat i Kristus, i det att han uppväckte honom
från de döda och satte honom på sin högra sida i den
himmelska världen, **21** över alla andevärldens furstar
och väldigheter och makter och herrar, ja, över allt som
kan nämnas, icke allenast i denna tidsålder, utan ock i
den tillkommande. **(aiōn g165)** **22** »Allt lade han under
hans fötter.» Och honom gav han åt församlingen till att
vara ett huvud över allting -- **23** åt församlingen, ty den
är hans kropp och är uppfylld av honom som uppfyller
allt i alla. Se Nya testamentets text i Ordförkl.

2 Så har han ock gjort eder levande, eder som voren
döda genom de överträdelser och synder **2** i vilka I
förut vandraden, efter denna världs och tidsålders sätt,
i det I följden fursten över luftens härsmakt, över den
andemakt som nu är verksam i de ohörsamma. **(aiōn
g165)** **3** Bland dessa voro förut också vi allasammans, där
vi vandrade i vårt kötts begärelser och gjorde vad köttet
och sinnet ville; och vi voro genom vår natur hemfallna
åt vredesdomen, vi likasom de andra. **4** Men Gud, som
är rik på barmhärtighet, har, för den stora kärleks skull,
varmed han har älskat oss, **5** gjort oss levande med
Kristus, oss som voro döda genom våra synder. Av nåd
ären I frälsta! **6** Ja, han har uppväckt oss med honom och
satt oss med honom i den himmelska världen, i Kristus
Jesus, **7** för att i de kommande tidsåldrarna bevisa sin
nåds översvinnliga rikedom, genom godhet mot oss i
Kristus Jesus. **(aiōn g165)** **8** Ty av nåden ären I frälsta
genom tro -- och det icke av eder själva, Guds gåva är
det -- **9** icke av gärningar, för att ingen skall berömma
sig. **10** Ty hans verk äro vi, skapade i Kristus Jesus till
goda gärningar, vilka Gud förut har berett, för att vi skola
vandra i dem. **11** Kommen därför ihåg att I förut, I som
voren hedningar i köttet och bleven kallade oomskurna
av dem som kallas omskurna, efter den omskärelse
som med händer göres på köttet -- **12** kommen ihåg
att I på den tiden, då när I voren utan Kristus, voren
utestängda från medborgarskap i Israel och främmande
för löftets förbund, utan hopp och utan Gud i världen.
13 Nu däremot, då I ären i Kristus Jesus, haven I, som
förut voren fjärran, kommit nära, i och genom Kristi blod.
14 Ty han är vår frid, han som av de båda har gjort
ett och brutit ned den skiljemur som stod emellan oss,
nämligen ovänskapen. **15** Ty i sitt kött gjorde han om
intet budens stadgelag, för att han skulle av de två i sig
skapa en enda ny människa och så bereda frid, **16** och
för att han skulle åt dem båda, förenade i en enda kropp,
skaffa försoning med Gud, sedan han genom korset
hade i sin person dödat ovänskapen. **17** Och han har
kommit och har förkunnat det glada budskapet om frid
för eder, I som voren fjärran, och om frid för dem som
voro nära. **18** Ty genom honom hava vi, de ena såväl
som de andra, i en och samme Ande tillträde till Fadern.
19 Alltså ären I nu icke mer främlingar och gäster, utan I
haven medborgarskap med de heliga och ären Guds
husfolk, **20** uppbyggda på apostlarnas och profeternas
grundval, där hörnstenen är Kristus Jesus själv, **21** i
vilken allt det som uppbygges bliver sammanslutet och
så växer upp till ett heligt tempel i Herren. **22** I honom
bliven också I med de andra uppbyggda till en Guds
boning, i Anden. Eller: Ty hans verk äro vi, skapade i
Kristus Jesus till goda gärningar; till att vandra i sådana
har ju Gud förut berett oss.

3 Fördenskull böjer jag mina knän, jag Paulus, som
till gagn för eder, I hedningar, är Kristi Jesu fånge. **2** I

haven väl hört om det nådesuppdrag av Gud, som är
mig givet för eder räkning, 3 huru genom uppenbarelse
den hemlighet blev för mig kungjord, varom jag ovan
har i korthet skrivit. 4 Och när I läsen detta, kunnen
I därav förstå vilken insikt jag har i Kristi hemlighet,
5 som under förgångna släktens tider icke hade blivit
kungjord för människors barn, såsom den nu genom
andeingivelse har blivit uppenbarad för hans heliga
apostlar och profeter. 6 Jag menar den hemligheten,
att hedningarna i Kristus Jesus äro våra medarvingar
och jämte oss lemmar i en och samma kropp och jämte
oss delaktiga i löftet -- detta genom evangelium, 7 vars
tjänare jag har blivit i följd av den Guds nåds gåva
som blev mig given genom hans mäktiga kraft. 8 Ja,
åt mig, den ringaste bland alla heliga, blev den nåden
given att för hedningarna förkunna evangelium om Kristi
outrannsakliga rikedom, 9 och att lägga i dagen huru det
rådslut har blivit utfört, som tidsåldrarna igenom hade
såsom en hemlighet varit fördolt i Gud, alltings skapare.
(aiōn g165) 10 Ty Gud ville att hans mångfaldiga visdom
nu, i och genom församlingen, skulle bliva kunnig för
furstarna och väldigheterna i den himmelska världen.
11 Sådant hade hans beslut varit från tidsåldrarnas
begynnelse, det som han utförde i Kristus Jesus, vår
Herre. (aiōn g165) 12 Och i honom kunna vi med tillförsikt
frimodigt träda fram, genom tron på honom. 13 Därför
beder jag eder att icke fälla modet vid mina lidanden för
eder; de lända ju eder till ära. 14 Fördenskull böjer jag
mina knän för Fadern -- 15 honom från vilken allt vad
fader heter i himmelen och på jorden har sitt namn --
16 och beder att han ville efter sin härlighets rikedom
förläna eder, att I genom hans Ande växen till i kraft
till eder invärtes människa, 17 och att Kristus genom
tron må bo i edra hjärtan, och att I mån vara rotade
och grundade i kärleken, 18 så att I, tillika med alla de
heliga, till fullo förmån fatta vad bredden och längden
och höjden och djupet är 19 och så lära känna Kristi
kärlek, som övergår all kunskap. Ty så skolen I bliva
helt uppfyllda av all Guds fullhet. 20 Men honom, som
förmår göra mer, ja, långt mer än allt vad vi bedja eller
tänka, efter den kraft som är verksam i oss, 21 honom
tillhör äran i församlingen och i Kristus Jesus alla släkten
igenom i evigheternas evighet, amen. (aiōn g165)

4 Så förmanar jag nu eder, jag som är en fånge i
Herren, att föra en vandel som är värdig den kallelse
I haven undfått, 2 med all ödmjukhet och allt saktmod,
med tålamod, så att I haven fördrag med varandra i
kärlek 3 och vinnläggen eder om att bevara Andens
enhet genom fridens band: 4 en kropp och en Ande,
likasom I ock bleven kallade till att leva i ett och samma
hopp, det som tillhör eder kallelse -- 5 en Herre, en tro,
ett dop, en Gud, som är allas Fader, 6 han som är över
alla, genom alla och i alla. 7 Men åt var och en särskild
av oss blev nåden given, alltefter som Kristus tillmätte
honom sin gåva. 8 Därför heter det: »Han for upp i
höjden, han tog fångar, han gav människorna gåvor.» 9
Men detta ord »han for upp», vad innebär det, om icke
att han förut hade farit hit ned till jordens lägre rymder?
10 Den som for ned, han är ock den som for upp över
alla himlar, för att han skulle uppfylla allt. 11 Och han
gav oss somliga till apostlar, somliga till profeter, somliga
till evangelister, somliga till herdar och lärare. 12 Ty han
ville göra de heliga skickliga till att utföra sitt tjänarvärv,
att uppbygga Kristi kropp, 13 till dess att vi allasammans
komma fram till enheten i tron och i kunskapen om Guds
Son, till manlig mognad, och så bliva fullvuxna, intill
Kristi fullhet. 14 Så skulle vi icke mer vara barn, icke
såsom havets vågor drivas omkring av vart vindkast i
läran, vid människornas bedrägliga spel, när de illfundigt
söka främja villfarelsens listiga anslag. 15 Nej, vi skulle
då hålla oss till sanningen, och i alla stycken i kärlek
växa upp till honom som är huvudet, Kristus. 16 Ty
från honom hämtar hela kroppen sin tillväxt, till att bliva
uppbyggd i kärlek, i det att den sammanslutes och får
sammanhållning genom det bistånd var led giver, med
en kraft som är avmätt efter var särskild dels uppgift. 17
Jag tillsäger eder alltså och uppmanar eder allvarligt i
Herren, att icke mer vandra såsom hedningarna i sitt
sinnes fåfänglighet vandra, 18 hedningarna, vilka, i följd
av den okunnighet som råder hos dem genom deras
hjärtans förstockelse, äro förmörkade till förståndet och
bortkomna från det liv som är av Gud. 19 Ty i sin
försoffning hava de överlämnat sig åt lösaktighet, så
att de i girighet bedriva alla slags orena gärningar. 20
Men I haven icke fått en sådan undervisning om Kristus,
21 om I eljest så haven hört om honom och så blivit
lärda i honom, som sanning är i Jesus: 22 att I -- då
detta nu krävdes på grund av eder förra vandel -- haven
avlagt den gamla människan, som fördärvar sig genom
att följa sina begärelsers bedrägliga lockelser, 23 och
nu förnyens genom Anden som bor i edert sinne, 24
och att I haven iklätt eder den nya människan, som är
skapad till likhet med Gud i sanningens rättfärdighet och
helighet. 25 Läggen därför bort lögnen, och talen sanning
med varandra, eftersom vi äro varandras lemmar. 26
»Vredgens, men synden icke»; låten icke solen gå ned
över eder vrede, 27 och given icke djävulen något tillfälle.
28 Den som har stulit, han stjäle icke mer, utan arbete
hellre, och uträtte med sina händer vad gott är, så att
han har något varav han kan dela med sig åt den som
lider brist. 29 Låten intet ohöviskt tal utgå ur eder mun,
utan allenast det som är gott, till uppbyggelse, där sådan
behöves, så att det bliver till välsignelse för dem som
höra det. 30 Och bedröven icke Guds helige Ande, vilken
I haven undfått såsom ett insegel, för förlossningens
dag. 31 All bitterhet och häftighet och vrede, allt skriande
och smädande, ja, allt vad ondska heter vare fjärran

ifrån eder. **32** Varen i stället goda och barmhärtiga mot varandra, och förlåten varandra, såsom Gud i Kristus har förlåtit eder. Ord markerade med denna fotnot är skrivna i kursiv stil i den tryckta upplagan. --Red för den elektroniska upplagan.

5 Bliven alltså Guds efterföljare, såsom hans älskade barn, **2** och vandren i kärlek, såsom Kristus älskade eder och utgav sig själv för oss till en gåva och ett offer, »Gud till en välbehaglig lukt». **3** Men otukt och orenhet, av vad slag det vara må, och girighet skolen I, såsom det anstår heliga, icke ens låta nämnas bland eder, **4** ej heller ohöviskt väsende och dåraktigt tal och gyckel; sådant är otillbörligt. Låten fastmer tacksägelse höras. **5** Ty det bören I veta, och det insen I också själva, att ingen otuktig eller oren människa har arvedel i Kristi och Guds rike, ej heller någon girig, ty en sådan är en avgudadyrkare. **6** Låten ingen bedraga eder med tomma ord; ty för sådana synder kommer Guds vrede över de ohörsamma. **7** Haven alltså ingen del i sådant. **8** I voren ju förut mörker, men nu ären I ljus i Herren; vandren då såsom ljusets barn. **9** Ty ljusets frukt består i allt vad godhet och rättfärdighet och sanning är. **10** Ja, vandren så, i det att I pröven vad som är välbehagligt för Herren. **11** Och haven ingen delaktighet i mörkrets gärningar, som icke giva någon frukt, utan avslöjen dem fastmer. **12** Vad av sådana människor i hemlighet förövas, därom är det skamligt till och med att tala; **13** men alltsammans bliver uppenbart, när det avslöjas genom ljuset. Ty varhelst något bliver uppenbart, där är ljus. **14** Därför heter det: »Vakna upp, du som sover, och stå upp ifrån de döda, så skall Kristus lysa fram för dig.» **15** Sen därför noga till, huru I vandren: att I vandren icke såsom ovisa människor, utan såsom visa; **16** och tagen väl i akt vart lägligt tillfälle. Ty tiden är ond. **17** Varen alltså icke oförståndiga, utan förstån vad som är Herrens vilja. **18** Och dricken eder icke druckna av vin; ty därav kommer ett oskickligt leverne. Låten eder fastmer uppfyllas av ande, **19** och talen till varandra i psalmer och lovsånger och andliga visor, och sjungen och spelen till Herrens ära i edra hjärtan, **20** och tacken alltid Gud och Fadern för allt, i vår Herres, Jesu Kristi, namn. **21** Underordnen eder varandra i Kristi fruktan. **22** I hustrur, underordnen eder edra män, såsom I underordnen eder Herren; **23** ty en man är sin hustrus huvud, såsom Kristus är församlingens huvud, han som ock är denna sin kropps Frälsare. **24** Ja, såsom församlingen underordnar sig Kristus, så skola ock hustrurna i allt underordna sig sina män. **25** I män, älsken edra hustrur, såsom Kristus har älskat församlingen och utgivit sig själv för henne **26** till att helga henne, genom att rena henne medelst vattnets bad, i kraft av ordet. **27** Ty så ville han själv ställa fram församlingen inför sig i härlighet, utan fläck och skrynka och annat sådant; fastmer skulle hon vara helig och ostrafflig. **28** På samma sätt äro männen pliktiga att älska sina hustrur, då dessa ju äro deras egna kroppar; den som älskar sin hustru, han älskar sig själv. **29** Ingen har någonsin hatat sitt eget kött; i stället när och omhuldar man det, såsom Kristus gör med församlingen, **30** eftersom vi äro lemmar av hans kropp. **31** »Fördenskull skall en man övergiva sin fader och sin moder och hålla sig till sin hustru, och de tu skola varda ett kött.» -- **32** Den hemlighet som ligger häri är stor; jag säger detta med tanke på Kristus och församlingen. **33** Dock gäller också om eder att var och en skall älska sin hustru såsom sig själv; men hustrun å sin sida skall visa sin man vördnad.

6 I barn, varen edra föräldrar lydiga i Herren, ty detta är rätt och tillbörligt. **2** »Hedra din fader och din moder.» Det är ju först detta bud som har ett löfte med sig: **3** »för att det må gå dig väl och du må länge leva på jorden». **4** Och I fäder, reten icke edra barn till vrede, utan fostren dem i Herrens tukt och förmaning. **5** I tjänare, varen edra jordiska herrar lydiga, med fruktan och bävan, av uppriktigt hjärta, såsom gällde det Kristus; **6** icke med ögontjänst, av begär att behaga människor, utan såsom Kristi tjänare, som av hjärtat göra Guds vilja; **7** och gören eder tjänst med villighet, såsom tjänaden I Herren och icke människor. **8** I veten ju att vad gott var och en gör, det skall han få igen av Herren, vare sig han är träl eller fri. **9** Och I herrar, handlen på samma sätt mot dem, och upphören att bruka hårda ord; I veten ju att i himmelen finnes den som är Herre över både dem och eder, och att hos honom icke finnes anseende till personen. **10** För övrigt, bliven allt starkare i Herren och i hans väldiga kraft. **11** Ikläden eder hela Guds vapenrustning, så att I kunnen hålla stånd emot djävulens listiga angrepp. **12** Ty den kamp vi hava att utkämpa är en kamp icke mot kött och blod, utan mot furstar och väldigheter och världshärskare, som råda här i mörkret, mot ondskans andemakter i himlarymderna. **(aiōn g165)** **13** Tagen alltså på eder hela Guds vapenrustning, så att I kunnen stå emot på den onda dagen och, sedan I haven fullgjort allt, behålla fältet. **14** Stån därför omgjordade kring edra länder med sanningen, och »varen iklädda rättfärdighetens pansar», **15** och haven såsom skor på edra fötter den beredvillighet som fridens evangelium giver. **16** Och tagen alltid trons sköld, varmed I skolen kunna utsläcka den ondes alla brinnande pilar. **17** Och låten giva eder »frälsningens hjälm» och Andens svärd, som är Guds ord. **18** Gören detta under ständig åkallan och bön, så att I alltjämt bedjen i Anden och fördenskull vaken, under ständig uthållighet och ständig bön för alla de heliga. **19** Bedjen ock för mig, att min mun må upplåtas, och att det jag skall tala må bliva mig givet, så att jag frimodigt kungör evangelii hemlighet, **20** för vars skull jag är ett sändebud i kedjor; ja, bedjen att jag må frimodigt tala därom med de rätta orden. **21** Men för att ock I skolen få veta något om mig, huru det går mig,

kommer Tykikus, min älskade broder och trogne tjänare i
Herren, att underrätta eder om allt. **22** Honom sänder
jag till eder, just för att I skolen få veta huru det är med
oss, och för att han skall hugna edra hjärtan. **23** Frid
vare med bröderna och kärlek tillika med tro, från Gud,
Fadern, och Herren Jesus Kristus. **24** Nåd vare med alla
som älska vår Herre Jesus Kristus -- nåd i oförgängligt
liv.

Filipperbrevet

1 Paulus och Timoteus, Kristi Jesu tjänare, hälsa alla
de heliga i Kristus Jesus som bo i Filippi, tillika med
församlingsföreståndare och församlingstjänare. **2** Nåd
vare med eder och frid ifrån Gud, vår Fader, och Herren
Jesus Kristus. **3** Jag tackar min Gud, så ofta jag tänker
på eder, **4** i det jag alltid i alla mina böner med glädje
beder för eder alla. **5** Jag tackar honom för att I, allt
ifrån första dagen intill nu, haven deltagit i arbetet för
evangelium. **6** Och jag har den tillförsikten, att han som i
eder har begynt ett gott verk, han skall ock fullborda det,
intill Kristi Jesu dag. **7** Och det är ju rätt och tillbörligt
att jag tänker så om eder alla, eftersom jag, både när
jag ligger i bojor, och när jag försvarar och befäster
evangelium, har eder i mitt hjärta såsom alla med mig
delaktiga i nåden. **8** Ty Gud är mitt vittne, han vet huru
jag längtar efter eder alla med Kristi Jesu kärlek. **9** Och
därom beder jag, att eder kärlek må allt mer och mer
överflöda av kunskap och förstånd i allt, **10** så att I
kunnen döma om vad rättast är, på det att I mån bliva
rena och för ingen till stötesten, i väntan på Kristi dag,
11 och bliva rika på rättfärdighetens frukt, vilken kommer
genom Jesus Kristus, Gud till ära och pris. **12** Jag vill att
I, mina bröder, skolen veta att det som har vederfarits
mig snarare har länt till evangelii framgång. **13** Det har
nämligen så blivit uppenbart för alla i pretoriet och för
alla andra, att det är i Kristus som jag bär mina bojor; **14**
och de flesta av bröderna hava genom mina bojor blivit
så frimodiga i Herren, att de med allt större dristighet
våga oförskräckt förkunna Guds ord. **15** Somliga finnas
väl ock, som av avund och trätlystnad predika Kristus,
men det finnes också andra som göra det av god vilja.
16 Dessa senare göra det av kärlek, eftersom de veta att
jag är satt till att försvara evangelium. **17** De förra åter
förkunna Kristus av genstridighet, icke med rent sinne, i
tanke att de skola tillskynda mig ytterligare bedrövelse
i mina bojor. **18** Vad mer? Kristus bliver dock på ena
eller andra sättet förkunnad, det må nu ske för syns
skull eller i uppriktighet; och däröver gläder jag mig. Ja,
jag skall ock framgent få glädja mig; **19** ty jag vet att
detta skall lända mig till frälsning, genom eder förbön
och därigenom att Jesu Kristi Ande förlänas mig. **20** Det
är nämligen min trängtan och mitt hopp att jag i intet
skall komma på skam, utan att Kristus, nu såsom alltid,
skall av mig med all frimodighet bliva förhärligad i min
kropp, det må ske genom liv eller genom död. **21** Ty att
leva, det är för mig Kristus, och att dö, det är för mig en
vinning. **22** Men om det att leva i köttet för mig är att
utföra ett arbete som bär frukt, vilketdera skall jag då
välja? Det kan jag icke säga. **23** Jag drages åt båda
hållen. Ty väl åstundar jag att bryta upp och vara hos
Kristus, vilket ju vore mycket bättre; **24** men att jag lever
kvar i köttet är för eder skull mer av nöden. **25** Och då
jag är förvissad härom, vet jag att jag skall leva kvar
och förbliva hos eder alla, eder till förkovran och glädje i
tron, **26** för att eder berömmelse skall överflöda i Kristus
Jesus, i fråga om mig, därigenom att jag ännu en gång
kommer till eder. **27** Fören allenast en sådan vandel
som är värdig Kristi evangelium, så att jag -- vare sig jag
kommer och besöker eder, eller jag förbliver frånvarande
-- får höra om eder att I stån fasta i en och samme
Ande och endräktigt kämpen tillsammans för tron på
evangelium, **28** utan att i något stycke låta skrämma eder
av motståndarna. Ty att I så skicken eder är för dem ett
vittnesbörd om att de själva gå mot fördärvet, men att I
skolen bliva frälsta, och detta av Gud. **29** Åt eder har ju
förunnats icke allenast att tro på Kristus, utan ock att lida
för hans skull, **30** i det att I haven samma kamp som I
förr sågen mig hava och nu hören att jag har.

2 Om nu förmaning i Kristus, om uppmuntran i kärlek,
om gemenskap i Anden, om hjärtlig godhet och
barmhärtighet betyda något, **2** gören då min glädje
fullkomlig, i det att I ären ens till sinnes, uppfyllda
av samma kärlek, endräktiga, liksinnade, **3** fria ifrån
genstridighet och ifrån begär efter fåfänglig ära. Fasthellre
må var och en i ödmjukhet akta den andre förmer än sig
själv. **4** Och sen icke var och en på sitt eget bästa, utan
var och en också på andras. **5** Varen så till sinnes som
Kristus Jesus var, **6** han som var till i Guds-skepnad,
men icke räknade jämlikheten med Gud såsom ett byte,
7 utan utblottade sig själv, i det han antog tjänare-
skepnad, när han kom i människogestalt. Så befanns
han i utvärtes måtto vara såsom en människa **8** och
ödmjukade sig och blev lydig intill döden, ja, intill döden
på korset. **9** Därför har ock Gud upphöjt honom över
allting och givit honom det namn som är över alla namn
10 för att i Jesu namn alla knän skola böja sig, deras
som äro i himmelen, och deras som äro på jorden, och
deras som äro under jorden, **11** och för att alla tungor
skola bekänna, Gud, Fadern, till ära, att Jesus Kristus är
Herre. **12** Därför, mina älskade, såsom I alltid förut haven
varit lydiga, så mån I också nu med fruktan och bävan
arbeta på eder frälsning, och det icke allenast såsom I
gjorden, då jag var närvarande, utan ännu mycket mer
nu, då jag är frånvarande. **13** Ty Gud är den som verkar
i eder både vilja och gärning, för att hans goda vilja
skall ske. **14** Gören allt utan att knorra och tveka, **15**
så att I bliven otadliga och rena, Guds ostraffliga barn
mitt ibland »ett vrångt och avogt släkte», inom vilket I
lysen såsom himlaljus i världen, **16** i det att I hållen
fast vid livets ord. Bliven mig så till berömmelse på
Kristi dag, till ett vittnesbörd om att jag icke har strävat
förgäves och icke förgäves har arbetat. **17** Men om än
mitt blod bliver utgjutet såsom ett drickoffer, när jag
förrättar min tempeltjänst och därvid frambär offret av
eder tro, så gläder jag mig dock och deltager i allas eder
glädje. **18** Sammalunda mån ock I glädjas och deltaga i

min glädje. 19 Jag hoppas nu i Herren Jesus att snart
kunna sända Timoteus till eder, så att ock jag får känna
hugnad genom det som jag då hör om eder. 20 Ty jag
har ingen av samma sinne som han, ingen som av så
uppriktigt hjärta kommer att hava omsorg om eder. 21
Allasammans söka de sitt eget, icke vad som hör Kristus
Jesus till. 22 Men hans beprövade trohet kännen I; I
veten huru han med mig har verkat i evangelii tjänst,
såsom en son tjänar sin fader. 23 Honom hoppas jag
alltså kunna sända, så snart jag har fått se huru det går
med min sak. 24 Och i Herren är jag viss om att jag
också själv snart skall få komma. 25 Emellertid har jag
funnit det nödvändigt att sända brodern Epafroditus, min
medarbetare och medkämpe, tillbaka till eder, honom
som I haven skickat hit, för att å edra vägnar överlämna
åt mig vad jag kunde behöva. 26 Ty han längtar efter
eder alla och har ingen ro, därför att I haven hört honom
vara sjuk. 27 Han har också verkligen varit sjuk, ja, nära
döden, men Gud förbarmade sig över honom; och icke
allenast över honom, utan också över mig, för att jag
icke skulle få bedrövelse på bedrövelse. 28 Därför är jag
så mycket mer angelägen att sända honom, både för
att I skolen få glädjen att återse honom, och för att jag
själv därigenom skall få lättnad i min bedrövelse. 29
Tagen alltså emot honom i Herren, med all glädje, och
hållen sådana män i ära. 30 Ty för Kristi verks skull var
han nära döden, i det han satte sitt liv på spel, för att
giva mig ersättning för den tjänst som jag måste sakna
från eder personligen. Eller: Haven i edert förhållande
till varandra samma sinne som I haven i Kristus Jesus,
vilken var till osv.

3 För övrigt, mina bröder, glädjen eder i Herren. Att
skriva till eder detsamma som förut, det räknar jag
icke för något besvär, och det är för eder tryggare.
2 Given akt på de hundarna, given akt på de onda
arbetarna, given akt på »de sönderskurna». 3 Ty vi äro
»de omskurna», vi som genom Guds Ande tjäna Gud
och berömma oss av Kristus Jesus och icke förtrösta
på köttet -- 4 fastän jag för min del väl också kunde
hava skäl att förtrösta på köttet. Ja, om någon menar sig
kunna förtrösta på köttet, så kan jag det ännu mer, 5 jag
som blev omskuren, när jag var åtta dagar gammal, jag
som är av Israels folk och av Benjamins stam, en hebré,
född av hebréer, jag som i fråga om lagen har varit en
farisé, 6 i fråga om nitälskan varit en församlingens
förföljare, i fråga om rättfärdighet -- den som vinnes i
kraft av lagen -- varit en ostrafflig man. 7 Men allt det
som var mig en vinning, det har jag för Kristi skull räknat
såsom en förlust. 8 Ja, jag räknar i sanning allt såsom
förlust mot det som är långt mer värt: kunskapen om
Kristus Jesus, min Herre. Ty det är för hans skull som
jag har gått förlustig alltsammans och nu räknar det
såsom avskräde, på det att jag må vinna Kristus 9 och
bliva funnen i honom, icke med min egen rättfärdighet,
den som kommer av lag, utan med den rättfärdighet
som kommer genom tro på Kristus, rättfärdigheten av
Gud, på grund av tron. 10 Ty jag vill lära känna honom
och hans uppståndelses kraft och få känna delaktighet i
hans lidanden, i det jag bliver honom lik genom en död
sådan som hans, 11 om jag så skulle kunna nå fram till
uppståndelsen från de döda. 12 Icke som om jag redan
hade vunnit det eller redan hade blivit fullkomlig, men
jag far efter att vinna det, eftersom jag själv har blivit
vunnen av Kristus Jesus. 13 Ja, mina bröder, jag håller
icke före att jag ännu har vunnit det, men ett gör jag: jag
förgäter det som är bakom mig och sträcker mig mot
det som är framför mig 14 och jagar mot målet, för att
få den segerlön som hålles framför oss genom Guds
kallelse ovanifrån, i Kristus Jesus. 15 Må därför vi alla
som äro »fullkomliga» hava ett sådant tänkesätt. Men
om så är, att I i något stycke haven andra tankar, så skall
Gud också däröver giva eder klarhet. 16 Dock, såvitt vi
redan hava hunnit något framåt, så låtom oss vandra
vidare på samma väg. 17 Mina bröder, varen ock I mina
efterföljare, och sen på dem som vandra på samma sätt
som jag, eftersom I ju haven oss till föredöme. 18 Ty det
är såsom jag ofta har sagt eder och nu åter måste säga
under tårar: många vandra såsom fiender till Kristi kors,
19 och deras ände är fördärv; de hava buken till sin Gud
och söka sin ära i det som är deras skam, och deras
sinne är vänt till det som hör jorden till. 20 Vi åter hava
vårt medborgarskap i himmelen, och därifrån vänta vi
ock Herren Jesus Kristus såsom Frälsare, 21 vilken skall
så förvandla vår förnedringskropp, att den bliver lik hans
härlighetskropp -- genom den kraft varmed han ock kan
underlägga sig allt.

4 Därför, mina älskade och efterlängtade bröder, min
glädje och min krona, stån fasta i Herren med detta
sinne, I mina älskade. 2 Evodia förmanar jag, och
Syntyke förmanar jag att de skola vara ens till sinnes i
Herren. 3 Ja, också till dig, min Synsygus -- du som med
rätta bär det namnet -- har jag en bön: Var dessa kvinnor
till hjälp, ty jämte mig hava de kämpat i evangelii tjänst,
de såväl som Klemens och mina andra medarbetare,
vilkas namn äro skrivna i livets bok. 4 Glädjen eder i
Herren alltid. Åter vill jag säga: Glädjen eder. 5 Låten
edert saktmod bliva kunnigt för alla människor. Herren
är nära! 6 Gören eder intet bekymmer, utan låten i
allting edra önskningar bliva kunniga inför Gud, genom
åkallan och bön, med tacksägelse. 7 Så skall Guds frid,
som övergår allt förstånd, bevara edra hjärtan och edra
tankar, i Kristus Jesus. 8 För övrigt, mina bröder, vad
sant är, vad värdigt, vad rätt, vad rent är, vad som är
älskligt och värt att akta, ja, allt vad dygd heter, och allt
som förtjänar att prisas -- tänken på allt sådant. 9 Detta,
som I haven lärt och inhämtat och haven hört av mig
och sett hos mig, det skolen I göra; och så skall fridens
Gud vara med eder. 10 Det har varit för mig en stor

glädje i Herren att I nu omsider haven kommit i en så
god ställning, att I haven kunnat tänka på mitt bästa.
Dock, I tänkten nog också förut därpå, men I haden
icke tillfälle att göra något. **11** Icke som om jag härmed
ville säga att något har fattats mig; ty jag har lärt mig
att vara nöjd med de omständigheter i vilka jag är. **12**
Jag vet att finna mig i ringhet, jag vet ock att finna mig i
överflöd. Med vilken ställning och vilka förhållanden som
helst är jag förtrogen: jag kan vara mätt, och jag kan
vara hungrig; jag kan hava överflöd, och jag kan lida
brist. **13** Allt förmår jag i honom som giver mig kraft. **14**
Dock gjorden I väl däri att I visaden mig deltagande i
mitt betryck. **15** I veten ju ock själva, I filipper, att under
evangelii första tid, då när jag hade dragit bort ifrån
Macedonien, ingen annan församling än eder trädde
i sådan förbindelse med mig, att räkning kunde föras
över »utgivet och mottaget». **16** Ty medan jag ännu var i
Tessalonika, sänden I mig både en och två gånger vad
jag behövde. -- **17** Icke som om jag skulle åstunda själva
gåvan; nej, vad jag åstundar är en sådan frukt därav,
som rikligen kommer eder själva till godo. **18** Jag har nu
fått ut allt, och det i överflödande mått. Jag har fullt upp,
sedan jag av Epafroditus har mottagit eder gåva, »en
välbehaglig lukt», ett offer som täckes Gud och behagar
honom väl. **19** Så skall ock min Gud, efter sin rikedom,
i fullt mått och på ett härligt sätt i Kristus Jesus giva
eder allt vad I behöven. **20** Men vår Gud och Fader
tillhör äran i evigheternas evigheter. Amen. **(aiōn g165)**
21 Hälsen var och en av de heliga i Kristus Jesus. De
bröder som äro här hos mig hälsa eder. **22** Alla de heliga
hälsa eder, först och främst de som höra till kejsarens
hus. **23** Herrens, Jesu Kristi, nåd vare med eder ande.
Synsygus betyder medhjälpare.

Kolosserbrevet

1 Paulus, genom Guds vilja Kristi Jesu apostel, så
ock brodern Timoteus, **2** hälsar de heliga som bo i
Kolosse, de troende bröderna i Kristus. Nåd vare med
eder och frid ifrån Gud, vår Fader. **3** Vi tacka Gud, vår
Herres, Jesu Kristi, Fader, alltid för eder i våra böner, **4**
ty vi hava hört om eder tro i Kristus Jesus och om den
kärlek som I haven till alla de heliga; **5** vi tacka honom
för det hopps skull, som är förvarat åt eder i himmelen.
Om detta hopp haven I redan förut fått höra, genom
sanningens ord i det evangelium **6** som har kommit
till eder, likasom det ock är att finna överallt i världen
och där bär frukt och växer till, på samma sätt som det
har gjort bland eder, allt ifrån den dag, då I hörden det
och lärden i sanning känna Guds nåd. **7** Det var ju en
sådan undervisning I mottogen av Epafras, vår älskade
medtjänare, som i vårt ställe är eder en trogen Kristi
tjänare; **8** det är också han som för oss har omtalat eder
kärlek i Anden. **9** Allt ifrån den dag då vi fingo höra
härom, hava vi därför, å vår sida, icke upphört att bedja
för eder och bönfalla om att I mån bliva uppfyllda av
kunskap om Guds vilja, i allt slags andlig vishet och
andligt förstånd. **10** Så skolen I kunna föra en vandel
som är värdig Herren, honom i allt till behag, och genom
kunskapen om Gud bära frukt och växa till i allt gott
verk. **11** Och genom hans härliga makt skolen I på allt
sätt uppfyllas av kraft till att bevisa ståndaktighet och
tålamod i allt; **12** och I skolen med glädje tacka Fadern,
som har gjort eder skickliga till delaktighet i den arvslott
som de heliga hava i ljuset. **13** Ty han har frälst oss från
mörkrets välde och försatt oss i sin älskade Sons rike.
14 I honom hava vi förlossningen, förlåtelsen för våra
synder, **15** i honom som är den osynlige Gudens avbild
och förstfödd före allt skapat. **16** Ty i honom skapades
allt i himmelen och på jorden, synligt såväl som osynligt,
både tronänglar och herrar och furstar och väldigheter
i andevärlden. Alltsammans har blivit skapat genom
honom och till honom. **17** Ja, han är till före allt annat,
och alltsammans äger bestånd i honom. **18** Och han är
huvudet för kroppen, det är församlingen, han som är
begynnelsen, den förstfödde ifrån de döda. Så skulle
han i allt vara den främste. **19** Ty det behagade Gud
att låta all fullhet taga sin boning i honom **20** och att
genom honom försona allt med sig, sedan han genom
blodet på hans kors hade berett frid. Ja, genom honom
skulle så ske med allt vad på jorden och i himmelen
är. **21** Också åt eder, som förut voren bortkomna från
honom och genom edert sinnelag hans fiender, i det att I
gjorden vad ont var, **22** också åt eder har han nu skaffat
försoning i hans jordiska kropp, genom hans död, för att
kunna ställa eder fram inför sig heliga och obefläckade
och ostraffliga -- **23** om I nämligen förbliven i tron, väl
grundade och fasta, utan att låta rubba eder från det
hopp som tillbjudes oss i evangelium, det evangelium
som I haven hört, och som blivit predikat bland allt skapat
under himmelen, det vars tjänare jag, Paulus, har blivit.
24 Nu gläder jag mig mitt i mina lidanden för eder; och
vad som fattas i det mått av Kristus-bedrövelser som
jag i mitt kött måste utstå, det uppfyller jag nu för hans
kropp, som är församlingen. **25** Ty dennas tjänare har
jag blivit, i enlighet med det uppdrag av Gud, som har
blivit mig givet, att jag nämligen överallt skall för eder
förkunna Guds ord, **26** den hemlighet som tidsåldrar
och släkten igenom hade varit fördold, men som nu har
blivit uppenbarad för hans heliga. **(aiōn g165)** **27** Ty för
dem ville Gud kungöra huru rik på härlighet den är bland
hedningarna, denna hemlighet, vilken är »Kristus i eder,
vårt härlighetshopp». **28** Och honom förkunna vi för vår
del, i det vi förmana var människa och undervisa var
människa med all vishet, för att kunna ställa fram var
människa såsom fullkomlig i Kristus. **29** Och för det
målet arbetar och kämpar jag, i enlighet med hans kraft,
som mäktigt verkar i mig.

2 Jag vill nämligen, att I skolen veta, vilken kamp jag
har att utstå för eder och för församlingen i Laodicea
och för alla de andra som icke personligen hava sett
mitt ansikte. **2** Ty jag önskar, att deras hjärtan skola få
hugnad, därigenom att de slutas tillsammans i kärlek och
komma till en full förståndsvisshets hela rikedom, till en
rätt kunskap om Guds hemlighet, vilken är Kristus; **3** ty i
honom finnas visdomens och kunskapens alla skatter
fördolda. **4** Detta säger jag, för att ingen skall bedraga
eder med skenfagert tal. **5** Ty om jag ock till kroppen
är frånvarande, så är jag dock i anden hos eder och
gläder mig, när jag ser den ordning, som råder bland
eder, och när jag ser fastheten i eder tro på Kristus. **6**
Såsom I nu haven mottagit Kristus Jesus, Herren, så
vandren i honom **7** och varen rotade i honom och låten
eder uppbyggas i honom och befästas i tron, i enlighet
med den undervisning I haven fått, och överflöden
i tacksägelse. **8** Sen till, att ingen får bortföra eder
såsom ett segerbyte genom sin tomma och bedrägliga
»vishetslära», i det att han åberopar fäderneärvda
människomeningar och håller sig till världens »makter»
och icke till Kristus. **9** Ty i honom bor gudomens hela
fullhet lekamligen, **10** och i honom haven I blivit delaktiga
av den fullheten, i honom som är huvudet för alla
andevärldens furstar och väldigheter. **11** I honom haven
I ock blivit omskurna genom en omskärelse, som icke
skedde med händer, en som bestod däri att I bleven
avklädda eder köttsliga kropp; jag menar omskärelsen i
Kristus. **12** I haven ju med honom blivit begravna i dopet;
I haven ock i dopet blivit uppväckta med honom, genom
tron på Guds kraft, hans som uppväckte honom från de
döda. **13** Ja, också eder som voren döda genom edra
synder och genom edert kötts oomskurenhet, också eder
har han gjort levande med honom; ty han har förlåtit

oss alla våra synder. 14 Han har nämligen utplånat
den handskrift som genom sina stadgar anklagade oss
och låg oss i vägen; den har han skaffat undan genom
att nagla den fast vid korset. 15 Han har avväpnat
andevärldens furstar och väldigheter och låtit dem bliva
till skam inför alla, i det att han i honom har triumferat
över dem. 16 Låten därför ingen döma eder i fråga om
mat och dryck eller angående högtid eller nymånad
eller sabbat. 17 Sådant är allenast en skuggbild av vad
som skulla komma, men verkligheten själv finnes hos
Kristus. 18 Låten icke segerlönen tagas ifrån eder av
någon som har sin lust i »ödmjukhet» och ängladyrkan
och gör sig stor med sina syner, någon som utan orsak
är uppblåst genom sitt köttsliga sinne 19 och icke håller
sig till honom som är huvudet, honom från vilken hela
kroppen vinner sin tillväxt i Gud, i det att den av sina
ledgångar och senor får bistånd och sammanhållning.
20 Om I nu haven dött med Kristus och så blivit frigjorda
ifrån världens »makter», varför låten I då allahanda
stadgar läggas på eder, likasom levden I ännu i världen:
21 »Det skall du icke taga i», »Det skall du icke smaka»,
»Det skall du icke komma vid», 22 och detta när det
gäller ting, som alla äro bestämda till att gå under genom
förbrukning -- allt till åtlydnad av människobud och
människoläror? 23 Visserligen har allt detta fått namn
om sig att vara »vishet», eftersom däri ligger ett självvalt
gudstjänstväsende och ett slags »ödmjukhet» och en
kroppens späkning; men ingalunda ligger däri »en viss
heder», det tjänar allenast till att nära det köttsliga sinnet.
Se Makter i Ordförkl.

3 Om I alltså ären uppståndna med Kristus, så söken
det som är därovan, där varest Kristus är och sitter
på Guds högra sida. 2 Ja, haven edert sinne vänt till det
som är därovan, icke till det som är på jorden. 3 Ty I
haven dött, och edert liv är fördolt med Kristus i Gud. 4
När Kristus, han som är vårt liv, bliver uppenbarad, då
skolen ock I med honom bliva uppenbarade i härlighet.
5 Så döden nu edra lemmar, som höra jorden till: otukt,
orenhet, lusta, ond begärelse, så ock girigheten, som ju
är avgudadyrkan; 6 ty för sådant kommer Guds vrede.
7 I de synderna vandraden också I förut, då I ännu
haden edert liv i dem. 8 Men nu skolen också I lägga
bort alltsammans; vrede, häftighet, ondska, smädelse
och skamligt tal ur eder mun; 9 I skolen icke ljuga på
varandra. I haven ju avklätt eder den gamla människan
med hennes gärningar 10 och iklätt eder den nya,
den som förnyas till sann kunskap och så bliver en
avbild av honom som har skapat henne. 11 Och därvid
kommer det icke an på om någon är grek eller jude,
omskuren eller oomskuren, barbar eller skyt, träl eller
fri; nej, Kristus är allt och i alla. 12 Så kläden eder nu
såsom Guds utvalda, hans heliga och älskade, i hjärtlig
barmhärtighet, godhet, ödmjukhet, saktmod, tålamod. 13
Och haven fördrag med varandra och förlåten varandra,
om någon har något att förebrå en annan. Såsom
Herren har förlåtit eder, så skolen ock I förlåta. 14 Men
över allt detta skolen I ikläda eder kärleken, ty den är
fullkomlighetens sammanhållande band. 15 Och låten
Kristi frid regera i edra hjärtan; ty till att äga den ären I
ock kallade såsom lemmar i en och samma kropp. Och
varen tacksamma. 16 Låten Kristi ord rikligen bo ibland
eder; undervisen och förmanen varandra i all vishet, med
psalmer och lovsånger och andliga visor, och sjungen
med tacksägelse till Guds ära i edra hjärtan. 17 Och
allt, vadhelst I företagen eder i ord eller gärning, gören
det allt i Herren Jesu namn och tacken Gud, Fadern,
genom honom. 18 I hustrur, underordnen eder edra
män, såsom tillbörligt är i Herren. 19 I män, älsken
edra hustrur och varen icke bittra mot dem. 20 I barn,
varen edra föräldrar lydiga i allt, ty detta är välbehagligt i
Herren. 21 I fäder, reten icke edra barn, på det att de
icke må bliva klenmodiga. 22 I tjänare, varen i allt edra
jordiska herrar lydiga, icke med ögontjänst, av begär att
behaga människor, utan av uppriktigt hjärta, i Herrens
fruktan. 23 Vadhelst I gören, gören det av hjärtat, såsom
tjänaden I Herren och icke människor. 24 I veten ju, att I
till vedergällning skolen av Herren få eder arvedel; den
herre I tjänen är Kristus. 25 Den som gör orätt, han
skall få igen den orätt han har gjort, utan anseende till
personen.

4 I herrar, given edra tjänare, vad rätt och billigt är;
I veten ju, att också I haven en herre i himmelen.
2 Varen uthålliga i bönen och vaken i den under
tacksägelse. 3; Och bedjen jämväl för oss, att Gud må åt
oss öppna en dörr för ordet, så att vi få förkunna Kristi
hemlighet, den hemlighet, för vars skull jag också är
en fånge; 4 ja, bedjen, att jag må uppenbara den med
de rätta orden. 5 Skicken eder visligt mot dem som stå
utanför och tagen väl i akt vart lägligt tillfälle. 6 Edert tal
vare alltid välbehagligt, kryddat med salt; I bören förstå,
huru I skolen svara var och en. 7 Om allt vad mig angår
skall min älskade broder Tykikus, min trogne tjänare
och min medtjänare i Herren, underrätta eder. 8 Honom
sänder jag till eder, just för att I skolen få veta, huru det
är med oss, och för att han skall hugna edra hjärtan. 9
Tillika sänder jag Onesimus, min trogne och älskade
broder, eder landsman. De skola underrätta eder om
allting här. 10 Aristarkus, min medfånge, hälsar eder;
så gör ock Markus, Barnabas syskonbarn. Angående
honom haven I redan fått föreskrifter; och om han
kommer till eder, så tagen vänligt emot honom. 11 Också
Jesus, som kallas Justus, hälsar eder. Av de omskurna
äro dessa mina enda medarbetare för Guds rike, och de
hava varit mig till hugnad. 12 Epafras, eder landsman,
hälsar eder, en Kristi Jesu tjänare, som i sina böner
alltid kämpar för eder, för att I skolen stå fasta och vara

fullkomliga och fullt vissa i allt som är Guds vilja. **13** Ty
jag giver honom det vittnesbördet, att han har stor möda
för eder likasom ock för dem som bo i Laodicea och
i Hierapolis. **14** Lukas, läkaren, den älskade brodern,
hälsar eder; så gör ock Demas. **15** Hälsen bröderna i
Laodicea, så ock Nymfas tillika med den församling som
kommer tillhopa i hans hus. **16** Sedan detta brev har
blivit uppläst hos eder, så sörjen för att det ock bliver
uppläst i laodicéernas församling och att jämväl I fån
läsa det brev, som kommer från Laodicea. **17** Sägen ock
detta till Arkippus: »Hav akt på det ämbete, som du har
undfått i Herren, så att du fullgör, vad därtill hör.» **18**
Här skriver jag, Paulus, min hälsning med egen hand.
Tänken på mina bojor. Nåd vare med eder.

1 Thessalonikerbrevet

1 Paulus och Silvanus och Timoteus hälsa
tessalonikernas församling i Gud, Fadern, och Herren
Jesus Kristus. Nåd och frid vare med eder. **2** Vi tacka
Gud alltid för eder alla, när vi tänka på eder i våra böner.
3 Ty oavlåtligen ihågkomma vi inför vår Gud och Fader
edra gärningar i tron och edert arbete i kärleken och
eder ståndaktighet i hoppet, i vår Herre Jesus Kristus. **4**
Vi veta ju, käre bröder, i Guds älskade, huru det var,
när I bleven utvalda: **5** vårt evangelium kom till eder
icke med ord allenast, utan i kraft och helig ande och
med full visshet. I veten ock på vad sätt vi uppträdde
bland eder, till edert bästa. **6** Och I å eder sida bleven
våra efterföljare och därmed Herrens, i det att I, mitt
under stort betryck, togen emot ordet med glädje i helig
ande. **7** Så bleven I själva ett föredöme för alla de
troende i Macedonien och Akaja. **8** Ty från eder har
genljudet av Herrens ord gått vidare ut; icke allenast i
Macedonien och Akaja, utan allestädes har eder tro på
Gud blivit känd, så att vi för vår del icke behöva tala
något därom. **9** Ty själva förkunna de om oss, med
vilken framgång vi begynte vårt arbete hos eder, och
huru I från avgudarna omvänden eder till Gud, till att
tjäna den levande och sanne Guden, **10** och till att
vänta hans Son från himmelen, honom som han har
uppväckt från de döda, Jesus, som frälsar oss undan
den kommande vredesdomen. av Gud, vår Fader, och
Herren Jesu Kristus

2 I veten ju själva, käre bröder, att det icke var utan
kraft vi begynte vårt arbete hos eder. **2** Nej, fastän
vi, såsom i veten, i Filippi förut hade fått utstå lidande
och misshandling, hade vi dock frimodighet i vår Gud till
att förkunna för eder Guds evangelium, under mycken
kamp. **3** Ty vad vi tala till tröst och förmaning, det har
icke sin grund i villfarelse eller i orent uppsåt, ej heller
sker det med svek; **4** utan därför att vi av Gud hava
prövats värdiga att få evangelium oss betrott, tala vi i
enlighet därmed, icke för att vara människor till behag,
utan för att vara Gud till behag, honom som prövar
våra hjärtan. **5** Aldrig någonsin hava vi uppträtt med
smickrets ord, det veten I, ej heller så, att vi skulle få en
förevändning att bereda oss vinning -- Gud är vårt vittne.
6 Ej heller hava vi sökt pris av människor, vare sig av
eder eller av andra, **7** fastän vi såsom Kristi apostlar väl
hade kunnat uppträda med myndighet. Tvärtom hava
vi visat oss milda bland eder, såsom när en moder
omhuldar sina späda barn. **8** I sådan ömhet om eder
ville vi gärna icke allenast göra också eder delaktiga
av Guds evangelium, utan till och med offra våra liv för
eder, ty I haden blivit oss kära. **9** I kommen ju ihåg, käre
bröder, vårt arbete och vår möda, huru vi, under det att
vi predikade för eder Guds evangelium, strävade natt
och dag, för att icke bliva någon av eder till tunga. **10** I
själva åren våra vittnen, och Gud är vårt vittne, I veten,
och han vet huru heligt och rättfärdigt och ostraffligt vi
förhöllo oss mot eder, I som tron. **11** Likaledes veten I
huru vi förmanade och uppmuntrade var och en av eder,
såsom en fader sina barn, **12** och huru vi uppfordrade
eder att föra en vandel som vore värdig Gud, honom
som kallar eder till sitt rike och sin härlighet. **13** Därför
tacka vi ock oavlåtligen Gud för att I, när I undfingen det
Guds ord som vi predikade, icke mottogen det såsom
människoord, utan såsom Guds ord, vilket det förvisso
är, ett ord som ock är verksamt i eder som tron. **14**
I, käre bröder, haven ju blivit efterföljare till de Guds
församlingar i Kristus Jesus som äro i Judeen. Ty I haven
av edra egna landsmän fått lida detsamma som de hava
lidit av judarna -- **15** av dem som dödade både Herren
Jesus och profeterna och förjagade oss, och som äro
misshagliga för Gud och fiender till alla människor, **16** i
det att de söka hindra oss att tala till hedningarna, så att
dessa kunna bliva frälsta. Så uppfylla de alltjämt sina
synders mått. Dock, vredesdomen har kommit över dem
i all sin stränghet. **17** Men då vi nu hava måst vara skilda
från eder, käre bröder -- visserligen allenast för en kort
tid och i utvärtes måtto, icke till hjärtat -- hava vi blivit
så mycket mer angelägna att få se edra ansikten och
känt stor åstundan därefter. **18** Ty vi hava varit redo att
komma till eder -- jag, Paulus, för min del både en och
två gånger -- men Satan har hindrat oss. **19** Ty vem är
vårt hopp och vår glädje och vår berömmelses krona
inför vår Herre Jesus vid hans tillkommelse, vem, om
icke just I? **20** Ja, I ären vår ära och vår glädje.

3 Därför, när vi icke mer kunde uthärda, beslöto vi att
stanna ensamma kvar i Aten, **2** och sände åstad
Timoteus, vår broder och Guds tjänare vid förkunnandet
av evangelium om Kristus, för att han skulle styrka och
uppmuntra eder i eder tro, **3** så att ingen bleve vacklande
under dessa lidanden. Ty I veten själva att sådana äro
oss förelagda. **4** Redan när vi voro hos eder, sade vi
ju eder förut att vi skulle komma att utstå lidanden. Så
har nu ock skett, det veten I. **5** Det var också därför
som jag sände honom åstad, när jag icke mer kunde
uthärda; ty jag ville veta något om eder tro, eftersom
jag fruktade att frestaren till äventyrs hade så frestat
eder, att vårt arbete skulle bliva utan frukt. **6** Men nu, då
Timoteus har kommit till oss från eder och förkunnat för
oss det glada budskapet om eder tro och kärlek, och
sagt oss att I alltjämt haven oss i god hågkomst, och att
I längten efter att se oss, likasom vi längta efter eder, **7**
nu hava vi i fråga om eder, käre bröder, genom eder tro
fått hugnad i all vår nöd och allt vårt lidande. **8** Ty nu
leva vi, eftersom I stån fasta i Herren. **9** Ja, huru skola vi
nog kunna tacka Gud för eder, till gengäld för all den

glädje som vi genom eder hava inför vår Gud? **10** Natt
och dag är det vår innerligaste bön, att vi må få se edra
ansikten och avhjälpa vad som kan brista i eder tro. **11**
Men vår Gud och Fader själv och vår Herre Jesus må för
oss jämna vägen till eder. **12** Och eder må Herren giva
en allt större och mer överflödande kärlek till varandra,
ja, till alla människor, en sådan kärlek som vi hava till
eder, **13** så att edra hjärtan styrkas till att vara ostraffliga
i helighet inför vår Gud och Fader vid vår Herre Jesu
tillkommelse, när han kommer med alla sina heliga.

4 Ytterligare, käre bröder, bedja vi nu och förmana eder
i Herren Jesus att allt mer förkovra eder i en sådan
vandel som I haven fått lära av oss att I skolen föra, Gud
till behag -- en sådan vandel som I redan fören. **2** I veten
ju vilka bud vi hava givit eder genom Herren Jesus. **3** Ty
detta är Guds vilja, detta som hör till eder helgelse, att I
avhållen eder från otukt, **4** och att var och en av eder
vet att hava sin egen maka i helgelse och ära, **5** icke i
begärelses lusta såsom hedningarna -- vilka icke känna
Gud -- **6** och att ingen i sitt förhållande till sin broder
kränker honom eller gör honom något förfång, ty Herren
är en hämnare över allt detta, såsom vi redan förut hava
sagt och betygat för eder. **7** Gud har ju icke kallat oss till
orenhet, utan till att leva i helgelse. **8** Den som icke vill
veta av detta, han förkastar alltså icke en människa,
utan Gud, honom som giver sin helige Ande till att bo
i eder. **9** Om broderlig kärlek är det icke behövligt att
skriva till eder, ty I haven själva fått lära av Gud att älska
varandra; **10** så handlen I ju ock mot alla bröderna i hela
Macedonien. Men vi förmana eder, käre bröder, att allt
mer förkovra eder häri **11** och att sätta eder ära i att
leva i stillhet och sköta vad eder åligger och arbeta med
edra händer, enligt vad vi hava bjudit eder, **12** så att I
skicken eder höviskt mot dem som stå utanför och icke
behöven anlita någons hjälp. **13** Vi vilja icke lämna eder,
käre bröder, i okunnighet om huru det förhåller sig med
dem som avsomna, för att I icke skolen sörja såsom de
andra, de som icke hava något hopp. **14** Ty lika visst
som Jesus, såsom vi tro, har dött och har uppstått, lika
visst skall ock Gud genom Jesus föra dem som äro
avsomnade fram jämte honom. **15** Såsom ett ord från
Herren säga vi eder nämligen detta, att vi som leva och
lämnas kvar till Herrens tillkommelse ingalunda skola
komma före dem som äro avsomnade. **16** Ty Herren
skall själv stiga ned från himmelen, och ett maktbud skall
ljuda, en överängels röst och en Guds basun. Och först
skola de i Kristus döda uppstå; **17** sedan skola vi som
då ännu leva och hava lämnats kvar bliva jämte dem
bortryckta på skyar upp i luften, Herren till mötes; och
så skola vi alltid få vara hos Herren. **18** Så trösten nu
varandra med dessa ord.

5 Vad åter angår tid och stund härför, så är det icke
behövligt att därom skriva till eder, käre bröder. **2** Ty I
veten själva nogsamt att Herrens dag kommer såsom en
tjuv om natten. **3** Bäst de säga: »Allt står väl till, och
ingen fara är på färde», då kommer plötsligt fördärv över
dem, såsom födslovåndan över en havande kvinna, och
de skola förvisso icke kunna fly undan. **4** Men I, käre
bröder, I leven icke mörker, så att den dagen kan komma
över eder såsom en tjuv; **5** I ären ju alla ljusets barn
och dagens barn. Ja, vi höra icke natten eller mörkret
till; **6** låtom oss alltså icke sova såsom de andra, utan
låtom oss vaka och vara nyktra. **7** De som sova, de
sova om natten, och de som dricka sig druckna, de
äro druckna om natten; **8** men vi som höra dagen till,
vi må vara nyktra, iklädda trons och kärlekens pansar,
med frälsningens hopp såsom hjälm. **9** Ty Gud har icke
bestämt oss till att drabbas av vrede, utan till att vinna
frälsning genom vår Herre, Jesus Kristus, **10** som har
dött för oss, på det att vi må leva tillika med honom, vare
sig vi ännu äro vakna eller vi äro avsomnade. **11** Trösten
därför varandra, och uppbyggen varandra inbördes,
såsom I ock redan gören. **12** Vi bedja eder, käre bröder,
att rätt uppskatta de män som arbeta bland eder, och
som äro edra föreståndare i Herren och förmana eder.
13 Låten dem vara eder övermåttan kära, för det verks
skull som de utföra. Hållen frid inbördes. **14** Vi bjuda
eder, käre bröder: Förmanen de oordentliga, uppmuntren
de klenmodiga, tagen eder an de svaga, visen tålamod
mot var man. **15** Sen till, att ingen vedergäller någon
med ont för ont; faren fastmer alltid efter att göra vad
gott är mot varandra och mot var man. **16** Varen alltid
glada. **17** Bedjen oavlåtligen. **18** Tacken Gud i alla
livets förhållanden. Ty att I så gören är Guds vilja i
Kristus Jesus. **19** Utsläcken icke Anden, **20** förakten
icke profetisk tal, **21** men pröven allt, behållen vad gott
är, **22** avhållen eder från allt ont, av vad slag det vara
må. **23** Men fridens Gud själv helge eder till hela eder
varelse, så att hela eder ande och eder själ och eder
kropp finnas bevarade ostraffliga vid vår Herres, Jesu
Kristi, tillkommelse. **24** Trofast är han som kallar eder;
han skall ock utföra sitt verk. **25** Käre bröder, bedjen för
oss. **26** Hälsen alla bröderna med en helig kyss. **27** Jag
besvär eder vid Herren att låta uppläsa detta brev för
alla bröderna. **28** Vår Herres, Jesu Kristi, nåd vare med
eder.

2 Thessalonikerbrevet

1 Paulus och Silvanus och Timoteus hälsa
tessalonikernas församling i Gud, vår Fader, och
Herren Jesus Kristus. **2** Nåd vare med eder och frid
ifrån Gud, Fadern, och Herren Jesus Kristus. **3** Vi äro
pliktiga att alltid tacka Gud för eder, käre bröder, såsom
tillbörligt är, därför att eder tro så mäktigt tillväxer, och
den kärlek I haven till varandra mer och mer förökas
hos eder alla och hos envar av eder. **4** Därför kunna
vi själva i Guds församlingar berömma oss av eder, i
fråga om eder ståndaktighet och eder tro under alla edra
förföljelser, och under de lidanden I måsten uthärda. **5**
Sådant är ett vittnesbörd om att Guds dom bliver rättvis.
Så skolen I aktas värdiga Guds rike; för dess skull är det
ock som I liden. **6** Guds rättfärdighet kräver ju att de som
vålla eder lidande få lidande till vedergällning, **7** men att
I som utstån lidanden fån hugnad tillsammans med oss,
när Herren Jesus uppenbarar sig från himmelen med
sin makts änglar, **8** »i lågande eld», och låter straffet
drabba dem som icke känna Gud, och dem som icke äro
vår Herre Jesu evangelium lydiga. **9** Dessa skola då
bliva straffade med evigt fördärv, bort undan Herrens
ansikte och hans överväldigande härlighet, **(aiōnios g166)**
10 när han kommer för att förhärligas i sina heliga och
visa sig underbar i alla dem som hava kommit till att
tro; ty det vittnesbörd vi hava framburit till eder haven I
trott. Så skall ske på den dagen. **11** Fördenskull bedja vi
ock alltid för eder, att vår Gud må akta eder värdiga sin
kallelse, och att han må med kraft fullborda i eder allt
vad en god vilja kan åstunda, och vad tro kan verka, **12**
så att vår Herre Jesu namn bliver förhärligat i eder, och I
i honom, efter vår Guds och Herrens, Jesu Kristi, nåd.

2 I fråga om vår Herres, Jesu Kristi, tillkommelse, och
huru vi skola församlas till honom, bedja vi eder,
käre bröder, **2** att I icke -- vare sig genom någon
»andeingivelse» eller på grund av något ord eller något
brev, som förmenas komma från oss -- så hastigt låten
eder bringas ur fattningen och förloren besinningen,
som om Herrens dag redan stode för dörren. **3** Låten
ingen bedraga eder om vad sätt det vara må. Ty först
måste avfallet hava skett och »Laglöshetens människa»,
fördärvets man, hava trätt fram, **4** vedersakaren, som
upphäver sig över allt vad gud heter, och allt som kallas
heligt, så att han tager sitt säte i Guds tempel och
föregiver sig vara Gud. **5** Kommen I icke ihåg att jag
sade eder detta, medan jag ännu var hos eder? **6** Och I
veten vad det är som nu håller honom tillbaka, så att
han först när hans tid är inne kan träda fram. **7** Redan
är ju laglöshetens hemlighet verksam; allenast måste
den som ännu håller tillbaka först skaffas ur vägen.
8 Sedan skall »den Laglöse» träda fram, och honom
skall då Herren Jesus döda med sin muns anda och
tillintetgöra genom sin tillkommelses uppenbarelse --
9 honom som efter Satans tillskyndelse kommer med
lögnens alla kraftgärningar och tecken och under **10**
och med orättfärdighetens alla bedrägliga konster, för
att bedraga dem som gå förlorade, till straff därför att
de icke gåvo kärleken till sanningen rum, så att de
kunde bliva frälsta. **11** Därför sänder ock Gud över dem
villfarelsens makt, så att de sätta tro till lögnen, **12** för att
de skola bliva dömda, alla dessa som icke hava satt tro
till sanningen, utan funnit behag i orättfärdigheten. **13**
Men vi för vår del äro pliktiga att alltid tacka Gud för
eder käre bröder, I Herrens älskade, därför att Gud från
begynnelsen har utvalt eder till frälsning, i helgelse i
Anden och i tro på sanningen. **14** Härtill har han ock
genom vårt evangelium kallat eder, för att I skolen bliva
delaktiga av vår Herres, Jesu Kristi, härlighet. **15** Stån
alltså fasta, käre bröder, och hållen eder vid de lärdomar
som I haven mottagit av oss, vare sig muntligen eller
genom brev. **16** Och vår Herre Jesus Kristus själv och
Gud, vår Fader, som har älskat oss och i nåd berett oss
en evig hugnad och givit oss ett gott hopp, **(aiōnios g166)**
17 han hugne edra hjärtan, och styrke eder till allt vad
gott är, både i gärning och i ord.

3 För övrigt, käre bröder, bedjen för oss, att Herrens
ord må hava framgång och komma till ära hos andra
likasom hos eder, **2** så ock att vi må bliva frälsta ifrån
vanartiga och onda människor. Ty tron är icke var mans.
3 Men Herren är trofast, och han skall styrka eder och
bevara eder från det onda. **4** Och vi hava den tillförsikten
till eder i Herren, att I både nu gören och framgent skolen
göra vad vi bjuda eder. **5** Ja, Herren styre edra hjärtan
till Guds kärlek och Kristi ståndaktighet. **6** Men vi bjuda
eder, käre bröder, i vår Herres, Jesu Kristi, namn, att
I dragen eder ifrån var broder som för en oordentlig
vandel och icke lever efter de lärdomar han har mottagit
av oss. **7** I veten ju själva huru man bör efterfölja oss. Ty
vi förhöllo oss icke oordentligt bland eder, **8** ej heller åto
vi någons bröd för intet; tvärtom åto vi vårt bröd under
arbete och möda, och vi strävade natt och dag, för att
icke bliva någon av eder till tunga. **9** Icke som om vi
ej hade haft rätt därtill, men vi ville låta eder i oss få
ett föredöme, för att I skullen efterfölja oss. **10** Redan
när vi voro hos eder, gåvo vi ju eder det budet: om
någon icke vill arbeta, så skall han icke heller äta. **11** Vi
höra nämligen att somliga bland eder föra en oordentlig
vandel och icke arbeta, utan allenast syssla med sådant
som icke kommer dem vid. **12** Sådana människor bjuda
och förmana vi i Herren Jesus Kristus, att de arbeta i
stillhet, så att de kunna äta sitt eget bröd. **13** Och I,
käre bröder, mån icke förtröttas att göra vad gott är.
14 Men om någon icke lyder vad vi hava sagt i detta
brev, så märken ut för eder den mannen, och haven

intet umgänge med honom, på det att han må blygas.
15 Hållen honom dock icke för en ovän, utan förmanen
honom såsom en broder. **16** Men fridens Herre själv
give eder sin frid alltid och på allt sätt. Herren vare med
eder alla. **17** Här skriver jag, Paulus, min hälsning med
egen hand. Detta är ett kännetecken i alla mina brev; så
skriver jag. **18** Vår Herres, Jesu Kristi, nåd vare med
eder alla.

1 Timotheosbrevet

1 Paulus, Kristi Jesu apostel, förordnad av Gud, vår
Frälsare, och Kristus Jesus, vårt hopp, **2** hälsar
Timoteus, sin sannskyldige son i tron. Nåd, barmhärtighet
och frid ifrån Gud, Fadern, och Kristus Jesus, vår
Herre! **3** Jag bjuder dig, nu såsom när jag for åstad till
Macedonien, att stanna kvar i Efesus och där förmana
somliga att icke förkunna främmande läror **4** eller akta
på fabler och släktledningshistorier utan ände, som ju
snarare vålla ordstrider än främja den Guds ordning
som kommer till fullbordan i tron. **5** Och förmaningens
ändamål är kärlek av ett rent hjärta och av ett gott
samvete och av en oskrymtad tro. **6** Från dessa stycken
hava somliga farit vilse och vänt sin håg till fåfängligt tal -
- **7** människor som vilja vara lärare i lagen, fastän de icke
förstå ens vad de själva tala, eller vad de ting äro, som
de med sådan säkerhet orda om. **8** Men vi veta att lagen
är god, om man nämligen brukar den såsom lagen bör
brukas, **9** och om man förstår detta, att lagen är till icke
för rättfärdiga människor, utan för dem som trotsa lag
och myndighet, för ogudaktiga och syndare, oheliga och
oandliga människor, fadermördare och modermördare,
för mandråpare, **10** för dem som öva otukt och onaturlig
vällustsynd, för dem som äro människosäljare, lögnare,
menedare eller något annat som strider mot den sunda
läran -- **11** detta i enlighet med det evangelium om den
salige Gudens härlighet, varmed jag har blivit betrodd.
12 Vår Herre Kristus Jesus, som har givit mig kraft, tackar
jag för att han har tagit mig i sin tjänst och funnit mig vara
förtroende värd, **13** mig som förut var en hädare och
förföljare och våldsverkare. Men barmhärtighet vederfors
mig, eftersom jag icke bättre visste, när jag i min otro
handlade så. **14** Och vår Herres nåd blev så mycket mer
överflödande, med tron och kärleken i Kristus Jesus.
15 Det är ett fast ord och i allo värt att mottagas, att
Kristus Jesus har kommit i världen för att frälsa syndare,
bland vilka jag är den främste. **16** Men att barmhärtighet
vederfors mig, det skedde just för att Kristus Jesus skulle
främst på mig bevisa all sin långmodighet, och låta mig
bliva en förstlingsbild av dem som skulle komma att
tro på honom och så vinna evigt liv. **(aiōnios g166)** **17**
Men evigheternas konung, den oförgänglige, osynlige,
ende Guden, vare ära och pris i evigheternas evigheter!
Amen. **(aiōn g165)** **18** Att så förmana dem, det ålägger
jag dig, min son Timoteus, i enlighet med de profetord
som en gång uttalades över dig. Må du i kraft av dem
strida den goda striden, **19** rustad med tro och med ett
gott samvete. Detta hava nu visserligen somliga skjutit å
sido, men de hava därigenom lidit skeppsbrott i tron. **20**
Till dem höra Hymeneus och Alexander, vilka jag har
överlämnat åt Satan, för att de skola bliva så tuktade, att
de icke vidare smäda.

2 Så uppmanar jag nu framför allt därtill att man
må bedja, åkalla, anropa och tacka Gud för alla
människor, **2** för konungar och all överhet, så att vi
kunna föra ett lugnt och stilla liv, på ett i allo fromt och
värdigt sätt. **3** Sådant är gott och välbehagligt inför Gud,
vår Frälsare, **4** som vill att alla människor skola bliva
frälsta och komma till kunskap om sanningen. **5** Ty en
enda är Gud, och en enda är medlare emellan Gud
och människor: en människa, Kristus Jesus, **6** han som
gav sig själv till lösen för alla, varom ock vittnesbördet
skulle frambäras, när tiden var inne. **7** Och själv har
jag blivit satt till att vara dess förkunnare och apostel
-- det säger jag med sanning, jag ljuger icke -- ja, till
att i tro och sanning vara en lärare för hedningar. **8**
Jag vill alltså att männen allestädes skola förrätta bön, i
det att de, fria ifrån vrede och disputerande, upplyfta
heliga händer. **9** Likaledes vill jag att kvinnorna skola
uppträda i hövisk dräkt, att de blygsamt och tuktigt pryda
sig, icke med hårflätningar och guld eller pärlor eller
dyrbara kläder, **10** utan med goda gärningar, såsom
det höves kvinnor som vilja räknas för gudfruktiga. **11**
Kvinnan bör i stillhet låta sig undervisas och därvid helt
underordna sig. **12** Däremot kan jag icke tillstädja en
kvinna att själv uppträda såsom lärare, ej heller att råda
över sin man; fastmer må hon leva i stillhet. **13** Adam
blev ju först skapad och sedan Eva. **14** Och Adam blev
icke bedragen, men kvinnan blev svårt bedragen och
förleddes till överträdelse. **15** Dock skall kvinnan, under
det hon föder sina barn, vinna frälsning, om hon förbliver
i tro och kärlek och helgelse, med ett tuktigt väsende.

3 Det är ett visst ord, att om någons håg står till en
församlingsföreståndares ämbete, så är det en god
verksamhet han åstundar. **2** En församlingsföreståndare
bör därför vara oförvitlig; han bör vara en enda kvinnas
man, nykter och tuktig, hövisk i sitt skick, gästvänlig,
väl skickad att undervisa, **3** icke begiven på vin,
icke våldsam, utan foglig, icke stridslysten, fri ifrån
penningbegär. **4** Han bör väl förestå sitt eget hus och
hålla sina barn i lydnad, med all värdighet; **5** ty huru
skulle dem som icke vet att förestå sitt eget hus kunna
sköta Guds församling? **6** Han bör icke vara nyomvänd,
för att han icke skall förblindas av högmod och så
hemfalla under djävulens dom. **7** Han bör ock hava
gott vittnesbörd om sig av dem som stå utanför, så
att han icke utsättes för smälek och faller i djävulens
snara. **8** Församlingstjänarna böra likaledes skicka sig
värdigt, icke vara tvetaliga, icke benägna för mycket
vindrickande, icke snikna efter slem vinning; **9** de böra
äga trons hemlighet i ett rent samvete. **10** Men också
dessa skola först prövas; därefter må de, om de befinnas
oförvitliga, få tjäna församlingen. **11** Är det kvinnor, så
böra dessa likaledes skicka sig värdigt, icke gå omkring
med förtal, men vara nyktra och trogna i allt. **12** En

församlingstjänare skall vara en enda kvinnas man; han
skall hålla god ordning på sina barn och väl förestå sitt
hus. 13 Ty de som hava väl skött en församlingstjänares
syssla, de vinna en aktad ställning och kunna i tron,
den tro de hava i Kristus Jesus, uppträda med mycken
frimodighet. 14 Detta skriver jag till dig, fastän jag hoppas
att snart få komma till dig. 15 Jag vill nämligen, om
jag likväl skulle dröja, att du skall veta huru man bör
förhålla sig i Guds hus, som ju är den levande Gudens
församling, sanningens stödjepelare och grundfäste.
16 Och erkänt stor är gudaktighetens hemlighet: »Han
som blev uppenbarad i köttet, rättfärdigad i anden, sedd
av änglar, predikad bland hedningarna, trodd i världen,
upptagen i härligheten.»

4 Men Anden säger uttryckligen, att i kommande tider
somliga skola avfalla från tron och hålla sig till
villoandar och till onda andars läror. 2 Så skall ske
genom lögnpredikanters skrymteri, människors som i
sina egna samveten äro brännmärkta såsom brottslingar,
3 och som förbjuda äktenskap och vilja att man skall
avhålla sig från allahanda mat, som Gud har skapat
till att med tacksägelse mottagas av dem som tro och
hava lärt känna sanningen. 4 Ty allt vad Gud har skapat
är gott, och intet är förkastligt, när det mottages med
tacksägelse: 5 det bliver nämligen helgat genom Guds
ord och genom bön. 6 Om du framlägger detta för
bröderna, så bevisar du dig såsom en god Kristi Jesu
tjänare, då du ju hämtar din näring av trons och den
goda lärans ord, den läras som du troget har efterföljt. 7
Men de oandliga käringfablerna må du visa ifrån dig.
Öva dig i stället själv i gudsfruktan. 8 Ty lekamlig övning
gagnar till litet, men gudsfruktan gagnar till allt; den
har med sig löfte om liv, både för denna tiden och för
den tillkommande. 9 Detta är ett fast ord och i allo värt
att mottagas. 10 Ja, därför arbeta och kämpa vi, då vi
nu hava satt vårt hopp till den levande Guden, honom
som är alla människors Frälsare, först och främst deras
som tro. 11 Så skall du bjuda och undervisa. 12 Låt
ingen förakta dig för din ungdoms skull; fastmer må du
för dem som tro bliva ett föredöme i tal och i vandel,
i kärlek, i tro och i renhet. 13 Var nitisk i att föreläsa
skriften och i att förmana och undervisa, till dess jag
kommer. 14 Försumma icke att vårda den nådegåva
som finnes i dig, och som gavs dig i kraft av profetord,
under handpåläggning av de äldste. 15 Tänk på detta,
lev i detta, så att din förkovran bliver uppenbar för alla.
16 Hav akt på dig själv och på din undervisning, och håll
stadigt ut därmed; ty om du så gör, frälsar du både dig
själv och dem som höra dig.

5 En äldre man må du icke tillrättavisa med hårda
ord; du bör tala till honom såsom till en fader. Till
yngre män må du tala såsom till bröder, 2 till äldre
kvinnor såsom till mödrar, till yngre kvinnor såsom till
systrar, i all renhet. 3 Änkor må du bevisa ära, om de
äro rätta, värnlösa änkor. 4 Men om en änka har barn
eller barnbarn, då må i första rummet dessa lära sig att
med tillbörlig vördnad taga sig an sina närmaste och
så återgälda sina föräldrar vad de äro dem skyldiga; ty
sådant är välbehagligt inför Gud. 5 En rätt, värnlös änka,
som sitter ensam, hon har sitt hopp i Gud och håller ut
i bön och åkallan natt och dag. 6 Men en sådan som
allenast gör sig goda dagar, hon är död, fastän hon lever.
-- 7 Förehåll dem också detta, så att man icke får något
att förevita dem. 8 Men om någon icke drager försorg
om sina egna, först och främst om sina närmaste, så har
denne förnekat sin tro och är värre än en otrogen. 9
Såsom »församlingsänka» må ingen annan uppföras än
den som är minst sextio år gammal, och som har varit
allenast en mans hustru, 10 en som har det vittnesbördet
om sig, att hon har övat goda gärningar, uppfostrat barn,
givit härbärge åt husvilla, tvagit heligas fötter, understött
nödlidande, korteligen, beflitat sig om allt gott verk. 11
Unga änkor skall du däremot icke antaga. Ty när de
hava njutit nog av Kristus, vilja de åter gifta sig; 12 och
de äro då hemfallna åt dom, eftersom de hava brutit sin
första tro. 13 Därtill lära de sig ock att vara lättjefulla,
i det att de löpa omkring i husen; ja, icke allenast att
vara lättjefulla, utan ock att vara skvalleraktiga och
att syssla med sådant som icke kommer dem vid, allt
medan de tala vad otillbörligt är. 14 Därför vill jag att
unga änkor gifta sig, föda barn, förestå var och en sitt
hus och icke giva någon motståndare anledning att
smäda. 15 Redan hava ju några vikit av och följt efter
Satan. 16 Om någon troende, vare sig man eller kvinna,
har änkor att sörja för, då må han understödja dem
utan att församlingen betungas, för att denna så må
kunna understödja rätta, värnlösa änkor. 17 Sådana
äldste som äro goda församlingsföreståndare må aktas
dubbel heder värda, först och främst de som arbeta
med predikande och undervisning. 18 Skriften säger ju:
»Du skall icke binda munnen till på oxen som tröskar»,
så ock: »Arbetaren är värd sin lön.» -- 19 Upptag intet
klagomål mot någon av de äldste, om det icke styrkes
av två eller tre vittnen. 20 Men begår någon en synd,
så skall du inför alla förehålla honom den, så att också
de andra känna fruktan. 21 Jag uppmanar dig allvarligt
inför Gud och Kristus Jesus och de utvalda änglarna
att iakttaga detta, utan någon förutfattad mening och
utan att i något stycke förfara partiskt. 22 Förhasta dig
icke med handpåläggning, och gör dig icke delaktig i
en annans synder. Bevara dig själv ren. 23 Drick nu
icke längre allenast vatten, utan bruka något litet vin för
din mages skull, eftersom du så ofta lider av svaghet.
24 Somliga människors synder ligga i öppen dag och
komma i förväg fram till dom; andras åter komma först
efteråt fram. 25 Sammalunda pläga ock goda gärningar

ligga i öppen dag; och när så icke är, kunna de ändå
icke bliva fördolda.

6 De som äro trälar och tjäna under andra må akta sina
herrar all heder värda, så att Guds namn och läran
icke bliva smädade. **2** Men de som hava troende herrar
må icke, därför att de äro deras bröder, akta dem mindre;
fastmer må de tjäna dem så mycket villigare, just därför
att de äro troende och kära bröder, dessa som vinnlägga
sig om att göra vad gott är. Så skall du undervisa
och förmana. **3** Om någon förkunnar främmande läror
och icke håller sig till sunda ord -- vår Herres, Jesu
Kristi, ord -- och till den lära som hör gudsfruktan till,
4 då är han förblindad av högmod, och detta fastän
han intet förstår, utan är såsom från vettet i sitt begär
efter disputerande och ordstrider, vilka vålla avund, kiv,
smädelser, ondskefulla misstankar **5** och ständiga tvister
mellan människor som äro fördärvade i sitt sinne och
hava tappat bort sanningen, människor som mena att
gudsfruktan är ett medel till vinning. **6** Ja, gudsfruktan i
förening med förnöjsamhet är verkligen en stor vinning.
7 Vi hava ju icke fört något med oss till världen, just
därför att vi icke kunna föra något med oss ut därifrån. **8**
Hava vi föda och kläder, så må vi låta oss nöja därmed.
9 Men de som vilja bliva rika, de råka in i frestelser och
snaror och hemfalla åt många dåraktiga och skadliga
begärelser, som sänka människorna ned i fördärv och
undergång. **10** Ty penningbegäret är en rot till allt ont;
och somliga hava låtit sig så drivas därav, att de hava
villats bort ifrån tron och därigenom tillskyndat sig själva
många kval. **11** Men fly sådant, du gudsmänniska, och far
efter rättfärdighet, gudsfruktan, tro, kärlek, ståndaktighet,
saktmod. **12** Kämpa trons goda kamp, sök att vinna
det eviga livet, vartill du har blivit kallad, du som ock
inför många vittnen har avlagt den goda bekännelsen.
(aiōnios g166) **13** Inför Gud, som giver liv åt allt, och inför
Kristus Jesus, som under Pontius Pilatus vittnade med
den goda bekännelsen, manar jag dig **14** att, själv utan
fläck och tadel, hålla vad jag har bjudit, intill vår Herres,
Jesu Kristi, uppenbarelse, **15** vilken den salige, ende
härskaren skall låta oss se, när tiden är inne, han som
är konungarnas konung och herrarnas herre, **16** han
som allena har odödlighet och bor i ett ljus dit ingen kan
komma, han som ingen människa har sett eller kan se.
Honom vare ära och evigt välde! Amen. **(aiōnios g166)**
17 Bjud dem som äro rika i den tidsålder som nu är att
icke högmodas, och att icke sätta sitt hopp till ovissa
rikedomar, utan till Gud, som rikligen giver oss allt till att
njuta därav; **(aiōn g165)** **18** bjud dem att göra gott, att
vara rika på goda gärningar, att vara givmilda och gärna
dela med sig. **19** Må de så lägga av åt sig skatter som
kunna bliva en god grundval för det tillkommande, så
att de vinna det verkliga livet. **20** O Timoteus, bevara
vad som har blivit dig betrott; och vänd dig bort ifrån de
oandliga, tomma ord och gensägelser som komma från
den falskeligen så kallade »kunskapen», **21** vilken några
föregiva sig äga, varför de ock hava farit vilse i fråga om
tron. Nåd vare med eder. Se Kunskap i Ordförkl.

2 Timotheosbrevet

1 Paulus, genom Guds vilja Kristi Jesu apostel -- sänd
enligt det löfte som gavs oss om liv, livet i Kristus
Jesus -- **2** hälsar Timoteus, sin älskade son. Nåd,
barmhärtighet och frid ifrån Gud, Fadern, och Kristus
Jesus, vår Herre! **3** Jag tackar Gud, som jag i likhet
med mina förfäder tjänar, och det med rent samvete,
såsom jag ock oavlåtligen har dig i åtanke i mina böner,
både natt och dag. **4** Och när jag kommer ihåg dina
tårar, längtar jag efter att se dig, för att så bliva uppfylld
av glädje, **5** då jag erinras om din oskrymtade tro,
samma tro som först bodde i din mormoder Lois och din
moder Eunice, och som nu -- därom är jag förvissad --
jämväl bor i dig. **6** Fördenskull påminner jag dig att
du må uppliva den nådegåva från Gud, som i följd av
min handpåläggning finnes i dig. **7** Ty Gud har icke
givit oss en försagdhetens ande, utan en kraftens och
kärlekens och tuktighetens ande. **8** Blygs därför icke för
vittnesbördet om vår Herre, ej heller för mig, hans fånge,
utan bär också du ditt lidande för evangelium, genom
den kraft som Gud giver, **9** han som har frälst oss och
kallat oss med en helig kallelse, icke på grund av våra
gärningar, utan efter sitt eget rådslut och sin nåd, den nåd
som redan för evärdliga tider sedan gavs oss i Kristus
Jesus, **(aiōnios g166)** **10** men som nu har blivit uppenbar
genom vår Frälsares, Kristi Jesu, uppenbarelse. Ty
han har gjort dödens makt om intet och fört liv och
oförgänglighet fram i ljuset genom evangelium, **11** till
vars förkunnare och apostel och lärare jag har blivit satt.
12 Fördenskull lider jag också detta, men jag blyges dock
icke därför. Ty jag vet på vem jag tror, och jag är viss om
att han är mäktig att för »den dagen» bevara vad som
har blivit mig betrott. **13** Såsom förebild i fråga om sunda
ord må du, i tron och kärleken i Kristus Jesus, hava de
ord som du har hört av mig. **14** Bevara genom den helige
Ande, vilken bor i oss, det goda som har blivit dig betrott.
15 Det vet du, att alla i provinsen Asien hava vänt sig
ifrån mig, bland dem också Fygelus och Hermogenes.
16 Må Herren visa barmhärtighet mot Onesiforus' hus,
eftersom han ofta var mig till vederkvickelse och icke
blygdes för mina kedjor; **17** fastmer, när han kom till
Rom, sökte han efter mig med all iver, till dess han fann
mig. **18** Ja, Herren give att han må finna barmhärtighet
hos Herren på »den dagen». Till huru stor tjänst han var
i Efesus, det vet du själv bäst. Se Dagen i Ordförkl.

2 Så bliv nu du, min son, allt starkare i den nåd som
är i Kristus Jesus. **2** Och vad du har hört av mig
och fått betygat av många vittnen, det må du betro åt
män som äro förtroende värda, och som kunna bliva
skickliga att i sin ordning undervisa andra. **3** Bär ock du
ditt lidande såsom en god Kristi Jesu stridsman. **4** Ingen
som tjänar i krig låter sig insnärjas i näringsomsorger, ty
han vill vara den till behag, som har tagit honom i sin
sold. **5** Likaså, om någon deltager i en tävlingskamp, så
vinner han icke segerkransen, ifall han icke kämpar efter
stadgad ordning. **6** Åkermannen, han som gör arbetet,
bör främst av alla få njuta av frukten. **7** Fatta rätt vad
jag säger; Herren skall giva dig förstånd i allt. **8** Tänk
på Jesus Kristus, som är uppstånden från de döda, av
Davids säd, enligt det evangelium som jag förkunnar, **9**
och i vars tjänst jag jämväl utstår lidande, ja, till och med
måste bära bojor såsom en ogärningsman. Men Guds
ord bär icke bojor. **10** Därför uthärdar jag ståndaktigt
allting för de utvaldas skull, på det att också de må vinna
frälsningen i Kristus Jesus och därmed evig härlighet.
(aiōnios g166) **11** Detta är ett fast ord; ty hava vi dött
med honom, så skola vi ock leva med honom; **12** äro vi
ståndaktiga, så skola vi ock få regera med honom. Men
förneka vi honom, så skall ock han förneka oss; **13** äro
vi trolösa, så står han troget fast vid sitt ord. Ty han kan
icke förneka sig själv. **14** Påminn dem om detta, och
uppmana dem allvarligt inför Gud att icke befatta sig med
ordstrider; ty sådana gagna till intet, utan äro allenast
till fördärv för dem som höra därpå. **15** Sträva med
all flit efter att själv kunna träda fram inför Gud såsom
en som håller provet, en arbetare som icke behöver
blygas, utan rätt förvaltar sanningens ord. **16** Men undfly
oandligt och tomt prat. Ty de som befatta sig med sådant
komma att gå allt längre i ogudaktighet, **17** och deras
tal skall fräta omkring sig såsom ett kräftsår. Av det
slaget äro Hymeneus och Filetus; **18** ty när dessa säga
att uppståndelsen redan har skett, hava de farit vilse
från sanningen, och de förvända så tron hos somliga.
19 Dock, Guds fasta grundval förbliver beståndande
och har ett insegel med dessa ord: »Herren känner de
sina», och: »Var och en som åkallar Herrens namn,
han vände sig bort ifrån orättfärdighet.» **20** Men i ett
stort hus finnas kärl icke allenast av guld och silver,
utan ock av trä och lera; och somliga äro till hedersamt
bruk, andra till mindre hedersamt. **21** Om nu någon
håller sig ren och obesmittad av sådant folk, då bliver
han ett kärl till hedersamt bruk, helgat, gagneligt för sin
herre, tjänligt till allt vad gott är. **22** Fly ungdomens onda
begärelser, och far efter rättfärdighet, tro och kärlek, och
frid med dem som av rent hjärta åkalla Herren. **23** Men
undvik dåraktiga och barnsliga tvistefrågor; du vet ju
att de föda av sig strider. **24** Och en Herrens tjänare
bör icke strida, utan vara mild mot alla, väl skickad
att undervisa, tålig när han får lida. **25** Han bör med
saktmod tillrättavisa de motspänstiga, i hopp att Gud till
äventyrs skall förläna dem bättring, så att de komma till
kunskap om sanningen, **26** och i hopp att de så skola
bliva nyktra och därigenom befrias ur djävulens snara; ty
av honom äro de fångade, så att de göra hans vilja.

3 Men det må du veta, att i de yttersta dagarna svåra
tider skola komma. **2** Ty människorna skola då

vara självviska, penningkära, stortaliga, övermodiga,
smädelystna, olydiga mot sina föräldrar, otacksamma,
gudlösa, 3 kärlekslösa mot sina närmaste, trolösa,
begivna på förtal, omåttliga, tygellösa, fientliga mot
det goda, 4 förrädiska, besinningslösa, förblindade av
högmod; de skola älska vällust mer än Gud, 5 de skola
hava ett sken av gudsfruktan, men skola icke vilja veta
av dess kraft. Vänd dig bort ifrån sådana. 6 Ty till
dem höra de män som innästla sig i husen och fånga
svaga kvinnor, som äro tyngda av synder och drivas av
allahanda begärelser, 7 kvinnor som alltjämt hålla på
med att lära, men aldrig kunna komma till kunskap om
sanningen. 8 Och såsom Jannes och Jambres stodo
emot Moses, så stå dessa män emot sanningen; de äro
människor som äro fördärvade i sitt sinne och icke hålla
provet i fråga om tron. 9 Men de skola icke tillstädjas att
gå längre, ty deras galenskap skall bliva uppenbar för
alla, såsom det skedde med de männens. 10 Du åter har
blivit min efterföljare i lära, i vandel, i strävanden, i tro, i
tålamod, i kärlek, i ståndaktighet, 11 under förföljelser
och lidanden, sådana som drabbade mig i Antiokia,
Ikonium och Lystra. Ja, sådana förföljelser har jag fått
utstå, men ur alla har Herren frälst mig. 12 Så skola ock
alla de, som vilja leva gudfruktigt i Kristus Jesus, få lida
förföljelse. 13 Men onda människor och bedragare skola
gå allt längre i ondska; de skola förvilla andra och själva
bliva förvillade. 14 Men förbliv du vid det som du har
lärt, och som du har fått visshet om. Du vet ju av vilka
du har lärt det, 15 och du känner från barndomen de
heliga skrifter som kunna giva dig vishet, så att du bliver
frälst genom den tro du har i Kristus Jesus. 16 All skrift
som är ingiven av Gud är ock nyttig till undervisning, till
bestraffning, till upprättelse, till fostran i rättfärdighet, 17
så att en gudsmänniska kan bliva fullt färdig, väl skickad
till allt gott verk.

4 Jag uppmanar dig allvarligt inför Gud och Kristus
Jesus, inför honom som skall döma levande och
döda, jag uppmanar dig vid hans tillkommelse och
hans rike: 2 Predika ordet, träd upp i tid och otid,
bestraffa, tillrättavisa, förmana med allt tålamod och med
undervisning i alla stycken. 3 Ty den tid kommer, då de
icke längre skola fördraga den sunda läran, utan efter
sina egna begärelser skola samla åt sig lärare hoptals,
alltefter som det kliar dem i öronen, 4 en tid då de skola
vända sina öron från sanningen, och i stället vända sig
till fabler. 5 Men du, var nykter i allting, bär ditt lidande,
utför en evangelists verk, fullgör i allo vad som tillhör
ditt ämbete. 6 Ty själv är jag nu på väg att offras, och
tiden är inne, då jag skall bryta upp. 7 Jag har kämpat
den goda kampen, jag har fullbordat mitt lopp, jag har
bevarat tron. 8 Nu ligger rättfärdighetens segerkrans
tillreds åt mig, och Herren, den rättfärdige domaren,
skall giva den åt mig på »den dagen», och icke åt mig
allenast, utan åt alla som hava älskat hans tillkommelse.
9 Låt dig angeläget vara att snart komma till mig. 10
Ty av kärlek till denna tidsålders väsende har Demas
övergivit mig och har begivit sig till Tessalonika; Krescens
har begivit sig till Galatien och Titus till Dalmatien. (aiōn
g165) 11 Lukas är den ende som är kvar hos mig. Tag
Markus med dig hit; ty han kan i mycket vara mig till
gagn och tjäna mig. 12 Tykikus har jag sänt till Efesus.
13 När du kommer, så hav med dig den mantel som jag
lämnade kvar hos Karpus i Troas, så ock böckerna, först
och främst pergamentskrifterna. 14 Alexander, smeden,
har gjort mig mycket ont; Herren kommer att vedergälla
honom efter hans gärningar. 15 Också du må taga dig till
vara för honom, ty han har häftigt trätt upp emot det som
vi hava talat. 16 Vid mitt första försvar inför rätta kom
ingen mig till hjälp, utan alla övergåvo mig; må det icke
bliva dem tillräknat. 17 Men Herren stod mig bi och gav
mig kraft, för att genom mig ordet överallt skulle bliva
predikat, så att alla hedningar finge höra det; och så blev
jag räddad ur lejonets gap. 18 Ja, Herren skall rädda mig
från alla ondskans tilltag och frälsa mig till sitt himmelska
rike. Honom tillhör äran i evigheternas evigheter. Amen.
(aiōn g165) 19 Hälsa Priska och Akvila, så ock Onesiforus'
hus. 20 Erastus stannade kvar i Korint, men Trofimus
lämnade jag sjuk efter mig i Miletus. 21 Låt dig angeläget
vara att komma hit före vintern. Eubulus och Pudens och
Linus och Klaudia och alla bröderna hälsa dig. 22 Herren
vare med din ande. Nåd vare med eder. Se Dagen i
Ordförkl.

Titusbrevet

1 Paulus, Guds tjänare och Jesu Kristi apostel, sänd
att verka för Guds utvaldas tro och för kunskapen om
den sanning som hör gudsfruktan till, **2** sänd, därför att
det finnes ett hopp om evigt liv -- ty evigt liv har Gud,
som icke kan ljuga, för evärdliga tider sedan utlovat,
(aiōnios g166) **3** och när tiden var inne, uppenbarade han
sitt ord i den predikan varmed jag genom Guds, vår
Frälsares, befallning blev betrodd -- **4** jag, Paulus, hälsar
Titus, min sannskyldige son på grund av gemensam tro.
Nåd och frid ifrån Gud, Fadern, och Kristus Jesus, vår
Frälsare! **5** När jag lämnade dig kvar på Kreta, var det för
att du skulle ordna vad som ännu återstod att ordna, och
för att du, på det sätt som jag har ålagt dig, skulle i var
särskild stad tillsätta äldste, **6** varhelst någon oförvitlig
man funnes, en enda kvinnas man, en som hade troende
barn, vilka icke vore i vanrykte för oskickligt leverne eller
vore uppstudsiga. **7** Ty en församlingsföreståndare bör
vara oförvitlig, såsom det höves en Guds förvaltare,
icke självgod, icke snar till vrede, icke begiven på vin,
icke våldsam, icke sniken efter slem vinning. **8** Han bör
fastmer vara gästvänlig, nitälska för vad gott är, leva
tuktigt, rättfärdigt, heligt och återhållsamt; **9** han bör
hålla sig stadigt vid det fasta ordet, såsom han har fått
lära det, så att han är mäktig både att förmana medelst
den sunda läran och att vederlägga dem som säga
emot. **10** Ty många finnas som icke vilja veta av någon
myndighet, många som föra fåfängligt tal och bedraga
människors sinnen; så göra i synnerhet de omskurna. **11**
På sådana bör man tysta munnen, ty de förvilla hela hus
genom att för slem vinnings skull förkunna otillbörliga
läror. **12** En av dem, en profet av deras eget folk, har
sagt: »Kreterna, lögnare jämt, äro odjur, glupska och
lata.» **13** Och det vittnesbördet är sant. Du skall därför
strängt tillrättavisa dem, så att de bliva sunda i tron **14**
och icke akta på judiska fabler och vad som påbjudes av
människor som vända sig från sanningen. **15** Allt är rent
för dem som äro rena; men för de orena och otrogna är
intet rent, utan hos dem äro både förstånd och samvete
orenade. **16** De säga sig känna Gud, men med sina
gärningar förneka de det; ty de äro vederstyggliga och
ohörsamma människor, odugliga till allt gott verk.

2 Du åter må tala vad som är den sunda läran värdigt.
2 Förmana de äldre männen att vara nyktra, att skicka
sig värdigt och tuktigt, att vara sunda i tro, i kärlek, i
ståndaktighet. **3** Förmana likaledes de äldre kvinnorna
att skicka sig såsom det höves heliga kvinnor, att icke gå
omkring med förtal, icke vara trälar under begäret efter
vin, utan lära andra vad gott är, för att fostra dem till
tuktighet. **4** Förmana de yngre kvinnorna att älska sina
män och sina barn, **5** att föra en tuktig och ren vandel,
att vara goda husmödrar och att underordna sig sina
män, så att Guds ord icke bliver smädat. **6** Förmana
likaledes de yngre männen att skicka sig tuktigt. **7** Bliv
dem i allo ett föredöme i goda gärningar, och låt dem i
din undervisning finna oförfalskad renhet och värdighet,
8 med sunt, ostraffligt tal, så att den som står oss emot
måste blygas, då han nu icke har något ont att säga
om oss. **9** Förmana tjänarna att i allt underordna sig
sina herrar, att skicka sig dem till behag och icke vara
gensvariga, **10** att icke begå någon oärlighet, utan på allt
sätt visa dem redbar trohet, så att de i alla stycken bliva
en prydnad för Guds, vår Frälsares, lära. **11** Ty Guds
nåd har uppenbarats till frälsning för alla människor;
12 den fostrar oss till att avsäga oss all ogudaktighet
och alla världsliga begärelser, och till att leva tuktigt och
rättfärdigt och gudfruktigt i den tidsålder som nu är, **(aiōn
g165)** **13** medan vi vänta på vårt saliga hopps fullbordan
och på den store Gudens och vår Frälsares, Kristi Jesu,
härlighets uppenbarelse -- **14** hans som har utgivit sig
själv för oss, till att förlossa oss från all orättfärdighet,
och till att rena åt sig ett egendomsfolk, som beflitar sig
om att göra vad gott är. **15** Så skall du tala; och du skall
förmana och tillrättavisa dem med all myndighet. Låt
ingen förakta dig.

3 Lägg dem på minnet att de böra vara underdåniga
överheten, dem som hava myndighet, att de böra
visa lydnad och vara redo till allt gott verk, **2** att de
icke må smäda någon, icke vara stridslystna, utan vara
fogliga, och att de i allt skola visa sig saktmodiga mot
alla människor. **3** Vi voro ju själva förut oförståndiga,
ohörsamma och vilsefarande, vi voro trälar under
allahanda begärelser och lustar, vi levde i ondska och
avund, vi voro värda att avskys, och vi hatade varandra.
4 Men när Guds, vår Frälsares, godhet och kärlek till
människorna uppenbarades, **5** då frälste han oss, icke
på grund av rättfärdighetsgärningar som vi hade gjort,
utan efter sin barmhärtighet, genom ett bad till ny födelse
och förnyelse i helig ande, **6** som han rikligen utgöt
över oss genom Jesus Kristus, vår Frälsare, **7** för att
vi, rättfärdiggjorda genom hans nåd, skulle, såsom vårt
hopp är, få evigt liv till arvedel. **(aiōnios g166)** **8** Detta
är ett fast ord, och jag vill att du med kraft vittnar
härom, för att de som sätta tro till Gud må beflita sig
om att rätt utöva goda gärningar. Sådant är gott och
gagneligt för människorna. **9** Men dåraktiga tvistefrågor
och släktledningshistorier må du undfly, så ock trätor och
strider om lagen; ty sådant är gagnlöst och fåfängligt. **10**
En man som kommer partisöndring åstad må du visa
ifrån dig, sedan du en eller två gånger har förmanat
honom; **11** ty du vet att en sådan är förvänd och begår
synd, ja, han har själv fällt domen över sig. **12** När jag
framdeles sänder Artemas eller Tykikus till dig, låt dig
då angeläget vara att komma till mig i Nikopolis, ty jag
har beslutit att stanna där över vintern. **13** Senas, den
lagkloke, och Apollos må du med all omsorg utrusta för

deras resa, så att intet fattas dem. **14** Och må jämväl
våra bröder, för att icke bliva utan frukt, lära sig att rätt
utöva goda gärningar, där hjälp är av nöden. **15** Alla som
äro här hos mig hälsa dig. Hälsa dem som älska oss i
tron. Nåd vare med eder alla.

Filemonbrevet

1 Paulus, Kristi Jesu fånge, och brodern Timoteus
hälsa Filemon, vår älskade broder och medarbetare,
2 och Appfia, vår syster, och Arkippus, vår medkämpe,
och den församling som kommer tillhopa i ditt hus. **3**
Nåd vare med eder och frid ifrån Gud, vår Fader, och
Herren Jesus Kristus. **4** Jag tackar min Gud alltid, när
jag tänker på dig i mina böner, **5** ty jag har hört om den
kärlek och den tro som du har till Herren Jesus, och som
du bevisar mot alla de heliga. **6** Och min bön är att den
tro du har gemensam med oss må visa sig verksam, i
det att du fullt inser huru mycket gott vi hava i Kristus.
7 Ty jag har fått mycken glädje och hugnad av den
kärlek varmed du, min broder, har vederkvickt de heligas
hjärtan. **8** Därför, fastän jag med mycken frimodighet i
Kristus kunde befalla dig att göra vad du nu bör göra, **9**
beder jag dig dock hellre därom för kärlekens skull -- jag,
sådan jag nu är, den gamle Paulus, han som därtill nu är
en Kristi Jesu fånge; **10** ja, jag beder dig för min son, den
som jag har fött i min fångenskap, för Onesimus, **11** som
förut var ingalunda var dig till »till gagn», men som nu är
både dig och mig till stort gagn. **12** Denne sänder jag här
tillbaka till dig; och när jag så gör, är det såsom sände
jag åstad mitt eget hjärta. **13** Jag hade väl själv velat
behålla honom hos mig, så att han å dina vägnar kunde
hava betjänat mig i den fångenskap som jag utstår för
evangelii skull. **14** Men utan ditt samtycke ville jag intet
göra, ty det goda du gjorde skulle ju icke ske såsom av
tvång, utan göras av fri vilja. **15** När han för en liten tid
blev skild från dig, skedde detta till äventyrs just för att
du skulle få honom igen för alltid, **(aiōnios g166)** **16** nu
icke längre såsom en träl, utan såsom något vida mer än
en träl: såsom en älskad broder. Detta är han redan för
mig i högsta måtto; huru mycket mer då för dig, han, din
broder både efter köttet och i Herren! **17** Om du alltså
håller mig för din medbroder, så tag emot honom såsom
du skulle taga emot mig själv. **18** Har han gjort dig någon
orätt, eller är han dig något skyldig, så för upp det på
min räkning. **19** Jag, Paulus, skriver här med egen hand:
»Jag skall själv betala det.» Jag skulle också kunna
säga: »För upp det på din räkning.» Ty du har ju en ännu
större skuld till mig, nämligen -- dig själv. **20** Ja, min
broder, måtte jag »få gagn» av dig i Herren! Vederkvick
mitt hjärta i Kristus. **21** Det är därför att jag är viss om
din lydaktighet som jag har skrivit detta till dig. Och jag
vet att du kommer att göra ännu mer än jag begär. **22**
Och så tillägger jag: bered dig på att giva mig härbärge.
Jag hoppas nämligen att jag genom edra böner skall
bliva skänkt åt eder. **23** Epafras, min medfånge i Kristus
Jesus, hälsar dig; **24** så göra ock Markus, Aristarkus,
Demas och Lukas, mina medarbetare. **25** Herrens, Jesu
Kristi, nåd vare med eder ande. Det grekiska namnet

Onesimos betyder nyttig, gagnelig; på denna namnets betydelse hänsyftas också i v. 20.

Hebreerbrevet

1 Sedan Gud fordom många gånger och på många sätt
hade talat till fäderna genom profeterna, **2** har han nu,
på det yttersta av denna tid, talat till oss genom sin Son,
som han har insatt till arvinge av allt, genom vilken han
ock har skapat världen. **(aiōn g165)** **3** Och eftersom denne
är hans härlighets återsken och hans väsens avbild och
genom sin makts ord bär allt, har han -- sedan han hade
utfört en rening från synderna -- satt sig på Majestätets
högra sida i höjden. **4** Och han har blivit så mycket
större än änglarna som det namn han har ärvt är förmer
än deras. **5** Ty till vilken av änglarna har han någonsin
sagt: »Du är min Son, jag har i dag fött dig»? eller: »Jag
skall vara hans Fader, och han skall vara min Son»? **6**
Likaså säger han, med tanke på den tid då han åter skall
låta den förstfödde inträda i världen: »Och alla Guds
änglar skola tillbedja honom.» **7** Och medan han om
änglarna säger: »Han gör sina änglar till vindar och sina
tjänare till eldslågor», **8** säger han om Sonen: »Gud, din
tron förbliver alltid och evinnerligen, och rättvisans spira
är ditt rikes spira. **(aiōn g165)** **9** Du har älskat rättfärdighet
och hatat orättfärdighet; därför, o Gud, har din Gud smort
dig med glädjens olja mer än dina medbröder»; **10** så
ock: »Du, Herre, lade i begynnelsen jordens grund, och
himlarna äro dina händers verk; **11** de skola förgås, men
du förbliver; de skola alla nötas ut såsom en klädnad, **12**
och såsom en mantel skall du hoprulla dem; såsom en
klädnad skola de ock bytas om. Men du är densamme,
och dina år skola icke hava någon ände.» **13** Och till
vilken av änglarna har han någonsin sagt: »Sätt dig på
min högra sida, till dess jag har lagt dina fiender dig till
en fotapall»? **14** Äro de icke allasammans tjänsteandar,
som sändas ut till tjänst för deras skull som skola få
frälsning till arvedel?

2 Därför böra vi så mycket mer akta på det som vi
hava hört, så att vi icke gå förlorade. **2** Ty om det
ord som talades genom änglar blev beståndande, och
all överträdelse och olydnad fick sin rättvisa lön, **3**
huru skola då vi kunna undkomma, om vi icke taga
vara på en sådan frälsning? -- en frälsning som ju först
förkunnades genom Herren och sedan bekräftades för
oss av dem som hade hört honom, **4** varjämte Gud själv
ytterligare gav sitt vittnesbörd genom tecken och under
och allahanda kraftgärningar, och genom att utdela helig
ande, allt efter sin vilja. **5** Ty det var icke under änglars
välde som han lade den tillkommande världen, den som
vi tala om. **6** Däremot har någon någonstädes betygat
och sagt: »Vad är en människa, att du tänker på henne,
eller en människoson, att du låter dig vårda om honom?
7 En liten tid lät du honom vara ringare än änglarna,
men krönte honom sedan med härlighet och ära och
satte honom till herre över dina händers verk; **8** allt
lade du under hans fötter.» När han underlade honom
allting, undantog han nämligen intet från att bliva honom
underlagt -- om vi ock ännu icke se allting vara honom
underlagt. **9** Men honom som en liten tid hade blivit
gjord »ringare än änglarna», honom, Jesus, se vi för sitt
dödslidandes skull hava blivit krönt med härlighet och
ära, för att det genom Guds nåd skulle komma alla till
godo att han smakade döden. **10** Ty den för vilkens skull
allting är, och genom vilken allting är, honom hövdes det,
att när han ville föra många sina barn till härlighet, genom
lidanden fullkomna deras frälsnings hövding. **11** Han
som helgar och de som bliva helgade hava nämligen alla
en och samme Fader. Fördenskull blyges han icke för att
kalla dem bröder; **12** han säger ju: »Jag skall förkunna
ditt namn för mina bröder, mitt i församlingen skall jag
prisa dig»; **13** så ock: »Jag vill sätta min förtröstan till
honom»; så ock: »Se här äro jag och barnen som Gud
har givit mig.» **14** Då nu barnen hade blivit delaktiga av
kött och blod, blev ock han på ett liknande sätt delaktig
därav, för att han genom sin död skulle göra dens makt
om intet, som hade döden i sitt våld, det är djävulen, **15**
och göra alla dem fria, som av fruktan för döden hela sitt
liv igenom hade varit hemfallna till träldom. **16** Ty det är
ju icke änglar som han tager sig an; det är Abrahams
säd som han tager sig an. **17** Därför måste han i allt bliva
lik sina bröder, för att han skulle bliva barmhärtig och en
trogen överstepräst i sin tjänst inför Gud, till att försona
folkets synder. **18** Ty därigenom att han har lidit, i det
han själv blev frestad, kan han hjälpa dem som frestas.

3 Därför, I helige bröder, I som haven blivit delaktiga
av en himmelsk kallelse, skolen I akta på vår
bekännelses apostel och överstepräst, Jesus, **2** huru
han var trogen mot den som hade insatt honom, likasom
Moses var »trogen i hela hans hus». **3** Ty han har blivit
aktad värdig så mycket större härlighet än Moses, som
uppbyggaren av ett hus åtnjuter större ära än själva
huset. **4** Vart och ett hus bygges ju av någon, men Gud
är den som har byggt allt. **5** Och väl var Moses »trogen
i hela hans hus», såsom »tjänare», till ett vittnesbörd
om vad som framdeles skulle förkunnas; **6** men Kristus
var trogen såsom »son», en son satt över hans hus.
Och hans hus äro vi, såframt vi intill änden hålla fast vår
frimodighet och vår berömmelse i hoppet. **7** Så säger
den helige Ande: »I dag, om I fån höra hans röst, **8** mån
I icke förhärda edra hjärtan, såsom när de förbittrade mig
på frestelsens dag i öknen, **9** där edra fäder frestade
mig och prövade mig, fastän de hade sett mina verk i
fyrtio år. **10** Därför blev jag förtörnad på det släktet och
sade: 'Alltid fara de vilse med sina hjärtan.' Men de ville
icke veta av mina vägar. **11** Så svor jag då i min vrede:
De skola icke komma in i min vila.» **12** Sen därför till,
mina bröder, att icke hos någon bland eder finnes ett ont
otroshjärta, så att han avfaller från den levande Guden,
13 utan förmanen varandra alla dagar, så länge det heter

»i dag», på det att ingen av eder må bliva förhärdad
genom syndens makt att bedraga. 14 Ty vi hava blivit
delaktiga av Kristus, såframt vi eljest intill änden hålla
fast vår första tillförsikt. 15 När det nu säges: »I dag, om
I fån höra hans röst, mån I icke förhärda edra hjärtan,
såsom när de förbittrade mig», 16 vilka voro då de som
förbittrade honom, fastän de hade hört hans ord? Var det
icke alla de som under Moses hade dragit ut ur Egypten?
17 Och vilka voro de som han var förtörnad på i fyrtio år?
Var det icke de som hade syndat, de »vilkas kroppar
föllo i öknen»? 18 Och vilka gällde den ed som han svor,
att de »icke skulle komma in i hans vila», vilka, om icke
dem som hade varit ohörsamma? 19 Så se vi då att det
var för otros skull som de icke kunde komma ditin.

4 Eftersom nu ett löfte att få komma in i hans vila ännu
står kvar, må vi alltså med fruktan se till, att icke
någon bland eder en gång befinnes hava blivit efter på
vägen. 2 Ty det glada budskapet hava vi mottagit såväl
som de; men för dem blev det löftesord de fingo höra
till intet gagn, eftersom det icke genom tron hade blivit
upptaget i dem som hörde det. 3 Vi som hava kommit
till tro, vi få ju komma in i vilan. Det heter också: »Så
svor jag då i min vrede: De skola icke komma in i min
vila», och detta fastän hans verk stodo där färdiga allt
ifrån den tid då världen var skapad. 4 Ty om den sjunde
dagen heter det någonstädes så: »Och Gud vilade på
sjunde dagen från alla sina verk»; 5 här åter heter det:
»De skola icke komma in i min vila.» 6 Eftersom det
alltså står kvar att några skola få komma in i den, och
eftersom de som först mottogo det glada budskapet för
sin ohörsamhets skull icke kommo ditin, 7 så bestämmer
han genom ordet »i dag» åter en viss dag, nu då han så
lång tid därefter säger hos David, såsom förut är nämnt:
»I dag, om I fån höra hans röst, mån I icke förhärda edra
hjärtan.» 8 Ty om Josua hade fört dem in i vilan, så
skulle Gud icke hava talat om en annan, senare dag. 9
Alltså står en sabbatsvila ännu åter för Guds folk. 10 Ty
den som har kommit in i hans vila, han har funnit vila
från sina verk, likasom Gud från sina. 11 Så låtom oss
nu med all flit sträva efter att få komma in i den vilan,
för att ingen må, såsom de, falla och bliva ett varnande
exempel på ohörsamhet. 12 Ty Guds ord är levande
och kraftigt och skarpare än något tveeggat svärd, och
tränger igenom, så att det åtskiljer själ och ande, märg
och ben; och det är en domare över hjärtats uppsåt och
tankar. 13 Intet skapat är fördolt för honom, utan allt
ligger blottat och uppenbart för hans ögon; och inför
honom skola vi göra räkenskap. 14 Eftersom vi nu hava
en stor överstepräst, som har farit upp genom himlarna,
nämligen Jesus, Guds Son, så låtom oss hålla fast vid
bekännelsen. 15 Ty vi hava icke en sådan överstepräst
som ej kan hava medlidande med våra svagheter, utan
en som har varit frestad i allting, likasom vi, dock utan
synd. 16 Låtom oss därför med frimodighet gå fram till
nådens tron, för att vi må undfå barmhärtighet och finna
nåd, till hjälp i rätt tid.

5 Ty var och en som skall bliva överstepräst uttages
bland människor och tillsättes för att till människors
bästa göra tjänst inför Gud, genom att frambära gåvor
och offer för synder. 2 Och han kan hava undseende
med de okunniga och vilsefarande, just därför att han
själv är behäftad med svaghet 3 och, för denna sin
svaghets skull, måste offra för sina egna synder likaväl
som för folkets. 4 Och ingen tager sig själv denna
värdighet, utan han måste, såsom Aron, kallas därtill
av Gud. 5 Så tog sig icke heller Kristus själv äran att
bliva överstepräst, utan den äran tillföll honom genom
den som sade till honom: »Du är min Son, jag har i dag
fött dig», 6 likasom han ock på ett annat ställe säger:
»Du är en präst till evig tid, efter Melkisedeks sätt.» (aiōn
g165) 7 Och med starkt rop och tårar frambar han, under
sitt kötts dagar, böner och åkallan till den som kunde
frälsa honom från döden; och han blev bönhörd och
tagen ur sin ångest. 8 Så lärde han, fastän han var
»Son», lydnad genom sitt lidande; 9 och när han hade
blivit fullkomnad, blev han, för alla dem som äro honom
lydiga, upphovet till evig frälsning (aiōnios g166) 10 och
hälsades av Gud såsom överstepräst »efter Melkisedeks
sätt». 11 Härom hava vi mycket att säga, mycket som är
svårt att göra tydligt i ord, eftersom I haven blivit så tröga
till att höra. 12 Ty fastän det kunde vara på tiden att I
själva voren lärare, behöves det snarare att man nu åter
undervisar eder i de allra första grunderna av Guds ord;
det har kommit därhän med eder, att I behöven mjölk i
stället för stadig mat. 13 Men om någon är sådan att
han ännu måste leva av mjölk, då är han oskicklig att
förstå en undervisning om rättfärdighet; han är ju ännu
ett barn. 14 Ty den stadiga maten tillhör de fullmogna,
dem som genom vanan hava sina sinnen övade till att
skilja mellan gott och ont.

6 Låtom oss därför lämna bakom oss de första
grunderna av läran om Kristus och gå framåt mot
det som hör till fullkomningen; låtom oss icke åter lägga
grunden med bättring från döda gärningar och med tro på
Gud, 2 med undervisning om dop och handpåläggning,
om de dödas uppståndelse och en evig dom. (aiōnios
g166) 3 Ja, detta vilja vi göra, såframt Gud eljest tillstädjer
det. 4 Ty dem till vilka ljuset en gång har kommit,
och som hava smakat den himmelska gåvan och blivit
delaktiga av helig ande, 5 och som hava fått smaka
det goda gudsordet och den tillkommande tidsålderns
krafter, (aiōn g165) 6 men som ändå hava avfallit -- dem
är det omöjligt att återföra till ny bättring, eftersom de på
nytt korsfästa Guds Son åt sig och utsätta honom för
bespottelse. 7 Det är ju så, att den jord som indricker
regnet, när det titt och ofta strömmar ned däröver, och

som framalstrar växter, dem till gagn för vilkas räkning
den brukas, den jorden får välsignelse från Gud. 8 Den
åter som bär törne och tistel, den är ingenting värd och
är förbannelsen nära, och slutet bliver att den avbrännes
med eld. 9 Men i fråga om eder, I älskade, äro vi vissa
om vad bättre är, och vad som länder till frälsning, om vi
ock nu tala på detta sätt. 10 Ty Gud är icke orättvis, så
att han förgäter vad I haven verkat, och vilken kärlek
I bevisaden mot hans namn, då I tjänaden de heliga,
såsom I ännu gören. 11 Men vår åstundan är att var
och en av eder visar samma nit att intill änden bevara
full visshet i sitt hopp, 12 så att I icke bliven tröga, utan
bliven efterföljare åt dem som genom tro och tålamod få
till arvedel vad utlovat är. 13 Ty när Gud gav löftet åt
Abraham, svor han vid sig själv -- eftersom han icke hade
någon högre att svärja vid -- 14 och sade: »Sannerligen,
jag skall rikligen välsigna dig och storligen föröka dig.»
15 Och när denne tåligt förbidade, fick han så vad utlovat
var. 16 Människor svärja ju vid den som är högre än de,
och eden tjänar dem till bekräftelse och gör en ände
på all tvist. 17 Därför, när Gud ville för dem som skulle
få till arvedel vad löftet innebar ännu kraftigare bevisa
oryggligheten av sitt rådslut, lade han därtill en ed. 18
Så skulle vi genom två oryggliga utsagor, i vilka Gud
omöjligen kunde ljuga, undfå en kraftig uppmuntran, vi
som hava sökt vår räddning i att hålla fast vid det hopp
som ligger framför oss. 19 I det hoppet hava vi ett säkert
och fast själens ankare, som når innanför förlåten, 20 dit
Jesus, såsom vår förelöpare, har gått in för oss, i det
han blev en överstepräst »efter Melkisedeks sätt, till evig
tid». (aiōn g165)

7 Denne Melkisedek, som var konung i Salem och
präst åt Gud den Högste -- han som gick Abraham till
mötes, när denne var stadd på återvägen, sedan han
hade slagit konungarna, och som välsignade honom,
2 varvid Abraham å sin sida gav honom tionde av allt;
denne, som när man uttyder vad han kallas, är först och
främst »rättfärdighetens konung», men därjämte ock
»Salems konung», det är »fridens konung», 3 denne som
står där utan fader, utan moder och utan släktledning,
utan begynnelse på sina dagar och utan ände på sitt
liv och likställes med Guds Son -- denne förbliver en
präst för beständigt. 4 Och sen nu huru stor han är,
denne åt vilken vår stamfader Abraham gav tionde av
det förnämsta bytet. 5 Medan de av Levi söner, som
undfå prästämbetet, hava befallning att enligt lagen taga
tionde av folket, det är av sina bröder, fastän dessa
hava utgått från Abrahams länd, 6 tog denne, som icke
var av deras släkt, tionde av Abraham och välsignade
honom, densamme som hade fått löftena. 7 Nu lär ingen
kunna neka att det plägar vara den ringare som mottager
välsignelse av den som står högre. 8 Och medan det här
är dödliga människor som taga tionde, är det där en som
får det vittnesbördet att han förbliver levande. 9 Genom
Abraham har på visst sätt också Levi, som tager tionde,
fått giva tionde; 10 ty han var ännu i sin stamfaders länd,
när Melkisedek gick denne till mötes. 11 Vore det nu
så, att fullkomning kunde vinnas genom det levitiska
prästadömet -- och på detta var ju folkets lagstiftning
byggd -- varför hade det då behövts att en präst av annat
slag, »efter Melkisedeks sätt», skulle uppstå, en som
icke nämnes »efter Arons sätt»? 12 (Om prästadömet
förändras, måste ju med nödvändighet också lagen
förändras.) 13 Den som detta säges om hörde nämligen
till en annan stam, en stam från vilken ingen har utgått,
som har gjort tjänst vid altaret. 14 Ty det är en känd sak
att han som är vår Herre har trätt fram ur Juda stam;
och med avseende på den har Moses icke talat något
om präster. 15 Och ännu mycket tydligare blir detta,
då nu en präst av annat slag uppstår, lik Melkisedek
däri, 16 att han har blivit präst icke på grund av en lag
som stadgar härstamning efter köttet, utan på grund
av en kraft som kommer av oförgängligt liv. 17 Han
får nämligen det vittnesbördet: »Du är en präst till evig
tid, efter Melkisedeks sätt.» (aiōn g165) 18 Så upphäves
nu visserligen en föregående stadga, därför att den
var svag och gagnlös -- 19 eftersom lagen icke kunde
åstadkomma något fullkomligt -- men ett bättre hopp
sättes i stället, ett hopp genom vilket vi få nalkas Gud.
20 Och i så måtto som detta icke har kommit till stånd
utan edlig bekräftelse -- det är nämligen så, att medan
de andra hava blivit präster utan edlig bekräftelse, 21
har denne blivit det med sådan bekräftelse, genom den
som sade till honom: »Herren har svurit och skall icke
ångra sig: 'Du är en präst till evig tid'» -- (aiōn g165) 22 i
så måtto är också det förbund bättre, som har Jesus till
löftesman. 23 Och medan de förra prästerna hava måst
bliva flera, därför att de genom döden hindrades från att
förbliva i sin tjänst, 24 har däremot denne ett oförgängligt
prästadöme, eftersom han förbliver »till evig tid». (aiōn
g165) 25 Därför kan han ock till fullo frälsa dem som
genom honom komma till Gud, ty han lever alltid för att
mana gott för dem. 26 En sådan överstepräst hövdes oss
också att hava, en som vore helig, oskyldig, obesmittad,
skild från syndare och upphöjd över himmelen, 27 en
som icke var dag behövde frambära offer, såsom de
andra översteprästerna, först för sina egna synder och
sedan för folkets; detta gjorde han nämligen en gång
för alla, när han offrade sig själv. 28 Ty lagen insätter
till överstepräster människor som äro behäftade med
svaghet, men det löftesord, som efter lagens utgivande
gavs under edlig bekräftelse, insätter en »Son» som är
fullkomnad »till evig tid». (aiōn g165)

8 Men en huvudpunkt i vad vi vilja säga är detta:
Vi hava en överstepräst som sitter på högra sidan
om Majestätets tron i himmelen, 2 för att göra tjänst i
det allraheligaste, i det sannskyldiga tabernaklet, vilket
Herren har upprättat, och icke någon människa. 3 Ty var

och en som bliver överstepräst tillsättes för att frambära
gåvor och offer; därför måste också denne hava något att
frambära. 4 Om han nu vore på jorden, så vore han icke
ens präst, då andra där finnas, som efter lagens bud hava
att frambära gåvorna, 5 i det att de tjäna i den helgedom
som är en avbild och en skugga av den himmelska.
Om en sådan fick ock Moses befallning genom en
uppenbarelse, när han skulle förfärdiga tabernaklet. »Se
till», heter det, »att du gör allt efter den mönsterbild som
har blivit dig visad på berget.» 6 Men nu har denne fått
ett så mycket förnämligare ämbete, som han är medlare
för ett bättre förbund, vars ordning vilar på bättre löften.
7 Ty om det förra förbundet hade varit utan brist, så
skulle väl plats icke hava sökts för ett annat. 8 Men nu
förebrår Gud dem och säger: »Se, dagar skola komma,
säger Herren, då jag skall sluta ett nytt förbund med
Israels hus och med Juda hus; 9 icke ett sådant förbund
som det jag gjorde med deras fäder, på den dag då jag
tog dem vid handen till att föra dem ut ur Egyptens land.
Ty de förblevo icke i mitt förbund, och därför frågade icke
heller jag efter dem, säger Herren. 10 Nej, detta är det
förbund som jag skall sluta med Israels hus i kommande
dagar, säger Herren: Jag skall lägga mina lagar i deras
sinnen, och i deras hjärtan skall jag skriva dem, och jag
skall vara deras Gud, och de skola vara mitt folk. 11
Då skall den ene medborgaren aldrig behöva undervisa
den andre, icke den ene brodern den andre och säga:
'Lär känna Herren'; ty de skola alla känna mig, från den
minste bland dem till den störste. 12 Ty jag skall i nåd
förlåta deras missgärningar, och deras synder skall jag
aldrig mer komma ihåg.» 13 När han säger »ett nytt
förbund», har han därmed givit till känna att det förra är
föråldrat; men det som föråldras och bliver gammalt, det
är nära att försvinna.

9 Nu hade visserligen också det förra förbundet sina
gudstjänststadgar och sin jordiska helgedom. 2
Ty i tabernaklet inrättades ett främre rum, vari stodo
ljusstaken och bordet med skådebröden; och detta rum
kallas »det heliga». 3 Men bakom den andra förlåten
var ett annat rum i tabernaklet, ett som kallas »det
allraheligaste», 4 med ett gyllene rökelsealtare och
förbundets ark, på alla sidor överdragen med guld.
I denna förvarades ett gyllene ämbar med mannat,
så ock Arons stav, som hade grönskat, och därtill
förbundets tavlor. 5 Därovanpå stodo härlighetskeruber,
som överskyggde nådastolen. Men om vart särskilt av
dessa föremål är nu icke tillfälle att tala. 6 Så blev detta
inrättat. Och i det främre tabernakelrummet gå prästerna
ständigt in och förrätta vad som hör till gudstjänsten,
7 men i det andra går allenast översteprästen in en
gång om året, och då aldrig utan blod; och han frambär
blodet för sig själv och för folkets ouppsåtliga synder. 8
Därmed giver den helige Ande till känna att vägen till det
allraheligaste ännu icke har blivit uppenbarad, så länge
det främre tabernakelrummet fortfarande äger bestånd.
9 Ty detta är en sinnebild som avser den nuvarande
tiden, och i enlighet härmed frambäras gåvor och offer,
vilka dock icke kunna fullkomna, efter samvetets krav,
den som förrättar sin gudstjänst, 10 utan allenast äro
utvärtes stadgar -- de såväl som föreskrifterna om mat
och dryck och allahanda tvagningar -- stadgar pålagda
intill dess tiden vore inne för en bättre ordning. 11 Men
Kristus kom såsom överstepräst för det tillkommande
goda; och genom det större och fullkomligare tabernakel
som icke är gjort med händer, det är, som icke tillhör den
skapelse som nu är, 12 gick han, icke med bockars och
kalvars blod, utan med sitt eget blod, en gång för alla in i
det allraheligaste och vann en evig förlossning. **(aiōnios g166)**
13 Ty om redan blod av bockar och tjurar och aska
av en ko, stänkt på dem som hava blivit orenade, helgar
till utvärtes renhet, 14 huru mycket mer skall icke Kristi
blod -- då han nu genom evig ande har framburit sig själv
såsom ett felfritt offer åt Gud -- rena våra samveten från
döda gärningar till att tjäna den levande Guden! **(aiōnios g166)**
15 Så är han medlare för ett nytt förbund, på det
att de som voro kallade skulle få det utlovade eviga
arvet, därigenom att en led döden till förlossning ifrån
överträdelserna under det förra förbundet. **(aiōnios g166)**
16 Ty där ett testamente finnes, där måste det styrkas att
den som har gjort testamentet är död. 17 Först genom
döden bliver ju ett testamente giltigt, varemot det icke
äger gällande kraft, så länge den som har gjort det ännu
lever. 18 Därför har icke heller det förra förbundet blivit
invigt utan blod. 19 Ty sedan alla buden, såsom de lyda i
lagen, hade blivit av Moses kungjorda för allt folket, tog
han blod av kalvar och bockar, tillika med vatten och
röd ull och isop, och bestänkte såväl själva boken som
allt folket 20 och sade: »Detta är förbundets blod, det
förbunds som Gud har stadgat för eder.» 21 Likaledes
stänkte han ock blod på tabernaklet och på alla de
ting som hörde till gudstjänsten. 22 Så renas enligt
lagen nästan allting med blod, och utan att blod utgjutes
gives ingen förlåtelse. 23 Alltså var det nödvändigt att
avbilderna av de himmelska tingen renades genom
sådana medel; men de himmelska tingen själva måste
renas genom bättre offer än dessa. 24 Ty Kristus har
icke gått in i ett allraheligaste som är gjort med händer,
och som allenast är en efterbildning av det sannskyldiga,
utan han har gått in i själva himmelen, för att nu träda
fram inför Guds ansikte, oss till godo. 25 Ej heller har
han gått ditin, för att många gånger offra sig själv, såsom
översteprästen år efter år går in i det allraheligaste, med
blod som icke är hans eget. 26 Han hade annars måst
lida många gånger allt ifrån världens begynnelse. I stället
har han uppenbarats en enda gång, nu vid tidernas
ände, för att genom offret av sig själv utplåna synden.
(aiōn g165) 27 Och såsom det är människorna förelagt att
en gång dö och sedan dömas, 28 så skall Kristus, sedan

han en gång har blivit offrad för att bära mångas synder,
för andra gången, utan synd, låta sig ses av dem som
bida efter honom, till frälsning. Grundtexten har i v. 15 f.
samma uttryck för testamente och förbund.

10 Ty lagen innehåller en skugga av det tillkommande
goda, men framställer icke tingen i deras verkliga
gestalt; därför kan den aldrig genom de offer som ständigt
frambäras, år efter år på samma sätt, fullkomna dem
som framträda med sådana. **2** Annars skulle man väl
hava upphört att offra, då ju de som så förrättade sin
gudstjänst icke mer kunde veta med sig någon synd,
sedan de en gång hade blivit renade. **3** Men just i offren
ligger en årlig påminnelse om synd. **4** Ty omöjligt är att
tjurars och bockars blod skulle kunna borttaga synder. **5**
Därför säger han vid sitt inträde i världen: »Slaktoffer
och spisoffer begärde du icke, men en kropp beredde du
åt mig; **6** i brännoffer och syndoffer fann du icke behag.
7 Då sade jag: 'Se, jag kommer -- i bokrullen är skrivet
om mig -- för att göra din vilja, o Gud.'» **8** Sedan han
först har sagt: »Slaktoffer och spisoffer, brännoffer och
syndoffer begärde du icke, och i sådana fann du icke
behag» -- och dock frambäras de efter lagen -- **9** säger
han vidare: »Se, jag kommer för att göra din vilja.» Så
tager han bort det förra, för att sätta det andra i stället.
10 Och i kraft av denna »vilja» hava vi blivit helgade,
därigenom att Jesu Kristi »kropp» en gång för alla har
blivit offrad. **11** Och alla andra präster stå dag efter dag i
sin tjänst och frambära gång på gång enahanda offer,
som dock aldrig kunna borttaga synder; **12** men sedan
denne har framburit ett enda offer för synderna, sitter
han för beständigt på Guds högra sida **13** och väntar nu
allenast på att »hans fiender skola bliva lagda honom
till en fotapall». **14** Ty med ett enda offer har han för
beständigt fullkomnat dem som bliva helgade. **15** Härom
vittnar jämväl den helige Ande för oss. Ty sedan Herren
hade sagt: **16** »Detta är det förbund som jag skall sluta
med dem i kommande dagar», säger han: »Jag skall
lägga mina lagar i deras hjärtan, och i deras sinnen
skall jag skriva dem»; **17** och vidare: »Deras synder och
deras orättfärdiga gärningar skall jag aldrig mer komma
ihåg.» **18** Men där förlåtelse för dessa är given, där
behöves icke mer något offer för synd. **19** Eftersom vi
nu, mina bröder, hava en fast tillförsikt att få gå in i det
allraheligaste i och genom Jesu blod, **20** i det att han
åt oss har invigt en ny och levande väg ditin genom
förlåten -- det är genom sitt kött -- **21** och eftersom vi
hava en stor överstepräst över Guds hus, **22** så låtom
oss med uppriktiga hjärtan gå fram i full trosvisshet,
bestänkta till våra hjärtan och därigenom renade från ett
ont samvete, och till kroppen tvagna med rent vatten. **23**
Låtom oss oryggligt hålla fast vid hoppets bekännelse,
ty den som har givit oss löftet, han är trofast. **24** Och
låtom oss akta på varandra för att uppliva varandra till
kärlek och goda gärningar; **25** låtom oss icke övergiva
vår församlingsgemenskap, såsom somliga hava för
sed, utan må vi förmana varandra -- detta så mycket
mer som I sen huru »dagen» nalkas. **26** Ty om vi med
berått mod synda, sedan vi hava undfått kunskapen
om sanningen, så återstår icke mer något offer för våra
synder, **27** utan allenast en förskräcklig väntan på dom
och glöden av en eld som skall förtära motståndarna. **28**
Den som föraktar Moses' lag, han skall »efter två eller
tre vittnens utsago» dödas utan barmhärtighet; **29** huru
mycket svårare straff tron I icke då att den skall anses
värd, som förtrampar Guds Son och aktar förbundets
blod för orent -- det i vilket han har blivit helgad --
och som smädar nådens Ande! **30** Vi veta ju vem han
är som sade: »Min är hämnden; jag skall vedergälla
det», och åter: »Herren skall döma sitt folk.» **31** Det är
förskräckligt att falla i den levande Gudens händer. **32**
Men kommen ihåg den förgångna tiden, då I, sedan ljuset
hade kommit till eder, ståndaktigt uthärdaden mången
lidandets kamp **33** och dels själva genom smälek och
misshandling bleven gjorda till ett skådespel för världen,
dels leden med andra som fingo genomgå sådant. **34**
Ty I haven delat de fångnas lidanden och med glädje
underkastat eder att bliva berövade edra ägodelar. I
vissten nämligen att I haven en egendom som är bättre
och bliver beståndande. **35** Så kasten nu icke bort eder
frimodighet, som ju har med sig stor lön. **36** I behöven
nämligen ståndaktighet för att kunna göra Guds vilja och
få vad utlovat är. **37** Ty »ännu en helt liten tid, så kommer
den som skall komma, och han skall icke dröja; **38** och
min rättfärdige skall leva av tro. Men om någon drager
sig undan, så finner min själ icke behag i honom». **39**
Dock, vi höra icke till dem som draga sig undan, sig
själva till fördärv; vi höra till dem som tro och så vinna
sina själar.

11 Men tron är en fast tillförsikt om det som man
hoppas, en övertygelse om ting som man icke ser.
2 På grund av den fingo ju de gamle sitt vittnesbörd.
3 Genom tron förstå vi att världen har blivit fullbordad
genom ett ord av Gud, så att det man ser icke har blivit
till av något synligt. **(aiōn g165)** **4** Genom tron frambar
Abel åt Gud ett bättre offer än Kain, och genom den fick
han det vittnesbördet att han var rättfärdig, i det Gud
själv gav vittnesbörd om hans offergåvor; och genom
tron talar han ännu, fastän han är död. **5** Genom tron
togs Enok bort, för att han icke skulle se döden; och
»man såg honom icke mer, ty Gud tog honom bort».
Förrän han togs bort, fick han nämligen det vittnesbördet
att han hade täckts Gud; **6** men utan tro är det omöjligt
att täckas Gud. Ty den som vill komma till Gud måste
tro att han är till, och att han lönar dem som söka
honom. **7** Genom tron var det som Noa, sedan han
hade fått uppenbarelse om något som man ännu icke
såg, i from förtröstan byggde en ark för att rädda sitt
hus; och genom den blev han världen till dom och fick

till arvedel den rättfärdighet som hör tron till. **8** Genom
tron var Abraham lydig, när han blev kallad, och han
drog så ut till det land som han skulle få till arvedel; han
drog ut, fastän han icke visste vart han skulle komma.
9 Genom tron bosatte han sig såsom främling i det
utlovade landet, likasom i ett främmande land, och bodde
i tält med Isak och Jakob, som voro hans medarvingar
till samma löfte. **10** Ty han väntade på »staden med de
fasta grundvalarna», vars byggmästare och skapare är
Gud. **11** Genom tron fick jämväl Sara, fastän överårig,
kraft att bliva stammoder för en avkomma, i det hon höll
den för trovärdig, som hade givit löftet. **12** Därför föddes
ock av en och samme man, en som var så gott som död,
avkomlingar »så talrika som stjärnorna på himmelen
och som sanden på havets strand, som man icke kan
räkna». **13** I tron dogo alla dessa, innan de ännu hade
fått vad utlovat var; de hade allenast sett det i fjärran
och hade hälsat det och bekänt sig vara »gäster och
främlingar» på jorden. **14** De som så tala giva ju därmed
till känna att de söka efter ett fädernesland. **15** Och om
de hade menat det land som de hade gått ut ifrån, så
hade de haft tillfälle att vända tillbaka dit. **16** Men nu
stod deras håg till ett bättre, nämligen det himmelska.
Därför blyges icke Gud för att kallas deras Gud; ty han
har berett åt dem en stad. **17** Genom tron var det som
Abraham frambar Isak såsom offer, när han blev satt
på prov; ja, sin ende son frambar han såsom offer, han
som hade mottagit löftena, **18** han till vilken det hade
blivit sagt: »Genom Isak är det som säd skall uppkallas
efter dig.» **19** Ty han tänkte på att Gud var mäktig att
till och med uppväcka från de döda; från de döda fick
han honom ock tillbaka, liknelsevis talat. **20** Genom tron
gav jämväl Isak sin välsignelse åt Jakob och Esau för
kommande tider. **21** Genom tron välsignade den döende
Jakob Josefs båda söner och tillbad, lutad mot ändan av
sin stav. **22** Genom tron talade Josef, när han låg för
döden, om Israels barns uttåg och gav befallning om vad
som skulle göras med hans ben. **23** Genom tron blev
Moses vid sin födelse dold av sina föräldrar och hölls
av dem gömd i tre månader, eftersom de sågo att »det
var ett vackert barn»; och de läto icke förskräcka sig av
konungens påbud. **24** Genom tron försmådde Moses,
sedan han hade blivit stor, att kallas Faraos dotterson.
25 Han ville hellre utstå lidande med Guds folk än för
en kort tid leva i syndig njutning; **26** han höll nämligen
Kristi smälek för en större rikedom än Egyptens skatter,
ty han hade sin blick riktad på lönen. **27** Genom tron
övergav han Egypten, utan att låta förskräcka sig av
konungens vrede; ty därigenom att han likasom såg den
Osynlige kunde han härda ut. **28** Genom tron har han
ock förordnat om påsken och blodbestrykningen, på det
att »Fördärvaren», som förgjorde allt förstfött, icke skulle
komma vid dem. **29** Genom tron drogo de fram genom
Röda havet likasom på torra landet; men när egyptierna
försökte gå samma väg, dränktes de. **30** Genom tron
föllo Jerikos murar, sedan man i sju dagar hade gått runt
omkring dem. **31** Genom tron undgick skökan Rahab
att förgås tillsammans med de ohörsamma, eftersom
hon hade tagit emot spejarna såsom vänner. **32** Och
vad skall jag nu vidare säga? Tiden bleve mig ju för
kort, ifall jag skulle förtälja om Gideon, Barak, Simson
och Jefta, om David och Samuel och profeterna, **33** om
dessa som genom tron besegrade konungariken, övade
rättfärdighet, fingo löften uppfyllda, tillstoppade lejons
gap, **34** dämpade eldens kraft, undkommo svärdets egg,
blevo starka från att hava varit svaga, blevo väldiga i krig
och drevo främmande härar på flykten. **35** Kvinnor funnos
som fingo igen sina döda genom deras uppståndelse.
Andra läto sig läggas på sträckbänk och ville icke taga
emot någon befrielse, i hopp om en så mycket bättre
uppståndelse. **36** Andra åter underkastade sig begabberi
och gisselslag, därtill ock bojor och fängelse; **37** de
blevo stenade, marterade, söndersågade, dödade med
svärd. De gingo omkring höljda i fårskinn och gethudar,
nödställda, misshandlade, plågade, **38** dessa människor
som världen icke var värdig att hysa; de irrade omkring i
öknar och bergstrakter och levde i hålor och jordkulor.
39 Och fastän alla dessa genom tron hava fått sitt
vittnesbörd, undfingo de ändå icke vad utlovat var; **40** ty
Gud hade åt oss utsett något bättre, på det att de icke
oss förutan skulle bliva fullkomnade.

12 Alltså, då vi nu hava omkring oss en så stor hop
av vittnen, må ock vi lägga av allt som är oss till
hinder, och särskilt synden, som så hårt omsnärjer oss,
och med uthållighet löpa framåt i den tävlingskamp som
är oss förelagd. **2** Och må vi därvid se på Jesus, trons
hövding och fullkomnare, på honom, som i stället för att
taga den glädje som låg framför honom, utstod korsets
lidande och aktade smäleken för intet, och som nu sitter
på högra sidan om Guds tron. **3** Ja, på honom, som har
utstått så mycken gensägelse av syndare, på honom
mån I tänka, så att I icke tröttnen och uppgivens i edra
själar. **4** Ännu haven I icke stått emot ända till blods, i
eder kamp mot synden. **5** Och I haven alldeles förgätit
den förmaningens röst som talar med eder, såsom man
talar med söner: »Min son, förkasta icke Herrens aga,
och giv dig icke över, när du tuktas av honom. **6** Ty
den Herren älskar, den agar han, och han straffar med
riset var son som han har kär.» **7** Det är till eder fostran
som I fån utstå lidande; Gud handlar med eder såsom
med söner. Ty var finnes den son som icke bliver agad
av sin fader? **8** Om I lämnadens utan aga, medan alla
andra finge sin del därav, så voren I oäkta söner och
icke äkta. **9** Vidare: vi hava haft köttsliga fäder, som
agade oss, och vi visade försyn för dem; skola vi då
icke mycket mer vara underdåniga andarnas Fader, så
att vi få leva? **10** De förra agade oss ju för en kort tid,

såsom det syntes dem gott, men denne agar oss för vårt
verkliga gagn, för att vi skola få del av hans helighet. **11**
Väl synes alla aga för tillfället vara icke till glädje, utan
till sorg; men efteråt bär den, för dem som hava blivit
fostrade därmed, en fridsfrukt som är rättfärdighet. **12**
Alltså: »stärken maktlösa händer och vacklande knän»,
13 och »gören räta stigar för edra fötter», så att den
fot som haltar icke vrides ur led, utan fastmer bliver
botad. **14** Faren efter frid med alla och efter helgelse;
ty utan helgelse får ingen se Herren. **15** Och sen till,
att ingen går miste om Guds nåd, och att ingen giftig
rot skjuter skott och bliver till fördärv, så att menigheten
därigenom bliver besmittad; **16** sen till, att ingen är en
otuktig människa eller ohelig såsom Esau, han som för
en enda maträtt sålde sin förstfödslorätt. **17** I veten ju
att han ock sedermera blev avvisad, när han på grund
av arvsrätt ville få välsignelsen; han kunde nämligen
icke vinna någon ändring, fastän han med tårar sökte
därefter. **18** Ty I haven icke kommit till ett berg som man
kan taga på, ett som »brann i eld», icke till »töcken och
mörker» och storm, **19** icke till »basunljud» och till en
»röst» som talade så, att de som hörde den bådo att
intet ytterligare skulle talas till dem. **20** Ty de kunde icke
härda ut med det påbud som gavs dem: »Också om det
är ett djur som kommer vid berget, skall det stenas.» **21**
Och så förskräcklig var den syn man såg, att Moses
sade: »Jag är förskräckt och bävar.» **22** Nej, I haven
kommit till Sions berg och den levande Gudens stad, det
himmelska Jerusalem, och till änglar i mångtusental, **23**
till en högtidsskara och församling av förstfödda söner
som äro uppskrivna i himmelen, och till en domare som
är allas Gud, och till fullkomnade rättfärdigas andar,
24 och till ett nytt förbunds medlare, Jesus, och till ett
stänkelseblod som talar bättre än Abels blod. **25** Sen till,
att I icke visen ifrån eder honom som talar. Ty om dessa
icke kunde undfly, när de visade ifrån sig honom som
här på jorden kungjorde Guds vilja, huru mycket mindre
skola då vi kunna det, om vi vända oss ifrån honom som
kungör sin vilja från himmelen? **26** Hans röst kom då
jorden att bäva; men nu har han lovat och sagt: »Ännu
en gång skall jag komma icke allenast jorden, utan ock
himmelen att bäva.» **27** Dessa ord »ännu en gång» giva
till känna att de ting, som kunna bäva, skola, eftersom
de äro skapade, bliva förvandlade, för att de ting, som
icke kunna bäva, skola bliva beståndande. **28** Därför, då
vi nu skola undfå ett rike som icke kan bäva, så låtom
oss vara tacksamma. På det sättet tjäna vi Gud, honom
till behag, med helig fruktan och räddhåga. **29** Ty »vår
Gud är en förtärande eld».

13 Förbliven fasta i broderlig kärlek. **2** Förgäten icke
att bevisa gästvänlighet; ty genom gästvänlighet
hava några, utan att veta det, fått änglar till gäster. **3**
Tänken på dem som äro fångna, likasom voren I deras
medfångar, och tänken på dem som utstå misshandling,
eftersom också I själva haven en kropp. **4** Äktenskapet
må hållas i ära bland alla, och äkta säng bevaras
obesmittad; ty otuktiga människor och äktenskapsbrytare
skall Gud döma. **5** Varen i eder handel och vandel fria
ifrån penningbegär; låten eder nöja med vad I haven.
Ty han har själv sagt: »Jag skall icke lämna dig eller
övergiva dig.» **6** Alltså kunna vi dristigt säga: »Herren är
min hjälpare, jag skall icke frukta; vad kunna människor
göra mig?» **7** Tänken på edra lärare, som hava talat
Guds ord till eder; sen huru de slutade sin levnad, och
efterföljen deras tro. **8** Jesus Kristus är densamme i
går och i dag, så ock i evighet. **(aiōn g165)** **9** Låten eder
icke vilseföras av allahanda främmande läror. Ty det
är gott att bliva styrkt i sitt hjärta genom nåd och icke
genom offermåltider; de som hava befattat sig med
sådant hava icke haft något gagn därav. **10** Vi hava
ett altare, från vilket de som göra tjänst vid tabernaklet
icke hava rätt att få något att äta. **11** Det är ju så, att
kropparna av de djur, vilkas blod översteprästen bär in i
det allraheligaste till försoning för synd, »brännas upp
utanför lägret». **12** Därför var det ock utanför stadsporten
som Jesus utstod sitt lidande, för att han genom sitt
eget blod skulle helga folket. **13** Låtom oss alltså gå
ut till honom »utanför lägret» och bära hans smälek.
14 Ty vi hava här ingen varaktig stad, utan söka efter
den tillkommande staden. **15** Så låtom oss då genom
honom alltid till Gud »frambära ett lovets offer», det är
»en frukt ifrån läppar» som prisa hans namn. **16** Men
förgäten icke att göra gott och dela med eder, ty sådana
offer har Gud behag till. **17** Varen edra lärare hörsamma,
och böjen eder för dem; ty de vaka över edra själar,
eftersom de skola avlägga räkenskap. Må de då kunna
göra det med glädje, och icke med suckan, ty detta
vore eder icke nyttigt. **18** Bedjen för oss; ty vi tro oss
hava ett gott samvete, eftersom vi söka att i alla stycken
föra en god vandel. **19** Och jag uppmanar eder att göra
detta, så mycket mer som jag hoppas att därigenom
dess snarare bliva återgiven åt eder. **20** Men fridens
Gud, som från de döda har återfört vår Herre Jesus,
vilken genom ett evigt förbunds blod är den store herden
för fåren, **(aiōnios g166)** **21** han fullkomne eder i allt vad
gott är, så att I gören hans vilja; och han verke i oss vad
som är välbehagligt inför honom, genom Jesus Kristus.
Honom tillhör äran i evigheternas evigheter. Amen. **(aiōn
g165)** **22** Jag beder eder, mina bröder: tagen icke illa
upp dessa förmaningens ord; jag har ju ock skrivit till
eder helt kort. **23** Veten att vår broder Timoteus har blivit
lösgiven. Om han snart kommer hit, vill jag tillsammans
med honom besöka eder. **24** Hälsen alla edra lärare och
alla de heliga. De italiska bröderna hälsa eder. **25** Nåd
vare med eder alla.

Jakobsbrevet

1 Jakob, Guds och Herrens, Jesu Kristi, tjänare, hälsar
de tolv stammar som bo kringspridda bland folken. **2**
Mina bröder, hållen det för idel glädje, när I kommen
i allahanda frestelser, **3** och veten, att om eder tro
håller provet, så verkar detta ståndaktighet. **4** Och låten
ståndaktigheten hava med sig fullkomlighet i gärning,
så att I ären fullkomliga, utan fel och utan brist i något
stycke. **5** Men om någon av eder brister i vishet, så må
han utbedja sig sådan från Gud, som giver åt alla villigt
och utan hårda ord, och den skall bliva honom given. **6**
Men han bedje i tro, utan att tvivla; ty den som tvivlar är
lik havets våg, som drives omkring av vinden och kastas
hit och dit. **7** En sådan människa må icke tänka att hon
skall få något från Herren -- **8** en människa med delad
håg, en som går ostadigt fram på alla sina vägar. **9** Den
broder som lever i ringhet berömme sig av sin höghet.
10 Den åter som är rik berömme sig av sin ringhet, ty
såsom gräsets blomster skall han förgås. **11** Solen går
upp med sin brännande hetta och förtorkar gräset, och
dess blomster faller av, och dess fägring förgår; så skall
ock den rike förvissna mitt i sin ävlan. **12** Salig är den
man som är ståndaktig i frestelsen; ty när han har bestått
sitt prov, skall han få livets krona, vilken Gud har lovat åt
dem som älska honom. **13** Ingen säge, när han bliver
frestad, att det är från Gud som hans frestelse kommer;
ty såsom Gud icke kan frestas av något ont, så frestar
han icke heller någon. **14** Nej, närhelst någon frestas,
så är det av sin egen begärelse som han drages och
lockas. **15** Sedan, när begärelsen har blivit havande,
föder hon synd, och när synden har blivit fullmogen,
framföder hon död. **16** Faren icke vilse, mina älskade
bröder. **17** Idel goda gåvor och idel fullkomliga skänker
komma ned ovanifrån, från himlaljusens Fader, hos
vilken ingen förändring äger rum och ingen växling av
ljus och mörker. **18** Efter sitt eget beslut födde han oss
till liv genom sanningens ord, för att vi skulle vara en
förstling av de varelser han har skapat. **19** Det veten
I, mina älskade bröder. Men var människa vare snar
till att höra och sen till att tala och sen till vrede. **20**
Ty en mans vrede kommer icke åstad vad rätt är inför
Gud. **21** Skaffen därför bort all orenhet och all ondska
som finnes kvar, och mottagen med saktmod det ord
som är plantat i eder, och som kan frälsa edra själar. **22**
Men varen ordets görare, och icke allenast dess hörare,
eljest bedragen I eder själva. **23** Ty om någon är ordets
hörare, men icke dess görare, så är han lik en man som
betraktar sitt ansikte i en spegel: **24** när han har betraktat
sig däri, går han sin väg och förgäter strax hurudan han
var. **25** Men den som skådar in i den fullkomliga lagen,
frihetens lag, och förbliver därvid och icke är en glömsk
hörare, utan en verklig görare, han varder salig i sin
gärning. **26** Om någon menar sig tjäna Gud och icke
tyglar sin tunga, utan bedrager sitt hjärta, så är hans
gudstjänst intet värd. **27** En gudstjänst, som är ren och
obesmittad inför Gud och Fadern, är det att vårda sig om
fader- och moderlösa barn och änkor i deras bedrövelse,
och att hålla sig obefläckad av världen.

2 Mina bröder, menen icke att tron på vår Herre Jesus
Kristus, den förhärligade, kan stå tillsammans med
att hava anseende till personen. **2** Om till exempel i eder
församling inträder en man med guldring på fingret och i
präktiga kläder, och jämte honom inträder en fattig man i
smutsiga kläder, **3** och I då vänden edra blickar till den
som bär de präktiga kläderna och sägen till honom: »Sitt
du här på denna goda plats», men däremot sägen till
den fattige: »Stå du där», eller: »Sätt dig därnere vid
min fotapall» -- **4** haven I icke då kommit i strid med
eder själva och blivit domare som döma efter orätta
grunder? **5** Hören, mina älskade bröder: Har icke Gud
utvald just dem som i världens ögon äro fattiga till att
bliva rika i tro, och att få till arvedel det rike han har
lovat åt dem som älska honom? **6** I åter haven visat
förakt för den fattige. Är det då icke de rika som förtrycka
eder, och är det icke just de, som draga eder inför
domstolarna? **7** Är det icke de, som smäda det goda
namn som är nämnt över eder? **8** Om I, såsom skriften
bjuder, fullgören den konungsliga lagen: »Du skall älska
din nästa såsom dig själv», då gören I visserligen väl.
9 Men om I haven anseende till personen, så begån
I synd och bliven av lagen överbevisade om att vara
överträdare. **10** Ty om någon håller hela lagen i övrigt,
men felar i ett, så är han skyldig till allt. **11** Densamme
som sade: »Du skall icke begå äktenskapsbrott», han
sade ju ock: »Du skall icke dräpa.» Om du nu visserligen
icke begår äktenskapsbrott, men dräper, så är du dock
en lagöverträdare. **12** Talen och handlen så, som det
höves människor vilka skola dömas genom frihetens
lag. **13** Ty domen skall utan barmhärtighet drabba den
som icke har visat barmhärtighet; barmhärtighet åter
kan frimodigt träda fram inför domen. **14** Mina bröder,
vartill gagnar det, om någon säger sig hava tro, men
icke har gärningar? Icke kan väl tron frälsa honom? **15**
Om någon, vare sig en broder eller en syster, saknade
kläder och vore utan mat för dagen **16** och någon av
eder då sade till denne: »Gå i frid, kläd dig varmt, och
ät dig mätt» -- vartill gagnade detta, såframt han icke
därjämte gåve honom vad hans kropp behövde? **17** Så
är ock tron i sig själv död, om den icke har med sig
gärningar. **18** Nu torde någon säga: »Du har ju tro?» --
»Ja, och jag har också gärningar; visa mig du din tro
utan gärningar, så vill jag genom mina gärningar visa dig
min tro.» **19** Du tror att Gud är en. Däri gör du rätt; också
de onda andarna tro det och bäva. **20** Men vill du då
förstå, du fåkunniga människa, att tron utan gärningar är
till intet gagn! **21** Blev icke Abraham, vår fader, rättfärdig
av gärningar, när han frambar sin son Isak på altaret? **22**

Du ser alltså att tron samverkade med hans gärningar,
och av gärningarna blev tron fullkomnad, 23 och så
fullbordades det skriftens ord som säger: »Abraham
trodde Gud, och det räknades honom till rättfärdighet»;
och han blev kallad »Guds vän». 24 I sen alltså att det är
av gärningar som en människa bliver rättfärdig, och icke
av tro allenast. 25 Och var det icke på samma sätt med
skökan Rahab? Blev icke hon rättfärdig av gärningar,
när hon tog emot sändebuden och sedan på en annan
väg släppte ut dem? 26 Ja, såsom kroppen utan ande är
död, så är ock tron utan gärningar död.

3 Mina bröder, icke många av eder må träda upp
såsom lärare; I bören veta att vi skola få en dess
strängare dom. 2 I många stycken fela vi ju alla; om
någon icke felar i sitt tal, så är denne en fullkomlig man,
som förmår tygla hela sin kropp. 3 När vi lägga betsel i
hästarnas mun, för att de skola lyda oss, då kunna vi
därmed styra också hela deras övriga kropp. 4 Ja, till
och med skeppen, som äro så stora, och som drivas av
starka vindar, styras av ett helt litet roder åt det håll dit
styrmannen vill. 5 Så är ock tungan en liten lem och
kan likväl berömma sig av stora ting. Betänken huru en
liten eld kan antända en stor skog. 6 Också tungan är
en eld; såsom en värld av orättfärdighet framstår den
bland våra lemmar, tungan som befläckar hela kroppen
och sätter »tillvarons hjul» i brand, likasom den själv är
antänd av Gehenna. **(Geenna g1067)** 7 Ty väl är det så, att
alla varelsers natur, både fyrfotadjurs och fåglars och
kräldjurs och vattendjurs, låter tämja sig, och verkligen
har blivit tamd, genom människors natur. 8 Men tungan
kan ingen människa tämja; ett oroligt och ont ting är den,
och full av dödande gift. 9 Med den välsigna vi Herren
och Fadern, och med den förbanna vi människorna, som
äro skapade till att vara Gud lika. 10 Ja, från en och
samma mun utgå välsignelse och förbannelse. Så bör
det icke vara, mina bröder. 11 Icke giver väl en källa från
en och samma åder både sött och bittert vatten? 12
Mina bröder, icke kan väl ett fikonträd bära oliver eller ett
vinträd fikon? Lika litet kan en salt källa giva sött vatten.
13 Finnes bland eder någon vis och förståndig man, så
må han, i visligt saktmod, genom sin goda vandel låta se
de gärningar som hövas en sådan man. 14 Om I åter i
edra hjärtan hysen bitter avund och ären genstridiga, då
mån I icke förhäva eder och ljuga, i strid mot sanningen.
15 Sådan »vishet» kommer icke ned ovanifrån, utan är
av jorden och tillhör de »själiska» människorna, ja, de
onda andarna. 16 Ty där avund och genstridighet råda,
där råder oordning och allt vad ont är. 17 Men den vishet
som kommer ovanifrån är först och främst ren, vidare
fridsam, foglig och mild, full av barmhärtighet och andra
goda frukter, fri ifrån tvivel, fri ifrån skrymtan. 18 Och
rättfärdighetens frukt kommer av en sådd i frid, dem till
del som hålla frid. Se Själisk i Ordförkl.

4 Varav uppkomma strider, och varav tvister bland
eder? Månne icke av de lustar som föra krig i eder
lemmar? 2 I ären fulla av begärelser, men haven dock
intet; I dräpen och hysen avund, men kunnen dock
intet vinna; och så tvisten och striden I. I haven intet,
därför att I icke bedjen. 3 Dock, I bedjen, men I fån
intet, ty I bedjen illa, nämligen för att kunna i edra lustar
förslösa vad I fån. 4 I trolösa avfällingar, veten I då
icke att världens vänskap är Guds ovänskap? Den som
vill vara världens vän, han bliver alltså Guds ovän. 5
Eller menen I att detta är ett tomt ord i skriften: »Med
svartsjuk kärlek trängtar den Ande som han har låtit
taga sin boning i oss»? 6 Men så mycket större är
den nåd han giver; därför heter det: »Gud står emot
de högmodiga, men de ödmjuka giver han nåd.» 7 Så
varen nu Gud underdåniga, men stån emot djävulen, så
skall han fly bort ifrån eder. 8 Nalkens Gud, så skall han
nalkas eder. Renen edra händer, I syndare, och gören
edra hjärtan rena, I människor med delad håg. 9 Kännen
edert elände och sörjen och gråten. Edert löje vände sig
i sorg och eder glädje i bedrövelse. 10 Ödmjuken eder
inför Herren, så skall han upphöja eder. 11 Förtalen icke
varandra, mina bröder. Den som förtalar en broder eller
dömer sin broder, han förtalar lagen och dömer lagen.
Men dömer du lagen, så är du icke en lagens görare,
utan dess domare. 12 En är lagstiftaren och domaren,
han som kan frälsa och kan förgöra. Vem är då du som
dömer din nästa? 13 Hören nu, I som sägen: »I dag eller
i morgon vilja vi begiva oss till den och den staden, och
där vilja vi uppehålla oss ett år och driva handel och
skaffa oss vinning» -- 14 I veten ju icke vad som kan
ske i morgon. Ty vad är edert liv? En rök ären I, som
synes en liten stund, men sedan försvinner. 15 I borden
fastmera säga: »Om Herren vill, och vi får leva, skola vi
göra det, eller det.» 16 Men nu talen I stora ord i eder
förmätenhet. All sådan stortalighet är ond. 17 Alltså, den
som förstår att göra vad gott är, men icke gör det, för
honom bliver detta till synd.

5 Hören nu, I rike: Gråten och jämren eder över det
elände som skall komma över eder. 2 Eder rikedom
multnar bort, och edra kläder frätas sönder av mal; 3
edert guld och silver förrostar, och rosten därpå skall
vara eder till ett vittnesbörd och skall såsom en eld
förtära edert kött. I haven samlat eder skatter i de
yttersta dagarna. 4 Se, den lön I haven förhållit arbetarna
som hava avbärgat edra åkrar, den ropar över eder,
och skördemännens rop hava kommit fram till Herren
Sebaots öron. 5 I haven levat i kräslighet på jorden och
gjort eder goda dagar; I haven gött eder av hjärtans lust
»på eder slaktedag». 6 I haven dömt den rättfärdige
skyldig och haven dräpt honom; han står eder icke
emot. 7 Så biden nu tåligt, mina bröder, intill Herrens
tillkommelse. I sen huru åkermannen väntar på jordens

dyrbara frukt och tåligt bidar efter den, till dess att den
har fått höstregn och vårregn. **8** Ja, biden ock I tåligt, och
styrken edra hjärtan; ty Herrens tillkommelse är nära. **9**
Sucken icke mot varandra, mina bröder, på det att I icke
mån bliva dömda. Se, domaren står för dörren. **10** Mina
bröder, tagen profeterna, som talade i Herrens namn, till
edert föredöme i att uthärda lidande och visa tålamod.
11 Vi prisa ju dem saliga, som hava varit ståndaktiga.
Om Jobs ståndaktighet haven I hört, och I haven sett
vilken utgång Herren beredde; ty Herren är nåderik och
barmhärtig. **12** Men framför allt, mina bröder, svärjen
icke, varken vid himmelen eller vid jorden, ej heller vid
något annat, utan låten edert »ja» vara »ja», och edert
»nej» vara »nej», så att I icke hemfallen under dom. **13**
Får någon bland eder utstå lidande, så må han bedja.
14 Är någon glad, så må han sjunga lovsånger. Är någon
bland eder sjuk, må han då kalla till sig församlingens
äldste; och dessa må bedja över honom och i Herrens
namn smörja honom med olja. **15** Och trons bön skall
hjälpa den sjuke, och Herren skall låta honom stå upp
igen; och om han har begått synder, skall detta bliva
honom förlåtet. **16** Bekännen alltså edra synder för
varandra, och bedjen för varandra, på det att I mån bliva
botade. Mycket förmår en rättfärdig mans bön, när den
bedes med kraft. **17** Elias var en människa, med samma
natur som vi. Han bad en bön att det icke skulle regna,
och det regnade icke på jorden under tre år och sex
månader; **18** åter bad han, och då gav himmelen regn,
och jorden bar sin frukt. **19** Mina bröder, om någon bland
eder har farit vilse från sanningen, och någon omvänder
honom, **20** så mån I veta att den som omvänder en
syndare från hans villoväg, han frälsar hans själ från
döden och överskyler en myckenhet av synder.

1 Petrusbrevet

1 Petrus, Jesu Kristi apostel, hälsar de utvalda
främlingar som bo kringspridda i Pontus, Galatien,
Kappadocien, provinsen Asien och Bitynien, **2** utvalda
enligt Guds, Faderns, försyn, i helgelse i Anden, till lydnad
och till bestänkelse med Jesu Kristi blod. Nåd och frid
föröke sig hos eder. **3** Lovad vare vår Herres, Jesu Kristi,
Gud och Fader, som efter sin stora barmhärtighet har
genom Jesu Kristi uppståndelse från de döda fött oss på
nytt till ett levande hopp, **4** till ett oförgängligt, obesmittat
och ovanskligt arv, som i himmelen är förvarat åt eder, **5**
I som med Guds makt bliven genom tro bevarade till en
frälsning som är beredd för att uppenbaras i den yttersta
tiden. **6** Därför mån I fröjda eder, om I ock nu en liten
tid, där så måste ske, liden bedrövelse under allahanda
prövningar, **7** för att, om eder tro håller provet -- vilket
är mycket mer värt än guldet, som förgås, men som
dock genom eld bliver beprövat -- detta må befinnas
lända eder till pris, härlighet och ära vid Jesu Kristi
uppenbarelse. **8** Honom älsken I utan att hava sett
honom; och fastän I ännu icke sen honom, tron I dock på
honom och fröjden eder över honom med outsäglig och
härlig glädje, **9** då I nu åren på väg att vinna det som är
målet för eder tro, nämligen edra själars frälsning. **10**
Angående denna frälsning hava profeter ivrigt forskat
och rannsakat, de som profeterade om den nåd som
skulle vederfaras eder. **11** De hava rannsakat för att
finna vilken och hurudan tid det var som Kristi Ande
i dem hänvisade till, när han förebådade de lidanden
som skulle vederfaras Kristus, och den härlighet som
därefter skulle följa. **12** Och det blev uppenbarat för dem
att det icke var sig själva, utan eder, som de tjänade
härmed. Om samma ting har nu en förkunnelse kommit
till eder genom de män som i helig ande, nedsänd från
himmelen, hava för eder predikat evangelium; och i de
tingen åstunda jämväl änglar att skåda in. **13** Omgjorden
därför edert sinnes länder och varen nyktra; och sätten
med full tillit edert hopp till den nåd som bjudes eder i
och med Jesu Kristi uppenbarelse. **14** Då I nu haven
kommit till lydnad, så följen icke de begärelser som I
förut, under eder okunnighets tid, levden i, **15** utan bliven
heliga i all eder vandel, såsom han som har kallat eder
är helig. **16** Det är ju skrivet: »I skolen vara heliga, ty
jag är helig.» **17** Och om I såsom Fader åkallen honom
som utan anseende till personen dömer var och en efter
hans gärningar, så vandren ock i fruktan under denna
edert främlingsskaps tid. **18** I veten ju att det icke är
med förgängliga ting, med silver eller guld, som I haven
blivit »lösköpta» från den vandel I förden i fåfänglighet,
efter fädernas sätt, **19** utan med Kristi dyra blod, såsom
med blodet av ett felfritt lamm utan fläck. **20** Så var
förutsett om honom före världens begynnelse; men först
nu i de yttersta tiderna har han blivit uppenbarad för
eder skull, **21** I som genom honom tron på Gud, vilken
uppväckte honom från de döda och gav honom härlighet,
så att eder tro nu ock kan vara ett hopp till Gud. **22**
Renen edra själar, i lydnad för sanningen, till oskrymtad
broderlig kärlek, och älsken varandra av hjärtat med
uthållig kärlek, **23** I som ären födda på nytt, icke av
någon förgänglig säd, utan av en oförgänglig: genom
Guds levande ord, som förbliver. **(aiōn g165)** **24** Ty »allt
kött är såsom gräs och all dess härlighet såsom gräsets
blomster; gräset torkar bort, och blomstret faller av, **25**
men Herrens ord förbliver evinnerligen». Och det är
detta ord som har blivit förkunnat för eder såsom ett glatt
budskap. **(aiōn g165)**

2 Så läggen då bort all ondska och allt svek så ock
skrymteri och avund och allt förtal. **2** Och då I nu
ären nyfödda barn, så längten efter att få den andliga
oförfalskade mjölken, på det att I genom den mån växa
upp till frälsning, **3** om I annars haven »smakat att
Herren är god». **4** Och kommen till honom, den levande
stenen, som väl av människor är förkastad, men inför
Gud är »utvald och dyrbar»; **5** och låten eder själva
såsom levande stenar uppbyggas till ett andligt hus, så
att I bliven ett »heligt prästerskap», som skall frambära
andliga offer, vilka genom Jesus Kristus äro välbehagliga
för Gud. **6** Det heter nämligen på ett ställe i skriften: »Se,
jag lägger i Sion en utvald, dyrbar hörnsten, och den
som tror på den skall icke komma på skam.» **7** För eder,
I som tron, är stenen alltså dyrbar, men för sådana som
icke tro »har den sten som byggningsmännen förkastade
blivit en hörnsten», **8** som är »en stötesten och en klippa
till fall». Eftersom de icke hörsamma ordet, stöta de sig;
så var det ock bestämt om dem. **9** I åter ären »ett utvalt
släkte, ett konungsligt prästerskap, ett heligt folk, ett
egendomsfolk», för att I skolen förkunna hans härliga
gärningar, hans som har kallat eder från mörkret till sitt
underbara ljus. **10** I som förut »icke voren ett folk», men
nu ären »ett Guds folk», I som »icke haden fått någon
barmhärtighet», men nu »haven fått barmhärtighet».
11 Mina älskade, jag förmanar eder såsom »gäster
och främlingar» att taga eder till vara för de köttsliga
begärelserna, vilka föra krig mot själen. **12** Och fören
en god vandel bland hedningarna, på det att dessa,
om de i någon sak förtala eder såsom illgärningsmän,
nu i stället, när de skåda edra goda gärningar, må för
dessas skull prisa Gud på den dag då han söker dem.
13 Varen underdåniga all mänsklig ordning för Herrens
skull, vare sig det är konungen, såsom den överste
härskaren, **14** eller det är landshövdingarna, som ju äro
sända av honom för att straffa dem som göra vad ont är
och för att prisa dem som göra vad gott är. **15** Ty så
är Guds vilja, att I med goda gärningar skolen stoppa
munnen till på oförståndiga och fåkunniga människor. **16**
I ären ju fria, dock icke som om I haden friheten för att
därmed överskyla ondskan, utan såsom Guds tjänare.

17 Bevisen var man ära, älsken bröderna, »frukten Gud,
ären konungen». 18 I tjänare, underordnen eder edra
herrar med all fruktan, icke allenast de goda och milda,
utan också de obilliga. 19 Ty det är välbehagligt för
Gud, om någon, med honom för ögonen, tåligt uthärdar
sina vedervärdigheter, när han får lida oförskylt. 20 Ty
vad berömligt är däri att I bevisen tålamod, när I för
edra synders skull fån uppbära hugg och slag? Men om
I bevisen tålamod, när I fån lida för goda gärningars
skull, då är detta välbehaglig för Gud. 21 Ty därtill ären I
kallade, då ju Kristus själv led för eder och efterlämnade
åt eder en förebild, på det att I skullen följa honom
och vandra i hans fotspår. 22 »Han hade ingen synd
gjort, och intet svek fanns i hans mun. 23 När han
blev smädad, smädade han icke igen, och när han led,
hotade han icke, utan överlämnade sin sak åt honom
som dömer rättvist. 24 Och »våra synder bar han» i sin
kropp upp på korsets trä, för att vi skulle dö bort ifrån
synderna och leva för rättfärdigheten; och »genom hans
sår haven I blivit helade». 25 Ty I »gingen vilse såsom
får», men nu haven I vänt om till edra själars herde och
vårdare.

3 Sammalunda, i hustrur, underordnen eder edra män,
för att också de män, som till äventyrs icke hörsamma
ordet; må genom sina hustrurs vandel bliva vunna utan
ord, 2 när de skåda den rena vandel som I fören i fruktan.
3 Eder prydnad vare icke den utvärtes prydnaden, den
som består i hårflätningar och påhängda gyllene smycken
eller i eder klädedräkt. 4 Den vare fastmer hjärtats
fördolda människa, smyckad med den saktmodiga och
stilla andens oförgängliga väsende; ty detta är dyrbart
inför Gud. 5 På sådant sätt prydde sig ju ock fordom
de heliga kvinnorna, de som satte sitt hopp till Gud och
underordnade sig sina män. 6 Så var Sara lydig mot
Abraham och kallade honom »herre»; och hennes barn
haven I blivit, om I gören vad gott är, och icke låten
eder förskräckas av något. 7 Sammalunda skolen I
ock, I män, på förståndigt sätt leva tillsammans med
edra hustrur, då ju hustrun är det svagare kärlet; och
eftersom de äro edra medarvingar till livets nåd, skolen
I bevisa dem all ära, på det att edra böner icke må
bliva förhindrade. 8 Varen slutligen alla endräktiga,
medlidsamma, kärleksfulla mot bröderna, barmhärtiga,
ödmjuka. 9 Vedergällen icke ont med ont, icke smädelse
med smädelse, utan tvärtom välsignen; därtill ären I ju
ock kallade, att I skolen få välsignelse till arvedel. 10 Ty
»den som vill älska livet och se goda dagar, han avhålle
sin tunga från det som är ont och sina läppar från att tala
svek; 11 han vände sig bort ifrån det som är ont, och
göre vad gott är, han söke friden, och trakte därefter 12
Ty Herrens ögon äro vända till de rättfärdiga, och hans
öron till deras bön. Men Herrens ansikte är emot dem
som göra det onda». 13 Och vem är den som kan göra
eder något ont, om I nitälsken för det som är gott? 14
Skullen I än få lida för rättfärdighets skull, så ären I dock
saliga. »Hysen ingen fruktan för dem, och låten eder
icke förskräckas; 15 nej, Herren, Kristus, skolen I hålla
helig i edra hjärtan.» Och I skolen alltid vara redo att
svara var och en som av eder begär skäl för det hopp
som är i eder, dock med saktmod och i fruktan 16 och
med ett gott samvete, så att de som smäda eder goda
vandel i Kristus komma på skam, i fråga om det som
de förtala eder för. 17 Ty det är bättre att lida för goda
gärningar, om så skulle vara Guds vilja, än att lida för
onda. 18 Kristus själv led ju en gång döden för synder;
rättfärdig led han för orättfärdiga, på det att han skulle
föra oss till Gud. Ja, han blev dödad till köttet, men till
anden blev han gjord levande. 19 I anden gick han gick
han ock åstad och predikade för de andar som höllos i
fängelse, 20 för sådana som fordom voro ohörsamma,
när Guds långmodighet gav dem anstånd i Noas tid,
då när en ark byggdes, i vilken några få -- allenast åtta
personer -- blevo frälsta genom vatten. 21 Efter denna
förebild bliven nu och I frälsta genom vatten -- nämligen
genom ett dop som icke betyder att man avtvår kroppslig
orenhet, utan betyder att man anropar Gud om ett gott
samvete -- i kraft av Jesu Kristi uppståndelse, 22 hans
som har farit upp till himmelen, och som nu sitter på
Guds högra sida, sedan änglar och väldige och makter i
andevärlden hava blivit honom underlagda.

4 Då nu Kristus har lidit till köttet, så väpnen ock I eder
med samma sinne; ty den som har lidit till köttet har
icke längre något att skaffa med synd. 2 Och leven
sedan, under den tid som återstår eder här i köttet, icke
mer efter människors onda begärelser, utan efter Guds
vilja. 3 Ty det är nog, att I under den framfarna tiden
haven gjort hedningarnas vilja och levat i lösaktighet och
onda begärelser, i fylleri, vilt leverne och dryckenskap
och i allahanda skamlig avgudadyrkan, 4 varför de
ock förundra sig och smäda eder, då I nu icke löpen
med till samma liderlighetens pöl. 5 Men de skola göra
räkenskap inför honom som är redo att döma levande
och döda. 6 Ty att evangelium blev förkunnat jämväl för
döda, det skedde, för att dessa, om de än till köttet blevo
dömda, såsom alla människor dömas, likväl till anden
skulle få leva, så som Gud lever 7 Men änden på allting
är nu nära. Varen alltså besinningsfulla och nyktra, så att
I kunnen bedja. 8 Och varen framför allt uthålliga i eder
kärlek till varandra, ty »kärleken överskyler en myckenhet
av synder». 9 Varen gästvänliga mot varandra utan
knot, 10 och tjänen varandra, var och en med den
nådegåva han har undfått, såsom goda förvaltare av
Guds mångfaldiga nåd. 11 Om någon talar, så vare hans
tal i enlighet med Guds ord, om någon har en tjänst, så
sköte han den efter måttet av den kraft som Gud förlänar,
så att Gud i allt bliver ärad genom Jesus Kristus. Honom

tillhör äran och väldet i evigheternas evigheter, amen.
(aiōn g165) **12** Mina älskade, förundren eder icke över
den luttringseld som är tänd bland eder, och som I till
eder prövning måsten genomgå, och menen icke att
därmed något förunderligt vederfares eder; **13** utan ju
mer I fån dela Kristi lidanden, dess mer mån I glädja
eder, för att I ock mån kunna glädjas och fröjda eder vid
hans härlighets uppenbarelse. **14** Saliga ären I, om I för
Kristi namns skull bliven smädade, ty härlighetens Ande,
Guds Ande, vilar då över eder. **15** Det må nämligen icke
ske, att någon av eder får lida såsom dråpare eller tjuv
eller illgärningsman, eller därför att han blandar sig i
vad honom icke vidkommer. **16** Men om någon får lida
för att han är en kristen, då må han icke blygas, utan
prisa Gud för detta namns skull. **17** Ty tiden är inne att
domen skall begynna, och det på Guds hus; men om
begynnelsen sker med oss, vad bliver då änden för dem
som icke hörsamma Guds evangelium? **18** Och om den
rättfärdige med knapp nöd bliver frälst, »huru skall det
då gå den ogudaktige och syndaren?» **19** Alltså, de som
efter Guds vilja få lida, de må anbefalla sina själar åt sin
trofaste Skapare, allt under det att de göra vad gott är.

5 Till de äldste bland eder ställer jag nu denna
förmaning, jag som själv är en av de äldste och en
som vittnar om Kristi lidanden, och som jämväl har del
i den härlighet som kommer att uppenbaras: **2** Varen
herdar för Guds hjord, som I haven i eder vård, varen
det icke av tvång, utan av fri vilja, icke för slem vinnings
skull, utan med villigt hjärta. **3** Uppträden icke såsom
herrar över edra församlingar, utan bliven föredömen för
hjorden. **4** Då skolen I, när Överherden uppenbaras,
undfå härlighetens oförvissneliga segerkrans. **5** Så
skolen I ock, I yngre, å eder sida underordna eder de
äldre. Ikläden eder alla, i umgängelsen med varandra,
ödmjukheten såsom en tjänardräkt. Ty »Gud står emot
de högmodiga, men de ödmjuka giver han nåd». **6**
Ödmjuken eder alltså under Guds mäktiga hand, för att
han må upphöja eder i sinom tid. **7** Och »kasten alla
edra bekymmer på honom», ty han har omsorg om eder.
8 Varen nyktra och vaken. Eder vedersakare, djävulen,
går omkring såsom ett rytande lejon och söker vem
han må uppsluka. **9** Stån honom emot, fasta i tron, och
veten att samma lidanden vederfaras edra bröder här i
världen. **10** Men all nåds Gud, som har kallat eder till
sin eviga härlighet i Kristus, sedan I en liten tid haven
lidit, han skall fullkomna, stödja, styrka och stadfästa
eder. **(aiōnios g166)** **11** Honom tillhör väldet i evigheternas
evigheter. Amen. **(aiōn g165)** **12** Genom Silvanus, eder
trogne broder -- för en sådan håller jag honom nämligen
-- har jag nu i korthet skrivit detta, för att förmana eder,
och för att betyga att den nåd I stån i är Guds rätta
nåd. **13** Församlingen i Babylon, utvald likasom eder
församling, hälsar eder. Så gör ock min son Markus. **14**
Hälsen varandra med en kärlekens kyss. Frid vare med
eder alla som ären i Kristus.

2 Petrusbrevet

1 Simon Petrus, Jesu Kristi tjänare och apostel, hälsar
dem som i och genom vår Guds och Frälsarens, Jesu
Kristi, rättfärdighet hava fått sig beskärd en lika dyrbar tro
som vi. **2** Nåd och frid föröke sig hos eder, i kunskap om
Gud och vår Herre Jesus Kristus. **3** Allt det som leder till
liv och gudsfruktan har hans gudomliga makt skänkt oss,
genom kunskapen om honom som har kallat oss medelst
sin härlighet och underkraft. **4** Genom dem har han ock
skänkt oss sina dyrbara och mycket stora löften, för
att I skolen, i kraft av dem, bliva delaktiga av gudomlig
natur och undkomma den förgängelse som i följd av
den onda begärelsen råder i världen. **5** Vinnläggen
eder just därför på allt sätt om att i eder tro bevisa
dygd, i dygden kunskap, **6** i kunskapen återhållsamhet,
i återhållsamheten ståndaktighet, i ståndaktigheten
gudsfruktan, **7** i gudsfruktan broderlig kärlek, i den
broderliga kärleken allmännelig kärlek. **8** Ty om detta
finnes hos eder och mer och mer förökas, så tillstädjer
det eder icke att vara overksamma eller utan frukt i fråga
om kunskapen om vår Herre Jesus Kristus. **9** Den åter
som icke har detta, han är blind och kan icke se; han har
förgätit att han har blivit renad från sina förra synder,
10 Vinnläggen eder därför, mina bröder, så mycket mer
om att göra eder kallelse och utkorelse fast. Ty om I
det gören, skolen I aldrig någonsin komma på fall. **11**
Så skall inträdet i vår Herres och Frälsares, Jesu Kristi,
eviga rike förlänas eder i rikligt mått. **(aiōnios g166)** **12**
Därför kommer jag alltid att påminna eder om detta,
fastän I visserligen redan kännen det och ären befästa i
den sanning som har kommit till eder. **13** Och jag håller
det för rätt och tillbörligt, att så länge jag ännu är i denna
kroppshydda, genom mina påminnelser väcka eder. **14**
Ty jag vet att jag snart skall lämna min kroppshydda;
detta har vår Herre Jesus Kristus givit till känna för mig.
15 Men jag vill härmed sörja för, att I också efter min
bortgång städse kunnen draga eder detta till minnes.
16 Ty det var icke några slugt uttänkta fabler vi följde,
när vi kungjorde för eder vår Herres, Jesu Kristi, makt
och hans tillkommelse utan vi hade själva skådat hans
härlighet. **17** Ty han fick ifrån Gud, fadern, ära och pris,
när från det högsta Majestätet en röst kom till honom
och sade: »Denne är min älskade Son, i vilken jag har
funnit behag.» **18** Den rösten hörde vi själva komma från
himmelen, när vi voro med honom på det heliga berget.
19 Så mycket fastare står nu också för oss det profetiska
ordet; och I gören väl, om I akten därpå, såsom på ett
ljus som lyser i en dyster vildmark, till dess att dagen
gryr, och morgonstjärnan går upp i edra hjärtan. **20**
Men det mån I framför allt veta, att ingen profetia i
något skriftens ord kan av någon människas egen kraft
utläggas. **21** Ty ingen profetia har någonsin framkommit
av en människas vilja, utan därigenom att människor,
drivna av den helige Ande, talade vad som gavs dem
från Gud. Eller: ... vår Guds och Frälsares o. s. v.

2 Men också falska profeter uppstodo bland folket,
likasom jämväl bland eder falska lärare skola komma
att finnas, vilka på smygvägar skola införa fördärvliga
partimeningar och draga över sig själva plötsligt fördärv,
i det att de till och med förneka den Herre som har köpt
dem. **2** De skola få många efterföljare i sin lösaktighet,
och för deras skull skall sanningens väg bliva smädad. **3**
I sin girighet skola de ock med bedrägliga ord bereda
sig vinning av eder. Men sedan länge är deras dom i
annalkande, den dröjer icke, och deras fördärv sover
icke. **4** Ty Gud skonade ju icke de änglar som syndade,
utan störtade dem ned i avgrunden och överlämnade
dem åt mörkrets hålor, för att där förvaras till domen.
(Tartaroō g5020) **5** Ej heller skonade han den forntida
världen, om han ock, när han lät floden komma över de
ogudaktigas värld, bevarade Noa såsom rättfärdighetens
förkunnare, jämte sju andra. **6** Och städerna Sodom
och Gomorra lade han i aska och dömde dem till att
omstörtas; han gjorde dem så till ett varnande exempel
för kommande tiders ogudaktiga människor. **7** Men han
frälste den rättfärdige Lot, som svårt pinades av de
gudlösa människornas lösaktiga vandel. **8** Ty genom de
ogärningar som han, den rättfärdige mannen, måste se
och höra, där han bodde ibland dem, plågades han dag
efter dag i sin rättfärdiga själ. **9** Så förstår Herren att
frälsa de gudfruktiga ur prövningen, men ock att under
straff förvara de orättfärdiga till domens dag. **10** Och detta
gör han först och främst med dem som i oren begärelse
stå efter köttslig lust och förakta andevärldens herrar.
I sitt trots och sin självgodhet bäva dessa människor
icke för att smäda andevärldens härlige, **11** under det
att änglar som stå ännu högre i starkhet och makt icke
om dem uttala någon smädande dom inför Herren. **12**
Men på samma sätt som oskäliga djur förgås, varelser
som av naturen äro födda till att fångas och förgås, på
samma sätt skola ock dessa förgås, eftersom de smäda
vad de icke känna till; **13** och de skola så bliva bedragna
på den lön som de vilja vinna genom orättfärdighet. De
hava sin lust i kräsligt leverne mitt på ljusa dagen. De
äro skamfläckar och styggelser, där de vid gästabuden,
som de få hålla med eder, frossa i sina njutningar. **14**
Deras ögon äro fulla av otuktigt begär och kunna icke
få nog av synd. De locka till sig obefästa själar. De
hava hjärtan övade i girighet. Förbannade äro de. **15**
De hava övergivit den raka vägen och kommit vilse
genom att efterfölja Balaam, Beors son, på hans väg.
Denne åtrådde ju att vinna lön genom orättfärdighet;
16 men han blev tillrättavisad för sin överträdelse: en
stum arbetsåsninna begynte tala med människoröst och
hindrade profeten i hans galenskap. **17** Dessa människor
äro källor utan vatten, skyar som drivas av stormvinden,
och det svarta mörkret är förvarat åt dem. **18** Ty de

tala stora ord som äro idel fåfänglighet; och då de nu
själva leva i köttsliga begärelser, locka de genom sin
lösaktighet till sig människor som med knapp nöd rädda
sig undan sådana som vandra i villfarelse. **19** De lova
dem frihet, fastän de själva äro förgängelsens trälar;
ty den som har låtit sig övervinnas av någon, han har
blivit dennes träl. **20** Och då de genom kunskapen om
Herren och Frälsaren, Jesus Kristus, hava undkommit
världens besmittelser, men sedan åter låta sig insnärjas
och övervinnas av dem, så har det sista för dem blivit
värre än det första. **21** Ty det hade varit bättre för dem
att icke hava lärt känna rättfärdighetens väg, än att nu,
sedan de hava lärt känna den, vända tillbaka, bort ifrån
det heliga bud som har blivit dem meddelat. **22** Det har
gått med dem såsom det riktigt heter i ordspråket: »En
hund vänder åter till sina spyor», och: »Ett tvaget svin
vältrar sig åter i smutsen.»

3 Detta är nu redan det andra brevet som jag skriver till
eder, mina älskade; och i båda har jag genom mina
påminnelser velat uppväcka edert rena sinne, **2** så att I
kommen ihåg vad som har blivit förutsagt av de heliga
profeterna, så ock det bud som av edra apostlar har blivit
eder givet från Herren och Frälsaren. **3** Och det mån
I framför allt veta, att i de yttersta dagarna bespottare
skola komma med bespottande ord, människor som
vandra efter sina egna begärelser. **4** De skola säga:
»Huru går det med löftet om hans tillkommelse? Från
den dag då våra fäder avsomnade har ju allt förblivit sig
likt, ända ifrån världens begynnelse.» **5** Ty när de vilja
påstå detta, förgäta de att i kraft av Guds ord himlar
funnos till från uråldrig tid, så ock en jord som hade
kommit till av vatten och genom vatten; **6** och genom
översvämning av vatten från dem förgicks också den
värld som då fanns. **7** Men de himlar och den jord
som nu finnas, de hava i kraft av samma ord blivit
sparade åt eld, och de förvaras nu till domens dag, då
de ogudaktiga människorna skola förgås. **8** Men ett vare
icke fördolt för eder, mina älskade, detta, att »en dag
är för Herren såsom tusen år, och tusen år såsom en
dag». **9** Herren fördröjer icke uppfyllelsen av sitt löfte,
såsom somliga mena att han fördröjer sig. Men han är
långmodig mot eder, eftersom han icke vill att någon skall
förgås, utan att alla skola vända sig till bättring. **10** Men
Herrens dag skall komma såsom en tjuv, och då skola
himlarna med dånande hast förgås, och himlakropparna
upplösas av hetta, och jorden och de verk som äro
därpå brännas upp. **11** Eftersom nu allt detta sålunda
går till sin upplösning, hurudana bören icke I då vara i
helig vandel och gudsfruktan, **12** medan I förbiden och
påskynden Guds dags tillkommelse, varigenom himlar
skola upplösas av eld, och himlakroppar smälta av hetta!
13 Men »nya himlar och en ny jord», där rättfärdighet
bor, förbida vi efter hans löfte. **14** Därför, mina älskade,
eftersom I förbiden detta, skolen I med all flit sörja för,
att I mån för honom befinnas vara obefläckade och
ostraffliga, i frid. **15** Och I skolen hålla före, att vår
Herres långmodighet länder till frälsning; såsom ock vår
älskade broder Paulus har skrivit till eder efter den vishet
som har blivit honom given. **16** Så gör han i alla sina
brev, när han i dem talar om sådant, fastän visserligen i
dem finnes ett och annat som är svårt att förstå, och
som okunniga och obefästa människor vrångt uttyda,
såsom de ock göra med de övriga skrifterna, sig själva
till fördärv. **17** Då I nu således, mina älskade, haven fått
veta detta i förväg, så tagen eder till vara för att bliva
indragna i de gudlösas villfarelse och därigenom förlora
edert fäste. **18** Växen i stället till i nåd och i kunskap
om vår Herre och Frälsare, Jesus Kristus. Honom tillhör
äran, nu och till evighetens dag. Amen. **(aiōn g165)**

1 Johannesbrevet

1 Det som var från begynnelsen, det vi hava hört, det
vi med egna ögon hava sett, det vi skådade och med
egna händer togo på, det förkunna vi: om livets Ord tala
vi. **2** Ty livet uppenbarades, och vi hava sett det; och vi
vittna därom och förkunna för eder livet, det eviga, som
var hos Fadern och uppenbarades för oss. **(aiōnios g166)**
3 Ja, det vi hava sett och hört, det förkunna vi ock för
eder, på det att också I mån hava gemenskap med oss;
och vi hava vår gemenskap med Fadern och med hans
Son, Jesus Kristus. **4** Och vi skriva nu detta, för att vår
glädje skall bliva fullkomlig. **5** Och detta är det budskap
som vi hava hört från honom, och som vi förkunna för
eder, att Gud är ljus, och att intet mörker finnes i honom.
6 Om vi säga oss hava gemenskap med honom, och vi
vandra i mörkret, så ljuga vi och göra icke sanningen. **7**
Men om vi vandra i ljuset, såsom han är i ljuset, så hava
vi gemenskap med varandra, och Jesu, hans Sons, blod
renar oss från all synd. **8** Om vi säga att vi icke hava
någon synd, så bedraga vi oss själva, och sanningen
är icke i oss. **9** Om vi bekänna våra synder, så är han
trofast och rättfärdig, så att han förlåter oss våra synder
och renar oss från all orättfärdighet. **10** Om vi säga att vi
icke hava syndat, så göra vi honom till en ljugare, och
hans ord är icke i oss.

2 Mina kära barn, detta skriver jag till eder, för att I
icke skolen synda. Men om någon syndar, så hava
vi en förespråkare hos Fadern, Jesus Kristus, som är
rättfärdig; **2** och han är försoningen för våra synder,
ja, icke allenast för våra, utan ock för hela världens. **3**
Därav veta vi att vi hava lärt känna honom, därav att vi
hålla hans bud. **4** Den som säger sig hava lärt känna
honom och icke håller hans bud, han är en lögnare och i
honom är icke sanningen. **5** Men den som håller hans
ord, i honom är förvisso Guds kärlek fullkomnad. Därav
veta vi att vi äro i honom. **6** Den som säger sig förbliva i
honom, han är ock pliktig att själv så vandra som Han
vandrade. **7** Mina älskade, det är icke ett nytt bud jag
skriver till eder, utan ett gammalt bud, som I haven haft
från begynnelsen. Detta gamla bud är ordet som I haven
fått höra. **8** På samma gång är det dock ett nytt bud som
jag skriver till eder. Och detta är sant både i fråga om
honom och i fråga om eder; ty mörkret förgår, och det
sanna ljuset lyser redan. **9** Den som säger sig vara i
ljuset och hatar sin broder, han är ännu alltjämt i mörkret.
10 Den som älskar sin broder, han förbliver i ljuset, och i
honom är intet som länder till fall. **11** Men den som hatar
sin broder, han är i mörkret och vandrar i mörkret, och
han vet icke vart han går; ty mörkret har förblindat hans
ögon. **12** Jag skriver till eder, kära barn, ty synderna äro
eder förlåtna för hans namns skull. **13** Jag skriver till
eder, I fäder, ty I haven lärt känna honom som är från
begynnelsen. Jag skriver till eder, I ynglingar, ty I haven
övervunnit den onde. **14** Jag har skrivit till eder, mina
barn, ty I haven lärt känna Fadern. Jag har skrivit till
eder, I fäder, ty I haven lärt känna honom som är från
begynnelsen. Jag har skrivit till eder, I ynglingar, ty I
ären starka, och Guds ord förbliver i eder, och I haven
övervunnit den onde. **15** Älsken icke världen, ej heller
vad som är i världen. Om någon älskar världen, så är
Faderns kärlek icke i honom. **16** Ty allt som är i världen,
köttets begärelse och ögonens begärelse och högfärd
över detta livets goda, det är icke av Fadern, utan av
världen. **17** Och världen förgår och dess begärelse, men
den som gör Guds vilja, han förbliver evinnerligen. **(aiōn
g165)** **18** Mina barn, nu är den yttersta tiden. I haven ju
hört att en antikrist skall komma, och redan hava många
antikrister uppstått; därav förstå vi att den yttersta tiden
är inne. **19** Från oss hava de utgått, men de hörde icke till
oss, ty hade de hört till oss, så hade de förblivit hos oss.
Men det skulle bliva uppenbart att icke alla höra till oss.
20 I åter haven mottagit smörjelse från den Helige, och I
haven all kunskap. **21** Jag har skrivit till eder, icke därför
att I icke kännen sanningen, utan därför att I kännen
den och veten att ingen lögn kommer av sanningen.
22 Vilken är »Lögnaren», om icke den som förnekar
att Jesus är Kristus? Denne är Antikrist, denne som
förnekar Fadern och Sonen. **23** Var och en som förnekar
Sonen, han har icke heller Fadern; den som bekänner
Sonen, han har ock Fadern. **24** I åter skolen låta det
som I haven hört från begynnelsen förbliva i eder. Om
det som I haven hört från begynnelsen förbliver i eder så
skolen ock I själva förbliva i Sonen och i Fadern. **25**
Och detta är vad han själv har lovat oss: det eviga livet.
(aiōnios g166) **26** Detta har jag skrivit till eder med tanke
på dem som söka förvilla eder. **27** Men vad eder angår,
så förbliver i eder den smörjelse I haven undfått från
honom, och det behöves icke att någon undervisar eder;
ty vad hans smörjelse lär eder om allting, det är sant och
är icke lögn. Förbliven alltså i honom, såsom den har
lärt eder. **28** Ja, kära barn, förbliven nu i honom, så att
vi, när han en gång uppenbaras, kunna frimodigt träda
fram, och icke med skam nödgas gå bort ifrån honom vid
hans tillkommelse. **29** Om I veten att han är rättfärdig,
så kunnen I förstå att också var och en som gör vad
rättfärdigt är, han är född av honom.

3 Se vilken kärlek Fadern har bevisat oss därmed
att vi få kallas Guds barn, vilket vi ock äro. Därför
känner världen oss icke, eftersom den icke har lärt känna
honom. **2** Mina älskade, vi äro nu Guds barn, och vad vi
skola bliva, det är ännu icke uppenbart. Men det veta vi,
att när han en gång uppenbaras, skola vi bliva honom
lika; ty då skola vi få se honom sådan han är. **3** Och
var och en som har detta hopp till honom, han renar
sig, likasom Han är ren. **4** Var och en som gör synd,
han överträder ock lagen, ty synd är överträdelse av

lagen. 5 Och i veten att Han uppenbarades, för att han
skulle borttaga synderna; och synd finnes icke i honom.
6 Var och en som förbliver i honom, han syndar icke;
var och en som syndar, han har icke sett honom och
icke lärt känna honom. 7 Kära barn, låten ingen förvilla
eder. Den som gör vad rättfärdigt är, han är rättfärdig,
likasom Han är rättfärdig. 8 Den som gör synd, han är
av djävulen, ty djävulen har syndat från begynnelsen.
Och just därför uppenbarades Guds Son, att han skulle
göra om intet djävulens gärningar. 9 Var och en som är
född av Gud, han gör icke synd, ty Guds säd förbliver i
honom; han kan icke synda, eftersom han är född av
Gud. 10 Därav är uppenbart vilka som äro Guds barn,
och vilka som äro djävulens barn, därav att var och en
som icke gör vad rättfärdigt är, han är icke av Gud, ej
heller den som icke älskar sin broder. 11 Ty detta är det
budskap som I haven hört från begynnelsen, att vi skola
älska varandra 12 och icke likna Kain, som var av den
onde och slog ihjäl sin broder. Och varför slog han ihjäl
honom? Därför att hans egna gärningar voro onda och
hans broders gärningar rättfärdiga. 13 Förundren eder
icke, mina bröder, om världen hatar eder. 14 Vi veta att
vi hava övergått från döden till livet, ty vi älska bröderna.
Den som icke älskar, han förbliver i döden. 15 Var och
en som hatar sin broder, han är en mandråpare; och I
veten att ingen mandråpare har evigt liv förblivande i sig.
(aiōnios g166) 16 Därav att Han gav sitt liv för oss hava vi
lärt känna kärleken; så äro ock vi pliktiga att giva våra
liv för bröderna. 17 Men om någon har denna världens
goda och tillsluter sitt hjärta för sin broder, när han ser
honom lida nöd, huru kan då Guds kärlek förbliva i
honom? 18 Kära barn, låtom oss älska icke med ord
eller med tungan, utan i gärning och i sanning. 19 Därav
skola vi veta att vi äro av sanningen; och så kunna vi
inför honom övertyga vårt hjärta därom, 20 att om vårt
hjärta fördömer oss, så är Gud större än vårt hjärta och
vet allt. 21 Mina älskade, om vårt hjärta icke fördömer
oss, så hava vi frimodighet inför Gud, 22 och vadhelst vi
bedja om, det få vi av honom, eftersom vi hålla hans bud
och göra vad som är välbehagligt för honom. 23 Och
detta är hans bud, att vi skola tro på hans Sons, Jesu
Kristi, namn och älska varandra, enligt det bud han har
givit oss. 24 Och den som håller hans bud, han förbliver
i Gud, och Gud förbliver i honom. Och att han förbliver i
oss, det veta vi av Anden, som han har givit oss.

4 Mina älskade, tron icke var och en ande, utan pröven
andarna, huruvida de äro av Gud; ty många falska
profeter hava gått ut i världen. 2 Därpå skolen I känna
igen Guds Ande: var och en ande som bekänner att
Jesus är Kristus, kommen i köttet, han är av Gud; 3 men
var och en ande som icke så bekänner Jesus, han är
icke av Gud. Den anden är Antikrists ande, om vilken I
haven hört att den skulle komma, och som redan nu
är i världen. 4 I, kära barn, I ären av Gud och haven
övervunnit dessa; ty han som är i eder är större än den
som är i världen. 5 De äro av världen; därför tala de vad
som är av världen, och världen lyssnar till dem. 6 Vi åter
äro av Gud. Den som känner Gud, han lyssnar till oss;
den som icke är av Gud, han lyssnar icke till oss. Härpå
känna vi igen sanningens Ande och villfarelsens ande.
7 Mina älskade, låtom oss älska varandra; ty kärleken
är av Gud, och var och en som älskar, han är född av
Gud och känner Gud. 8 Den som icke älskar, han har
icke lärt känna Gud, ty Gud är kärleken. 9 Därigenom
har Guds kärlek blivit uppenbarad bland oss, att Gud
har sänt sin enfödde Son i världen, för att vi skola leva
genom honom. 10 Icke däri består kärleken, att vi hava
älskat Gud, utan däri, att han har älskat oss och sänt sin
Son till försoning för våra synder. 11 Mina älskade, om
Gud så har älskat oss, då äro ock vi pliktiga att älska
varandra. 12 Ingen har någonsin sett Gud. Om vi älska
varandra, så förbliver Gud i oss, och hans kärlek är
fullkomnad i oss. 13 Därav att han har givit oss av sin
Ande veta vi att vi förbliva i honom, och att han förbliver
i oss. 14 Och vi hava själva sett, och vi vittna om att
Fadern har sänt sin Son till att vara världens Frälsare.
15 Den som bekänner att Jesus är Guds Son, i honom
förbliver Gud, och han själv förbliver i Gud. 16 Och vi
hava lärt känna den kärlek som Gud har i oss, och vi
hava kommit till tro på den. Gud är kärleken, och den
som förbliver i kärleken, han förbliver i Gud, och Gud
förbliver i honom. 17 Därigenom är kärleken fullkomnad
hos oss, att vi hava frimodighet i fråga om domens dag;
ty sådan Han är, sådana äro ock vi i denna världen. 18
Räddhåga finnes icke i kärleken, utan fullkomlig kärlek
driver ut räddhågan, ty i räddhågan ligger tanke på straff,
och den som rädes är icke fullkomnad i kärleken. 19 Vi
älska, därför att han först har älskat oss. 20 Om någon
säger sig älska Gud och hatar sin broder, så är han en
lögnare. Ty den som icke älskar sin broder, som han har
sett, han kan icke älska Gud, som han icke har sett. 21
Och det budet hava vi från honom, att den som älskar
Gud, han skall ock älska sin broder.

5 Var och en som tror att Jesus är Kristus, han är
född av Gud; och var och en som älskar honom som
födde, han älskar ock den som är född av honom. 2
Därför, när vi älska Gud och hålla hans bud, då veta vi
att vi älska Guds barn. 3 Ty däri består kärleken till Gud,
att vi hålla hans bud; och hans bud äro icke tunga. 4
Ty allt som är fött av Gud, det övervinner världen; och
detta är den seger som har övervunnit världen: vår tro. 5
Vilken annan kan övervinna världen, än den som tror att
Jesus är Guds Son? 6 Han är den som kom genom
vatten och blod, Jesus Kristus, icke med vattnet allenast,
utan med vattnet och blodet. Och Anden är den som
vittnar, eftersom Anden är sanningen. 7 Ty tre äro de
som vittna: 8 Anden, vattnet och blodet; och de tre vittna
ett och detsamma. 9 Om vi taga människors vittnesbörd

för gott, så må väl Guds vittnesbörd vara förmer. Detta
är ju Guds vittnesbörd, att han har vittnat om sin Son.
10 Den som tror på Guds Son, han har vittnesbördet
inom sig själv; den som icke tror Gud, han har gjort
honom till en ljugare, eftersom han icke har trott på Guds
vittnesbörd om sin Son. **11** Och detta är vittnesbördet:
att Gud har givit oss evigt liv; och det livet är i hans Son.
(aiōnios g166) **12** Den som har Sonen, han har livet; den
som icke har Guds Son, han har icke livet. **13** Detta har
jag skrivit till eder, för att I skolen veta att I haven evigt
liv, I som tron på Guds Sons namn. **(aiōnios g166)** **14** Och
detta är den fasta tillförsikt vi hava till honom, att om vi
bedja om något efter hans vilja, så hör han oss. **15** Och
om vi veta att han hör oss, vadhelst vi bedja om, så veta
vi ock att vi redan hava det som vi hava bett honom om
i vår bön. **16** Om någon ser sin broder begå en synd
som icke är en synd till döds, då må han bedja, och så
skall han giva honom liv, om nämligen synden icke är
till döds. Det finnes synd till döds; för sådan säger jag
icke att man skall bedja. **17** All orättfärdighet är synd;
dock finnes det synd som icke är till döds. **18** Vi veta om
var och en som är född av Gud att han icke syndar, ty
den som har blivit född av Gud, han tager sig till vara,
och den onde kommer icke vid honom. **19** Vi veta att vi
äro av Gud, och att hela världen är i den ondes våld.
20 Och vi veta att Guds Son har kommit och givit oss
förstånd, så att vi kunna känna den Sanne; och vi äro i
den Sanne, i hans Son, Jesus Kristus. Denne är den
sanne Guden och evigt liv. **(aiōnios g166)** **21** Kära barn,
tagen eder till vara för avgudarna.

2 Johannesbrevet

1 Den äldste hälsar den utvalda frun och hennes barn,
vilka jag i sanning älskar, och icke jag allenast, utan
ock alla andra som hava lärt känna sanningen. **2** Vi
älska dem för sanningens skull, som förbliver i oss, och
som skall vara med oss till evig tid. **(aiōn g165)** **3** Nåd,
barmhärtighet och frid ifrån Gud, Fadern, och ifrån Jesus
Kristus, Faderns Son, skall vara med oss i sanning och i
kärlek. **4** Det har gjort mig stor glädje att jag har funnit
flera av dina barn vandra i sanningen, efter det bud som
vi hava fått ifrån Fadern. **5** Och nu har jag en bön till
dig, kära fru. Icke som om jag skreve för att giva dig ett
nytt bud; det gäller allenast det bud som vi hava haft
från begynnelsen: att vi skola älska varandra. **6** Och
däri består kärleken, att vi vandra efter de bud han har
givit. Ja, detta är budet, att I skolen vandra i kärleken,
enligt vad I haven hört från begynnelsen. **7** Ty många
villolärare hava gått ut i världen, vilka icke bekänna att
Jesus är Kristus, som skulle komma i köttet; en sådan är
Villoläraren och Antikrist. **8** Tagen eder till vara, så att I
icke förloren det som vi med vårt arbete hava kommit
åstad, utan fån full lön. **9** Var och en som så går framåt,
att han icke förbliver i Kristi lära, han har icke Gud; den
som förbliver i den läran, han har både Fadern och
Sonen. **10** Om någon kommer till eder och icke har den
läran med sig, så tagen icke emot honom i edra hus, och
hälsen honom icke. **11** Ty den som hälsar honom, han
gör sig delaktig i hans onda gärningar. **12** Jag hade väl
mycket annat att skriva till eder, men jag vill icke göra
det med papper och bläck. Jag hoppas att i stället få
komma till eder och muntligen tala med eder, för att vår
glädje skall bliva fullkomlig. **13** Din utvalda systers barn
hälsa dig.

3 Johannesbrevet

1 Den äldste hälsar Gajus, den älskade brodern, som
jag i sanning älskar. **2** Min älskade, jag önskar att
det i allt må stå väl till med dig, och att du må vara vid
god hälsa, såsom det ock står väl till med din själ. **3**
Ty det gjorde mig stor glädje, då några av bröderna
kommo och vittnade om den sanning som bor i dig,
eftersom du ju vandrar i sanningen. **4** Jag har ingen
större glädje än den att få höra att mina barn vandra i
sanningen. **5** Min älskade, du handlar såsom en trofast
man i allt vad du gör mot bröderna, och detta jämväl
när de komma såsom främlingar. **6** Dessa hava nu inför
församlingen vittnat om din kärlek. Och du gör väl, om
du på ett sätt som är värdigt Gud utrustar dem också för
fortsättningen av deras resa. **7** Ty för hans namns skull
hava de dragit åstad, utan att hava tagit emot något av
hedningarna. **8** Därför äro vi å vår sida pliktiga att taga
oss an sådana män, så att vi bliva deras medarbetare till
att främja sanningen. **9** Jag har skrivit till församlingen,
men Diotrefes, som önskar att vara den främste bland
dem, vill icke göra något för oss. **10** Om jag kommer,
skall jag därför påvisa huru illa han gör, då han skvallrar
om oss med elaka ord. Och han nöjer sig icke härmed;
utom det att han själv intet vill göra för bröderna, hindrar
han också andra som vore villiga att göra något, ja, han
driver dem ut ur församlingen. **11** Mina älskade, följ icke
onda föredömen, utan goda. Den som gör vad gott är,
han är av Gud; den som gör vad ont är, han har icke sett
Gud. **12** Demetrius har fått gott vittnesbörd om sig av
alla, ja, av sanningen själv. Också vi giva honom vårt
vittnesbörd; och du vet att vårt vittnesbörd är sant. **13**
Jag hade väl mycket annat att skriva till dig, men jag
vill icke skriva till dig med bläck och penna. **14** Ty jag
hoppas att rätt snart få se dig, och då skola vi muntligen
tala med varandra. Frid vare med dig. Vännerna hälsa
dig. Hälsa vännerna, var och en särskilt.

Judasbrevet

1 Judas, Jesu Kristi tjänare och Jakobs broder, hälsar
de kallade, dem som äro upptagna i Guds, Faderns,
kärlek och bevarade åt Jesus Kristus. 2 Barmhärtighet
och frid och kärlek föröke sig hos eder. 3 Mina älskade,
då jag nu med all iver har tagit mig för att skriva till
eder om vår gemensamma frälsning, finner jag det
nödigt att i min skrivelse förmana eder att kämpa för
den tro som en gång för alla har blivit meddelad åt
de heliga. 4 Några människor hava nämligen innästlat
sig hos eder -- några om vilka det för länge sedan
blev skrivet att de skulle hemfalla under den domen --
ogudaktiga människor, som missbruka vår Guds nåd till
lösaktighet och förneka vår ende härskare och herre,
Jesus Kristus. 5 Men fastän I redan en gång haven fått
kunskap om alltsammans, vill jag påminna eder därom,
att Herren, sedan han hade frälst sitt folk ur Egyptens
land, efteråt förgjorde dem som icke trodde, 6 så ock
därom, att de änglar som icke behöllo sin furstehöghet,
utan övergåvo sin boning, hava av honom med eviga
bojor blivit förvarade i mörker till den stora dagens dom.
(aïdios g126) 7 Likaså hava ock Sodom och Gomorra
med kringliggande städer, vilka på samma sätt som de
förra bedrevo otukt och stodo efter annat umgänge än
det naturliga, blivit satta till ett varnande exempel, i det
att de få lida straff i evig eld. (aiōnios g166) 8 Dock göra
nu också dessa människor på samma sätt, förblindade
av sina drömmar: köttet besmitta de, men andevärldens
herrar förakta de, och dess härlige smäda de. 9 Icke så
Mikael, överängeln; när denne tvistade med djävulen
angående Moses' kropp, dristade han sig icke att över
honom uttala någon smädande dom, utan sade allenast:
»Herren näpse dig.» 10 Dessa åter smäda vad de icke
känna till; och vad de, likasom de oskäliga djuren, med
sina naturliga sinnen kunna fatta, det bruka de till sitt
fördärv. 11 Ve dem! De hava trätt in på Kains väg, de
hava för löns skull störtat sig i Balaams villfarelse och
hava gått förlorade till följd av en gensträvighet lik Koras.
12 Det är dessa som få hålla gästabud med eder, där de
sitta såsom skamfläckar vid edra kärleksmåltider och
oförsynt se sig själva till godo. De äro skyar utan vatten,
skyar som drivas bort av vindarna. De äro träd som stå
nakna på senhösten, ofruktbara, i dubbel måtto döda,
uppryckta med rötterna. 13 De äro vilda havsvågor som
uppkasta sina egna skändligheters skum. De äro irrande
stjärnor, åt vilka det svarta mörkret är förvarat till evig
tid. (aiōn g165) 14 Om dessa var det ock som Enok, den
sjunde från Adam, profeterade och sade: »Se, Herren
kommer med sina mångtusen heliga, 15 för att hålla
dom över alla och bestraffa alla de ogudaktiga för alla
de ogudaktiga gärningar som de hava övat, och för
alla de förmätna ord som de i sin syndiga ogudaktighet
hava talat mot honom.» 16 De äro människor som
alltid knorra och knota över sin lott, medan de likväl
vandra efter sina egna begärelser. Och deras mun talar
stora ord, under det att de dock av egennytta söka vara
människor till behag. 17 Men kommen ihåg, I mina
älskade, vad som har blivit förutsagt av vår Herres, Jesu
Kristi, apostlar, 18 huru de sade till eder: »I den yttersta
tiden skola bespottare uppstå, som vandra efter sina
egna ogudaktiga begärelser.» 19 Det är dessa människor
som vålla söndringar, dessa som äro »själiska» och icke
hava ande. 20 Men I, mina älskade, uppbyggen eder på
eder allraheligaste tro, bedjen i den helige Ande, 21 och
bevaren eder så i Guds kärlek, under det att I vänten
på vår Herres, Jesu Kristi, barmhärtighet, till evigt liv.
(aiōnios g166) 22 Mot somliga av dem, sådana som äro
tvivlande, mån I vara barmhärtiga 23 och frälsa dem
genom att rycka dem ur elden; mot de andra mån I också
vara barmhärtiga, dock med fruktan, så att I avskyn till
och med deras livklädnad, den av köttet befläckade. 24
Men honom som förmår bevara eder ifrån fall och ställa
eder inför sin härlighet ostraffliga, i fröjd, 25 honom som
allena är Gud, och som är vår Frälsare genom Jesus
Kristus, vår Herre, honom tillhör ära, majestät, välde och
makt, såsom före all tid, så ock nu och i alla evigheter.
Amen. Se Själisk i Ordförkl (aiōn g165)

Uppenbarelseboken

1 Detta är en uppenbarelse från Jesus Kristus, en som
Gud gav honom för att visa sina tjänare, vad som
snart skall ske. Och medelst ett budskap genom sin
ängel gav han det till känna för sin tjänare Johannes, **2**
som här vittnar och frambär Guds ord och Jesu Kristi
vittnesbörd, allt vad han själv har sett. **3** Salig är den
som får uppläsa denna profetias ord, och saliga äro
de som få höra dem och som taga vara på, vad däri
är skrivet; ty tiden är nära. **4** Johannes hälsar de sju
församlingarna i provinsen Asien. Nåd vare med eder
och frid från honom som är, och som var, och som skall
komma, så ock från de sju andar, som stå inför hans
tron, **5** och från Jesus Kristus, det trovärdiga vittnet,
den förstfödde bland de döda, den som är härskaren
över konungarna på jorden. Honom som älskar oss, och
som har löst oss från våra synder med sitt blod **6** och
gjort oss till ett konungadöme, till präster åt sin Gud
och Fader, honom tillhör äran och väldet i evigheternas
evigheter, amen. **(aiōn g165)** **7** Se, han kommer med
skyarna, och allas ögon skola se honom, ja ock deras
som hava stungit honom; och alla släkter på jorden skola
jämra sig vid hans åsyn. Ja, amen. **8** Jag är A och O,
säger Herren Gud, han som är, och som var, och som
skall komma, den Allsmäktige. **9** Jag, Johannes, eder
broder, som med eder har del i bedrövelsen och riket och
ståndaktigheten i Jesus, jag befann mig på den ö som
heter Patmos, för Guds ords och Jesu vittnesbörds skull.
10 Jag kom i andehänryckning på Herrens dag och fick
då bakom mig höra en stark röst, lik ljudet av en basun,
11 och den sade: »Skriv upp i en bok vad du får se, och
sänd den till de sju församlingarna i Efesus och Smyrna
och Pergamus och Tyatira och Sardes och Filadelfia och
Laodicea.» **12** Och jag vände mig om för att se vad det
var för en röst som talade till mig; och när jag vände mig
om, fick jag se sju gyllene ljusstakar **13** och mitt i bland
ljusstakarna någon som liknade en människoson, klädd i
en fotsid klädnad och omgjordad kring bröstet med ett
gyllene bälte. **14** Hans huvud och hår var vitt såsom vit
ull, såsom snö, och hans ögon voro såsom eldslågor. **15**
Hans fötter liknade glänsande malm, när den har blivit
glödgad i en ugn. Och hans röst var såsom bruset av
stora vatten. **16** I sin högra hand hade han sju stjärnor,
och från hans mun utgick ett skarpt tveeggat svärd, och
hans ansikte var såsom solen, när den skiner i sin fulla
kraft. **17** När jag såg honom, föll jag ned för hans fötter,
såsom hade jag varit död. Men han lade sin högra hand
på mig och sade: »Frukta icke. Jag är den förste och den
siste **18** och den levande; jag var död, men se, jag lever
i evigheternas evigheter och jag har nycklarna till döden
och dödsriket. **(aiōn g165, Hadēs g86)** **19** Så skriv nu upp,
vad du har sett, och skriv upp både vad som nu är, och
vad som härefter skall ske. **20** Vad angår hemligheten
med de sju stjärnorna, som du har sett i min högra hand,
och de sju gyllene ljusstakarna, så må du veta att de sju
stjärnorna äro de sju församlingarnas änglar, och att de
sju ljusstakarna äro de sju församlingarna.» Se A och O
i Ordförkl.

2 Skriv till Efesus' församlings ängel: »Så säger han
som håller de sju stjärnorna i sin högra hand, han
som går omkring bland de sju gyllene ljusstakarna:
2 Jag känner dina gärningar och ditt arbete och din
ståndaktighet, och jag vet att du icke kan lida onda
människor; du har prövat dem som säga sig vara
apostlar, men icke äro det, och har funnit dem vara
lögnare. **3** Och du är ståndaktig och har burit mycket
för mitt namns skull och har icke förtröttats. **4** Men jag
har det emot dig, att du har övergivit din första kärlek.
5 Betänk då varifrån du har fallit, och bättra dig, och
gör åter sådana gärningar som du gjorde under din
första tid. Varom icke, så skall jag komma över dig och
skall flytta din ljusstake från dess plats, såframt du icke
gör bättring. **6** Men den berömmelsen har du, att du
hatar nikolaiternas gärningar, som också jag hatar. --
7 Den som har öra, han höre vad Anden säger till
församlingarna. Den som vinner seger, åt honom skall
jag giva att äta av livets träd, som står i Guds paradis.»
8 Och skriv till Smyrnas församlings ängel: »Så säger
den förste och den siste, han som var död och åter
har blivit levande: **9** Jag känner din bedrövelse och
din fattigdom -- dock, du är rik! -- och jag vet vilken
försmädelse du utstår av dem som säga sig vara judar,
men icke äro detta, utan äro en Satans synagoga. **10**
Frukta icke för det som du skall få lida. Se, djävulen
skall kasta somliga av eder i fängelse, för att I skolen
sättas på prov; och I skolen få utstå bedrövelse i tio
dagar. Var trogen intill döden, så skall jag giva dig livets
krona, **11** Den som har öra, han höre vad Anden säger
till församlingarna. Den som vinner seger, han skall
förvisso icke lida någon skada av den andra döden.» **12**
Och skriv till Pergamus' församlings ängel: »Så säger
han som har det skarpa tveeggade svärdet: **13** Jag vet
var du bor: där varest Satan har sin tron. Och dock håller
du fast vid mitt namn; och tron på mig förnekade du
icke ens på den tid då Antipas, mitt vittne, min trogne
tjänare, blev dräpt hos eder -- där varest Satan bor. **14**
Men jag har något litet emot dig: du har hos dig några
som hålla fast vid Balaams lära, hans som lärde Balak
huru han skulle lägga en stötesten för Israels barn, så
att de skulle äta kött från avgudaoffer och bedriva otukt.
15 Så har också du några som på lika sätt hålla sig till
nikolaiternas lära. **16** Gör då bättring; varom icke, så
skall jag snart komma över dig och skall strida mot dem
med min muns svärd. **17** Den som har öra, han höre
vad Anden säger till församlingarna. Den som vinner
seger, åt honom skall jag giva av det fördolda mannat;
och jag skall giva honom en vit sten och ett nytt namn

skrivet på den stenen, ett namn som ingen känner, utom
den som får det.» 18 Och skriv till Tyatiras församlings
ängel: »Så säger Guds Son, han som har ögon såsom
eldslågor, han vilkens fötter likna glänsande malm: 19
Jag känner dina gärningar och din kärlek och din tro,
och jag vet huru du har tjänat och varit ståndaktig, och
huru dina sista gärningar äro flera än dina första. 20
Men jag har det emot dig att du är så efterlåten mot
kvinnan Jesabel -- hon som säger sig vara en profetissa
och uppträder såsom lärare och förleder mina tjänare till
att bedriva otukt och till att äta kött från avgudaoffer.
21 Jag har givit henne tid till bättring, men hon vill icke
göra bättring och upphöra med sin otukt. 22 Se, jag vill
lägga henne ned på sjuksängen; och över dem som
med henne begå äktenskapsbrott vill jag sända stor
vedermöda, såframt de icke bättra sig och upphöra med
att göra hennes gärningar. 23 Och hennes barn skall
jag dräpa. Och alla församlingarna skola förnimma, att
jag är den som rannsakar njurar och hjärtan; och jag
skall giva var och en av eder efter hans gärningar. 24
Men till eder, I andra som bon i Tyatira, till eder alla som
icke haven denna lära, då I ju icke »haven lärt känna
djupheterna», såsom de säga -- ja, Satans djupheter! --
till eder säger jag: Jag lägger icke på eder någon ny
börda; 25 hållen allenast fast vid det som I haven, till
dess jag kommer. 26 Den som vinner seger och intill
änden troget gör mina gärningar, åt honom skall jag giva
makt över hedningarna. 27 och han skall styra dem med
järnspira, likasom när man krossar lerkärl, 28 såsom ock
jag har fått den makten av min Fader; och jag skall giva
honom morgonstjärnan. 29 Den som har öra, han höre
vad Anden säger till församlingarna.»

3 Och skriv till Sardes' församlings ängel: »Så säger
han som har Guds sju andar och de sju stjärnorna:
Jag känner dina gärningar; du har det namnet om dig,
att du lever, men du är död. 2 Vakna upp och håll dig
vaken, och styrk det som ännu är kvar, det som har varit
nära att dö. Ty jag har icke funnit dina gärningar vara
fullkomliga inför min Gud. 3 Tänk nu på huru du undfick
ordet och hörde det, och tag vara på därpå och gör
bättring. Om du icke håller dig vaken, så skall jag komma
såsom en tjuv, och du skall förvisso icke veta vilken stund
jag kommer över dig. 4 Dock kunna hos dig i Sardes
nämnas några få som icke hava fläckat sina kläder; och
dessa skola vandra med mig i vita kläder, ty de äro
värdiga därtill. 5 Den som vinner seger, han skall så
bliva klädd i vita kläder, och jag skall aldrig utplåna hans
namn ur livets bok, utan kännas vid hans namn inför min
Fader och inför hans änglar. 6 Den som har öra, han
höre vad Anden säger till församlingarna.» 7 Och skriv
till Filadelfias församlings ängel: »Så säger den Helige,
den Sannfärdige, han som har 'Davids nyckel', han som
'upplåter, och ingen kan tillsluta', han som 'tillsluter, och
ingen upplåter': 8 Jag känner dina gärningar. Se, jag har
låtit dig finna en öppen dörr, som ingen kan tillsluta. Ty
väl är din kraft ringa, men du har tagit vara på mitt ord
och icke förnekat mitt namn. 9 Se, jag vill överlämna åt
dig några från Satans synagoga, några av dem som
säga sig vara judar, men icke äro det, utan ljuga; ja, jag
vill göra så, att de komma ock falla ned för dina fötter,
och de skola förstå, att jag har fått dig kär. 10 Eftersom
du har tagit vara på mitt bud om ståndaktighet, skall ock
jag taga vara på dig och frälsa dig ut ur den prövningens
stund som skall komma över hela världen, för att sätta
jordens inbyggare på prov. 11 Jag kommer snart; håll
fast det du har, så att ingen tager din krona. 12 Den som
vinner seger, honom skall jag göra till en pelare i min
Guds tempel, och han skall aldrig mer lämna det; och
jag skall skriva på honom min Guds namn och namnet
på min Guds stad, det nya Jerusalem, som kommer ned
från himmelen, från min Gud, så ock mitt eget nya namn.
13 Den som har öra, han höre vad Anden säger till
församlingarna. 14 Och skriv till Laodiceas församlings
ängel: »Så säger han som är Amen, den trovärdiga och
sannfärdiga vittnet, begynnelsen till Guds skapelse: 15
Jag känner dina gärningar: du är varken kall eller varm.
Jag skulle önska att du vore antingen kall eller varm. 16
Men nu, då du är ljum och varken varm eller kall, skall
jag utspy dig ur min mun. 17 Du säger ju: 'Jag är rik, ja,
jag har vunnit rikedomar och behöver intet'; och du vet
icke att du just är eländig och ömkansvärd och fattig och
blind och naken. 18 Så råder jag dig då att du köper av
mig guld som är luttrat i eld, för att du skall bliva rik,
och att du köper vita kläder till att kläda dig i, för att din
nakenhets skam icke skall bliva uppenbar, och att du
köper ögonsalva till att smörja dina ögon med, för att
du skall kunna se. 19 'Alla som jag älskar, dem tuktar
och agar jag.' Så gör nu bättring med all flit. 20 Se, jag
står för dörren och klappar; om någon lyssnar till min
röst och upplåter dörren, så skall jag gå in till honom
och hålla måltid med honom och han med mig. 21 Den
som vinner seger, honom skall jag låta sitta med mig på
min tron, likasom jag själv har vunnit seger och satt mig
med min Fader på hans tron. 22 Den som har öra, han
höre vad Anden säger till församlingarna. Detta uttryck
är hämtat från Jes 65,16, där det ord, som i den svenska
översättningen återgives med den sannfärdige, i den
hebreiska grundtexten är amen.

4 Sedan fick jag se en dörr vara öppnad i himmelen;
och den röst, lik ljudet av en basun, som jag förut
hade hört tala till mig, sade: »Kom hit upp, så skall jag
visa dig, vad som skall ske härefter.» 2 I detsamma
kom jag i andehänryckning. Och jag fick se en tron vara
framsatt i himmelen, och någon satt på den tronen; 3 och
han som satt därpå var till utseendet såsom jaspissten
och karneol. Och runt omkring tronen gick en regnbåge,
som till utseendet var såsom en smaragd. 4 Och jag
såg tjugufyra andra troner runt omkring tronen, och på

de tronerna sutto tjugufyra äldste, klädda i vita kläder,
med gyllene kransar på sina huvuden. 5 Och från tronen
utgingo ljungeldar och dunder och tordön; och framför
tronen brunno sju eldbloss, det är Guds sju andar. 6
Framför tronen syntes ock likasom ett glashav, likt kristall;
och runt omkring tronen stodo fyra väsenden, ett mitt
för var sida av tronen och de voro fullsatta med ögon
framtill och baktill. 7 Och det första väsendet liknade ett
lejon, det andra väsendet liknade en ung tjur, det tredje
väsendet hade ett ansikte såsom en människa, det fjärde
väsendet liknade en flygande örn. 8 Och vart och ett av
de fyra väsendena hade sex vingar; runt omkring, jämväl
under vingarna voro de fullsatta med ögon. Och dag
och natt sade de utan uppehåll: »Helig, helig, helig är
Herren Gud den Allsmäktige, han som var, och som är,
och som skall komma.» 9 Och när väsendena hembära
pris och ära och tack åt honom som sitter på tronen och
tillbedja honom som lever i evigheternas evigheter, (aiōn
g165) 10 då falla de tjugufyra äldste ned inför honom
som sitter på tronen, och tillbedja honom som lever i
evigheternas evigheter, och lägga sina kransar ned inför
tronen och säga; (aiōn g165) 11 »Du, vår Herre och Gud,
är värdig att mottaga pris och ära och makt, ty du har
skapat allting, och därför att så var din vilja, kom det till
och blev skapat.»

5 Och i högra handen på honom som satt på tronen
såg jag en bokrulle, med skrift både på insidan och
på utsidan, och förseglad med sju insegel. 2 Och jag
såg en väldig ängel som utropade med hög röst: »Vem
är värdig att öppna bokrullen och bryta dess insegel?»
3 Men ingen, vare sig i himmelen eller på jorden eller
under jorden, kunde öppna bokrullen eller se vad som
stod däri. 4 Och jag grät bittert över att ingen befanns
vara värdig att öppna bokrullen eller se, vad som stod
däri. 5 Men en av de äldste sade till mig: »Gråt icke.
Se, lejonet av Juda stam, telningen från Davids rot, har
vunnit seger, så att han kan öppna bokrullen och och
bryta dess sju insegel.» 6 Då fick jag se att mellan
tronen och de fyra väsendena och de äldste stod ett
lamm, som såg ut såsom hade det varit slaktat. Det
hade sju horn och sju ögon, det är Guds sju andar, vilka
äro utsända över hela jorden. 7 Och det trädde fram
och tog bokrullen ur högra handen på honom som satt
på tronen. 8 Och när han tog bokrullen, föllo de fyra
väsendena och de tjugufyra äldste ned inför Lammet;
och de hade var och en sin harpa och hade gyllene
skålar, fulla med rökelse, det är de heligas böner. 9 Och
de sjöngo en ny sång som lydde så: »Du är värdig att
taga bokrullen och att bryta dess insegel, ty du har blivit
slaktad, och med ditt blod har du åt Gud köpt människor,
av alla stammar och tungomål och folk och folkslag, 10
och gjort dem åt vår Gud till ett konungadöme och till
präster, och de skola regera på jorden» 11 Och i min
syn fick jag höra röster av många änglar runt omkring
tronen och omkring väsendena och de äldste; och deras
antal var tio tusen gånger tio tusen och tusen gånger
tusen. 12 Och de sade med hög röst: »Lammet som blev
slaktat, är värdigt att mottaga makten, så ock rikedom
och vishet och starkhet och ära, och pris och lov.» 13
Och allt skapat, både i himmelen och på jorden och
under jorden och på havet, och allt vad i dem var, hörde
jag säga: »Honom, som sitter på tronen, och Lammet
tillhör lovet och äran och priset och väldet i evigheternas
evigheter.» (aiōn g165) 14 Och de fyra väsendena sade
»amen», och de äldste föllo ned och tillbådo.

6 Och jag såg Lammet bryta det första av de sju
inseglen; och jag hörde ett av de fyra väsendena
säga såsom med tordönsröst: »Kom.» 2 Då fick jag
se en vit häst; och mannen som satt på den hade en
båge, och en segerkrans blev honom given, och han
drog ut såsom segrare och för att segra. 3 Och när det
bröt det andra inseglet, hörde jag det andra väsendet
säga »Kom.» 4 Då kom en annan häst fram, en som
var röd; och åt mannen som satt på den blev givet att
taga friden bort från jorden, så att människorna skulle
slakta varandra. Och ett stort svärd blev honom givet.
5 Och när det bröt det tredje inseglet, hörde jag det
tredje väsendet säga »Kom.» Då fick jag se en svart
häst; och mannen som satt på den hade en vågskål i sin
hand. 6 Och jag hörde likasom en röst mitt ibland de fyra
väsendena säga: »Ett mått vete för en silverpenning och
tre mått korn för en silverpenning! Och oljan och vinet må
du icke skada.» 7 Och när det bröt det fjärde inseglet,
hörde jag det fjärde väsendets röst säga: »Kom.» 8
Då fick jag se en blekgul häst; och mannen som satt
på den, hans namn var Döden, och Dödsriket följde
med honom. Och åt dem gavs makt över fjärdedelen av
jorden, så att de skulle få dräpa med svärd och genom
hungersnöd och pest och genom vilddjuren på jorden.
(Hadēs g86) 9 Och när det bröt det femte inseglet, såg
jag under altaret de människors själar, som hade blivit
slaktade för Guds ords skull och för det vittnesbörds
skull, som de hade. 10 Och de ropade med hög röst och
sade: »Huru länge, du helige och sannfärdige Herre,
skall du dröja att hålla dom och att utkräva vårt blod
av jordens inbyggare?» 11 Och åt var och en av dem
gavs en vit, fotsid klädnad, och åt dem blev tillsagt att de
ännu en liten tid skulle giva sig till ro, till dess jämväl
skaran av deras medtjänare och bröder, som skulle bliva
dräpta likasom de själva, hade blivit fulltalig. 12 Och jag
såg Lammet bryta det sjätte inseglet. Då blev det en
stor jordbävning, och solen blev svart som en sorgdräkt,
och månen blev hel och hållen såsom blod; 13 och
himmelens stjärnor föllo ned på jorden, såsom när ett
fikonträd fäller sina omogna frukter, då det skakas av en
stark vind. 14 Och himmelen vek undan, såsom när en
bokrulle rullas tillhopa; och alla berg och öar flyttades

bort ifrån sin plats. 15 Och konungarna på jorden och
stormännen och krigsöverstarna och alla de rika och de
väldiga, ja, alla, både trälar och fria, dolde sig i hålor
och bland bergsklippor. 16 Och de sade till bergen och
klipporna: »Fallen över oss och döljen oss för dens
ansikte, som sitter på tronen, och för Lammets vrede. 17
Ty deras vredes stora dag är kommen, och vem kan
bestå?» Se Mått och Silverpenning i Ordförkl.

7 Sedan såg jag fyra änglar stå vid jordens fyra hörn
och hålla tillbaka jordens fyra vindar, för att ingen vind
skulle blåsa över jorden eller över havet eller mot något
träd. 2 Och jag såg en annan ängel träda fram ifrån
öster med den levande Gudens signet. Och han ropade
med hög röst till de fyra änglar som hade fått sig givet att
skada jorden och havet, 3 och sade: »Gören icke jorden
eller havet eller träden någon skada, förrän vi hava
tecknat vår Guds tjänare med insegel på deras pannor.»
4 Och jag fick höra antalet av dem som voro tecknade
med insegel, ett hundra fyrtiofyra tusen tecknade, av
alla Israels barns stammar; 5 av Juda stam tolv tusen
tecknade, av Rubens stam tolv tusen, av Gads stam
tolv tusen, 6 av Asers stam tolv tusen, av Neftalims
stam tolv tusen, av Manasses' stam tolv tusen, 7 av
Simeons stam tolv tusen, av Levi stam tolv tusen, av
Isaskars stam tolv tusen, 8 av Sabulons stam tolv tusen,
av Josefs stam tolv tusen, av Benjamins stam tolv tusen
tecknade. 9 Sedan fick jag se en stor skara, som ingen
kunde räkna, en skara ur alla folkslag och stammar och
folk och tungomål stå inför tronen och inför Lammet; och
de voro klädda i vita, fotsida kläder och hade palmer
i sina händer. 10 Och de ropade med hög röst och
sade: »Frälsningen tillhör vår Gud, honom som sitter på
tronen, och Lammet.» 11 Och alla änglar, som stodo
runt omkring tronen och omkring de äldste och de fyra
väsendena, föllo ned på sina ansikten inför tronen och
tillbådo Gud 12 och sade: »Amen. Lovet och priset och
visheten och tacksägelsen och äran och makten och
starkheten tillhöra vår Gud i evigheternas evigheter.
Amen.» (aiōn g165) 13 Och en av de äldste tog till orda
och sade till mig: »Dessa som äro klädda i de vita, fotsida
kläderna, vilka äro de, och varifrån hava de kommit?»
14 Jag svarade honom: »Min herre, du vet själv det.» Då
sade han till mig: »Dessa äro de som komma ur den
stora bedrövelsen, och som hava tvagit sina kläder och
gjort dem vita i Lammets blod. 15 Därför stå de inför
Guds tron och tjäna honom, dag och natt, i hans tempel.
Och han som sitter på tronen skall slå upp sitt tabernakel
över dem. 16 'De skola icke mer hungra och icke mer
törsta, och solens hetta skall icke träffa dem, ej heller
eljest någon brännande hetta. 17 Ty Lammet, som står
mitt för tronen, skall vara deras herde och leda dem till
livets vattenkällor, och 'Gud skall avtorka alla tårar från
deras ögon'.»

8 Och när Lammet bröt det sjunde inseglet, uppstod
i himmelen en tystnad, som varade vid pass en halv
timme. 2 Och jag fick se de sju änglar, som stå inför
Gud; åt dem gåvos sju basuner. 3 Och en annan ängel
kom och ställde sig vid altaret, och han hade ett gyllene
rökelsekar; och mycken rökelse var given åt honom,
för att han skulle lägga den till alla de heligas böner på
det gyllene altare som stod framför tronen. 4 Och ur
ängelns hand steg röken av rökelsen med de heligas
böner upp inför Gud. 5 Och ängeln tog rökelsekaret och
fyllde det med eld från altaret och kastade elden ned på
jorden. Då kommo tordön och dunder och ljungeldar och
jordbävning. 6 Och de sju änglarna, som hade de sju
basunerna, gjorde sig redo att stöta i sina basuner. 7
Och den förste stötte i sin basun. Då kom hagel och
eld, blandat med blod, och det kastades ned på jorden;
och tredjedelen av jorden brändes upp, och tredjedelen
av träden brändes upp, och allt grönt gräs brändes
upp. 8 Och den andre ängeln stötte i sin basun. Då
var det som om ett stort brinnande berg hade blivit
kastat i havet; och tredjedelen av havet blev blod. 9
Och tredjedelen av de levande varelser som funnos i
havet omkom; och tredjedelen av skeppen förgicks. 10
Och den tredje ängeln stötte i sin basun. Då föll från
himmelen en stor stjärna, brinnande såsom ett bloss;
och den föll ned över tredjedelen av strömmarna och
över vattenkällorna. 11 Och stjärnans namn var Malört.
Och tredjedelen av vattnet blev bitter malört; och många
människor omkommo genom vattnet, därför att det hade
blivit så bittert. 12 Och den fjärde ängeln stötte i sin
basun. Då drabbade hemsökelsen tredjedelen av solen
och tredjedelen av månen och tredjedelen av stjärnorna,
så att tredjedelen av dem förmörkades och dagen miste
tredjedelen av sitt ljus, sammalunda ock natten. 13
Sedan fick jag i min syn höra en örn, som flög fram
uppe i himlarymden, ropa med hög röst: »Ve, ve, ve över
jordens inbyggare, när de tre övriga änglar, som skola
stöta i basun, låta sina basuner ljuda!»

9 Och den femte ängeln stötte i sin basun. Då såg
jag en stjärna vara fallen ifrån himmelen ned på
jorden; och åt henne gavs nyckeln till avgrundens brunn.
(Abyssos g12) 2 Och hon öppnade avgrundens brunn. Då
steg en rök upp ur brunnen, lik röken från en stor ugn,
och solen och luften förmörkades av röken från brunnen.
(Abyssos g12) 3 Och ur röken kommo gräshoppor ut över
jorden; och åt dem gavs samma makt som skorpionerna
på jorden hava. 4 Och dem blev tillsagt, att de icke skulle
skada gräset på jorden eller något annat grönt eller något
träd, utan allenast de människor som icke hade Guds
insegel på sina pannor. 5 Och åt dem blev givet att,
icke att döda dem, men att plåga dem i fem månader;
och plågan, som de vållade var såsom den plåga en
skorpion åstadkommer, när den stinger en människa. 6

På den tiden skola människorna söka döden, men icke
kunna finna den; de skola åstunda att dö, men döden
skall fly undan ifrån dem. 7 Och gräshopporna tedde sig
såsom hästar, rustade till strid. På sina huvuden hade
de likasom kransar, som syntes vara av guld. Deras
ansikten voro såsom människors ansikten. 8 De hade
hår såsom kvinnors hår, och deras tänder voro såsom
lejons. 9 De hade bröst, som liknade järnpansar; och
rasslet av deras vingar var såsom vagnsrasslet, när
många hästar med sina vagnar störta fram till strid. 10
De hade stjärtar med gaddar, såsom skorpioner hava;
och i deras stjärtar låg den makt de hade fått att i fem
månader skada människorna. 11 Till konung över sig
hade de avgrundens ängel, vilkens namn på hebreiska
är Abaddon och som på grekiska har namnet Apollyon.
(Abyssos g12) 12 Det första ve har gått till ända; se, efter
detta komma ännu två andra ve. 13 Och den sjätte
ängeln stötte i sin basun. Då hörde jag en röst från
de fyra hornen på det gyllene altare, som stod inför
Guds ansikte, 14 säga till den sjätte ängeln, den som
hade basunen: »Lös de fyra änglar, som hållas bundna
invid den stora floden Eufrat.» 15 Och de fyra änglarna
löstes, de som just för den timmen, på den dagen, i den
månaden, under det året hade hållits redo att dräpa
tredjedelen av människorna. 16 Och antalet ryttare i
de ridande skarorna var två gånger tio tusen gånger
tio tusen; jag fick höra att de voro så många. 17 Och
hästarna och männen som sutto på dem tedde sig för
min syn på detta sätt: männen hade eldröda och mörkblå
och svavelgula pansar; och hästarna hade huvuden
såsom lejon, och ur deras gap gick ut eld och rök och
svavel. 18 Av dessa tre plågor -- av elden och röken och
svavlet som gick ut ur deras gap -- dödades tredjedelen
av människorna. 19 Ty hästarnas makt låg i deras gap
och i deras svansar. Deras svansar liknade nämligen
ormar, och hade huvuden, och med dem var det, som
de gjorde skada. 20 Men de återstående människorna,
de som icke hade blivit dödade genom dessa plågor,
gjorde icke bättring; de vände sig icke ifrån belätena,
som de hade gjort med egna händer, och upphörde icke
att tillbedja onda andar och avgudar av guld och silver
och koppar och sten och trä, som varken kunna se eller
höra eller gå. 21 De gjorde icke bättring och upphörde
icke med sina mordgärningar och trolldomskonster, sin
otukt och sitt tjuveri. D. ä. fördärvaren.

10 Och jag såg en annan väldig ängel komma ned
från himmelen. Han var klädd i en sky och hade
regnbågen över sitt huvud, och hans ansikte var såsom
solen, och hans ben voro såsom eldpelare; 2 och i sin
hand hade han en öppen liten bokrulle. Och han satte
sin högra fot på havet och sin vänstra på jorden. 3 Och
han ropade med hög röst, såsom när ett lejon ryter.
Och när han hade ropat, läto de sju tordönen höra sina
röster. 4 Och sedan de sju tordönen hade talat, tänkte
jag skriva, men jag fick då höra en röst från himmelen
säga: »Göm såsom under insegel vad de sju tordönen
hava talat, och skriv icke upp det.» 5 Och ängeln, som
jag såg stå på havet och på jorden, lyfte sin högra hand
upp mot himmelen 6 och svor vid honom som lever
i evigheternas evigheter, vid honom som har skapat
himmelen och vad däri är, och jorden och vad därpå är,
och havet och vad däri är, och sade: »Ingen tid skall
mer givas, **(aiōn g165)** 7 utan i de dagar, då den sjunde
ängelns röst höres, när det sker att han stöter i sin
basun, då är Guds hemliga rådslut fullbordat, i enlighet
med det glada budskap som han har förkunnat för sina
tjänare profeterna.» 8 Och den röst som jag hade hört
från himmelen hörde jag nu åter tala till mig; den sade:
»Gå och tag den öppna bokrulle som ängeln har i sin
hand, han som står på havet och på jorden.» 9 Då gick
jag bort till ängeln och bad honom att han skulle giva
mig bokrullen. Och han sade till mig: »Tag den och ät
upp den; den skall vålla dig bitter plåga i din buk, men i
din mun skall den vara söt såsom honung.» 10 Då tog
jag bokrullen ur ängelns hand och åt upp den; och den
var i min mun söt såsom honung, men när jag hade ätit
upp den, kände jag bitter plåga i min buk. 11 Och mig
blev sagt: »Du måste än ytterligare profetera om många
folk och folkslag och tungomål och konungar.

11 Och ett rör, likt en mätstång, gavs åt mig, och mig
blev sagt: »Stå upp och mät Guds tempel och
altaret tillika med dem som tillbedja därinne. 2 Men
lämna å sido templets yttre förgård och mät den icke; ty
den är prisgiven åt hedningarna, och de skola under
fyrtiotvå månader förtrampa den heliga staden. 3 Och
jag skall låta mina två vittnen under ett tusen två hundra
sextio dagar profetera, höljda i säcktyg. 4 Dessa vittnen
äro de två olivträd och de två ljusstakar som stå inför
jordens Herre. 5 Och om någon vill göra dem skada, så
går eld ut ur deras mun och förtär deras ovänner; ja, om
någon vill göra dem skada, så skall han bliva dödad på
det sättet. 6 De hava makt att tillsluta himmelen, så att
intet regn faller under den tid de profetera; de hava ock
makt över vattnet, att förvandla det till blod, och makt
att slå jorden med alla slags plågor, så ofta de vilja. 7
Och när de hava till fullo framburit sitt vittnesbörd, skall
vilddjuret, det som skall stiga upp ur avgrunden, giva
sig i strid med dem och skall övervinna dem och döda
dem. **(Abyssos g12)** 8 Och deras döda kroppar skola bliva
liggande på gatan i den stora staden som, andligen talat,
heter Sodom och Egypten, den stad där också deras
Herre blev korsfäst. 9 Och människor av allahanda folk
och stammar och tungomål och folkslag skola i tre och
en halv dagar se deras döda kroppar ligga där, och de
skola icke tillstädja att kropparna läggas i någon grav. 10
Och jordens inbyggare skola glädjas över vad som har
vederfarits dem och skola fröjda sig och sända varandra
gåvor; ty dessa två profeter hade varit en plåga för

jordens inbyggare.» **11** Men efter tre och en halv dagar
kom livets ande från Gud in i dem, och de reste sig upp
på sina fötter; och en stor fruktan föll över dem som sågo
dem. **12** Och de hörde en stark röst från himmelen, som
sade till dem: »Kommen hit upp.» Då stego de i en sky
upp till himmelen, i sina ovänners åsyn. **13** Och i samma
stund blev det en stor jordbävning, och tiondedelen av
staden störtade samman, och genom jordbävningen
omkommo sju tusen människor; och de övriga blevo
förskräckta och gåvo ära åt Gud i himmelen. **14** Det
andra ve har gått till ända; se, det tredje ve kommer
snart. **15** Och den sjunde ängeln stötte i sin basun. Då
ljödo i himmelen starka röster som sade: »Väldet över
världen har blivit vår Herres och hans Smordes, och han
skall vara konung i evigheternas evigheter.» **(aiōn g165)**
16 Och de tjugufyra äldste, som sutto på sina troner
inför Gud, föllo ned på sina ansikten och tillbådo Gud
17 och sade: »Vi tacka dig, Herre Gud, du Allsmäktige,
du som är, och som var, för att du har tagit i besittning
din stora makt och trätt fram såsom konung. **18** Folken
vredgades, men din vredes dag har nu kommit, och
den tid då de döda skola få sin dom, och då du skall
löna dina tjänare profeterna och de heliga och dem som
frukta ditt namn, både små och stora, och då du skall
fördärva dem som fördärva jorden.» **19** Och Guds tempel
i himmelen öppnades, och hans förbundsark blev synlig
i hans tempel. Då kommo ljungeldar och dunder och
tordön och jordbävning och starkt hagel.

12 Och ett stort tecken visade sig i himmelen: där
syntes en kvinna, som hade solen till sin klädnad
och månen under sina fötter, och en krans av tolv stjärnor
på sitt huvud. **2** Hon var havande och ropade i barnsnöd
och födslovånda. **3** Ännu ett annat tecken visade sig i
himmelen: där syntes en stor röd drake, som hade sju
huvuden och tio horn, och på sina huvuden sju kronor. **4**
Och hans stjärt drog med sig tredjedelen av himmelens
stjärnor och kastade den ned på jorden. Och draken stod
framför kvinnan som skulle föda, ty han ville uppsluka
hennes barn, när hon hade fött det. **5** Och hon födde ett
barn gossebarn, som en gång skall styra alla folk med
järnspira. Men hennes barn blev uppryckt till Gud och
till hans tron; **6** Och kvinnan flydde ut i öknen, där hon
har en plats sig beredd av Gud, och där hon skulle få
sitt uppehälle under ett tusen två hundra sextio dagar.
7 Och en strid uppstod i himmelen: Mikael och hans
änglar gåvo sig i strid med draken; och draken och hans
änglar stridde mot dem, **8** men de förmådde intet mot
dem, och i himmelen fanns nu icke mer någon plats för
dem. **9** Och den store draken, den gamle ormen, blev
nedkastad, han som kallas Djävul och Satan, och som
förvillar hela världen; han blev nedkastad till jorden, och
hans änglar kastades ned jämte honom. **10** Och jag
hörde en stark röst i himmelen säga: »Nu har frälsningen
och makten och riket blivit vår Guds, och väldet hans
Smordes; ty våra bröders åklagare är nedkastad, han
som dag och natt anklagade dem inför vår Gud. **11** De
övervunno honom i kraft av Lammets blod och i kraft av
sitt vittnesbörds ord: de älskade icke så sitt liv, att de
drogo sig undan döden. **12** Glädjens fördenskull, I himlar
och I som bon i dem. Men ve dig, du jord, och dig, du
hav! Ty djävulen har kommit ned till eder i stor vrede,
eftersom han vet att den tid han har kvar är kort.» **13**
Och när draken såg att han var nedkastad på jorden,
förföljde han kvinnan, som hade fött gossebarnet. **14**
Men åt kvinnan gåvos den stora örnens två vingar, för
att hon skulle flyga ut i öknen till den plats där hon skulle
få sitt uppehälle under en tid och tider och en halv tid,
fjärran ifrån ormens åsyn. **15** Då sprutade ormen ur
sitt gap vatten efter kvinnan såsom en ström, för att
strömmen skulle bortföra henne. **16** Men jorden kom
kvinnan till hjälp; jorden öppnade sin mun och drack
upp strömmen, som draken hade sprutat ut ur sitt gap.
17 Och draken vredgades än mer på kvinnan och gick
åstad för att föra krig mot de övriga av hennes säd, mot
dem som hålla Guds bud och hava Jesu vittnesbörd.

13 Och han ställde sig på sanden invid havet. Då
såg jag ett vilddjur stiga upp ur havet; det hade
tio horn och sju huvuden, och på sina horn hade det
tio kronor och på sina huvuden hädiska namn. **2** Och
vilddjuret, som jag såg, liknade en panter, men det hade
fötter såsom en björn och gap såsom ett lejon. Och
draken gav det sin makt och sin tron och gav det stor
myndighet. **3** Och jag såg ett av dess huvuden vara
likasom sårat till döds, men dess dödssår blev läkt. Och
hela jorden såg med förundran efter vilddjuret. **4** Och
de tillbådo draken, därför att han hade givit vilddjuret
sådan myndighet; de tillbådo och vilddjuret och sade
»Vem är lik vilddjuret, och vem kan strida mot det?» **5**
Och det fick en mun sig given, som talade stora ord och
vad hädiskt var, och det fick makt att så göra under
fyrtiotvå månader. **6** Och den öppnade sin mun till att
föra hädiskt tal mot Gud, till att häda hans namn och
hans tabernakel och dem som bo i himmelen. **7** Och det
fick makt att föra krig mot de heliga och att övervinna
dem; och det fick makt över alla stammar och folk och
tungomål och folkslag. **8** Och alla jordens inbyggare
skola tillbedja det, ja, envar som icke har sitt namn från
världens begynnelse skrivet i livets bok, det slaktade
Lammets bok. **9** Den som har öra, han höre. **10** Den
som för andra bort i fångenskap, han skall själv bliva
bortförd i fångenskap; den som dräper andra med svärd,
han skall själv bliva dräpt med svärd. Här gäller det för
de heliga att hava ståndaktighet och tro. **11** Och jag såg
ett annat vilddjur stiga upp ur jorden; det hade två horn,
lika ett lamms, och det talade såsom en drake. **12** Och
det utövar det första vilddjurets hela myndighet, i dess
åsyn. Och det kommer jorden och dem som bo därpå
att tillbedja det första vilddjuret, det vars dödssår blev

läkt. 13 Och det gör stora tecken, så att det till och med
låter eld i människornas åsyn falla ned från himmelen på
jorden. 14 Och genom de tecken, som det har fått makt
att göra i vilddjurets åsyn, förvillar det jordens inbyggare;
det förmår genom sitt tal jordens inbyggare att göra en
bild åt vilddjuret, det som var sårat med svärd, men
åter kom till liv. 15 Och det fick makt att giva ande åt
vilddjurets bild, så att vilddjurets bild till och med kunde
tala och kunde låta döda alla som icke tillbådo vilddjurets
bild. 16 Och det förmår alla, både små och stora, både
rika och fattiga, både fria och trälar, att låta giva sig ett
märke på högra handen eller på pannan, 17 så att ingen
får vare sig köpa eller sälja något, utom den som är
märkt med vilddjurets namn eller dess namns tal. 18 Här
gäller det att vara vis; den som har förstånd, han räkne
ut betydelsen av vilddjurets tal, ty det är en människas
tal. Och dess tal är sex hundra sextiosex.

14 Och jag fick se Lammet stå på Sions berg jämte
det ett hundra fyrtiofyra tusen som hade dess
namn och dess Faders namn skrivna på sina pannor.
2 Och jag hörde ett ljud från himmelen, likt bruset av
stora vatten och dånet av ett starkt tordön; och ljudet
som jag hörde var såsom när harpospelare spela på
sina harpor. 3 Och de sjöngo inför tronen och inför de
fyra väsendena och de äldste vad som tycktes vara en
ny sång; och ingen kunde lära sig den sången, utom
de ett hundra fyrtiofyra tusen som voro friköpta ifrån
jorden. 4 Dessa äro de som icke hava orenat sig med
kvinnor; ty de äro såsom jungfrur. Dessa äro de som
följa Lammet varthelst det går. De hava blivit friköpta
ifrån människorna till en förstling åt Gud och Lammet. 5
Och i deras mun har ingen lögn blivit funnen; de äro
ostraffliga. 6 Och jag såg en annan ängel flyga fram
uppe i himlarymden; han hade ett evigt evangelium, som
han skulle förkunna för dem som bo på jorden, för alla
folkslag och stammar och tungomål och folk. **(aiōnios
g166)** 7 Och han sade med hög röst: »Frukten Gud och
given honom ära; ty stunden är kommen, då han skall
hålla dom. Ja, tillbedjen honom som har skapat himmel
och jord och hav och vattenkällor. 8 Och ännu en annan
ängel följde honom; denne sade: »Fallet, fallet är det
stora Babylon, som har givit alla folk att dricka av sin
otukts vredesvin.» 9 Och ännu en tredje ängel följde
dem; denne sade med hög röst: »Om någon tillbeder
vilddjuret och dess bild och tager dess märke på sin
panna eller på sin hand, 10 så skall ock han få dricka
av Guds vredesvin, det som är iskänkt i hans vredes
kalk, obemängt; och han skall bliva plågad med eld och
svavel, i heliga änglars och i Lammets åsyn. 11 Och
när de så plågas, uppstiger röken därav i evigheters
evigheter, och de hava ingen ro, vaken dag eller natt,
de som tillbedja vilddjuret och dess bild, eller som låta
märka sig med dess namn. **(aiōn g165)** 12 Här gäller
det för de heliga att hava ståndaktighet, för dem som
hålla Guds bud och bevara tron på Jesus.» 13 Och jag
hörde en röst från himmelen säga: »Skriv: Saliga äro
de döda som dö i Herren härefter. Ja, säger Anden, de
skola få vila sig från sitt arbete, ty deras gärningar följa
dem.» 14 Och jag fick se en vit sky, och på skyn satt
en som liknade en människoson; och han hade på sitt
huvud en gyllene krans, och i sin hand en vass lie. 15
Och en annan ängel kom ut ur templet och ropade med
hög röst till den som satt på skyn: »Låt din lie gå, och
inbärga skörden; ty skördetiden är kommen, och säden
på jorden är fullt mogen till skörd.» 16 Den som satt på
skyn högg då till med sin lie på jorden, och jorden blev
avbärgad. 17 Och en annan ängel kom ut ur templet i
himmelen, och jämväl han hade en vass lie. 18 Och
ännu en ängel kom fram ifrån altaret, den som hade
makt över elden. Denne ropade med hög röst till den
som hade den vassa lien; han sade »Låt din vassa lie
gå, och skär av druvklasarna från vinträden på jorden, ty
deras druvor äro fullmogna.» 19 Och ängeln högg till
med sin lie på jorden och skar av frukten ifrån vinträden
på jorden och kastade den i Guds vredes stora vinpress.
20 Och vinpressen trampade utanför staden, och blod
gick ut från pressen och steg ända upp till betslen på
hästarna, på en sträcka av ett tusen sex hundra stadier.

15 Och jag såg ett annat tecken i himmelen, stort och
underbart; sju änglar med de sju plågor som bliva
de sista, ty med dem är Guds vredesdom fullbordad. 2
Och jag fick se något som såg ut såsom ett glashav,
blandat med eld. Och jag såg dem som hade vunnit
seger över vilddjuret, med dess bild och dess namns tal,
stå vid glashavet, med Guds harpor i sina händer. 3 Och
de sjöngo Moses', Guds tjänares, sång och Lammets
sång: de sjöngo: »Stora och underbara äro dina verk,
Herre Gud, du Allsmäktige; rättfärdiga och rätta äro
dina vägar, du folkens konung. 4 Vem skulle icke frukta
dig, Herre, och prisa ditt namn? Du allena är helig, och
alla folk skola komma och tillbedja inför dig. Ty dina
domar hava blivit uppenbara.» 5 Sedan såg jag att
vittnesbördets tabernakels tempel i himmelen öppnades.
6 Och de sju änglarna med de sju plågorna kommo ut ur
templet, klädda i rent, skinande linne, och omgjordade
kring bröstet med gyllene bälten. 7 Och ett av de fyra
väsendena gav de sju änglarna sju gyllene skålar, fulla
av Guds vrede, hans som lever i evigheternas evigheter.
(aiōn g165) 8 Och templet blev uppfyllt av rök från Guds
härlighet och från hans makt, och ingen kunde gå in i
templet, förrän de sju änglarnas sju plågor hade fått sin
fullbordan.

16 Och jag hörde en stark röst från templet säga till
de sju änglarna: »Gån åstad och gjuten ut Guds
sju vredesskålar på jorden.» 2 Och den förste gick åstad
och göt ut sin skål på jorden. Då kommo onda och
svåra sårnader på de människor som buro vilddjurets

märke och tillbådo dess bild. 3 Och den andre göt ut
sin skål i havet. Då förvandlades det till blod, likt blodet
av en död människa, och alla levande varelser i havet
dogo. 4 Och den tredje göt ut sin skål i strömmarna och
vattenkällorna. Då förvandlades dessa till blod. 5 Och
jag hörde vattnens ängel säga: »Rättfärdig är du, du som
är och som var, du helige, som har dömt så. 6 De hava
utgjutit heliga mäns och profeters blod. Därför har ock
du givit dem blod att dricka; de äro det värda.» 7 Och
jag hörde altaret säga: »Ja, Herre Gud, du Allsmäktige,
rätta och rättfärdiga äro dina domar.» 8 Och den fjärde
göt ut sin skål över solen. Då fick denna makt att bränna
människorna såsom med eld. 9 Och när nu människorna
blevo brända av stark hetta, hädade de Guds namn,
hans som hade makten över dessa plågor; de gjorde
icke bättring och gåvo honom icke ära. 10 Och den femte
göt ut sin skål över vilddjurets tron. Då blev dess rike
förmörkat, och människorna beto sönder sina tungor i sin
vånda. 11 Och de hädade himmelens Gud för sin våndas
och sina sårnaders skull; de gjorde icke bättring och
upphörde icke med sina gärningar. 12 Och den sjätte
göt ut sin skål över den stora floden Eufrat. Då torkade
dess vatten ut, för att väg skulle beredas åt konungarna
från östern. 13 Och ur drakens gap och ur vilddjurets
gap och ur den falske profetens mun såg jag tre orena
andar utgå, lika paddor. 14 De äro nämligen onda andar
som göra tecken, och som gå ut till konungarna i hela
världen, för att samla dem till striden på Guds, den
Allsmäktiges, stora dag. 15 (»Se, jag kommer såsom en
tjuv; salig är den som vakar och bevarar sina kläder,
så att han icke måste gå naken, och man får se hans
skam.») 16 Och de församlade dem till den plats som på
hebreiska heter Harmagedon. 17 Och den sjunde göt
ut sin skål i luften. Då gick en stark röst ut från tronen
i templet och sade »Det är gjort.» 18 Och nu kommo
ljungeldar och dunder och tordön, och det blev en stor
jordbävning, en jordbävning så våldsam och så stor, att
dess like icke hade förekommit, alltsedan människor
blevo till på jorden. 19 Och den stora staden rämnade
sönder i tre delar, och folkens städer störtade samman;
och Gud kom ihåg det stora Babylon, så att han räckte
det kalken med sin stränga vredes vin. 20 Och alla öar
flydde, och inga berg funnos mer. 21 Och stora hagel,
centnertunga, föllo ned från himmelen på människorna;
och människorna hädade Gud för den plåga som haglen
vållade, ty den plågan var mycket stor.

17 Och en av de sju änglarna med de sju skålarna
kom och talade med mig och sade: »Kom hit, så
skall jag visa dig, huru den stora skökan får sin dom,
hon som tronar vid stora vatten, 2 hon som jordens
konungar hava bedrivit otukt med och av vilkens otukts
vin jordens inbyggare hava druckit sig druckna.» 3 Sedan
förde han mig i anden bort till en öken. Där såg jag en
kvinna som satt på ett scharlakansrött vilddjur, fulltecknat
med hädiska namn; och det hade sju huvuden och tio
horn. 4 Och kvinnan var klädd i purpur och scharlakan
och glänste av guld och ädla stenar och pärlor; och i
sin hand hade hon en gyllene kalk, full av styggelser
och av hennes otukts orenlighet. 5 Och på hennes
panna var skrivet ett namn med hemlig betydelse: »Det
stora Babylon, hon som är moder till skökorna och till
styggelserna på jorden.» 6 Och jag såg kvinnan vara
drucken av de heligas blod och av Jesu vittnens blod.
Och jag förundrade mig storligen, när jag såg henne. 7
Och ängeln sade till mig: »Varför förundrar du dig? Jag
skall säga dig hemligheten om kvinnan, och om vilddjuret
som bär henne, och som har de sju huvudena och de tio
hornen. 8 Vilddjuret som du har sett, det har varit, och
är icke mer; men det skall stiga upp ur avgrunden, och
det går sedan i fördärvet. Och de av jordens inbyggare,
vilkas namn icke från världens begynnelse äro skrivna
i livets bok, skola förundra sig, när de få se vilddjuret
som har varit, och icke mer är, men dock skall komma.
-- **(Abyssos g12)** 9 Här gäller det att äga ett förstånd
med vishet. De sju huvudena äro sju berg, som kvinnan
tronar på. De äro ock sju konungar; 10 fem av dem hava
fallit, en är, och den återstående har ännu icke kommit,
och när han kommer, skall han bliva kvar en liten tid.
11 Och vilddjuret som har varit, och icke mer är, det är
självt den åttonde, och dock en av de sju, och det går i
fördärvet. 12 Och de tio horn som du har sett, de äro tio
konungar, som ännu icke hava kommit till konungavälde,
men som för en kort tid, tillika med vilddjuret, få makt
såsom konungar. 13 Dessa hava ett och samma sinne,
och de giva sin makt och myndighet åt vilddjuret. 14
De skola giva sig i strid med Lammet; men Lammet
jämte de kallade och utvalda och trogna som följa det,
skall övervinna dem, ty Lammet är herrarnas herre och
konungarnas konung.» 15 Och han sade ytterligare till
mig: »Vattnen som du har sett, där varest skökan tronar,
äro folk och människoskaror och folkslag och tungomål.
16 Och de tio horn, som du har sett, och vilddjuret, de
skola hata skökan och göra henne utblottad och naken,
och skola äta hennes kött och bränna upp henne i eld.
17 Ty Gud har ingivit dem i hjärtat att de skola utföra
vad han har i sinnet, och att de alla skola handla i ett
och samma sinne, och att de skola giva sitt välde åt
vilddjuret, till dess Guds utsagor hava fullbordats. 18
Och kvinnan som du har sett är den stora staden, som
har konungsligt välde över jordens konungar.»

18 Därefter såg jag en annan ängel komma ned
från himmelen; han hade stor makt, och jorden
upplystes av hans härlighet. 2 Och han ropade med
stark röst och sade: »Fallet, fallet är det stora Babylon;
det har blivit en boning för onda andar, ett tillhåll för alla
slags orena andar och ett tillhåll för alla slags orena och
vederstyggliga fåglar. 3 Ty av hennes otukts vredesvin

hava alla folk druckit; konungarna på jorden hava bedrivit
otukt med henne, och köpmännen på jorden hava skaffat
sig rikedom genom hennes omåttliga vällust.» 4 Och jag
hörde en annan röst från himmelen säga: »Dragen ut
ifrån henne, I mitt folk, så att I icke gören eder delaktiga i
hennes synder och fån eder del av hennes plågor. 5
Ty hennes synder räcka ända upp till himmelen, och
Gud har kommit ihåg hennes orättfärdiga gärningar. 6
Vedergällen henne vad hon har gjort, ja, given henne
dubbelt igen för hennes gärningar; iskänken dubbelt åt
henne i den kalk vari hon har iskänkt. 7 Så mycken
ära och vällust som hon har berett sig, så mycken pina
och sorg mån I bereda henne. Eftersom hon säger i sitt
hjärta: 'Jag tronar såsom drottning och och sitter icke
såsom änka, och aldrig skall jag veta av någon sorg',
8 därför skola på en och samma dag hennes plågor
komma över henne: död och sorg och hungersnöd; och
hon skall brännas upp i eld. Ty stark är Herren Gud,
han som har dömt henne. 9 Och jordens konungar, som
hava bedrivit otukt och levat i vällust med henne, skola
gråta och jämra sig över henne, när de se röken av
hennes brand. 10 De skola stå långt ifrån, av förfäran
över hennes pina, och skola säga: 'Ve, ve dig, Babylon,
du stora stad, du starka stad! Plötsligt har nu din dom
kommit.' 11 Och köpmännen på jorden gråta och sörja
över henne, då nu ingen mer köper de varor som de
frakta: 12 guld och silver, ädla stenar och pärlor, fint linne
och purpur, siden och scharlakan, allt slags välluktande
trä, alla slags arbeten av elfenben och dyrbaraste trä,
av koppar och järn och marmor, 13 därtill kanel och
kostbar salva, rökverk, smörjelse och välluktande harts,
vin och olja, fint mjöl och vete, fäkreatur och får, hästar
och vagnar, livegna och trälar. 14 De frukter som din själ
hade begär till hava försvunnit ifrån dig; allt vad krästigt
och präktigt du hade har gått förlorat för dig och skall
aldrig mer bliva funnet. 15 De som handlade med sådant,
de som skaffade sig rikedom genom henne, de skola stå
långt ifrån, av förfäran över hennes pina; de skola gråta
och sörja 16 och skola säga: 'Ve, ve dig, du stora stad,
du som var klädd i fint linne och purpur och scharlakan,
du som glänste av guld och ädla stenar och pärlor! 17 I
ett ögonblick har nu denna stora rikedom blivit förödd.'
Och alla skeppare och alla kustfarare och sjömän och
alla andra som hava sitt arbete på havet stå långt ifrån;
18 och när de ser röken av hennes brand, ropa de och
säga: 'Var fanns den stora stadens like?' 19 Och de strö
stoft på sina huvuden och ropa under gråt och sorg och
säga: 'Ve, ve dig, du stora stad, genom vars skatter alla
de därinne, som hade skepp på havet, blevo rika! I ett
ögonblick har den nu blivit förödd. 20 Gläd dig över vad
som har vederfarits henne, du himmel och I helige och
I apostlar och profeter, då nu Gud har hållit dom över
henne och utkrävt vedergällning för eder!» 21 Och en
väldig ängel tog upp en sten, lik en stor kvarnsten, och
kastade den i havet och sade: »Så skall Babylon, den
stora staden, med fart störtas ned och aldrig mer bliva
funnen. 22 Av harpospelare och sångare, av flöjtblåsare
och basunblåsare skall aldrig mer något ljud bliva hört i
dig; aldrig mer skall någon konstförfaren man av något
slags yrke finnas i dig; bullret av en kvarn skall aldrig mer
höras i dig; 23 en lampas sken skall aldrig mer lysa i dig;
rop för brudgum och brud skall aldrig mer höras i dig --
du vars köpmän voro stormän på jorden, du genom vars
trolldom alla folk blevo förvillade, 24 och i vilken man såg
profeters och heliga mäns blod, ja, alla de människors
blod, som hade blivit slaktade på jorden.»

19 Sedan hörde jag likasom starka röster av en stor
skara i himmelen, som sade »Halleluja! Frälsningen
och äran och makten tillhöra vår Gud. 2 Ty rätta och
rättfärdiga äro hans domar; han har dömt den stora
skökan, som fördärvade jorden genom sin otukt, och
han har utkrävt sina tjänares blod av hennes hand.» 3
Och åter sade de: »Halleluja!» Och röken från henne
stiger upp i evigheternas evigheter! (aiōn g165) 4 Och
de tjugufyra äldste och de fyra väsendena föllo ned
och tillbådo Gud, som satt på tronen; de sade: »Amen!
Halleluja!» 5 Och från tronen utgick en röst, som sade:
»Loven vår Gud, alla I hans tjänare, I som frukten honom,
både små och stora.» 6 Och jag hörde likasom röster av
en stor skara, lika bruset av stora vatten och dånet av
starka tordön; de sade: »Halleluja! Herren, vår Gud, den
Allsmäktige, har nu trätt fram såsom konung. 7 Låtom
oss glädjas och fröjda oss och giva honom äran; ty tiden
är inne för Lammets bröllop, och dess brud har gjort sig
redo. 8 Och åt henne har blivit givet att kläda sig i fint
linne, skinande och rent.» Det fina linnet är de heligas
rättfärdighet. 9 Och han sade till mig: »Skriv: Saliga
äro de som äro bjudna till Lammets bröllopsmåltid.»
Ytterligare sade han till mig: »Dessa ord äro sanna Guds
ord.» 10 Och jag föll ned för hans fötter för att tillbedja
honom, men han sade till mig: »Gör icke så. Jag är
din medtjänare och dina bröders, deras som hava Jesu
vittnesbörd. Gud skall du tillbedja. Ty Jesu vittnesbörd
är profetians ande.» 11 Och jag såg himmelen öppen
och fick där se en vit häst; och mannen som satt på
den heter »Trofast och sannfärdig», och han dömer
och strider i rättfärdighet. 12 Hans ögon voro såsom
eldslågor, och på sitt huvud bar han många kronor och
hade ett namn där skrivet, som ingen känner utom han
själv. 13 Och han var klädd i en mantel som var doppad i
blod; och det namn han har fått är »Guds Ord». 14 Och
honom följde, på vita hästar, de himmelska härskarorna,
klädda i fint linne, vitt och rent. 15 Och från hans mun
utgick ett skarpt svärd, varmed han skulle slå folken.
Och han skall styra dem med järnspira; och han trampar
Guds, den Allsmäktiges, stränga vredes vinpress. 16
Och på sin mantel, över sin länd, har han detta namn
skrivet: »Konungarnas konung och herrarnas herre.» 17

Och jag såg en ängel stå i solen, och denne ropade
med hög röst och sade till alla fåglar som flögo fram
uppe i himlarymden: »Kommen hit, församlen eder till
Guds stora gästabud, 18 för att äta kött av konungar och
krigsöverstar och hjältar, kött av hästar och deras ryttare,
ja, kött av alla, både fria och trälar, både små och stora.»
19 Och jag såg vilddjuret och konungarna på jorden
med sina härskaror, samlade för att utkämpa sin strid
mot honom som satt på hästen och mot hans härskara.
20 Och vilddjuret blev gripet, därjämte ock den falske
profeten, som i dess åsyn hade gjort de tecken med
vilka han hade förvillat dem som hade tagit vilddjurets
märke, och dem som hade tillbett dess bild. Båda blevo
de levande kastade i eldsjön, som brann med svavel.
(Limnē Pyr g3041 g4442) 21 Och de andra blevo dräpta
med ryttarens svärd, det som utgick från hans mun; och
alla fåglar blevo mättade av deras kött.

20 Och jag såg en ängel komma ned från himmelen;
han hade nyckeln till avgrunden och hade en
stor kedja i sin hand. **(Abyssos g12)** 2 Och han grep
draken, den gamle ormen, det är djävulen och Satan,
och fängslade honom för tusen år 3 och kastade honom
i avgrunden och stängde igen och satte dit ett insegel
över honom på det att han icke mer skulle förvilla folken,
förrän de tusen åren hade gått till ända. Därefter skall
han åter komma lös för en liten tid. **(Abyssos g12)** 4 Och
jag såg troner stå där, och de satte sig på dem, de åt
vilka gavs makt att hålla dom. Och jag såg de människors
själar, som hade blivit halshuggna för Jesu vittnesbörds
och Guds Ords skull, och som icke hade tillbett vilddjuret
eller dess bild, och icke heller tagit dess märke på sina
pannor och sina händer; dessa blevo nu åter levande
och fingo regera med Kristus i tusen år. 5 (De övriga
döda blevo icke levande, förrän de tusen åren hade gått
till ända.) Detta är den första uppståndelsen. 6 Salig och
helig är den som har del i den första uppståndelsen; över
dem har den andra döden ingen makt, utan de skola
vara Guds och Kristi präster och skola få regera med
honom de tusen åren. 7 Men när de tusen åren hava
gått till ända, skall Satan komma lös ur sitt fängelse.
8 Han skall då gå ut för att förvilla de folk som bo vid
jordens fyra hörn, Gog och Magog, och samla dem till
den stundande striden; och de äro till antalet såsom
sanden i havet. 9 Och de draga fram över jordens hela
vidd och omringa de heligas läger och »den älskade
staden»; men eld faller ned från himmelen och förtär
dem. 10 Och djävulen, som förvillade dem, bliver kastad
i samma sjö av eld och svavel, dit vilddjuret och den
falske profeten hade blivit kastade; och de skola där
plågas dag och natt i evigheternas evigheter. **(aiōn g165,
Limnē Pyr g3041 g4442)** 11 Och jag såg en stor vit tron
och honom som satt därpå; och för hans ansikte flydde
jord och himmel, och ingen plats blev funnen för dem.
12 Och jag såg de döda, både stora och små, stå inför
tronen, och böcker blevo upplåtna. Och jämväl en annan
bok blev upplåten; det var livets bok. Och de döda blevo
dömda efter sina gärningar, på grund av det som var
upptecknat i böckerna. 13 Och havet gav igen de döda
som voro däri, och döden och dödsriket gåvo igen de
döda som voro i dem; och dessa blev dömda, var och
en efter sina gärningar. **(Hadēs g86)** 14 Och döden och
dödsriket blevo kastade i den brinnande sjön; detta, den
brinnande sjön, är den andra döden. **(Hadēs g86, Limnē
Pyr g3041 g4442)** 15 Och om någon icke fanns skriven
i livets bok, så blev han kastad i den brinnande sjön.
(Limnē Pyr g3041 g4442)

21 Och jag såg en ny himmel och en ny jord; ty
den förra himmelen och den förra jorden voro
förgångna, och havet fanns icke mer. 2 Och jag såg
den heliga staden, ett nytt Jerusalem, komma ned från
himmelen, från Gud, färdigsmyckad såsom en brud som
är prydd för sin brudgum. 3 Och jag hörde en stark röst
från tronen säga: »Se, nu står Guds tabernakel bland
människorna, och han skall bo ibland dem, och de skola
vara hans folk; ja, Gud själv skall vara hos dem 4 och
skall avtorka alla tårar från deras ögon. Och döden skall
icke mer vara till, och ingen sorg eller klagan eller plåga
skall vara mer; ty det som förr var är nu förgånget.» 5
Och han som satt på tronen sade: »Se, jag gör allting
nytt.» Ytterligare sade han: »Skriv: ty dessa ord äro
visa och sanna.» 6 Han sade vidare till mig: »Det är
gjort. Jag är A och O, begynnelsen och änden. Åt den
som törstar skall jag giva att dricka för intet ur källan
med livets vatten. 7 Den som vinner seger, han skall få
detta till arvedel, och jag skall vara hans Gud, och han
skall vara min son. 8 Men de fega och de otrogna, och
de som hava gjort vad styggeligt är, och dråpare och
otuktiga människor och trollkarlar och avgudadyrkare
och alla lögnare skola få sin del i den sjö som brinner
med eld och svavel; detta är den andra döden.» **(Limnē
Pyr g3041 g4442)** 9 Och en av de sju änglarna med de sju
skålar, som voro fulla med de sju sista plågorna, kom och
talade till mig och sade: »Kom hit, så skall jag visa dig
bruden, Lammets hustru.» 10 Och han förde mig i anden
åstad upp på ett stort och högt berg och visade mig den
heliga staden Jerusalem, som kom ned från himmelen,
från Gud, 11 med Guds härlighet. Den glänste likt den
dyrbaraste ädelsten, den var såsom kristallklar jaspis.
12 Den hade en stor och hög mur med tolv portar, och
vid portarna stodo tolv änglar, och över portarna voro
skrivna namn: namnen på Israels barns tolv stammar. 13
I öster voro tre portar, i norr tre portar, i söder tre portar
och i väster tre portar. 14 Och stadsmuren hade tolv
grundstenar, och på dem stodo tolv namn: namnen på
Lammets tolv apostlar. 15 Och han som talade till mig
hade en gyllene mätstång för att därmed mäta staden
och dess portar och dess mur. 16 Och staden utgjorde
en fyrkant, och dess längd var lika stor som dess bredd.

Och med stången mätte han staden: dess mått var tolv
tusen stadier, dess längd och bredd och höjd voro lika.
17 Och han mätte dess mur: den var ett hundra fyrtiofyra
alnar efter människors mått, som ock är änglars. 18 Och
stadsmuren var byggd av jaspis, men staden själv var av
rent guld, likt rent glas. 19 Stadsmurens grundstenar
voro skönt lagda och utgjordes av alla slags ädelstenar.
Den första grundstenen var en jaspis, den andra en safir,
den tredje en kalcedon, den fjärde en smaragd, 20 den
femte en sardonyx, den sjätte en karneol, den sjunde en
krysolit, den åttonde den beryll, den nionde en topas,
den tionde en krysopras, den elfte en hyacint, den tolfte
en ametist. 21 Och de tolv portarna utgjordes av tolv
pärlor; var särskild port utgjordes av en enda pärla. Och
stadens gata var av rent guld, likt genomskinligt glas.
22 Och jag såg i den intet tempel, ty Herren Gud, den
Allsmäktige, är dess tempel, han och Lammet. 23 Och
staden behöver icke sol eller måne till att lysa där, ty
Guds härlighet upplyser den och dess ljus är Lammet.
24 Och folken skola vandra i dess ljus, och jordens
konungar föra ditin, vad härligt de hava. 25 Dess portar
skola aldrig stängas om dagen -- natt skall icke finnas
där 26 och vad härligt och dyrbart folken hava skall man
föra ditin. 27 Men intet orent skall någonsin komma
ditin, och ingen som gör vad styggeligt är och lögn, utan
allenast de som äro skrivna i livets bok, Lammets bok.
Se A och O i Ordförkl.

22 Och han visade mig en ström med vatten, klar
som kristall. Den gick ut från Guds och Lammets
tron 2 och flöt fram mitt igenom stadens gata. Och på
båda sidor om strömmen stodo livsträd, som gåvo tolv
skördar, ty de buro frukt var månad; och trädens löv
tjänade till läkedom för folken. 3 Och ingen förbannelse
skall vara mer. Och Guds och Lammets tron skall stå där
inne, och hans tjänare skall tjäna honom 4 och skola
se hans ansikte; och hans namn skall stå tecknat på
deras pannor. 5 Och ingen natt skall vara mer; och
de behöva icke någon lampas ljus, ej heller solens
ljus, ty Herren Gud skall lysa över dem, och de skola
regera i evigheternas evigheter. **(aiōn g165)** 6 Och han
sade till mig: »Dessa ord äro vissa och sanna; och
Herren, profeternas andars Gud, har sänt sin ängel för
att visa sina tjänare, vad som snart skall ske. 7 Och
se, jag kommer snart. Salig är den som tager vara på
de profetians ord som stå i denna bok.» 8 Och jag,
Johannes, var den som hörde och såg detta. Och när jag
hade hört och sett det, föll jag ned för att tillbedja inför
ängelns fötter, hans som visade mig detta. 9 Men han
sade till mig: »Gör icke så. Jag är din medtjänare och
dina bröders, profeternas, och deras som taga vara på
denna boks ord. Gud skall du tillbedja.» 10 Och han sade
till mig: »Göm icke under något insegel de profetians ord
som stå i denna bok; ty tiden är nära. 11 Må den som
är orättfärdig fortfara att öva sin orättfärdighet och den
som är oren att orena sig. Så ock den som är rättfärdig,
han fortfare att öva sin rättfärdighet, och den som är
helig att helga sig. 12 Se, jag kommer snart och har
med mig min lön, för att vedergälla var och en efter som
hans gärningar äro. 13 Jag är A och O, den förste och
den siste, begynnelsen och änden. 14 Saliga äro de
som två sina kläder för att få rätt att äta av livets träd
och att gå in i staden genom dess portar. 15 Men de
som äro hundar och trollkarlar och otuktiga och dråpare
och avgudadyrkare och alla som älska och göra lögn,
de måste alla stanna därutanför.» 16 Jag, Jesus, har
sänt min ängel för att i församlingarna vittna om detta för
eder. Jag är telningen från Davids rot och kommen av
hans släkt, jag är den klara morgonstjärnan. 17 Och
Anden och bruden säga: »Kom.» Och den som hör det,
han säge »Kom.» Och den som törstar, han komme; ja
den som vill, han tage livets vatten för intet. 18 För var
och en som hör de profetians ord, som stå i denna bok
betygar jag detta: »Om någon lägger något till dem, så
skall Gud på honom lägga de plågor om vilka är skrivet i
denna bok. 19 Och om någon tager bort något från de
ord som stå i denna profetias bok, så skall Gud taga ifrån
honom hans del i livets träd och i den heliga staden,
om vilka är skrivet i denna bok.» 20 Han som betygar
detta säger: »Ja, jag kommer snart.» Amen. Kom Herre
Jesus! 21 Herren Jesu nåd vare med alla. Se A och O i
Ordförkl.

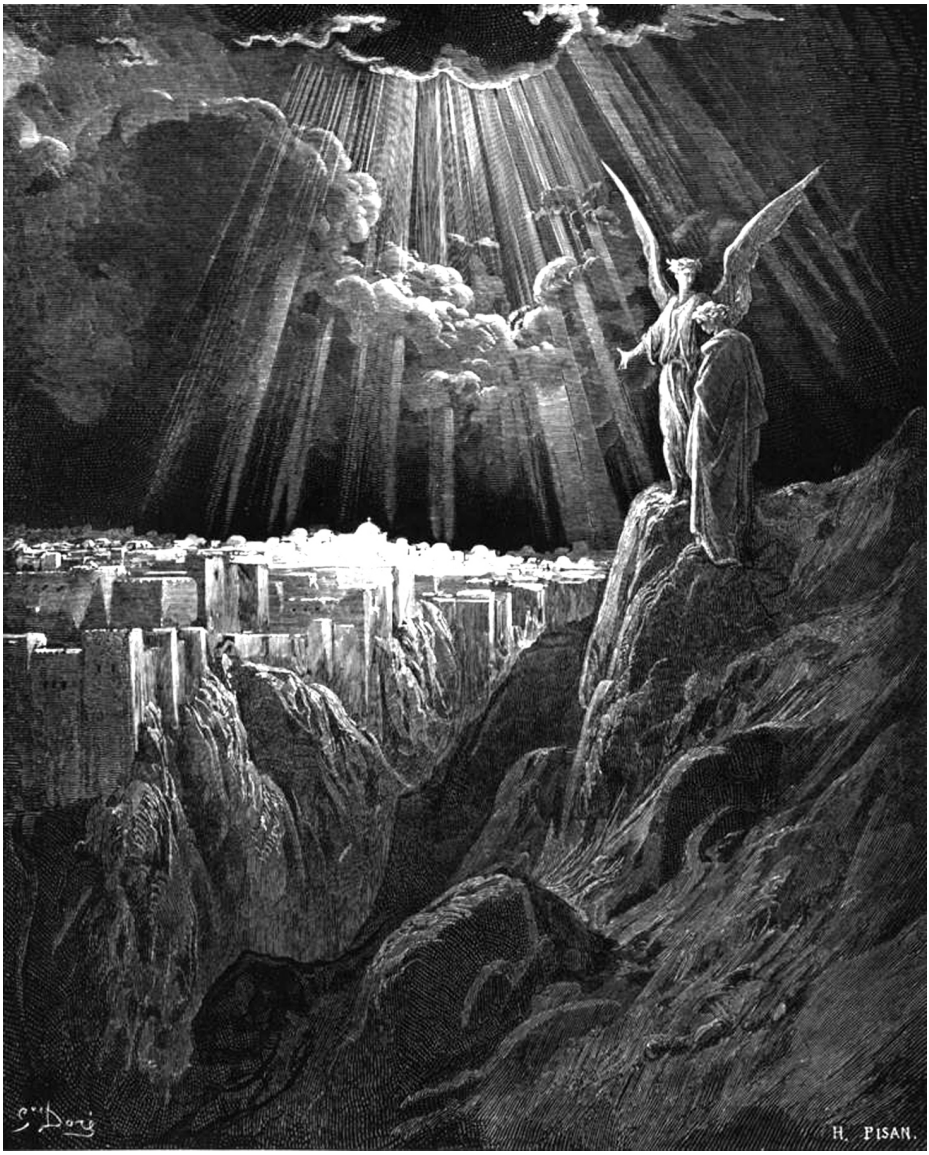

Och jag såg den heliga staden, ett nytt Jerusalem, komma ned från himmelen, från Gud, färdigsmyckad såsom en brud som är prydd för sin brudgum. Och jag hörde en stark röst från tronen säga: »Se, nu står Guds tabernakel bland människorna, och han skall bo ibland dem, och de skola vara hans folk; ja, Gud själv skall vara hos dem.

Uppenbarelseboken 21:2-3

En Guide till Läsaren

Svensk at AionianBible.org/Readers-Guide

The Aionian Bible republishes public domain and Creative Common Bible texts that are 100% free to copy and print. The original translation is unaltered and notes are added to help your study. The notes show the location of eleven special Greek and Hebrew Aionian Glossary words to help us better understand God's love for individuals and for all mankind, and the nature of afterlife destinies.

Who has the authority to interpret the Bible and examine the underlying Hebrew and Greek words? That is a good question! We read in 1 John 2:27, *"As for you, the anointing which you received from him remains in you, and you do not need for anyone to teach you. But as his anointing teaches you concerning all things, and is true, and is no lie, and even as it taught you, you remain in him."* Every Christian is qualified to interpret the Bible! Now that does not mean we will all agree. Each of us is still growing in our understanding of the truth. However, it does mean that there is no infallible human or tradition to answer all our questions. Instead the Holy Spirit helps each of us to know the truth and grow closer to God and each other.

The Bible is a library with 66 books in the Protestant Canon. The best way to learn God's word is to read entire books. Read the book of Genesis. Read the book of John. Read the entire Bible library. Topical studies and cross-referencing can be good. However, the safest way to understand context and meaning is to read whole Bible books. Chapter and verse numbers were added for convenience in the 16th century, but unfortunately they can cause the Bible to seem like an encyclopedia. The Aionian Bible is formatted with simple verse numbering, minimal notes, and no cross-referencing in order to encourage the reading of Bible books.

Bible reading must also begin with prayer. Any Christian is qualified to interpret the Bible with God's help. However, this freedom is also a responsibility because without the Holy Spirit we cannot interpret accurately. We read in 1 Corinthians 2:13-14, *"And we speak of these things, not with words taught by human wisdom, but with those taught by the Spirit, comparing spiritual things with spiritual things. Now the natural person does not receive the things of the Spirit of God, for they are foolishness to him, and he cannot understand them, because they are spiritually discerned."* So we cannot understand in our natural self, but we can with God's help through prayer.

The Holy Spirit is the best writer and he uses literary devices such as introductions, conclusions, paragraphs, and metaphors. He also writes various genres including historical narrative, prose, and poetry. So Bible study must spiritually discern and understand literature. Pray, read, observe, interpret, and apply. Finally, *"Do your best to present yourself approved by God, a worker who does not need to be ashamed, properly handling the word of truth."* 2 Timothy 2:15. *"God has granted to us his precious and exceedingly great promises; that through these you may become partakers of the divine nature, having escaped from the corruption that is in the world by lust. Yes, and for this very cause adding on your part all diligence, in your faith supply moral excellence; and in moral excellence, knowledge; and in knowledge, self-control; and in self-control patience; and in patience godliness; and in godliness brotherly affection; and in brotherly affection, love. For if these things are yours and abound, they make you to be not idle nor unfruitful to the knowledge of our Lord Jesus Christ,"* 2 Peter 1:4-8.

Ordlista

Svensk at AionianBible.org/Glossary

The Aionian Bible un-translates and instead transliterates eleven special words to help us better understand the extent of God's love for individuals and all mankind, and the nature of afterlife destinies. The original translation is unaltered and a note is added to 64 Old Testament and 200 New Testament verses. Compare the meanings below to the Strong's Concordance and Glossary definitions.

Abyssos g12
Greek: proper noun, place
Usage: 9 times in 3 books, 6 chapters, and 9 verses
Meaning:
Temporary prison for special fallen angels such as Apollyon, the Beast, and Satan.

aïdios g126
Greek: adjective
Usage: 2 times in Romans 1:20 and Jude 6
Meaning:
Lasting, enduring forever, eternal.

aiōn g165
Greek: noun
Usage: 127 times in 22 books, 75 chapters, and 102 verses
Meaning:
A lifetime or time period with a beginning and end, an era, an age, the completion of which is beyond human perception, but known only to God the creator of the aiōns, Hebrews 1:2. Never meaning simple endless or infinite chronological time in Greek usage. Read Dr. Heleen Keizer and Ramelli and Konstan for proofs.

aiōnios g166
Greek: adjective
Usage: 71 times in 19 books, 44 chapters, and 69 verses
Meaning:
From start to finish, pertaining to the age, lifetime, entirety, complete, or even consummate. Never meaning simple endless or infinite chronological time in Koine Greek usage. Read Dr. Heleen Keizer and Ramelli and Konstan for proofs.

eleēsē g1653
Greek: verb, aorist tense, active voice, subjunctive mood, 3rd person singular
Usage: 1 time in this conjugation, Romans 11:32
Meaning:
To have pity on, to show mercy. Typically, the subjunctive mood indicates possiblity, not certainty. However, a subjunctive in a purpose clause is a resulting action as certain as the causal action. The subjunctive in a purpose clause functions as an indicative, not an optative. Thus, the grand conclusion of grace theology in Romans 11:32 must be clarified. God's mercy on all is not a possibility, but a certainty. See ntgreek.org.

Geenna g1067
Greek: proper noun, place
Usage: 12 times in 4 books, 7 chapters, and 12 verses
Meaning:
Valley of Hinnom, Jerusalem's trash dump, a place of ruin, destruction, and judgment in this life, or the next, though not eternal to Jesus' audience.

Hadēs g86
Greek: proper noun, place
Usage: 11 times in 5 books, 9 chapters, and 11 verses
Meaning:
Synonomous with Sheol, though in New Testament usage Hades is the temporal place of punishment for deceased unbelieving mankind, distinct from Paradise for deceased believers.

Limnē Pyr g3041 g4442
Greek: proper noun, place
Usage: Phrase 5 times in the New Testament
Meaning:
Lake of Fire, final punishment for those not named in the Book of Life, prepared for the Devil and his angels, Matthew 25:41.

Sheol h7585
Hebrew: proper noun, place
Usage: 66 times in 17 books, 50 chapters, and 64 verses
Meaning:
The grave or temporal afterlife world of both the righteous and unrighteous, believing and unbelieving, until the general resurrection.

Tartaroō g5020
Greek: proper noun, place
Usage: 1 time in 2 Peter 2:4
Meaning:
Temporary prison for particular fallen angels awaiting final judgment.

Ordlista +

AionianBible.org/Bibles/Swedish---Swedish-Bible-1917/Noted

Glossary references are below. Strong's Hebrew and Greek number notes are added to 64 Old Testament and 200 New Testament verses. Questioned verse translations do not contain Aionian Glossary words and may wrongly imply *eternal* or *Hell*. * The note placement is skipped or adjusted for verses with non-standard numbering.

Abyssos

Lukas 8:31
Romarbrevet 10:7
Uppenbarelseboken 9:1
Uppenbarelseboken 9:2
Uppenbarelseboken 9:11
Uppenbarelseboken 11:7
Uppenbarelseboken 17:8
Uppenbarelseboken 20:1
Uppenbarelseboken 20:3

aïdios

Romarbrevet 1:20
Judasbrevet 1:6

aiōn

Matteus 12:32
Matteus 13:22
Matteus 13:39
Matteus 13:40
Matteus 13:49
Matteus 21:19
Matteus 24:3
Matteus 28:20
Markus 3:29
Markus 4:19
Markus 10:30
Markus 11:14
Lukas 1:33
Lukas 1:55
Lukas 1:70
Lukas 16:8
Lukas 18:30
Lukas 20:34
Lukas 20:35
Johannes 4:14
Johannes 6:51
Johannes 6:58
Johannes 8:35
Johannes 8:51
Johannes 8:52
Johannes 9:32
Johannes 10:28
Johannes 11:26
Johannes 12:34
Johannes 13:8
Johannes 14:16
Apostlagärningarna 3:21
Apostlagärningarna 15:18
Romarbrevet 1:25
Romarbrevet 9:5
Romarbrevet 11:36
Romarbrevet 12:2
Romarbrevet 16:27
1 Korinthierbrevet 1:20
1 Korinthierbrevet 2:6
1 Korinthierbrevet 2:7
1 Korinthierbrevet 2:8
1 Korinthierbrevet 3:18
1 Korinthierbrevet 8:13
1 Korinthierbrevet 10:11
2 Korinthierbrevet 4:4
2 Korinthierbrevet 9:9
2 Korinthierbrevet 11:31
Galaterbrevet 1:4
Galaterbrevet 1:5
Efesierbrevet 1:21
Efesierbrevet 2:2
Efesierbrevet 2:7
Efesierbrevet 3:9
Efesierbrevet 3:11
Efesierbrevet 3:21
Efesierbrevet 6:12
Filipperbrevet 4:20
Kolosserbrevet 1:26
1 Timotheosbrevet 1:17
1 Timotheosbrevet 6:17
2 Timotheosbrevet 4:10
2 Timotheosbrevet 4:18
Titusbrevet 2:12
Hebreerbrevet 1:2
Hebreerbrevet 1:8
Hebreerbrevet 5:6
Hebreerbrevet 6:5
Hebreerbrevet 6:20
Hebreerbrevet 7:17
Hebreerbrevet 7:21
Hebreerbrevet 7:24
Hebreerbrevet 7:28
Hebreerbrevet 9:26
Hebreerbrevet 11:3
Hebreerbrevet 13:8
Hebreerbrevet 13:21
1 Petrusbrevet 1:23
1 Petrusbrevet 1:25
1 Petrusbrevet 4:11
1 Petrusbrevet 5:11
2 Petrusbrevet 3:18
1 Johannesbrevet 2:17
2 Johannesbrevet 1:2
Judasbrevet 1:13
Judasbrevet 1:25
Uppenbarelseboken 1:6
Uppenbarelseboken 1:18
Uppenbarelseboken 4:9
Uppenbarelseboken 4:10
Uppenbarelseboken 5:13
Uppenbarelseboken 7:12
Uppenbarelseboken 10:6
Uppenbarelseboken 11:15
Uppenbarelseboken 14:11
Uppenbarelseboken 15:7
Uppenbarelseboken 19:3
Uppenbarelseboken 20:10
Uppenbarelseboken 22:5

aiōnios

Matteus 18:8
Matteus 19:16
Matteus 19:29
Matteus 25:41
Matteus 25:46
Markus 3:29
Markus 10:17
Markus 10:30
Lukas 10:25
Lukas 16:9
Lukas 18:18
Lukas 18:30
Johannes 3:15
Johannes 3:16
Johannes 3:36
Johannes 4:14
Johannes 4:36
Johannes 5:24
Johannes 5:39
Johannes 6:27
Johannes 6:40
Johannes 6:47
Johannes 6:54
Johannes 6:68

Johannes 10:28
Johannes 12:25
Johannes 12:50
Johannes 17:2
Johannes 17:3
Apostlagärningarna 13:46
Apostlagärningarna 13:48
Romarbrevet 2:7
Romarbrevet 5:21
Romarbrevet 6:22
Romarbrevet 6:23
Romarbrevet 16:25
Romarbrevet 16:26
2 Korinthierbrevet 4:17
2 Korinthierbrevet 4:18
2 Korinthierbrevet 5:1
Galaterbrevet 6:8
2 Thessalonikerbrevet 1:9
2 Thessalonikerbrevet 2:16
1 Timotheosbrevet 1:16
1 Timotheosbrevet 6:12
1 Timotheosbrevet 6:16
2 Timotheosbrevet 1:9
2 Timotheosbrevet 2:10
Titusbrevet 1:2
Titusbrevet 3:7
Filemonbrevet 1:15
Hebreerbrevet 5:9
Hebreerbrevet 6:2
Hebreerbrevet 9:12
Hebreerbrevet 9:14
Hebreerbrevet 9:15
Hebreerbrevet 13:20
1 Petrusbrevet 5:10
2 Petrusbrevet 1:11
1 Johannesbrevet 1:2
1 Johannesbrevet 2:25
1 Johannesbrevet 3:15
1 Johannesbrevet 5:11
1 Johannesbrevet 5:13
1 Johannesbrevet 5:20
Judasbrevet 1:7
Judasbrevet 1:21
Uppenbarelseboken 14:6

eleēsē

Romarbrevet 11:32

Geenna

Matteus 5:22
Matteus 5:29
Matteus 5:30
Matteus 10:28
Matteus 18:9
Matteus 23:15
Matteus 23:33
Markus 9:43
Markus 9:45
Markus 9:47
Lukas 12:5
Jakobsbrevet 3:6

Hadēs

Matteus 11:23
Matteus 16:18
Lukas 10:15
Lukas 16:23
Apostlagärningarna 2:27
Apostlagärningarna 2:31
1 Korinthierbrevet 15:55
Uppenbarelseboken 1:18
Uppenbarelseboken 6:8
Uppenbarelseboken 20:13
Uppenbarelseboken 20:14

Limnē Pyr

Uppenbarelseboken 19:20
Uppenbarelseboken 20:10
Uppenbarelseboken 20:14
Uppenbarelseboken 20:15
Uppenbarelseboken 21:8

Sheol

1 Mosebok 37:35
1 Mosebok 42:38
1 Mosebok 44:29
1 Mosebok 44:31
4 Mosebok 16:30
4 Mosebok 16:33
5 Mosebok 32:22
1 Samuelsboken 2:6
2 Samuelsboken 22:6
1 Kungaboken 2:6
1 Kungaboken 2:9
Job 7:9
Job 11:8
Job 14:13
Job 17:13
Job 17:16
Job 21:13
Job 24:19
Job 26:6
Psaltaren 6:5
Psaltaren 9:17
Psaltaren 16:10
Psaltaren 18:5
Psaltaren 30:3
Psaltaren 31:17
Psaltaren 49:14
Psaltaren 49:15
Psaltaren 55:15
Psaltaren 86:13
Psaltaren 88:3
Psaltaren 89:48
Psaltaren 116:3
Psaltaren 139:8
Psaltaren 141:7
Ordspråksboken 1:12
Ordspråksboken 5:5
Ordspråksboken 7:27
Ordspråksboken 9:18
Ordspråksboken 15:11
Ordspråksboken 15:24
Ordspråksboken 23:14
Ordspråksboken 27:20
Ordspråksboken 30:16
Predikaren 9:10
Höga Visan 8:6
Jesaja 5:14
Jesaja 7:11
Jesaja 14:9
Jesaja 14:11
Jesaja 14:15
Jesaja 28:15
Jesaja 28:18
Jesaja 38:10
Jesaja 38:18
Jesaja 57:9
Hesekiel 31:15
Hesekiel 31:16
Hesekiel 31:17
Hesekiel 32:21
Hesekiel 32:27
Hosea 13:14
Amos 9:2
Jona 2:2
Habackuk 2:5

Tartaroō

2 Petrusbrevet 2:4

Questioned

None yet noted

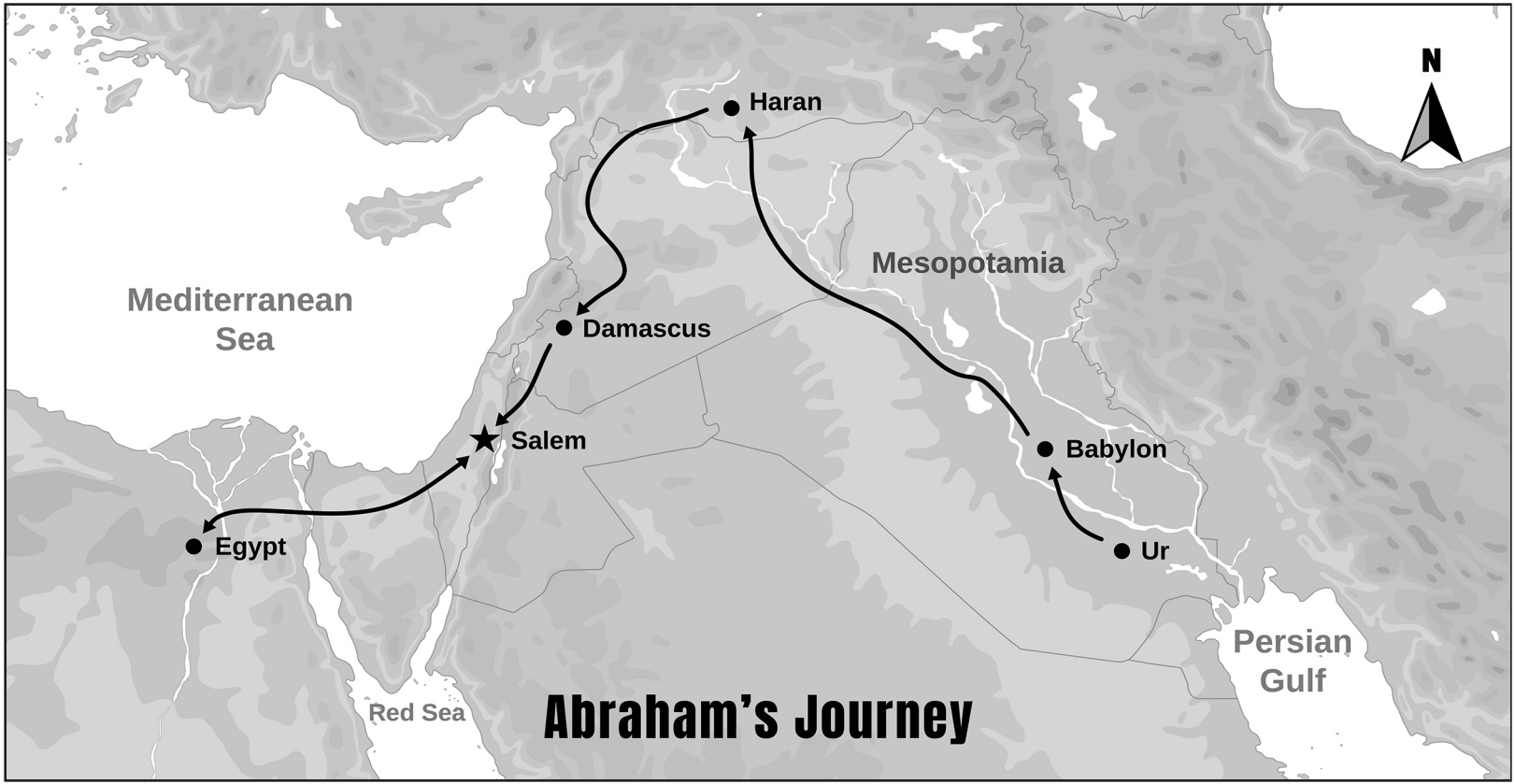

Genom tron var Abraham lydig, när han blev kallad, och han drog så ut till det land som han skulle få till arvedel; han drog ut, fastän han icke visste vart han skulle komma. -
Hebreerbrevet 11:8

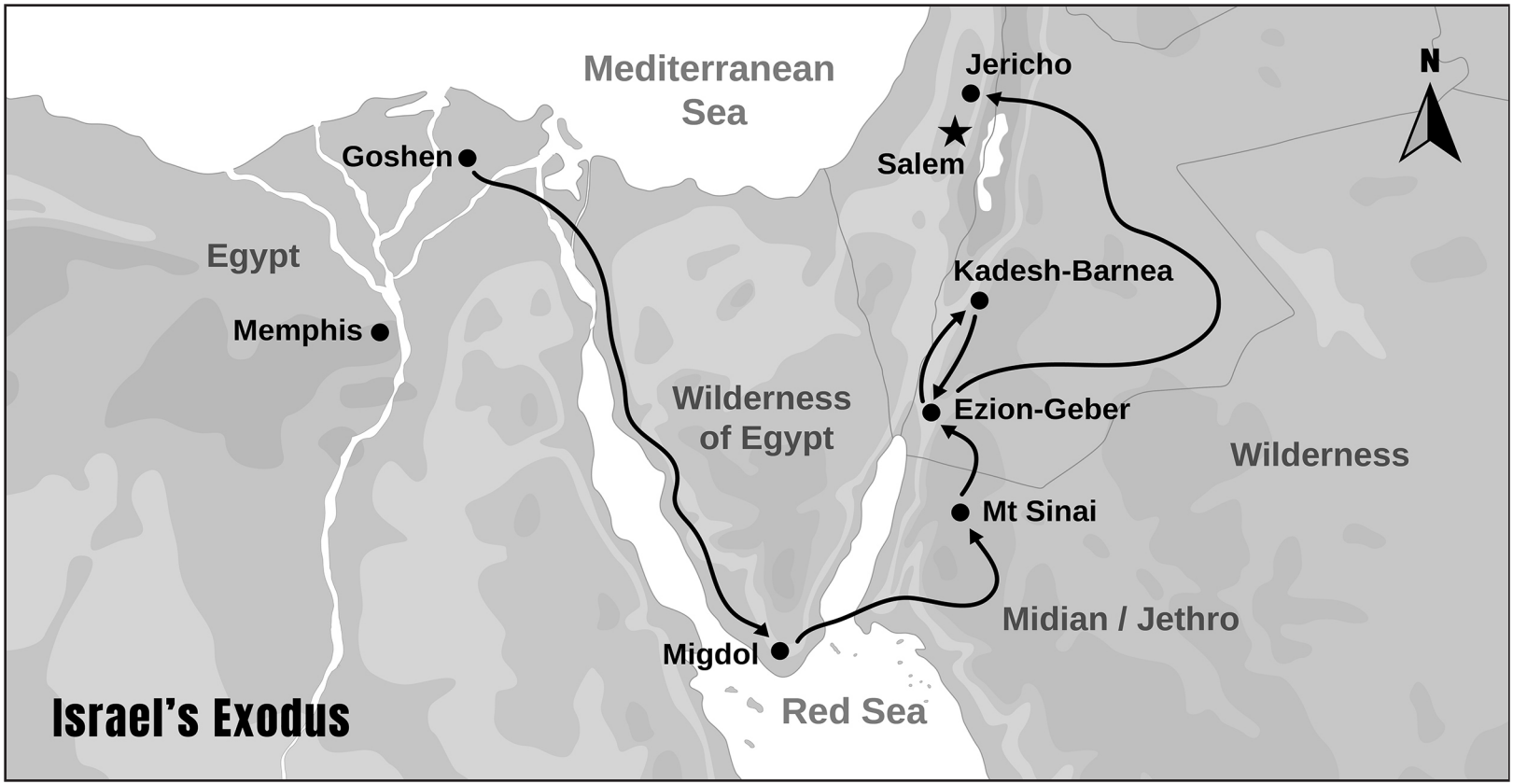

När Farao nu hade släppt folket, förde Gud dem icke på den väg som gick igenom filistéernas land, fastän denna var den genaste; ty Gud tänkte att folket, när det fick se krig hota, kunde ångra sig och vända tillbaka till Egypten; - 2 Mosebok 13:17

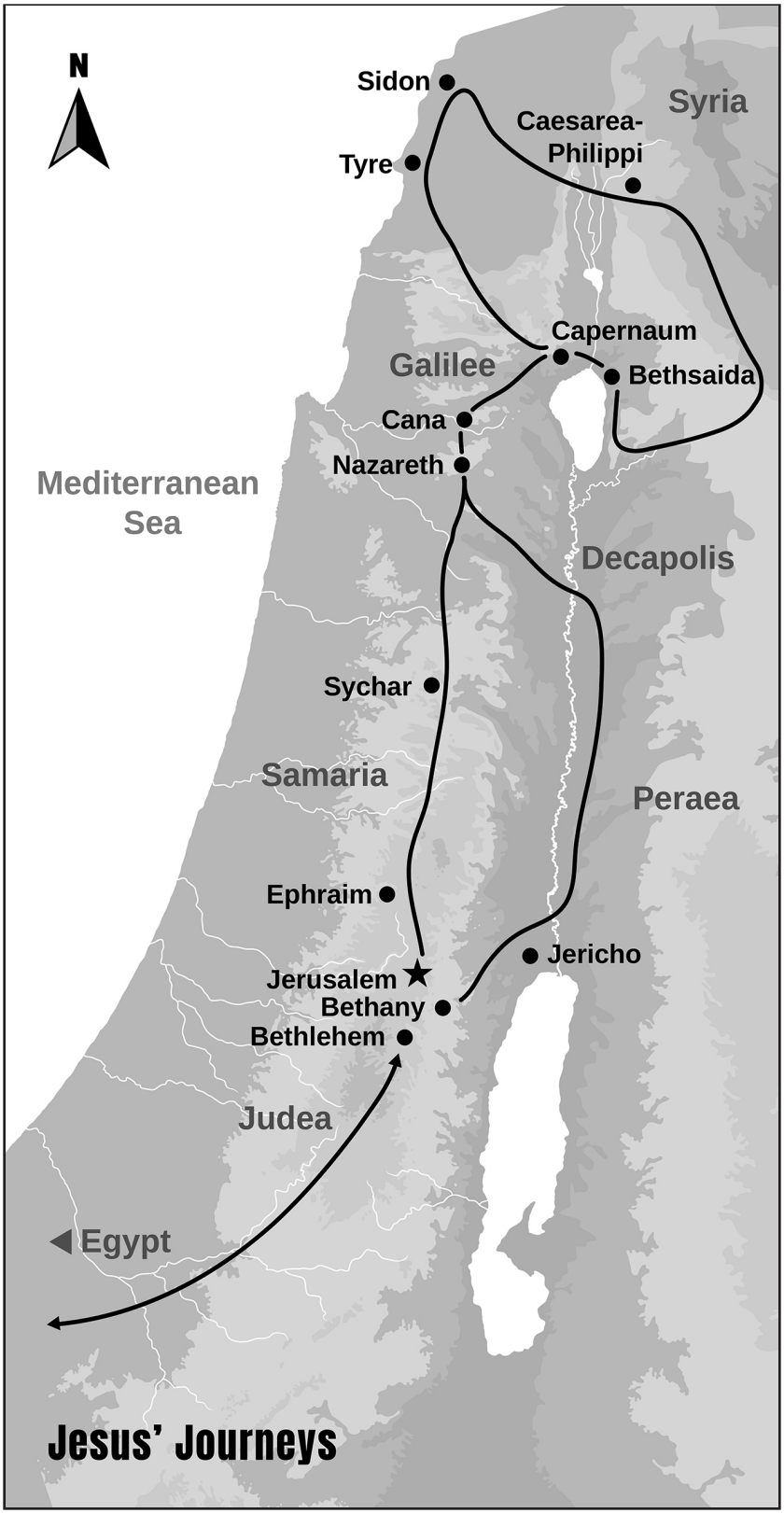

Också Människosonen har ju kommit, icke för att låta tjäna sig, utan för att tjäna och giva sitt liv till lösen för många. - Markus 10:45

Paulus, Jesu Kristi tjänare, kallad till apostel, avskild till att förkunna Guds evangelium, - Romarbrevet 1:1

Creation 4004 B.C.

Adam and Eve created	4004
Tubal-cain forges metal	3300
Enoch walks with God	3017
Methuselah dies at age 969	2349
God floods the Earth	2349
Tower of Babel thwarted	2247
Abraham sojourns to Canaan	1922
Jacob moves to Egypt	1706
Moses leads Exodus from Egypt	1491
Gideon judges Israel	1245
Ruth embraces the God of Israel	1168
David installed as King	1055
King Solomon builds the Temple	1018
Elijah defeats Baal's prophets	896
Jonah preaches to Nineveh	800
Assyrians conquer Israelites	721
King Josiah reforms Judah	630
Babylonians capture Judah	605
Persians conquer Babylonians	539
Cyrus frees Jews, rebuilds Temple	537
Nehemiah rebuilds the wall	454
Malachi prophecies the Messiah	416
Greeks conquer Persians	331
Seleucids conquer Greeks	312
Hebrew Bible translated to Greek	250
Maccabees defeat Seleucids	165
Romans subject Judea	63
Herod the Great rules Judea	37

(The Annals of the World, James Uusher)

Jesus Christ born 4 B.C.

New Heavens and Earth

	Christ returns for his people
1956	Jim Elliot martyrd in Ecuador
1830	John Williams reaches Polynesia
1731	Zinzendorf leads Moravian mission
1614	Japanese kill 40,000 Christians
1572	Jesuits reach Mexico
1517	Martin Luther leads Reformation
1455	Gutenberg prints first Bible
1323	Franciscans reach Sumatra
1276	Ramon Llull trains missionaries
1100	Crusades tarnish the church
1054	The Great Schism
997	Adalbert marytyrd in Prussia
864	Bulgarian Prince Boris converts
716	Boniface reaches Germany
635	Alopen reaches China
569	Longinus reaches Alodia / Sudan
432	Saint Patrick reaches Ireland
397	Carthage ratifies Bible Canon
341	Ulfilas reaches Goth / Romania
325	Niceae proclaims God is Trinity
250	Denis reaches Paris, France
197	Tertullian writes Christian literature
70	Titus destroys the Jewish Temple
61	Paul imprisoned in Rome, Italy
52	Thomas reaches Malabar, India
39	Peter reaches Gentile Cornelius
33	Holy Spirit empowers the Church

(Wikipedia, Timeline of Christian missions)

Resurrected 33 A.D.

What are we?			Genesis 1:26 - 2:3	
How are we sinful?			Romans 5:12-19	
Where are we?			Innocence	
			Eternity Past	Creation 4004 B.C.
Who are we?	God	Father	John 10:30 God's perfect fellowship	Genesis 1:31 God's perfect fellowship with Adam in The Garden of Eden
		Son		
		Holy Spirit		
	Mankind	Living	Genesis 1:1 No Creation No people	
		Deceased believing		
		Deceased unbelieving		
	Angels	Holy		Genesis 1:31 No Fall No unholy Angels
		Imprisoned		
		Fugitive		
		First Beast		
		False Prophet		
		Satan		
Why are we?			Romans 11:25-36, Ephesian 2:7	

Mankind is created in God's image, male and female He created us

Sin entered the world through Adam and then death through sin

When are we?

<table>
<tr><td colspan="4">Fallen</td><td>Glory</td></tr>
<tr><td>Fall to sin
No Law</td><td>Moses' Law
1500 B.C.</td><td>Christ
33 A.D.</td><td>Church Age
Kingdom Age</td><td>New Heavens
and Earth</td></tr>
<tr><td colspan="4">1 Timothy 6:16
Living in unapproachable light</td><td rowspan="7">Acts 3:21
Philippians 2:11
Revelation 20:3

God's perfectly restored fellowship with all Mankind praising Christ as Lord in the Holy City</td></tr>
<tr><td colspan="2">John 8:58
Pre-incarnate</td><td>John 1:14
Incarnate</td><td>Luke 23:43
Paradise</td></tr>
<tr><td colspan="2">Psalm 139:7
Everywhere</td><td colspan="2">John 14:17
Living in believers</td></tr>
<tr><td colspan="4">Ephesians 2:1-5
Serving the Savior or Satan on Earth</td></tr>
<tr><td colspan="4">Luke 16:22
Blessed in Paradise</td></tr>
<tr><td colspan="4">Luke 16:23, Revelation 20:5,13
Punished in Hades until the final judgment</td></tr>
<tr><td colspan="4">Hebrews 1:14
Serving mankind at God's command</td></tr>
<tr><td colspan="4">2 Peter 2:4, Jude 6
Imprisoned in Tartarus</td><td rowspan="4">Matthew 25:41
Revelation 20:10

Lake of Fire prepared for the Devil and his Angels</td></tr>
<tr><td rowspan="3" colspan="3">1 Peter 5:8, Revelation 12:10

Rebelling against Christ
Accusing mankind</td><td>Revelation 20:13
Thalaasa</td></tr>
<tr><td>Revelation 19:20
Lake of Fire</td></tr>
<tr><td>Revelation 20:2
Abyss</td></tr>
</table>

For God has bound all over to disobedience in order to show mercy to all

Bestämmelse

Svensk at AionianBible.org/Destiny

The Aionian Bible shows the location of eleven special Greek and Hebrew Aionian Glossary words to help us better understand God's love for individuals and for all mankind, and the nature of after-life destinies. The underlying Hebrew and Greek words typically translated as *Hell* show us that there are not just two after-life destinies, Heaven or Hell. Instead, there are a number of different locations, each with different purposes, different durations, and different inhabitants. Locations include 1) Old Testament *Sheol* and New Testament *Hadēs*, 2) *Geenna*, 3) *Tartaroō*, 4) *Abyssos*, 5) *Limnē Pyr*, 6) *Paradise*, 7) *The New Heaven*, and 8) *The New Earth*. So there is reason to review our conclusions about the destinies of redeemed mankind and fallen angels.

The key observation is that fallen angels will be present at the final judgment, 2 Peter 2:4 and Jude 6. Traditionally, we understand the separation of the Sheep and the Goats at the final judgment to divide believing from unbelieving mankind, Matthew 25:31-46 and Revelation 20:11-15. However, the presence of fallen angels alternatively suggests that Jesus is separating redeemed mankind from the fallen angels. We do know that Jesus is the helper of mankind and not the helper of the Devil, Hebrews 2. We also know that Jesus has atoned for the sins of all mankind, both believer and unbeliever alike, 1 John 2:1-2. Deceased believers are rewarded in Paradise, Luke 23:43, while unbelievers are punished in Hades as the story of Lazarus makes plain, Luke 16:19-31. Yet less commonly known, the punishment of this selfish man and all unbelievers is before the final judgment, is temporal, and is punctuated when Hades is evacuated, Revelation 20:13. So is there hope beyond Hades for unbelieving mankind? Jesus promised, *"the gates of Hades will not prevail,"* Matthew 16:18. Paul asks, *"Hades where is your victory?"* 1 Corinthians 15:55. John wrote, *"Hades gives up,"* Revelation 20:13.

Jesus comforts us saying, *"Do not be afraid,"* because he holds the keys to *unlock* death and Hades, Revelation 1:18. Yet too often our *Good News* sounds like a warning to *"be afraid"* because Jesus holds the keys to *lock* Hades! Wow, we have it backwards! Hades will be evacuated! And to guarrantee hope, once emptied, Hades is thrown into the Lake of Fire, never needed again, Revelation 20:14.

Finally, we read that anyone whose name is not written in the Book of Life is thrown into the Lake of Fire, the second death, with no exit ever mentioned or promised, Revelation 21:1-8. So are those evacuated from Hades then, *"out of the frying pan, into the fire?"* Certainly, the Lake of Fire is the destiny of the Goats. But, do not be afraid. Instead, read the Bible's explicit mention of the purpose of the Lake of Fire and the identity of the Goats, *"Then he will say also to those on the left hand, 'Depart from me, you cursed, into the consummate fire which is prepared for... the devil and his angels,'"* Matthew 25:41. Bad news for the Devil. Good news for all mankind!

Faith is not a pen to write your own name in the Book of Life. Instead, faith is the glasses to see that the love of Christ for all mankind has already written our names in Heaven. *"If the first fruit is holy, so is the lump,"* Romans 11:16. Though unbelievers will suffer regrettable punishment in Hades, redeemed mankind will never enter the Lake of Fire, prepared for the devil and his angels. And as God promised, all mankind will worship Christ together forever, Philippians 2:9-11.

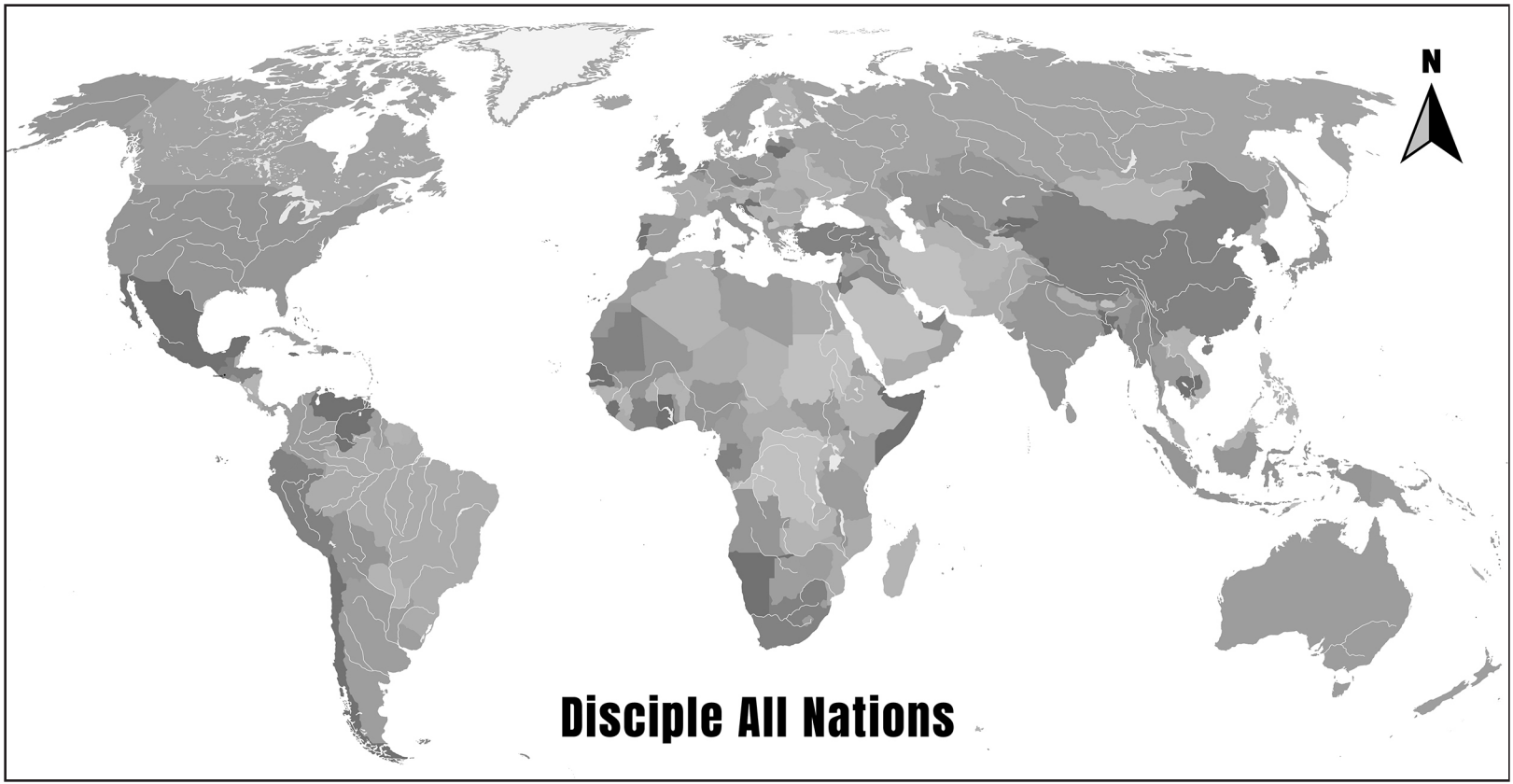

Gån fördenskull ut och gören alla folk till lärjungar, döpande dem i Faderns och Sonens och den helige Andes namn, - Matteus 28:19